Giới thiệu

Câu chuyện bắt đầu vào những năm 80 của thế kỷ trước, tại khu chợ đồ cổ Phan Gia Viên sầm uất giữa lòng Bắc Kinh.

Tô Mặc, một thanh niên 23 tuổi vừa tốt nghiệp chuyên ngành khảo cổ học đại học Yên Kinh, bất ngờ xuyên không vào thế giới của bộ tiểu thuyết nổi tiếng "Quỷ Thổi Đèn".

Anh tỉnh dậy trong thân xác của một ông chủ tiệm đồ cổ trẻ tuổi, gia cảnh sa sút sau khi cha mẹ qua đời, chỉ còn lại một cửa tiệm bốn tầng chứa đầy đồ giả và những món nợ ân tình chưa trả.

Ngay khi vừa định thần, Tô Mặc kích hoạt được "Hệ thống Lựa chọn Thần cấp".

Món quà tân thủ mang lại cho anh dòng máu Thanh Long (Thanh Long huyết mạch) giúp bách độc bất xâm, trấn áp tà ma; cùng với đó là võ công Bát Cực Quyền và một không gian lưu trữ hệ thống.

Với sức mạnh vượt trội và kiến thức từ kiếp trước, Tô Mặc nhanh chóng giải quyết đám côn đồ đến gây sự định chiếm đoạt cửa tiệm, đồng thời kết giao với Đại Kim Nha – một tay buôn đồ cổ lọc lõi nhưng nghĩa khí.

Thông qua Đại Kim Nha, Tô Mặc gặp gỡ bộ đôi huyền thoại Hồ Bát Nhất và Vương Khải Tuyền (Bàn Tử).

Nhận thấy tiềm năng của hai người này, Tô Mặc không ngần ngại tiết lộ thân phận (do hệ thống ban tặng) là truyền nhân duy nhất của phái Phát Khâu Trung Lang Tướng – một trong tứ đại môn phái đạo mộ, sở hữu ấn Phát Khâu Thiên Quan và thanh kiếm Xích Tiêu chém sắt như chém bùn.

Bộ ba nhanh chóng kết thành huynh đệ, cùng nhau dấn thân vào những cuộc phiêu lưu đầy nguy hiểm để tìm kiếm sự giàu sang và giải mã những bí ẩn ngàn năm.

Hành trình đầu tiên đưa họ đến Dã Nhân Câu và Ngưu Tâm Sơn.

Tại đây, họ phát hiện ra căn cứ bí mật của quân đội Nhật Bản và một ngôi mộ cổ của tướng quân người Kim.

Tô Mặc thể hiện bản lĩnh phi thường khi một mình tiêu diệt cương thi ngàn năm và quái vật Bá Vương Kỳ Nhông tiền sử, cứu mạng cả nhóm và thu về vô số bảo vật.

Cũng tại đây, họ gặp gỡ và kết nạp Anh Tử - một cô gái thợ săn dũng cảm, người sau này trở thành người quản lý hậu phương và là hồng nhan tri kỷ của Tô Mặc.

Danh tiếng nổi lên, nhóm của Tô Mặc được Shirley Dương – một Hoa kiều Mỹ tài phiệt – thuê để dẫn đoàn khảo cổ đi tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành trong sa mạc Taklamakan.

Chuyến đi đầy rẫy hiểm nguy với bão cát đen, kiến lửa sa mạc và những ảo ảnh chết người.

Tại đây, họ khám phá ra Cửu Tầng Yêu Tháp và đối mặt với linh hồn của Tinh Tuyệt Nữ Vương cùng loài hoa Bỉ Ngạn chết chóc.

Dù sống sót trở về, nhưng Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và Shirley Dương đều bị dính lời nguyền "dấu ấn mắt quỷ" của tộc Quỷ Động, khiến họ không thể sống quá 50 tuổi.

Tô Mặc nhờ huyết mạch Thanh Long nên miễn nhiễm, nhưng anh vẫn quyết tâm đồng hành cùng anh em để tìm cách giải lời nguyền.

Manh mối duy nhất để cứu mạng họ là Mộc Trần Châu (Phượng Hoàng Đảm).

Theo chỉ dẫn của Trần Hạt Tử (cựu thủ lĩnh Tá Lĩnh, nay là thầy bói mù ở Cổ Lam huyện), nhóm tiến về vùng đất Thiểm Tây đầy bí ẩn.

Tại đây, họ đụng độ với băng nhóm lừa đảo của Mã Đại Đảm, chiến đấu với quái vật rồng sắt trên sông Hoàng Hà và thám hiểm Long Lĩnh Mê Quật.

Trong mộ của Lý Thuần Phong, Tô Mặc dùng trí tuệ siêu việt để giải mã Thôi Bối Đồ và các cơ quan phong thủy phức tạp, tìm được nửa còn lại của Long Cốt Thiên Thư, xác định vị trí của Mộc Trần Châu nằm trong lăng mộ Hiến Vương ở Vân Nam.

Hiện tại, câu chuyện đang tiến vào giai đoạn cao trào nhất.

Tô Mặc dẫn đầu đoàn thám hiểm gồm Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và Shirley Dương tiến vào Trùng Cốc, Vân Nam.

Đây là vùng đất cấm địa với rừng rậm nhiệt đới dày đặc, chướng khí độc hại và vô số sinh vật biến dị do Hiến Vương nuôi dưỡng để bảo vệ lăng mộ.

Họ không chỉ phải đối mặt với sự truy đuổi của dân làng Già Long Trại bảo thủ, mà còn phải chiến đấu với những cái bẫy tàn độc như "người treo ngược" hóa thành nhộng, thủy trệ phong hút máu và những xác chết trôi sông đầy quỷ dị.

Với sự trang bị tận răng từ vũ khí hiện đại đến các bảo vật trấn tà, cùng sự dẫn dắt tài tình và sức mạnh áp đảo của Tô Mặc, cả nhóm đang từng bước tiến sâu vào lãnh địa của Hiến Vương, quyết tâm đoạt lấy Mộc Trần Châu để nghịch thiên cải mệnh.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 1

"Cải cách không ngừng bước, mở cửa không dừng chân!" Thập niên 80, bên trong Phan Gia Viên - một trong tứ cảnh của Bắc Kinh, xe như nước áo như nêm, tiếng loa phát thanh vang lên những âm hưởng của thời đại. "Ái chà..." Trong một cửa hàng đồ cổ nọ, một người thanh niên kinh ngạc bật dậy khỏi bàn, đôi mắt hắn dáo dác nhìn quanh, phát hiện mọi thứ đều trở nên xa lạ.

Tôi đang ở đâu?

Không phải tôi đang ở nhà cày phim bộ "Ma Thổi Đèn" sao?

Sao lại xuất hiện ở chỗ này?

Đột nhiên, trong đầu truyền đến một trận tiếng máy móc ầm ầm. 【Đinh!】【Hệ thống lựa chọn cấp Thần bắt đầu gia tải.】【3%... 6%... 50%... 100%】【Chúc mừng ký chủ, hệ thống gia tải thành công.】Hệ thống?

Bàn tay vàng tất yếu của người xuyên không?

Tôi xuyên không rồi sao?

Đồng tử người thanh niên hơi co lại!【Đinh, hoan nghênh ký chủ đến với thế giới Ma Thổi Đèn...】Quả nhiên là xuyên không!

Chuyện này cũng quá qua loa rồi chứ?

Người thanh niên vẻ mặt ngỡ ngàng, đầu óc vẫn còn chút mơ hồ. 【Đinh!

Chúc mừng ký chủ thành công tiến vào thế giới Ma Thổi Đèn, xin hỏi ký chủ có muốn dung hợp ký ức của bản thể không?】【.....】Người thanh niên trầm ngâm một lát: "Dung hợp!" Vừa dứt lời, đầu óc người thanh niên đau nhức dữ dội, một lượng lớn ký ức bắt đầu

tràn vào. 【Tôi... tôi tên là Tô Mặc...】 【Năm nay 23 tuổi, tốt nghiệp chuyên ngành Khảo cổ học Đại học Bắc Kinh...】 Sắc mặt người thanh niên biến ảo khôn lường, đôi mắt đánh giá xung quanh. 【Cửa hàng này là do cha của nguyên chủ để lại, cha nguyên chủ từng là thương nhân đồ cổ có tiếng ở Phan Gia Viên...】 【Gian hàng đồ cổ này cũng là ông cụ để lại...】 Nghĩ đến đây, Tô Mặc chợt hiểu ra, thầm nghĩ: "Cha mẹ lần lượt qua đời, nguyên chủ quá độ thương nhớ, thân tâm đều mệt mỏi, đêm qua đã trực tiếp đột tử..." "Lúc này mới để cho kẻ xuyên không là mình tiếp quản..." Sau khi hấp thu ký ức của nguyên chủ, trái tim đang treo lơ lửng của Tô Mặc cũng hạ xuống.

Hắn nhìn thoáng qua bốn phía, khẽ lẩm bẩm: "Cậu yên tâm, nếu tôi đã thừa hưởng thân xác này, sẽ thay cậu sống thật tốt, gia nghiệp mà cha cậu vất vả tích góp cũng sẽ không bị hủy trong tay tôi..." Nói xong, Tô Mặc liền đứng dậy, đi dạo một vòng trong cửa hàng.

Cửa hàng đồ cổ rất lớn, tổng cộng có bốn tầng, là kiến trúc cổ điển hình thời Dân quốc.

Ở thập niên 80, những kiến trúc như thế này còn bảo tồn được quả thực hiếm thấy.

Nhìn từng cái bình hoa, đồ sứ trên kệ hàng.

Tô Mặc lại cười khổ lắc đầu, hắn biết, những thứ này đều là hàng giả.

Mà đồ thật, đều đặt ở tầng hai!

Nhưng trên lầu sớm đã trống không.

Năm xưa chi phí chữa bệnh cho cha, sinh hoạt phí thời đại học của nguyên chủ, cùng với đủ loại chi tiêu lung tung trong cuộc sống, đều là lấy đồ cổ tầng hai đi đổi.

Tô gia từng có chút danh tiếng ở Phan Gia Viên thực ra đã sa sút từ

mấy năm trước.

Tuy nhiên, hiện tại Tô Mặc lại không có chút lo lắng nào.

Đây là đâu?

Đây là thế giới Ma Thổi Đèn!

Cái gì nhiều nhất?

Đương nhiên là đồ cổ nhiều nhất rồi. 【Đinh!】 Lúc này, âm thanh hệ thống lại vang lên: 【Kiểm tra đo lường thấy ký chủ còn có một phần Quà tân thủ, xin hỏi có mở ra hay không?】 "....." Tô Mặc sững sờ. "Mở ra!" 【Đinh!

Quà tân thủ mở ra thành công, chúc mừng ký chủ đạt được phần thưởng sau:】 【1: Huyết mạch Thanh Long.】 【2: Bát Cực Quyền.】 【3: Không gian hệ thống 4 mét khối.】 Theo âm thanh hệ thống rơi xuống, Tô Mặc rốt cuộc cũng trải nghiệm được cái gì gọi là sống không bằng chết.

Trong đầu không chỉ có lượng lớn ký ức cưỡng ép rót vào, thân thể cũng đang vang lên răng rắc, giống như vạn con kiến càng đang cắn xé. "A!" Tô Mặc gầm nhẹ, trong cơ thể đột nhiên truyền đến một trận tiếng vang giòn giã kịch liệt, phát ra tiếng gào thét như rồng như hổ.

Nửa giờ sau, đau đớn dần dần tan đi.

Tô Mặc nằm trên mặt đất, toàn thân ướt đẫm, nhưng hắn cũng cảm giác được thân thể mình đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Một loại gông xiềng nào đó trong cơ thể, vô hình trung đã bị phá vỡ, phảng phất như trút bỏ gánh nặng ngàn cân, trở nên nhẹ nhõm vô cùng. 【Họ tên: Tô Mặc】 【Tuổi: 23】 【Huyết mạch: Thanh Long huyết mạch】 【Thiên phú: Thiên ủng cự lực, bách độc bất xâm, chư tà tị lui...】 【Sức mạnh: 50】 【Nhanh nhẹn: 30】 【Trí lực: 60

(Người trưởng thành chỉ số trung bình là 20)】【Không gian 4 mét khối: Trống】Một giao diện thuộc tính màu bạc xuất hiện trước mặt Tô Mặc, hắn cũng hiểu rõ năng lực và thực lực của mình một cách trực quan hơn.

Thanh Long huyết mạch?

Không biết so với Kỳ Lân huyết mạch của Trương Tiểu Ca thì thế nào?

Cảm giác vui sướng từ trên trời rơi xuống trong nháy mắt dâng lên trong lòng, Tô Mặc nhanh nhẹn đứng dậy, đi lên tầng ba bắt đầu tắm rửa.

Tầng một là nơi cha của Tô Mặc bày hàng giả để lừa gạt người nước ngoài.

Tầng hai là nơi bày đồ thật, bình thường không cho người nước ngoài vào.

Tầng ba là khu nhà ở.

Ngày xưa, tiền thân Tô Mặc và cha vẫn luôn sống ở tầng ba.

Chuyện cũ như khói, nay cửa hàng đồ cổ to lớn cũng chỉ còn lại một mình Tô Mặc. "Đây là..." Tô Mặc nhìn chằm chằm vào gương: "Hình xăm huyết mạch!" Trên người Tô Mặc xăm hình Thanh Long năm móng.

Toàn bộ hình xăm Thanh Long phủ kín ngực và lưng Tô Mặc.

Sống động như thật, uy phong lẫm liệt, khí phách mười phần. "Tô Mặc!" Đúng lúc này, dưới lầu có tiếng đập cửa "rầm rầm" trầm đục vang lên. "Hửm?" Tô Mặc nhướng mày, có chút kinh ngạc.

Phải biết rằng, mình đã rất lâu không mở cửa kinh doanh, hơn nữa với hàng xóm láng giềng cũng ít qua lại, sao lại có người đập cửa nhỉ?

Sau khi tắm rửa đơn giản, Tô Mặc rảo bước đi xuống, mở cửa phòng.

Đập vào mắt là mấy chục người, kẻ cầm đầu khoảng hơn hai mươi tuổi, trong ngực kẹp cặp táp màu đen, trên người đeo dây chuyền vàng, đồng hồ vàng, nhẫn vàng, hệt như một gã nhà giàu mới nổi!

Người này Tô Mặc có biết!

Không!

Chính xác mà nói thì là tiền thân của Tô Mặc có quen biết.

Trương Giải Phóng, biệt danh Nhị Cẩu Tử (Chó con), một tên lưu manh tai tiếng ở Phan Gia Viên.

Quan hệ giữa Tô Mặc và người này hồi cấp hai cấp ba cũng khá tốt, nhưng từ sau khi Tô Mặc tốt nghiệp đại học, hai người liền không còn giao tập gì.

Thời gian này, Trương Nhị Cẩu cứ luôn tới cửa muốn ép giá mua lại cửa hàng đồ cổ này.

Nhìn Tô Mặc trước mặt, Trương Nhị Cẩu âm trầm nói: "Thằng ranh, ông mày còn tưởng mày không dám ra chứ." "Ha ha ha..." Nghe thấy lời này, đám đàn em lưu manh phía sau cười phá lên. "Anh Cẩu, thằng ranh này cứ thích kiếm chuyện, anh em đừng động thủ vội, để em..." Nói xong, một tên mặc quần bò, áo khoác dáng vẻ du côn bước vài bước đến trước mặt Tô Mặc, giơ tay đẩy Tô Mặc một cái, uy hiếp nói: "Thằng ranh, mày dám không làm ăn với anh Cẩu của bọn tao, mày muốn chết hả?" Nói xong, kẻ này còn muốn tiếp tục động thủ.

Hửm?

Tô Mặc nhướng mày, tung chân phải, không chút lưu tình trực tiếp đá bay kẻ này ra ngoài.

Chương 2

"Rầm!" Một tiếng vang thật lớn, kẻ kia bay thẳng vào trong đám người. "Vút!" Gió âm thổi qua, thân hình Tô Mặc nhanh đến kỳ lạ, trong nháy mắt, hắn liền xuất hiện trước mặt Trương Nhị Cẩu, ngữ khí băng lãnh nói: "Trương Nhị Cẩu, đừng quá phận, làm người nên chừa một đường lui!" Sức mạnh bộc phát từ cơ thể trông có vẻ thư sinh của Tô Mặc thực sự đã làm Trương Nhị Cẩu kinh hãi.

Hắn toát mồ hôi lạnh, theo bản năng lùi lại hai bước. "Anh Cẩu..." Thấy thế, mấy tên đàn em vây lại.

Nhìn thấy đông đảo đàn em sau lưng, sự hoảng loạn của Trương Nhị Cẩu cũng bình phục đôi chút, thất thanh quát mắng: "Anh em, lên hết cho tao!" Tô Mặc dù có lợi hại, hắn có thể đánh lại nhiều người như vậy sao?

Cái cửa hàng này, hôm nay ông đây ăn chắc rồi, ai cũng không giữ nổi!

Khóe miệng Trương Nhị Cẩu nhếch lên một nụ cười dị dạng. "Thằng tạp chủng, đi chết đi!" Nghe vậy, đám đàn em của Trương Nhị Cẩu nhao nhao lao về phía Tô Mặc. "Ha ha..." Tô Mặc thấy thế, trong lòng cười lạnh: "Vừa khéo lấy bọn mày thử Bát Cực Quyền mới tới tay..." Tô Mặc âm thầm vận sức, khống chế lực đạo, tả hữu khai cung, giữa những chiêu thức đại khai đại hợp hiện rõ phong phạm tông sư.

Chỉ vẻn vẹn hai phút, xung quanh chỉ còn lại một mình Tô Mặc đứng, những người khác nhao nhao ngã xuống đất kêu rên.

Cơ thể Tô Mặc trải qua hệ thống cải tạo, tố chất khác xa người thường, lại thêm thiên phú lực đại vô cùng, đối phó mấy tên lưu manh

đầu đường xó chợ, quả thực dễ như trở bàn tay.

Trơ mắt nhìn đàn em của mình lần lượt ngã xuống, Trương Nhị Cẩu biến sắc ngay tại chỗ, không có chút do dự, hắn xoay người liền muốn bỏ chạy. "Muốn chạy?" Thấy Trương Nhị Cẩu muốn trốn, Tô Mặc mắt nhanh tay lẹ, một bước dài vọt lên, tay phải trực tiếp tóm lấy cổ Trương Nhị Cẩu. "Trương Nhị Cẩu!" Tô Mặc xách Trương Nhị Cẩu lên như xách gà con, trầm giọng nói: "Không có lần sau, đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng!

Nếu mày còn dám quấy rối tao, đừng trách tao không khách khí với mày!" Trong khi nói chuyện, tay phải Tô Mặc đặt lên vai Trương Nhị Cẩu, hơi dùng sức. "Rắc!" Một tiếng thanh thúy vang lên, vai Trương Nhị Cẩu thuận thế sụp xuống.

Trương Nhị Cẩu sắc mặt trắng bệch, đau đến nhe răng trợn mắt, nhưng cũng không dám kêu to.

Hơn hai mươi người, trong nháy mắt liền bị Tô Mặc dọn dẹp sạch sẽ, Trương Nhị Cẩu thực sự là sợ rồi, vội vàng nói: "Tô tiểu ca tha mạng, Tô gia tha mạng..." "Chúng ta dù sao cũng là bạn học tiểu học, năm đó tôi cũng không ít lần cho cậu chép bài tập mà!" "Bốp!" Tô Mặc giáng một cái tát vào mặt Trương Nhị Cẩu: "Mày cũng biết chúng ta là bạn học à!" Trương Nhị Cẩu bị Tô Mặc đánh đầu váng mắt hoa nhưng không dám nói thêm gì, tiếp tục cầu xin: "Tô gia, Tô gia...

Cháu trai thật sự không dám nữa..." Với thân thủ này của Tô Mặc, Trương Nhị Cẩu biết thân thể nhỏ bé của mình không chọc nổi. "Coi như mày thức thời, cút." Tô Mặc ném Trương Nhị Cẩu xuống: "Cả lũ chúng mày, cút hết cho tao!" Đám người nghe thấy Tô Mặc lên tiếng, gian nan đứng dậy, dùng tốc độ nhanh nhất rời đi.

Nhìn thấy đám người này rời đi, Tô Mặc xoay người chuẩn bị vào

nhà. "Tô gia lợi hại..." Đúng lúc này, một gian hàng xéo đối diện mở cửa, một người chắp tay nói với Tô Mặc: "Tô gia lợi hại, có uy của Bá Vương, tôi vốn còn định báo cảnh sát, không ngờ Tô gia dễ dàng giải quyết bọn họ..." Tô Mặc ngoảnh lại nhìn người nọ, lập tức thốt lên: "Đại Kim Nha..." Dứt lời, Tô Mặc lại cười gượng một tiếng: "Kim gia khách khí..." Đại Kim Nha, người này ở phương diện giám định bảo vật cũng có con mắt độc đáo, ở Phan Gia Viên này cũng coi như có chút danh tiếng. "Tô gia gọi tôi là Đại Kim Nha là được, anh em trên giang hồ đều xưng hô như vậy..." Đại Kim Nha tiếp tục vuốt mông ngựa: "Tô gia không cần khiêm tốn, trước kia mọi người đều biết Tô gia thông tuệ, lại không biết Tô gia thần dũng như thế...

Vừa khéo tôi hẹn hai người ngoại địa ăn cơm, Tô gia nể mặt, cùng đi nhé!" Hai người ngoại địa?

Chẳng lẽ?

Tô Mặc đồng tử co rụt lại.

Chẳng lẽ là bọn họ?

Nghĩ đến đây, Tô Mặc liền thuận thế đáp ứng. ...

Tô Mặc đi theo Đại Kim Nha một đoạn, cuối cùng dừng lại ở một quán lẩu dê nổi tiếng gần xa.

Đi vào trong đó, Đại Kim Nha gọi một bàn đồ ăn ngon cùng mấy bình rượu ngon, vừa rót đầy cho Tô Mặc, thật khéo làm sao, ngoài cửa lại có hai người đi vào.

Nhìn thấy hai người, Tô Mặc cười hân hoan, liền biết mình đoán đúng rồi!

Đại Kim Nha đứng dậy nói: "Ô, Hồ gia, Khải Hoàn huynh đệ, hai vị đến rồi, mau ngồi mau ngồi." Hai người này chính là Hồ Bát Nhất và Vương Khải Hoàn!

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nhìn thoáng qua Tô Mặc, lập tức liếc nhìn nhau, hai người đồng thời thầm nghĩ: "Hồng Môn Yến?" "Nào nào nào..." Đại Kim Nha đứng dậy đích thân chào hỏi hai người: "Khải Hoàn huynh đệ, chuyện ngọc bội đều là lỗi của anh trai, anh trai ở đây bồi lễ với cậu..." "Hồ gia, hôm nay cũng nể mặt Đại Kim Nha tôi, Đại Kim Nha tôi là người sĩ diện, ngài kính tôi một thước, tôi kính lại một trượng!" Hồ Bát Nhất và Vương Khải Hoàn cũng không biết trong hồ lô của Đại Kim Nha bán thuốc gì, hai người đều trầm mặc không nói.

Tô Mặc cũng im lặng. "....." Trường diện nhất thời lạnh xuống.

Đối với việc này, Đại Kim Nha dường như cũng không để ý, tiếp tục nói: "Tôi, người tặng biệt danh Đại Kim Nha, lăn lộn ở Phan Gia Viên này nhiều năm...

Ông cụ nhà tôi năm đó từng là một nghệ nhân đảo đấu dân gian, chuyện này các vị có thể hỏi thăm ở quanh đây, hàng xóm láng giềng đều biết..." Tô Mặc khẽ gật đầu, coi như là công nhận chuyện này.

Phan Gia Viên chỉ lớn bấy nhiêu, mọi người ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, đối với nhau cũng coi như quen thuộc.

Hồ Bát Nhất và Vương Khải Hoàn ngồi xuống.

Đại Kim Nha vừa rót rượu cho hai người, vừa nói: "Hồ gia, ngài hẳn là biết 'đảo đấu' chứ?" "Ha ha ha..." Hồ Bát Nhất cười sảng khoái, cũng không giấu giếm: "Ông cụ nhà ngài đảo đấu chắc từng gặp qua đại tống tử nhỉ?" Đại Kim Nha giơ ngón tay cái lên với Hồ Bát Nhất khen: "Hồ gia sảng khoái!" Vương Bàn Tử vẻ mặt mê mang: "Tống tử?

Đại tống tử gì cơ?" Đại Kim Nha còn chưa nói gì, Tô Mặc đã nói thẳng không kiêng kỵ: "Đảo đấu, tiếng lóng trong nghề trộm mộ, nói cách khác, chính là xác chết vùng dậy..." "....." Xác chết vùng dậy?

Thằng nhóc này, tôi tin cái quỷ ấy!

Vương Bàn Tử bĩu môi, vẻ mặt không tin.

Tô Mặc cũng đọc hiểu biểu tình trên mặt Bàn Tử, nhưng hắn không nói gì.

Ngày tháng còn dài, tương lai Tống tử mà Vương Bàn Tử gặp phải sẽ không ít.

Đại Kim Nha tán đồng gật đầu: "Tô gia nói đúng!" Người này tuổi còn trẻ, vậy mà đối với nghề trộm mộ lại quen thuộc như thế, nhìn khuôn mặt có phần non nớt của Tô Mặc, trên mặt Hồ Bát Nhất dấy lên chút gợn sóng. "Chà!" Đại Kim Nha cười mắng một tiếng: "Nhìn cái đầu heo của tôi này, quên giới thiệu cho hai vị...

Vị này là Tô tiểu ca, trong nhà cũng làm buôn bán đồ cổ...

Đừng nhìn Tô tiểu ca bộ dáng thư sinh, cậu ấy đánh đấm giỏi lắm đấy...

Chương 3

Hơn hai mươi gã đàn ông to khỏe cũng không đến gần được cậu ấy!" Trong lời nói, Đại Kim Nha đối với Tô Mặc có phần sùng bái. "Mấy anh em, người một nhà không nói hai lời..." Đại Kim Nha nâng chén rượu: "Đại Kim Nha tôi xin cạn trước..." Một tràng lời nói của Đại Kim Nha khiến trường diện hòa hoãn hơn nhiều, lần này Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử không còn phật ý Đại Kim Nha nữa, nâng chén uống một ly rượu.

Mọi người vừa ăn, Đại Kim Nha vừa nói: "Ông già nhà tôi trước khi đi lính, từng theo một cao thủ trộm mộ học được chút tay nghề, cho nên Đại Kim Nha tôi đối với cái nghề trộm mộ này cũng hiểu biết không ít...

Nhưng mà..." Đại Kim Nha lắc đầu, trên mặt có phần tiếc nuối: "Ông già dường như không muốn tôi lại theo nghề trộm mộ này nữa, vì thế đến đời tôi, tay nghề cũng thất truyền..." "Có điều dù sao cũng mưa dầm thấm đất nhiều năm, nhãn lực tôi vẫn phải có, cho nên cứ dựa vào chút bản lĩnh vặt này, làm chút buôn bán đồ cổ..." Đại Kim Nha dường như có ý muốn kết giao với hai người Hồ Bát Nhất và Vương Khải Hoàn, vì thế nói không ít chuyện trộm mộ.

Rượu qua ba tuần, mọi người cũng cởi mở nỗi lòng.

Tô Mặc khẽ cười nói: "Kim gia khách khí, cái Phan Gia Viên này ai không biết danh tiếng Đại Kim Nha ngài, nghiệp vụ của ngài sắp phát triển ra nước ngoài rồi..." Mọi người cười ha ha, biết Tô Mặc nói đến chuyện Đại Kim Nha lấy hàng giả lừa gạt người nước ngoài. "Hề hề..." Đại Kim Nha cười nhẹ, trên mặt có chút ý tứ quái dị: "Mấy anh em, tôi nói cho các ngài biết, mấy năm nay cực kỳ dễ kiếm tiền...

Mấy gã Tây mũi to rất thích đồ cổ của chúng ta...

Mấy hôm trước, tôi lấy một món Đường Tam Thái hàng mô phỏng cao cấp bán cho một người Mỹ, cú đảo tay này kiếm trọn vẹn một vạn, đô la Mỹ, một vạn đô la Mỹ!

Mẹ nó, tên mũi to còn tưởng mình vớ được món hời nữa chứ, ha ha ha..." Sắc mặt Đại Kim Nha rất kích động.

Biểu tình của Tô Mặc còn coi như bình thường, dù sao hắn từ nhỏ lớn lên ở Phan Gia Viên, không ít lần tiếp xúc loại chuyện lừa gạt này.

Ngược lại Vương Khải Hoàn dường như bị lời của Đại Kim Nha làm cho giật mình, tâm tư ăn thịt dê cũng không còn, buông bát đũa, chăm chú nhìn Đại Kim Nha.

Đại Kim Nha chép chép miệng, chưa thỏa mãn nhìn Hồ Bát Nhất: "Hồ gia, hôm kia tôi nhìn thấy cái la bàn ở chỗ ngài, ngài đối với trộm mộ hiện tại còn có nghiên cứu không?" Hồ Bát Nhất trầm ngâm một lát, nói: "Hứng thú nhất thời mà thôi, Kim gia ngài vừa rồi cũng nói không ít, cái gì xẻng Lạc Dương, xẻng công binh gì đó...

Nhưng mà..." Hồ Bát Nhất đổi giọng: "Cao thủ trộm mộ chân chính đều không coi trọng mấy thứ này...

Bọn họ đi đến một chỗ, hầu như không cần bất kỳ công cụ nào cũng có thể phân biệt ra phía dưới có mộ lớn hay không, đây chính là Phân kim định huyệt...

Giống như trong nhà Kim gia, tiên bối của tôi cũng từng làm nghề thổ phu tử, dựa vào chính là bản lĩnh Phân kim định huyệt này..." Tô Mặc chép miệng lấy làm kỳ lạ: "Phân kim định huyệt, đây là bản lĩnh của Mô Kim Hiệu Úy, không ngờ hôm nay gặp được hậu duệ của một Mô Kim Hiệu Úy!" Hồ Bát Nhất lại lắc đầu: "Không dám nhận, nửa cuốn Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật tổ tiên truyền

lại, tôi chỉ học được chút da lông mà thôi..." Tô Mặc cũng không nói nhiều, chỉ cười tủm tỉm nhìn Hồ Bát Nhất.

Hiện tại Hồ Bát Nhất tuy chưa phải, nhưng không bao lâu nữa trong tương lai, hai người Hồ, Vương sẽ trở thành Mô Kim Hiệu Úy.

Đại Kim Nha nghe được say sưa, người trước mắt này thế mà lại thực sự là hậu duệ Mô Kim Hiệu Úy, điều này làm cho Đại Kim Nha trong lòng hô to "Hôm nay vớ được bảo bối". "Được, các vị gia, chúng ta cũng không giấu giếm nữa, ăn xong bữa này, đến chỗ tôi ngồi một chút, tôi cho mọi người xem một món bảo bối!" Trong lúc nói chuyện, Đại Kim Nha lại giúp mọi người rót một ly rượu.

Mượn rượu ngon đưa đẩy, bốn người phảng phất triệt để mở rộng cửa lòng, cùng nâng chén, càng lúc càng thân thiết.

Ăn uống no say xong, ba người Tô Mặc dìu nhau đi tới cửa hàng đồ cổ của Đại Kim Nha.

Ừm...

Cửa hàng rất nhỏ!

Tô Mặc nhìn quanh, trong lòng thầm nói một câu.

Đại Kim Nha nhìn Tô Mặc, cười nói: "Để Tô gia chê cười rồi...

Không sánh được với tòa lầu nhỏ của ngài...

Mấy vị gia, các ngài ngồi trước đi..." Chào hỏi mấy người xong, Đại Kim Nha xoay người đi tới trước một cái tủ chứa đồ, từ trong đó lấy ra một vật được bọc trong hộp vàng, sau đó đi tới trước mặt mấy người, giao nó cho Hồ Bát Nhất và Vương Khải Hoàn: "Mở ra xem thử..." Bàn Tử hiển nhiên là người nóng tính, dẫn đầu mở bảo hạp ra.

Bàn Tử cầm vật phẩm trong hộp lên, lật qua lật lại xem: "Đây là cái gì?" Đầu trước nhọn hoắt, hình dùi, đầu dưới khảm chỉ vàng, màu

sắc đen tuyền trong suốt, dưới ánh lửa có hào quang nhuận trạch, nhìn qua rất cổ xưa.

Nhìn vật phẩm kia, Hồ Bát Nhất trong nháy mắt bừng tỉnh, ngẩng đầu nhìn Đại Kim Nha, trầm giọng nói: "Kim gia quả nhiên lợi hại, thế mà có hai chiếc Mô Kim Phù, thứ này thất truyền nhiều năm rồi..." "Ha ha ha..." Đại Kim Nha mặt lộ vẻ đắc ý: "Hồ gia không hổ là hậu duệ Mô Kim Hiệu Úy, liếc mắt liền nhận ra bảo bối này!

Hồ gia..." Đại Kim Nha ngữ khí hơi chậm lại: "Bảo bối tặng người hữu duyên, chiếc Mô Kim Phù này chính là bảo bối tôi tặng ngài!

Trong cơ thể ngài đang chảy dòng máu Mô Kim Hiệu Úy chính cống..." Nghe vậy, Hồ Bát Nhất trực tiếp đóng nắp hộp vàng lại, cũng cung kính đưa nó cho Đại Kim Nha: "Đào mồ quật mả thực sự là tổn hại âm đức, hảo ý của Kim gia tôi xin nhận..." Đại Kim Nha sắc mặt cuống lên: "Ngài học Phân kim định huyệt cũng chính là bản lĩnh của Mô Kim Hiệu Úy!

Hồ gia...

Tôi cũng không bảo ngài xuống mộ quật mả, đây chỉ là bảo bối tôi tặng ngài, coi như tôi bồi lễ vì lỗi lầm trước đó..." 【Đinh!】 Tô Mặc đầy hứng thú nhìn hai người, mà đúng lúc này, âm thanh hệ thống trong đầu bỗng nhiên vang lên. 【Hệ thống lựa chọn cấp Thần mở ra...】 【Lựa chọn 1: Khuyên bảo Hồ Bát Nhất tiếp nhận truyền thừa Mô Kim Hiệu Úy, tham dự cốt truyện chính, phần thưởng nghề nghiệp "Phát Khâu Trung Lang Tướng" và "Phát Khâu Thiên Ấn"...】 【Lựa chọn 2: Làm theo ý mình, Hồ Bát Nhất có thể trở thành Mô Kim Hiệu Úy hay không liên quan gì đến ta, một mình đi Ngưu Tâm Sơn, phần thưởng Thái Cực Quyền.】 【Lựa chọn 3: Lạnh nhạt xử lý, đã không khuyên bảo, cũng không đi tới Ngưu Tâm Sơn, chờ đợi

đội khảo cổ Tinh Tuyệt Cổ Thành, phần thưởng Thích Gia Kiếm Pháp!】 Cái này là!

Tô Mặc đồng tử co rụt lại, trong lòng dấy lên sóng to gió lớn. "Phát Khâu Trung Lang Tướng..." "Một trong tứ đại môn phái của thế giới Ma Thổi Đèn!" "Thiên Quan ban phúc, bách vô cấm kỵ!" Tô Mặc suy tư một lát, vẫn chọn điều thứ nhất.

Ngay khi Tô Mặc còn đang suy tư, Đại Kim Nha đã triển khai khuyên bảo Hồ Bát Nhất thao thao bất tuyệt. "Hồ gia, không có ý gì khác, đây chỉ là chút tâm ý của tôi thôi...

Chính là muốn kết bạn với hai vị, nếu các ngài thu được đồ tốt gì, tôi có thể giúp các ngài bán lại, ngài tùy tiện cho tôi chút hoa hồng là được!

Tôi lăn lộn nhiều năm ở Phan Gia Viên, phần thực lực này vẫn phải có..." Đại Kim Nha vẻ mặt chân thành, nhưng Hồ Bát Nhất lại không hề bị lay động, đặt hộp vàng đựng Mô Kim Phù lên bàn, đứng dậy định rời đi. "Hồ gia dừng bước..." Thấy Hồ Bát Nhất muốn đi, Tô Mặc cũng vội vàng đứng lên: "Kim gia nói vẫn có vài phần đạo lý, ngài không xuống mộ, nhưng nghề đồ cổ ngài cũng không đụng tới sao?

Hiện nay cải cách mở cửa, đồ cổ chính là một vốn bốn lời đấy!

Mở hàng ăn ba năm, không ai lại gây khó dễ với tiền bạc cả..." Tô Mặc biết hiện tại Hồ Bát Nhất cần tiền, đây cũng là nguyên nhân sau này hắn đi tới Ngưu Tâm Sơn.

Hồ Bát Nhất khựng lại, trên mặt rõ ràng có chút ý động.

Tô Mặc vừa thấy có hi vọng, lập tức rèn sắt khi còn nóng, tiếp tục nói: "Ngài mới đến Bắc Kinh còn chưa biết, hiện nay cái đất Kinh thành này khắp nơi là vàng...

Trong cơ thể ngài chảy dòng máu của Mô Kim Hiệu Úy, nhãn lực không phải người thường có thể so sánh, có thực lực này, ngài có thể đứng vững gót chân ở thành Bắc Kinh này...

Nếu ngài có đồ cổ bán ra, chúng tôi đều có thể giúp đỡ ngài..." "Đề nghị của tôi bên này chính là ngài có thể về quê thu mua một lô đồ cổ...

Không có tiền vốn, tôi có, có thể tài trợ không hoàn lại cho ngài, nếu ngài sợ nhìn nhầm, tôi cũng có thể đích thân theo ngài về quê, tôi tuy nhãn lực không bằng Kim gia, nhưng cũng ở Phan Gia Viên nhiều năm, thực lực vẫn có!

Tôi chỉ muốn kết giao người bạn như ngài..." Trên mặt Hồ Bát Nhất cực độ giằng co, qua nửa ngày, hắn mới gật đầu: "Được, nếu tôi về quê, sẽ mang theo Tô tiểu ca..." Nói xong, Hồ Bát Nhất liền sải bước đi ra ngoài.

Tô Mặc nháy mắt với Đại Kim Nha, Đại Kim Nha hiểu ý, cầm lấy Mô Kim Phù trên bàn nhét cho Vương Bàn Tử: "Khải Hoàn huynh đệ, coi như kết giao bằng hữu..." Vương Bàn Tử không có tâm tư như Hồ Bát Nhất, thấy từ chối không được, đành phải nhận lấy.

Chương 4

"Lão Hồ..." Vương Bàn Tử nhanh chóng đuổi theo Hồ Bát Nhất: "Tô tiểu ca và Đại Kim Nha đều có ý tốt..." Tô Mặc cũng hướng về bóng lưng hai người Hồ, Vương hét lớn: "Hồ gia nghĩ thông rồi thì đến cửa hàng Tô gia ở Phan Gia Viên tìm tôi..." 【Đinh, nhiệm vụ hoàn thành...】 Âm thanh hệ thống lần thứ hai vang lên: 【Chúc mừng ký chủ trở thành Phát Khâu Trung Lang Tướng, "Phát Khâu Thiên Ấn" đã đặt trong không gian hệ thống...】 Lượng lớn ký ức về Phát Khâu Trung Lang Tướng lại một lần nữa ùa vào trong đầu Tô Mặc.

Phân kim định vị, cơ quan trộm mộ, còn có tuyệt kỹ độc nhất của Phát Khâu Trung Lang Tướng - Phát Khâu Song Chỉ. "Phù..." Tô Mặc hít sâu một hơi, mắt sáng rực. 【Họ tên: Tô Mặc】 【Tuổi: 23】 【Huyết mạch: Thanh Long huyết mạch】 【Nghề nghiệp: Phát Khâu Trung Lang Tướng (Thiên Quan ban phúc, bách vô cấm kỵ)】 【Thiên phú: Thiên ủng cự lực, bách độc bất xâm, chư tà tị lui (Thiên phú Thanh Long huyết mạch, huyết mạch càng thâm hậu, thiên phú càng mạnh)...】 【Sức mạnh: 80】 【Nhanh nhẹn: 30】 【Trí lực: 60】 【Không gian 4 mét khối: Phát Khâu Thiên Ấn】 "Tô gia..." Nhìn Tô Mặc, Đại Kim Nha âm thầm nhíu mày, không biết vì sao, giờ khắc này, khí thế trên người Tô Mặc dường như đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, hắn phảng phất biến thành một ngọn núi cao khiến người ta không thể vượt qua. "Kim gia..." Tô Mặc chắp tay với Đại Kim Nha: "Nếu đã không có việc gì, tôi cũng về đây..." Đại Kim Nha gật đầu: "Được, hôm nay đa tạ Tô gia, có việc gì ngài cứ nói!" Tô Mặc toét miệng cười, lập tức xoay người rời đi. ...

Quá trưa, trong cửa hàng đồ cổ Tô gia lại tới một vị khách không mời mà đến. "Tô gia..." Trương Nhị Cẩu vẻ mặt đầy nịnh nọt: "Hôm

nay đắc tội nhiều, ngài đại nhân có đại lượng, đừng chấp nhặt với tên Nhị Cẩu Tử tôi...

Những lễ vật này, coi như Cẩu Tử tôi bồi tội với ngài!" Tô Mặc đầu cũng không ngẩng, thoải mái nằm trên ghế nhắm mắt dưỡng thần. "Tô gia..." Nhìn thấy một màn này, Trương Nhị Cẩu cắn răng, lại từ trong ngực móc ra hai xấp tiền giấy: "Tô gia, trước đó là tôi làm không đúng, hai vạn tệ này coi như lễ vật tôi bồi thường ngài...

Những món quà này, còn có chút trang sức vàng bạc, tổng cộng bốn phần, là tôi tặng ngài...

Tôi chỉ là một cái rắm, ngài đại nhân bất kỳ tiểu nhân quá..." Sau khi lĩnh giáo thân thủ của Tô Mặc, tư thái của Trương Nhị Cẩu hạ xuống cực thấp. "....." Tô Mặc nửa khép mắt, ngẩng đầu nhìn thoáng qua Trương Nhị Cẩu, sau đó lại nhìn thoáng qua hai vạn tệ kia: "Đồ đạc để xuống đi, nhưng mà tôi hy vọng lần này là lần cuối cùng, tôi không hy vọng có người còn nhớ thương cửa hàng nhà tôi!" Vào những năm 80, hai vạn tệ này là một con số trên trời, phần lễ vật này có thể nói là thành ý mười phần.

Trương Nhị Cẩu lập tức thở phào nhẹ nhõm: "Ngài yên tâm, tôi sẽ không bao giờ đánh chủ ý lên cửa hàng Tô gia nữa..." Dứt lời, Trương Nhị Cẩu chậm rãi lui ra khỏi cửa hàng Tô gia.

Tô Mặc đứng dậy, cầm lấy hai vạn tệ trên bàn kiểm tra một lần: "Không tệ, khoản tiền này vừa vặn có thể cứu nguy..." Hai vạn tệ, Tô Mặc đặt vào trong không gian hệ thống, còn những trang sức vàng bạc kia, Tô Mặc đặt ở tầng hai cửa hàng.

Tầng hai trống rỗng, sau khi cha Tô qua đời, lần đầu tiên có bảo bối được đặt lên trên đó. ...

Lại qua vài ngày, Tô Mặc vừa ăn xong bữa sáng, đã thấy Vương Khải Hoàn lấm la lấm lét cùng Hồ Bát Nhất đi vào cửa hàng đồ cổ

của mình.

Tô Mặc mặt đầy mỉm cười nhìn hai người: "Hồ gia, Bàn gia, mời ngồi!" Vương Khải Hoàn theo Hồ Bát Nhất đi vào cửa hàng đồ cổ xong, không ngừng đánh giá bốn phía.

Giờ khắc này, hắn rốt cuộc đã biết cái gì gọi là phú nhị đại!

Chỉ riêng cửa hàng đồ cổ tấc đất tấc vàng ở Phan Gia Viên này, e rằng chính là có tiền cũng không mua được.

Vị Tô tiểu ca này hóa ra đúng là một "Đại gia"!

Vương Bàn Tử thầm nói một tiếng.

Hồ Bát Nhất cười cười: "Thảo nào Đại Kim Nha sùng bái Tô tiểu ca như thế, thực lực của ngài cũng không phải kiểu làm ăn nhỏ lẻ như hắn có thể so sánh..." Tô Mặc lấy ra Đại Hồng Bào cha để lại, tự tay pha cho hai người một ly: "Hai vị, suy nghĩ thế nào rồi?" "Tô tiểu ca nói trước đó có đạo lý, không ai lại gây khó dễ với tiền bạc cả..." Hồ Bát Nhất uống ngụm trà, nhuận giọng, tiếp tục nói: "Tôi biết một nơi, đó là nơi tôi và Bàn Tử đi thanh niên xung phong về quê, tên là Ngưu Tâm Sơn...

Chỗ đó có không ít đồ cổ...

Lấy ra thị trường, chắc là có thể đổi không ít tiền!" Lúc này, Vương Khải Hoàn cũng gật đầu nói: "Tô tiểu ca, Ngưu Tâm Sơn tuyệt đối có đồ tốt!

Lần này chúng tôi đang chuẩn bị đi đến đó, có điều chúng tôi không có tiền, muốn lấy chút tiền từ chỗ ngài..." Sao lại nói toẹt lời trong lòng ra rồi!

Hồ Bát Nhất trừng mắt nhìn Bàn Tử, thầm trách hắn miệng không có cửa.

Vương Khải Hoàn tự biết mình nói sai, vội vàng ngậm miệng lại. "....." Tô Mặc cười cười, cũng không nói gì thêm, hắn lật bàn tay, một xấp tiền giấy trực tiếp rơi xuống bàn: "Một vạn tệ đủ không?" Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử còn chưa làm rõ xấp tiền này xuất hiện như thế nào, khi bọn họ nghe được lời của Tô Mặc, tim kịch liệt co rút lại.

Một vạn tệ!

Ra tay chính là một vạn!

Bọn họ vốn dĩ chỉ muốn lấy vài trăm tệ gom góp lộ phí, Tô Mặc trực tiếp làm bọn họ choáng váng. "Đủ đủ đủ!" Vương Bàn Tử mắt nhanh tay lẹ, trực tiếp thu một vạn tệ lại: "Tuyệt đối đủ!" "Tô tiểu ca sảng khoái như vậy, qua vài ngày chúng tôi sẽ đem một vạn tệ này cả vốn lẫn lãi trả lại cho cậu!" Tô Mặc lại nói: "Dù sao gần đây trong cửa hàng cũng không có việc gì, tôi đi cùng các anh đến Ngưu Tâm Sơn, đỡ cho các anh nhìn nhầm hàng!" "Được!

Tô tiểu ca có lòng rồi!" Hồ Bát Nhất và Vương Khải Hoàn trực tiếp gật đầu, cũng không nghĩ nhiều.

Tô Mặc cười nói: "Vậy được, ngày mai xuất phát, có điều chúng ta cũng không thể đi tay không, mang chút đồ cho bà con, sau này cũng tiện cho chúng ta hành sự!" Vương Khải Hoàn giơ ngón tay cái lên với Tô Mặc, khen: "Nhìn xem, vẫn là Tô tiểu ca giác ngộ cao, thật sự là người kế tục vĩ đại của chủ nghĩa xã hội!" Cứ như vậy, hai người Vương Khải Hoàn và Hồ Bát Nhất theo Tô Mặc đi một vòng siêu thị lớn nhất thành Bắc Kinh.

Ba người mỗi người sắm một bộ hành lý.

Chính cái gọi là phú quý không về quê, như áo gấm đi đêm!

Ngoài ra, Tô Mặc còn chuẩn bị một ít đồ leo núi, dao găm các loại để đề phòng bất trắc.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử thì lấy không ít đồ dùng sinh hoạt, cùng sô cô la, và một chiếc tivi.

Vào những năm 80, chiếc tivi này chính là thứ mà rất nhiều người mơ ước tha thiết.

Ngày hôm sau, ba người Tô Mặc xách túi lớn, hông đeo túi nhỏ, ngồi xe lửa da xanh chạy tới nơi Hồ Bát Nhất từng đi thanh niên xung phong.

Xe lửa, xe bò, ba người trèo đèo lội suối, rốt cuộc vào ngày thứ ba cũng đến nơi. "Tiểu Hồ, Bàn Tử, các cậu đã về..." "Bàn Tử gầy đi không ít..." Nhìn thấy hai người Hồ Bát Nhất và Vương Khải Hoàn, mấy lão hán lớn tuổi kích động không thôi: "Không ngờ ông già này còn có thể gặp lại hai đứa nhóc từ thành phố lớn các cậu..." "Lão chi thư..." Vương Khải Hoàn ghé vào tai ông lão, hét lớn: "Chúng cháu sao có thể quên bà con, càng sẽ không quên lời dạy bảo của ông..." Hồ Bát Nhất thì mở ba lô, phát kẹo, sô cô la đã chuẩn bị trước cho đám trẻ con. "Chú Bát Nhất, cháu hay nghe cha cháu kể về chú!" "Cảm ơn chú Hồ!" Lão chi thư đỏ hoe mắt, cố nén kích động: "Nào nào nào, chúng ta vào nhà đi, vào nhà nói..." Tô Mặc đi theo hai người Hồ, Vương vào trong nhà gỗ. "Yến Tử..." Hồ Bát Nhất nói với một phụ nữ bên cạnh: "Chồng em đâu?" Năm đó về quê quen biết bạn tốt, nay thế mà đã có hai đứa con, điều này làm cho Hồ Bát Nhất và Vương Khải Hoàn có chút ngoài ý muốn.

Nhưng hai người bọn họ cũng không nghĩ nhiều, dù sao nông thôn kết hôn sớm.

Yến Tử đáp: "Anh ấy à...

Đàn ông trong thôn đều bị đội khảo cổ từ tỉnh thành lôi đi làm việc rồi.

Bao ăn bao ở, còn trả tiền, thật sự là sướng lắm!" "....." Hồ Bát

Nhất và Vương Khải Hoàn nhìn nhau, trong lòng mạc danh khẩn trương lên.

Chương 5

Đội khảo cổ?

Khéo thế sao?

Tô Mặc âm thầm trợn trắng mắt.

Ba người đi vào trong nhà chính, lấy toàn bộ quà tặng chuẩn bị trước đó ra, và khiêng tivi đến trước mắt mọi người.

Mọi người vui vẻ không thôi, hô to hai người ở bên ngoài kiếm được món tiền lớn.

Trong lúc mọi người đang tán gẫu, phụ nữ bên ngoài đã dùng thời gian nhanh nhất dọn ra một mâm tiệc rượu.

Mấy người vừa uống vừa nói chuyện.

Lão chi thư rít một hơi tẩu thuốc, nói: "Xem ra hai đứa nhóc các cậu ở bên ngoài kiếm được không ít tiền..." Vương Khải Hoàn cười toe toét: "Lão chi thư, cải cách mở cửa rồi, cuộc sống giàu có lên rồi, lần này chúng cháu trở về chính là muốn dắt mọi người làm giàu!

Lão chi thư, cháu nhớ chỗ ông có rất nhiều đồ cổ nhỉ..." Hồ Bát Nhất cạn lời.

Thầm trách Bàn Tử tính tình nóng nảy.

Lão chi thư có chút khó hiểu: "Sao cậu lại nhớ tới chuyện này?" Bàn Tử còn muốn giải thích, Hồ Bát Nhất vỗ tay Bàn Tử, ra hiệu hắn im miệng, Bàn Tử cười gượng gạo, không nói thêm gì nữa.

Hồ Bát Nhất nói: "Lão chi thư, cải cách mở cửa rồi, người ở thành phố lớn đều có tiền.

Họ rất thích mấy món đồ cũ này..." Thấy Lão chi thư còn có chút

nghi hoặc, Hồ Bát Nhất nhanh chóng chỉ chỉ Tô Mặc bên cạnh: "Vị tiểu ca này chính là ông chủ lớn đến từ Thủ đô..." Tô Mặc nhìn Lão chi thư: "Đồng chí già, chào ông, chỗ chúng tôi gọi mấy món đồ cổ này là tác phẩm nghệ thuật, rất nhiều người đều thích..." Lão chi thư ít nhiều cũng hiểu ra.

Bàn Tử càng cầm lấy cái ca đựng nước trà trên bàn, nói với Lão chi thư: "Lão chi thư, nếu cái thứ này là đồ cổ, ông đoán nó trị giá bao nhiêu tiền?" Lão chi thư nhìn Bàn Tử, trên mặt có chút hiếu kỳ.

Bàn Tử nói thẳng: "Nó có thể trị giá vài ngàn, chính là cái tivi trên bàn, dùng nó có thể đổi được mấy cái!" "Cái gì!" "Đáng giá thế cơ à..." Phụ nữ xung quanh nhao nhao kinh hô một tiếng.

Những năm 80, vài trăm tệ đã đủ cho cả nhà lớn bé ăn mấy năm.

Nhưng một món đồ cũ lại trị giá mấy ngàn!

Mấy ngàn!

Bọn họ nghĩ cũng không dám nghĩ.

Hồ Bát Nhất rèn sắt khi còn nóng: "Lão chi thư, đây chính là mục đích chuyến đi này của chúng cháu, bán mấy cái bình bình lọ lọ kia đi, dắt bà con cùng nhau phát tài!" "....." Lão chi thư trầm mặc một lát sau, thở dài một hơi: "Haizz, các cậu tới muộn rồi, lúc đội khảo cổ đến, nói muốn nộp mấy thứ này lên cho quốc gia, mấy thôn nhỏ phụ cận đều nộp rồi..." Nghe vậy, đám phụ nữ một bên cũng xì hơi, trở nên vô tinh đánh thải.

Tôi đệch!

Vương Bàn Tử lập tức sốt ruột. "Nộp lên hết?

Một món cũng không chừa lại?" "....." Lão chi thư rít tẩu thuốc, nhất thời không biết nên trả lời thế nào. "Tới đây tới đây..." Yến Tử bưng tới một chậu đồ ăn nóng hổi: "Nếm thử đi, ngỗng hầm sâm núi,

cái này người thành phố các cậu không ăn được đâu!" "....." Mọi người không nói gì, giờ khắc này đâu còn tâm tư ăn cơm. "Ăn đi..." Yến Tử không biết xảy ra chuyện gì, thấy mọi người thờ ơ, còn tưởng rằng bọn họ không khẩu vị: "Một đường xe ngựa mệt nhọc, mọi người đều không đói bụng sao?" Hồ Bát Nhất và Vương Khải Hoàn trong lòng thật sự là khó chịu muốn chết, vốn định dùng một vạn tệ này làm một chuyện to tát oanh liệt, lại không ngờ giờ đây "xuất sư chưa tiệp thân tiên tử" (ra quân chưa thắng đã chết).

Lần này thì hay rồi, không chỉ chuyện lớn không làm thành, hai người bọn họ còn gánh trên lưng một khoản nợ một vạn tệ. "Không sao, vấn đề không lớn!" Tô Mặc biết Hồ Bát Nhất và Vương Khải Hoàn đang lo lắng cái gì, khuyến khích nói: "Vui vẻ lên chút, các anh đều đã nhiều năm không gặp mặt, nên uống nhiều một chút!" Dắt mọi người làm giàu là không thể nào rồi, có điều tới cũng đã tới rồi, ở chung với bà con thêm vài ngày là chuyện tốt.

Hồ Bát Nhất dù sao cũng là người từ chiến trường sống sót trở về, sau khi đơn giản xử lý tâm tình, lập tức liền ném chuyện phiền lòng ra sau đầu. "Lão chi thư, ông nhấp ít thôi, cháu uống nhiều chút, chúng ta không say không về!" Mộng phát tài vỡ tan, hai người Hồ Bát Nhất và Vương Khải Hoàn dường như thực sự muốn mượn rượu giải sầu, không ngừng đối ẩm!

Lại qua một ngày, mặt trời mọc hướng đông.

Tô Mặc mở mắt, sau khi rửa mặt đơn giản, đánh một bộ Bát Cực Quyền hoạt động gân cốt.

Không bao lâu, Hồ Bát Nhất cũng bưng đồ dùng rửa mặt đi ra, nhìn thấy Tô Mặc đang đánh quyền, hắn cẩn thận quan sát một trận. "Chà!" Hồ Bát Nhất từng đi lính không khỏi tán thán: "Tô tiểu ca thân thủ quả nhiên mạnh mẽ!" Tô Mặc cũng chú ý tới Hồ Bát Nhất ở một

bên, hắn thu hồi quyền pháp, điều chỉnh hô hấp, cười khẽ nói: "Hồ gia là người từng làm đại đội trưởng, để Hồ gia chê cười rồi..." Trong lúc nói chuyện, Vương Khải Hoàn cũng đi tới, nhìn hai người Tô, Hồ, thuận miệng trêu chọc một câu: "Sáng sớm tinh mơ, không ngủ nướng thêm chút nữa, hai người ra đây làm gì?

Tân Âu Lạc còn chưa kiến thiết thành công, các anh cũng không thể nghĩ quẩn nha!" "....." Tô Mặc cạn lời.

Hồ Bát Nhất lập tức trợn trắng mắt: "Cậu chết, tôi và Tô tiểu ca cũng sẽ không chết...

Đồ cổ coi như là mất rồi...

Tôi tối hôm qua nghĩ cả đêm, chúng ta tuyệt đối không thể tay không mà về..." Hồ Bát Nhất dừng một chút: "Bàn Tử, cậu còn nhớ căn cứ quân sự năm đó lũ quỷ tử để lại ở đây không?" Vương Bàn Tử mắt sáng lên: "Cậu nói là...

Pháo đài Quan Đông quân?" "Cái chủ ý này hay đấy, chỉ là...

Lão Hồ, chưa từng có ai tìm được chỗ đó cả!" Hồ Bát Nhất trầm giọng nói: "Người khác tìm không thấy, chúng ta tìm không thấy sao?

Nửa cuốn Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật của tôi không phải học uổng công!

Huống hồ, chúng ta đều ở tình cảnh này rồi, không đánh cược một phen?

Cứ thế xám xịt về Bắc Kinh?" "Được!" Vương Bàn Tử lập tức hăng hái: "Hồ gia, tôi tin cậu!" Hồ Bát Nhất nhìn về phía Tô Mặc: "Tô tiểu ca, ngài đi cùng chúng tôi không?" 【Đinh!】 Tô Mặc còn chưa trả lời, âm thanh hệ thống vang lên. 【Chúc mừng ký chủ tham dự cốt truyện chính thế giới Ma Thổi Đèn!】 【Lựa chọn 1: Từ chối lời mời của Hồ Bát Nhất, một mình cày pháo đài quân Nhật, phần thưởng một

con dao găm.】【Lựa chọn 2: Tham gia đội ngũ của Hồ Bát Nhất, đi theo bọn họ thăm dò pháo đài quân Nhật, phần thưởng Thuật cưỡi ngựa!】【Lựa chọn 3: Đối với lời mời của Hồ Bát Nhất bỏ mặc, chờ đợi hai người Hồ Bát Nhất tại chỗ, thể lực vĩnh viễn +1!】 Một mình cày pháo đài quân Nhật?

Mình có trâu bò thế sao?

Tô Mặc không nghĩ nhiều, trực tiếp chọn điều thứ hai.

Tô Mặc cười rạng rỡ: "Tôi đi cùng các anh, trời mưa đánh con - nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi!" "Oanh!" Trong sát na, trong đầu Tô Mặc lập tức có thêm không ít kỹ năng cưỡi ngựa, phảng phất như sinh ra đã biết.

Nghe thấy Tô Mặc cũng muốn đi, Hồ Bát Nhất cũng vui vẻ không thôi, Tô Mặc cũng là dân nhà võ, nếu gặp phải thứ tà túy gì, vừa vặn có thể giúp đỡ.

Ba người ăn nhịp với nhau, quay về thu dọn đồ đạc, mượn Lão chi thư ba con tuấn mã rồi ra khỏi thôn. "Anh Bát Nhất, anh Bàn!" Ba người vừa ra khỏi thôn, phía sau bỗng nhiên truyền đến một tiếng hô thanh thúy.

Chương 6

Ba người Tô Mặc, Hồ Bát Nhất dừng lại, ngoảnh lại nhìn về phía sau.

Chỉ thấy cách đó không xa, một cô gái trẻ tướng mạo thanh tú cưỡi tuấn mã dắt theo mấy con chó săn đuổi theo.

Cô gái bên trái đeo dao, bên phải vác súng săn, rất là anh khí. "Dừng lại!" Cô gái giật dây cương, tuấn mã dừng trước mặt ba người Tô Mặc, Hồ Bát Nhất: "Anh Bát Nhất, anh Bàn!

Em là Anh Tử!" Cô gái ngọt ngào gọi: "Trong khu rừng phía trước được xưng là Chín khúc mười tám ngã rẽ, người ngoài không có người địa phương chỉ dẫn căn bản đi không ra...

Lão chi thư lo lắng an toàn của các anh, cố ý bảo em tới làm hướng đạo cho các anh, thuận tiện bảo vệ an toàn cho các anh!" Anh Tử dáng vẻ mười bảy mười tám tuổi, nhìn rất lanh lợi, rất được người ta yêu thích. "Anh Tử!" Thấy cô bé không gọi tên mình, Tô Mặc có chút buồn bực: "Anh tên là Tô Mặc!" Nhìn Tô Mặc lớn hơn mình không được mấy tuổi, Anh Tử ngọt ngào gọi: "Anh Tô chào anh!" "Lão chi thư già hồ đồ rồi sao?" Bàn Tử không hiểu cái gì gọi là thương hoa tiếc ngọc: "Để một con nhóc như cô bảo vệ bọn anh...

Năm đó lúc anh về quê, cô còn đang thò lò mũi xanh khóc nhè đấy..." Anh Tử chu miệng: "Con nhóc thì sao chứ?

Không có em, các anh không đi ra khỏi cánh rừng kia đâu!

Các anh đi theo em!" "Giá!" Anh Tử thúc vào lưng ngựa, đi lên đầu, bắt đầu dẫn đường cho ba người. "Đi thôi..." Tô Mặc giảng hòa: "Có người hướng dẫn, có thể tiết kiệm cho chúng ta rất nhiều thời gian..." Nói xong, Tô Mặc cũng tung ngựa đuổi theo.

Vương Bàn Tử không thể làm gì khác hơn: "Hồ gia, đi, còn không đuổi theo, người ta mất dạng rồi!" "Đuổi!" "Giá!" Hồ Bát Nhất và Vương Khải Hoàn đi theo thân hình Anh Tử tiến vào Dã Nhân Câu.

Ban đầu, Vương Bàn Tử còn có chút không tin, nhưng khi bọn họ lục tục tiến vào rừng, phát hiện cánh rừng nguyên sinh này lại lớn đến lạ kỳ.

Nếu không có cô bé Anh Tử dẫn đường, ba người phỏng chừng thật đúng là sẽ từ từ lạc lối ở nơi này. ...

Năm sáu tiếng sau, bọn họ đến được phúc địa Dã Nhân Câu. "Địa thế nơi này không bình thường..." Nhìn thế núi sông nhấp nhô bất định xung quanh, Hồ Bát Nhất nhíu mày. "Sao thế?" Tô Mặc cười cười, trong mắt tinh quang lấp lóe: "Chẳng lẽ nơi này chôn một vị hoàng đế!" "Không..." Hồ Bát Nhất lắc đầu: "Nơi này tuy rằng không thể làm huyệt đế vương, nhưng làm mộ địa cho một đại tướng quân, hoặc là quan nhất phẩm thì dư dả!" "Hồ gia quả nhiên hảo nhãn quang..." Tô Mặc nhìn xung quanh, phụ họa nói: "Cái gọi là đế vương long mạch, trong đó đất là thịt rồng, đá là xương rồng, thảo mộc là lông tóc rồng, thế núi sông trước mắt tuy rằng không bằng thế phi long, nhưng cũng là giao long nhảy vọt, lấy nơi này làm lăng, hậu nhân đủ để sinh ra đại tướng quân!" Một tràng lời nói của Tô Mặc trái lại làm cho Hồ Bát Nhất kinh ngạc không thôi: "Không ngờ Tô tiểu ca còn hiểu thuật núi sông địa lý!" "Ha ha ha..." Tô Mặc cười khẽ một tiếng, không dám nhận lớn: "Tài mọn mà thôi, không sánh bằng Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật của Hồ gia!" Hồ Bát Nhất tiếp nhận truyền thừa Mô Kim Hiệu Úy, nhưng Tô Mặc cũng học được tất cả kỹ năng của Phát Khâu Trung Lang Tướng.

Thật sự muốn so ra, Tô Mặc cũng chưa chắc sẽ thua, chỉ là những lời này không đủ để nói cho người ngoài.

Anh Tử vẻ mặt sùng bái: "Anh Tô và anh Bát Nhất hiểu biết nhiều thật..." "Cái gì thế phi long, giao long nhảy vọt!" Vương Bàn Tử mắng nhiếc nói: "Tôi muốn đi ỉa, có ai đi cùng không?" Anh Tử vẻ mặt ghét bỏ nhìn Vương Bàn Tử.

Hồ Bát Nhất thì nhắc nhở: "Đừng đi quá xa đấy!" "Đã rõ!" Bàn Tử khoát tay áo, trốn dưới một gốc đại thụ chọc trời cách đó mười mấy mét ngồi xổm xuống. "Phù!" Bàn Tử vừa ngồi xổm xuống, chợt nghe xung quanh có âm thanh quái dị vang lên.

Hộc hộc!

Hộc hộc!

Bàn Tử quay đầu, phát hiện cách đó không xa có một con lợn rừng màu đen, mọc răng nanh đang vẻ mặt hung khí nhìn chằm chằm hắn.

Thân thể kiện thạc uyển như báo săn, răng nanh bên khóe miệng lóe hàn quang, nhìn qua sắc bén vô cùng. "....." Vương Bàn Tử rùng mình một cái, đứng dậy quay đầu liền chạy.

Hắn vừa chạy, còn không quên cầu cứu: "Lão Hồ, Tô gia, cứu mạng, cứu mạng a!" "Nguy rồi!" Hồ Bát Nhất hét lớn một tiếng: "Cái tên Bàn Tử này, tôi biết ngay cậu ta sẽ gây chuyện mà..." 【Đinh!】 Cùng lúc đó, hệ thống trong đầu Tô Mặc lặng lẽ vang lên. 【Hệ thống lựa chọn cấp Thần mở ra!】 【Lựa chọn 1: Cứu tính mạng Vương Khải Hoàn, phần thưởng khinh công "Đạp Tuyết Vô Ngân"...】 【Lựa chọn 2: Ẩn giấu thực lực, đi theo mọi người cùng tiến lên, để Anh Tử nổ súng bắn chết lợn rừng, phần thưởng thể lực vĩnh viễn +1...】 【Lựa chọn 3: Nỗ lực trốn kỹ, sau đó đào thoát khỏi Dã Nhân Cốc, phần thưởng trí tuệ vĩnh viễn +2...】 Mẹ kiếp!

Tô Mặc thầm mắng một tiếng: "Ông đây khẳng định là chọn cái thứ nhất rồi!" Không kịp nghĩ nhiều, Tô Mặc trực tiếp lao ra.

Sở hữu Thanh Long huyết mạch, bất kể là sức mạnh hay tốc độ đều không phải người thường có thể so sánh. "Vút!" Gió âm thổi qua, thân ảnh Tô Mặc nhanh đến kỳ lạ, trong nháy mắt công phu hắn liền đến bên cạnh Bàn Tử.

Hộc hộc!

Lợn rừng thở hổn hển, lao thẳng về phía Tô Mặc, răng nanh sắc bén nhắm ngay bụng Tô Mặc. "Chết đi!" Trong mắt Tô Mặc hàn quang lóe lên, móc dao găm bên hông ra, trong sát na nghiêng người tránh né, dao găm hung hăng cắm vào trong đầu lợn rừng. "Gào!" Lợn rừng gào thét một tiếng, ầm ầm ngã xuống, không còn bất kỳ hơi thở nào nữa.

Vương Bàn Tử bị một màn này dọa ngốc! "Bàn Tử!" Hồ Bát Nhất và Anh Tử cũng chạy tới, nhìn thấy Bàn Tử bình an vô sự, đều thở phào nhẹ nhõm. "Bữa tối có rồi..." Tô Mặc thu dao găm lại, cười nói: "Ăn lợn nướng đi!" "Để tôi làm!" Hồ Bát Nhất xung phong nhận việc: "Tôi từng đi lính, biết làm lợn nướng dã ngoại thế nào!" "Anh Tô thân thủ của anh thực sự là quá lợi hại..." Anh Tử nói rồi đi giúp Hồ Bát Nhất xẻ thịt lợn rừng.

Vương Bàn Tử thì nơm nớp lo sợ bò dậy từ dưới đất, ánh mắt nhìn về phía Tô Mặc cũng thay đổi.

Tuy rằng hắn từng nhiều lần nghe Hồ Bát Nhất và Đại Kim Nha khen ngợi Tô Mặc thân thủ rất cao, nhưng tai nghe là giả, mắt thấy mới là thật.

Vừa rồi bất luận là tốc độ, hay là sức mạnh, hoặc nói là sự chưởng khống đối với thời cơ, Tô Mặc đều đã đạt đến cảnh giới phi nhân loại.

Điều này làm cho Vương Bàn Tử kinh hãi không thôi. "Không sao rồi..." Thấy Vương Bàn Tử bộ dáng sống sót sau tai nạn, Tô Mặc an

ủi: "Một con lợn rừng, không đáng lo!" "Tô tiểu ca..." Vương Bàn Tử lau mồ hôi, tâm tình từ từ bình phục lại, cười khổ nói: "Vương Bàn Tử tôi không chỉ nợ cậu một vạn tệ, hiện nay càng là nợ cậu một cái mạng..." "Bàn Tử anh nói lời này là khách sáo rồi..." Tô Mặc cười ha ha, tịnh không để ý.

Vương Bàn Tử người này tuy rằng có đôi khi rất đáng ghét, nhưng người này trọng tình trọng nghĩa, là một nhân vật đáng thâm giao. "Sau này Tô tiểu ca, cậu có việc cứ việc mở miệng, Bàn Tử tôi lên núi đao xuống biển lửa cũng không từ!" Vương Khải Hoàn vỗ ngực, trịnh trọng nói. "Chuyện nhỏ thôi, không cần để trong lòng!" Tô Mặc cúi đầu liếc mắt một cái, trêu chọc nói: "Bàn Tử, anh có mang quần áo để thay không?" "A!" Vương Khải Hoàn sững sờ, cúi đầu xem xét, phát hiện không biết từ lúc nào, quần bò dưới thân thế mà đã ướt đẫm. "Có mang có mang..." Bàn Tử đỏ mặt tía tai: "Tôi đi thay bộ quần áo sạch sẽ ngay đây..." "Ha ha ha..." Nhìn bộ dáng chạy trối chết của Vương Bàn Tử, Tô Mặc không nhịn được cười rộ lên. ...

Trăng sáng sao thưa, tinh quang điểm xuyết bầu trời.

Chương 7

Bốn người ngồi vây quanh đống lửa, nhìn chằm chằm lợn nướng trên giá lửa không ngừng nuốt nước miếng. "Được rồi!" Cảm giác thời gian cũng hòm hòm, Anh Tử lấy dao găm ra, từ trên người lợn rừng cắt xuống mấy miếng thịt, lần lượt đặt bên cạnh ba người Hồ Bát Nhất, Tô Mặc, Bàn Tử. "Chà!" Tô Mặc nhẹ nhàng nhấm nháp một miếng, lập tức khen không dứt miệng: "Anh Tử tay nghề này được đấy!" Bị Tô Mặc khen ngợi ngay tại chỗ, khuôn mặt nhỏ nhắn của Anh Tử đỏ lên, có chút ngại ngùng. "Mọi người ăn trước đi, em đi nhặt thêm chút cành cây khô về nhóm lửa, dã thú sẽ không dám tới gần chúng ta..." Anh Tử đứng dậy, cầm súng dài đi ra ngoài. "Em gái..." Bàn Tử lo lắng Anh Tử giống mình xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì, vì thế chủ động xin đi: "Anh đi cùng em, anh Bàn bảo vệ em..." "Thôi đi..." Anh Tử lắc đầu: "Anh còn không dùng tốt bằng chó săn nhà em đâu..." "....." Sắc mặt Bàn Tử đen lại.

Anh Tử chỉ chỉ lợn nướng trên giá lửa: "Anh vẫn là ở lại đây đi, xoay nhiều chút, đừng để thịt lợn nướng cháy..." "Cái con nhóc ranh này..." Bàn Tử xì hơi, ngồi lại bên cạnh Hồ Bát Nhất: "Thế mà coi thường anh Bàn nó, năm đó tao..." Hồ Bát Nhất vỗ vỗ vai Vương Bàn Tử: "Xoay nhiều chút, đừng nướng cháy!" "....." Sắc mặt Vương Bàn Tử càng đen hơn. "Em gái..." Xung quanh có mộ lớn, Tô Mặc cũng lo lắng Anh Tử gặp phải thứ không sạch sẽ, đứng dậy lập tức đuổi theo Anh Tử: "Anh đi cùng em..." "Vâng!" Anh Tử đáp một tiếng, cũng không nói gì. ...

Cứ như vậy, dưới sự bồi đồng của Tô Mặc, Anh Tử tìm kiếm cành cây khô có thể nhóm lửa trong rừng. "Ái chà..." Anh Tử lảo đảo một cái, suýt nữa ngã sấp xuống, may mà Tô Mặc tay mắt lanh lẹ, mau

chóng tiến lên đỡ lấy. "Cẩn thận chút..." "Không sao..." Anh Tử đỏ mặt, không dám nhìn thẳng Tô Mặc, nương theo ánh đèn hôn ám, cô nhìn xuống dưới chân.

Giây tiếp theo, lập tức biến sắc! "A!" Hét lên một tiếng chói tai, Anh Tử trực tiếp chui tọt ra sau lưng Tô Mặc. "A..." Tô Mặc cúi đầu đánh giá một chút, sau đó liền không chú ý nữa, xoay người bắt đầu an ủi Anh Tử: "Không sợ, không sợ, chỉ là mấy bộ hài cốt không thể cử động, nó không làm hại người được!" Anh Tử vẫn còn có chút kinh hồn chưa định, nhưng nhớ tới thân thủ của Tô Mặc, cô cố làm ra vẻ trấn định, thò đầu ra, nhìn lại về phía hài cốt. "Sao thế...

Sao thế..." Không bao lâu sau, Vương Khải Hoàn và Hồ Bát Nhất nghe tin cũng chạy tới, vẻ mặt lo lắng: "Xảy ra chuyện gì?" "Không có việc gì..." Tô Mặc lắc đầu, giải thích với hai người: "Mấy cái xác chết mà thôi..." "Ái..." Anh Tử nói: "Đây là cái gì?

Quần áo trên người bọn họ..." Lấy Anh Tử làm trung tâm, đám người Tô Mặc cẩn thận quan sát xung quanh một lượt, cuối cùng đưa ra một quyết định kinh người. "Mười mấy cái xác ở đây hẳn là thuộc về hai phe nhân mã..." Tô Mặc giải thích cho mọi người, "Mấy tên mặc quân trang màu vàng bên trong kia là lũ chó Nhật...

Còn nhóm người bên ngoài kia, tám chín phần mười là trộm mộ!" Tô Mặc lấy ra cuốn nhật ký vừa tìm được trên người một tên lính Nhật, giải thích với nhóm Hồ Bát Nhất: "Trên này viết rất rõ ràng, lũ Nhật tuy đã giết sạch đám trộm mộ, nhưng cuối cùng cũng không thoát khỏi Dã Nhân Cốc, rốt cuộc toàn bộ đều bỏ mạng tại đây..." Lông mày Hồ Bát Nhất hơi nhướng lên: "Đã có trộm mộ, chứng tỏ bên dưới này hẳn là có một quần thể mộ táng..." "Hồ gia..." Lúc này, Vương Khải Hoàn cũng ôm một đống sắt vụn chạy tới, "Xẻng Lạc Dương này, bên dưới tuyệt đối có mộ lớn!" "Chúng ta tới đúng chỗ rồi!" Hai mắt Tô Mặc sáng lên, "Lão Hồ, cho tôi mượn cái la bàn!"

"Cầm lấy..." Hồ Bát Nhất không nghĩ nhiều, trực tiếp đưa chiếc la bàn trong túi áo qua. "Bảo bối của Mô Kim Hiệu Úy!" Tô Mặc đón lấy la bàn, nhoẻn miệng cười với Hồ Bát Nhất, sau đó vừa thao túng la bàn, vừa lẩm nhẩm Tầm Long Quyết. "Tầm long phân kim khán triền sơn, nhất trọng triền thị nhất trùng quan.

Quan môn như hữu bát trọng hiểm, bất xuất âm dương bát quái hình!" "Hiển!" La bàn rung lên bần bật, cuối cùng kim chỉ nam dừng lại ở hướng Đông Nam.

Tô Mặc đi về phía Đông Nam bảy tám bước, quả nhiên tìm thấy một cái đạo động (lỗ trộm mộ) rộng khoảng hai mét. "Cái này chắc là do đám trộm mộ kia phí hết tâm tư đào ra, ngược lại làm chúng ta được hời..." Tô Mặc lẩm bẩm một tiếng, sau đó xoay người đưa trả la bàn cho Hồ Bát Nhất.

Nhưng khi hắn quay lại, chỉ thấy Hồ Bát Nhất và Vương Khải Hoàn đang đứng ngây ra như phỏng. "Tầm Long Quyết..." Hồ Bát Nhất kinh hô, "Tô tiểu ca, cậu cũng là Mô Kim Hiệu Úy?" Bàn Tử nhìn Lão Hồ, lại nhìn Tô Mặc: "Tô tiểu ca, tôi cảm giác bản lĩnh của cậu còn cao hơn Lão Hồ nhiều..." "Không!" Tô Mặc lắc đầu, giải thích với Hồ Bát Nhất, "Nếu Hồ gia đã nhìn ra, vậy tôi cũng không giấu giếm nữa..." "Mọi người đều biết, trong giới 'thổ phu tử' (trộm mộ) có năm môn phái lớn, phân biệt là Hồ gia Mô Kim Hiệu Úy, Bàn Sơn Đạo Nhân, Tả Lĩnh Lực Sĩ, cùng Phát Khâu Trung Lang Tướng và Quan Sơn Thái Bảo!" "Mà tôi, chính là Phát Khâu Trung Lang Tướng đời này!" "Phát Khâu Trung Lang Tướng là quan chức do Tào Tháo đặc biệt thiết lập để trù tính quân lương, Mô Kim Hiệu Úy là lính, Phát Khâu Trung Lang là tướng, địa vị năm đó còn ở trên Mô Kim Hiệu Úy rất xa!" "Những gì Mô Kim Hiệu Úy biết, Phát Khâu Trung Lang Tướng cũng biết, chỉ là Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật của các ngài không tầm thường..." "Đó là do Mô Kim Hiệu Úy

Trương Tam Liên Tử cuối thời Thanh dựa trên Tầm Long Quyết của phái Mô Kim và Thập Lục Tự Thiên Quái Toàn Tượng lấy được trong mộ táng kết hợp soạn thảo ra, truyền thuyết nói rằng nó đoạt được bí mật của thiên địa..." "Bất quá cuốn sách này trái với lẽ trời, vốn không nên xuất hiện ở thế gian, vì thế Trương tổ sư gia liền hủy đi nửa quyển, đó chính là nửa bộ Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật trong tay anh..." Những bí mật trong giới đạo mộ này người bình thường tuyệt đối sẽ không biết, Hồ Bát Nhất kinh hãi không thôi, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Phải rồi!

Hồ Bát Nhất nhớ ra điều gì, mãnh liệt ngẩng đầu nói: "Không đúng, Phát Khâu Trung Lang Tướng sớm đã thất truyền nhiều năm, sao cậu có thể kế thừa y bát của Phát Khâu Trung Lang Tướng!" Dù sao tổ tiên cũng là Mô Kim Hiệu Úy, Hồ Bát Nhất biết rất nhiều bí mật trong nghề.

Tô Mặc không ngạc nhiên trước phản ứng của Hồ Bát Nhất, hắn tiếp tục nói: "Mô Kim có bùa, Bàn Sơn có thuật, Tả Lĩnh có giáp, mà Phát Khâu Trung Lang Tướng thì có ấn!" Tô Mặc giả vờ sờ vào túi áo, thực ra là lấy ra Phát Khâu Thiên Ấn đang giấu trong không gian hệ thống. "Hai người xem..." Tô Mặc ném Phát Khâu Thiên Ấn cho Hồ Bát Nhất.

Bàn Tử sấn lại gần, hỏi: "Cái gì đây?

Nhìn có vẻ khá đáng tiền!" Sắc mặt Lão Hồ biến đổi liên tục: "Phát Khâu Thiên Ấn, thứ này tôi chỉ từng thấy trên sách cổ điển tịch, hôm nay lại có may mắn được tận mắt chứng kiến!" "Thiên Quan ban phúc, bách vô cấm kỵ!" Trong khi nói chuyện, Hồ Bát Nhất cung kính đưa trả Phát Khâu Thiên Ấn cho Tô Mặc, "Phát Khâu Trung Lang Tướng, Tô gia giấu nghề thật kỹ!" "Tô tiểu ca tiết lộ thân phận với

chúng tôi, xem ra là đã coi hai anh em chúng tôi là bạn bè!" Tô Mặc cất Phát Khâu Ấn đi, nghiêm giọng nói: "Tôi xác thực muốn kết giao với hai vị huynh đệ Hồ gia và Bàn ca đây!" "Hắc hắc..." Bàn Tử vẻ mặt đầy nịnh nọt, "Tô tiểu ca, không có cậu thì Bàn Tử tôi vừa nãy đã sớm chết dưới nanh lợn rừng rồi, từ nay về sau chúng ta chính là anh em!" Lão Hồ hít sâu một hơi, cũng gật đầu đồng tình: "Tô tiểu ca vừa xuất tiền vừa xuất lực giúp đỡ chúng tôi, tôi Hồ Bát Nhất không phải loại người không biết tốt xấu, ngày sau có việc gì cần, Tô tiểu ca cứ việc mở miệng!" "Tốt!" Tô Mặc cười ha hả, tâm tình cực kỳ sảng khoái, "Chúng ta về ăn cơm trước, tối nay ngủ một giấc thật ngon, mai dưỡng đủ tinh thần rồi xuống mộ!" "Không thành vấn đề!" "Nghe theo Tô tiểu ca!" Đám người đơn giản thu dọn trang bị, xoay người quay về ăn cơm.

Ngày hôm sau, khi bình minh vừa ló rạng, mấy người ăn xong bữa sáng, chính thức xuống mộ. "Dưới lòng đất lại có nơi như thế này sao!" Nhìn hành lang mộ đạo điêu khắc tinh mỹ tuyệt luân xung quanh, Bàn Tử bày ra bộ dạng như Lưu mỗ mỗ tiến vào Đại Quan Viên.

Không chỉ Bàn Tử, cả ba người đi cùng Tô Mặc cũng đang nhìn đông ngó tây.

Bọn họ bốn người đều là lần đầu tiên xuống mộ, nói không căng thẳng là nói dối. "Lão Hồ, cái mũ sắt của tụi Nhật này, ông đội trước đi!" "Muội tử, đây là móng lừa đen anh đặc biệt lấy từ trong thôn, em cầm lấy..." "Tô gia, đưa ngài một cái xẻng công binh!" Bàn Tử phân phát trang bị cho ba người, tiếp đó lại nhặt mấy hòn đá dưới đất ném về phía trước. "Bàn ca, anh làm gì thế?

Sao cứ lén lút như ăn trộm vậy!" Anh Tử tỏ vẻ không hiểu hành vi của Bàn Tử. "Anh đây gọi là 'ném đá dò đường'!" Bàn Tử vẻ mặt nghiêm túc, "Anh từng nghe người ta nói, có mộ chủ lúc sinh tiền đặc biệt thiết lập cơ quan trong mộ đạo, chính là để phòng ngừa trộm

mộ!" "Ha ha..." Tô Mặc cười nói, "Đám trộm mộ bên ngoài và lũ Nhật đã nhiều lần tiến vào nơi này, bọn chúng sớm đã dò đường thay chúng ta rồi, cơ quan cũng đã bị kích hoạt từ lâu!" "Đi theo tôi..." Nói xong, Tô Mặc dẫn đầu đi về phía trước. "Ách..." Bàn Tử gãi gãi đầu, có chút xấu hổ, "Hơi khác so với tưởng tượng của tôi một chút..." "Không sao..." Tô Mặc vẫn khen một câu, "Cẩn thận không sai, cẩn thận mới là đúng, cẩn thận mới sử được thuyền vạn năm!" Trong mộ đạo u thâm, Tô Mặc đi ngay phía trước, bắt đầu dẫn đường cho ba người.

Tô Mặc là Phát Khâu Trung Lang Tướng, cộng thêm thân thủ cao cường, đám người Hồ Bát Nhất ưỡn thẳng lồng ngực, đi lại vô cùng thản nhiên. "Đám trộm mộ quả nhiên đã vơ vét sạch sẽ nơi này!" Tô Mặc và mọi người không gặp bất kỳ trở ngại nào, dễ dàng tiến vào chủ mộ thất.

Chủ mộ thất rất lớn, ở giữa đặt một cái bệ đá màu đen.

Hồ Bát Nhất trầm ngâm: "Chỗ này hình như chưa bị trộm mộ ghé thăm..." Tô Mặc cười nói: "Đó là do bọn chúng không phát hiện ra bố cục nơi này...

Quan quách của chủ nhân ngôi mộ này hẳn là nằm bên dưới bệ đá trung tâm, cần cơ quan kích hoạt, đám trộm mộ kia hiển nhiên là không tìm thấy!" "Mọi người đừng đụng lung tung vào đồ vật xung quanh..." Tô Mặc nghiêm túc dặn dò, sau đó quan sát bốn phía, muốn xem có cơ quan khởi động bệ đá hay không.

Tô Mặc vừa đi vừa xem xét bích họa trên tường: "Bích họa này chắc là thuộc thời kỳ Tống - Kim - Nguyên..." "Tô ca..." Anh Tử túm chặt cánh tay Tô Mặc, tấc bước không rời đi theo sau hắn, "Chúng ta mau đi ra ngoài đi, chỗ này âm u quá, em cứ cảm giác có người đang nhìn chằm chằm chúng ta..." Tô Mặc an ủi: "Có Tô ca ở đây, đừng sợ!" Lúc này, Hồ Bát Nhất như phát hiện ra lục địa mới: "Chỗ này còn

có một gian mộ thất bồi táng..." Tô Mặc cũng phát hiện ra gian phòng bồi táng cách đó không xa, chậm rãi đi vào, thấy bên trong ngoại trừ áo giáp vũ khí, trên mặt đất đều là bình lọ vại hũ, nhưng phần lớn đã vỡ thành ngói vụn. "Lũ trộm mộ chết tiệt..." Vương Bàn Tử ở phía sau phẫn nộ mắng, "Lại dám phá hoại nơi này thành cái dạng này!" "Thôi xong, chẳng còn cái nào đáng tiền!" Vương Bàn Tử mắng xong liền không quan tâm đống ngói vụn dưới đất nữa, di chuyển tầm mắt sang chỗ khác xem còn bảo bối nào không.

Haizz!

Thảo nào mấy người thân là Mô Kim Hiệu Úy lại nghèo như thế, đống đồ gốm sứ dưới đất này đâu phải tất cả đều là mảnh vụn, vẫn còn mấy món bảo tồn hoàn hảo đấy chứ.

Chương 8

Tô Mặc nhân lúc đám người Hồ Bát Nhất không chú ý, thu hết những món gốm sứ còn nguyên vẹn vào trong không gian hệ thống. "Lão Hồ..." Vương Bàn Tử chỉ vào cây lang nha bổng phía trước, "Món vũ khí này bảo quản tốt thật..." "Phì phì!" Vương Bàn Tử nhổ một bãi nước bọt, xắn tay áo lên định khiêng lang nha bổng, nhưng mặc cho hắn dùng hết sức bình sinh, cây lang nha bổng vẫn không nhúc nhích tí nào. "Chó thật..." Vương Bàn Tử mệt lả ngồi bệt xuống đất, phá miệng mắng to, "Hèn gì lũ trộm mộ không mang nó đi, hóa ra là khiêng không nổi!" "Lão Hồ ông thử xem..." Hồ Bát Nhất cũng thử một chút, nhưng kết quả vẫn y nguyên, lang nha bổng quả thực bất động như núi. "Tôi biết rồi!" Hồ Bát Nhất vỗ đầu, bừng tỉnh đại ngộ, "Mộ chủ nhân hẳn là một vị đại tướng quân, cây lang nha bổng này chính là vũ khí của ông ta!" Vương Bàn Tử mặt đầy ủ rũ: "Món vũ khí này ít nhất cũng phải hơn 200 cân, vị tướng quân này quả nhiên không phải người thường." Tô Mặc bước lên, hai tay dùng sức kéo mạnh, cây lang nha bổng vừa nãy còn không nhúc nhích trong nháy mắt bị nhổ lên khỏi mặt đất. "Đi thôi, chỗ này không có gì đáng giá, bảo bối nằm trong quan quách của mộ chủ nhân ấy!" "Trời ơi!" Bàn Tử kinh hô, "Tô tiểu ca, ngài không phải là yêu quái đấy chứ..." Hồ Bát Nhất và Anh Tử cũng trợn tròn mắt, bộ dạng líu lưỡi không nói nên lời. "Bớt mồm mép!" Tô Mặc đầu cũng không ngoảnh lại đi ra khỏi gian bồi táng, "Đi, tôi dẫn mọi người đi tìm bảo bối!" Nghe thấy có bảo bối, Vương Bàn Tử nhanh nhẹn đi theo sau Tô Mặc.

Không lâu sau, Tô Mặc đã tìm thấy cơ quan bệ đá: "Mọi người nấp đi trước đã, tôi muốn mở quan quách mộ chủ nhân..." Trải qua sự việc vừa rồi, Vương Bàn Tử kính trọng Tô Mặc như thần thánh, ngày

thường hay nói nhảm giờ cũng bớt lời, kéo Anh Tử và Hồ Bát Nhất ngoan ngoãn nấp ra xa hơn mười mét. "Ca sát!" Tô Mặc vươn tay phải, dùng sức ấn một khối đá hình vuông trên bức bích họa vào trong. "Ầm ầm ầm!" Tiếng động trầm thấp vang lên ong ong, trên vách tường bốn phía lộ ra không ít lỗ tên.

Vút vút vút!

Hàng trăm mũi cung tên như ong vỡ tổ bắn về phía Tô Mặc. "Tô tiểu ca!" "Tô ca!" Ba người Anh Tử kinh hô thất thanh. "Không sao..." Tô Mặc trực tiếp ném cây lang nha bổng sang một bên, sau đó vận khinh công Đạp Tuyết Vô Ngân liên tục nhảy nhót tránh né trong không gian chật hẹp.

Trong thời gian mười mấy giây, cả ngàn mũi tên bắn ra, nhưng ngay cả vạt áo của Tô Mặc chúng cũng không chạm tới được. "Thượng Đế ơi!" Bàn Tử nắm chặt nắm đấm, kích động không thôi, "Phi phi phi, Thượng Đế cái chó gì, từ nay về sau, Tô tiểu ca, tôi tin cậu, tôi tín ngưỡng cậu..." "Đạp Tuyết Vô Ngân..." Thấy không còn cung tên bắn ra nữa, Tô Mặc nhẹ nhàng tiếp đất, cười nói, "Môn khinh công này quả nhiên lợi hại!" Thấy Tô Mặc bình an vô sự, ba người Vương Bàn Tử đều thở phào nhẹ nhõm.

Hồ Bát Nhất giơ ngón tay cái, tán thưởng: "Tô tiểu ca, cậu là người đầu tiên khiến tôi phục sát đất..." "Tô ca, ngài quá lợi hại, đúng là võ lâm cao thủ trong truyền thuyết!" Anh Tử cười tươi như hoa, "Vừa nãy cứ như đang xem phim điện ảnh vậy..." "Uỳnh!" Ba người Hồ Bát Nhất vừa đi tới bên cạnh Tô Mặc, liền thấy bệ đá lại lần nữa phát ra tiếng vang lớn.

Lần này còn trầm đục hơn vừa nãy. "Nứt ra rồi!" Bàn Tử lớn tiếng nhắc nhở mọi người, "Bệ đá nứt ra rồi!" Tô Mặc và mọi người rọi đèn pin về phía trước.

Chỉ thấy sau khi bệ đá nứt ra, một cỗ quan quách màu nâu sẫm từ từ nâng lên. "Đây chắc chắn là quan tài chính!" Mọi người bước lên trước, quan sát quan quách thiếp thân của mộ chủ ở cự ly gần. "Bảo bối chắc đều ở bên trong..." Vương Bàn Tử hưng phấn xoa xoa tay, vươn tay định mở ra. "Từ từ..." Lúc này, Hồ Bát Nhất bỗng nhiên ngăn cản Vương Bàn Tử, "Khoan hãy động thủ!" Hồ Bát Nhất vừa ngăn Bàn Tử lại vừa móc la bàn trong ngực ra.

Vương Bàn Tử tức tối nói: "Lão Hồ ông làm cái gì đấy!" Tô Mặc giải thích: "Bàn Tử đừng vội...

Hồ gia đang dùng la bàn tìm phương vị, 'Gà gáy đèn tắt không sờ vàng' (Kê minh đăng diệt bất mạc kim), đây là quy củ truyền thừa trăm năm của Mô Kim Hiệu Úy!" Tuy nói Phát Khâu Trung Lang Tướng có cách nói "Bách vô cấm kỵ", nhưng xuất phát từ đạo đức nghề nghiệp, Tô Mặc cũng không ngăn cản Hồ Bát Nhất thắp đèn. "Nói chuyện với người thông minh đúng là thoải mái!" Hồ Bát Nhất quay đầu ném cho Tô Mặc một ánh mắt tán thưởng.

Kê minh đăng diệt bất mạc kim, đây là quy củ! "Bàn Tử..." Hồ Bát Nhất cầm la bàn đi tới góc Đông Nam của mộ thất, thấp giọng nói, "Tôi bảo ông mang nến sáp đâu?" "Có có có, việc Hồ gia phân phó, tôi đâu dám quên!" Bàn Tử tháo ba lô sau lưng, dùng tốc độ nhanh nhất đưa nến sáp cho Hồ Bát Nhất. "Tổ sư gia phù hộ!" Thắp nến lên, Hồ Bát Nhất cúi đầu vái về hướng Đông Nam, "Đệ tử lần đầu tiên trộm mộ, còn mong tổ sư gia phù hộ Mô Kim nhất mạch ta..." Vương Bàn Tử liếm liếm khóe miệng: "Lão Hồ đừng nói nữa, mau mở quan tài đi, ông là mầm độc đinh duy nhất còn sót lại của Mô Kim nhất mạch, tổ sư gia nhất định sẽ phù hộ ông..." Hồ Bát Nhất trừng mắt nhìn Vương Bàn Tử một cái: "Đừng có nói hươu nói vượn!" "Tô ca, mở quan tài phải thắp nến, đây là quy củ gì vậy ạ?" Anh Tử nấp sau lưng Tô Mặc, cẩn thận từng li từng tí hỏi nhỏ. "Hà..." Hồ Bát Nhất liếc nhìn Anh

Tử, giải thích, "Người thắp nến, ma thổi đèn, gà gáy đèn tắt không trộm mộ!" "Đây là quy củ Mô Kim Hiệu Úy truyền lại từ xưa, ý tứ chính là phải thắp một cây nến sáp ở góc Đông Nam mộ thất trước mới được mở quan tài..." "Đây là quy củ Mô Kim Hiệu Úy định ra với người chết, nếu nến tắt, phải lập tức rút lui, tuyệt đối không được lấy bất cứ vật gì trong mộ." "Không sai..." Tô Mặc cũng gật đầu thật mạnh, "Đây là khế ước, phá vỡ quy tắc này sẽ không may mắn, đồng thời cũng sẽ không thuận lợi...

Mô Kim Hiệu Úy đi lại dưới lòng đất, qua lại giữa âm dương, đối với điểm này đặc biệt coi trọng!" "Được rồi, mấy kiến thức này để sau này phổ cập cho mọi người, chính sự quan trọng hơn..." Tô Mặc nhặt lại cây lang nha bổng dưới đất, "Bàn Tử, Lão Hồ, chúng ta mở quan tài!" "Được!" Lão Hồ đáp một tiếng, sau đó lấy xẻng công binh sau lưng ra, ướm thử dọc theo khe hở nắp quan tài một lượt. "Bàn Tử, ông sang đối diện..." Hồ Bát Nhất gọi Vương Bàn Tử, "Chúng ta cùng dùng sức, tranh thủ tốn cái giá nhỏ nhất để hạ tấm ván quan tài này xuống..." "Được thôi..." Dù sao cũng là lần đầu trộm mộ, nói sợ cũng sợ, nhưng Vương Bàn Tử càng hưng phấn nhiều hơn.

Vương Bàn Tử đi tới đối diện Hồ Bát Nhất, ba người nhìn nhau một cái: "Một hai ba!" Tô Mặc trời sinh lực lưỡng, cộng thêm hai người đàn ông trưởng thành Hồ, Vương, ba người hét lớn một tiếng, trực tiếp hất bay nắp quan tài màu nâu sẫm ra ngoài. "Rầm!" Tấm ván quan tài nặng nề rơi xuống đất, kích khởi một trận bụi mù.

Vương Bàn Tử tháo đèn pin trước ngực, chiếu xuống dưới.

Một cái xác to lớn cao gần hai mét nằm im lìm trong quan tài, trên mặt còn phủ một cái mặt nạ, bên hông đeo hai miếng ngọc cổ.

Ngoài ra, không còn gì khác! "Chỉ thế này thôi á?" Vương Bàn Tử chớp chớp mắt, "Tên này không phải đại tướng quân sao?

Sao còn nghèo hơn cả tôi!" Tô Mặc quét mắt nhìn cự thi trong quan quách từ trên xuống dưới một vòng, giây tiếp theo, tầm mắt hắn dừng lại trên chiếc mặt nạ của cự thi. "Bàn Tử..." Tô Mặc thấp giọng nói, "Mặt nạ còn đáng chút tiền, lấy ra!" "Được!" Bàn Tử gật đầu, vươn tay giật phắt chiếc mặt nạ trên mặt cự thi xuống. "Ách..." Bàn Tử cúi đầu nhìn hai miếng ngọc cổ trên người cổ thi, trầm ngâm một lát, vẫn thuận tay lấy xuống luôn. "Ngọc cổ đại tướng quân đeo chắc phải đáng giá cả gia tài..." Bàn Tử như vớ được chí bảo, khoe khoang với Tô Mặc và Hồ Bát Nhất, "Hai người nhìn xem, đây có phải bảo bối không?

Mắt nhìn của Bàn gia không sai được đâu..." Lão Hồ cầm một miếng ngọc lên kiểm tra một lượt: "Chắc đáng mấy đồng..." Tô Mặc cười nói: "Mắt nhìn của mấy người còn phải nâng cao thêm, đôi ngọc cổ này gia công và nguyên liệu đều cực kỳ thô sơ, cũng chỉ được hơn mấy vạn đồng, thực sự không tính là đồ tốt gì..." "....." Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nhìn nhau, lập tức cười gượng gạo, "Tô tiểu ca không để vào mắt mấy đồng bạc lẻ này, nhưng anh em chúng tôi thì đang nghèo rớt mồng tơi đây..." "Tô ca, mọi người nhìn kìa." Ngay lúc này, Anh Tử kéo kéo góc áo Tô Mặc, đưa tay chỉ cây nến sáp ở góc Đông Nam mộ thất.

Chỉ thấy ngọn nến chập chờn lúc sáng lúc tối, phảng phất như sắp tắt.

Vương Bàn Tử cười gượng: "Không sao... vấn đề không lớn!" "Phụt!" Lời Vương Bàn Tử vừa dứt, một trận âm phong thấu xương thổi qua, nến sáp vụt tắt. "....." Tim mọi người thót lên tận cổ họng. "Bàn ca, miệng anh đúng là miệng quạ đen!" Sắc mặt Anh Tử trắng bệch, sắp khóc đến nơi.

Bàn Tử mắng nhiếc, cưỡng ép lấy lại tinh thần cho mình: "Cái nến rách nát gì thế, gió thổi cái là tắt, đồ rác rưởi!" Lão Hồ đảo mắt

nhìn quanh, sắc mặt cũng khá khó coi: "Bàn Tử!" Lão Hồ kiên quyết nói, "Bỏ đồ vào lại đi!" Nghe vậy, Bàn Tử có chút không vui: "Lão Hồ, hoàn cảnh hai đứa mình ông không biết sao, bỏ lại à?

Chúng ta về Bắc Kinh uống gió Tây Bắc chắc?" "Bàn ca..." Môi Anh Tử run rẩy, "Anh cứ bỏ lại đi, cầu xin anh đấy, chỗ này tà môn lắm..." Bàn Tử nhìn về phía Tô Mặc, muốn để hắn nói câu công đạo: "Tô tiểu ca, khó khăn lắm mới lấy được bảo bối, đâu có đạo lý dễ dàng trả lại..." Tô Mặc ổn định tâm thần, bình tĩnh nói: "Phát Khâu Trung Lang Tướng, bách vô cấm kỵ, chúng ta không có nhiều cố kỵ như vậy..." "Không cần lo lắng, cho dù có thi biến, tôi cũng có thể bảo vệ mọi người..." "Ong ong!" Bất ngờ, quan quách giữa mộ thất kịch liệt rung động. "Không hay rồi..." Sắc mặt Hồ Bát Nhất run lên, "Khởi thi (xác chết vùng dậy)..." "Uỳnh!" Một bóng người bay ra từ trong quan quách, lao thẳng về phía đám người Tô Mặc.

Chương 9

"Hừ..." Tô Mặc hừ lạnh một tiếng, nâng cây lang nha bổng trong tay lên dùng sức đỉnh về phía trước. "Bịch bịch bịch!" Cự ảnh lảo đảo lui lại, mãi cho đến khi đụng vào vách tường phía sau mới dừng lại.

Lúc này, mọi người cũng nhìn rõ bóng đen to lớn kia, chính là cái xác vừa nằm trong quan quách.

Bọn họ tiếp thu sự giáo dục của chủ nghĩa xã hội, đâu đã từng thấy trận thế này bao giờ, ba người Lão Hồ, Bàn Tử, Anh Tử lập tức trợn tròn mắt, đứng chôn chân tại chỗ không dám động đậy.

Hiển nhiên là bị dọa không nhẹ. "Tống tử!" Trong đầu Hồ Bát Nhất hỗn loạn một mảnh, "Đại tống tử!" "....." Cự thi mặt không biểu tình nhìn đám người Tô Mặc, hung quang phát ra từ đôi mắt phảng phất đến từ địa ngục, có uy lực câu hồn nhiếp phách, ba người Hồ Bát Nhất đều không dám nhìn thẳng vào nó. "Tô tiểu ca..." Giọng Bàn Tử run rẩy, "Cậu thương lượng với nó một chút, tôi trả lại đồ cho nó, đừng động thủ, dĩ hòa vi quý..." Lão Hồ nghiến răng: "Tôi đã bảo ông bỏ lại từ sớm rồi, cứ nhất quyết đòi làm trò này, dĩ hòa vi quý?

Ông nghĩ nó nghe hiểu tiếng người à?" "Làm sao bây giờ..." Bàn Tử cuống đến phát hoảng, "Chúng ta sẽ không chết ở đây chứ...

Tô tiểu ca có phải đối thủ của nó không?" Bàn Tử không dám nói lớn, sợ lại thu hút sự chú ý của cự thi. 【 Đinh! 】 Tiếng hệ thống vang lên, 【 Chúc mừng ký chủ kích hoạt Thần cấp lựa chọn hệ thống... 】 【 Lựa chọn 1: Tử chiến Đại tướng quân nước Kim, sau khi thắng lợi, thưởng danh kiếm -- Xích Tiêu Kiếm! 】 【 Lựa chọn 2: Vừa đánh vừa lui, lợi dụng Thiên Bảo Long Hỏa Lưu Ly Đỉnh trong nguyên tác tiểu thuyết thiêu chết tống tử, thưởng một con dao

găm! 】【 Lựa chọn 3: Rút lui khỏi cổ mộ, thưởng trí lực vĩnh viễn +1! 】"Phần thưởng này tới thật đúng lúc!" Tô Mặc quay đầu nói với đám người Hồ Bát Nhất, "Không cần lo lắng, nó không phải đối thủ của tôi, bất quá mọi người vẫn nên tránh xa một chút, đao kiếm không có mắt, tôi sợ ngộ thương mọi người..." Nói xong, Tô Mặc sử xuất khinh công Đạp Tuyết Vô Ngân, tốc độ nhanh như tia chớp, lặng yên không một tiếng động xuất hiện ngay trên đỉnh đầu cự thi.

Tô Mặc vung lang nha bổng lên, vận dụng toàn bộ khí lực toàn thân, đập mạnh xuống đầu cự thi.

Tô Mặc trời sinh thần lực, cộng thêm cây lang nha bổng hơn 200 cân này, chỉ cần đập trúng, hắn tự tin một đòn lấy mạng. "Grào!" Không ngờ, cự thi bỗng nhiên hét lớn một tiếng, âm thanh chói tai nương theo mùi hôi thối suýt chút nữa làm Tô Mặc ngất xỉu. "Phập!" Cự thi ngẩng đầu, vươn bàn tay khổng lồ trực tiếp nắm chặt lấy cây lang nha bổng đang giáng từ trên trời xuống. "....." Tô Mặc tụ lực, cự thi cũng gia tăng lực độ nắm gậy, hai người giằng co nửa phút.

Tô Mặc đảo mắt một vòng, lang nha bổng trong tay kịch liệt xoay tròn rung động.

Không bao lâu sau, cự thi mất đi sự kiểm soát với lang nha bổng, lập tức rống lên thảm thiết: "Grào!" Tiếng kêu chấn động màng nhĩ, vang vọng khắp mộ huyệt. "Súc sinh!" Tô Mặc hét lớn một tiếng, thân hình như mãnh hổ xuống núi lao tới, lang nha bổng trong tay càng múa hổ hổ sinh phong. "Bộp!" Đầu cự thi như quả dưa hấu bị đập nát vụn, thân hình như núi ầm ầm đổ sập. "Phù..." Tô Mặc nhẹ nhàng tiếp đất, lau mồ hôi lạnh trên mặt, thấy cự thi không còn động tĩnh gì nữa, Tô Mặc mới thở phào một hơi.【 Đinh! 】【 Chúc mừng ký chủ hoàn thành yêu cầu nhiệm vụ, thưởng danh kiếm Xích Tiêu Kiếm! 】【 Đinh, Xích Tiêu Kiếm đã gửi đến không gian hệ thống! 】【 Xích Tiêu Kiếm, kiếm của bậc đế vương, bội kiếm ngày xưa của Hán Cao

Tổ Lưu Bang... 】 Theo tiếng hệ thống vang lên, Tô Mặc nhìn vào không gian, phát hiện bên trong quả thực có một thanh thanh đồng kiếm.

Thân kiếm dài ba thước, trên kiếm khắc chữ đại triện Xích Tiêu, sống kiếm chạm trổ hoa văn, hàn quang bức người, cực kỳ bất phàm. "Trời ơi!" Mấy người Bàn Tử thấy Tô Mặc vậy mà dăm ba cái đã giải quyết xong cự thi, huyết áp tăng vọt, kích động không thôi. "Tô tiểu ca, ngài đúng là thiên thần hạ phàm." "Tô ca, anh không bị thương chứ..." Anh Tử thấy Tô Mặc xác thực không bị thương, lúc này mới yên tâm. "Tô gia, tôi phục ngài!" Lão Hồ giơ ngón tay cái, coi như triệt để phục Tô Mặc.

Tô Mặc cười cười, cũng không để ý: "Con cự thi này không tính là gì, chỉ là đao thương bất nhập bình thường, muốn đối phó nó cũng dễ, biện pháp đơn giản nhất chính là cho nó một mồi lửa..." 【 Đinh! 】 Tiếng hệ thống lại lần nữa vang lên, 【 Chúc mừng ký chủ lần nữa kích hoạt Thần cấp lựa chọn hệ thống. 】 【 Lựa chọn 1: Một mình tiếp tục thăm dò pháo đài quân Nhật, thưởng thể lực vĩnh viễn +10. 】 【 Lựa chọn 2: Dẫn dắt đám người Hồ Bát Nhất tiếp tục tìm kiếm pháo đài quân Nhật, thưởng Hoàng Kim Đồng (Hoàng Kim Đồng: Có thể nhìn thấu âm dương, phân biệt thật giả, đoạn hư vọng) 】 【 Lựa chọn 3: Dẫn mọi người theo đường cũ trở về, thưởng trí tuệ vĩnh viễn +10... 】 "Mọi người nghỉ ngơi một chút, chúng ta tiếp tục thăm dò tòa pháo đài quân Nhật này!" Nhìn phần thưởng lựa chọn, Tô Mặc quả đoán chọn điều thứ hai.

Hoàng Kim Đồng, nhìn thấu âm dương, phân biệt thật giả, đoạn hư vọng, có nó, còn sợ gì âm hồn nữa!

Bàn Tử không quên vuốt mông ngựa: "Được thôi, Tô tiểu ca nói gì thì là cái đó..." Mấy người đơn giản thu dọn đồ đạc một chút.

Anh Tử chạy lại, thấp giọng nói: "Tô ca, đồ có thể mang, chúng ta đều mang đi gần hết rồi, hay là chúng ta về đi..." Tô Mặc xoa xoa đầu Anh Tử: "Đừng vội, chỗ này vẫn còn bảo bối..." Vừa nghe còn có bảo bối, Vương Bàn Tử lập tức hớn hở chạy tới.

Tô Mặc giải thích: "Nơi này tuy là mộ đại tướng quân, đồng thời cũng là pháo đài do quân Nhật để lại!" "Mọi người đi theo tôi..." Đám người Bàn Tử sớm đã bị thần thái của Tô Mặc thuyết phục, không có bất kỳ do dự nào, xách ba lô đi theo sau lưng Tô Mặc.

Mọi người rẽ trái rẽ phải ba vòng, cuối cùng phát hiện đi vào một ngõ cụt.

Bàn Tử vừa định nói gì đó, chỉ thấy Tô Mặc giơ nắm đấm, khí trầm đan điền, nộ hống nói: "Cho ta...

Phá!" "Uỳnh!" Bức tường kiên cố trong nháy mắt bị Tô Mặc đấm ra một vết nứt lớn. "Tốt!" Tô Mặc phủi phủi tay, đi đầu xuyên tường đi qua. "Hồ gia..." Nhìn dấu quyền in trên vách tường xúc mục kinh tâm, Vương Bàn Tử hỏi Hồ Bát Nhất, "Mỗi một Phát Khâu Trung Lang Tướng đều lợi hại như vậy sao?" "Tại sao tôi cảm giác cái chức Mô Kim Hiệu Úy gia truyền của ông cùi bắp thế nào ấy!" Khóe miệng Hồ Bát Nhất co giật, cũng là cực kỳ cạn lời. "Đi thôi đi thôi..." Anh Tử thúc giục, "Tô ca sắp đi xa rồi..." Bàn Tử không dám lơ là, vội vàng đuổi theo: "Tô tiểu ca, ngài đi chậm chút!" "Tô ca Tô ca..." Xung quanh âm sâm sâm, Anh Tử nắm chặt cánh tay Tô Mặc đi tới, mà ngay lúc cô bé nhìn đông ngó tây, cũng phát hiện ra thứ mà đám người Tô Mặc chưa phát hiện, "Trên tường hình như vẽ một tấm bản đồ..." Lão Hồ thuận theo tầm mắt Anh Tử nhìn lại: "Đúng là bản đồ thật..." Lão Hồ sờ cằm, hai mắt nhìn chằm chằm bản đồ: "Cái này... chỗ này không phải là căn cứ ngầm của lũ chó Nhật đấy chứ?" Anh Tử có chút kinh ngạc: "Căn cứ ngầm?

Chương 10

Pháo đài Quan Đông quân?" "Trời đất!" Bàn Tử hét lớn một tiếng, "Thật đúng là ứng nghiệm câu cổ ngữ kia, tài vận đến rồi cản cũng cản không nổi, tòa pháo đài quân Nhật này thế mà lại nằm dưới cổ mộ." Tô Mặc đi tới, hai mắt nhìn chằm chằm bản đồ một lúc: "Trên bản đồ hiển thị căn cứ này có phòng phát điện, chúng ta tới đó trước xem sao, xem có thể mở hệ thống chiếu sáng nơi này lên được không, tối đen như mực, khá là âm sâm!" Anh Tử giơ tay nhỏ, hưng phấn nói: "Chủ ý này hay!" Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng gật đầu.

Tô Mặc âm thầm ghi nhớ bản đồ trong lòng, căn cứ theo chỉ dẫn, không tốn bao nhiêu công sức, bọn họ liền tìm được phòng phát điện của pháo đài quân Nhật.

Tô Mặc mở máy phát điện, một giây sau, tất cả đèn trong pháo đài đều sáng lên. "Đồ lũ chó Nhật để lại ngược lại vẫn còn dùng được..." Thấy thế, Tô Mặc thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Bàn Tử vẫn không quên nịnh nọt: "Tô tiểu ca mang ánh sáng đến cho phàm trần!" Tô Mặc cười ha hả: "Bớt mồm mép..." "Trên bản đồ đánh dấu còn có một gian kho vũ khí, chúng ta đi xem một chút..." Không dừng lại quá lâu, ba người Hồ Bát Nhất đi theo Tô Mặc xuyên qua hành lang u tối đi tới kho chứa quân nhu vũ khí ngày xưa của quân Nhật.

Phóng mắt nhìn lại, trong kho quân sự đầy ắp vật tư quân bị dùng trong chiến tranh, ngoài ra còn có không ít pháo bộ binh kiểu cũ. "Oa!" Bàn Tử thuận tay mở một cái hòm ra, phát hiện bên trong thế mà đều là súng máy hạng nhẹ kiểu Nhật.

Còn mới tinh, rõ ràng chưa bóc tem. "Trời ơi..." Bàn Tử kinh hô,

"Đều là đồ mới, lũ chó Nhật chết tiệt năm đó đã giấu bao nhiêu trang bị ở đây!" Lão Hồ cũng từng đi lính, từng làm đại đội trưởng, nhãn quang cao hơn Bàn Tử nhiều, hắn thuận tay lại mở một hộp khác, lập tức trầm giọng nói: "Súng tiểu liên Type 100, vũ khí trang bị cho sư đoàn Giáp chủng của quân Nhật!" "Đây chính là cỗ máy giết người trong chiến tranh do lũ Nhật chế tạo!" "Khẩu súng này còn dễ dùng hơn khẩu trung liên trong tay Bàn Tử ông nhiều!" Đàn ông ai cũng mê súng, ba gã đàn ông Tô Mặc, Lão Hồ, Bàn Tử chơi đùa vui vẻ, Anh Tử vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn ba người bọn họ. "Ha..." Bên tai dường như truyền đến tiếng cười của trẻ con, đôi mày thanh tú của Anh Tử nhíu lại, tưởng mình nghe nhầm, nhưng đúng lúc này, một bóng người nhẹ nhàng lướt qua người cô bé.

Trong nháy mắt, lại biến mất không thấy tăm hơi.

Anh Tử rùng mình một cái, lông tóc toàn thân đều dựng đứng lên.

Tô Mặc cũng nhíu mày, liếc mắt nhìn về hướng quỷ ảnh biến mất. "Tô ca..." Khuôn mặt nhỏ của Anh Tử trắng bệch, "Anh vừa nãy có thấy một cái bóng ma..." Tô Mặc an ủi: "Anh Tử đừng sợ, nó không có ác ý đâu..." "Lão Hồ, Bàn Tử, hai người đi theo tôi!" Tô Mặc vẻ mặt nghiêm túc.

Bàn Tử vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Tô Mặc lộ ra thần tình như vậy: "Tô tiểu ca, ngài vừa rồi cũng nhìn thấy bóng ma?

Không thể nào, trên đời này sao có thể có ma?" Nói thì nói thế, Bàn Tử một bước lao tới nấp sau lưng Tô Mặc, dường như chỉ có như vậy hắn mới có cảm giác an toàn. "Đại tống tử ông đều đã gặp rồi, xuất hiện một cái quỷ hồn, chuyện này không phải rất bình thường sao?" "Có tôi ở đây, đừng sợ!" Dứt lời, Tô Mặc sải bước đuổi theo hướng quỷ hồn biến mất. "Tô tiểu ca ngài chậm chút." Vương Bàn Tử đuổi sát không buông ở phía sau, không dám rời Tô Mặc quá xa.

Cứ như vậy, bốn người kẻ trước người sau, đuổi theo quỷ hồn đi tới một không gian khép kín. "Đi." Tô Mặc ra hiệu mọi người yên tâm, sau đó dẫn đầu đi vào bên trong.

Chỉ thấy trong mật thất không quá rộng rãi này hãi nhiên đặt mấy cỗ quan tài màu đen.

Hình ảnh âm sâm như vậy, mọi người cảm giác da đầu tê dại. "Chỗ này sao lại đặt nhiều quan tài như vậy!" Bàn Tử nhíu mày, "Lão Hồ, ông đi thắp nến sáp, chúng ta mở quan tài..." Lão Hồ dở khóc dở cười: "Bàn Tử, ông còn mở nghiện rồi hả..." Nhìn xung quanh một chút, Lão Hồ lại nói: "Lần này không cần thắp đèn, quan tài phần lớn đều đã mở..." Tô Mặc cúi đầu quét mắt nhìn một cỗ quan quách bên cạnh, phát hiện bên trong trống không.

Tô Mặc lắc đầu: "Xem ra lũ Nhật đã cướp sạch bảo bối trong quan tài rồi..." Vương Bàn Tử tức đến nghiến răng nghiến lợi: "Lũ chó Nhật trời đánh thánh đâm này..." "Ha..." Bên tai lại lần nữa vang lên tiếng cười của trẻ con.

Tô Mặc ngẩng đầu, tầm mắt dừng lại trên một cỗ quan tài bị vải trắng bao phủ.

Tô Mặc cất bước đi lên trước, vươn tay kéo tấm vải trắng bên trên xuống.

Một cỗ quan tài màu đỏ thẫm thủ công tinh xảo, vừa nhìn liền biết tuyệt phi phàm phẩm hiển lộ trước mắt mọi người. "Tô tiểu ca mắt nhìn thật tốt..." Bàn Tử giơ ngón tay cái với Tô Mặc, "Một cái liếc mắt đã chọn trúng cỗ quan tài đáng tiền nhất trong đống này!" Tô Mặc mặt lạnh tanh, nhẹ nhàng đẩy nắp quan tài. "....." Đám người Anh Tử nín thở, cầm đèn pin chiếu vào trong quan tài, mà đập vào mi mắt chính là thi thể hai đứa bé. "A!" Sắc mặt Anh Tử trắng bệch, bị dọa giật nảy mình.

Bàn Tử cũng bị dọa, nhưng hắn lập tức tìm được chỗ bất đồng: "Tô tiểu ca, chuyện này là sao?

Thi thể nằm ở đây đều hóa thành xương cốt cả rồi, hai đứa bé này có phải là mộc ngẫu (rối gỗ) không?" Hai đứa bé, mặc trang phục cổ đại, nhìn qua đã có lịch sử gần ngàn năm, thi thể thế mà lại bảo quản tốt như vậy. "Đây là..." Anh Tử nấp sau lưng Tô Mặc, cẩn thận từng li từng tí nói, "Tô ca, đây là bóng ma vừa nãy chúng ta nhìn thấy sao?

Sao chúng lại biến thành bộ dạng này?" Tô Mặc giải thích: "Thời cổ đại, có quý nhân sau khi qua đời, trong gia tộc đều thích dùng đồng nam đồng nữ bồi táng!" Tô Mặc không chỉ là Phát Khâu Trung Lang Tướng, còn là sinh viên ưu tú chuyên ngành khảo cổ Đại học Yến Kinh, trước kia, hắn cũng từng nghe qua không ít chuyện cấm kỵ thời cổ đại.

Trong đó có rất nhiều chuyện bồi táng.

Tô Mặc trầm mặc một lát, nhìn hai cỗ hài đồng trong quan quách có chút không đành lòng: "Chúng đều là lúc còn sống bị rót thủy ngân từ đỉnh đầu xuống, sau đó lại bôi bột thủy ngân lên thân thể, làm như vậy, cho dù trải qua mấy ngàn năm, thi thể của chúng cũng sẽ không thối rữa..." Anh Tử từ phía sau bước ra, nhìn về phía quan quách đã không còn sợ hãi như trước: "Quá tàn nhẫn, thật sự là quá tàn nhẫn!" Tô Mặc thở dài một hơi: "Chúng ta mang hai đứa nó ra ngoài đi, để chúng nhập thổ vi an." "Được!" Ba người Lão Hồ đồng thời gật đầu. "Cảm ơn anh..." Bên tai Tô Mặc dường như truyền đến một giọng nói non nớt.

Bàn Tử sắc mặt trầm trọng thu liễm thi cốt hai đứa bé. "Đi..." Tô Mặc cũng thở dài, "Chúng ta nên rời đi thôi..." Đám người Lão Hồ, Bàn Tử cũng không còn tâm tư tiếp tục ở lại chỗ này, mọi người đi theo Tô Mặc bắt đầu quay lại theo đường cũ.

Đợi khi mọi người đi ra khỏi mộ thất của Đại tướng quân nước Kim, Tô Mặc quay đầu nhìn lại xung quanh: "Chỗ này còn có một cái cơ quan, tôi phải hủy nó đi, không thể để nó làm hại người khác nữa..." Dứt lời, Tô Mặc móc ra một khẩu súng ngắn tiện tay lấy từ kho vũ khí, đoàng đoàng hai tiếng, viên đạn triệt để bắn nát Thiên Bảo Long Hỏa Lưu Ly Đỉnh phía trên mộ thất. "Uỳnh!" Ngọn lửa đỏ rực bốc lên ngùn ngụt, hóa thành một con cự thú bắt đầu cắn nuốt vạn vật.

Bàn Tử chép miệng: "Trời đất, mộ chủ nhân này độc ác thật, thế mà còn chuẩn bị thứ này cho trộm mộ..." "Đi thôi..." Tô Mặc lắc đầu, "Chúng ta đi lên..." .....

Ra khỏi cổ mộ, ánh mặt trời chói chang làm đau mắt mọi người, Bàn Tử thở phào một hơi dài: "Cuối cùng mẹ nó cũng ra ngoài rồi..." "Chôn cất bọn nhỏ ở gần đây đi..." Tô Mặc nhìn bốn phía, cảm giác hoàn cảnh nơi này cũng không tệ. "Được!" Bàn Tử không nói hai lời, cầm xẻng công binh lên đào hố trên mặt đất, mọi người cùng nhau thu dọn, đặt thi thể hai đứa bé vào. "Cảm ơn mọi người..." Hai đứa nhỏ cười vui vẻ với mọi người, sau đó lại biến mất trước mắt bọn họ. "Hồ gia, Tô tiểu ca..." Bàn Tử vừa mừng vừa sợ, "Hai người vừa rồi có thấy không, chúng nó đang cảm ơn tôi, hai người có thấy không..." "Bàn Tử..." Lão Hồ cười một tiếng, "Cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp phù đồ, ông bây giờ chắc được mười bốn tòa phù đồ rồi!" 【 Đinh! 】 Lúc này, tiếng hệ thống lại một lần nữa vang lên, 【 Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ thăm dò pháo đài quân Nhật, thưởng Hoàng Kim Đồng... 】 【 Hoàng Kim Đồng kích hoạt... 】 【 Hoàng Kim Đồng: Có thể nhìn thấu âm dương, phân biệt thật giả, đoạn hư vọng! 】 Mắt Tô Mặc có chút đau nhói, theo bản năng dụi dụi mắt, đợi đến khi hắn mở mắt ra lần nữa, đồng tử hoàn toàn biến thành màu vàng kim, thị lực cũng nhìn được xa hơn trước kia.

Chương 11

"Đi thôi..." Khóe miệng Tô Mặc nhếch lên, ý cười trên mặt càng đậm hơn vừa rồi, "Chúng ta về thôn!" Mọi người gật đầu, thúc ngựa quay về thôn.

Suốt dọc đường không nói chuyện, đợi đến khi về tới nhà Lão bí thư, Tô Mặc bỗng nhiên nói với Anh Tử: "Anh Tử, có muốn cùng bọn anh về Yến Kinh không?" Anh Tử kích động không thôi: "Được ạ?

Tô ca!" Tô Mặc gật đầu: "Đương nhiên là được, theo Tô ca về Yến Kinh kiếm tiền lớn, con gái con lứa cũng nên đi va chạm xã hội!" "Về Yến Kinh xong, Tô ca nghĩ cách làm cho em một cái tư cách dự thính hệ khảo cổ học Đại học Yến Kinh, em học chút bản lĩnh, Tô ca có một cái cửa tiệm ở Phan Gia Viên, sau này giao cho em quản lý!" Tâm tính Anh Tử thuần khiết, cộng thêm mấy ngày nay mọi người cùng nhau vào sinh ra tử, Tô Mặc rất có hảo cảm với cô bé. "Vâng!" Anh Tử cười ngọt ngào, "Em về nói với mẹ một tiếng, em nghĩ mẹ nhất định sẽ đồng ý..." "Tô tiểu ca..." Nghe vậy, Bàn Tử cũng xán lại gần, "Ngài còn thiếu người không?

Tôi với Lão Hồ hai anh em đi theo cậu lăn lộn mấy ngày..." "Nói ra cũng hổ thẹn, chúng tôi không chỉ nợ cậu một vạn đồng, hiện nay ngay cả chỗ ở cũng không có..." Gia thế của Tô Mặc, thân phận Phát Khâu Trung Lang Tướng, bản lĩnh cùng thân thủ của tuổi trẻ tài cao, sau này khẳng định là phi phú tức quý.

Bàn Tử lăn lộn ở Yến Kinh nhiều năm, không nói cái khác, chút bản lĩnh nhìn người này vẫn phải có.

Nhân lúc Tô Mặc - con ấu long này còn chưa bay lên, Bàn Tử - kẻ tinh ranh này cũng muốn kiếm chút quen mặt trước mặt hắn. "Được

chứ!" Tô Mặc không hề nghĩ ngợi, trực tiếp đáp ứng, "Cửa tiệm của tôi là tòa lầu nhỏ bốn tầng, hai người cứ tùy tiện ở..." Tô Mặc vốn muốn tạo quan hệ tốt với hai người Lão Hồ, Bàn Tử, hiện nay bọn họ chủ động lấy lòng, Tô Mặc cũng thuận nước giong thuyền làm cái nhân tình.

Đang nói chuyện, Lão bí thư được Yến Tử dìu đi ra: "Các cậu cuối cùng cũng về rồi..." "Lão bí thư!" Bàn Tử cười ha hả, "Chúng cháu đều là chiến sĩ cách mạng vĩ đại, mấy con quỷ nhỏ kia nhìn thấy chúng cháu, trốn còn không kịp ấy chứ..." "Chuyến đi Dã Nhân Cốc lần này, chúng cháu cũng để cho lũ tiểu quỷ Diêm La kia kiến thức được thiết quyền cương mãnh vô thất của chủ nghĩa xã hội!" "Cái cậu Bàn Tử này..." Nghe Bàn Tử nói, Lão Hồ vẻ mặt cạn lời, "Lão bí thư, chúng cháu phát hiện ở Dã Nhân Cốc..." Sau đó, Hồ Bát Nhất đem chuyện căn cứ quân Nhật và kho vũ khí báo cho Lão bí thư.

Đây đều là chuyện bọn họ đã thương lượng trước, cũng nhận được sự đồng ý của Tô Mặc.

Nghe Lão Hồ nói xong, Lão bí thư vội vàng tìm người báo cáo chuyện này lên trên.

Anh Tử cũng nhận được sự đồng ý của cha mẹ, mọi người lại ở trong thôn mấy ngày, sau đó liền ngồi xe lửa quay về Yến Kinh.

Yến Kinh, Phan Gia Viên.

Sau khi trở lại Phan Gia Viên, Tô Mặc không vội về cửa tiệm của mình, mà dẫn ba người Anh Tử, Lão Hồ đi thẳng tới cửa hàng đồ cổ của Đại Kim Nha.

Tô Mặc có ấn tượng không tệ với Đại Kim Nha, cho nên lần này phát tài cũng muốn cho hắn húp chút nước canh.

Sau này mấy người đều phải lăn lộn ở Phan Gia Viên, Tô Mặc

cũng muốn kết giao người bạn Đại Kim Nha này. "Không thể nào, ông ép giá thấp quá, sao cũng phải để tôi kiếm chút chứ?" "Hơn nữa, ông đi khắp Phan Gia Viên nghe ngóng xem, tuyệt đối không tìm được cái giá nào thấp hơn tôi đâu..." "Thị trường, người nước ngoài có hiểu thị trường không hả?" Bốn người Tô Mặc còn chưa bước vào trong, đã nghe thấy tiếng Đại Kim Nha vọng ra từ trong nhà.

Nghe giọng điệu, hình như còn có chút tức giận.

Tô Mặc gõ cửa: "Đại Kim Nha!" "Vào đi!" Tô Mặc cùng Lão Hồ đẩy cửa bước vào. "Ái chà!" Đại Kim Nha nhìn thấy đám người Tô Mặc thì hai mắt sáng lên, "Tô gia, Hồ gia, Khải Hoàn huynh đệ, mọi người về rồi...

Sao cũng không báo trước một tiếng cho Đại Kim Nha tôi, để tôi đi đón mọi người!" Nói xong, Đại Kim Nha lại nói với người nước ngoài trong tiệm mình: "Xin lỗi nhé, các ông đi nhà khác thu mua đi, chỗ tôi khách khứa thực sự quá đông..." Đại Kim Nha vừa nói, vừa đoạt lấy món đồ sứ trong tay người nước ngoài, bỏ lại vào trong hộp.

Tên người nước ngoài mũi to ngẩn ra, phiên dịch viên bên cạnh vội vàng giải thích cho hắn.

Người nước ngoài vừa nghe, cũng mất hết tính khí, trực tiếp ra dấu tay OK: "OK, OK, giá đấy thì giá đấy, gói lại cho tôi đi! (Tiếng Anh)" Đại Kim Nha cười híp mắt nhìn phiên dịch viên đối diện: "Lão nói cái gì?" Phiên dịch viên nói: "Ông ấy nói OK!" "Được, đưa tiền, bảo bối này là của ông!" Tên người nước ngoài mũi to lấy từ trong ví da ra một xấp đô la Mỹ, Đại Kim Nha đếm đếm, sau đó liền đưa món đồ sứ trong tay cho người nước ngoài. "Bye, bye!!" Tên người nước ngoài mũi to thỏa mãn đi ra ngoài, mà Đại Kim Nha đưa tay đóng cửa lại, vẻ mặt đắc ý: "Hắc hắc.

Tô gia, Hồ gia...

Tôi lại vừa bán một món hàng nhái cho tên ngoại quốc kia, sang tay cái là kiếm được 8000 đô, thằng cha đó còn tưởng mình vớ được món hời đấy..." "Cao tay!" Vương Bàn Tử giơ ngón tay cái, thật lòng khen ngợi, "Kim gia thực sự là cao tay, lũ ngoại quốc này cứ phải chém thật mạnh, ai bảo năm đó bọn chúng bắt nạt chúng ta như thế..." Đại Kim Nha cũng mặt đầy đắc ý: "Đương nhiên, lão cũng không đi hỏi thăm khắp cái Phan Gia Viên này xem, có tên ngoại quốc nào có thể vớ được món hời từ tay Kim gia?

Nói đùa!" Ở thập niên 80 này, 8000 đô la Mỹ là một con số thiên văn, chém được cú này, Đại Kim Nha toàn thân sảng khoái. "Xem cái đầu heo của tôi này..." Đại Kim Nha cười mắng một tiếng, "Mấy vị gia mới về phải không, nào nào nào, ngồi bên này...

Tôi pha cho mấy vị gia ấm Long Tỉnh thượng hạng!" Đại Kim Nha lấy trà từ trong tủ ra, tự tay pha cho mọi người một ấm.

Mấy người Tô Mặc đi đường xa mệt nhọc, giờ hiếm khi được nghỉ ngơi, thư thư phục phục uống một tách Long Tỉnh thượng đẳng, trong lòng hô to quá đã.

Đại Kim Nha nhìn Anh Tử chưa từng gặp mặt, trêu chọc nói: "Tôi nói này Tô gia, không phải ngài đi căn cứ lũ Nhật sao?

Sao lại 'đào' được một cô nương thế này?" Nhìn dáng vẻ thủy linh của Anh Tử, Đại Kim Nha cười hắc hắc: "Tô gia, ngài không phải thấy người ta xinh đẹp, muốn mang về làm bà xã đấy chứ..." Anh Tử đỏ bừng mặt, tay chân luống cuống ngồi trên ghế sô pha. "Ông cứ nói đùa..." Tô Mặc cũng biết Đại Kim Nha đang trêu mình, cười khổ nói, "Đây là Anh Tử, lần này đa tạ cô bé, chúng tôi mới có thể nhiều lần gặp dữ hóa lành..." "Không phải, tôi nói này Kim gia..." Vương Bàn Tử cũng nhận ra chỗ không đúng, "Sao ông biết chuyện căn cứ quân Nhật, chúng tôi còn chưa kịp kể với ông mà..." "Ha ha ha..." Đại Kim

Nha đắc ý cười, "Mọi người còn chưa biết sao, không chỉ có tôi, hiện tại toàn bộ người Việt Nam đều biết rồi..." Đại Kim Nha xoay người, không biết từ đâu lấy ra một tờ báo đưa cho mấy người Tô Mặc.

Bàn Tử cúi đầu xem xét, phát hiện trên báo viết chính là -- Bản tin phát hiện căn cứ quân Nhật tại Ngưu Tâm Sơn.

Đại Kim Nha đắc sắt nói: "Mọi người đi Ngưu Tâm Sơn, Ngưu Tâm Sơn liền phát hiện căn cứ quân Nhật để lại, tôi liền biết là do mấy vị gia làm, cũng chỉ có mấy vị gia mới có thể làm ra vĩ nghiệp kinh thiên động địa như vậy!" Lão Hồ thu hồi báo chí, nói: "Vẫn là Lão bí thư cao tay a." "Được rồi, nói chính sự..." Đại Kim Nha xoa xoa tay, nhìn Tô Mặc và mọi người, "Mấy vị gia, có đào được bảo bối gì không, lấy ra cho tôi chưởng nhãn (xem hàng) chút nào..." Nói xong, Đại Kim Nha vẻ mặt đầy hy vọng nhìn đám người Tô Mặc. "Mang về được hai miếng ngọc..." Bàn Tử lấy cặp ngọc cổ mà hắn luôn miệng coi là tâm can bảo bối ra trước tiên, "Kim gia, ông xem thử đi?" Đại Kim Nha cầm ngọc cổ lên, chăm chú nhìn, nhưng lông mày càng nhíu càng sâu: "Cái này..." Đại Kim Nha muốn nói lại thôi, tầm mắt từ trên người Vương Bàn Tử chuyển sang mặt Tô Mặc: "Tô gia, miếng ngọc cổ này ngài chưa xem qua?" Ý ngoài lời, chính là miếng ngọc cổ này không đáng tiền, Vương Khải Hoàn không hiểu, ngài cũng bị hai miếng ngọc cổ này đánh lừa sao?

Tô Mặc nhún vai: "Bàn Tử, lấy mặt nạ vàng ra cho Kim gia xem..." Thấy biểu tình muốn nói lại thôi trên mặt Đại Kim Nha, Bàn Tử liền hiểu, miếng ngọc này xác thực như lời Tô Mặc nói, một điểm cũng không đáng tiền. "Khải Hoàn huynh đệ, đừng vội..." Đại Kim Nha hảo ngôn an ủi, "Miếng ngọc này tên là Nga Thân Ly Văn Song Lợi Bích, tạo hình giống một đôi bướm đêm, thời cổ đại, đây là tượng trưng cho dũng sĩ xả thân!" "Ý nghĩa tượng trưng của nó lớn hơn giá trị thực tế!" "Chất liệu ngọc không phải loại tốt, giá cả trên thị trường

sẽ không quá cao!" "Đương nhiên, hôm nay nể mặt Tô gia, tôi thu mua với giá 4 vạn đồng, tuyệt đối không để hai vị gia chịu thiệt!" Được!

Lần này, Bàn Tử coi như triệt để từ bỏ ý định, không nói thêm gì nữa, ngoan ngoãn lấy chiếc mặt nạ trong ba lô ra.

Đại Kim Nha cầm mặt nạ trong tay, đưa tay búng nhẹ, mặt nạ phát ra tiếng kim loại thanh thúy. "Bảo bối tốt..." Đại Kim Nha vẻ mặt đầy ngưỡng mộ, "Đích xác là vàng, các ngài chuyến này đúng là nhặt được bảo bối, giá thị trường của chiếc mặt nạ này hiện tại ít nhất cũng phải mười mấy vạn..." "Ha ha...

Mười mấy vạn?" Bàn Tử thay đổi bộ dạng ủ rũ trước đó, "Tô tiểu ca vẫn là ngài mắt nhìn cao, liếc mắt cái đã chọn trúng món bảo bối này..." "Có cái mặt nạ này, phát gia trí phú, ở ngay trước mắt!" Nghe thấy chiếc mặt nạ này trị giá mười mấy vạn, Lão Hồ rất vui vẻ. "Tô gia..." Đại Kim Nha nói với Tô Mặc: "Chiếc mặt nạ này, ngài định tính thế nào?" Nếu mặt nạ này là đồ của Hồ Bát Nhất và Vương Khải Hoàn, Đại Kim Nha không nói hai lời, trực tiếp thu mua là xong.

Bất quá, Đại Kim Nha liếc mắt liền nhìn ra hai người Hồ, Vương coi Tô Mặc là người chủ sự, điều này làm Đại Kim Nha cũng dập tắt ý niệm thu mua giá rẻ.

Dù sao Tô Mặc cũng là người biết nhìn hàng, đồng thời hắn cũng có cửa tiệm đồ cổ riêng, nuốt trôi cái mặt nạ này tịnh không khó.

Tô Mặc biết Đại Kim Nha đang nghĩ gì, ngay tại chỗ nói: "Kim gia, ngọc cổ và mặt nạ đều bán cho ông, chúng tôi kiếm tiền tuyệt đối sẽ không để Kim gia ngài chịu thiệt..." Mình ăn thịt, Đại Kim Nha uống canh, mua bán mà, chẳng phải là thế sao. "Tốt tốt tốt..." Đại Kim Nha liên liên gật đầu, "Tô gia, ngài yên tâm, giao cho tôi, tôi sẽ tìm người mua thích hợp nhất, bán ra với giá cao nhất..." "Hồ gia, Bàn gia, hai vị có tin tưởng Đại Kim Nha tôi không?" Tuy rằng Đại Kim Nha

liếc mắt liền nhận ra mấy người lấy Tô Mặc làm chủ, bất quá xuất phát từ lễ phép, Đại Kim Nha vẫn hỏi hai người một câu.

Hồ Bát Nhất gật đầu nói: "Chuyện này nghe theo sự sắp xếp của Tô tiểu ca!" "Đúng, chúng tôi nghe Tô tiểu ca!" Sắc mặt Vương Bàn Tử nóng rực, "Kim gia, ông là chưa kiến thức qua sự lợi hại của Tô tiểu ca đâu..." "Tô tiểu ca không chỉ thân thủ cao cường, còn là Phát Khâu Trung Lang Tướng trong truyền thuyết..." "Lúc ở Dã Nhân Cốc, chúng tôi đụng độ đại tống tử, Tô tiểu ca đánh tống tử như dạy dỗ cháu trai vậy, trực tiếp diệt luôn!" "Khụ khụ...

Bàn Tử!" Vừa nghe Bàn Tử thế mà tiết lộ thân phận của Tô Mặc, Lão Hồ lập tức trừng hắn một cái, "Ông nói hươu nói vượn cái gì thế?" "....." Sắc mặt Bàn Tử ngẩn ra, biết mình lại lỡ lời, "Tô tiểu ca, thực sự xin lỗi, cái miệng của Bàn Tử tôi không có cửa, tôi đáng đánh!" Nói xong, Bàn Tử tự tát mình một cái.

Chương 12

"Không sao..." Tô Mặc lắc đầu, "Kim gia là người mình, cũng không có gì..." "Bất quá chuyện này không thể nói lung tung bên ngoài, truyền ra ngoài sẽ xảy ra chuyện đấy!" Tô Mặc tuy không tức giận, nhưng vẫn trịnh trọng cảnh cáo Bàn Tử một tiếng.

Bàn Tử gật đầu thật mạnh: "Tô tiểu ca, ngài yên tâm, tôi bảo đảm sẽ không có lần sau!" Tô Mặc thế mà lại là Phát Khâu Trung Lang Tướng!

Đại Kim Nha nhìn Tô Mặc, trong lòng có chút giật mình, bất quá hắn cũng không nghĩ nhiều, bởi vì hắn là người làm ăn, chuyện trên giang hồ (đạo thượng), hắn cũng không dám nghe ngóng nhiều. "Mấy vị gia, mọi người cứ yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ bán ra với giá cao nhất!" Trên mặt Đại Kim Nha treo nụ cười chân thành, hai tên Mô Kim Hiệu Úy, một vị Phát Khâu Trung Lang Tướng, hắn không dám đắc tội đám người Tô Mặc, trong lòng càng coi mấy người này là kim chủ ba ba (nhà tài trợ vàng). "Tốt!" Tô Mặc khẽ gật đầu, "Có câu nói này của ông, tôi yên tâm rồi..." Mấy ngày sau, trước cổng phòng giáo vụ Đại học Yến Kinh.

Tô Mặc nói với Anh Tử: "Anh Tử, anh đã chào hỏi với lãnh đạo cấp cao của nhà trường rồi, em có thể vào học bình thường với tư cách là sinh viên dự thính...

Hiện tại em chính là sinh viên dự thính chuyên ngành Khảo cổ học của Đại học Yến Kinh!" Anh Tử mặc một chiếc váy trắng, đôi mắt to tròn long lanh.

Cô gái mười tám, mười chín tuổi vừa có nét đáng yêu khiến người ta thương xót, lại vừa toát lên vẻ anh khí, thu hút không ít ánh nhìn

của các nam sinh. "Anh Tử..." Lão Hồ trầm giọng nói: "Em phải học hành cho đàng hoàng đấy.

Em không biết đâu, anh Tô của em vì cái suất dự thính này mà phải chạy chọt lo lót, tốn mất bốn, năm vạn tệ đấy..." "Đúng!" Bàn Tử cũng hiếm khi nghiêm túc: "Anh Tử, anh Hồ với Bàn gia của em chính là vì hồi đi học không chịu học hành tử tế, lăn lộn ở Yến Kinh bao năm nay mà vẫn chẳng ra cái hồn người...

Đúng là người đến trung niên, chó cũng chê!" "Được rồi, được rồi..." Thấy hai người càng nói càng xa, Tô Mặc vội vàng ngắt lời: "Vốn là chuyện vui, hai người làm cho không khí sướt mướt quá.

Anh Tử, cứ học cho tốt là được, đừng có gánh nặng tâm lý gì cả...

Có chuyện gì cứ bảo với anh Tô, anh Tô không thiếu tiền!" "Anh Tô, em hiểu rồi!" Anh Tử gật đầu thật mạnh.

Tuy cô chưa đi học được mấy năm nhưng cũng biết danh tiếng của Đại học Yến Kinh, đây chính là học phủ cao nhất nước.

Huống chi vì để cô được đi học, Tô Mặc lại tốn mấy vạn tệ lo lót, cả cái thôn của cô cộng lại cũng không đào đâu ra nhiều tiền như thế. "Đi đi..." Tô Mặc cười nói: "Vào đi, báo tên anh là người bên trong biết phải làm gì..." "Vâng ạ..." Anh Tử nhìn mọi người, sau đó bịn rịn bước vào phòng giáo vụ. "Haiz..." Bàn Tử tâm trạng có chút xuống dốc: "Năm xưa nếu ông đây gặp được quý nhân như Tô tiểu ca, thì cũng đâu đến nỗi lưu lạc đi bán băng đĩa ở Yến Kinh..." Nghe vậy, Lão Hồ cười mắng: "Thôi đi, ông đâu phải cái giống biết học hành, năm xưa đến bảng cửu chương ông còn không thuộc..." Bàn Tử hơi cáu: "Lão Hồ, sao ông lại bêu xấu tôi thế hả..." "Ha ha..." Tô Mặc cười lớn: "Đi thôi, đi thôi, hai vị lão ca, chúng ta vẫn nên đi bán đồ cổ thôi..." Nói rồi, Tô Mặc xoay người rời đi.

Hồ Bát Nhất và Vương Khải Hoàn nhìn nhau cười.

Vận mệnh của Anh Tử đã thay đổi nghiêng trời lệch đất vào khoảnh khắc này, mà bọn họ thì có khác gì đâu!

Đến giờ, trong túi hai người vẫn còn đang đựng năm vạn tệ đây này.

Năm vạn tệ!

Nếu là trước kia, chuyện trong túi có năm vạn tệ là điều bọn họ có nằm mơ cũng không dám nghĩ tới. "Tô tiểu ca, đợi bọn này với..." Thấy Tô Mặc sắp đi xa, Bàn Tử và Lão Hồ vội vàng đuổi theo. ... "Có thời gian thì tu sửa lại cái cửa hàng một chút, tốt nhất là lắp thêm một cái điện thoại!" Tô Mặc dẫn Lão Hồ và Bàn Tử quay lại cửa hàng Tô gia. "Tô gia, Hồ gia, Bàn gia..." Mấy người vừa về đến cửa hàng, còn chưa kịp uống ngụm trà nào thì đã thấy Đại Kim Nha bước vào: "Mấy vị về rồi à, tôi đang tìm mọi người đây..." Bàn Tử vẻ mặt nghi hoặc: "Kim gia, ông sao thế?" "Vào trong nói, ở đây không tiện..." Đại Kim Nha đi theo nhóm Tô Mặc vào nhà, Tô Mặc rót cho gã một chén trà.

Đại Kim Nha nhấp một ngụm nhỏ, sau đó nói: "Gần đây có một đội khảo cổ, lãnh đạo của họ khá thân với ba tôi...

Hai ông già rảnh rỗi thường xuyên tán gẫu chuyện đồ cổ...

Hôm kia lúc nói chuyện phiếm, tôi nghe nói hiện giờ họ đang thiếu một người biết phân kim định huyệt...

Tôi liền lắm mồm kể chuyện của mấy vị gia cho họ nghe...

Họ có vẻ rất hứng thú với các vị, không biết mấy vị có hứng thú hay không?" "Đội khảo cổ quốc gia?" Tô Mặc ngẩn ra, dường như nhớ tới điều gì. "Đúng vậy, đội khảo cổ quốc gia!" Nói rồi, Đại Kim Nha lấy ra một tập tài liệu đưa cho mọi người: "Trong này đều là tư liệu về đội khảo cổ..." Lão Hồ tùy ý lật xem vài trang, phát hiện đội khảo cổ này lại do một người Mỹ tài trợ.

Tinh Tuyệt Cổ Thành!

Là Tinh Tuyệt Cổ Thành!

Tô Mặc nhìn thấy ba chữ "Shirley Dương" trên văn bản thì biết mình đoán đúng rồi. 【Đinh!】 Lúc này, hệ thống lại vang lên: 【Chúc mừng ký chủ tham gia cốt truyện chính của thế giới Ma Thổi Đèn...】 【Lựa chọn 1: Từ chối lời mời của đội khảo cổ, một mình đi Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Phần thưởng: Toàn bộ thuộc tính +20 vĩnh viễn...】 【Lựa chọn 2: Bản thân không đi Tinh Tuyệt Cổ Thành, để Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử tham gia đội khảo cổ.

Phần thưởng: Trí lực +5 vĩnh viễn...】 【Lựa chọn 3: Chấp nhận lời mời của đội khảo cổ.

Phần thưởng: Phích Quải Quyền!】 Đùa nhau à, lại muốn mình đi một mình!

Tinh Tuyệt Cổ Thành là phó bản cao cấp, Dã Nhân Câu so với nó chỉ là trò trẻ con.

Tô Mặc đảo mắt, nói thẳng với Đại Kim Nha: "Chuyện này ngày mai tôi sẽ đi xem thử, muốn mời ba người chúng tôi, chỉ là không biết bọn họ trả giá thế nào!" Đại Kim Nha ngẫm nghĩ, cảm thấy Tô Mặc nói cũng có lý.

Một Phát Khâu Trung Lang Tướng cộng thêm hai Mô Kim Hiệu Úy, đội hình này người bình thường đúng là không mời nổi.

Tiền ít thì chính là sỉ nhục thân phận của ba người bọn họ! "Cũng được, ngày mai Tô gia các vị có thể đi thử thực lực của bọn họ!" Đại Kim Nha hàn huyên thêm một lúc rồi đi xử lý việc riêng. "Hai vị lão ca, hai người đi nghỉ trước đi..." Tô Mặc nói với Lão Hồ và Bàn Tử: "Ngày mai chúng ta đi xem người Mỹ này có thể ra giá bao nhiêu..."

"Được!" Lão Hồ và Bàn Tử gật đầu, xoay người đi nghỉ. "Tinh Tuyệt Cổ Thành!" Tô Mặc lẩm bẩm: "Tinh Tuyệt Cổ Thành là khởi nguồn của thế giới Ma Thổi Đèn, tính nguy hiểm cực lớn, mình phải chuẩn bị cho chu toàn!" Nói rồi, Tô Mặc mở bảng thuộc tính của mình ra. 【Họ tên: Tô Mặc】【Tuổi: 23】【Huyết mạch: Huyết mạch Thanh Long】【Nghề nghiệp: Phát Khâu Trung Lang Tướng (Thiên Quan Tứ Phúc, Bách Vô Cấm Kỵ)】【Thiên phú: Thiên ủng cự lực, Bách độc bất xâm!】【Kỹ năng: Bát Cực Quyền, Hoàng Kim Đồng, Đạp Tuyết Vô Ngân!】【Sức mạnh: 95】【Nhanh nhẹn: 45】【Trí lực: 75】【Không gian 4 mét khối: Phát Khâu Thiên Ấn, Kiếm Xích Tiêu...】 Sau sự kiện Dã Nhân Câu, các chỉ số của Tô Mặc đều tăng trưởng, nhưng đối với chuyến đi Tinh Tuyệt Cổ Thành sắp tới, hắn vẫn không dám lơ là chút nào. "Tinh Tuyệt Cổ Thành..." Ánh mắt Tô Mặc lóe lên: "Shirley Dương..." Trưa hôm sau, ăn cơm xong, Tô Mặc hỏi Đại Kim Nha địa chỉ đội khảo cổ.

Sau đó, hắn dẫn Bàn Tử và Lão Hồ đến nơi đóng quân của họ. "Có ai không?" Tô Mặc vỗ vỗ cửa sắt: "Chúng tôi là do Đại Kim Nha giới thiệu tới..." Bàn Tử ghé vào cửa sắt, nhìn trộm qua khe hở giữa cửa và tường: "Ban ngày ban mặt mà còn khóa cửa, không biết bên trong làm cái trò gì..." "Đến đây..." Một lát sau, một người thanh niên ra mở cửa cho nhóm Tô Mặc.

Chương 13

Người thanh niên hỏi: "Các anh là..." Bàn Tử oang oang: "Bọn này là do Đại Kim Nha giới thiệu..." "Đại Kim Nha?" Người thanh niên vẻ mặt nghi hoặc.

Lão Hồ kéo Bàn Tử lại, hỏi: "Giáo sư Trần có ở đây không?" Giáo sư Trần chính là bạn thân của bố Đại Kim Nha, người rất hứng thú với nhóm Tô Mặc. "Đợi chút..." Người thanh niên cũng không dám tùy tiện cho người lạ vào, vẻ mặt áy náy nói: "Tôi đi gọi Giáo sư Trần..." Nói xong, cậu ta đóng cửa lại, quay vào trong gọi người. "Cái cậu đồng chí nhỏ này!" Bàn Tử cười khẩy: "Cậu ta coi Bàn gia là người xấu thật đấy à..." Tô Mặc không cho là đúng: "Bình tĩnh chớ nóng, đợi cậu ta hai phút cũng chẳng sao..." Thực tế chưa đến hai phút cửa lớn đã mở lại, lần này xuất hiện là một ông lão đeo kính.

Ông lão hai bên tóc mai đã bạc, dáng vẻ trí thức.

Lão Hồ chủ động nói: "Chào đồng chí già, chúng tôi là do Đại Kim Nha..." Lão Hồ còn chưa nói hết, đã thấy ông lão chủ động nắm lấy tay Hồ Bát Nhất: "Mấy cậu chính là ba vị đồng chí nhỏ Tiểu Tô, Tiểu Hồ, Tiểu Vương mà Tiểu Kim nhắc tới trước đó phải không?" "Đúng đúng đúng..." Bàn Tử cướp lời: "Chính là ba người bọn tôi, hàng thật giá thật!" "Ha ha..." Ông lão cười sảng khoái: "Tôi là Giáo sư Trần, đã sớm nghe danh tiếng các cậu, nào nào nào, chúng ta vào nhà vừa nói vừa chuyện..." Nói rồi, Giáo sư Trần mở rộng cửa sắt, đón mấy người vào.

Nhóm Tô Mặc cũng không kiểu cách, sải bước đi vào.

Sau cửa sắt là một cái sân nhỏ kiểu nông gia rất rộng, mấy người thanh niên đang thu dọn đồ đạc bên trong.

Giáo sư Trần vừa dẫn đường vừa nói: "Đội khảo cổ của chúng tôi đã chuẩn bị rất lâu rồi, hiện tại chỉ thiếu một người như các cậu dẫn đội..." Giáo sư Trần dẫn nhóm Tô Mặc vào nhà, bảo người rót trà.

Ba người Tô Mặc ngồi xuống, nhập gia tùy tục nhưng không nói nhiều.

Sau khi hàn huyên một hồi, Giáo sư Trần chủ động vào đề: "Tiểu Kim đã giới thiệu các cậu với tôi, nói thật, tôi rất tin tưởng thực lực của các cậu..." Giáo sư Trần ngập ngừng: "Chỉ là lần này chúng tôi phải đi sâu vào sa mạc, vô cùng nguy hiểm, các cậu đã chuẩn bị tâm lý chưa!" Bàn Tử nhe răng cười: "Giáo sư Trần, chỉ cần đủ tiền, đừng nói là sa mạc, cho dù là ngôi sao trên trời tôi cũng hái xuống cho ông!" "....." Giáo sư Trần ngẩn người, không ngờ Bàn Tử lại thẳng thừng như vậy.

Ông đẩy kính, nói tiếp: "Tiền không là vấn đề...

Chỉ là chúng tôi cần một cao thủ hiểu phong thủy, biết phân biệt phương vị, không biết các cậu..." Giáo sư Trần nói đến đó thì dừng, đá quả bóng lại cho đối phương.

Tô Mặc cũng không chơi trò đánh đố với Giáo sư Trần, nói thẳng: "Giáo sư Trần, người sáng mắt không nói chuyện mờ ám.

Ông nói cái gì mà 'hiểu phong thủy, biết phương vị', mấy thứ đó đối với ba anh em chúng tôi mà nói thì quá dễ dàng...

Còn nữa, tôi tiết lộ cho ông một chút, tôi biết các ông muốn đi Tinh Tuyệt Cổ Thành, và tôi cũng biết làm thế nào để đi đến đó!" Cái gì?

Nghe Tô Mặc nói vậy, Giáo sư Trần bật dậy: "Cậu biết lộ tuyến đi Tinh Tuyệt Cổ Thành?" Giọng Giáo sư Trần rất lớn, khiến nhiều người trong sân quay sang nhìn.

Lúc này ông cũng nhận ra mình thất thố, vội vàng điều chỉnh cảm

xúc: "Lời cậu nói là thật chứ?" "Đương nhiên!" Tô Mặc khẳng định chắc nịch: "Nếu trên đời này còn ai có thể đưa các ông đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, thì chỉ có ba người chúng tôi!" "Cạch!" Một cánh cửa trong nhà bị đẩy ra, một người phụ nữ mặc áo khoác da bước ra: "Anh lấy gì đảm bảo ba người các anh không phải kẻ lừa đảo!" Tô Mặc biết người này chính là Shirley Dương, người khởi xướng đội khảo cổ lần này.

Hắn mỉm cười, mọi việc đều trong tầm kiểm soát: "Bàn Tử, lấy bùa cho cô ta xem..." Bùa?

Bàn Tử ngẩn ra vài giây, sau đó chợt hiểu: "Bùa!" Nói rồi, Bàn Tử lấy cái Bùa Mô Kim trong túi ra.

Tô Mặc lại thầm thì một câu: "Chúng tôi còn tinh thông Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật!" Bùa là hàng lởm, nhưng cái Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thuật này là hàng thật giá thật, là bí kíp bất truyền của Mô Kim Hiệu Úy!

Nhìn thấy Bùa Mô Kim, cùng với âm thanh như có như không của Tô Mặc bên tai, đồng tử Shirley Dương hơi co lại, vẻ mặt như gặp ma. "Thân phận của chúng tôi, chắc Dương tiểu thư cũng đoán ra được một hai..." Tô Mặc tiếp tục: "Chỉ có chúng tôi mới giúp được cô, người khác... bọn họ không đủ trình!" "Được được được!" Shirley Dương cố nén kích động trong lòng: "Quyết định là các anh!" Ai ngờ lúc này Tô Mặc lại nói: "Khoan đã, phí ra sân của chúng tôi cao lắm đấy!" "Bao nhiêu?" "Ba người chúng tôi, mỗi người ba mươi vạn!" Giáo sư Trần đứng dậy định nói gì đó, Shirley Dương đã ngắt lời ông: "Ba mươi vạn, được!" Tô Mặc cười cười, như ăn chắc Shirley Dương: "Là ba mươi vạn đô la Mỹ!" "Cậu cậu..." Lúc này Giáo sư Trần không ngồi yên được nữa, chỉ vào mũi Tô Mặc mắng: "Cậu quả thực là công phu sư tử ngoạm!" Tô Mặc nghiêng đầu nhìn Shirley Dương: "Năm xưa Chá Cô Tiếu vì mời Trần trưởng lão xuống núi đã

tốn bao nhiêu công sức gian khổ, nay chúng tôi chỉ đòi hỏi chút vàng bạc tục vật, có quá đáng không?" Tô Mặc mỉm cười nhìn Shirley Dương.

Nghe những lời này, sắc mặt Shirley Dương thay đổi liên tục: "Anh... anh biết thân phận của tôi?" "Đương nhiên!" Tô Mặc nhún vai, không hề giấu giếm: "Năm xưa Chá Cô Tiếu tâm tro ý lạnh nên mới vượt biển sang Mỹ, mà cô lại đến từ Mỹ, lại cứ khăng khăng muốn đi Tinh Tuyệt Cổ Thành, cho nên thân phận của cô không khó đoán..." "Phù..." Shirley Dương thở dài một hơi: "Mỗi người ba mươi vạn đô la, tôi đồng ý với anh.

Đây là gia tộc tôi nợ mạch của các anh!" Mấy chục năm trước, ông ngoại cô cầu cứu Trần trưởng lão của phái Mô Kim Hiệu Úy.

Hôm nay, cô lại phải cầu cứu truyền nhân của phái Mô Kim!

Vận mệnh đúng là khéo trêu người!

Nhìn ba người Tô Mặc, sắc mặt Shirley Dương có chút phức tạp. "Hồ gia..." Bàn Tử thầm thì: "Tô tiểu ca nói cái gì với con bé đó thế?

Sao tôi nghe chả hiểu gì cả..." Lão Hồ thở dài: "Một món nợ cũ năm xưa, không nhắc đến cũng được!" Shirley Dương lại nói: "Ba mươi vạn đô la tôi có thể đồng ý, nhưng tôi chỉ có thể ứng trước cho mỗi người mười vạn, sau khi thành công tôi mới giao nốt số tiền còn lại..." "Được!" Tô Mặc khẽ gật đầu, coi như chấp nhận dự tính của Shirley Dương. "Tô gia lợi hại thật..." Bàn Tử mặt mày hớn hở, thì thầm: "Tay không bắt giặc, anh em mình mỗi người 10 vạn, tổng cộng 30 vạn đô la!

Lão Hồ, hay là mình cầm 30 vạn đô la chuồn luôn, chẳng phải sướng hơn sao..." "....." Lão Hồ vẻ mặt ghét bỏ nhìn Bàn Tử, thầm than não thằng này đúng là dị hợm.

Tô Mặc đứng dậy cười nói: "Dương tiểu thư, cô yên tâm, tôi đảm bảo sẽ đưa các cô đến Tinh Tuyệt Cổ Thành!" 【Đinh!】 Cùng lúc đó, tiếng hệ thống vang lên: 【Ký chủ thành công trở thành thành viên đội khảo cổ, phần thưởng Phích Quải Quyền!】 Lượng lớn ký ức về quyền pháp bắt đầu dội vào tâm trí, Tô Mặc thầm vui mừng. 30 vạn đô la cộng thêm một bộ Phích Quải Quyền, pha này lãi to. "Khi nào chúng ta đi Tinh Tuyệt Cổ Thành?" "Mấy ngày nữa!" Shirley Dương trong cuộc giao phong với Tô Mặc coi như thảm bại, lúc này cô chẳng còn chút ý chí chiến đấu nào, nói xong liền ủ rũ quay về phòng. ...

Mấy ngày sau...

Trên chuyến tàu hỏa vỏ xanh đi XJ.

Ba người Tô Mặc, Lão Hồ đang nằm trên giường ngủ say sưa, dưỡng sức cho chuyến đi Tinh Tuyệt Cổ Thành sắp tới. "Cạch!" Cửa phòng bị mở ra, Giáo sư Trần đánh thức ba người dậy: "Mấy cậu đồng chí nhỏ, tạm thời có chút biến cố, chúng ta phải xuống tàu ở trạm kế tiếp, đổi đường đi sông băng Côn Luân..." "Cái gì..." Lão Hồ kinh hãi kêu lên: "Phải đi sông băng Côn Luân?

Tại sao trước khi xuất phát không thông báo cho chúng tôi..." Giáo sư Trần cũng bị phản ứng của Hồ Bát Nhất làm giật mình, giải thích: "Hành trình có chút biến cố, ở sông băng Côn Luân có manh mối do cha của Shirley Dương để lại..." "Manh mối?

Chỉ là manh mối thôi ư?" Lão Hồ trừng mắt, túm lấy cổ áo Giáo sư Trần chất vấn: "Ông có biết sông băng Côn Luân là nơi nào không?

Sẽ chết người đấy ông có biết không..." Tô Mặc nhíu mày, trầm giọng: "Lão Hồ bình tĩnh!" Nghe Tô Mặc nói, Hồ Bát Nhất mới buông Giáo sư Trần ra, nhưng cơn giận trong lòng đã không thể kìm nén. "A!" Lão Hồ đấm mạnh một quyền vào toa tàu. "Anh Hồ, tại sao anh lại bài xích sông băng Côn Luân như vậy..." Shirley Dương cũng đi

tới, nhìn Hồ Bát Nhất đang giận dữ, cô hỏi: "Có phải anh biết điều gì không?" Bàn Tử cũng nói: "Lão Hồ, ông biết gì thì nói ra đi, biết đâu hiểu rõ ngọn ngành rồi thì những người này sẽ không đi sông băng Côn Luân nữa!" "Được rồi!" Lão Hồ điều chỉnh lại cảm xúc: "Năm xưa lúc tôi đi lính đã từng đóng quân tại sông băng Côn Luân...

Nơi đó quanh năm tuyết phủ trắng xóa, vô cùng quỷ dị!" Lão Hồ dường như chìm vào hồi ức nào đó, vẻ mặt ngưng trọng kể lại chuyện xảy ra năm xưa. "Con bọ phát sáng màu xanh lam?

Chạm vào là bốc cháy?" Nghe Lão Hồ kể, Shirley Dương nhíu mày thành chữ "xuyên", nói: "Anh xem có phải loại bọ này không..." Nói rồi, cô lấy trong ngực ra một cuốn tạp chí đưa cho Hồ Bát Nhất.

Chương 14

Nhìn hình ảnh trên tạp chí, thần sắc Lão Hồ thay đổi: "Chính là nó, chính là nó, cả đời này tôi cũng không quên được...

Con bọ toàn thân bốc lên ánh sáng xanh lam, to bằng ngón tay cái, nhưng giết người chỉ trong nháy mắt..." Lão Hồ như nhìn thấy ác quỷ, thần sắc trở nên vô cùng hoảng sợ.

Shirley Dương nhướng mày, lẩm bẩm: "Hóa ra loại bọ này thực sự tồn tại..." Nghe vậy, mọi người nghi hoặc nhìn cô.

Shirley Dương vuốt tóc mai, nói: "Loại bọ này gọi là 'The Beetle on Fire', hay còn gọi là 'Hỏa Biểu Trùng'...

Hiện tại chỉ tra được nó trong ghi chép của các nhà khảo cổ và thám hiểm trên thế giới, đối với rất nhiều người, nó chỉ là truyền thuyết!" Tô Mặc lắc đầu: "Thực ra nó không gọi là Hỏa Biểu Trùng, cũng không phải truyền thuyết.

Ở nước ta nó gọi là 'Hủ Huỳnh'!" "....." Mọi người lại một lần nữa bị chấn kinh.

Shirley Dương nhìn chằm chằm Tô Mặc: "Anh cũng từng thấy thứ này?" Tô Mặc lại lắc đầu: "Tôi chưa tận mắt thấy, chỉ nghe mấy người bạn trên giang hồ nhắc tới..." Tô Mặc nhận lấy tờ báo từ tay Lão Hồ, chỉ vào hình vẽ bên trên, nói: "Thứ này sở dĩ gọi là Hủ Huỳnh, là vì loại bọ này chỉ sống ở nơi đầy rẫy xác chết.

Không biết mọi người có nghe nói qua câu 'hủ thảo vi huỳnh' (cỏ mục hóa đom đóm) chưa?" "....." Shirley Dương, Lão Hồ, Bàn Tử mặt ngơ ngác.

Giáo sư Trần im lặng nãy giờ bỗng lên tiếng: "Tôi biết..." Mọi

người nhìn về phía Giáo sư Trần, hy vọng ông có thể cho mọi người một lời giải thích hợp lý.

Giáo sư Trần đẩy gọng kính, bắt đầu giải thích: "Cậu Tiểu Tô vừa nhắc đến 'hủ thảo vi huỳnh', ý chỉ thuyết truyền thống cho rằng cỏ mục có thể hóa thành đom đóm...

Vừa rồi các cậu nhắc đến Hỏa Biểu Trùng chính là hình tượng Hủ Huỳnh hấp thu nguyên tố phốt pho trong thi thể tạo thành, có điều sinh vật này trong lịch sử lại rất hiếm gặp!" Hủ Huỳnh?

Thứ này lại thực sự tồn tại!

Mọi người nhìn nhau, thầm nuốt nước bọt. "Không đúng..." Shirley Dương như nhớ ra điều gì, lập tức nói: "Vừa rồi anh cũng nói Hủ Huỳnh chỉ sống ở nơi đầy rẫy xác chết, vậy ở sông băng Côn Luân có lượng lớn Hủ Huỳnh tồn tại, chuyện này là thế nào?" "À..." Tô Mặc cười quỷ dị: "Có khả năng dưới sông băng Côn Luân có hố chôn vạn người!" "....." Mọi người hít một ngụm khí lạnh. "Hố chôn vạn người..." Sắc mặt Lão Hồ khó coi: "Nơi tôi tuần tra ngày đêm, dưới chân lại có một cái hố chôn vạn người!

Hủ Huỳnh...

Lân hỏa!" Lão Hồ kích động nhìn Tô Mặc: "Thứ thiêu chết anh em của tôi thực ra là lân hỏa!" Tô Mặc nhìn chằm chằm mắt Lão Hồ: "Đúng, những con bọ đó không quỷ dị, chỉ là lân hỏa trên người Hủ Huỳnh quá nguy hiểm...

Lão Hồ... có tôi ở đây, ông không cần lo lắng!" "....." Lão Hồ nắm chặt nắm đấm, vẻ mặt cực độ giằng co.

Tô Mặc lại nói: "Năm xưa anh em của ông chết không minh bạch, hiện tại biết nguyên nhân cái chết của họ, chi bằng đi tế bái một chút, nói những chuyện này cho họ biết, đồng thời cũng giải tỏa được tâm

bệnh của ông!" Nói rồi, Tô Mặc ra hiệu cho Bàn Tử, Bàn Tử lập tức hiểu ý, ngồi xuống bên cạnh Hồ Bát Nhất. "Đồng chí Lão Hồ!

Ông là chiến sĩ cách mạng lão thành kinh qua thử thách, nhưng ông nhìn lại mình xem, ý chí chiến đấu mất sạch, như một con chó bại trận.

Công cuộc xây dựng xã hội chủ nghĩa còn đang đợi ông góp viên gạch lợp mái ngói đấy!" Lão Hồ dở khóc dở cười: "Cái thằng Béo này, toàn chém gió...

Được!" Lão Hồ nghiến răng: "Sông băng Côn Luân, lần này tôi không sợ nó..." Bàn Tử cười lớn: "Thế mới đúng chứ, đồng chí Hồ Bát Nhất, ông vẫn là chiến sĩ tốt của Đảng và Nhà nước!" Shirley Dương có chút kinh ngạc nhìn ba người Tô Mặc, tên Bàn Tử mồm mép tép nhảy lại còn có một mặt như vậy, mà Tô Mặc mới ngoài hai mươi lại là người đứng đầu trong ba người.

Đội ngũ này quả thật kỳ lạ!

Nhìn ba người, Shirley Dương cười cười: "Vậy được, đã thế chúng ta sẽ xuống tàu ở trạm kế tiếp, đổi đường đi sông băng Côn Luân!" ...

Sau một chặng đường dài mệt mỏi, trưa ngày thứ tư đội khảo cổ cũng đến được sông băng Côn Luân.

Vì đội khảo cổ này trên danh nghĩa thuộc về quốc gia, không lâu sau, đơn vị đóng quân tại địa phương cũng cử vài chiến sĩ làm người dẫn đường và bảo vệ an toàn cho mọi người.

Lão Hồ ở đây nhiều năm, cũng coi như nửa người bản địa.

Dưới sự dẫn dắt của các chiến sĩ địa phương và Lão Hồ, mấy người rất nhanh đã đi sâu vào sông băng Côn Luân.

Tô Mặc đi trước, Bàn Tử, Lão Hồ cùng mấy chiến sĩ nhỏ theo sát

phía sau, đi cuối cùng là nhóm đội khảo cổ. "Phù..." Bàn Tử mặc một bộ áo bông quân dụng, gói mình như cái bánh chưng, bước đi khó nhọc trong tuyết.

Hoàn cảnh băng thiên tuyết địa cùng gió lạnh thấu xương bên tai, đừng nói Bàn Tử, ngay cả mấy chiến sĩ trẻ tuổi cũng hơi không chịu nổi. "Anh Tô... anh Tô!" Một chiến sĩ cầm súng ngồi phịch xuống tuyết, gọi Tô Mặc: "Chúng ta nghỉ một lát đi..." Ánh mắt mấy chiến sĩ nhìn Tô Mặc như nhìn quái vật.

Áo trên là áo khoác da thời thượng, dưới là quần bò mỏng manh, bộ đồ này mà là người khác chắc đã đông cứng thành xác chết rồi, thế mà Tô Mặc vẫn cứ sinh long hoạt hổ.

Cảnh tượng này dọa mọi người sợ chết khiếp.

Bàn Tử thở hổn hển: "Tô tiểu ca... nghỉ tí, nghỉ tí đã..." Tô Mặc nhìn quanh một lượt, khẽ gật đầu: "Được, dừng lại nghỉ ngơi một chút..." Nhóm đội khảo cổ lập tức thở phào nhẹ nhõm, lần lượt ngồi xuống nghỉ ngơi.

Shirley Dương đi tới, nhìn Tô Mặc chăm chú, trong mắt đầy nghi vấn: "Anh không sao thật chứ?" "Ha..." Tô Mặc cười khẽ: "Tôi có nội công hộ thể, không sao!" Nội công là giả, nhưng huyết mạch Thanh Long của Tô Mặc là thật.

Cơ thể này đã được huyết mạch Thanh Long cải tạo, thể chất khác thường, tự nhiên không sợ gió lạnh buốt giá của sông băng Côn Luân.

Shirley Dương thầm thì: "Đúng là đồ biến thái..." Dù cô kiến thức rộng rãi cũng chưa gặp ai như quái vật giống Tô Mặc.

Ánh mắt Shirley Dương lóe lên, thầm nghĩ: "Có lẽ anh ta thực sự có thể giải khai lời nguyền của gia tộc mình!" Tô Mặc mở Hoàng Kim Đồng nhìn về phía trước, phát hiện phương xa trừ núi tuyết trắng xóa

vô tận thì chẳng còn gì khác.

Hắn suy tư một lát rồi quay lại nói với mọi người: "Chúng ta dựng trại tại chỗ ở đây..." "Được..." Lão Hồ, Bàn Tử và mấy chiến sĩ nhỏ cũng không muốn đi tiếp nữa, nghe Tô Mặc nói liền lấy dây thừng ra dựng trại tại chỗ.

Mọi người bắt đầu bận rộn, Tô Mặc thì tiếp tục quan sát môi trường xung quanh.

Tuy mấy ngày nay không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nhưng thân là người dẫn đội, Tô Mặc vẫn không dám lơ là chút nào. "Tô tiểu ca..." Một lát sau, Bàn Tử chạy tới: "Cậu mau đi xem đi, phía trước hình như có cái khe nứt lớn..." Hửm?

Tô Mặc nhướng mày, không dám chủ quan, vội vàng đi theo Bàn Tử về hướng khe nứt. ...

Vài phút sau.

Chương 15

Bàn Tử nằm bò trên mặt đất, thò nửa cái đầu nhìn xuống khe nứt.

Vách núi sâu hun hút không thấy đáy khiến người ta rợn tóc gáy.

Chân Bàn Tử bỗng trượt một cái, cả người lao thẳng xuống khe nứt lớn. "Tô tiểu ca..." Mặt Bàn Tử trắng bệch: "Tô tiểu ca cứu tôi!" Không ổn!

Lão Hồ cũng biến sắc: "Bàn Tử!" Đồng tử Tô Mặc co rụt, dưới chân thi triển khinh công Đạp Tuyết Vô Ngân, thân thể hóa thành một tia chớp lao vút ra.

Bàn Tử hét lên: "Á!" "Vút!" Ngay trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, Tô Mặc túm chặt lấy gót chân Bàn Tử, dùng một chiêu rút đáy kéo Bàn Tử lên. "Phù phù..." Bàn Tử thở hồng hộc, mồ hôi lạnh trên đầu chảy ròng ròng.

Lão Hồ cũng nổi giận, quát: "Bàn Tử, tiên sư ông có sửa được cái tính của ông không hả, thật sự sẽ chết người đấy..." Tô Mặc cười: "Cẩn thận một chút!" Bàn Tử liên tục gật đầu: "Vâng vâng vâng..." Tô Mặc đến bên vách khe nứt, con ngươi màu vàng nhìn xuống dưới, mày từ từ nhíu lại. "La bàn!" "Đây!" Lão Hồ nhanh chóng đưa la bàn qua, Tô Mặc nhận lấy, trong lòng niệm thầm Tầm Long Quyết.

Kim la bàn rung động kịch liệt, cuối cùng dừng lại chỉ thẳng xuống phía dưới khe nứt.

Tô Mặc nhướng mày: "Bên dưới có đồ, Lão Hồ, ông xuống cùng tôi..." Lão Hồ nói ngay: "Được!" Bàn Tử điều chỉnh tâm thái một chút: "Tô tiểu ca, Hồ gia, tôi đi cùng hai người!" Lão Hồ lại khuyên: "Bên dưới có thể có nguy hiểm, ông cứ nghỉ ngơi ở đây đi, tôi với Tô tiểu ca xuống là được..." "Đừng thế!" Bàn Tử từ chối thẳng thừng: "Chính

vì có nguy hiểm tôi mới phải xuống.

Bên dưới nếu có Tống tử thật, Bàn Tử tôi da dày thịt béo, nhiều thịt mỡ, Tống tử ăn tôi trước thì hai người cũng có cơ hội chạy trốn còn gì..." "Bàn Tử!" Lão Hồ mắng: "Nói hươu nói vượn cái gì thế hả!" Tô Mặc cũng cười một tiếng.

Bàn Tử có lẽ có cả đống khuyết điểm, nhưng đối với anh em thì đúng là không chê vào đâu được. "Tôi cứ muốn xuống cùng hai người!" Bàn Tử vô cùng cố chấp: "Muốn để Bàn gia tôi một mình ở lại đây á, không có cửa đâu!" "Được rồi!" Tô Mặc ngắt lời hai người tranh cãi: "Bàn Tử, lát nữa ông đi sát bên cạnh tôi..." "Ok luôn!" Bàn Tử vui vẻ đáp.

Lúc này, Shirley Dương và mấy người đội khảo cổ cũng đi tới.

Nhìn Tô Mặc, Shirley Dương hỏi: "Các anh phát hiện ra gì à?" "Ừ!" Tô Mặc gật đầu, không giấu giếm: "Bên dưới có thể có đồ..." Giáo sư Trần vừa nghe bên dưới có đồ liền cuống lên: "Chúng tôi xuống cùng các cậu!" Tô Mặc suy nghĩ một lát cũng đồng ý yêu cầu của Giáo sư Trần, nhưng vì an toàn của mọi người, hắn vẫn nhấn mạnh: "Ở bên dưới không được manh động, phải nghe tôi sắp xếp!" Giáo sư Trần và Shirley Dương nhìn nhau, nói: "Được!" Dây thừng được thả xuống, mọi người đeo xong đồ bảo hộ, bắt đầu từ từ tụt xuống.

Hơn một tiếng sau, Tô Mặc, Lão Hồ, Bàn Tử tiếp đất trước tiên. "Tô tiểu ca..." Bàn Tử đang định tháo dây thừng, sắc mặt bỗng run lên: "Cậu nhìn kìa...

đó là..." Tô Mặc nhìn theo tầm mắt Bàn Tử về phía trước, phát hiện cách đó mười mấy mét có một thi thể đang nằm trên mặt đất.

Gặp ma rồi!

Lão Hồ chửi thầm: "Vừa xuống đã đụng phải xác chết, chuyến đi này của chúng ta e là không thuận lợi lắm!" Ba người Tô Mặc rảo bước đến trước thi thể, ngồi xổm xuống kiểm tra. "Lão Hồ..." Bàn Tử hỏi: "Cái này có khả năng là mấy người anh em đi lính của ông không?" "Không phải..." Lão Hồ lắc đầu: "Quần áo không đúng, quần áo trên người họ... không phải của bên ta, mà ngược lại giống với..." Lão Hồ ngập ngừng, muốn nói lại thôi.

Tô Mặc tiếp lời: "Khá giống với đồ trên người Shirley Dương!" Lão Hồ gật đầu: "Đúng, Tô tiểu ca nghĩ giống tôi!" Lúc này Shirley Dương cũng đi tới, nhìn thi thể trên mặt đất, cô thở dài nói: "Đây chắc là người trong đội thám hiểm của cha tôi, quần áo của họ nhà tôi hiện giờ vẫn còn..." Bàn Tử khó hiểu: "Vậy sao người đó lại chết ở đây?

Chẳng lẽ cũng giống anh em của Lão Hồ, đều gặp phải Hủ Huỳnh..." "Không đúng..." Lão Hồ ngắt lời phỏng đoán của Bàn Tử: "Chắc không phải Hủ Huỳnh.

Hủ Huỳnh tập kích thường đi cả đàn đông nghịt, con người gặp phải chắc chắn thi cốt vô tồn.

Cái xác này có ngoại thương rõ ràng...

Đương nhiên, có một điểm đúng, xác người này xuất hiện ở đây chứng tỏ phương hướng của chúng ta là đúng!" "Đây là tin tốt đầu tiên chúng ta nhận được đến giờ!" Tô Mặc cũng cười vui vẻ: "Chỉ cần phương hướng đúng, chúng ta sẽ có cơ hội tìm được manh mối cha Dương tiểu thư để lại về Tinh Tuyệt Cổ Thành!" Nói rồi, Tô Mặc nhìn ra sau, thấy đội khảo cổ đều đã tiếp đất an toàn.

Hắn hắng giọng, nói lớn: "Mọi người nghe tôi sắp xếp, không được tự ý hành động, hành trình tiếp theo có thể sẽ không an toàn!" Mọi người gật đầu đáp: "Được!" Thu dọn đơn giản xong, mọi người dưới sự dẫn dắt của Tô Mặc tiếp tục thám hiểm về phía trước.

Dưới khe nứt cũng có không ít cảnh quan kỳ dị, nhiều cảnh đẹp chưa từng có trên mặt đất, hành trình buồn tẻ cũng nhờ thế mà thêm vài phần thú vị.

Vài tiếng sau, mọi người xuyên qua đường hầm u tối, một con sông ngầm bỗng chắn ngang đường đi.

Tô Mặc nhìn quanh, thấy muốn sang bờ bên kia chỉ có nước lội sông, không còn cách nào khác. "Mọi người đều mệt rồi..." Tô Mặc quay đầu nói: "Mọi người nghỉ ngơi trước đi, tôi đi thăm dò phía trước!" Tô Mặc liếc mắt nhìn Lão Hồ và Bàn Tử, hai người đứng dậy, lập tức đi đến bên cạnh Tô Mặc.

Bàn Tử nói nhỏ: "Tô tiểu ca, vừa nãy tôi tận mắt thấy cô em người Mỹ kia tách khỏi đội ngũ!" Lão Hồ trừng mắt nhìn Bàn Tử: "Chuyện này sao ông không nói sớm..." Bàn Tử vẻ mặt oan ức: "Tôi thấy cô ta lén lén lút lút, đúng là muốn tránh mặt chúng ta..." Tô Mặc nói: "Không sao... chuyện này không trách Bàn Tử, vừa nãy tôi cũng để ý thấy cô ta rời đội.

Cô ta là chủ chi, muốn tạm thời tách đội tôi cũng không tiện nói gì...

Tạm thời cứ để cô ta đi, tôi kiểm tra rồi, trong đường hầm không có nguy hiểm gì đâu, cô ta sẽ không sao đâu!

Chúng ta đo độ sâu nước sông ngầm này đi, lát nữa còn qua sông!" Nghe Tô Mặc nói vậy, Bàn Tử và Lão Hồ mới không nói gì nữa, bắt đầu chuẩn bị công tác qua sông.

Vài phút sau, đội khảo cổ phát hiện Shirley Dương biến mất, cả đội bắt đầu cuống cuồng cả lên. ... "Dương tiểu thư..." Một lát sau, Shirley Dương từ phía sau đường hầm đi ra.

Giáo sư Trần sốt ruột: "Shirley, cháu đi đâu thế?

Làm chúng tôi lo muốn chết..." "Dương tiểu thư, cô không thể tự ý rời đội, chức trách của chúng tôi là bảo vệ an toàn cho các vị...!" Mấy chiến sĩ nhỏ cũng tỏ vẻ trách cứ. "À..." Shirley Dương hơi ngại ngùng: "Tôi thấy cảnh sắc bên kia khá đẹp nên thuận tay chụp vài tấm, làm mất thời gian khiến mọi người lo lắng..." Shirley Dương vẻ mặt áy náy.

Nghe vậy mọi người cũng không tiện nói gì, chỉ có Giáo sư Trần dặn dò: "Shirley, có chuyện gì phải báo trước với mọi người một tiếng, chúng tôi đều lo cho cháu..." Bên bờ sông, ba người Tô Mặc đang đo độ sâu, nhìn Shirley Dương đột nhiên quay lại, Bàn Tử nói nhỏ với Lão Hồ và Tô Mặc: "Con bé người Mỹ này không phải cố ý tránh mặt chúng ta đấy chứ..." "Bàn Tử!" Tô Mặc hạ thấp giọng: "Mặc kệ cô ta, cô ta muốn làm gì chúng ta cũng đừng xen vào, nhiệm vụ của chúng ta là đưa cô ta đến Tinh Tuyệt Cổ Thành...

Cầm tiền làm việc, chuyện khác đừng lo bò trắng răng!" Tô Mặc không nói nhiều nữa, tiếp tục cắm cúi chuẩn bị qua sông. "Mọi người mau lại đây..." Bỗng nhiên, một thanh niên trong đội khảo cổ phát hiện ra sự khác thường trên vách đá hang động sông ngầm: "Đây là cái gì?" "Mọi người mau qua đây xem..." Tất cả đều bị lời của người thanh niên thu hút, bao gồm cả ba người Tô Mặc.

Một nhóm người đi tới vách đá, ngẩng đầu lên, một chuỗi ký tự hình vẽ vặn vẹo đập vào mắt.

Bàn Tử hỏi: "Cái gì đây?" Lão Hồ cũng vẻ mặt mờ mịt: "Tôi biết đâu đấy!" Tô Mặc liếc qua, nói thẳng: "Quỷ Động Văn, đây là chữ viết của nước Tinh Tuyệt cổ đại.

Xem ra chúng ta đến đúng chỗ rồi, nơi này xác thực có liên quan đến Tinh Tuyệt Cổ Thành!" Mấy thanh niên đội khảo cổ ngờ vực nhìn Tô Mặc: "Anh còn biết Quỷ Động Văn?" "Phi, nhìn cái tính nóng của

Bàn gia này..." Dường như nghe ra sự khinh thường của mấy thanh niên, Bàn Tử hơi cáu: "Nói năng kiểu gì đấy, các cậu tưởng ba người Bàn gia bọn tôi là loại giang hồ thảo mãng chỉ biết đấm đá chém giết à?

Chương 16

Bàn gia giới thiệu lại cho các cậu một chút, Tô Mặc tiểu ca, sinh viên ưu tú tốt nghiệp Đại học Yến Kinh đàng hoàng đấy!

Người anh em, người anh em, đã học Đại học Yến Kinh bao giờ chưa?" Bàn Tử ưỡn ngực ngẩng đầu, vẻ mặt khinh thường: "Mấy sinh viên đại học các cậu so với Tô tiểu ca, xách giày cũng không xứng!" Khá lắm!

Mấy thanh niên đội khảo cổ thốt lên "khá lắm", trước mắt họ, người bị coi là lãng khách giang hồ Tô Mặc lại là sinh viên ưu tú của Đại học Yến Kinh.

Bản thân bọn họ đứng trước người này dường như đúng là thấp hơn một cái đầu.

Mấy thanh niên đội khảo cổ lập tức đỏ mặt tía tai.

Thấy thế, Giáo sư Trần vội vàng giải vây cho học sinh của mình: "Tiểu Tô, bên trên viết gì vậy?

Có thể giúp chúng tôi dịch một chút không, biết đâu chữ trên vách đá có giúp ích cho chuyến đi Tinh Tuyệt Cổ Thành!" "Ừm!" Tô Mặc gật đầu, ngẩng đầu đánh giá lại bích họa trên tường: "Cũng chẳng có gì, trên tường ghi chép đều là văn tế tự, trong đó còn bao gồm một số lời cầu khẩn..." Tô Mặc dừng lại một chút: "Có điều họ tế bái không phải trời đất, cũng không phải Tam Thanh Đạo Tổ trong truyền thuyết, mà là một vị thần linh được gọi là 'Xà Thần'!" "Xà Thần?" Giáo sư Trần ngẩn ra, sau đó vội vàng bảo học sinh: "Tiểu Tát, Tiểu Sở, mau ghi chép lại, đây đều là trọng điểm nghiên cứu tương lai của chúng ta!" "Người trẻ tuổi này biết chữ nước Tinh Tuyệt!" Trong đám người, Shirley Dương mừng rỡ không thôi, cô phát hiện mình thực sự

tìm đúng người rồi, có lẽ Tô Mặc thực sự có thể giúp cô tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành. "Tách!" Mấy thanh niên đội khảo cổ cầm máy ảnh chụp liên tục vào vách đá, đèn flash kèm theo tiếng màn trập vang lên không dứt. "Rào rào..." Phía sông ngầm, một đợt sóng nhỏ bỗng nổi lên.

Tô Mặc nhíu mày, nhắc nhở mấy người: "Tiểu Tát huynh đệ, đừng bật đèn flash!" Tiểu Tát của đội khảo cổ không hiểu: "Tại sao?

Không bật đèn flash chụp không rõ!" "Cái tính nóng của Bàn gia này..." Bàn Tử không vui: "Bảo cậu đừng bật thì cậu cứ tắt đi là xong, sao lắm chuyện thế!" "Được rồi được rồi..." Tiểu Tát tuy không vui nhưng vẫn tắt đèn flash đi. "Tô tiểu ca..." Bàn Tử lập tức chạy đến bên cạnh Tô Mặc: "Cậu bảo đồng chí nhỏ không bật đèn flash, có phải đã nhận ra điều gì không?" Theo Tô Mặc cũng được một thời gian, Bàn Tử cũng khôn lỏi ra.

Tô Mặc nói nhỏ: "Lát nữa ông với Lão Hồ bám sát tôi..." Tô Mặc không nói nhiều, Bàn Tử cũng không hỏi nhiều mà sảng khoái đáp ứng: "Được được được, tôi nghe cậu!" Tuy không biết sắp xảy ra chuyện gì, nhưng Bàn Tử đối với lời Tô Mặc xưa nay đều chấp hành trăm phần trăm.

Lại qua vài phút, thấy mọi người chụp cũng hòm hòm rồi, Tô Mặc nói: "Xong rồi, chúng ta qua sông thôi!

Khi qua sông mọi người đừng do dự, cố gắng nhanh một chút!" Nói rồi, Tô Mặc là người đầu tiên bước xuống sông ngầm, Lão Hồ, Bàn Tử theo sát phía sau. "Hây..." Bàn Tử cười nói: "Tô tiểu ca, bên ngoài lạnh thế mà không ngờ nước sông ngầm này lại ấm, chạm vào sướng thật..." "Đừng nói chuyện, qua sông nhanh lên..." Tô Mặc thúc giục: "Ông cảm thấy sướng thì thứ khác cũng cảm thấy sướng đấy..." Bàn Tử biến sắc, tăng tốc độ qua sông. "Rào rào!" Mấy phút sau, cả

đoàn lần lượt qua được sông ngầm.

Tô Mặc lúc này mới thở phào một hơi, hắn nhìn sâu vào dòng sông ngầm một cái rồi xoay người rời đi. "Phía trước có cái động!" Tô Mặc nói: "Đừng nghỉ ở đây, vào động luôn!" Mọi người nghe theo chỉ huy của Tô Mặc, đi thẳng vào trong hang động. "Yêu tháp!" Giáo sư Trần nhìn tòa yêu lâu phát sáng phía trước, kích động không thôi: "Là Cửu Tầng Yêu Tháp, các em sinh viên, hành động hôm nay của chúng ta chắc chắn sẽ chấn động cả giới khảo cổ!" Cả tòa Cửu Tầng Yêu Lâu tỏa ra ánh sáng xanh lam, sừng sững trong hang động như cung điện nhà trời. "Trên cái yêu lâu này treo toàn xác chết, chẳng phải nơi tốt lành gì đâu..." Bàn Tử lầm bầm. "Không ổn!" Mắt Tô Mặc tỏa ra ánh sáng vàng, khi hắn nhìn rõ vô số con đom đóm bám trên yêu lâu thì lập tức biến sắc: "Tắt đèn đi, đừng nói to!" Lão Hồ vẻ mặt nghi hoặc, nhưng khi nhìn thấy ánh sáng xanh lam lúc sáng lúc tối, mặt hắn lập tức xị xuống.

Thân là người sống sót duy nhất ở sông băng Côn Luân năm xưa, sao hắn có thể quên hình dáng của Hủ Huỳnh chứ.

Trên yêu lâu này chi chít toàn là Hủ Huỳnh, bọn họ đây là xông vào ổ Hủ Huỳnh rồi! "....." Mấy thanh niên đội khảo cổ có chút không vui, đang định phản bác thì thấy Giáo sư Trần nói: "Nghe theo sắp xếp của đồng chí Tiểu Tô, tắt đèn đi!" Mọi người bất đắc dĩ, nhưng cũng đành làm theo! 【Đinh!】 Tiếng hệ thống đã lâu không gặp vang lên: 【Chào mừng ký chủ đến với Cửu Tầng Yêu Tháp, hệ thống lựa chọn thần cấp mở ra!】 【Lựa chọn 1: Cửu Tầng Yêu Tháp thực sự quá nguy hiểm, mau chóng rời khỏi đây.

Phần thưởng: Nhanh nhẹn +10 vĩnh viễn...】 【Lựa chọn 2: Đứng nhìn từ xa, tuyệt đối không bước vào.

Phần thưởng: Trí tuệ +10 vĩnh viễn...】 【Lựa chọn 3: Đi lên tầng

cao nhất Cửu Tầng Yêu Tháp, thám hiểm bí mật của nó.

Phần thưởng: Không gian hệ thống +4 mét khối...】 Phần thưởng hệ thống lần này cũng tạm được, nhưng Tô Mặc cũng không vội chọn mà nhìn về phía Shirley Dương.

Dù sao danh nghĩa cũng là làm thuê, giờ đi hay ở còn phải đợi chủ chi mở miệng. "Lại gần tôi..." Tô Mặc tiêm phòng trước cho Lão Hồ và Bàn Tử: "Nếu phát hiện có gì không ổn thì chạy ngay, không cần lo cho tôi!" Tô Mặc tự mình thoát thân thì không thành vấn đề, cộng thêm Lão Hồ hai người cũng miễn cưỡng ứng phó được, chỉ là đội khảo cổ đông người như vậy, hắn đối phó quả thực có chút giật gấu vá vai. "Cửu Tầng Yêu Tháp, lăng tẩm chôn cất các đời quân vương Ma Quốc cổ đại!" Shirley Dương trầm giọng: "Bên trong tuyệt đối có manh mối về Tinh Tuyệt Cổ Thành, chúng ta lên thôi..." "Cửu Tầng Yêu Tháp..." Cả đội khảo cổ sôi sục: "Cửu Tầng Yêu Tháp chỉ tồn tại trong truyền thuyết, tôi thế mà lại có vinh hạnh tận mắt chứng kiến!" Tô Mặc biết Shirley Dương tuyệt đối sẽ không từ bỏ việc tìm kiếm manh mối về Tinh Tuyệt Cổ Thành, nhưng nể tình quan hệ thuê mướn, Tô Mặc vẫn thiện ý nhắc nhở: "Dương tiểu thư, ánh sáng xanh trên Cửu Tầng Yêu Tháp đều là do Hủ Huỳnh phát ra đấy..." Shirley Dương biến sắc: "Ý anh là những thứ này..." "Đúng vậy!" Tô Mặc nhe răng cười, như một chàng trai tỏa nắng: "Nơi này là sào huyệt của Hủ Huỳnh, đây chính là cái hố chôn vạn người chúng ta nhắc đến mấy hôm trước!" "....." Shirley Dương không nói gì nữa, nhưng sắc mặt thay đổi liên tục. "Không được, tôi phải lên!" Shirley Dương cố chấp nói: "Tôi phải lên Cửu Tầng Yêu Tháp..." Tô Mặc biết ngay là kết quả này, hắn cũng không khuyên nữa, cười híp mắt nhìn Shirley Dương: "Dương tiểu thư, tôi tôn trọng lựa chọn của cô, có điều..." Tô Mặc dừng lại, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Shirley Dương: "Phải thêm tiền!" "Được!" Shirley Dương trừng mắt nhìn Tô Mặc, nghiến răng ken két:

"Mỗi người thêm 10 vạn, các anh đi cùng tôi lên đó..." Tô Mặc cười hớn hở: "Được thôi!" Đội khảo cổ cũng tràn đầy nhiệt huyết: "Vì khảo cổ, chúng tôi cũng muốn lên!" "Đúng đúng đúng, chúng tôi cũng muốn lên!" "Chúng tôi nguyện hy sinh vì nghệ thuật!" Không ngoại lệ ai, người của đội khảo cổ đều muốn lên Cửu Tầng Yêu Tháp. "Các người..." Lão Hồ gầm lên: "Các người đang tìm chết à?" Ánh mắt Tô Mặc âm lãnh: "Không sao, lên hết đi, không chừa ai cả, lên hết..." Bàn Tử hơi bất ngờ nhìn Tô Mặc, không hiểu sao khi Tô Mặc nói câu này, sống lưng gã lạnh toát, một luồng khí lạnh dâng lên trong lòng.

Lão Hồ nhìn Tô Mặc, vẻ mặt lo lắng: "Tô tiểu ca... bọn họ làm thế là..." Lão Hồ không tin Tô Mặc không hiểu sự nguy hiểm trong đó. "....." Tô Mặc lắc đầu, ra hiệu không cần nói nữa.

Nhìn đoàn người đội khảo cổ lần lượt đi qua bên cạnh mình, Tô Mặc mặt không cảm xúc.

Đợi đến khi họ bước lên Cửu Trọng Yêu Tháp, Tô Mặc mới nói: "Chết vài người chưa chắc đã là chuyện xấu, nếu họ không nhớ đời, đến Tinh Tuyệt Cổ Thành sẽ còn chết nhiều hơn!" Tô Mặc cười khẩy: "Họ tưởng đây là chơi đồ hàng chắc?

Không chết vài người, những kẻ theo chủ nghĩa lý tưởng này sẽ không biết chuyến đi này nguy hiểm thế nào!

Không chết vài người, người của đội khảo cổ cũng sẽ không ngoan ngoãn nghe tôi sắp xếp!" "....." Lão Hồ và Bàn Tử kinh hãi, nhìn nhau trân trối. "Chúng ta đi..." Ba người Tô Mặc, Lão Hồ, Bàn Tử đi theo sau đội khảo cổ, mấy chiến sĩ nhỏ thì chốt đuôi, cầm súng cảnh giới nhìn xung quanh.

Mọi người cẩn thận từng li từng tí leo lên Cửu Tầng Yêu Tháp.

Tô Mặc nín thở tập trung, mở Hoàng Kim Đồng, toàn thần chú ý quan sát biến hóa của Hủ Huỳnh tứ phía. "Á..." Tiểu Sở của đội khảo

cổ dẫm hụt cầu thang, nửa người treo lơ lửng giữa không trung: "Cứu tôi, cứu tôi với..." "Vù vù vù..." Hủ Huỳnh xung quanh bị đánh thức, cánh vỗ phành phạch, ánh sáng bốn phía chợt sáng chợt tối.

Tô Mặc giật mình, trừng mắt nhìn Tiểu Sở, ra ám hiệu bảo cậu ta ngậm miệng lại ngay. "....." Tất cả mọi người đứng chôn chân tại chỗ, vô cùng căng thẳng nhìn Tiểu Sở.

Tiểu Sở bịt chặt miệng, không dám phát ra bất kỳ tiếng động nào nữa. "Vù!" Âm thanh nhỏ dần vài phần cho đến khi biến mất hẳn.

Thấy thế, Lão Hồ thở phào nhẹ nhõm, thầm thấy may mắn là đám Hủ Huỳnh đó chưa tỉnh lại.

Chương 17

Ngẩng đầu liếc nhìn Shirley Dương, Lão Hồ phát hiện không biết từ lúc nào trên tay cô đã có thêm một cuốn sổ tay.

Đó chắc là cuốn sổ ghi chép manh mối về nước Tinh Tuyệt cổ đại.

Chuyến đi này đại công cáo thành, cuối cùng cũng có thể rời khỏi cái nơi quỷ quái này!

Áp lực như núi trên vai Lão Hồ tan biến. "Vút!" Thân ảnh Tô Mặc như quỷ mị, lặng lẽ xuất hiện bên cạnh Shirley Dương: "Dương tiểu thư, đồ cần tìm đã tìm thấy rồi, chúng ta đi thôi!" "Được!" Shirley Dương cất cuốn sổ vào túi, sau đó dẫn đội quay lại theo đường cũ. "Cạch!" Một tiếng động lanh lảnh vang lên, mọi người nhìn theo tiếng động, phát hiện chiếc máy ảnh trên tay Tiểu Tát lại rơi xuống đất. "Vù vù vù..." "Vù vù vù!" Lần này, toàn bộ Hủ Huỳnh trong Cửu Tầng Yêu Tháp chấn cánh bay cao, toàn bộ nhắm vào nhóm Tô Mặc và đội khảo cổ.

Mẹ kiếp!

Tô Mặc nổi giận: "Thằng phá hoại, chỉ biết bán đồng đội!" Tiểu Tát vẻ mặt vô tội: "Tôi lỡ tay làm rơi mà!" "Vù vù vù..." Đám Hủ Huỳnh dày đặc nhấp nháy ánh sáng xanh, như nạn châu chấu quét qua, lao thẳng về phía đội khảo cổ.

Tô Mặc gào lên: "Chạy mau, đồ không mang được thì vứt hết đi..." Mọi người hoảng loạn chạy xuống dưới lầu, nhưng họ vẫn đánh giá thấp tốc độ của Hủ Huỳnh.

Rất nhanh, đám Hủ Huỳnh xanh lè đã đuổi kịp mọi người.

Tô Mặc hít sâu một hơi, sức mạnh hồn hậu tích tụ nơi lồng ngực,

gầm lên giận dữ: "Cút hết cho tao!" Tiếng Tô Mặc kèm theo tiếng rồng ngâm lảnh lót, như sét đánh giữa trời quang, vang vọng tận chân trời.

Sóng âm cuồn cuộn, rất nhiều Hủ Huỳnh rơi xuống đất, biến thành những cái xác không hồn. "Vù!" Đám Hủ Huỳnh như cảm nhận được sự khủng bố to lớn, rào rào lui về phía sau.

Huyết mạch Thanh Long quả nhiên hữu dụng!

Tô Mặc mừng rỡ, nhanh chóng cắn nát ngón tay, thân thể như ảo ảnh lướt qua mọi người trong đội khảo cổ. "Thiên Quan Tứ Phúc, Bách Vô Cấm Kỵ!" Tô Mặc chấm một giọt máu tươi của mình lên trán mọi người: "Chạy mau!" "Đi đi đi, nhanh lên!" Lão Hồ và Bàn Tử cũng thúc giục mọi người, ai nấy vội vàng chạy thục mạng xuống dưới.

Mà lần này, lũ Hủ Huỳnh đều tránh xa họ ba thước, không còn đuổi theo nữa. "Tô Mặc, chuyện này anh làm thế nào vậy..." Xuống đến dưới lầu, Shirley Dương đang định cảm ơn Tô Mặc thì thấy bốn phía không có bóng dáng hắn đâu.

Cô ngẩn ra, nhìn lại lên Cửu Tầng Yêu Tháp, chỉ thấy thân hình Tô Mặc uyển chuyển như bóng ma, phi thiềm tẩu bích, thế mà lại nhẹ nhàng lên đến tầng cao nhất của tháp.

Hắn không những đi lại trên Cửu Tầng Yêu Tháp như đi trên đất bằng, mà ngay cả lũ Hủ Huỳnh xung quanh cũng chỉ dám nhìn từ xa chứ không dám lại gần.

Đồng tử Shirley Dương co lại, hỏi Lão Hồ: "Anh ta đang làm gì vậy?" Lão Hồ nhún vai: "Tôi biết đâu đấy!" ... 【Đinh!】 Vừa lên đến đỉnh tháp, tiếng hệ thống cũng vang lên cùng lúc. 【Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ, phần thưởng Không gian hệ thống +4 mét khối!】 Không gian hệ thống mở rộng, có còn hơn không, Tô Mặc

cũng chẳng để tâm lắm.

Đứng trên đỉnh Cửu Tầng Yêu Tháp, hai cỗ quan tài lớn đập vào mắt Tô Mặc. "Rầm!" Tô Mặc không chút nương tay, trực tiếp hất bay hai nắp quan tài, sau đó cúi đầu nhìn, phát hiện trong hai quan tài lần lượt nằm một nam một nữ. "Nghèo thật, đến chút đồ tùy táng ra hồn cũng không có..." Tô Mặc lắc đầu, quan sát lại đỉnh tháp.

Nhưng ngay khoảnh khắc hắn xoay người, hai thi thể trong quan quách bỗng mở mắt trừng trừng.

Nhiệt độ xung quanh nháy mắt tụt xuống...

Sống lưng Tô Mặc lạnh toát, hắn lập tức xoay người lại, nhìn chằm chằm vào hai cái xác bên trong quan quách.

“.....” Hai cái xác vẫn nằm yên tĩnh ở đó, dường như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Tô Mặc nhíu mày: “Có cổ quái!” Tay hắn lật một cái, một thanh trường kiếm sáng loáng rơi vào tay, chính là thanh kiếm Lưu Bang dùng để chém rắn khởi nghĩa – Xích Tiêu.

Tô Mặc nhìn chằm chằm hai cái xác: “Cửu Tầng Yêu Tháp là phương thức mai táng lăng tẩm của các đời quân vương Ma quốc cổ đại.

Nam là Ma Vương, nữ hẳn là Ma Mẫu!” “Ma Mẫu!

Không... gọi ngươi là Quỷ Mẫu mới đúng, ngươi chính là đại tế tư của Ma quốc!” Nói xong, Tô Mặc cười như không cười, cầm kiếm Xích Tiêu lao tới, định ra tay trước để chiếm lợi thế.

“Ầm!” Mấy người trẻ tuổi trong đội khảo cổ bật cười sảng khoái.

Nhưng ngay lúc đó, Quỷ Mẫu nhìn thấy thi thể nam nhân hóa thành tro bụi, khuôn mặt khô héo lập tức vặn vẹo, tóc tai tung bay, mười

đầu ngón tay lóe lên hắc quang, phẫn nộ lao về phía Tô Mặc.

"Gào!" Tô Mặc nhếch miệng cười khẩy: "Nếu đây là chỗ dựa của các ngươi, vậy thì các ngươi có thể đi chết được rồi!" Hắn giơ thanh kiếm Xích Tiêu đã tẩm máu Thanh Long, đâm thẳng vào cơ thể Ma Vương.

Trần giáo sư ngơ ngác: "Nó lẽ ra phải biến mất từ lâu rồi chứ!" "Xoạt!" Tô Mặc cười khẽ một tiếng, thấy xung quanh không còn gì khác, hắn thu hết vàng bạc châu báu trên mặt đất vào không gian hệ thống, rồi thi triển Đạp Tuyết Vô Ngân lao xuống phía dưới.

Nòng súng đen ngòm phun ra những lưỡi lửa đỏ rực.

"Đoàng đoàng đoàng đoàng!" "Đinh!" "Thân xác này thật biến thái, xác chết ngàn năm quả nhiên không phải loại xác trăm năm ở Dã Nhân Cốc có thể so sánh được!" "Súc sinh, chết đi!" Hai con tống tử ngàn năm rít lên một tiếng chói tai, âm thanh như ác quỷ đến từ địa ngục, hai cái xác một trái một phải tạo thành thế bao vây tấn công Tô Mặc.

Thấy cảnh này, sắc mặt Lão Hồ và Bàn Tử biến đổi kịch liệt.

"Tô tiểu ca!" Chỉ thấy một con cự thú chưa ai từng thấy trồi lên khỏi mặt nước.

Đầu nó giống ếch, hai mắt như hai chiếc đèn lồng, thân dài hơn mười mét, trên người lấp lánh lân quang bảy màu.

"Kỳ nhông bá vương tiền sử!" "Rốt cuộc cũng sống sót!" "Cái gì thế này?" "Bất quá..." Tô Mặc cười lạnh: "Có chút thú vị!" Thấy tình cảnh này, đám người Lão Hồ, Bàn Tử tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Tô Mặc tung người bay tới, đồng thời thi triển Bát Cực Quyền và Phi Quải Quyền, toàn bộ sức mạnh dồn vào hai tay.

Ngay khi con kỳ nhông bá vương sắp chạm đất, Tô Mặc tung một cú thiết quyền không chút lưu tình vào đầu nó.

“Á á...” Bên kia, mọi người tuy được huyết mạch Thanh Long của Tô Mặc che chở, nhưng đối mặt với bầy đom đóm xác thối che kín bầu trời, ai nấy đều tê dại da đầu.

Thấy con mồi bên miệng sắp chạy thoát, kỳ nhông bá vương giơ chân đạp mạnh xuống.

Chương 18

Lúc này, hai cái xác trong quan quách không còn tâm trí ẩn nấp nữa, khí tức âm lãnh ập tới, hai cỗ quan quách giá trị liên thành nổ tung ngay tại chỗ.

Cự thú gầm thét, màng nhĩ mọi người như muốn bị chấn thủng.

"Gào!" Thấy Tô Mặc mãi không quay lại, mọi người cũng không dám nán lại lâu trong Cửu Tầng Yêu Tháp, bắt đầu quay lại theo đường cũ.

"Ngao ngao!" "Đây là kỳ nhông bá vương tiền sử, còn cổ xưa hơn cả khủng long!" "Phập!" Tô Mặc ổn định thân hình, nhanh chóng rút kiếm Xích Tiêu ra, sau đó lại chém thẳng xuống.

Tiếng long ngâm như có như không vang vọng chân trời.

Lão Hồ gian nan đứng dậy, thấy kỳ nhông bá vương muốn lên bờ, hắn giật lấy khẩu súng tiểu liên của một chiến sĩ nhỏ, đạn bắn ra như mưa về phía con quái vật.

Kỳ nhông bá vương kêu lên khàn đặc, lắc đầu quầy quậy kịch liệt.

Nó đạp mạnh chân trước xuống đất, lao về phía mọi người như mãnh cầm vồ mồi.

Đúng lúc này, một con sóng lớn cuộn trào, mọi người theo bản năng nhìn về phía sau, giây tiếp theo, sắc mặt ai nấy đều biến đổi.

Tô Mặc một hơi làm tới, tiếp tục tấn công dồn dập.

"Chạy!" Nói rồi, thân thể hắn đã đến bên cạnh cái xác, kiếm Xích Tiêu mang theo thế lôi đình chém xuống.

"Gào!" Trường kiếm nhập thể, thân thể Ma Vương bốc lên từng

trận khói đen, kêu gào một tiếng rồi hóa thành tro bụi ngay tại chỗ.

Sau khi tiếp đất, Tô Mặc không dừng lại chút nào, trực tiếp đuổi theo hướng đội khảo cổ rời đi.

Kiếm Xích Tiêu lại được tế ra, Quỷ Mẫu bị Tô Mặc chém làm đôi ngay tại chỗ, thi thể co giật trên mặt đất một lúc rồi cũng bốc hơi.

"Hống!" Trên mặt sông, từng trận gợn sóng nổi lên.

"Á hống hống!" Tô Mặc không tránh không né, ngay khi mười ngón tay Quỷ Mẫu sắp xuyên thủng đầu hắn.

Mọi người không hiểu: "Chuyện gì xảy ra vậy?" Âm thanh kinh thiên động địa kèm theo uy lực như động đất, năm sáu người trong đội khảo cổ trực tiếp bị chấn bay ra ngoài.

Tô Mặc không nói hai lời, mở ra Hoàng Kim Đồng, nhanh chóng bơi đến chỗ đại não của kỳ nhông bá vương, kiếm Xích Tiêu trong tay chém xuống.

"Khụ khụ khụ..." "Bùm!" Bàn Tử gầm lên: "Ai nói cho tao biết đây là cái quái gì?" Bàn Tử nổi giận: "Giết chết mẹ nó đi, các người khảo cổ khảo đến cả thời tiền sử rồi à!" Kỳ nhông bá vương dường như bị đánh cho choáng váng, liên tục lắc lư cái đầu.

Rút ra!

"Rào rào!" Trong tầm nhìn Hoàng Kim Đồng của Tô Mặc, Thanh Long năm vuốt màu vàng và Bạch Mãng toàn thân trắng toát quấn quanh trường kiếm, Trảm Xà Đế Kiếm được kích hoạt triệt để, sát khí đằng đằng, khí thế bức người.

Nhưng tất cả đều là vô ích, uy lực cỡ này chỉ như gãi ngứa cho nó.

Kỳ nhông bá vương bước về phía mọi người.

"Súc sinh!" Tô Mặc không kinh sợ mà còn mừng rỡ, trước tiên

dùng Đạp Tuyết Vô Ngân nhẹ nhàng tránh né công kích của hai cái xác, sau đó tung người nhảy ra sau lưng Ma Vương.

"Ngao hống!" Trường kiếm chém vào ngực Ma Vương, lập tức vang lên một tiếng kim loại va chạm thanh thúy.

Dù sao cũng là kỳ nhông bá vương tiền sử, nó dường như cũng cảm nhận được điều gì, tung một chiêu thần long bãi vĩ đánh Tô Mặc rơi xuống sông ngầm.

"Bá!" Trên mặt sông, một bóng người bắn vọt lên, mặt không đổi sắc, lăng không lộn một vòng, nhẹ nhàng đáp xuống đầu kỳ nhông bá vương.

Đâm vào!

"Tới hay lắm!" Nói rồi, Tô Mặc rạch ngón tay, máu tươi bắn ra, rơi vào giữa hai lưỡi kiếm Xích Tiêu.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy, chỉ trong vòng nửa phút, kỳ nhông bá vương đã không còn sức giãy giụa, ánh mắt tan rã, khí tức đoạn tuyệt, kêu gào một tiếng rồi ngã xuống bên bờ sông.

Lão Hồ xứng danh là người tỉnh táo nhất: "Đừng nói nhảm nữa, mau chạy..." Hai người bọn họ là người rõ ràng thân thủ của Tô Mặc nhất, nay đến cả Tô Mặc cũng thất bại, thì ở đây ai còn là đối thủ của con quái vật này?

Qua sông ngầm, mọi người đều nằm vật ra bờ sông, nhìn hang động ở bờ đối diện, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm.

"Tư lạp!" Cự thú trừng đôi mắt to như chuông đồng, gầm lên một tiếng, há cái miệng đầy máu, bắt đầu tấn công mọi người.

"Ha ha..." Cảnh tượng này khiến tất cả kinh hãi.

Lão Hồ giọng nói nhỏ như muỗi kêu: "Thiên Quan tứ phúc, bách

vô cấm kỵ!" Bàn Tử thì nói: "Thiên Quan tứ phúc cái gì, đây mẹ nó là thiên thần hạ phàm!" "Keng!" Cảm giác được kỳ nhông bá vương đã chết hẳn, Tô Mặc rút trường kiếm, nhảy từ trên đầu nó xuống.

Tô Mặc toàn thân ướt sũng, nhưng không ai dám coi thường hắn, tất cả đều kính sợ như thần minh nhìn Tô Mặc.

"Bàn Tử, chuẩn bị cho tôi bộ quần áo sạch..." Lại thấy mọi người đứng ngây ra như phỏng, Tô Mặc bực mình nói: "Đi thôi, đây không phải chỗ tốt lành gì, đám bọ trong Cửu Tầng Yêu Tháp vẫn còn sống đấy!" Mọi người như tỉnh mộng, thu dọn đồ đạc, quay lại theo đường cũ. ...

Mọi người lên chưa được bao lâu, một trận bão tuyết ập tới, vết nứt khổng lồ bị gió tuyết chôn vùi hoàn toàn, Cửu Tầng Yêu Tháp cũng theo đó mà ngủ yên dưới lòng đất.

Nhìn tuyết nguyên trắng xóa mênh mông, mọi người có cảm giác như đã qua mấy đời.

"Đáng tiếc..." Trần giáo sư vẻ mặt bất lực: "Cửu Tầng Yêu Tháp vốn nên làm chấn động giới khảo cổ, không ngờ lại phải vĩnh viễn trầm ngủ trong núi tuyết này..." Tô Mặc an ủi: "Còn sống là còn hy vọng, phía sau có khả năng còn có thứ trân quý hơn cả Cửu Tầng Yêu Tháp!" Chính mình lại không nhìn thoáng bằng một chàng trai trẻ, Trần giáo sư cười gượng gạo: "Tiểu Tô đồng chí, lần này đa tạ cậu!" Tô Mặc khẽ nói: "Không có gì, chuyện nhỏ thôi!" Đội khảo cổ sau khi kiến thức thân thủ của Tô Mặc, không ai còn dám phản bác chỉ thị của hắn, mở miệng ra là một tiếng 'Tô đội', gọi ngọt xớt.

Đội ngũ cũng dễ dẫn dắt hơn trước nhiều.

"Sông băng Côn Luân kết thúc, tôi đã lấy được manh mối về Tinh Tuyệt Cổ Thành!" Shirley Dương giơ cuốn sổ tay mang ra từ Cửu Tầng Yêu Tháp, nói với mọi người: "Nghỉ ngơi vài ngày, chúng ta sẽ

đi sa mạc, tìm kiếm tung tích Tinh Tuyệt Cổ Thành!" "Được!" Mọi người hưng phấn gật đầu.

Cứ như vậy, sau khi nghỉ ngơi ngắn ngủi vài ngày, dưới sự giúp đỡ của quân đội địa phương, đội khảo cổ ngồi lên xe lửa vỏ xanh, chính thức tiến về đại sa mạc. ...

Chuyến đi sông băng Côn Luân lần này làm mọi người mệt bở hơi tai, vừa lên xe lửa, mọi người liền chìm vào giấc ngủ.

"Lần này kiếm không ít..." Nhìn mấy chục món cổ vật trong không gian hệ thống, Tô Mặc cười mãn nguyện.

Đồ tùy táng trong hai cỗ quan quách đều đến từ thời đại trước Thương Chu, đáng giá cả gia tài.

So với giá trị đống cổ vật này, mấy vạn đô la của Shirley Dương gần như có thể bỏ qua.

Cửa toa giường nằm đột nhiên bị đẩy ra, Shirley Dương cầm bản đồ đi vào: "Tô Mặc, chúng ta đã có lộ trình đến Tinh Tuyệt Cổ Thành..." "Sau khi xuống xe lửa, chúng ta xuất phát từ hồ Bác Tư Đằng, đi dọc theo sông Khổng Tước cổ về phía Nam..." "Qua sông cổ sẽ chính thức tiến vào sâu trong sa mạc!" "Vừa đi vừa thám thính, trên đường nhất định còn có di tích của Tinh Tuyệt Cổ Thành!" Nói xong, Shirley Dương nhìn Tô Mặc: "Đề nghị của tôi là sau khi xuống xe, chúng ta không cần chỉnh đốn gì cả, xuất phát luôn!" "Này cô em Mỹ quốc, đừng có quá đáng nha..." Nghe đề nghị của Shirley Dương, Bàn Tử có chút tức giận: "Cô là tư bản đấy à?

Chương 19

Thời gian nghỉ ngơi cũng không có?" "Bàn gia ta nói cho cô biết, đất dưới chân cô là màu đỏ, ở đây nhân dân lao động làm chủ!

Không chơi cái kiểu của cô..." "....." Bàn Tử mồm mép tép nhảy khiến Shirley Dương câm nín.

"Được rồi được rồi...

Bàn Tử!" Tô Mặc lên tiếng hòa giải không khí.

"Cũng không trách Dương tiểu thư được, mấy ngày nay tôi và Lão Hồ quan sát thiên tượng, phát hiện mùa gió sa mạc sắp đến rồi, hiện tại không đi, đợi lúc muốn vào sa mạc thì phải chờ đến sang năm..." "Dương tiểu thư!" Tô Mặc nhìn thẳng vào Shirley Dương.

"Đề nghị của cô tôi đều chấp nhận, nhưng tôi vừa nói rồi, mùa gió sa mạc sắp đến, chúng ta tốt nhất nên tìm một hướng đạo viên địa phương..." "Được!" Shirley Dương khẽ gật đầu: "Chuyện này tôi ghi nhớ..." Nói xong, Shirley Dương chào tạm biệt ba người, đi ra khỏi toa xe.

Suốt dọc đường không nói chuyện, xe lửa chạy êm ru về phía thị trấn sa mạc. ...

Mấy ngày sau, đội khảo cổ đến đích, vài nhân viên địa phương tiếp đãi đoàn người.

"Không ngờ cái nơi chó ăn đá gà ăn sỏi này của chúng tôi lại có thể đón lãnh đạo lớn từ Bắc Kinh đến khảo cổ, Triệu mỗ tôi thật cảm thấy vinh hạnh!" Lãnh đạo thị trấn đích thân tiếp đãi đội khảo cổ: "Cấp trên đã đánh tiếng rồi, Trần giáo sư, nếu ngài có nhu cầu gì cứ việc nói!" Tô Mặc nói thẳng: "Lãnh đạo, chúng tôi vào sa mạc, có thể

sắp xếp cho một hướng đạo địa phương không, kiểu người như 'bản đồ sống' ấy!" Hướng đạo địa phương?

Bản đồ sống?

Lãnh đạo thị trấn không khỏi nhíu mày, ngẫm nghĩ một hồi, ông ta thật sự nhớ ra một người: "Tôi có biết một người như vậy, tên là An Lực Mãn, chỉ là hiện tại..." Trần giáo sư đẩy kính: "Chỉ là sao?

Có khó khăn gì à?" Lãnh đạo thị trấn cười khổ: "Chỉ là hiện tại An Lực Mãn vì chút chuyện nhỏ mà đã bị nhốt vào đồn công an..." "Được!" Tô Mặc cũng không hỏi nguyên do, nói thẳng: "An Lực Mãn, cứ chọn ông ta." ...

Hai tiếng sau, Tô Mặc, Hồ Bát Nhất, Bàn Tử ba người đưa An Lực Mãn từ nhà giam ra.

Bàn Tử nhìn An Lực Mãn từ đầu đến chân.

An Lực Mãn có chút bất mãn, hỏi: "Người anh em của tôi, cậu nhìn cái gì?" Bàn Tử vui vẻ: "Mấy hôm trước vì giá cả không thỏa thuận được, ông bỏ mấy tên người nước ngoài giữa sa mạc hả?

Lão già, ông cũng xấu tính quá đấy..." "Ây da..." An Lực Mãn xua tay: "Đừng nghe cảnh sát bên trong nói bậy, là đám người nước ngoài đó không giữ lời, đồng ý trả tiền cho lão già này rồi lại định quỵt, lão già này mới bỏ bọn họ lại trong sa mạc..." "Người anh em của tôi..." An Lực Mãn sờ sờ 5000 tệ trong túi, nếp nhăn trên mặt cười xòa ra: "Các cậu phải tin tưởng.

An Lực Mãn tôi là người tốt, đại đại hảo nhân!" "....." Khóe miệng Bàn Tử giật giật, cạn lời. ...

Mấy ngày sau.

Một đội ngũ mười mấy người đội cái nắng chói chang, chính thức đặt chân vào sa mạc.

Có An Lực Mãn - tấm bản đồ sống này, cộng thêm nguồn nước, thức ăn và vật dụng cấp cứu, Tô Mặc cũng đã chuẩn bị đầy đủ.

Vì thế, từ khi bọn họ bước vào sa mạc, đội khảo cổ chưa gặp phải trắc trở gì lớn.

Tuy nhiên, hành trình cũng rất khô khan, sau ba ngày vào sa mạc, ai nấy đều bụi bặm, không còn thần thái như ngày đầu.

"Dừng lại!" Hôm nay, An Lực Mãn đi đầu đội ngũ đột nhiên dừng lại, nằm rạp xuống cát, dường như đang lắng nghe, một lát sau lại đột ngột đứng dậy, miệng lẩm bẩm những từ ngữ mọi người nghe không hiểu.

Bàn Tử đến bên cạnh Tô Mặc, nói nhỏ: "Tô tiểu ca, cha nội này không phải là lừa đảo giang hồ đấy chứ?" Tô Mặc nhướng mày, nhanh chóng đến bên An Lực Mãn: "Lão gia tử, có phải sắp nổi gió không?" An Lực Mãn chỉ vào đám mây đỏ phía trước: "Người anh em của tôi, cậu nói đúng rồi, mây trên trời giống như đang chảy máu, sa mạc này lại sắp nổi giận rồi, nổi gió, gió rất lớn rất lớn!" Nghe vậy, Tô Mặc vội vàng nói với mọi người trong đội khảo cổ: "Tất cả lên lạc đà, Lão Hồ anh đoạn hậu, Bàn Tử anh ở giữa!" An Lực Mãn tuy là một lão già lẩm cẩm, nhưng khi biết sắp nổi gió thì đứng dậy nhanh thoăn thoắt, hành động cực kỳ lợi hại.

"Đi đi đi!" "Sa mạc là con quái thú ăn thịt người, nó sẽ không nhả xương đâu..." Nói xong, An Lực Mãn cưỡi lạc đà lao nhanh về phía trước.

Tô Mặc ra hiệu cho mọi người bám sát phía sau.

Nhưng chưa được bao lâu, phía trước bỗng xuất hiện bão cát che khuất bầu trời, cả bầu trời trở nên xám xịt.

"Khụ khụ khụ..." Gió xung quanh càng lúc càng lớn, hô hấp cũng

trở nên dồn dập, mấy vị trí thức lớn tuổi trong đội bao gồm cả Trần giáo sư có chút không chịu nổi, thở hổn hển kịch liệt.

"Không được, cứ thế này không ổn!" Tô Mặc mở Hoàng Kim Đồng nhìn về phía xa, phát hiện trong tầm mắt của mình lại có một di tích.

"Mọi người đi theo tôi!" Tô Mặc gào lên: "Phía trước có di tích, chúng ta đến đó tạm lánh hắc phong bạo..." Thực lực của Tô Mặc đã được chứng minh ở sông băng Côn Luân, mọi người không chút do dự, gượng dậy tinh thần, cưỡi lạc đà theo sau Tô Mặc.

Rất nhanh, đội khảo cổ đã đến được di tích.

Tô Mặc nhìn quanh, phát hiện cái gọi là lối vào di tích hóa ra chỉ là một cái hang đất.

Hắc phong bạo đã càng lúc càng gần, Tô Mặc không kịp nghĩ nhiều, đành coi ngựa chết thành ngựa sống, quay đầu hét với mọi người: "Bỏ lạc đà xuống, tất cả chui vào hang đất!" Nói xong, Tô Mặc chui vào trước, An Lực Mãn và mọi người bám sát theo sau.

Hang đất là một không gian chật hẹp, nhưng may là có thể chứa được mọi người, ai nấy chen chúc nhau, bắt đầu cầu nguyện bão cát sớm qua đi.

Tô Mặc điểm danh, thấy không thiếu một ai mới ngồi xuống tại chỗ.

"Dương tiểu thư, Diệp Nhất Tâm tiểu thư.

Các cô chú ý sức khỏe Trần giáo sư một chút..." Tô Mặc nghiêm giọng: "Nam đồng chí xốc lại tinh thần, đêm nay vất vả một chút, chúng ta luân phiên trực ban!" "Được!" Mọi người vừa nhặt lại được cái mạng nên không có dị nghị gì với sự sắp xếp của Tô Mặc.

"Á!" Ngay khi mọi người đang yên lặng tận hưởng thời gian ngắn

ngủi và an nhàn, Diệp Nhất Tâm của đội khảo cổ bỗng hét lên một tiếng.

Tinh thần mọi người lập tức căng thẳng, nhao nhao nhìn về phía Diệp Nhất Tâm.

"Xương..." Diệp Nhất Tâm co rúm người trong góc, sắc mặt trắng bệch vô lực.

Bàn Tử bĩu môi: "Cô làm khảo cổ mà còn sợ xương?" Diệp Nhất Tâm lắc đầu, nói lại: "Rất nhiều xương!" Mọi người sững sờ, cúi đầu nhìn xuống đất, phát hiện nơi này quả nhiên có rất nhiều xương cốt.

"Ủa?

Cái gì đây?" Bàn Tử mắt tinh, phát hiện ra thứ người khác không chú ý, hắn bước tới, đơn giản dọn dẹp đống xương cốt xung quanh.

Một lát sau, một tảng đá đen lộ ra.

"Hình như là cái đầu!" "Không đúng, là loại tượng thần thờ trong chùa miếu!" An Lực Mãn bỗng dưng hoảng sợ: "Đừng đào nữa, đừng đào nữa!" "Đào nữa, Thượng Đế sẽ trách phạt các người..." Nói rồi, An Lực Mãn quỳ rạp xuống đất, liên tục dập đầu nhận lỗi với tượng thần.

"Hừ..." Bàn Tử đã sớm ngứa mắt lão già thần thần đạo đạo này, lập tức phản bác: "Chúng ta ở đây không thuộc quyền quản lý của Thượng Đế, ông ta mà dám đến, Bàn gia ta ít nhất cũng bắt ông ta đi đều bước rồi hãy đi!" "Đừng nghe lão, lão già này xấu tính lắm!" "Đến đây, mấy anh em, chúng ta đào cái đầu to này lên!" Tốc tốc!

Lúc này, cát đất rung động với tốc độ mắt thường khó thấy, mấy con kiến đen cũng bị Bàn Tử thuận tay đào lên.

Ngay lúc đó, mí mắt phải của Tô Mặc giật giật.

Chương 20

Trong lòng có dự cảm không lành.

“Con kiến này to quá!” “Đây là giống kiến gì vậy?” Người của đội khảo cổ bàn tán xôn xao.

Tô Mặc bị đám trẻ này chọc cười, gầm lên: “Bàn Tử dừng tay!” Nhưng lúc này đã muộn, càng lúc càng nhiều kiến từ dưới đất chui lên.

“Đi đi đi, mau đi!” Tô Mặc rút kiếm Xích Tiêu ra cái “Soạt”.

“Kiến hành quân sa mạc!” Lão Hồ cũng biến sắc: “Bàn Tử chạy mau!” Mọi người lùi lại, tụ tập bên cạnh Tô Mặc, nhìn đàn kiến hành quân đen kịt xung quanh, Tô Mặc hít sâu một hơi, khí thế huyết mạch Thanh Long trên người bùng phát.

Trong nháy mắt, đàn kiến hành quân sa mạc dừng lại, không dám đến gần mọi người nữa.

Thấy vậy, Tô Mặc thúc giục mọi người mau rời đi: “Đi đi đi, chạy mau!” Mọi người đại loạn, vội vàng chạy thoát khỏi hang đất.

Đợi tất cả mọi người ra ngoài, Tô Mặc thu kiếm nhanh chóng chuồn ra.

Tại sao trong hang đất lại có nhiều xương cốt như vậy, giờ khắc này, tất cả đều đã có đáp án.

Nhưng không ai nói gì, chỉ lo chạy trốn.

“Đi!” Tô Mặc nhảy lên lạc đà, lại bắt đầu cuộc đào tẩu. ...

“Ầm ầm ầm!” Kiến hành quân sa mạc phía sau cuồng bạo đuổi theo mọi người.

Sơ nhập sa mạc, mọi người cũng coi như được kiến thức sự lợi hại của vùng cát vàng này.

Đội khảo cổ không dám lơ là, xua lạc đà gấp rút lên đường.

Một mạch phóng ngựa, chạy trọn vẹn nửa giờ lộ trình, mọi người mới dừng lại.

Thấy phía sau không còn bóng dáng đàn kiến hành quân đáng sợ kia, mấy thanh niên đội khảo cổ nhảy xuống khỏi lạc đà, đặt mông ngồi phịch xuống đất.

"Không xong!" Tiểu Tát trong đội khảo cổ hét lớn một tiếng: "Chạy gấp quá, chỗ nước chuẩn bị trước đó đều quên ở trong hang đất rồi!" Bàn Tử và Lão Hồ cầu cứu nhìn về phía Tô Mặc, ai ngờ Tô Mặc cũng chỉ nhún vai, bất lực nói: "Đừng nhìn tôi, tôi cũng hết cách!" Trong sa mạc mà đứt nguồn nước, đây tuyệt đối là chuyện vô cùng hung hiểm, vì thế Tô Mặc không thể không nghiêm túc đối đãi.

"An Lực Mãn lão gia tử..." Tô Mặc nhìn lão già ngồi dưới đất: "Ông biết quanh đây ở đâu có nguồn nước không?" Là bản đồ sống của sa mạc, Tô Mặc cảm giác lão già An Lực Mãn này hẳn là có thể cho mình chút ngạc nhiên.

"Lão hán biết!" An Lực Mãn suy nghĩ một lúc, quả nhiên gật đầu: "Có có có, tôi thật sự biết một chỗ, ngay gần đây thôi, các cậu đi theo tôi!" Mọi người đứng dậy, tạm thời thay đổi lộ trình, chính thức theo An Lực Mãn đi tìm nguồn nước. ...

Ba tiếng sau, trời đã tối hẳn, mọi người thân tâm mệt mỏi, nhưng may là họ cũng đến được một ốc đảo.

Trong ốc đảo cỏ dại mọc um tùm, một cái giếng nước nằm ở trung tâm, gần đó còn có mấy con hoàng dương (linh dương) đang cúi đầu ăn cỏ.

Được!

Lần này đồ ăn, đồ uống đều có rồi!

Tô Mặc rút kiếm Xích Tiêu tùy tiện chém chết một con hoàng dương, mấy con còn lại chạy tán loạn.

“Lão Hồ...” Tô Mặc kéo con hoàng dương đến bên cạnh Bàn Tử và Lão Hồ: “Xử lý một chút, tối nay ăn thịnh soạn một bữa!” Bàn Tử giơ ngón tay cái, khen: “Vẫn cứ là Tô tiểu ca!” Trần giáo sư cũng phân phó mấy người đội khảo cổ bắt đầu lấy nước.

Màn đêm buông xuống, có ăn có uống, mọi người hiếm khi được ngồi xuống hưởng thụ mỹ thực thế này.

“Tiểu Tô đồng chí...” Lúc ăn cơm, Trần giáo sư nhìn thanh kiếm sau lưng Tô Mặc, hỏi: “Có thể cho tôi xem kiếm của cậu không?” Tô Mặc đang nhai đùi dê, tùy tay đưa kiếm Xích Tiêu ra.

“Đây là??” Nhìn hai chữ 'Xích Tiêu' khắc trên thân kiếm, Trần giáo sư kinh hô.

“Đây là kiếm trảm đế của Hán Cao Tổ Lưu Bang?” Tô Mặc cười: “Hàng fake loại 1 đấy, Trần giáo sư thích không?

Nếu ông thích hôm nào tôi tìm người làm cho ông một cái, Nhân Chủ Hiên Viên Kiếm thế nào?

Có điều hơi đắt, không biết ông có chấp nhận giá cả không?” Là giả sao?

Trần giáo sư cười ngượng, đưa trả lại thanh kiếm: “Hôm nào nói sau đi...” Cho dù là hàng nhái cao cấp, Trần giáo sư cũng biết cái giá này tuyệt đối không phải mình có thể chi trả, vì thế ông cũng không dây dưa vấn đề này nữa.

“Hôm nay thế thôi, Tiểu Tát, Tiểu Sở, các cậu lấy lều trại ra, dựng

lên!" "Vâng!" Mấy người trẻ tuổi gật đầu đáp.

"Dương tiểu thư..." Tô Mặc đứng dậy nói với mấy người đội khảo cổ: "Mọi người ăn trước đi, mấy anh em chúng tôi ra ngoài hút điếu thuốc!" Bàn Tử đang ăn ngấu nghiến, mồm miệng bóng nhẫy: "Hút thuốc gì.

Đùi dê của tôi còn chưa..." "Bàn Tử..." Lão Hồ không phải loại người hồ đồ như Bàn Tử, hắn biết Tô Mặc nói vậy chắc chắn là có chuyện muốn giao phó cho hai huynh đệ bọn họ.

"Ra ngoài hút điếu thuốc!" Lão Hồ lôi xềnh xệch Bàn Tử ra ngoài.

Ba người gặp mặt bên ngoài ốc đảo, Tô Mặc ngẩng đầu, nhìn sự thay đổi của tinh tú xung quanh.

"Tô tiểu ca..." Lão Hồ nói: "Cậu cũng để ý rồi sao?

Quái tượng các tinh tú trên trời sắp xếp rất giống một loại bố cục miêu tả trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật của tôi, mảnh ốc đảo dưới chân chúng ta là một khối bảo địa hiếm có trên đời!" Tô Mặc gật đầu: "La bàn!" "Được!" Lão Hồ lấy ra la bàn vật bất ly thân của Mô Kim Hiệu Úy, nhưng hắn không đưa cho Tô Mặc mà trực tiếp thao tác.

"....." Tô Mặc ngẩn người, xuống mộ nhiều lần, hắn suýt quên mất thân phận của Lão Hồ.

Tên này chính là Mô Kim Hiệu Úy hàng thật giá thật, thực lực rất mạnh.

Lão Hồ nhìn quanh, thấy bốn bề vắng lặng mới an tâm nói: "Bên dưới quả nhiên có đại mộ!" Bàn Tử nhổ toẹt bãi đờm, như biến thành người khác: "Thế còn chờ gì nữa?

Triển thôi triển thôi!" "Mẹ nó, đám người kia toàn là lũ nghèo kiết xác.

Hai vị gia, chúng ta là trộm mộ, không phải bảo tiêu!" Bàn Tử chửi đổng: "Sắp làm Bàn gia ta nghẹn chết rồi..." 【Đinh!】 Lúc này, tiếng hệ thống vang lên: 【Chúc mừng ký chủ tham dự cốt truyện chính thế giới Ma Thổi Đèn...】 【Hệ thống lựa chọn Thần Cấp mở ra!】 【Lựa chọn 1: Báo cho đội khảo cổ biết nơi này có đại mộ, cùng đội khảo cổ xuống mộ, thưởng Trí Lực vĩnh viễn +10...】 【Lựa chọn 2: Cùng Hồ Bát Nhất, Vương Khải Hoàn hai vị Mô Kim Hiệu Úy xuống mộ, thưởng Sức Mạnh vĩnh viễn +10...】 【Lựa chọn 3: Tự mình đơn độc xuống mộ, thưởng Mẫn Tiệp vĩnh viễn +10...】 Mấy lựa chọn này phần thưởng không chênh lệch lắm, Tô Mặc suy nghĩ một lát, vẫn nhắm vào cái lựa chọn thứ hai liên quan đến sức mạnh.

"Tô tiểu ca..." Bàn Tử cười híp mắt nhìn Tô Mặc: "Tôi nói có lý không..." Tô Mặc cũng cười: "Xuống mộ, ba anh em chúng ta hoạt động gân cốt chút!" Bàn Tử vui vẻ vô cùng: "Được rồi, tôi đi lấy đồ nghề!" "Đừng vội!" Tô Mặc đưa tay kéo Bàn Tử lại, dặn dò: "Việc này trước tiên đừng làm ầm ĩ, đợi người của đội khảo cổ ngủ hết, chúng ta xuống cũng chưa muộn!" Bàn Tử gật đầu lia lịa: "Đúng đúng đúng, vẫn là Tô tiểu ca suy nghĩ chu đáo, người đông quá thì bảo bối chia không đủ!" "Được rồi được rồi... cứ thế trước đi!" Tô Mặc đơn giản lên kế hoạch: "Lão Hồ, hôm nay anh chủ động trực đêm, đợi nửa đêm đám người đội khảo cổ ngủ say, chúng ta hành động ngay!" "Được!" "Ok, không vấn đề!" Tô Mặc và Bàn Tử mỗi người đáp một tiếng, sau đó ba người so lại thời gian, rồi quay về doanh trại.

Rất nhanh, thời gian đã đến nửa đêm.

Tô Mặc vỗ vỗ Bàn Tử đang giả vờ ngủ say: "Dây thừng, xẻng Lạc Dương, các dụng cụ chuẩn bị xong chưa?" Bàn Tử hạ thấp giọng, không dám làm ồn: "Tô tiểu ca, cậu cứ yên tâm, đồ nghề kiếm cơm, tôi quên sao được, chuẩn bị xong từ lâu rồi!" "Tốt..." Tô Mặc

hài lòng gật đầu: “Vậy thì tốt, cẩn thận chút, đừng đánh thức bọn họ...” Hai người rón rén thoát thân khỏi đội khảo cổ.

Chương 21

Bên ngoài doanh trại, Lão Hồ đã đợi từ lâu, thấy bóng dáng Tô Mặc và Bàn Tử, hắn vẫy tay: "Tô tiểu ca, Bàn Tử, bên này!" Tô Mặc và Bàn Tử rảo bước đi tới.

Lão Hồ lấy la bàn ra: "Thời gian qua tôi cũng không nhàn rỗi..." "Tôi đã tìm được lối vào mộ huyệt!" Nói rồi, Lão Hồ dẫn Tô Mặc và Bàn Tử đến trước một cái giếng cạn: "La bàn hiển thị, đây chính là lối vào mộ huyệt!" Tô Mặc khen: "Lão Hồ... làm tốt lắm!" Bên này Bàn Tử cũng đã buộc xong dây thừng, đội ngũ ba người bọn họ trải qua nhiều lần phối hợp, cuối cùng trong chuyến đi Tinh Tuyệt Cổ Thành lần này đã biến thành một cỗ máy trộm mộ hiệu suất cao, tốc độ nhanh.

"Đi!" Tô Mặc mang theo trang bị nhảy xuống giếng, Lão Hồ và Bàn Tử bám sát theo sau.

Tiếp đất an toàn, Tô Mặc thả dây thừng xuống, lập tức phát hiện cửa mộ trong giếng cạn, ra hiệu cho Lão Hồ và Bàn Tử một ánh mắt, ba người hợp lực đẩy cửa chính mộ thất ra.

"Ầm ầm ầm!" Âm thanh trầm đục vang lên, cửa mộ trần phong ngàn năm lần đầu tiên đón khách.

Trong mộ đạo tối om, Tô Mặc dùng Hoàng Kim Đồng quét qua mộ đạo một lượt, ra hiệu cho hai người Lão Hồ yên tâm: "Không cần lo, không có nguy hiểm gì!" Nói rồi, Tô Mặc đi vào, Lão Hồ và Bàn Tử tấc bước không rời theo sau Tô Mặc.

"Phụt phụt phụt!" Ba người đi chưa được bao lâu, đã thấy tất cả đèn dầu lân tinh trong mộ thất tự nhiên bùng cháy.

Thấy Bàn Tử vẻ mặt căng thẳng hề hề, Tô Mặc giải thích: "Không

sao, có không khí vào, lân trắng và oxy sinh ra phản ứng hóa học...” Bàn Tử nuốt nước bọt, chỉ vào hai bên cột đá: “Đạo lý tôi đều hiểu, chỉ là kia là...” Tô Mặc nhìn theo tay Bàn Tử, phát hiện trên cột đá hai bên lại trói chi chít xương trắng.

Tô Mặc bật cười.

Lão Hồ cũng lên tiếng trêu chọc: “Bàn Tử, hố vạn xác chết ở Cửu Tầng Yêu Tháp cũng thấy rồi, giờ lại sợ?” Bàn Tử đỏ mặt: “Sợ cái cóc khô, tôi là chiến sĩ vô sản vĩ đại!” Tô Mặc mở Hoàng Kim Đồng, quét nhìn tứ phía, cuối cùng tìm được cơ quan mộ thất ở một khoảng đất trống.

“Hai người đứng xa ra chút...” Tô Mặc hai tay nắm lấy vòng sắt hai bên, vận sức bình sinh nhẹ nhàng kéo phiến đá lên.

Đối với sức mạnh trời sinh của Tô Mặc, Bàn Tử thấy nhiều không trách, ngược lại Lão Hồ nhìn xuống phía dưới, đột nhiên nói: “Bên dưới hẳn là chủ mộ thất, quan quách mộ chủ nhân ở ngay trong đó...” Tô Mặc nhìn xuống một cái, sau khi xác định an toàn, hắn nhảy xuống, còn Bàn Tử và Lão Hồ theo sát phía sau.

Trong chủ mộ thất đèn đuốc sáng trưng, bốn phía tường vách khắc những bức bích họa tinh mỹ.

Lão Hồ cầm đèn pin tỉ mỉ quan sát.

Bàn Tử thì gãi đầu, hỏi: “Lão Hồ, trên đó vẽ cái gì?” Lão Hồ hóa thân thành hướng dẫn viên, chủ động giải đáp cho Bàn Tử: “Chủ nhân ngôi mộ này gọi là Cô Mặc vương tử, ông ta thường xuyên bị Tinh Tuyệt nữ vương ức hiếp...” “Truyền thuyết kể rằng, Tinh Tuyệt nữ vương có bản lĩnh thần quỷ khó lường, chỉ cần trừng mắt nhìn ai một cái là có thể khiến người đó biến mất!” “Sau này, Cô Mặc vương tử được một cao thủ chỉ điểm, dùng thuốc độc độc chết Tinh Tuyệt nữ vương...” Đối với bối cảnh câu chuyện Ma Thổi Đèn này, Tô Mặc đã

sớm thuộc lòng, cho nên hắn không để ý bích họa mà nhắm vào quan quách trong mộ thất.

"Tô tiểu ca..." Xem xong bích họa, Lão Hồ cũng chú ý đến quan quách, lập tức nói: "Cần tôi thắp nến không?" Tô Mặc lắc đầu, nhanh chóng bước tới, dùng sức đẩy nắp quan tài đá ra.

Lập tức, châu báu lấp lánh tràn ngập mộ thất.

"Oa!" Bàn Tử bước tới, kinh thán: "Lần này chúng ta phát tài rồi!" Đầy ắp một quan tài toàn đồ trang sức cổ, dù Tô Mặc đã chuẩn bị tâm lý nhưng trong lòng cũng kinh ngạc một chút.

Tuy Lão Hồ biết rõ thân thủ của Tô Mặc, nhưng thân là Mô Kim Hiệu Úy mà không thắp nến ở góc đông nam, điều này làm Lão Hồ trong lòng cứ như có mèo cào.

Để phòng ngừa xác chết vùng dậy (khởi thi), Tô Mặc cầm sẵn kiếm Xích Tiêu trong tay, chỉ cần thi thể có bất kỳ dị động nào, hắn sẽ không do dự chém bay đầu nó.

Tô Mặc nói với Lão Hồ và Bàn Tử: "Lấy bảo bối!" Hai người vẻ mặt hưng phấn: "Được rồi!" Cứ như vậy, ba người rất nhanh đã thu gom hết tài bảo trong quan tài.

"Đi!" Thấy trong lúc đó thi thể không xảy ra dị biến, Tô Mặc cũng thở phào nhẹ nhõm.

Bàn Tử cười lớn: "Phát đạt rồi, phát đạt rồi!" 【Đinh, chúc mừng hoàn thành nhiệm vụ lựa chọn, Sức Mạnh vĩnh viễn +10!】 Khí huyết trong cơ thể cuộn trào, Tô Mặc phát hiện sức mạnh của mình đã đạt tới 105.

"Đi, về thôi!" Tô Mặc dẫn hai người Lão Hồ và Bàn Tử quay lại theo đường cũ.

Ngay sau khi bọn họ ra khỏi mộ thất, Tô Mặc bịt kín cửa mộ lại.

Ra khỏi giếng cạn, Bàn Tử nhìn vầng trăng tròn trên bầu trời, chớp chớp mắt: "Đơn giản thế thôi á?" Lão Hồ cười hắc hắc: "Chỉ đơn giản thế thôi!" Quả thực, so với Dã Nhân Cốc và sông băng Côn Luân, ngôi mộ Cô Mặc vương tử trước mắt này mọi người gần như không tốn chút sức lực nào, nhưng trớ trêu thay thu hoạch lần này lại là cao nhất!

Tô Mặc nghiêm giọng: "Đống bảo bối này tôi sẽ tìm một nơi an toàn giấu đi, người của đội khảo cổ tuyệt đối sẽ không phát hiện..." Đối với Tô Mặc, Lão Hồ và Bàn Tử vẫn khá tín nhiệm, vì thế cũng không nói gì.

Tô Mặc nhìn hai người, nghiêm túc dặn dò: "Chuyện này tuyệt đối không được để người của đội khảo cổ biết!" "Tô tiểu ca, cậu yên tâm!" Bàn Tử vỗ ngực nói: "Bàn Tử tôi bản lĩnh khác không có, nhưng giữ mồm giữ miệng thì có thừa!" Lão Hồ bĩu môi: "Cậu cứ chém gió đi, cái miệng rộng của cậu..." Bàn Tử cuống lên: "Hồ Bát Nhất đồng chí, sao cậu có thể nói thế, tôi là bạn cách mạng của cậu...

Vĩ nhân từng nói, chúng ta đến từ ngũ hồ tứ hải, vì mục đích chung..." "Thôi thôi thôi!" Lão Hồ vội vàng xin tha: "Cậu nói gì cũng đúng, Tô tiểu ca, chúng ta nên đi nghỉ rồi, trời không còn sớm nữa!" "Được!" Tô Mặc cực kỳ tán đồng gật đầu: "Ngủ!" ...

Hôm qua đội khảo cổ vì tìm nguồn nước đã làm lỡ không ít thời gian, vì thế để sớm tìm được di tích Tinh Tuyệt Cổ Thành, Shirley Dương trời chưa sáng đã gọi mọi người dậy, đội khảo cổ lại lên đường.

Cát vàng theo gió bay đầy không khí, tiếng chuông lạc đà vang vọng trong sa mạc, cảm giác nóng rát khiến người ta ngạt thở.

"Oáp ~" Bàn Tử nằm bò trên lạc đà, vẻ mặt vô cùng thiếu tinh thần.

“Bàn Tử...” Thấy bộ dạng này của Bàn Tử, Shirley Dương có chút bất mãn: “Anh không ngủ sao?” Bàn Tử vừa định phản bác, nhưng thấy Lão Hồ đang căng thẳng nhìn chằm chằm mình, lại lập tức đổi giọng: “Đa tạ Dương tiểu thư quan tâm, đêm qua Bàn gia tôi hơi mất ngủ, chủ yếu là do chưa có vợ nên sốt ruột!” “Hừ!” Shirley Dương tự thấy mất mặt, cũng không tiếp tục vấn đề này nữa.

“Hắc sa mạc...” An Lực Mãn nhìn hoang mạc xung quanh, đột nhiên nói: “Địa ngục trần gian – Hắc sa mạc...” Tiếng gào đột ngột của lão già làm mọi người giật mình.

Lão Hồ cưỡi lạc đà đến bên cạnh An Lực Mãn, hỏi: “Lão gia tử, trước đây ông từng đến nơi này?” An Lực Mãn gật đầu: “Đúng thế mà, tôi từng đến một lần, nhưng suýt chút nữa thì chết ở đây, may mà nhờ có Bạch Lạc Đà...” Nhắc đến “Bạch Lạc Đà”, giọng An Lực Mãn im bặt.

Bạch Lạc Đà?

Lão Hồ ngẩn người: “Lạc đà còn có màu trắng sao?” “Có mà có mà” An Lực Mãn có chút tức giận: “Khẳng định là có mà...” “Hắc sa mạc vắng bóng người, thậm chí ngay cả thực vật sa mạc cũng không sống nổi ở đây, là cấm khu tử vong, mà Bạch Lạc Đà chính là thần cai quản hắc sa mạc!” Thần?

Mọi người cạn lời, chỉ coi như An Lực Mãn đang nói nhảm.

Đoàn người đi tiếp, nhưng càng đi về phía trước, gió càng lớn, thực vật cỏ cây cũng càng ít.

Hắc sa mạc là địa ngục trần gian!

Câu nói này của An Lực Mãn bắt đầu lan tràn trong lòng mọi người.

Đoàn người tiếp tục đội gió tiến lên, nhưng càng đi, gió càng

mạnh.

Khắp nơi đều là cát vàng, trước đó còn thấy được vài loài thực vật, giờ thì càng lúc càng hiếm hoi.

Đáng sợ hơn là thời tiết cũng ngày càng nóng bức, tâm trạng trong đội khảo cổ cũng ngày càng áp lực, dường như trong lòng ai cũng đè nén một nỗi bực dọc.

"Dừng lại đi, gió lớn quá, không thể đi tiếp được nữa!" Tô Mặc bất đắc dĩ, đành bảo mọi người dừng lại nghỉ ngơi.

Có kinh nghiệm đi lính, Lão Hồ rất nhanh dùng cát vàng đắp thành một bức tường chắn, mọi người nấp sau bức tường, tạm thời nghỉ ngơi.

"Từ lúc bước vào cái hắc sa mạc này, gió cứ thổi mãi, bao giờ nó mới chịu ngừng đây, Bàn gia hơi nhớ món lẩu dê nhúng ở Bắc Kinh rồi!" Vốn dĩ Bàn Tử béo tốt hồng hào nay cũng gầy đi nhiều, ngay cả những lời cợt nhả cũng ít đi hẳn.

An Lực Mãn quấn áo len lông cừu nấp trong góc, nghe Bàn Tử than vãn, nói: "Mùa gió ở đại mạc là như thế đấy!" "Điều đáng sợ ở hắc sa mạc không phải là lũ kiến sa mạc chi chít kia, cũng không phải bão cát đen!" Bàn Tử cũng đang rảnh rỗi buồn chán, bèn thuận theo lời An Lực Mãn hỏi: "Thế là cái gì?" An Lực Mãn nghiêm túc nói: "Truyền thuyết kể rằng, trong sa mạc này có một vùng đất thần tiên, chỉ cần có người đi vào đó sẽ nhìn thấy hồ nước dòng sông, mỹ nữ thần thú, nhưng cho đến khi bọn họ khát chết mệt chết, bọn họ cũng không đi đến được đó, bởi vì đó là cạm bẫy của ma quỷ, dụ dỗ người ta đi vào chỗ chết!" "....." Mọi người nhìn nhau, không biết là do sợ hãi hay nguyên do gì khác, nhất thời lại không ai phản bác lão già này.

"An Lực Mãn đại thúc!" Shirley Dương giải thích: "Cái ông nói hẳn là ảo ảnh (hải thị thận lâu) trong sa mạc, đối với người bị chứng

mất nước nghiêm trọng, họ rất dễ bị mê hoặc...” “Cô nương nhỏ này nói nhảm cái gì thế!!” Nghe Shirley Dương nói vậy, An Lực Mãn có chút tức giận: “Đó chính là cạm bẫy của ma quỷ, nó đang trừng phạt kẻ xấu ở nhân gian!” “.....” Shirley Dương cạn lời.

Chương 22

"Dương tiểu thư!" Lúc này, Diệp Nhất Tâm của đội khảo cổ chạy đến bên cạnh Shirley Dương, ghé vào tai cô thì thầm gì đó.

"....." Shirley Dương đứng dậy, nói với mọi người: "Tôi với Nhất Tâm ra sau đồi cát có chút việc!" Tuy không nói nguyên nhân cụ thể, nhưng đàn ông ở đó ít nhiều cũng đoán ra được.

Tô Mặc nhắc một câu: "Chú ý an toàn!" Ừm!

Shirley Dương gật đầu, kéo Diệp Nhất Tâm đi ra khỏi tường chắn.

Tô Mặc lại nói với mọi người: "Mọi người nghỉ ngơi một lát, đợi gió yếu bớt, chúng ta lại đi!" Trần giáo sư thở dài: "Việc đã đến nước này, cũng chỉ đành như vậy!" Không ít người bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần, nhiều người hơn thì thầm cầu nguyện cơn bão cát này mau chóng kết thúc.

"Cứu mạng với!" "Có ai không!" Mọi người chợt bừng tỉnh, quay đầu nhìn lại phía sau – đó là vị trí của Shirley Dương và Diệp Nhất Tâm.

"Không ổn!" Tô Mặc đứng phắt dậy, lao đầu chạy ra ngoài. ...

Cách đó không xa, Diệp Nhất Tâm đã bị lún một nửa người xuống cát vàng, còn Shirley Dương đang nắm chặt lấy tay cô ấy.

"Tô Mặc!" Thấy Tô Mặc, Shirley Dương như vớ được cọng rơm cứu mạng: "Mau cứu người, cát chảy, Nhất Tâm rơi vào cát chảy rồi..." Diệp Nhất Tâm cũng liều mạng kêu cứu: "Tô đội, mau cứu tôi với!" Cát chảy?

Đây không phải là cát chảy!

Tô Mặc lẩm bẩm một tiếng, dưới chân thi triển khinh công Đạp Tuyết Vô Ngân, thân thể "vút" một tiếng lao ra, dễ dàng như nhổ củ cải, kéo Diệp Nhất Tâm lên.

Hai cô gái nằm trên mặt đất, trên mặt lộ rõ vẻ may mắn thoát chết.

Thấy vậy, Tô Mặc cười khẽ: "Đừng sợ.

Đây không phải cát chảy..." Diệp Nhất Tâm và Shirley Dương đồng thời ngẩn người.

Tô Mặc giải thích: "Cát chảy sa mạc vô cùng khủng bố, nếu thật là cát chảy, với sự giãy giụa hồ đồ vừa rồi của hai cô, hai người lẽ ra đã sớm bị cát chảy vô tình nuốt chửng rồi!" "Tôi suy đoán, dưới lớp cát vàng này hẳn là còn một tầng không gian nữa!" "....." Shirley Dương tắc lưỡi, ngẫm nghĩ kỹ lại cục diện vừa rồi, cô phát hiện lời Tô Mặc nói cũng có vài phần đạo lý.

Nếu thật là cát chảy, một mình cô cũng không kéo nổi Diệp Nhất Tâm, hơn nữa kỳ lạ hơn là vừa rồi Tiểu Diệp lại dừng lại ở đó, không tiếp tục lún xuống nữa.

"Tiểu Diệp...

Tuyết Lê!" Lúc này, đám người Trần giáo sư, Lão Hồ cũng chạy tới.

Tô Mặc nhìn Diệp Nhất Tâm, hỏi: "Diệp tiểu thư, cô nhớ lại xem, vừa rồi cô có cảm giác thấy gì không?" "Hả?

Tôi tôi tôi..." Giọng Diệp Nhất Tâm có chút nhỏ, đồng thời cũng hơi hoảng loạn: "Tôi nhớ mình hình như giẫm phải một tảng đá, sau đó cứ thế tụt xuống!" Đá?

Shirley Dương hồ nghi: "Sa mạc làm sao có đá?

Chẳng lẽ... thật như Tô Mặc nói, bên dưới còn một tầng không

gian?" Hồ Bát Nhất lấy la bàn ra, lẩm bẩm Tầm Long Quyết, sắc mặt trở nên ngày càng cổ quái: "Bên dưới hình như..." Nói rồi, Hồ Bát Nhất nhìn về phía Tô Mặc.

Tô Mặc không để ý, ra hiệu cho Lão Hồ nói tiếp.

Lão Hồ được Tô Mặc khẳng định, lúc này mới nói lại: "Dưới này có một ngôi cổ mộ!" ...

"Dưới này có một ngôi cổ mộ!" Lời của Lão Hồ khiến sắc mặt đội khảo cổ lập tức trở nên đặc sắc, có người kinh hỉ, đồng thời cũng có người nhíu mày.

"Trong tay anh cầm là cái la bàn nam châm?" Tiểu Tát kinh nghi bất định: "Chỉ bằng một cái la bàn cũ nát, anh có thể xác định bên dưới có cổ mộ?" "Hừ..." Bàn Tử cười khẩy một tiếng, đối với cái loại ngu dốt này, hắn cũng lười mở miệng châm chọc.

"Tiểu Tát!!" Trần giáo sư đi nam về bắc, kiến thức và sự từng trải đều không phải loại hồ đồ như Tiểu Tát có thể so sánh: "Đó là la bàn, không phải nam châm chỉ đường!" Trần giáo sư nhìn Lão Hồ, vẻ mặt nghiêm túc hỏi: "Bên dưới thật sự có cổ mộ?" Lão Hồ còn chưa nói, đã thấy Tô Mặc chủ động mở miệng: "Có hay không, thử là biết ngay!" Nói rồi, hắn lấy xẻng, xà beng phát cho mọi người, rồi dẫn đầu bắt đầu đào cát vàng.

"Keng!" Đám người Bàn Tử, Tô Mặc còn chưa đào được mấy phút, thiết khí trong tay đã va vào đá bên dưới.

"Đào được rồi!" Bàn Tử đào ra một ít đá vụn.

"Chúng tôi cũng đào được rồi!" Tiểu Sở và Tiểu Tát của đội khảo cổ cũng kinh hỉ hét lên.

Gi?!

Nhìn đống đá vụn trong tay Bàn Tử, Tô Mặc nhíu mày: "Đây là do

thuốc nổ tàn phá!" Lão Hồ cũng đồng tình với cách nói của Tô Mặc: "Đây đích xác là dấu vết do thuốc nổ để lại..." Thấy mọi người trong đội khảo cổ còn có chút nghi hoặc, Lão Hồ giải thích: "Thuốc nổ này không phải loại bình thường, hồi trước đi lính tôi từng thấy qua, là thuốc nổ quân dụng liệt tính, cực kỳ thích hợp để phá hủy quy mô nhỏ nhưng chính xác!" Nghe Lão Hồ nói có lý có cứ, mọi người cũng tin lời hắn.

Trần giáo sư mặt nổi gân xanh, vô cùng phẫn nộ: "Cái động trộm mộ to thế này, lũ trộm mộ này thật đáng ghét!" "Mấy anh em..." Tô Mặc cởi áo khoác da, hô hào mọi người: "Đến mấy người, dọn dẹp hết cát vàng chỗ này đi..." Trần giáo sư gật đầu lia lịa: "Tiểu Sở, Tiểu Tát, các cậu đi giúp Tiểu Tô đồng chí một tay, chúng ta phải khai quật cứu vãn ngôi cổ mộ này!" "Vâng!" Tiểu Tát và Tiểu Sở đáp một tiếng, sau đó cầm dụng cụ nhảy xuống.

"Bàn gia cũng tới!" Cứ như vậy, dưới sự đào bới của bảy tám gã đàn ông, rất nhanh, một đường hầm thông thẳng xuống mộ huyệt được dọn ra.

"Đào thông rồi..." Nói xong, Tô Mặc trực tiếp nhảy xuống.

"....." Mọi người ngẩn ra, nhưng một lát sau, tiếng Tô Mặc lại từ dưới đường hầm vọng lên: "Không sao, có thể xuống được!" Nghe vậy, mọi người lúc này mới lần lượt nhảy xuống đường hầm.

"Cái này..." Trần giáo sư vừa đứng vững, ngẩng đầu lên đập vào mắt lại là cảnh tượng hỗn độn trong mộ thất cùng những quan quách bị cạy mở một cách bạo lực.

"Bọn họ sao có thể làm như vậy...

Đây chính là kho báu văn minh lịch sử nhân loại!" Trần giáo sư đau lòng nhức óc.

“Tôi biết rồi...” An Lực Mãn nhìn thấy một cái túi da trên mặt đất, đột nhiên hét lớn: “Tôi biết lai lịch đám người này rồi, bọn họ chính là đám người nước ngoài tôi dẫn vào sa mạc trước đó, lão hán tôi cũng vì bọn họ mới bị bắt vào đồn công an!” “Không ngờ bọn họ lại là trộm mộ!” Bàn Tử nghe An Lực Mãn than vãn, lại nhìn mộ thất trống trơn, sạch hơn cả mặt mình, trong lòng cực kỳ khó chịu: “Mẹ nó, đám trộm mộ này thế mà không để lại cho chúng ta chút bảo bối nào...” Tiểu Tát nhìn Bàn Tử, hỏi vặn lại một câu: “Anh mà là trộm mộ, có để lại bảo bối cho người đến sau không?” “.....” Bàn Tử suýt bị lời của Tiểu Tát làm nghẹn họng, nhớ lại vụ mộ Cô Mặc vương tử đêm qua, mình hình như cũng thu dọn sạch sẽ bảo bối trong cổ mộ, quả thực cũng chẳng để lại món nào đáng giá.

“Tô tiểu ca...” Lão Hồ đi đến bên Tô Mặc, hỏi: “Cậu có nhìn ra đây là mộ gì không?” Tô Mặc không cần nghĩ, nói thẳng: “Từ kết cấu mộ thất và niên đại của bích họa trên tường suy đoán, đây hẳn là một ngôi cổ mộ thời Ngụy Tấn...” Liên tưởng đến lời lão già An Lực Mãn lúc trước, Shirley Dương nhíu mày: “Đám trộm mộ này chỉ đến sớm hơn chúng ta vài ngày?” Lão Hồ cúi đầu, kiểm tra quan quách trống không, nội tâm lại có một suy đoán táo bạo: “Đám người nước ngoài này mang cả thi thể trong cổ mộ đi, tôi nghe nói ở nước ngoài có rất nhiều nhà sưu tập thích sưu tầm xác ướp!” Xác ướp?

Bàn Tử não bổ một chút, lập tức tê dại da đầu: “Đám trộm mộ nước ngoài thật biến thái, Bàn gia tôi đúng là được mở mang tầm mắt!” Trần giáo sư tức đến đỏ mặt tía tai: “Lũ cường đạo trời đánh này, thế mà dám cướp đoạt kho báu văn minh của nước ta!” Tô Mặc thì u ám nói: “Chúng ta có khả năng sẽ còn gặp lại bọn họ, tôi suy đoán đích đến của bọn họ cũng giống chúng ta, hẳn cũng là Tinh Tuyệt Cổ Thành!” “.....” Mọi người sởn tóc gáy.

“Mọi người cứ làm việc trước đi...” Thấy ngôi cổ mộ này đã mất

giá trị, Tô Mặc không muốn ở lại đây, xoay người trở lại mặt đất.

Còn đội khảo cổ dưới sự phân phó của Trần giáo sư, bắt đầu ghi chép, nghiên cứu, nỗ lực tìm kiếm những thứ còn giá trị.

Trở lại mặt đất, Tô Mặc trầm giọng nói với Lão Hồ và Bàn Tử: "Tiếp theo nhất định phải hành sự cẩn thận, không được lỗ mãng, đám trộm mộ nước ngoài này có thể lấy ra thuốc nổ, nhất định còn có súng ống..." "Mẹ kiếp!" Bàn Tử chửi: "Cướp bảo bối của chúng ta, Bàn gia nhất định phải cho chúng nó một đi không trở lại!" Biết được đích đến của đám trộm mộ kia cũng là Tinh Tuyệt Cổ Thành, người của đội khảo cổ không dám nán lại quá lâu ở ngôi mộ hoang phế này.

Ghi chép xong, đánh dấu vị trí, đội ngũ lại tiếp tục hành trình tìm kiếm Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Chỉ là chuyến đi này gian nan hơn mọi người tưởng tượng.

Thiếu hụt nguồn nước!

Chương 23

Sự vất vả của đường dài!

Ngay cả các thiết bị công nghệ cao như la bàn từ tính mà Shirley Dương chuẩn bị cũng hỏng hết sau vài ngày, cả đội khảo cổ bao trùm một cảm giác tuyệt vọng.

"Theo chỉ dẫn trong sổ tay của Dương tiểu thư..." Tiểu Tát lau mồ hôi trên mặt, hữu khí vô lực nói: "Chúng ta hiện tại hẳn là đang ở vị trí Từ Sơn, nhưng mà ở đây làm gì có núi chứ!" Đây không phải suy nghĩ của riêng Tiểu Tát, tất cả mọi người đều đang trăn trở việc này, thậm chí có người nội tâm đã bắt đầu dao động, nghi ngờ cái gọi là Tinh Tuyệt Cổ Thành cũng chỉ là truyền thuyết mà thôi.

"Mọi người đừng hoảng..." Với tư cách là đội trưởng, Tô Mặc an ủi mọi người: "La bàn của Dương tiểu thư gặp vấn đề, điều này chứng tỏ Từ Sơn (Núi Từ tính) cách chúng ta không còn xa nữa, mà chỉ cần qua Từ Sơn, chính là Tinh Tuyệt Cổ Thành!" "Các đồng chí..." Trần giáo sư cũng nói: "Kiên trì thêm chút nữa, chút trắc trở nhỏ này có là gì, không lâu nữa tên tuổi của chúng ta sẽ cùng với Tinh Tuyệt Cổ Thành vang danh thế giới!" Phải nói rằng, bài diễn thuyết hùng hồn của Trần giáo sư quả thực đã làm đội khảo cổ bình tĩnh lại rất nhiều.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Mặt trời đỏ rực từ từ lặn xuống, một bóng đen bao trùm bầu trời, mọi người ngẩng đầu, phát hiện cách đó không xa có một ngọn núi đen từ từ hiện ra.

Từ Sơn!

Đây là suy nghĩ chung trong lòng tất cả mọi người!

Từ Sơn nguy nga, uyển như một con cự long nằm trên mặt đất, không khỏi khiến người ta sinh lòng kính sợ.

"Từ Sơn..." Shirley Dương vừa kinh vừa hỉ: "Sau Từ Sơn chính là Tinh Tuyệt Cổ Thành!" "Đi đi đi!" Đối mặt với Tinh Tuyệt Cổ Thành gần ngay trước mắt, Tiểu Tát còn nôn nóng hơn bất kỳ ai: "Vậy chúng ta còn chờ gì nữa?

Mau chóng vượt qua Từ Sơn, thám hiểm bí mật Tinh Tuyệt Cổ Thành!" "....." Mọi người cười lớn, tăng tốc độ, tiến quân về phía Từ Sơn. ...

Hai tiếng sau, trời đã tối hẳn, lúc này mọi người cũng đến được chân núi Từ Sơn.

"Cái này cái này!" Lạc đà vốn đang đi gấp bỗng nhiên dừng lại dưới chân núi, mặc cho mọi người dùng sức đánh đập thế nào, lũ lạc đà vẫn không nhúc nhích, nhất quyết không chịu tiến lên nửa bước.

Bàn Tử hỏi An Lực Mãn: "Sao thế này?" "Tôi cũng không biết mà..." An Lực Mãn hiển nhiên cũng là lần đầu gặp tình huống này, cuống đến đầy đầu mồ hôi: "Lão hán tôi cũng không biết mà..." Bỗng nhiên, nhìn ngọn núi đen ngòm, An Lực Mãn như nghĩ ra điều gì, hoảng sợ hét lớn: "Tôi biết rồi, nơi này nhất định là sào huyệt của ma quỷ, lạc đà không dám đi vào..." "Mau đi thôi, đây là ông trời đang cảnh cáo chúng ta, bên trong có đại khủng bố!" Mọi người còn chưa nói gì, Shirley Dương đã cuống lên: "Không thể nào, phía sau chính là Tinh Tuyệt Cổ Thành, chúng ta tuyệt đối không thể quay lại..." "Nhưng mà..." An Lực Mãn bất lực: "Phản ứng của lạc đà cô cũng thấy rồi mà, chúng nó nhất quyết không đi..." "Lão gia tử, ông bình tĩnh..." Thấy cục diện mơ hồ sắp mất kiểm soát, Tô Mặc vội vàng tiến lên giảng hòa: "Động vật cảm nhận nguy hiểm nhạy hơn con người rất nhiều, phía trước có lẽ có nguy hiểm, nhưng mà chúng ta

những ngày này, gần như lúc nào cũng trải qua nguy hiểm...” “Chi bằng để lạc đà ở đây, chúng ta vào xem thử...” Nghe Tô Mặc nói vậy, Shirley Dương cũng lập tức gật đầu: “Đúng đúng đúng, chúng ta xuống xem thử cũng tốt...” Tinh Tuyệt Cổ Thành mà cha ông tìm kiếm bao năm đã gần ngay trước mắt, Shirley Dương vạn lần sẽ không bỏ cuộc, để mọi người an tâm, cô đi đầu bước vào trong Từ Sơn.

Tô Mặc cùng Lão Hồ, Bàn Tử ba người cũng không do dự, bước theo sau Shirley Dương.

“Tô đội, Lão Hồ!” Đi chưa được bao lâu, Shirley Dương đột nhiên hét lên một tiếng.

Tô Mặc và Lão Hồ nhìn nhau, tăng tốc, thân ảnh vút cái lao tới.

“Dương tiểu thư!” Lão Hồ hét lớn, ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện Shirley Dương đang đứng ở phía xa, mà dưới chân cô lại nằm một cái xác.

Thi thể!

Điều này có nghĩa là xung quanh có nguy hiểm!

Tô Mặc, Lão Hồ và mọi người không dám lơ là, vội vàng cảnh giới xung quanh.

Bàn Tử lại chỉ về hướng đông nam: “Đằng kia còn nữa...” Không chỉ một cái xác!

Tô Mặc mở Hoàng Kim Đồng, cẩn thận quan sát tất cả xung quanh.

“Chuyện gì vậy?” Shirley Dương đến bên cạnh thi thể, phát hiện khuôn mặt người chết giống như đá điêu khắc: “Mọi người mau lại xem!” Thấy xung quanh không có gì dị thường, Tô Mặc đi đến bên cạnh Shirley Dương, cúi đầu kiểm tra thi thể, sau đó lại nhìn cái xác cách đó không xa.

Không một ngoại lệ, tất cả đều cùng một tình trạng, bọn họ dường như đều biến thành tác phẩm nghệ thuật điêu khắc bằng đá.

"Đây hẳn là đám trộm mộ nước ngoài lúc trước..." Tô Mặc cũng nhìn thấy xác ướp và bảo bối trong cổ mộ bị trộm ra mấy hôm trước ở gần đó.

Nhân lúc Shirley Dương không chú ý, Tô Mặc nhanh tay thu hết đống bảo bối đó, sau đó nói với Bàn Tử và Lão Hồ: "Kiểm tra súng ống vũ khí bên cạnh đám trộm mộ đi, chúng ta cứ coi như bọn họ đến để tặng trang bị..." "Được!" Bàn Tử và Lão Hồ đáp một tiếng, cúi người nhặt súng đạn bị đám trộm mộ vứt trên mặt đất lên.

"Xì ~" Bàn Tử vừa cúi đầu trong nháy mắt, từ trong góc, một bóng đen lao về phía hắn.

"Vãi chưởng..." Một thứ giống rắn đen, nhưng trên người lại có vảy, trên đầu mọc một cái mào thịt màu đen, nó trườn đi như gió, trực tiếp dọa Bàn Tử giật mình: "Đây là cái thứ gì?" "Bàn Tử cẩn thận!" Tô Mặc rút kiếm Xích Tiêu, tung lên không trung, vút vút hai tiếng, con rắn đen bị trường kiếm chém làm đôi dọc theo cái mào thịt.

"Bộp!" Rắn đen rơi xuống đất, giãy giụa hai cái rồi tắt thở hoàn toàn.

"Xì ~" "Xì ~" Thấy rắn đen đã chết, Bàn Tử vừa thở phào nhẹ nhõm, bỗng nghe bên tai vang lên tiếng xì xì càng lúc càng nhiều, Bàn Tử lập tức cảm thấy tim đập chân run, vội vàng nấp sau lưng Tô Mặc.

"Tô tiểu ca, cái thứ quỷ này rốt cuộc là gì?

Mẹ nó tà môn thật!" Tô Mặc lạnh lùng nói: "Tịnh Kiến A Hàm, truyền thuyết nói nó là thủ hộ giả của Tinh Tuyệt Cổ Thành!" Theo lời Tô Mặc vừa dứt, hơn mười con rắn đen, cũng chính là Tịnh Kiến

A Hàm từ bốn phương tám hướng vây lấy đám người Tô Mặc.

"Tô..." Lúc này, đội khảo cổ vốn đang do dự không dám tiến lên từ bên ngoài Từ Sơn, khi thấy đám người Tô Mặc mãi không quay lại, bọn họ cũng đành kiên trì đi vào.

Thế nhưng, vừa mới bước vào, đập vào mắt bọn họ lại là cảnh tượng nhóm Tô Mặc đang bị bầy rắn đen bao vây.

"Tô đội!" Mọi người muốn lao lên giúp đỡ, nhưng nhìn cái mào thịt trên đầu lũ rắn đen, ai nấy đều cảm thấy da đầu tê dại, chân tay tự nhiên mềm nhũn.

"Lùi ra ngoài!" Tô Mặc lạnh lùng nói, "Mọi người lùi ra hết đi, thứ này tà khí lắm!" Liên tưởng đến thảm trạng của đám trộm mộ nước ngoài trước đó, Tô Mặc cũng lo lắng đội khảo cổ sẽ vì lũ rắn Tịnh Kiến A Hàm này mà "đoàn diệt" ngay tại Từ Sơn.

"Được được được..." Tiểu Tát và Tiểu Sở vội vàng dìu Trần giáo sư quay lại đường cũ.

Có mấy con Tịnh Kiến A Hàm còn muốn truy kích bọn họ, Tô Mặc lập tức quát lớn một tiếng: "Súc sinh!" "Tê!" Lập tức, tất cả rắn độc Tịnh Kiến A Hàm đều quay sang nhìn chằm chằm Tô Mặc, những đôi mắt đỏ ngầu lóe lên hung quang.

"Thương!" Tô Mặc rút thanh Xích Tiêu kiếm trên mặt đất ra, cười lạnh: "Xích Tiêu, Hán đế từng dùng ngươi chém rắn trắng, hôm nay ta dùng ngươi chém rắn độc Tịnh Kiến A Hàm!" Nói xong, Tô Mặc sải bước, tiến lên một bước.

Tất cả lũ Tịnh Kiến A Hàm dường như đều cảm nhận được sự khiêu khích của Tô Mặc, mào thịt trên đầu nháy mắt phồng lên, trông như một đôi cánh nhỏ.

"Tê ~" Cả bầy Tịnh Kiến A Hàm tung người nhảy lên, miệng thè

lưỡi đỏ lòm lao về phía Tô Mặc.

"Chết đi!" Tô Mặc thủ khởi kiếm lạc, trực tiếp chém bay đầu một con rắn độc.

"Tê!" Con Tịnh Kiến A Hàm bị Tô Mặc tùy tay chém đầu kia, dù chỉ còn lại cái đầu rắn, vẫn hung hãn bay về phía hắn.

Tô Mặc mắt nhanh tay lẹ, Bát Cực Quyền tung ra, "Bành" một tiếng, đầu rắn nổ tung giữa không trung, hóa thành một đám sương máu.

Tốc độ của Tịnh Kiến A Hàm rất nhanh, nhưng tốc độ ứng đối của Tô Mặc còn nhanh hơn.

Thủ khởi kiếm lạc, liên tục chém giết, mấy trăm con Tịnh Kiến A Hàm chỉ trong vài phút đã bị Tô Mặc diệt sát đầy đất.

"Hừ..." Tô Mặc khinh thường cười khẽ một tiếng, mở Hoàng Kim Đồng ra, sau khi kiểm tra kỹ càng xác nhận cả Từ Sơn không còn một con Tịnh Kiến A Hàm nào nữa, lúc này mới từ từ thu kiếm về.

"Cho mọi người vào đi..." Tô Mặc trầm giọng nói, "Chúng ta phải vượt qua Từ Sơn ngay trong đêm..." "Được!" Tuyết Lê Dương cũng bị sự thần dũng của Tô Mặc khuất phục, nghe hắn nói vậy, cô mới hoàn hồn, xoay người gọi mọi người đi vào.

Chương 24

"Tô tiểu ca..." Bàn Tử đi tới, bắt đầu vuốt mông ngựa, "Bá Vương chi dũng!" Tô Mặc cười khẽ một tiếng, lấy từ trong ba lô ra một bộ quần áo sạch sẽ thay vào.

Không lâu sau, người của đội khảo cổ đi vào, nhìn vết máu loang lổ trên mặt đất, biểu cảm của mọi người vừa chấn động vừa kinh sợ.

"Mọi người chịu khó một chút..." Tô Mặc nói, "Đi gấp trong đêm, chúng ta sẽ nghỉ ngơi tại Tinh Tuyệt cổ thành!" "Được!" Mọi người gật đầu, cũng không dám ý kiến gì. ...

Mấy tiếng sau, mặt trời mọc ở hướng đông, Tô Mặc cùng đội khảo cổ rốt cuộc cũng đi ra khỏi Từ Sơn.

Mà bên ngoài Từ Sơn, di tích một tòa cổ thành đang sừng sững nơi phương xa.

"Đó là cái gì?" Tiểu Tát chỉ vào cổ thành, tưởng lại có biến cố gì.

Tuyết Lê Dương nghe vậy nhìn theo, lập tức sắc mặt có chút kích động, cô lục lọi trong ba lô, dường như đang tìm thứ gì đó quan trọng.

Một lát sau, một tấm ảnh chụp được cô cầm trên tay.

Tuyết Lê Dương giơ tấm ảnh lên so sánh với tòa thành trì dưới ánh nắng phương xa, cảm xúc lập tức khó mà kiềm chế: "Tinh Tuyệt cổ thành, đó là Tinh Tuyệt cổ thành!" "Ha ha..." Trần giáo sư cũng cười lớn, "Tinh Tuyệt cổ thành, cuối cùng chúng ta cũng đến nơi rồi!" "Tinh Tuyệt cổ thành!" Tiểu Tát, Tiểu Sở, Tiểu Diệp ôm nhau mà khóc, ngoại trừ chính bọn họ, không ai biết bọn họ đã vất vả thế nào trên chặng đường này.

Nhìn dáng vẻ kích động của mọi người, Tô Mặc cũng không nỡ

quấy rầy, bèn nói: “Mọi người nghỉ ngơi một lát, ăn chút đồ ăn, nửa tiếng sau, chúng ta vào thành!” Nửa tiếng sau vào thành!

Nghe thấy lời này, trong lòng ai nấy đều có chút nóng lòng không chờ được. ...

Trong lúc mọi người đang ăn uống, nghỉ ngơi, An Lực Mãn lại tìm đến Tô Mặc: “Tô tiểu ca, tôi sẽ không theo các người vào trong đâu...” Bàn Tử chớp chớp mắt, có chút khó hiểu: “Ông già, ông bị làm sao thế?” An Lực Mãn giải thích: “Rắn đen là ma quỷ địa ngục, tòa thành đen kia là nơi ma quỷ nguyền rủa!” Bàn Tử nén giận: “Lão đầu, ông có thể không đi, nhưng lạc đà chúng tôi phải mang đi...” An Lực Mãn lắc đầu nguầy nguậy: “Không được, lạc đà các người không mang đi được đâu, trừ phi các người giết tôi...” “.....” Bàn Tử giận sôi máu, “Tô tiểu ca, cậu đừng cản tôi, tôi phải dạy cho lão già này một bài học!” Tô Mặc thở dài: “Được rồi, An Lực Mãn lão gia tử muốn ở lại đây thì cứ để ông ấy ở lại đi, ông ấy chỉ là hướng đạo tạm thời của chúng ta, hiện tại đội ngũ đã đến Tinh Tuyệt cổ thành, không cần thiết phải làm khó ông ấy!” Nói xong, Tô Mặc đi đến trước mặt An Lực Mãn, nói: “Lão gia tử, ông có biết thần tiên trên trời sẽ trừng phạt kẻ nói dối và bội tín bội nghĩa như thế nào không?” Tô Mặc biết, muốn đối phó với người mê tín như An Lực Mãn, nhất định phải dùng thần linh để khắc chế.

“.....” An Lực Mãn bất an nói, “Cái này... cái này hả...” “Thần tiên sẽ khiến tiền trong nhà kẻ đó biến thành cát, ngay cả muối ăn cũng biến thành cát, cuối cùng chết đói, giống như chết trong sa mạc đen vậy, sau khi chết còn phải xuống địa ngục cát nóng chịu đựng một ngàn tám trăm loại tra tấn, chính là như thế đấy!” Tô Mặc cười đầy ẩn ý: “Được rồi!

Nếu ông đã không muốn đi, tôi cũng không ép, ai bảo chúng ta là bạn bè...” Tô Mặc chuyển giọng, “Nhưng tôi muốn ông nhất định phải

ở chỗ này chờ chúng tôi, không được tự ý rời đi!" Vừa nghe Tô Mặc chỉ có chút yêu cầu này, An Lực Mãn không chút suy nghĩ, trực tiếp đồng ý: "Được, ai bảo chúng ta là anh em chứ..." Tô Mặc lúc này mới hài lòng gật đầu, sau đó xoay người rời đi. ...

Nửa tiếng sau, mọi người lần lượt đứng dậy.

Tô Mặc lại đột nhiên nói: "Tinh Tuyệt cổ thành ở ngay phía trước, hiện tại xảy ra chút tình huống, chúng ta chỉ có thể đi bộ đến đó thôi, bây giờ mọi người thu dọn đồ đạc một chút, trang bị nhẹ nhàng!" "Được..." "Hảo!" Mọi người ít nhiều cũng đoán được nguyên nhân, cũng không so đo quá nhiều, dù sao Tinh Tuyệt cổ thành cũng ở ngay gần rồi.

"Bàn Tử, cậu mang theo đồ ăn!" Tô Mặc trịnh trọng nói với Lão Hồ và Bàn Tử, "Lão Hồ, anh mang theo súng ống đạn dược!" So với nguy hiểm trên đường đi, thứ thực sự kinh khủng kỳ thực vẫn đang nằm trong Tinh Tuyệt cổ thành, càng là như thế, Tô Mặc càng không dám chủ quan.

"Xuất phát..." Nhìn lướt qua mọi người, Tô Mặc ra lệnh, "Vào thành!" "Thượng Đế!" Càng đến gần Tinh Tuyệt cổ thành, Tuyết Lê Dương lại càng căng thẳng, trạng thái tinh thần của cả người đều không tốt, bắt đầu dùng âm thanh nhỏ đến mức không thể nghe thấy để cầu nguyện, "Thưa Ngài Thượng Đế, xin Ngài nhất định phải đảm bảo Tinh Tuyệt cổ thành có thể giải trừ lời nguyền ngàn năm của tộc con!" Thượng Đế?

Nghe thấy lời này, Tô Mặc bĩu môi, thầm nghĩ: "Chỗ này không thuộc quyền quản lý của Thượng Đế đâu, hơn nữa lần này cô định trước là phải thất vọng rồi, Tinh Tuyệt cổ thành cũng không thể giải trừ lời nguyền của mạch Bàn Sơn các người!" Nhưng nghĩ thì nghĩ vậy, những lời này Tô Mặc cũng không dám nói ra, hắn cũng chỉ âm

thầm thổ tào trong lòng vài câu.

Ai bảo Tuyết Lê Dương là "kim chủ ba ba" (nhà tài trợ) chứ!

"Bảo bối!" Nhìn tòa thành khổng lồ màu đen phía trước, Bàn Tử cười hắc hắc, "Tinh Tuyệt cổ thành là vương thành Tây Vực, chỗ này nhất định có rất nhiều bảo bối!" Nhắc đến bảo bối, Bàn Tử lại nhớ tới tiền thuê mà Tuyết Lê Dương đã hứa với mấy người bọn họ, quay đầu nói: "Tôi nói này Dương tiểu thư, lần này mấy chục vạn đô la Mỹ của ba anh em chúng tôi, cô về sẽ không quỵt nợ chứ hả?

Đó là tiền cưới vợ của chúng tôi đấy!" Não trạng của Bàn Tử rất kỳ lạ, trong đầu toàn chứa vàng bạc châu báu, hiện giờ chuyến đi Tinh Tuyệt cổ thành sắp kết thúc, hắn càng nhớ mãi không quên số đô la của Tuyết Lê Dương.

"....." Tuyết Lê Dương cực độ cạn lời, làm như cô sẽ quỵt tiền của hắn không bằng, ngay cả cái cớ hoang đường như "tiền cưới vợ" cũng lôi ra được.

"Hèn chi mở mồm ra là 'tao thoại' (lời cợt nhả), hóa ra là lão trai ế!" Tuyết Lê Dương lầm bầm, "Đáng đời không tìm được vợ..." "Hả...

Tôi..." Bàn Tử cuống lên, "Tô tiểu ca, Lão Hồ hai người có nghe thấy không, con ghệ Mỹ này mắng người kìa!" "Được rồi được rồi..." Lão Hồ đau cả đầu, "Yên tĩnh chút đi, sắp đến Tinh Tuyệt cổ thành rồi!" Trong lúc nói chuyện, khoảng cách đến Tinh Tuyệt cổ thành cũng chỉ còn hai ba cây số.

"Lão Hồ..." Tô Mặc nhắc nhở, "Dùng la bàn tìm lối vào cổ thành!" "Được!" Lão Hồ lấy la bàn ra, khẽ lẩm bẩm khẩu quyết Tầm Long: "Tầm long phân kim khán triền sơn, nhất trùng triền thị nhất trùng quan, quan môn như hữu bát trọng hiểm, bất xuất âm dương bát quái hình..." Tuyết Lê Dương đã không chỉ một lần nghe Lão Hồ đọc khẩu

quyết, cũng không phải lần đầu tiên thấy la bàn của Lão Hồ, nhưng lần này cô lại buột miệng hỏi một câu: "Các anh chắc từng trộm mộ rồi nhỉ..." Bàn Tử vội vàng nói: "Phỉ báng, đây tuyệt đối là phỉ báng, chúng tôi đều là thanh niên xã hội chủ nghĩa tốt, làm sao có thể trộm mộ..." Tuyết Lê Dương bĩu môi: "Không có thì thôi.

Tôi chỉ thuận miệng hỏi, sao anh lại cuống lên thế..." "....." Bàn Tử suýt thổ huyết, bị Tuyết Lê Dương chọc cho đỏ mặt tía tai.

"Tìm thấy rồi..." Lão Hồ mạnh mẽ ngẩng đầu, "Mọi người đi theo tôi..." Lão Hồ dẫn đường phía trước, mọi người theo sát phía sau, nửa tiếng sau, đội ngũ dừng lại trên một cồn cát.

"Chính là chỗ này..." Lão Hồ nói với mọi người, "Bên dưới chính là lối vào Tinh Tuyệt cổ thành!" Tô Mặc đứng trên cồn cát, mở Hoàng Kim Đồng, cảnh sắc trong vòng ba cây số đều thu vào đáy mắt...

Từ Sơn!

Tinh Tuyệt cổ thành!

Cả địa thế được trời ưu ái, hiện ra thế "Phi long tại thiên", là lăng mộ đế vương vạn người có một.

Tô Mặc kinh thán nói: "Tinh Tuyệt nữ vương quả nhiên là kỳ nhân!" Mọi người nghi hoặc, khó hiểu, mấy người trẻ tuổi thậm chí còn không biết Tô Mặc rốt cuộc đang nói cái gì.

"Ha ha..." Tô Mặc như nhìn ra sự mê mang của mọi người, cười khẽ giải thích, "Các người xem, dãy núi Trát Cách Lạp Mã màu đen này, giống như một con hắc long khí thế bức người trong sa mạc, xét về phong thủy, đây là long mạch cực phẩm, xưa nay hiếm thấy, Tinh Tuyệt nữ vương có thể xây dựng cổ thành của mình ở đây, hiển nhiên là đã nhắm trúng điểm này!" Tuyết Lê Dương nghiêm giọng nói: "Tinh Tuyệt nữ vương có lẽ còn tính xa hơn chúng ta tưởng, bà ta coi

cả tòa thành này là lăng mộ của mình, bà ta muốn vĩnh sinh vĩnh thế thống trị mảnh đất này!" Tô Mặc gật đầu: "Nghĩ như vậy cũng không sai!" Lão Hồ cúi đầu kiểm tra bốn phía một chút, quả nhiên có thu hoạch ngoài ý muốn, kinh hỉ nói: "Dưới cồn cát có th bậc đá!" "Đào!" Tô Mặc phân phát dụng cụ cho mọi người, "Bên dưới là lối vào cổ thành, từ đây chúng ta có thể đi thẳng đến nơi an nghỉ của Tinh Tuyệt nữ vương..." Mọi người kích động, nhao nhao đứng trên cồn cát, đang chuẩn bị động thủ khai quật lối vào địa cung thì "Bành" một tiếng, cồn cát không chịu nổi sức nặng của nhiều người như vậy, chủ động nứt ra, từng bậc thang đá hiện ra.

"A!" Mọi người hét lên, rơi xuống địa cung, may mà bên dưới địa cung còn có một đống cát vàng.

Mọi người coi như hữu kinh vô hiểm rơi xuống đất, phủi bụi đất, lần lượt đứng dậy, lấy đèn pin chiếu sáng xung quanh.

"Chỗ này..." Trần giáo sư hô hấp dồn dập, "Đây là thần điện của Tinh Tuyệt cổ quốc, chúng ta vào được rồi, chúng ta cuối cùng cũng vào được rồi!" "Chúng ta sẽ viết nên chương mới cho lịch sử nhân loại, tên của chúng ta sẽ được khắc vào lịch sử để hậu nhân chiêm ngưỡng!" Trần giáo sư vẻ mặt cuồng nhiệt, nói xong, một mình định đi vào trong thần điện.

Tô Mặc lại chộp lấy ông ta: "Trần giáo sư, đừng vội, từ từ thôi!" "À à à đúng đúng đúng!" Trần giáo sư gãi gãi đầu, cũng chú ý tới sự thất thố của mình.

"Mọi người đi theo tôi..." Tô Mặc quay đầu cảnh cáo, "Không được tụt lại, càng là lúc này, càng không thể qua loa..." Nói xong, Tô Mặc mở Hoàng Kim Đồng, vẻ mặt cảnh giác nhìn quanh.

"Hừm..." Trong thần điện cực kỳ âm lãnh, Bàn Tử bất thình lình rùng mình một cái, "Mấy cái cột ở đây, vách đá này sẽ không phải

được khai thác từ Từ Sơn chứ, sao mà âm u giống hệt Từ Sơn vậy!" "Ha ha..." Tô Mặc không ngờ Bàn Tử lại đoán đúng, không khỏi cười nói, "Không sai.

Đá ở đây đích xác là đến từ Từ Sơn!" Trong lúc nói chuyện, mọi người đã bắt đầu bước lên những bậc thang đi lên trên.

"Ái chà..." Nhìn bích họa trên tường, Bàn Tử luôn cảm thấy có chút quen mắt, "Lão Hồ, cậu xem đây có phải là cái con gì mà trước đó Tô tiểu ca nói..." Lão Hồ nhìn thoáng qua, tiếp lời Bàn Tử: "Rắn độc Tịnh Kiến A Hàm!" "Đúng đúng đúng!" Bàn Tử vỗ đầu, "Chính là nó, rắn Tịnh Kiến A Hàm!" Tô Mặc nhắc nhở: "Truyền thuyết kể rằng, Tịnh Kiến A Hàm là người bảo vệ của Tinh Tuyệt cổ thành, cho nên nơi này là hang ổ của chúng, số lượng nhất định còn nhiều hơn ở Từ Sơn!" Trần giáo sư lại nói: "Trong ghi chép về Tinh Tuyệt cổ quốc, đôi mắt là thứ vô cùng thần thánh.

Truyền văn, đôi mắt của Tinh Tuyệt nữ vương có năng lực thần quỷ khó lường!" Đôi mắt?

Nghe Trần giáo sư nói vậy, vết xăm hình con mắt sau lưng Tuyết Lê Dương cảm thấy có chút khó chịu, cả tấm lưng ẩn ẩn đau nhức, như có gai đâm.

"Truyền thuyết..." Trần giáo sư nhìn mọi người, sắc mặt dị thường nghiêm túc, "Đôi mắt của Tinh Tuyệt nữ vương chỉ cần nhìn chăm chú vào người nào, bà ta sẽ có cách khiến người đó triệt để biến mất khỏi thế giới này!

Là thực sự biến mất, không phải giết chết về mặt vật lý!" Thân là thanh niên tốt ngũ tốt xã hội chủ nghĩa, Bàn Tử đương nhiên sẽ không tin mấy lời ma quỷ này, lập tức phản bác: "Mấy cái này đều là do giai cấp thống trị bịa đặt lung tung để bảo vệ sự thống trị của mình thôi...

Chương 25

Mấy lão hòa thượng trong chùa mỗi dịp lễ tết còn mượn danh nghĩa bói toán để nói mấy câu huyền hoặc với khách dâng hương nhằm giữ vẻ thần bí cho bản thân...” “Trần giáo sư, ngài là trí thức, sao ngài cũng tin cái này?

Nếu ngài nói Tinh Tuyệt nữ vương là người ngoài hành tinh, rồi liệt kê một số dữ liệu tôi không biết và không hiểu, may ra tôi còn bán tín bán nghi, do dự nửa ngày...” Trần giáo sư nhướng mày: “Người ngoài hành tinh?

Không phải không có khả năng này...” “.....” Bàn Tử vốn mồm mép tép nhảy nghe vậy lập tức câm nín.

Trần giáo sư ra dáng trí thức tìm tòi học thuật, to gan nói ra giả thiết của mình: “Đối với quá khứ chúng ta là khoa học, nhưng đối với tương lai, chúng ta ở rất nhiều lĩnh vực rất có thể là mê tín, cho nên đối với bất kỳ suy đoán sự vật nào cũng không nên bài xích, giải mã đa góc độ, mở rộng tư duy mới là đúng đắn!

Tiểu Tô đồng chí, cậu nhìn nhận thế nào về đôi mắt của Tinh Tuyệt nữ vương?” Trần giáo sư tràn đầy mong đợi nhìn về phía Tô Mặc, hy vọng người trẻ tuổi được mình coi trọng này có thể cho mình một số kiến giải độc đáo.

“Có lẽ...” Tô Mặc trầm ngâm, “Có lẽ những người đó không phải biến mất, mà là đi tới một không gian khác...” Trong mắt Trần giáo sư xẹt qua một tia tinh quang, ông dừng bước, ra hiệu cho Tô Mặc nói tiếp.

Tô Mặc cũng không úp mở, tiếp tục nói: “Cửu Tầng Yêu Tháp trong sông băng Côn Luân là sản vật của Ma Quốc cổ đại.

Theo tôi được biết, Ma Quốc có truyền thuyết về Xà Thần Chi Nhãn, mà Tinh Tuyệt nữ vương lại có liên hệ mật thiết với Ma Quốc.

Do đó tôi suy đoán, sở dĩ Tinh Tuyệt nữ vương có thể làm cho người ta biến mất, nguyên nhân căn bản nhất chính là mượn nhờ 'Xà Thần Chi Nhãn' đưa người đó vào Hư số không gian!" Trần giáo sư đăm chiêu gật đầu: "Có lý, Tiểu Tô đồng chí, hiếm có người nghĩ được như cậu, khảo cổ chính là cần loại tư duy này của cậu!" Nói xong, Trần giáo sư lại nhìn Tiểu Sở, Tiểu Tát..., thầm nghĩ: "Đám học trò của mình đều học những kiến thức chuyên nghiệp nhất, nhưng sao lại không bằng Tô Mặc nhỉ?" Không nghĩ vấn đề này thì thôi, càng nghĩ sâu Trần giáo sư càng giận không chỗ phát tiết, hừ lạnh một tiếng với mấy người trẻ tuổi, xoay người tiếp tục đi lên phía trên.

"....." Tiểu Tát và Tiểu Sở gãi đầu, rõ ràng bọn họ cũng đâu nói gì, tại sao ánh mắt giáo sư vừa rồi lại kèm theo tức giận?

Không hiểu!

Không rõ!

Hai người trẻ tuổi đầy mặt nghi hoặc.

Thảo luận học thuật tạm thời kết thúc, đội ngũ tiếp tục leo lên trên.

Trên cột đá bốn phía điêu khắc dị thú thần điểu, mọi người đều muốn sớm đi ra khỏi địa cung nên chỉ cưỡi ngựa xem hoa nhìn lướt qua, cũng không lưu ý quá nhiều.

Gặp núi mở đường, gặp sông bắc cầu!

Trong lúc đó, mọi người lại khắc phục mấy khó khăn nhỏ, cuối cùng nửa tiếng sau đã đi tới cuối bậc thang đá — trước một cánh cửa đồng xanh.

"Mấy ngàn năm trước nhân loại lại có thể chế tạo ra cửa cổ bằng

đồng như thế này, thật khiến người ta khâm phục!" Trần giáo sư vẻ mặt kinh thán, nhưng nói rồi nụ cười trên mặt lại dần đông cứng, mày nhíu thật sâu, "Cánh cửa này e rằng không phải sức người có thể mở ra, chúng ta cần chìa khóa của nó!" Tô Mặc đi lên trước, nghiêm túc nhìn một chút, không khỏi cười khẽ: "Loại cơ quan thuật kỳ xảo dâm kỹ này, lão tổ tông Thăng Long chúng ta mấy ngàn năm trước đã chơi chán mấy cái bài này rồi!

Nhìn tôi đây!" Tô Mặc vươn bàn tay, sử dụng kỹ năng chuyên môn của Phát Khâu Trung Lang Tướng — Phát Khâu Song Chỉ.

"Cạch!" Một tiếng vang thanh thúy, cửa cổ bằng đồng nứt ra một khe hở nhỏ, Tô Mặc thu tay về, dùng sức đẩy cửa, nhưng lại cảm thấy rất tốn sức.

Khá lắm!

Có thiên sinh thần lực gia trì mà mình lại không đẩy nổi cánh cửa này.

Tô Mặc không tin tà, toàn thân dồn đủ khí lực, lần nữa đẩy cửa, nhưng kết quả vẫn y nguyên.

"Lại đây lại đây!" Tô Mặc cũng không kiên trì nữa, xoay người nói với người của đội khảo cổ, "Các vị lão thiếu gia, chúng ta cùng nhau đẩy cánh cửa này!" Mọi người tiến lên, cùng nhau động thủ đẩy cửa, nhưng dù tập hợp sức mạnh của mười mấy người trưởng thành bao gồm cả Tô Mặc, bọn họ cũng chỉ đẩy cửa đồng hé ra một lối nhỏ vừa đủ cho một người đi qua.

Thấy thế, Tô Mặc cũng đành bất lực: "Cứ như vậy đi, mọi người nghiêng người đi vào!" "Được!" Mọi người gật đầu, đồng ý kiến nghị của Tô Mặc.

Tô Mặc nghiêng người nhìn ra sau cánh cửa đồng khổng lồ, đó là

một hành lang tối đen như mực, có chút giống mộ đạo.

"Đi!" Thấy không có nguy hiểm, Tô Mặc nghiêng người chui vào.

Mọi người cũng không do dự nhiều, theo sát sau lưng Tô Mặc.

Đi mười mấy phút, Tuyết Lê Dương đột nhiên nói: "Liệu có phải chúng ta đã ở trong mộ đạo của Tinh Tuyệt nữ vương rồi không?" Tô Mặc nghĩ nghĩ, nói: "Cũng có khả năng này, mộ đạo Thăng Long cũng không dài như vậy!" "Thăm dò một chút là được chứ gì..." Lão Hồ vội vàng thu súng, từ trong túi lấy ra que phát sáng ném về phía trước.

"Bành!" Que phát sáng rơi xuống đất cách đó mấy chục mét trong mộ đạo.

Mãi đến lúc này mọi người mới phát hiện, hóa ra mọi người đã đi ra khỏi khu vực mộ đạo, phía trước lại là một cây cầu gãy dài mười mét.

Thấy thế, Tuyết Lê Dương lại nói: "Xem ra không có đường, đã đi đến đường cùng rồi!" Tô Mặc và Lão Hồ đi đến cuối cầu gãy, Tô Mặc cầm đèn pin, còn Lão Hồ thì lại lấy ra một cây que phát sáng ném xuống dưới.

"Đinh đinh!" Tiếng que phát sáng rơi xuống đất nghe rất kỳ quái, mọi người đi về phía trước, cúi đầu nhìn xuống.

Tô Mặc vẫn luôn nhìn xuống dưới thấy rõ ràng từ trong ánh sáng màu đỏ, que phát sáng rơi thẳng vào một đống tiền vàng.

Mọi người nhìn vàng bạc châu báu chất đầy bên dưới, không khỏi trừng lớn hai mắt, chấn kinh vô cùng.

Dường như bên dưới là một hồ nước được lấp đầy bởi vàng bạc châu báu, kim bích huy hoàng, ánh sáng chói mắt kích thích sâu sắc nhãn cầu của mọi người. 【Đinh!】 Ngay lúc Tô Mặc thất thần, tiếng Hệ thống đã lâu không gặp vang lên: 【Chúc mừng ký chủ kích hoạt

Thần Cấp Lựa Chọn!】【Lựa chọn 1: Nhặt được của rơi trả người đánh mất, không mang đi một xu một hào nào ở đây, thưởng Hoàng Kim Chủy Thủ...】【Lựa chọn 2: Chỉ mang đi vài đồng tiền vàng tượng trưng, thưởng Hoàng Kim Hắc Lư Đề Tử.】【Lựa chọn 3: Có thể mang đi bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu, nhét đầy vàng bạc châu báu bên dưới vào không gian hệ thống của mình, thưởng Hoàng Kim Đạo Mộ La Bàn!】 Nghe tiếng hệ thống, Tô Mặc cười lạnh: "Hừ, coi thường ai thế?

Người bình thường đều sẽ chọn cái thứ ba nhé, lựa chọn 1, 2 có cần thiết phải liệt kê ra không?

Ông đây mẹ nó đi trộm mộ, còn phải tiếp tục phát huy truyền thống nhặt được của rơi trả người đánh mất à?" ...

Chính cái gọi là tiền tài động lòng người, nhìn "đại dương vàng" lấp lánh ánh kim này, tất cả mọi người đều không kìm được nuốt nước miếng.

"Phát tài rồi..." Bàn Tử kích động toàn thân run rẩy, "Thật sự là phát tài rồi, sau này ai dám nói Bàn gia nghèo, Bàn gia liều mạng với kẻ đó!" "....." Trần giáo sư vỗ về sự xao động sâu trong nội tâm, làm học giả lớn tuổi nhất trong đội khảo cổ, ông cảm thấy mình cần thiết phải nhắc nhở mọi người vào lúc này: "Đây là đồ tùy táng của Tinh Tuyệt nữ vương, lăng mộ Tinh Tuyệt nữ vương ở ngay chỗ này, các đồng chí, hôm nay, câu đố mang tính thế giới sắp được chúng ta giải khai rồi!" Nghe lời Trần giáo sư, trong mắt mấy người trẻ tuổi của đội khảo cổ ý tham lam dần ít đi một chút.

"Ái chà...

Tôi nói này!" Bàn Tử nói: "Các đại ca cũng đừng ngẩn ra nữa, mau xuống dưới lấy châu báu!" Nói xong, Bàn Tử đặt tầm mắt lên người Tô Mặc, ánh mắt khẽ động, dường như đang hỏi "Chúng ta khi nào thì

động thủ?" Ngay cả Tuyết Lê Dương cũng nhìn về phía Tô Mặc.

Tô Mặc trầm ngâm nói: "Không có đường, chúng ta chỉ có thể đi xuống thôi..." "Được được được..." Bàn Tử kích động không thôi, "Chúng ta xuống dưới xem sao, bên dưới nhất định có tin tức khác!" Nói xong, Bàn Tử lấy từ trong ba lô ra mấy sợi dây thừng định tự mình xuống dưới.

Nhìn Bàn Tử cấp không thể chờ, trong lòng Lão Hồ cực độ cạn lời, Bàn Tử đều khắc hai chữ "cầu tài" lên trán rồi, thật coi người khác không nhìn ra sao, mình tém tém lại chút không được à?

"Vút!" Không đợi Bàn Tử buộc xong dây thừng, Tô Mặc nhảy một cái xuống dưới, lập tức biến mất trước mặt mọi người.

"Ào ào ào!" Khoảnh khắc Tô Mặc rơi xuống, vô số tiền vàng bị kích khởi, phát ra tiếng vang thanh thúy lại vui tai.

Bàn Tử vừa cầm dây thừng trong tay, đã thấy Tô Mặc biến mất trước mặt, ngẩn ra một chút rồi khen: "Khá lắm, cao như vậy mà nhảy thẳng xuống, đúng là phi nhân loại mà!" Quả thực, không phải người!

Tuyết Lê Dương nhìn thân thủ loát loát này của Tô Mặc, trong lòng lần đầu tiên cảm thấy Bàn Tử nói trúng điểm mấu chốt!

"Bàn Tử..." Lão Hồ lo lắng Bàn Tử gây ra chuyện gì, bèn đặc biệt dặn dò một tiếng, "Cậu phụ trách đoạn hậu..." Là bạn bè chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, Lão Hồ quá hiểu Bàn Tử, với cái tính mê tiền của hắn, nếu không nhân cơ hội vơ một nắm tiền vàng thì Lão Hồ tuyệt đối không tin.

Chương 26

Cho nên, Lão Hồ liền nghĩ ra một cách — để Bàn Tử đi sau lưng tất cả mọi người, như vậy chắc sẽ không còn ai phát hiện tên này trộm lấy bảo bối nữa nhỉ.

“.....” Bàn Tử lại không có tâm tư như Lão Hồ, vừa nghe Lão Hồ bảo phụ trách đoạn hậu, lập tức cuống lên, vội vàng kéo Lão Hồ nói: “Không phải, có nhầm không đấy, sao lại là tôi đoạn hậu?

Còn nữa, Lão Hồ đừng cứ nói với tôi đoạn hậu đoạn hậu, nhà tôi đếm ngược lên ba đời đơn truyền, Vương gia chỉ có tôi là độc đinh, cậu thế này không phải là trù ẻo tôi sao!” Bàn Tử vẻ mặt đầy u oán nhìn Lão Hồ, phảng phất như đang nói: “Hồ gia, núi vàng núi bạc ở ngay phía trước, ngài còn bắt tôi đoạn hậu, rốt cuộc cậu có phải anh em của tôi không!” “.....” Cái gì lung tung rối loạn thế?

Lão Hồ đau cả đầu, mình đã che giấu cho tên này như thế, con lừa ngu xuẩn này lại còn không hiểu. ...

Tiền bạc!

Đá mã não vàng!

Sau khi rơi xuống dưới, tim Tô Mặc đập cuồng loạn không thôi.

Đây là tài phú của một quốc gia!

Không gian hệ thống của mình lẽ ra phải lớn hơn chút nữa!

Tô Mặc ảo não không thôi, lần đầu tiên cảm thấy không gian hệ thống của mình sao mà nhỏ hẹp thế.

“Tô đội...” Mấy sợi dây thừng rơi xuống, người của đội khảo cổ từ trên vách núi từ từ tụt xuống, Bàn Tử là người xuống cuối cùng.

Trần giáo sư sau khi xuống, nhìn những bảo bối này, trịnh trọng nói với mọi người: "Các đồng chí, đồ cổ ở đây đều là vô giá, mọi người nhất định phải chú ý dưới chân!" Tiểu Sở gật đầu nói: "Giáo sư, chúng em hiểu!" Mà ngay tại phía sau, Bàn Tử nhân lúc mọi người không chú ý, chộp một nắm bảo bối nhét vào trong túi.

Tên này thật là!

Tô Mặc quay đầu trừng Bàn Tử một cái, ám chỉ Bàn Tử thu liễm một chút.

Cảm nhận được ánh mắt Tô Mặc, Bàn Tử nhanh chóng thu dọn châu báu, sau đó ngượng ngùng cười cười.

"Mọi người mau nhìn!" Tuyết Lê Dương đang quan sát xung quanh, bỗng nhiên phát hiện cái gì, chỉ chỉ phía trước, "Có ánh sáng!" "Có ánh sáng chứng tỏ phía trước có đường!" Mọi người nhao nhao hướng tầm mắt về phía trước, mà Tô Mặc thì bất động thanh sắc lùi về phía sau, đồng thời lại ra hiệu cho Bàn Tử.

Bàn Tử vốn đang rớt mạng trí thương lúc này đại não thông minh lại chiếm lĩnh cao điểm, hắn tiến lên, chủ động nói với mọi người: "Đi, vậy chúng ta mau đi về phía trước đi!" Trần giáo sư gật đầu, kêu một tiếng "Được", "Ra phía trước xem sao!" Mọi người bắt đầu thu dọn đạo cụ và ba lô, đi về phía trước.

Tô Mặc đứng giậm chân tại chỗ.

Thấy mọi người đi phía trước, toàn bộ đi ra khỏi mộ thất đồ tùy táng, Tô Mặc vung tay lên với đống vàng, "Vù" một tiếng, vàng trên mặt đất lập tức thiếu đi một phần ba, mà không gian hệ thống của Tô Mặc thì bị nhét đầy ắp.

"Đáng tiếc!" Nhìn số vàng còn lại, Tô Mặc thở dài một hơi, "Không thể mang hết đống bảo bối này đi..." Nhưng rất nhanh Tô

Mặc lại thoải mái, thế gian nào có nhiều chuyện tốt như vậy, mình lần này đã kiếm được đầy bồn đầy bát, vui vẻ là được rồi, nghĩ mấy chuyện này chỉ tổ làm mình thêm phiền não. 【Đinh!】【Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ lựa chọn, thưởng Hoàng Kim Đạo Mộ La Bàn!】 Tô Mặc mỉm cười, dưới chân đạp khinh công lập tức đuổi kịp mọi người đội khảo cổ phía trước.

Vừa rồi toàn bộ thao tác cũng chỉ khoảng nửa phút, không ai biết Tô Mặc lại tách khỏi đội ngũ, càng sẽ không có ai biết hắn vừa làm chuyện gì.

Mọi người đi theo ánh sáng đi tới một cái bệ đá nhỏ hẹp.

Trước mặt bệ đá là một không gian sâu không thấy đáy.

"Quỷ Động!" Thấy cảnh này, Tuyết Lê Dương kinh hô ngay tại chỗ, "Quỷ Động của tộc Quỷ Động!" "Quỷ Động!" Tiểu Tát có chút kinh ngạc, "Đây chính là thánh địa mà tộc Quỷ Động từng ngày đêm tế bái sao?" Nói xong, Tiểu Tát đi đến trên bệ đá, cúi đầu nhìn thoáng qua, vực sâu đen ngòm như một con quái thú ăn thịt người, khiến người ta vô cớ phát lạnh trong lòng.

"Sâu quá!" Tiểu Tát rụt chân về, nhanh chóng lui lại vị trí cũ, "Tuyệt đối sẽ không sai, đây chính là Quỷ Động!" Bàn Tử nghe mà vẻ mặt mơ hồ: "Các ngươi đang nói gì thế?

Quỷ Động gì?

Tộc Quỷ Động gì?" "Khụ khụ..." Tô Mặc hắng giọng giải thích, "Tinh Tuyệt cổ thành dưới chân chúng ta chính là do tộc Quỷ Động tạo thành, sở dĩ gọi họ là tộc Quỷ Động, chính là vì cái Quỷ Động trước mắt này, đây là thánh địa trong lòng họ, tộc Quỷ Động cũng là từ đây mà ra!" Bàn Tử có chút buồn bực, cúi đầu liếc mắt nhìn một cái, phát hiện trừ tối đen như mực ra cũng chẳng có thứ gì, sao tộc Quỷ Động lại coi nó là thánh địa?

Diệp Nhất Tâm tò mò: "Không biết Quỷ Động này rốt cuộc thông tới đâu?" Trần giáo sư không biết nên trả lời câu hỏi của học trò thế nào, bởi vì ông cũng không biết đầu kia của Quỷ Động thông tới đâu!

"....." Mọi người trầm mặc, tràng diện lập tức lạnh xuống.

Tô Mặc ánh mắt chớp động, dẫn đầu phá vỡ trầm mặc: "Còn nhớ tôi nói về Hư số không gian không?

Có lẽ nó liên kết với chính là Hư số không gian!" "Hư số không gian?" Nghe vậy, mọi người ngẩn ra, mà Trần giáo sư nghiên cứu văn hóa Tinh Tuyệt đã lâu thì bỗng nhiên bừng tỉnh: "Sao tôi không nghĩ tới điểm này, Hư số không gian, nó liên kết chính là Hư số không gian a!" Trần giáo sư dậm chân đấm ngực, sắc mặt kích động lại có chút tự trách.

"Xèo!" Lão Hồ theo lệ lại ném xuống một cây que phát sáng, ánh sáng đỏ bay xuống mãi, xuống mãi, rất nhanh liền mất tăm.

"Hít!" Mọi người hít một hơi khí lạnh, sâu không thấy đáy, thật sự là sâu không thấy đáy.

"Hư số không gian!" Cảm xúc của Trần giáo sư lúc này đã có chút không thể khống chế, "Từ nơi này rơi xuống, rất có thể không phải ngã chết, mà là trực tiếp biến mất!" Không phải ngã chết?

Mà là trực tiếp biến mất?

Cái này không phải cùng một ý sao?

Bàn Tử nghĩ nghĩ, sau đó thầm lẩm bẩm trong lòng một câu.

Lão Hồ nghe hiểu mà như không hiểu: "Vừa rồi cây que phát sáng kia là đi tới không gian khác?" Trần giáo sư khẳng định gật đầu: "Chỗ này cực có khả năng chính là một cái bệ đá liên kết hư không không gian, Tinh Tuyệt nữ vương nắm giữ bản lĩnh này, bà ta thật sự có thể làm cho người ta biến mất!" "Không được rồi, không được rồi!" Hai

chân Bàn Tử mềm nhũn, ôm đầu ngồi xổm trên mặt đất, "Đúng là đòi cái mạng già của tôi mà!" "....." Mọi người khó hiểu nhìn hắn.

"Ách..." Lão Hồ bất đắc dĩ giải thích với mọi người: "Không cần kinh hoảng, Bàn Tử nó sợ độ cao, từ nhỏ đã thế, chúng ta không cần để ý đến nó..." Tiểu Sở, Tiểu Tát mấy người khẽ gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu, sợ độ cao mà, không mất mặt, thường tình của con người.

"Ngươi...

Ngươi...

Cuối cùng cũng tới..." Ngay lúc này, trong đầu Tuyết Lê Dương bỗng nhiên vang lên một giọng nói mơ hồ.

"....." Tuyết Lê Dương tưởng mình bị ảo thính, nhất thời cũng không nghĩ nhiều.

"Ngươi cuối cùng cũng xuất hiện!" Giọng nói dần rõ ràng hơn, phảng phất như ngay bên tai.

Tuyết Lê Dương biến sắc, vội vàng hỏi mọi người: "Vừa rồi mọi người có nghe thấy âm thanh gì không?" "....." Mọi người mê mang nhìn Tuyết Lê Dương, đều lắc đầu.

"Sao có thể..." Tuyết Lê Dương nháy mắt đổi sắc mặt, "Mọi người không nghe thấy..." "Ngươi cuối cùng cũng xuất hiện!" Giọng nói kia tiếp tục lặp lại.

Lần này, Tuyết Lê Dương rốt cuộc hoảng lên, ma xui quỷ khiến nhìn lên trên một cái, mày nhíu chặt: "Đó là...

đó là cái gì?" Mọi người nghe tiếng nhìn lên, phát hiện trên không trung ngay đỉnh đầu mọi người lại còn có một cái bệ đá nhỏ.

Chương 27

Âm u lạnh lẽo!

Trong lòng mọi người phát lạnh, nơi đó uyển như địa ngục, nội tâm bọn họ đều thập phần chống cự.

Tuyết Lê Dương toàn thần quán chú nhìn chằm chằm phía trên, mắt cũng không chớp một cái.

Trong lòng cô thì có loại cảm giác không nói nên lời, dường như giọng nói vừa rồi là đến từ phía trên, hơn nữa theo thời gian trôi qua, cảm giác này của cô càng ngày càng mãnh liệt.

Bàn Tử ngồi dưới đất, không cho là đúng nói: "Quản nó là cái gì, đi lên xem chẳng phải sẽ biết sao..." Bàn Tử đưa tay chỉ bên cạnh, nói, "Kia chẳng phải là một con đường nhỏ men theo núi sao, có thể đi lên!" Mọi người nhìn theo, phát hiện quả nhiên như Bàn Tử nói, bên cạnh có con đường nhỏ men theo núi kéo dài thẳng về phía trước, liên kết với bệ đá nhỏ phía trên.

"Đi thôi...

Chúng ta đi xem!" Tô Mặc chủ động mở miệng, dẫn mọi người men theo đường nhỏ từ từ đi lên.

"Hả?" Đi được một lúc, Tiểu Sở lại mở miệng nói, "Phía trên sao lại còn có cái gốc cây to thế?" Tô Mặc mở Hoàng Kim Đồng, quét mắt nhìn một cái rồi nói: "Đó hẳn là Côn Luân Thần Mộc?" Tiểu Sở hỏi tiếp: "Côn Luân Thần Mộc?

Đó là cái gì?

Sao em chưa nghe nói bao giờ?" "Hừ!" Tô Mặc cười cười, vừa định mở miệng giải thích lại nghe phía sau Trần giáo sư hừ lạnh một

tiếng: “Đồ không học vấn không nghề ng nghiệp, Côn Luân Thần Mộc cũng chưa nghe qua!” Tiểu Sở: “.....” Trần giáo sư tiếp tục nói: “Côn Luân Thần Mộc.

Đây là một loại thần mộc cực phẩm, dùng nó làm quan tài, truyền thuyết có thể bảo vệ thi thể vạn năm không rữa!” Lần này, đến lượt Tô Mặc kinh ngạc, hắn không ngờ Trần giáo sư cũng hiểu biết mấy cái này.

Quan tài?

Tuyết Lê Dương như nghĩ tới điều gì, kinh ngạc nói: “Côn Luân Thần Mộc thích hợp làm quan tài!

Phía trên... phía trên là quan tài của Tinh Tuyệt nữ vương!” “Không sai!” Tô Mặc tán thưởng nhìn Tuyết Lê Dương một cái, “Phía trên chính là quan tài Tinh Tuyệt nữ vương, thật không ngờ, vua của tiểu quốc man di này lại có thể tìm được loại thần mộc bực này!

Cổ thư từng có ghi chép, năm đó Tần Thủy Hoàng diệt sáu nước, quét bát hoang cũng muốn tìm loại thần mộc này làm quan tài, nhưng cuối cùng lại thất vọng mà về!” “Ngươi cuối cùng cũng tới!” Giọng nói bên tai vẫn còn, lần này, Tuyết Lê Dương rốt cuộc xác định, giọng nói kia là đến từ phía trên.

Nghĩ tới đây, Tuyết Lê Dương thúc giục Tô Mặc: “Đi, lên trên xem một chút!” Tô Mặc gật đầu, tiếp tục đi về phía trước, mọi người cũng cẩn thận từng li từng tí đi theo.

Chưa đi được hai bước, Tiểu Tát của đội khảo cổ dường như lại phát hiện cái gì: “Mọi người xem, trên thần mộc có phải có thứ gì không?” Mọi người ngẩng đầu, cầm đèn pin chiếu lên trên, quả nhiên, đúng như Tiểu Tát nói, trên Côn Luân Thần Mộc thật sự có một thứ phát ra ánh sáng màu xanh lam.

“Củ khoai sọ lớn?” Bàn Tử vui vẻ, “Tinh Tuyệt nữ vương này cũng thích ăn khoai sọ à?” Lão Hồ lắc đầu, nội tâm cực độ cạn lời.

Tô Mặc trầm giọng nói: “Thi!

Hương!

Ma!

Dụ!

Mọi người đừng tới gần!” Lời còn chưa dứt, Tô Mặc lại phát hiện đã muộn.

Thi Hương Ma Dụ?

Nghe Tô Mặc nói, Trần giáo sư lẩm bẩm: “Không ngờ Thi Hương Ma Dụ chỉ tồn tại trong truyền thuyết... nó... nó lại thật sự tồn tại!” Lão Hồ cũng kinh thán nói: “Côn Luân Thần Mộc mà Long Quân Đế từng khổ cầu không được, Thi Hương Ma Dụ chỉ tồn tại trong truyền thuyết, Tinh Tuyệt nữ vương lại có thể sở hữu hai kiện bảo bối kinh thế hãi tục bực này, quả nhiên là lợi hại a!” “Nơi này...” Tuyết Lê Dương nhìn Thi Hương Ma Dụ, như bị mất hồn, cô đẩy Tô Mặc ở phía trước vào sát tường, sải bước đi lên, vừa đi miệng còn vừa lẩm bẩm, “Tôi hình như đã từng tới đây...” “Tuyết Lê Dương?” Tô Mặc sắc mặt khó coi, lớn tiếng hô: “Tuyết Lê Dương?” Tuyết Lê Dương như không nghe thấy tiếng Tô Mặc, ngơ ngơ ngẩn ngẩn đi về phía trước.

Mẹ kiếp!

Tô Mặc sử xuất khinh công Đạp Tuyết Vô Ngân, mũi chân điểm nhẹ lên vách tường, chỉ nghe “Vút” một tiếng, Tô Mặc liền rơi xuống bên cạnh Tuyết Lê Dương.

“Tuyết Lê Dương!!!” Tô Mặc vận khí đan điền, âm thanh như sóng dữ vỗ bờ, xuyên phá địa cốc, rạch nát chân trời.

“Tôi...” Tuyết Lê Dương thất thần, dừng bước, ánh mắt dần dần thanh minh, “Sao tôi lại ở chỗ này?” Lúc này, Trần giáo sư cũng nghĩ tới điều gì: “Đúng rồi, tôi nhớ ra rồi, có văn tự cổ thiên cổ từng ghi chép truyền thuyết Thi Hương Ma Dụ bên trong tàng chứa linh hồn ác quỷ, người sống tới gần, ắt bị ác quỷ đoạt xác!” “Giáo sư!” Tiểu Tát, Tiểu Sở hai người vẻ mặt đầy si mê, “Trên Côn Luân Thần Mộc hình như còn khắc văn tự Quỷ Động, Côn Luân Thần Mộc làm quan quách cho Tinh Tuyệt nữ vương, phía trên tất định ghi chép tin tức quan trọng của Tinh Tuyệt cổ thành, em phải sao chép nó lại!” Còn chưa đợi Trần giáo sư nói chuyện, Tiểu Tát, Tiểu Sở hai người trực tiếp lao ra, không gian nhỏ hẹp như thế, Tô Mặc cũng không tiện ngăn cản, chỉ có thể trơ mắt nhìn hai người leo lên Côn Luân Thần Mộc.

“Không đúng!” Lão Hồ trí thương online nhìn xung quanh, lập tức phát giác ra vấn đề!

Nhìn Lão Hồ sắc mặt tái nhợt, Bàn Tử vẻ mặt đầy lo lắng: “Lão Hồ, cậu sao thế?

Cái gì không đúng?” Lão Hồ sắc mặt khó coi: “Không biết, cảm giác có chút không đúng!” Bàn Tử hồ nghi: “Chỗ nào không đúng?” Lão Hồ nhìn bốn phía, trầm giọng nói: “Mọi thứ ở đây đều không đúng!” “Sột soạt ~” Thi Hương Ma Dụ xung quanh phát ra âm thanh dị dạng, phảng phất như muốn nở rộ.

“Hắc hắc!” Tiểu Tát, Tiểu Sở đứng dưới gốc Côn Luân Thần Mộc bỗng nhiên lao vào đánh nhau, hai người đều sắc mặt vặn vẹo, trong miệng phát ra tiếng gầm rú của dã thú, cực kỳ chói tai.

“Đây rốt cuộc là chuyện gì?” Trần giáo sư thấy cảnh này, phẫn nộ hét lớn một tiếng.

Tô Mặc sắc mặt ngưng trọng, nhanh chóng mở Hoàng Kim Đồng, đôi mắt vàng óng ánh lên ngọn lửa hừng hực, phản chiếu máu và lửa.

Tô Mặc từ từ ngẩng đầu, nhìn về phía Tiểu Sở và Tiểu Tát trên Côn Luân Thần Mộc.

"Phù!" Cái nhìn này trực tiếp dọa Tô Mặc giật mình, tim đập thót một cái.

Chỉ thấy phía trên Côn Luân Thần Mộc, một người phụ nữ khoác hắc bào, dáng vẻ giống hệt Tuyết Lê Dương đang đứng sừng sững trên đó, vẻ mặt trào phúng nhìn xuống Tiểu Sở và Tiểu Tát.

Phảng phất cảm nhận được ánh mắt Tô Mặc, người phụ nữ nhẹ nhàng ngẩng đầu, cách không nhìn về phía Tô Mặc.

"Xẹt!" Bốn mắt nhìn nhau, trong không trung dường như có tia chớp tím xẹt qua, không khí cực kỳ ngưng trọng.

Sao có thể!

Đồng tử Tô Mặc co rút lại, tâm thần chấn động dữ dội, lắc lắc đầu, lần nữa nhìn về phía vị trí vừa rồi.

"Vút!" Thân ảnh nháy mắt biến mất, giống như chưa từng xuất hiện.

Nhưng hắc khí tràn ngập bốn phía nhược hữu nhược vô vẫn bị Tô Mặc rõ ràng bắt được.

Tinh Tuyệt nữ vương?

Không... chính xác mà nói đây hẳn là âm hồn Tinh Tuyệt nữ vương!

Chương 28

Tô Mặc miệng đắng lưỡi khô, cũng là lần đầu tiên đụng phải chuyện tà môn thế này.

Tinh Tuyệt nữ vương nhục thân tuy chết, nhưng âm hồn này lại được hoàn cảnh âm sâm nơi đây cùng Côn Luân Thần Mộc, cùng với Thi Hương Ma Dụ tẩm bổ trở nên vô cùng cường đại!

Tô Mặc dời tầm mắt, lần nữa nhìn về phía Tiểu Tát và Tiểu Sở.

Chỉ thấy hai người trẻ tuổi của đội khảo cổ cầm đá đập vào đầu nhau.

"A!" Hai người hét lên một tiếng, máu tươi từ đầu phun ra, thấm ướt một vùng đất, sau đó "Rầm" một tiếng rồi mỗi người ngã xuống một bên.

"Bọn họ..." Trần giáo sư bi phẫn muốn chết kêu lên, "Bọn họ sao lại... sao lại..." Trần giáo sư càng nói càng kích động, một hơi không lên được, trực tiếp ngất đi.

"Giáo sư!" "Trần giáo sư!" Mọi người vội vàng vây quanh Trần giáo sư.

Tô Mặc vốn cũng định đi qua kiểm tra tình trạng cơ thể Trần giáo sư, nhưng ngay lúc này, lưng hắn phát lạnh, trong lòng càng dâng lên một cảm giác rợn cả tóc gáy.

Côn Luân Thần Mộc, Thi Hương Ma Dụ, Tuyết Lê Dương, Lão Hồ, Bàn Tử, phương xa thậm chí còn có Anh Tử, trùng trùng điệp điệp ảo ảnh cùng hoàn cảnh xung quanh chồng lên nhau.

"Lão Hồ, Bàn..." Tô Mặc vừa mở miệng, âm thanh lại im bặt, chỉ thấy ngay phía trước mình, một bóng đen đang cười tủm tỉm nhìn

mình.

“Thương!” Tô Mặc trực tiếp rút Xích Tiêu kiếm ra.

“Ha ha...” Tinh Tuyệt nữ vương cười rất vui vẻ, “Ngươi lại có thể nhìn thấy ta?” 【Đinh!】 Tiếng hệ thống cơ giới, lập trình hóa vang lên bên tai: 【Chúc mừng ký chủ tham dự cốt truyện chính thế giới Ma Thổi Đèn!】 【Lựa chọn 1: Sinh mệnh chỉ có một lần, quỳ cầu Tinh Tuyệt nữ vương khoan thứ, hiến dâng tất cả bảo bối của mình, cầu Tinh Tuyệt nữ vương tha cho cái mạng nhỏ, thưởng Trí Tuệ vĩnh cửu +30!】 【Lựa chọn 2: Vứt bỏ tất cả mọi người, một mình chạy trốn, thưởng Mẫn Tiệp vĩnh cửu +20!】 【Lựa chọn 3: Tử chiến không lùi, liều mạng với âm hồn Tinh Tuyệt nữ vương, sau khi giảo sát thành công thưởng Sức Mạnh vĩnh cửu +20!】 【Lựa chọn lần này có liên quan đến tính mạng ký chủ, xin ký chủ thận trọng lựa chọn!】 Hệ thống phá thiên hoang nhắc nhở hắn một lần, có thể thấy sự kiện lần này nguy cấp.

“.....” Tô Mặc không vội vã lựa chọn, mà nhìn về phía Tinh Tuyệt nữ vương, “Nữ vương đại nhân, ngươi muốn thế nào?

Là định dùng âm hồn chi thể liều chết một trận với ta, hay là định thả ta rời đi?” Nói xong, Tô Mặc thị uy cầm Xích Tiêu kiếm quơ quơ trước mắt Tinh Tuyệt nữ vương, phảng phất như đang nói: Ta có thanh thần kiếm chém sắt như chém bùn, thổi lông tóc đứt này, hỏi ngươi có sợ không?

“Thú vị?” Tinh Tuyệt nữ vương cười cười, “Lại có người cò kè mặc cả với ta, thật thú vị!” Tô Mặc trầm mặc không nói, hai mắt nhìn chằm chằm Tinh Tuyệt nữ vương chờ đợi câu trả lời cuối cùng của bà ta.

Là chiến hay là hòa, hiện giờ đều do Tinh Tuyệt nữ vương nói một câu.

Tinh Tuyệt nữ vương nhoẻn miệng cười khẽ, nói: "Để ta tha cho đám phàm nhân này cũng không phải là không thể..." Tinh Tuyệt nữ vương vẻ mặt đầy hứng thú nhìn Tô Mặc, "Ngươi ở lại, bọn họ đi, thế nào?

Nữ vương ta rất nhân từ đấy!" Trong mắt Tô Mặc nổi lên một tia giận dữ: "Xem ra là không thương lượng được rồi?" Tô Mặc vận chuyển khí huyết toàn thân, trong cơ thể đột nhiên truyền đến một trận tiếng vang kịch liệt, phát ra tiếng gầm thét như rồng như hổ, cả người sống động như một thanh lợi kiếm xuất vỏ!

Thấy cảnh này, trong mắt Tinh Tuyệt nữ vương lóe lên một tia kiêng kị: "Chẳng lẽ ngươi không muốn trường sinh cửu thị?" Trường sinh cửu thị?

Tô Mặc lạnh lùng nhìn Tinh Tuyệt nữ vương: "Giống như ngươi?

Làm một thứ người không ra người, quỷ không ra quỷ?" "Láo xược!" Tinh Tuyệt nữ vương nhướng mày phượng, lạnh lùng như sương, quát lớn, "Phàm nhân, ngươi thành công chọc giận ta rồi!

Hôm nay, các ngươi đều phải vĩnh viễn ở lại Tinh Tuyệt vương đô của ta!" Dưới cái nhìn chăm chú của Tô Mặc, Tinh Tuyệt nữ vương từ từ bay lên không trung, Thi Hương Ma Dụ xung quanh cũng rào rào nở rộ, nở ra những đóa hoa yêu dị.

Giờ khắc này, cơ thể Tinh Tuyệt nữ vương dường như nhận được sự gia trì của Thi Hương Ma Dụ, thân hình cũng càng ngày càng ngưng thực.

Bà ta lơ lửng giữa không trung, trên mặt mang theo sự cao ngạo của vương quyền, như thánh như uy, cả người uy nghiêm đến mức khiến người ta không dám nhìn thẳng.

"Tô đội, anh sao thế?" "Tô tiểu ca?" Trong mắt mọi người, Tô

Mặc giống như bị bệnh vậy, đang lẩm bẩm một mình với không khí.

“Hiện hình cho ông!” Tô Mặc dậm mạnh một chân xuống đất, sức mạnh khổng lồ lập tức làm mặt đất nứt toác, một vết nứt dữ tợn khủng bố lan về phía trước, kéo dài thẳng đến dưới chân Côn Luân Thần Mộc.

Sắc mặt Tinh Tuyệt nữ vương biến đổi, thân hình cứ thế bại lộ trước mắt mọi người.

Nhìn thấy Tinh Tuyệt nữ vương trên không trung, tất cả mọi người đều trực tiếp choáng váng.

“Mẹ kiếp, ả đàn bà này biết bay?” Mở miệng là văng tục, đây hiển nhiên là Bàn Tử!

“Trang phục của Tinh Tuyệt cổ quốc, bà ta sẽ không phải là Tinh Tuyệt nữ vương chứ, chuyện này là sao?” “Trời ơi, Tô đội vừa rồi là đang đối thoại với bà ta, Tô đội không phải là thần tiên chứ!” Mọi người há hốc mồm, triệt để ngẩn ra.

Ngay cả Bàn Tử và Lão Hồ từng theo Tô Mặc đi nam sấm bắc, nhiều lần thâm nhập hiểm địa cũng há to miệng, chuyện này triệt để đổi mới nhận thức của hai người.

“Bàn Tử?” “Hả?

Á!

Lão Hồ, cậu giẫm chân tôi làm gì?” “Biết đau?

Xem ra không phải mơ!” “Không phải...

Lão Hồ, sao cậu không tự giẫm mình?” Bàn Tử liếc nhìn Tinh Tuyệt nữ vương, ngẩn ra một chút, hắn tưởng mình nhìn lầm, đưa tay dụi dụi mắt, lại thấy Tinh Tuyệt nữ vương vẫn là bộ dáng kia.

“Dương...

Dương tiểu thư, Tinh Tuyệt nữ vương này sao lại giống cô như đúc vậy?" Bàn Tử lùi lại một bước, vẻ mặt sợ hãi nhìn Tuyết Lê Dương, "Hay là, cô chính là Tinh Tuyệt nữ vương, cô sở dĩ dẫn người vào Tinh Tuyệt cổ thành, chính là vì thu hoạch mạng người chúng tôi!" Tuyết Lê Dương cạn lời: "Bàn Tử, suy nghĩ của anh vĩnh viễn mới lạ như vậy!" Nói xong, Tuyết Lê Dương ngẩng đầu, nhìn chăm chú Tinh Tuyệt nữ vương trên không trung phảng phất như từ một khuôn đúc ra với mình, vẻ mặt đầy mê mang!

Vì sao?

Vì sao mình lại giống Tinh Tuyệt nữ vương đến vậy?

Chỉ là trùng hợp?

Nhưng vì sao mình lại thường xuyên mơ thấy Tinh Tuyệt cổ thành?

Khó hiểu, mê mang, các loại cảm xúc đan xen trong lòng Tuyết Lê Dương, khiến cô mãi không thể bình tĩnh.

Lão Hồ dường như nhìn ra sự đau lòng của Tuyết Lê Dương, hắn trừng Bàn Tử một cái: "Lúc này thì đừng so đo giống hay không giống nữa, hiện tại vấn đề tôi lo lắng nhất là chúng ta có thể sống sót đi ra ngoài hay không!" Bàn Tử đốn ngộ, tâm tình nháy mắt tồi tệ, lầm bầm với Lão Hồ: "Lão Hồ, cậu nói xem Tô tiểu ca có phải là đối thủ của Tinh Tuyệt nữ vương này không?" Sự tình đã đến nước này, Bàn Tử cũng chỉ có thể đặt tất cả hy vọng vào Tô Mặc, Tinh Tuyệt nữ vương là quỷ hồn, nhưng Tô Mặc cũng không phải người thường!

Lão Hồ trợn trắng mắt, tức giận đáp lại một câu: "Cái này sao tôi biết được?

Tuy nhiên, chúng ta hiện tại chỉ có thể cầu nguyện Tô tiểu ca thắng, bởi vì... chỉ có cậu ấy thắng, chúng ta mới có thể sống sót!"

Nhìn Tinh Tuyệt nữ vương trên bầu trời, sắc mặt Lão Hồ vô cùng ngưng trọng. ...

Cảm nhận được sức mạnh của Thi Hương Ma Dụ đang liên tục không ngừng dũng mãnh tràn vào cơ thể mình, Tinh Tuyệt nữ vương vẻ mặt đắc ý: "Ngươi cảm thấy mình sẽ là đối thủ của ta?" "....." Tô Mặc trầm mặc không nói.

Chương 29

Tinh Tuyệt nữ vương tưởng Tô Mặc sợ hãi, lập tức cười nói: "Kiến hôi, lời ta nói vừa rồi vẫn còn hiệu lực, hiện tại đầu hàng, ta có thể cho ngươi làm nô lệ của ta, sau này ngươi cũng có thể giống ta quan sát tuế nguyệt luân chuyển!" Mở miệng là nô lệ, ngậm miệng là kiến hôi, tượng đất còn có ba phần nóng nảy, càng đừng nói Tô Mặc đang tuổi huyết khí phương cương: "Thứ người không ra người, quỷ không ra quỷ, ở đó mà làm bộ làm tịch cái gì!" Rạch ngón tay, máu tươi thấm nhuộm lên Xích Tiêu kiếm, tiếng rồng ngâm vang vọng, Xích Tiêu kiếm lần nữa được kích hoạt, trên lưng kiếm quanh quẩn hư ảnh Thanh Long và Bạch Mãng.

"Ngươi muốn chiến, lão tử phụng bồi đến cùng!" Tô Mặc cổ động huyết khí toàn thân, cầm Xích Tiêu kiếm với thế mãnh long xuống núi lao về phía Tinh Tuyệt nữ vương.

Hả?

Cánh mũi Tinh Tuyệt nữ vương khẽ động, bà ta cũng ngửi thấy mùi huyết khí Thanh Long chí cương chí dương trên người Tô Mặc trong không khí, nhận ra một tia nguy hiểm, Tinh Tuyệt nữ vương nghiêng người tránh thoát trường kiếm của Tô Mặc.

Âm hồn, đây là kẻ địch Tô Mặc chưa từng giao thủ, thấy một kích không trúng, Tô Mặc cũng không liều mạng với Tinh Tuyệt nữ vương, dưới chân sử xuất khinh công Đạp Tuyết Vô Ngân, thân thể hóa thành tàn ảnh trực tiếp biến mất trước mặt Tinh Tuyệt nữ vương.

Giây tiếp theo, Tô Mặc đã tới bên cạnh Thi Hương Ma Dụ, chém loạn xạ vào nó.

Thi Hương Ma Dụ dễ chém hơn Tinh Tuyệt nữ vương nhiều, chỉ

mấy kiếm chém xuống, đám Thi Hương Ma Dụ đầy đất này đã bị chém mất một nửa.

“Ngươi...” Thấy cảnh này, Tinh Tuyệt nữ vương giận sôi gan, sát khí toàn thân lập tức tuôn ra.

“Kiến hôi, ta muốn băm ngươi thành vạn đoạn!” Tinh Tuyệt nữ vương gầm lên ngay tại chỗ, toàn thân mang theo sát cơ lẫm liệt lao về phía Tô Mặc.

Tô Mặc xoay người, hét lớn: “Đến hay lắm!” Âm hồn biết bay, Tô Mặc khó ra chiêu, nhưng chỉ cần bà ta xuống dưới, cục diện sẽ không giống nhau nữa.

“Đi chết đi!” Tay phải Tinh Tuyệt nữ vương lóe lên hắc quang sâm nghiêm, mục tiêu chỉ thẳng vào đầu Tô Mặc!

Hắc khí cuồn cuộn lan tràn, xâu xé không gian, một bàn tay khô khốc lao thẳng về phía đầu Tô Mặc, khí thế lẫm liệt khiến người ta kinh hãi.

Khí diễm trên người Tinh Tuyệt Nữ Vương lại càng khiến đám người đội khảo cổ nhịn không được mà quỳ rạp xuống đất. "Hừ, hôm nay oan hồn ngươi nhất định phải ngủ yên dưới lòng đất!" Tô Mặc thi triển Đạp Tuyết Vô Ngân, mượn lực tại chỗ nghiêng người né tránh đòn tấn công của Tinh Tuyệt Nữ Vương. "Tăng!" Khí lãng vô hình bao quanh thanh Xích Tiêu kiếm, Tô Mặc dùng lực vung kiếm, tiếng rồng ngâm khẽ vang vọng tận mây xanh. "Xèo xèo!" Sau khi Xích Tiêu kiếm chém lên người Tinh Tuyệt Nữ Vương, trên người bà ta toát ra một đóa hoa lửa màu xanh lam, tựa như ma trơi.

Tinh Tuyệt Nữ Vương biến sắc: "Lũ sâu kiến!" Tô Mặc lạnh lùng quát lớn: "Một đạo âm hồn mà cũng dám huênh hoang!" Tô Mặc tiếp tục vung kiếm, phối hợp với tốc độ quỷ mị, Xích Tiêu kiếm liên tục rạch phá thân thể Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Trong chốc lát, tiếng thảm thiết vang lên liên hồi!

Thân thể Tinh Tuyệt Nữ Vương giống như quả bóng bị xì hơi, khí thế bá đạo lẫm liệt vô song vừa rồi giờ phút này đã hoàn toàn biến mất, chỉ có thể bị động phòng ngự, rơi vào thế hạ phong. "Tiếp chiêu!" Tô Mặc hoãn một hơi, gia tăng tốc độ, tiếp tục mãnh công. "A!" Thấy tên nhân loại trước mắt càng đánh càng hăng, âm khí của mình lại không ngừng giảm bớt, Tinh Tuyệt Nữ Vương rốt cuộc không giữ được bình tĩnh nữa: "Sâu kiến, ngươi vui mừng quá sớm rồi, muốn chết thì cùng chết!" Tinh Tuyệt Nữ Vương gào thét thê lương, thanh âm thê thiết khiến người ta sởn gai ốc. "Tất cả mọi người đều phải chết!" Tinh Tuyệt Nữ Vương dốc sức hất Tô Mặc ra, thân thể cuốn theo chút âm khí ít ỏi còn sót lại lao về phía quan quách trên Côn Luân Thần Mộc ở bên cạnh. "Bùm!" Một tiếng nổ lớn vang lên, hắc khí đầy trời cứ thế tiêu tan. 【Đinh!】【Âm hồn Tinh Tuyệt Nữ Vương đã triệt để vẫn lạc, chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ lựa chọn, phần thưởng: Sức mạnh vĩnh cửu +20!】 Thanh âm hệ thống vang lên bên tai, nhưng trong lòng Tô Mặc lại dâng lên một cỗ dự cảm chẳng lành. "Xào xạc!" Chỉ thấy hắc khí phiêu tán đầy trời đang lăng không bay múa, lả tả rơi xuống đất. "Ong ong ~" Khoảnh khắc chạm đất, mặt đất đột nhiên rung động, từng đóa hoa đỏ rực trong nháy mắt nở rộ, đồng thời thôn phệ mọi thứ xung quanh với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Sắc mặt Tô Mặc khẽ run: "Đây là..." "Bỉ Ngạn Hoa!" Lão Hồ đột nhiên kinh hô: "Đây là Bỉ Ngạn Hoa!" "Ầm ầm!" Hoa tươi màu đỏ, cũng chính là Bỉ Ngạn Hoa trong miệng Lão Hồ điên cuồng lan tràn, nơi nào nó đi qua đều biến thành đất chết, bất kỳ sinh vật nào chứa dưỡng phân đều hóa thành chất dinh dưỡng cho Bỉ Ngạn Hoa.

Tô Mặc thu hồi trường kiếm, nhanh chóng rời khỏi Côn Luân Thần Mộc, khinh công điểm nhẹ mặt đất, bổ nhào tới bên cạnh đám

người Lão Hồ, Bàn Tử và Tuyết Lê Dương. "Bỉ Ngạn Hoa!" Lão Hồ cũng cuống lên, "Đây là Bỉ Ngạn Hoa, trong truyền thuyết, loại hoa này chỉ nở ở ranh giới âm dương và trên đường Hoàng Tuyền, nó đại biểu cho điềm báo chẳng lành!" Bàn Tử bị chấn kinh: "Tinh Tuyệt Nữ Vương rốt cuộc đã thu thập bao nhiêu bảo bối thế?

Côn Luân Thần Mộc, Thi Hương Ma Dụ, còn có cái Bỉ Ngạn Hoa này nữa.

Mẹ kiếp, sao bả không mở luôn cái vườn bách thảo đi!" "Mẹ nó, cái hoa chó chết này sao lan nhanh thế hả!" Chỉ trong nháy mắt, Bỉ Ngạn Hoa đã lan đến bên cạnh mọi người.

Bàn Tử gân cổ lên hét: "Mọi người chạy mau!" Mấy người không dám sơ ý, vội vàng chạy ngược về đường cũ, mà Bỉ Ngạn Hoa thì giống như một con cự thú mất khống chế đuổi sát không buông, thậm chí còn nhanh hơn tốc độ chạy của mọi người. "Tuyết Lê Dương... sao lại dừng lại, chạy mau đi, con mẹ nó chứ Tuyết Lê Dương!" Bàn Tử sốt ruột hét toáng lên.

Giọng Tuyết Lê Dương cũng vô cùng cấp thiết: "Không được, phía trước toàn là Bỉ Ngạn Hoa, đường cũ bị bịt kín rồi!" Bàn Tử ngửa mặt lên trời gầm thét: "Chó chết thật, chẳng lẽ Bàn gia ta hôm nay thật sự phải chết ở đây sao?

Ông trời chó má, ta ** bà nội mi!" "Bên này còn có đường, đi, theo tôi, nhanh!" Càng vào lúc nguy cơ, trí thương của Lão Hồ thường càng online, nghe thấy đường cũ phía trước bị bịt, hắn vội vàng quan sát tứ phía, lập tức phát hiện còn một con đường chưa bị lan đến.

Thấy Bỉ Ngạn Hoa đã sắp đến chân, Tô Mặc cũng thúc giục mọi người: "Đi mau, mau đi theo Lão Hồ!" Đám người đội khảo cổ chạy thục mạng về phía con đường chưa bị phong tỏa.

Không lâu sau, bao gồm cả Tô Mặc, mười mấy người đội khảo cổ

cùng nhau chạy vào trong một cửa hang.

Vào được trong hang, Bàn Tử thở hắt ra một hơi, quay đầu nhìn lại, phát hiện đám Bỉ Ngạn Hoa chó chết kia vậy mà cũng đuổi vào theo cửa hang. "Mẹ kiếp..." Bàn Tử mở miệng là tuôn ra quốc túy, "Bàn gia chạy muốn đứt hơi rồi mà đám hoa này vẫn sung mãn thế, tụi nó chích thuốc kích thích à?" "Gói thuốc nổ đâu!" Tô Mặc quát, "Dùng thuốc nổ oanh sập cửa hang!" Nghe Tô Mặc nói, Bàn Tử nghiến răng, mở ba lô lấy thuốc nổ ra, nhanh chóng châm lửa. "Xì!" Bàn Tử móc bật lửa, châm ngòi dẫn, dốc sức ném thuốc nổ về phía thông đạo đang bị Bỉ Ngạn Hoa lan tràn tới!

Mọi người theo bản năng bịt chặt lỗ tai, bao gồm cả Tô Mặc. "Bùm!" Tiếng nổ chấn động màng nhĩ vang lên, cả hang động kịch liệt chấn động mấy cái, lối vào sơn động cũng bị triệt để bịt chết. "....." Xung quanh hoàn toàn tĩnh mịch, Bỉ Ngạn Hoa ngoài hang động phảng phất cũng ngừng lan tràn.

Mọi người vừa thở phào nhẹ nhõm thì lại thấy trên đỉnh đầu có đá rơi xuống. "Không ổn!" "Cái hang này sắp sập rồi!" Mọi người vội vàng tiếp tục chạy nhanh về phía trước, chạy suốt hơn hai mươi phút, mãi cho đến khi tới một khu vực tương đối an toàn mới dừng bước. "Không chạy nổi nữa..." Bàn Tử mệt đến thở hồng hộc, "Bàn gia ta không chạy nữa, hôm nay có chết cũng phải chết ở đây!" Lão Hồ vốn định khuyên vài câu, nhưng vừa định mở miệng thì phát hiện mình ngay cả sức nói chuyện cũng không còn, đành phải ngồi phịch xuống bên cạnh Bàn Tử, há miệng thở dốc hổn hển.

Tô Mặc ghé vào vách tường, cẩn thận lắng nghe, sau khi phát hiện hang động không còn tiếng động gì nữa mới nói với mọi người: "Dừng rồi!" "Dừng rồi?" Không biết lấy đâu ra sức lực, Bàn Tử trực tiếp nhảy dựng lên, cũng ghé vào vách tường: "Ái chà, dừng thật rồi!

Ha ha, tôi đã nói mà, Bàn gia sao có thể chết ở cái xó xỉnh này được!" "....." Mọi người cạn lời, mỗi người tự thầm mắng một câu trong lòng: "Vừa nãy cũng không biết là ai cứ đòi sống đòi chết ở đây nữa".

Tô Mặc trút được gánh nặng, lập tức cũng ngồi xuống: "Nghỉ một lát đi!" Sống sót sau tai nạn, trong lòng mọi người đều cảm thấy nhẹ nhõm, ai nấy mở rộng cửa lòng, nói nói cười cười, trong lúc nhất thời, trong sơn động thật náo nhiệt.

Chương 30

"Đúng rồi?" Bàn Tử nghĩ đến một chuyện, hỏi: "Tinh Tuyệt Nữ Vương là thế nào?

Bà ta sống mấy ngàn năm ư?

Không thể nào chứ?" Sự tình vừa rồi thực sự là quá mức quỷ dị khó tin, thân là người vô thần, chuyện hôm nay coi như đã đổi mới nhận thức của Bàn Tử.

Lão Hồ nhận lấy nước Tô Mặc đưa qua, vừa uống vừa nói: "Hẳn là công lao của Côn Luân Thần Mộc và Thi Hương Ma Dụ kia rồi!" Ngữ khí Lão Hồ không khẳng định lắm, cho nên hắn lại nhìn về phía Tô Mặc, xem Tô Mặc có thể cho mình một lời giải thích hợp lý hay không.

Tuyết Lê Dương lắc đầu: "Côn Luân Thần Mộc và Thi Hương Ma Dụ tuy đều là thần vật trong truyền thuyết, nhưng cũng chỉ giữ cho thi thể bất hủ mà thôi, còn về chuyện người phục sinh... hẳn là không có khả năng!" Nói rồi, Tuyết Lê Dương cũng nhìn về phía Tô Mặc.

Thấy hai người Dương, Hồ đều nhìn mình, Tô Mặc trầm ngâm một lát rồi nói: "Tinh Tuyệt Nữ Vương chết thì đã chết rồi, điểm ấy không cần hoài nghi!

Vừa rồi đó chỉ là âm hồn của Tinh Tuyệt Nữ Vương!" "Trước đó tôi từng hoài nghi, vì sao Tinh Tuyệt Nữ Vương lại muốn tìm hai loại thần vật này?

Bất luận là Côn Luân Thần Mộc hay Thi Hương Ma Dụ, chúng đều có thể giữ cho nhục thân bất hủ!

Nếu như chỉ muốn nhục thân bất hủ, hai kiện thần vật này, kỳ thật

chỉ cần có một kiện là đủ!" Ánh mắt Tô Mặc lướt qua từng người.

Bàn Tử không kìm được hỏi: "Vậy Tinh Tuyệt cổ quốc vì sao lại tốn công tốn sức tìm cả hai thứ?" Tô Mặc trầm giọng nói: "Tôi suy đoán, Tinh Tuyệt Nữ Vương là muốn phục sinh và vĩnh sinh!" Tinh Tuyệt Nữ Vương xác thực đã chết, vừa rồi chỉ là âm hồn của bà ta.

Tuyết Lê Dương bị lời của Tô Mặc làm cho kinh ngạc tột độ: "Bà ta muốn phục sinh thế nào?" Tô Mặc nhìn thẳng vào Tuyết Lê Dương: "Hôm nay mọi người nhìn thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương tuy chỉ là âm hồn, nhưng bà ta cũng vô cùng đáng sợ!

Bà ta có thể báo mộng cho Dương tiểu thư, có thể tạo ra ảo cảnh cho Dương tiểu thư, tôi nghĩ bà ta nhất định là muốn hấp dẫn Dương tiểu thư tới để lấy được thứ giúp bà ta phục sinh!" Kỳ thật Tô Mặc còn một câu chưa nói.

Nếu hắn đoán không lầm, thứ cần thiết để khiến Tinh Tuyệt Nữ Vương phục sinh và vĩnh sinh hẳn là Mục Trần Châu!

Không sai!

Mấu chốt để Tinh Tuyệt Nữ Vương phục sinh chính là Mục Trần Châu!

Nếu Tô Mặc đứng ở góc nhìn thượng đế, bao quát toàn bộ thế giới *Ma Thổi Đèn*, hắn biết Mục Trần Châu tuy có năng lực thần quỷ khó lường, nhưng nó lại không thể khiến người chết sống lại.

Thế nhưng Tinh Tuyệt Nữ Vương cách đây mấy ngàn năm đâu có biết!

Ở thời đại lạc hậu như vậy, Tinh Tuyệt Nữ Vương kiên định tin rằng Mục Trần Châu có thể khiến mình phục sinh và vĩnh sinh!

Vì thế, bà ta còn chuẩn bị rất nhiều thủ đoạn, bao gồm Côn Luân Thần Mộc, Thi Hương Ma Dụ, Bỉ Ngạn Hoa, Tinh Tuyệt cổ thành

quỷ dị, Quỷ Động, cùng với Hư Số Không Gian!

Nghĩ đến đây, Tô Mặc lại lắc đầu, thầm cười Tinh Tuyệt Nữ Vương này thật sự là xui xẻo, lại gặp phải mình, mưu tính ngàn năm cứ thế hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Bàn Tử lại hỏi: "Âm hồn, trên thế giới này thật sự có âm hồn sao?" Tô Mặc nhếch khóe miệng: "Bàn Tử, cậu cũng đâu phải lần đầu tiên nhìn thấy âm hồn, không cần đại kinh tiểu quái như thế..." Không phải lần đầu tiên?

Đầu óc Bàn Tử không được linh hoạt lắm, hắn vò đầu bứt tai suy nghĩ hàm ý trong lời nói của Tô Mặc, nhưng Lão Hồ ở bên cạnh lại nghĩ tới điều gì đó, đồng tử co rụt lại: "Dã Nhân Cốc, hai đứa bé kia..." Trước đó hai đứa bé kia là thực thực tại tại xuất hiện trước mặt Lão Hồ và Bàn Tử, chỉ là so với Tinh Tuyệt Nữ Vương cường đại, cảm giác tồn tại của hai đứa bé kia cực thấp.

Tô Mặc lắc đầu, ám chỉ hắn hiểu là được, chuyện này không cần rêu rao.

Lão Hồ tâm lĩnh thần hội, trực tiếp ngậm miệng lại, đồng thời trong lòng cũng đã xác định âm hồn, loại đồ vật này xác thực tồn tại. "Thế hệ trước đều nói, sau khi kiến quốc tất cả yêu quái không cho phép thành tinh..." Bàn Tử chửi chửi mắng mắng, "Tinh Tuyệt Nữ Vương này lại dám gây án trên đầu ngọn gió, đáng đánh!" Mọi người cũng bị câu nói đùa này của Bàn Tử chọc cười, nhao nhao nhìn nhau cười một tiếng.

Tuyết Lê Dương còn có chuyện chưa rõ, thế là lại hỏi: "Bỉ Ngạn Hoa chỉ nở ở ranh giới âm dương lại nở rộ tại Tinh Tuyệt cổ thành, chẳng lẽ Tinh Tuyệt cổ thành... không... là Quỷ Động!

Quỷ Động có thể đi thẳng tới hai giới âm dương?" Vấn đề này ngược lại làm khó Tô Mặc, hắn nhún vai: "Vấn đề này, tôi cũng không

biết, dù sao tôi cũng chưa từng đi qua!" Tuyết Lê Dương cười xấu hổ, biết mình đã hỏi một câu ngớ ngẩn.

Hửm?

Thân thể tố chất dị thường của Tô Mặc phát giác được cái gì đó, nghiêng người nhìn thoáng qua một chỗ, trên mặt lập tức kinh hỉ không thôi: "Chỗ này có gió..." Có gió đại biểu cho có đường, có đường thì có thể thoát khốn.

Nghĩ đến đây, mấy người trực tiếp đứng dậy, nhìn về hướng đó.

Cửa hang phía trước rất nhỏ, nhỏ đến mức chỉ có thể cho một người bò vào. "Đi thôi, chúng ta đi xem một chút!" Nói rồi, Tô Mặc cúi thấp người, dẫn đầu chui vào cửa hang.

Tuyết Lê Dương và Lão Hồ đỡ Diệp Nhất Tâm cùng Trần giáo sư dậy, vội vàng đi theo.

Bàn Tử bất đắc dĩ, lần nữa phụ trách đoạn hậu.

Cứ như vậy, mấy người gian nan xuyên qua thạch đạo chật hẹp, lảo đảo đi mười mấy phút, tới một không gian hang đá lớn hơn.

Tô Mặc mở Hoàng Kim Đồng quét nhìn xung quanh, sau khi xác nhận an toàn, hắn phủi bụi đất trên người rồi đứng dậy. "Có tống tử!" Bàn Tử nhìn thấy có hai bộ hài cốt ngồi xếp bằng ở trung ương, theo bản năng liền cầm súng lên.

Lão Hồ liếc mắt: "Tống tử cái gì mà tống tử, hài cốt này sắp biến thành tiêu bản rồi..." Bàn Tử vẻ mặt nghiêm túc: "Lão Hồ, chúng ta không thể sơ ý, dọc đường đi này gặp chuyện tà môn còn ít sao?" "Thắp đèn, thắp đèn," nói rồi, Bàn Tử liền từ trong ba lô lấy ra hai cây nến.

Động tác này triệt để hấp dẫn sự chú ý của Tuyết Lê Dương, cô nhíu mày, nói thẳng: "Động tác thành thạo như vậy, các anh còn nói

mình chưa từng đào mộ tổ tiên nhà người khác sao?" Một câu một tống tử, thuận tay lại thắp nến.

Kẻ ngu cũng có thể đoán được hai người này từng đào mộ, huống chi là Tuyết Lê Dương tâm tư kín đáo.

Tô Mặc cả đời này chưa từng cạn lời như thế, đến phút cuối cùng rồi mà Bàn gia này lại còn gây chuyện.

Ách...

Bàn Tử nghe thấy lời Tuyết Lê Dương, thân thể đang thắp nến lập tức cứng đờ. "Phù phù..." Bàn Tử vội vàng thổi tắt nến, "Dương tiểu thư, cô nói linh tinh cái gì thế?

Chúng tôi tuyệt đối là con nhà tông...

Mẹ tôi năm nào cũng là 'Người cầm cờ hồng mùng 8 tháng 3', tôi là thanh niên xung kích, làm sao có thể là trộm mộ được...

Dương tiểu thư, cô nghĩ nhiều rồi, cô thật sự là nghĩ nhiều rồi!

Chương 31

Ha ha..." Bàn Tử cùng Lão Hồ cười gượng gạo, thấy Tuyết Lê Dương vẫn nhìn chằm chằm bọn họ, hai người hận không thể tìm cái lỗ để chui xuống.

Sự việc đến nước này, Lão Hồ cũng đành phải ngả bài với Tuyết Lê Dương: "Không sai, Dương tiểu thư, anh em chúng tôi xác thực từng trộm mộ, nhưng chúng tôi cũng không phải loại thổ phu tử đi đào mộ tổ tiên nhà người ta, nói thế nào đi nữa, chúng tôi cũng là đường đường Mô Kim Hiệu Úy a!" "....." Tuyết Lê Dương ngưng thị Lão Hồ, hồi lâu mới nói: "Định bàn tử quải thiên kim, hải tử quái hưởng, câu trảo thích can tử, đảo đấu quán đại đỉnh nguyên lương, nguyệt chiêu tử viễn thải bao bất thượng!" Bàn Tử có chút mộng, nói thầm với Tô Mặc: "Cô nàng người Mỹ này đang nói cái gì thế?" Tô Mặc thấp giọng nói: "Tiếng lóng trong nghề, ám ngữ của ngành trộm mộ!" Bàn Tử kinh nghi: "Cô nàng người Mỹ biết ám ngữ ngành trộm mộ, cô ta là..." "Không sai!" Tô Mặc gật đầu, "Cô ấy cũng là Mô Kim Hiệu Úy!" "A!" Bàn Tử há to mồm. "Được rồi được rồi..." Tô Mặc giảng hòa, "Dương tiểu thư, lúc này thì đừng so đo vấn đề trộm mộ nữa, hiện tại vấn đề tôi lo lắng nhất là chúng ta có thể sống sót ra ngoài hay không!" Tô Mặc nhìn thoáng qua hoàn cảnh chung quanh, trục cái phân tích: "Chỗ này có cái hộp đá, không biết có cơ quan hay không." Lão Hồ cầm hộp đá lên, tỉ mỉ quan sát. "Trên tường còn có bích họa!" Tuyết Lê Dương quét mắt nhìn nội dung bích họa, nói: "Từ nội dung bích họa này mà xem, hai bộ thi thể này, một cái là Tiên tri, một cái là người hầu của ông ta..." Lúc này, Lão Hồ cũng đột nhiên nói: "Mọi người nhìn xem, mười mấy bức đồ họa điêu khắc trên hộp đá này, liên kết lại giống như là một lời tiên tri cổ xưa..." Bàn Tử cấp

thiết nói: "Lão Hồ khoan hãy quản tiên tri cái gì, cậu xem trên hộp có thông đạo nào để ra ngoài không?" Lão Hồ lại kiểm tra hộp đá một chút, rất nhanh lại lắc đầu: "Thật đúng là không có!" Bàn Tử lập tức xì hơi, vô cùng ủ rũ.

Tuyết Lê Dương nhìn chằm chằm bích họa, lại nói: "Tiên tri từng tiên đoán, mấy ngàn năm sau sẽ có năm con người xông vào, cũng mở hộp đá ra." Bàn Tử đếm số người trong đội ngũ, lập tức nói: "Năm người?

Sao có thể?

Chúng ta có sáu người được không?" Rất nhanh, Bàn Tử lập tức lại nghĩ tới một loại khả năng, sắc mặt trắng bệch, đôi môi run rẩy nói: "Hay là nói... trong sáu người chúng ta, còn có một là âm hồn?" "Âm hồn?

Âm hồn?" Trần giáo sư vốn đã hôn mê nghe được thanh âm của Bàn Tử, bỗng nhiên mở mắt: "A!

Có quỷ!

Có quỷ!" Trần giáo sư vừa chạy vừa kêu: "Có quỷ a..." "Ha ha, quỷ, mau ra đây, ta không sợ ngươi!" "....." Mọi người nhìn Trần giáo sư, đưa mắt nhìn nhau.

Bàn Tử nói: "Trần giáo sư này xem ra là điên rồi..." Lão Hồ than thở: "Cũng khó trách, nhiều học sinh của ông ấy như vậy, hiện tại chỉ còn lại Tiểu Diệp sống sót..." "Quỷ!" Trần giáo sư quay đầu nhìn thấy Tuyết Lê Dương, thân thể run lên cầm cập: "Quỷ!!!" "Trần giáo sư!" Nhìn thấy trạng thái của Trần giáo sư, nội tâm Tuyết Lê Dương nhói đau, có chút không đành lòng, "Là cháu, là cháu Shirley Dương đây ạ!" "Quỷ quỷ!!" Trần giáo sư vừa kinh vừa sợ, thấy Tuyết Lê Dương tới gần mình, ông ta nhe răng múa vuốt vồ về phía cô: "Ta muốn cho người chết, ta muốn cho ngươi chết!" "Bốp!" Tô Mặc xuất hiện sau

lưng Trần giáo sư, vươn tay vỗ vỗ vai ông, "Cạch" một tiếng, Trần giáo sư trực tiếp ngất đi.

Tuyết Lê Dương giật mình: "Trần giáo sư..." Tô Mặc an ủi: "Không sao, cứ để ông ấy ngủ một lát đi, việc cấp bách của chúng ta bây giờ là mau chóng tìm được lối ra!" Tuyết Lê Dương thấy Trần giáo sư hô hấp bình ổn, cũng không có gì đáng ngại, lúc này mới buông lỏng tâm tình.

Lão Hồ mở hộp đen ra: "Trong hộp hóa ra còn có một tấm da cừu..." Tuyết Lê Dương nghe tiếng đi tới: "Bên trong vẽ cái gì..." Lão Hồ định thần nhìn một chút, sau đó nói: "Phía trên ghi chép chuyện về Quỷ Động, mấy ngàn năm trước..." Tô Mặc cắt ngang: "Lão Hồ, chuyện Quỷ Động quá mức xa xưa, ngày sau hãy nói, hiện tại là tìm đường!" "A...

Được!" Lão Hồ tiếp tục lật xem cuốn da cừu, "Tiên tri tiên đoán sau khi ông ta chết tám trăm năm, núi Trát Cách Lạp Mã lại đón một bộ lạc mới, bộ lạc này chính là tiền thân của Tinh Tuyệt quốc..." "Về sau Tinh Tuyệt Nữ Vương có được một đôi mắt có thể nhìn thấu Quỷ Động, bà ta nắm giữ sức mạnh thần bí khó lường chinh phục mười mấy lân bang chung quanh." "Mà những hành vi thiên nộ nhân oán này rốt cuộc sẽ chọc giận Chân Thần, Chân Thần liền đem ngọn núi này cùng với địa vực phụ cận đều giao cho ma quỷ, sa mạc nuốt chửng tất cả thành thị, tất cả người và súc vật của quốc gia này cùng với hắc xà ác linh trong Quỷ Động đều sẽ bị chôn sâu dưới lòng đất!" Tuyết Lê Dương khẽ gật đầu, những thứ ghi chép trên đó nhất trí với truyền thuyết về Tinh Tuyệt cổ thành mà gia tộc cô lưu truyền.

Lão Hồ ngừng lại một chút, lần nữa lật trang: "Tiên tri từng tiên đoán, mấy ngàn năm sau sẽ có năm người may mắn vì sườn núi nứt ra mà tới nơi này, trong đó có một người là hậu duệ của bộ lạc Tiên tri!" "....." Nghe được câu này, Tô Mặc, Lão Hồ, Bàn Tử đều chuyển tầm

mắt lên người Tuyết Lê Dương.

Bàn Tử nhướng mày: "Dương tiểu thư, cái người hậu nhân Tiên tri này, trong mấy người chúng ta thì khả năng cao nhất chính là cô.

Tổ tiên của cô từng sinh sống ở đây sao?" Tuyết Lê Dương rõ ràng không muốn thảo luận vấn đề này, day day thái dương, nói: "Chuyện này sau này tôi sẽ kể cho các anh!" Lão Hồ gật đầu, cảm giác Tuyết Lê Dương nói cũng có mấy phần đạo lý, dù sao lúc này không phải lúc thảo luận vấn đề này.

Hắn cúi đầu nhìn cuốn da cừu, sắc mặt bỗng nhiên ngưng trọng lên: "Phía trên nói, Tiên tri sẽ chỉ ra một con đường đào sinh cho hậu đại của mình, nhưng tiền đề của chuyện này là —— tuyệt đối đừng làm rơi cuốn sách da cừu xuống đất!" "Khoảnh khắc cuốn da cừu rơi xuống đất chính là lúc bão cát bắt đầu, đến lúc đó hoàng sa sẽ lần nữa che lấp Tinh Tuyệt cổ thành và thần sơn Trát Cách Lạp Mã, cho đến tận cùng của thời gian!" Nghe thấy lời này, trái tim mọi người lập tức bị treo lên.

Ngay cả trong lòng Lão Hồ cũng có mấy phần u ám, phảng phất cuốn da cừu trong tay nặng tựa ngàn cân, hắn cẩn thận từng li từng tí lật giở, lại phát hiện phía sau trống không, tất cả ghi chép đến đây là kết thúc.

Nhìn Lão Hồ ngây ra tại chỗ, Bàn Tử hỏi: "Hết rồi?" Lão Hồ ngẩng đầu: "Hết rồi!" "Thông đạo đào sinh đâu?" Bàn Tử và Lão Hồ hai người mắt lớn trừng mắt nhỏ, nhất thời không nói gì...

Tô Mặc kiểm tra xung quanh một chút, sau khi lặp đi lặp lại xác nhận xung quanh không có thông đạo đào sinh, nói: "Lời của Tiên tri không thể không tin, nhưng cũng không thể tin hoàn toàn!" Tô Mặc nhận lấy cuốn da cừu từ tay Lão Hồ, không nói hai lời, trực tiếp ném xuống đất. "Tô tiểu ca, cậu làm cái gì thế?" Bàn Tử bị động tác này

của Tô Mặc dọa cho kinh hồn táng đảm, tim Lão Hồ cũng thót một cái, vẻ mặt kinh hãi nhìn Tô Mặc.

Tô Mặc mỉm cười: "Đừng lo lắng, tôi tự có tính toán!" "Ầm ầm!" Cả ngọn núi đều đang run rẩy, bích họa trong động huyệt nứt toác, đá không ngừng rơi xuống, không bao lâu sau, ba cái cửa hang sâu hun hút xuất hiện trước mặt mọi người. "Mẹ kiếp..." Bàn Tử mắng, "Tôi nói này Dương tiểu thư, Tiên tri nhà cô không phải đang chơi chúng tôi đấy chứ, nói là không cho ném sách da cừu xuống đất, giờ rơi xuống đất lại lập tức xuất hiện ba cái thông đạo!" Nhìn ngọn núi lung lay sắp đổ, Tuyết Lê Dương cũng cuống lên: "Hẳn là chỉ có một con đường là đúng!" Thi cốt Tiên tri đổ xuống, cánh tay lại chỉ hướng về một cái lối ra nào đó.

Thấy thế, Tô Mặc trút được gánh nặng: "Đi đi đi.

Đi theo tôi!" Nói rồi, Tô Mặc mang theo Trần giáo sư cùng Diệp Nhất Tâm lao về phía sơn động mà Tiên tri chỉ dẫn.

Lão Hồ, Bàn Tử, Tuyết Lê Dương cũng không kịp suy nghĩ nhiều, nghiến răng, gắt gao đi theo Tô Mặc.

Mấy người chân trước vừa đi, chân sau một tảng đá liền lấp kín sơn động. .....

Nhóm Tô Mặc cứ đi thẳng về phía trước, cũng không biết qua bao lâu, phía trước rốt cục xuất hiện ánh sáng, sắc mặt mọi người cuồng hỉ.

Mười mấy phút sau, bọn họ rốt cục đi ra khỏi sơn động, hít thở không khí tự do bên ngoài, mọi người ngửa mặt lên trời cười to.

Tô Mặc gân cổ lên hô to: "An Lực Mãn lão gia tử..." Tô Mặc biết An Lực Mãn đang ở ngay gần đây, trước đó hai người đã ước định như vậy. "Thế này thì ổng nghe thấy thế nào được!" Bàn Tử cười ha

hả, lấy bật lửa thuận tay châm một bó thuốc nổ ném ra ngoài. "Bùm!" Tiếng nổ vang tận mây xanh, chấn động màng nhĩ. "Nhanh nhanh nhanh!" Không bao lâu sau, liền thấy An Lực Mãn cưỡi lạc đà bẩn thỉu hề hề chạy tới, sau khi nhìn thấy đám người Tô Mặc, lão vui mừng quá đỗi, vội vàng chạy tới: "Sa mạc lại sắp nổi gió rồi, các người mau lên lạc đà!" Mấy người cưỡi lên lạc đà, mau chóng thoát ly nơi này, thế nhưng bọn họ vừa đi được hai bước, hắc phong bạo đã cuộn trào ập tới, rất nhanh liền nhấn chìm mọi người.

Không biết đã qua bao lâu.

Trong một rãnh cát trên sa mạc, loáng thoáng có thể nhìn thấy mấy thân ảnh bị chôn trong cát.

Tô Mặc tỉnh lại đầu tiên, dùng sức gạt cát trên người mình ra, sau khi đứng dậy nhìn bầu trời thanh thiên bạch nhật, mới phát hiện bão cát đã qua đi, tiếp đó liền nhìn thấy bên cạnh mình vùi lấp mấy người vẫn còn đang hôn mê.

Chính là mấy người Lão Hồ, Tuyết Lê Dương.

Tô Mặc vội vàng đào Tuyết Lê Dương, Lão Hồ, Bàn Tử, Trần giáo sư, An Lực Mãn ra. "Khụ khụ..." Bàn Tử uống một ngụm nước, mở mắt ra, hữu khí vô lực nói: "Chúng ta... chúng ta bây giờ đang ở đâu đây..." An Lực Mãn ở một bên đã tỉnh táo từ lâu vùi đầu nói: "Lạc đà mất rồi, chúng ta lạc lối trong sa mạc rồi..." "Không có nước..." Vừa trốn khỏi Tinh Tuyệt cổ thành, mọi người lại lạc lối trong sa mạc, Lão Hồ than: "Chúng ta có thể kiên trì mấy ngày?" Nhìn hoàng sa mênh mông, trên mặt Tuyết Lê Dương một mảnh tro tàn: "Tôi vẫn là liên lụy mọi người, nếu tôi không tổ chức đội khảo cổ, mọi người cũng sẽ không gặp phải tình cảnh ngày hôm nay..." Lão Hồ vừa định an ủi vài câu, lại nghe Tuyết Lê Dương nói tiếp: "Tôi biết mọi người đều rất hiếu kỳ về thân phận của tôi, kỳ thật tôi là hậu nhân tộc Trát

Cách Lạp Mã...

Tổ tiên của chúng tôi vì muốn nhìn trộm bí mật của Quỷ Động, phản tao kỳ họa, chịu phải lời nguyền của Quỷ Động...

Bởi vì lời nguyền này, tất cả hậu duệ trong tộc chúng tôi đều không sống quá năm mươi tuổi, đây cũng là nguyên nhân vì sao tôi luôn kiên trì muốn tìm được Tinh Tuyệt cổ thành!" Mọi người giống như đang nghe thiên thư, kinh ngạc nhìn Tuyết Lê Dương. "Có thể các anh không có ấn tượng gì với tộc Trát Cách Lạp Mã..." Tuyết Lê Dương trầm giọng nói, "Vì phá giải huyết mạch trớ chú, hậu duệ tộc Trát Cách Lạp Mã cuối cùng thành lập một lưu phái trộm mộ, gọi là Bàn Sơn Đạo Nhân!" Phát Khâu Trung Lang Tướng, Mô Kim Hiệu Úy, Bàn Sơn Đạo Nhân và Tả Lĩnh Lực Sĩ, cùng với Quan Sơn Thái Bảo.

Ngũ đại môn phái giới trộm mộ, có thể nói là không ai không biết, không người không hay.

Bàn Tử há to miệng: "A.

Cô...

Cô là..." Tuyết Lê Dương gật đầu, chủ động nói: "Không sai, Bàn Sơn Đạo Nhân, cũng giống như Mô Kim Hiệu Úy các anh, tiên tổ của tôi đã từng lai vãng dưới lòng đất, đặt chân chốn âm dương, chẳng qua chúng tôi không vì vàng bạc tài bảo, chỉ vì Mục Trần Châu, muốn dùng nó giải khai huyết mạch trớ chú của chúng tôi!" "....." Lão Hồ cùng Bàn Tử chấn kinh vô cùng, mà Tô Mặc thì nhíu mày, khẽ nói: "Mục Trần Châu cũng không ở Tinh Tuyệt cổ thành, lần này cô hiển nhiên là tìm nhầm chỗ rồi!" Tuyết Lê Dương đồng tử phóng đại, khó có thể tin nhìn Tô Mặc: "Anh biết Mục Trần Châu?" "Ách..." Tô Mặc trầm ngâm nói, "Mục Trần Châu biệt danh Phượng Hoàng Đảm, xác thực có thể tiêu trừ lời nguyền trên người cô, năm đó nó xác thực đã

từng bị Hiến Vương đoạt được, hiện tại nó đang..." Tô Mặc dừng một chút, thoại âm xoay chuyển: "Hiện tại nó ở đâu, tôi cũng không được biết!" Tô Mặc vẫn là nói dối một chút với Tuyết Lê Dương, dù sao với tính cách của Tuyết Lê Dương, sau khi biết hạ lạc của Mục Trần Châu, khẳng định sẽ đặt chân đến Vân Nam Trùng Cốc.

Chương 32

Nguy hiểm ở Vân Nam Trùng Cốc còn cao hơn nhiều so với Tinh Tuyệt cổ thành, mạo muội tiến vào, tất tử vô nghi! "Vậy sao!" Nghe được lời Tô Mặc, Tuyết Lê Dương rõ ràng có chút ủ rũ.

Cảm nhận được hoàn cảnh chung quanh càng ngày càng khô nóng, Bàn Tử rốt cục nhịn không được, kêu rên nói: "Không ngờ Bàn gia ta lại chết ở cái nơi chó ăn đá gà ăn sỏi này, không cam tâm, không cam tâm a!

Ông trời già, cho con đường sống đi!" Bàn Tử tâm tro ý lạnh quỳ trên cát, học động tác của An Lực Mãn cầu nguyện với trời: "Cho con đường sống đi ông trời già!" Có lẽ là lời cầu khẩn thật sự có tác dụng, Bàn Tử ngẩng đầu, bỗng nhiên nhìn thấy trên cồn cát phương xa lại đứng một con lạc đà toàn thân trắng toát, tinh oánh như ngọc!

Nhớ tới lời lão gia tử An Lực Mãn trước đó, Bàn Tử toàn thân run rẩy lên: "Lão Hồ, Tô tiểu ca, bạch... bạch lạc đà, mọi người mau nhìn, bạch lạc đà!" Nghe được lời Bàn Tử, An Lực Mãn lão gia tử bỗng nhiên ngẩng đầu, đồng dạng cũng nhìn thấy bạch lạc đà ở cách đó không xa.

An Lực Mãn cả người đều kích động lên: "Bạch lạc đà là thánh vật, nó có thể xuất hiện trong sa mạc, chứng minh trớ chú đã kết thúc, ông trời đã thu hồi mảnh sa mạc này, mau đi theo nó, mau đi theo nó!" Nói rồi, An Lực Mãn phát điên chạy về phía bạch lạc đà, mọi người nhìn nhau một cái, theo sát phía sau. .....

Mấy ngày sau, tại một trấn nhỏ trên sa mạc.

Tô Mặc cầm hai vạn tệ đặt bên cạnh An Lực Mãn: "Lão gia tử, lần này đa tạ ông!" Cũng khó trách An Lực Mãn lại mê tín như vậy,

cả ngày thần thần dao dao, thực sự là bạch lạc đà quá thần kỳ.

Dưới sự chỉ dẫn của bạch lạc đà, mọi người đi ra khỏi sa mạc.

Chỉ là trong một cái quay đầu, bạch lạc đà lại biến mất ngay dưới mi mắt mọi người, có thể nói là lai vô ảnh khứ vô tung.

Có lẽ đúng như An Lực Mãn nói, những con bạch lạc đà này chính là sứ giả của Chân Thần. "Cảm ơn..." Nhìn số tiền có thể để lão nửa đời sau cơm áo không lo, An Lực Mãn lập tức cười lên.

Tô Mặc lại nói: "Lão gia tử, chúng ta cũng coi như là sinh tử chi giao!

Nếu như ngày sau cần tôi giúp đỡ, có thể tới Yến Kinh tìm tôi!" Tô Mặc lưu lại địa chỉ cửa hàng đồ cổ của mình, sau đó chắp tay với An Lực Mãn nói: "Tô Mặc tôi tuyệt đối không nói hai lời!" An Lực Mãn có thể cảm giác được sự chân thành của Tô Mặc, trịnh trọng nhận lấy tờ giấy: "Được được mà, bằng hữu, chúng ta là bằng hữu!" Bàn Tử cũng đi tới: "Lão đầu, tuy ông không được Bàn gia thích lắm, nhưng con người ông cũng không tệ, sau này muốn tới Yến Kinh, cứ đi tìm chúng tôi!" An Lực Mãn toét miệng cười: "Được được mà, được được mà!" Lão Hồ đi tới, cho An Lực Mãn một cái ôm thật chặt.

Lần này, Tô Mặc cũng là tới cáo biệt, chuyện nơi đây đã xong, bọn họ cũng nên về Yến Kinh rồi. .....

Mười mấy ngày sau, Tô Mặc tại ga tàu hỏa cáo biệt với đám người đội khảo cổ.

Tô Mặc ôm quyền nói với đội khảo cổ: "Núi không chuyển nước chuyển, sau này còn gặp lại!" Tuyết Lê Dương cũng cười cười: "Giang hồ tái kiến!" Bởi vì tình hình thương vong của đội khảo cổ, Tuyết Lê Dương cần cùng đội khảo cổ hướng lên trên báo cáo tình huống, mà bọn họ cũng phải về nhà, bởi vì phương hướng khác biệt,

mọi người đành phải cáo biệt tại ga tàu hỏa. "Đi!" Tô Mặc xoay người rời đi, Lão Hồ lưu luyến không rời nhìn Tuyết Lê Dương một chút, sau đó rảo bước đuổi theo.

Bàn Tử thì dặn dò Tuyết Lê Dương: "Dương tiểu thư, đừng quên gửi nốt số tiền còn lại vào thẻ nhé, Bàn gia có cưới được vợ hay không là trông cậy vào cô đấy..." Tuyết Lê Dương dở khóc dở cười: "Cái tên Bàn Tử nhà anh, toàn nói lời cợt nhả!" Bàn Tử hắc hắc cười một tiếng, sau đó cũng xoay người rời đi. .....

Anh Tử đang đi học tại Đại học Yến Kinh, bởi vậy cửa hàng đồ cổ của nhà mình cũng không có người, Tô Mặc đẩy cửa ra, trực tiếp nằm vật xuống đất: "Ha ha ha, tròn hai tháng, chúng ta rốt cục đã về!" "Đúng thế!" Lão Hồ cười nói, "Rốt cục đã về!" Sông băng Côn Luân, sa mạc Gobi, lại đến Tinh Tuyệt cổ thành, tuy chỉ có thời gian hai tháng, nhưng khoảng thời gian này còn đặc sắc hơn mấy chục năm trước của bọn họ cộng lại. "Được rồi, chúng ta tắm rửa thay đồ trước đã, lát nữa tới lầu hai tìm tôi..." Nói rồi, Tô Mặc trực tiếp đi lên lầu.

Nửa giờ sau, ba người lại tập hợp tại lầu hai. "Tiểu ca, không phải đi ăn cơm sao?

Sao lại..." Bàn Tử đang định đi ăn cơm, thế nhưng nhìn thấy trên lầu hai đầy ắp đồ cổ vàng chói lọi, tiền vàng, mã não, kim cương cùng các loại bảo bối chất đầy đất, lập tức trợn tròn mắt. "Tôi..." Bàn Tử dụi dụi con mắt, "Tôi là vẫn chưa từ trong ảo cảnh Tinh Tuyệt cổ thành đi ra sao?

Lão Hồ, cậu đánh tôi một cái!" "Bốp!" "Hít hà!

Lão Hồ cậu đánh thật đấy à mẹ kiếp...

Đau, con mẹ nó không phải mơ!" "Tô tiểu ca cái này là..." Mắt Bàn Tử đỏ ngầu, giống như con thú non sắp mất khống chế.

Đừng nói Bàn Tử, ngay cả Lão Hồ cũng là một bộ dáng bị dọa sợ. "Ha ha..." Nhìn thấy bộ dáng này của Bàn Tử, Tô Mặc không màng hình tượng cười to, "Những bảo bối này đều là thu hoạch chuyến này của chúng ta!" Cửu Tầng Yêu Tháp, mộ Cô Mặc vương tử, Tinh Tuyệt cổ thành, ba lần xuống mộ, Tô Mặc kiếm được có thể nói là bồn mãn bát mãn, không gian hệ thống lần đầu tiên bị nhét tràn đầy.

Thậm chí đến cuối cùng, Tô Mặc chỉ nhặt những bảo bối có giá trị, một số đồ cổ giá trị mấy ngàn tệ, gần một vạn, Tô Mặc trực tiếp coi như rác rưởi ném đi, đỡ phải chiếm không gian hệ thống.

Cho nên, đồ cổ có thể được Tô Mặc giữ lại trong không gian hệ thống đều là tinh phẩm trong tinh phẩm, mỗi một cái đều giá trị liên thành. "Ha..." Bàn Tử giờ phút này cảm giác hạnh phúc bạo rạp, đây là cảm xúc hắn chưa từng trải nghiệm qua, nhất thời lại đắm chìm trong đó khó mà kiềm chế, "Những thứ này đều là của chúng ta?" "Phải!" Tô Mặc khẳng định nói, "Đều là của chúng ta!" Hai chữ "chúng ta", Tô Mặc cắn phá lệ nặng.

Từ Dã Nhân Cốc, đến sông băng Côn Luân, lại đến sa mạc Gobi, Tô Mặc cùng Lão Hồ, Bàn Tử ba người nhiều lần trải qua sinh tử, đây chính là giao tình quá mệnh. "Keng!" Dưới lầu bỗng nhiên vang lên tiếng gõ cửa, ba người Tô Mặc, Lão Hồ, Bàn Tử nhìn nhau một cái. "Ai?" Lão Hồ có chút không xác định, "Là Anh Tử về sao?" "Tô gia..." Lúc này, dưới lầu truyền đến tiếng hô hoán, "Hồ gia, là các ngài sao?" Đại Kim Nha?

Ba người lập tức thở phào nhẹ nhõm, Bàn Tử càng là mắng một tiếng: "Phi, cái lão Kim này, tôi còn tưởng là tên nào không có mắt tới cướp bảo bối của chúng ta chứ!" "Đi..." Tô Mặc nói với Bàn Tử, "Cậu đi mang Đại Kim Nha lên đây, tôi có lời muốn nói với lão..." Bàn Tử gật đầu, trực tiếp xuống lầu.

Không bao lâu sau, Đại Kim Nha đi lên: "Tô gia, tôi vừa nãy nhìn bóng lưng giống các ngài, không ngờ các ngài về thật, sao cũng không nói với tôi một tiếng..." Thanh âm im bặt mà dừng, nhìn thấy trên lầu hai vàng chói lọi tiền vàng cùng các loại đồ cổ, Đại Kim Nha ngây người ngay tại chỗ. "Trời ơi!" Đại Kim Nha kinh hô, "Mấy vị gia, các ngài đây là đào mấy tòa cổ mộ vậy?" Giờ phút này, ánh mắt Đại Kim Nha nhìn đám người Tô Mặc cũng thay đổi, vẻ mặt hâm mộ.

Trong lòng Bàn Tử đừng nhắc tới có bao nhiêu sướng: "Kim gia, nhìn ông nói kìa, ông có biết anh em dọc đường đi này sống thế nào không..." Bàn Tử bắt đầu bán than: "Chúng tôi một đường này ăn gió nằm sương, dầm mưa dãi nắng, lúc thì lạnh, lúc thì nóng, muốn cái mạng già luôn..." Bộ dạng kia của Bàn Tử cứ như khắc bốn chữ "tiểu nhân đắc chí" lên mặt, Tô Mặc nhịn không được cười nói: "Được rồi được rồi, Bàn Tử cậu tạm thời dừng lại đã, để tôi nói chuyện với Kim gia trước..." Bàn Tử gãi đầu, toét miệng cười. "Tô gia..." Đại Kim Nha khom người, tư thái đặt xuống cực thấp, "Có việc ngài cứ phân phó!" "Kim gia..." Tô Mặc vỗ vỗ vai Đại Kim Nha, ra hiệu hắn không cần câu nệ, "Ông nói xem đống đồ cổ này trị giá bao nhiêu tiền?" "A?" Đại Kim Nha có chút ngoài ý muốn, không ngờ Tô Mặc sẽ trực bạch như vậy, bất quá hắn dù sao cũng lăn lộn ở Phan Gia Viên nhiều năm, rất nhanh liền trấn định lại, ngẩng đầu liếc nhìn tiền vàng, thanh đồng khí cùng các loại đồ cổ trên lầu hai, trầm ngâm nói: "Mấy trăm vạn... không... mấy ngàn vạn... a không..." Tô Mặc vẻ mặt mỉm cười nhìn Đại Kim Nha.

Đại Kim Nha như bị mèo cào, từ nhỏ đến lớn, hắn chưa bao giờ "cẩn thận từng li từng tí" như hôm nay. "Tô gia..." Đại Kim Nha khổ sở nói, "Ngài đừng giày vò tôi, trong này rất nhiều thứ đều là vô giá chi bảo, tôi sao có thể thoáng cái tính ra được!" "Ha ha..." Tô Mặc cười to, "Cũng được, Kim gia, ông cầm ít đồ cổ ra ngoài bán.

Chương 33

Đổi cho hai vị lão đại ca của tôi mỗi người một trăm vạn tiền mặt tiêu vặt, để họ tiêu trước đã!" Một trăm vạn, còn mẹ nó là tiền tiêu vặt!

Bàn Tử hai chân mềm nhũn, suýt nữa ngã chổng vó xuống đất. "Bàn Tử..." Lão Hồ tranh thủ thời gian đỡ Bàn Tử, "Đừng...

đừng làm mất mặt Tô tiểu ca!" "Lão Hồ, cậu còn mặt mũi nói tôi, cậu nghe giọng cậu cũng đổi tông rồi kìa!" Nghe Tô Mặc nói, Đại Kim Nha cũng là kinh hỉ không thôi, phải biết, nghề đồ cổ có cái quy củ, hắn hỗ trợ liên hệ khách hàng, ở giữa là có thể lấy một bộ phận phí vất vả (phí môi giới). "Được rồi!" Đại Kim Nha sảng khoái đáp ứng, "Tô gia, giao cho tôi, ngài cứ yên tâm..." "Đi đi đi...

Các ngài còn chưa ăn cơm đúng không, đi, chúng ta đi tiệm, Toàn Tụ Đức Yến Kinh, tôi mời!" .....

Trên bàn rượu, mọi người nâng cốc cạn ly, thật thống khoái.

Rượu qua ba tuần, mọi người cũng vui vẻ sướng hoài nhân sinh, khi đàm luận đến cái Bùa Mô Kim mà Đại Kim Nha tặng, Bàn Tử cùng Lão Hồ liền giận không chỗ phát tiết.

Trên giang hồ đều nói Bùa Mô Kim của Mô Kim Hiệu Úy có tác dụng trừ tà, hai người bọn họ lúc xuống mộ mỗi lần đều đeo lên.

Nhưng kết quả...

Tống tử, âm hồn, tiểu âm hồn, ảo giác, được lắm, các loại quái sự đều để hai anh em bọn họ gặp phải.

Đại Kim Nha đủ kiểu bồi lễ xin lỗi, Lão Hồ, Bàn Tử lúc này mới tha cho hắn.

Nói đến tương lai, Đại Kim Nha lại hỏi: "Bàn gia, Hồ gia, các ngài tiếp theo có tính toán gì không?" Đại Kim Nha cũng không đề cập đến Tô Mặc, dù sao Tô gia ở Phan Gia Viên đã từng cũng là một nhân vật có tiếng tăm lừng lẫy, gia đại nghiệp đại, nội hàm phong hậu, xa không phải hai người Hồ, Vương có thể so sánh. "Tương lai?" Lão Hồ nghe Đại Kim Nha nói, suy tư một lát, nói: "Lần này xuống mộ, cảm xúc rất sâu, nói thật, tôi thật sự không muốn trộm mộ nữa, thật sự là quá mức nguy hiểm..." "Kim gia, không dối gạt ngài, lần này tôi và Bàn Tử sở dĩ còn có thể ngồi xuống chém gió uống rượu với ngài, đây đều là công lao của Tô tiểu ca, không có Tô tiểu ca, anh em chúng tôi e rằng sớm đã chết ở Tinh Tuyệt cổ thành rồi!" Quỷ Động, âm hồn, Bỉ Ngạn Hoa!

Nhớ tới những thứ loạn thất bát tao mình gặp phải dọc đường này, Lão Hồ đến nay vẫn còn sợ hãi, xuống mộ, đó là vì sinh hoạt bắt buộc, bây giờ tiền cũng có rồi, hắn cũng muốn hảo hảo hưởng thụ sinh hoạt một chút. "Được..." Tô Mặc gắp một miếng thịt dê bỏ vào miệng, nghe Lão Hồ nói, hắn cũng nói: "Đã như vậy, Lão Hồ, Bàn Tử, hai người cứ ở cửa hàng giúp tôi bán đồ cổ đi, tiền bán được chúng ta chia đều..." Nói rồi, Tô Mặc lại nhìn về phía Đại Kim Nha, chủ động ném ra cành ô liu: "Kim gia, ngày sau chúng ta hợp tác dựng cái biển hiệu, làm thương nhân đồ cổ lớn nhất Yến Kinh thậm chí là An Lạc, có hứng thú cùng nhau làm không?" Đại Kim Nha híp mắt lại: "Tô gia không hổ là sinh viên đại học, dám đánh dám liều, nói thật với ngài, từ nhỏ tôi đã muốn làm thương nhân đồ cổ lớn nhất An Lạc này, nại hà không có cái thực lực kia!" Đại Kim Nha bưng chén rượu lên: "Tô gia, lời hôm nay Đại Kim Nha tôi nhớ kỹ, ngày sau chúng ta liên thủ làm thương nhân đồ cổ lớn nhất An Lạc!" Tô Mặc nâng chén, cụng một ly với Đại Kim Nha. "Tốt, một lời đã định!" "Mục tiêu, Yến Kinh!

Không, thương nhân đồ cổ lớn nhất An Lạc!" Bàn Tử cũng đi theo

nâng chén rượu lên. "Tô tiểu ca dẫn chúng tôi phát tài!" Ánh nắng ấm áp chiếu vào trong sân trường Đại học Yến Kinh, chiếu lên cây cối trong trường, rọi xuống những cái bóng loang lổ.

Gió mát thổi qua sân trường, một đám thiếu niên mặc đồng phục thể dục màu trắng đang chạy nhảy nô đùa trên sân, ngẫu nhiên còn truyền ra từng trận tiếng cười. 【Mời sinh viên Vương Mộ Anh khoa Khảo cổ, anh trai của bạn đang chờ ở phòng giáo vụ...】 【Mời sinh viên Vương Mộ Anh khoa Khảo cổ, anh trai của bạn đang chờ ở phòng giáo vụ...】 Tiếng loa thanh thúy vang vọng khắp sân trường, một cô gái đang ôn tập bài vở trong phòng học sau khi nghe thấy tiếng loa, trong lòng như nai con chạy loạn, vội vàng chạy ra ngoài. .....

Trước cửa phòng giáo vụ Đại học Yến Kinh, đợi mãi không thấy người đâu, Tô Mặc có chút buồn bực: "Loa đều đã phát đi nửa tiếng rồi, sao còn chưa thấy Anh Tử đâu?

Chẳng lẽ con bé ra ngoài rồi?" "Tô..." Mà đúng lúc này, cách phòng giáo vụ không xa, một cô gái trẻ tuổi đang đón ánh chiều tà vẫy tay với Tô Mặc.

Tô Mặc nhìn theo tiếng gọi, chỉ thấy Anh Tử mặc một chiếc váy dài màu lục nhạt, trên cổ tay áo thêu hoa mẫu đơn màu lam nhạt, thân thể nhẹ nhàng chuyển động làm váy dài tản ra, giơ tay nhấc chân như gió phất cành liễu, tư thái thướt tha.

Độ tuổi mười tám mười chín, toàn thân toát ra một cỗ linh khí.

Tô Mặc tấm tắc lấy làm kỳ lạ: "Cao lên rồi, trắng ra, tóc cũng dài ra rồi, xinh đẹp hơn trước kia..." Anh Tử ngưng thị Tô Mặc, đôi mắt quả thực giống như thủy tinh ngâm trong nước trong veo, đồng tử thuần tịnh và dáng mắt ôn nhu kỳ diệu dung hợp thành một loại phong tình cực đẹp. "Tô Mặc..." Thanh âm Anh Tử thanh thúy như chim hoàng anh, sâu trong ánh mắt càng là xen lẫn một cỗ vui vẻ.

Tô Mặc gõ đầu Anh Tử, cười mắng một tiếng: "Tôi là Tô ca của em!" "Tô ca cái gì..." Anh Tử chu chu mỏ, "Anh chỉ hơn em bốn tuổi!" "Vậy tôi cũng là Tô ca của em!" Anh Tử rõ ràng không muốn tiếp tục vấn đề này với Tô Mặc, cô thân mật kéo tay Tô Mặc: "Sao không thấy Hồ ca cùng Bàn ca?" "Bọn họ à!" Tô Mặc cười: "Tôi bảo bọn họ đi ra gần Cố Cung chọn mấy gian Tứ Hợp Viện, mấy ngày nữa chuẩn bị mua lại..." Đã muốn làm thương nhân đồ cổ lớn nhất An Lạc, mặt tiền cửa hàng nhất định phải rộng, Tô Mặc dự định trực tiếp đi gần Cố Cung chọn mấy khối đất trống nhàn rỗi mua lại.

Tương lai bất luận là đất đai, hay là bất động sản, hay là thị trường đồ cổ, mỗi dạng đều là ngành nghề bạo lợi ổn kiếm không lỗ!

Anh Tử kinh ngạc: "Xem ra lần này các anh lại kiếm được không ít tiền..." Tô Mặc lật bàn tay: "Ít nhất là số này!" Anh Tử há miệng nhỏ: "Năm mươi vạn!" Tô Mặc chớp chớp mắt: "Ách...

Cứ cho là vậy đi!" Lần này, Anh Tử cười càng vui vẻ hơn: "Đi, kể cho em nghe những chuyện các anh gặp phải trong khoảng thời gian này đi!" "Được!" Tô Mặc cũng rất thích ở cùng mấy người trẻ tuổi này, trẻ trung phơi phới, khiến bản thân mình cũng có sức sống. ..... "Anh nhìn kia là của Đại học Yến Kinh..." "Chỗ này năm đó từng xuất hiện rất nhiều đại nhân vật!" Tô Mặc tuy muốn kể lại những chuyện mình gặp gần đây, thế nhưng dọc đường đều là Anh Tử đang nói, cô thân mật kéo tay Tô Mặc, tận tâm giải thích cho hắn về hoàn cảnh Đại học Yến Kinh.

Tô Mặc lại phát hiện mình ngay cả cơ hội nói chuyện cũng không có. "Anh Tử..." Tô Mặc hảo tâm nhắc nhở, "Năm đó tôi là sinh viên ở đây, cũng rất quen thuộc nơi này..." "A!" Khuôn mặt nhỏ của Anh Tử đỏ bừng, lúc này mới nhớ tới vị đại ca Tô Mặc này chính là sinh viên tài cao của Đại học Yến Kinh, còn quen thuộc từng ngọn cây ngọn cỏ nơi này hơn cả mình. "Ha ha..." Nhìn Anh Tử tay chân luống cuống

đứng tại chỗ, Tô Mặc nhịn không được cười khẽ: "Được rồi, đừng so đo vấn đề này nữa, đi, Tô ca mua cho em mấy bộ quần áo..." "Được ạ!" Thanh âm Anh Tử mềm nhũn, nghe rất thoải mái. .....

Anh Tử khoác tay Tô Mặc đi ra khỏi cổng trường Đại học Yến Kinh, hai người giống như thần tiên quyến lữ, khiến người bên ngoài ghen tị. "A Anh!" Chỉ là vừa ra khỏi cổng trường, hai người liền gặp sự cố, một gã đàn ông đầu đinh khoảng hai mươi tuổi giận không kìm được xông tới trước mặt Tô Mặc và Anh Tử, chất vấn: "A Anh, gã đàn ông này là ai?" Nhìn thấy nam tử trẻ tuổi này, đuôi lông mày Anh Tử nhíu lại, mang theo sự chán ghét sâu sắc: "Giải Kim Xuyên, anh ấy là ai liên quan gì đến anh?" Tô Mặc vẻ mặt quái dị nhìn cậu chàng đầu đinh đối diện, thầm than: "Thiếu niên thiếu nữ yêu đương thật là làm cho người ta hâm mộ..." "Mộ Anh!" Nam tử giận dữ, "Cô đừng có rượu mời không uống muốn uống rượu phạt!" Nghe lời này, Tô Mặc trong nháy mắt sầm mặt, tung chân phải lên, "Rầm" một tiếng trực tiếp đá bay gã đàn ông tên Giải Kim Xuyên này.

Tô Mặc đạt tới 125 điểm sức mạnh, cho dù hắn đã khống chế lực đạo trong cú đá vừa rồi, nhưng đau đớn kịch liệt cũng làm cho Giải Kim Xuyên thổ huyết, lảo đảo ngã trên mặt đất. "Được lắm...

Mày!" Giải Kim Xuyên gian nan bò dậy, "Dám làm tao bị thương?

Mày biết tao là ai không?" Tô Mặc không thèm để ý nhìn Giải Kim Xuyên đối diện. "Mày..." Thấy người này lại dám khinh thị mình như thế, Giải Kim Xuyên nộ hỏa trung thiêu, gầm thét: "Trương Nhị Cẩu, có người phá bãi của Giải gia tao!" "Giải thiếu gia!" Cách đó không xa, mấy tên côn đồ vây lại, kẻ cầm đầu cầm một cây ống thép, miệng ngậm xì gà, thần khí mười phần. "A..." Nhìn thấy mấy người này, khóe miệng Tô Mặc nhếch lên, trên mặt nở một nụ cười dị dạng. "Giải thiếu gia, sao ngài lại bị thương?

Ai làm?

Huynh đệ ta hôm nay sẽ băm hắn thành trăm mảnh!" Gã đàn ông ngậm xì gà nhìn quanh bốn phía, khi nhìn thấy Tô Mặc đối diện, sắc mặt lập tức cứng đờ, sự phách lối trước đó càng là không còn sót lại chút gì.

Gã lắp bắp nói: "Tô...

Chương 34

Tô gia, ngài... sao ngài lại ở đây?" Tô Mặc cười nhạo: "Nhị Cẩu, thảo nào gần đây không thấy ngươi ở Phan Gia Viên, hóa ra là đổi nghề làm đâm thuê chém mướn..." Kẻ này chính là Trương Nhị Cẩu, kẻ trước đó muốn cưỡng ép thu mua cửa hàng của Tô gia mà bị Tô Mặc hung hăng giáo huấn, Tô Mặc không ngờ hai người gặp lại lại là ở Đại học Yến Kinh này.

Trương Nhị Cẩu liên tục bồi cười: "Tô gia ngài hiểu lầm, Giải gia cũng là làm buôn bán đồ cổ, chúng tôi gần đây có hợp tác!" "Trương Nhị Cẩu..." Giải Kim Xuyên ôm ngực, thét lên chói tai, "Mày nói nhảm gì với nó thế, phế một cánh tay của nó cho tao, không cần sợ, xảy ra chuyện gì, Giải gia tao gánh cho mày..." Tô Mặc mặt đầy ý cười nhìn Trương Nhị Cẩu cùng đám côn đồ sau lưng gã.

Còn đừng nói, Tô Mặc phát hiện đám người trước mắt này vẫn là đám người lúc đầu đến cướp cửa hàng của hắn, một tên cũng không thiếu. "Cái này..." Nghe được lời Giải Kim Xuyên, Trương Nhị Cẩu do dự, gã không phải chưa từng kiến thức qua thân thủ của Tô Mặc, lúc trước đám người bọn gã chính là bị Tô Mặc hung hăng giáo huấn một trận. "Giải thiếu gia xin lỗi..." Trương Nhị Cẩu áy náy nói, "Người này chúng tôi không chọc nổi!" "Tô gia!" Nói rồi, Trương Nhị Cẩu lại cung kính nói với Tô Mặc, "Tiểu nhân có mắt không tròng, đắc tội nhiều!" Nói xong, Trương Nhị Cẩu quay đầu chạy mất, không có một lát do dự. "Mày..." Giải Kim Xuyên tức đến điên người kêu to, "Trương Nhị Cẩu, mày sẽ hối hận!" Nhị thế tổ!

Tô Mặc lắc đầu, thầm nói thầm một tiếng rồi kéo Anh Tử đi qua người Giải Kim Xuyên. "Tiểu tử..." Giải Kim Xuyên vẫn không buông tha, "Mày cũng là lăn lộn Phan Gia Viên đúng không, tao nói cho

mày biết, Giải gia tao chính là đại nhân vật lừng lẫy ở giới đồ cổ Yến Kinh, bóp chết mày dễ như bóp chết một con kiến!" Giải Kim Xuyên gầm thét với Tô Mặc: "Bóp chết mày dễ như bóp chết một con kiến!" "....." Tô Mặc dừng bước, nhíu mày, quay đầu lạnh lùng liếc Giải Kim Xuyên một cái. "....." Một cỗ uy áp to lớn trực tiếp ập tới, Giải Kim Xuyên như rơi vào hầm băng, tình không tự chủ rùng mình một cái. "A..." Tô Mặc nội tâm một trận bỉ di, hắn khinh thường lắc đầu, sau đó mang theo Anh Tử xoay người rời đi.

Mãi cho đến khi bóng lưng Tô Mặc triệt để biến mất trong tầm mắt Giải Kim Xuyên, Giải Kim Xuyên lúc này mới run rẩy ngẩng đầu lên: "Tên... tên kia rốt cuộc là ai?

Yến Kinh từ lúc nào xuất hiện nhân vật như vậy!

Chỉ một ánh mắt đã khiến ta rợn cả tóc gáy, tựa như kiêu hùng...

Loại nhân vật này tương lai tuyệt đối sẽ không yên lặng vô danh!

Không được không được, ta nhất định phải báo cáo chuyện này lên trên, để gia tộc sớm làm chuẩn bị!" Giải Kim Xuyên không dám có chút sơ ý, xoay người vội vàng chạy về phía lão viện Giải gia. .....

Trên đường, Anh Tử cúi đầu, áy náy nói: "Tô ca... xin lỗi!" Tô Mặc lắc đầu: "Không sao, Anh Tử, đừng có lo lắng gì cả, có Tô ca ở đây, trời không sập được đâu!" Nói thật, Tô Mặc còn thật sự chưa để Giải Kim Xuyên vào trong lòng, hắn đã từng giết qua Kỳ Nhông Bá Vương thời tiền sử, cũng từng liều chết chém giết với âm hồn Tinh Tuyệt Nữ Vương, cách cục cùng nhãn quang sớm đã vượt ra khỏi thế tục.

Bởi vậy, hắn cũng rất khó để sự uy hiếp của một tên nhóc hai mươi tuổi vào trong lòng, Tô Mặc chỉ coi chuyện vừa rồi là người trẻ tuổi tranh phong ghen tuông.

Người trẻ tuổi mà, loại chuyện này rất bình thường, đầu não nóng lên, liền bắt đầu vì cái gọi là tình yêu mà phấn đấu quên mình, thả câu ngoan thoại thì cũng có thể lý giải. "Vâng!" Anh Tử lúc này mới gật đầu, ngẩng đầu lên, nhìn sườn mặt như đao gọt của Tô Mặc, Anh Tử lấy hết dũng khí: "Tô ca... anh muốn lấy vợ không?" Hả?

Tô Mặc dừng bước, vẻ mặt kinh ngạc, tưởng mình nghe lầm.

Anh Tử bị Tô Mặc nhìn chằm chằm, có chút ngại ngùng, bất quá cô vẫn đã sớm liệu đến màn này, tiếp tục kiên trì nói: "Tô Mặc, anh thấy em thế nào?" "....." Sau một hồi trầm mặc ngắn ngủi, Tô Mặc phụt một tiếng, bật cười: "Anh Tử, tôi là Tô ca của em đấy!" Nghe thấy lời này, Anh Tử có chút không vui, bĩu môi nói: "Anh hai mươi ba, em mười chín, anh chỉ lớn hơn em có bốn tuổi thôi, ngày nào cũng làm ra vẻ ông cụ non, anh không mệt sao?" "Hoắc!" Tô Mặc vươn tay gõ cái đầu nhỏ của Anh Tử, "Lại dám nói Tô ca em như thế...

Được rồi..." Tô Mặc cũng không trực tiếp trả lời vấn đề của Anh Tử, "Đi, chọn cho em mấy bộ quần áo, lúc đến quên chuẩn bị quà cho em rồi..." Anh Tử chu cái miệng nhỏ, có chút bất mãn, như cái đuôi nhỏ đi theo sau lưng Tô Mặc. .....

Hoàng hôn buông xuống, Tô Mặc cáo biệt Anh Tử, rời khỏi Đại học Yến Kinh. "Con bé Anh Tử này..." Ngồi trên xe buýt, nhìn bóng dáng xinh đẹp đang vẫy tay chào mình dưới cổng trường Đại học Yến Kinh, Tô Mặc dở khóc dở cười.

Mang theo tâm trạng phức tạp, Tô Mặc chạy về Phan Gia Viên, sau đó lại tìm được Đại Kim Nha, nói sơ qua chuyện hôm nay một chút.

Tô Mặc chưa bao giờ để Giải Kim Xuyên vào mắt, bất quá Trương Nhị Cẩu có thể tâm cam tình nguyện làm đả thủ cho Giải gia, nghĩ đến cái Giải gia này hẳn cũng không phải gia tộc bình thường.

"Giải Kim Xuyên?" Nghe Tô Mặc trần thuật, Đại Kim Nha nhướng mày, "Giải gia tôi ngược lại là biết, nhưng cái tên Giải Kim Xuyên này... tôi chưa nghe qua a, cậu ta hẳn là dòng thứ của Giải gia!" "Tô gia, ngài không cần lo lắng quá, hiện tại chúng ta với Giải gia cũng có liên hệ, số đồ cổ ngài bảo tôi bán đi thì chín mươi phần trăm đều bị đại thiếu gia Giải gia thu mua rồi...

Chúng ta hiện tại là kim chủ của bọn họ, hôm nào tôi bàn với Giải đại thiếu gia chuyện này một chút, bảo cái cậu...

Giải Ngân Hoàn hay gì đó đừng quấy rối Anh Tử nữa là được!" Chính mình cố ý để Đại Kim Nha bán đồ cổ ra mà lại bị cái Giải gia này ăn tất, Tô Mặc kinh hãi sự lớn mạnh của Giải gia, đồng thời cũng ghi nhớ hai chữ "Giải gia" trong lòng.

Ngày sau, bọn họ khẳng định còn sẽ giao tiếp. "Tô đội!" Đúng lúc này, bên ngoài cửa hàng có một cô gái nhìn chằm chằm biển hiệu đồ cổ dòm tới dòm lui. "Tô đội, Lão Hồ, Bàn Tử?

Các anh có ở đó không?" Cô gái cầm vali hành lý gọi thẳng.

Tô Mặc thò đầu ra, phát hiện người tới chính là Tuyết Lê Dương: "Dương tiểu thư!" Tô Mặc vẫy tay với Tuyết Lê Dương.

Ngay cả Bàn Tử cùng Lão Hồ trên lầu nghe tiếng cũng đi tới. "Tuyết Lê Dương?" Bàn Tử xoa xoa tay, "Cô nàng người Mỹ, khách quý nha, tôi biết rồi, cô nhất định là tới báo thù cho chúng tôi..." Tuyết Lê Dương liếc mắt một cái: "Bàn Tử, anh nghèo tám kiếp rồi à?

Anh đúng là chui vào trong mắt tiền rồi..." Tô Mặc tự mình chuyển ghế dựa cho Tuyết Lê Dương, rồi thuận tay rót trà: "Ngồi!" Tuyết Lê Dương nhấp một ngụm, nói: "Vừa xử lý xong chuyện của đội khảo cổ, tinh thần Trần giáo sư có chút thất thường, ngày mai tôi phải đưa Trần giáo sư về Mỹ trị bệnh, hôm nay cố ý tới chào từ biệt mọi người..." Đặt chén trà xuống, Tuyết Lê Dương cũng để túi xách lên

bàn, đưa tay lấy ra mấy xấp đô la Mỹ: "Đây là số tiền còn lại!

Nếu không đưa cho các anh, Bàn Tử e rằng sẽ ngày ngày nhớ thương tôi mất..." "Hắc hắc..." Bàn Tử nhanh chóng nhận lấy, "Dương tiểu thư, nhìn cô nói kìa, tôi đây không phải là vì giữ gìn tình hữu nghị Trung - Mỹ trường tồn sao...

Còn khó khăn để cô phải chạy tới một chuyến, cô gọi một cú điện thoại, Bàn gia tôi trực tiếp tới lấy là được mà..." Tuyết Lê Dương cũng bị chọc cười: "Đúng là dẻo mỏ!" Tô Mặc cũng cười cười: "Khi nào trở lại thì gọi điện cho chúng tôi, thân là chủ nhà, chúng tôi sẽ đích thân an bài!" "Được a!" Tuyết Lê Dương cười gật đầu, "Đây chính là các anh tự mình nói đấy nhé, không được nuốt lời..." Dù sao đã từng cùng nhau trải qua sinh tử, bây giờ nói chuyện cũng thuận hơn nhiều. "Ha ha..." Lão Hồ cùng Bàn Tử đều cười to, "Khẳng định sẽ không nuốt lời..." "Đúng rồi!" Sau một hồi hàn huyên, Tuyết Lê Dương dường như nghĩ tới điều gì, trầm giọng nói với ba người Tô Mặc: "Từ sau khi trở về từ Tinh Tuyệt cổ thành, mọi người có cảm giác thân thể có gì khó chịu không, trên lưng có mọc ra ấn ký kỳ quái nào không?" "Sau khi từ thành cổ Tinh Tuyệt trở về, các người có cảm thấy cơ thể khó chịu chỗ nào không, sau lưng có xuất hiện ấn ký kỳ quái nào không?" Tuyết Lê Dương vừa nói vừa lo lắng nhìn ba người Lão Hồ, Tô Mặc và Bàn Tử.

"..." Trong mắt Tô Mặc thoáng qua một tia kinh ngạc, hắn biết Tuyết Lê Dương đang nói đến chuyện lời nguyền.

Theo lý thuyết, phàm là người từng tiếp xúc với Quỷ Động đều sẽ dính phải lời nguyền.

Bất quá, Tô Mặc dù sao cũng không phải người thường, trên người hắn có huyết mạch Thanh Long, chư tà lảng tránh, bách độc bất xâm, tự nhiên cũng không sợ lời nguyền Quỷ Động.

Chương 35

Chỉ là Bàn Tử và Lão Hồ này...

Nghĩ vậy, Tô Mặc quay đầu nhìn Lão Hồ và Bàn Tử một cái.

Bàn Tử nào biết Tuyết Lê Dương có ý gì, gã nói thẳng: "Không có a, Bàn gia ta ăn gì cũng ngon, thân thể tráng kiện lắm!" Lão Hồ cũng lắc đầu, hắn cũng không cảm thấy cơ thể có bất kỳ sự khó chịu nào.

"Không sao là tốt rồi..." Thấy mọi người đều bình an vô sự, Tuyết Lê Dương thở phào nhẹ nhõm, nụ cười càng thêm tươi tắn, "Không sao là tốt rồi, thành cổ Tinh Tuyệt quá mức quỷ dị, tôi sợ các người giống như Trần giáo sư..." "Được rồi, nếu mọi người không sao, tôi cũng yên tâm..." Tuyết Lê Dương đứng dậy, "Sáng mai bay rồi, tôi sẽ không hàn huyên với mọi người nữa..." Mọi người gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

"Hẹn gặp lại!" Tuyết Lê Dương ôm quyền, lập tức xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng Tuyết Lê Dương, Lão Hồ có chút không nỡ, Bàn Tử thì vẻ mặt thổn thức: "Lần từ biệt này, kiếp này sợ là không còn cơ hội gặp lại..." "A..." Tô Mặc chỉ cười một cái, cũng không nói nhiều. *** Sau khi chuyến đi thành cổ Tinh Tuyệt kết thúc, một khoảng thời gian rất dài, Tô Mặc đều bận xử lý chuyện đồ cổ.

Trong thời gian đó hắn cũng mua vài căn tứ hợp viện cạnh Cố Cung cùng một mảnh đất.

Để làm trùm buôn đồ cổ lớn nhất, Tô Mặc không tiếc bất cứ giá nào, bắt đầu bán tháo một lượng lớn đồ cổ, sau khi có tiền mặt lại đi xây dựng mảnh đất mới kia, mấy người đều bận tối mắt tối mũi.

Xuân qua hè tới, Đại học Yến Kinh cũng nghỉ hè, Anh Tử dọn từ trường học vào cửa hàng đồ cổ, bắt đầu chăm sóc sinh hoạt hàng ngày cho Tô Mặc, cuộc sống dần dần trở nên bình yên, nhưng dưới vẻ ngoài bình yên thực chất lại là sóng ngầm cuộn trào.

Tô Mặc hầu như ngày nào cũng quan sát sau lưng Lão Hồ và Bàn Tử.

Lời nguyền Quỷ Động!

Ngay cả Tô Mặc cũng không dám có chút sơ suất.

Một buổi sáng nọ, Bàn Tử thấy Tô Mặc đang tập Thái Cực Quyền ở cửa tiệm, rảo bước đi tới, cũng bắt chước động tác của Tô Mặc mà múa may.

Còn đừng nói, chiêu thức cũng ra dáng ra hình phết.

"Tô tiểu ca..." Bàn Tử nói nhỏ, "Cậu thật sự không nhìn ra sao?" Tô Mặc nhướng mày: "Ông muốn nói cái gì?" "Em gái Anh Tử ấy..." Bàn Tử liếc nhìn vào trong tiệm, thấy Anh Tử đang dọn dẹp đồ đạc bên trong, gã cố ý hạ thấp giọng, "Cậu thật sự không cảm nhận được tình ý của Anh Tử đối với cậu sao?" Tô Mặc cũng liếc mắt nhìn vào cửa hàng, Anh Tử lúc này mặc một chiếc váy hoa, buộc tóc đuôi ngựa, cao một mét bảy, đôi chân vừa thẳng vừa dài, chỉ nhìn bóng lưng cũng biết đây là một mỹ nhân hiếm có.

"Mấy chuyện này sau này hãy nói..." Tô Mặc lắc đầu, chuyển động thân mình, tiếp tục tập quyền.

"Xin hỏi..." Đúng lúc này, tại cửa tiệm đồ cổ xuất hiện một người đàn ông trung niên khoảng ba bốn mươi tuổi, da dẻ đen đúa, nhìn qua là biết quanh năm làm việc đồng áng ở vùng cao nguyên.

"Xin hỏi đây có phải cửa hàng của Tô gia không?" Trong khi xây dựng mảnh đất gần Cố Cung, Tô Mặc cũng dựa vào Hoàng Kim Đồng

để nhặt nhạnh bảo vật trong Phan Gia Viên, thu thập thư họa danh nhân, hoặc trực tiếp dùng lượng lớn tiền mặt bắt đầu điên cuồng gom hàng.

Chỉ trong vài tháng ngắn ngủi, cửa hiệu Tô gia lại lần nữa vang danh Phan Gia Viên, so với thời đại của cha Tô Mặc thì chỉ có hơn chứ không kém.

Cả cái Phan Gia Viên đều biết đại công tước nhà họ Tô là một dân chơi có ánh mắt độc đáo, tinh thông giám định đồ cổ.

"Đúng, nơi này chính là cửa hiệu Tô gia!" Tô Mặc ngẩng đầu nhìn người đàn ông trung niên bên ngoài, "Xin hỏi, có cần giúp đỡ gì không?" "Tôi..." Người đàn ông trung niên vừa định nói chuyện, Tô Mặc liền ngắt lời hắn, "Đến đây, lão ca, chúng ta vào trong nói..." Mở cửa làm ăn mà, chính là cười đón khách thiên hạ, Tô Mặc cũng sẽ không vì cách ăn mặc của người đàn ông trung niên mà lạnh nhạt với hắn.

Tô Mặc mời người đàn ông vào trong điện, lại để Lão Hồ đích thân rót cho hắn một chén trà, hỏi: "Ngài muốn bán bảo bối gì sao?" Người đàn ông ăn mặc giản dị, hiển nhiên không phải đến mua đồ cổ, cho nên Tô Mặc suy đoán người này chính là đến bán hàng (xuất hóa).

Người đàn ông nhìn thoáng qua xung quanh, trong mắt có chút bất an.

Tô Mặc cười nói: "Không sao, lấy ra đi, cái cửa hiệu này của tôi chứa đồ cổ trị giá mấy chục triệu lận, tuyệt đối sẽ không vì một món bảo bối của ngài mà làm hỏng biển hiệu Tô gia chúng tôi đâu!" Mấy chục triệu?

Người đàn ông trung niên cảm giác Tô Mặc đang chém gió, bất quá hắn cũng không nói gì, chỉ coi như chủ quán đang khoe khoang tiềm lực cửa hàng của mình.

“Ông chủ, ngài xem...” Người đàn ông từ sau lưng lấy ra một cái túi vải, hé miệng túi cho Tô Mặc nhìn thoáng qua, sau đó lại vội vàng thu lại.

Cái gì thế?

Tôi còn chưa nhìn rõ, ông đã thu lại rồi!

Tô Mặc cũng là lần đầu tiên nhìn thấy khách hàng như vậy, có chút cạn lời.

Người đàn ông trung niên nói giọng đặc sệt vùng Thiểm Tây: “Ông chủ...

Em tên là Lý Xuân Lai, em có chiếc hài, không biết có đáng tiền hay không...” “Hài?” Bàn Tử thất thanh hô lên, “Bọn tôi là thu mua đồ cổ, làm ăn đàng hoàng, không thu mua hài tử (trẻ con), buôn bán người là phạm pháp đấy, đừng có đùa, còn ăn nói lung tung tôi sẽ tống ông vào đồn công an...” “Bàn Tử!” Lão Hồ ở bên cạnh nhắc nhở, “Hài, là giày thêu, thổ ngữ vùng Tam Tần, chính là ý chỉ chiếc giày!” “À...” Bàn Tử có chút xấu hổ, “Giày hả.

Nói sớm đi chứ, làm tôi giật cả mình!” Lý Xuân Lai!

Tô Mặc híp mắt, đánh giá người trung niên từ trên xuống dưới, trong lòng đã đoán được thân phận của người này.

Bàn Tử lại hỏi: “Chiếc giày này của ông từ đâu mà có?” Lý Xuân Lai uống một ngụm nước, từ từ kể lại: “Chỗ chúng em gọi là huyện Cổ Lam, mấy năm trước đại hạn, trưởng thôn nói phải xuất Hạn Bạt mới có thể có mưa!” Bàn Tử vẻ mặt mê mang: “Hạn...

Hạn cái gì?

Hạn bá?” Lão Hồ lại giải thích: “Hạn Bạt, thổ ngữ Tam Tần.

Chính là đánh cọc xương khô, danh nhân Minh triều Dương Tuần

Cát trong 《 Bồng Hiên Biệt Ký 》 có viết: 'Dân ngu ở Sơn Đông, Hà Nam, gặp hạn hán, tụ tập đào thây ma, đập nát để cầu mưa...'" "Mẹ kiếp!" Bàn Tử có chút phiền toái, "Đúng là gặp quỷ, hai người sống sờ sờ nói chuyện, ở giữa lại còn cần một người phiên dịch.

Lão Hồ, cậu nói chuyện với hắn đi, Bàn gia ta ngậm miệng là được chứ gì..." "...Xuân Lai lão ca, ngài tiếp tục nói!" Lão Hồ nhìn về phía Lý Xuân Lai, ra hiệu cho hắn tiếp tục nói.

Lý Xuân Lai gật đầu, tiếp tục nói: "Mấy ngày trước, theo lệnh trưởng thôn, bọn em đào được một cỗ quan tài lớn ở đầu thôn.

Ác bá Mã Đại Đảm trong thôn sợ em nói chuyện này ra ngoài, thế là hắn liền từ trên xác chết lột ra một chiếc giày ném cho em..." "Nhưng mà...

Nhưng mà!" Sắc mặt Lý Xuân Lai đột nhiên hoảng sợ, "Ngay tối hôm đó, bao gồm cả Mã Đại Đảm, mười mấy huynh đệ đào quan tài đều chết hết, bọn họ đều bị sét đánh chết!" "Chết rồi, bọn họ đều chết cả rồi!" Trên mặt Lý Xuân Lai đổ mồ hôi lạnh, sắc mặt vừa kinh vừa sợ, hiển nhiên là bị dọa không nhẹ.

"Thi thể...

Quan tài!" Mắt Bàn Tử lóe lên tinh quang, biết đây là đào trúng mộ rồi...

Bất quá, Bàn Tử ngẫm nghĩ kỹ lại, lại cảm giác chuyện này có chỗ nào đó không đúng lắm...

Mười mấy người đều chết, hóa ra chỉ có mình ông sống sót thôi hả.

Cho dù là ông may mắn sống sót, người bình thường không phải nên giấu kín chuyện này như bưng sao?

Sao ông còn tới Yến Kinh kể chuyện này với ba anh em chúng tôi.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử liền nói ngay: “Này đồng hương.

Ông bịa chuyện cũng phải bịa cho thật một chút chứ!

Chương 36

Còn nữa, ông là người lao động nhân dân mà chém gió phần phật, trong miệng không có một câu nói thật nào, có thích hợp không?" Lão Hồ trừng mắt nhìn Bàn Tử một cái: "Bàn Tử, nói chuyện kiểu gì thế, người ta là khách!" Nói thật, Lão Hồ cũng không tin lời Lý Xuân Lai, có điều hắn nói chuyện uyển chuyển hơn Bàn Tử nhiều: "Xuân Lai lão ca, có thể cho tôi xem đôi giày trong ngực ông không?" Bọn họ là người thu mua đồ cổ, Lý Xuân Lai nói thật hay giả, Lão Hồ cũng không so đo nhiều, cứ nghiệm hàng trước đã.

Lý Xuân Lai thấy người trong tiệm đồ cổ này lại đều không tin mình, trong lòng không khỏi có chút sốt ruột, vội vàng lấy chiếc giày trong ngực ra: "Các ngài xem giày của em có phải là bảo bối không?" Lão Hồ nhận lấy chiếc giày, sờ nắn tỉ mỉ một vòng, kinh thán nói: "Đôi giày này hẳn là đời Minh, một đôi giày thêu mấy trăm năm mà lại bảo quản tốt như vậy!" Lý Xuân Lai vẻ mặt đắc ý: "Là bảo bối chứ, không lừa các ngài đâu..." Lão Hồ liếc mắt ra hiệu với Tô Mặc, Tô Mặc buông tay, ý bảo Lão Hồ tự mình quyết định là được.

Lão Hồ bất động thanh sắc gật đầu, nhìn lại Lý Xuân Lai: "Đích xác là bảo bối, nhưng giá trị không cao!" Nghe thấy lời này, Lý Xuân Lai cuống lên: "Sao lại giá trị không cao, đây chính là bảo bối mà!" Nói rồi, Lý Xuân Lai liền vươn tay giật lại chiếc giày từ tay Lão Hồ, lẩm bẩm nói: "Rốt cuộc các ngài có biết xem hàng hay không?" "Này..." Bàn Tử đứng dậy, "Đang nói chuyện đàng hoàng, sao ông lại cáu lên rồi, có thể nói chuyện tử tế được không!" "Bàn Tử, Bàn Tử!" Lão Hồ kéo Bàn Tử xuống, "Để tôi xử lý, để tôi xử lý.

Xuân Lai lão ca, ngài cũng ngồi xuống, nghe tôi từ từ nói!" Nghe vậy, Lý Xuân Lai mới bất đắc dĩ ngồi xuống.

Lão Hồ an ủi Bàn Tử xong, tiếp tục nói: "Đồ cổ coi trọng sự trọn vẹn, càng hoàn chỉnh càng đáng tiền, giày của ngài chỉ có một chiếc, giá trị sưu tập không lớn!" Bàn Tử cũng phụ họa hỏi: "Bình thường ông đi mua giày có mua một chiếc không?" Lý Xuân Lai theo bản năng lắc đầu: "Không!" Bàn Tử vỗ tay: "Thế chẳng phải xong rồi sao!" Lý Xuân Lai: "....." Lão Hồ thì trực tiếp chốt hạ: "Chiếc giày này đáng giá hơn ba trăm đồng...

Thế này đi, Xuân Lai lão ca, thấy ngài đến thủ đô một chuyến cũng không dễ dàng, tôi trả 500, ngài đồng ý để lại thì để lại, không đồng ý thì ngài ra cửa đi dạo thêm vòng nữa.

Phan Gia Viên lớn lắm, có lẽ người khác sẽ trả giá cao hơn một chút!" Lần này Lão Hồ thật sự không lừa Lý Xuân Lai, trong cửa hàng Tô gia bảo bối thấp nhất cũng giá trị hơn một vạn, thân gia bạc triệu, Lão Hồ cũng không để 500 đồng này vào mắt, chỉ là nhìn làn da thô ráp của Lý Xuân Lai, Lão Hồ từ bi tâm hoài đại phát, tiện tay cộng thêm hai trăm đồng.

"Tôi..." Sắc mặt Lý Xuân Lai giãy giụa, "Tôi..." Khoan... chờ đã!

Ta đâu phải đi bán giày, nhiệm vụ của hắn là dẫn mấy ông chủ đồ cổ này về, để trấn lột một vố lớn.

Sao lại bị mấy người này dẫn dắt đi rồi.

Lý Xuân Lai thầm hận bản thân không hăng hái, vội vàng nói lại: "Hồ lão bản, là như thế này, chỗ em còn có một cái hòm lớn chứa đầy bảo bối như vậy, nếu các ngài có thể cùng em về đó, em nguyện ý bán toàn bộ bảo bối cho các ngài!" Cuối cùng cũng lòi đuôi cáo rồi!

Tô Mặc vốn đang xem kịch thầm than một tiếng, thật là lòng người không còn như xưa, một gã nông dân nhìn thật thà chất phác vì đạt được mục đích mà lại có thể bịa ra câu chuyện thiên y vô phùng như vậy, cũng thật làm khó hắn.

Vừa nghe còn có một hòm lớn bảo bối, Lão Hồ và Bàn Tử đột nhiên ngớ người, bọn họ đều không theo kịp tư duy của Lý Xuân Lai. 【Đinh!】 Âm thanh hệ thống đã lâu không gặp vang lên. 【Chúc mừng ký chủ kích hoạt cốt truyện chính thế giới Ma Thổi Đèn, lựa chọn như sau!】 【Lựa chọn 1: Vạch trần lời nói dối của Lý Xuân Lai, thưởng xẻng Lạc Dương bằng vàng!】 【Lựa chọn 2: Đi theo Lý Xuân Lai đến huyện Cổ Lam, tham gia cốt truyện Long Lĩnh Mê Quật, thưởng nội giáp Hoàng Kim (nội giáp năm xưa thủ lĩnh Tả Lĩnh Trần Ngọc Lâu từng mặc, nhẹ nhàng kiên cố, đao kiếm bình thường, súng kíp thổ chế đều có thể ngăn cản)】 【Lựa chọn 3: Từ chối lời mời của Lý Xuân Lai, một mình "cày" cốt truyện Long Lĩnh Mê Quật, thưởng khiên cỏ Tả Lĩnh (vũ khí tất yếu của thổ phỉ Tả Lĩnh ngày xưa khi xuống mộ, gặp nước không thấm, gặp lửa không cháy, gặp độc không xâm)】 Một mình cày Long Lĩnh Mê Quật?

Tô Mặc nghĩ cũng chưa nghĩ, trực tiếp bỏ qua lựa chọn này, ngược lại là cái nội giáp Hoàng Kim kia làm Tô Mặc có chút động lòng.

Tô Mặc nhướng mày, liếc mắt nhìn Lão Hồ một cái.

Lão Hồ lập tức hiểu ý, lập tức nói với Lý Xuân Lai: "Xuân Lai lão ca, chuyện này chúng tôi cần suy nghĩ một chút, huyện Cổ Lam của các ngài xa tít tận vùng Tam Tần, mấy người chúng tôi còn chưa từng đi xa, cần phải lên kế hoạch kỹ càng..." "Ngài cứ đợi khoảng một hai ngày, đương nhiên rồi, chúng tôi mặc kệ đi hay không đều sẽ cho ngài một câu trả lời thỏa đáng!" Lý Xuân Lai trước đó đã lượn lờ ở cửa hàng Tô gia nhiều lần, biết mấy ngày nay cửa hàng Tô gia điên cuồng gom hàng trong thị trường Phan Gia Viên, là một kim chủ lớn, người như vậy cũng chính là mục tiêu của hắn.

Nếu có thể lừa bọn họ đến huyện Cổ Lam, nhất định có thể kiếm được một vố lớn!

Lý Xuân Lai nở nụ cười hàm hậu: "Được rồi, được rồi, em đợi các ngài!" Nói rồi, Lý Xuân Lai cầm bút trên bàn để lại địa chỉ nhà trọ của mình, làm xong những việc này, Lý Xuân Lai cầm túi, xoay người rời đi.

"Tô tiểu ca..." Thấy Tô Mặc vẻ mặt suy tư, Lão Hồ hỏi, "Chuyện này, cậu thấy thế nào..." Tô Mặc trầm ngâm nói: "Tôi cảm thấy có thể đi xem, Phan Gia Viên đều bị chúng ta quét một lượt rồi, gần đây hẳn là sẽ không xuất hiện bảo bối gì tốt, lần này chúng ta vừa vặn có thể nhân cơ hội này đi về quê thu mua đồ cổ trong dân!" Cái gì mà Lý Xuân Lai, Mã Đại Đảm, Tô Mặc thật sự không để bọn họ vào mắt.

"Được!" Vừa nghe đi thu mua bảo bối, Bàn Tử cũng có vài phần hứng thú, "Về quê đi dạo cũng tốt, thời gian này tôi cảm giác thân thể mình sắp phế rồi!" "Được!" Tô Mặc gật đầu, "Vậy quyết định thế đi!" Nói làm là làm, buổi chiều Tô Mặc liền bảo Anh Tử thu dọn đèn pin, áo gió, ba lô và các dụng cụ khác.

Trong tiệm có phụ nữ đúng là chuyện tốt, Anh Tử sắp xếp vật dụng của mấy người đâu ra đấy, cái nào nên cất thì cất, cái nào nên vứt thì vứt, cả cửa hàng đồ cổ mang lại cảm giác rực rỡ hẳn lên.

"Mấy vị gia..." Đại Kim Nha đi vào nhà, nhìn thấy mấy người đang thu dọn trang bị, thuận miệng hỏi một câu, "Lại muốn xuống mộ à?" Đại Kim Nha là anh em trong nhà, Bàn Tử cũng không nghĩ nhiều liền kể lại chuyện hôm nay cho Đại Kim Nha.

Đại Kim Nha vừa nghe, nháy mắt đã thấy hứng thú.

"Mấy vị gia, có thể cho tôi đi cùng không?

Để kẻ hèn này cũng đi theo mấy vị gia mở mang tầm mắt!" Nghe Đại Kim Nha nói vậy, Bàn Tử vui vẻ, trêu chọc nói: "Đại Kim Nha, ông tưởng bọn tôi đang chơi đồ hàng à?

Lý Xuân Lai nói Cổ Lam có mộ, bọn tôi không chừng sẽ xuống mộ, cái tay chân lèo khèo của ông không chịu nổi giày vò đâu!" Thời gian này mấy người cũng không ít lần cùng nhau uống rượu chém gió, Đại Kim Nha cũng biết Bàn Tử có cái nết này, cũng không giận, ngược lại vẻ mặt sùng bái nhìn Tô Mặc: "Đi theo người khác, tôi tự nhiên là không đi, nhưng ba vị các ngài một người là Phát Khâu Trung Lang Tướng, hai người kia là Mô Kim Hiệu Úy, có các ngài bảo vệ, tôi còn lo cái quái gì?" Vẫn là Đại Kim Nha biết nói chuyện, vô hình trung vỗ mông ngựa mọi người một cái, khiến mọi người cười ha hả.

"Vùng Tam Tần, bảo bối chôn dưới đất nhiều vô kể!" Đại Kim Nha hai mắt phát sáng, "Đi theo ba vị gia, cũng để Đại Kim Nha tôi dính chút tài khí chứ..." Lần trước đi thành cổ Tinh Tuyệt, hai người Lão Hồ, Bàn Tử đều gián tiếp trở thành triệu phú, Đại Kim Nha chỉ có thể đứng nhìn mà thèm, nói thật hắn cũng thèm muốn chết.

"Được rồi được rồi..." Tô Mặc cười nói, "Chúng tôi đồng ý cho Kim gia đi là được chứ gì?

Ngài sắp khen chúng tôi lên tận trời rồi..." "Được lạp!" Đại Kim Nha kinh hỉ không thôi, "Trên đường còn xin mấy vị gia chiếu cố nhiều hơn, tiểu đệ nếu có chỗ nào đắc tội, mong được bao hàm nhiều hơn!" Mấy người đang tán gẫu, Tô Mặc thì đi vào trong phòng: "Anh Tử, lấy cho tôi mấy bộ quần áo sạch..." Lão Hồ, Bàn Tử tưởng rằng lần này đi huyện Cổ Lam chỉ là chuyến đi về quê bình thường, nhưng Tô Mặc lại biết ngày sau mấy người bọn họ nhất định sẽ xuống mộ, trong đó hung hiểm so với thành cổ Tinh Tuyệt chỉ có hơn chứ không kém.

Nghe tiếng Tô Mặc gọi, Anh Tử đi vào, sắc mặt do dự, muốn nói lại thôi.

Tô Mặc mở miệng hỏi: "Cô sao vậy?

Người không thoải mái à?" "Không phải..." Anh Tử lắc đầu, "Tôi có thể đi cùng các anh đến huyện Cổ Lam không?" Tô Mặc nhíu mày, lập tức từ chối: "Đương nhiên không được, quá nguy hiểm..." Anh Tử cúi đầu, có chút không vui.

Tô Mặc trầm mặc một lát, vỗ vỗ vai Anh Tử, an ủi nói: "Không sao đâu, cô ở nhà đợi mấy ngày là được, lần này không giống như thành cổ Tinh Tuyệt cần phải chạy ngược chạy xuôi, cùng lắm là mười mấy ngày chúng tôi sẽ về..." Anh Tử ngẩng đầu, cười tươi như hoa: "Được, tôi đợi anh về!" *** Sáng hôm sau, kiểm tra dụng cụ, tạm biệt Anh Tử, mọi người tề tựu tại nhà nghỉ của Lý Xuân Lai, buổi chiều chính thức xuất phát đi huyện Cổ Lam.

Huyện Cổ Lam nằm ở Thiểm Tây, thời cổ đại nơi này có mỹ danh là Tam Tần, nhưng thời cận đại nơi đây lại là một vùng cao nguyên hoàng thổ.

Mọi người trước tiên đi tàu hỏa, lại chuyển sang trạm xe khách loại nhỏ, đường đi gập ghềnh không bằng phẳng, suốt dọc đường xóc nảy đến đáng sợ, chịu tội không ít.

Sau mấy tiếng ngồi xe khách, mọi người vừa định nghỉ ngơi một lát, Lý Xuân Lai thông báo mọi người lại phải đi thuyền, đi đường thủy đến huyện Cổ Lam.

Suốt chặng đường trèo đèo lội suối xóc nảy, Bàn Tử vốn đã khó chịu muốn chết, vừa nghe lời này, trong lòng lập tức nổi hỏa: "Cái huyện Cổ Lam này sao mà khó đi thế?

Bọn tôi sắp đuổi kịp Đường Tăng đi Tây Thiên thỉnh kinh rồi..." Đại Kim Nha ở một bên khuyên nhủ: "Bàn gia, đến cũng đến rồi, nhịn một chút đi..." Lão Hồ quát: "Bàn Tử, thu cái tính nết của cậu lại, ra ngoài đường.

Cậu cứ như vậy sớm muộn gì cũng chịu thiệt!" Bàn Tử: "....."

Bàn Tử ngồi phịch xuống đất không nói một lời, bắt đầu hờn dỗi.

Không lâu sau, Lý Xuân Lai lại gọi được một người lái đò, mọi người lên thuyền, hướng về đoạn đường cuối cùng đến huyện Cổ Lam.

"Mấy vị..." Thuyền lão đại vừa chèo thuyền, vừa nói với mọi người, "Các người là may mắn gặp được tôi, trễ thêm một chút nữa, tôi đã thu dọn về rồi..." Thấy thuyền lão đại nói chuyện đầy ẩn ý, Lão Hồ thuận miệng hỏi: "Nơi này chẳng lẽ không có người lái đò nào khác sao?" Thuyền lão đại thổn thức: "Vốn dĩ rất nhiều, nhưng mấy ngày trước Hà Thần nổi giận, dẫn đến mực nước sông Hoàng Hà dâng cao, phương viên mấy chục dặm ai còn dám chèo thuyền?

Chỉ có mình tôi!" Đại Kim Nha nói: "Lão ca ca, đừng có đùa, làm gì có Hà Thần?

Đây đều là phong kiến mê tín thôi!" "Này cậu em.

Thật sự có đấy, cậu đừng không tin." Thuyền lão đại giải thích, "Mấy lời này không phải tôi nói bừa, mấy năm trước nước lũ dâng cao, cuốn một bộ xương cá dài mười mấy mét vào bờ, bà con cô bác bảy làng tám xã đều qua xem, mọi người nào có ai từng thấy quái vật khổng lồ như vậy, mấy vị bô lão lớn tuổi nhận định đây chính là Long Vương hóa thần, lại đặc biệt đặt cho một cái tên, gọi là Thiết Đầu Long Vương!" Bàn Tử lẩm bẩm: "Đợi tôi già rồi, tôi cũng nói hươu nói vượn!" "....." Sắc mặt thuyền lão đại cứng đờ, trừng mắt nhìn Bàn Tử một cái, Bàn Tử ngượng ngùng gãi đầu, vội vàng ngậm miệng lại.

Thuyền lão đại tiếp tục nói: "Sau khi nghe câu chuyện về Thiết Đầu Long Vương, có một thương nhân ngoại địa lại càng bỏ tiền xây một ngôi miếu trên núi dùng bộ xương cá đó, tên là miếu Ngư Cốt!" "Cái miếu này, hiện tại vẫn còn trên sườn núi Long Lĩnh..." Miếu Ngư

Cốt xây dưới núi?

Lão Hồ hồ nghi.

“Miếu Ngư Cốt thuộc thủy, trên núi thuộc thổ, bố cục phong thủy không phù hợp như vậy, vị thương nhân này nghĩ thế nào?

Chương 37

Người hiểu chút thuật phong thủy đều biết miếu này nên xây bên bờ sông!" Tô Mặc ngẫm nghĩ, một châm kiến huyết nói: "Hẳn là trộm mộ, mười phần thì có tám chín phần là nhắm trúng ngôi cổ mộ nào đó trên Long Lĩnh, xây miếu là giả, mượn cớ quyên góp xây miếu để trộm mộ mới là thật..." Nghe được lời Tô Mặc, Lão Hồ như có điều suy nghĩ.

"Uỳnh!" Chiếc thuyền gỗ vốn đang chạy êm ả trên mặt nước bỗng nhiên rung lắc dữ dội.

"Đùng đùng!" Trên bầu trời mây đen càng tụ càng dày, phảng phất muốn che lấp cả bầu trời, đen kịt một mảng, che khuất ánh mặt trời, cũng che khuất tầm mắt, phảng phất như ngày tận thế buông xuống.

"Ào ào ào!" Mưa to như trút nước không hề báo trước, ầm ầm rơi xuống, nháy mắt làm ướt sũng quần áo mọi người.

Thuyền gỗ cũng theo cơn bão trên trời mà chao đảo bất định trên mặt nước, bất cứ lúc nào cũng có khả năng bị lật úp.

"Hà Thần nổi giận rồi..." Nhìn thấy cảnh này, thuyền lão đại kinh hoảng thất sắc kêu lên, "Hà Thần lão gia nổi giận rồi!" "Dưới thuyền hình như còn có thứ gì khác..." Không biết là ai hét lên một tiếng.

Tô Mặc mở ra Hoàng Kim Đồng, cúi đầu nhìn xuống dưới một cái.

Chỉ thấy bên dưới dòng nước, một cái bóng đen đang run rẩy, nó dài khoảng mười mấy mét, thân thể to lớn.

"Khốn kiếp!" Tô Mặc cúi đầu mắng một tiếng, "Tên này thành tinh rồi, có thể ảnh hưởng đến khí tượng vùng này, thảo nào người

dân quanh đây gọi nó là Thiết Đầu Long Vương!" Lão Hồ đồng tử co rụt lại: "Tô tiểu ca, cậu nói..." Tô Mặc trọng trọng gật đầu: "Không sai, chính là nó, đúng là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến!" "Xoảng!" Tô Mặc rút thanh Kiếm Xích Tiêu trong ba lô ra, quát lớn một tiếng: "Long Vương đại nhân, huynh đệ chúng tôi có mắt không thấy Thái Sơn, còn xin Long Vương đại nhân đừng so đo với chúng tôi!" Nói xong, Tô Mặc lấy Kim Hồn Tệ cực hiếm từ thành cổ Tinh Tuyệt trong không gian hệ thống ném vào sông Hoàng Hà.

Đại Kim Nha vẻ mặt đầy kinh ngạc nhìn cảnh này, so ra thì Bàn Tử và Lão Hồ lại bình tĩnh hơn nhiều, âm hồn bọn họ đều đã gặp qua, con cá lớn có linh trí trước mắt này cũng chẳng tính là gì.

"Keng!" Đáp lại Tô Mặc là một tiếng va chạm trầm đục, cả con thuyền gỗ suýt nữa lật nghiêng, ngoại trừ Tô Mặc, những người khác đều bị hất ngã xuống sàn.

"Súc sinh!" Tô Mặc quát lớn, "Muốn chết!" Dứt lời, Tô Mặc lao mình nhảy thẳng xuống sông Hoàng Hà...

"Bùm!" Tô Mặc rơi xuống nước, rất nhanh liền mất dạng.

Đại Kim Nha nhìn thấy cảnh này, sắc mặt biến đổi, run rẩy nói: "Tô gia...

Tô gia đây là..." Bàn Tử thì bám chặt lấy tay vịn, nhìn mây đen đen kịt trên bầu trời, gân cổ hét lên: "Đừng quản cái gì Tô gia, cậu ấy không chết được đâu, chúng ta cứ sống cho tốt, chỉ cần đừng gây thêm phiền phức cho cậu ấy, chính là sự giúp đỡ lớn nhất đối với cậu ấy rồi!" Lão Hồ cũng hét lớn: "Thuyền lão đại, nhất định phải giữ vững thuyền, huynh đệ của tôi xuống dưới rồi, một lát nữa bão tố sẽ kết thúc thôi!" Lão Hồ hiểu rõ thân thủ của Tô Mặc, đồng thời hắn cũng quen thuộc tính cách của Tô Mặc, nếu Tô tiểu ca dám nhảy xuống, vậy chứng tỏ hắn không để cái con Thiết Đầu Long Vương

chó má này vào mắt.

"Ào!" Một con sóng lớn phóng lên tận trời, Lão Hồ và mọi người ngẩng đầu, lại thấy một con quái vật khổng lồ xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Trên người nó có khoảng bảy tám tầng vảy xanh, đầu cá màu đen, nhìn qua to như cái đầu xe tải Giải Phóng, dưới miệng còn có từng sợi râu ria, răng nanh lởm chởm, rậm rạp chằng chịt, mỗi một cái đều lóe lên hàn quang.

Thiết Đầu Long Vương nổi lên mặt nước!

Tim Lão Hồ vọt lên tận cổ họng, bởi vì hắn tịnh không phát hiện bóng dáng Tô Mặc trên mặt nước.

"Ào ào!" Lại có một bóng người lao ra khỏi mặt nước, chính là Tô Mặc, tốc độ của hắn nhanh đến mức khiến người ta líu lưỡi.

Như một quả pháo đạn, lao thẳng về phía Thiết Đầu Long Vương trong nước.

Trên mặt nước dâng lên sóng lớn, Thiết Đầu Long Vương dài hơn mười mét cũng không cam lòng yếu thế, há cái miệng máu cắn về phía Tô Mặc.

Tô Mặc tạm tránh mũi nhọn, nghiêng người nhảy lên trực tiếp đi tới phía trên Thiết Đầu Long Vương, thanh Kiếm Xích Tiêu trong tay "Phập", âm thanh mượt mà như thế, sánh ngang với âm nhạc hay nhất thế gian.

Máu tươi đầm đìa, vùng nước lân cận nháy mắt đổi màu.

"Gào!" Thiết Đầu Long Vương cảm nhận được đau đớn ở đầu, thân thể bắt đầu không ngừng quay cuồng trong nước, chấn cho Tô Mặc đầu váng mắt hoa, bất đắc dĩ chỉ có thể rút Kiếm Xích Tiêu ra, tách khỏi Thiết Đầu Long Vương, một người một thú cứ thế giữ một

khoảng cách an toàn.

“Gào rít!” Thiết Đầu Long Vương triệt để bị chọc giận, đôi mắt đỏ ngầu toát ra hàn quang, khiến mấy người Lão Hồ cảm thấy không rét mà run.

“Gào!” Tiếng gào thét điếc tai nhức óc vang tận mây xanh, âm thanh còn chưa dứt, Thiết Đầu Long Vương liền lao thẳng về phía Tô Mặc.

Trên mặt Tô Mặc có sự thản nhiên khó tả, phảng phất hết thảy đều nằm trong tầm kiểm soát.

Dưới chân hắn thi triển khinh công Đạp Tuyết Vô Ngân, quang ảnh lóe lên, thân thể vẽ ra một đường cong ưu mỹ giữa không trung, nhẹ nhàng né tránh cú húc của Thiết Đầu Long Vương.

Giây tiếp theo, Tô Mặc lần nữa xuất hiện trên đầu Thiết Đầu Long Vương, “Phập”, “Phập” hai kiếm, nhanh đến kỳ lạ, uyển như tàn ảnh.

Thiết Đầu Long Vương bị thế công điên cuồng này của hắn dọa sợ, trong lòng tràn ngập sợ hãi, cái đuôi của nó không ngừng quét ngang, muốn hất văng Tô Mặc.

Nhưng thân hình Tô Mặc lại linh hoạt như quỷ mị, mặc kệ quét thế nào cũng không thể hất văng Tô Mặc.

Ngược lại làm cho tốc độ vung kiếm trong tay Tô Mặc càng lúc càng nhanh.

“Phập!” Chất lỏng đỏ tươi từ trán Thiết Đầu Long Vương chảy ra, theo râu ria chậm rãi nhỏ xuống, nhìn thấy mà giật mình.

Lại giãy giụa khoảng mười mấy phút, Thiết Đầu Long Vương đã hết sức lực, ngừng giãy giụa, ánh mắt tan rã, thân thể dần dần bắt đầu chìm xuống.

Tô Mặc ngẩng đầu nhìn lên trời, chỉ thấy mây đen lui đi, cuồng phong ngừng gào thét, thiên địa khôi phục lại bình thường.

Tô Mặc mỉm cười, tung người nhảy lên, thân thể lần nữa trở lại trên thuyền gỗ.

"Thần tiên phù hộ, thần tiên phù hộ, cuối cùng cũng không sao rồi!" Lý Xuân Lai và thuyền lão đại kích động ngửa mặt lên trời hô to.

Bàn Tử, Lão Hồ, Đại Kim Nha ba người ngồi ở đuôi thuyền, kinh hồn chưa định.

"Oa!" Đột nhiên, Bàn Tử xoay người ôm lấy Lão Hồ, òa lên khóc nức nở, "Lão Hồ, vừa rồi đối mặt với con ngư long kia, tôi thật sự một chút dũng khí cũng không có!" "....." Lão Hồ tỏ vẻ cả đời này chưa từng cạn lời như vậy.

"Thuyền gia..." Tô Mặc đơn giản chỉnh lại quần áo một chút, quay đầu nói với thuyền lão đại: "Mau đi thôi, nơi này không phải chỗ tốt lành gì, không chừng còn có Thiết Đầu Long Vương khác!" "Được rồi!" Vừa nghe lời này, thuyền lão đại tự nhiên không dám ở lại chỗ này nữa, dùng hết toàn bộ sức lực chèo về hướng huyện Cổ Lam.

Mấy tiếng sau, mọi người lên bờ, tiến vào huyện thành Cổ Lam, Lý Xuân Lai đích thân dẫn mọi người vào một nhà khách ở lại.

Làm xong tất cả những việc này, Lý Xuân Lai nói với mấy người Tô Mặc, Đại Kim Nha: "Bốn vị ông chủ nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai em lại đến, đến lúc đó chúng ta đi thu mua bảo bối!" Nói xong, Lý Xuân Lai liền tiêu sái rời đi.

"Mấy vị gia..." Đại Kim Nha bỗng nhiên nói, "Chúng ta lần này khó khăn lắm mới đến huyện Cổ Lam, đợi thu mua đồ cổ xong, Hồ gia, Bàn gia, Tô gia, các ngài đừng vội đi, nghe nói mộ Lý Thuần Phong cũng ở đây, hôm nào rảnh rỗi, chúng ta đi bái tế một chút, Lý

Thuần Phong chính là đại gia phong thủy trong lịch sử đấy!" Bàn Tử vừa nghe có mộ, vội vàng đi đến bên cạnh Đại Kim Nha: "Mộ Lý Thuần Phong ở huyện Cổ Lam này?" Đại Kim Nha gật đầu.

Bàn Tử cười càng vui vẻ: "Lý Thuần Phong là ai?" "....." Mọi người cạn lời.

Lão Hồ cũng cảm thấy người anh em này của mình làm mất mặt, vội vàng phổ cập kiến thức cho hắn: "Lý Thuần Phong này là một đại sư phong thủy dưới trướng Đường Thái Tông, thanh sử lưu danh, ông ấy chính là người huyện Cổ Lam, sau khi chết lá rụng về cội, hừm... mấy cái này đều là dã sử ghi chép, Bàn Tử sau này cậu rảnh rỗi thì đọc sách nhiều vào..." "Đường Thái Tông..." Mắt Bàn Tử sáng lên, "Vậy chính là mộ Đường, bên trong nhất định có rất nhiều bảo bối!" "....." Mọi người cùng nhau đảo trắng mắt, gan to thật.

Cả gan nhớ thương mộ Lý Thuần Phong, đây không phải muốn chết sao! 【Đinh!】【Chúc mừng ký chủ đến huyện Cổ Lam, thưởng nội giáp Hoàng Gia!】Đến rồi!

Nội giáp Hoàng Kim, chiếc áo giáp mềm này chính là loại cùng kiểu với thủ lĩnh Tả Lĩnh Trần Ngọc Lâu năm xưa, thủy hỏa bất xâm, là một bảo bối hiếm có trên đời.

Chương 38

"Ái chà..." Bàn Tử bỗng thấy trên người ngứa ngáy khó chịu, đưa tay gãi lưng, nhưng phát hiện cánh tay lại không với tới chỗ đó, "Mấy anh em, mọi người gãi ngứa giúp tôi với!" Nói rồi, Bàn Tử xoay người, vén áo lên.

Lão Hồ cười mắng một tiếng: "Một thân mồ hôi chua lòm, ai thèm gãi ngứa cho cậu..." "Hả?" Giọng Lão Hồ khựng lại, giống như phát hiện ra điều gì, đi lại gần nhìn, kinh ngạc nói, "Bàn Tử, trên đầu vai cậu sao lại có cái ấn đỏ?

Giống hệt con mắt!" Tô Mặc đồng tử co rụt lại.

Tô Mặc đi lại gần nhìn, đập vào mắt chính là một nốt ban đỏ hình con mắt yêu dị trên lưng Bàn Tử, sắc mặt Tô Mặc trầm xuống, vươn tay cũng vén áo Lão Hồ lên.

Lão Hồ ngẩn người: "Tô tiểu ca..." "Á..." Nhìn thấy con mắt đỏ trên vai Lão Hồ, Bàn Tử a a cười nói, "Lão Hồ, trên người cậu cũng có?

Kim gia ông mau nhìn xem, hai chúng tôi có giống nhau không?" Đại Kim Nha nhìn lướt qua, kinh ngạc nói: "Đúng là giống hệt nhau, hai vị gia, các ngài không phải lén chúng tôi đi xăm mình đấy chứ!" "Xàm!" Thấy Tô Mặc ngưng trọng mặt mày, cũng không nói lời nào, Lão Hồ kéo áo xuống, "Xăm mình, đó là đồ chơi của đám lưu manh..." Xoay người, Lão Hồ lại nhìn về phía Tô Mặc: "Tô tiểu ca, con mắt này... là chuyện thế nào?" Tô Mặc còn chưa nói gì, Bàn Tử ở bên cạnh đã cướp lời: "Không chừng là do cá lớn dưới sông mổ, không cần lo lắng, trở về tìm một sư phụ tắm hơi Dương Châu, chà một cái là hết ngay..." "Nguyệt..." Ngay lúc mấy người Lão Hồ đang chém gió tán

gẫu, một giọng nói già nua bay tới, "Chúc chiếu quy bặc, hào ly bất sảng, Trần Đoàn chuyển thế, Văn Vương trọng sinh!" "....." Mọi người ngẩn ra một chút, đều nhìn theo tiếng nói.

Cách đó không xa, một ông lão lớn tuổi mặc áo dài (mã quái), đeo kính râm đen, chống gậy từng bước chậm rãi đi tới.

Bàn Tử lắc đầu: "Người mù?" Ông lão đối diện rảo bước, đi đến trước mặt, sau đó giơ gậy lên gõ mạnh vào đầu Bàn Tử.

Bàn Tử nhanh chóng né qua: "Hóa ra không phải mù à!" Ông lão hừ lạnh một tiếng: "Lão phu là không nỡ nhìn các ngươi bỏ mạng tại huyện Cổ Lam, cho nên mới nhắc nhở các ngươi một chút, không ngờ đám thanh niên các ngươi lại vô lễ như vậy!" "Hô!" Bàn Tử âm dương quái khí đáp trả, "Lão gia tử, ông mau nghỉ ngơi đi, trời cũng không còn sớm nữa, buổi tối không thích hợp đi lừa đảo đâu!" Ông lão lắc đầu, khá là tiếc nuối: "Cũng được, là lão bất tử ta lo chuyện bao đồng..." Nói rồi, ông lão liền xoay người rời đi, "Bất quá, lời tặng lúc chia tay, còn xin mấy vị tiểu hữu ghi nhớ, đã là mấy vị hôm nay vừa từ dưới nước chết đi sống lại, mấy ngày này vẫn là đừng quấy nhiễu người chết dưới lòng đất an nghỉ!" Ba người Lão Hồ, Bàn Tử trong lòng đều kinh hãi, trong lòng không còn chút ý khinh thường nào nữa.

Tô Mặc cũng đoán được thân phận của ông lão mù này, vị mù lòa ẩn dật tại huyện Cổ Lam này, chính là một vị siêu cấp đại lão trong giới trộm mộ.

"Tô tiểu ca..." Đại Kim Nha nhìn về phía Tô Mặc, hy vọng hắn đưa ra chủ ý.

"Cao nhân!" Nói rồi, Tô Mặc rảo bước đuổi theo, Bàn Tử, Lão Hồ, Đại Kim Nha theo sát phía sau.

"Lão tiên sinh..." Mọi người đi theo ông lão đến một sạp bói toán, Tô Mặc đẩy Lão Hồ trực tiếp ngồi xuống, "Chúng tôi có chuyện muốn

thỉnh giáo!" Ông lão ngẩng đầu, thở dài một tiếng: "Cũng được, dù sao cũng là đồ tử đồ tôn của cố nhân..." Ông lão đứng dậy, hai tay sờ lên đầu Lão Hồ.

Sao lại động thủ rồi!

Lão Hồ lắp bắp nói: "Lão gia tử, lão gia tử, ông đang làm cái gì vậy?" "Mô cốt! (Sờ xương)" "Lão gia tử, ông nghe tôi..." "Đừng nói chuyện, mô cốt quan ngôn nhu bất ngôn (sờ xương xem tướng cần im lặng), mới biết... mới biết cao thấp sang hèn!" Đàn ông, kỵ nhất người khác sờ đầu mình, do đó Lão Hồ cũng có chút không vui, quát lớn: "Lão gia tử, ngài đừng ở đây nói chuyện giật gân được không, tôi khuyên ngài một câu, tư tưởng mê tín không thể có, ánh hào quang của Đảng chiếu rọi chúng ta đi!" Lời của Lão Hồ cũng không biết ông lão mù có nghe thấy không, ông lão tự mình lẩm bẩm nói: "Lạ thay, vị này tướng mạo so với lão phu thời trẻ khá là tương tự!" "....." Sau một thoáng trầm mặc, Đại Kim Nha và Bàn Tử thực sự nhịn không được nữa, cười ha hả.

Lão Hồ thì trực tiếp ngơ ngác...

Lão Hồ cười khổ nói: "Lão gia tử, ông đây là đang chiếm hời của tôi à?" Ông lão thì lắc đầu: "Không, ta đây là đang đề cao ngươi..." "Phàm nhân xà tỏa linh khiếu, tất hữu chư hầu chi vị, xem ra ngươi cũng là một triều đình mệnh quan không nhỏ..." Lão Hồ quay đầu nhìn mấy người Tô Mặc một cái, ánh mắt phảng phất đang nói: Lão đầu tính sai rồi, tám phần là kẻ lừa đảo!

Bàn Tử lại càng không khách khí đả kích nói: "Nói hớ rồi chứ gì, lão đầu, nói dối cũng không tròn, ông nói con trai cậu ta sau này không chừng là chư hầu, bọn tôi còn tin một chút!" Ông lão cũng không hoảng, chỉ là ngữ khí hơi lạnh đi một chút: "Một câu một cái lão đầu, chỉ biết sướng cái miệng, ngươi không sợ người ngoài cười chê

ngươi, không hiểu thứ tự lớn nhỏ sao, thằng nhãi ranh, ngươi sớm muộn gì cũng chịu thiệt...” Bàn Tử chống nạnh: “Này, tôi nói...

ông...” Lão Hồ kéo Bàn Tử, cũng không định đôi co với ông lão nữa, đứng dậy nói: “Lão gia tử, Dịch Kinh Bát Quái, phong thủy bí thuật, bác đại tinh thâm, bao la vạn tượng, ngài nếu mượn cái này để vơ vét tài sản, đó chính là đang sỉ nhục trí tuệ của lão tổ tông!” Ông lão gật đầu, lộ ra hàm răng vàng, cười đáp lại: “Không sai, Chu Dịch Bát Quái này xác thực là bảo bối lão tổ tông để lại, phong thủy bí thuật cũng là bí ẩn bất truyền, ngoại trừ Mô Kim Hiệu Úy thực sự hiểu được Tầm Long Quyết, người ngoài sao biết được huyền bí trong đó, đám tiểu bối các ngươi cũng dám mạnh miệng giáo huấn lão phu?” “.....” Mọi người trong lòng lần nữa kinh hãi, Lão Hồ thu lại sự khinh thường trong mắt: “Xin hỏi lão gia tử...” Ông lão ngẩng đầu, ôm quyền với mọi người nói: “Lão phu là kẻ vô danh tiểu tốt, ngồi ở huyện Cổ Lam chờ chết, người ngoài đều gọi ta là Trần Hạt Tử!” Chính là hắn!

Khóe miệng Tô Mặc nhếch lên, trong lòng thực sự xác nhận lai lịch của vị đại thần này.

Đại đương gia Tả Lĩnh -- Trần Ngọc Lâu!

Một đôi Dạ Nhãn, có thể nhìn thấy trong đêm tối, nhìn, ngửi, nghe, tuyệt kỹ đầy mình.

Tổng bả đầu Thường Thắng Sơn, từng khống chế mười ba tỉnh Nam thất Bắc lục với mười mấy vạn lục lâm thảo khấu, mấy chục năm trước, là nhân vật số một vang danh trên giang hồ.

“Trần?” Tô Mặc ở bên cạnh trầm mặc đã lâu lần đầu tiên mở miệng, “Tôi nhớ thủ lĩnh Tả Lĩnh ngày xưa cũng họ Trần!” Tô Mặc điểm đến là dừng, nhưng không nói toạc ra.

Quả nhiên, nghe được lời Tô Mặc, Trần Hạt Tử ngẩng phắt đầu

lên, nhìn về phía Tô Mặc: "Các hạ là?" Bàn Tử hồ nghi, thầm lẩm bẩm trong lòng: "Tên mù này rốt cuộc có phải mù thật hay không?" Tô Mặc trầm giọng nói: "Phát Khâu Trung Lang Tướng Tô Mặc!" Trần Hạt Tử dù sao cũng là lão đại của mười vạn lực sĩ Tả Lĩnh, thân phận này từng hô mưa gọi gió trên giang hồ, xứng đáng để Tô Mặc lấy lễ đối đãi.

"Không thể nào..." Trần Hạt Tử trực tiếp lắc đầu, "Theo lão phu được biết, Phát Khâu Trung Lang Tướng đã sớm đứt đoạn truyền thừa, ngay cả Phát Khâu Thiên Ấn tượng trưng cho thân phận bản môn cũng bị hủy rồi, thế gian đã không còn Phát Khâu Trung Lang Tướng nữa, tiểu hữu, trò đùa này không vui đâu!" Trần Hạt Tử sống nhiều năm, lại là thủ lĩnh Tả Lĩnh ngày xưa, đừng nói Mô Kim Hiệu Úy, Bàn Sơn Đạo Nhân, Quan Sơn Thái Bảo mấy đại môn phái này, cho dù là nhìn ra cả thế giới trộm mộ (thổ phu tử), e rằng cũng không tìm được người có địa vị cao trọng hơn hắn.

Hắn chính là đại lão cấp bậc hóa thạch sống!

Tô Mặc lấy Phát Khâu Thiên Ấn đưa cho Trần Hạt Tử: "Ai biết khối Phát Khâu Thiên Ấn kia có phải là thật hay không, lão gia tử, ngài xem thử khối trong tay tôi này..." Trần Hạt Tử nhận lấy Phát Khâu Thiên Ấn, tỉ mỉ sờ soạng, mắt hắn tuy hỏng ở Vân Nam, nhưng lại trong họa được phúc, cảm tri lực và thính lực lại càng hơn trước kia.

Tô Mặc đi đến trước mặt Trần Hạt Tử, ngón tay nhẹ nhàng điểm một cái trước bàn.

Phập!

Hai lỗ thủng lập tức xuất hiện.

Trần Hạt Tử tay trái cầm Phát Khâu Thiên Ấn, tay phải sờ lỗ nhỏ trên bàn, than thở: "Không ngờ sinh thời lão phu còn có thể nhìn thấy tuyệt kỹ Song Chỉ Tham Động của Phát Khâu Trung Lang Tướng!"

Nói rồi, Trần Hạt Tử đứng dậy, hành lễ giang hồ: "Tả Lĩnh lực sĩ Trần Ngọc Lâu bái kiến Phát Khâu Trung Lang Tướng..." Trần Ngọc Lâu?

Bàn Tử gãi đầu, đẩy đẩy Đại Kim Nha bên cạnh: "Ông từng nghe cái tên này chưa?

Tôi nghe ngữ khí lão đầu này nói chuyện, sao còn khá kiêu ngạo tự hào..." Đại Kim Nha nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn lắc đầu: "Hình như có chút ấn tượng.

Nhưng thời gian quá xa xưa, tôi hiện tại cũng không nhớ rõ, nhưng Tả Lĩnh lực sĩ này, tôi lại biết, năm đó bọn họ đều là một đám hiệp khách lục lâm, thuộc dạng người tàn nhẫn, thế lực trải rộng Tam Tương Tứ Thủy!" Bàn Tử thực sự khó có thể đem tên mù lừa tiền người khác so sánh với hiệp khách lục lâm, thấy tên mù lại đang hành lễ với Tô Mặc, Bàn Tử lại thấp giọng hỏi: "Sao ông ta lại hành lễ với Tô tiểu ca?" Đại Kim Nha hạ thấp giọng: "Đây là bình đẳng lễ, bất quá..." Đại Kim Nha dừng một chút, "Tô gia là Phát Khâu Trung Lang Tướng, là tướng quân do triều đình cổ đại đích thân sắc phong, Tả Lĩnh lực sĩ tuy danh nghĩa là một đám hiệp đạo, nhưng cũng thuộc về phỉ, tên mù hành lễ với Tô gia cũng là bình thường, trên giang hồ có quy củ giang hồ, lớp người già bọn họ coi trọng mấy cái này nhất..." Đại Kim Nha và Bàn Tử tuy rằng cố ý hạ thấp giọng mình, nhưng bọn họ lại không biết những lời này bị Trần Hạt Tử nghe rõ mồn một.

Nhưng hắn tịnh không nói gì.

Giờ phút này Trần Hạt Tử để ý Tô Mặc hơn, sống nhiều năm như vậy, sau khi chứng kiến mấy đại môn phái trộm mộ hưng thịnh và suy bại, hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Phát Khâu Trung Lang Tướng còn sống.

"Lão tiên sinh..." Tô Mặc cũng không dám lên mặt trước Trần

Ngọc Lâu, vội vàng đỡ hắn ngồi xuống, "Ngồi ngồi ngồi, chuyện cũ như mây khói mà thôi..." Trần Ngọc Lâu vừa định nói gì đó, nhưng vừa nghĩ tới mình đường đường là một thủ lĩnh Tả Lĩnh nay cũng chỉ là một lão già bày sạp vỉa hè, cũng không nói thêm gì nữa, ngồi xuống trở lại, thầm than một tiếng: "Thế sự vô thường..." Vừa thấy thái độ của Tô Mặc đối với tên mù, ngữ khí của Bàn Tử cũng hòa hoãn hơn nhiều: "Lão gia tử, chúng ta cũng coi như là đồng nghiệp, ông lừa bọn tôi, truyền ra ngoài mất thân phận của ông lắm đấy!" Trần Hạt Tử cũng không trực tiếp trả lời, mà hỏi ngược lại: "Tả Lĩnh một mạch ta tuy không truyền Chu Dịch Bát Quái, cũng không học thuật phong thủy, nhưng Mô Kim Hiệu Úy và Bàn Sơn Đạo Nhân đời trước đều là bạn tốt của ta, cái gọi là gần mực thì đen gần đèn thì rạng.

Các ngươi sao biết ta không hiểu những thứ này?" Lão Hồ lại càng thẳng thắn: "Lão gia tử, vừa rồi ý ngoài lời của ngài nói chuyến đi này của bọn tôi hung hiểm, có thể bói lại cho bọn tôi một quẻ không!" Tô Mặc cũng nói: "Lão gia tử, làm phiền ngài rồi!" Trần Hạt Tử vuốt râu, bất đắc dĩ than: "Cũng được, dù sao cũng là hậu nhân của cố nhân, mời!" Nói rồi, Trần Hạt Tử từ trong ngực lấy ra sáu đồng tiền.

Tô Mặc chộp lấy đồng tiền, lắc lắc.

Trần Hạt Tử nín thở ngưng thần, hai tai khẽ động.

"Xoảng!" Tô Mặc rải đồng tiền lên bàn.

Lão Hồ định thần nhìn lại, trên mặt lập tức có nụ cười: "Tự (chữ) là dương, diện (mặt) là âm, Ly thượng Càn hạ, Đại Hữu Nguyên Hanh, đây là quẻ thượng thượng!" Trần Hạt Tử gật đầu: "Mô Kim Hiệu Úy đời này vẫn là hiểu biết không ít, bất quá ngươi đạo thuật còn nông cạn, không nhìn ra manh mối trong đó..." Sắc mặt Lão Hồ nghiêm lại: "Còn xin lão tiên sinh chỉ điểm!" Trần Hạt Tử chống gậy,

nói: “Các ngươi xem thử mấy đồng tiền này nằm ở phương diện nào?

Có phải là phương Đông Bắc không?” Nghe tiếng phân biệt vị trí, đây cũng là tuyệt chiêu của Tả Lĩnh lực sĩ, Tô Mặc tịnh không kinh ngạc, ngược lại là Bàn Tử vẻ mặt đầy bất ngờ nhìn Trần Hạt Tử.

Trần Hạt Tử lại nói: “Gia quân xem lại xem đây là lúc nào?” Đại Kim Nha lấy ra đồng hồ quả quýt, nhìn thoáng qua thời gian: “Tám giờ rưỡi, lão gia tử cái này đều có ý gì?

Ông nói thẳng ra đi?” Trần Hạt Tử cười hắc hắc, cũng không đánh đố mấy vị hậu sinh nữa, nói thẳng: “Hôm nay là ngày Quý Hợi, tám giờ là giờ Nhâm Tuất, phương Đông Bắc chính là nơi Tử Môn, Hỏa Thiên Đại Hữu gặp phải Tử Môn thì đắc ý vênh váo, thịnh cực mà vong!” Đại Kim Nha khom lưng nói với Lão Hồ: “Hồ gia, không phải quẻ thượng thượng sao, sao lại lòi ra cái Tử Môn, nói khác xa với ngài thế...” Lão Hồ trầm mặc một lát, nói: “Hưu Sinh Thương Đỗ, Kinh Tử Cảnh Khai, Tử Môn chính là một trong tám cửa trong Kỳ Môn Độn Giáp, lão gia tử quả nhiên là cao nhân ẩn thế!” Tô Mặc lần nữa lên tiếng: “Còn xin lão gia tử tặng một đạo giải phá!” “Ha ha...” Trần Hạt Tử cười lớn một tiếng, “Người cùng nghề, nào có lý không cứu...” Cười lớn một tiếng xong, Trần Hạt Tử chộp lấy đồng tiền lắc lắc, sau đó lại rải lên bàn.

Lão Hồ, Bàn Tử, Đại Kim Nha cúi đầu, ba người lại không biết quẻ tượng này rốt cuộc có ý gì.

Chương 39

Tô Mặc cau mày: "Quẻ Tốn?" Trần Hạt Tử có chút ngoài ý muốn: "Phát Khâu Trung Lang Tướng không hổ là đại tướng được triều đình sắc phong, thực lực bực này quả thực vượt xa Mô Kim Hiệu Úy cùng thời..." Lão Hồ đỏ mặt tía tai.

"Không sai, chính là quẻ Tốn!" Trần Hạt Tử trung khí mười phần, "Một là âm, hai là dương, ba là dương, bốn là âm, năm là âm, sáu là dương!" "Tốn là gió, lại cùng Tốn, ý là thuận theo, nhưng vấn đề lại đến rồi, chủ nhân và khách nhân rốt cuộc ai nên thuận theo ai?" Lão Hồ nhíu mày, tuy nghe hiểu một chút, nhưng cũng là biết một mà không biết hai.

"Ha ha..." Trần Hạt Tử cười to, "Hung hiểm trong đó còn phải để các ngươi tự mình đi lĩnh hội a!" Nói rồi, Trần Hạt Tử liền đứng lên, tự mình đi ra ngoài, hắn vừa đi, vừa còn ngâm nga: "Nhất dạ cô chu lạc sa than, hữu cao vô thủy tiến thối nan, thì lai phong vũ giang hà dật, bất dụng phí lực nhậm vãng phản..." (Một đêm thuyền cô độc mắc cạn bãi cát, có bãi cao không có nước tiến thoái lưỡng nan, khi gió mưa đến sông ngòi tràn ngập, chẳng cần tốn sức mặc tình đi về) Chẳng bao lâu, Trần Hạt Tử liền đi ra khỏi nhà khách.

"Hỏng bét..." Tô Mặc vỗ vỗ đầu, "Quên đưa tiền cho lão gia tử..." Tô Mặc rảo bước ra cửa, nhưng ngoài nhà đâu còn tung tích Trần Hạt Tử.

"Tên mù này..." Bàn Tử đi theo, thở hồng hộc, "Chạy cũng nhanh thật..." "Đi thôi..." Tô Mặc than thở, "Thần long thấy đầu không thấy đuôi, đây mới là thế ngoại cao nhân!" Mọi người đi theo Tô Mặc trở lại nhà khách, một đường đi lại vất vả, mấy người cũng mệt không

nhẹ, đơn giản rửa mặt xong, liền trực tiếp nằm lên giường.

Huyện Cổ Lam dù sao cũng là địa phương nhỏ, không so được với Yến Kinh, trong nhà khách hiện tại chỉ còn lại một gian phòng ngủ chung bốn người, mọi người tạm thời ở tạm một đêm.

Tô Mặc suy tư một lát, vẫn là nói thật chuyện lời nguyền mắt đỏ ra: "Bàn Tử, Lão Hồ... mắt đỏ trên người các cậu thực ra là lời nguyền Quỷ Động, giống như Bàn Sơn Đạo Nhân..." Bàn Tử tịnh không nhận thức được tính nghiêm trọng của sự việc, chỉ thuận miệng hỏi: "Nghiêm trọng không?" Tô Mặc hít một hơi, chậm rãi nói: "Sống không quá năm mươi tuổi!" Lời của Tô Mặc uyển như một tiếng sấm nổ bên tai Bàn Tử, hắn kinh hãi ngồi dậy: "Cái gì, sống không quá năm mươi tuổi?" Tô Mặc trấn an nói: "Không cần lo lắng, lời nguyền có thể giải, chỉ cần lấy được Mộc Trần Châu là được!" Mộc Trần Châu?

Lão Hồ nhướng mày, hắn nhớ trước đó lúc ở thành cổ Tinh Tuyệt hình như từng nghe Tuyết Lê Dương nhắc qua thứ này.

Bàn Tử kinh hãi nói: "Mộc Trần Châu ở đâu?" Tô Mặc tịnh không giấu giếm, nói thẳng: "Ở mộ Hiến Vương tại Vân Nam..." "Vậy chúng ta còn chờ cái gì, mau đi Vân Nam!" Nói rồi, Bàn Tử liền muốn mặc quần áo đứng dậy.

Lão Hồ thì túm chặt lấy Bàn Tử: "Cậu gấp cái gì, còn hơn mười năm nữa, không kém chút này..." Dù sao cũng là đàn ông từng lên chiến trường, khí phách đối mặt cái chết của Lão Hồ vượt xa người thường.

Dưới sự khuyên bảo và nhiều lần cam đoan của Tô Mặc, Bàn Tử rốt cuộc cũng chấp nhận chuyện lời nguyền Quỷ Động.

Một đêm không nói chuyện, mọi người trầm trầm ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau, đơn giản rửa mặt một phen, mấy người gọi một bàn đồ ăn ngon tại nhà khách chờ đợi Lý Xuân Lai đến.

Bởi vì chuyện lời nguyền mắt đỏ, Bàn Tử cũng hết hứng thú du sơn ngoạn thủy ở huyện Cổ Lam, chỉ hy vọng sớm kết thúc giao dịch với Lý Xuân Lai, sau đó để Tô Mặc dẫn bọn họ đi Vân Nam, tìm kiếm tung tích Mộc Trần Châu.

Mấy người ngồi xuống, Đại Kim Nha cười nói: "Mấy vị gia, xuống mộ tôi không bằng các ngài, nhưng làm ăn buôn bán mà, Đại Kim Nha tôi lăn lộn ở Phan Gia Viên nhiều năm, tự nhiên vẫn có chút bản lĩnh, một lát nữa Lý Xuân Lai vào nhà, các ngài đừng nói chuyện, để tôi đàm phán với hắn..." Lão Hồ gật đầu, Tô Mặc thì tỏ vẻ không sao cả.

Chẳng bao lâu, Lý Xuân Lai bê một cái hòm lớn đi vào.

Lão Hồ tươi cười đón chào: "Xuân Lai lão ca, ngài đến rồi, mau mau mau, ngồi ngồi ngồi..." Lý Xuân Lai nhìn thấy một bàn rượu thịt mỹ thực: "Ái chà, đây đều đến địa bàn của em, chúng ta còn mặt mũi nào để các ngài mời khách..." Bàn Tử như đã quên chuyện lời nguyền Quỷ Động, đứng dậy tiếp khách: "Chuyện nào ra chuyện đó, lần trước ở Yến Kinh chúng ta đi vội vàng cũng không mời ngài ăn cơm tử tế, lần này bù lại!" "Tốt tốt tốt..." Lý Xuân Lai liên tục gật đầu, "Tiểu nhị.

Cho thêm hai chai rượu..." Nghe tiếng, bên ngoài một nam phục vụ viên đi vào, đặt mấy chai rượu lên bàn.

Lúc rời đi, nam phục vụ viên còn không quên đưa mắt ra hiệu cho Lý Xuân Lai.

Lý Xuân Lai bất động thanh sắc gật đầu.

Tô Mặc liền biết có biến, nhìn thấy cảnh này, càng thêm cẩn thận.

“Mấy vị đại lão bản từ Yến Kinh đến đều là người thật thà...” Lý Xuân Lai từ trong hòm lấy ra hai chiếc giày bày lên bàn.

Một đôi giày thời Minh tuy cũng đáng chút tiền lẻ, nhưng mấy người lặn lội đường xa từ Yến Kinh đến tận vùng cao nguyên hoàng thổ này, nhớ thương chính là tất cả bảo bối trong hòm, thấy Lý Xuân Lai chỉ lấy ra chút này, Bàn Tử đứng dậy định đi về phía cái hòm.

Lý Xuân Lai đứng lên, trực tiếp chắn trước người Bàn Tử: “Từ từ thôi mà, từ từ thôi...” Lão Hồ thấy thế cũng cười mắng một tiếng: “Bàn Tử, cậu cũng gấp quá rồi...” Bàn Tử cười gượng, gãi đầu, ngồi xuống trở lại.

Đại Kim Nha cầm chiếc giày lên tượng trưng ngắm nghía một chút, cảm giác thời cơ gần chín muồi, hắn hắng giọng, mở miệng nói: “Xuân Lai lão ca, chúng ta người quang minh không nói lời mờ ám, hai chiếc giày này tôi trả ông 800!” Lý Xuân Lai có chút không vui, “Phắt” một cái đứng dậy: “800?

Tại kinh thành, Hồ lão bản một chiếc còn trả tôi 500 đấy, huống hồ các ngài từng nói, có đôi có cặp càng đáng tiền!” “Khụ khụ...” Tô Mặc cúi đầu, khẽ ho khan một tiếng.

Đại Kim Nha khựng lại, liếc mắt nhìn Tô Mặc, lời nói vốn đã đến bên miệng lại nuốt xuống: “Một ngàn thì một ngàn, bất quá Xuân Lai lão ca ca, ngài chặt chém cũng đừng chém ác quá, chúng tôi đến huyện Cổ Lam thu mua bảo bối, một đường gập ghềnh ngài cũng thấy rồi, ngay hôm kia, chúng tôi suýt nữa chết trên sông Hoàng Hà...” “Mấy vị gia...” Lúc này, tên phục vụ viên vừa rồi bưng đồ ăn lại đi vào, “Món ngài gọi đã đủ rồi...” Lý Xuân Lai ám chỉ nói: “Một ngàn đồng, một ngàn đồng!” Trong mắt phục vụ viên lóe lên tinh quang, biết đây là câu được cá lớn: “Mấy vị gia cứ ăn trước, có việc gì, ngài gọi tôi...” Nói rồi, phục vụ viên sắc mặt kích động không thôi, vội vàng đặt đĩa

rau xuống, xoay người rời đi.

Nhìn thấy cảnh này, Lão Hồ nhướng mày, người sáng mắt đều có thể nhìn ra vừa rồi là Lý Xuân Lai đang báo tin a!

Nhớ tới quẻ Tốn về quan hệ chủ khách mà Trần Hạt Tử nói đêm qua!

Lão Hồ lập tức nổi lên nghi ngờ, cảm giác trong đó tất có mưu mô, cảnh giác đứng dậy: "Bàn Tử, mọi người cứ nói chuyện, tôi đi vệ sinh một chuyến!" Bàn Tử cũng không coi Lão Hồ ra gì, phẩy tay, cứ để hắn đi.

Bên này, Đại Kim Nha tiếp tục nói: "Xuân Lai lão ca ca, đôi giày này chúng ta cứ chốt thế đi, chúng ta vẫn là đàm phán món bảo bối tiếp theo nào..." Bàn Tử phụ họa nói: "Nào nào nào!

Món tiếp theo!" Nhìn hai người diễn song ca, thực sự cũng chán, Tô Mặc rút một điếu thuốc đi ra ngoài: "Tôi đi hút điếu thuốc!" Bàn Tử gật đầu, cũng không nghĩ nhiều: "Đi đi, chỗ này tôi với Kim gia xử lý là được!" Tô Mặc ra khỏi phòng, châm thuốc, cảnh giác quan sát xung quanh. *** Bên này, Lão Hồ đi một vòng, cũng không phát hiện điều gì bất thường.

"Chẳng lẽ là tôi lo xa?" Lão Hồ lẩm bẩm tự nói một tiếng, xoay người định trở về, nhưng vừa xoay người lại nhìn thấy Trần Hạt Tử đêm qua đang chống gậy đứng ở góc tường.

"Hô!" Lão Hồ bị dọa giật mình, "Lão gia tử, ông làm tôi giật cả mình..." Trần Hạt Tử lẳng lặng "nhìn chăm chú" Lão Hồ, hắn cũng không nói lời nào, tựa như một pho tượng.

Lão Hồ nhớ tới lời Tô Mặc hôm qua, vội vàng từ trong ngực móc ra mấy xấp tiền giấy, cũng không đếm bao nhiêu, nhưng thế nào cũng phải có một hai ngàn đồng.

“Lão gia tử, hôm qua ngài xem bói cho chúng tôi, anh em chúng tôi vừa định đưa tiền cho ngài, nhưng ngài đi vội quá, bây giờ bù lại cho ngài!” Trần Hạt Tử cũng không nói gì, vươn tay nhận lấy tiền giấy, sau đó lại từ trong túi móc ra một lá bùa vàng gấp thành hình tam giác.

Lão Hồ nhận lấy lá bùa, có chút mê mang: “Đây là cái gì?” Trần Hạt Tử cười cười: “Vô công bất thụ lộc, ta cũng không lấy không tiền của ngài, lá bùa bình an này là do ta tâm huyết vẽ ra, không giống với những cái khác, ngươi cứ tạm thời nhận lấy, sổ sách giữa chúng ta coi như thanh toán xong...” Lão Hồ cúi đầu mở lá bùa bình an ra, nhìn nhìn, cũng không hiểu đây là ý gì, đang định hỏi thăm, phát hiện Trần Hạt Tử vừa mới nói chuyện với mình vậy mà đã biến mất không thấy tăm hơi.

Lão Hồ trực tiếp ngơ ngác, nhìn lá bùa trong tay.

Có chút không biết làm sao.

Tô Mặc đi tới, cười nhắc nhở: “Đừng nhìn nữa, lão đầu đi xa rồi...” Lão Hồ giơ giấy vàng lên: “Không phải mơ chứ?” “Ha ha...” Tô Mặc cười một tiếng, “Tả Lĩnh lực sĩ đâu chỉ trộm mộ, bọn họ chiếm núi làm vua, thân thủ lợi hại, Trần Hạt Tử này là thủ lĩnh mười vạn Tả Lĩnh, thực lực lại càng vượt xa người thường!” “Đi thôi, lão gia tử có ý chỉ điểm chúng ta, đây là đại ơn, xem ra cái huyện Cổ Lam này tịnh không bình yên như bề ngoài!” “Tô tiểu ca, cậu cũng phát giác được không đúng?” “Ừ!” Tô Mặc gật đầu, trong mắt hàn quang tứ xạ, “Lý Xuân Lai không bình thường, tên phục vụ viên vừa rồi hẳn là đồng bọn của hắn!” Nghe thấy lời này, Lão Hồ lập tức thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần Tô tiểu ca nhìn ra manh mối, vậy thì với thực lực của hắn, phá cục tịnh không khó.

“Đi!” Tô Mặc xoay người, “Tôi ngược lại muốn xem bọn họ rốt cuộc có bản lĩnh gì!” *** Trong phòng, Đại Kim Nha cùng Bàn Tử, Lý

Xuân Lai ba người vẫn đang vì giá cả của một món bảo bối nào đó mà tranh cãi không ngớt.

Sau khi Tô Mặc và Lão Hồ đi vào, không một tiếng động ngồi xuống, mà lúc này, phục vụ viên cầm hai chai rượu trắng đi tới: "Mấy vị gia, đây là rượu Mã lão bản chúng tôi tặng, các ngài nếm thử!" Nói xong, phục vụ viên liền trực tiếp rời đi.

Lý Xuân Lai nhận được ám chỉ, trực tiếp hô: "Nào nào nào, chúng ta uống rượu trước, rượu ngon vào bụng, làm ăn cũng thành!" Tô Mặc đứng dậy, đi đến bên cạnh Lý Xuân Lai, một quyền trực tiếp đấm ngất Lý Xuân Lai.

Bàn Tử trợn to mắt: "Tô tiểu ca, cậu làm cái gì vậy?" Lão Hồ lườm Bàn Tử một cái: "Hai cái tên ngốc các cậu, tên phục vụ viên vừa rồi chính là đồng bọn của Lý Xuân Lai, bọn họ rõ ràng không phải người tốt!" Tô Mặc cũng ở một bên thúc giục: "Đi, chúng ta mau chóng rời khỏi nơi này..." Bàn Tử Đại Kim Nha kinh hãi, không kịp để bọn họ nghĩ nhiều, Lão Hồ liền kéo bọn họ đi ra ngoài.

Tô Mặc liếc mắt nhìn cái hòm bên cạnh Lý Xuân Lai, nghĩ cũng không nghĩ, trực tiếp thu vào không gian hệ thống.

Lão Hồ kéo Bàn Tử và Đại Kim Nha quay về nhà khách, mấy người vội vàng thu dọn đồ đạc.

Cho đến lúc này, Đại Kim Nha vẫn còn chút mơ hồ: "Lý Xuân Lai giăng bẫy?

Bẫy gì chứ?" Lão Hồ vừa sắp xếp hành lý vừa gấp gáp nói: "Vừa nãy tôi đã cảm thấy gã phục vụ bưng rượu kia có chút không ổn, cho nên tôi cố ý đi theo ra ngoài.

Chương 40

Không ngờ vừa xoay người đã đụng phải ông lão mù Trần Hạt Tử tối qua xem bói cho chúng ta, ông ta giao cho tôi một lá bùa...” Lão Hồ lấy lá bùa đưa cho Đại Kim Nha.

Đại Kim Nha cúi đầu nhìn, trên mặt có chút chần chờ: “Đây là... quẻ Khốn trong Chu Dịch Bát Quái?” Lão Hồ gật đầu: “Không sai, Kim gia nói đúng rồi.

Thượng quái là Đoài, Đoài là trạch (đầm).

Hạ quái là Khảm, Khảm là thủy (nước).

Nước thấm đáy trạch, trạch trung vô hạc, đây chính là một quẻ Khốn!” Tô Mặc nhắc nhở: “Trần Hạt Tử ở huyện Cổ Lam nhiều năm, khẳng định cũng biết đám người Lý Xuân Lai, ông ta đây là đang nhắc nhở chúng ta cẩn thận Lý Xuân Lai!” Đại Kim Nha trong nháy mắt đốn ngộ, động tác trong tay cũng nhanh hơn: “Mấy vị gia, vẫn là các ngài quan sát tỉ mỉ.

Giới cổ ngoạn có một chiêu gọi là ‘một cá ăn nhiều’, lấy đồ thật lừa người mua, chỉ cần thấy tiền thật là lập tức ca sát!” “Đi đi đi...” Mọi người thu dọn xong đồ đạc, cũng không dám đi cửa chính, nhảy qua cửa sổ, trực tiếp lẻn ra khỏi nhà khách. ...

Tô Mặc, Lão Hồ và những người khác chưa đi được bao lâu, đại ca của Lý Xuân Lai – một gã mặt đầy hung khí tên Mã Đại Đảm đã dẫn người tới nhà khách.

Nhìn thấy Lý Xuân Lai bị đánh ngất, sắc mặt hắn biến đổi: “Mau đuổi theo, đừng để bọn chúng chạy thoát!” Thủ hạ của Mã Đại Đảm đa số đều là dân bản địa huyện Cổ Lam sinh ra và lớn lên ở đây.

Tô Mặc và Lão Hồ chưa chạy được bao xa thì đã bị mấy người chặn đường.

Hơn mười người vây Tô Mặc và nhóm bạn vào giữa: "Chạy à, sao các người không chạy nữa..." Đại Kim Nha hoảng sợ: "Làm sao bây giờ, mấy vị gia tính sao đây?" "Xử lạnh!" Nói xong câu này, Tô Mặc liền lao ra ngoài, một cước đá bay một tên trong đám côn đồ.

Nhìn thấy cảnh này, những tên côn đồ khác ngẩn người.

"Xử nó, đánh chết nó cho tao!" Tô Mặc cười lạnh, dưới chân vận khinh công Đạp Tuyết Vô Ngân, nhẹ nhàng né tránh nắm đấm của đám lưu manh địa phương này.

Tay phải hắn càng chứa đựng hơn một trăm điểm sức mạnh, gần như là một quyền hạ một tên.

Chỉ trong vòng nửa phút, đám lưu manh đã nằm la liệt trên mặt đất kêu rên thống khổ.

Lão Hồ đối với thực lực của Tô Mặc đã sớm nhìn quen mắt, ngược lại là Bàn Tử ồn ào nói: "Tô tiểu ca, sau khi rời khỏi huyện Cổ Lam, tôi muốn theo cậu học vài ngày công phu!" "Đi..." Tô Mặc trầm giọng nói: "Nơi này không phải chỗ nói chuyện!" "Cũng đúng!" Mọi người vẻ mặt nghiêm túc, đi theo Tô Mặc lần nữa lẩn trốn.

Nhóm Tô Mặc chân trước vừa đi, chân sau Mã Đại Đảm đã dẫn người xuất hiện, đập vào mắt lại là anh em của mình ngã đầy đất.

Mã Đại Đảm gầm lên giận dữ: "Người đâu?

Bọn nó đâu?" "Đại ca..." Một tên đàn em nằm dưới đất nén đau trả lời: "Đại ca...

Mấy tên đó thực sự quá lợi hại, đặc biệt là cái tên thanh niên kia, một mình hắn đánh mười mấy người chúng em..." Nghe câu này, Mã Đại Đảm càng tức giận hơn: "Tao hỏi là bọn nó đâu, mày đừng có nói

nhảm nữa?" Thân thủ có lợi hại đến đâu, Mã Đại Đảm cũng không để mấy tay buôn đồ cổ từ Yến Kinh này vào mắt.

Phải biết rằng, hắn không chỉ có súng kíp mà còn có cả thuốc nổ lôi quản dùng để phá núi.

"Bọn họ..." Tên đàn em chỉ về hướng nhóm Tô Mặc rời đi: "Bọn họ đi về hướng kia rồi!" Nghĩ đến bảo bối của mình cũng bị người ta cướp mất, Mã Đại Đảm ác hướng đởm biên sinh (cái ác nảy sinh từ sự to gan), cũng không quản hậu quả gì nữa, hét lớn: "Sau khi tìm được mấy tên người Yến Kinh kia, trực tiếp đánh chết đóng vào quan tài cho tao..." "Vâng..." "Rõ thưa đại ca!" ...

Ngay khi Mã Đại Đảm bận tối mắt tối mũi tìm kiếm nhóm Tô Mặc, thì Tô Mặc đã trốn trong một quán rượu cũ kỹ hẻo lánh.

Đại Kim Nha uống một ngụm rượu ti, vuốt phẳng cảm xúc đang quay cuồng: "Thật không ngờ cái tên Lý Xuân Lai nhìn bộ dạng thật thà chất phác, trong tối lại dám gài chúng ta một vố!" Trong mắt Tô Mặc lóe lên một tia sát cơ: "Vừa rồi nếu không phải đang ở trên đường cái, người đông mắt tạp, thì mấy tên đó tôi tuyệt đối sẽ không để cho bọn hắn sống sót rời đi!" Bàn Tử gật đầu: "Mấy tên này là lưu manh địa phương, bình thường khẳng định không thiếu việc ức hiếp bá tánh lân cận..." Lão Hồ lấy ra lá bùa vàng trong ngực, lại xem một lần nữa: "Quẻ Khốn, đa tạ Trần Hạt Tử nhắc nhở!" "Hả?

Hình như còn có ý nghĩa khác..." Lão Hồ nhướng mày, dường như lại phát hiện ra điều gì.

"Ý gì?" Bàn Tử cũng ghé đầu qua.

Lão Hồ vuốt cằm: "Trên Chấn dưới Khảm.

Chấn là động, Khảm là hiểm, gặp hiểm tắc động, hình như là bảo chúng ta nhân lúc còn sớm mà chạy lộ!" Bàn Tử bĩu môi: "Hạt Tử

không phải là thổ phỉ Tả Lĩnh sao?

Nói chuyện sao lại văn vẻ thế, cứ nói toạc ra với chúng ta không phải được rồi sao...” Đại Kim Nha cười nói: “Có khả năng đây chính là cao nhân, không phải kẻ phàm phu tục tử như chúng ta có thể phỏng đoán!” Tô Mặc thì trực tiếp hỏi: “Trần Hạt Tử có nói chúng ta đi đâu không?” “Tây Nam, trên quẻ từ này nói là Lợi Tây Nam.” Bàn Tử cùng Đại Kim Nha đứng dậy: “Vậy được, chúng ta đi về phía Tây Nam bái lạy trời!” Mọi người đứng dậy, mà lúc này Lão Hồ lại đột nhiên nói: “Chỗ này còn có một câu.

Đãn nguyện khổ hải độ, di bộ bái thần tiên?” Bàn Tử và Đại Kim Nha nhìn nhau: “Bái thần tiên?

Ở đâu có thần tiên?” Tô Mặc suy tư một lát, bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó: “Ngư Cốt Miếu, ông ta bảo chúng ta đi Ngư Cốt Miếu!” Trần Hạt Tử là thủ lĩnh Tả Lĩnh ẩn cư tại huyện Cổ Lam, mà Ngư Cốt Miếu lại là kiệt tác của một vị thổ phu tử (kẻ trộm mộ) nào đó, không cần nghĩ nhiều, hai người này tất nhiên có liên hệ.

“Đi thôi...” Mọi người đứng dậy, cẩn thận ra khỏi thành.

Bọn họ đi theo hướng quẻ nhắc nhở, đi khoảng ba bốn tiếng đồng hồ, mọi người có chút không chịu nổi, liền ghé vào một nông trang xin bát nước uống, nghỉ ngơi một chút.

“Không được...” Đại Kim Nha ôm bụng, “Mấy vị gia, tôi đi ỉa cái...

Đại gia, nhà xí nhà ông ở đâu thế?” Ông lão nông dân chỉ sang một bên: “Ngay phía trước...” “Được rồi!” Đại Kim Nha chạy tót vào.

Thấy mấy người thở hồng hộc, ông lão lại từ trong nhà lấy ra ít bánh bao ngô và một ít củ cải khô: “Hậu sinh, nhà nông không có gì chiêu đãi, đừng chê!” Bàn Tử nói: “Đại gia, ông quá khách khí rồi,

chúng tôi đang đói bụng đây.

Sao lại chê chứ!" Nói xong, Bàn Tử cầm lấy bánh bao ngô, ngấu nghiến ăn.

"Mấy vị gia..." Mấy người đang ăn uống ngon lành, Đại Kim Nha hét lớn: "Mau lại đây, mau lại đây..." "Làm gì thế..." Mấy người tuy không biết ý gì, nhưng vẫn đứng lên đi về phía nhà xí.

Ngược lại Bàn Tử bách vô cấm kỵ, cầm bánh bao ngô và củ cải khô cũng đi theo vào.

"Mấy vị gia..." Đại Kim Nha xách quần lên, chỉ vào tảng đá bên cạnh, giọng điệu khoe khoang: "Các ngài xem đây là đồ tốt gì?" Lão Hồ nhướng mày, trên mặt có chút biến động: "Văn tự trên này là của thời Chu..." Tô Mặc bịt mũi, mùi thực sự là quá nồng: "Xác thực là thời Chu, chuẩn xác mà nói, hẳn là Tây Chu, đồ cổ rồi..." Bàn Tử kinh ngạc nói: "Tây Chu, có chút thâm niên đấy, đây chính là bảo bối, sao lại chôn trong nhà xí thế này, đây không phải là phí của giời sao..." Ừm... cũng được, Bàn Tử đều học được cách dùng thành ngữ rồi!

Tô Mặc cười cười, đang định khen Bàn Tử hai câu, quay đầu lại thấy Bàn Tử đang say sưa nhai củ cải khô.

Tô Mặc mặt đầy vạch đen: "Ở chỗ này ăn cái gì...

Thơm không?" Bàn Tử lại cắn một miếng củ cải: "Cũng được, chỉ là hơi cay mắt!" "....." Mọi người cạn lời.

Nghe Bàn Tử nói, Lão Hồ ôm mặt, người anh em này thực sự làm hắn quá mất mặt.

"Mấy đứa nhỏ..." Ông lão nông dân từ trong nhà đi ra, thấy bốn người Tô Mặc đang vây quanh nhà xí nhà mình, dở khóc dở cười: "Đó là nhà xí, chỗ ăn cơm ở đằng kia cơ mà..." Bốn người vội vàng đi ra, ông lão cầm tẩu thuốc, cười híp mắt nhìn bọn Tô Mặc: "Mấy đứa các

cậu cũng nhận ra phiến đá lót chân trong nhà xí của ta?" Ông lão không cho mọi người cơ hội tiếp lời, tiếp tục nói: "Trước kia có một giáo sư Yến Kinh nói phiến đá của ta là đồ tốt, bất quá tốt thì tốt, nó cũng không thể ăn thay cơm được, ta à, cứ lấy nó lót nhà xí..." Mọi người nhìn nhau, nhất thời lại không biết tiếp lời thế nào.

Thứ này tuy rằng không thể ăn thay cơm, nhưng đổi thành tiền thì đủ cho ông ấm no mấy năm.

Con người mà, có đôi khi không biết giá trị của nó, ngược lại không cần so đo quá nhiều chuyện, người biết đủ thì sống lâu!

Tô Mặc nhìn ông lão tinh thần trạng thái không tệ, cũng không so đo vấn đề này nữa, thử chuyển chủ đề: "Đại gia, ông biết Lý Xuân Lai không?" Ông lão rít một hơi thuốc: "Có nghe qua, nhưng không thân lắm, là tên ế vợ nổi tiếng mười dặm tám hương.

Chương 41

Ngược lại là đại ca của hắn - Mã Đại Đảm, ta biết danh tiếng của hắn!" Mã Đại Đảm?

Lý Xuân Lai không phải nói người này bị sét đánh chết rồi sao?

Lão Hồ hồ nghi, hỏi: "Đại gia, tôi nghe nói chỗ các ông thời gian trước làm cọc chống hạn, chết không ít người, trong đó có một người tên là Mã Đại Đảm!" Ông lão lắc đầu: "Làm cọc chống hạn, là có chuyện này, bất quá lại không có chết người, Mã Đại Đảm cũng không chết.

Nhắc tới cái tên Mã Đại Đảm kia, người này lợi hại lắm đấy!" Lão Hồ nhướng mày: "Đại gia, ông có thể kể cho chúng tôi nghe không?" "Được chứ!" Ông lão thu tẩu thuốc, "Cái tên Mã Đại Đảm này là người từ nơi khác đến, hắn cùng mấy gã hỏa kế tới huyện Cổ Lam chưa được mấy năm đã mở một cái trại hòm, chuyên quản tang lễ mười dặm tám hương quanh đây, người ta gọi ngoại hiệu là Hoạt Diêm Vương!" "Nghe nói, trong cái trại hòm của hắn có một cỗ quan tài, Mã Đại Đảm này chỉ cần vỗ nắp quan tài một cái, thì mười dặm tám hương này sẽ chết một người!" "Hắn vỗ lực càng lớn, người chết ở nơi càng xa.

Trại hòm buôn bán không tốt, hắn liền vỗ nắp quan tài một cái." Ông lão càng nói càng hăng, nhưng bốn người Tô Mặc nghe lại như nghe thiên thư.

Vỗ một cái liền chết một người, cái này cũng quá tà môn rồi.

Bàn Tử lập tức hỏi: "Tà môn vậy sao?

Thế sao các ông không đập cái trại hòm của hắn đi?" Ông lão xua tay: "Đây chỉ là truyền thuyết, không có bằng chứng xác thực, dựa vào

đâu mà đập của người ta?

Lại nói, Mã Đại Đảm này cũng là kẻ phi thường có thế lực, ác bá nổi danh huyện Cổ Lam, người trong mười dặm tám hương không ai không sợ hắn!" "....." Mọi người nghe xong đầu đuôi sự tình thì bừng tỉnh đại ngộ, hóa ra kẻ đứng sau Lý Xuân Lai chính là Mã Đại Đảm.

Trong quẻ của Trần Hạt Tử bảo cẩn thận người này hẳn cũng là ý đó.

"Được rồi..." Tô Mặc đứng dậy, "Nghỉ cũng nghỉ rồi, ăn cũng ăn rồi, chúng ta nên xuất phát thôi..." "Được!" Mọi người gật đầu, lập tức bắt đầu chỉnh lý công cụ.

Ông lão thuận miệng hỏi: "Hậu sinh, các cậu muốn đi đâu?" Bàn Tử đầu cũng không ngẩng nói: "Chúng tôi đi về phía Tây Nam!" Ông lão gật đầu, cũng không nghĩ nhiều: "Tây Nam, đó là một bến đò, các cậu đi đến bến đò thì dừng, nhưng ngàn vạn lần đừng đi sâu vào Mê Quật nữa..." "Mê Quật, Mê Quật gì?" Bàn Tử và Đại Kim Nha ngẩn người tại chỗ.

"Các cậu không biết Mê Quật?" Lúc này, ngược lại ông lão có chút kinh ngạc, thấy mấy đứa nhỏ này cái gì cũng không biết, ông hảo tâm nhắc nhở: "Chỗ gần Ngư Cốt Miếu kia, các cậu đừng có đi, nơi đó mặt ngoài nhìn thì là núi non bình thường, nhưng chỉ cần không để ý là sẽ rơi vào cái động Hãm Không..." "Chỉ cần các cậu rơi xuống, thì căn bản đừng hòng đi ra!" "Người địa phương chúng tôi gọi vùng đó là Long Lĩnh Mê Quật, trên đó tà môn lắm, ban ngày ban mặt đều có thể gặp quỷ đánh tường, rất nhiều thứ dơ bẩn..." "....." Mọi người mắt to trừng mắt nhỏ.

Ông lão nhấn mạnh ngữ khí: "Mấy đứa à, đây không phải là lão hán ta lừa các cậu đâu, chính là tháng trước mà, có một đội thăm dò, nói là muốn đào mỏ dầu gì đó.

Sau khi đi vào thì không thấy ra nữa, một người cũng không ra, tám phần là chết hết ở trong đó rồi...” Long Lĩnh Mê Quật!

Mọi người âm thầm ghi nhớ bốn chữ này trong lòng.

Cáo biệt ông lão, mọi người tiếp tục đi về phía Tây Nam.

Cao nguyên Hoàng Thổ địa thế mấp mô, đường nhỏ cũng đặc biệt khó đi.

Tô Mặc cầm La bàn Hoàng kim, vừa đi vừa nói: “Đãn nguyện khổ hải độ, di bộ tố thần tiên.

Xem ra Trần Hạt Tử là cố ý dẫn chúng ta tới Ngư Cốt Miếu...” “Hả?” Đại Kim Nha thở hồng hộc nói: “Các ngài xem đối diện có phải là Ngư Cốt Miếu không?” “Tôi cũng nhìn thấy rồi.

Cái kia có phải là Ngư Cốt Miếu không?” Bàn Tử cũng chỉ về phía trước.

Lão Hồ tiến lên xem xét, xác thực nhìn thấy ngôi miếu kia, chỉ là nhìn thế núi cao thấp mấp mô xung quanh, lập tức lại nói: “Nơi này chắc là Ngư Cốt Miếu, nhưng ai mà nói Ngư Cốt Miếu là phong thủy bảo địa, tôi về sẽ đem đốt nửa cuốn Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật của tôi đi!” Bàn Tử gãi đầu, có chút không hiểu: “Chỗ này làm sao?

Tôi thấy cũng tốt mà, mênh mông bát ngát, đứng ở trên cao bốn phía khoáng đạt, gió thổi rất thoải mái.

Đại gia kia không phải đã nói sao, phía trước còn có một cái bến đò, phong thủy đều có, gom lại một chỗ không phải là phong thủy bảo địa sao?” Lão Hồ liếc mắt xem thường: “Cho dù phụ cận đều là biển, khắp nơi là nước, nó cũng không phải là phong thủy bảo địa.

Xây chùa tu miếu không giống an trạch tu mộ, trong phong thủy, đó đều là có đại giảng cứu.

Xây chùa miếu là chiếu phật một phương, cho nên nơi tu chùa miếu tất nhiên phải là tinh phong lỗi lạc, minh sơn đại điện!" "Chính gọi là cốc trung hữu ẩn mạc xuyên tâm, xuyên tâm nhi lập bất nhập tương.

Các cậu nhìn Ngư Cốt Miếu này xem..." Lão Hồ chỉ chỉ Ngư Cốt Miếu phía trước.

"Các cậu từng thấy miếu nào xây trong rãnh chưa?

Cổ nhân nói rất hay, người tranh một khẩu khí, phật tranh một nén nhang, có thần tiên nào ở trong rãnh núi!" Bàn Tử và Đại Kim Nha nghe tiếng nhìn lại, quả thật, Ngư Cốt Miếu tọa lạc trong rãnh núi, một chút bài diện cũng không có, khiến người ta không sinh ra bất kỳ lòng kính sợ nào.

Tô Mặc nhìn về phía Lão Hồ, cười khẽ một tiếng: "Ha ha ha...

Lão Hồ, Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật chính là gia truyền nhà anh, anh thực sự muốn đốt à?" "Hả?

Ý cậu là sao?" Nghe Tô Mặc nói, Lão Hồ trực tiếp mờ mịt, cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Cậu nói cái Ngư Cốt Miếu này...

Tôi nhìn nhầm rồi?" "Ừ!" Tô Mặc gật đầu, chỉ vào Ngư Cốt Miếu phía xa giải thích.

"Cái Ngư Cốt Miếu này thoạt nhìn là sơn lĩnh bồn tích, vô chướng vô hộ, không thành khí hậu, nhưng trên có vân nghê tàng vu tuyệt cao chi đỉnh, dưới có ngọa cục thâm viễn trình an ninh đình súc chi thế, đây là giai huyệt bảo địa hiếm có trên thế gian!" "....." Lão Hồ ngẩn người một chút, một lần nữa nhìn về phía bốn phía.

Còn đừng nói, thật đúng là bị Tô Mặc nói đúng rồi, nơi này đích xác là bảo địa hiếm có trên đời.

Lão Hồ cười xấu hổ: "Tô tiểu ca, vẫn là bản lĩnh của cậu cao!" Tô

Mặc lắc đầu: "Tôi chỉ là nhìn nhanh hơn anh một chút, quan sát kỹ một chút anh cũng có thể nhìn ra!" "Bất quá..." Ánh mắt Tô Mặc ngưng trọng, "Trong Ngư Cốt Miếu này hẳn là có đại giảng cứu, có người mượn Ngư Cốt Miếu làm chuyện man thiên quá hải, bên trong khẳng định có đại bí mật..." "Đi..." Tô Mặc trầm giọng nói: "Chúng ta vào Ngư Cốt Miếu tìm tòi hư thực!" Một lát sau, Tô Mặc dẫn ba người Lão Hồ đi vào trong Ngư Cốt Miếu.

Phóng mắt nhìn tới, trong miếu trống trơn, ngoại trừ mười cái cột và một pho tượng thần thì khắp nơi đều là mạng nhện.

Bàn Tử ngẩng đầu nhìn cái lỗ lớn trên đỉnh miếu, cười nói: "Cái miếu này cũng không thể nói nát đến mức không còn gì để khen, ít nhất lấy ánh sáng không tệ, tốt hơn nhiều so với lúc trước!" Đại Kim Nha cung duy một tiếng: "Vẫn là Bàn gia biết nói chuyện!" Nghe vậy, Bàn Tử chống nạnh, đắc ý cười to: "Đó là, ông cũng không nhìn xem Bàn gia là ai..." Lão Hồ nhìn hai người kẻ xướng người hoạ này, lắc đầu sau đó trực tiếp thu hồi tầm mắt, một lần nữa đánh giá Ngư Cốt Miếu.

"Cái dầm trên đỉnh miếu này trông giống như xương đầu cá Rồng Sắt..." "Thật đúng là có chút giống..." Đại Kim Nha kinh thán nói: "Đại thiên thế giới, không gì không có, thật sự có người dùng xương cá làm một cái miếu..." Tô Mặc cầm La bàn Hoàng kim, mặc niệm Tầm Long Quyết.

Dưới sự chỉ dẫn của la bàn, hắn tung người nhảy lên, nhảy đến đài đá phía dưới tượng thần.

"Coong!" Tô Mặc đưa tay gõ gõ, nghe tiếng vang liền biết bên trong rỗng ruột.

Tô Mặc mỉm cười, vội vàng gọi mọi người: "Mọi người mau tới đây..." Lão Hồ và mấy người đồng loạt nhìn về phía Tô Mặc.

Tô Mặc chỉ vào đài đá phía dưới: "Chỗ này là rỗng ruột, nếu tôi đoán không lầm, phía dưới này chính là đạo động mà tên thổ phu tử kia để lại..." Vừa nghe đạo động, Bàn Tử trong nháy mắt tỉnh táo hẳn: "Phía dưới có mộ?" Tô Mặc khẽ gật đầu: "Phía dưới xác thực có một cái mộ, bất quá năm đó tên thổ phu tử kia có mang bảo bối đi hay không, tôi cũng không biết..." Mắt Bàn Tử đảo lia lịa, không biết đang đánh chủ ý quỷ quái gì.

"Hay là..." Bàn Tử đề nghị: "Chúng ta xuống xem thử, chính gọi là trộm không đi tay không..." "Bàn Tử!" Lão Hồ trừng mắt nhìn Bàn Tử, "Nói bậy bạ gì đó?

Có ai ví von chính mình như vậy không?" Bàn Tử đỏ mặt tía tai: "Ý của tôi là chúng ta lần này trèo đèo lội suối, hôm kia suýt chút nữa còn mất mạng ở Hoàng Hà, cứ như vậy tay không mà về thì nói không được a!

Tô tiểu ca, cậu nói xem?" Bàn Tử biết mình nói không lại Lão Hồ, lập tức cầu viện Tô Mặc.

Tô Mặc biết Lão Hồ vì chuyện Tinh Tuyệt Cổ Thành, đến nay đối với việc xuống mộ vẫn còn vài phần mâu thuẫn, hảo ngôn khuyên nhủ: "Trần Hạt Tử bảo chúng ta qua đây bái thần tiên, tôi đoán trong đạo động này tất có đáp án, chúng ta tránh không khỏi đâu..." Lão Hồ suy tư một lát, cảm giác Tô Mặc nói cũng có vài phần đạo lý, Trần Hạt Tử nhiều lần chỉ điểm bọn họ, ân tình này không thể bảo là không nặng.

"Được rồi..." Lão Hồ thở dài một hơi, "Bất quá sau khi xuống dưới, Bàn Tử, cậu đừng có mà táy máy tay chân!" Bàn Tử năm lần bảy lượt làm hỏng việc, Lão Hồ cũng thực sự là sợ, đừng đến lúc đó lời nguyền Quỷ Động còn chưa kịp phát tác, hai anh em bọn họ vì Bàn Tử mà trực tiếp chết trong mộ.

“Mấy vị gia...” Đại Kim Nha cười cười, “Các ngài chờ trước, tôi đi chuẩn bị công cụ!” Nói xong, Đại Kim Nha xoay người chạy nhanh ra ngoài.

Tô Mặc bắt đầu điều chỉnh trạng thái, Lão Hồ cùng Bàn Tử cũng đeo Mạc Kim Phù lên trước ngực.

Chương 42

Vạn sự đã chuẩn bị, chỉ thiếu gió đông!

"A!

Tô gia, Hồ gia cứu mạng!" Đúng lúc này, một tiếng hô hoán đột nhiên vang lên.

"Không ổn, là Đại Kim Nha!" "Đại Kim Nha xảy ra chuyện!" Tô Mặc, Lão Hồ ba người cấp bách chạy ra phía ngoài.

Ba người ra khỏi cửa, đập vào mắt liền thấy Đại Kim Nha toàn thân lún vào trong hố sâu, chỉ còn lại hai cái tay vẫn còn đang khổ khổ chống đỡ.

Nhìn thấy ba người Tô Mặc, Đại Kim Nha phảng phất nhìn thấy cứu tinh, gã xé toạc cổ họng, liều mạng hét lớn: "Mấy vị gia, cứu tôi!" "Kim gia kiên trì trụ..." Bàn Tử dẫn đầu lao ra, nhưng hắn vừa tới bên cạnh Đại Kim Nha, đất dưới chân "Ầm" một tiếng sụp xuống.

"A!" Đại Kim Nha cùng Bàn Tử hai người cùng rơi xuống Mê Quật.

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt Lão Hồ đại biến, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng: "Bàn Tử!" Thấy Lão Hồ cũng muốn tiến lên, Tô Mặc một phen trực tiếp túm lấy hắn: "Lão Hồ cẩn thận, phía trước không thể tùy ý giẫm lên..." Lão Hồ như kiến bò trên chảo nóng: "Tô tiểu ca, Bàn Tử...

Cậu mau nghĩ biện pháp..." Tô Mặc an ủi: "Lão Hồ, anh bình tĩnh một chút, lời ông lão lúc trước nói anh còn nhớ không?

Ông ta nói quanh Ngư Cốt Miếu có rất nhiều cái động làm người ta rơi xuống, người địa phương gọi đây là Long Lĩnh Mê Quật.

Bàn Tử chỉ là rơi xuống thôi, tạm thời chưa có nguy hiểm tính mạng...” Bỗng nhiên, từ trong cái Mê Quật mà Bàn Tử vừa rơi xuống truyền đến tiếng của Đại Kim Nha: “Lão Hồ, Tô tiểu ca, các ngài nghe thấy không?” Nghe được giọng Bàn Tử, Lão Hồ thở phào nhẹ nhõm.

Tô Mặc vỗ vỗ vai Lão Hồ: “Lão Hồ, anh ở đây bình tĩnh một chút, tôi đi tìm Bàn Tử...” Nhìn thoáng qua cái hố đen mà Bàn Tử không cẩn thận rơi xuống, Tô Mặc trực tiếp nhảy xuống.

Lão Hồ nhìn thấy Tô Mặc cũng nhảy xuống, cắn răng một cái, hắn cũng nhảy theo. ...

Phía dưới dường như là một thông đạo hình tròn, thông đạo nối liền thông đạo, dị thường quỷ dị.

Mấy người từ cùng một cửa động rơi xuống, có khả năng vị trí tiếp đất cũng không giống nhau.

Thông qua không ngừng đẳng chuyển na di, Tô Mặc rốt cục rơi xuống tầng đáy, vừa đứng vững bước chân, hắn cũng phát hiện dấu giày da của Đại Kim Nha trên mặt đất...

Tô Mặc lần theo dấu chân cẩn thận từng li từng tí tiến lên, hắn biết dưới Mê Quật này hung hiểm vô cùng, thê tức rất nhiều sinh vật không biết tên.

“A!” “Đừng qua đây...

Cứu mạng!” Giọng của Bàn Tử và Lão Hồ bỗng nhiên vang lên, giống như gặp phải nguy hiểm.

Tô Mặc không dám sơ ý, vận khinh công, lấy tốc độ nhanh nhất tìm được Lão Hồ và Bàn Tử.

Một đám dơi đen kịt dang rộng cánh, gắt gao bám theo sau lưng Lão Hồ và Bàn Tử, trong miệng phát ra tiếng kêu thê lương.

Nhìn thấy Tô Mặc xuất hiện, Bàn Tử như bắt được cọng rơm cứu mạng: "Tô tiểu ca, cứu mạng!" "Vút!" Một đạo tàn ảnh lướt qua bên người hai người, Tô Mặc đưa lưng về phía Lão Hồ và Bàn Tử, khí thế toàn thân cuồn cuộn, trong lúc như có như không phảng phất một con du long đang gào thét nộ hống.

"Súc sinh!" Tô Mặc lạnh lùng nhìn đầy trời dơi, quát một tiếng: "Cút!" Khí thế bá đạo cộng thêm huyết mạch Thanh Long gia trì, khiến Tô Mặc cả người uyển như chiến thần.

Đám dơi rùng mình một cái, tiếng kêu thê thiết, tứ tán mà đi.

Ngay cả đào tẩu, bọn chúng đều phải tránh né Tô Mặc.

Nhìn thấy cảnh này, Lão Hồ cùng Bàn Tử trực tiếp mắt tròn mắt dẹt.

Bàn Tử trừng to mắt: "Đỉnh của chóp, Tiểu ca, hiện tại cậu đến đao cũng không thèm rút nữa à!" Tô Mặc cười cười, cũng không nói thêm gì: "Các anh không sao chứ..." Lão Hồ lắc đầu: "Không sao, tôi sau khi tìm được Bàn Tử, không biết thế nào lại ngửi thấy một mùi hương, cứ lần theo lần theo, không ngờ đi tới hang ổ của dơi..." Mùi hương?

Cánh mũi Tô Mặc phập phồng, phát hiện chung quanh thật đúng là có cỗ mùi vị không dễ phát giác.

Tô Mặc đi về phía trước hai bước, tới trước một cửa động, sau khi xác nhận nhiều lần, rốt cục xác nhận nguồn gốc của hương khí.

"Hương khí chính là từ nơi này tới..." Bàn Tử đến gần, ghé vào cửa động ngửi ngửi: "Đúng, chính là chỗ này!" "Đi...

Chúng ta đi xem thử!" Cửa động rất nhỏ, ba người khom lưng, kẻ trước người sau đi vào.

Đi khoảng năm sáu phút sau, cửa động bỗng nhiên rộng mở, lớn

hơn nhiều so với trước đó.

"Từ từ!" Bàn Tử đột nhiên nói, "Chỗ này có một bộ thi cốt..." Hai người dừng bước, nhìn đống xương trắng trên mặt đất.

Bàn Tử hít hít mũi, giống như phát hiện ra cái gì, cúi đầu ngửi ngửi cái đầu lâu xương trắng.

Lão Hồ lập tức rùng mình một cái: "Bàn Tử, mẹ kiếp cậu thật biến thái!" ...

Lão Hồ nổi da gà toàn thân: "Bàn Tử, mẹ kiếp cậu thật biến thái a!" "Không phải..." Bàn Tử quay đầu nhìn Lão Hồ, "Tôi biến thái chỗ nào?

Lão Hồ, anh nhìn kiểu gì thế?" Lão Hồ hai mắt trừng tròn: "Mẹ kiếp cậu ỉa tiết xương trắng, khẩu vị độc đáo, còn không biến thái sao..." Bàn Tử ngẩn người một chút, sắc mặt trướng hồng: "Hồ Bát Nhất, anh đây là ngậm máu phun người, anh mới khẩu vị độc đáo.

Anh mới ỉa tiết xương trắng..." "....." Lão Hồ vẻ mặt ghét bỏ nhìn Bàn Tử.

Bàn Tử suýt chút nữa thổ huyết, chỉ vào xương trắng trên mặt đất nói: "Anh không ngửi thấy sao?

Hương khí chính là từ trên bộ xương trắng này truyền đến..." Tô Mặc ngồi xổm người xuống, đôi mắt cao thấp đánh giá xương trắng: "Đây là..." Tô Mặc đưa tay, tháo sợi dây chuyền trên cổ bộ xương trắng xuống.

"Đây là..." Bàn Tử gãi đầu, nhất thời không nhận ra bảo bối trong tay Tô Mặc, chỉ là cảm giác có chút quen thuộc, hình như đã gặp ở đâu đó rồi.

Lão Hồ thì trực tiếp kinh hô: "Mạc Kim Phù, người này cũng là Mô Kim Hiệu Úy!" Tô Mặc lại kiểm tra chung quanh một chút, phát

hiện sau lưng xương trắng còn có một cái bàn tính vàng, chế tạo bằng vàng ròng, trên hạt bàn tính và khung khắc đầy số Thiên Can Địa Chi.

Lão Hồ nhìn thấy bàn tính vàng, sắc mặt nghiêm túc: "Tôi biết người này là ai..." Bàn Tử khó hiểu: "Vị tiền bối này là ai?" Lão Hồ ngữ khí ngưng trọng: "Kim Toán Bàn, dựa theo bối phận mà nói, ông ấy là Nhị sư bá của ông nội tôi!" "Trước kia từng nghe người ta nói qua, cái bàn tính vàng ròng này không phải dùng để tính sổ, mà là chuyên dùng để diễn toán ngũ hành số thuật, xem xét bát môn phương vị, trong Mô Kim Hiệu Úy chỉ có người này sở hữu!" Tô Mặc cũng không kinh ngạc thân phận người này, nếu đoán không sai, Trần Hạt Tử dẫn bọn hắn vào Ngư Cốt Miếu, rất lớn một phần nguyên nhân đều là vì vị Kim Toán Bàn này.

"Cầm lấy..." Tô Mặc đưa bàn tính vàng cho Bàn Tử, chính mình cúi đầu lại lục lọi trên mặt đất.

Một lát sau, một mặt dây chuyền hình rồng được Tô Mặc cầm trong tay.

"Tô tiểu ca, đây là cái gì?" "Đây chính là bảo bối!" Hương khí đập vào mặt, mũi Bàn Tử phập phồng, mặt đầy say sưa: "Hương khí hình như chính là từ cái thứ này phát ra..." Tô Mặc vừa làm sạch bụi bặm trên cổ ngọc, vừa nói: "Văn Hương Ngọc!" Bàn Tử vẻ mặt mê mang: "Văn Hương Ngọc?

Chưa nghe qua?" Tô Mặc cũng không kinh ngạc phản ứng của Bàn Tử: "Thứ này không thường thấy, thuộc về đồ vật mà chỉ đỉnh cấp quý tộc mới có thể đeo..." "Hoàn cảnh càng khô ráo, hương khí nó tỏa ra càng nồng đậm..." "Từng có thơ khen rằng: Thế gian chưa nghe hoa biết nói, nay lại thấy ngọc tỏa hương.

Thiên công tạo vật nan tư nghị, diệu đáo vô cùng thục thẩm tường..." Bàn Tử cũng không hiểu lắm thơ Tô Mặc nói, chớp chớp

mắt, thử hỏi: “Bảo bối này...

Khá đáng tiền?” Tô Mặc gật đầu: “Vô giá chi bảo!” “Tốt tốt tốt!” Bàn Tử kích động không thôi, “Vẫn là Tô tiểu ca có nhãn quang...” Bàn Tử đang vuốt mông ngựa Tô Mặc, còn Lão Hồ thì cúi đầu đang xem xét nguyên nhân cái chết của Kim Toán Bàn.

Chương 43

"Kỳ quái..." Lão Hồ nhìn vết nứt trên đầu Kim Toán Bàn, kinh nghi bất định, "Vết thương trên đầu Kim Toán Bàn tiền bối thật quá kỳ quái, tôi chưa từng thấy qua vết thương như vậy, cũng thực sự là nghĩ không ra đây là vết thương hình thành thế nào..." Tô Mặc cũng cúi đầu nhìn thoáng qua: "Hẳn là tao ngộ quái vật gì đó, tôi nghĩ dưới Mê Quật này không chỉ có dơi..." "Tô tiểu ca nói có lý!" Lão Hồ nhìn chung quanh, lập tức lại nói: "Bàn Tử, lại đây, giúp một tay, vị Kim Toán Bàn này không chỉ là tiền bối Mô Kim Hiệu Úy của tôi, càng là sư bá của ông nội tôi, tôi không thể để thi cốt ông ấy nằm ở chỗ này..." Bàn Tử tuy rằng ngu độn một chút, nhưng cũng không phải kẻ ngốc: "Được, chúng ta đem thi cốt vị tiền bối này lên trên!" Lão Hồ cùng Bàn Tử hai người thu liễm thi cốt cho Kim Toán Bàn, sau đó ba người theo đường cũ trở về.

Tới mặt đất, Tô Mặc đích thân tìm cho Kim Toán Bàn một chỗ bảo địa cũng coi như không tệ.

"Tiền bối..." Sắc mặt Lão Hồ túc mục, đối với phần mộ Kim Toán Bàn cúi đầu một cái, "Ngài đi bình an..." Làm xong tất cả những việc này, mọi người nằm trên mặt đất, ngửa mặt nhìn trời xanh mây trắng, nhất thời cảm thấy tâm khoáng thần di.

"Ách..." Bàn Tử nhíu mày, "Sao tôi cảm giác mình quên mất một chuyện?" "....." Ba người bật dậy: "Đại Kim Nha!" "A!" Mà đúng lúc này, mười mấy mét ngoài xa, tiếng Đại Kim Nha càng lúc càng lớn: "Quỷ, có quỷ a!" "Kim gia..." Bàn Tử trực tiếp lao ra, nước mắt lưng tròng, lệ vương tại chỗ: "Tôi tìm được ông rồi, ông có biết hai tiếng đồng hồ này tôi sống thế nào không..." Lão Hồ ôm mặt: "Bàn Tử không đi làm diễn viên thật là đáng tiếc..." Tô Mặc thâm dĩ vi nhiên

gật đầu.

Nhìn thấy phía sau Đại Kim Nha còn đi theo một đám dơi, Tô Mặc cất bước đi lên phía trước, hừ lạnh một tiếng: "Cút!" Không có bất kỳ do dự nào, đám dơi quay đầu chạy mất.

Ba người Tô Mặc vây quanh Đại Kim Nha.

Đại Kim Nha giống như si ngốc: "Quỷ, quỷ a, có quỷ a!" Lão Hồ ấn vai Đại Kim Nha: "Đại Kim Nha, là tôi, Lão Hồ!" Đại Kim Nha rõ ràng là bị dọa không nhẹ: "Hồ cái đại gia nhà anh, cút ngay, cút ngay!

Đều cút ngay cho tôi!" "Hắc..." Lão Hồ nhếch khóe miệng, vung tay lên, trực tiếp cho Đại Kim Nha một cái tát tai.

"....." Đại Kim Nha tuy nói bị đánh đầu đầy sao xẹt, nhưng cũng an tĩnh lại.

"Kim gia, tôi là Bàn Tử...

Xem ra ông cũng không nhận ra..." Bàn Tử xoa xoa tay, vẻ mặt hưng phấn giơ tay phải lên.

Nhìn thấy cảnh này, Đại Kim Nha hét toáng lên: "Bàn gia, tôi biết ngài, tôi nhớ ngài..." Mẹ kiếp!

Lão Hồ tát một cái thì cũng thôi đi, Bàn Tử cũng muốn thừa hỏa đả kiếp!

Đại Kim Nha ôm lấy Bàn Tử hét lớn: "Tôi nhớ ra rồi, tôi đều nhớ ra rồi.

Mấy vị gia, không phiền các ngài động thủ..." Nói xong, hai mắt Đại Kim Nha tối sầm, lại ngất đi.

Tô Mặc ngẩn người một chút: "Sao lại thế này?

Người không phải đã tỉnh táo rồi sao?" Lão Hồ sờ trán Đại Kim Nha: "Trước đó hẳn là bị dơi cắn bị thương, hiện tại lại phát sốt,

chắc là nhiễm sốt rét rồi, chúng ta phải mau chóng tìm chút thuốc cho hắn, nếu không sẽ xảy ra chuyện!" Bàn Tử nhìn bốn phía, lập tức phạm nan: "Đi đâu tìm thuốc cho hắn đây, huyện Cổ Lam thì có, nhưng trong thành có người muốn mạng của chúng ta..." Tô Mặc nhìn phân dơi đầy đất: "Đây không phải đầy đất đều là thuốc sao, người xưa có câu thế gian bách độc, trong vòng năm bước tất có giải dược, đây chính là bắt nguồn từ đạo lý ngũ hành tương sinh tương khắc." Bàn Tử mờ mịt nhìn mặt đất: "Sao tôi không thấy chỗ nào có giải dược..." Lão Hồ vỗ vỗ vai Bàn Tử, thấm thía nói: "Bàn Tử, hôm nay dạy cho cậu một bài, phân dơi, trong đông y chính là bảo bối, tên khoa học gọi là Dạ Minh Sa, chuyên trị liệu sốt rét, giúp một tay cạy miệng hắn ra!" Nói xong, Lão Hồ nhặt lên mấy cục phân dơi dưới đất.

"....." Bàn Tử không hiểu, nhưng trong lòng rất là chấn hám.

"Làm gì thế, bảo cậu cạy miệng hắn ra!" "À à à, được!" Dù sao cũng không phải cho mình ăn, Bàn Tử rất nhanh nhẹn cạy miệng Đại Kim Nha ra.

Lão Hồ nhanh nhẹn ném phân dơi trong tay vào, Bàn Tử trực tiếp bịt miệng Đại Kim Nha lại, hình như là sợ Đại Kim Nha cảm thấy khó ăn lại nhổ ra.

"Bàn Tử, tôi nhớ vừa nãy ở dưới đất, cậu hình như bị dơi cắn vào mông, có muốn cũng làm một chút không..." "Không không không, Lão Hồ anh nhất định là nhìn lầm rồi, dơi không có cắn tôi..." "Khụ khụ..." Không bao lâu sau, Đại Kim Nha mở mắt, trên mặt lại có chút mơ hồ.

Bàn Tử hắc hắc cười trộm: "Hoắc, thuốc này công hiệu thật đấy chứ, Kim gia thế mà tỉnh rồi!" Nói xong, Bàn Tử liền kiểm tra thân thể Đại Kim Nha: "Kim gia, ngài không sao chứ?" Đại Kim Nha nhìn mấy người Tô Mặc, lại nhìn bốn phía, trên mặt nói không nên lời một

vẻ mê mang: “Mấy vị gia, chuyện gì xảy ra thế này?

Sao tôi lại nằm trên mặt đất?” Bàn Tử phì cười: “Kim gia, ông bị sốt rét, tôi nghe lời Hồ gia, vừa nãy cố ý đút cho ông...” Cố ý đút cho ông Dạ Minh Sa, cái gì?

Ông không biết cái gì là Dạ Minh Sa?

Phân dơi ông chắc cũng phải biết chứ.

Mấy lời này Bàn Tử cũng không dám nói rõ, vội vàng lôi Lão Hồ vào, oan có đầu nợ có chủ, ông đừng có tìm nhầm người.

“Khụ...” Lão Hồ ho nhẹ một tiếng, vội vàng chế chỉ Bàn Tử, “Được rồi được rồi, chuyện này cứ coi như qua đi, Kim gia, ông cảm giác thế nào?” Đại Kim Nha nhấm nháp vị trong miệng: “Trong miệng dính dính, còn rất thơm...” “.....” Bàn Tử vẻ mặt ghét bỏ, “Kim gia, khẩu vị của ông không phải nặng bình thường a!” “Đúng rồi...” Lão Hồ đi tới bên cạnh Đại Kim Nha, “Kim gia ở phía dưới gặp phải cái gì sao?” Cách chết của Kim Toán Bàn đến nay còn chưa làm rõ, đủ loại dấu hiệu cho thấy, dưới Long Lĩnh Mê Quật tuyệt đối còn thê tức sinh vật khác, không chỉ có dơi.

“Phía dưới...

Phía dưới...” Đại Kim Nha không hồi ức thì thôi, vừa nhớ lại, cảm xúc trong nháy mắt kích động hẳn lên, “Tô gia, Hồ gia, phía dưới có nữ quỷ...” “Cái gì cơ?” “Kim gia, ông nói rõ ràng một chút...” Lão Hồ và Bàn Tử nhìn nhau, vội vàng truy vấn một câu.

“Nữ quỷ, chính là nữ quỷ...

Ả ta có một khuôn mặt người, tóc đặc biệt dài, tôi vừa không chú ý ả liền dùng tóc quấn lấy cổ tôi, tôi phí cái mạng già mới chạy ra được, nếu không thì tôi đã đi đời nhà ma, không bao giờ gặp lại mấy vị gia nữa!” Nói nói, Đại Kim Nha òa khóc, từ nhỏ kiều quý như gã, đâu có

chịu qua cái tội này!

"Đại Kim Nha!

Đừng có ở đây hồ thuyết bát đạo, đâu ra mà có nữ quỷ nha.

Chúng ta sinh ra dưới cờ đỏ, lớn lên trong gió xuân, đâu có cái gì quỷ mị tà túy..." Lão Hồ nghiêm trang nói, tuyệt khẩu không nhắc tới Tinh Tuyệt nữ vương.

"A đúng đúng đúng...

Kim gia," Bàn Tử cũng phụ họa gật đầu, "Nữ quỷ?

Bàn gia có biện pháp đối phó nữ quỷ, ông bảo ả đi ra, tôi cho ả cảm thụ sự đấm đá của xã hội!" Nói xong, Bàn Tử từ bên cạnh Đại Kim Nha đi tới sau lưng Lão Hồ, bộ dạng như kiểu tôi và Đại Kim Nha không thân lắm.

"Được rồi được rồi..." Tô Mặc giảng hòa, đồng thời cũng tiêm cho mọi người một liều thuốc an thần, "Kim gia tao ngộ hẳn là thứ gì khác, không phải nữ quỷ, nơi này tứ thông bát đạt, không đủ điều kiện sinh ra âm hồn!" "Ách..." Nhìn thoáng qua Đại Kim Nha, Tô Mặc suy tư một lát, nói: "Chúng ta vẫn là quay về trước đã, Kim gia bộ dạng này cũng không thích hợp để chúng ta tiếp tục thám hiểm, chờ Kim gia trạng thái tốt hơn chúng ta lại quay lại..." Nhớ tới đạo động dưới tượng thần ở Ngư Cốt Miếu, Tô Mặc lại nói: "Đạo động ở Ngư Cốt Miếu hẳn là Kim Toán Bàn đào, nơi này tất có đại mộ!" "Được..." Lão Hồ, Bàn Tử đều rất tin phục Tô Mặc, cũng không đưa ra bất kỳ dị nghị nào, ngược lại trong lòng ngũ vị tạp trần: "Là Đại Kim Nha tôi liên lụy mấy vị gia..." Bàn Tử vỗ vỗ vai Đại Kim Nha: "Kim gia, nói gì vậy, chúng ta là anh em..." Đại Kim Nha một trận cảm động.

Mọi người thu dọn đồ đạc, bắt đầu theo đường cũ trở về.

Trên đường đi, Lão Hồ đã nghĩ thông suốt tất cả: "Trần Hạt Tử

này dẫn chúng ta tới đây, kỳ thật chính là vì để nhặt xác cho Kim Toán Bàn tiền bối!" Bàn Tử nghĩ nghĩ, trên mặt có chút tức giận: "Hóa ra cái lão già này cũng đang âm thầm tính kế chúng ta, Kim Toán Bàn đều chết ở chỗ này, ông ta không sợ chúng ta cũng bỏ mạng ở đây sao..." Lão Hồ khó chịu nói: "Trở về sẽ tính sổ tử tế với ông ta, uổng công tôi còn coi ông ta là thế ngoại cao nhân..." Bốn người đi khoảng một tiếng rưỡi.

Rốt cục lại về tới nhà ông lão nông dân lúc trước.

"Đại gia!" Lão Hồ cách bức tường sân thấp bé gọi vào trong, không bao lâu sau, ông lão lúc trước nghe tiếng đi ra.

"Mấy đứa..." Ông lão thấy mấy người Lão Hồ bộ dạng như chạy nạn, không khỏi hỏi: "Các cậu sao lại thành ra thế này?" Bàn Tử chủ động kêu thảm: "Đại gia, địa hình chỗ các ông cũng quá khó đi, chúng tôi rơi vào trong Mê Quật, suýt chút nữa thì chết ở đó..." Lão Hồ liên tục gật đầu, phối hợp với Bàn Tử nói: "Đại gia, lại cho chúng tôi ngụm nước đi, thật sự là suýt chút nữa chết ở huyện Cổ Lam các ông..." Dù sao cũng là người nhà quê, tâm thiện, nhìn thấy vị hậu sinh này gặp khó khăn, ông lão cũng không nỡ cự tuyệt, vội vàng đón Lão Hồ vào: "Nào nào nào, vào đi, đại gia cái gì cũng không có, nước tuyệt đối quản đủ!" Lão Hồ ba người nâng đỡ lẫn nhau, thở phào nhẹ nhõm, coi như là tìm được một chỗ nghỉ chân.

Lúc này, trong hầm lò đi ra một cô gái trẻ tuổi, nhìn thấy mấy người Tô Mặc, kinh hỉ kêu lên: "Lão Hồ, Bàn Tử, Tô đội!" Lão Hồ và Bàn Tử ngẩn người một chút, ngẩng đầu nhìn lại: "Tuyết Lê Dương?" Bàn Tử thì hô: "Dương tiểu thư, duyên phận nha!" Tuyết Lê Dương đi tới: "Sao các anh lại ở đây?

Trước đó tôi còn đi Phan Gia Viên tìm các anh, kết quả các anh đều không có nhà, chỉ có một cô bé xinh đẹp tên Anh Tử đang trông

tiệm...” “Hắc...” Lão Hồ kêu khổ không ngừng, “Đừng nhắc nữa, từ Tinh Tuyệt Cổ Thành trở về, ngày nào cũng xui xẻo!” Lý Xuân Lai, Mã Đại Đảm, lời nguyền Quỷ Động, bị Trần Hạt Tử lấy làm súng mà dùng, đúng là không ngày nào không xui xẻo.

Mọi người tìm chỗ ngồi xuống, không bao lâu sau, từ trong hầm lò lại đi ra một vị giáo sư dáng vẻ trí thức.

Giáo sư hồ nghi nhìn mấy người Tô Mặc, Lão Hồ.

Tuyết Lê Dương giới thiệu với mọi người: “Lão Hồ, Tô đội, đây là Tôn Diệu Tổ - Tôn giáo sư...” “Tôn giáo sư, mấy người này đều là bạn của tôi, lúc trước giúp tôi không ít việc!” Mọi người gật đầu, coi như chào hỏi.

Tôn giáo sư!

Tô Mặc bất động thanh sắc ghi nhớ vị Tôn giáo sư này, hắn biết vị này cũng không phải giáo sư đơn giản như vậy.

Chương 44

"Đúng rồi..." Tuyết Lê Dương lại nói, "Các anh còn chưa trả lời vấn đề của tôi đâu, sao các anh lại xuất hiện ở đây?" "Trước đó, tôi có nghe được không ít lời đồn về các anh, các anh thật lợi hại, sau khi chúng ta tách ra, ba anh em các anh liền quét sạch Phan Gia Viên ở Kinh Đô một lần, mọi người đều nói các anh kiếm được mấy ức..." Tuyết Lê Dương vẻ mặt trêu chọc nhìn ba người Tô Mặc.

Tô Mặc cười cười, chỉ coi Tuyết Lê Dương là đang nói đùa: "Chúng tôi tới đây đương nhiên là vì thu mua đồ cổ, ngược lại là Dương tiểu thư cô, bạn bè quốc tế, sao lại xuất hiện ở cái nơi chim không thèm ỉa này..." "....." Tuyết Lê Dương nhìn mọi người, nghiêm giọng nói: "Trên lưng các anh có mọc ra vết đốm hình con mắt màu đỏ không?

Trần giáo sư vì chuyến đi Tinh Tuyệt Cổ Thành mà cũng nhiễm lời nguyền!" Lão Hồ và Bàn Tử nhìn nhau, quả nhiên để bọn hắn đoán đúng, chỉ cần là người từng đi Quỷ Động đều sẽ mọc ra lời nguyền Quỷ Động.

Tô Mặc giả bộ thở dài một hơi: "Không sai, chúng tôi đều mọc ra lời nguyền mắt đỏ, giống y hệt tình huống gia tộc cô miêu tả..." Tô Mặc cũng cố ý giấu giếm Tuyết Lê Dương, hắn là đối với vị Tôn giáo sư này giữ lòng cảnh giác, tên này đạo mạo nghiêm trang, nhưng không phải người tốt lành gì.

Nghe Tô Mặc nói ba người Lão Hồ trên người cũng mọc ra lời nguyền mắt đỏ, Tuyết Lê Dương tràn đầy áy náy: "Xin lỗi, là tôi hại các anh, tôi cũng không ngờ loại bệnh này...

Người ngoài vậy mà cũng có thể nhiễm phải!" Bàn Tử trực tiếp

nói: “Dương tiểu thư, nói mấy cái này đã muộn, chúng ta vẫn là nghĩ biện pháp giải trừ lời nguyền đi...” Tuyết Lê Dương nhìn chằm chằm ba người: “Muốn giải trừ lời nguyền, thì nhất định phải tìm được Mục Trần Châu trong truyền thuyết!” Mục Trần Châu!

Lần này Lão Hồ và Bàn Tử vì trước đó Tô Mặc an ủi nên bình tĩnh hơn không ít.

Sự tình đến nước này còn có thể làm sao?

Chỉ có thể tìm Mục Trần Châu thôi chứ sao!

Tô Mặc gật đầu: “Mục Trần Châu, điểm này, chúng ta nghĩ cùng một chỗ rồi, cô lần này trở về là tìm được manh mối về Mục Trần Châu sao?” Tuyết Lê Dương nhìn ba người sắc mặt bình tĩnh thì cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Cô chỉ sợ mọi người không chấp nhận được sự thật này.

“Đúng, tôi có tin tức về Mục Trần Châu!” Nói xong, Tuyết Lê Dương đứng dậy về phòng lấy ra một cuốn sổ tay nát đi ra.

“Đây là sổ tay của ông ngoại tôi - Chá Cô Tiêu, bên trong có một ít manh mối về Mục Trần Châu.” Tô Mặc nhận lấy sổ tay, tinh tế đọc. "Lời nguyền ban đỏ khốn nhiễu phái ta mấy ngàn năm, làm khổ phái ta đã lâu.

Cuối cùng vẫn khó thoát vận mệnh giống như tổ tiên.

Nay nhân tài phái ta điêu linh, ngày càng suy vi, ta dẫn sư đệ Lão Dương Nhân cùng Hoa Linh thâm nhập Bình Sơn.

Sư muội Hoa Linh thâm nhập Bình Sơn.

Nhưng biết được Mục Trần Châu ở Hắc Thủy Thành cổ Tây Hạ.

Tiếc sư đệ sư muội chết thảm tha hương, ta đau lòng nhức óc.

Thế nhưng bất đắc dĩ thuật Bàn Sơn Điền Hải khó tìm cổ thành.

Liền muốn bái nhập môn hạ đại đồ đệ của Trương Tam Gia phái Mô Kim Hiệu Úy là Phi Thiên Số Nghê (Trần đại sư) để học tập thuật sưu sơn tầm long, phân kim định huyệt.

Trần đại sư thương cảm Bàn Sơn nhất mạch, phá giới thu ta nhập môn hạ, sau đó đích thân bồi đồng đi tìm Hắc Thủy Thành cổ Tây Hạ.

Sau khi tiến vào Hắc Thủy Thành.

Chưa tìm được Mục Trần Châu, chỉ lấy được mai rùa ghi chép manh mối về Mục Trần Châu.

Bất đắc dĩ, cơ quan trong Hắc Thủy Thành Tây Hạ hung tàn.

Ân sư chết thảm.

Ta cũng mất một cánh tay, sau tôn chúc của sư phụ đi hai bờ sông Hoàng Hà tìm kiếm sư đệ của ân sư là Kim Toán Bàn cầu giải Long Cốt Thiên Thư.

Nhưng nại hà tìm khắp hai bờ Hoàng Hà không có kết quả.

Càng không cách nào giải đọc mật văn trên mai rồng, lại gặp loạn thế, cuối cùng tâm tro ý lạnh đi đến nước Mỹ, liễu kết tàn khu." Haizzz!

Chá Cô Tiêu này cũng là một người đáng thương!

Tô Mặc thở dài một hơi, đem sổ tay trả lại cho Tuyết Lê Dương: "Mai rùa?

Xem ra mục đích của cô lần này là làm rõ bí văn trên mai rùa mà ông ngoại Chá Cô Tiêu của cô để lại!" Tuyết Lê Dương gật đầu: "Đúng vậy, lần này đa tạ Tôn giáo sư giúp tôi dịch văn tự trên mai rùa ra, hóa ra thứ ông ngoại tôi để lại là một nửa Long Cốt Thiên Thư!" Bàn Tử có chút kinh ngạc: "Long Cốt Thiên Thư?" Tuyết Lê Dương lấy Long Cốt Thiên Thư trong túi sách đặt lên bàn, mọi người đều

nhìn về phía Long Cốt Thiên Thư.

Đại Kim Nha run giọng: "Đây...

Đây chính là Long Cốt Thiên Thư trong truyền thuyết, nó... nó chính là vô giá chi bảo!" Tuyết Lê Dương mỉm cười: "Tuy là vô giá chi bảo, nhưng nó cũng là mấu chốt để giải khai lời nguyền Quỷ Động!" "Tôn giáo sư, ngài là chuyên gia phương diện này.

Hay là để ngài giảng cho mọi người về Long Cốt Thiên Thư đi..." Mọi người chuyển tầm mắt đến trên người Tôn giáo sư ở một bên.

"Được!" Tôn giáo sư khẽ gật đầu, "Vậy tôi nói ngắn gọn thôi.

Văn tự ở thời kỳ đầu thực ra có tám loại ngôn ngữ.

Ngoại trừ bốn loại Bình, Thượng, Nhập, Khứ chúng ta đang dùng hiện nay, còn có bốn loại bị giai cấp thống trị đương thời lũng đoạn, từ đó trở thành một loại ngôn ngữ cơ mật, mà ký hiệu trên mai rùa này, chính là loại mật văn đó!" "Tôi cũng là dùng cả đời mới có được thành quả này a, có thể nói hiện tại trên thế giới cũng chỉ có tôi mới có thể xem hiểu nội dung trên mai rùa này!" Nhắc tới cái này, Tôn giáo sư cũng pha phần tự hào.

Bàn Tử là người nóng tính: "Vậy cái Long Cốt Thiên Thư này rốt cuộc nói cái gì?" Tôn giáo sư đeo kính lên, nâng Long Cốt Thiên Thư, nói: "Đừng vội, nghe tôi từ từ nói, kỳ thật a, Long Cốt Thiên Thư này có một đoạn dã sử, là về phong thủy đại sư Lý Thuần Phong, đây cũng là nguyên nhân chúng ta tới huyện Cổ Lam..." "Căn cứ dã sử bí văn ghi chép, Lý Thuần Phong từng chịu mệnh của Đường Thái Tông Lý Thế Dân tìm kiếm hạ lạc của Mục Trần Châu, ông ấy hao phí nửa đời rốt cục tìm được Long Cốt Thiên Thư ghi chép hạ lạc của Mục Trần Châu!" "Lý Thuần Phong tiềm tâm nghiên cứu rốt cục thuận lợi phá giải mật văn trên Long Cốt Thiên Thư, từ đó biết được hạ lạc của Mục Trần Châu, nhưng lúc này tư tưởng của Lý Thuần Phong đã có

biến hóa.

Ông ấy cho rằng Mục Trần Châu nếu lần nữa hiện thế đối với hoàng đế và bá tánh đều không phải là một chuyện tốt...” “Cho nên, ông ấy chia Long Cốt Thiên Thư làm hai, đem một nửa không liên quan đến lợi hại dâng cho Lý Thế Dân, nửa Long Cốt Thiên Thư này vẫn luôn giấu ở sâu trong cung Đường, sau này nhà Đường diệt vong.

Khối Long Cốt Thiên Thư này liền trằn trọc lưu lạc đến trong tay bá chủ Tây Hạ Lý Nguyên Hạo, đây hẳn là một nửa trong tay chúng ta...” “Còn về nửa kia ông ấy giấu đi, nghe nói là bị Lý Thuần Phong mang vào trong phần mộ của chính mình!” Nói xong, Tôn giáo sư không nói thêm nữa, ngược lại đầy hứng thú nhìn hai người Lão Hồ và Bàn Tử.

Bàn Tử gãi đầu: “Được a, vòng vo một hồi, Dương tiểu thư cô là nhắm vào mộ Lý Thuần Phong a!” Tuyết Lê Dương cũng không giấu giếm: “Không sai, sau khi biết được tin tức này, chúng tôi trước tiên liền tới huyện Cổ Lam, không ngờ ở chỗ này lại gặp các anh...” Mộ Lý Thuần Phong?

Đại Kim Nha nhíu mày: “Huyện Cổ Lam này chỗ nào cũng có Mê Quật, trời mới biết nơi này có bao nhiêu quần thể mộ táng, chúng ta đi đâu tìm mộ Lý Thuần Phong nha?” “.....” Lão Hồ và Bàn Tử đều không nói gì, Long Lĩnh Mê Quật, bọn họ vừa mới kiến thức qua, dưới Mê Quật thông đạo nối liền thông đạo, chín khúc mười tám ngả, huống hồ đời Đường cách nay cả ngàn năm, càng là khó tìm!

Tô Mặc nhìn mọi người ủ rũ cụp đuôi, hỏi: “Các người nói xem, nếu các người là phong thủy đại sư như Lý Thuần Phong, vậy các người sau này định táng mình ở đâu?” Bàn Tử nghĩ cũng không nghĩ, trực tiếp nói: “Vậy đương nhiên là táng ở nơi phong thủy tốt nhất rồi.” Đại Kim Nha gật đầu phụ họa: “Không sai!

Người xưa cực tin phong thủy.

Nếu là phong thủy đại sư khẳng định sẽ không đem mình táng ở nơi bình thường." Tô Mặc nhếch khóe miệng, lại hỏi: "Vậy nếu táng ở nơi phong thủy tốt bị người ta trộm mộ thì sao?" "....." Bàn Tử cùng Đại Kim Nha nhìn nhau, yên lặng suy tư.

Tuyết Lê Dương thì nói: "Vậy thì tìm một nơi phong thủy tốt nhưng người khác rất khó tìm được!" Nghe Tuyết Lê Dương nói, đồng tử Lão Hồ co rụt lại, kinh hô: "Nội Tạng Oan?" Tô Mặc cười khẽ: "Không sai, Nội Tạng Oan.

Lý Thuần Phong làm phong thủy đại sư lưu danh sử xanh, sẽ không thể không biết Nội Tạng Oan..." "Tôi nếu là ông ấy, sẽ chọn một chỗ Nội Tạng Oan làm mộ táng cho mình, như vậy.

Người biết xem phong thủy ngược lại tìm không thấy, người không biết xem phong thủy cũng sẽ không tới tìm!" Bàn Tử vẻ mặt nghi hoặc nhìn hai người.

Chương 45

"Cái gì là Nội Tạng Oan?" Lão Hồ giải thích: "Đây là ghi chép trong nửa cuốn Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật của nhà tôi, cái gọi là khởi nguyên tự thiên, nhược thủy chi ba, trên phong thủy có tượng khí trữ, rõ ràng là phong thủy vị đỉnh cấp, nhưng từ bề ngoài thì một chút xíu cũng không nhìn ra được, đây chính là Nội Tạng Oan, kỳ lạ vô cùng!" Lúc này, Đại Kim Nha cũng nói: "Tôi cũng từng nghe nói Nội Tạng Oan, nghe nói bên trong có suối nguồn, thâm tàng bất lộ, thập phần kỳ lạ!" Thông qua giới thiệu trước sau của Tô Mặc, Lão Hồ, Đại Kim Nha, mọi người cũng coi như hiểu được Nội Tạng Oan.

Bọn họ kinh ngạc vì sự kỳ lạ của Nội Tạng Oan đồng thời, một vấn đề lớn hơn bày ra trước mặt mọi người.

Nội Tạng Oan ở đâu?

Mọi người nhìn nhau, phảng phất đều đang đặt câu hỏi. 【Đinh!】 Thanh âm hệ thống vang lên: 【Chúc mừng ký chủ tham dự cốt truyện chính thế giới Ma Thổi Đèn, hệ thống Thần Cấp Lựa Chọn bắt đầu...】 Trước mắt Tô Mặc sáng lên. 【Lựa chọn 1: Báo cho mọi người Nội Tạng Oan ở ngay phía dưới Ngư Cốt Miếu, dẫn mọi người xuống mộ.

Thưởng: Ngô Công Quải Sơn Thê (Thang treo núi rết - Vật chuyên dụng của Lực sĩ Tả Lĩnh)】 【Lựa chọn 2: Không ảnh hưởng phát triển nhiệm vụ chính tuyến Ma Thổi Đèn -- Tìm được Trần Hạt Tử, để ông ta báo cho biết hạ lạc.

Thưởng: Dao găm Tiểu Thần Phong (Vũ khí cùng loại của Thủ lĩnh Tả Lĩnh Trần Ngọc Lâu)】 【Lựa chọn 3: Một mình đi tới Ngư

Cốt Miếu, giải khai bí mật Nội Tạng Oan.

Thưởng: Trí lực vĩnh viễn +5...】 Phần thưởng ngược lại khá mới lạ, bất quá Ngô Công Quải Sơn Thê thực sự là quá gân gà (vô dụng), trí lực vĩnh viễn +5 lại có vẻ hơi keo kiệt.

Tô Mặc suy tư một lát, vẫn cảm thấy Tiểu Thần Phong đáng tin cậy hơn một chút, chỗ Trần Ngọc Lâu sớm muộn hắn đều phải đi một chuyến, dù sao Trần Ngọc Lâu cũng sở hữu bản đồ mộ Hiến Vương.

"Tôi biết một người, ông ta hẳn là biết hạ lạc của Nội Tạng Oan?" Tô Mặc vẻ mặt tươi cười nhìn mọi người.

"Ai?" Tô Mặc luôn có thể mang đến cho người ta kinh hỉ, mọi người tràn đầy hy vọng nhìn Tô Mặc.

"Trần Hạt Tử!" "Trần Hạt Tử?" Tô Mặc nói làm Tuyết Lê Dương có chút sờ không được đầu óc, "Người này là ai?

Sao ông ta biết Nội Tạng Oan của Lý Thuần Phong?" Tô Mặc cười nói: "Dương tiểu thư, Trần Hạt Tử này có chút uyên nguyên với cô đấy, ông ta năm đó chính là Thủ lĩnh Tả Lĩnh Trần Ngọc Lâu, cùng ông ngoại Chá Cô Tiêu của cô là bạn hoạn nạn có nhau!" "Là ông ấy!" Tuyết Lê Dương không ngờ vị Thủ lĩnh Tả Lĩnh từng cùng ông ngoại mình trộm mộ Bình Sơn này vậy mà còn sống.

Tô Mặc gật đầu: "Không sai, chính là ông ấy.

Năm đó vì trộm mộ, đôi mắt đêm của ông ấy cũng mù, ở huyện Cổ Lam ẩn tính mai danh nhiều năm, ông ấy có lẽ biết chuyện Nội Tạng Oan..." Bàn Tử nghĩ nghĩ, cảm giác Tô Mặc nói cũng có vài phần đạo lý.

Đủ loại dấu hiệu cho thấy, Trần Hạt Tử cùng Mô Kim Hiệu Úy Kim Toán Bàn tuyệt đối có cấu kết, nếu không ông ta sẽ không để bọn mình nhặt xác cho Kim Toán Bàn.

Người khác có lẽ không biết ẩn bí của huyện Cổ Lam, nhưng Trần Hạt Tử bàn cứ huyện Cổ Lam nhiều năm, định nhiên biết rất nhiều chuyện bí ẩn, không chừng trong đó có Nội Tạng Oan của Lý Thuần Phong.

"Hôm nay cứ như vậy đi..." Thấy trời cũng không còn sớm, Tô Mặc đứng dậy, "Hôm nay chúng ta nghỉ ngơi ở nhà đồng hương một đêm, sáng mai đi tìm Trần Hạt Tử!" Mọi người tán đồng đề nghị của Tô Mặc.

Hôm nay cũng xảy ra không ít chuyện, mọi người đều rất mệt mỏi rồi, đặc biệt là Đại Kim Nha bộ dạng ốm yếu, Bàn Tử sinh sợ gã chết ở cái cao nguyên Hoàng Thổ này.

"Ngủ thôi ngủ thôi..." Bàn Tử kéo Đại Kim Nha dậy, "Đại gia, ông sắp xếp cho cái chỗ ngủ được không?

Chúng tôi trẻ tuổi thân thể tốt, tùy tiện cho cái chỗ là được..." "Tới đây, mấy đứa, nhà ta có không ít giường đất đâu..." ...

Sáng sớm hôm sau, bình minh vừa ló rạng, Tô Mặc đã gọi mọi người dậy sớm.

"Tô tiểu ca..." Bàn Tử còn chưa ngủ tỉnh đã bị Tô Mặc lôi dậy, trong miệng lẩm bẩm: "Trời còn chưa sáng mà, sao chúng ta không ngủ thêm tí nữa?" Tô Mặc dẫn bốn người Đại Kim Nha, Bàn Tử, Tuyết Lê Dương, Lão Hồ một đường đi về phía huyện thành Cổ Lam.

Nghe Bàn Tử oán trách, hắn xoay người giải thích: "Mã Đại Đảm không chừng đang ở trong thành rình chúng ta đấy, vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn..." Vừa nghe lời này, Bàn Tử mới nhớ tới trong thành còn có tên Mã Đại Đảm, gã này chính là một vai ác tâm ngoan thủ lạt.

Bàn Tử không khỏi giơ ngón tay cái lên, khen: "Vẫn là Tô tiểu ca suy nghĩ chu đáo!" Mọi người điệu thấp vào thành, sau khi vào thành,

đi thẳng đến nhà khách tìm Trần Hạt Tử.

"Mặt trời mọc phương Đông, quý khách lâm môn, hà tất trốn trốn tránh tránh..." Mấy người khom người, vừa vào nhà khách, đã nghe giọng Trần Hạt Tử bay vào tai.

Mọi người sửng sốt, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Trần Hạt Tử ngồi ở sạp bói toán của mình, lão thần tự tại, giống như đã đợi đã lâu.

Lão Hồ mở miệng hỏi: "Lão gia tử đang đợi chúng tôi?" Đừng nhìn Trần Hạt Tử chống gậy, nhưng cái phổ bày ra cũng không nhỏ: "Tính toán thời gian, các ngươi cũng nên trở về, cho nên lão phu đặc ý ở đây cung hậu!" "Lão già kia!" Bàn Tử đương nhân bất nhượng ngồi ở đối diện Trần Hạt Tử, ngữ khí pha phần khó chịu, "Lão gia tử, Ngư Cốt Miếu chúng tôi đi rồi, Long Lĩnh Mê Quật cũng xuống rồi, thi cốt bạn ông - Kim Toán Bàn chúng tôi cũng an táng rồi, lần này, ngài hài lòng chưa?" Trần Hạt Tử thấy Bàn Tử bộ dáng hùng hổ dọa người, mỉm cười: "Không sai, xem ra các ngươi cũng hiểu được lương khổ dụng tâm của lão phu.

Đúng rồi, Văn Hương Ngọc của Kim Toán Bàn đâu?" Xấu hổ không biết ngượng, còn muốn đòi Văn Hương Ngọc!

Lời của Trần Hạt Tử trực tiếp làm Tô Mặc bật cười: "Lão gia tử, ngài chơi không đẹp a, chúng tôi coi ngài là tiền bối cao nhân, đối với lời ngài nói gì nghe nấy.

Ngài không chỉ gài chúng tôi một vố, hiện tại còn muốn đòi Văn Hương Ngọc, cái này... thực sự là nói không được a!" Bàn Tử "Vút" cái đứng lên, nộ xích: "Lão đầu, chuyện hôm nay không cho cái giải thích, tuyệt đối không xong đâu!" Tô Mặc Bàn Tử hai người có thể nói là một người đấm một người xoa, phối hợp thiên y vô phùng, cùng nhau gây áp lực cho Trần Hạt Tử, nhưng vẻ mặt Trần Hạt Tử trấn định, nhìn qua một chút cũng không hoảng.

Dù sao cũng là Đại đương gia của mười vạn thổ phỉ Tả Lĩnh năm đó, cho dù có sa cơ lỡ vận thế nào, hiện tại cũng không đến mức bị hai tên hậu sinh dọa sợ!

Trần Hạt Tử toét miệng cười, lộ ra mấy cái răng vàng khè: "Yên tâm, các ngươi giúp ta việc lớn như vậy, ta sẽ không để các ngươi chịu thiệt đâu, chỉ cần các ngươi đưa Văn Hương Ngọc cho ta, ta liền đem chuyện về lời nguyền ban đỏ nói cho các ngươi..." Trần Hạt Tử ngữ khí trấn định, giống như ăn chắc bọn Tô Mặc vậy.

"Lão gia tử..." Lúc này, Lão Hồ thực sự là nhìn không được nữa, "Chuyện lời nguyền ban đỏ, chúng tôi đã sớm biết rồi..." "....." Lời của Lão Hồ làm Trần Hạt Tử ngẩn người một chút.

Lai giả bất thiện a!

Trần Hạt Tử biết chuyện này sợ là không dễ giải quyết như vậy, nắm chặt tay áo: "Đã không phải vì lời nguyền mắt đỏ, vậy... các ngươi tới tìm lão phu chuyện gì?" "Chúng tôi là vì..." Lão Hồ còn muốn nói chuyện, Tô Mặc lại cắt ngang hắn, "Lão gia tử, nhặt xác cho Kim Toán Bàn cũng không có gì, dù sao ông ấy cũng là tiền bối, nhưng ông tính kế chúng tôi, làm chúng tôi suýt chút nữa chết ở Long Lĩnh Mê Quật, món nợ này chúng ta phải tính toán cho kỹ a!" Tô Mặc khoanh tay trước ngực, vẻ mặt bất thiện nhìn Trần Hạt Tử.

Trần Hạt Tử trầm mặc một lát: "Lão phu ta tuy rằng là Thủ lĩnh Tả Lĩnh từng lừng lẫy, nhưng hiện nay chỉ là một ông già mù lòa cô quả..." Nghe lời này, hung khí trên mặt Bàn Tử dần tan, liếc Tô Mặc một cái, phảng phất đang hỏi: Trần Hạt Tử dù sao cũng là ông già neo đơn, chúng ta có phải làm hơi quá không?

Tô Mặc ra hiệu Bàn Tử bình tĩnh chớ nóng: "Lão gia tử, ông yên tâm, chúng tôi cũng không phải người xấu..." Thấy Tô Mặc mềm cứng không ăn, Trần Hạt Tử cũng hết cách, thở dài một hơi, nói: "Cậu

nói đi, các cậu muốn lấy cái gì từ chỗ ta?" Tô Mặc cười cười, biết Trần Hạt Tử cắn câu rồi: "Lão gia tử, ông bảo chúng tôi xuống mộ, thù lao này ông trả một chút đi, Văn Hương Ngọc là một cặp, tôi biết khối còn lại đang ở trong tay ông..." Tên tiểu tử này đúng là thừa hỏa đả kiếp, Văn Hương Ngọc chính là bảo bối giá trị liên thành!

Trần Hạt Tử nắm chặt nắm đấm, nhưng trong lòng lại là một trận vô lực, chơi ưng cả đời, cuối cùng bị mấy con ưng non mổ mù mắt, nói ra cũng mất mặt a!

Trần Hạt Tử bất đắc dĩ, móc ra Văn Hương Ngọc trong tay mình.

Tô Mặc sợ Trần Hạt Tử đổi ý, trực tiếp thu Văn Hương Ngọc lại.

Không tệ, chuyến đi này còn có thu hoạch ngoài ý muốn...

Tô Mặc đừng nhắc tới có bao nhiêu vui vẻ, bất quá hắn cũng không quên chính sự: "Lão gia tử.

Ông biết ở đây chỗ nào có Nội Tạng Oan không?" "Biết!" Trần Hạt Tử gật đầu, "Năm đó Kim Toán Bàn nói với ta, Nội Tạng Oan ở ngay phía dưới Ngư Cốt Miếu!" 【Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ lựa chọn hệ thống, thưởng chủy thủ Tiểu Thần Phong (cùng loại với khôi thủ Tá Lĩnh Trần Ngọc Lâu).】 Thanh âm của Trần Ngọc Lâu vừa dứt, phần thưởng hệ thống cũng đồng thời được phát vào không gian hệ thống.

Tô Mặc nhếch miệng cười: "Lão gia tử, cảm ơn nhé!" Nói xong, Tô Mặc đứng dậy, xoay người định rời đi, mọi người cũng xoay người đi ra phía ngoài.

"Khoan đã..." Ai ngờ lúc này Trần Ngọc Lâu đột nhiên gọi giật mọi người lại: "Đêm qua ta tâm thần bất ninh, đặc biệt tự gieo cho mình một quẻ, quẻ tượng hiển thị 'Hữu phượng lai nghi', vận mệnh lão phu sẽ có sự chuyển biến..." Tô Mặc khựng lại, ánh mắt lóe lên,

thầm nghĩ: “Lão mù này quả nhiên vẫn có chút bản lĩnh...” Xoay người lại, Tô Mặc chỉ chỉ Tuyết Lê Dương bên cạnh: “Lão gia tử, ông có biết mỹ nữ bên cạnh tôi là ai không?” Trần Hạt Tử ngẩng đầu, ôm quyền nói: “Lão phu xin rửa tai lắng nghe!” Tô Mặc nhìn về phía Tuyết Lê Dương, cô lập tức hiểu ý, đi đến bên cạnh Trần Hạt Tử: “Tiền bối, ông ngoại tôi là Chá Cô Tiếu, ông ngoại tôi năm đó...” Tuyết Lê Dương còn chưa nói hết câu, Trần Hạt Tử đã trực tiếp đứng bật dậy, kích động không thôi: “Cô quả nhiên là hậu nhân của Chá Cô Tiếu...” “Lại đây, lại đây, để lão phu sờ thử...” Trần Hạt Tử run rẩy đi đến bên cạnh Tuyết Lê Dương, sờ lên xương đầu cô: “Bốn mặt có góc, mặt mang ba quyền, quả nhiên là hậu nhân của huynh ấy!” Trần Hạt Tử nước mắt tuôn rơi, khóc không thành tiếng: “Chuyến đi Bình Sơn năm đó, lão phu đến nay vẫn nhớ rõ mồn một...” Giờ khắc này, cái gì mà khôi thủ thống lĩnh mười vạn Tá Lĩnh lực sĩ, cái gì mà Trần Hạt Tử công vu tâm kế, hình tượng về một đại lão trong lòng mọi người giờ phút này ầm ầm sụp đổ, trước mắt chỉ còn là một ông già cô độc trải qua bao tang thương biến cố.

Chương 46

"Haizz..." Nhìn thấy cảnh này, Tô Mặc không khỏi thở dài một hơi.

Năm đó Trần Hạt Tử vì ham tài mà đi Vân Nam, Chá Cô Tiếu vì tin tức về Mục Trần Châu mà đi Hắc Thủy Thành.

Nhưng cuối cùng, Mục Trần Châu lại ở Vân Nam, còn Hắc Thủy Thành thì biến địa hoàng kim.

Phải nói là vận mệnh đã trêu đùa hai người họ một vố quá lớn!

Nhắc tới Vân Nam, Tô Mặc lại nhớ tới một chuyện, lập tức nói: "Lão gia tử, năm đó không phải ông từng đi Vân Nam sao, chắc hẳn trong tay vẫn còn bản đồ mộ Hiến Vương chứ?" Dưới sự nâng đỡ của Tuyết Lê Dương, Trần Hạt Tử dần dần ổn định cảm xúc, ông ta có chút nghi hoặc "nhìn chăm chú" vào Tô Mặc: "Cậu muốn bản đồ mộ Hiến Vương làm gì?

Chỗ đó cũng không phải nơi tốt lành gì đâu!" "Đôi mắt này của ta chính là bị hủy ở mộ Hiến Vương, anh em Tá Lĩnh của ta càng là tử thương vô số.

Cuối cùng chỉ có một mình ta chạy thoát ra được!" Chuyện Mục Trần Châu ở Vân Nam, Tô Mặc trước đó đã nói qua, nhưng giờ phút này Lão Hồ và Bàn Tử nghe được lời của Trần Hạt Tử xong vẫn đại kinh thất sắc.

Con mẹ nó, đây không phải là đi nộp mạng sao?

Trần Ngọc Lâu, đại lão lừng lẫy danh tiếng trong giới trộm mộ, thủ hạ vô số lực sĩ Tá Lĩnh, ngay cả nhân vật như vậy đều gãy cánh ở trong đó, bọn họ còn có cửa sao?

Tô Mặc cũng không giấu giếm, trực tiếp nói: “Tôi nghe nói Mục Trần Châu đang ở trong mộ Hiến Vương...” Trần Hạt Tử chấn kinh: “Cái gì?

Mục Trần Châu ở mộ Hiến Vương!” “Ừm!” Tô Mặc gật đầu thật mạnh, nhìn về phía Tuyết Lê Dương: “Không sai, nơi cuối cùng Mục Trần Châu biến mất chính là tại Vân Nam.

Năm đó Kinh Vũ Đế từng phái người đòi lấy Mục Trần Châu, Hiến Vương không muốn đưa, dứt khoát dẫn người thoát ly khỏi Cổ Điền Quốc, tự lập Hiến Quốc, Mục Trần Châu có khả năng lớn nhất là nằm trong mộ Hiến Vương...” Những lời này, Tô Mặc không chỉ nói cho Trần Hạt Tử nghe, mà còn là nói cho Tuyết Lê Dương nghe.

Mộ Hiến Vương ở Vân Nam quỷ quyệt khó lường, bọn họ tất phải liên thủ.

“Ha ha...” Trần Hạt Tử vui vẻ cười to: “Ha ha ha.

Tốt, trời thương huynh đệ Chá Cô Tiếu của ta, thế mà lại để cho hậu nhân của huynh ấy có cơ hội đạt được Mục Trần Châu.

Tốt, tốt lắm!” Nói xong, Trần Hạt Tử liền từ trong ngực lấy ra tấm bản đồ: “Vân Nam là chốn đau thương của ta, những năm gần đây ta chỉ luôn giữ lại tấm bản đồ này, để nhớ xem các huynh đệ đã chết ở đâu, lưu cái niệm tưởng...

Sau này chết rồi, cũng dễ tìm được bọn họ...” Tô Mặc tiếp nhận bản đồ, nhìn Trần Hạt Tử tóc bạc trắng xóa, trong lòng không khỏi có chút tiếc nuối: “Lão gia tử, sau khi chuyện ở huyện Cổ Lam kết thúc, ông theo tôi về Yến Kinh đi, tôi gia to nghiệp lớn, để ông hưởng phúc vài năm vẫn là dư sức...” Lời của Tô Mặc làm Trần Hạt Tử ngẩn người một chút, hồi lâu mới nói: “Được, nếu các cậu không chê lão mù này lôi thôi, ta nguyện ý theo các cậu về Yến Kinh!” “Tốt...” Lão Hồ cười nói: “Vậy cứ quyết định như thế, chờ chúng tôi giải quyết

xong chuyện ở huyện Cổ Lam, ông sẽ cùng chúng tôi trở về...” Trần Ngọc Lâu dù sao cũng là khôi thủ Tá Lĩnh, năm đó thét ra lửa, không chỉ Tô Mặc, Lão Hồ cũng đồng dạng không nỡ nhìn thấy anh hùng xế chiều.

“Đi thôi...” Chuyện ở đây đã xong, mọi người lại hàn huyên một trận, lập tức cáo biệt Trần Hạt Tử, đi thẳng tới Long Lĩnh Mê Quật ngoài thành. ...

Vừa ra khỏi huyện thành, Lão Hồ xuất thân trinh sát liền phát hiện không ổn: “Chúng ta bị người theo dõi...” “Haizz...” Tô Mặc nhún vai, không cho là đúng: “Là đám người Mã Đại Đảm...” Vốn tưởng rằng nhân lúc trời chưa sáng có thể tránh được đám Mã Đại Đảm, không ngờ cuối cùng vẫn bị bọn hắn phát hiện.

Bất quá nghĩ lại cũng đúng, Mã Đại Đảm làm mưa làm gió ở huyện Cổ Lam nhiều năm, chút tai mắt hắn là vẫn phải có. 【Đinh!】【Chúc mừng ký chủ kích hoạt điều kiện lựa chọn Thần cấp...】【Lựa chọn 1: Mã Đại Đảm ở huyện Cổ Lam nhiều năm, ức hiếp bá tánh, lừa trên gạt dưới, không chuyện ác nào không làm, trước Long Lĩnh Mê Quật diệt trừ nhóm người Mã Đại Đảm, thưởng: Hắc Kim Chủy Thủ!】【Lựa chọn 2: Ẩn mình sau màn, mượn nhờ Nhân diện hắc thụy hưởng trừ đi nhóm người Mã Đại Đảm, thưởng: Hắc Kim Công Binh Sạn...】【Lựa chọn 3: Tại Nội Tàng Oan của Lý Thuần Phong diệt đi nhóm người Mã Đại Đảm, thưởng: Hắc Kim Mạch Đao!】 Tô Mặc vừa đi đường, vừa cẩn thận suy tính xem nên quyết định thế nào.

Mã Đại Đảm chết chắc rồi!

Trước đó ở trong thành, hắn còn có chút cố kỵ, nhưng tại nơi Long Lĩnh Mê Quật hoang vu không bóng người này, Tô Mặc nào còn sợ cái tên côn đồ này nữa.

Vụ này là Mã Đại Đảm tự tìm chết, trách không được người khác!

Còn việc diệt Mã Đại Đảm ở đâu, tự nhiên là sao cũng được.

Nhìn ba cái phần thưởng hệ thống đưa ra, Tô Mặc suy nghĩ nhanh chóng.

Đầu tiên là Hắc Kim Chủy Thủ, hắn hiện tại đã có Tiểu Thần Phong, Hắc Kim Chủy Thủ liền có vẻ dư thừa.

Hiện tại chỉ còn Mạch Đao và Công Binh Sạn!

Tô Mặc suy tư một lát, cuối cùng vẫn chọn Hắc Kim Công Binh Sạn, bởi vì hắn biết đây là thứ Bàn Tử thích nhất, vật phẩm mỗi lần ra cửa đều mang theo.

"Mọi người đừng đả thảo kinh xà..." Tô Mặc thấp giọng nói: "Tôi ngược lại muốn nhìn xem đám côn đồ này rốt cuộc định giở trò gì..." Mọi người bất động thanh sắc gật đầu, tiếp tục đi đường.

Khoảng một giờ sau, bốn người rốt cuộc lại tới vị trí của Ngư Cốt Miếu.

Tô Mặc lại nói: "Mọi người chú ý an toàn, Mã Đại Đảm là một biến số, tôi quyết định giải quyết hắn ở dưới lòng đất!" Nhóm Lão Hồ tự nhiên không có ý kiến, riêng phần mình thu dọn công cụ, chuẩn bị xuống mộ.

Tô Mặc lấy ra Tiểu Thần Phong, đồng thời cắn nát ngón tay mình, vài giọt máu tươi rơi "tí tách" lên trên Tiểu Thần Phong.

Trên lưỡi kiếm nhìn như không có gì thay đổi nhưng thực chất lại có một luồng không khí quanh quẩn, Tô Mặc hài lòng gật đầu, sau đó đưa thẳng Tiểu Thần Phong cho Lão Hồ: "Cầm lấy phòng thân!" Lão Hồ thất thần ngây người một chút, hắn không ngờ Tô Mặc cũng sẽ phối cho mình một món vũ khí: "Không cần không cần, tôi dùng không quen thứ này..." Tô Mặc chỉ coi như Lão Hồ đang khiêm tốn, dù sao

thân phận Lão Hồ bày ra đó, lính trinh sát sao có thể không biết dùng dao găm chứ.

Tô Mặc cười nói: "Ở dưới đó, thứ này có lúc còn dễ dùng hơn súng..." Tiểu Thần Phong vốn là vũ khí tùy thân của Trần Ngọc Lâu, chém sắt như chém bùn, tự nhiên không cần phải nói, bây giờ nó lại nhiễm máu Thanh Long của Tô Mặc, đối với quỷ mị tinh quái sát thương lại càng vượt xa các thần binh lợi khí khác.

"Được rồi..." Thấy từ chối không được, Lão Hồ cũng không khách sáo với Tô Mặc nữa, trực tiếp thu Tiểu Thần Phong lại.

Bàn Tử tuy rằng cũng rất hâm mộ, nhưng cũng cảm thấy cao hứng thay cho Lão Hồ vì có được Tiểu Thần Phong.

Tô Mặc tự nhiên cũng nhìn ra vẻ hâm mộ trong mắt Bàn Tử, nói: "Yên tâm, bảo bối của cậu, một lát nữa sẽ tới..." Cái gì?

Một lát nữa sẽ tới?

Bàn Tử tưởng mình nghe lầm, lại lập tức truy hỏi một câu: "Tô tiểu ca, cậu nói cái gì?" Tô Mặc cười cười, cũng không giải thích, chỉ nhìn về hướng đám người Mã Đại Đảm ẩn nấp, trong mắt sát cơ lóe lên một cái rồi biến mất.

Tuyết Lê Dương cười tủm tỉm nhìn Tô Mặc: "Tô đội, có bảo bối nào tốt tặng cho tôi không?" Tô Mặc ách nhiên thất tiếu.

Tuyết Lê Dương thì hắn biết, khác với đám thảo mang bọn hắn, Chá Cô Tiếu chính là để lại cho cô không ít bảo bối.

Cái gì mà dù Kim Cương, Phi Hổ Trảo, đây đều là bảo bối lừng lẫy danh tiếng trên giang hồ.

"Dương tiểu thư..." Bàn Tử trêu chọc nói: "Cô cũng đừng sử dụng mỹ nhân kế với Tô tiểu ca của chúng tôi, tiểu ca nhà ta là hoa đã có chủ rồi..." "Hoa đã có chủ?" Tuyết Lê Dương cười ha hả: "Xem ra là

tỷ tỷ đến chậm rồi, là cô bé Anh Tử kia sao?

Không tệ, mắt nhìn của Tô đội thật không tệ nha, cô bé Anh Tử kia dáng người cao ráo, trông cứ như minh tinh điện ảnh ấy!" "Ha ha..." Mấy ông anh bà chị khó khăn lắm mới tìm được cơ hội trêu chọc Tô Mặc, đám Lão Hồ, Tuyết Lê Dương, Đại Kim Nha đều cười phá lên.

Cái gì với cái gì a!

Tô Mặc dở khóc dở cười: "Được rồi, được rồi, xuống mộ!" Nói xong, Tô Mặc mở ra đạo động dưới tượng thần Ngư Cốt Miếu, tung người nhảy một cái, trực tiếp nhảy xuống.

Mọi người theo sát phía sau.

Không bao lâu sau, Tô Mặc, Đại Kim Nha cùng bộ ba kia liền biến mất trong Ngư Cốt Miếu.

Chương 47

...

Mười mấy phút sau, đám người Mã Đại Đảm cũng tới Ngư Cốt Miếu, nhưng nhìn bốn phía trống không, bọn hắn trực tiếp ngẩn người.

"Sao có thể?" "Bọn hắn đi đâu rồi?

Tam ca?" "Mẹ kiếp, tao làm sao biết được, lão đại ngài xem..." Mã Đại Đảm xệ mặt xuống: "Đều tìm cho tao, bọn hắn đi vào thì chưa đi ra, nhất định vẫn còn ở nơi này!" "Vâng, đại ca!" Một đám lưu manh tản ra, bắt đầu tìm kiếm.

Nhìn thấy đám người Yến Kinh lại một lần nữa biến mất trước mặt mình, Mã Đại Đảm tức điên lên được!

Một vali bảo bối lớn của mình bị đám người Yến Kinh này chơi "đen ăn đen", khó khăn lắm mới tìm được tung tích bọn hắn, mình vốn định dẫn theo toàn bộ anh em, mang theo súng ống và thuốc nổ xử đẹp đám người này nơi hoang sơn dã lĩnh.

Nhưng bây giờ đám người này thế mà lại con mẹ nó không thấy đâu nữa!

Thật là gặp quỷ rồi!

Mã Đại Đảm càng nghĩ càng giận, trong lòng đồng thời lại thầm thề, sau khi tìm được đám người Yến Kinh, nhất định phải lột da rút gân bọn hắn, cho chết không được tử tế.

"Đại ca, chỗ này hình như có cái lỗ hổng!" Mã Đại Đảm nghe vậy, vội vàng đi tới: "Cái Ngư Cốt Miếu này sao lại có địa đạo?" Mọi người mắt to trừng mắt nhỏ, cũng là trăm mối vẫn không có cách giải.

“Lão đại...” Đi qua một hồi, trong đó một tên đàn em nhắc nhở: “Đám người Yến Kinh kia nhất định là từ nơi này rời đi, chúng ta hay là cứ xuống trước đi, không thì bọn hắn sẽ chạy mất...” Nghe đàn em nhắc nhở, Mã Đại Đảm liên tục gật đầu: “Đúng đúng đúng, không thể để bọn hắn rời đi, bọn hắn còn mang đi một vali lớn bảo bối của chúng ta nữa...” “Lý Xuân Lai, mày xuống trước...” Lý Xuân Lai vốn không muốn làm chim đầu đàn, nhưng thấy tất cả mọi người đều vẻ mặt hung khí nhìn mình, hắn đành kiên trì nhảy xuống.

“Lý Xuân Lai, an toàn không?” “An toàn!” Sau khi xác nhận an toàn, nhóm người Mã Đại Đảm toàn bộ nhảy vào trong địa đạo.

“Đại ca, ở dưới lòng đất chúng ta tìm thế nào a?” “Dùng chút trí tuệ đi, nhìn dấu giày trên mặt đất...” “Vẫn là đại ca thông minh!” ...

Bên này, Tô Mặc cầm Hoàng Kim La Bàn đi phía trước, nhóm năm người đã tới gần sào huyệt của Nhân diện hắc thụy hưởng.

“Đi...” Tô Mặc nhìn thoáng qua bốn phía, cảm giác nơi này cũng được, làm cái bãi tha ma, chôn mấy tên cặn bã là dư sức.

Bàn Tử nghi hoặc: “Tô tiểu ca, sao không đi nữa?” Lão Hồ cũng đầy mặt nghi hoặc nhìn Tô Mặc.

Tô Mặc mỉm cười, giải thích nói: “Đừng vội, tôi sợ bọn Mã Đại Đảm không theo kịp!” “Mọi người cũng cẩn thận một chút, nơi này tương đối nguy hiểm...” Tô Mặc vừa dứt lời, Mã Đại Đảm liền từ phía sau bọn họ đi ra.

Nhìn thấy mấy người Tô Mặc, Mã Đại Đảm càn rỡ cười to: “Ha ha ha ha, coi như là để cho tao tìm được bọn mày rồi, chạy đi, bọn mày chạy tiếp đi!” “Nói, bọn mày vì sao tới nơi này, dưới Ngư Cốt Miếu này có phải có kho báu gì hay không?” Nói xong, đám đàn em tay chân sau lưng Mã Đại Đảm cũng toàn bộ vây lại.

“Đi...” Tô Mặc lại không thèm nói nhảm với mấy người này, xoay người bỏ đi, trực tiếp nhảy vào trong đường hầm của Nhân diện hắc thụy hưởng.

Nhìn thấy mấy người Tô Mặc lại biến mất trước mặt mình, Mã Đại Đảm hét lớn: “Truy cho tao!” Một nhóm người cũng nhao nhao đuổi theo. ...

“Khuông!” Nhóm Tô Mặc, Lão Hồ tiếp đất.

Bàn Tử vặn cổ chân, chỉ nghe “rắc” một tiếng, âm thanh rất là thanh thúy, giống như giẫm phải thứ gì đó.

“Tôi...” Bàn Tử khẩn trương nói: “Tôi hình như giẫm phải cái gì rồi?” Mùi tanh truyền đến, Lão Hồ, Tuyết Lê Dương và Đại Kim Nha vội vàng nhìn sang.

“Trứng gà?” “Rõ ràng không phải...” “Lòng trắng, lòng đỏ, hình như là trứng của loài gì đó...” Lão Hồ nhíu mày thành chữ “Xuyên”, “Đây là thứ gì a?” Tô Mặc cẩn thận từng li từng tí nhìn bốn phía: “Còn nhớ Đại Kim Nha trước đó nói về nữ quỷ không?

Chỗ này tám phần là hang ổ của nó!” “Khuông đương!” “A!” Ngay lúc này, nhóm người Mã Đại Đảm cũng rơi xuống.

Bọn hắn gây ra động tĩnh phi thường lớn, sơn động chung quanh bỗng nhiên ông ông kêu lên.

Từng con lại từng con Nhân diện hắc thụy hưởng từ trong bóng tối bò ra.

Chúng nó thông thể đen nhánh, trên lưng nhện có hoa văn màu trắng, thiên nhiên sinh thành bộ dáng một khuôn mặt người, ngũ quan hình dáng đều có, hoa văn mặt người to như cái chậu rửa mặt, thân thể cao tới hai ba mét.

“Lão đại...

Đây là cái gì?" Nhìn thấy một màn này, Lý Xuân Lai cùng Mã Đại Đảm đám người da đầu tê dại, sợ hãi hét toáng lên.

"Oanh!" Hàng trăm con Nhân diện hắc thụy hưởng phi phác đi lên, chỉ trong nháy mắt, Mã Đại Đảm cùng Lý Xuân Lai và đám đàn em liền mệnh tang đương trường.

Mười mấy mạng người cứ thế mà đi đời, Đại Kim Nha rùng mình một cái: "Đây là cái gì a?" Tuyết Lê Dương trên mặt có một tia mồ hôi lạnh: "Nhân diện hắc thụy hưởng, tôi từng thấy trên tạp chí địa lý, theo lý thuyết chúng nó sẽ không công kích nhân loại!" "....." Bàn Tử nuốt nước miếng một cái: "Lời này của cô, Lý Xuân Lai cũng không tin...

À...

Lý Xuân Lai chết rồi!" Lão Hồ cũng nói: "Về sau đừng có suốt ngày xem mấy cái tạp chí lung tung kia!" "Ông ông ông..." Lúc này, tất cả Nhân diện hắc thụy hưởng đều nhìn về phía bọn Tô Mặc, mọi người trong lòng sợ hãi, không nhịn được mà lùi lại một bước.

Tô Mặc lạnh lùng nhìn đám Nhân diện hắc thụy hưởng, khí thế toàn thân đột nhiên nở rộ: "Cút!" Từng con Nhân diện hắc thụy hưởng đang chuẩn bị tiến công nháy mắt dừng lại bất động, bất quá chúng nó cũng không vì thế mà lui đi.

Thời gian tại thời khắc này, phảng phất như ngừng lại!

Thấy hàng trăm con Nhân diện hắc thụy hưởng vẫn đứng nguyên tại chỗ, không nhúc nhích, Tô Mặc nhướng mày, có chút ngoài ý muốn: "Thế mà không sợ huyết mạch Thanh Long của ta, thật là kỳ lạ..." Càng thêm ngoài ý muốn chính là Bàn Tử và Lão Hồ.

Hai người bọn họ nhiều lần cùng Tô Mặc trải qua sinh tử, bọn họ rõ ràng hơn bất cứ ai uy lực một tiếng "Cút" này của Tô Mặc cường

đại cỡ nào.

Cái gì dơi, kiến hành quân sa mạc, thảy đều không thành vấn đề, nhưng bây giờ thế mà không dọa lui được đám nhện mặt người này, hai người cảm thấy vô cùng khó tin.

"Đi, nơi đây không nên ở lâu..." Tô Mặc không quan tâm sự chấn kinh và nghi hoặc của mấy người, chỉ vào lối đi hình cửa bên cạnh, nói: "Bên kia có đường.

Chúng ta đi!" Tô Mặc rút ra Xích Tiêu Kiếm, ra hiệu mọi người đi trước.

Bốn người Lão Hồ nơm nớp lo sợ đi về phía cửa hang bên cạnh.

Mấy người thấy Nhân diện hắc thụy hưởng quả nhiên không dám công kích, lúc này mới yên tâm lại. 【Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ lựa chọn.

Thưởng Hắc Kim Công Binh Sạn!】 Vũ khí của Bàn Tử cũng đã đủ, nghe được thanh âm hệ thống, trên mặt Tô Mặc vừa lộ ra chút nụ cười, lại nghe Tuyết Lê Dương chỉ vào sau lưng mình hét to một tiếng: "Cẩn thận!" Tô Mặc quay đầu, lập tức giật nảy mình.

Chỉ thấy cách sau lưng hắn không xa lại xuất hiện một con Nhân diện hắc thụy hưởng thể hình cực kỳ to lớn.

Con Nhân diện hắc thụy hưởng này u u nhìn chằm chằm Tô Mặc, trong con ngươi màu đen chớp động hung quang kinh người.

"Tô tiểu ca..." Lão Hồ cầm Tiểu Thần Phong trong tay: "Tôi tới giúp cậu!" "Đừng!" Tô Mặc hét to một tiếng, Lão Hồ lập tức dừng bước.

Tô Mặc một bên hai mắt nhìn thẳng con Nhân diện hắc thụy hưởng kia, một bên lại nói: "Lão Hồ, anh đừng động, để tôi xử lý!" Tô Mặc trực tiếp nhảy lên không trung, đối với Nhân diện hắc thụy

hưởng chém mạnh một đao.

Chương 48

Lập tức, con Nhân diện hắc thụy hưởng thể hình to lớn này máu tươi bắn ra tung tóe.

"Tê ngao!!!" Nhân diện hắc thụy hưởng phát ra tiếng kêu gào thống khổ, thanh âm kia nghe quả thực giống như một con dã thú điên cuồng, đối với bốn phía hoành trùng trực tràng, rất nhanh liền hất Tô Mặc xuống đất.

"Tô đội!" "Tô tiểu ca!" Nhóm Tuyết Lê Dương đại kinh thất sắc.

Tô Mặc nghiêng người lộn vòng trên không, nhẹ nhàng tiếp đất, đối với Lão Hồ cười nhẹ một cái: "Không cần lo lắng!" "Vút!" Nhân diện hắc thụy hưởng phóng người nhảy lên giữa không trung, sau đó dùng cái móng vuốt sắc bén kia nhắm ngay Tô Mặc, tựa như một ngọn núi lớn, trực tiếp đập xuống.

Tô Mặc tâm niệm thay đổi thật nhanh, thi triển Đạp Tuyết Vô Ngân, cúi người tránh thoát, sau đó liền phi bôn về phía xa.

Con Nhân diện hắc thụy hưởng biến dị kia đuổi theo sau lưng hắn đánh tới tấp.

Sau khi kéo giãn khoảng cách an toàn với Nhân diện hắc thụy hưởng, Tô Mặc dừng bỏ chạy, đứng tại chỗ lẳng lặng chờ đợi nó nhào về phía mình.

Nhân diện hắc thụy hưởng vừa thấy Tô Mặc dừng bước, lập tức tăng tốc độ, lao về phía Tô Mặc.

Tô Mặc cười một tiếng, con Nhân diện hắc thụy hưởng biến dị này tốc độ tuy rằng phi thường nhanh, nhưng nó cũng không phải thật sự quá nhanh.

Chỉ cần Tô Mặc nguyện ý, hắn hoàn toàn có thể đùa bỡn nó trong lòng bàn tay.

"Hưu!" Ngay khi Nhân diện hắc thụy hưởng cách Tô Mặc còn khoảng một mét, trên mặt Tô Mặc hiện ra biểu tình lạnh lùng, nắm chặt Xích Tiêu Kiếm trong tay, đột nhiên xuất kiếm.

Tốc độ Tô Mặc nhanh biết bao nhiêu, Nhân diện hắc thụy hưởng căn bản là không cách nào phản ứng.

"Oanh!" Xích Tiêu Kiếm trong tay Tô Mặc gầm thét mà đi, như tia chớp xuyên thủng đầu Nhân diện hắc thụy hưởng, một tiếng nổ vang, đầu cự thú trực tiếp bạo liệt.

"Tê!" Nhìn thấy một màn này, những con Nhân diện hắc thụy hưởng còn lại trong miệng phát ra thanh âm chói tai, đều hoảng loạn bỏ chạy.

Tô Mặc bật cười, hắn còn tưởng rằng đám đàn em này sẽ báo thù cho đại ca mình chứ, xem ra là hắn nghĩ nhiều rồi.

Đơn giản thanh lý vết máu một chút, Tô Mặc nhanh chóng đi tới bên cạnh Lão Hồ, Tuyết Lê Dương.

Nhìn thấy Tô Mặc bình yên vô sự, mọi người như trút được gánh nặng.

"Đi thôi..." Mọi người xuyên qua địa động, lại đi mười mấy phút, liền thấy được một đường hầm mộ u tối.

"Lão Hồ, Tô đội, mọi người xem..." Tuyết Lê Dương chỉ vào pho tượng trong đường hầm mộ nói: "Phía trên là điêu khắc mặt người..." "Điêu khắc mặt người cực kỳ hiếm thấy, bất quá nó hưng thịnh nhất thời vào thời Tây Chu, mọi người nhìn trên tai chúng nó còn khắc vân lôi văn, đây là thứ độc hữu của Tây Chu..." "Vừa rồi tôi đi dọc đường này, phát hiện đường hầm mộ đều dùng đá nguyên khối xây thành!"

“Từ thời Hán trở đi, đa số đường hầm mộ sử dụng gạch mộ nung, đá nguyên khối đa phần xuất hiện trước thời Tần, từ đó có thể thấy, nơi này xác thực là một ngôi mộ Tây Chu...” “Và không có quan hệ lớn lắm với Lý Thuần Phong!” Tuyết Lê Dương nói ra suy đoán của mình với mọi người.

“Không đúng...” Tô Mặc nhìn bốn phía, lắc đầu: “Dương tiểu thư, nơi này xác thực là một ngôi mộ Tây Chu, bất quá tôi suy đoán hẳn là về sau Lý Thuần Phong vì Nội Tàng Oan mà tìm được nơi này, tu hú chiếm tổ chim khách, khả năng này không phải là không có!” “Ê mấy ca, mọi người nhìn xem...” Bàn Tử dùng đèn pin chiếu xung quanh, lập tức lại nói: “Phía trước sao còn có một cái cửa động?” Lão Hồ nhìn thoáng qua, có chút không xác định nói: “Đó hẳn là Minh điện!” Tô Mặc cất bước đi về phía trước: “Đi thôi, không cần đoán, vào xem liền biết...” Năm người thông qua đường hầm mộ, đi vào đại điện mộ thất.

Thứ đầu tiên nhìn thấy chính là một cái Hồn thiên nghi rất lớn đặt tại vị trí trung tâm.

“Hồn thiên nghi?” Tuyết Lê Dương gật đầu: “Tô đội, anh lại đoán đúng rồi, chỗ này thật đúng là cứ điểm của Lý Thuần Phong, Hồn thiên nghi cũng không phải bảo bối thời Tây Chu có thể xuất hiện.

Năm Trinh Quán thứ bảy, đích xác cũng có ghi chép Lý Thuần Phong cải lương phát minh thế hệ Hồn thiên nghi mới!” Lão Hồ cũng nhìn quanh, đối với lời của Tuyết Lê Dương có chút tán đồng: “Không sai, nhìn quy mô và kết cấu này hẳn là đại mộ quý tộc thời Đường!” Bên này, Tô Mặc cũng đang quan sát bích họa trên tường. 【Đinh!】【Hệ thống kiểm tra đo lường được Thôi Bối Đồ, chúc mừng ký chủ kích hoạt phần thưởng lựa chọn đặc thù...】 Phần thưởng lựa chọn đặc thù?

Tô Mặc ngẩng đầu, nhìn bích họa trên tường.

Thôi Bối Đồ thì hắn biết, nhưng mà về phần thưởng đặc thù của hệ thống, hắn vẫn là lần đầu tiên nghe được. 【Lựa chọn 1: Tại hiện trường tham ngộ Thôi Bối Đồ do Lý Thuần Phong lưu lại, thưởng các thuộc tính bản thân vĩnh viễn +10, không gian hệ thống tăng lên tới 64 mét khối...】【Lựa chọn 2: Dựa vào trí lực hơn người ghi nhớ Thôi Bối Đồ, thưởng trí lực vĩnh viễn +30...】【Lựa chọn 3: Mang Thôi Bối Đồ đi, thưởng nhanh nhẹn vĩnh viễn +30...】Tô Mặc nhìn ba cái tuyển chọn hệ thống đưa ra, nhất thời phạm nan...

Mang Thôi Bối Đồ đi?

Mang thế nào?

Hài hước à!

Ghi nhớ?

Trí lực của hắn đích xác vượt xa người thường, nhưng Tô Mặc vừa rồi thử ghi nhớ Thôi Bối Đồ trên tường, mới tới bức bích họa thứ ba, não hắn liền có loại cảm giác ẩn ẩn muốn nổ tung.

Thôi Bối Đồ, chỉ dựa vào học vẹt... không được! 【Đinh!】Ngay khi Tô Mặc do dự không quyết, thanh âm hệ thống lần nữa vang lên: 【Lựa chọn lần này là phần thưởng đặc thù, bất luận ký chủ lựa chọn thế nào, hệ thống đều sẽ cung cấp trợ giúp cho ký chủ...】Nghe thấy lời này, Tô Mặc trong lòng cũng có lực, xoay người nói với bốn người Lão Hồ: "Chúng ta tìm đúng chỗ rồi, nơi này chính là mộ Lý Thuần Phong..." Nói xong, Tô Mặc chỉ chỉ bích họa trên tường: "64 tượng Thôi Bối Đồ, truyền thuyết do Lý Thuần Phong cùng tướng sư Viên Thiên Cương hợp soạn..." Xác định nơi này chính là Nội Tàng Oan mà Lý Thuần Phong chọn, mọi người lập tức cảm thấy nhẹ nhõm.

Tô Mặc lại nói: "Mọi người chờ ở đây trước.

Tôi muốn tham ngộ Thôi Bối Đồ một chút, trong thời gian đó mọi người đừng có động lung tung vào đồ vật...” “.....” Bốn người Lão Hồ nghe được lời của Tô Mặc, hai mặt nhìn nhau.

Tham ngộ 64 tượng Thôi Bối Đồ?

Đây là kỹ năng thần tiên gì vậy!

Tuy nói mọi người đối với bản lĩnh của Tô Mặc sớm đã có hiểu biết, nhưng danh tiếng Thôi Bối Đồ thực sự là quá lớn, thứ này chính là đồ vật năm đó Lý Thuần Phong cùng Viên Thiên Cương hai người dùng để thôi diễn quốc vận Đại Đường.

Bàn Tử thì trực tiếp hỏi: “Tiểu ca, cậu cần bao lâu...” Tô Mặc trầm ngâm nói: “Một hai tiếng đi...” Mọi người líu lưỡi, một hai tiếng lĩnh ngộ 64 tượng Thôi Bối Đồ, đây lại là thao tác thần tiên gì?

“Vậy được...” Lão Hồ gật đầu nói: “Chúng tôi sẽ chờ cậu ở đây một hai tiếng!” Tô Mặc đối với Lão Hồ, Tuyết Lê Dương vẫn tương đối yên tâm, bất quá Bàn Tử thì...

Tô Mặc nhìn Bàn Tử, sắc mặt nghiêm túc: “Bàn Tử, cậu ngàn vạn lần đừng có đụng lung tung vào đồ vật ở đây.

Mộ Lý Thuần Phong này cơ quan trùng trùng, vạn nhất thật xảy ra chuyện, chúng ta toi mạng thật đấy!” Nghe được lời của Tô Mặc, Tuyết Lê Dương cùng những người khác cũng nhìn về phía Bàn Tử: “Bàn Tử, một hai tiếng này, anh thành thật một chút đi!” “.....” Thấy mọi người đều nhìn mình, Bàn Tử bỗng cảm thấy ủy khuất: “Không phải...

Mọi người làm sao...

Lão Hồ...

Cậu nói câu công đạo xem, Bàn gia là loại người thích động lung tung vào đồ của người khác sao...” “Ách...” Lão Hồ nhất thời phạm

nan: “Bàn Tử, cậu thành thật một chút, tốt cho cả mọi người!” Đệt!

Nghe được Lão Hồ cũng nói như vậy, Bàn Tử trong lòng chửi thầm.

“Không động, Bàn gia tôi trực tiếp ngồi dưới đất...” Bàn Tử trực tiếp ngồi xuống đất, ủy khuất ba ba nói: “Mọi người hài lòng rồi chứ...” Mọi người ha ha cười một tiếng, Tô Mặc tắc bắt đầu tham ngộ Thôi Bối Đồ. 【Đinh!】【Ký chủ đang tại lĩnh ngộ 64 tượng Thôi Bối Đồ!】 Theo thanh âm hệ thống vang lên, bích họa Thôi Bối Đồ vốn tối nghĩa không rõ trong đầu Tô Mặc trở nên rõ ràng sáng tỏ.

Chương 49

Từng bức lại từng bức!

Lượng tin tức khổng lồ rơi vào trong đại não Tô Mặc!

Mất tròn hai tiếng, dưới sự trợ giúp của hệ thống, Tô Mặc rốt cuộc lĩnh ngộ tất cả Thôi Bối Đồ.

Hoàng Kim Đồng chậm rãi rút đi, nhìn bích họa trên tường, Tô Mặc tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Không hổ là tác phẩm tâm huyết của hai đại phong thủy đại sư, 64 tượng Thôi Bối Đồ này quả nhiên huyền diệu vô cùng. 【Đinh, chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ lựa chọn đặc thù, các thuộc tính bản thân ký chủ vĩnh viễn +10, không gian hệ thống tăng lên tới 64 mét khối!】 【Đinh, chúc mừng ký chủ lĩnh ngộ 64 tượng Thôi Bối Đồ, hoạch đắc kỹ năng Vọng Khí Thiên Cơ Thuật!】 【Vọng Khí Thiên Cơ Thuật: Biết cát hung, đoán họa phúc, trắc mệnh cách, tu chí hóa trăn (tu luyện đến đỉnh cao), có thể xem quốc vận!】 Quốc vận?

Tô Mặc ách nhiên thất tiếu, thôi diễn quốc vận, tổn hại thiên hòa, không khéo bản thân sẽ bạo tẽ (chết bất đắc kỳ tử) mà vong.

Bất quá, so với quốc vận, hiện nay Tô Mặc thôi diễn mệnh cách người khác cũng không khó lắm.

Tô Mặc bất động thanh sắc nhìn thoáng qua bốn người Lão Hồ, Đại Kim Nha, đồng thời ám trung vận dụng thuật thôi diễn.

Trong nháy mắt, vận mệnh bốn người lóe lên trong mắt Tô Mặc.

Lão Hồ, Bàn Tử, Tuyết Lê Dương, trên người Bàn Tử gánh vác đại kiếp, trong lúc đó tuy cũng đều có thể hóa hiểm vi di, nhưng cả đời đều đang giày vò.

Đại kiếp hẳn chính là nguyền rủa hồng ban, cả đời đều giày vò, tám phần là chuyện xuống mộ, ngược lại cũng không sai.

Tô Mặc lại nhìn thoáng qua Đại Kim Nha, trong mắt gợn sóng lần nữa nổi lên.

Đại Kim Nha cũng coi là đáng thương, trời sinh hen suyễn quấn thân, nhưng cũng có đại phú quý.

Vận mệnh bốn người, Tô Mặc thu hết vào mắt, thầm nghĩ: "Thôi Bối Đồ quả nhiên thần kỳ!" Tuyết Lê Dương nhìn thấy Tô Mặc vẫn luôn nhìn chằm chằm bọn họ, vội vàng đi tới, hỏi: "Anh lĩnh ngộ được Thôi Bối Đồ rồi?" "Ừm!" Tô Mặc khẽ gật đầu.

"Anh thật lĩnh ngộ được rồi?" Lão Hồ, Bàn Tử và Đại Kim Nha nghe được thanh âm cũng vội vàng đi tới.

Đại Kim Nha kích động nói: "Truyền thuyết Thôi Bối Đồ có thể xem vận mệnh con người..." Tô Mặc lần nữa gật đầu: "Vận mệnh bốn người các người, vừa rồi tôi đã xem qua..." Đệt!

Nghe được lời của Tô Mặc, dù là Lão Hồ ổn trọng cũng có chút không bình tĩnh nổi.

Bàn Tử gấp gáp hỏi: "Thế nào?

Thế nào?

Bàn gia có thể trấn thủ một phương, trở thành quan lớn biên cương hay không!" "....." Lạy hồn, cậu dám nghĩ thật đấy.

Bàn Tử trước đó chỉ là một tay bán băng đĩa lậu ở Yến Kinh, quan lớn biên cương?

Cậu đang ăn trong cơn mơ à!

Tô Mặc chớp chớp mắt: "Quan lớn biên cương?

Cậu không có khí vận này..." Nghe vậy, Bàn Tử xì hơi.

Tô Mặc giọng điệu xoay chuyển: "Bất quá, cậu tuy rằng không có khí vận trấn thủ một phương, nhưng sau đại kiếp, phú quý cả đời!" Bàn Tử giống như được tiêm thuốc kích thích, vội vàng nhìn về phía Tô Mặc, tuy không thể trấn thủ một phương, nhưng phú quý cả đời thì cũng là cực tốt.

Tuyết Lê Dương và Lão Hồ cũng nhìn về phía Tô Mặc, ý tứ không cần nói cũng biết.

Tô Mặc cũng không giấu giếm, trực tiếp nói: "Lão Hồ với Dương tiểu thư không khác Bàn Tử lắm, tuy có đại kiếp quấn thân, bất quá một đời đầy đủ phú quý!" "Đại Kim Nha, khí vận so với Lão Hồ yếu hơn chút, nhưng cũng hơn xa người thường!" Mấy người tuy có chút bán tín bán nghi, nhưng nội tâm vẫn rất vui vẻ, chí ít Tô Mặc nói là phú quý cả đời, mà không phải chịu nguyền rủa hồng ban rồi chết bất đắc kỳ tử.

"Được rồi, không nói cái này nữa, thứ này tin thì có, không tin thì không..." Tô Mặc đứng dậy, hỏi: "Mọi người ở trong mộ này có phát hiện mới nào không?" "Còn thực sự có..." Tuyết Lê Dương chỉ chỉ một bên: "Chỗ kia có một cái điêu khắc Long Cốt Thiên Thư.

Chứng tỏ Long Cốt Thiên Thư rất có khả năng ở ngay chỗ này..." Lão Hồ thì nhíu mày chặt: "Bất quá cho tới bây giờ, chúng ta vẫn chưa tìm được những thứ khác..." Bàn Tử cũng là một mặt buồn bực: "Kỳ lạ quái gở, chỗ này ngay cả cái quan tài cũng không có.

Lý Thuần Phong đây là có ý gì?" Tô Mặc biết mấy người còn chưa phát hiện cơ quan xung quanh, hắn mỉm cười: "Không sao, để tôi!" Nói xong, Tô Mặc lấy ra Hoàng Kim La Bàn, tìm được vị trí, đi thẳng đến gỡ xuống một cây bút trước mặt phù điêu.

"Oanh long long!" Cơ quan mộ thất bắt đầu khởi động.

"Oanh long!" Thanh âm trầm thấp vang lên, cánh cửa năm người

đi vào trực tiếp hạ xuống.

"Ca ca!" Mọi người còn chưa kịp phản ứng, lại thấy trên bức tường phía trước một đạo thạch môn khác lại chậm rãi nâng lên.

Bàn Tử kinh hô: "Phía trước có cửa!" "Đi, chúng ta đi xem một chút!" Mấy người đi vào cửa, móc đèn pin ra soi vào bên trong.

"Quan tài!" Bàn Tử hai mắt tỏa sáng, giống như phát hiện ra bảo bối: "Bên trong có quan tài!" Nói xong, Bàn Tử liền muốn đi vào trong, nhưng đúng lúc này, Tô Mặc đang cầm Hoàng Kim La Bàn trực tiếp tóm lấy bả vai hắn: "Đừng đi, bên trong còn có cơ quan..." Bàn Tử dừng bước, nghi hoặc nhìn Tô Mặc.

Tô Mặc trầm giọng nói: "Bên trong là một cái huyệt trống, là cạm bẫy Lý Thuần Phong cố ý thiết lập, cơ quan chân chính, kỳ thực các người đã sớm nhìn thấy rồi..." Lần này không chỉ Bàn Tử mê mang, Lão Hồ và Tuyết Lê Dương cũng là một mặt thác ngạc.

Đã sớm nhìn thấy rồi?

Là mấy cái ý gì!

Thấy mọi người vẫn không lý giải, Tô Mặc chỉ vào Hồn thiên nghi ở trung ương, giải thích nói: "Cơ quan khởi động chân chính nằm ngay trên Hồn thiên nghi..." Nói xong, Tô Mặc rảo bước đi tới bên cạnh Hồn thiên nghi: "Mọi người xem, phía trên có khắc Thiên Can Địa Chi!" Nghe vậy, mọi người vội vàng đi vào bên người Tô Mặc, tỉ mỉ quan sát Hồn thiên nghi.

Đại Kim Nha nhìn một chút, liên tục gật đầu: "Thật đúng là vậy, nghe Tô gia nói như thế, cái này khá giống một bộ khởi động mật mã..." "Vậy mật mã là gì?" Bàn Tử ở dưới lòng đất này cũng đợi mấy tiếng đồng hồ, ngay cả lông bảo bối cũng chưa sờ được, trong lòng như mèo cào, sớm đã đói khát khó nhịn.

Lão Hồ suy tư nói: "Lý Thuần Phong là người thời Đường, Thiên Can Địa Chi... hẳn là chỉ năm tháng!" Nhớ tới lời Tô Mặc nói trước đó, Tuyết Lê Dương nói: "Trinh Quán năm thứ bảy, Trinh Quán năm thứ bảy Lý Thuần Phong phát minh ra Hồn thiên nghi kiểu mới!" Lão Hồ nghĩ nghĩ, lắc đầu: "Không đúng, hẳn là Trinh Quán năm hai mươi hai, Trinh Quán năm hai mươi hai Lý Thuần Phong được phong làm Thái Sử Lệnh, đó hẳn là một năm phong quang nhất đời ông ta!" Tuyết Lê Dương suy tư một lát, cảm giác Lão Hồ nói cũng có mấy phần đạo lý, danh nhân sơ Đường ngược lại là rất có khí tức lãng mạn.

"Kỷ niên của Trinh Quán năm hai mươi hai là gì?" Tuyết Lê Dương lập tức truy hỏi.

"Tôi biết!

Tôi biết!" Khó khăn lắm mới có cơ hội biểu hiện, Đại Kim Nha lộ ra khá hưng phấn: "Thiên Can Địa Chi, là năm Mậu Thân!" "Xác định?" "Đương nhiên xác định, Hồ gia, nếu tôi nói sai, hôm nay tôi trực tiếp chết ở đây..." Tuy rằng Đại Kim Nha một bộ ngôn chi tạc tạc (nói chắc như đinh đóng cột), bất quá Lão Hồ vẫn theo bản năng nhìn Tô Mặc một chút.

Không còn cách nào khác!

Tô Mặc chính là tảng đá trấn giữ trong đội ngũ, Lão Hồ càng nguyện ý tin tưởng Tô Mặc.

Nhìn thấy Tô Mặc gật đầu, Lão Hồ lúc này mới chuyển động quỹ đạo Hồn thiên nghi.

"Ca!" Ba cái quỹ đạo của Hồn thiên nghi đồng thời nhanh chóng chuyển động, xoay khoảng nửa phút mới dừng lại.

Chương 50

"Kia là cái gì?" Tuyết Lê Dương nhìn thủy ngân lưu động, tay chỉ phía trên hỏi.

Lão Hồ, Bàn Tử và Đại Kim Nha vội vàng nhìn theo hướng ngón tay Tuyết Lê Dương.

Tô Mặc cười cười, ra hiệu mọi người thả lỏng: "Đó là thủy ngân, nếu chúng ta mạo muội tiến vào gian phòng vừa rồi, tất định chết bởi đám thủy ngân này!" Mọi người hít vào một ngụm khí lạnh: "Lý Thuần Phong thật độc ác!" Người có thể lưu danh sử xanh, không có ai là hạng xoàng xĩnh.

Tô Mặc ngẩng đầu, vẫn chăm chú nhìn Hồn thiên nghi, hắn biết, phía dưới còn có một ải, là có liên quan đến Nhị Thập Bát Tinh Tú.

Đại Kim Nha nhìn thấy Tô Mặc ngẩng đầu, liền đi theo nhìn lại, không bao lâu hắn cũng nhận ra Nhị Thập Bát Tinh Tú trên Hồn thiên nghi: "Nhị Thập Bát Tinh Tú trên Hồn thiên nghi này lại có ý gì?" Lão Hồ nghĩ nghĩ, nói: "Cái này hẳn là muốn chúng ta tìm một đáp án trong Nhị Thập Bát Tú!" Nghe được lời của Lão Hồ, Bàn Tử trực tiếp mộng: "Hai mươi tám chọn một?" "Lý Thuần Phong này rõ ràng là muốn trực tiếp giết chúng ta, thế mà trước khi chết còn bắt chúng ta chọn đáp án!" Lời của Bàn Tử làm Tô Mặc bật cười: "Bàn Tử, không sao, chúng ta không chết được..." "Sinh môn của chúng ta nằm ở Đấu Tú!" Tô Mặc cũng không nói thêm gì, trực tiếp chuyển động Hồn thiên nghi.

Bốn người Lão Hồ ngay cả thời gian phản ứng cũng không có, Tô Mặc cũng đã chuyển xong.

"Ca ca ca ca ca ca ca ca ca..." Mọi người nghe tiếng nhìn lại, chỉ

thấy có một đạo cửa mộ chậm rãi kéo lên.

"....." Lại xuất hiện một cánh cửa?

Mọi người nhướng mày, có chút ngoài ý muốn, Bàn Tử lại càng trực tiếp kêu lên: "Mẹ ơi.

Lý Thuần Phong này các người không phải nói là đại sư phong thủy sao, hiện tại thấy thế nào cũng giống đại sư cơ quan a, một bộ lại một bộ!" Tô Mặc cầm lên ba lô: "Đi thôi, nơi này cũng không phải điểm cuối, theo tính cách Lý Thuần Phong, phía dưới sợ là còn có cơ quan!" Mấy người hùng hổ chửi bậy đi theo Tô Mặc về phía cửa mộ.

Mấy người xuyên qua cửa mộ, liền đi tới một dải bậc thang, quan trọng là hai bên bậc thang đều trống không.

Nhìn bốn phía tối thui, Bàn Tử trừng lớn mắt: "Mẹ kiếp, đây đều là cái chỗ quái gì a, sao tối thế?

Lý Thuần Phong lại đang giở trò gì?" Cho dù là đèn pin trong tay năm người, tại nơi tối đen như mực này chiếu cũng không quá một hai mét.

Giơ tay không thấy được năm ngón, bốn phía yên tĩnh đáng sợ!

Bàn Tử lại cúi đầu nhìn thoáng qua phía dưới, dưới chân hai bên như động không đáy, sâu thăm thẳm, làm người ta rợn tóc gáy.

Bàn Tử vốn mắc chứng sợ độ cao, giờ phút này càng hoảng, run rẩy nhìn Tô Mặc: "Tô tiểu ca, chỗ này sao cổ quái như vậy?

Đèn pin giống như mất linh ấy!" Tô Mặc nói: "Đây là do sơn hấp thụ ánh sáng dẫn đến, bố cục nơi này...

Tôi nghĩ nơi này hẳn chính là thang Huyền Hồn!" Lão Hồ giống như nghĩ tới điều gì, đôi mắt chấn kinh nhìn về phía Tô Mặc: "Huyền Hồn thê?" Bàn Tử gãi đầu một cái: "Thang Huyền Hồn này là cái gì?

Ngoại trừ cao hơn một chút, tôi không cảm thấy nơi này khủng bố a?" Không biết thì không sợ, Tô Mặc cũng không kỳ quái phản ứng của Bàn Tử, nghiêm túc nói: "Thang Huyền Hồn là một loại cơ quan thuật phi thường kỳ đặc, giống như Quỷ đả tường, nếu như không có phương pháp phá giải, như vậy người tiến vào sẽ cứ đi mãi ở nơi này, vĩnh viễn không có điểm dừng!" Bàn Tử cũng là lần đầu tiên thấy biểu tình Tô Mặc ngưng trọng như thế, lập tức khẩn trương lên: "Làm sao bây giờ?

Chúng ta sẽ không chết ở chỗ này chứ...

Tô tiểu ca, cậu đã nói tôi có thể phú quý cả đời mà!" Tô Mặc cạn lời: "Yên tâm, một cái thang Huyền Không nho nhỏ còn không lấy được mạng chúng ta!" "Mọi người chờ ở đây, tôi đi trước một lần..." Tô Mặc sử xuất khinh công Đạp Tuyết Vô Ngân, một trận gió mát phất qua, Tô Mặc trực tiếp biến mất trước mặt mọi người.

Mọi người tuy không biết là ý gì, bất quá vẫn là ngoan ngoãn đứng tại chỗ, chờ đợi Tô Mặc xuất hiện.

Hai phút sau, Tô Mặc xuất hiện ở phía cuối cùng của đội ngũ, Lão Hồ quay đầu, vừa vặn nhìn thấy Tô Mặc trở về, vội vàng hỏi: "Thế nào?

Có phương pháp phá giải không?" "Mọi người, đi theo tôi!" Tô Mặc thở một hơi, bắt đầu dẫn đường.

Hắn vừa đi, vừa giải thích nghi hoặc cho mọi người: "Vừa rồi tôi tính toán một chút, nơi này tổng cộng có 384 bậc thang.

Thái Cực sinh Lưỡng Nghi, Lưỡng Nghi sinh Tứ Tượng.

Tứ Tượng sinh Bát Quái, Bát Quái tương hỗ tác dụng lại thành sáu mươi bốn quẻ.

Mỗi quẻ sáu hào, tổng cộng ba trăm tám mươi bốn hào.

Vừa vặn đối ứng 384 bậc thang!” ...

“Tổng cộng ba trăm tám mươi bốn hào.

Vừa vặn đối ứng 384 bậc thang!” Tô Mặc dừng bước: “Mọi người chú ý nhìn dưới chân chúng ta...” Mọi người lập tức cúi đầu, nhìn dưới chân.

“Giữa mỗi bậc thang đều có biến hóa sáng tối khó phát giác, tôi đoán cái này hẳn là dùng để phân biệt âm dương, màu đậm là dương, màu nhạt là âm...” “363 bậc thang, chính hảo bao hàm 64 quẻ vị...” Bàn Tử gãi đầu một cái, yếu ớt nói: “Nghe không hiểu...” Nhìn bộ dáng Bàn Tử một mặt mê mang, Tô Mặc dở khóc dở cười: “Nghe không hiểu cũng không sao, đi theo tôi là được rồi...” Tô Mặc mang theo đội ngũ lại đi năm sáu phút, dưới sự trợ giúp của Hoàng Kim La Bàn, hắn xác định phương hướng cuối cùng.

“Chính là vị trí này!” Tô Mặc xoay người cười với mọi người một cái, sau đó nhảy xuống.

“A, đừng...

Tô đội!” Tuyết Lê Dương nhìn thấy một màn này, trực tiếp sợ choáng váng.

“Không sao!” Ngay lúc này, thanh âm Tô Mặc từ dưới đất truyền lên: “Căn bản không cao như vậy, mọi người cứ nhảy xuống theo là được...” Không sao là tốt rồi!

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi Tô Mặc dọa bọn họ không nhẹ, không nói một lời trực tiếp nhảy, có kiểu làm vậy sao?

Người trẻ tuổi bây giờ đều “hổ báo” vậy à?

Mọi người thu dọn công cụ, đứng tại bậc thang trước đó của Tô Mặc, người này nối tiếp người kia nhảy xuống.

Bàn Tử sau khi xuống tới nơi, nhìn xung quanh vẫn là giai thê (cầu thang), tức giận nói: "Sao phía dưới vẫn là thang Huyền Hồn này, Lý Thuần Phong này có thôi đi không hả!" Lão Hồ sờ xuống dưới chân, lập tức phát hiện chỗ khác biệt: "Nơi này không có sơn hấp thụ ánh sáng, chúng ta đã an toàn..." Bàn Tử và Đại Kim Nha lại xác nhận một lần, phát hiện quả nhiên như Lão Hồ nói, sơn hấp thụ ánh sáng không còn, đèn pin cũng có thể chiếu được rất xa, lần này, hai người mới thả trái tim đang treo lơ lửng xuống.

"Đi thôi!" Tô Mặc nhắc nhở mọi người: "Chúng ta sắp đến đích rồi..." Năm người Tô Mặc đi qua bậc thang, đi vào trong một cái thạch quật.

Nhìn bốn phía, Bàn Tử cảm giác mình giống như đã từng tới nơi này, không kìm được nói: "Chúng ta hình như lại trở về cái mê quật này..." Đại Kim Nha khuyên nhủ: "Được rồi Bàn gia, có thể an toàn đi đến chỗ này đã không tệ rồi!" Nghĩ đến Nhân diện hắc thụy hưởng, dơi, thủy ngân, Quỷ đả tường, cùng các loại cơ quan, Bàn Tử cười: "Cũng đúng ha, cái này nếu là người không có chút bản lĩnh, phỏng chừng đã sớm chết ở phía trước rồi." Nói xong, Bàn Tử nhìn về phía Tô Mặc: "Tô tiểu ca, vẫn là ngài lợi hại..." "Bàn Tử tôi xưa nay chưa từng phục bất kỳ ai, nhưng chính là đối với Tô tiểu ca tâm phục khẩu phục!" "Tôi đã biết, chỉ cần đời này đi theo Tô tiểu ca tuyệt đối có thể ăn sung mặc sướng..." Tô Mặc vỗ vỗ vai Bàn Tử, tất cả đều không cần nói cũng hiểu.

Đàn ông con trai, nói mấy lời này liền có vẻ già mồm.

"Tô tiểu ca, mau nhìn, mau nhìn!" Lúc này, Lão Hồ cũng có phát hiện mới, kêu lên: "Tô tiểu ca, cậu xem, mấy cái này giống cái gì?" Lão Hồ dùng đèn pin chiếu lên vách đá, trên vách đá vẽ chính là các loại cơ quan bọn họ đã đi qua trước đó.

Tô Mặc nhìn đồ án mà ánh đèn trong tay Lão Hồ chỉ tới, nói: "Chỗ này... cái này hẳn là đồ hình thang Huyền Hồn!" "Mấy cái hình vẽ trên vách đá nơi này hẳn chính là bản vẽ kết cấu cơ quan tầng trên..." "Còn nữa!" Tô Mặc trầm giọng nói: "Mộ thất này hẳn là có thể xoay tròn.

Lão Hồ, Dương tiểu thư, mọi người nhìn chỗ này..." Tô Mặc đi lên trước, chỉ về một bức đồ án: "Chỗ này chúng ta đều đã đi qua..." Tuyết Lê Dương nhướng mày, có chút không tin: "Có thể xoay tròn?" "Cái này không quá khả năng đâu..." "Không có nguồn động lực, ông ta làm sao làm được việc khiến mộ thất lớn thế này xoay tròn?" "Nội Tàng Oan!" Lão Hồ một lời nói toạc ra mấu chốt: "Nơi có Nội Tàng Oan, thì nhất định phải có mắt suối, có mắt suối thì nhất định có sông ngầm lưu động!" "Đúng!

Chính là Nội Tàng Oan..." Tô Mặc vẻ mặt thưởng thức nhìn Lão Hồ, không hổ là nhân vật chính, thực lực này quả nhiên không phải để trưng.

Mọi người giật mình hiểu ra, âm thầm tấm tắc lấy làm kỳ lạ đối với cái Nội Tàng Oan này.

"Được rồi!" Thấy thời gian cũng không còn sớm, Tô Mặc cười nói: "Mau chóng đi thôi, mấy thứ này vô thưởng vô phạt, Long Cốt Thiên Thư quan trọng hơn!" Bốn người đều gật đầu đồng ý.

Chương 51

Rất nhanh, năm người xuyên qua thạch quật, đi tới một phiến quảng trường trống trải.

Quảng trường rất lớn, cột đá khổng lồ san sát.

Giữa quảng trường có một con đường, cuối con đường chính là một tòa Minh điện huy hoàng.

Mọi người vừa định xuyên qua cột đá, lại nhìn thấy giữa đường rậm rạp chằng chịt Nhân diện hắc thụy hưởng chui ra.

Bàn Tử nhìn một mảng đen kịt phía trước, mồ hôi lạnh chảy ròng: "Tô tiểu ca, đối phó được không?" Tô Mặc nhíu mày nói: "Tôi đi trước, mọi người ở chỗ này đừng khinh cử vọng động..." Mọi người liên tục gật đầu.

Đùa gì thế?

Nhiều nhện mặt người như vậy, cũng chỉ có Tô Mặc dám trêu chọc, bọn họ đi qua, chính là đi nộp mạng (Tống tử)!

"Lang!" Tô Mặc cũng rút ra Xích Tiêu Kiếm sau lưng, mấy giọt máu tươi phun ra.

"Ông!" Một cỗ tiếng rồng ngâm trầm thấp đột nhiên nở rộ, như cuồng bạo quét ngang qua toàn bộ Minh điện tàn phá bừa bãi.

"Thặng thặng thặng!" Cảm nhận được cỗ uy áp hoàng hoàng kia, tất cả Nhân diện hắc thụy hưởng đồng thời lui về phía sau.

"Ha ha..." Tô Mặc xoay người cười sảng lãng với mọi người: "Lão đại bọn nó đã chết rồi, đám nhện này không có gì đáng sợ!" Cứ như vậy, năm người không tốn sức chút nào đi vào Minh điện.

Thứ đầu tiên mọi người nhìn thấy khi vào điện chính là mắt suối nằm ở chính trung ương.

Lý Thuần Phong sớm đã chết ngàn năm, nhưng thẳng đến hôm nay, mắt suối Nội Tàng Oan vẫn đang không ngừng tuôn trào.

Bốn phía mắt suối còn có bốn tượng dị thú bằng đồng thau đứng sừng sững bốn phương.

Dị thú bộ dáng có chút giống tiên hạc, chỉ là tư thế bốn tượng đồng thau mỗi cái mỗi vẻ, có cái đang uống nước, có cái ngẩng đầu hót vang.

Nhìn bốn phía, Lão Hồ kinh thán không thôi: "Đây hẳn là Quan Tài Dũng, tinh túy của Nội Tàng Oan, mắt suối vĩnh viễn đều sẽ không khô cạn, trong phong thủy, cực có tượng tích khí!" Bàn Tử nhìn về phía trái phải, cấp thiết nói: "Quan tài đâu?

Quan tài đâu?" Thanh âm Bàn Tử có phần cấp thiết: "Mấy ông anh, đi tới Cổ Lam nhiều ngày như vậy, chúng ta ngay cả cọng lông bảo bối cũng chưa thấy!" "Ha..." Tô Mặc cười khẽ một tiếng, an ủi nói: "Đừng vội, bảo bối đều ở nơi này, nó không chạy được đâu..." Xác định an toàn, Tô Mặc đi vào mộ thất, bốn người Lão Hồ theo sát phía sau.

Tới trung ương Minh điện, chỉ thấy trên đài cao bên trong mộ thất, liền có một tòa quan quách tinh xảo đặt ở giữa.

Quan tài dùng đại lượng hoàng kim, điêu khắc cũng sinh động như thật, đặc biệt tinh tế, tuyệt không phải phàm phẩm.

Tô Mặc cũng không vội vã mở quan tài, mà là nhìn quanh bốn phía, nhìn thấy phía trên có một vật giống như cái oa (nồi) lớn.

Liền biết, đây là dùng để thắp sáng!

Tô Mặc lấy ra bật lửa, dùng sức ném một cái, trong chớp mắt, lửa

lớn hừng hực lập tức bùng lên, mộ thất vốn hôn ám cũng sáng rực lên.

Mấy người nhìn mộ thất sáng rõ, đều đầy mặt tiếu dung...

Không dễ dàng a!

Cuối cùng cũng thấy ánh sáng rồi!

"Mọi người đều khoan hãy đi lại!" Tô Mặc trầm giọng nói: "Tôi đi phá giải cơ quan nơi này trước!" Mọi người ngoan ngoãn đứng tại chỗ, động cũng không dám động, ánh mắt toàn bộ nhìn chằm chằm Tô Mặc.

"Hưu!" Thân hình Tô Mặc cực tốc lướt qua trong mộ thất, tuyệt kỹ Song Chỉ Tham Động của Phát Khâu Trung Lang Tướng không ngừng sờ soạng trên vách tường, đợi hắn tìm được cơ quan, ngón tay móc một cái, trực tiếp phá hủy chốt bên trong, cơ quan cũng cứ thế bị phế bỏ.

"Oanh oanh..." Theo việc cơ quan trong điện bị Tô Mặc phá hết, bốn phía tường thể rơi xuống để lộ ra bảo vật, cứ như tủ chứa đồ bày biện đồ trang trí vậy.

Mọi người nhao nhao tiến lên nhìn.

Đồ sứ, đồ vàng, đồ bạc, ngọc cổ, đồ bày biện, đoản kiếm, tượng Phật, vật chủng phồn đa.

Nhưng đều là vật kiện thời sơ Đường, mỗi một kiện đều giá trị không nhỏ.

Bàn Tử nuốt nước miếng một cái: "Lý Thuần Phong không phải tướng sư sao, không ngờ lại giàu thế đấy!" Lão Hồ cười cười: "Lý Thuần Phong khả năng quan chức không cao, nhưng người ta tinh thông phong thủy bát quái.

Người thỉnh ông ta xem phong thủy đoán mệnh nhiều vô số kể,

đều là quan cao phú thương, phí xuất trường của ông ta cũng không thấp đâu!" "Những bảo bối này, cho dù là đặt ở thời sơ Đường cũng là vật phẩm quý trọng!" Mọi người nghĩ lại cũng đúng, người xưa coi trọng nhất là phong thủy, nghề nghiệp như Lý Thuần Phong, tại thời đại phong kiến thường thường là được ưa chuộng nhất.

Tầm mắt Tô Mặc lướt qua từng món bảo bối này, mặt lộ vẻ tư tác.

"Ca!" Mặt đất nứt ra, một cái hộp tinh xảo nâng lên, Tô Mặc rảo bước tiến lên, lúc này mới nhìn thấy Long Cốt Thiên Thư bên trong.

"Rốt cuộc tìm được rồi!" Tuyết Lê Dương rất là kích động: "Long Cốt Thiên Thư, một nửa Long Cốt Thiên Thư còn lại!" Bàn Tử nhìn Long Cốt Thiên Thư: "Cuối cùng cũng tìm được!" Thật không dễ dàng!

Chuyến đi này quả thực chính là đi chịu tội!

Tô Mặc thân thủ lấy ra Long Cốt Thiên Thư bên trong đưa cho Tuyết Lê Dương: "Cất kỹ!" Nói xong, Tô Mặc xoay người nhìn về phía Lão Hồ: "Mọi người mang theo Long Cốt Thiên Thư chờ tôi ở ngoài điện!

Hôm nay tôi ngược lại muốn nhìn xem ở bên trong có phải là Lý Thuần Phong hay không?" Nghe ý Tô Mặc, Bàn Tử liền biết hắn muốn mở quan tài, vội vàng cười nói: "Được, mở quan tài, tôi mở cùng cậu!" Tô Mặc lắc đầu, nói với Lão Hồ: "Lão Hồ, anh đưa bọn họ ra bên ngoài chờ tôi!" "Đừng lo lắng, chỉ bằng cơ quan nơi này còn không khốn được tôi, ngược lại các người ở chỗ này có khả năng sẽ ảnh hưởng đến tôi!" Lời tuy không lọt tai, nhưng mọi người nghĩ lại, phát hiện cũng xác thực là như vậy.

Dọc theo con đường này, nếu như không có Tô Mặc, bọn họ cũng sẽ không dễ dàng tới được nơi này như vậy.

“Ra ngoài đi...” Mọi người lui ra khỏi chủ mộ thất, đi tới Minh điện có mắt suối bên ngoài.

Nhìn thấy mọi người đều đã lui ra ngoài, Tô Mặc cũng không thắp đèn.

Phát Khâu Trung Lang Tướng, bách vô cấm kỵ, hắn trực tiếp mở ra quan quách, nhìn vào liền thấy được một thi cốt lão đầu chưa thối rữa.

Là Đường trang (trang phục thời Đường) không sai!

Tô Mặc nhìn chằm chằm lão đầu, bấm ngón tay tính toán, xác nhận người này chính là Lý Thuần Phong.

Trong nguyên tác, mãi cho đến cuối cùng, mọi người cũng không làm rõ được mộ dưới Long Lĩnh Mê Quật này rốt cuộc là của ai.

Lần này rốt cuộc chân tướng đại bạch!

Người này chính là Lý Thuần Phong, đại sư phong thủy thời Đường!

“Đắc tội!” Nhìn thấy bảo bối trong quan tài, Tô Mặc chắp tay, nói một tiếng xin lỗi với Lý Thuần Phong, sau đó phất tay, một mạch đem tất cả đồ vật đều thu vào trong không gian hệ thống.

Hiện nay không gian hệ thống của hắn cao tới 64 mét khối, sắp đuổi kịp nửa cái nhà ba phòng ngủ một phòng khách, thu những bảo bối này tự nhiên không thành vấn đề.

Chương 52

"Oanh long!" Bảo bối biến mất, ngôi mộ thất này tựa như một con cự thú phẫn nộ, phát ra tiếng gầm thét kinh thiên, cơ quan cửa mộ một lần nữa khởi động, một cỗ cảm giác hít thở không thông trầm muộn đập vào mặt.

"Tô đội!" "Tô tiểu ca!" Bốn người Tuyết Lê Dương ở hướng cửa Minh điện hoảng loạn hô hào với Tô Mặc.

Tô Mặc đạp khinh công, cấp tốc lao tới.

Bàn Tử thò đầu hỏi: "Tô tiểu ca, bên trong có bảo bối không?" Tô Mặc đáp xuống bên cạnh mọi người, cười nói: "Bảo bối không ít, đều là đồ vật giá trị liên thành..." "Bất quá... bây giờ không phải lúc nói cái này, chúng ta mau chóng chạy!" Nói xong, Tô Mặc lao ra ngoài.

Mọi người theo sát phía sau.

Do cổ mộ sụp đổ, dơi, nhện mặt người cùng các loại tà vật vốn tê tức dưới lòng đất cũng bắt đầu chạy nạn dưới mê quật, tràng diện cực kỳ hỗn loạn.

Cũng may Tô Mặc điểm một giọt máu Thanh Long lên trán mọi người, chư tà lui tránh.

Trong lúc đó, bọn Đại Kim Nha tuy rằng cũng chịu chút đau khổ, nhưng may là cuối cùng đều bình yên vô sự trốn thoát khỏi Long Lĩnh Mê Quật, một lần nữa trở lại Ngư Cốt Miếu.

"Mệt chết tôi rồi, mấy vị gia, chúng ta nghỉ ngơi chút đi, chỗ này trở về còn phải đi một đoạn đường nữa đấy!" Đại Kim Nha vừa ra ngoài liền đặt mông ngồi dưới đất.

Ở phía dưới giày vò thời gian dài như vậy, mọi người sớm đã mệt

mỏi, liền cũng đều ngồi xuống chuẩn bị thở một ngụm.

Tô Mặc từ trong ba lô lấy ra hai bầu nước đưa cho Tuyết Lê Dương và Đại Kim Nha, lại móc ra thuốc lá đưa cho Lão Hồ, Bàn Tử mỗi người một điếu.

Ba người hút thuốc, hai người uống nước.

Mỗi người tự hưởng thụ lấy sự yên bình ngắn ngủi này.

Đại Kim Nha lấy lại hơi, nằm trên mặt đất phàn nàn nói: "Con bà nó, chuyến này sắp đuổi kịp Tây Thiên thỉnh kinh rồi!" Đại Kim Nha ngẩng đầu, phát hiện mọi người đều là bộ dáng bụi đầu đất mặt, nhưng duy chỉ có Tô Mặc vẫn là bộ dáng thân sĩ, muốn phong độ có phong độ, muốn ôn độ có ôn độ.

Nhả khói thuốc, tựa như tiên trong trần!

Đại Kim Nha phục: "Tô gia, tôi là thật bội phục cậu, chúng ta xuống mộ đều cứ như cháu chắt, ngài thì cứ như là về đến nhà mình vậy..." "Còn có cái Thôi Bối Đồ kia nữa, cậu hai tiếng đồng hồ liền lĩnh ngộ được, lợi hại, cậu bây giờ có nói cậu là Ngọc Hoàng Đại Đế chuyển thế tôi cũng tin!" "Ha ha..." Mọi người cười to.

Nhắc tới cái đồ thôi trắc (dự đoán) này, Bàn Tử rõ ràng hứng thú, không khỏi hỏi: "Tiểu ca, cậu có thể thôi diễn quốc vận không?" Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều ngẩn ra, ngay cả Tuyết Lê Dương vốn đang uống nước cũng đầy mặt hiếu kỳ nhìn sang.

Tô Mặc nghĩ nghĩ: "Về lý thuyết thì có thể, bất quá loại đồ vật này phong hiểm quá lớn, người bát tự không cứng có thể trực tiếp bạo tễ (chết bất đắc kỳ tử)..." Nhắc tới cái này, Tô Mặc lại mở ra giao diện thuộc tính cá nhân của mình. 【Họ tên: Tô Mặc】 【Tuổi: 23】 【Huyết mạch: Thanh Long huyết mạch】 【Nghề nghiệp: Phát Khâu Trung Lang Tướng (Thiên quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ)】

【Thiên phú: Thiên Ủng Cự Lực, Bách Độc Bất Xâm!】【Kỹ năng: Bát Cực Quyền, Hoàng Kim Đồng, Đạp Tuyết Vô Ngân, Vọng Khí Thiên Cơ Thuật!】【Sức mạnh: 135】【Nhanh nhẹn: 60】【Trí lực: 90】【Không gian hệ thống 64 mét khối: Phát Khâu Thiên Ấn, một ít tiền, một ít nước, Hoàng Kim La Bàn, Hắc Kim Công Binh Sạn, một ít đồ cổ Long Lĩnh Mê Quật...】Sức mạnh đạt tới 135, quả thực có thể sánh ngang với Bá Vương thời cổ!

Một quyền đấm lên người bình thường, Tô Mặc thực sự không dám tưởng tượng kết cục sẽ ra sao.

Cái gì mà nhện mặt người, hiện tại Tô Mặc có niềm tin một quyền đấm nát đầu nó. "Được rồi..." Tô Mặc cũng không cùng mọi người dây dưa vấn đề này nữa, sau khi nghỉ ngơi ngắn ngủi, hắn đứng dậy, "Đi thôi, trời cũng không còn sớm nữa, vẫn nên mau chóng về nhà đại gia thôi..." Mọi người gật đầu, đứng dậy rời khỏi Long Lĩnh Mê Quật.

Vài tiếng sau, nhóm người Tô Mặc đã về đến nhà của lão đại gia.

Mọi người thay một bộ quần áo sạch sẽ, chủ nhà cũng chuẩn bị cho mọi người mấy bát mì sợi.

Đám người sống sót sau tai nạn ăn đến ngon lành, mà lúc này, Tôn giáo sư cũng đeo kính lên, cầm lấy Long Cốt Thiên Thư nghiên cứu. "Chữ này trong tiếng Hán hiện đại nghĩa là Điền, tên gọi tắt của Vân Nam..." "Chữ này... là... nghĩa là Hiến," Tôn giáo sư trầm tư nói, "Văn tự trên Long Cốt Thiên Thư tôi vẫn chưa nhận biết hết, chỉ tạm thời nhận ra hai chữ này, nhưng hai chữ này ở vị trí trên mai rùa tịnh không liền nhau, rất khó tìm ra mối liên hệ giữa hai bên, tôi còn cần một ít tư liệu phụ trợ..." "....." Tuyết Lê Dương và Bàn Tử đều kinh ngạc nhìn Tô Mặc.

Tô Mặc sớm đã nói qua, Hiến Vương chính là vì Vũ Đế phái người đòi Mộc Trần Châu mới thoát ly khỏi Điền quốc, từ đó dẫn

người thành lập Hiến quốc.

Đơn giản hai chữ, vậy mà đều khớp với lời Tô Mặc nói.

Quá thần kỳ rồi!

Đại Kim Nha tán thán: "Tô gia, ngài nói chuẩn thật.

Mộc Trần Châu các ngài tìm quả thực ở mộ Hiến Vương Vân Nam...

Hiến Vương... tôi đối với vị Hiến Vương này hiểu biết không nhiều, bất quá Cổ Điền quốc trước thời Hiến Vương, tôi ngược lại từng nghe qua danh tiếng..." Tôn giáo sư đẩy kính mắt, có chút ngoài ý muốn nhìn Đại Kim Nha: "Ây da, cậu bạn trẻ cậu vậy mà biết lịch sử Cổ Điền quốc, không ngại thì nói nghe một chút..." Đại Kim Nha húp sùm sụp một ngụm mì, buông bát đũa, cười gượng gạo: "Vậy học sinh liền múa rìu qua mắt thợ..." Tôn giáo sư gật đầu, ra ý bảo Đại Kim Nha nói tiếp.

Đại Kim Nha hắng giọng một cái: "Nói đến Cổ Điền quốc này à, đó đúng là một quốc độ thần bí, ngay cả sử học gia cũng gọi nó là quốc độ mê thất, từ thời Ân Thương nó đã tồn tại, diệt vong ở Tây Kinh..." "Đến trung kỳ vương triều, từng xảy ra một lần nội loạn vô cùng nghiêm trọng, một bộ phận người trong nước vì thế mà rời đi, tiến vào trong núi non trùng điệp, sống cuộc sống ngăn cách với thế nhân, từ đó về sau, những người này liền từ từ biến mất trong lịch sử, người đời sau hiểu biết về nó, đều là từ một cuốn sách gọi là Hoạch hư... hư..." Tô Mặc ở bên cạnh đang ăn mì, đầu cũng không ngẩng lên nói: "Hoạch hư dẫn dị khảo..." Đại Kim Nha liên tục gật đầu: "Đúng đúng đúng, chính là cái cuốn Hoạch hư dẫn dị khảo này..." Đại Kim Nha ngừng một chút, nhìn về phía Tô Mặc: "Tô gia cũng nghiên cứu qua lịch sử Cổ Điền quốc?" Tô Mặc tiếp tục nhai mì: "Không có việc gì nghiên cứu bừa thôi, xem vài chương, bất quá không nhiều..." Tôn

giáo sư nhướng mày, có chút kinh dị nhìn Tô Mặc, tuy rằng ông ta đến nay vẫn chưa nhìn ra người thanh niên này có bất kỳ sự dị thường nào, nhưng nội tâm ẩn ẩn ước ước lại có chút bất an, thầm nghĩ: "Hy vọng người thanh niên này đừng phá hoại kế hoạch của ta..." Đại Kim Nha cười hậm hực: "Tôi đây là múa rìu qua mắt thợ rồi, Tôn giáo sư... tôi chỉ biết bấy nhiêu thôi..." Tôn giáo sư gật đầu, nhìn Đại Kim Nha: "Không tồi không tồi, thật là người không thể nhìn tướng mạo..." "Hải!" Đại Kim Nha lập tức thấy vô vị, cái gì gọi là người không thể nhìn tướng mạo a!

Trí thức mắng chửi người, chính là không mang theo một chữ bẩn, nếu không xem ông lớn tuổi, Kim gia ta thật dám đánh ông đấy!

Tôn giáo sư không biết tâm tư của Đại Kim Nha, tiếp tục nói: "Cậu nói một chút về lãnh tụ của bọn họ... cũng chính là quốc vương!" Đại Kim Nha lười để ý lại vị Tôn giáo sư này, qua loa vẫy vẫy tay: "Hết rồi, chỉ biết nhiêu đó thôi..." Tôn giáo sư cười cười, tiếp tục nói: "Khoảng chừng vào cuối đời Thương, Cổ Điền quốc có một nhóm người tín phụng tà thần vu thuật, những người tôn sùng tà thần này vì tị nạn loạn lạc đã rời khỏi Cổ Điền quốc, di cư đến rừng sâu bên bờ sông Lan Thương sinh sống, lãnh tụ của những người này chính là Hiến Vương..." "Hiến Vương tuy ở Vân Nam có chút danh tiếng, nhưng dù sao cũng là một Thảo Đầu Thiên Tử (vua tự xưng), trên sử ký ghi chép về hắn tịnh không nhiều, còn về mộ Hiến Vương trong miệng các vị, càng là chỉ có rải rác vài câu..." Có Long Cốt Thiên Thư cùng Tôn giáo sư chứng thực.

Nhóm Lão Hồ xác định Mộc Trần Châu đang ở Vân Nam, trong mộ Hiến Vương.

Sử ký ghi chép về mộ Hiến Vương chỉ có vài câu, nhưng mấy người họ lại biết nó tồn tại, bởi vì Trần hạt tử năm đó đã từng đi qua.

Tô Mặc nhìn Lão Hồ, Tuyết Lê Dương, Bàn Tử ba người luôn mãi cầu chứng, trong lòng tịnh không có bất kỳ sự không vui nào, hắn biết ba người Lão Hồ đều vô cùng sốt ruột.

Ngay cả Bàn Tử tính tình hào sảng cũng hận không thể hiện tại chạy tới Vân Nam, lập tức lấy được Mộc Trần Châu.

Nội tâm ba người dày vò, có thể thấy được chút ít!

Đêm đó, ba người lại ở nhà lão đại gia ngủ lại một đêm.

Sau đó lại ở huyện Cổ Lam thu mấy món bảo bối, có Mã Đại Đảm ở huyện Cổ Lam, nhóm Tô Mặc thông suốt không trở ngại.

Bận rộn vài ngày sau, Tô Mặc mang theo Trần hạt tử rời khỏi huyện Cổ Lam.

Chương 53

Trước khi đi, Tô Mặc để lại cho lão đại gia 2000 đồng, mấy ngày nay ăn ở nhà người ta, ở nhà người ta, không cảm tạ một chút, trong lòng mấy người đều thấy áy náy.

Những năm 80, 2000 đồng tiền, đủ cho đại gia sinh hoạt vài năm.

Một nhóm người mang theo hành lý trở về Yến Kinh, ra khỏi ga xe lửa, Tôn giáo sư liền tự hành rời đi, Tô Mặc cũng không giữ lại quá nhiều, dù sao hắn biết người này một bụng xấu xa, vẫn là ít cùng hắn giao thiệp thì tốt hơn.

Bắt một chiếc xe, mọi người về cửa hàng Tô gia ở Phan Gia Viên. "Anh Tử..." Bàn Tử nhảy vào nhà, đối với Anh Tử đang trông coi cửa tiệm nháy mắt ra hiệu, "Em để Bàn ca về, có nhớ Bàn ca không..." Anh Tử một bộ váy trắng, buộc tóc đuôi ngựa, đôi mắt to ngập nước, nhìn liền khiến người ta yêu thích. "Bàn ca...

Hồ ca..." Anh Tử vui vẻ không thôi, nhưng ánh mắt lại thủy chung đặt trên người Tô Mặc. "Được!" Nụ cười của Bàn Tử dần dần biến mất, "Bàn gia ta uổng công vui vẻ rồi..." Ngay cả Tuyết Lê Dương cũng ở một bên trêu chọc: "Kim ốc tàng kiều, Tô đội đây chính là kim ốc tàng kiều, anh em mình ăn gió nằm sương, ngày ngày chui lỗ, nữ nhân của mình thì ở nhà, cậu nhìn xem, lớn lên giống hệt minh tinh điện ảnh..." "Tô đội một đường ăn đủ khổ sở, đêm nay sợ là sẽ cùng Anh Tử cô nương hảo hảo thân mật một chút...

Chúng ta có phải hay không nên đi ra ngoài ở nhà khách a!" Đại Kim Nha lập tức ồn ào, "Ở nhà khách, ở nhà khách!" Trần hạt tử cũng thập phần hợp cảnh: "Tiểu cô nương có phúc của Đế Hậu, hạ mình với tiểu tử thúi Tô Mặc, thực sự đáng tiếc!" Địa vị của Tô Mặc trong

đội ngũ chính là lãnh tụ xứng đáng, mấy người bình thường kính sợ có thừa, hôm nay khó được có thể mượn danh nghĩa Anh Tử trêu chọc Tô Mặc một chút.

Anh Tử chỉ là một tiểu cô nương mười tám mười chín tuổi, đâu chịu nổi nhóm Tuyết Lê Dương trêu chọc như vậy, lập tức đỏ mặt. "Được rồi được rồi..." Tô Mặc dở khóc dở cười, "Đều một đống tuổi rồi, chỉ biết bắt nạt tiểu cô nương..." Tô Mặc thề với trời, hắn cùng Anh Tử tuyệt đối là trong sạch, nhưng mấy người này đều không tin, thậm chí Lão Hồ luôn luôn thành thật ổn trọng cũng vẻ mặt ái muội nhìn chính mình.

Tô Mặc biết, cái danh tiếng kim ốc tàng kiều này, chính mình đeo định rồi.

Tô Mặc pha chút bất đắc dĩ: "Anh Tử, đóng cửa tiệm, chúng ta đi ăn tiệm!" "Được rồi!" Buông hành lý, mọi người chạy thẳng tới chỗ cũ -- quán lẩu dê gần cửa hàng Tô gia nhất. "Ông chủ..." Đến nơi, Bàn Tử cũng không khách khí, trực tiếp hô hoán ông chủ, "Quy củ cũ, cho mấy người Bàn gia một bàn thịt dê chính gốc và mười chai rượu nhị oa đầu!" "Được thôi!" Bàn Tử, Lão Hồ đều thường xuyên ăn ở đây, đều là người quen, ông chủ quán cơm cũng biết mấy người Bàn Tử đều là chủ không thiếu tiền, vì thế đích thân chiêu đãi: "Bàn gia, Hồ gia, nào, mời vào bên trong..." Ông chủ quán đưa nhóm Tô Mặc đến trong bao sương, nhân viên phục vụ đâu vào đấy bưng thức ăn lên, khui rượu.

Mọi người nâng ly cạn chén, thoải mái ăn, thoải mái uống, vô cùng thống khoái.

Sau một hồi rượu say cơm no, mọi người cũng bắt đầu bàn chính sự, Tô Mặc lấy ra bản đồ mộ Hiến Vương, giao cho mọi người xem: "Trời mưa đánh con, nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, chúng ta nói chuyện về

mộ Hiến Vương đi..." Nhóm Lão Hồ chỉ biết Mộc Trần Châu ở mộ Hiến Vương, lại không biết tình huống bên trong mộ, bất quá năm đó Trần hạt tử mang theo Tả Lĩnh lực sĩ đi tới Vân Nam, cuối cùng chỉ có một mình ông ta sống sót trở về.

Chỉ bằng điểm này mà xem, mộ Hiến Vương hung hiểm vô cùng, không thể khinh thường.

Lão Hồ nhìn về phía Trần Ngọc Lâu: "Lão gia tử, ngài nói cho chúng tôi nghe chút về mộ Hiến Vương và cái bản đồ này đi!" "Haizz!" Trần hạt tử thật dài thở dài một hơi, "Nói ra thì rất dài, lão phu khi còn trẻ nãi là Tổng bả đầu Thường Thắng Sơn.

Khi đó quanh năm đảo đấu ở phương nam, cũng coi như phong quang qua..." Bàn Tử nhúng một miếng thịt dê, buông đũa, kêu dừng Trần hạt tử: "Lão gia tử, dừng lại dừng lại, đều biết ngài ngày xưa phong quang rồi, lục lâm hảo hán mười tỉnh phương nam đều nghe hiệu lệnh của ngài, chúng tôi đều biết, bất quá hiện tại không phải lúc ôn nghèo kể khổ, mộ Hiến Vương, đang giảng mộ Hiến Vương kia kìa..." Trần hạt tử cầm lấy gậy, gõ gõ đầu Bàn Tử: "Tiểu tử thúi, tôn lão ái ấu hiểu hay không..." Mọi người cười vang, sau một trận hi nháo, Trần hạt tử vẫn là chuyển về chủ đề chính: "Năm đó mộ Điền Vương ở Vân Nam danh tiếng rất cao.

Không biết bị trộm qua bao nhiêu lần, mà khi tôi đi thì đã là thời Dân quốc, may mắn vận khí không tồi, chúng tôi phát hiện một tòa mộ thất của Mạt đại Điền Vương mới chỉ bị trộm qua hai ba lần, đáng tiếc trong mộ không có minh khí, chỉ có một cỗ quan tài trống..." "Tay không mà về, tự nhiên là không vui rồi, lúc này tôi thấy chất liệu quan tài trong mộ thuộc loại thượng giai, liền dỡ quan tài trống ra, ha ha ha ha..." Trần hạt tử cười cười, chỉ là nụ cười có chút thê lương: "Mãi cho đến hiện tại, tôi cũng không biết khi đó vận khí của tôi rốt cuộc là tốt hay là xấu nữa..." "Tấm bản đồ da người khiến tôi kinh hỉ không

thôi ấy ngày sau lại trở thành mồi lửa hại chết các huynh đệ của tôi!" "Sau khi trộm mộ Bình Sơn thất bại, Tả Lĩnh lực sĩ đã chết rất nhiều anh em..." "Bọn họ...

đều là anh em của tôi!" Trần hạt tử nói đến đây, liền nhớ tới Côn Luân và những người khác năm đó, bọn họ từng người hiệp can nghĩa đảm, đối với mình càng là trung tâm không hai.

Mọi người đều cảm nhận được bi thương của Trần hạt tử, nhất thời đều trầm mặc, ngay cả Bàn Tử cũng không hề trêu chọc Trần hạt tử nữa.

Tô Mặc đưa tay rót cho Trần hạt tử một ly rượu, lại rót cho mình một ly, an ủi nói: "Lão gia tử, chuyện Bình Sơn, tôi có nghe được một ít, người mất đã mất, nhiều năm như vậy rồi, ngài cũng nên nghĩ thoáng ra..." Cơ quan, dị thú, Thi vương, độc quái, tinh anh của Tả Lĩnh lực sĩ cùng Bàn Sơn đạo nhân tề xuất, nhưng vẫn cứ chết không ít người, Bình Sơn hung hiểm vượt xa mọi người dự liệu.

Nói xong, Tô Mặc uống một ly rượu, Trần hạt tử cũng yên lặng uống một ly rượu, rồi tiếp tục nói: "Từ sau khi chuyến đi Bình Sơn kết thúc, tôi thấy chết nhiều anh em như vậy, cũng là lòng tự trọng quấy phá, vì thế... tôi liền nghĩ làm một chuyện đại sự oanh oanh liệt liệt để tẩy rửa cái vết nhơ này!" Tuyết Lê Dương nhướng mày: "Vì thế ngài liền nhớ tới tấm bản đồ mộ Hiến Vương kia..." Trần hạt tử không tiếng động gật gật đầu: "Không sai, lúc ấy tôi muốn tìm ông ngoại của cô là Chá Cô Tiếu cùng đi.

Đáng tiếc chính là tìm không thấy, sau lại tôi cắn răng một cái, cho rằng mộ Hiến Vương ở Vân Nam cũng bất quá như thế, vì thế tôi mang theo toàn bộ tinh anh Tả Lĩnh lực sĩ đi tới Vân Nam, không nghĩ tới chuyến đi này vậy mà chỉ có, chỉ có một mình tôi ra được!" Nghe nói đến điểm chính, Bàn Tử hứng thú hẳn lên, sốt ruột hỏi: "Lão gia

tử, các người ở bên trong rốt cuộc gặp phải cái gì?" Tả Lĩnh lực sĩ năm đó cũng đều là lục lâm hảo hán, đều là có công phu, ngay cả bọn họ đều gãy ở bên trong, Bàn Tử lúc này cũng là vô cùng lo lắng.

Cái này nếu đổi thành hắn đi, mười cái mạng đều không đủ cho hắn dùng!

Không nói Bàn Tử, ngay cả Lão Hồ, Tuyết Lê Dương đều là nội tâm trầm trọng, trong lòng đối với chuyến đi Vân Nam sắp tới vô cùng thấp thỏm. "Gặp phải một cỗ sương mù trắng.

Sương mù này cực độc vô cùng, rất nhiều anh em Tả Lĩnh chết danh kỳ diệu trên mặt đất, còn có đôi mắt đêm này của tôi, cũng là mù vào lúc đó..." Lão Hồ nhìn chằm chằm Trần hạt tử: "Lão gia tử, vậy sau đó thì sao?" Trần hạt tử nói: "Sau đó... sau đó tôi cũng là không phân biệt phương hướng, chạy loạn một mạch, may được trời cao quyến cố, tuy là đáp thượng đôi mắt đêm này, nhưng cũng là đánh bậy đánh bạ, chạy ra khỏi phiến mê vụ kia, may mắn nhặt được một cái mạng!" Bàn Tử hồ nghi: "Cái chướng khí màu trắng kia rốt cuộc là cái gì?" Tuyết Lê Dương phỏng đoán nói: "Tôi nghĩ hẳn là một loại độc khí nào đó, độc tính cực kỳ mãnh liệt..." Trần hạt tử nghiêm giọng nói: "Chư vị, chướng khí màu trắng mới chỉ là cửa ải thứ nhất, Vân Nam độc trùng sinh sôi, còn có vu thuật của Hiến Vương, chuyến đi này không có chuẩn bị vạn toàn, định không thể đạp chân lên đất Điền nửa bước!" Tô Mặc gật đầu: "Xác thực, chuyến đi Vân Nam quá mức hung hiểm, chúng ta cần làm tốt chuẩn bị vạn toàn!" "Xác thực!" Tuyết Lê Dương pha chút tán đồng quan điểm của Tô Mặc, Tả Lĩnh lực sĩ đều gãy ở bên trong, mấy người mình càng không thể qua loa, "Chúng ta cần chuẩn bị mấy bộ mặt nạ phòng độc..." "Không chỉ là mặt nạ phòng độc..." Tô Mặc trầm giọng nói, "Còn phải có vũ khí, không có những thứ này, chỉ dựa vào trang bị trong tay chúng ta thì quá thiệt thòi rồi..." Đại Kim Nha giơ tay, dược dược dục thí: "Mấy vị

gia, thân thể này của huynh đệ thực sự là không đảm đương nổi việc xuống mộ, lần này đi Vân Nam, tôi liền không đi, bất quá chuyện vũ khí, tôi tới nghĩ biện pháp..." Đạo mộ đảo đấu, Đại Kim Nha không được, nhưng hắn lăn lộn ở Yến Kinh nhiều năm.

Đối với Đại Kim Nha mà nói việc này tịnh không quá khó. "Được!" Tô Mặc gật đầu, "Kim gia phụ trách..." Mấy người là một đoàn đội, ai làm việc nấy, Đại Kim Nha đảo đấu xác thực không được, nhưng có một số thứ dù là Lão Hồ cũng không bằng hắn, Tô Mặc cũng tương đối yên tâm giao chuyện hậu cần cho hắn. "Tà thuật trong Trùng Cốc..." Tô Mặc nhìn mọi người, lẩm bẩm nói, "Tôi là Phát Khâu Trung Lang Tướng, bách vô cấm kỵ, có tôi ở đây, tà thuật không thương tổn được các người..." Nói đến Phát Khâu Trung Lang Tướng, đảo lại làm Bàn Tử nhớ tới máu của Tô Mặc, trước đó Tô Mặc từng nói với bọn họ máu của hắn có thể bách độc bất xâm, chư tà lui tránh.

Bàn Tử mặt dày, nói: "Tiểu ca, máu của cậu có thể giải độc không?" Tô Mặc ách nhiên thất tiếu: "Thể chất của tôi đúng là bách độc bất xâm, bất quá giải độc mà nói, e rằng hiệu quả sẽ không tốt lắm..." Tuyết Lê Dương có chút ngoài ý muốn: "Bách độc bất xâm?

Không có khả năng đi, trên người anh không phải cũng có Quỷ Động trớ chú sao?" Tô Mặc sờ sờ mũi, cười gượng gạo: "Bị trớ chú là Bàn Tử cùng Lão Hồ..." Tuyết Lê Dương chớp chớp mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ mê mang.

Tô Mặc giải thích nói: "Trước đó là thấy Tôn giáo sư ở đây, không muốn để ông ta biết chuyện của tôi, cho nên mới nói dối một câu..." Tuyết Lê Dương trợn to mắt, một bộ dáng bị chấn hám.

Đi Tinh Tuyệt cổ thành vậy mà không có Quỷ Động trớ chú!

Đây rốt cuộc là huyết mạch thần tiên gì, lợi hại như vậy! "Đúng

rồi..." Lúc này, Tuyết Lê Dương lại nghĩ tới cái gì, truy vấn nói, "Không có Quỷ Động trớ chú, vậy tại sao anh còn muốn đi mộ Hiến Vương?" Tô Mặc nhếch khóe miệng cười: "Tôi không đi, ai mang các người trở về a.

Hơn nữa, tôi cũng muốn đi mở mang kiến thức bộ sưu tập trong mộ Hiến Vương này!" Ba người nghe vậy, nội tâm cảm động không thôi.

Cái gì là huynh đệ, đây mới là huynh đệ!

Sợ bọn họ cự tuyệt, còn bịa cái mục đích nói cho bọn họ.

Hai người Lão Hồ và Bàn Tử bưng ly rượu lên, nghiêm giọng nói: "Tô tiểu ca, tất cả lời nói, đều ở trong rượu, nếu không phải cậu, cậu là anh em của chúng tôi...

Anh em vĩnh viễn!

Cạn!" Bàn Tử phụ họa nói: "Tất cả lời nói đều ở trong rượu, tôi cạn!" Nói xong, Lão Hồ cùng Bàn Tử uống một hơi cạn sạch, cực kỳ hào sảng.

Tô Mặc cười cười, cũng là bồi hai người uống một ly.

Anh Tử nhìn chằm chằm sườn mặt Tô Mặc, vẻ mặt nhu tình, "Uống ít chút..." Đẹp trai, có tiền, bản thân cũng có bản lĩnh, trọng tình trọng nghĩa, tuổi trẻ tài cao, đây là nam nhân hoàn mỹ!

Phóng mắt cả đại học Yến Kinh, cũng tìm không thấy nam nhân như Tô Mặc.

Anh Tử nhìn Tô Mặc, càng nhìn càng hoan hỉ.

Chương 54

Tuyết Lê Dương nhìn nhìn Anh Tử, lại nhìn nhìn Tô Mặc, một trận cười khẽ. "Nào, đừng nói nhiều như vậy nữa, ăn cơm, thịt đều nát rồi!" Tô Mặc nhắc nhở mọi người ăn cơm.

Bàn Tử liên tục gật đầu: "Ăn...

ăn cơm...

Hà dĩ giải ưu, duy hữu cật nhục (Cái gì để giải sầu, chỉ có ăn thịt)!" "Ha ha..." Mọi người cười to. .....

Một bữa cơm ăn xong.

Mọi người lại trở về Phan Gia Viên.

Tô Mặc nhân lúc mọi người đều ở đây, đưa tất cả mọi người đến phòng ngủ của mình, chỉ chỉ cái rương trên mặt đất: "Lão Kim, cái rương này chính là đồ Lý Xuân Lai lừa chúng ta.

Ông mang đi bán đi, tôi xem qua rồi, tuy rằng đồ không phải đặc biệt tốt, nhưng mà cũng đáng chút tiền!" "Được rồi, giao cho tôi ngài yên tâm đi!" Đại Kim Nha nhìn cái rương trên mặt đất vỗ ngực nói.

Trình độ buôn bán của Đại Kim Nha, Tô Mặc cũng biết, cho nên hắn cũng không nói thêm gì, chỉ vào một cái rương khác nói: "Đây là bảo bối lấy được từ trong mộ Lý Thuần Phong, mấy cái này đều là đồ tốt, các người tùy tiện lấy..." Mọi người đều biết tính khí Tô Mặc, cũng không cùng Tô Mặc giả khách sáo, sôi nổi cười nói: "Đi theo Tô tiểu ca, muốn không phát tài cũng khó!" Mọi người đều tự chọn lựa mấy món bảo bối yêu thích.

Tô Mặc lại từ trên bàn cầm lấy xẻng công binh hắc kim, đưa cho Bàn Tử: "Bàn Tử, đây là vũ khí tôi chuyên môn tìm cho cậu, xẻng

công binh hắc kim, thổi tóc đứt tóc, chém sắt như chém bùn, cương thi nhỏ bình thường tới một con chém một con, cũng là một kiện thần binh lợi khí, sau này cậu luyện tập nhiều vào..." Bàn Tử vừa nghe là cho mình, vội vàng vui vẻ nhận lấy.

Lúc mới vừa vào Bàn Tử liền phát hiện cái xẻng công binh trên bàn này, uy vũ bá khí, liếc mắt một cái liền thích rồi.

Không nghĩ tới vậy mà là binh khí chuyên môn chuẩn bị cho mình. "Chém sắt như chém bùn!" "Hắc hắc... ha ha ha ha!" Bàn Tử cầm xẻng công binh hắc kim trong tay, lập tức cười ngây ngô: "Cảm ơn Tô tiểu ca.

Cảm ơn Tô tiểu ca, Bàn gia ta rốt cuộc cũng có binh khí của chính mình rồi, ha ha ha ha!" "Ngài yên tâm, ngày mai tôi liền bắt đầu luyện, đánh chết Lão Hồ tôi cũng không bán!" "....." Lão Hồ trợn trắng mắt, tỏ vẻ đời này của mình chưa từng cạn lời như vậy. "Đội ngũ của chúng ta hôm nay cứ như vậy thành lập..." Bàn Tử múa may xẻng công binh hắc kim, sau đó lại nhìn mọi người nói, "Tô tiểu ca là nòng cốt của đội ngũ, sau này tôi liền gọi là Tô đại soái, Dương tiểu thư cẩn thận lại thông minh, liền gọi là Dương tham mưu, Dương tham mưu trưởng, Lão Hồ chính là Hồ tư lệnh!" Bàn Tử vui vẻ đặt biệt danh cho mọi người.

Tuyết Lê Dương che miệng cười khẽ: "Dương tham mưu?

Nghe cũng không tệ lắm..." Bàn Tử nhắc nhở nói: "Là Dương tham mưu trưởng, tham mưu không mang chữ trưởng, đánh rắm cũng không kêu..." Anh Tử ở bên cạnh nhìn Bàn Tử: "Vậy Bàn ca anh gọi là gì?" "Hắc hắc..." Bàn Tử cười, "Hồi lời Tô phu nhân, Bàn gia ta đi đâu cũng là Bàn gia..." Tự khen một tiếng, thuận tiện lại trêu chọc Tô Mặc cùng Anh Tử, mọi người đừng nhắc tới có bao nhiêu vui vẻ. "Bàn ca..." Anh Tử đỏ mặt, trốn sau lưng Tô Mặc, "Bàn ca đầy mồm lời cợt

nhả..." "Được rồi được rồi..." Thấy mọi người lại không đứng đắn, Tô Mặc vội vàng ngăn lại mọi người, "Được rồi, đại hội chia của hôm nay đến đây kết thúc, mọi người từ đâu tới thì về đó đi..." Mọi người cười hi hi hả hả tản đi, Anh Tử lưu lại chỉnh lý chăn nệm cho Tô Mặc: "Vốn dĩ định giặt chăn cho anh, không nghĩ tới anh về nhanh như vậy!" Anh Tử quỳ ngồi trên giường Tô Mặc, tận tâm vì hắn vuốt phẳng nếp uốn.

Tô Mặc đầy vẻ hạnh phúc nhìn một màn này.

Phải nói, dáng người Anh Tử vẫn là không tồi, độ tuổi mười tám mười chín, mắt to ngập nước, đặc biệt là đôi chân dài dưới váy trắng kia, làm trong lòng Tô Mặc một trận xúc động. "Chính mình... cuộc sống của chính mình có phải hay không quá căng thẳng..." Nhìn thân tư uyển chuyển của Anh Tử, Tô Mặc thầm nghĩ, "Tiền cũng có, phố đồ cổ thuộc về mình cũng thấy rồi, mình có phải hay không cũng nên hưởng thụ cuộc sống một chút?" ... "Muội tử... dạo này thế nào?" Tô Mặc không đầu không đuôi hỏi một câu. "Vẫn ổn a..." Anh Tử cúi đầu thu dọn chăn nệm cho Tô Mặc, rất hiền huệ, giống một người vợ hiền mẹ đảm. "Đúng rồi..." Anh Tử quay đầu, vui sướng nhìn Tô Mặc, "Trước đó ở trường học có một vị nữ giáo sư đã sớm về hưu rất thưởng thức em, bà ấy nói nguyện ý giúp em chuyển chính thức..." "Còn nói sau này tốt nghiệp rồi, để em cùng bà ấy làm nghiên cứu khảo cổ ở Đại học Yến Kinh, bất quá em tịnh chưa đồng ý bà ấy..." Nghe vậy, Tô Mặc nhướng mày, có chút ngoài ý muốn: "Sao không đồng ý, đây là chuyện tốt..." Sau khi tốt nghiệp, nếu có thể ở lại Đại học Yến Kinh nhậm giáo, đây chính là một lựa chọn phi thường không tồi.

Giáo viên chức giáo Đại học Yến Kinh, nói ra cũng rất có mặt mũi, đối với nhà thường dân, đây đã là hoàn thành sự vượt bậc của giai tầng nhân sinh.

Anh Tử cười nói: "Em muốn trở về giúp anh a, anh để em vào Đại học Yến Kinh, chẳng phải là muốn để em giúp anh quản lý cửa hàng Tô gia sao..." Tô Mặc ách nhiên thất tiếu: "...Muội tử... em!" "Đồng ý bà ấy đi, sau này em cứ ở lại Đại học Yến Kinh, chuyện cửa hàng em không cần quan tâm..." Tiểu muội trông tiệm, giáo viên Yến Kinh, đây hoàn toàn là hai loại nhân sinh mà.

Huống hồ, nghề đồ cổ này có câu ba năm không khai trương, khai trương ăn ba năm, trông tiệm hay không trông tiệm cũng không sao cả.

Tô Mặc nhìn chằm chằm đôi mắt Anh Tử, âm thầm dùng Vọng Khí Thuật dòm ngó khí vận của Anh Tử.

Đỏ phát tím!

Nhìn khí vận trường hà hạo hãn vô biên trên đỉnh đầu Anh Tử, Tô Mặc cũng kinh ngạc một chút.

Khí vận của nữ tử khác với nam nhân, cứ như khí vận này của Anh Tử đặt ở cổ đại mà nói, không phải nữ thủ phú, thì cũng là quý phi trong cung chỉ đứng sau một quốc chi mẫu, bản thân phú quý đồng thời, còn có vận thế vượng phu. "Xảy ra chuyện gì?

Là vì nguyên nhân của mình sao?" Tô Mặc ánh mắt chớp động, ngồi ở chân giường: "Muội tử, lại đây, bóp vai cho tôi..." "Được a..." Anh Tử cười ngọt ngào, đứng dậy đi đến sau lưng Tô Mặc, Tô Mặc duỗi tay ôm Anh Tử vào trong lòng ngực, mùi thơm thiếu nữ ập vào trước mặt. "A..." Anh Tử hoảng loạn thét chói tai một tiếng. "Muội tử..." Tô Mặc cúi đầu nhìn gò má Anh Tử, "Sau này đi theo tôi đi, em hẳn là cũng hiểu tôi, tôi không phải loại người hoa tâm kia..." Thần tình căng thẳng của Anh Tử chậm rãi rút đi, trên mặt càng thêm nhu tình: "Tô...

Tô Mặc!" Câu nói này càng giống như tín hiệu, trực tiếp châm ngòi Tô Mặc.

Từ đó, thiên lôi câu địa hỏa, một phát không thể vãn hồi.

Đêm nay, dát giường trong phòng Tô Mặc kẽo cà kẽo kẹt kêu nửa đêm. .....

Bốn ngày sau, Đại Kim Nha đưa một tờ danh sách cho Tô Mặc: "Tô gia, đồ ngài muốn chuẩn bị đều đủ rồi, bất quá mấy thứ này không thể xuất hiện ở Phan Gia Viên, người bán đã phái người đưa đồ đến Điền Tây...

Đến Điền Tây, các ngài có thể tự mình đi lấy!" Tô Mặc cúi đầu, liếc mắt nhìn danh sách một cái, kinh ngạc nói: "Hô, đều là hàng cao cấp a!" Tô Mặc tặc lưỡi: "Mấy thứ này đều là hàng cao cấp, không phải mấy cái súng ống đạn dược tự chế kia có thể so sánh, ông làm sao kiếm được?" Đại Kim Nha nhe răng cười: "Tô gia, ngài còn nhớ rõ Giải gia không?" Tô Mặc nghĩ nghĩ, ngay sau đó lại gật đầu: "Biết, trước đó cái tên Giải Kim Xuyên gì đó còn muốn bắt nạt Anh Tử ấy mà..." Tô Mặc trong lòng kinh hãi: "Mấy thứ này đều là Giải gia kiếm được?

Vị Giải gia đại thiếu gia kia lợi hại như vậy?" Đại Kim Nha lại lần nữa lắc đầu: "Không, mấy ngày hôm trước ngài không phải lại bảo tôi bán ra một ít đồ cổ sao, lần này lại bị Giải gia ăn xuống...

Sau đó tôi đi Giải gia đàm phán làm ăn, không cẩn thận tiết lộ chuyện này..." "Lão thái gia của Giải gia, vị Giải Cửu Gia từng du học nước ngoài kia có ý tưởng muốn giao hảo với chúng ta, vì thế đích thân cho người kiếm đống hàng cao cấp trên danh sách..." Tô Mặc nhíu mày: "Giao hảo?

Chỉ là muốn giao hảo với chúng ta?" "Đúng vậy!" Đại Kim Nha hơi hơi gật đầu, "Giải Cửu Gia khi còn trẻ, ở tỉnh Hồ Nam cũng là nhân vật số một, bất quá hiện tại lớn tuổi rồi, đại hạn cũng chỉ trong vài năm nay, tôi phỏng chừng, lão gia tử trước khi đi khả năng là

muốn kết cái thiện duyên cho hậu bối..." "Tô đội..." Ngoài phòng, Tuyết Lê Dương đi đến.

Chương 55

"Được!" Tô Mặc cười cười, cũng không nghĩ nhiều chuyện của Giải gia, "Ân tình của Giải gia, tôi ghi nhớ, ngày sau chuyện Trùng Cốc kết thúc, tôi nhất định sẽ báo đáp Giải gia này tử tế..." Nói xong, Tô Mặc đứng lên, đối với Tuyết Lê Dương ngoài phòng hô: "Tuyết Lê Dương, có tin tức tốt gì nói cho tôi không..." Tuyết Lê Dương triển nhan cười khẽ: "Có, tôi từ nước Mỹ lấy được một lô trang phục đặc thù, chống lửa chống nước chống đao, còn có một lô mặt nạ phòng độc, dược phẩm, đương nhiên, Mô Kim Phù của Trần trưởng lão mà anh giao đại, tôi cũng lấy về rồi, cái Mô Kim Phù giả của Kim Toán Bàn, Lão Hồ, Bàn Tử trước khi gia nhập có thể vứt đi rồi..." "Tốt tốt tốt..." Tô Mặc vui mừng quá đỗi, "Hiện tại thật là vạn sự đã chuẩn bị, chỉ thiếu gió đông." Bàn Tử, Lão Hồ đi ra, cầm lấy quần áo phòng hộ mặc thử một chút, hây, đừng nói, vừa người thật.

Tô Mặc có bảo giáp cùng kiểu dáng với Trần Ngọc Lâu, tự nhiên không dùng được mấy thứ này, bất quá thấy ba người đều hứng thú bừng bừng, Tô Mặc vẫn cường điệu một câu: "Tối nay, mọi người nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai chính thức xuất phát đi Vân Nam!" "Được thôi..." Mọi người từng người đáp một tiếng, bắt đầu về phòng thu dọn đồ đạc. "Ngày mai liền phải đi Vân Nam?" Tô Mặc vừa đi vào nhà, liền thấy Anh Tử vẻ mặt lo lắng đi ra, "Không nghỉ ngơi thêm hai ngày nữa sao?" Hai người chọc thủng giấy cửa sổ, cuối cùng cũng không hề che che giấu giấu nữa, mấy ngày nay tình cảm của bọn họ cực tốc thăng ôn. "Ừ!" Tô Mặc cạo cạo mũi quỳnh của Anh Tử, "Còn chờ nữa, tôi sợ Bàn Tử không vui..." Anh Tử chu miệng, có chút không vui.

Tô Mặc duỗi tay đem cô ôm vào trong lòng: "Rất nhanh... rất nhanh

sẽ trở lại..." Sự đã đến nước này, Anh Tử cũng không thể nói cái gì, chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài một hơi: "Được rồi, nghe anh!" "Muội tử..." Tô Mặc thì thầm bên tai Anh Tử, "Chúng ta..." "Anh..." Nghe vậy, Anh Tử đấm phấn quyền lên ngực Tô Mặc, hờn dỗi nói, "Phi, đại lưu manh!" Một lát sau, Anh Tử định tình nhìn Tô Mặc, nhón mũi chân, vẫn là chủ động dán lên.

Trước lúc lâm biệt, tự nhiên thiếu không được một đêm ôn tồn! .....

Sáng sớm ngày thứ hai, bốn người Tô Mặc, Lão Hồ cáo biệt Anh Tử, Đại Kim Nha, Trần hạt tử, thu dọn hành lý, trực tiếp đi tới Điền Tây.

Đến Điền Tây, người của Giải gia đã đợi đã lâu, mấy người lấy vũ khí trên danh sách, sau đó một đường chuyển xe, đi tới phụ cận núi Già Long.

Điền Tây nhiều mưa, mấy người tới cũng không phải lúc, vừa vặn đuổi kịp mùa mưa. "Ầm ầm!" Lúc này, mây đen giăng đầy, sấm sét cùng vang, cuồng phong gào thét, trên trời còn đổ mưa to.

Tô Mặc, Lão Hồ, Bàn Tử, Tuyết Lê Dương lúc này ngồi ở trong một chiếc xe tải.

Xe tải chạy trên đường núi. "Quác, quác quác quác, quác đát!" Đường núi gập ghềnh, trên xe tải người và gà ở chung một chỗ... "Ông trời của tôi ơi!

Ọe!" Đường núi gập ghềnh, chín khúc mười tám cong, xe tải chạy tịnh không nhanh, nhưng thân xe kịch liệt lắc lư cũng làm cho Bàn Tử chịu không nổi, bụng quay cuồng, ghé vào cửa sổ nôn khan. "Ây da, buồn nôn, nôn không ra thực sự là quá khó chịu!" Giờ khắc này, Bàn Tử rốt cuộc cũng lý giải được những thai phụ mang thai kia, ôi mẹ ơi, thực sự là quá khó chịu, đòi mạng người mà.

Bàn Tử uống một ngụm nước, súc súc miệng, đối với Lão Hồ xin lỗi nói: "Lão Hồ, quá mẹ nó khó chịu rồi..." Lão Hồ vẻ mặt ghét bỏ: "Cậu nha được hay không vậy, đi đến đâu nôn đến đó, từ Long Lĩnh nôn đến chỗ này rồi, làm tôi cũng muốn nôn." Đang nói chuyện, yết hầu Lão Hồ động một cái, cũng nôn khan lên. "Cậu nhìn xem..." Bàn Tử trợn trắng mắt, "Tài xế này lái xe cứ như làm xiếc ấy.

Cái này có thể trách tôi sao..." "Đừng có oán trách lung tung, cậu ngẫm lại tiểu tướng cách mạng, năm đó bọn họ vượt núi tuyết, đạp qua thảo nguyên là kiên trì như thế nào, chút khó khăn trước mắt này tính là cái gì nha, lại nói, cậu nhìn xem những người khác trên xe đi!" Lão Hồ chỉ chỉ lữ khách cùng xe.

Bàn Tử nhìn nhìn những người đồng hương ăn mặc giản dị phía trước kia, bọn họ từng người đều biểu hiện rất bình tĩnh.

Có người đang tán gẫu, có người đang ngắm cảnh, thậm chí còn có người đang hút thuốc. "Ây!

Lão Hồ, sao tôi cứ cảm thấy chỉ có hai ta bị xóc đến tản ra thôi nhỉ!" Nói xong, Bàn Tử lại trộm liếc liếc Tuyết Lê Dương cùng Tô Mặc đồng hành.

Tuyết Lê Dương biểu hiện còn tính bình thường, đang trầm tư, Tô Mặc tắc trực tiếp ngủ rồi.

Nhìn thấy một màn này, Bàn Tử tán thán: "Nhìn xem, cảnh giới của Tô tiểu ca, Bàn gia ta đời này đều đạt không được..." "Ọe!

Không được lại tới nữa rồi..." Sắc mặt Bàn Tử run run, lại nôn khan lên. "Ầm!" Ngay tại lúc xe tải thong thả chạy, sườn núi bên cạnh đột nhiên sạt lở, đập về phía xe tải.

Tài xế đang lái xe vội vàng đánh tay lái bắt đầu khẩn cấp né tránh, trực tiếp lái xe vào bên cạnh đường núi.

Lữ khách trong xe tải bị mấy cái này làm cho nghiêng ngả lảo đảo, nhất thời, những người khác trong xe bắt đầu kêu rên lên. "Làm cái gì vậy..." "Đã xảy ra chuyện gì!" Bàn Tử trực tiếp ngã cái chó ăn cứt, có thể nói là vẻ mặt mộng bức: "Mẹ nó chứ.

Sao lại thế này, tà môn rồi đây là..." "Bác tài xế không sao chứ..." Mấy người đồng hương tốt bụng lo lắng nói. "Không sao không sao..." Tài xế xe tải đứng dậy, nhắc nhở mọi người, "Các vị chúng ta xuống xe nghỉ ngơi một chút trước đã, phía trước không dám đi, tôi sợ lại xuất hiện sự kiện sạt lở..." "Được được được..." Mọi người ngẫm lại, cảm giác bác tài xế nói cũng có lý, hiện tại Vân Nam đang trúng mùa mưa, vẫn là cẩn thận một chút thì hơn. "Xuống xe... xuống xe nghỉ ngơi chút..." Các đồng hương trong xe cầm hành lý của mình từng người xuống xe, Tô Mặc Lão Hồ bất đắc dĩ, cũng đi theo sau đại bộ đội.

Lão Hồ vừa xuống xe liền bắt đầu nhìn tàn tích sạt lở lưu lại.

Gạch ngói phế khư, trên mặt đất một mảnh hỗn độn, rất nhiều con trùng nhỏ màu đen bò ra.

Nhìn thấy một màn này, đồng tử Lão Hồ phóng đại, tuy rằng biết nơi này chủng loại côn trùng rất nhiều, nhưng hắn không nghĩ tới đây còn chưa tới Trùng Cốc đâu, phụ cận vậy mà xuất hiện nhiều trùng như vậy. "Trên núi có mảnh ngói..." Tô Mặc đi đến bên cạnh Lão Hồ, thấp giọng nói, "Xem ra nơi này có cổ mộ, đều nói Vân Nam nhiều mộ, như nay xem ra quả nhiên danh bất hư truyền!" "Có mộ!" Nghe được lời Tô Mặc, hai mắt Bàn Tử tỏa sáng, "Hay là chúng ta cầm công cụ nhìn xem..." Nói xong, Bàn Tử liền đeo Mô Kim Phù lên, duỗi tay liền muốn lấy xẻng công binh trong ba lô. "Được rồi được rồi..." Tô Mặc cười cười, ngăn cản Bàn Tử, "Mộc Trần Châu quan trọng hơn, cậu lại không thiếu tiền, sao cứ thích xuống mộ thế..." Bàn Tử cười hậm hực, đừng nhắc tới có bao nhiêu xấu hổ, trước đó đảo đấu

là vì tiền.

Bàn Tử hiện tại tự nhiên là không thiếu tiền, bất quá hắn lại thích cái loại không khí đảo đấu kia.

Có Tô Mặc ở đây, cái gì tống tử, cái gì cơ quan, đều giống như chơi vậy, chính mình đi theo phía sau, chỉ cần hèn mọn một chút, chẳng có việc gì.

Mộ chủ nhân lao dân thương tài, tỉ mỉ chế tác cổ mộ, chính mình đi vào, cứ như về nhà vậy, cái loại cảm giác đó, đừng nhắc tới có bao nhiêu sướng.

Tâm lý tuy là nghĩ như vậy, nhưng Bàn Tử lại không dám nói ra, bởi vì hắn biết ý tưởng này nếu để Hồ tư lệnh nghe được, khẳng định sẽ chỉ vào mũi hắn nói chính mình quên mất sứ mệnh của tiểu tướng cách mạng, chỉ biết thêm phiền phức cho bộ đội.

Bên này, Tuyết Lê Dương cũng đang cùng bà con nghe ngóng tin tức. "Tiểu cô nương, chỉ có một mình em thôi sao?" "Dạ!" "Đi đâu vậy?" "Về nhà, núi Già Long..." Nghe được lời tiểu cô nương, nội tâm Tuyết Lê Dương vui vẻ, đây không phải là hướng đạo địa phương sao, hoạt thoát thoát là An Lực Mãn phiên bản Vân Nam mà. "Tiểu cô nương... chúng tôi là tổ nghiên cứu côn trùng từ Yến Kinh tới, cũng là muốn đi trại Già Long, chúng ta cùng đi đi, chúng tôi cũng tiện giúp em cầm hành lý..." Tuyết Lê Dương một bộ dáng đại tỷ tỷ tri tâm. "Dạ được!" Thấy mấy người cũng không phải người xấu, tiểu cô nương gật gật đầu.

Chương 56

"Bàn Tử, Lão Hồ..." Tuyết Lê Dương gọi, "Cầm đồ giúp tiểu cô nương, nhà em ấy vừa lúc là trại Già Long, thuận đường với chúng ta..." Lão Hồ, Bàn Tử đều là quỷ tinh quỷ tinh, tự nhiên minh bạch Tuyết Lê Dương có ý gì, sôi nổi xách hành lý của tiểu cô nương lên. "Đi đi đi, chúng ta cùng nhau về trại Già Long!" "Tiểu cô nương, em tên gì?" "Khổng Tước!

Em tên là Khổng Tước!" Bàn Tử đi lên chính là một trận tâng bốc: "Khổng Tước, tên hay... vừa nghe chính là tên hay..." Mấy người đi theo Khổng Tước một đoạn đường, đi tới một vị trí cửa núi có hàng rào nhỏ.

Khổng Tước chỉ vào từng hàng mái nhà phía dưới: "Các anh chị xem.

Đây là trại của chúng em." Mọi người có một câu không một câu nói chuyện phiếm một trận, Lão Hồ Bàn Tử xách hành lý, Tuyết Lê Dương cùng Khổng Tước sóng vai mà đi, Tô Mặc tắc quan sát bốn phía, mọi người ước chừng đi hơn một tiếng đồng hồ. "Đến rồi!" Khổng Tước chỉ vào từng hàng nhà gỗ nhỏ dưới chân núi, nói, "Đó chính là trại chúng em, trại Già Long!" Chỉ thấy phía dưới có một ít cây dừa thật cao, còn có mấy trăm cái mái nhà, dựa núi kề đèo, cũng coi như là một chỗ thế ngoại bảo địa.

Bàn Tử lau mồ hôi, nói: "Trại này của mấy em cũng lớn thật đấy!" Lão Hồ vừa thấy địa điểm mục tiêu tới rồi: "Tiểu cô nương.

Mưa lớn rồi, mau chóng về nhà đi!" "Đúng.

Mau chóng trở về đi." "Trên đường trơn lúc đi đường cẩn thận một chút!" Khổng Tước nhận lấy hành lý của mình, "Yên tâm!" Bàn

Tử tròng mắt tích lưu lưu chuyển loạn: "Tô tiểu ca, Lão Hồ, mưa cũng quá lớn rồi, chúng ta hay là tìm một chỗ nghỉ ngơi chút đi!" "Đúng vậy đúng vậy!" Lão Hồ gật đầu, cố ý vô tình nhìn về phía Khổng Tước, "Mưa quá lớn, mưa quá lớn..." Khổng Tước thiện lương suy tư một lát, nói: "Hay là... mọi người tới nhà em tránh mưa trước đi..." Được!

Chờ chính là những lời này của em!

Bàn Tử cười gật gật đầu: "Được a được a!" Nói xong, Bàn Tử liền lại xách hành lý của Khổng Tước lên: "Đi thôi đi thôi, chúng ta đi nhà em..." Tuyết Lê Dương che mặt, hai gã đàn ông đại lão gia hảo ý tứ bắt nạt một tiểu cô nương. "Đi thôi..." Chuyện tránh mưa, Khổng Tước cũng không nghĩ nhiều, mang theo mọi người tiến vào trại Già Long.

Đang vào ngày mưa, nhóm Tô Mặc đi vào trại cũng không thấy mấy người.

Ngược lại thấy nhà nhà hộ hộ đều treo vải đỏ, giống như đang làm chuyện vui mừng gì đó.

Lão Hồ nghi hoặc hỏi: "Trại này treo nhiều vải đỏ như vậy, là có chuyện vui gì sao?" Khổng Tước cười cười: "Lão tộc trưởng từ nhiệm, gần đây đang chọn tộc trưởng mới đó!" Bàn Tử nói: "A, chọn tộc trưởng a, đây là chuyện tốt, vậy khẳng định giết heo mổ trâu, chúng ta không chừng còn có thể kiếm được bữa ngon đấy..." "Khanh khách!" Bàn Tử không hổ là chuyên dùng để hoạt náo không khí, Khổng Tước đều bị chọc cười.

Tiến vào trong trại, không bao lâu liền tới nhà Khổng Tước, bốn người cởi áo mưa, vây quanh bếp lò ngồi một vòng.

Tô Mặc nhìn một vòng xung quanh, nói: "Anh trai em không ở nhà?" Nghe được lời Tô Mặc, Khổng Tước có chút ngoài ý muốn:

"Sao anh biết em còn có một người anh trai?" Không chỉ là Khổng Tước, Tuyết Lê Dương cùng nhóm Lão Hồ cũng là kinh nghi bất định nhìn Tô Mặc, phảng phất đang hỏi, sao cậu biết người ta có một người anh trai, cậu tiểu tử này không phải lại coi trọng tiểu cô nương người ta rồi chứ!

Mẹ nó, mình đúng là lắm miệng!

Tô Mặc cười khan một tiếng: "Ha... tôi biết bấm độn mà, tôi không chỉ biết em có một anh trai, còn biết anh trai em tên là A Đạt nữa!" Tô Mặc ở Long Lĩnh học được Thôi Bối Đồ, tinh thông thuật bói toán vọng khí, điểm này nhóm Lão Hồ là biết, bọn họ ngược lại thấy bình thường, nhưng Khổng Tước lại bán tín bán nghi nhìn Tô Mặc: "Thần kỳ như vậy?

Anh không phải là từng tới núi Già Long chứ?" "Xem ra em không tin lời tôi," Tô Mặc bấm tay tính toán, "Anh trai em nửa phút sau sẽ trở về..." Khổng Tước dở khóc dở cười: "Không có khả năng, anh trai em về rất muộn, anh ấy mỗi lần..." Khổng Tước còn chưa nói xong, ngoài phòng, một nam tử trẻ tuổi kéo một con lợn rừng đi vào sân: "Khổng Tước!" Nghe thấy tiếng này, nụ cười trên mặt Khổng Tước cứng lại.

Thần rồi!

Lão Hồ cùng Bàn Tử cũng là vẻ mặt ngốc trệ nhìn Tô Mặc. "Khổng Tước?

Không ở nhà sao?" "A ca... em ở đây!" Khổng Tước đứng dậy, vội vàng đi ra ngoài phòng.

Bàn Tử ghé đầu lại đây: "Tô tiểu ca, Tiểu ca, cậu làm sao làm được hay vậy..." Tô Mặc ha ha cười: "Học được Kỳ Môn Độn, nói chuyện không cần hỏi, tiểu đạo nhĩ nhĩ (trò vặt thôi)..." Lão Hồ ghé vào trên cửa sổ, nhìn ra phía ngoài, ngoài phòng nam tử trẻ tuổi mặc áo tơi: "Đây chính là anh trai Khổng Tước?" Bàn Tử cũng trộm liếc

mắt một cái, hắc hắc cười nói: "Màu da người ở đây đều đủ đậm a..." Lão Hồ và Tuyết Lê Dương mặt vô biểu tình trừng mắt nhìn Bàn Tử một cái.

Bàn Tử biết mình nói sai lời, lập tức sửa miệng: "Màu sô cô la là khỏe mạnh nhất...

Bàn gia rất hâm mộ!" Ánh mắt Tuyết Lê Dương nhìn chằm chằm cây súng săn sau lưng A Đạt, nghiêm giọng nói: "Người này thương pháp cực tốt!" Lão Hồ gật gật đầu, đối với lời Tuyết Lê Dương tương đối tán đồng.

Bàn Tử không biết ý gì, gãi gãi đầu, hỏi: "Dương tham mưu, cô làm sao nhìn ra được?" Tuyết Lê Dương thấp giọng nói: "Da lợn rừng dày, bộ phận duy nhất thích hợp ra tay là vùng tim phổi.

Nhưng con này, lại là giữa trán trúng đạn, một súng mất mạng!" Bàn Tử vẫn là vẻ mặt mê mang: "Vậy hắn đây là bắn lệch rồi..." Lão Hồ thực sự là nhìn không nổi nữa, lườm Bàn Tử một cái: "Bảo cậu đi đọc sách, cậu cứ đòi đi nuôi heo..." Bàn Tử ủy khuất: "Cái này cùng nuôi heo lại có quan hệ gì..." Lão Hồ thở dài một hơi: "Giữa trán trúng đạn, chứng minh người bắn đảm thức hơn người, hơn nữa góc độ xạ kích cực kỳ tinh chuẩn, còn có một khả năng là người này thân thủ nhanh nhẹn, lợn rừng căn bản là không phát hiện ra hắn..." Bàn Tử kinh hô: "Ngọa tào, sô cô la này vậy mà biết tàng hình!" Lão Hồ: "....." Thôi bỏ đi, không giải thích nữa, tên này nghe không hiểu tiếng người!

Lão Hồ một trận tâm luy, không nói chuyện nữa.

Không bao lâu sau, A Đạt cùng Khổng Tước đi đến, nhìn thấy đám người Tô Mặc, nhất thời sửng sốt một chút.

Khổng Tước nói: "A ca, bọn họ..." Nói xong, Khổng Tước đem chuyện của mọi người báo cho anh trai mình, A Đạt lạnh lùng nhìn

chằm chằm bốn người Tô Mặc, một lời không nói.

Tràng diện lập tức lạnh xuống, nhìn ánh mắt lãnh liệt kia của A Đạt, mọi người lại không biết nên nói cái gì.

Cuối cùng, vẫn là Tô Mặc dẫn đầu mở miệng: "Chúng tôi muốn vượt qua núi Già Long đi tới Trùng Cốc, các bạn có thể hay không giới thiệu một người dẫn đường cho chúng tôi..." Khổng Tước cười nói: "Núi Già Long này rất cao, phía trên còn có tuyết tuyến, bọn em bình thường đều là đi đường thủy phía dưới..." "Khổng Tước!" Khổng Tước còn chưa nói hết lời, A Đạt quát lớn một tiếng, "Nên đi nấu cơm rồi!" Khổng Tước nhìn nhìn anh cả của mình, chu chu mỏ, cũng không nói chuyện đường thủy nữa: "Dương tiểu thư, trời cũng không còn sớm, mọi người cứ nghỉ ngơi ở nhà em một ngày rồi hãy đi..." Khổng Tước đi vào bếp, lúc này, A Đạt mới nói: "Chuyện Trùng Cốc, người ngoài các người đừng có nghe ngóng!" Nói xong, A Đạt cũng không cho mọi người cơ hội nói chuyện, trực tiếp xoay người rời đi.

Nhìn A Đạt một bộ biểu tình như chết con, Bàn Tử có chút tức giận: "Đứa nhỏ này sao giống như bị táo bón vậy!" Tô Mặc ngược lại vẻ mặt thoải mái: "Trại Già Long không phải có tộc trưởng sao, điều này thuyết minh cái trại này là từ xưa truyền xuống...

Thậm chí... có khả năng những người này chính là hậu nhân của bá tánh năm đó Hiến Vương di cư đến nơi này...

Trùng Cốc có bảo tàng, những người này không có khả năng không biết..." Lão Hồ nhướng mày: "Bọn họ là sợ chúng ta đi vào tầm bảo?" Tô Mặc gật đầu: "Tôi nghĩ là vậy..." Tuyết Lê Dương mày nhíu chặt: "Vậy làm sao bây giờ?

Vì Mộc Trần Châu, chúng ta khẳng định là phải vào Trùng Cốc a!" Tô Mặc nhún vai, không cho là đúng nói: "Không sao, xe đến trước núi

ắt có đường, huynh muội này không phải còn chưa đuổi chúng ta đi sao, tình huống còn chưa tệ lắm!" Tô Mặc là tảng đá trấn an của đội ngũ, hắn không sốt ruột, mọi người cuống lên cũng vô dụng, vì thế nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, ăn uống no đủ xong, trực tiếp nghỉ ngơi.

Vân Nam thập bát quái (mười tám điều lạ), ba con muỗi là đủ một mâm cơm, buổi tối muỗi đốt Bàn Tử không nhẹ, may là Tuyết Lê Dương chuẩn bị trước nước đuổi muỗi, Lão Hồ lúc này mới thư thư phục phục ngủ một giấc. .....

Sáng sớm ngày hôm sau, mọi người dậy sớm, bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Ăn qua bữa sáng, Khổng Tước tính toán tiễn bốn người một đoạn đường.

Trên đường nhỏ trại Già Long, Tô Mặc vừa đi vừa nói: "Khổng Tước, tối hôm qua thật là cảm tạ em a, nếu không mấy người bọn anh còn không biết chui rúc vào cái xó nào nữa..." Bàn Tử cảm nhận được hành lý sau lưng có chút trầm trọng, rất là buồn bực: "Ây tôi nói Lão Hồ, sao tôi cảm giác cái bao này của tôi biến trầm thế nhỉ!" Lão Hồ đầu cũng không ngoảnh lại nói: "Khổng Tước không phải cho một ít đồ ăn sao, tôi đều nhét vào trong bao của cậu." Bàn Tử chớp chớp mắt: "Sao cậu không đeo?" "Tôi muốn để cậu giảm béo..." "Oa, Lão Hồ, tôi thật là cảm ơn cậu a!" "Hắc, anh em từ nhỏ đến lớn, nói cảm ơn gì chứ, đều là việc tôi nên làm!" Bàn Tử bị những lời này của Lão Hồ làm cho tức giận đến nói năng lộn xộn, liền không muốn lại đáp lý Lão Hồ.

Chạy đến phía trước đối với Khổng Tước nói: "Khổng Tước Khổng Tước, em từng đi qua Kinh Đô chưa..." Khổng Tước lắc đầu.

Bàn Tử tiếp theo từ trong bao lấy ra một tờ giấy chuẩn bị tốt đưa

cho Khổng Tước nói: "Đây là số điện thoại của bọn anh, em cầm lấy, sau khi đến Kinh Đô em gọi cho anh, Bàn ca dẫn em đi ăn ngon, chúng ta dạo Cố Cung, ăn vịt quay Yến Kinh!" Khổng Tước có chút luống cuống tay chân: "Điện thoại?

Chương 57

Em chưa dùng qua điện thoại..." Bàn Tử chớp chớp mắt, giờ khắc này nhưng thật ra thông minh hơn rất nhiều, trực tiếp từ trong tay Khổng Tước đoạt lại tờ giấy, lấy ra bút, một lần nữa viết xuống tên của mình cùng địa chỉ cửa hàng Tô gia: "Sau khi đến Yến Kinh, trực tiếp tới Phan Gia Viên...

Cửa hàng Tô gia, nửa người Phan Gia Viên đều biết nơi này..." Khổng Tước nhìn tờ giấy trong tay, mờ mịt gật gật đầu.

Tuyết Lê Dương ở bên cạnh cười cười, từ trong ba lô lấy ra mấy chai nước đuổi muỗi đưa cho Khổng Tước. "Khổng Tước, cái này cho em, có nó, sẽ không sợ muỗi nữa..." Khổng Tước đêm qua cũng xịt thử một chút loại nước thơm này, hiệu quả đĩnh không tồi.

Tiểu cô nương do dự một lát, vẫn thu mấy chai nước đuổi muỗi lại: "Cảm ơn..." Bàn Tử cười ha hả nói: "Nhìn em nói kìa, không đáng mấy đồng..." Mọi người cáo biệt Khổng Tước, sau đó xoay người rời đi. "Đừng vội..." Tô Mặc nói nhỏ một tiếng, "Chậm một chút!" Lão Hồ, Bàn Tử tuy không biết ý gì, nhưng vẫn là thả chậm bước chân.

Nhìn bóng dáng mấy người, Khổng Tước lại nhìn nhìn tờ giấy cùng nước đuổi muỗi trong tay mình, sắc mặt cực độ giãy giụa, chần chờ nửa phút sau, cô vẫn là hô một tiếng: "Chờ một chút!" Bàn Tử lập tức cười hỉ hả: "Chưa đi chưa đi, muội tử, bọn anh còn chưa đi đâu..." "Tô ca, Dương tỷ, Bàn ca, em nói cho mọi người biết đường thủy đi như thế nào..." Nghe được lời Khổng Tước, bốn người lui trở về, Tô Mặc biết rõ còn cố hỏi: "Khổng Tước, làm sao vậy?" Khổng Tước trầm ngâm nói: "Tô đại ca, em nói cho mọi người đường thủy đi như thế nào." Ba người Lão Hồ, Tuyết Lê Dương, Bàn Tử nhất thời kinh

hỉ không thôi.

Thảo nào Tô Mặc bảo đi chậm một chút, hóa ra là ở chỗ này chờ bọn họ đâu.

Khổng Tước duỗi tay, chỉ hướng phía trước: "Mọi người ra khỏi trại, trực tiếp tiến vào rừng cây, sau đó đi qua Ngưu Đầu Lĩnh...

Đi ra khỏi Ngưu Đầu Lĩnh là có thể nhìn thấy một con sông...

Đi theo dòng sông, rất nhanh là có thể đến Trùng Cốc..." Mọi người cẩn thận lắng nghe, sinh sợ bỏ sót một chữ, chờ đến khi Khổng Tước nói xong, Tô Mặc ôm quyền, nói: "Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, Khổng Tước, ân tình này chúng tôi ghi nhớ..." "Đúng vậy... chúng tôi nhớ kỹ!" "Khổng Tước, không cần em tự đi Yến Kinh đâu, chờ bọn anh làm xong chuyện ở Trùng Cốc, Bàn gia đón em đi Bắc Kinh chơi vài ngày!" Khổng Tước che miệng cười khẽ: "Được a được a, em chờ mọi người trở về..." "Bái bai, Khổng Tước!" Mọi người lưu luyến không rời cáo biệt Khổng Tước xong, dựa theo phương hướng Khổng Tước chỉ tiến vào tùng lâm, đi trong tùng lâm không bao lâu, liền tới Ngưu Đầu Lĩnh mà Khổng Tước nói.

Bốn người xuyên qua ở Ngưu Đầu Lĩnh, nhìn thấy nơi này trên mỗi cái cây đều treo một cái đầu trâu.

Không khí quỷ dị, thậm chí dọa người. "Ây Lão Hồ, chỗ này sao lại nhiều đầu trâu như vậy..." Bàn Tử rùng mình một cái, "Thật đúng là đủ dọa người..." Tuyết Lê Dương dừng bước chân, nghiêm giọng nói: "Dựa theo tập tục cổ xưa.

Tiên dân sẽ treo đồ đằng ở những nơi chẳng lành này, để báo hiệu nguy hiểm..." Lão Hồ nhìn nhìn thành phần hơi nước trong đất nơi này nói: "Xem ra Khổng Tước nói không sai, nơi này hẳn chính là phương hướng đường thủy thông tới núi Già Long..." Tô Mặc nhìn hoàn thị chu vi, hai mắt híp lại, mãnh liệt nhìn về phía sau: "Kẻ nào!" Nói xong,

Tô Mặc nhặt lên một viên đá dưới đất, viên đá uyển như một viên đạn màu đen, mang theo tiếng xé gió, gào thét bay ra. "Bốp!" Viên đá trực tiếp đánh vào thân cây, người đàn ông vốn dĩ trốn sau cây nhìn lén ngã nhào trên đất, sợ tới mức mất nửa cái mạng. "Kẻ nào..." Bàn Tử trực tiếp rút súng tiểu liên trong ba lô ra.

Người nọ sắc mặt trắng bệch, bỏ chạy thục mạng. "Ây...

Bàn Tử..." Tô Mặc ấn xuống súng tiểu liên trong tay Bàn Tử, "Đừng nổ súng, khẳng định là người trại Già Long!" Tô Mặc vô luận là sức mạnh hay là nhanh nhẹn đều vượt xa người thường, hắn vừa rồi không phải không có cơ hội lấy tính mạng người nọ, chỉ là giết người trại Già Long, e rằng hai người Khổng Tước cùng A Đạt cũng sẽ đi theo gặp xui xẻo.

Khổng Tước dù sao vừa mới giúp bọn họ, bán đứng bạn bè, loại chuyện này Tô Mặc làm không được. "Đi..." Tô Mặc trầm tư một lát sau, nói, "Người ngoài xông vào Trùng Cốc, người trại Già Long nhất định sẽ phái người truy kích chúng ta, sơn dã điêu dân, chính là man hoành thật sự, chúng ta mau chóng rời đi!" "Đúng đúng đúng..." Bàn Tử liên tục gật đầu, "Sơn dã thôn phu, vẫn là đừng nên cùng bọn họ tiếp xúc thì tốt hơn..." Tô Mặc tự nhiên không sợ điêu dân trại Già Long, nhưng Bàn Tử sợ hãi a!

Chính mình cùng Lão Hồ đều là mắt thịt thai phàm, đạn vô tình, một khi làm bọn hắn bị thương, nơi hoang giao dã lĩnh này, bọn họ tìm ai nói lý đi. "Đi!" Bốn người không dám dừng lại, gia tăng bước chân, nhanh chóng đi qua Ngưu Đầu Lĩnh. .....

Trong trại Già Long, mấy vị lão giả tóc bạc trắng đang tiến hành thương các cuối cùng đối với nhân viên tộc trưởng mới. "Tộc trưởng, con trai ngài là Trạch Ngõa!

Thân thủ nhanh nhẹn, khí độ bất phàm, hiện tại người trẻ tuổi

trong trại không ai so được với Trạch Ngõa, nó trúng cử tộc trưởng, lão phu tâm phục khẩu phục!" Một vị tộc lão có bối phận tương đương cao ở trại Già Long cười nói. "Đúng đúng..." Một gã tộc lão khác cũng là vẻ mặt tán đồng, "Thực lực của Trạch Ngõa, mọi người như mắt cộng đổ, so với ông và tôi khi còn trẻ thì mạnh hơn nhiều, Trạch Ngõa là tương lai của trại Già Long!" Nghe lời mọi người nói, tộc trưởng ngồi ở vị trí đầu nội tâm thậm chí vui vẻ.

Không ra ngoài ý muốn nói, ông biết con trai mình sẽ kế thừa y bát của mình, trở thành thủ lĩnh đời này của trại Già Long.

Bất quá vui vẻ thì vui vẻ, lời nói trên trường diện, tộc trưởng vẫn là muốn nói: "Các vị tiền bối.

Hiện tại nói lời này có điểm sớm..." "Mấy năm nay a, tôi vẫn luôn bận rộn chuyện trong tộc.

Đứa nhỏ này từ nhỏ tôi đã quản giáo ít.

Nó rốt cuộc có hay không cái bản lĩnh này a, còn phải để toàn tộc nhân định đoạt a!" Trạch Ngõa ngồi ở cửa nghe phụ thân mình cùng các vị tộc lão thảo luận, nội tâm cũng là kích động không thôi, gã biết lần này vị trí của mình ổn rồi. "Tộc trưởng... tộc trưởng, không xong rồi!" Ngay tại lúc này, có một người đầy mặt hoảng trương chạy vào.

Tộc trưởng trại Già Long trên mặt có chút không vui: "Nhật Mộc, nói chuyện đàng hoàng..." Nhật Mộc, đúng là người vừa mới bị Tô Mặc quát lui ở Ngưu Đầu Lĩnh.

Nhật Mộc thở hồng hộc nói: "Tộc trưởng, bốn người ngoại lai do Khổng Tước mang về, bọn họ đi về hướng Trùng Cốc rồi..." Nghe vậy, một gã tộc lão thất kinh: "Trùng Cốc?

Bọn họ khẳng định là đang đánh chủ ý vào bảo tàng!" Trạch Ngõa đứng lên: "A ba, để con đi bắt bọn họ trở về!" Tộc trưởng trại Già

Long rít một hơi thuốc, chậm rãi nói: "A Mộc, cậu đi đưa Khổng Tước cùng A Đạt tới đây..." "Rõ!" Không bao lâu sau, Khổng Tước cùng A Đạt bị người dẫn vào.

Tộc trưởng trại Già Long cũng không vòng vo, lạnh lùng nói: "Khổng Tước, cô đem phương hướng đường thủy nói cho mấy vị người ngoài kia?" Khổng Tước giải thích nói: "Cháu... bọn họ đều không phải người xấu..." "Hừ..." Tộc trưởng trại Già Long không chút lưu tình cắt ngang Khổng Tước, "Xem ra cô là thừa nhận rồi, tộc ước có nói, kẻ tiết lộ cơ mật bổn trại, phải trục xuất khỏi trại!" "Tộc trưởng!" A Đạt ở một bên cuống lên, "Khổng Tước còn nhỏ, nó còn không hiểu chuyện, mọi người không phải muốn đi bắt mấy tên người ngoài kia sao?

Cháu đi cùng mọi người, cháu nhất định thân thủ bắt được bọn họ, không cầu gì khác, chỉ cầu Khổng Tước không có việc gì!" "Được!" Tộc trưởng trại Già Long suy tư một trận, "A Đạt, cậu chớ có làm tôi thất vọng..." "Người đâu, lấy súng, bắt người!" "Rõ!" Mười mấy hán tử tinh tráng đi ra. .....

Bên bờ sông, bốn người Tô Mặc, Lão Hồ thay đổi quần áo phòng hộ mà Tuyết Lê Dương chuẩn bị, tổ trang xong súng ống trong ba lô, buộc chặt bè gỗ, chính thức xuất phát hướng về Trùng Cốc.

Sau khi bè gỗ tiến vào hang động nước, Tô Mặc cầm đèn pha chiếu sáng sơn động, còn Bàn Tử và Lão Hồ phụ trách chèo chống bè.

Qua nhiều lần phối hợp, đội ngũ phân công trật tự, bè gỗ bình ổn lướt về phía trước.

Suốt dọc đường bình an vô sự, Lão Hồ cảm thán: “Chuyện này đúng là đa tạ Khổng Tước.

Nếu không thì chúng ta thật sự phải trèo đèo lội suối, băng qua Tuyết Sơn, sống lại những ngày tháng tiểu tướng cách mạng thực thụ

rồi...” Mặc dù lúc nào cũng treo câu "tiểu tướng cách mạng" bên miệng, nhưng với cái tay chân già nua này của Lão Hồ, sợ là chịu không nổi nhiệt!

Tô Mặc trầm ngâm nói: “Tôi vừa tính toán một chút về tình hình của Khổng Tước, cô ấy đang gặp quẻ Khốn.

Chương 58

Giờ này chắc là Khổng Tước đã bị nhốt lại rồi, người của trại Già Long e là cũng đang đuổi tới...” Bàn Tử có chút lo lắng cho an nguy của Khổng Tước, nhưng hắn càng khinh bỉ hành vi của trại Già Long hơn: “Mấy kẻ này lại đi ra tay với một cô bé con, thật quá không ra gì...” Tô Mặc thở dài: “Cũng là do chúng ta hại Khổng Tước, nhưng tôi đã tính rồi, cô ấy không có nguy hiểm đến tính mạng.

Chúng ta mau chóng tìm được Mộc Trần Châu, sau đó quay về cứu cô ấy ra là được...” “Rầm!” Bè gỗ như va phải thứ gì đó, thân bè rung lắc dữ dội, tưởng chừng sắp tan rã.

Tô Mặc nhanh tay lẹ mắt, đỡ lấy Bàn Tử và Lão Hồ, ngăn hai người ngã xuống nước.

Tô Mặc cảnh giác nhìn quanh: “Có nguy hiểm, mọi người chậm lại chút...” “Cái gì!” Nghe Tô Mặc nói, Lão Hồ, Bàn Tử và Tuyết Lê Dương đều vô cùng kinh ngạc.

Chỗ này còn chưa tới Trùng Cốc mà?

Đã có nguy hiểm rồi?

Hiến Vương này cũng quá đáng lắm rồi!

Kinh ngạc thì kinh ngạc, nhưng đối với phán đoán của Tô Mặc, mọi người đều yên tâm tuyệt đối, vội vàng đề cao cảnh giác.

Bè gỗ di chuyển rất chậm.

Không bao lâu sau, Tuyết Lê Dương đứng ở mũi bè, nhìn thấy từng vật thể màu đen treo ngược phía trước, không kìm được hỏi: “Đó là cái gì?” Tô Mặc liếc mắt nhìn, nói: “Nhân dũng (tượng người), xem ra vừa rồi chúng ta chạm phải cơ quan gần đây, mọi người cẩn

thận chút!" "Rắc rắc!" Lúc này, bên tai mọi người truyền đến tiếng dây leo đá bên trong vách đá chuyển động.

Mọi người cẩn thận quan sát tứ phía.

Tô Mặc lại nói: "Đây là tiếng dây leo chuyển động, mọi người nhìn xem, mấy cái nhân dũng kia có phải đều dùng dây leo treo lên không, xem ra cơ quan đã khởi động rồi!" Bàn Tử dùng đèn pin chiếu vào: "Đúng thật, Hiến Vương cũng quá ác rồi, cơ quan bố trí đến tận đây..." Tô Mặc suy tư một lát, móc ra hai khối Văn Hương Ngọc trong tay đưa cho Tuyết Lê Dương và Lão Hồ: "Đeo vào, thứ này có chút tác dụng đuổi muỗi trừ tà, có thể sẽ hữu dụng!" Thấy Lão Hồ và Tuyết Lê Dương đều có bảo bối, Bàn Tử cuống lên: "Tô tiểu ca, còn tôi, bảo bối của tôi đâu?" Vân Nam nhiều quái vật, hai khối Văn Hương Ngọc có thể đuổi côn trùng này là bảo bối hiếm có.

Tô Mặc nói thẳng: "Trình độ tạo nghiệp của cậu cao quá, Văn Hương Ngọc bảo vệ không nổi, cậu đi theo tôi, tôi đích thân bảo vệ cậu..." Được Tô Mặc bảo vệ còn mạnh hơn Văn Hương Ngọc gấp nhiều lần, nhưng nghe lời Tô Mặc nói, trong lòng Bàn Tử rất ủy khuất.

Cái gì gọi là trình độ tạo nghiệp quá cao?

Bàn gia ta năm xưa cũng là tay cừ khôi nghen!

Bè gỗ lướt qua bên cạnh nhân dũng, Tuyết Lê Dương dùng đèn pin quan sát kỹ lưỡng.

Lão Hồ cũng nheo mắt nhìn một hồi, nói: "Mấy người này có cao có thấp, béo gầy, nam nữ già trẻ đều có.

Hoàn toàn không giống nhân dũng được chế tác theo tiêu chuẩn thống nhất thời Tần Hán.

Muốn làm thành như vậy, chi phí rất cao, không thực tế lắm."

“Lão Hồ nói không sai.

Đây hẳn là Đằng thuật (thuật dây leo) thịnh hành ở Điền Nam thời Hiến Vương.

Hiến Vương là một đại Vu vương thời Cổ Điền Quốc, thủ đoạn quỷ dị độc ác.

Đám nhân dũng sống này chắc chắn xuất phát từ tay Hiến Vương.” Tuyết Lê Dương bỗng nhiên nhớ ra điều gì, hối thúc Bàn Tử và Lão Hồ: “Lão Hồ, Bàn Tử đi mau, trong cơ thể mấy người này có cổ trùng!” Tô Mặc cũng nói: “Đi mau, nơi này không thể ở lâu, chỉ cần dây leo bên trên đứt đoạn, độc trùng bên trong sẽ thức tỉnh!” Thấy Tô Mặc cũng nói vậy, Bàn Tử tự nhiên không dám lơ là, cầm lấy mái chèo, dùng sức bình sinh mà chèo.

Chưa được bao lâu, mọi người xuyên qua khu vực nhân dũng, vừa thở phào nhẹ nhõm, bên tai bỗng truyền đến tiếng “Bùm”.

Tiếng vật nặng rơi xuống nước, kích khởi một mảng bọt nước lớn.

Bàn Tử theo bản năng nhìn ra sau, chỉ thấy đám nhân dũng vốn đang treo ngược kia cái nọ nối tiếp cái kia rơi xuống nước.

Bàn Tử biến sắc: “Thế này là ý gì, không nỡ để Bàn gia rời đi sao?” Lão Hồ sắc mặt run lên: “Bàn Tử, đừng có lắm mồm nữa, nhân dũng xuống nước thì cổ trùng bên trong khẳng định sắp tỉnh rồi, đi mau...” Lão Hồ và Bàn Tử vội vàng tăng tốc chèo thuyền, ngay cả Tuyết Lê Dương cũng rút dù Kim Cương sau lưng ra bắt đầu giúp một tay.

“Ào!” “Ào ào!” Đám nhân dũng đang treo lơ lửng kia bắt đầu rơi xuống nhanh như mưa rào.

Chỉ một lát sau, toàn bộ nhân dũng đều rơi xuống nước, tất cả cổ

trùng bắt đầu thức tỉnh, nhao nhao phá vỡ lớp màng bảo vệ của mình, bắt đầu nhảy nhót trong nước.

Bàn Tử kinh hô: "Mẹ kiếp, đây là cái quái gì thế?" Lão Hồ kiến thức rộng rãi, lập tức nhận ra vật này: "Đây có thể là Thủy Trệ Phong (ong nước), hút máu, nhưng sẽ không rời khỏi mặt nước.

Chỉ cần không rơi xuống nước thì chắc là không sao!" "Vo ve vo ve!" Lão Hồ vừa dứt lời, tất cả Thủy Trệ Phong chấn cánh bay cao, nhảy lên không trung lao về phía mấy người Tô Mặc.

Vả mặt đôm đốp!

Bàn Tử không kịp mắng Lão Hồ, dùng sức chèo thuyền, Tuyết Lê Dương bung dù Kim Cương bảo vệ mọi người.

Đám Thủy Trệ Phong bay tới nhao nhao đâm vào dù Kim Cương, lại rơi xuống nước.

Nhìn vô số Thủy Trệ Phong đang bay tới, Tô Mặc rung người, vận chuyển huyết khí Thanh Long, lập tức quát lớn một tiếng: "Cút!" Khí lãng cuồn cuộn, âm thanh truyền thẳng lên mây xanh, lập tức, tất cả Thủy Trệ Phong nhao nhao rơi xuống mặt nước, không dám ngoi đầu lên nữa.

Nhìn thấy cảnh này, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, như trút được gánh nặng.

Thấy Thủy Trệ Phong không ngoi lên nữa, Tô Mặc mới nói: "Lão Hồ nói đúng, đây xác thực là Thủy Trệ Phong, có điều chắc là bị biến dị rồi..." Tuyết Lê Dương cảnh giới nhìn quanh, đột nhiên lại kinh hô: "Sao mặt nước đều biến thành màu đỏ thế này!" Lão Hồ, Bàn Tử và Tô Mặc quay đầu nhìn lại, quả đúng là như vậy.

Ngay vị trí bốn người vừa đi qua đã bị máu tươi nhuộm đỏ một mảng, máu me đầm đìa, mùi máu tanh nồng nặc.

Tô Mặc mở Hoàng Kim Đồng liếc mắt nhìn xuống mặt nước: "Dưới nước có thực nhân ngư (cá ăn thịt người), Thủy Trệ Phong lại bị thực nhân ngư dưới nước ăn sạch sành sanh rồi!" Mặc dù mặt nước đỏ ngầu, nhưng dưới sự quan sát của Hoàng Kim Đồng, thực nhân ngư dưới nước hiện lên rõ mồn một.

Bàn Tử kiếp sau dư sinh có chút tức giận: "Thế này là ý gì a.

Lại là nhân dũng, lại là nuôi cổ, lại là Đẳng thuật.

Cái tên Hiến Vương này rốt cuộc là thứ quái gì vậy!" Lão Hồ lắc đầu: "Quỷ mới biết, có điều cũng tốt, cứ để Thủy Trệ Phong và thực nhân ngư tự tương tàn đi, còn hơn là tìm chúng ta gây phiền phức!" Tuyết Lê Dương cũng đáp lời: "Không sai.

Đi mau thôi, đừng quên phía sau chúng ta còn có người của trại Già Long!" "Đúng ha.

Chúng ta còn phải sớm tìm được Mộc Trần Châu, quay về cứu Khổng Tước nữa!" Bàn Tử nói xong liền tiếp tục bắt đầu làm việc.

Rất nhanh, bốn người an toàn rời đi, đến một nơi có thể cập bờ.

"Lần này lại nhờ có Tô tiểu ca, nếu không chúng ta thảm rồi.

Trong nước này vừa có Thủy Trệ Phong vừa có thực nhân ngư, quá mẹ nó dọa người." Bàn Tử nhảy lên bờ, cảm tạ.

Tô Mặc cười cười: "Đều là anh em, đừng nói vậy..." "Đi thôi, trạm kế tiếp!" Bên kia, ngay khi bốn người Tô Mặc rời khỏi bè gỗ.

Đội ngũ trại Già Long cũng ngồi mấy chiếc bè trúc đuổi vào hang động nước.

Nhìn trái nhìn phải không thấy bóng người, không ít người lập tức sinh nghi: "Tộc trưởng, chúng ta đuổi lâu như vậy rồi.

Sao vẫn chưa thấy tung tích bọn họ?" "Không sao!" Tộc trưởng

trại Già Long cầm cây súng dài dùng khi đi săn, tỏ ra vô cùng tự tin: "Bọn họ muốn đi Trùng Cốc chỉ có một con đường, ra khỏi hang nước chính là rừng rậm lớn, chỉ dựa vào mấy kẻ ngoại lai này muốn đi ra ngoài, quả thực còn khó hơn lên trời..." Mọi người nghĩ nghĩ, cảm thấy tộc trưởng nói cũng có lý, con đường này tổ tông bọn họ đi mấy ngàn năm, nhất cử nhất động ở đây bọn họ đều rất rõ ràng.

Chương 59

"Đi..." Người trại Già Long gia tăng tốc độ, nhanh chóng hướng về phía Trùng Cốc. ...

Tô Mặc dẫn theo Lão Hồ, Tuyết Lê Dương ba người đi ra khỏi hang động nước, theo chỉ dẫn trên bản đồ của Trần Mù, đi vào trong rừng rậm mênh mông.

Bốn người đi liên tục mấy tiếng đồng hồ, từ lúc trời còn nắng gắt đến khi sắc trời dần tối.

Cuối cùng, màn đêm dần buông xuống.

Bốn người bật đèn pin, tốc độ từ từ giảm lại.

Bàn Tử chiếu đèn về phía cái cây lớn phía trước, nói: "Ái chà.

Tôi nói này, đằng kia có cây đa lớn này.

Các cậu nhìn xem, hai gốc ôm lấy nhau, có phải là phu thê thụ không?" Tuyết Lê Dương nhìn ánh trăng, nói với Tô Mặc: "Ban đêm đi đường khó phân biệt phương hướng.

Tôi thấy chúng ta nghỉ lại đây đi!

Mai hãy đi..." Tô Mặc biết nơi này có một thứ đặc biệt quan trọng, gật đầu nói: "Được, chúng ta đi cả ngày rồi, tối nay nghỉ ngơi ở đây đi." Lão Hồ gật đầu đồng ý: "Bàn Tử, chúng ta đi kiếm ít cành cây, nhóm lửa lên..." "Tuân lệnh..." Bàn Tử vẫn rất có giác ngộ của một người lính, xoay người liền theo Lão Hồ đi kiếm củi.

Một lát sau, hai người ôm một đống củi trở về.

Tô Mặc xếp củi, lấy bật lửa châm lên, ngọn lửa hừng hực bốc lên, bốn người ngồi quây quần, cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Tô Mặc lại từ trong ba lô lấy đồ hộp, bình nước, còn có lương khô ra chia cho mọi người.

"Đinh đinh đinh, đinh đinh, đinh đinh đinh!" Tuyết Lê Dương nhíu mày: "Mọi người nghe xem, đây là tiếng gì?" Bàn Tử đầy mặt nghi hoặc: "Tiếng động?

Tiếng gì?

Ở đâu có tiếng động?" Tô Mặc uống một ngụm nước, nói: "Là tiếng đinh đinh, tương tự như máy điện báo phát ra!" Tuyết Lê Dương nhắm mắt lại, lại cẩn thận lắng nghe một hồi: "Không sai, hình như còn là mã Morse ba ngắn ba dài ba ngắn!" Bàn Tử càng hồ đồ: "Ba ngắn ba dài ba ngắn là ý gì?" Đồ ngốc, hỏi gì cũng không biết.

Tô Mặc bất đắc dĩ lắc đầu, giải thích: "Tín hiệu cầu cứu thông dụng quốc tế, SOS!" Bàn Tử kinh hãi nhìn bốn phía tối tăm mờ mịt, sợ hãi nói: "Tình huống gì vậy, sao tôi cái gì cũng không nghe thấy a?" Bàn Tử bị mấy người nói cho hoang mang tột độ.

Là các người bị ma nhập hay là tôi bị ma nhập đây?

Nhìn bộ dạng kinh sợ của Bàn Tử, Tô Mặc cũng cảm thấy buồn cười.

Cái tên Béo này có lúc gan đặc biệt nhỏ, nhưng khi nhìn thấy bảo bối thì gan lại to bằng trời.

Nghèo làm người ta bạo gan đấy hả?

"Đinh đinh, đinh, đinh đinh đinh, đinh, đinh đinh!" Âm thanh quen thuộc lại vang lên, lần này không chỉ Tuyết Lê Dương, ngay cả Hồ Bát Nhất cũng nghe rõ mồn một.

Thật sự có tiếng động!

Trong khu rừng rậm ít dấu chân người này lại có tiếng mã Morse,

đúng là mẹ nó tà môn!

Bàn Tử trốn sau lưng Tô Mặc, nuốt nước miếng: "Lần này cũng là cái SOS gì đó hả?" Tuyết Lê Dương lại nghe một lúc, sắc mặt bỗng nhiên trở nên ngưng trọng: "Là mã Morse..." "Nhưng lần này không phải SOS, mà là D, E, A, D...

DEAD, đây là tín hiệu tử vong!" Nói xong, Tuyết Lê Dương liền đứng dậy, nhìn cây đa lớn phía sau, nói: "Chỗ này có cổ quái!" Tô Mặc rõ ràng hơn bất cứ ai về sự cổ quái bên trong, hắn ôm lấy eo Lão Hồ và Tuyết Lê Dương: "Bàn Tử, cậu cứ ở đây đợi một lát, chúng tôi lên trên xem thử..." Bàn Tử nhìn bốn phía âm u, cũng có chút hoảng hốt: "Sao không mang tôi theo với!" "Cậu nặng quá!

Tôi ôm không nổi!" Nói xong, Tô Mặc túm lấy Tuyết Lê Dương và Lão Hồ, trực tiếp vận dụng khinh công Đạp Tuyết Vô Ngân, nhảy một cái lên giữa không trung, tiếp đó nhẹ nhàng mượn lực trên thân cây khổng lồ, ba người dễ dàng lên tới trên cây.

"....." Nhìn ba người cứ thế biến mất trước mặt mình, bên tai còn văng vẳng câu nói của Tô Mặc, khóe miệng Bàn Tử giật giật.

"Mẹ nó, xem ra Bàn gia phải giảm béo rồi, lần sau gặp nguy hiểm muốn chạy...

Tô tiểu ca cũng ôm không nổi tôi a!" Bàn Tử lần đầu tiên câm nín như vậy.

Trên cây, ba người phát hiện một mảnh xác máy bay, Tuyết Lê Dương quan sát tiêu ngữ trên máy bay, nói: "Đây là máy bay vận tải của Mỹ, chỉ là không biết vì sao lại xuất hiện ở Điền Tây..." Ba người vừa nói vừa đi vào bên trong máy bay.

Lão Hồ nhìn quanh, có chút không chắc chắn nói: "Những năm 1940 mà, lúc đó đánh tiểu Nhật Bản, máy bay Mỹ rơi ở biên giới Tây

Nam không có một ngàn thì cũng có tám trăm, cái này không chừng là máy bay vận chuyển vật tư quân dụng cho quân viễn chinh!" "Chi chi chi chi!" Đột nhiên, buồng lái máy bay truyền đến một tiếng động lớn.

Ba người dùng đèn pin chiếu qua xem.

Liền thấy cái đầu của phi công, vốn dĩ đang nghiêng ngả, bây giờ lại đang từ từ quay lại ngay ngắn.

Lão Hồ và Tuyết Lê Dương giật nảy mình, vội vàng nấp sau lưng Tô Mặc.

"Tiểu ca..." Lão Hồ sắc mặt khó coi: "Con quỷ này chắc không bằng Tinh Tuyệt Nữ Vương, nó không phải đối thủ của cậu!" Biết không phải đối thủ của tôi mà hai người còn sợ thế làm gì?

Tô Mặc đảo mắt, rút khẩu súng lục sau lưng ra.

"Đoàng!" Tiếng súng vang lên, một kích trúng đích.

Không chỉ bắn bay mũ bảo hiểm, mà ngay cả con vật đang đội mũ bảo hiểm cũng bị lực xung kích đập thẳng vào kính trước buồng lái.

Tấm kính vốn đã nứt vỡ, cú này trực tiếp làm nó vỡ tan tành.

"Oác!" Con điêu ngạc (chim cú mèo khổng lồ) thảm thiết kêu lên một tiếng.

Tô Mặc nhướng mày lạnh lùng, huyết khí Thanh Long đột nhiên phun trào: "Cút!" Điêu ngạc cảm nhận được luồng uy áp lẫm liệt vô cùng kia, vội vàng gian nan bò dậy bay ra ngoài cửa sổ.

Tuyết Lê Dương thò đầu ra: "Đó là... chim cú mèo?" Tô Mặc lắc đầu: "Điêu ngạc.

Có điều con điêu ngạc này thành tinh rồi!" Mọi người thở phào nhẹ nhõm, kiểm tra tứ phía một chút, phát hiện đều là vũ khí, trong đó có cả súng tiểu liên Thompson kinh điển.

Vũ khí của mọi người đều là Đại Kim Nha thông qua Giải gia mà kiếm được, đều là vũ khí sát thương mạnh nhất thập niên 80, mấy người không đổi súng.

Có điều nhân lúc Lão Hồ và Tuyết Lê Dương không chú ý, Tô Mặc vẫn thu vũ khí vào không gian hệ thống.

Hiện tại không dùng đến, không có nghĩa là sau này không dùng đến.

Kiểm tra xung quanh một chút, Lão Hồ cũng không phát hiện dị thường gì, Tô Mặc ôm lấy hai người nhảy xuống đất.

Chương 60

"Tô tiểu ca, Lão Hồ!" Bàn Tử nhìn thấy ba người Tô Mặc, lập tức gọi: "Trong gốc cây đa lớn này lại có một cỗ quan tài màu đỏ!" Mấy người lại gần xem xét, phát hiện quả nhiên có một cỗ quan tài màu đỏ.

Lão Hồ phá lệ khen Bàn Tử một câu: "Bàn Tử, cậu làm khá lắm!" Bàn Tử có chút ngại ngùng: "Tôi mà, thấy mọi người mãi không xuống, nên đi vệ sinh gần đó, không ngờ lại phát hiện cái quan tài này..." Cái quan tài có mùi!

Nụ cười trên mặt Lão Hồ cứng đờ, mắng: "Tôi bảo sao có mùi phân, hóa ra là do thằng nhãi cậu làm..." ...

Nghe Bàn Tử nói, Tô Mặc phì cười, hắn cảm thấy Bàn Tử đúng là tổ trưởng tổ hoạt náo.

Cuộc sống trộm mộ vốn khô khan tẻ nhạt, vì có sự gia nhập của Bàn Tử mà trở nên thú vị, thậm chí hài hước hơn hẳn.

Tô Mặc bước lên trước, ngẩng đầu nhìn một cái, nói: "Mọi người chờ chút, tôi lôi nó ra..." Nói rồi, Tô Mặc tóm lấy quan quách, trời sinh sức lực lớn, trực tiếp lôi quan tài ra ngoài.

Cũng nặng phết!

Tô Mặc lẩm bẩm một tiếng, sau đó đặt quan tài xuống đất.

Khai quan, lấy bảo bối, sao có thể thiếu Bàn Tử được!

Bàn Tử tiến lên, nịnh nọt như thường lệ: "Tô tiểu ca, tư thế Bá Vương, ngài nghỉ ngơi trước đi.

Mở quan tài để tôi, để tôi..." "Được!" Tô Mặc xua tay, cũng không để ý.

Bàn Tử lom khom bên quan tài, nhìn tới nhìn lui: "Này mọi người nói xem, cái quan tài này rốt cuộc làm bằng gì thế, là thủy tinh hay là ngọc a!" "Cái này tôi nhìn sao giống đá kê huyết ở Phan Gia Viên thế nhỉ..." Đáng tiếc, không ai thèm để ý Bàn Tử, sự chú ý của mọi người đều không nằm ở chất liệu quan tài.

Quan tài!

Tên biến thái nào lại thích sưu tập thứ này chứ!

Trong nhà bày mấy cỗ quan tài, nghĩ thôi cũng thấy mẹ nó rợn người!

Thứ Tô Mặc đang nhớ thương lúc này là cây quyền trượng bên trong quan tài, đó là chìa khóa có thể mở ra Thiên Cung Thần Điện.

Tuyết Lê Dương đầy mặt nghi hoặc: "Quan tài này đặt trong cây... trong phong thủy có thuyết pháp gì không?" Bàn Tử ngồi xổm bên quan tài, phụ họa nói: "Tô tiểu ca, Hồ gia, hai người hiểu biết nhiều, giải thích chút đi..." Lão Hồ nhìn ra bốn phía: "Địa thế nơi này đông cao tây thấp, là một bồn địa sâu không thấy đáy, quá mức cô tuyệt.

Cho nên tuyệt đối không phải nơi an đặt quan tài!" "Hơn nữa từ xưa đến nay tu mộ xây phần giảng cứu là có phong có thụ (cây).

Cây phải trồng trước gò đất, khiến bố cục toàn bộ lăng mộ có tượng che chở con cháu!" "Tôi đúng là chưa từng thấy ai nhét quan tài vào trong cây, cái này không phù hợp lý luận phong thủy.

Quan trọng nhất là cũng không ra thể thống gì!" Câu nói của Bàn Tử đúng là làm khó Lão Hồ, Lão Hồ nhíu mày chặt lại thành chữ "Xuyên".

Bàn Tử cười: "Này Lão Hồ, có phải trong Thập Bát Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật gia truyền nhà ông không có cái thuyết pháp đặt quan tài trong cây này không..." "Này này này..." Lão Hồ cầm

đèn pin chiếu vào mặt Bàn Tử, cắt ngang: "Tôi bảo này, ông có biết đếm không đấy, đó là Thập Lục Tự (16 chữ).

Nhà ông mới là Thập Bát Tự (18 chữ)..." Nhìn cặp dở hơi này, Tô Mặc cũng cực độ câm nín: "Được rồi được rồi..." Thấy Tô Mặc lên tiếng, Lão Hồ và Bàn Tử mới ngừng đấu võ mồm, Bàn Tử lại hỏi: "Tô tiểu ca, cậu kiến thức rộng rãi, cậu nói xem vì sao quan tài này lại ở trong cây..." Tô Mặc gật đầu: "Lão Hồ vừa rồi nói chỉ là lý luận phong thủy tu mộ xây phần của nhà bình thường.

Hiến Vương này không đơn giản đâu, mọi người đừng quên Mộc Trần Châu cũng gọi là Phượng Hoàng Đảm, truyền thuyết có thể khiến người ta trường sinh..." "Nếu nhìn cả cái Trùng Cốc này, nơi dưới chân chúng ta đây chính là bồi lăng của Hiến Vương!" "Lại căn cứ vào tinh tượng tinh vị mà xem, cả Trùng Cốc uyển như một đại trận độ kiếp thành tiên của Đạo gia, vậy thì mộ Hiến Vương tất nhiên hội tụ thiên địa linh khí của cả Trùng Cốc, Hiến Vương này là muốn thành tiên!" Thành tiên?

Tuyết Lê Dương kinh rớt cằm: "Không thể nào, thời xưa bao nhiêu đại hoàng đế đều không thể thành tiên, hắn chỉ là một cái thảo đầu thiên tử (vua cỏ/tự xưng) thống lĩnh mấy chục vạn dân chúng thì dựa vào đâu?" Tô Mặc nói trúng tim đen: "Hiến Vương này lại có Mộc Trần Châu mà các hoàng đế khác không có!" "....." Tuyết Lê Dương lập tức cứng họng.

Đúng vậy, Mộc Trần Châu này quả thực có chút thần dị.

Tinh Tuyệt Nữ Vương, Hán Vũ Đế, Đường Thái Tông, bao nhiêu bá chủ kiêu hùng thời xưa đều đánh chủ ý lên Mộc Trần Châu.

Bàn Tử nói: "Tô tiểu ca, quan tài này nếu là bồi quan (quan tài chôn theo) của Hiến Vương, vậy đồ bồi táng bên trong khẳng định không ít a!" Tô Mặc lắc đầu: "Nếu đây là bồi quan của Hiến Vương,

vàng bạc ngọc khí thật sự sẽ không nhiều.

Đối với một người muốn thành tiên mà nói, vàng bạc chẳng qua chỉ là đá trong hố xí mà thôi, tôi đoán đồ bồi táng nhất định là thứ có thể giúp hắn thành tiên...” Bàn Tử ngẩn ra: “Hả?” Tô Mặc cười: “Đừng hả nữa, cậu không phải muốn khai quan sao?

Có vàng bạc châu báu hay không, mở ra chẳng phải sẽ biết liền à...” Bàn Tử gật đầu: “Đúng đúng đúng, Tô tiểu ca nói đúng, mở ra là biết, Lão Hồ, lại đây, giúp một tay!” Có Tô Mặc ở đây, Bàn Tử cũng lười thắp đèn (theo quy tắc Mô Kim), âm hồn ngàn năm Tô tiểu ca còn giết được, giờ cũng chẳng kém cái gã bán tiên Hiến Vương này.

“Được!” Bàn Tử, Lão Hồ hai người dùng sức đẩy nắp quan tài ra.

Tô Mặc và Tuyết Lê Dương rảo bước tiến lên.

Chỉ thấy trong quan tài đầy ắp chất lỏng màu đỏ, ngoài ra không thấy gì khác.

Bàn Tử khá là nghi hoặc, gãi đầu: “Mọi người nói xem cái thứ đỏ lòm này có phải là máu không?” Tuyết Lê Dương cúi người xuống, ngửi ngửi: “Không có mùi máu tanh, ngược lại có mùi thảo dược rất nồng.

Xem ra chất lỏng màu đỏ này dùng để chống phân hủy, công năng tương tự như formalin dùng trong y tế hiện đại...” “Rắc rắc!” Một trận tiếng cơ quan truyền đến.

Bốn người vội vàng nhìn lại.

Chỉ thấy chất lỏng màu đỏ trong quan tài đang từ từ chuyển động, không bao lâu sau, một thi thể đeo mặt nạ vàng được nâng lên.

Trên thi thể còn đặt một cây quyền trượng khắc hoa văn rồng hổ.

Thấy cảnh này, Bàn Tử có chút kinh ngạc: “Cổ thi?

Bảo quản tốt thế sao?" Lão Hồ cũng nhìn thoáng qua, nói: "Xem ra Dương tiểu thư nói đúng, vừa rồi cái chất lỏng màu đỏ kia đúng là dùng để chống phân hủy..." "Này này này, mọi người thấy không, kia có một cái mặt nạ này.

Hình như là vàng..." Bên này, Bàn Tử lại có phát hiện mới: "Còn cả cây quyền trượng này nữa, là ngọc hả?" Tuyết Lê Dương nhìn mặt nạ, phỏng đoán: "Mặt nạ này chắc là thứ pháp sư hoặc tế tư đeo trong nghi thức, mọi người nhìn những hình xoáy ốc từng vòng trên đó xem..." Tuyết Lê Dương ngừng một chút: "Nó... có giống nhãn cầu không?" Tô Mặc gật đầu, nói: "Không phải giống, mà là y hệt cái vết ban đỏ nguyền rủa trên người các cô cậu!" Nghe Tô Mặc nói, Bàn Tử cúi đầu liếc nhìn, hắc, còn đừng nói nữa, đúng là y hệt.

Giọng Tuyết Lê Dương lộ vẻ vui mừng: "Xem ra Mộc Trần Châu thật sự nằm trong tay Hiến Vương, chúng ta đến đúng chỗ rồi..." Bàn Tử bĩu môi, nói: "Cái đó còn phải nói, Tô tiểu ca chẳng phải đã nói từ sớm rồi sao..." Lão Hồ thì bắt đầu suy đoán thân phận thi thể: "Mặt nạ vàng, quyền trượng rồng hổ, cách ăn mặc này... người này không phải là Đại tế tư của Hiến Vương chứ..." Tô Mặc nói: "Gần như vậy, người này cho dù không phải Đại tế tư thì cũng là tâm phúc của Hiến Vương, nếu không hắn sẽ không được Hiến Vương táng ở đây..." "Bàn Tử, thu cái mặt nạ vàng và quyền trượng rồng hổ lại, đặc biệt là cây quyền trượng rồng hổ này, về sau nó còn có công dụng lớn!" "Tuân mệnh!" Bàn Tử cười hi hi giơ tay chào kiểu quân đội: "Tô đại soái!" Nói rồi, Bàn Tử liền lấy hai món đồ kia ra, lấy vải lau sạch chất lỏng màu đỏ bên trên, bỏ vào ba lô cất đi.

"Bảo bối tốt a...

Ơ đây là?" Bàn Tử cúi đầu, nhìn thấy trên nắp quan tài còn khắc tranh gì đó.

“Này này này, Hồ gia, Tô tiểu ca, mọi người qua đây xem, trên nắp quan tài này khắc cái gì thế?” Bàn Tử vừa nói vừa đi về phía nắp quan tài, thấy thế, Tô Mặc, Tuyết Lê Dương và Lão Hồ cũng đi qua.

Bốn người nhìn thấy trên nắp quan tài khắc một tòa đại điện, quanh đại điện mây mù lượn lờ, uyển như tiên cảnh.

“Đây là cái gì?” Bàn Tử nhìn chằm chằm đồ hình vân vụ, xem đi xem lại: “Cung điện này xây trên đám mây.

Chẳng lẽ Hiến Vương kia xây cung điện trên trời...” Lão Hồ lắc đầu, trực tiếp phản bác: “Không thể nào, Hiến Vương này chỉ là một tiểu vương biên thùy, sao có thể có bản lĩnh thần tiên xây nhà trên trời...” Bàn Tử nghĩ nghĩ, cảm giác Lão Hồ nói cũng có lý, cười nhạo nói: “Đúng đúng đúng.

Chương 61

Tôi thấy Hiến Vương lão nhi kia cũng là đang cố làm ra vẻ bí hiểm ở đây thôi!

Thảo đầu thiên tử!

Ra vẻ cái gì chứ!" Ai, lần này lại để Bàn Tử đoán đúng rồi, Hiến Vương thật sự là xây cung điện trên trời.

Tô Mặc cười cười: "Hoặc có lẽ mọi người đều đánh giá thấp Hiến Vương, mưu đồ của Hiến Vương rất lớn..." Đang nói chuyện, đột nhiên Tô Mặc như phát giác ra điều gì, vội vàng quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy từ trong quan tài đỏ như máu tràn ra từng cái, từng cái thứ gì đó giống như dây leo màu đỏ.

Tô Mặc nhướng mày, nhắc nhở: "Cẩn thận!" Lão Hồ ba người đang nghiên cứu nắp quan tài không hiểu ra sao nhìn về phía Tô Mặc, sau đó lại thuận theo ánh mắt Tô Mặc nhìn về phía quan tài.

"Mẹ kiếp..." Bàn Tử hét lên: "Đây là cái thứ gì!" Lão Hồ, Bàn Tử, Tuyết Lê Dương vội vàng lùi lại mấy bước, Tô Mặc nhanh chóng chộp lấy khẩu súng trường tự động AK47 trước người, lên đạn, xả thẳng một băng đạn ra ngoài.

"Đoàng đoàng đoàng đoàng đoàng đoàng!" Khói súng tràn ngập, nòng súng đen ngòm phun ra những tia lửa chói mắt.

Ba người Lão Hồ và Tuyết Lê Dương cũng phản ứng lại, nhao nhao rút súng bắn quét về phía đám dây leo.

Dây leo màu đỏ giống như con gián đánh mãi không chết, mặc dù thân hình bị cản trở, nhưng vẫn dùng tốc độ cực chậm trườn về phía trước.

Rất nhanh, Tô Mặc liền phát giác ra không ổn, lập tức gọi Lão Hồ bọn họ dừng lại: "Dừng!" Mọi người tuy đầy mặt nghi hoặc, nhưng vẫn ngoan ngoãn thu súng lại.

"Keng!" Tô Mặc rút kiếm Xích Tiêu ra, phi thân lên trước, kiếm quang lẫm liệt.

Ngay khi nhóm Lão Hồ tưởng rằng Tô Mặc muốn chém đứt dây leo đỏ, lại thấy Tô Mặc lướt qua bên cạnh dây leo, trực tiếp chém đôi cái quan tài phía sau đám dây leo.

"Bùm!" Quan tài nổ tung, chất lỏng màu đỏ phun trào ra, đám dây leo màu đỏ lúc trước còn chuẩn bị tiếp tục tấn công mấy người cũng nhanh chóng khô héo, trở nên vô cùng giòn, giống như lá cây khô, chạm vào là nát vụn.

Lần này, ba người bừng tỉnh đại ngộ, hóa ra đám dây leo đỏ như máu này đều sinh trưởng tràn ra từ trong quan tài, tất cả ngọn nguồn đều nằm ở quan tài.

Ba người Lão Hồ chậm rãi đi đến bên cạnh Tô Mặc, kinh nghi bất định nhìn quan tài trên mặt đất...

Bàn Tử nói: "Mọi người nhìn xem, cái cổ thi kia biến thành xác khô rồi!" Lão Hồ khá là nghi hoặc: "Này tôi bảo, mấy cái sợi thịt đỏ trông giống dây leo này rốt cuộc là thứ gì vậy?" Tuyết Lê Dương suy tư một lát, nói: "Đây giống như một loại nấm ký sinh, vì sinh tồn mới tấn công vật sống.

Đám chất lỏng màu đỏ này không chỉ có thể chống phân hủy, còn có thể cung cấp chất dinh dưỡng cho chúng, cho nên đám sợi thịt này sau khi gặp không khí sẽ được phục sinh..." Bàn Tử gật gù ra chiều đã hiểu: "Ồ, cái này giống như dịch dinh dưỡng nhỉ..." Tuyết Lê Dương kinh ngạc nhìn về phía Bàn Tử, cười nói: "Đại khái chính là ý đó..." Lão Hồ thì cảm khái: "Vừa đến gần Trùng Cốc là bao nhiêu thứ hiếm

lạ cổ quái đều chui ra." Bàn Tử không kìm được gật đầu: "Đúng thế, đây còn chưa vào Trùng Cốc đâu đấy.

Nguy hiểm gặp phải đã không thua kém gì ngôi mộ lớn bình thường, cái này mà đến Trùng Cốc, vào mộ Hiến Vương, không chừng còn xuất hiện thứ quái dị gì nữa!" "....." Lão Hồ trầm mặc, một cỗ cảm xúc mạc danh bao trùm ba người, tràng diện một mảnh tử tịch.

Thấy ba người Tuyết Lê Dương đầy mặt ủ rũ, Tô Mặc an ủi: "Yên tâm đi.

Bất kể gặp phải thứ gì, tôi nhất định sẽ đưa mọi người tìm thấy Mộc Trần Châu, đưa mọi người trở về..." Tuyết Lê Dương, Lão Hồ và Bàn Tử cảm động nhìn về phía Tô Mặc, nghiêm túc gật đầu.

Vừa định nói gì đó, đột nhiên, Tô Mặc nghe thấy bốn phía có động tĩnh.

"Cẩn thận, có người đang tới gần chúng ta!" Vừa nói, Tô Mặc đổi lại sang súng tiểu liên, Lão Hồ, Bàn Tử, Tuyết Lê Dương cũng bắt đầu thay đạn dược.

Không bao lâu sau, bốn người Tô Mặc liền nhìn thấy cách đó một trăm mét có không ít ánh lửa xuất hiện.

Hơn nữa, bọn họ càng lúc càng đến gần vị trí của mình.

"Người trại Già Long...

Mẹ nó, đám người này không nghỉ ngơi à?" Tô Mặc hạ thấp giọng: "Đừng để bọn họ lại gần..." "Đoàng đoàng đoàng đoàng đoàng đoàng!" Tô Mặc nói xong bắt đầu bắn cảnh cáo về phía đám người cách đó một trăm mét, ba người Lão Hồ cũng bắt đầu tìm chỗ ẩn nấp, cầm súng đề phòng.

Tô Mặc cất cao giọng: "Đạn không có mắt, đừng lại gần nữa!"

Lão Hồ cũng hét theo: "Tại sao các người lại bám theo chúng tôi?" Cách đó không xa, đám người trại Già Long bị tiếng súng bất ngờ làm cho giật mình, nhao nhao trốn đi.

Trạch Ngõa hét vọng lại: "Chúng tôi là người trại Già Long, trại chúng tôi luôn coi khách là bạn, không ngờ các người lại dám tự tiện xông vào Trùng Cốc, các người đi Trùng Cốc rốt cuộc là muốn làm gì?" Tô Mặc đáp: "Chúng tôi muốn vào Trùng Cốc tìm thuốc, các người không ngăn được chúng tôi đâu, tôi cũng không muốn làm hại các người!" Trạch Ngõa nói: "Đừng nói nhảm.

Theo chúng tôi về đi!" Tô Mặc trực tiếp bị câu nói này chọc cười, đám người này thật sự coi mình là chủ nhân núi Già Long rồi, đúng là không biết trời cao đất dày.

Tô Mặc giơ súng lên, "Đoàng" một tiếng, trực tiếp bắn bay khẩu súng săn trong tay Trạch Ngõa.

Tô Mặc hét lại lần nữa: "Tôi nói lại lần nữa, chúng tôi đi Trùng Cốc tìm thuốc.

Trùng Cốc không phải địa bàn của trại Già Long các người..." "Còn nữa, thằng nhãi kia.

Cậu nói chuyện khách khí với tôi một chút.

Lần này, tôi nể mặt Khổng Tước tha cho cậu một mạng!" Ngoài trăm mét, tim Trạch Ngõa đập thình thịch, hai tay cũng run rẩy dữ dội.

Thương pháp chuẩn quá!

Đám người này rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Trong lòng Trạch Ngõa có thể nói là vừa kinh vừa sợ.

Nhìn thấy con trai mình mặt đầy sợ hãi đứng tại chỗ, tộc trưởng trại Già Long mở miệng hỏi: "Trạch Ngõa có bị thương không?" Bên

cạnh, fan cuồng nhỏ của Trạch Ngõa là Trát Long cũng đi tới: "Anh họ không sao chứ?" Trạch Ngõa lắc đầu, gắng gượng trấn định: "Không sao, hắn không làm tôi bị thương được đâu..." Tô Mặc đi lên trước mười mấy bước, trực diện với đám người trại Già Long: "Tộc trưởng... bốn người chúng tôi trong tay đều có súng tiểu liên, súng lục, lựu đạn, hỏa lực của chúng tôi xa không phải mấy cây súng săn của các người có thể so sánh!" Tộc trưởng nhìn trang bị trên người Tô Mặc, liền biết người trước mắt này không phải người bình thường, ít nhất là đám người mình không đắc tội nổi.

Nhưng nghĩ đến bảo tàng trong Trùng Cốc, tộc trưởng vẫn cắn răng: "Chúng tôi chắc chắn không thể để các người tiến vào Trùng Cốc, cho dù cậu đánh chết chúng tôi ở đây, chúng tôi cũng không thể để các người vào, Trùng Cốc từ xưa đến nay chính là địa bàn của trại Già Long chúng tôi!" "Trùng Cốc, người ngoài các người không thể vào, đây là tộc quy!" Mẹ nó...

Nghe câu này, trong lòng Tô Mặc dâng lên một ngọn lửa vô danh.

Tộc quy chó má, một đám sơn dã thôn phu chưa thấy qua sự đời, Trùng Cốc là của trại Già Long các người từ bao giờ? 【Đinh!】 【Chúc mừng ký chủ tham dự kịch tình chủ tuyến thế giới Ma Thổi Đèn, Hệ Thống Lựa Chọn Thần Cấp mở ra!】 【Lựa chọn 1: Trại Già Long đều là những kẻ sắp chết, không cần để ý, mặc kệ bọn họ, để bọn họ chết trong mộ Hiến Vương.

Thưởng Thủy Hỏa Ngoa, trí tuệ vĩnh viễn +20...】 【Lựa chọn 2: Đám người trại Già Long này xuất ngôn bất tốn, hung hăng giáo huấn bọn họ một trận.

Thưởng kỹ năng Khôi Tinh Thích Đấu (tuyệt kỹ của Bàn Sơn đạo nhân), không gian hệ thống vĩnh viễn nâng lên 128 mét khối...】 【Lựa chọn 3: Đám người trại Già Long này thực sự quá ồn ào, làm

người ta phiền lòng, giết sạch tộc nhân trại Già Long đang truy kích.

Thưởng Dù Kim Cương, mẫn tiệp vĩnh viễn +20...】 Phần thưởng lần này đúng là tương đối phong phú a!

Đặc biệt là Khôi Tinh Thích Đấu, đó chính là tuyệt kỹ của Bàn Sơn đạo nhân, năm xưa Chá Cô Tiêu dựa vào bản lĩnh này mà tung hoành nhiều ngôi cổ mộ, hưởng uy danh trong giang hồ.

Thấy Tô Mặc trầm mặc không nói, tộc trưởng trại Già Long tưởng hắn sợ rồi, mặt lộ vẻ đắc ý: "Trùng Cốc là của trại Già Long chúng tôi, các người không được vào, mau chóng rời đi, tôi sẽ coi như chuyện này chưa từng xảy ra..." "Nói nhảm!" Trong mắt Tô Mặc lóe lên hàn quang, ném vật nặng trong tay xuống trực tiếp lao về phía đám người trại Già Long.

Đám người trại Già Long vốn còn đang đối đầu với mấy người Tô Mặc, thấy Tô Mặc đột nhiên lao về phía bọn họ, tất cả mọi người đều ngẩn ra.

Chương 62

Thế này là ý gì?

Muốn đơn đấu với chúng ta?

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, có người thậm chí suýt bật cười.

Trang bị của mình đúng là không bằng đối phương, nhưng công phu quyền cước, đám hán tử lớn lên từ nhỏ trong núi này cũng không phải người thành phố có thể so sánh.

"Lên!" Trạch Ngõa cũng đang cần một cơ hội lập uy, thấy Tô Mặc lao tới, hắn hét lên với tộc nhân bên cạnh.

"Bắt sống cho ta.

Cho bọn họ chút giáo huấn!" Nghe tiếng, tất cả tộc nhân nhao nhao lao về phía Tô Mặc.

Trạch Ngõa lại dừng ở tại chỗ, dường như là muốn để đàn em của mình thử thực lực Tô Mặc, thuận tiện làm suy yếu thể lực đối phương.

Nhóc con, tính toán hay lắm!

Có điều cậu tính sai người rồi!

Tô Mặc cười lạnh liên hồi, trong nguyên tác, tâm tư muốn làm tộc trưởng của tên nhóc này vô cùng mạnh, người không biết còn tưởng hắn đang tranh ngôi hoàng đế ấy chứ.

Mắt thấy sắp giáp lá cà với đám người trại Già Long, Tô Mặc tung ra khinh công Đạp Tuyết Vô Ngân.

Nhảy một cái lên giữa không trung, vừa vặn tới ngay phía trên đám người trại Già Long.

Lúc hạ xuống liền tung cước đá về phía đám người bên dưới.

Một luồng khí áp vô hình phun trào, mọi người sắc mặt run lên, thân thể xô đẩy chen chúc nhau, trực tiếp ngã xuống một nửa.

"Bịch!" Khoảnh khắc chạm đất, Tô Mặc múa Thái Cực Quyền, sức mạnh hơn trăm cân có thể nói là một quyền một mạng, tiếng kêu rên vang khắp nơi, trong nháy mắt trên mặt đất chỉ còn lại vài người đứng vững.

"Mày..." Nhìn thấy Tô Mặc lao thẳng về phía mình, A Đạt rõ ràng hoảng sợ, ngay khi hắn tưởng mình cũng sẽ ngã xuống, nắm đấm của Tô Mặc lại dừng lại ở vị trí cách hắn chưa đến ba centimet.

"Nể mặt Khổng Tước... tha cho mày một lần!" Tô Mặc lầm bầm một tiếng, sau đó nhanh chóng lướt qua người A Đạt, một trận gió âm thổi qua, Tô Mặc trực tiếp xuất hiện trước mặt Trạch Ngõa.

"Hừ!" Tô Mặc hừ lạnh một tiếng, vươn tay bóp cổ Trạch Ngõa nhấc lên giữa không trung, nói: "Vừa rồi mày sủa cái gì?" "Ách, ách ách!" Trạch Ngõa hai chân rời đất, thân thể không ngừng giãy dụa giữa không trung.

Tô Mặc nghiêng đầu, hét lớn với tộc trưởng ở xa xa: "Này, lão già, tôi tha cho các người lần cuối cùng..." Nói rồi, Tô Mặc ném Trạch Ngõa đã thoi thóp xuống đất: "Nếu các người thực sự không sợ chết, vậy thì tiếp tục bám theo chúng tôi..." Trong nguyên tác, đám người này ngoại trừ A Đạt, tuyệt đại đa số đều chết trong Trùng Cốc, những kẻ này đều là người sắp chết, Tô Mặc lười nói nhảm với bọn họ. 【Đinh...】 【Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ lựa chọn, phần thưởng kỹ năng Khôi Tinh Thích Đấu (tuyệt kỹ Bàn Sơn đạo nhân), không gian hệ thống vĩnh viễn nâng lên 128 mét khối!】 【Khôi Tinh Thích Đấu: Một loại kỹ pháp Bàn Sơn đạo nhân mày mò ra từ trong "Thiên Quan Phục Thi Trận", tháo bỏ xương sống lưng của

cương thi, chuyên môn đối phó cổ mộ thi biến!】 Không tệ không tệ, sau này không sợ tống tử nữa!

Tô Mặc cười cười, nhặt hành lý dưới đất lên, xoay người đi về phía Lão Hồ.

"Tô tiểu ca...

Tô tiểu ca..." Bỗng nhiên, Bàn Tử như phát hiện ra điều gì, chỉ vào màn sương trắng đang bay tới cách đó không xa, lớn tiếng nói: "Mọi người mau nhìn kia là cái gì?" Tô Mặc nhìn một cái, vội vàng nhắc nhở: "Mau đeo mặt nạ phòng độc.

Da thịt đừng để lộ ra ngoài, đây là sương mù độc mà Trần Mù đã nói..." Nghe Tô Mặc nói, Lão Hồ cũng nhớ tới lời dặn dò của Trần Mù trước khi đi, không dám sơ suất, vội vàng đeo lên mặt nạ phòng độc đã chuẩn bị từ lâu.

Tô Mặc liếc nhìn đám người trại Già Long: "Sương mù trắng này có độc.

Các người tự cầu phúc đi!" "Đi!

Vào Trùng Cốc!" Nói xong, Tô Mặc dẫn đầu đi vào trong sương mù trắng, ba người Lão Hồ theo sát phía sau.

Trên bãi cỏ, đầy người ngã gục không dậy nổi đang thống khổ rên rỉ.

Mặc dù bọn họ đều nghe thấy lời Tô Mặc, nhưng không ai để lời của kẻ địch trong lòng.

A Đạt nhìn sương trắng xung quanh, phát giác ra có chút không ổn: "Chúng ta mau lui, sương mù này có độc, mau lui, mau lui..." Trát Long khá là khó chịu: "Lời của bọn nó mà mày cũng tin?

Người ta không đánh mày, mày liền nhớ thương cái tốt của người

ta hả?" A Đạt cũng vẻ mặt bất đắc dĩ: "Người ta đã nhiều lần thủ hạ lưu tình với chúng ta, sao có thể lừa chúng ta chứ?

Sương mù trắng tới rồi, mau chạy..." Nói xong, A Đạt dẫn đầu chạy ngược trở lại, sống chết có số, hắn cũng không quản được đám người này!

Mọi người do dự không quyết nhìn lão tộc trưởng và Trạch Ngõa, mà đúng lúc này, sương mù trắng dẫn đầu bao trùm lên người Trát Long.

Trát Long nhanh chóng rời khỏi sương trắng.

Trên cánh tay toàn là bọng máu.

Ngay cả một con mắt cũng bắt đầu chảy máu.

Mọi người nhìn thấy cảnh này, da đầu tê dại, nhao nhao lui lại.

Cũng may sương mù trắng cũng không khuếch tán thêm, Trát Long vì thế nhặt lại được một cái mạng.

Mấy người có quan hệ tốt với Trát Long ở trại Già Long vội vàng tiến lên kiểm tra thương thế của Trát Long.

"Không được..." Thầy thuốc đi cùng lắc đầu: "Con mắt này không giữ được rồi..." Trát Long cắn chặt răng hàm: "Tôi biết tôi biết, đến đây, giúp tôi khoét nó đi!" Thầy thuốc lấy ra một con dao phẫu thuật nhỏ, giống như lưỡi hái thu nhỏ vô số lần.

"Á!

Á!" Một tiếng kêu thảm thiết chói tai, con mắt của Trát Long bị khoét ra.

"Hộc hộc..." Trát Long mồ hôi đầm đìa, trong lòng có ngọn lửa giận ngút trời đang hội tụ: "Tộc trưởng, giết bọn họ, không thể để bọn họ chạy thoát..." "Đuổi!" Nhìn thấy em họ mình rơi vào kết cục

như vậy, Trạch Ngõa siết chặt nắm đấm: "Đuổi theo, giết bọn họ..." Nghỉ ngơi ngắn ngủi một lát, đám người trại Già Long lại đuổi theo. ...

Tô Mặc ở cách đó vài dặm, nhìn đám người trại Già Long đang đến gần mình, không khỏi thở dài một hơi: "Trời muốn làm mưa, nương muốn lấy chồng, có người muốn chết, cản không nổi!" Đám người trại Già Long đuổi theo Tô Mặc bọn họ không buông, có điều Bàn Tử và Lão Hồ biết chỉ cần có Tô Mặc ở đây, đám người này không đáng để lo.

Ngược lại theo đà bốn người tiến sâu vào Trùng Cốc, xung quanh càng lúc càng quỷ quyệt.

Đầu tiên là la bàn trong tay Lão Hồ mất linh, sau đó cảnh tượng xung quanh cũng trở nên càng lúc càng quỷ dị.

Chạy khoảng nửa tiếng đồng hồ, mọi người đến bên dưới một quần thể điêu khắc đá trong Trùng Cốc.

Chương 63

"Hộc hộc hộc..." Bàn Tử thực sự là chịu không nổi nữa, kiệt sức, nằm vật ra đất: "Tôi không được, tôi không được, chạy không nổi nữa, chạy không nổi nữa..." Thấy sương mù trắng xung quanh đã tan, Bàn Tử cũng tháo mặt nạ phòng độc xuống, há to miệng thở hổn hển.

Tô Mặc nhìn quanh, lại nhìn Lão Hồ và Bàn Tử đang thở hồng hộc, nói: "Nghỉ ngơi một lát đi, đám người trại Già Long kia không có mặt nạ phòng độc, bọn họ không dám chạy quá nhanh đâu!" Tuyết Lê Dương dựa lưng vào một pho tượng đá, lấy bình nước ra uống ừng ực.

Lão Hồ thở hắt ra một hơi: "Đám chướng khí trắng này quá quỷ dị, mười phần thì có tám chín phần là do Hiến Vương lão nhi cố ý bố trí, mọi người nhìn những thực vật kỳ dị này xem.

Chắc chắn là ngọn nguồn sinh ra độc chướng!" Tô Mặc uống một ngụm nước lạnh, tâm tình thư sướng hơn nhiều: "Căn cứ theo bản đồ da người hiển thị, ra khỏi bạch chướng, chúng ta lại gần mộ Hiến Vương thêm một bước!" Nghe thấy ba chữ mộ Hiến Vương, mắt Bàn Tử và hai người kia sáng rực lên.

Ba chữ này đối với bọn họ mà nói, chính là hy vọng sống sót!

Bàn Tử nhìn điêu khắc phía sau, buột miệng hỏi: "Mọi người xem, cái này có phải là con khỉ không?" Ba người nhìn tượng đá hình khỉ mọc đầy rêu xanh.

Lão Hồ gật đầu: "Không sai.

Chính là một bức tượng thạch hầu!" Tuyết Lê Dương mím môi nói: "Đây hẳn là điêu khắc đá thời Hiến Vương!" Tô Mặc ngồi xổm xuống gạt lá cây trên cỏ ra liền nhìn thấy một vốc đất đỏ, dùng tay

bốc lên một ít xem xét.

Tuyết Lê Dương nhìn thấy đất đỏ, cảm thấy không bình thường, liền cũng bốc một ít ngửi ngửi: "Thứ này có mùi đuổi côn trùng..." Bàn Tử nghi hoặc nói: "Đuổi côn trùng?

Hiến Vương không phải tinh thông thuật nuôi cổ sao, sao lại còn sợ côn trùng?" Lão Hồ mặt lộ vẻ suy tư: "Trần Mù từng nói với tôi, Hiến Vương này tuy tinh thông thuật nuôi cổ, nhưng cái hắn lợi hại nhất vẫn là bí thuật địa lý phong thủy..." "Nếu như trong Trùng Cốc này thật sự có Mộc Trần Châu, ngôi mộ lớn như vậy, muốn hình thế lý khí càng có khí tượng tiên huyệt, thì hẳn là sẽ cải tạo thiết lập một loại huyệt nhãn hỗ trợ nào đó ở gần đây..." Nói rồi, Lão Hồ nhìn ra bốn phía, nói: "Chỗ này có khả năng nằm gần một cái huyệt nhãn nào đó!" Tuyết Lê Dương chớp mắt, hỏi: "Anh có thể nhìn ra vị trí huyệt nhãn không?" Lão Hồ ưỡn ngực: "Đương nhiên!" "Nửa cuốn Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật của tôi, quyển Hóa Tự giảng chính là cải phong hoán thủy!" "Long mạch này muốn cải hình hoán thế, chuyển phong biến thủy.

Ít nhất cần động đến chín cái huyệt nhãn quan trọng gần địa mạch, mà cái huyệt nhãn đầu tiên này, trước tiên chính là Hóa chuyển Sinh!" Thấy Lão Hồ lại muốn thao thao bất tuyệt, Bàn Tử cắt ngang: "Được được được, Lão Hồ..." "Nghe ông nói chuyện, cứ như nghe nói tướng thanh ấy, giảng cứu cái tiền nhân hậu quả... bây giờ không rảnh nghe ông nói mấy cái này..." "Ông chọn điểm tôi có thể nghe hiểu mà nói, ông xem Tô tiểu ca người ta mỗi lần nói đơn giản biết bao, Tô tiểu ca mỗi lần giảng, tôi đều có thể nghe hiểu..." "....." Khóe miệng Lão Hồ giật giật, tôi bảo này người anh em, tôi khó khăn lắm mới trang bức được trước mặt Tuyết Lê Dương, ông quấy rầy tôi làm cái gì.

Lão Hồ lắc đầu xong, chuyên chọn cái quan trọng mà nói: "Nói đơn giản một chút, chính là chỉ cần thay đổi vị trí chín cái huyệt nhãn

này, là có thể duy trì phong thủy triền hộ miên mật, địa mạch hình thế vạn năm không phá." Bàn Tử lại gật gù cái hiểu cái không: "Hóa ra là như vậy..." Tuyết Lê Dương truy vấn: "Vậy chín cái huyệt nhãn kia ở đâu?" Bàn Tử cũng tò mò nhìn Lão Hồ.

Lão Hồ: "....." Xấu hổ rồi chứ gì!

Lão Hồ nhìn quanh.

Chính là không nhìn vào mắt hai người kia: "Ây da, nơi này quanh năm bị rừng rậm che phủ, hiện giờ la bàn cũng mất linh, chỉ dựa vào mắt thường, nhất thời nửa khắc tôi cũng chưa nhìn ra được manh mối trong đó..." "....." Tuyết Lê Dương câm nín.

Bàn Tử không hề giữ lại chút mặt mũi cuối cùng nào cho Lão Hồ: "Ây da, Hồ gia, tóm lại là ông không nhìn ra hả... vậy ông nói khí thế thế làm gì, đây không phải là làm lỡ việc sao?" Câu này của Bàn Tử giống như bạo kích.

Trực tiếp mang đến cho Lão Hồ sát thương vạn tiễn xuyên tâm.

Tên tên găm vào tim, dao dao thấy máu!

Lão Hồ mê mang nhìn về phía Bàn Tử.

Ánh mắt kia dường như đang nói, ông còn là anh em của tôi không, tôi làm màu ông ngắt lời tôi, làm màu thất bại ông còn bồi thêm một nhát.

Anh trai ông đây muốn yêu đương một lần, sao mà khó thế hả!

"Ha ha..." Tô Mặc cười khẽ một tiếng, đầy hứng thú nhìn cặp dở hơi này.

Thấy Lão Hồ không nói ra được nguyên cớ, hắn mới mở miệng nói: "Đơn thuần nhìn từ bố cục phong thủy, ngộ sơn kiến miếu (gặp núi xây miếu), trong Trùng Cốc khẳng định có miếu Sơn Thần, nếu

không đoán sai.

Lối vào di chỉ Hiến Vương, nằm ngay trong miếu Sơn Thần!" Lão Hồ gật đầu: "Không sai, Tô tiểu ca nói đúng..." "Nếu không nằm ngoài dự liệu, nơi này hẳn là huyệt nhãn thứ chín —— Cửu Khúc Hồi Hoàn Triêu Sơn Khiên!" "Hình thế bố cục cuối cùng này sẽ tăng thêm một ngôi miếu vũ, tăng thêm thế cho long mạch, khởi tác dụng vẽ rồng điểm mắt, long mạch lập tức sống lại..." Vừa nói, Lão Hồ vừa nhìn về phía Tuyết Lê Dương: "Dương tham mưu, bản đồ da người của Trần Mù không phải ở trong tay cô sao, cô xem một chút..." "Được..." Tuyết Lê Dương vội vàng lấy bản đồ mộ Hiến Vương ra, trải ra trước mặt bốn người: "Chỗ này đúng là có một ngôi miếu Sơn Thần, trước đây lại không chú ý tới!" Tô Mặc nhìn đất đỏ trên mặt đất, lại nhìn bản đồ, nói: "Chính là nơi này, cái miếu Sơn Thần này tám phần là làm bằng gỗ.

Cho nên đống đất đỏ trên mặt đất này là để chống côn trùng..." "Chỉ cần tìm được miếu Sơn Thần, là có thể tiến vào mộ Hiến Vương..." Bàn Tử vừa nghe phạm vi lại thu nhỏ, càng ngày càng gần mộ Hiến Vương.

Vội vàng kích động vỗ tay: "Tốt tốt tốt, quá tốt rồi..." Lão Hồ ở bên cạnh Bàn Tử, trực tiếp bị Bàn Tử làm giật mình, nổi nóng nói: "Làm gì thế, cứ giật đùng đùng." Bàn Tử cười hì hì nói: "Năm xưa Trần Mù chết nhiều người như vậy, ngay cả mộ Hiến Vương cũng không tìm thấy, hiện tại Tô tiểu ca dẫn chúng ta dễ như trở bàn tay tìm được mộ Hiến Vương, tôi có thể không vui sao..." Đâu có đơn giản như vậy, nguy hiểm thực sự không nằm ở đây, mộ Hiến Vương kia mới là nơi đòi mạng.

Nhìn bộ dạng hưng phấn của Bàn Tử, Tô Mặc cũng không nỡ quấy rầy, lắc đầu, nói: "Đi thôi, miếu Sơn Thần chắc cách chúng ta không xa nữa đâu..." Mọi người cũng nghỉ ngơi tương đối rồi, phủi

mông, đi sát theo sau lưng Tô Mặc.

Mọi người đi đi dừng dừng, dừng dừng nghỉ nghỉ, bất tri bất giác phát hiện trời dần sáng lên.

Tô Mặc dẫn mọi người đi vào một con đường nhỏ hẹp, bốn người đi qua thông đạo vách đá.

Liền đến trước cửa một ngôi nhà.

Bốn phía cực kỳ hoang lương, cỏ cây không mọc, càng là lúc này, Lão Hồ và Bàn Tử càng không dám sơ suất, cầm súng tiểu liên, sau khi đẩy cửa ra, bọn họ cẩn thận từng li từng tí đi vào bên trong.

Đập vào mắt là một bức tượng Sơn Thần tàn tạ phía trước.

Khắp nơi trong nhà đều là cành cây khô héo.

Nhìn qua thì giống như đã rất lâu rất lâu không có người cúng bái, vô cùng hoang vu.

Bàn Tử đi lên trước, đến bên cạnh tượng thần, nói: "Cái miếu này đúng là đủ kín đáo a..." "Có điều chỗ này cũng nát quá rồi..." Nhìn bộ dạng tàn tạ của miếu Sơn Thần, Bàn Tử là một người ngoài cũng nhìn không nổi nữa.

Lão Hồ cầm đèn pin đánh giá tứ phía: "Dù sao cũng là ở trong Trùng Cốc, quá nguy hiểm, sẽ không có người tới đây thắp hương bái Phật đâu..." "Huống hồ..." Lão Hồ đổi giọng: "Nguyên nhân ban đầu xây dựng ngôi miếu này là vì Hiến Vương muốn thay đổi hình thế phong thủy xung quanh, cũng không phải để thực sự thắp hương kính Phật!" Tô Mặc gật đầu, khá tán đồng lời Lão Hồ: "Nơi này vốn là Hiến Vương bố trí để thành tiên, lúc hương hỏa thịnh vượng nhất có khả năng cũng chính là lúc Hiến Vương còn sống..." Nói rồi, Tô Mặc lại rút la bàn vàng bên hông ra: "Lão Hồ, chúng ta liên thủ tính toán một chút lối vào mộ Hiến Vương..." "Bàn Tử, Dương tham mưu, hai

người cũng xem một chút hang động lân cận gì đó đi..." "Rõ!" Bàn Tử chào kiểu quân đội, cười hì hì một tiếng, bốn người mỗi người một việc, cứ thế tản ra.

Tô Mặc cầm la bàn, bắt đầu thôi toán lối vào mộ Hiến Vương.

"Tầm long phân kim khán triền sơn, nhất trọng triền thị nhất trọng quan, quan môn như hữu bát..." "Bát..." Tô Mặc bên này vừa đi hai bước, liền nhìn thấy một bộ xương trắng nằm dưới tượng thần.

"Tô tiểu ca...

Chúng ta..." Bàn Tử đang định nói vài câu tào lao, liếc mắt cũng nhìn thấy bộ xương trắng dưới tượng thần: "Ơ, lạ thật, cư nhiên có người đến nơi này trước chúng ta, nhìn cách ăn mặc cũng không phải người bản địa a..." Thấy bên cạnh bộ xương trắng còn có một cái ba lô, Bàn Tử lập tức hứng thú: "Để Bàn gia xem tên này là thần tiên phương nào..." Nói xong, Bàn Tử liền kích động đứng dậy tiến lên bắt đầu "sờ xác", còn chưa bắt đầu sờ, liền nhìn thấy một cái thẻ bài nhỏ đủ màu sắc sặc sỡ.

Bàn Tử đưa tay lấy xuống: "Ở đây có một cái thẻ nhỏ, trên này hình như còn có chữ gì đó, mọi người xem..." Lão Hồ nhận lấy tấm thẻ, thổi một hơi, thổi tan bụi bặm bên trên.

"S, H..." Lão Hồ và Bàn Tử đưa mắt nhìn nhau, lại không biết đây là ý gì.

Lão Hồ, Bàn Tử không biết người này là ai, Tô Mặc xác thực biết rõ, hắn thở dài một hơi, nói với Tuyết Lê Dương ở bên cạnh: "Dương tham mưu, cô xem một chút, người này có khả năng có liên quan đến cô!" "Tuyết Lê Dương?" "Dương tham mưu trưởng?" Lão Hồ và Bàn Tử hai người giật nảy mình.

Nghe tiếng, Tuyết Lê Dương cũng đi tới, vừa nhìn thấy tấm thẻ,

lại nhìn bộ xương trắng.

Lập tức liền biết tình huống gì rồi.

Tuyết Lê Dương lập tức nước mắt lưng tròng, trong đầu thậm chí nhớ lại hình ảnh cha mình, và lúc mình tặng cha tấm thẻ nhỏ này.

Nhớ lại cuộc sống hạnh phúc trước kia.

Trong lòng Tuyết Lê Dương càng thêm thương cảm.

Chương 64

Lão Hồ đi lên trước, an ủi: "Chúng ta vẫn là nên thu liễm thi thể cha cô lại đi..." "Ừm..." Tuyết Lê Dương nghẹn ngào, cố nén nước mắt, dọn hành lý ra, thu liễm thi cốt cha mình vào.

"Ái chà...

Chỗ này..." Lúc Lão Hồ thu thập thi cốt, sờ sờ mặt đất, lập tức phát giác ra không ổn, phiến đá bên cạnh bộ xương trắng lại liên kết với các phiến đá khác, nó bị đứt đoạn.

Lão Hồ ngẩng đầu: "Tô tiểu ca..." Tô Mặc ngồi xổm xuống, nói: "Đây là một cái cơ quan!" Nói xong, Tô Mặc trực tiếp ấn xuống.

"Rắc rắc rắc rắc rắc rắc rắc rắc" Cơ quan bị chạm vào, cả đài đá nhỏ có tám tượng thiềm thừ (cóc) nhỏ bằng đá đang từ từ nhô lên.

Bàn Tử còn tưởng có nguy hiểm gì, thấy chỉ có mấy tượng thiềm thừ nhô lên, lập tức ngơ ngác: "Sao lại nhô lên nhiều cóc con thế này?" "Này mọi người nói xem.

Ở đây có nhiều cóc như vậy, không phải sẽ có huyền cơ gì chứ!" Tô Mặc lên tiếng giải thích: "Đây là cơ quan.

Giải khai cơ quan này, cửa ngầm bên trong mật thất sẽ xuất hiện!" Sự hiểu biết của Lão Hồ về cơ quan thuật kém xa Tô Mặc, thế là hư tâm thỉnh giáo: "Cơ quan này nên mở thế nào?" Tô Mặc vẻ mặt nhẹ nhõm: "Yên tâm, cơ quan này tuy hiểm hóc, nhưng không làm khó được tôi, chuyện nhỏ..." Lời này Tô Mặc cũng không phải đang chém gió, trên người hắn mặc bảo giáp cùng loại với Trần Ngọc Lâu, lúc trộm mộ dùng chính là Song Chỉ Tham Động của Phát Khâu Trung Lang Tướng và Khôi Tinh Thích Đấu của Bàn Sơn đạo nhân, thân kiêm sở trường của nhiều nhà, cơ quan bực này đúng là không làm

khó được hắn.

"Mọi người nhìn cho kỹ..." Nói rồi, Tô Mặc thi triển tuyệt kỹ của Phát Khâu Trung Lang Tướng, áp sát khe hở mặt đất tìm kiếm sơ hở của cơ quan.

"Cạch!" "Binh!" Cứ thế bị Tô Mặc tùy tiện nghịch một cái, tiếng cơ quan trong miếu Sơn Thần vang lên không dứt bên tai.

"Hửm?" Tai Tô Mặc khẽ động, mạnh mẽ ngẩng đầu lên: "Không ổn!" Bàn Tử tưởng Tô Mặc gặp phải nan đề, tim thót lên một cái: "Tô tiểu ca, sao vậy?

Cơ quan có phải..." Tô Mặc đứng dậy, nhìn ra ngoài cửa: "Không phải chuyện cơ quan, tôi nghe thấy tiếng bước chân, là trại Già Long đuổi tới rồi..." Mộ Hiến Vương cất giấu hy vọng sống sót của ba người Lão Hồ, hiện giờ đã gần ngay trước mắt, không ngờ người trại Già Long lại tới quấy rối, lúc này cho dù là Lão Hồ vốn luôn điềm tĩnh cũng phẫn nộ: "Đám gia hỏa này rốt cuộc muốn gì, quả thực là âm hồn bất tán!" Tô Mặc u ám nói: "Tôi đã sớm thôi toán vận mệnh của mấy người đó, ngoại trừ A Đạt, chín phần mười người trại Già Long bên ngoài đều sẽ chết trong mộ Hiến Vương..." "Tôi muốn cứu mạng bọn họ, sao lại khó thế chứ!" Tô Mặc đấm một quyền xuống mặt đất, "Ầm ầm ầm", lập tức một đường hầm sâu hun hút xuất hiện.

Tô Mặc dẫn đầu đi vào: "Đã như vậy, cứ để bọn họ đều chết ở đây đi..." Nghĩ đến việc người của trại Già Long đều sẽ bỏ mạng trong mộ Hiến Vương, Lão Hồ thầm thở dài một tiếng.

Tuy trong lòng có chút không đành, nhưng hắn cũng chẳng phải người thiện chín kiếp gì, đúng là Diêm Vương không cứu được ma chết yểu, vận mệnh đã thế, hắn còn nói được gì đây.

Lão Hồ lắc đầu, xua đi cảm giác bực bội trong lòng, cùng Tuyết Lê Dương và Bàn Tử đi theo sau lưng Tô Mặc.

Hai mươi phút sau, sơn thần miếu đón thêm một nhóm khách mới, người của trại Già Long phá cửa xông vào.

“Người đâu?

Chẳng lẽ bọn chúng bay rồi sao?” “Tộc trưởng, kia có một mật đạo!” “Đuổi theo!

Đám người này nhắm vào bảo tàng tổ truyền của chúng ta, không thể tha cho bọn chúng...” “Rõ!” Người trại Già Long ai nấy đều phẫn nộ, không hề nghỉ ngơi, theo sát tộc trưởng chui vào đường hầm. ...

Không gian trong đường hầm rất lớn, lối đi âm u và cực kỳ ẩm ướt.

Bốn người Tô Mặc cẩn thận di chuyển bên trong.

“Tí tách, tí tách!” Tiếng nước chảy không ngừng truyền đến, càng lúc càng gần.

Chẳng bao lâu sau, một con sông ngầm khổng lồ hiện ra trước mặt bốn người.

Bàn Tử kinh ngạc nói: “Mẹ kiếp, dưới miếu sơn thần này lại có con sông sâu thế, Hiến Vương đúng là nhân tài...” Tô Mặc nhìn về phía trước, thấy xung quanh không có đường vòng, bèn nói: “Mấy anh em, chúng ta chỉ có thể xuống nước thôi.” “Xuống nước mọi người cẩn thận một chút, bên ngoài Trùng cốc đã có nhiều cơ quan như vậy, nơi này đã tiếp cận mộ Hiến Vương, tôi không tin dưới sông chẳng có thứ gì...” Mọi người gật đầu, chỉnh trang lại thiết bị, từ từ lội xuống.

Nước không quá sâu, vừa ngập đến ngang eo mọi người.

Đi được một lúc, Bàn Tử cứ liên tục ngó nghiêng, thần sắc khá hoảng hốt.

Thấy vậy, Lão Hồ mắng: “Bàn Tử, chuyên tâm nhìn đường đi!”

Cứ như đứa trẻ ranh, chỗ nào cũng khiến người ta phải lo lắng.

Lão Hồ thở dài, cảm thấy mình sống quá mệt mỏi.

Bàn Tử đi đến bên cạnh Lão Hồ: "Lão Hồ, sao tôi cứ có cảm giác quái quái, hình như có thứ gì đang nhìn chằm chằm chúng ta ấy..." Lão Hồ chưa kịp nói gì, Tuyết Lê Dương bên cạnh đã nhìn thẳng vào Bàn Tử: "Bàn Tử, anh sợ rồi à?" Bàn Tử lập tức phản bác: "Tôi không sợ!" Đùa à, sợ hãi mà để một cô gái biết được thì sau này Bàn gia còn lăn lộn trong đội ngũ kiểu gì.

Tuyết Lê Dương cười, từ sau khi nhặt xác cho cha mình, đây là lần đầu tiên trên mặt cô nở nụ cười: "Anh tuyệt đối là sợ rồi..." Bàn Tử lắc đầu biện giải: "Không có, tuyệt đối không có..." Tuyết Lê Dương nhìn chằm chằm Bàn Tử: "Khi một người cực lực phủ định nỗi sợ hãi của chính mình, thì người đó chắc chắn là đang sợ, phủ định kép bằng khẳng định mà..." Bàn Tử đỏ mặt tía tai: "Cô... cô nói hươu nói vượn..." Khóe miệng Tuyết Lê Dương nhếch lên: "Khi một người không biện luận lại được quan điểm của đối phương, sẽ nói đối phương là nói hươu nói vượn..." Tuyết Lê Dương nói chuyện đâu ra đấy, trực tiếp khiến Bàn Tử - kẻ chẳng đọc được mấy quyển sách - ngớ người, mặt đỏ bừng, phất tay áo bỏ đi: "Bàn gia không thèm lý luận với cô nữa..." Hắn rảo bước đến bên cạnh Tô Mặc, vẻ mặt uỷ khuất: "Tô tiểu ca..." "Ha ha..." Tô Mặc cười khẽ, sau đó nhìn mặt nước: "Chúng ta mau đi thôi, nơi này quả thực có thứ không sạch sẽ..." Nghe Tô Mặc nói vậy, Bàn Tử ưỡn ngực, lập tức lên mặt: "Tôi đã bảo mà...

Cảm giác của Bàn gia linh lắm..." Lão Hồ lườm Bàn Tử một cái: "Tô tiểu ca, dưới sông có phải có thủy quỷ không!" Tô Mặc gật đầu: "Nơi này âm u, ngàn năm không thấy ánh mặt trời, có thủy quỷ cũng là bình thường..." Ba người Bàn Tử, Lão Hồ tinh thần lập tức căng thẳng.

Tô Mặc nhún vai: “Thật ra tôi cũng rất muốn gặp thủy quỷ nơi này, không biết nó có đỡ nổi một chiêu của tôi hay không!” “.....” Không biết nó có đỡ nổi một chiêu của tôi hay không?

Một câu nói trực tiếp khiến ba người Lão Hồ câm nín.

Hình như... hình như lại không đáng sợ đến thế nữa!

Không biết vì sao, Bàn Tử đột nhiên cảm thấy xung quanh bớt âm u hẳn.

“Đi thôi...” Tô Mặc nói, “Mau lên bờ...” Bốn người nhanh chóng bơi về phía bờ, mười phút sau cuối cùng cũng lên đến nơi.

Bờ bên này khác với bờ sông bình thường, toàn là đá, ngay cả bờ cũng được kè bằng đá.

Trên bờ còn có không ít tảng đá lớn giống như hòn non bộ.

Tuyết Lê Dương dùng đèn pin chiếu xuống mặt nước nói: “Mọi người nhìn kìa, kia là cái gì vậy?” Ba người nhìn theo hướng mặt nước.

Chỉ thấy trôi nổi trên đó là một cái xác hơi trong suốt.

Cái xác này cuộn tròn lại, ngay cả xương sườn phần thân trên cũng có thể thấy rõ.

Bàn Tử nhìn thấy cái xác thì giật mình, đạn lên nòng đánh 'cạch' một cái: “Mẹ kiếp, có thủy quỷ thật à...” Lão Hồ định thần nhìn kỹ: “Đây có thể là một cái 'tử phiêu'...” Sợ Tuyết Lê Dương không hiểu, Lão Hồ lập tức bổ sung: “Chính là xác chết trôi trong nước!” Tuyết Lê Dương nhìn cái xác, nói: “Trông giống như một thi thể nữ...” Vừa nghe là xác nữ, Bàn Tử vươn cổ ra: “Ái chà... còn là một em gái trần truồng... hắc hắc...” Nụ cười cực kỳ bỉ ổi!

Không ngờ anh là loại người này đấy Bàn Tử!

Bàn Tử lại vừa làm mới nhận thức của mọi người.

Lão Hồ lẩm bẩm: "Cái xác này có cổ quái..." "Vớt lên xem thử chẳng phải là biết sao..." Bàn Tử dùng báng súng làm đòn bẩy, móc thi thể nữ kéo vào bờ.

Chương 65

Lão Hồ và Tuyết Lê Dương đi tới, nhìn thoáng qua thi thể nữ, cau mày: "Hai người nói xem cái tử phiêu này, nếu là xác nữ ngàn năm, sao có thể bảo tồn hoàn hảo như vậy, lại chẳng hề thối rữa chút nào?" Lão Hồ cũng gật đầu: "Quả thực có chút kỳ quái..." Tô Mặc nói thẳng: "Thi thể nữ này hẳn là đã được xử lý bằng Hiến Vương đẳng thuật..." "Lỗ ~" Đúng lúc này, bụng thi thể nữ bỗng nhiên nảy lên một cái, Bàn Tử bị dọa giật nảy mình: "Mẹ kiếp, cái của nợ này sao lại còn động đậy..." Tô Mặc lắc đầu: "Thứ trong bụng rất có khả năng là thứ giúp Hiến Vương giữ mộ..." Lão Hồ thì không muốn nán lại chốn thị phi này nữa, lập tức nói: "Tôi bảo này, hay là chúng ta rút thôi.

Thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện, tìm Mộc Trần Châu quan trọng hơn." Tô Mặc trầm tư nói: "Lão Hồ nói đúng, nơi này không nên ở lâu.

Thứ trong bụng thi thể nữ sắp chui ra rồi..." "Ào!" Tô Mặc vừa dứt lời, mặt hồ nổi lên gợn sóng, trên những con sóng, sương mù màu đỏ lan tràn ra, dưới màn sương đỏ, lít nha lít nhít thi thể nữ đang tiến lại gần mọi người.

"Sương đỏ..." Bàn Tử rùng mình, kinh hô: "Trần hạt tử từng nói, chúng ta mau đeo mặt nạ phòng độc..." Bàn Tử xoay người, đang định nhắc nhở mọi người, lại phát hiện không biết từ lúc nào, ba người Tô Mặc, Lão Hồ, Tuyết Lê Dương đã đeo mặt nạ phòng độc xong xuôi.

"....." Bàn Tử ngẩn người, "Tốc độ của các người cũng nhanh thật đấy!" "Từng đi lính và thân thủ tốt đúng là khác bọt.

Cũng chẳng gọi tôi một tiếng, không trượng nghĩa!" Bàn Tử vừa nói vừa tháo ba lô, lấy mặt nạ phòng độc đeo lên đầu!

Ba người không để ý đến Bàn Tử, mà ánh mắt lẫm liệt nhìn chằm chằm mặt hồ.

Chỉ thấy một thứ gì đó đang lao nhanh về phía bờ, lao thẳng đến vị trí bốn người đang đứng!

Tô Mặc lập tức hét lớn: "Mau tản ra..." Ba người theo bản năng bắt đầu tách ra chạy.

Tô Mặc thì vận dụng khinh công nhanh chóng lách sang một bên, đồng thời lên đạn.

"Gào!" Từ mặt nước lao lên một con cự thú giống như rắn, gầm lên một tiếng, húc thẳng đầu vào vị trí bốn người vừa đứng.

"Oanh!" Cự thú bay ra, vị trí bốn người vừa đứng lập tức vỡ vụn.

Ngay cả tảng đá lớn như hòn non bộ cũng bị húc nát bấy.

"Gào!" Cự thú nổi giận gầm rú, âm thanh chấn động màng nhĩ, vang vọng tận mây xanh.

Bàn Tử rút súng tiểu liên, nhìn về phía con cự thú đột ngột xuất hiện kia.

Con cự thú này không có mắt, không có mũi, chỉ có một cái miệng giống như cánh hoa, nhìn cực kỳ dữ tợn khủng bố.

Bàn Tử bị dọa sợ, hai mắt trợn tròn: "Cái của nợ này là gì vậy?

Sao lại trông tà môn thế?" Lão Hồ giơ súng tiểu liên, trực tiếp nổ súng: "Đừng quản nó là cái gì..." Nói xong, Lão Hồ nhắm ngay đầu dị thú bắt đầu bắn tỉa chuẩn xác.

"Đoàng đoàng đoàng đoàng đoàng!" Trên người cự thú tóe lửa, vỏ đạn rơi đầy đất.

Thấy vậy, Tô Mặc lớn tiếng hét: "Đây là Hoắc thị bất tử trùng, đao thương bất nhập, cực khó giết chết, Bàn Tử, dùng lựu đạn!"

Thấy Hoắc thị bất tử trùng lao về phía Lão Hồ, Tô Mặc vội vàng nổ súng ngăn cản.

"Mẹ kiếp!" Lão Hồ cũng thấy Hoắc thị bất tử trùng đang húc về phía mình, vội vàng đạp chân lên hòn non bộ mượn lực nhảy sang một bên.

Lão Hồ chân trước vừa đi, chân sau Hoắc thị bất tử trùng đã đập đầu xuống vị trí Lão Hồ vừa đứng.

"Oanh!" Hòn non bộ nổ tung, đá vụn bay loạn!

Hoắc thị bất tử trùng giống như một con dã thú mất kiểm soát, lắc lắc đầu, quay sang lại húc về phía Tuyết Lê Dương.

Tốc độ cực nhanh, khiến người ta líu lưỡi!

"Dương tham mưu..." Bàn Tử trong tay cầm mấy quả lựu đạn, "Cẩn thận a!" Con Hoắc thị bất tử trùng này cứ bám riết lấy mấy người, Bàn Tử mãi vẫn chưa tìm được cơ hội thích hợp ném lựu đạn.

"Đoàng đoàng đoàng đoàng đoàng!" Thương pháp của Tuyết Lê Dương không thua kém gì Lão Hồ từng đi lính, nhắm vào đầu con Hoắc thị bất tử trùng đang lao tới xả nguyên một băng đạn.

Nhưng những viên đạn đó giống như đang gãi ngứa cho Hoắc thị bất tử trùng, chẳng có chút hiệu quả nào.

Sắc mặt Tuyết Lê Dương tái đi, trong lòng có chút hoảng loạn.

"Không ổn..." Tô Mặc thấy Hoắc thị bất tử trùng húc về phía Tuyết Lê Dương, dưới chân vận khinh công bay ra, thân thể hóa thành một đạo tàn ảnh, xuất hiện ngay bên cạnh Tuyết Lê Dương.

"Keng!" Tô Mặc rút Xích Tiêu kiếm sau lưng, vung kiếm chém nhanh vào thân Hoắc thị bất tử trùng.

"Phập!" Kiếm quang tung hoành, lưỡi kiếm sắc bén vô cùng trực

tiếp phá vỡ phòng ngự của Hoắc thị bất tử trùng.

"Ô ~" Hoắc thị bất tử trùng kêu thảm một tiếng, Tô Mặc kéo Tuyết Lê Dương lùi lại giữ khoảng cách an toàn với nó.

"Không sao chứ?" "Không sao!" Tuyết Lê Dương lắc đầu.

"Đi chết đi!" Thấy không còn ai ở gần Hoắc thị bất tử trùng, Bàn Tử chớp lấy cơ hội, với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai ném ra hai quả lựu đạn trong tay.

"Bùm!" Lựu đạn nổ tung ngay tại đầu Hoắc thị bất tử trùng.

"Ong ong!!" Hoắc thị bất tử trùng gầm rú về phía mấy người, sau đó từ trong miệng lại phun ra một luồng sương đỏ.

Lần này, tất cả mọi người đều cẩn thận đề phòng.

Ngay khi mọi người tưởng rằng con cự thú này muốn liều mạng, thì con Hoắc thị bất tử trùng lại xoay người mượn làn khói đỏ lan tỏa chui xuống nước bỏ chạy.

Mọi người tuy có chút kinh ngạc, nhưng phần nhiều vẫn là may mắn.

Lựu đạn còn không nổ chết được nó, liều mạng với loại cự thú này, cuối cùng không biết sẽ có hậu quả gì!

Thấy Hoắc thị bất tử trùng đi rồi, khói đỏ cũng tan, bốn người cũng lần lượt đi ra.

Tô Mặc hỏi: "Mọi người đều không sao chứ?" Ba người đều lắc đầu.

Tuyết Lê Dương cười với Bàn Tử: "Được đấy Bàn Tử, là anh đuổi quái thú đi rồi!" Lão Hồ cũng khen: "Bàn Tử, đánh hay lắm!" Bàn Tử cười, đắc ý không thôi: "Hắc hắc, đó là, Bàn gia là ai chứ, không chỉ thương pháp tốt, ném lựu đạn cũng không thành vấn đề." Bàn Tử

nhìn về phía Tô Mặc: “Tô tiểu ca...

Cậu vừa rồi... vừa rồi nói đây là con sâu gì?” Tô Mặc: “Hoắc thị bất tử trùng!” Tuyết Lê Dương trong lòng kinh hãi: “Hoắc thị bất tử trùng?

Đây chính là Hoắc thị bất tử trùng?” Bàn Tử nghi hoặc: “Sao thế?

Dương tham mưu cô biết Hoắc thị bất tử trùng à?” Tuyết Lê Dương gật đầu, nói: “Hoắc thị bất tử trùng còn gọi là Vực Lang trường trùng, tổ tiên của loài sinh vật này có thể truy ngược về kỷ Cambri mấy trăm triệu năm trước, thời điểm khởi nguồn của động vật không xương sống.

Khi đó ngoại trừ côn trùng, các loài động vật khác đều còn ở giai đoạn tiến hóa sơ cấp!” Bàn Tử hơi ghét kiểu thao thao bất tuyệt này, dù sao hắn cũng nghe không hiểu, ngắt lời: “Khoan đã, Dương tham mưu trưởng, cô cứ nói thẳng đây là con Hoắc thị bất tử trùng gì đó là được rồi.

Tổ tiên của nó thì đừng nói nữa.” “Câm miệng!” Lão Hồ nhìn Bàn Tử quát.

Chương 66

Bàn Tử xấu hổ rụt cổ lại, lẳng lặng nghe chuyện, cũng không dám nói gì nữa.

Tuyết Lê Dương tiếp tục nói: "Con Hoắc thị bất tử trùng này là một loài sinh vật kỳ lạ có hệ thần kinh dạng lưới.

Không có trung khu thần kinh, tổ chức cơ thể và thần kinh tách biệt.

Trong tự nhiên, chúng không có bất kỳ thiên địch nào, trừ khi nuốt chửng cả con và dùng dịch dạ dày tiêu hóa hoàn toàn!" "Nếu không, chỉ cần lưu lại một phần mạng lưới thần kinh, nó vẫn có thể sống sót." Bàn Tử hỏi: "Vậy con Hoắc thị bất tử trùng này đã vô địch rồi, khó giết chết như thế, vừa nãy nó chạy làm cái gì!" Tô Mặc lắc đầu: "Tôi cũng không rõ, chắc là về chữa thương rồi.

Tuy khó giết chết nhưng cũng biết đau chứ, trước tiên là bị tôi chém một nhát, lại bị anh cho nổ một cái, có thể hơi choáng váng chăng!" Hoắc thị bất tử trùng chưa chết, Lão Hồ có chút lo lắng, nói: "Chúng ta vẫn nên đi nhanh thôi, đã Hoắc thị bất tử trùng về chữa thương, vậy chữa thương xong chắc chắn sẽ tìm chúng ta báo thù, con sâu này lại khó giết, bị nó bám vào thì rất phiền phức..." "Được, chúng ta..." Tuyết Lê Dương chưa nói xong, Tô Mặc liền nói: "Không đi được đâu, người trại Già Long đuổi tới rồi." Tô Mặc lúc này đã nghe thấy không ít tiếng bước chân, hơn nữa càng lúc càng gần, chắc là bị tiếng súng dẫn dụ tới đây.

Bàn Tử nổi giận: "Đám người này có bệnh à, đều như thế này rồi còn đuổi, còn dám đuổi tới tận đây, thật nên để bọn chúng kiến thức một chút con Hoắc thị bất tử trùng kia..." Tuyết Lê Dương nhìn Tô

Mặc, nói: “Làm sao bây giờ, chúng ta cứ bị đuổi như vậy cũng không phải cách a!” Tô Mặc nói: “Không sao, chúng ta tha cho bọn họ, nhưng cơ quan giữ mộ thì không tha đâu.

Vào đến đây rồi, thì xem mạng ai cứng hơn thôi.” “Bọn họ tới rồi, lên đạn, nấp sau tảng đá...” “Được!” Trừ Tô Mặc đứng bên ngoài, ba người Lão Hồ, Bàn Tử, Tuyết Lê Dương đều nấp sau những hòn giả sơn khác nhau, cầm súng cảnh giới.

Nửa phút sau, nhóm người trại Già Long xuất hiện trong tầm mắt bốn người.

Hai bên cách nhau khoảng năm mươi mét, giữ một khoảng cách an toàn.

Nhìn Tô Mặc phía trước, Trạch Ngõa hét lớn: “Bốn người các ngươi dám xông vào cấm địa, lập tức theo chúng ta trở về!” Tộc trưởng nói: “Bó tay chịu trói, nếu không sẽ xử tử tại chỗ!” Tô Mặc nghe hai người nói.

Câu trước còn đỡ, nửa câu sau trong mắt Tô Mặc hàn quang tứ phía, sát ý lan tràn, lạnh lùng nói: “Các người vẫn đuổi tới, đã đến tìm chết!

Thì ta cũng không cản.

Ha ha, rất nhanh thôi các người sẽ hối hận!” Trát Long cầm súng: “Bớt nói nhảm đi.

Mau chóng bó tay chịu trói, nếu không các người chính là đối địch với cả trại Già Long chúng ta!” ...

“Bớt nói nhảm đi.

Mau chóng bó tay chịu trói, nếu không các người chính là đối địch với cả trại Già Long chúng ta!” Đối địch với cả trại Già Long!

Nghe lời này, Tô Mặc giận quá hóa cười: “Ha ha, các người cũng quá đề cao chính mình rồi, trại Già Long, trại Già Long, thành công làm ông đây thấy buồn nôn rồi đấy...” Đột nhiên!

“Gào!” Chỉ thấy con Hoắc thị bất tử trùng trước đó dựa vào độn thủy bỏ chạy lại chui từ dưới nước lên, gầm rú điên cuồng về phía đám người trại Già Long.

“Trời ơi, đây là thứ quỷ quái gì?” “Yêu quái a!” “Đây chẳng lẽ là sơn thần sao!” “Mau chạy đi!” “Chạy a!” Người trại Già Long nhìn thấy Hoắc thị bất tử trùng khổng lồ vô cùng, dài ít nhất mười mấy mét thì suýt chết khiếp, tiếp đó nhao nhao tứ tán bỏ chạy thục mạng.

Sau khi mọi người chạy hết, chỉ có Trạch Ngõa bị dọa đến ngây người tại chỗ.

“Gào!” Hoắc thị bất tử trùng gầm lên một tiếng, lao thẳng về phía Trạch Ngõa đang đứng chết trân.

Tốc độ nhanh đến mức khiến người ta sôi máu, một ngoạm liền nuốt chửng Trạch Ngõa vào trong miệng.

Cảnh tượng này trực tiếp khiến người trại Già Long chết lặng.

Tộc trưởng sắc mặt trắng bệch, thảm thiết kêu: “Trạch Ngõa!” “Trạch Ngõa!” A Đạt thấy Trạch Ngõa bị Hoắc thị bất tử trùng nuốt vào miệng, vội vàng nổ súng, muốn cứu Trạch Ngõa ra!

“Đoàng!” “Đoàng!” A Đạt dùng súng trường bắn nhanh hai phát.

Hai phát đều trúng đầu.

Đáng tiếc, ngoại trừ để lại hai vết xước nhỏ trên đầu, thì chẳng để lại gì khác.

Thậm chí, ngay cả cái ấn cũng không có.

Những người trại Già Long khác cũng nhao nhao giúp đỡ.

Có người giương cung bắn tên, cũng có người dùng súng săn.

Nhưng bọn họ đều chỉ đang gãi ngứa cho Hoắc thị bất tử trùng, một chút hiệu quả cũng không có.

Lão Hồ thấy vậy cũng theo bản năng nổ súng cứu viện.

"Đoàng đoàng đoàng đoàng đoàng đoàng!" Đạn va vào cái đầu bọc thép của Hoắc thị bất tử trùng, phát ra từng tràng âm thanh lanh lảnh!

Thấy vậy, Lão Hồ hét lên với Bàn Tử: "Bàn Tử, lựu đạn!" Nói thật, Bàn Tử chẳng muốn cứu đám người này chút nào, dù sao những việc đám người này làm quá mẹ nó tức người rồi.

Nhưng Bàn Tử vẫn nhìn về phía Tô Mặc, muốn xem ý tứ của Tô Mặc.

Tô Mặc gật đầu: "Cho ăn lựu đạn!" Người trại Già Long cho dù chết hết, nói thật Tô Mặc cũng chẳng mảy may tiếc nuối, nhưng con Hoắc thị bất tử trùng này lại là mối họa lớn, không giết chết nó, Tô Mặc ăn ngủ không yên.

"Được thôi..." Bàn Tử thấy Tô Mặc gật đầu, ngoan ngoãn móc từ trong ngực ra hai quả lựu đạn.

"Bùm!" Hai quả lựu đạn lại nổ tung trên cái đầu thép của Hoắc thị bất tử trùng.

"Ô ô!" Hoắc thị bất tử trùng kêu thảm một tiếng, dùng đầu quét ngang về phía đám tộc nhân trại Già Long đang túm tụm, trực tiếp húc bay bảy tám người.

Người trại Già Long bị húc bay rơi xuống đất, có người thậm chí đập vào đá giả sơn.

Ai nấy đều đau đớn khó nhịn, đứng cũng không đứng dậy nổi.

Bốn quả lựu đạn mà vẫn chưa nổ chết được tên này, Tô Mặc liền

biết mình nên ra tay rồi.

"Lão Hồ, mọi người lui ra..." Tô Mặc rút lại trường kiếm, "Tôi muốn đích thân giải quyết con súc sinh này!" "Được được được..." Vừa nghe Tô Mặc muốn ra tay, Bàn Tử đại hỉ: "Tô tiểu ca ra tay, nhất định có thể vạn vô nhất thất!" Từ sông băng Côn Luân, rồi đến Tinh Tuyệt cổ thành, Tô Mặc chưa từng làm bọn họ thất vọng.

Chỉ cần Tô Mặc ra tay, thì không có cái ngưỡng nào không qua được!

Lão Hồ và Bàn Tử chưa từng có bất kỳ dao động nào đối với niềm tin này trong lòng.

Tô Mặc khởi động gân cốt một chút, xương cốt toàn thân kêu răng rắc.

"Tách!" Một giọt máu tươi rơi xuống Xích Tiêu kiếm, trường kiếm như sống lại, một con thanh long vô hình uốn lượn quanh đó.

Lúc này, Hoắc thị bất tử trùng dường như cảm nhận được điều gì, phớt lờ đám người trại Già Long, quay người nhìn chằm chằm Tô Mặc.

Kẻ thù gặp mặt, đặc biệt đỏ mắt!

"Gào!" Hoắc thị bất tử trùng gào thét, âm thanh chấn động màng nhĩ.

Chương 67

“Ha ha...” Tô Mặc hạ mi cười một tiếng.

Thân ảnh lướt qua trường không, trực tiếp đáp xuống đỉnh đầu Hoắc thị bất tử trùng.

“Phập!” Xích Tiêu kiếm trong tay thủ khởi kiếm lạc, một tiếng thanh thúy vang lên, trường kiếm cắm phập vào đầu Hoắc thị bất tử trùng.

“Ô ô!” Hoắc thị bất tử trùng cảm nhận được cơn đau dữ dội, cúi người xuống, đầu húc mạnh vào nền đá bên dưới.

“Khá lắm, não còn rất linh hoạt...” Tô Mặc cười cười, rút Xích Tiêu kiếm, nhanh chóng nhảy xuống từ đầu Hoắc thị bất tử trùng.

“Oanh!” Một tiếng nổ lớn.

Tô Mặc liền thấy mặt đất nơi Hoắc thị bất tử trùng húc vào bị đập ra một cái hố to, đất đá vỡ vụn.

“Hung hãn thật!” Tô Mặc cảm thán một tiếng.

Chưa kịp bắt đầu hành động tiếp theo, liền thấy Hoắc thị bất tử trùng lại lao về phía mình.

Tô Mặc vận khinh công dưới chân, vội vàng nghiêng người né tránh.

“Rầm!” Tảng đá giả sơn sau lưng Tô Mặc nứt toác, thậm chí có bộ phận còn bị húc thành bột đá.

Ba người Lão Hồ, Bàn Tử, Tuyết Lê Dương đứng xem đại chiến người - yêu từ xa, cùng với đám người trại Già Long xem đến tim đập chân run, trong đầu chỉ còn lại ba ấn tượng.

Cự thú thật hung hãn.

Tô Mặc thật dũng mãnh!

Thế gian lại có người như thế này tồn tại!

Thấy Tô Mặc năm lần bảy lượt tránh được công kích của mình, Hoắc thị bất tử trùng lại gầm lên với Tô Mặc một tiếng: "Gào ô ~" Nó phẳng phất như đang nói: Có bản lĩnh thì đừng chạy!

"Ha ha..." Tô Mặc đọc hiểu ý tứ của Hoắc thị bất tử trùng, cười lớn nói: "Được được, ông đây không chạy!" "Ông sẽ bồi mày đánh một trận ra trò!" Trong lòng bùng lên ngọn lửa chiến đấu hiếm hoi, Tô Mặc vẩy Xích Tiêu kiếm trong tay phải, sau đó đạp mạnh xuống đất, lao thẳng về phía Hoắc thị bất tử trùng.

Tốc độ cực nhanh, khiến người ta kinh hãi!

Lực đạo cực mạnh, khiến người ta líu lưỡi!

Thân thể hắn nhanh đến kỳ lạ, đã vượt quá khả năng bắt trọn chuyển động của mắt thường.

Mọi người chỉ thấy từng đạo tàn ảnh lướt qua bên cạnh Hoắc thị bất tử trùng, kéo theo đó là trên người con quái vật máu tươi đầm đìa.

Chỉ trong ngắn ngủi hai phút, Tô Mặc cũng không biết mình đã chém ra bao nhiêu nhát đao.

Nhưng nhìn Hoắc thị bất tử trùng đầy thương tích, cũng có thể thấy được, ít nhất đã chém ra hơn hai trăm nhát.

"Ô!" Một luồng sương đỏ phun ra từ lỗ khí trên mặt nạ vàng ở đỉnh đầu Hoắc thị bất tử trùng.

Có vết xe đổ vừa rồi, Tô Mặc thấy sương đỏ liền biết tên này lại muốn mượn sương mù rồi độn thủy bỏ chạy.

Có thể cho mày cơ hội này sao?

Thừa dịp khoảng trống này, Tô Mặc trực tiếp lấy từ không gian hệ thống ra một cái ba lô, bên trong đựng toàn là lựu đạn.

Nhìn sơ qua, đại khái phải có hơn 20 quả!

"Đi đi cưng!" Toàn bộ sức mạnh dồn vào tay phải, Tô Mặc giật chốt, phấn lực ném cái ba lô trong tay vào cái miệng đỏ lòm như chậu máu của Hoắc thị bất tử trùng.

"Bùm!" Hỏa quang ngút trời, một đám mây hình nấm cỡ nhỏ bốc lên, ánh lửa nổ tung khiến Hoắc thị bất tử trùng tan xác.

"Vù!" Cảm giác nóng rực phả vào mặt, Tô Mặc di chuyển né tránh, nhanh chóng đến bên cạnh Lão Hồ và Tuyết Lê Dương.

"Tô tiểu ca..." "Tô đội... không sao chứ..." Ba người Lão Hồ lo lắng cho an toàn của Tô Mặc.

"Không sao..." Tô Mặc lắc đầu, nhìn về phía Hoắc thị bất tử trùng trên mặt đất: "Nó mới có sao!" Mọi người nhìn về phía ánh lửa.

Chỉ thấy con Hoắc thị bất tử trùng vừa nãy còn diệu võ dương oai không ai bì nổi, giờ đây đã biến thành từng khối thịt vụn rơi trên mặt đất.

Thịt vụn thậm chí còn bốc khói, ở trạng thái nửa chín nửa sống.

Bàn Tử líu lưỡi: "Cổ chi bá vương cũng chỉ đến thế này thôi nhỉ..." "Ha ha..." Lời của Bàn Tử chọc Tô Mặc bật cười, ai nói Bàn Tử là kẻ vô dụng?

Chỉ riêng cái bản lĩnh vỗ mông ngựa (nịnh hót) này thì ai bằng?

Ai có thể so sánh được!

Tô Mặc đi lên trước, nhìn thi cốt Hoắc thị bất tử trùng, xác nhận nó đã chết hẳn, lúc này mới thầm thở phào nhẹ nhõm.

Cùng lúc đó, không chỉ mấy người Bàn Tử đi ra, ngay cả đám

người trại Già Long vừa bị Hoắc thị bất tử trùng dạy dỗ một trận cũng từ sau hòn giả sơn bước ra.

"Tránh ra!" Tộc trưởng trại Già Long đùng đùng nổi giận đi ra từ sau đám người, lão cầm một cây súng dài nhắm vào Tô Mặc.

"Đoàng!" Tiếng súng vang lên, một viên đạn bay thẳng về phía Tô Mặc.

"Đậu má!" Bàn Tử lập tức nổi giận, súng tiểu liên trong tay nháy mắt lên nòng.

"Không ổn!" Thấy Bàn Tử giơ súng, tất cả người trại Già Long cũng cầm vũ khí lên, sắc mặt Lão Hồ tái đi, vội vàng nhìn về phía Tô Mặc.

Tô Mặc là nòng cốt của đội ngũ, từ sau khi trở về từ Tinh Tuyệt cổ thành, địa vị của hắn đã được xác định.

Cũng là vì có Tô Mặc, đám Lão Hồ, Bàn Tử mới dám đặt chân đến Vân Nam này.

Nếu Tô Mặc có mệnh hệ gì, hai bên sẽ là tử địch không chết không thôi.

Với cái tính thẳng như ruột ngựa của Bàn Tử, cho dù chết, hắn cũng sẽ chọn đồng quy vu tận với đám người trại Già Long này.

"Đủ rồi!" Thấy vũ khí hai bên đều sắp dí vào trán nhau, Tô Mặc hét lớn một tiếng: "Tôi còn chưa chết đâu..." "....." Mọi người sững sờ, vội vàng nhìn về phía Tô Mặc.

Chương 68

Tô Mặc cúi đầu lấy từ trong áo giáp một vỏ đạn, thấp giọng mắng: "Mẹ kiếp, may là súng kíp, nếu không lão tử còn thực sự có khả năng trúng chiêu của ông..." Bên trong mặc giáp cùng loại với Trần Ngọc Lâu, Tô Mặc tự nhiên bình an vô sự, nhưng nhớ tới hành vi của tộc trưởng trại Già Long, trong Hoàng Kim Đồng của Tô Mặc phản chiếu máu và lửa.

Tô Mặc nhìn chằm chằm tộc trưởng trại Già Long, ánh mắt lóe lên hung quang hãi người: "Chúng tôi vừa mới cứu tộc nhân của ông, ông quên rồi sao?" "Hay là trong lòng ông, con trai ông quan trọng hơn tính mạng của tất cả người trại Già Long..." Tô Mặc ngừng một chút, lại lạnh lùng nói với đám người trại Già Long: "Tôi ghét nhất kẻ khác dùng súng chĩa vào tôi!" "....." Người trại Già Long nhìn Tô Mặc, nhớ tới thân thủ của hắn, trong mắt mọi người lóe lên một tia kiêng kị, đều hạ vũ khí xuống.

"Hừ..." Tô Mặc hừ lạnh một tiếng, "Chúng ta đi..." "Khoan đã...

Tiểu ca!" Bàn Tử vội vàng nói, "Chuyện này không thể kết thúc như vậy được..." Tô Mặc mặt vô biểu tình: "Chúng ta đi..." Hắn không phải không muốn báo thù, nhưng hiện tại khoảng cách hai bên chỉ có ba bốn mét.

Một khi nổ súng, hậu quả chỉ sẽ là lưỡng bại câu thương.

"Được rồi..." Bàn Tử hạ súng, hung hăng trừng mắt nhìn tộc trưởng trại Già Long một cái, sau đó đi theo sau lưng Tô Mặc rời đi.

Nhìn bóng lưng đám người Tô Mặc, tất cả tộc nhân trại Già Long đều trầm mặc.

Tộc trưởng, ông lên nổ một phát súng là có ý gì?

Là muốn để chúng tôi liều mạng với bọn họ?

Khoảng cách gần như vậy, hai bên một khi giao hỏa, ông có cân nhắc qua cho chúng tôi chưa?

Con trai ông chết rồi, cũng muốn để chúng tôi chôn cùng con trai ông sao?

Huống hồ!

Kẻ giết con trai ông hình như là con cự thú vừa nãy mà!

Người trẻ tuổi kia nói thế nào cũng là ân nhân cứu mạng của chúng ta!

Lúc đánh yêu quái sao không thấy ông hung hăng xông lên như thế.

Lúc này, không ít tộc nhân trại Già Long đều nảy sinh ý định rút lui.

Duy nhất còn muốn ở lại, không phải vì lấy lòng tộc trưởng, thì chính là vì bảo tàng.

Trát Long rảo bước đi tới trước mặt tộc trưởng trại Già Long: "Tộc trưởng, người không sao chứ, đám người ngoại tộc này thật sự là quá đáng, chính bọn họ hại chết Trạch Ngõa..." "Không có bọn họ, Trạch Ngõa sẽ không chết!" Sau khi Trạch Ngõa chết, tâm tư của Trát Long bắt đầu hoạt động.

Tộc trưởng già rồi, Trạch Ngõa đã chết, vị trí tộc trưởng đời sau chắc chắn phải truyền cho người khác, mà cơ hội của hắn cũng đến rồi!

Trát Long vừa đỡ tộc trưởng trại Già Long dậy, vừa nói với tộc nhân của mình: "Các anh em, tộc nhân, vì bốn tên ngoại tộc này mà Trạch Ngõa chết rồi, không ít anh em đều bị thương!" "Hơn nữa bọn họ còn muốn cướp đoạt bảo tàng của chúng ta..." Trát Long nghiến

răng nhấn mạnh hai chữ "bảo tàng", "Đó là bảo tàng của trại Già Long ta, bảo tàng chúng ta thủ hộ ngàn năm, dựa vào cái gì phải cho đám người ngoài này!" Quả nhiên, vừa nghe hai chữ bảo tàng, sắc mặt rất nhiều người có chút dị động.

"Đúng, đó là bảo tàng của chúng ta!" "Không thể để đám người ngoài này cướp đi!" "Tôi cũng đi với anh.

Báo thù cho Trạch Ngõa!" Trong đội ngũ không ít người bị Trát Long cổ động, cầm súng lên, thề báo thù cho Trạch Ngõa.

Đương nhiên, cũng có người tịnh không biểu thái, bọn họ kiến thức sự lợi hại của Hoắc thị bất tử trùng xong, trong lòng nhiều người đều manh nha ý lui, hi vọng dẹp yên mọi chuyện, không truy đuổi nữa, trong số những người này có A Đạt.

Nhưng mà, những người này chung quy vẫn là thiểu số!

Thấy tuyệt đại bộ phận mọi người đều bị mình điều động, Trát Long nhìn tộc trưởng bên cạnh, chủ động lấy lòng: "Dượng, con dẫn người đi đuổi theo.

Dượng yên tâm, con nhất định báo thù cho đường ca và dượng!" "Tốt tốt tốt..." Tộc trưởng trại Già Long vẻ mặt vui mừng, "Trát Long, chỉ cần con có thể giết bốn người này, dựa vào công lao này, ta sẽ đề cử con trở thành tộc trưởng nhiệm kỳ kế tiếp!" Chính tai nghe thấy tộc trưởng nói như vậy, Trát Long vui sướng ra mặt, hưng phấn không thôi: "Dượng yên tâm, con nhất định giết bốn người này, để bọn họ biết trại Già Long không phải ai cũng có thể bắt nạt!" "Các anh em, tộc nhân.

Chúng ta đi, báo thù cho Trạch Ngõa!" "Vì Trạch Ngõa, vì trại Già Long, chúng ta đi!" Nói xong, Trát Long cầm súng săn, đuổi theo hướng bốn người Tô Mặc rời đi.

Những tộc nhân trại Già Long vừa bị cổ động giờ đây lấy Trát Long làm thiên lôi sai đâu đánh đó, giờ phút này cũng theo sát phía sau.

A Đạt nhìn một màn này, muốn nói lại thôi, hắn muốn khuyên, nhưng lại không biết nên mở miệng thế nào.

Trạch Ngõa thật sự đã chết, ân oán hai bên là một món nợ không rõ ràng.

A Đạt suy tư một lát, im lặng đi theo.

Hắn không phải muốn báo thù cho Trạch Ngõa, giờ phút này hắn chỉ muốn tận chút sức mọn của mình, hết khả năng ngăn cản đối phương, chỉ cầu đừng xuất hiện thương vong nữa!

Đúng là người trong cuộc u mê, người bàng quan tỉnh táo, A Đạt cũng coi như nhìn ra được, nhóm người Tô Mặc ai nấy đều mang tuyệt kỹ, còn lâu đám thợ săn như mình mới so được.

Một khi hai bên giao hỏa, đó quả thực chính là đơn phương tàn sát.

...

Bên kia, đám người Tô Mặc cũng đã đi đến cuối con đường, một vách núi cheo leo.

Tô Mặc nhìn dây leo mọc ở giữa vách núi, nói: "Nắm lấy dây leo ở giữa, đu qua!" Nói xong, Tô Mặc thu súng, tung người nhảy một cái, nắm lấy dây leo giữa vách núi, dễ dàng đu sang bờ đối diện cách đó bốn năm mét.

Bàn Tử vốn mắc chứng sợ độ cao, sau khi nhìn thấy cảnh này thì cả người đều không ổn, thân thể run rẩy: "Tô tiểu ca... chúng ta thực sự phải đu qua à..." Bàn Tử ghé đầu nhìn xuống vách núi một cái, chỉ mới liếc mắt liền rụt ngay đầu lại.

Tô Mặc biết khuyết điểm của Bàn Tử, đang định an ủi một chút, lại thấy Lão Hồ đi đến bên cạnh Bàn Tử, tung một cước đá Bàn Tử

bay ra ngoài: “Lề mề chậm chạp, chỉ có cậu là phiền phức!” “A!” Bàn Tử hét lên một tiếng, vội vàng chộp lấy dây leo giữa không trung, “Bịch” một tiếng, ngã xuống chân Tô Mặc.

Tô Mặc: “.....” Nhìn bộ dạng vân đạm phong khinh của Lão Hồ, Tô Mặc cạn lời!

Ác!

Mẹ kiếp ác thật, cũng chỉ có Bàn Tử, đổi là người khác thì đã sớm cầm súng sấy khô máu rồi!

Tuyết Lê Dương líu lưỡi, trợn to mắt nhìn Lão Hồ.

“.....” Lão Hồ xấu hổ sờ sờ mũi.

“Không cần anh đá, tôi tự đi!” Tuyết Lê Dương tung người nhảy lên, nắm lấy dây leo, sau đó đáp xuống bên cạnh Tô Mặc.

Lão Hồ cười khổ, theo sau Tuyết Lê Dương nhảy ra giữa không trung, vươn tay cũng nắm được dây leo.

Nhưng đúng lúc này, Trát Long dẫn người trại Già Long đuổi tới.

Nhìn thấy Lão Hồ đang đu giữa không trung, khóe miệng Trát Long nhếch lên một tia cười lạnh, tung người nhảy lên, tay trái cũng nắm lấy một sợi dây leo, tay phải rút lưỡi hái sau thắt lưng nhắm chuẩn dây leo của Lão Hồ chém đứt đôi.

“A...” Lão Hồ hét lên một tiếng, rơi xuống vách núi.

Chương 69

“Lão Hồ...” “Hồ Bát Nhất!” Tuyết Lê Dương và Bàn Tử sắc mặt trắng bệch.

“Hanh hanh...” Trát Long cười đắc ý với đám người Tô Mặc, sau đó đu người trở về.

A Đạt trợn to mắt nhìn hành động của Trát Long, vẻ mặt đầy kinh hãi, hắn vạn vạn không ngờ Trát Long thật sự dám giết người.

“Đừng khóc!” Tô Mặc lạnh lùng nói, “Lão Hồ chưa chết...” Tô Mặc biết dưới vách núi là một hồ nước, Lão Hồ sẽ không sao.

Nhưng hành động này của Trát Long cũng triệt để chạm đến giới hạn của Tô Mặc.

“Đi chết đi!” Tô Mặc chộp lấy khẩu súng tiểu liên trước ngực, lên đạn, nhắm vào Trát Long xả một băng.

“Đoàng đoàng đoàng đoàng đoàng đoàng đoàng đoàng đoàng!” Bách phát bách trúng, từng viên đạn găm vào người Trát Long.

“Keng!” Trát Long thổ huyết, ngã xuống đất chết tươi.

Trước khi chết cũng chưa từng nghĩ Tô Mặc sẽ ra tay với hắn!

Ngay cả người trại Già Long dường như cũng không ngờ Tô Mặc - người năm lần bảy lượt tha cho bọn họ - lần này lại quả đoán như thế.

“Điêu dân...” Lão Hồ từng đi lính, không muốn ra tay với đám thôn dân này, những điều này Tô Mặc đều biết, sở dĩ hắn trăm phương ngàn kế nhẫn nhịn đám thôn dân này là vì không muốn để Lão Hồ khó xử.

Hiện giờ Lão Hồ vừa vặn không có ở đây, Tô Mặc dứt khoát buông tay, từ không gian hệ thống lấy ra hai quả lựu đạn trực tiếp ném qua.

"Bùm!" Ném chuẩn xác, tại chỗ liền có mấy người chết oan mạng.

Thấy có người chết, trong lòng Tô Mặc sảng khoái không thôi, hắn tung người bay tới, đáp thẳng xuống bên cạnh thôn dân trại Già Long.

Sát tính triệt để bộc phát!

Bát Cực gia Phách Quải!

Từng quyền gào thét đánh tới!

Mấy thôn dân trại Già Long căn bản không kịp cầu cứu, bụng nổ tung, toàn bộ bạo thể mà chết.

"Mau đi..." Thấy cảnh này, không ít người trại Già Long bị dọa vỡ mật, "Mau chạy, tên này giết đỏ mắt rồi." "Mau chạy..." Không có bất kỳ sự phản kháng nào, đông đảo tộc nhân trại Già Long quay đầu bỏ chạy.

"Tô tiểu ca..." Bàn Tử cấp thiết hét lên, "Lão Hồ quan trọng hơn!" Tô Mặc thu quyền, nhìn sâu vào A Đạt một cái, sau đó phi thân nhảy một cái, lao thẳng xuống dưới vách núi.

"Tô..." Bàn Tử ngốc rồi, "Sao Tô tiểu ca cũng nhảy xuống rồi..." Tuyết Lê Dương gấp giọng nói: "Tô đội không phải đã nói rồi sao, Lão Hồ chưa chết..." "Đã Lão Hồ chưa chết, Tô đội càng sẽ không có việc gì..." "Đi đi đi, chúng ta xuống dưới xem sao..." "À ừ ừ..." Bàn Tử và Tuyết Lê Dương men theo con đường núi nhỏ hẹp, nhanh chóng chạy xuống dưới chân vách núi. ...

Tô Mặc đạp nước mà đi, Hoàng Kim Đồng lấp lánh, rất nhanh hắn liền tìm được Lão Hồ.

“Vút!” Tô Mặc xuất hiện bên cạnh Lão Hồ, kéo một cánh tay hắn, hai người nhanh chóng đi vào bờ.

Hai phút sau, Tô Mặc ném Lão Hồ xuống đất, Lão Hồ sống sót sau tai nạn thở hổn hển từng ngụm lớn: “Chưa chết, tôi chưa chết...” Tô Mặc điều chỉnh lại hô hấp, vừa rồi bất kể là đằng chuyển na di tốc độ cao dưới vách núi, hay là đạp sóng tìm người trên sông đều tiêu hao không ít thể lực của hắn.

Sau khi điều chỉnh ngắn ngủi, Tô Mặc nói với Lão Hồ đang nằm dưới đất: “Tôi đã nói rồi mà, đám điêu dân này chết không đáng tiếc!” Lão Hồ lúc này mới hiểu vì sao Tô Mặc lại trăm phương ngàn kế dung nhẫn thôn dân trại Già Long, hóa ra là đang cố kỵ mình.

Nghĩ đến đây, Lão Hồ cười khổ: “Hóa ra trong quần chúng cũng có người xấu a!” Câu này ngược lại làm Tô Mặc hơi kinh ngạc một chút, vạn lần không ngờ giác ngộ của Lão Hồ lại cao như vậy.

“Lão Hồ...” Chẳng bao lâu sau, Tuyết Lê Dương và Bàn Tử tìm tới, thấy Lão Hồ bình an vô sự, hai người thở phào nhẹ nhõm.

Bàn Tử cười hắc hắc: “Lão Hồ, tôi đã nói mà, cậu sẽ không chết đâu, cậu chính là người thừa kế chủ nghĩa xã hội, Hiến Vương - cái tên vua cỏ đầu thời phong kiến này sao có thể giết được cậu...” Tuyết Lê Dương thấy quần áo Tô Mặc và Lão Hồ đều ướt sũng, bèn tìm một ít vật dễ cháy xung quanh, nhóm lên một đống lửa.

Mọi người ngồi vây quanh đống lửa, hiếm khi có thể nghỉ ngơi một lát.

“Ái chà...” Đang lúc mấy người Tô Mặc trò chuyện, Tuyết Lê Dương dường như phát hiện ra chuyện gì ghê gớm lắm, kêu lên với mấy người: “Mọi người mau nhìn xem, kia là cái gì!” Lão Hồ, Bàn Tử đứng dậy, nhìn theo tầm mắt Tuyết Lê Dương.

Trời đất ơi!

Mọi người nhìn lên bầu trời, kinh thán không thôi.

Chỉ thấy phía trên bầu trời xuất hiện một cung điện huy hoàng màu vàng kim, vô cùng hoa lệ, trên rất nhiều bức tường khảm nạm vô số bảo thạch, chiếu rọi cung điện này sáng rực như ban ngày.

Bàn Tử kinh hô: "Tô tiểu ca, đúng là bị cậu nói trúng rồi, thật sự có một thiên cung!" "Hiến Vương thực sự xây cung điện của mình ở trên trời..." Lão Hồ chau mày, hiển nhiên cũng bị chấn động, "Hiến Vương...

Hiến Vương thành tiên rồi sao?" ...

Thiên cung!

Đừng nói là mấy ngàn năm trước, cho dù là khoa học kỹ thuật hiện nay, nhân loại cũng không thể nào sao chép ra tòa thiên cung này được.

Rất khó tưởng tượng, cổ nhân mấy ngàn năm trước lại sáng tạo ra kiến trúc huy hoàng đẳng cấp này.

Tô Mặc thật lòng tán thán: "Thật sự khiến người ta phải thán phục!" Tuyết Lê Dương gật đầu, rất tán đồng quan điểm của Tô Mặc: "Đây hẳn là cung điện Hiến Vương tu kiến để mình thành tiên!" Tô Mặc lấy từ trong ba lô ra một ít lương khô: "Đi, chúng ta ăn chút gì đó.

Một lát nữa lên xem thử, xem trên đó có phải thật sự có tiên nhân hay không!" "Được!" Ba người Lão Hồ, Bàn Tử, Tuyết Lê Dương đồng thời gật đầu, có thể là vì mọi người đều bức thiết muốn đi xem thiên cung, nên ba người ăn ngấu nghiến rất nhanh.

Mười mấy phút sau, bốn người thu dọn đồ đạc bắt đầu xuất phát.

Men theo con đường hẹp lên núi từng bước leo lên đỉnh.

Bốn người dán chặt vào vách núi, cẩn thận từng li từng tí đi trên đường hẹp.

Bàn Tử không chú ý liếc mắt nhìn xuống dưới một cái, suýt chút nữa thì sợ đến mức đi đời nhà ma, vội vàng rụt đầu lại ôm chặt lấy vách núi.

Đối với người sợ độ cao, đây quả thực là một loại tra tấn!

Cũng không biết bao lâu sau, bốn người rốt cuộc leo đến đỉnh núi, thiên cung cũng gần ngay trước mắt.

Bên trái bốn người có một dãy bậc thang, bên cạnh bậc thang có hai cột đá điêu khắc tinh xảo.

Còn có hai pho tượng thần không gọi được tên.

Chúng một trái một phải nhìn nhau từ xa, phảng phất như đang trấn thủ thiên môn.

Chương 70

Một dải bậc thang làm bằng đá bạch ngọc, từ đỉnh cung điện uốn lượn kéo dài lên trên, thông hướng chân trời xa xăm, trên dải bậc thang bạch ngọc này còn điêu khắc rất nhiều hoa văn, từng đóa từng đóa hoa sen nở rộ.

Ba người Lão Hồ đi theo Tô Mặc từng bước leo lên bậc thang, cuối cầu đá là một cây cầu đá dài trăm mét.

Đối diện cầu đá chính là thiên cung, kim quang lấp lánh, nó đẹp đến không gì sánh nổi, như mộng cảnh, lại như chân thực tồn tại, khiến người ta có loại ảo giác hoảng hốt.

Nhìn thấy hình ảnh này, bốn người Tô Mặc kinh ngây người.

Bàn Tử tình bất tự cấm nói: "Mở mang tầm mắt, Bàn gia tôi thật sự là mở mang tầm mắt rồi..." Tuyết Lê Dương vẻ mặt thổn thức: "Đúng vậy, Hiến Vương kiến tạo thiên cung lớn như vậy, còn ở trên đỉnh núi.

Chuyện này tốn bao nhiêu nhân lực vật lực..." Tô Mặc điều chỉnh cảm xúc, nói: "Không biết bên trong thiên cung còn có cái gì?" Bên ngoài đã hùng vĩ như thế, bên trong thiên cung chẳng phải càng tráng lệ hơn sao.

Bốn người đi qua cầu đá, đập vào mắt chính là một quảng trường trung tâm.

Phía trước nhất là một cung điện khổng lồ, hai bên quảng trường mỗi bên tọa lạc một tòa thiên điện.

Bố cục ngay ngắn trật tự, có sự khéo léo đoạt thiên công!

Tòa thiên cung này vượt xa cung điện của đế vương nhân gian!

Lão Hồ nhìn kỹ tòa cung điện ngay phía trước, nói: "Đây hẳn là Minh Lâu của mộ Hiến Vương!" Tuyết Lê Dương nhíu mày đẹp: "Minh Lâu?" Tô Mặc giải thích: "Minh Lâu chính là lầu cao nằm ngay phía trước trong lăng mộ đế vương cổ đại.

Bên trong lầu có bia đá, trên đó có miếu hiệu và thụy hiệu của hoàng đế!" Tuyết Lê Dương nửa hiểu nửa không: "Vậy có phải nói mộ Hiến Vương nằm ngay sau Minh Lâu không?" Tô Mặc lắc đầu: "Đế vương tướng tướng bình thường, lăng mộ của họ xác thực ở sau Minh Lâu, nhưng Hiến Vương này tâm cao hơn trời, không thể dùng lẽ thường mà xét..." Tuyết Lê Dương gật đầu, cảm thấy Tô Mặc nói cũng có mấy phần đạo lý, một kẻ xây lăng mộ trên trời, chỉ dựa vào điểm này, là có thể nhìn ra sự cuồng vọng và tự đại của Hiến Vương.

Lão Hồ lấy la bàn ra xem địa thế xung quanh, nói: "Long sơn nhập vân, trùng cốc thâm hãm, phúc áp bách lý, cách thiên đoạn thế, những thứ này đều ám hợp bố cục phong thủy lăng mộ, thật đúng là coi thường tên vua cỏ đầu này rồi..." Mấy người vừa đi vừa nói, chẳng bao lâu sau, họ đã đến bậc đá giữa quảng trường Minh Lâu.

"Ái chà?

Trên này viết cái gì đây?" Bàn Tử đi tới trước một tấm bia đá trước Minh Lâu, nhìn những ký hiệu xiêu vẹo trên đó, vẻ mặt mờ mịt.

Đây là chữ viết?

Đây mẹ nó là chữ viết á?

Bắt nạt Bàn gia đọc ít sách phải không?

Tuyết Lê Dương liếc nhìn một cái, nói: "Huyền chi hựu huyền, chúng diệu chi môn!" Lúc này, Tô Mặc và Lão Hồ cũng đi tới trước bia đá, Tô Mặc nhìn thoáng qua, lập tức đọc: "Lăng Vân thiên cung, Hội Tiên bảo điện!" "Hội Tiên?

Hội cái lông tiên ấy?" Bàn Tử mặt ngơ ngác.

Một tên tiểu vương biên thùy nhỏ bé, ngươi hội cái lông tiên gì?

Bàn Tử chém gió liên thiên: "Theo tôi thấy, lão Hiến Vương này muốn làm thần tiên đến phát điên rồi, nên để lão hảo hảo lĩnh giáo nắm đấm sắt của chủ nghĩa xã hội và biển cả mênh mông của cách mạng nhân dân..." Cậu đúng mẹ nó là một nhân tài!

Lão Hồ trừng mắt nhìn Bàn Tử một cái, sau đó lại nói: "Cũng không biết trong Minh Lâu này có manh mối về Mộc Trần Châu hay không..." Nghĩ đến Mộc Trần Châu, Bàn Tử vội vàng nói: "Đúng đúng đúng, Mộc Trần Châu, Mộc Trần Châu quan trọng hơn!" Bàn Tử đi lên trước, dùng hết sức bình sinh đẩy cửa lớn Minh Lâu.

"Ái!" "A!" Nhìn cánh cửa lớn không chút sứt mẻ, Bàn Tử xì hơi: "Sao thế này?

Cửa này sao không mở được?

Tô tiểu ca, tôi còn ít thuốc nổ quân dụng..." Bàn Tử còn chưa nói xong, Lão Hồ không chút lưu tình ngắt lời hắn: "Bốn người chúng ta, một người là hậu duệ Bàn Sơn đạo nhân, hai Mô Kim Hiệu Úy, một Phát Khâu Trung Lang Tướng, đi đổ đấu mà dùng thuốc nổ, có mất mặt không?" "Ái chà, tôi bảo này Lão Hồ, cậu đừng có móc mỉa tôi..." Bàn Tử uỷ khuất, "Cách của tôi không được, cậu thử nói xem chúng ta nên làm gì đi..." "Tôi đương nhiên có cách..." Lão Hồ tỏ ra vô cùng trấn định, quay đầu nhìn về phía Tô Mặc, "Tô tiểu ca, cậu cho cái phương án đi..." Gặp chuyện không quyết, cứ hỏi Tô Mặc!

Lão Hồ lười động não.

Bàn Tử: "....." Bàn Tử cảm giác mình bị sỉ nhục, thế là càng thêm uỷ khuất.

"Ha ha..." Tô Mặc cười khẽ một tiếng, "Đâu có phiền phức như

vậy!" Tô Mặc lấy cây quyền trượng Long Hổ thu được mấy ngày trước từ trong ba lô ra, nhắm chuẩn huyệt vị cơ quan, ấn trực tiếp vào.

"Cạch cạch cạch cạch cạch cạch cạch cạch cạch!" Chẳng bao lâu sau, cơ quan cửa đá khởi động.

Hai cánh cửa lớn từ từ tự động mở ra.

Bàn Tử khiếp sợ nhìn cửa đá tự động mở, "Mẹ kiếp.

Hiến Vương này sao giống Lý Thuần Phong thế, đều biết chơi như vậy, hai người đều để chìa khóa quan ải quan trọng ở nơi bắt đầu ít ai để ý nhất!" "Mẹ nó chứ, hóa ra người khác đi tới đây rồi, không có chìa khóa, tìm thế nào cũng không thấy, cơ quan chính là không khởi động được.

Ý là khuyên lui hả?" Bàn Tử vừa oán thầm, lại vừa thầm thấy may mắn, nếu không phải nhờ cây quyền trượng này, cho dù bọn họ đi tới đây, cũng sẽ bị chặn ở ngoài cửa.

Tô Mặc cười cười, tiếp tục đi về phía trước.

Bàn Tử, Lão Hồ, Tuyết Lê Dương đi theo Tô Mặc từ từ tiến vào trong Minh Lâu.

Trong Minh Lâu, đã không còn ánh sáng vàng kim như bên ngoài, âm u hơn nhiều.

Bốn người lấy đèn pin của mình ra, lẳng lặng quan sát xung quanh.

Nhìn những bức bích họa tinh mỹ trong Minh Lâu, Lão Hồ lẩm bẩm: "Xem ra Hiến Vương cả đời đều vọng tưởng đắc đạo thành tiên!" Tô Mặc khẽ gật đầu: "Có thể hắn tưởng mình là người có đại khí vận.

Dù sao ngay cả chủ của một nước lớn mạnh như Vũ Đế cũng phái người đến đòi Mộc Trần Châu này, mà Mộc Trần Châu lại nằm trong tay hắn.

Hắn tưởng rằng đây đều là ông trời sắp đặt, ông trời đang chỉ dẫn hắn đắc đạo thành tiên!" "Oa nha nha!" Đột nhiên, một âm thanh bỗng nhiên vang lên: "Kẻ nào, vì sao quấy nhiễu bản vương ngàn năm trầm ngủ!" ...

"Kẻ nào, vì sao quấy nhiễu bản vương ngàn năm trầm ngủ!" Đột nhiên gào lên một họng như vậy, trực tiếp dọa Lão Hồ và Tuyết Lê Dương giật nảy mình.

Tô Mặc thì trấn định tự nhược, mặt không đổi sắc, bởi vì hắn đã nghe ra đây là giọng của ai.

"Ha ha ha..." Chỉ thấy Bàn Tử ngồi trên vương tọa của Hiến Vương, cười lớn, trực tiếp sặc cả ho lên: "Khụ khụ...

Lão Hồ, Dương tham mưu hai người nhìn hai người xem... nhìn Tô tiểu ca bình tĩnh biết bao nhiêu!" Nhìn trò đùa dai của Bàn Tử, Tuyết Lê Dương và Lão Hồ lập tức nổi trận lôi đình.

"Vương Khải Hoàn!" "Bàn Tử!" Tuyết Lê Dương còn đang kiềm chế cảm xúc, Lão Hồ thì không chiều Bàn Tử, xông lên túm Bàn Tử lôi dậy từ trên vương tọa: "Làm cái gì thế, long ỷ đó là chỗ để cậu tùy tiện ngồi à?" "Long ỷ cái gì!" Bàn Tử dùng đèn pin chiếu chiếu hai tượng rắn bên cạnh vương tọa, vui vẻ nói: "Đây chính là hai con rắn.

Cái này cùng lắm chỉ tính là 'xà y' (ghế rắn), ha ha...." "Ái chà, chẳng phải đều nói muốn làm hoàng thượng sao?

Bàn gia tôi cũng trải nghiệm một chút, thực ra ngồi cũng chẳng thoải mái, cứng quá..." Bàn Tử cũng biết Lão Hồ và Tuyết Lê Dương đang nổi nóng, nhìn trái nhìn phải, chính là không nhìn vào mắt bọn

họ: “Tô tiểu ca, cậu xem cái ghế rắn này có đáng tiền không, đáng tiền thì chúng ta mang đi...” Tô Mặc đang quét mắt nhìn bích họa trên tường, cũng không trả lời trực diện câu hỏi của Bàn Tử, chỉ trả lời một câu không đầu không đuôi: “Đáng tiền, lát nữa cậu cõng đi là được...” Nghe Tô Mặc nói vậy, nụ cười trên mặt Bàn Tử lập tức cứng đờ, hắn nhìn vương tọa, phát hiện ít nhất cũng phải hơn 300 cân!

Tuyết Lê Dương phì cười, bị chọc cười rồi.

Chương 71

Lão Hồ nhìn dáng vẻ chuyên tâm trí chí của Tô Mặc, lập tức nổi lên nghi ngờ, rảo bước tới trước mặt Tô Mặc hỏi: "Tiểu ca, trên đó nói gì vậy?" Bích họa còn đỡ, nhưng cổ văn thời Hiến Vương thì Lão Hồ chịu chết không đọc được!

Tô Mặc chậm rãi nói: "Những dòng chữ triện cổ này đại khái ý là nói, Phượng Hoàng Đảm do Địa Mẫu hóa thành, tương truyền có thể giúp người thành tiên, cuối thời nhà Tần, hạt châu này rơi vào tay Hiến Vương!" "Về sau, Hán thiên tử biết được, phái sứ giả đến đòi, Hiến Vương không nỡ dâng bảo vật, liền dẫn người tách ra khỏi nước Cổ Điền, dời đến Điền Tây, hao phí mấy chục vạn người tu kiến mộ Hiến Vương, chỉ vì thăng tiên!" Nghe Tô Mặc nói, mắt Bàn Tử sáng lên: "Ha ha ha, Mộc Trần Châu ở ngay chỗ này, lần này là chính miệng Hiến Vương thừa nhận đấy!" Tô Mặc lại nhắc nhở mọi người: "Mọi người nhìn lên phía trên xem!." Lão Hồ, Bàn Tử, Tuyết Lê Dương vội vàng nhìn lên phía trên bức bích họa.

Tô Mặc lại nói: "Vương miện Hiến Vương đội, ở giữa khảm nạm hẳn chính là Mộc Trần Châu, cho nên ba người yên tâm đi, với mức độ trân quý Mộc Trần Châu của Hiến Vương và tầm quan trọng của nó trong việc giúp Hiến Vương thành tiên.

Mộc Trần Châu này nhất định ở đây, không sai được đâu!" Nghe Tô Mặc nói, mắt Tuyết Lê Dương đỏ lên, không nhịn được rơi lệ: "Tộc Trát Cách Lạp Mã tìm kiếm tung tích Mộc Trần Châu hàng ngàn năm cũng không thấy.

Cha tôi càng vì cứu tôi và mẹ tôi mà bôn ba cả đời.

Xem ra, người đã tìm đúng hướng rồi.

Đáng tiếc a, chỉ sai một bước!" Nhớ tới cha, Tuyết Lê Dương nức nở.

Tộc Trát Cách Lạp Mã.

Ông ngoại cô, hết thế hệ nhân kiệt này đến thế hệ nhân kiệt khác ra sức tìm kiếm hi vọng, hết thế hệ này đến thế hệ khác không tìm thấy hi vọng, tìm được, đều là tuyệt vọng.

Tô Mặc thổn thức không thôi: "Vạn sự vạn vật, dưới thiên đạo tự có một tia sinh cơ, chỉ là một tia sinh cơ khó tìm, tộc Trát Cách Lạp Mã tìm kiếm mấy ngàn năm chưa từng tìm được, hôm nay một tia sinh cơ đã bị cô tìm thấy rồi, đây là vận mệnh của cô, cô nên vui vẻ..." "Đúng vậy, Dương tham mưu trưởng..." Lão Hồ cũng an ủi, "Có một số việc chúng ta không thay đổi được, việc duy nhất chúng ta có thể làm hiện tại là mau chóng tìm được Mộc Trần Châu, hoàn thành di nguyện của cha cô, tin rằng ông ấy dưới suối vàng có biết, nhất định sẽ cảm thấy vui mừng cho cô!" Tuyết Lê Dương đỏ hoe mắt, nhưng tâm tình lại tốt hơn nhiều, dù sao đây cũng là hỷ sự, lời nguyền của tộc Trát Cách Lạp Mã sẽ kết thúc trong tay cô!

"Y..... a!" Đột nhiên, trong đại điện Minh Lâu truyền đến một tiếng kêu gào tê tâm liệt phế.

Âm thanh đặc biệt bén nhọn và có lực xuyên thấu, phảng phất như quỷ kêu, trực tiếp dọa Tuyết Lê Dương, Lão Hồ và Bàn Tử giật mình.

"Đều nghe thấy rồi chứ?" Lão Hồ nhanh chóng quan sát bốn phía.

Tuyết Lê Dương sắc mặt hoảng loạn: "Giống như tiếng cười của phụ nữ!" "D... nha!" Âm thanh lại truyền đến.

Lão Hồ siết chặt súng tiểu liên, nói: "Là người hay quỷ, cứ làm rõ ràng trước đã!" Tô Mặc nhướng mày, trầm giọng nói: "Tìm, nhất định phải tìm được nó!" Bốn người bắt đầu tìm kiếm nguồn gốc âm thanh

trong đại điện.

"Y... nha!" Lão Hồ mãnh liệt ngẩng đầu, chỉ thấy ngay phía trên xà nhà mình đứng có treo một tế phẩm hình người mặc quần áo đỏ.

Xà nhà cách mặt đất rất cao, phải đến bảy tám mét.

"Mẹ kiếp nữ quỷ!" Bàn Tử ngẩng đầu lên, trong lòng thót một cái, đạn trong tay nháy mắt lên nòng, giơ súng lên định bắn.

"Bàn Tử..." Lão Hồ vươn tay giữ chặt cánh tay Bàn Tử, "Chờ đã!" Lão Hồ nhìn chằm chằm lên phía trên: "Cái này hình như không phải quỷ thật, nhìn giống như một con búp bê hình người!" Tô Mặc gật đầu: "Chắc chắn sẽ không phải quỷ.

Hiến Vương tinh thông thuật phong thủy và thuật đạo gia, cả đời đều vọng tưởng thành tiên, sao hắn có thể nuôi một con quỷ trong Minh Lâu của mình chứ..." "Lão Hồ nói đúng, có thể chính là búp bê vải!" "Búp bê vải?" Bàn Tử hồ nghi, "Treo một con búp bê vải ở trên đó làm gì a?" "Ách..." Tuyết Lê Dương suy đoán, "Cái này hẳn là Hiến Vương vì tu đạo thành tiên mà làm nghi thức nào đó, nhìn giống như Thiểm Bà của dân tộc thiểu số, lại giống như một tế tư...

Chỉ là..." Tuyết Lê Dương ngừng một chút: "Chỉ là âm thanh kia là sao chứ?" Lão Hồ lắc đầu: "Không biết..." "Tế tư?" "Vậy cái tế tư này so với đại tế tư kia chắc cũng sàn sàn nhau nhỉ?" Nhắc tới tế tư, Bàn Tử liền nhớ tới quyền trượng Long Hổ, mặt nạ hoàng kim của đại tế tư.

Đó đều là bảo bối đáng tiền cả đấy!

Nghĩ tới những thứ này, Bàn Tử càng thêm kích động: "Đồ tùy táng trên người đại tế tư kia thật không tồi nha, trên cái này...

đồ tốt chắc chắn cũng không ít..." Lão Hồ vẻ mặt quái dị nhìn Bàn Tử, khá lắm, cứ nhắc đến tiền là cậu không sợ nữa hả?

“Lão Hồ.” Tô Mặc trầm giọng nói, “Anh lên đó đốt nó đi, thứ này không sạch sẽ...” “Ấy ấy ấy...” Bàn Tử vỗ ngực, tự cáo phấn dũng, “Chuyện nhỏ này không cần Hồ tư lệnh ra tay, để tôi... tôi lên cho...” Nói xong, Bàn Tử liền chạy về phía cây cột, lấy dây thừng ra định leo lên.

Tuyết Lê Dương nhướng mày: “Bàn Tử, anh không phải sợ độ cao sao?” Bàn Tử chớp mắt: “Ai?

Ai sợ độ cao?

Bàn gia tôi đây là dám lên chín tầng trời hái trăng, dám xuống năm đại dương bắt ba ba...” “Tôi mà sợ độ cao á?” “Đúng là...

Xùy!” Bàn Tử phảng phất như biến thành người khác, nhanh nhẹn leo lên.

“Tên này...” Lão Hồ bộ dáng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, “Tên này không có lợi thì không dậy sớm, không biết đang tính toán cái gì xấu xa đây...” Bàn Tử ở trên thở hổn hển, nắm lấy dây thừng kéo con búp bê lên từng chút một.

“Nha đại tỷ, hai ta ngày xưa không oán, phù...” “Gần đây không thù.

Tôi thấy chị ở đây mấy ngàn năm rồi, tôi giúp chị thoải mái một chút.

Tôi đây coi như làm việc tốt không cần lưu danh, chị biết không...” “Phù, phù phù phù” "Á...

á!" Bàn Tử vừa cầm con hình nhân lên tay, nó liền thét lên một tiếng chói tai. "Nghịch ngợm!" Bàn Tử thấy nhiều không trách, đã sớm liệu đến, hắn giúp con hình nhân vải vuốt lại tóc tai trên mặt sang một bên.

Thế nhưng, đảo mắt nhìn lại thì thấy đó là một khuôn mặt người

trắng bệch đeo mặt nạ.

Đột nhiên, cái miệng trên mặt người mở ra, lại gào lên một tiếng thê lương: "A!" Bàn Tử mặt cắt không còn giọt máu, trong lòng thót lên một cái. "....." Vài giây sau, thấy hình nhân vẫn chỉ là hình nhân, không hề sống lại, Bàn Tử lúc này mới thở phào nhẹ nhõm: "Mẹ kiếp, làm Bàn gia giật cả mình!" Bàn Tử cầm hình nhân lên kiểm tra kỹ lưỡng, phát hiện bên miệng hình nhân dường như có vật gì đó, hắn dùng lực cạy ra, phát hiện bên trong lại có một miếng cổ ngọc.

Nhớ tới miếng Văn Hương Ngọc giá trị liên thành trong Mê Động Long Lĩnh, Bàn Tử đưa miếng ngọc lên mũi ngửi ngửi.

Ách...

Không có mùi?

Không thể nào chứ!

Đầu óc Bàn Tử xoay chuyển liên hồi, cũng không biết nghĩ thế nào, lại đưa miếng ngọc lên miệng, nhẹ nhàng liếm một cái. "Phì!" "Vẫn không có mùi?" Bất đắc dĩ, Bàn Tử nhìn không ra giá trị, chỉ đành thu miếng cổ ngọc lại. "Bàn Tử..." Dưới đất, Lão Hồ thấy Bàn Tử mãi không xuống, hô lớn: "Cậu làm cái trò gì thế?

Đốt chưa?" Bàn Tử vội vàng móc bật lửa ra, châm lửa đốt trụi con hình nhân vải.

Chương 72

Nhìn thấy ánh lửa, Lão Hồ lại nói: "Mau xuống đi, lúc này cũng không sợ độ cao nữa à, đúng là mẹ nó tà môn..." Bàn Tử cười hắc hắc, men theo cột trụ từ từ leo xuống. "Hồ tư lệnh..." Bàn Tử làm trò: "Để ngài đợi lâu, chiến sĩ cách mạng vĩ đại - Vương Khải Hoàn đã khải hoàn trở về!" Tô Mặc bất động thanh sắc mở ra Hoàng Kim Đồng, mày nhíu chặt, sau lưng Bàn Tử quả nhiên có thêm một luồng hắc khí. "Bàn Tử à..." Tô Mặc than thở: "Tham món lợi nhỏ, cậu sẽ chịu thiệt thòi lớn đấy!" Bàn Tử sững sờ, cười gượng nói: "Tô gia, ngài đang nói gì thế, sao tôi nghe không hiểu..." Tô Mặc nhìn thẳng vào mắt Bàn Tử, khóe miệng nhếch lên: "Bất quá, vấn đề cũng không lớn, có tôi ở đây, trời không sập được!" "Đùng đùng đùng..." Bên ngoài Minh Lâu, tiếng bước chân dồn dập lại vang lên, sắc mặt Tô Mặc lập tức lạnh xuống: "Đám người này thế mà lại đuổi tới..." Tô Mặc tuy không nói thẳng, nhưng Lão Hồ và Bàn Tử đều biết, người bên ngoài là người trại Già Long, trừ bọn họ ra cũng chẳng còn ai khác.

Bàn Tử cạn lời, nói: "Đám này sao lại tới nữa, thật không sợ chết à?" Tô Mặc khẽ lẩm bẩm: "Tính toán thời gian, mấy thứ kia cũng nên xuất hiện rồi..." Lão Hồ nghe không rõ Tô Mặc đang lầm bầm cái gì, hỏi: "Tô tiểu ca, cậu đang nói gì vậy?" "Ách..." Tô Mặc ngẩng đầu, cười cười: "Không có việc gì, chúng ta trốn trước đã, lần này không cần tôi ra tay, tự sẽ có người thu thập bọn họ..." Nói xong, Tô Mặc một tay túm lấy Lão Hồ, một tay túm lấy Tuyết Lê Dương, tung người bay lên, trực tiếp đáp lên nóc nhà. "Tô tiểu ca... còn tôi... còn tôi nữa!" Nhìn thấy chỉ còn lại một mình, Bàn Tử cuống lên.

Tô Mặc bật cười, phiêu nhiên rơi xuống, đưa tay xách nốt Bàn Tử

lên.

Bốn người trốn trên nóc nhà, nhanh chóng tìm một chỗ tầm nhìn tốt lại kín đáo để ẩn nấp.

Lão Hồ nhỏ giọng hỏi: "Tô tiểu ca, ở đây có nguy hiểm gì sao?" Bàn Tử cũng vẻ mặt tò mò: "Đúng đấy, chúng ta không phải đều ở đây nãy giờ sao?

Chỉ thấy một con nữ quỷ, những thứ khác cái gì cũng không có a!" Tô Mặc lắc đầu: "Không phải trong Thiên Cung, là đi theo đám người trại Già Long tới, chúng ta trước đó còn gặp qua..." "Đừng nói chuyện, bọn họ lên rồi..." Tuyết Lê Dương nhắc nhở.

Quả nhiên, không bao lâu sau, đám người trại Già Long đã lên tới nơi.

Cầm đầu chính là tộc trưởng trại Già Long, giờ phút này mặt hắn đầy vẻ hung ác, sau lưng đi theo mười mấy tộc nhân. "Người đâu?" Tộc trưởng trại Già Long nộ khí đùng đùng: "Đều tìm cho tao, đào ba tấc đất cũng phải tìm cho ra..." Con trai chết, cháu trai cũng chết, tộc trưởng trại Già Long lúc này đã sớm không còn tâm trí thưởng thức Thiên Cung tráng lệ, một lòng chỉ muốn báo thù cho con cháu mình.

Trên nóc nhà, nhóm Tô Mặc nhìn thấy người trại Già Long tiến vào Minh Lâu, thấp giọng nói: "Tiếc quá, hình nhân đốt rồi, nếu không để bọn họ cũng kích thích một chút!" "Ha ha ha..." Bàn Tử có khả năng là trong đầu hiện ra hình ảnh đó rồi, trực tiếp cười ra tiếng.

Lão Hồ cạn lời nhìn Bàn Tử.

Người trại Già Long tìm một vòng trong Minh Lâu.

Bóng người cũng không thấy đâu.

Một tộc nhân trại Già Long cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Tộc trưởng, có khi nào không ở bên trong không?" Tộc trưởng nhìn mọi

người tìm một vòng không có kết quả, nghiến răng nghiến lợi: "Đi, đi ra ngoài.

Đến đại điện bên cạnh tìm xem..." "Rõ!" Mọi người gật đầu, bắt đầu ra bên ngoài Minh Lâu lục soát.

Không ít người vốn dĩ còn muốn tiến vào hai cái thiên điện lục soát, nhưng phát hiện vào đều không vào được.

Lần này người trại Già Long đều kiên định rằng bốn người kia đang trốn ở thiên điện.

Thế là, tộc trưởng hạ lệnh, tất cả mọi người chờ ở bên ngoài, tử thủ, cứ không tin nhóm Tô Mặc không ra.

Một màn này, cũng làm cho bốn người bên trên nhìn đến cạn lời.

Thù lớn bao nhiêu, oán lớn bao nhiêu a!

Kiên trì không ngừng nghỉ thế kia chứ!

Tô Mặc bấm tay tính toán, ngẩng đầu lên, trên mặt cười tủm tỉm: "Tới!" Theo tiếng nói của Tô Mặc vừa dứt, chỉ thấy dưới núi từng con quái thú hình người bò lên.

Lão Hồ, Bàn Tử, Tuyết Lê Dương nương theo tầm mắt Tô Mặc nhìn ra bên ngoài.

Ba người đồng tử phóng đại, sắc mặt run lên. "Đó là cái gì?" "Trông kỳ quái quá, hai tay, hai chân, còn giống hệt người!

Chỉ là quá xấu!" Tô Mặc giải thích: "Mấy thứ này chúng ta trước đó đã gặp qua?" Đã gặp qua?

Bàn Tử càng hồ đồ: "Tôi nào có gặp qua thứ xấu đau xấu đớn này bao giờ!" Tô Mặc cười cười: "Quái vật này chính là thứ bên trong bụng nữ thi, Hiến Vương dùng 'Điền Tây Đẳng Thuật' chế tạo ra!" Mọi người nhớ tới nữ thi bên bờ sông, bừng tỉnh đại ngộ.

Bàn Tử vẻ mặt kinh ngạc: "Thật không ngờ, Hiến Vương không chỉ tinh thông phong thủy bí thuật, thế mà còn là một nhà sinh vật học, đặt ở thời hiện đại thì Mỹ cũng phải trả giá cao mời hắn làm giáo sư ấy chứ.

Lão Hồ, cậu nói có đúng không..." "Ai...

Lão Hồ cậu làm gì thế?" Lão Hồ sắc mặt ngưng trọng nhìn tộc nhân trại Già Long dưới đất.

Tộc nhân trại Già Long đang nghỉ ngơi ở quảng trường Thiên Cung lúc này cũng phát hiện ra đám yêu thú hình người. "Đây là cái gì?" "Mấy thứ này là sao?" Không đợi tộc nhân trại Già Long phản ứng, nhóm yêu thú hình người đầu tiên bò lên đã trực tiếp lao vào tấn công. "Gào!" Một con yêu thú hình người vồ ngã một tộc nhân trại Già Long, cúi đầu cắn xé, cái miệng máu me đầm đìa trực tiếp cắn đứt đầu người nọ. "Đoàng!" A Đạt phản ứng đầu tiên, giơ súng lên liền bắn chết một con yêu thú, thấy thế, những người khác cũng nhao nhao bắt chước, bắt đầu phản kích. "Gào!" Bất đắc dĩ, yêu thú hình người thực sự quá nhiều, người trại Già Long tuy có súng săn trong tay, nhưng đối mặt với quái thú ùa lên như ong vỡ tổ, chẳng mấy chốc đã rơi vào thế hạ phong.

Thời gian trôi qua, càng ngày càng nhiều dân làng trại Già Long bị yêu thú hình người nuốt vào bụng.

Cảnh tượng này, Lão Hồ có chút không đành lòng nhìn tiếp. "A..." Thấy tộc nhân chết càng ngày càng nhiều, tộc trưởng trại Già Long đỏ ngầu cả mắt, không biết từ đâu lấy ra một quả lựu đạn kiểu cũ. "Ầm!" Một tiếng vang thật lớn, tộc trưởng trại Già Long ôm lấy hai con yêu thú hình người đồng quy vu tận...

Tộc trưởng trại Già Long chết rồi!

Nhưng yêu thú hình người cũng không vì cái chết của hắn mà

ngừng công kích.

Trận đấu nhân - yêu nghiêng về một phía này vẫn đang tiếp tục, vốn dĩ hơn hai mươi người trại Già Long, bao gồm cả A Đạt, giờ chỉ còn lại sáu bảy người. "Tô tiểu ca..." Bàn Tử muốn nói lại thôi: "Hay là... chúng ta cứ cứu A Đạt đi, dù sao đây cũng là anh trai của Khổng Tước..." Tô Mặc nhìn dưới chân A Đạt thế mà đã có hơn mười con cự thú ngã xuống, pha chút kinh ngạc: "Thân thủ không tệ, chết ở chỗ này, quả thực là đáng tiếc..." Tô Mặc suy tư một lát, nói: "Cứu A Đạt!" "Được!" Bốn người men theo cột trụ từ trên nóc nhà trượt xuống, sau đó đi ra khỏi Hiến Vương Minh Lâu, đạn lên nòng. "Đoàng đoàng đoàng đoàng đoàng..." Nòng súng đen ngòm phun ra lửa đạn, tiếng súng nổ cùng tiếng vỏ đạn rơi xuống đất vang lên cùng lúc.

Chương 73

Bốn khẩu súng tiểu liên hình thành một góc chết trên quảng trường, vừa xuất hiện liền áp chế được sự kiêu ngạo của đám yêu thú hình người.

Sau một băng đạn, yêu thú hình người trong sân lập tức ít đi một phần ba. "Ha ha..." Bàn Tử hét lớn: "Đã quá đã quá..." "Gào!" Tất cả yêu thú hình người chuyển hướng, gầm thét, lao về phía bốn người Tô Mặc.

Mà lúc này, vừa khéo đạn của mấy người đều bắn hết.

Nhìn thấy cảnh này, Bàn Tử hoảng loạn, mà hắn vừa hoảng, băng đạn mới vừa lấy từ ba lô ra liền "bạch" một tiếng rơi xuống đất. "Tô tiểu ca..." Bàn Tử vội vàng nhìn về phía Tô Mặc: "Cứu mạng!" Tô Mặc mặt không biểu tình, nhưng âm thầm kích hoạt Thanh Long Huyết mạch, khí huyết đột nhiên bạo phát, khí chất cả người đều thay đổi, phảng phất như một ngọn núi cao không thể vượt qua. "Ô ô..." Đám đông yêu thú hình người kêu lên thảm thiết, ngây ra như phỗng đứng tại chỗ. "Tô tiểu ca cao tay!" Thấy cảnh này, Bàn Tử tán thán một tiếng, đồng thời nháy mắt rút ra cái xẻng công binh hắc kim bên hông. "Xoảng!" Cái xẻng sắc bén trực tiếp chém đôi con cầm thú đang lao tới.

Máu phun tung toé, đầu rơi xuống đất.

Bàn Tử chấn kinh nhìn cái xẻng trong tay, thầm nghĩ: Thật sắc bén a! "Đoàng đoàng đoàng..." Bên này, Tuyết Lê Dương cùng Lão Hồ đã thay xong băng đạn, đám yêu thú hình người đứng im tại chỗ lập tức biến thành bia ngắm sống, đạn quét ngang qua, xác chết nằm la liệt.

Máu tươi đầm đìa, nhuộm đỏ nửa cái quảng trường Thiên Cung.

"Những người này..." Tộc nhân trại Già Long may mắn sống sót trợn to mắt nhìn một màn này: "Thật lợi hại..." "Giết sạch hết rồi..." "Chúng ta thế mà lại muốn truy sát bọn họ..." Nghĩ đến việc mình và mọi người lại đi truy sát bọn họ, lưng của rất nhiều tộc nhân trại Già Long phát lạnh, mồ hôi lạnh toát ra trên mặt. "Rất tốt..." Lại qua hai phút, nhìn một mảnh xác chết trên mặt đất, Tô Mặc hài lòng gật đầu: "Rất tốt, làm không tệ!" Hàng trăm con yêu thú hình người, nếu để hắn tự mình giết, Tô Mặc cũng phải mất một lúc bận rộn, nhưng có sự trợ giúp của Bàn Tử và Lão Hồ, vẻn vẹn chỉ vài phút, hàng trăm con yêu thú đã bị tàn sát không còn một mống.

Sức mạnh của đội ngũ hiển hiện rõ ràng!

Sau khi giết chết tất cả yêu thú, Tô Mặc nhìn người trại Già Long, hắn tịnh không bỏ súng xuống.

Bàn Tử đối với những người này không có hảo cảm gì, thấy Tô Mặc không nói lời nào, hắn tiếp tục thay băng đạn, ý tứ đã không cần nói cũng biết.

Chỉ cần Tô Mặc gật đầu, băng đạn này của hắn tuyệt đối có thể găm toàn bộ lên người tộc nhân trại Già Long.

Nhìn thấy cảnh này, người trại Già Long hoảng loạn, vội vàng cầu xin tha thứ: "Mấy vị hậu sinh, đây đều là mệnh lệnh của tộc trưởng a!" "Chúng tôi cũng chỉ là phụng mệnh hành sự!" "A Đạt, bọn họ đều từng ở nhà cậu, cậu nói một câu đi chứ!" A Đạt bất đắc dĩ, đành phải kiên trì, nhìn về phía Tô Mặc: "Tô tiên sinh, Hồ tiên sinh, những người còn lại đều là người tốt, bọn họ đều là chịu sự hiếp bức của tộc trưởng mới tới nơi này..." Ai ngờ, A Đạt còn chưa nói dứt lời, đã thấy Tô Mặc bỏ vũ khí xuống, tươi cười rạng rỡ: "A Đạt, thân thủ của cậu không tệ, tương lai tôi sẽ thành lập một công ty cổ đổng rất lớn, có hứng thú làm cho tôi không..." "Ách..." Tô Mặc chuyển chủ đề quá

nhanh, làm cho A Đạt có chút trở tay không kịp, lập tức ngẩn ra.

Đâu chỉ là A Đạt, ngay cả Lão Hồ và Bàn Tử cũng không ngờ Tô Mặc thế mà lại nảy sinh ý định chiêu mộ A Đạt.

A Đạt nói: "Tôi..." A Đạt vừa mới mở miệng, Tô Mặc lại lập tức ngắt lời: "Không vội, cậu suy nghĩ một chút, chờ chúng tôi rời đi cậu lại cho tôi biết cũng không muộn..." "Được!" A Đạt gật đầu, thầm thở phào nhẹ nhõm, biết tính mạng của mình và tộc nhân xem như đã được bảo toàn.

Nhìn vết máu loang lổ chung quanh, trong lòng Tuyết Lê Dương không phải mùi vị: "Chết nhiều người như vậy, tốn nhiều sức lực như vậy, rốt cuộc mộ Hiến Vương ở đâu?

Mục Trần Châu lại ở đâu?" Sự tình đến nước này, Tô Mặc cũng không giấu diếm nữa, nói thẳng: "Nơi này là cung điện Hiến Vương chuẩn bị cho việc thành tiên của mình, cũng không phải lăng tẩm của hắn..." Tô Mặc giả bộ bấm tay tính toán: "Mộ Hiến Vương ở trong nước!" Vừa nói ở trong nước, Lão Hồ như nhớ ra cái gì: "Trước đó lúc tôi rơi xuống nước bơi lên, vô tình nhìn thấy dưới đầm sâu có một cái hang nước.

Lúc ấy tôi đã cảm thấy kỳ quái, nhưng không nghĩ nhiều, hiện tại xem ra lối vào địa cung hẳn là ở đó..." "Lão Hồ, anh có thể xác định không?" Tuyết Lê Dương xác nhận lại.

Lão Hồ lắc đầu nói: "Không xác định, nhưng tôi cảm thấy chắc là ở đó..." Tuyết Lê Dương quay đầu: "Tô đội, anh thấy thế nào?" So với suy đoán của Lão Hồ, Tuyết Lê Dương càng tin tưởng phán đoán của Tô Mặc.

Tô Mặc nói: "Tôi cảm thấy có thể đi xem một chút, đợi mọi người thu xếp xong xuôi, chúng ta liền trực tiếp xuống núi..." "Được!" "Ủa, Bàn Tử đâu?" Lão Hồ nhìn quanh tìm kiếm. "Ở kia kìa, ngồi trên tảng

đá lắp đạn kìa." Tô Mặc chỉ Bàn Tử đang ngồi đằng xa.

Lão Hồ kỳ quái nói: "Cậu ta sao lúc này lại yên tĩnh thế nhỉ?" "Bàn Tử!" "....." Không ai đáp lại.

Không ổn, Bàn Tử cũng không phải là người chịu ngồi yên, sẽ không... sẽ không phải là trúng tà rồi chứ!

Lão Hồ lập tức sinh nghi, nghĩ đến Hiến Vương tinh thông Đẳng cổ chi thuật, Lão Hồ cảm giác thật có khả năng là Bàn Tử đã trúng tà thuật. "Tôi thử xem..." Lão Hồ mở ba lô, lấy ra một nắm gạo nếp ném về phía Bàn Tử. "Bộp bộp bộp!" Gạo nếp như mưa rơi vào người Bàn Tử, sau đó lại rơi xuống đất.

Dị tượng trong tưởng tượng của Lão Hồ tịnh không xảy ra, bất quá cũng không thể nói một điểm tác dụng cũng không có, chí ít là đã kinh động đến Bàn Tử.

Bàn Tử xoay người, chửi ầm lên: "Hồ Bát Nhất, cậu ăn no rửng mỡ à, cậu rắc gạo lên người tôi làm cái gì..." "Cậu..." Đang chửi, Bàn Tử cũng phản ứng lại: "Ấy ấy ấy, cậu đừng bảo là tưởng tôi bị quỷ nhập đấy nhé?" Nhìn Bàn Tử đang bạo nộ, Lão Hồ phá lệ chột dạ một chút: "Không phải, cái đó... vừa rồi không phải cậu chạm vào cái mộc ngẫu tà tính kia sao, thứ đó đen đủi nặng, tôi là giúp cậu xua đi đen đủi..." Người khác tin hay không thì khó nói, nhưng Bàn Tử tuyệt đối không tin lời quỷ thoại của Lão Hồ: "Nói bậy, cậu coi Bàn gia là kẻ ngu chắc..." "Được rồi được rồi..." Lúc này, Tô Mặc đứng ra giảng hòa: "Đừng ầm ĩ nữa, nghỉ ngơi cho tốt, lát nữa chúng ta xuống núi, mau chóng tìm được Mục Trần Châu, chúng ta tranh thủ về Bắc Kinh!" Tô Mặc đều đã mở miệng, Bàn Tử cùng Lão Hồ cũng không tiện nói gì, cười hậm hực, sau đó bắt đầu nghỉ ngơi. .....

Khoảng chừng nghỉ ngơi được một giờ, nhóm Tô Mặc bốn người cùng người trại Già Long mang theo công cụ, bắt đầu xuống núi.

Lên núi gian nan, xuống núi càng gian nan!

Mọi người một đường cẩn thận từng li từng tí, cuối cùng cũng hữu kinh vô hiểm đi tới bên bờ đầm nước nơi Lão Hồ rơi xuống. "Đây là chỗ nào?" Người trại Già Long chưa từng tới nơi này, tò mò hỏi. "Mọi người mau nhìn xem!" Một vị tộc nhân trại Già Long chỉ lên trời hét lớn.

Đám người nhìn lên trời.

Chỉ thấy trên trời có một cơn lốc xoáy màu xám rất lớn đang xoay tròn trên không trung.

Vô cùng hùng vĩ.

A Đạt tiến lên hỏi: "Hồ đại ca, trời này là bị sao vậy?" Nhìn dị tượng trên trời, ngay cả A Đạt và dân làng trại Già Long đều hoảng hốt không thôi.

Lão Hồ nhìn thiên tượng, lại nhìn đám người trại Già Long, giải thích đơn giản: "Mọi người đừng hoảng, loại thiên tượng này trong cổ phong thủy có ghi chép, trời hạn gặp hắc khí quán xuyên tương liên, gọi là 'Hắc trư quá thiên hà' (Heo đen qua sông ngân)!" "Tại Thiên Tinh bí thuật, gọi nó là Vũ Hầu Phạm Cảnh, đây chỉ là biến hóa thời tiết bình thường.

Có khả năng lát nữa sẽ có trận mưa lớn!" Lão Hồ nói như vậy, người trại Già Long cũng yên tâm, mọi người chậm rãi tản đi, tìm chỗ nghỉ ngơi.

Thấy người trại Già Long đều đã lui ra, Lão Hồ nói nhỏ với ba người Tô Mặc, Tuyết Lê Dương: "Tôi nhớ trong phong thủy bí thuật có ghi chép, heo đen qua sông, tất chủ nơi này có cổ thi tác quái, là do thi khí từ âm xung dương, xem ra chúng ta đã tới đúng chỗ, nơi này có phần mộ Hiến Vương!" Tô Mặc gật đầu, cũng hạ thấp giọng: "Vừa

rồi tôi dùng Vọng Khí Thuật xem xét chung quanh, phát hiện địa cung Hiến Vương mộ này xác thực là nằm tại nơi âm khí hội tụ..." Âm khí?

Chương 74

Nghe Tô Mặc nói, mọi người đầu tiên nghĩ đến chính là Tinh Tuyệt nữ vương.

Lão Hồ sắc mặt nghiêm túc: "Cậu nói là Hiến Vương cũng biến thành âm hồn giống như Tinh Tuyệt nữ vương?" Tô Mặc lắc đầu: "Tinh Tuyệt nữ vương tuy rằng còn sống, bất quá lại chỉ có thể vĩnh viễn lưu lại bên trong Tinh Tuyệt cổ thành âm u..." "Hiến Vương vì bản thân tu kiến Thiên Cung, tự nhiên không nguyện trở thành tà túy như Tinh Tuyệt nữ vương, huống hồ Hiến Vương sở hữu Mục Trần Châu, thủ đoạn so với Tinh Tuyệt nữ vương không biết cao hơn bao nhiêu..." Thấy mọi người vẫn một mặt mê mang, Tô Mặc cũng không đánh đố nữa, nói thẳng: "Dưới này có một thứ, vẫn luôn hấp thu lượng âm khí khổng lồ." "Có một thứ?

Hấp thu?" Lão Hồ nghĩ tới một khả năng, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh: "Ý cậu là nó còn sống?" Tô Mặc khẽ gật đầu: "Không sai, chính là vật sống, bất quá là loại bảo vật hộ thi tương tự như Thi Hương Ma Dụ!" "Thi Hương Ma Dụ?" Lão Hồ và Tuyết Lê Dương thập phần kinh ngạc.

Phải biết món kia cũng không phải thứ tốt lành gì, lúc trước tại Tinh Tuyệt cổ thành vì nó mà bọn họ cùng đội khảo cổ nếm không ít khổ sở.

Tô Mặc nói ngắn gọn: "Đúng thế.

Lần này xuống mộ khả năng so với Tinh Tuyệt cổ thành còn nguy hiểm hơn, chúng ta phải chuẩn bị trước một chút đi..." Lão Hồ, Bàn Tử gật đầu, sau đó bắt đầu mặc trang bị lặn.

Tô Mặc từ trong ba lô lấy ra một ít đồ hộp lương khô và nguồn

nước giao cho A Đạt, đồng thời dặn dò hắn cùng tộc nhân trại Già Long đừng đi loạn, nơi này trừ bỏ yêu thú hình người, không chừng còn có cái gì khác nữa.

Chính thức cáo biệt A Đạt, Tô Mặc cùng ba người Lão Hồ cùng đi tới bờ sông.

Lão Hồ nói trước: "Lúc trước khi tôi rơi xuống, đối với địa hình bên dưới đã đại khái tìm hiểu một chút, lát nữa mọi người xuống nhất định phải đi theo tôi..." Tuyết Lê Dương có chút lo âu: "Dưới nước này sẽ là mộ đạo sao?

Nếu cả địa cung đều bị nước nhấn chìm, chúng ta lại không mang bình dưỡng khí, ở trong nước cũng không kiên trì được bao lâu!" Lão Hồ trầm ngâm nói: "Mấy ngày nay thông qua tìm hiểu về Hiến Vương, tôi cảm giác người này là một kẻ rất lợi hại, hắn tinh thông phong thủy bí thuật, hắn là đối với thế núi chập trùng này sớm có dự liệu, cho dù là trong mộ đạo có nước vào, địa cung cũng sẽ nằm ở một không gian tương đối phong bế!" Tô Mặc khá tán đồng quan điểm của Lão Hồ: "Hiến Vương vì thành tiên, có thể nói là phí hết tâm tư, địa cung tráng lệ khả năng không bằng Thiên Cung, nhưng quy cách có lẽ còn xa mới bằng, phải biết nơi này chính là nơi giấu thi thể Hiến Vương!" Nghe được Lão Hồ cùng Tô Mặc đều nói như vậy, Tuyết Lê Dương coi như yên tâm được một ít. "Đi..." Bốn người mở đèn gắn trên vai, lặn xuống.

Chưa được bao lâu, liền thấy được hang nước bên dưới.

Lão Hồ ra hiệu tay với Tô Mặc, bốn người sau đó lần lượt tiến vào hang nước.

Tiến vào hang nước, bọn họ liền phát hiện chu vi hang nước là cách tuyệt, bất quá phía trên lại có thông đạo.

Có thông đạo tự nhiên có không khí, bốn người trồi lên mặt nước,

men theo giai thềm trong nước từ từ bò lên.

Trong mộ đạo đặt đầy tượng đá.

Trên ba mặt tường cũng đều có từng cái lỗ nhỏ giống như bia mộ.

Chính giữa có một cái đài đá lớn, mấy tôn tượng đá bày trên đài đá cũng là lớn nhất cao nhất.

Tô Mặc, Lão Hồ, Tuyết Lê Dương đi ra, tỉ mỉ quan sát mộ thất.

Nhìn bốn phía, Tuyết Lê Dương kinh ngạc không thôi: "Các anh nói xem, Hiến Vương này làm thế nào tu kiến được một tòa cung điện lớn như vậy dưới nước, cái này cũng quá phỉ di sở tư rồi?" Lão Hồ liếc nhìn bốn phía, nói: "Tôi đoán hẳn là trước khi thi công, hẳn cho chặn dòng thủy mạch lớn nhỏ của Trùng Cốc, sau đó lại từ dưới đáy đầm đào vào trong núi.

Công trình này đủ lớn đấy..." Tô Mặc phụ họa nói: "Kỹ thuật mà người xưa nắm giữ, rất nhiều thứ ngay cả người hiện đại chúng ta cũng chưa từng sở hữu!" Tuyết Lê Dương gật gật đầu, tự hiểu lại tựa như không hiểu. "Bàn Tử đâu?" Lão Hồ đột nhiên cảm thấy bên cạnh thiếu thiếu cái gì, cũng thiếu đi âm thanh gì đó.

Lão Hồ xoay người nhìn về phía mộ thất, lại không tìm thấy bóng dáng Bàn Tử. "Bàn Tử cậu làm cái gì đấy?" Tìm một vòng, Lão Hồ nhìn thấy Bàn Tử y nguyên vẫn còn ngâm mình trong nước không nhúc nhích. "....." Lão Hồ thấy Bàn Tử cũng không trả lời, đi qua, tức giận vỗ vỗ vào vai Bàn Tử: "Làm cái gì thế?" "Á...

á!" Bàn Tử ngẩng đầu gầm lên một tiếng, thanh âm giống hệt tiếng hình nhân trong Thiên Cung!

Giờ phút này, trên mặt Bàn Tử cũng có một ít tơ máu màu xám, ngay cả đồng tử mắt đều biến thành màu lam.

Khủng bố dị thường!

Thập phần kinh người! "Á...

á!" Bàn Tử hai mắt trừng tròn xoe, vẻ mặt hung ác nhìn Lão Hồ, trong mắt chớp động hung quang kinh người, giống như hung thú mất khống chế. "Cạch!" Lão Hồ theo bản năng lùi lại phía sau một bước, trong lòng co rút mãnh liệt, hiển nhiên là bị giật mình. "Vút!" Bàn Tử cũng không cho Lão Hồ thời gian suy nghĩ, rút ra xẻng công binh hắc kim trong ba lô, nhắm vào đầu Lão Hồ bổ xuống.

Tôi đi!

Lão Hồ lại giật mình lần nữa.

Xẻng công binh hắc kim trong tay Bàn Tử, Lão Hồ nhận ra, đây là vũ khí Tô Mặc tặng cho Bàn Tử, chém sắt như chém bùn, cực kỳ sắc bén, một điểm cũng không thua kém dao Tiểu Thần Phong của mình.

Bị chém một cái, tuyệt đối đầu lìa khỏi cổ, cho dù là Đại La Thần Tiên hạ phàm cũng cứu không được. "Cái tên Bàn Tử này!" Tô Mặc mắng một tiếng, phản ứng nhanh chóng, thi triển khinh công Đạp Tuyết Vô Ngân lướt qua, trực tiếp kéo Lão Hồ đang ngẩn ra về phía sau, sau đó nhấc chân phải lên, hung hăng đá Bàn Tử ngã lăn quay ra đất. "Con mẹ nó, Bàn Tử đây là thật sự trúng tà rồi..." Lão Hồ vỗ vỗ trái tim bé nhỏ của mình, lần này thật sự dọa hắn sợ rồi.

Không chỉ Lão Hồ, một màn này khiến Tuyết Lê Dương trên bờ nhìn cũng trợn mắt há hốc mồm, một xẻng vừa rồi, là ra tay giết người a.

Bàn Tử ngã xuống đất, Tô Mặc dùng một chiêu cầm nã liền khống chế được Bàn Tử.

Tuyết Lê Dương rảo bước chạy tới, mặt đầy hoảng trương: "Đây là có chuyện gì, lúc ở Thiên Cung, tôi đã cảm thấy anh ta không thích hợp..." Lão Hồ thở hắt ra, lúc này cũng chậm rãi hồi thần, nghe Tuyết

Lê Dương hỏi, không khỏi suy đoán nói: "Mười phần thì chín phần là trúng chiêu của cái hình nhân vải kia rồi..." "Bộp!" Đột nhiên, một tiếng vang thanh thúy thu hút sự chú ý của Lão Hồ, Lão Hồ ngẩng đầu, phát hiện một miếng cổ ngọc từ trong túi áo Bàn Tử rơi ra. "Đây là cái gì?" Lão Hồ cúi người nhặt miếng cổ ngọc lên: "Cái này không phải lại là Bàn Tử tiện tay thó được từ Thiên Cung chứ, Bàn Tử, tôi đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi, đồ trong mộ đừng có đụng vào, cậu cứ là không nghe..." "Hắc hắc..." Bàn Tử toét miệng cười quỷ dị, phảng phất như trúng ma.

Lão Hồ nộ hỏa trung tiêu: "Cậu đạp mã đừng có cười kiểu quỷ quái đó, tôi nói cho cậu biết a, tôi là có mang theo kiếm gỗ đào đấy..." "Ách...

ô!" Bàn Tử đã bị Tô Mặc khống chế lại kịch liệt giãy dụa, thanh âm trong miệng đứt quãng.

Tuyết Lê Dương nhíu mày: "Anh ta hình như có lời gì muốn nói, hình như anh ta không khống chế được chính mình, chuyện này là sao?" Tô Mặc lắc đầu: "Không có việc gì lớn, không cẩn thận trúng chiêu của người ta thôi..." Lão Hồ giờ phút này đang nóng nảy, nhưng cũng biết tên Bàn Tử chết tiệt này là vì miếng cổ ngọc kia mới bị người ta ám toán.

Tên Béo chết tiệt này đúng là chứng nào tật nấy! "Bốp!" Tô Mặc dùng một cú chặt tay trực tiếp đánh ngất Bàn Tử.

Tuyết Lê Dương nhận lấy cổ ngọc từ tay Lão Hồ, nói: "Là thứ này gây ra sao?" "Ừ!" Tô Mặc gật đầu: "Chính là nó.

Bàn Tử, lần này cậu hẳn là sẽ ngoan ngoãn được một lúc rồi." Tô Mặc cắn nát ngón tay, điểm hai giọt máu tươi lên trán và bên miệng Bàn Tử: "Được rồi!" Lão Hồ chớp chớp mắt: "Thế là xong rồi?

Chương 75

Không cần tĩnh dưỡng một chút?" Tô Mặc bật cười: "Tĩnh dưỡng?

Chỗ này có thể để cậu ta tĩnh dưỡng sao?" Lão Hồ liếc nhìn bốn phía, âm u đầy tử khí, giống như âm phủ, tĩnh dưỡng... tĩnh dưỡng cái rắm!

Tuyết Lê Dương khó hiểu hỏi: "Máu có thể giải cổ?" Tô Mặc lắc đầu: "Không, chỉ có máu của tôi mới có thể." Nghe vậy, Tuyết Lê Dương cùng Lão Hồ hai người cũng nhớ lại.

Máu của Tô Mặc xác thực có rất nhiều chỗ thần kỳ, lúc trước tại Tinh Tuyệt cổ thành, máu của hắn đã nhiều lần cứu mọi người.

Tuyết Lê Dương nhìn Bàn Tử, như nhớ ra cái gì, nói: "Trước khi tới tôi có xem qua một số tư liệu, nước Cổ Điền có một loại Thiệt Cổ (Cổ trùng lưỡi).

Có thể mê hoặc tâm trí con người, khống chế thanh quản, xem Bàn Tử kìa, ước chừng chính là trúng loại Thiệt Cổ này..." "Được rồi..." Lão Hồ đi lên trước. "Đã Tô tiểu ca nói không sao, vậy thì là không sao, để tôi làm cho tên Béo này tỉnh lại, đừng làm lỡ thời gian chúng ta tìm Mục Trần Châu nữa..." "Bốp bốp..." Nói xong, Lão Hồ tát hai cái bạt tai lên mặt Bàn Tử.

Tô Mặc nhìn đến phát lăng.

Rốt cuộc là anh em lớn lên cùng một chỗ, phương pháp gọi người tỉnh dậy cũng độc đáo như vậy.

Tuyết Lê Dương cười khuyên nhủ: "Ấy ấy nhẹ chút, vốn dĩ đã không đẹp trai rồi, lại đánh hỏng thì làm sao cưới vợ..." Tô Mặc cười

lắc đầu, sau đó từ trong ba lô lấy ra một bầu nước, trực tiếp đổ lên mặt Bàn Tử. "Khụ khụ!

Khụ khụ!" Bàn Tử ho khan hai tiếng, chậm rãi mở mắt ra, hắn nhìn thoáng qua Tô Mặc, lại nhìn thoáng qua Lão Hồ đang đầy mặt giận dữ, cùng Tuyết Lê Dương đang cười. "....." Trầm mặc một lát, không biết nên nói thế nào, dứt khoát hai mắt tối sầm, bắt đầu giả ngất.

Tuy rằng Bàn Tử không khống chế được thân thể, nhưng chuyện gì đã xảy ra vẫn nhớ rõ.

Gây ra họa lớn như vậy, lúc này cũng chỉ có thể giả chết.

Lão Hồ quá hiểu Bàn Tử rồi, liếc mắt liền nhận ra Bàn Tử đang giả chết.

Trong lòng tức giận: "Tô tiểu ca, xem ra phương pháp của cậu không dùng được, nước vẫn là giữ lại đi, sau này chúng ta còn phải uống..." "Tôi nhịn tiểu suốt cả đường đi, vừa vặn dùng đến..." "Tuyết Lê Dương, cô tránh mặt một chút..." "Được!" Tuyết Lê Dương cười đáp một tiếng.

Nghe vậy, Bàn Tử vội vàng mở mắt ra. "Tôi tỉnh rồi, Hồ tư lệnh, tôi tỉnh rồi, tôi thật sự tỉnh rồi!" Thấy mọi người đều vẻ mặt quái dị nhìn mình, Bàn Tử vội vàng cầu xin tha thứ: "Tôi thật sự biết sai rồi.

Thật đó, thật đó.

Ba vị đại gia từ bi tha cho tôi đi, tôi thật sự biết sai rồi.

Mọi người tha cho tôi đi!" Tô Mặc xem thời gian cũng không còn sớm, cũng không cùng Bàn Tử hồ nháo nữa, giáo huấn một trận xong, bốn người lần nữa khởi hành.

Bốn người cầm đèn pin, thuận theo bậc thang từng bước một đi xuống, thềm đá chừng hơn trăm bậc, hai bên còn đặt rất nhiều tượng

đá.

Mọi người cẩn thận từng li từng tí bước qua, đập vào mắt liền thấy một cánh cửa mộ.

Bốn người dùng đèn chiếu vào cửa mộ.

Chỉ thấy phía trên cửa mộ có hai ký tự cổ màu vàng, khéo là hai chữ này Bàn Tử lại vừa vặn nhận ra.

Bàn Tử phàn nàn nói: "Này, mọi người nói xem lão già Hiến Vương này cũng trơ trẽn phết nhỉ, chỉ cái cửa đá rách này mà còn đặt tên là Thiên Môn a, tôi trực tiếp a a..." "Đừng nói bậy..." Lão Hồ trước tiên liếc Bàn Tử một cái, sau đó giải thích: "Thiên Môn này cũng không phải cửa đá bình thường.

Nếu tôi suy đoán không sai, đây hẳn là dùng cho Hiến Vương lão nhi thi giải thành tiên đăng thiên." "Trong lăng chế, loại Thiên Môn này bình thường sẽ không khóa!" Bàn Tử một mặt mê mang: "Không khóa?

Vì sao không khóa?" Tuyết Lê Dương nói: "Xem ra hắn đối với thiết kế lăng mộ của mình thập phần tự tin, hắn tin tưởng sẽ không có người đoán được địa cung Hiến Vương lại nằm ở dưới nước..." Tô Mặc gật đầu: "Hiến Vương này cũng coi như là có chút bản lĩnh, tự nhiên tự tin mười phần, cộng thêm bố trí dọc đường đi của hắn, cho dù là Trần Mù (Trần Hạt Tử) và Tả Lĩnh Lực sĩ không phải cũng toàn bộ bỏ mạng tại ngoại vi Trùng Cốc rồi sao!" "Được rồi, đã Hiến Vương đều để cửa cho chúng ta, vậy chúng ta cũng đừng khách khí nữa, mau vào đi!" Bàn Tử nói.

Bốn người tiếp tục đi hết mấy bậc thang cuối cùng, trực tiếp đi tới trước cửa mộ.

Tô Mặc bốn người ra sức đẩy cửa đá ra, ngoài cửa đá thế mà lại

là một tòa cầu gỗ dây xích, phía trước còn điêu khắc một khuôn mặt người, dưới cầu gỗ dây xích thì là vạn trượng huyền nhai (vực sâu).

Bàn Tử cạn lời nói: "Cậu nói xem lão già Hiến Vương này cũng đủ xa xỉ a.

Chỗ bé tí tẹo mà hắn còn xây một cái cầu..." Lão Hồ nhìn một hồi, nói: "Đây hẳn là Tam Thế Kiều, đại biểu con người tam sinh tam thế, trong truyền thuyết cổ đại người chết sau khi hóa tiên thăng thiên, liền phải bước qua Tam Thế Kiều này trước, chỉ có thoát khỏi thế tục vây hãm, mới có thể thoát thai hoán cốt, ngao du thái hư, làm một thần tiên tiêu dao tự tại!" "Xem ra Hiến Vương lão nhi này một lòng thành tiên a!" "Ngay cả lăng chế cổ mộ đều là chế định dựa theo phong thủy cách cục Đạo gia thành tiên, nếu không đoán sai, qua Tam Thế Kiều này chính là địa cung Hiến Vương." Nói, nói, vui mừng trên mặt Lão Hồ đã lộ rõ trên lời nói, Hiến Vương địa cung, Mục Trần Châu đã gần trong gang tấc. "Đi đi đi..." Tuyết Lê Dương có chút không kịp chờ đợi: "Chúng ta đi..." Tô Mặc bật cười, lắc đầu, đang muốn cất bước, lại phát hiện không biết từ lúc nào, Bàn Tử đã kéo lấy cánh tay hắn. "Tô tiểu ca...

Tôi đi cùng cậu!" Bàn Tử cúi đầu nhìn vực sâu vạn trượng dưới chân, da đầu tê dại, tim cũng sắp nhảy ra ngoài.

Lão Hồ biết Bàn Tử sợ độ cao, cười nhạo nói: "Bàn Tử, nhìn chút tiền đồ ấy của cậu kìa, trước đó không phải còn kêu gào lên trời hái trăng, xuống biển bắt ba ba sao..." Bàn Tử cạn lời, cũng không trả lời Lão Hồ, gắt gao kéo lấy Tô Mặc: "Tiểu Ca, chúng ta đi thôi." Dường như chỉ có lôi kéo Tô Mặc, Bàn Tử cảm giác mình mới có thể khắc phục chứng sợ độ cao.

Tô Mặc bất đắc dĩ, dìu đỡ Bàn Tử đi qua Tam Sinh Kiều.

Tận cùng của Tam Sinh Kiều vẫn là một cánh cửa đá, bên trên y

nguyên có một khuôn mặt người điêu khắc. "Cuối cùng cũng đi hết cầu, phù phù!" Bàn Tử đẩy cửa vào, vừa ngẩng đầu nhìn cảnh tượng trước mắt trực tiếp kinh hãi.

Chỉ thấy bốn người đi tới một cái mâm tròn lớn, bên trên bày biện ba cỗ quan tài.

Chỉ là, hai cỗ quan tài nằm trên mặt đất.

Có một cỗ quan tài lại bị nhiều sợi dây xích sắt trói chặt, treo giữa không trung.

Bàn Tử khó hiểu nói: "Ủa sao lại có ba cái quan tài nha, còn treo một cái, đây là chiêu số gì?" Tuyết Lê Dương nhìn quan tài, kinh ngạc nói: "Loại gỗ này hình như... hình như là..." Tuyết Lê Dương dừng lại, lời nói đến bên miệng, lại thế nào cũng nghĩ không ra.

Tô Mặc biết cô muốn nói cái gì, nói thẳng: "Ấm Tử Mộc, nó sinh trưởng tại nơi khuất bóng trong rừng rậm núi thâm, quanh năm không thấy ánh mặt trời.

Hơn nữa mấy trăm năm mới có một vòng vân gỗ, là dược liệu cực kỳ hiếm thấy." Bàn Tử nói: "Ấm Tử Mộc, tôi hình như nghe Trần Mù nói qua, nó... nó..." Còn chưa bắt đầu nói, Bàn Tử đã tịt ngòi, không nhớ nổi.

Một đám người gì đâu, trí nhớ thật kém!

Chương 76

Tô Mặc bất đắc dĩ nói: "Ấm Tử Mộc, quan tài thanh đồng, bát tự không cứng chớ lại gần!" "Đúng đúng đúng, chính là câu nói này." Nghe câu này, Bàn Tử cũng nhớ tới lời dặn dò của Trần Mù.

Nhìn thoáng qua quan tài đang treo bên cạnh: "Quách thanh đồng." Xoay người, Bàn Tử lại nhìn quan tài trước mặt nói: "Quan tài Ấm Tử..." "Này, tôi nói tôi vừa đi vào, tôi đã cảm thấy ba cỗ quan tài này lộ ra vẻ yêu dị rồi." Bàn Tử sắc mặt biến đổi, có chút sợ hãi, sự thật chứng minh bát tự của hắn tịnh không cứng lắm, nếu không hắn cũng không có khả năng gặp chuyện đen đủi nhiều lần như vậy!

Tuyết Lê Dương vốn định trêu chọc Bàn Tử một phen, nhưng chính sự quan trọng, có một số lời vừa muốn xuất khẩu, Tuyết Lê Dương lại nuốt xuống.

Tuyết Lê Dương chậm rãi đi đến trước quan tài, hỏi: "Tô đội, Lão Hồ, hai người cảm thấy trong ba cỗ quan tài này cái nào mới là Hiến Vương?" Lão Hồ ánh mắt thủy chung lưu lại trên cỗ quách thanh đồng treo lên kia, nói: "Tôi hiện tại cũng không nắm được môn đạo, quách thanh đồng trong lăng chế cũng thuộc loại dị loại, bình thường đại tội nhân, hoặc là quý tộc mắc bệnh truyền nhiễm nặng, mới có thể bị phong kín trong quách đồng..." "Còn có một loại thuyết pháp.

Chính là trước khi nhập liệm xuất hiện dấu hiệu thi biến.

Để phòng ngừa thi thể phá quan tài mà ra, cái quách đồng này hạ chín đạo khóa nặng.

Hẳn là để phòng ngừa thi biến..." "Về phần bên trong này có phải Hiến Vương nằm hay không, tôi cũng không chắc..." Lão Hồ có chút không dám xác định.

Tô Mặc thì trực tiếp lắc đầu: "Bên trong quan tài thanh đồng tuyệt đối sẽ không phải là Hiến Vương, Hiến Vương bố cục nhiều như vậy, quan trọng nhất vẫn là vì thành tiên, hắn làm sao có thể đem chính mình phong tỏa trong quách thanh đồng, cái này cùng đem chính mình phong ấn cũng chẳng có gì khác biệt..." Giảng đến đây, Tô Mặc âm thầm liếc mắt nhìn Bàn Tử, trong nguyên tác nếu không phải do Bàn Tử táy máy tay chân, bộ ba Mô Kim khả năng còn thật sự không tìm thấy mộ thất chân chính. "Vậy thì mở từng cái một!" Lão Hồ trầm giọng nói: "Bàn Tử thắp nến.

Chúng ta mở từng cái một, cứ bắt đầu từ quan tài Ấm Tử trước!" "Được được được!" Bàn Tử đã hồi lâu không có thắp nến khai quan, giờ phút này nghe được lời của Lão Hồ, vội vàng gật đầu, toét miệng cười một tiếng, lập tức ở hướng đông nam thắp lên ba cây nến sáp.

Tô Mặc sững sờ, lập tức hiểu Lão Hồ đã hiểu sai ý của mình, hắn đâu có nói ở đây có quan tài Hiến Vương.

Tô Mặc nói: "Lão Hồ, trong ba cỗ quan tài này đều không phải Hiến Vương, mà là hắn đào từ những ngôi mộ cổ khác ra, được hắn nhận định là thi hài có thể đại biểu cho tam sinh tam thế của hắn!" Lão Hồ đột ngột ngẩng đầu, lời nói của Tô Mặc làm cho hắn lập tức liên tưởng đến Tam Thế Kiều trước đó, lẩm bẩm nói: "Lời của Tô tiểu ca ngược lại thật sự nhắc nhở tôi, ba cỗ quan tài này tịnh không phải cùng một thời kỳ.

Rất có khả năng đại biểu chính là Hiến Vương tại nhân thế gian tam sinh tam thế." "Đạo gia từ trước đến nay đều có truyền thuyết tiên đạo hóa tam sinh, ba kiếp trước này, chính là ba ngục.

Hơn nữa tử tướng cuối cùng đều cực thảm, cho nên mới dùng quan quách đặc thù như vậy để khâm liệm." "Nếu nói như vậy, Hiến Vương chân chính tịnh không nằm trong ba cỗ quan tài này, mà là giấu

ở chỗ nào đó trong gian mộ thất này..." Lão Hồ suy một ra ba, nháy mắt liền nghĩ thông suốt tất cả sự tình.

Tuyết Lê Dương nói: "Xem ra, chúng ta còn phải tiếp tục tìm xem, có ám cách mật đạo gì khác không..." Lão Hồ lần nữa nhìn về phía Tô Mặc: "Tô tiểu ca, cậu có thể dùng năng lực Thôi Bối Đồ tính toán vị trí Hiến Vương mộ cùng Mục Trần Châu không?" 【Đinh!】【Chúc mừng ký chủ tham dự cốt truyện chính Ma Thổi Đèn phát triển, Thần Cấp Lựa Chọn hệ thống khai mở!】【Lựa chọn 1: Đối với thỉnh cầu của Hồ Bát Nhất làm ngơ, thưởng móng lừa hắc kim!】【Lựa chọn 2: Nói cho bộ ba Mô Kim vị trí cụ thể của mộ Hiến Vương, thưởng trí lực vĩnh viễn +10!】【Lựa chọn 3: Hệ thống cung cấp một ám đạo đi thẳng tới mộ Hiến Vương, nơi đó nguy hiểm dị thường, ký chủ thành công đến được mộ Hiến Vương, thưởng sức mạnh tăng lên 150, mẫn tiệp, trí lực vĩnh viễn tăng lên tới 100!】Trời ơi!

Ba cái thuộc tính đều tăng lên tới 100, cái ban thưởng này cũng thật đủ biến thái!

Tô Mặc xem thời gian, trầm ngâm một lát, quyết định phú quý hiểm trung cầu (cầu phú quý trong nguy hiểm). "Lão Hồ, các cậu đi theo tôi, theo sát bước chân của tôi..." Nói xong, Tô Mặc lại trịnh trọng nói với Bàn Tử: "Bàn Tử, cậu thành thật một chút, đừng có gây chuyện thị phi cho tôi nữa!" Bàn Tử cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Tô Mặc nghiêm túc như thế, vội vàng gật đầu. "Được, Tô tiểu ca, tôi đi theo bước chân cậu..." Bàn Tử tuy tham tiền, nhưng cũng không phải kẻ ngu, giờ phút này đối với bọn họ mà nói, quan trọng nhất là Mục Trần Châu, không có Mục Trần Châu, hắn có nhiều tiền hơn nữa cũng chẳng có tác dụng gì. "Được!

Đi theo tôi..." Tô Mặc lấy ra la bàn hoàng kim, vừa đi, vừa thầm niệm Tầm Long Quyết. "Oanh!" Tô Mặc căn cứ hệ thống nhắc nhở ngồi xổm người xuống, giơ quyền, sức mạnh gần như siêu nhân oanh

kích ra, đại địa nứt toác, một đường hầm xuất hiện.

Tô Mặc đi đầu vào trước, ba người Lão Hồ theo sát phía sau.

Theo bốn người bước vào, trong đường hầm lập lòe lục quang, từng đạo thân ảnh xám ngoét từ trong đường hầm hiển hiện mà ra. "Tôi đi..." Nhìn thấy cảnh này, Bàn Tử trực tiếp kinh hãi: "Gặp quỷ, đây đều là âm hồn sao?" Tô Mặc mở ra Hoàng Kim Đồng quét nhìn bốn phía, trong lòng nháy mắt minh ngộ: "Hiến Vương vì tu luyện Thiên Cung cùng địa lăng đã chôn sống gần trăm vạn dân phu, những oán niệm này ở dưới đất ngàn năm, ngưng tụ thành âm hồn không có ý thức!" "Chúng ta làm sao bây giờ?" "Đương nhiên là giết ra ngoài..." Tô Mặc rút ra bảo kiếm, tay phải nhẹ nhàng vuốt dọc lưỡi kiếm Xích Tiêu, máu tươi đầm đìa, một tiếng long ngâm trầm thấp tê minh. "Đương nhiên là giết ra ngoài!" Tô Mặc nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, ánh mắt một mảnh lạnh lẽo.

Giết ra ngoài?

Cảm thụ được quỷ khí âm sâm phụ cận, cùng với hàng ngàn âm hồn dòm ngó, tim gan Bàn Tử run rẩy, thân thể không kìm được mà run cầm cập. "Đi!" Tô Mặc cũng không cho ba người Bàn Tử cơ hội suy nghĩ, thoại âm rơi xuống, cầm kiếm đi về phía trước. "Gào!" Đúng là rút dây động rừng, Tô Mặc vừa động, cục diện thuận thế bị đánh vỡ, hàng ngàn âm hồn nhe nanh múa vuốt lao về phía Tô Mặc.

Một mùi tanh tưởi nồng nặc lan tràn mà đến, làm người ta buồn nôn.

Những âm hồn này là oán niệm của trăm vạn dân phu ngưng tụ mà thành, tuy không mạnh bằng âm hồn cường đại như Tinh Tuyệt nữ vương, nhưng y nguyên vẫn giữ lại bản năng cơ bản nhất, phát giác được nguy hiểm liền phát động công kích kẻ xâm nhập.

Tô Mặc thân hình lấp lóe né tránh những âm hồn kia, cái này nếu

đổi thành người bình thường đã sớm bị tóm lấy xé thành mảnh nhỏ.

Nhưng thực lực Tô Mặc phi thường, ở giữa những lần né tránh liền nhẹ nhõm tránh thoát mấy lần công kích, đồng thời dùng kiếm Xích Tiêu chém bay mấy con âm hồn.

Bất quá những âm hồn này cũng quá nhiều, mật độ dày đặc làm người ta tặc lưỡi, Tô Mặc căn bản không rảnh lo lắng những thứ khác. "Bành bành bành ~" Từng con âm hồn bị Tô Mặc chém bay, sát na rơi xuống đất toàn bộ đều vỡ nát.

Nhưng tình huống vẫn không dung lạc quan, một số âm hồn vừa bị đánh ngã, âm hồn còn lại lập tức lao về phía Tô Mặc.

Lúc này, Tô Mặc đem kiếm Xích Tiêu trong tay bỗng nhiên ném mạnh ra, nháy mắt rút ra mấy chục đạo kiếm ảnh.

Kiếm ảnh như mưa rơi vào trên thân âm hồn, đem chúng đánh bay.

Không ngừng có âm hồn bị đánh bay, tốc độ Tô Mặc càng lúc càng nhanh. "Gào!" Một tiếng gầm thét kinh thiên từ xa truyền đến, ngay sau đó, liền nhìn thấy một con Giao Long (thuồng luồng) màu đen to lớn vô cùng từ phương xa phi tới.

Con Giao Long này có thân thể dài đến năm sáu mét, toàn thân che kín vảy, cả người tản ra sát ý mãnh liệt.

Một màn này, quả thực là nhìn ngây người ba người Lão Hồ Bàn Tử: "Tôi dựa, thật sự có Giao Long, Hiến Vương này rốt cuộc nuôi bao nhiêu dị thú!" "Theo sát tôi..." Tô Mặc nắm chặt bảo kiếm, gia tăng tốc độ tiến lên. "Gào!" Giao Long gầm thét, biểu tầng da trên thân thể tản ra từng đợt hắc quang, lộ ra vô cùng thần bí.

Con Giao Long này một đường xông đến trước mặt Tô Mặc, hai cánh triển khai che khuất nửa bầu trời, lao thẳng xuống Tô Mặc. "Ầm ầm!" Thân thể Giao Long hung hăng đập vào vị trí Tô Mặc vừa đứng,

đập ra một cái hố sâu, bụi đất tung bay. "Gào ~" Giao Long ngửa đầu phát ra một tiếng gào thét, chấn hám chân trời, âm thanh cuồn cuộn mà đến.

Thanh âm này tựa như một quả bom nổ bên tai, nghe khiến người ta tâm phiền ý loạn, điều này làm cho Tô Mặc phi thường nổi nóng.

Bàn Tử cùng Lão Hồ hoảng hốt, vội vàng rút ra vũ khí của mình -- Dao Tiểu Thần Phong và xẻng công binh hắc kim. "Vút!" Tô Mặc huy động kiếm Xích Tiêu chém về phía Giao Long, thân thể con Giao Long này quá to lớn, căn bản không dễ né tránh.

Chương 77

"Bộp!" Bảo kiếm của Tô Mặc hung hăng chém lên người Giao Long, đánh nó bay ra ngoài, trên người lập tức xuất hiện một vết nứt. "Ô oa oa..." Lúc này, lại là mấy tiếng gầm thét vang vọng chân trời, một con âm hồn đầu có sừng, đuôi mọc một cái đầu to lớn phi tới.

Tô Mặc không chút lưu tình, một tát trực tiếp đánh bay con âm hồn này.

Âm hồn lảo đảo va vào bụng Giao Long, đâm nó thổ huyết bay ngược ra ngoài.

Thân thể Giao Long lần nữa bị tổn thương, máu tươi chảy ròng, thân thể cũng trở nên dao động không ngừng, phảng phất bất cứ lúc nào cũng sẽ ngã xuống đất. "Ngao ~" Một tiếng gào thét phẫn nộ chí cực vang lên tại chân trời, tiếng gào thét này chấn nhiếp tứ dã, khiến cho âm phong chung quanh chợt dừng, mây đen tiêu tán.

Con Giao Long này rốt cục không chống đỡ nổi, trên người xuất hiện từng đạo vết rách nhìn thấy mà giật mình. "Gào!" Lại là một tiếng kêu thê lương thảm thiết, Giao Long hóa thành hư ảo. "Đi!" Tô Mặc thừa dịp khoảng trống này, tung người nhảy lên, cùng đông đảo âm hồn kéo ra một khoảng cách an toàn. "Ô ô ~" Đám âm hồn phảng phất như một cỗ máy rối gỗ, không có chút sợ hãi cùng hoảng sợ, y nguyên vẫn hãn không sợ chết phát động công kích về phía Tô Mặc.

Lão Hồ, Bàn Tử, Tuyết Lê Dương chậm một bước, đám âm hồn nhanh chóng bao vây bọn họ lại.

Tô Mặc tự mình đi, những âm hồn này xác thực không giữ được hắn, nhưng mang theo ba người Bàn Tử, liền có chút giật gấu vá vai. "Những âm hồn này..." Tô Mặc lắc đầu, khí huyết toàn thân đột nhiên

bạo phát, hạo hạo đãng đãng như Thiên Vương thân lâm, giờ khắc này tất cả âm hồn đều bị hắn hấp dẫn tới.

Tô Mặc ra hiệu bằng mắt với đám Tuyết Lê Dương, Lão Hồ tâm lĩnh thần hội, cẩn thận từng li từng tí xuyên qua bên người âm hồn, sau đó liều mạng chạy về phía cuối đường hầm. "Giết!" Không còn nỗi lo về sau, Tô Mặc không còn bất kỳ cố kỵ nào, rút kiếm xông về phía đám âm hồn. .....

Cuối đường hầm lại là một cánh cửa đá, Lão Hồ Bàn Tử đẩy ra, trước mặt bỗng xuất hiện vách đá, Lão Hồ không kịp thưởng thức, đóng cửa lại, "Rầm" một tiếng ngồi phịch xuống đất. "Hô hô..." Bàn Tử thở hồng hộc: "Mẹ nó, Bàn gia cứ như vừa đi một chuyến xuống địa ngục!" Nhớ tới hình ảnh vừa rồi, Lão Hồ cười khổ, hắn tuy rằng từng đi lính mấy năm, chiến đấu lớn nhỏ cũng trải qua không ít, nhưng cảnh tượng uyển như địa ngục vừa rồi, hắn vẫn là lần đầu tiên lĩnh giáo. "Keng!" Cửa đá sau lưng có thanh âm vang lên, tim mọi người lập tức lại treo lên. "Cái này..." Bàn Tử nhìn Lão Hồ, run lẩy bẩy nói: "Nhanh như vậy đã đuổi tới?" Lão Hồ sắc mặt lập tức khó coi, không gian bịt kín như thế này, lại là địch chúng ta quả, một khi âm hồn phá vỡ cửa đá, bọn họ tất sẽ bỏ mạng tại đây. "Bàn Tử... mở cửa..." Bên kia cửa đá, thanh âm Tô Mặc vang lên: "Tôi nghe thấy tiếng cậu..." Ba người Lão Hồ đại hỉ, mau chóng đẩy cửa đá ra, nhìn thấy Tô Mặc đứng cô linh linh trong đường hầm. "Âm..." Bàn Tử nghi hoặc nói: "Âm hồn đâu?

Bọn chúng không đuổi theo..." Bỗng nhiên, đồng tử Bàn Tử co rụt lại, như nghĩ tới điều gì: "Cậu... cậu giết sạch bọn chúng rồi?" "Nói nhảm!" Tô Mặc liếc mắt trắng dã: "Không giết sạch bọn chúng, cậu tưởng bọn chúng có thể để tôi rời đi..." Lão Hồ Tuyết Lê Dương trừng to mắt, nhất thời lại không nói nên lời.

Tô Mặc nhún vai, tịnh không nói nhiều, đi tới trước mặt bức bích

họa nhìn xem, sau đó một quyền oanh ra, vách đá nứt toác.

Bàn Tử cúi đầu liếc mắt nhìn đầu tiên, kinh ngạc nói: "Trong này hình như là cỗ thi thể.

Là của Hiến Vương sao?" Lão Hồ Tuyết Lê Dương dùng đèn pin chiếu vào.

Chỉ thấy bên trong đứng một cỗ thi thể bảo tồn hoàn hảo.

Một nữ thi đầu đội vương miện vàng.

Tuyết Lê Dương cạn lời nói: "Bàn Tử mắt mũi anh kiểu gì thế, đây là nữ thi có được hay không..." Bàn Tử có chút xấu hổ, gãi gãi đầu: "Ai lại đem nữ thi nhét vào trong tường chứ?" Tô Mặc nói: "Đây hẳn là vợ Hiến Vương, Hiến Vương này chắc là để vợ hắn giữ cửa cho hắn!" Đang nói, nữ thi đầu đội vương miện vàng trong tường bắt đầu chậm rãi tiêu tán.

Tô Mặc nhướng mày, mẫn cảm phát giác được trong động huyệt phảng phất có thứ gì muốn bay ra. "Vù vù ~" Một đàn bướm đêm lao thẳng về phía mấy người Tô Mặc. "Hừ!" Tô Mặc hừ lạnh một tiếng, Thanh Long huyết khí phun trào ra, đông đảo bướm đêm rùng mình một cái, vội vàng đổi hướng, vòng qua Tô Mặc, bay đi từ hai bên trái phải.

Bàn Tử kinh ngạc nói: "Tôi đi, sao lại còn có bướm đêm?" Lão Hồ nói: "Đây hẳn là Thi Nga (bướm thây ma) ký sinh trên thi thể, phấn trên người chúng có độc.

Tuyệt đối không thể chạm vào!" Tô Mặc gật đầu: "Xem ra đây chính là nguyên nhân vợ Hiến Vương giữ cửa, trong thi thể toàn bộ đều là những con Thi Nga này, nếu có người ngoài xông vào, đám Thi Nga này cũng là một đạo cơ quan." Bàn Tử tắc lưỡi: "Hiến Vương này thật độc ác a, ác với bách tính, đối với vợ mình cũng ác như vậy,

ai gả cho hắn, đúng là xui xẻo tám đời!" Tuyết Lê Dương nhìn vào trong bức vách điêu khắc, chỗ nữ thi đứng ban nãy, nói: "Mọi người xem, đây hình như là cái cửa hang!" Chỉ thấy bên trong bức vách điêu khắc, có một cái thông đạo hình bầu dục.

Tô Mặc cười: "Mục Trần Châu ở ngay bên trong!" ...

Phía trước... phía trước chính là có Mục Trần Châu!

Tuyết Lê Dương đi theo sau lưng Tô Mặc, cảm xúc nhất thời khó mà bình phục.

Tìm kiếm mấy ngàn năm, vị tộc nhân Trát Cách Lạp Mã cuối cùng như mình rốt cục sắp giải khai được lời nguyền.

Bốn người theo cửa hang, trực tiếp đi tới một sơn động bạch vụ phiêu phiêu.

Sơn động khá nhỏ hẹp, khu vực trung ương còn đặt một cỗ quan tài tinh xảo cao cấp. 【Đinh, chúc mừng ký chủ đến mộ Hiến Vương, sức mạnh tăng lên tới 150, mẫn tiệp, trí lực tăng lên tới 100...】 Ngay khoảnh khắc Tô Mặc bước vào, thanh âm hệ thống vang lên.

Nhìn cỗ quan tài kia, Tuyết Lê Dương tâm thần hoảng hốt, sắc mặt phức tạp: "Đây chính là quan tài Hiến Vương sao?" Bàn Tử nói: "Mở ra xem là biết ngay!" Bàn Tử vừa nói, vừa cúi người xuống định thắp nến. "Có tôi ở đây, cho dù Hiến Vương trá thi cũng không cần sợ..." Tô Mặc phi thân lên trước, một cước đá bay nắp quan tài ra ngoài.

Bàn Tử: "....." Khóe miệng Bàn Tử co giật một hồi, cũng không nói lời nào, yên lặng thu nến lại, thầm nghĩ: "Bách vô cấm kỵ, quả nhiên bá đạo!" Lão Hồ đi tới nhìn vào trong quan tài, một giây sau, đồng tử phóng đại.

Không có!

Không có thi thể!

Là cỗ quan tài rỗng!

Chương 78

Sao có thể như vậy được!

Lão Hồ nhịn không được kinh hô: "Chuyện này không có khả năng, dựa theo vị trí phong thủy suy tính, quan quách Hiến Vương hẳn là phải ở trong gian mộ thất này..." "Chỗ này lại không có, không phù hợp lẽ thường nha.

Quá kỳ quái!" Lão Hồ cuống đến độ vò đầu bứt tai, trong đầu ong ong, trống rỗng.

Lúc này, Bàn Tử lại phát hiện cái gì đó: "Mọi người nhìn bích họa kìa..." Tuyết Lê Dương cùng Lão Hồ theo tầm mắt Bàn Tử nhìn về phía bích họa.

Chỉ thấy bích họa vốn đang yên lành lập tức bắt đầu tan chảy, sơn động vốn bạch vụ phiêu phiêu, tiên khí lăng nhiên cũng phát sinh biến hóa.

Sương trắng tán đi, hồng quang nổi lên!

Bốn người phảng phất đặt mình trong một cái động núi lửa.

Lão Hồ dùng tay sờ lên bức bích họa đang tan chảy.

Tuyết Lê Dương nhìn chằm chằm tay Lão Hồ: "Cái này... chất nhầy?" Bàn Tử nói: "Đặc biệt giống loại kem cây bị chảy!" Một cảm giác khô nóng ập tới, Bàn Tử lau mồ hôi trên đầu, nói: "Này... mọi người có thấy hơi nóng không?" "Ấy ấy!" Nói xong, Bàn Tử lại kinh kêu một tiếng.

Chỉ thấy mặt đất vốn kiên ngạnh, hiện tại đột nhiên liền mềm nhũn ra, Bàn Tử lúc này phảng phất như giẫm trên đệm nước, kinh hô: "Đất này sao lại mềm ra rồi, giống như sống lại vậy..." Tô Mặc đã

sớm dự liệu, bởi vậy hắn giờ phút này cũng bình tĩnh lạ thường: "Mọi người còn nhớ trước đó tôi nói về một bảo bối tương tự như Thi Hương Ma Dụ không?

Chúng ta hiện tại đang ở trong bụng của nó!" "Ô Đầu Nhục Chi?" Lão Hồ như nhớ ra cái gì, thất thanh nói: "Đây là một cái quách Ô Đầu Nhục Chi vạn năm khổng lồ, khu vực dưới chân chúng ta chính là nơi 'Phong Thủy Đại Xung', Hiến Vương dùng vợ mình lấp vào mắt của Ô Đầu!" Tô Mặc kinh dị nhìn Lão Hồ, quả nhiên, càng là thời khắc nguy cơ, Lão Hồ thường thường càng có thể siêu thường phát huy, chính mình chỉ là tùy tiện điểm một câu, Lão Hồ thế mà nhìn thấu hết thảy bố cục mộ Hiến Vương.

Tuyết Lê Dương nói: "Ý của mọi người là nói, mộ thất này là Ô Đầu Nhục Chi làm thành?

Mà Ô Đầu Nhục Chi chính là quách của Hiến Vương?" "Cái Ô Chi kia là sống?

Chúng ta đang ở trong bụng nó?" Bàn Tử sắp bị cái tên Hiến Vương này chỉnh cho điên rồi, quá mẹ nó biết chơi, từ khi hắn tiến vào mộ Hiến Vương, Hiến Vương cứ liên tục đổi mới thế giới quan của hắn.

Tô Mặc cười nhìn về phía Lão Hồ, ra hiệu hắn giải đáp nghi hoặc cho mọi người.

Lão Hồ cũng không khách sáo, nói thẳng: "Ô Đầu Nhục Nghệ hay còn gọi là Nhục Linh Chi, phàm là nơi 'Phong Thủy Đại Xung', thanh trọc thất điều đều sẽ có loại này..." "Một mắt gọi là Thái Tuế, hai mắt gọi là Thanh Hốt.

Mọc đến ngũ quan đầy đủ mới gọi là Ô Đầu, cực kỳ hiếm thấy, chúng ta vừa rồi lúc đi vào, mang theo không khí vào, cho nên tên này hiện tại sống lại!" Tuyết Lê Dương nhướng mày: "Nếu nơi này là

quách Hiến Vương, vậy quan tài Hiến Vương lại ở đâu?" Bàn Tử nhìn về bốn phía, lập tức lại nói: "Mọi người nhìn kìa, cái lỗ này!" Bốn người nhìn về phía cái miệng lỗ nhỏ kia.

Lờ mờ, tựa hồ có thể nhìn thấy một số thứ.

Tuyết Lê Dương nói: "Dưới này hình như có một cái xác khô!" Bàn Tử vội vàng hỏi: "Là Hiến Vương sao?" Tô Mặc gật đầu: "Không sai, chính là Hiến Vương!" Lão Hồ vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ: "Cái hốc này là cái hốc mắt của cái quách Ô Đầu Nhục Chi này.

Đồng thời nó cũng là nơi phong thủy thượng thượng của mộ Hiến Vương này, Hiến Vương lão nhi này thật đúng là không đơn giản!" "Vì ngàn năm bất hủ, thế mà đem chính mình đặt ở dưới này..." Lúc này, quách Ô Đầu Nhục Chi tái sinh dị biến.

Vách thịt vốn đang yên lành, hiện tại bên ngoài tựa hồ có vô số Tống tử (cương thi) muốn xông vào.

Cũng may tính dẻo dai của Ô Đầu Nhục Nghệ không tệ, chỉ là trên vách thịt xuất hiện một vài thứ giống như bộ xương khô hình người muốn xông vào.

Cảm giác mang lại thập phần quỷ dị, giống như những thứ này tùy thời muốn phá vỡ Nhục Chi đi vào. "Gào!" Những con Tống tử này gào thét, cắn xé, nhe nanh múa vuốt trực tiếp làm Bàn Tử đang nghiên cứu Hiến Vương kinh động.

Bàn Tử nhìn vách thịt dị biến, hô lớn: "Mọi người nhìn xem.

Tường có xương người, Ô Đầu Nhục Chi sao lại có xương người?" Tô Mặc như có điều suy nghĩ: "Đây có lẽ chính là gần một triệu nông phu công tượng tu trúc Thiên Cung, địa lăng kia, Hiến Vương đem bọn họ toàn bộ phong tại nơi này làm phân bón cho Ô Đầu Nhục Chi..." Tuyết Lê Dương nói: "Hóa ra những người này chết

như vậy, thảo nào bên dưới có nhiều âm hồn như thế, Hiến Vương này quả thực đáng hận!" "Tô tiểu ca..." Bàn Tử mặt đầy hoảng sợ hét lớn: "Chúng ta phải nắm chặt thời gian a.

Nếu không chúng ta không bị Nhục Linh Chi ăn, cũng bị đám xương cốt này chọc chết..." Tình huống này, tuy rằng Thiết Tam Giác trộm mộ có chút hoảng loạn, nhưng Tô Mặc lại không loạn, "soạt" một tiếng rút ra trường kiếm: "Lão Hồ, cậu xuống dưới mò Mục Trần Châu.

Đem đồ đạc trên người Hiến Vương đều mang lên, Bàn Tử, Dương tham mưu.

Hai người giúp đỡ Lão Hồ..." Tô Mặc thì xoay người nhìn những con Tống tử đang nhe nanh múa vuốt kia, một kiếm một con, như dao chém dưa hấu, dịch đặc chảy đầy đất. "Bàn Tử, giữ chặt chân tôi!" Lão Hồ chui vào cái lỗ nhỏ trên mặt đất, Bàn Tử giữ chân Lão Hồ, Tuyết Lê Dương ở sau cùng cũng gian nan giữ lấy Bàn Tử.

Lão Hồ nửa người xuống dưới đất, bắt đầu sờ soạng trên thi thể Hiến Vương.

Nhưng tìm một hồi, hắn vẫn không tìm thấy tung tích Mục Trần Châu.

Lão Hồ cuống đến toát mồ hôi lạnh!

Bỗng nhiên!

Lão Hồ nhìn thấy miệng Hiến Vương hơi nhô lên, tựa hồ còn ngậm một vật gì đó.

Lão Hồ đưa tay sờ sờ, phát hiện viên châu này dường như đã dung hợp làm một thể với đầu Hiến Vương.

Lão Hồ không kịp suy nghĩ nhiều, cạy miệng Hiến Vương ra, dùng sức, sống sượng móc viên châu ra.

Tuy rằng không biết Mục Trần Châu hình dáng ra sao, nhưng Lão Hồ lại dám khẳng định đây chính là Mục Trần Châu mọi người khổ sở tìm kiếm. "Tìm được rồi, kéo tôi lên!" "Tìm được rồi, kéo tôi lên!" "Bàn Tử!" "Bàn Tử..." Mộc Trần Châu đã nằm trong tay, Lão Hồ kích động không thôi, hét lớn: "Mau... mau kéo tôi lên!" Nghe thấy trong giọng nói kích động của Lão Hồ xen lẫn niềm vui sướng, Bàn Tử liền biết Mộc Trần Châu đã tới tay, lập tức nói: "Dương tham mưu, kéo mau!" Tuyết Lê Dương nghe vậy, cùng Bàn Tử hợp lực kéo Lão Hồ từ dưới hố đất lên.

Thấy ba người đã đắc thủ, Tô Mặc tung người nhảy lên, đáp xuống cạnh Lão Hồ, dùng Hoàng Kim Đồng quét qua hạt châu trong tay Lão Hồ, sau khi xác nhận đúng là Mộc Trần Châu, hắn hô: "Chạy mau!" "Được!" Dưới sự yểm hộ của Tô Mặc, bốn người vội vàng quay lại theo đường cũ, bò ra khỏi động Nhục Chi.

Tô Mặc là người ra cuối cùng, đứng dậy liền hỏi: "Đều không sao chứ?" Bàn Tử lắc đầu: "Không sao!" Lão Hồ nhìn Nhục Linh Chi đang điên cuồng sinh trưởng, sắc mặt ngưng trọng: "Không thể để thứ này mọc lan ra ngoài được..." "Đơn giản!" Tô Mặc cười cười, tay phải lật một cái, hai bao lựu đạn xuất hiện trong tay, "Tránh ra!" Nhóm Lão Hồ ba người vội vàng nằm rạp xuống đất tránh né.

Tô Mặc rút chốt an toàn, ném thẳng vào trong động Nhục Chi. "Bùm!" Đám mây hình nấm màu đen cuộn trào, Nhục Linh Chi lập tức bị nổ tan tành, những khối thịt bay đầy trời.

Đợi khói thuốc súng tan đi, bốn người bước ra, nhìn Nhục Linh Chi không còn sinh trưởng và những khối thịt vương vãi đầy đất, liền biết cái "Nhục Chi" này đã chết.

Cùng chôn vùi theo đó là ảo tưởng thành tiên đắc đạo hư vọng của Hiến Vương.

Bàn Tử nhìn về phía Lão Hồ, hỏi: "Lão Hồ...

Mộc Trần Châu đâu?" Tuyết Lê Dương cũng căng thẳng nhìn Lão Hồ.

Chương 79

Tộc Trát Cách Lạp Mã của cô vì tìm Mộc Trần Châu này mà đã mất cả ngàn năm, mấy chục thế hệ, xuống không biết bao nhiêu ngôi mộ cổ.

Giờ phút này, chính là khoảnh khắc gần Mộc Trần Châu nhất.

Trong ánh mắt hy vọng của Bàn Tử và Tuyết Lê Dương, Lão Hồ vươn tay phải ra.

Bàn Tử vội vàng dùng đèn pin chiếu vào.

Lão Hồ từ từ mở tay, chỉ thấy một hạt châu xuất hiện trước mắt mọi người.

Mộc Trần Châu, hàng thật giá thật.

Ba người Lão Hồ, Bàn Tử, Tuyết Lê Dương lập tức cười phá lên. "Có cứu rồi!" Ba người ôm nhau mà khóc, tảng đá lớn trong lòng rốt cuộc cũng rơi xuống. "Ầm ầm!" Lúc này, hang động xung quanh rung chuyển dữ dội.

Tô Mặc gấp gáp nói: "Mau đi thôi, cái động dưới nước này sắp sập rồi..." Nhóm Lão Hồ không dám lơ là, vội vàng mặc thiết bị lặn, đi theo Tô Mặc chạy ra ngoài.

Bốn người vừa đi, vách đá nứt toác, nước sông tràn vào, đất đá rơi xuống, cả lăng mộ Hiến Vương đều đang lung lay sắp đổ. ...

Bốn người không biết đã bơi bao lâu, Tô Mặc là người đầu tiên ngoi đầu lên. "Hộc hộc hộc!" Tô Mặc hít từng ngụm lớn không khí trong lành.

Nhìn thấy động tĩnh trên mặt nước, Tô Mặc vội vàng đứng dậy: "Mọi người không sao chứ?" "Ào!" Ba người Lão Hồ, Bàn Tử, Tuyết

Lê Dương lần lượt ngoi lên mặt nước.

Thấy ba người bình an vô sự, Tô Mặc thở phào nhẹ nhõm: "Không sao, chúng ta không sao!" Nhóm bốn người Tô Mặc được tộc nhân trại Già Long dìu lên bờ.

Tô Mặc lấy từ không gian hệ thống ra một ít đồ ăn, mười mấy người quây quần lại, ăn uống đơn giản một chút.

Đợi sau khi ăn uống no say, A Đạt nói: "Tô huynh đệ, Hồ đại ca, chúng ta có phải nên đi rồi không!" Tô Mặc suy tư nói: "Cũng đúng, chúng ta nên về rồi!" Cầm lấy vũ khí, nạp đạn, Tô Mặc dẫn theo nhóm Lão Hồ cùng tộc nhân trại Già Long chính thức bước lên đường về.

Như lúc đến, trên đường trở về, mọi người lại lần nữa đụng độ đám yêu thú hình người.

Lần này, Tô Mặc chủ động xông ra.

Mẫn tiệp 100, Sức mạnh cao đạt 150, số liệu kinh thế hãi tục này đã khiến Tô Mặc tiệm cận siêu nhân loại.

Hắn như thiên thần hạ phàm, một quyền là có thể đấm chết một con yêu thú.

Dưới sự phối hợp của Lão Hồ và tộc nhân trại Già Long, cả đội ngũ đè đám yêu thú xuống đất mà "dạy dỗ".

Tốc độ tiến quân của đoàn người ngay cả Tô Mặc cũng kinh hãi không thôi.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, gần ngàn con yêu thú đã bị tàn sát không còn một mống.

Yêu thú bị đoàn diệt, đường về không còn chút nguy hiểm nào, mọi người đi ra khỏi miếu Sơn Thần, sau đó từ Trùng Cốc quay về

trại Già Long. ...

Tại trại Già Long.

Một số tộc nhân vì phải giải quyết vấn đề hậu sự cho những người đã mất nên vội vàng rời đi.

Vì là người ngoài, Tô Mặc cũng không tiện can thiệp chuyện trong trại, để A Đạt và những người sống sót khác đi giao thiệp là vừa đẹp.

Bốn người Tô Mặc về đến nhà A Đạt và Khổng Tước, lần lượt tắm rửa một chút.

Quả nhiên, không bao lâu sau, A Đạt đã đưa Khổng Tước về.

Tuyết Lê Dương thấy Khổng Tước trở về, vội vàng hỏi: "Khổng Tước, em không sao chứ?" Khổng Tước lắc đầu: "Không sao rồi, tộc nhân nói chuyện này cũng không hoàn toàn trách em, nên thả em ra..." Tô Mặc nói: "Khổng Tước, dù sao đi nữa vẫn cảm ơn em đã chỉ đường cho chúng tôi.

Nếu không, chuyến đi này của chúng tôi đã không thuận lợi như vậy." Nói rồi, Tô Mặc nhìn về phía A Đạt và Khổng Tước: "Hai anh em có nguyện ý theo chúng tôi về Yến Kinh không?" Thời đại đã thay đổi, chủ đề hiện nay là cải cách mở cửa, thời đại kinh tế hàng hóa.

Tô Mặc muốn làm ông trùm cổ đổng lớn nhất, nhưng trong tay ngoài ba người Lão Hồ ra thì hầu như không có ai dùng được.

Hai anh em Khổng Tước và A Đạt cũng coi như có chút ân tình với Tô Mặc, hắn cũng hiểu rõ con người họ, hai anh em đều không phải người xấu, nên nảy sinh ý định chiêu mộ. "Hả?" Nghe Tô Mặc nói vậy, A Đạt và Khổng Tước đồng thời ngẩn người.

Khổng Tước do dự: "Chúng em đến Yến Kinh có thể làm gì, chúng em cái gì cũng không biết?" "Không sao..." Tô Mặc cười nói: "Không cần các em biết gì cả, hơn nữa, không biết thì có thể học

mà..." Tuyết Lê Dương cũng ở bên cạnh khuyên nhủ: "Đúng vậy, A Đạt, Khổng Tước, các em còn trẻ, vừa khéo có thể theo bọn chị về Yến Kinh xông pha một chút, đi xem những tòa nhà cao tầng bên ngoài..." Bàn Tử gật đầu lia lịa: "Không sai, em gái Khổng Tước, Bàn ca đang định dẫn em đi ăn món cung đình đây, chính là loại món ăn mà Hoàng đế hay ăn ấy, Bàn ca không lừa em đâu, ngon lắm..." Lão Hồ bổ sung: "Còn có A Đạt nữa..." "Đúng đúng đúng..." Bàn Tử vội nói: "Còn có A Đạt!" Mấy người cũng biết tâm tư muốn chiêu mộ hai người này của Tô Mặc.

Đơn giản, thật thà, đáng tin cậy.

Dùng những người như vậy trong lòng cũng yên tâm.

A Đạt nói: "Hồ ca, Tô huynh đệ, thành phố bên ngoài quá lớn không thích hợp với loại người miền núi như chúng tôi, tôi cũng chỉ biết chút bản lĩnh săn bắn, đến thành phố lớn thì chẳng làm được gì..." Tô Mặc giải thích: "Không sao, các cậu không cần nghĩ những thứ đó, chuyện làm ăn của chúng tôi ở Kinh đô rất lớn, cũng không cần các cậu phải hiểu biết gì nhiều, sẽ có người dạy...

Các cậu cứ nói xem có muốn đến thành phố lớn phát triển không?

Chỉ cần muốn, những thứ khác không phải vấn đề." Lão Hồ khuyên: "Không sai, A Đạt, Khổng Tước.

Tôi không phải nói trại Già Long không tốt.

Trại Già Long là nhà của các cậu, nơi này non xanh nước biếc, khí tức đại tự nhiên đặc biệt tốt, chắc chắn là một nơi tốt.

Ý tôi là, hai người theo chúng tôi về Yến Kinh, đợi tương lai kiếm được tiền, sự nghiệp thành công rồi, cũng có thể làm chút cống hiến cho trại Già Long..." Nghe lời này, sắc mặt anh em A Đạt rõ ràng có chút dao động.

Thấy có hi vọng, Bàn Tử rèn sắt khi còn nóng: "Đúng đấy, đường xá chỗ các em xóc nảy quá.

Lúc đến suýt chút nữa xóc chết anh, con đường này sau này phải tu sửa lại, như vậy mọi người ra vào chẳng phải tiện hơn sao..." Bàn Tử giờ vẫn còn nhớ con đường núi kia, trực tiếp làm gã xóc đến nôn mửa, dọc đường có thể nói là chịu tội không ít.

Bốn người Tô Mặc kẻ tung người hứng, trực tiếp làm anh em A Đạt nghe đến mơ hồ.

Hai người mờ mịt gật đầu.

Chương 80

...

Mấy ngày sau.

Trên chuyến tàu hỏa trở về Yến Kinh.

Tô Mặc, nhóm Lão Hồ ba người, cùng anh em A Đạt ngồi theo thứ tự.

Bàn Tử miệng mồm liến thoắng hôm nay lạ kỳ lại im lặng, mọi tâm tư đều dồn vào cái ba lô của Tuyết Lê Dương.

Cũng không biết qua bao lâu, Bàn Tử rốt cuộc không nhịn được nữa: "Dương tham mưu trưởng, thương lượng chuyện này, cô có thể lấy Mộc Trần Châu kia ra cho tôi nghiên cứu một chút không..." Lão Hồ vừa định nói gì đó, Bàn Tử lập tức cầu xin: "Tôi chỉ nhìn thôi, dù chỉ một cái liếc mắt!" Lời đã nói đến nước này, Tuyết Lê Dương cũng không tiện từ chối, mở ba lô, đưa cái túi nhỏ đựng Mộc Trần Châu cho Bàn Tử.

Lão Hồ cảnh giác nhìn bốn phía, phải biết trên tàu hỏa xanh này cũng không an toàn, kẻ trộm móc túi rất nhiều, Mộc Trần Châu mà mất thì bọn họ không biết tìm ở đâu.

Bàn Tử lấy Mộc Trần Châu ra, bộ dạng thở mạnh cũng không dám: "Hề hề...

Cuối cùng cũng tìm được nó rồi, chuyến đi này thật không dễ dàng!" Nói rồi, Bàn Tử như nhớ ra điều gì, xoay người vạch áo Lão Hồ lên.

Lão Hồ giật mình, còn tưởng Bàn Tử lại trúng cổ trùng gì, thấp giọng nói: "Bàn Tử, cậu phát điên cái gì đấy?" Bàn Tử nói: "Tôi xem

con mắt kia còn hay không, hạt châu này có tác dụng hay không.

Ai mà biết được." Lão Hồ chợt hiểu và thấy nhẹ nhõm, không ngăn cản Bàn Tử nữa.

Bàn Tử vạch cổ áo Lão Hồ ra, đập vào mắt liền thấy ấn ký con mắt ban đỏ. "Sao lại thế này?

Con mắt sao vẫn còn?" "Hả?" Lão Hồ cũng ngơ ngác.

Vội vàng vạch xem cổ áo Bàn Tử, cũng thấy lời nguyền ban đỏ trên người Bàn Tử.

Lão Hồ lập tức ngẩn ra.

Bàn Tử nhìn chằm chằm Mộc Trần Châu trong tay: "Hàng giả?" Tô Mặc nói: "Là thật, có điều nó còn cần phương pháp sử dụng đặc thù mới được!" Bàn Tử nhìn về phía Tuyết Lê Dương: "Dương tham mưu, tổ tiên cô tìm hạt châu này bao nhiêu năm, có ghi chép lại cách dùng thế nào không..." Tuyết Lê Dương lắc đầu: "Không có, các tổ tiên cũng chỉ biết Mộc Trần Châu có thể giải lời nguyền mà thôi, còn thao tác thế nào, bọn họ chắc cũng không rõ..." Bàn Tử như cà tím phơi sương, vẻ mặt ủ rũ.

Tô Mặc an ủi: "Bàn Tử, ông đừng vội, vận mệnh các người tôi đã sớm tính qua, sau đại kiếp nạn, phú quý cả đời..." Tô Mặc nói xong, Bàn Tử cũng bình tĩnh lại: "Tô tiểu ca, tôi khẳng định là tin tưởng cậu, nhưng mà cái này... cái này... quá rầu rĩ...

Cửu cửu tám mươi mốt kiếp nạn khó khăn lắm mới tìm được Mộc Trần Châu, cuối cùng còn phải tìm sách hướng dẫn...

Haiz!" Nhìn thấy Bàn Tử vốn vô tâm vô phế giờ mặt đầy sầu lo, Tô Mặc thở dài một hơi, vươn tay ra, làm bộ bấm ngón tay tính toán: "Bàn Tử, tôi vừa tính một quẻ, muốn giải lời nguyền, sinh cơ nằm ở phương Tây!" Bàn Tử vẻ mặt thổn thức: "Phương Tây...

Haiz...

Chúng ta sắp chạy khắp cả nước rồi sao?" Khổng Tước an ủi: "Bàn ca, người hiền tự có trời giúp, các anh lợi hại như vậy, bản lĩnh lớn như vậy, nhất định có thể tìm được biện pháp giải trừ lời nguyền." A Đạt cũng ở bên cạnh cổ vũ: "Không sai, các anh không phải nói hạt châu kia người khác tìm cả ngàn năm sao.

Ngàn năm đều không tìm thấy, hiện tại bị các anh tìm được rồi, chứng tỏ các anh có thần minh phù hộ..." Bàn Tử nhe răng cười: "Cũng đúng, Bàn gia lợi hại như vậy, nhất định sẽ giải được lời nguyền..." "Lão Hồ, ông cũng vui lên chút đi, Mộc Trần Châu đều bị chúng ta tìm được rồi, những thứ khác đều là chuyện nhỏ!" "Đúng đúng đúng!" Tuyết Lê Dương liên tục gật đầu: "Về Yến Kinh xong, tôi sẽ mang Mộc Trần Châu đến viện nghiên cứu xem sao, nhất định sẽ có cách!" Qua nhiều lời khai đạo, tâm tình Lão Hồ tốt lên rất nhiều, tạm thời vứt bỏ những chuyện không vui kia, mọi người vừa cắn hạt dưa vừa tán gẫu.

Thời gian trôi qua rất nhanh, mười mấy tiếng sau, tàu hỏa đến nơi.

Tô Mặc dẫn mấy người đi thẳng đến Phan Gia Viên. "Tô gia, ngài đã về..." "Tô huynh đệ, tôi chỗ này có món bảo bối cậu có muốn xem không..." "Tô gia, Khải Hoàn huynh đệ, tôi có trà Long Tĩnh thượng hạng, có muốn vào ngồi một chút không..." Trong Phan Gia Viên, thấy Tô Mặc xuất hiện, mấy vị chủ cửa hàng bên cạnh vội vàng bước ra, vẻ mặt nịnh nọt nhìn nhóm người Tô Mặc.

Lúc trước Tô Mặc vung tiền như rác, quét sạch cả Phan Gia Viên, triệt để đánh vang danh tiếng cửa hiệu Tô gia.

Sau này, có vài ông chủ thu được bảo bối mà không chắc chắn, cũng sẽ nhờ Tô Mặc giúp thẩm định, Tô Mặc ai đến cũng không từ chối, chưa từng đãi bôi bất kỳ ai.

Do đó, tại cái Phan Gia Viên này không ai là không biết danh tiếng Tô Mặc.

Thêm nữa Tô Mặc còn trẻ, có thực lực, thân gia không nhỏ, mọi người cũng đều nguyện ý giao thiệp với hắn. "Không được không được..." Tô Mặc chắp tay chào từng người: "Để hôm khác, vừa mới về, tôi phải về nhà nghỉ chân chút đã, chuyến đi này cũng thu được ít bảo bối, các vị ông chủ hôm nào rảnh rỗi có thể đến chỗ tôi uống trà!" Nghe Tô Mặc nói vậy, nụ cười của mọi người càng tươi hơn.

Ai cũng biết, Tô gia tiểu ca là một người trẻ tuổi rất có khí phách, mình ăn thịt cũng nguyện ý để mọi người đi theo húp chút canh.

Đừng coi thường chút canh này!

Đại Kim Nha chính là đi theo sau lưng Tô Mặc húp chút canh suông, hiện tại đã giàu đến chảy mỡ, mấy hôm trước còn mua cả xe thể thao.

Phóng mắt khắp cả Phan Gia Viên, chỉ có thằng cha này tậu được xe thể thao, cái dáng vẻ diễu võ dương oai kia chọc tức không ít người.

Mà Đại Kim Nha chỉ là một tên chạy việc dưới trướng Tô Mặc mà thôi. "Được được được..." "Tô huynh đệ, ngài cứ bận việc!" A Đạt và Khổng Tước tặc lưỡi nhìn Tô Mặc, bọn họ vạn lần không ngờ Tô Mặc tuổi còn trẻ mà lại được hoan nghênh như thế.

Về đến Phan Gia Viên, Bàn Tử phảng phất như tìm được sân nhà, cái gì lời nguyền, cái gì Mộc Trần Châu đều vứt ra sau đầu, thần khí mười phần: "Khổng Tước, ở đây Bàn ca của em với Tô đại ca của em là người nổi tiếng đấy, Tô đại ca em có tát bọn họ một cái, bọn họ cũng phải cười nịnh bợ Tô đại ca em cho xem!" "Bàn Tử!" Tô Mặc cười mắng: "Nói bậy bạ gì đấy!

Đi thôi... chúng ta về nhà!" Cửa hiệu Tô gia vẫn mở, Tô Mặc cũng không vội vào, mà cười ngâm ngâm nhìn sạp bói toán ở cửa.

Lão hạt tử (Trần mù) đang ngồi ung dung tự tại, đối diện còn có một người đàn ông trung niên mặc âu phục, rõ ràng là một thương khách.

Người trung niên nói: "Trần đại sư, tôi lần này đến là muốn mời ngài xem giúp một quẻ..." Trần hạt tử hơi gật đầu: "Được được được, để tôi xem cho cậu!" Trần hạt tử bấm ngón tay, nói ngay tại chỗ: "Tôi hỏi một chút, trong nhà có nuôi chó không?" Người trung niên liên tục gật đầu: "Có có có, có một con chó nhỏ cực kỳ đáng yêu, cả nhà chúng tôi đều thích nó..." Khóe miệng Trần hạt tử lơ đãng lộ ra một tia cười: "Cậu xem tôi nói chuẩn chưa!

Cậu hà cớ gì phải nuôi cái nghiệt chướng này a!" "....." Người trung niên mặt đầy mờ mịt: "Trần đại sư, cái này..." Trần hạt tử than thở: "Con chó này kiếp trước có huyết hải thâm cừu với các hạ, thác sinh vào nhà cậu chính là để báo thù đấy!" Người trung niên nghi hoặc: "Chuyện này... chuyện này..." Ai mà ngờ được, trước khi đến thì yên lành, nói chuyện một hồi lại hoang mang.

Trần hạt tử an ủi: "Đừng vội đừng vội, lão phu tâm thiện, không nỡ thấy chết mà không cứu.

Thế này nhé, cậu về nhà xong, giả vờ đi ngủ..." "Giả vờ đi ngủ, hiểu không?" Người trung niên gật đầu: "Thì... thì giả vờ ngủ thôi chứ gì." Trần hạt tử lộ nụ cười hiền hậu: "Thông minh.

Giả vờ đi ngủ, đợi con chó kia ngủ say, cậu dùng quần áo làm thành một người giả, đặt bên cạnh nó.

Chương 81

Sau đó cậu nhanh chóng dẫn cả nhà đi xa.

Đợi chó tỉnh lại, vừa phát hiện không thấy cậu, liền sẽ bạo nộ mà chết, cậu lại đem thi thể nó đặt trên cây cổ thụ trong rừng sâu, để nó tự thối rữa hóa giải.

Nhớ kỹ, không thể chôn đất, không thể hỏa thiêu.

Như vậy mới có thể hóa giải túc oán giữa cậu và nó." Người trung niên vừa nghe, vội vàng vỗ tay khen hay: "Ui chao, được rồi đại sư, cảm ơn ngài, đại sư sống lâu trăm tuổi!" Trần hạt tử gật đầu: "Cậu khách khí!" Người trung niên đứng dậy nói: "Tôi đi làm ngay." Nói xong còn không quên đặt xuống một xấp tiền, sau đó xách túi vội vã rời đi.

Mọi người liếc mắt nhìn, phát hiện xấp tiền kia ít nhất cũng phải 5000 tệ.

Trần hạt tử nhanh chóng thu tiền lại, động tác nhanh và thạo đến mức làm mọi người nhìn đến ngẩn ngơ.

Bàn Tử càng nhìn càng ngây người, thầm nghĩ lão mù này kiếm tiền còn nhanh hơn cả mình.

Tô Mặc, Lão Hồ, Bàn Tử bước lên, Tô Mặc vừa định mở miệng lại bị Bàn Tử ra hiệu im lặng.

Tô Mặc cười cười, không nói thêm gì nữa.

Bàn Tử giả giọng nữ nói: "Đại sư nói chuyện với người đàn ông nhà tôi một chút đi!" Trần hạt tử đầu cũng không ngẩng: "Được, xem nào!" Bàn Tử đẩy Lão Hồ lên trước, Lão Hồ cuống lên, trừng mắt nhìn Bàn Tử.

Bàn Tử tiếp tục dùng giọng nữ sứt sẹo: "Xem đi, chúng ta xem một chút!" Lão Hồ bất đắc dĩ, đành ngồi xuống.

Trần hạt tử sờ tay Lão Hồ, sờ sờ, đột nhiên đập mạnh một cái.

Trần hạt tử kích động hô: "Hồ Bát Nhất!" Ái chà!

Được đấy!

Ông già này không phải giang hồ lừa đảo, vẫn có chút bản lĩnh!

Lão Hồ khá kinh ngạc: "Được đấy, lão gia tử, thế mà cũng nhận ra!" Bàn Tử cười nói: "Tôi, Bàn gia đây!" Tô Mặc nói: "Chúng tôi về rồi!" Tuyết Lê Dương cười tươi nhất: "Lão gia tử, chúng tôi đều về rồi!" Trần hạt tử cảm xúc càng thêm kích động: "Tốt nha tốt nha, về là tốt rồi, về là tốt rồi!" Bàn Tử ghé vào trước bàn, hỏi: "Cái đó, lão gia tử, tôi vừa thấy ông xem bói cho người ta đâu ra đấy, xem ra món xem bói này cũng thâm sâu phết nhỉ.

Hay là lão gia tử xem cho tôi một quẻ đi." Nói rồi Bàn Tử đưa tay ra: "Ngài xem xem, bao giờ tôi có vận đào hoa các kiểu, ngài xem giúp cái..." Trần hạt tử lắc đầu cười khổ: "Đều là chút kỹ năng nhỏ để hành tẩu giang hồ, kiếm miếng cơm ăn, đều là lời nói bậy bạ cả!" Lão Hồ chớp mắt, hỏi: "Vậy sao ngài biết nhà người ta nuôi chó hay thế?" Bàn gia cũng gật đầu: "Đúng đấy, ngài vừa rồi tính chuẩn thế cơ mà!" Trần hạt tử nói: "Từ xưa xem mệnh phê tướng, giảng cứu chính là 'sát ngôn quan sắc', gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ, tất cả đều dựa vào sự cơ biến, bên trong có kỹ xảo lớn đấy!" Sát ngôn quan sắc...

Lão mù, ông có muốn nghe lại xem mình đang nói cái gì không.

Bàn Tử đảo mắt, cạn lời: "Lão gia tử ngài đừng trêu chúng tôi, ngài mà sát ngôn quan sắc nỗi gì, hai mắt ngài đều không nhìn thấy, ngài sát cái ngôn gì, quan cái sắc gì chứ..." Trần hạt tử cười giải thích:

"Cậu xem nhé, tôi hỏi hắn trong nhà có nuôi chó không, nếu hắn nói không có, tôi sẽ nói trong nhà thiếu một con chó trấn trạch, nếu hắn nói nuôi rồi, thì đó chính là vấn đề ở con chó." "Hahaha..." Lời của Trần hạt tử chọc mọi người cười ồ lên.

Bàn Tử càng thêm cạn lời: "Lão gia tử, tôi còn tưởng các ngài có môn đạo gì chứ, ngài thế này không phải lừa gạt sao?" Trần hạt tử không cho là đúng: "Thế thì cậu không hiểu rồi.

Xem bói vấn bốc, nếu có thể làm được bốn chữ 'tùy gió bẻ lái', đó chính là thần thuật..." Tô Mặc cười nói: "Lão gia tử, ngài đây không phải xem bói đứng đắn rồi, tôi thì tinh thông Thôi Bối Đồ, tự nhiên biết là thật sự có mệnh lý tồn tại..." Trần hạt tử kinh ngạc: "Không ngờ cậu lại còn biết Thôi Bối Đồ, đây chính là thần thuật thất truyền đã lâu, năm đó Lý Thuần Phong từng dùng để thôi diễn quốc vận Đại Đường!" Tô Mặc gật đầu: "Được rồi, đợi sau này rảnh rỗi lại tán gẫu với ngài vấn đề Thôi Bối Đồ.

Chúng ta vào tiệm trước đã!" Nói rồi, Tô Mặc xách hành lý đi vào cửa hiệu Tô gia, thấy trái phải không có người, không kìm được hỏi: "Anh Tử không ở đây?" Trần hạt tử lắc đầu: "Cậu đi cũng hai tháng rồi, cô bé thấy trong tiệm cũng không có việc gì, mấy hôm trước vừa về Đại học Yến Kinh..." Tô Mặc nhẹ gật đầu, cũng không nói gì.

Bàn Tử đặt hành lý xuống, hưng phấn nói: "Đi đi đi, đi ăn tiệm thôi!" "Đi đi đi, đi ăn tiệm, Bàn Tử mời khách!" "Được, Bàn Tử mời khách!" ...

Trưa hôm sau.

Tại cổng Đại học Yến Kinh, người qua kẻ lại, xe cộ như nước.

Tại một góc đường, Anh Tử cầm máy nhắn tin, ngó dáo dác, thỉnh thoảng lại cúi đầu kiểm tra máy nhắn tin trong tay, sợ bỏ lỡ tin tức gì. "Bíp bíp!" Bỗng nhiên một chiếc xe thể thao màu đen dừng lại trước

mặt Anh Tử.

Anh Tử nhíu mày, lễ phép lắc đầu. "Bíp bíp!" Tiếng còi của chiếc xe thể thao đắt tiền lại vang lên, như đang phát ra lời mời mọc nào đó.

Lần này, Anh Tử có chút tức giận, một số phú nhị đại ở Yến Kinh thường xuyên lái xe sang đến thu hút sự chú ý của nữ sinh viên, ý đồ làm chuyện dơ bẩn.

Anh Tử vẻ mặt chán ghét: "Cút đi!" "....." Lúc này tiếng còi không vang nữa.

Cửa sổ ghế trước hạ xuống, Tô Mặc đánh giá Anh Tử từ trên xuống dưới, huýt sáo như tên công tử bột: "Người đẹp, em chắc chắn không lên xe chứ?" Nhìn thấy Tô Mặc, Anh Tử cười tươi như hoa: "Tô Mặc!" Tô Mặc đẩy cửa xe, bước xuống, vươn tay ôm Anh Tử vào lòng.

Anh Tử vẻ mặt e thẹn: "Mọi người đang nhìn đấy!" Chiếc xe thể thao giá trị xa xỉ này thực sự quá bắt mắt, vừa xuất hiện đã thu hút ánh nhìn của không ít người, rất nhanh trở thành tâm điểm chú ý của vô số người tại Đại học Yến Kinh. "Được rồi..." Tô Mặc nói: "Đi thôi, lên xe!" Lần này Anh Tử không từ chối nữa, ngoan ngoãn ngồi vào ghế phụ lái: "Anh mua xe à?" Tô Mặc lắc đầu: "Anh làm gì có cái thói trăng hoa ấy, là Đại Kim Nha mua, chẳng phải đi đón em sao, anh mượn đi đấy..." Ngồi vào ghế lái, đóng cửa sổ lại, Tô Mặc đánh giá Anh Tử.

Thân hình thon thả, mắt to, da trắng như tuyết, mái tóc đen như mây.

Anh Tử tuy không phải kiểu đại mỹ nữ đỉnh cấp, nhưng lại rất ưa nhìn, tóc ngắn anh khí bức người, tóc dài tiên khí phiêu phiêu, toàn thân đầy linh khí như dòng nước mát giữa núi rừng. "Tô...

ưm!" Tô Mặc hôn lên môi Anh Tử, Anh Tử vốn định đáp lại, nhưng phát hiện lần này Tô Mặc rất thô bạo, khiến cô suýt ngạt thở.

Anh Tử ra sức đẩy ra: "Anh cắn vào lưỡi em rồi..." Nhìn ánh mắt như muốn ăn thịt người của Tô Mặc, Anh Tử liền biết kế hoạch dạo phố, ăn cơm, xem phim trước đó của mình tan thành mây khói.

Anh Tử cúi đầu, khuôn mặt đỏ bừng: "Bạn cùng phòng của em đều đi vắng rồi, chúng ta về ký túc xá của em, cho... cho anh một lần!" Mấy chữ cuối cùng, âm thanh gần như không nghe thấy.

Tô Mặc lắc đầu: "Không được!" Anh Tử chớp mắt: "Anh..." Tô Mặc vẻ mặt nghiêm túc: "Vẫn là đi thuê phòng đi, một lần sao mà đủ!" "Anh..." Anh Tử mặt đỏ bừng: "Anh... lưu manh!" "Haha..." Tô Mặc giúp Anh Tử thắt dây an toàn, sau đó đạp ga, chiếc xe thể thao phóng vụt đi trong ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người.

Lái xe thể thao, chở người đẹp, sàn giao dịch cổ đổng lớn nhất An Lạc mà mình một lòng muốn xây dựng cũng đang từ từ mọc lên, Tô Mặc giờ phút này xuân phong đắc ý, phảng phất như sở hữu cả thế giới.

Mà đúng lúc này, một tòa lầu cổ kiến trúc thời Dân quốc xuất hiện trong tầm mắt hắn, nhìn thấy tấm biển trên lầu cổ, tim Tô Mặc đập thình thịch. "Két!" Tô Mặc đạp phanh, xe thể thao dừng ngay trước cửa lầu cổ.

Trùng hợp... hay là...

Tô Mặc ngẩng đầu, nhìn bốn chữ lớn trên tấm biển, mày nhíu thật sâu.

Anh Tử nhìn theo tầm mắt Tô Mặc, kinh ngạc nói: "Tân Nguyệt Phạn Điếm, giáo sư của em từng kể về nơi này, thầy ấy nói nơi này thuộc về một thế lực gọi là 'Cửu Môn'..." Nghe thấy lời này, Tô Mặc

mạnh mẽ quay sang nhìn Anh Tử.

Chương 82

Anh Tử ngẩn ra: "Sao thế?

Sắc mặt sao xấu vậy?

Chúng ta hay là về nhà đi..." "Cốc cốc!" Bên ngoài có người gõ cửa sổ.

Nghe tiếng, Tô Mặc vươn tay hạ cửa kính xuống. "Xin chào, tiên sinh..." Một nữ phục vụ của Tân Nguyệt Phạn Điếm đứng ngoài xe, nói với Tô Mặc đầy vẻ xin lỗi: "Tân Nguyệt Phạn Điếm nội bộ đang tổ chức bán đấu giá, xin đừng đỗ xe ở đây!" Cô gái như đã qua huấn luyện đặc biệt, giọng nói ôn nhu, ngữ khí đúng mực, từng cử chỉ nụ cười đều khiến người ta không bắt bẻ được gì.

Đấu giá hội của Tân Nguyệt Phạn Điếm, mình đến thật khéo!

Tô Mặc gật đầu với nữ phục vụ, đỗ xe vào vị trí tương ứng, sau đó mở cửa bước xuống. "Em gái, xuống xe, chúng ta đi xem buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm!" "Được!" Anh Tử xuống xe, thân thiết khoác tay phải Tô Mặc.

Tân Nguyệt Phạn Điếm, Cửu Môn!

Tô Mặc ánh mắt lóe lên, sải bước đi vào trong Tân Nguyệt Phạn Điếm. "Xin chào, mời xuất trình thiệp mời của ngài!" "Không có!" "Ngại quá thưa quý khách, hôm nay chúng tôi bán đấu giá cho khách quý, không mở cửa cho người ngoài!" "Nhưng hôm nay tôi cứ phải vào!" "To gan!" Thấy Tô Mặc muốn xông vào, bên trong Tân Nguyệt Phạn Điếm rất nhanh liền đi ra mấy chục hắc y nhân.

Một nhân vật như thủ lĩnh trong đó sắc mặt bất thiện nhìn Tô Mặc: "Bạn à, nơi này là Tân Nguyệt Phạn Điếm!" Ngữ khí ngầm

chứa ý đe dọa.

Tô Mặc cởi áo khoác, đẩy Anh Tử ra, ra hiệu cô yên tâm, sau đó thân thể biến mất ngay tại chỗ. "Vút!" "Vút!" Thân ảnh Tô Mặc nhanh đến kỳ lạ, nhân viên bảo an áo đen của Tân Nguyệt Phạn Điếm chỉ thấy hoa mắt, bên cạnh có tàn ảnh lướt qua, ngay sau đó bụng đau nhói, mười mấy người toàn bộ ngã xuống đất. "Sao có thể!" "Tên nhóc này làm thế nào vậy!" Mười mấy người ngã xuống cùng một lúc, trong lòng đầy kinh hãi. "Thanh Long!" Từ xa, một người đàn ông mặc âu phục đi tới, đôi mắt sáng ngời, cực kỳ thâm thúy!

Hắn nhìn qua chỉ khoảng hơn ba mươi tuổi, nhưng trong mắt phảng phất như giấu một con sư tử, khiến người ta vô cớ lạnh sống lưng.

Người đàn ông tỉ mỉ đánh giá Tô Mặc, tấm tắc lấy làm kỳ lạ: "Thế gian lại còn có huyết mạch Thanh Long!" Tô Mặc nhìn nhau với người đàn ông mặc âu phục này, trong lòng dâng lên một cỗ cảm xúc dị dạng chưa từng xuất hiện, giống như sự cộng hưởng của đồng loại, lại giống như một loại địch ý không rõ ràng.

Tô Mặc bấm ngón tay tính toán, nói: "Trương Nhật Sơn?

Hung thú Cùng Kỳ..." Trương Nhật Sơn đối diện cũng không kinh ngạc, dù sao sống lâu như vậy, thân phận của hắn đã sớm không phải bí mật gì. "Mấy chục năm rồi, tôi mới thấy lần đầu có người dám đến Tân Nguyệt Phạn Điếm của tôi quấy rối!" Nói rồi, Trương Nhật Sơn "vút" một cái xuất hiện trước mặt Tô Mặc, thân cao gần một mét tám, khoảnh khắc xuất quyền, thể hình hiển lộ ra cực kỳ tráng kiện. "Bộp bộp bộp!" Tô Mặc không kịp đề phòng trúng mấy quyền, đột nhiên khom lưng, thân thể uyển chuyển như một lưỡi dao sắc bén dùng sức húc về phía trước. "Bùm!" Một tiếng trầm đục, hai tay Tô Mặc đẩy vào ngực chàng trai tráng kiện, đẩy Trương Nhật Sơn lùi ra nửa mét.

"Thân thủ không tệ!" Tô Mặc khen một tiếng, sau đó vai trái áp sát thân thể đối phương, quyền phải vung biên độ nhỏ, đập ngang vào đầu đối phương.

Trương Nhật Sơn có chút kinh hãi, phản ứng cực nhanh, cánh tay trái khẽ nâng, trực tiếp đỡ lấy. "Bùm!" Một quyền tấn mãnh này rơi xuống, Trương Nhật Sơn đứng tại chỗ chỉ có đầu và cánh tay đỡ đòn rung động một chút, nửa thân dưới lại bất động như núi.

Tô Mặc mượn thế vung khuỷu tay trái, lại đập vào đầu đối phương. "Bùm!" Trương Nhật Sơn lần này không phòng ngự, quyền phải từ dưới lên trên, đơn giản thô bạo đánh vào dưới nách trái Tô Mặc.

Hai người đánh có qua có lại, vậy mà đã đi được bảy tám chiêu.

Cuối cùng vẫn là Tô Mặc nghiêm túc lên, lúc hai người đổi tay, thân thể hắn nghiêng về phía trước, cánh tay phải giơ lên, dừng lại trên không trung 0.01 giây rồi toàn lực giáng xuống. "Bùm!" Quyền rơi, ngực Trương Nhật Sơn hứng chịu trọng kích, thân thể lảo đảo lùi nhanh về phía sau.

Máu tươi trong bụng trào ngược lên, Trương Nhật Sơn nén đau đớn, yết hầu chuyển động, cưỡng ép nuốt xuống.

Mình ở trước mặt người này lại không chống đỡ được mười chiêu!

Phật gia năm đó cũng chỉ đến thế thôi nhỉ!

Nhìn Tô Mặc, Trương Nhật Sơn sắc mặt ngưng trọng: "Thiếu niên tài cao!" Tô Mặc chắp tay nói: "Chiêu số của Phó quan đều là dùng để giết người, tỉ thí thì khó tránh khỏi có chút gò bó, thế mới để Tô mỗ chiếm chút tiện nghi..." Trương Nhật Sơn dù sao cũng là chủ nhân của Tân Nguyệt Phạn Điếm, Tô Mặc cũng không muốn triệt để

trở mặt với hắn, thấy chiến đấu kết thúc, Tô Mặc vội vàng tung một tràng vuốt đuôi nịnh nọt.

Quả nhiên, nghe thấy lời Tô Mặc, sắc mặt Trương Nhật Sơn dịu đi rất nhiều: "Cậu đi đi, chuyện hôm nay, tôi coi như chưa từng xảy ra..." "Phó quan..." Tô Mặc lại lần nữa chắp tay nói: "Tô mỗ vẫn là lần đầu đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, có thể nể mặt một chút, cho tôi vào trong mở mang tầm mắt..." Tư thái Tô Mặc đặt xuống cực thấp, Trương Nhật Sơn nhíu mày, muốn nói lại thôi: "Buổi đấu giá lần này không tầm thường, cực kỳ đặc thù, nếu là lúc khác, tôi cho cậu vào cũng không sao, chỉ là hôm nay..." "Nhóc con!" Trương Nhật Sơn bỗng nhiên cười, trên mặt có vẻ nghiền ngẫm: "Ngoài đánh nhau ra, cậu còn bản lĩnh gì khác không?" Bản lĩnh khác?

Tô Mặc nhìn thoáng qua sư tử đá ở cửa, trong lòng nảy ra một kế: "Phó quan, hãy xem đây!" "Ồ..." Trương Nhật Sơn nhướng mày, cười nhạo nói: "Một đôi sư tử đá, năm đó là do tôi tự tay chế tạo, chẳng lẽ bên trong giấu vàng?" "Không không không..." Tô Mặc lắc đầu: "Xin hỏi, Phật gia năm đó làm thế nào đứng vững gót chân ở Trường Sa?" Trương Nhật Sơn sắc mặt tủng nhiên (sợ hãi/kính nể): "Cậu..." Tô Mặc vỗ vỗ sư tử đá, sau đó nhe răng cười với Trương Nhật Sơn. "Bụp!" Sư tử đá biến mất ngay tại cửa Tân Nguyệt Phạn Điếm. "....." Trương Nhật Sơn ngẩn ra.

Tô Mặc tiếp tục nói: "Nghe nói Trương Đại Phật Gia tinh thông Ngũ Quỷ Vận Tài thuật, từng chuyển một pho tượng Phật đá về nhà mình, từ đó vang danh thành Trường Sa..." Tô Mặc vung tay lên, con sư tử đá còn lại đối diện cũng biến mất không còn tăm hơi.

Chúng như thể chưa từng xuất hiện vậy.

Lần này, Trương Nhật Sơn rốt cuộc khó giữ được bình tĩnh, sắc mặt vừa kinh vừa sợ.

Hắn chỉ thuận miệng tìm một lý do để tên nhóc này biết khó mà lui thôi, không ngờ người trẻ tuổi này vừa ra tay đã dọa hắn nhảy dựng.

Tô Mặc cười nói: "Không biết thủ đoạn bất nhập lưu này của tôi, so với Phật gia thì thế nào?" "....." Trương Nhật Sơn trầm mặc rất lâu: "Cậu thật sự biết Ngũ Quỷ Vận Tài thuật?" Thân là tâm phúc của Phật gia, năm đó Phật gia làm thế nào chuyển tượng Phật khổng lồ về nhà, Trương Nhật Sơn rõ hơn ai hết.

Những chuyện mờ ám trong đó, hắn hiểu rõ hơn bất kỳ ai.

Nhưng hôm nay đôi sư tử đá này lại thật sự biến mất trước mắt hắn, không có bất kỳ người nào chỉ đạo, càng không có thủ đoạn bí mật nào khác, chúng cứ thế biến mất. "Vào đi..." Trương Nhật Sơn từ từ thở ra một hơi: "Chỉ bằng chiêu Ngũ Quỷ Vận Tài thuật không thua gì Phật gia của cậu, cũng đủ để tất cả mọi người trong Tân Nguyệt Phạn Điếm câm miệng!" Tô Mặc chắp tay cười nói: "Đa tạ Phó quan!" "Đi đi đi..." Tô Mặc kéo tay Anh Tử, chậm rãi bước vào trong Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Anh Tử vừa đi vừa thấp giọng nói: "Anh làm thế nào vậy?" Tô Mặc kiểm tra đôi sư tử đá trong không gian hệ thống, cười hắc hắc. "Bí mật!" ...

Sau khi vào Tân Nguyệt Phạn Điếm, Trương Nhật Sơn đích thân đưa Tô Mặc và Anh Tử lên bao sương tầng hai.

Chương 83

Tô Mặc nhập tọa, nói với Trương Nhật Sơn vẻ áy náy: "Dưỡng thương cho tốt..." "...Khụ khụ..." Trương Nhật Sơn thực sự không gồng nổi nữa, ho kịch liệt.

Hắn tưởng mình che giấu thiên y vô phùng, không ngờ vẫn bị tên nhóc này nhìn thấu.

Tô Mặc không đành lòng nói: "Đã lớn tuổi rồi, đừng gồng nữa, dưỡng thương cho tốt..." Tô Mặc tinh thông Vọng Khí Thuật, đôi Hoàng Kim Đồng càng có thể nhìn thấu sinh tử, tự nhiên thấy Trương Nhật Sơn đang cố gượng.

Sức mạnh của hắn cao tới 150, cũng chỉ có Trương Nhật Sơn mang huyết mạch Trương gia mới đỡ được vài chiêu, đổi là người khác, đã sớm bị Tô Mặc một quyền đánh chết. "Khụ khụ..." Trương Nhật Sơn bị Tô Mặc chọc tức đến sặc: "Thằng nhóc cậu nói chuyện thật không lọt tai..." "Đi!" Tiểu xảo của mình bị Tô Mặc nhìn thấu, Trương Nhật Sơn dứt khoát không giả bộ nữa, mặt xệ xuống, trở nên tái nhợt vô lực: "Các người ở đây xem là được, đừng có giở trò gì cho tôi nữa..." Nói xong, Trương Nhật Sơn xoay người rời khỏi bao sương.

Nhìn bóng lưng Trương Nhật Sơn, nụ cười trên mặt Tô Mặc biến mất. "Em gái?" "Hả?" Tô Mặc trầm giọng nói: "Em biết người này bao nhiêu tuổi không?" Anh Tử nghĩ nghĩ, nói: "Nhìn mặt chắc tầm ba mươi tuổi?" Tô Mặc lắc đầu, nói: "Hắn năm đó ở Trường Sa từng đánh giặc Nhật!" Anh Tử hít sâu một hơi: "Sao có thể...

Kiến quốc đã hơn 40 năm rồi, hắn... hắn sao trông trẻ như vậy?" Tô Mặc vươn tay ôm Anh Tử vào lòng, u u nói: "Anh vốn định làm

ông trùm cổ đổng lớn nhất An Lạc, làm một cự đầu thương nghiệp, nhưng giờ khắc này nhìn thấy người này, anh lại có mục tiêu mới..." Anh Tử không hiểu: "Cái gì?" Tô Mặc nhìn thẳng vào mắt Anh Tử: "Em gái...

Có lẽ trường sinh... cũng không phải là không thể!" Anh Tử há hốc mồm. "Đinh linh linh!" Lúc này, tiếng chuông thanh thúy vang lên, trên đài đấu giá dưới lầu, một người phụ nữ mặc sườn xám chậm rãi bước lên. "Các vị quan khách, chào mừng đến với Tân Nguyệt Phạn Điếm..." Theo tiếng chuông rơi xuống, mười mấy cánh cửa sổ của các bao sương tầng hai trong Tân Nguyệt Phạn Điếm lần lượt mở ra.

Trong gian phòng xa hoa, ánh đèn sáng trưng, trước mặt mỗi người đều đặt một cái chuông đồng nhỏ, không khí ngưng trọng như hội đồng trưởng lão trong phim kỳ ảo, tất cả mọi người đều trầm mặc không nói. "Gần đây Tân Nguyệt Phạn Điếm có được mấy món bảo bối, cho nên tổ chức buổi đấu giá lần này..." Nữ chủ trì trên mặt treo nụ cười chân thành: "Quy tắc đấu giá, chắc hẳn mọi người đều rõ, mỗi lần gọi giá thấp nhất 5 vạn, không có giới hạn cao nhất, các ngài nhìn cho kỹ, không mua được thì không có lần sau đâu..." "Món hàng đầu tiên...

Tây Thác Lam Hoa, truyền thuyết nuôi nó có thể diên niên ích thọ, dùng nó có thể vĩnh bảo thanh xuân, giá khởi điểm 50 vạn!" Anh Tử trong lòng Tô Mặc kinh ngạc đến trợn mắt há mồm: "50 vạn!" "Tây Thác Lam Hoa... là cái gì?" Anh Tử nhìn về phía Tô Mặc.

Tô Mặc cười nói: "Đây là đóa hoa từ Tây Vực truyền sang thời cổ, từng là thứ người Tây Vực dâng cho Đại Kinh hoàng đế, có tác dụng diên niên ích thọ nhất định...

Các nương nương trong hậu cung thích lấy chúng pha trà, sau khi dùng có thể giảm tốc độ lão hóa dung nhan...

Mấy mụ đàn bà của hoàng đế thích dùng nó..." Nói đến đây, thanh âm Tô Mặc im bặt, món bảo bối này đối với đàn ông có lẽ là gân gà, nhưng đối với phụ nữ, đây chính là bảo bối thế gian hiếm có. "50 vạn!" Rất nhanh, trong một bao sương tầng hai liền có người ấn chuông, thử gọi giá. "Đinh, 55 vạn!" "Đinh, 65 vạn!" Tô Mặc nhìn Anh Tử: "Em gái, anh mua cho em, vĩnh bảo thanh xuân!" Nói rồi, Tô Mặc đập vào chuông cảnh báo trên bàn: "70 vạn!" Bất quá giọng Tô Mặc rất nhanh bị tiếng báo giá bên ngoài áp đảo. "75 vạn!" "80 vạn!" Tô Mặc thấy vật này lại hot như vậy, lập tức hô: "150 vạn!" "....." Hiện trường một mảnh yên tĩnh, hiển nhiên là bị cái giá trên trời đột ngột nhảy vọt này dọa sợ. "Anh đừng gọi bừa..." Anh Tử bị kinh hãi, mếu máo: "Chúng ta đâu ra 150 vạn a!" Tô Mặc bị bộ dạng này của Anh Tử chọc cười: "Đừng vội, em gái, đừng vội mà!" "Nghe giọng là một người lạ, thằng nhóc thối ở đâu ra!" "Con cái nhà ai đang gọi bừa thế? 150 vạn, nó thật sự có 150 vạn không?" "Trương Nhật Sơn?

Trương Nhật Sơn đâu?" Trong các bao sương tầng hai ồn ào tiếng chất vấn.

Không bao lâu sau, bao sương của Tô Mặc có mấy vị khách không mời mà đến.

Mấy nhân viên bảo an áo đen của Tân Nguyệt Phạn Điếm ánh mắt lạnh lùng: "Tiên sinh, ngài là khách quý do hội trưởng mời vào, nhưng Tân Nguyệt Phạn Điếm có quy tắc của Tân Nguyệt Phạn Điếm, ngài gọi giá lung tung thế này, chúng tôi đành phải mời ngài ra ngoài..." Tô Mặc không hề lay động: "Đây chính là đạo đãi khách của Tân Nguyệt Phạn Điếm các người?" Hắc y nhân mặt không biểu tình: "Tiên sinh, ngài có 150 vạn không?" Tô Mặc nhún vai: "Không có!" Mấy hắc y nhân mặt đen lại, nếu không phải kiêng kị thân thủ của Tô Mặc, bọn họ đã sớm ra tay. "Tiên sinh, mời ngài rời khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm!" Mấy hắc y nhân tức giận đến toàn thân run rẩy: "Ngài còn ở

đây hồ giảo man triền (cố tình gây sự), chúng tôi sẽ báo cảnh sát đấy..." Có thể khiến người của Tân Nguyệt Phạn Điếm tức đến mức báo cảnh sát, hiển nhiên bọn họ đối với Tô Mặc cũng hết cách rồi. "Đừng vội..." Tô Mặc lấy từ không gian hệ thống ra một miếng cổ ngọc của Tinh Tuyệt Cổ Thành: "Cầm đi cho quản sự các người xem, cái này chắc cũng trị giá 500 vạn!" Mấy người bán tín bán nghi thu lấy cổ ngọc: "Nếu là giả, chúng tôi nhất định sẽ báo cảnh sát!" Nói rồi, mấy hắc y nhân cầm cổ ngọc đi ra ngoài.

Anh Tử thở phào nhẹ nhõm, hỏi: "Miếng ngọc kia thật sự trị giá 500 vạn?" Tô Mặc gật đầu: "Tầm đó!" Có thể để Tô Mặc giữ trong không gian hệ thống đều là bảo vật vô giá, miếng cổ ngọc vừa rồi càng là tinh phẩm trong tinh phẩm, đổi một đóa Tây Thác Lam Hoa dư dả.

Không bao lâu sau, mấy vị hắc y nhân quay lại, một lão giả bộ dáng quản sự cung kính đưa ngọc trả lại cho Tô Mặc: "Kính thưa quý khách..." Tô Mặc vươn tay ngắt lời ông ta: "Ngọc để lại cho các người, mang Tây Thác Lam Hoa đến cho tôi là được..." "Vâng vâng vâng..." Lão giả liên tục gật đầu: "Tây Thác Lam Hoa, lát nữa tôi sẽ cho người mang đến cho ngài, miếng cổ ngọc này giá trị xa xỉ, phần dư ra, chúng tôi sẽ kết toán cùng một lượt cho ngài sau khi buổi đấu giá kết thúc!" "Ừ!" Tô Mặc xua tay, tịnh không để ý: "Cho người bên dưới tiếp tục đi, tôi còn muốn xem bên dưới có bảo bối gì không..." "Vâng!" Lão giả càng thêm cung kính: "Đã làm phiền ngài..." Nói rồi, lão giả xoay người ra hiệu cho mấy hắc y nhân, mọi người không dám lơ là, chậm rãi lui ra ngoài. "Chúc mừng món hàng đầu tiên đã được người chơi số 14 mua đi, hiện tại mời bảo vật tiếp theo!" Không bao lâu sau, Tây Thác Lam Hoa được người bày ra trước mặt Tô Mặc.

Anh Tử trợn to mắt: "Thứ này trị giá 150 vạn?" Tô Mặc nói: "Em pha trà uống thử xem, xem nó có thể vĩnh bảo thanh xuân không..."

Anh Tử chu miệng: "Vẫn là quá đắt..." Trà một trăm năm mươi vạn, Anh Tử nghĩ cũng chưa từng nghĩ tới.

Lúc này, lại có một món bảo bối được triển lãm. "Tiếp theo xin mời tàng phẩm thứ hai, 3 khối Kỳ Lân Kiệt có lịch sử 200 năm, giá sàn 300 vạn!" Bách độc bất xâm Kỳ Lân Kiệt!

Tô Mặc đứng dậy, trên mặt lộ ra vài phần dao động. "Đinh, 400 vạn!" "Đinh, 450 vạn!" "Đinh, 600 vạn!" "Đinh, 650 vạn!" Chỉ trong nửa phút, giá Kỳ Lân Kiệt đã leo lên đến 650 vạn, đúng là giá trên trời! "Người đâu..." Tô Mặc đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, cũng lười báo giá: "Điểm Thiên Đăng!" "Ào!" Cả Tân Nguyệt Phạn Điếm lập tức sôi trào, kể từ sau Trương Đại Phật Gia, Tân Nguyệt Phạn Điếm lại có người Điểm Thiên Đăng. ...

Trong văn phòng của Trương Nhật Sơn. "Hội trưởng, thuốc của ngài sắc xong rồi..." Phục vụ của Tân Nguyệt Phạn Điếm cung kính đặt bát thuốc trước bàn Trương Nhật Sơn.

Trương Nhật Sơn xoa bụng, bưng bát thuốc uống một ngụm, đồng thời trong lòng thầm mắng: "Thằng nhóc thối ở đâu ra, khí lực lại lớn như vậy!" "Hội trưởng!" Nữ phục vụ xuất thân Doãn gia do dự nói: "Vị khách quý ngài mời vào... hiện tại đã Điểm Thiên Đăng!" "Phụt!" Thuốc trong miệng phun đầy đất, Trương Nhật Sơn sắc mặt khó coi: "Thiên Đăng...

Thằng nhóc này sao dám!" Lần trước Điểm Thiên Đăng vẫn là mấy chục năm trước, năm đó Phật gia vì cứu mạng Nha Đầu của Nhị gia, liên tục điểm ba ngọn Thiên Đăng.

Nhưng cho dù là Phật gia, năm đó cũng là dựa vào tài lực của cả Cửu Môn ủng hộ mới dám Điểm Thiên Đăng.

Trương Nhật Sơn mắng: "Thằng nhóc này...

Tôi không phải đã bảo nó đừng giở trò gì cho tôi sao..." Nữ phục vụ yếu ớt hỏi: "Hội trưởng... chúng ta phải làm sao?" Trương Nhật Sơn sắc mặt lúc xanh lúc trắng: "Thằng nhóc đó có tiền không?" Nữ phục vụ nói: "Hình như có chút tiền, món bảo bối trước đó đã bị cậu ta dùng giá cao 150 vạn lấy xuống!" Trương Nhật Sơn trầm mặc một lát: "Vậy thì để nó điểm đi, Tân Nguyệt Phạn Điếm có quy tắc của Tân Nguyệt Phạn Điếm...

Không cần lo lắng...

Chương 84

Nếu cậu ta muốn ăn quỵt, tự nhiên sẽ có người ra tay!

Phải biết hiện tại trong cái phòng đấu giá này... còn có mấy lão bất tử đang tồn tại đấy!" Cửu Môn tuy đã trở thành lịch sử, nhưng những lão già từng thét ra lửa năm đó vẫn còn vài người sống, hơn nữa giờ khắc này bọn họ đang ở trong Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Nhớ tới những người này, trong đôi đồng tử không gợn sóng của Trương Nhật Sơn khẽ nổi lên một tia sáng. ... "Thằng nhóc này lại dám Điểm Thiên Đăng..." Trong một bao sương khác ở tầng hai, một lão giả tóc bạc trắng vỗ tay cười: "Lão đầu tử ta vất vả từ Hàng Châu đến Yến Kinh một chuyến, không ngờ còn có thể gặp được cảnh tượng này..." "Gâu..." Dưới chân lão giả có một con chó già rụng lông đang nằm, con chó già cảm nhận được tâm trạng của lão giả, khẽ gầm gừ.

Tuy đã già nua, nhưng con chó này lại cực kỳ linh tính. "Cha..." Sau lưng lão giả còn có hai người trẻ tuổi đứng, thấy cha mình như đứa trẻ, một người trong đó cạn lời nói: "Chúng ta nên đi rồi, vé xe đều đã mua..." "Đừng đừng đừng..." Lão giả lắc đầu, phảng phất như tìm lại được nhiệt huyết xuống mộ trộm đồ thời trẻ: "Tam Tỉnh, hét giá cho lão tử, chém đẹp thằng nhóc này cho ta..." "Được rồi..." Người thanh niên được gọi là Tam Tỉnh tuy cạn lời đến cực điểm, nhưng vẫn gật đầu. ... "Ong!" Bao sương của Tô Mặc lại lần nữa đón khách, vẫn là vị lão giả quản sự vừa rồi, giờ phút này ông ta vẻ mặt lo lắng chạy tới: "Tiểu tiên sinh, ngài chắc chắn không phải đến Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi phá đám chứ?" "Haha..." Tô Mặc cười lớn: "Yên tâm đi lão tiên sinh, hôm nay ba miếng Kỳ Lân Kiệt này, tôi nhất định phải lấy được!" Lão giả quản sự cười khổ: "Ngài ra giá bình thường

là được rồi.

Việc gì phải đốt cái Thiên Đăng này a!" Tô Mặc lắc đầu: "Tôi tự có tính toán của tôi, lão tiên sinh còn phiền ngài giúp một việc!" Lão giả gật đầu: "Mời nói?" Tô Mặc nói: "Còn phiền ngài phái người mau đi Phan Gia Viên, tìm một người tên là Đại Kim Nha, bảo hắn không tiếc mọi giá trong thời gian nhanh nhất gom cho tôi 3000 vạn tiền mặt..." Lão giả quản sự tặc lưỡi, hôm nay là thập niên 80, thu nhập bình quân đầu người một tháng chỉ có vài đồng, khoản tiền khổng lồ 3000 vạn, cho dù là đối với Cửu Môn cũng là một cái giá trên trời. "1000 vạn!" Trong phòng đấu giá, giá Kỳ Lân Kiệt đã chính thức đột phá đến một ngàn vạn. "Được được..." Lão giả quản sự liên tục gật đầu: "Lão đầu tử đích thân lái xe đi Phan Gia Viên tìm cái người tên Đại Kim Nha này!" Nói xong, lão giả quản sự xoay người rời đi. "Điểm Thiên Đăng..." Anh Tử sợ sệt hỏi: "Điểm Thiên Đăng là gì vậy?" Tô Mặc giải thích: "Đơn giản mà nói chính là bao trọn gói, bất kể bọn họ ra bao nhiêu tiền, đều do người thắp đèn như anh trả tiền!" "Một ngàn một trăm vạn!" Ngoài phòng, giá Kỳ Lân Kiệt vẫn đang leo thang cao chót vót.

Anh Tử nghe mà tim gan run rẩy, mặt nhỏ trắng bệch: "Chúng ta... mau chạy đi!" "Không vội không vội..." Tô Mặc nhìn xuống Kỳ Lân Kiệt bên dưới, nói: "Hiện tại vẫn nằm trong phạm vi khống chế của anh!" Kỳ Lân Kiệt, đây chính là bảo bối trong Đạo Mộ Bút Ký, Ngô Tà xuống mộ trộm đồ ngoài Trương Khởi Linh tấc bước không rời bảo vệ, chỗ dựa lớn nhất chính là đã ăn một miếng Kỳ Lân Kiệt ngàn năm ở Lỗ Vương Cung.

Chỉ có điều hiện tại Kỳ Lân Kiệt ở Tân Nguyệt Phạn Điếm này mới 300 năm, hiệu quả khả năng kém xa miếng của Ngô Tà.

Chỉ là loại bảo vật này khá hiếm thấy, cho dù là Kỳ Lân Kiệt 300 năm, Tô Mặc cũng sẽ không bỏ qua.

Mười mấy phút sau, Đại Kim Nha và nhóm Lão Hồ ba người vội vã đi vào Tân Nguyệt Phạn Điếm. "Không ngờ lão gia tử ngài cũng tới..." Thấy Trần hạt tử, Tô Mặc có chút bất ngờ. "Tô gia, ngài sao lại dám Điểm Thiên Đăng a, giày vò thế này, toàn bộ tích góp trước đó của chúng ta coi như xong đời..." Đại Kim Nha mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. "Đinh, hai ngàn năm trăm vạn!" Nghe thấy tiếng hét bên ngoài, tim gan phèo phổi thận của Đại Kim Nha run lên bần bật, hai chân mềm nhũn thế mà lại liệt xuống đất.

Tô Mặc thập phần bình tĩnh: "Tiền bạc và danh vọng là bổ trợ cho nhau, sau này chúng ta muốn trở thành nhà buôn cổ đổng lớn nhất An Lạc, không có danh tiếng là không được, vừa khéo mượn cơ hội này cho đám người kia biết cái tên Tô Mặc của tôi!" "Đúng rồi, mang tiền đến chưa..." Mười chiêu trọng thương Trương Nhật Sơn, tay không dời sư tử đá ở cửa Tân Nguyệt Phạn Điếm, lại dưới con mắt bao người Điểm Thiên Đăng một lần!

Hôm nay, cái tên Tô Mặc tất sẽ truyền khắp giới cổ đổng Yến Kinh!

Đây cũng là lần đầu tiên hắn lộ ra răng nanh với thế giới này!

Đại Kim Nha thở hắt ra một hơi: "Bởi vì thời gian gấp, trong tay tôi chỉ gom được một ngàn năm trăm vạn tiền mặt, bất quá trước đó ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, Long Lĩnh, còn có Trùng Cốc, chúng ta cũng tích được không ít bảo bối, tổng cộng có thể có ba ngàn vạn tài sản!" "Cốc cốc!" Ngoài phòng, đột nhiên có tiếng gõ cửa vang lên: "Không biết bên trong có Đại Kim Nha tiên sinh không?" Đại Kim Nha ngẩn ra, tự nói: "Tân Nguyệt Phạn Điếm, chỗ này tôi đâu có bạn bè?" "Tô gia, Hồ gia, mọi người đợi tôi một chút, tôi ra xem sao..." Đại Kim Nha lau mồ hôi, xoay người đi ra ngoài.

Trần hạt tử vuốt râu, trầm giọng nói: "Kỳ Lân Kiệt này tuy là bảo

bối trừ tà hiếm có trên đời, thảo nào thằng nhóc cậu lại dám Điểm Thiên Đăng ở Tân Nguyệt Phạn Điếm!" Tô Mặc có chút kinh ngạc: "Tôi nghe ngữ khí của lão gia tử có vẻ rất quen thuộc với Tân Nguyệt Phạn Điếm?" Trần hạt tử lắc đầu: "Lão phu không quen cái Tân Nguyệt Phạn Điếm này, có điều thời trẻ tôi từng buôn bán minh khí với Cửu Môn sau lưng nó, có qua lại vài lần!

Bất quá, lão phu không thích bọn họ lắm, rõ ràng đều là một đám thổ phu tử (kẻ trộm mộ), lại cứ phải khoác lên mình một lớp da quan, cưỡng ép đeo cho mình một cái dây xích chó, quan không ra quan, thương không ra thương, phỉ lại không ra phỉ!" Tô Mặc ách nhiên thất tiếu, không ngờ quan cảm của Trần hạt tử đối với Cửu Môn lại thấp như vậy.

Bất quá nghĩ lại cũng đúng, Trần Ngọc Lâu thời kỳ đỉnh phong khống chế mười mấy vạn hưởng mã quần đạo (thổ phỉ) ở mười ba tỉnh Nam thất Bắc lục, lại âm thầm nâng đỡ không ít thế lực quân phiệt cổ xưa ở vùng Tam Tương Tứ Thủy, kém xa Cửu Môn có thể so sánh. "Tin tốt..." Đại Kim Nha vẻ mặt vui mừng đi vào: "Quý nhân của chúng ta lại ra tay rồi..." Lời Đại Kim Nha vừa dứt, từ một bao sương ở tầng hai, một người trẻ tuổi đi ra.

Tô Mặc nhướng mày, phát hiện người này lại có vài phần thần tự (nét giống) với Giải Kim Xuyên (Giải Vũ Thần/Tiểu Hoa). "Gia quân!" Người trẻ tuổi chắp tay chào từng bao sương ở tầng hai: "Người bạn Điểm Thiên Đăng lần này là bạn tốt của Giải gia, lão thái gia bảo tôi ra nói một câu, còn mong mọi người nể mặt Giải gia tôi một phần mỏng, lý tính ra giá!

Giải gia tôi sẽ vô cùng cảm kích!" Nói xong, người trẻ tuổi không nói thêm gì nữa, quay lại vào trong bao sương. "Giải gia lão thái gia...

đó chẳng phải là..." "Hít, Giải Cửu Gia!" "Cửu Gia chính là hóa

thạch sống trong Cửu Môn, nhân vật số một lừng lẫy ở thành Trường Sa năm đó!" Trong Tân Nguyệt Phạn Điếm, ngoài mặt một mảnh yên tĩnh, nhưng những tiếng thì thầm bàn tán kia vẫn rõ ràng truyền vào tai Tô Mặc.

Giải Cửu gia?

Tô Mặc ngẩn người một chút, rồi bật cười: "Là ông ấy!" Lúc trước khi đi Vân Nam, vị Giải Cửu gia này đã tặng bọn họ một lô vũ khí.

Khi đó, Tô Mặc cũng không nghĩ nhiều, chỉ coi vị Cửu gia này là một tiền bối đức cao vọng trọng trong giới cổ đổng, chưa từng liên hệ ông ấy với Giải Cửu gia của Cửu Môn.

"Ha ha..." Tô Mặc cười lớn: "Hóa ra là thế, hóa ra là thế!" Nếu Giải Cửu gia vào thời điểm này vẫn còn sống, vậy thì tính toán thời gian, mấy vị thái sơn bắc đẩu của Cửu Môn năm xưa chắc hẳn vẫn còn tại thế!

"Hai ngàn năm trăm vạn!" "Hai ngàn năm trăm vạn!" Nữ đấu giá viên nhìn trái nhìn phải: "Còn có ai ra giá nữa không?" Nói rồi, người phụ nữ lại cố ý dừng lại một chút, dường như đang đợi người hét giá.

Nhưng rất nhiều người kiêng kỵ thực lực của Giải gia, đã không trêu vào nổi thì cũng không dám hùa theo nâng giá Kỳ Lân Kiệt nữa, trường diện hiếm khi yên tĩnh trở lại.

Nữ đấu giá viên nói: "Không ai ra giá nữa sao?" Thấy cảnh này, Bàn Tử cuống lên, đi tới bên cửa sổ, chỉ vào nữ đấu giá viên nói: "Được rồi.

Không ai gọi nữa đâu, cô mau gõ búa đi!" Nữ đấu giá viên ngẩn người, cuối cùng gõ búa định âm: "Kỳ Lân Kiệt, hai ngàn năm trăm

vạn, thành giao!" Nghe tiếng, Đại Kim Nha thở phào nhẹ nhõm.

Hai ngàn năm trăm vạn tuy là giá trên trời, nhưng may mà tài sản bọn họ phong hậu, vẫn chịu được.

"Mời món bảo vật thứ ba..." Những món bảo bối tiếp theo cũng có vài món làm Tô Mặc sáng mắt, nhưng hắn không ra giá lần nào nữa.

Cho đến khi món bảo vật cuối cùng được đấu giá xong, Tô Mặc vẫn luôn là người đứng xem.

Đợi đến khi hội đấu giá kết thúc, Tô Mặc đứng tại cửa ra vào, hỏi Đại Kim Nha: "Ông còn liên hệ với Giải Cửu gia không?

Đúng lúc có thời gian, tôi muốn đích thân đi bái phỏng, cảm ơn ngay trước mặt..." Đại Kim Nha thấp giọng nói: "Sức khỏe Giải Cửu gia rất kém, e rằng lần này Tô gia không gặp được ông ấy đâu..." Tô Mặc thổn thức.

"Gâu gâu..." Đúng lúc này, một lão giả mặc áo bào xám ôm một con chó già rụng lông đi ngang qua người Tô Mặc, chép miệng tấm tắc: "Không tệ đâu chàng trai..." Tô Mặc liếc nhìn ông lão cùng hai người thanh niên phía sau ông ta: "Ngài là..." Có thể xuất hiện ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, không phú thì quý, không ít người đều là nhân vật lớn có máu mặt.

Lão đầu móc từ trong ngực ra một tấm danh thiếp: "Nếu ngày sau đi Hàng Châu, có thể tới địa chỉ này tìm ta, nhà chúng ta ở Hàng Châu vẫn có vài phần thực lực!" Nói xong, ông lão dẫn hai người thanh niên phía sau lên một chiếc ô tô.

Chương 85

Tô Mặc nhận lấy danh thiếp, cúi đầu liếc nhìn: Thành phố Hàng Châu, Ngô Sơn Cư.

Ngô Sơn Cư?

Tô Mặc mạnh mẽ ngẩng đầu, theo bản năng hô: "Ngô Tam Tỉnh?" Giờ phút này, ba người Ngô gia đã ngồi lên ô tô, nghe được giọng Tô Mặc, một người thanh niên trong đó thò đầu ra, hỏi: "Cậu quen biết Tam đệ tôi?" Tô Mặc đồng tử co rụt lại: "Anh là?" "Tôi là Ngô Nhị Bạch!" "....." Thấy Tô Mặc không nói gì nữa, người thanh niên đeo kính vẫy vẫy tay với Tô Mặc: "Đi đây, có rảnh có thể tới Hàng Châu chơi!" Ba người Ngô gia ngồi trên ô tô nghênh ngang rời đi.

Bàn Tử nhìn thấy một màn này, không kìm được nói: "Đám người này quá vô lễ rồi..." Tô Mặc không cho là đúng: "Đối với Cửu Môn mà nói, chúng ta hiện tại còn khá nhỏ bé..." Mô Kim Hiệu Úy, Phát Khâu Trung Lang Tướng, những môn phái này tuy truyền thừa ngàn năm, trong đó Tả Lĩnh Lực Sĩ cũng từng huy hoàng một thời, nhưng hiện tại bọn họ đích xác là sa sút rất nhiều.

Cửu Môn làm chính trị thì làm chính trị, kinh doanh thì kinh doanh, mấy năm nay làm đến sinh động như thật.

Cả cái Phan Gia Viên, Lưu Ly Hán so với bọn họ, chính là một đám bày sạp vỉa hè.

"Bất quá..." Tô Mặc giọng nói xoay chuyển: "Chúng ta không phải không có khả năng vượt qua bọn họ..." 【 Đinh!

Hệ thống chúc mừng ký chủ kích hoạt lựa chọn đặc thù... 】 Lựa chọn đặc thù?

Tô Mặc có chút ngoài ý muốn. 【 Hôm nay ký chủ chính thức tiếp xúc với Cửu Môn, kết hợp tâm tính ký chủ, hệ thống dốc lòng quy hoạch cho ký chủ ba con đường... 】 【 Lựa chọn 1: Bồi dưỡng thế lực thuộc về chính mình, thám hiểm chung cực của thế giới này, ngày sau có khả năng chạm đến bí ẩn trường sinh... 】 【 Lựa chọn 2: Gia nhập Cửu Môn, trở thành một thành viên trong Cửu Môn, tiêu diệt Uông gia, ngày sau sẽ có cơ hội trở thành đại lão an lạc trong giới thương nghiệp! 】 【 Lựa chọn 3: Gia nhập Uông gia, trở thành lãnh đạo Uông gia, sau khi tiêu diệt Cửu Môn, ngày sau sẽ có cơ hội chưởng khống thế giới ngầm an lạc... 】 Ba lựa chọn cuối cùng phân biệt là: Trường thọ, Phú quý, Quyền lực!

Tô Mặc không nghĩ nhiều, trực tiếp chọn điều thứ nhất.

Ăn nhờ ở đậu, đây không phải tính cách của Tô Mặc.

Huống chi, so với quyền lực và phú quý, Tô Mặc sở hữu Thanh Long huyết mạch càng thích trường sinh hơn.

Dù cho không thể chân chính làm được trường sinh cửu thị, thì làm một kẻ dị loại sở hữu tuổi thọ vượt xa người thường như Trương Phó quan cũng là cực tốt.

"Tô gia..." Đại Kim Nha nói: "Tôi đi lấy xe, chúng ta về Phan Gia Viên!" Tô Mặc lắc đầu, nhìn những kiến trúc hiện đại mọc lên như nấm xung quanh, cảm nhận một thời đại hoàn toàn mới sắp đến: "Mọi người bồi tôi đi một lát đi, coi như đi dạo..." Đại Kim Nha, Lão Hồ, Bàn Tử, Trần Hạt Tử, còn có Anh Tử, đây gần như đều là những người có thể nói chuyện với Tô Mặc, đều là người thân cận nhất.

"Dương tham mưu, chuyện Mộc Trần Châu..." Tuyết Lê Dương nói: "Tôi đã giao cho viện nghiên cứu, bên kia chắc sẽ sớm có câu trả lời thôi..." "Ừ tốt..." Tô Mặc gật đầu, lại nhìn về phía Đại Kim Nha: "Lão Kim, phòng đấu giá của chúng ta xây dựng thế nào rồi?" Đại

Kim Nha cung kính nói: “Sắp hoàn công rồi, chỉ còn thiếu công tác thu vĩ...” “Tốt!” Tô Mặc rất hài lòng: “Sau khi phòng đấu giá xây xong, lấy phòng đấu giá của chúng ta làm cơ sở, khu vực lân cận cũng sẽ trở thành phố cổ ngoạn giống như Lưu Ly Hán...” “Đúng rồi Lão Kim, tôi đưa thêm cho ông một khoản vốn, ông ở khu ngoại ô xin một miếng đất, tôi muốn thành lập một công ty bảo an ở đó...” Công ty bảo an?

Đại Kim Nha vẻ mặt mờ mịt, có chút không hiểu thao tác này của Tô Mặc.

Tô Mặc nói: “Nhân viên bảo an của Tân Nguyệt Phạn Điếm đều trải qua huấn luyện đặc thù, điểm này chúng ta cũng không thể qua loa...” Ngay cả Cừu Đức Khảo cũng có công ty trục vớt quốc tế của riêng mình, Tô Mặc muốn xây dựng một thế lực không yếu hơn Cửu Môn, dưới trướng không có ngàn tám trăm người là không được.

Đại Kim Nha nghe hiểu mà như không.

Tô Mặc tiếp tục nói: “Nhân viên bảo an đợt đầu... cứ để A Đạt đi phụ trách, bảo cậu ấy về Già Long Trại tìm người, những thôn dân đó trời sinh đều là thợ săn, huấn luyện cần thiết một chút đều sẽ là hảo thủ...” “Chỉ cần bọn họ nguyện ý ra ngoài làm với tôi, mỗi người cho một vạn tiền...” “Dưới trọng thưởng tất có dũng phu, dùng tiền đập cũng phải đập ra cho tôi một đội bảo an thuộc về chính mình!” “Lúc này đừng để ý tiền nong, đồ cổ trong cửa hiệu Tô gia cái nào bán được thì bán, nếu không đủ, chỗ tôi còn có mấy món bảo bối áp trục!” Cảm nhận được thủ đoạn lôi lệ phong hành của Tô Mặc, ngay cả Bàn Tử cũng nhìn ra được, Tô Mặc là đang bồi dưỡng thế lực của chính mình.

“Tô tiểu ca, hay là mở một cái cô nhi viện đi, bồi dưỡng những đứa trẻ này từ nhỏ...” “Sau này chúng lớn lên, nếu nguyện ý ở lại thì để chúng ở lại, nếu không nguyện ý ở lại thì cho chúng ít tiền, để

chúng rời đi...” Bàn Tử nhìn Tô Mặc nói.

“Là biện pháp tốt!” Tô Mặc cười cười: “Cách của Bàn Tử khả thi...” “Tương lai thế kỷ hai mươi mốt cái gì đáng giá nhất?

Nhân tài, đương nhiên là nhân tài!” Tô Mặc ngừng lại, nhắc đến nhân tài, điều này lại làm hắn nhớ tới một người.

Nếu có thể chiêu mộ người đó vào, bản thân tuyệt đối là như hổ mọc thêm cánh. *** Trời vừa sáng, Tô Mặc đã dậy sớm.

Anh Tử mắt nhập nhèm buồn ngủ, thấy Tô Mặc đang mặc quần áo, cô dụi dụi mắt, nói: “Sao dậy sớm thế?” Tô Mặc thay một bộ quần áo mới: “À...

Ra ngoài làm chút việc.

Em gái, cái áo sơ mi mấy hôm trước em mua cho anh để ở đâu?” “Trong tủ quần áo, để em lấy cho anh...” Anh Tử theo bản năng liền muốn đứng dậy, nhưng hai chân bủn rủn vô lực.

Tô Mặc nháy mắt hiểu ý: “Đừng dậy, anh tự lấy là được...” Anh Tử vừa thẹn vừa giận: “Em vốn còn định về Đại học Yến Kinh đấy...” “Ha...” Tô Mặc cười cười: “Nghỉ ngơi cho khỏe, thân thể quan trọng...” “À đúng rồi...” Anh Tử bỗng nhiên nhớ tới một chuyện: “Gần đáy biển Tây Sa hình như phát hiện một cổ mộ không tên, nhà trường trưng cầu ý kiến bạn học khoa khảo cổ bọn em, hỏi bọn em có muốn đi khảo sát tại chỗ hay không...” Tô Mặc nghĩ cũng không nghĩ, trực tiếp lắc đầu: “Không đi không đi, anh đưa em đi học Yến Kinh là không muốn để em xuống mộ nữa...” Đạo mộ đảo đấu là chuyện rất nguy hiểm, đám sinh viên đại học này ngay cả cấp cứu thông thường cũng không biết, để bọn họ xuống mộ thì chẳng khác gì đi nộp mạng.

“Được rồi...” Anh Tử cười tươi: “Em nghe anh...” “Ừ!” Tô Mặc gật đầu, thu thập hành trang, xoay người xuống lầu: “Bàn Tử, Lão

Hồ... hai người đi theo tôi một chuyến...” .....

Tô Mặc dẫn theo Lão Hồ, Bàn Tử lái xe tới ngoại ô.

Ách... vẫn là chiếc xe bào của Đại Kim Nha.

Tô Mặc lái thấy thuận tay, cho nên chiếc xe này liền biến thành xe đi bộ của mấy người.

Bàn Tử bộ dạng như chưa tỉnh ngủ, liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, liên tục ngáp: “Tô tiểu ca, rốt cuộc chúng ta muốn đi đâu?” Tô Mặc nói thẳng: “Tại nơi này, tôi tính được sẽ có một người hữu duyên xuất hiện...

Ách, có chút quan hệ với Lão Hồ?” Bàn Tử nghi hoặc nói: “Có quan hệ với Lão Hồ?

Không thể nào, Lão Hồ là độc đinh của Hồ gia, lão quang côn một mình, chắc không có bà con xa gì đâu...” “Ê ê ê...” Lão Hồ bất nhạc ý: “Bàn Tử, mồm mép cậu sao lại bần thế hả?

Lời từ miệng cậu nói ra, tôi nghe trong lòng cứ thấy không thoải mái...” Nghe hai người đấu võ mồm cứ như nghe tướng thanh, Tô Mặc cũng lười kêu dừng cặp dở hơi này, cười ha hả suốt dọc đường.

Lái xe thêm khoảng nửa tiếng, Tô Mặc bấm tay tính toán, cảm giác chắc là ở ngay gần đây, thế là dừng xe bên đường, ba người đi bộ nhìn ngó xung quanh.

Đột nhiên, phương xa truyền đến một âm thanh: “Tĩnh khán thử địa sơn, vậy mà hùng vĩ như thế, không khỏi khiến ta cảm khái vạn phần!” Tô Mặc nhướng mày, dẫn theo Lão Hồ, Bàn Tử tìm theo tiếng nói đi tới.

“Đời người vô thường vô tự.

Có người giàu đến chảy mỡ, có người nghèo túng thất vọng.

Có người luân lạc thành...

Chương 86

Ây da chậc chậc!" Ba người Tô Mặc vừa đi được mười mấy mét, liền thấy nơi này tụ tập một đám bà con lối xóm dường như đang nghe người ta giảng bài.

Ở chốn hoang sơn dã lĩnh mà mở tọa đàm, dù là Bàn Tử cũng kinh ngạc không thôi.

Bàn Tử đi lên trước, liếc mắt liền thấy được trong đám người có một người đàn ông trung niên đã có tuổi.

Người này mặc áo gió, chống gậy, bộ dạng thế ngoại cao nhân.

Nhìn những người xung quanh ai nấy đều nghe say sưa ngon lành, trên mặt một mảnh như si như say, người đàn ông áo gió trong lòng đắc ý vô cùng: "Được rồi, không nói cái này nữa, chúng ta ngôn quy chính truyện, phóng mắt đông tây nam bắc trung, nhìn quanh trên dưới trái phải, chỉ có nơi ngón chân ta chỉ mới là một mảnh đất bảo địa!" Bà con lối xóm đưa mắt nhìn nhau: "Mã chân nhân, nơi ngón chân chỉ là đất gì?" "Đúng đấy đúng đấy, nơi ngón chân chỉ, phong thủy có kiêng kỵ gì sao?" Mã chân nhân: "....." Đám điêu dân này nghe không hiểu tiếng người à!

Mã chân nhân vẻ mặt như bị táo bón, cố nén lửa giận, nói: "Chính là chỗ ngón chân cái ta đang đứng!" "À..." Đông đảo bà con bừng tỉnh đại ngộ, chỉ vào đất dưới chân Mã chân nhân: "Vị trí này, vẽ vòng tròn vẽ vòng tròn..." "Tốt tốt tốt!" Đám đông liên tục gật đầu.

Mã chân nhân đắc ý dương dương: "Ta dám đảm bảo, tại nơi này hưng kiến trường học, trong vòng trăm năm tất ra Trạng Nguyên!" "Bốp bốp bốp!" Hương thân môn lập tức vui vẻ vỗ tay chúc mừng.

"Lão Hồ..." Bàn Tử huých khuỷu tay Lão Hồ, thấp giọng nói:

“Hắn hiểu phong thủy, tên này thật sự có khả năng là họ hàng nhà cậu đấy.” Lão Hồ hai mắt trợn tròn, mắng: “Hắn hiểu cái trứng phong thủy ấy, ở đây xây nhà là sẽ xảy ra chuyện...” Lão Hồ định tiến lên vạch trần trò bịp của Mã chân nhân, nhưng Tô Mặc nhanh tay lẹ mắt trực tiếp kéo hắn lại.

“Tô tiểu ca...” “Lão Hồ, đừng vội, hắn sẽ không thực hiện được đâu!” Tô Mặc bộ dạng tính trước kỹ càng: “Tiếp tục xem đi, kịch hay còn ở phía sau...” Bên này, đám đông vây quanh Mã chân nhân như chúng tinh phủng nguyệt.

“Chư vị!” Đúng lúc này, sau lưng mọi người truyền đến một giọng nam hùng hậu: “Các người muốn xây nhà ở đây sao?” Đám đông quay đầu nhìn lại, ba người Tô Mặc, Lão Hồ cũng quay đầu theo.

Chỉ thấy sau lưng mọi người, một nam tử trẻ tuổi hơn ba mươi đeo ba lô, đứng ở sườn núi cách đó không xa nhìn về phía bên này: “Trên núi này mối trắng tụ tập đông đảo, nếu hưng kiến dương trạch ở đây, e rằng sẽ xảy ra sự cố, thương tổn đến tính mạng...” Nghe thấy có người phá đám!

Mã chân nhân chống gậy xoay người, nhìn về phía ba người Tô Mặc, Lão Hồ: “Vừa rồi là ai nói chuyện?” Tô Mặc kéo Lão Hồ và Bàn Tử lùi sang một bên, sau đó chỉ chỉ sườn núi: “Là anh ta, cái người đeo ba lô ấy!” Tô Mặc cười, bộ dạng xem náo nhiệt không chê chuyện lớn.

Người khác có lẽ không biết người này là ai, nhưng Tô Mặc lại biết, vị nam tử đeo ba lô này chính là Trương Doanh Xuyên.

Hậu nhân của Mô Kim Hiệu Úy Trương Tam Liên Tử cuối đời nhà Thanh, Mô Kim Hiệu Úy đàng hoàng.

Mã chân nhân tháo kính xuống, nhìn về phía Trương Doanh Xuyên,

lập tức giáo huấn: "Người trẻ tuổi, nhìn cậu có chút lạ mặt, nghe khẩu âm cũng không giống người bản địa, sao cậu dám đoán định nơi này có mối trắng?" Trương Doanh Xuyên lại uống một ngụm rượu: "Một chút kiến thức hạn hẹp, các hạ nếu không tin thì thôi vậy!" Nói xong, Trương Doanh Xuyên liền đứng dậy, loạng choạng rời đi.

Mã chân nhân bên dưới cười!

Rời đi rồi, rời đi là tốt!

Mã chân nhân chống gậy, nói với bóng lưng Trương Doanh Xuyên: "Ê, ê ê...

Có lý thì giảng lý, có đạo thì bố đạo, vì sao lại chọn chạy trốn chứ?

Không biết học tướng thuật được mấy năm mà cũng dám múa rìu qua mắt thợ trước mặt ta!" Mã chân nhân giáo huấn Trương Doanh Xuyên xong vẫn chưa đã nghiền, xoay người nói với đám đông: "Người trẻ tuổi bây giờ mới học chút kỹ xảo giang hồ, liền dám ra ngoài lừa gạt, mục đích cuối cùng chẳng qua là để ăn chực uống chực..." "Loại người này, Mã chân nhân ta muốn tặng hắn hai chữ..." Lời Mã chân nhân còn chưa nói hết, đã thấy Trương Doanh Xuyên quay lại, đôi mắt nhìn chằm chằm Mã chân nhân: "Nơi này là Đông Sơn ao, Tây Sơn bình, đất bụng lõm lại có bình phong Tây Bắc, chỉ là... nó chỉ có hình cản gió, lại không có thế cản gió..." "Gió sinh trùng, trong chữ 'Phong' (gió) phồn thể, có một chữ 'Trùng' (côn trùng), cho nên, khi gió gặp trùng, liền sẽ sinh ra mối trắng..." "Nơi này trong Thanh Ô Thuật và Dịch Kinh, được gọi là Sơn Phong Cổ...

Xây lầu lầu đổ, xây nhà nhà sập!" Nghe lời Trương Doanh Xuyên nói, sắc mặt Lão Hồ có chút không tự nhiên: "Cái này... cái này hình như là đồ vật trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật..." Nhìn chằm chằm Trương Doanh Xuyên, sắc mặt Lão Hồ có

chút không tự nhiên.

Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật!

Đây chính là bảo bối tổ truyền của hắn!

Sao người này còn quen thuộc hơn cả hắn?

Tô Mặc hạ thấp giọng: "Cho nên tôi mới nói, người này có duyên với anh..." Lão Hồ giật mình: "Hắn..." Tô Mặc cắt ngang: "Đừng vội, chúng ta cứ từ từ xem..." Trương Doanh Xuyên nhìn chằm chằm Mã chân nhân: "Xây lầu lầu đổ, xây nhà nhà sập, nơi này không nên xây dương trạch!" "....." Mã chân nhân tức đến nghiến răng: "Nói bậy nói bạ, nơi này rõ ràng non xanh nước biếc, đâu ra tướng Cổ!" Ở nơi hoang dã hẻo lánh thế này mà cũng có người phá đám!

Mã chân nhân nộ hỏa công tâm, hận không thể cầm gậy trong tay đập chết người trẻ tuổi trước mắt.

Trương Doanh Xuyên lại uống một ngụm rượu: "Trong chữ 'Cổ', có ba chữ 'Trùng', ba là số nhiều, bên dưới còn có chữ 'Mãnh', hình tượng giống đồ chứa, càng giống một cái tổ mối...

Cho nên mọi người xem, bề ngoài dường như không có gì, nhưng dưới lòng đất sớm đã bị mối đục rỗng..." Nói xong, Trương Doanh Xuyên lần nữa xoay người, khi đi ngang qua Mã chân nhân thì dừng lại nói: "Tôi chỉ là một người qua đường rảnh rỗi, chỉ là không muốn nhìn thấy phòng ốc sụp đổ làm bị thương người vô tội...

Nếu có nói gì đắc tội, mong hãy bao dung!" Nói xong, trực tiếp rời đi, khi đi qua ba người Tô Mặc, Lão Hồ, Bàn Tử, Tô Mặc còn cố ý nhường một lối đi cho vị danh môn chi hậu này.

Mã chân nhân nhìn bóng lưng Trương Doanh Xuyên, hô: "Cậu dùng chữ Cổ để giải thích mối, thật là chuyện vô căn cứ, ngàn chữ khó giải thích..." "Hừ..." Mã chân nhân hừ lạnh một tiếng, xoay người

nhìn đông đảo bà con, nói: "Kẻ cuồng đồ như vậy, Mã chân nhân ta muốn tặng hắn ba chữ: Đại tên ngốc..." Mã chân nhân còn chưa nói hết câu, đột nhiên cảm giác vai bị người ta vỗ một cái.

Mã chân nhân xoay người, lại thấy Trương Doanh Xuyên quay trở lại.

Nhìn thấy khuôn mặt này, Mã chân nhân khó chịu như cha chết: "Rốt cuộc cậu có đi hay không hả?" Trương Doanh Xuyên nói: "Nói xong đoạn này sẽ đi..." Mã chân nhân tức sôi máu, nếu không phải dưới sự chứng kiến của bao người, gã đã sớm tát cho một cái: "Cậu nói, cậu nói, cậu nói đi!!!" Mã chân nhân cả đời này chưa từng phẫn nộ như vậy, phá đám một lần là được rồi, mẹ nó cứ phá mãi!

"Ha ha ha..." Tô Mặc cũng cười, thầm nghĩ Trương Doanh Xuyên này cũng là một người thú vị.

Trương Doanh Xuyên phớt lờ Mã chân nhân, nhìn đám đông nói: "Chính cái gọi là từ xưa Dịch Thuyết và Phong Thủy không phân gia, cho nên mới có thuyết Âm Dương Phong Thủy..." Vừa nói, Trương Doanh Xuyên vừa chỉ xuống đất: "Đây là đâu?

Đây là bên bờ sông Cự Mã, nước sông lượn quanh Tây Sơn mà chảy, nơi mối trắng đi ắt có nước...

Vì vậy, quẻ Cổ trong Dịch Kinh, cũng có thể gọi là lời 'Lợi thiệp đại xuyên'!" Thấy Trương Doanh Xuyên thao thao bất tuyệt, Mã chân nhân lạnh giọng nói: "Tiểu tử, cậu nói đến bản hành của tại hạ rồi đấy!" Bàn về Dịch Kinh, các đồ đệ của Mã chân nhân đều không khỏi gật đầu.

Mã chân nhân ngẩng đầu, vẻ mặt kiêu ngạo: "Tổ tiên tám đời của ta đều là thầy bói thầy tướng, Dịch Kinh ta có thể đọc làu làu!" Mã chân nhân liếc xéo Trương Doanh Xuyên, bộ dạng ta ăn chắc cậu: "Cái gọi là quẻ Cổ 'Lợi thiệp đại xuyên', chẳng qua là hình dung cái

hỏng của Cổ đến cực điểm, loạn đáng trị lại, bát loạn phản chính chi tượng, nay bị cậu giải thích như vậy, thật là nực cười đến cực điểm!" Thấy hai người không dứt, Tô Mặc nói với một lão hán cầm xẻng sắt: "Bác ơi, bác đào chỗ này ra xem thử, xác nhận xem có mối hay không là được rồi!" Lão hán nghe xong, lập tức cảm thấy có lý, vội vàng gật đầu, cầm xẻng sắt bắt đầu đào bên cạnh.

Ngay khi Trương Doanh Xuyên và Mã chân nhân còn đang tranh biện, lão hán bên này đã có phát hiện mới: "Đào ra mối trắng rồi, tôi đào ra mối trắng rồi..." "....." Mã chân nhân xấu hổ vô cùng, mặt đỏ tía tai, hận không thể tìm cái lỗ mối mà chui xuống.

"Ha ha ha..." Bàn Tử nhịn không được, cười phá lên không chút phúc hậu.

Trương Doanh Xuyên cười nói: "Núi sông mà biết nói năng, thầy phong thủy thực sự không có chỗ đứng.

Dưới vòm trời này, quả thực có phong thủy bảo địa, nhưng cũng cần có thầy phong thủy có năng lực..." Trương Doanh Xuyên vỗ vỗ vai Mã chân nhân: "Ngài à, cũng đừng vì chuyện này mà quá chấp nhất, đều đã tuổi này rồi.

Tôi cũng tặng ngài bốn chữ..." Mã chân nhân ngẩn ra, theo bản năng nói: "Bốn chữ nào?" "Không kịp nữa rồi!" Trương Doanh Xuyên nói xong, vỗ vỗ vai Mã chân nhân, xoay người rời đi.

Mã chân nhân mặt đỏ tới mang tai, giận dữ hét: "Tiểu Lưu..." "Đại sư đại sư!

Có, có, có.

Em đây!" Một người trực tiếp chạy tới.

Mã chân nhân không khách khí chút nào nói: "Cậu xa xôi dùng xe rác chở ta đến đây, chính là vì chuyên môn tìm người làm ta buồn nôn

đúng không...” Tiểu Lưu sắc mặt khá khó coi: “Dạ, dạ, dạ!” “Hả?” Mã chân nhân nổi giận: “Cậu còn dám nói dạ?” “Không phải, không phải...” Tiểu Lưu liên tục lắc đầu: “Em thật sự không biết tên kia chui từ đâu ra...” Mặt mũi mất hết, Mã chân nhân cũng không còn mặt mũi nào ở lại đây, phất tay áo bỏ đi.

Tô Mặc nói: “Đi thôi, chúng ta cũng nên hội ngộ vị họ hàng xa này của Lão Hồ.” Bàn Tử nghi hoặc: “Vừa rồi vị kia thật sự là anh họ xa của Lão Hồ à?” Lão Hồ cạn lời: “Bàn Tử đừng có nói hươu nói vượn...

Người kia không đơn giản, trên phương diện Chu Dịch Bát Quái còn vượt xa tôi!” Tô Mặc cười ha hả: “Không sao đâu Lão Hồ, mỗi người có sở trường riêng, hơn nữa anh đi lính mười năm, thời gian còn lại có thể nghiên cứu Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật nhập môn, đã rất khá rồi.

Chương 87

Chứng minh anh vẫn có thiên phú." Tô Mặc không nói điểm này còn tốt, vừa nói ra, Lão Hồ đầy mặt xấu hổ: "So với ngài thì không cách nào so bì được, ngài nửa năm đã đại thành rồi." Ba người vừa đi vừa đuổi theo, không bao lâu đã nhìn thấy bóng lưng Trương Doanh Xuyên từ xa.

Bàn Tử gọi với theo: "Ê, vị huynh đệ kia..." "....." Trương Doanh Xuyên tiếp tục đi, cũng không có ý định dừng lại.

Lão Hồ lại gọi: "Vị lão ca này, mấy anh em chúng tôi đặc biệt có hứng thú với Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, vừa rồi nghe ngài một phen cao luận, biết ngài là người tài trong phương diện này, có thể thỉnh giáo một hai hay không ạ!" Trương Doanh Xuyên tự chuốc rượu tự uống, bước chân dần chậm lại: "Âm Dương Phong Thủy bác đại tinh thâm.

Tôi chẳng qua chỉ là mới nhìn thấy cửa, biết chút da lông, không dám làm lỡ con cháu người ta, ba vị vẫn là thỉnh cao minh khác đi." Tô Mặc cười cười: "Huynh đệ khách khí rồi, vừa rồi anh cũng không nghĩ như vậy đâu." Trương Doanh Xuyên dừng bước, xoay người nhìn về phía ba người Tô Mặc: "Tôi đó chỉ là không muốn nhìn thấy làm hại người vô tội, lúc này mới tranh biện với người kia hai câu, bản ý của tôi cũng không phải vì xuất đầu lộ diện..." Lão Hồ nhìn chằm chằm Trương Doanh Xuyên, không biết vì sao, giờ khắc này trong lòng hắn có loại cảm giác quái dị, không kìm được mở miệng hỏi: "Ngài biết Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật không?" "....." Trương Doanh Xuyên nghe vậy, lập tức buông bầu rượu xuống, trên mặt có vài phần ngưng trọng: "Các hạ là..." Tô Mặc tiến lên: "Phía trước cách đây không xa có quán trà nhỏ, Trương

Doanh Xuyên huynh đệ, chúng ta tới đó vừa uống vừa nói chuyện, anh thấy thế nào?" Trương Doanh Xuyên khiếp sợ nhìn Tô Mặc: "Cậu biết tôi?" ...

Bốn người tới một quán trà ven đường.

Bàn Tử chiêu hô mọi người: "Tới tới tới...

Ngồi ngồi ngồi." Tô Mặc, Trương Doanh Xuyên, Lão Hồ, Bàn Tử vây quanh một cái bàn vuông, lần lượt ngồi xuống.

Trương Doanh Xuyên nhìn về phía Tô Mặc, mở miệng trước: "Huynh đệ, sao cậu lại biết tên tôi?" Tô Mặc cười cười: "Bản nhân bất tài, tinh thông phong thủy bát quái, bấm tay tính toán, liền biết danh hối của ngài!" Bấm tay tính toán?

Thần thánh thế sao?

Trương Doanh Xuyên có chút không tin, lập tức nhìn về phía Lão Hồ: "Vị bạn hữu này, vừa rồi tôi nghe cậu nói Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật..." "Theo lý thuyết người trên đời biết Thập Lục Tự ít càng thêm ít, các cậu làm sao biết được?" "....." Lão Hồ nhìn về phía Tô Mặc, Tô Mặc bất động thanh sắc gật đầu.

Thấy thế, Lão Hồ lúc này mới nói: "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật là tác phẩm đắc ý của Trương Tam Liên Tử, sách này đoạt bí mật thiên địa, sợ tổn hại dương thọ, cho nên, Trương Tam gia liền hủy đi nửa quyển Âm Dương Thuật kia, giữ lại nửa quyển truyền cho đồ đệ của ông ấy -- Âm Dương Nhãn Tôn Quốc Phụ!" Trương Doanh Xuyên gật đầu, đoạn lịch sử này hắn vẫn biết, dù sao thân phận hắn bày ra ở đó, con cháu chính gốc nhà họ Trương, những thứ này hắn nghe đến lỗ tai sắp mọc lông rồi.

Lão Hồ tiếp tục nói: "Mà vị Âm Dương Nhãn Tôn Quốc Phụ này, ông ấy chính là ân sư thụ nghiệp của tổ phụ tôi Hồ Quốc Hoa!"

Trương Doanh Xuyên có chút dị động, nói như vậy thì, hắn cùng vị huynh đệ trước mặt còn tính là đồng môn sư huynh đệ!

Nói xong, Lão Hồ nhìn chằm chằm Trương Doanh Xuyên: "Huynh đệ... không biết ngài là thần tiên phương nào, vì sao biết tôi giữ gia truyền Thập Lục Tự..." "Gia truyền?" Nghe được Lão Hồ nói câu này, Trương Doanh Xuyên bật cười: "Ha ha ha..." Tô Mặc bên này cũng cười khổ lắc đầu.

Lão Hồ à Lão Hồ, Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, cái này cũng không phải đồ gia truyền nhà anh, lời này nói ở bên ngoài thì cũng thôi, nhưng chính chủ đang ở ngay trước mắt đây này.

Trương Doanh Xuyên nhìn lại về phía Tô Mặc: "Bạn hữu, cậu không phải biết bấm biết tính sao, có thể nói cho hai vị huynh đệ của cậu biết lai lịch của tôi không?" Tô Mặc gật đầu: "Lão Hồ, tôi giới thiệu cho anh một chút, Trương Doanh Xuyên, thái sơn bắc đẩu Trương Tam tổ sư gia của Mô Kim Hiệu Úy các anh là cụ cố của anh ấy!

Con cháu dòng dõi Trương gia!" Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều kinh hãi.

Lão Hồ kinh ngạc chính là thân phận Trương Doanh Xuyên, mà Trương Doanh Xuyên giật mình chính là Tô Mặc vậy mà nói toạc ra lai lịch của mình.

"Thảo nào..." Lão Hồ già mặt đỏ ửng, vô cùng xấu hổ: "Tôi nói hai chữ 'gia truyền', huynh đệ cậu lại bật cười..." Gia truyền cái gì...

đây là bảo vật gia truyền của Trương gia người ta!

Lão Hồ giờ phút này hận không thể tìm cái kẽ đất mà chui vào.

Trương Doanh Xuyên cười nói: "Không sao, theo lý thuyết, chúng

ta hẳn là đồng môn!" Lão Hồ nâng chén trà lên: "Bạn hữu, lấy trà thay rượu, bồi tội với ngài!" Trương Doanh Xuyên nâng ly, hai người chạm một cái.

Lão Hồ uống một hơi cạn sạch, sau đó buông chén rượu xuống: "Người anh em, tôi tên Hồ Bát Nhất, vị này là bạn nối khố của tôi Vương Khải Hoàn, vị biết bấm biết tính này là Tô Mặc Tô tiểu ca..." Bàn Tử tranh nói trước: "Tô tiểu ca không chỉ biết bấm biết tính, còn là Phát Khâu Trung Lang Tướng duy nhất trên đời nữa..." Phát Khâu Trung Lang Tướng không phải biến mất rồi sao?

Trương Doanh Xuyên nghi hoặc nhìn Tô Mặc: "Theo tôi được biết, Phát Khâu Trung Lang Tướng bởi vì Quan Sơn Thái Bảo thời Minh làm loạn..." Trương Doanh Xuyên ngừng lại, rõ ràng không muốn tiếp tục đề tài này: "Nói xa rồi...

Theo lý thuyết Phát Khâu Trung Lang Tướng đã sớm đứt đoạn truyền thừa..." Tô Mặc cũng không giải thích, lấy ra Phát Khâu Thiên Ấn đưa cho Trương Doanh Xuyên, sau đó ngón tay nhẹ nhàng điểm một cái lên mặt bàn.

Phập!

Mặt bàn bị chọc thủng một lỗ.

Trương Doanh Xuyên theo bản năng kinh hô: "Tuyệt kỹ Phát Khâu Trung Lang Tướng, Song Chỉ Tham Động!" Trương Doanh Xuyên lại nhìn Phát Khâu Thiên Ấn trong tay, được rồi, là đồ thật!

Thân là tử tôn Trương Tam Liên Tử, Trương Doanh Xuyên chút nhãn lực này vẫn phải có.

Trương Doanh Xuyên than thở: "Phát Khâu Thiên Ấn được bảo tồn lại, đáng thương cho Mô Kim Phù của Mô Kim Hiệu Úy ta bây giờ chỉ còn ba miếng, chúng nó tán lạc khắp nơi, đời này không biết

còn có thể nhìn thấy nó lần nữa hay không...” Tô Mặc cười nói: “Không cần chờ đời này đâu.

Bàn Tử, Lão Hồ!” Bàn Tử, Lão Hồ hai người hiểu ý, thò tay lấy Mô Kim Phù đeo trên cổ trong áo ra.

“.....” Trương Doanh Xuyên trực tiếp mộng bức.

Hắn vẫn luôn cho rằng hai người này cũng là Mô Kim Hiệu Úy không có Mô Kim Phù.

Không ngờ tới, lại có hai miếng.

Tuy rằng chỉ nhìn thoáng qua.

Nhưng Trương Doanh Xuyên dám khẳng định.

Hai miếng này chính là đồ thật, hơn nữa còn là hai trong ba miếng Mô Kim Phù của cụ cố hắn năm xưa.

Trương Doanh Xuyên ôm quyền nói: “Chúc mừng, hai vị vậy mà có Mô Kim Phù hộ thân, đáng mừng đáng chúc!” Lão Hồ lắc đầu: “Tất cả đều là cơ duyên xảo hợp mà thôi!” “Đúng đúng đúng...” Bàn Tử: “Đều là trùng hợp, trùng hợp thôi!” Tô Mặc giải thích: “Mô Kim Phù Bàn Tử đeo này là chúng tôi giúp Kim Toán Bàn thu liệm trong mộ lấy xuống từ trên người ông ấy...” “Miếng Lão Hồ đeo này, là của Thiết Ma Đầu.

Còn có một miếng là của Liễu Trần trưởng lão, nó đang ở trên người một đội viên khác của chúng tôi!” Trương Doanh Xuyên càng thêm ngoài ý muốn: “Các cậu vậy mà thu thập được ba miếng Mô Kim Phù hiếm có trên thế gian, Trương mỗ bái phục, bái phục sát đất!” Nói xong.

Trương Doanh Xuyên như là hiểu ra cái gì, nhìn về phía Tô Mặc, hỏi: “Cậu là muốn tái hiện lại thịnh huống Phát Khâu Trung Lang Tướng thống lĩnh Mô Kim Hiệu Úy thời Tào Ngụy?” Nói chuyện với

người thông minh đúng là sảng khoái!

Tô Mặc cười gật đầu: "Không sai, đang có ý này!" Trương Doanh Xuyên lại hỏi: "Cậu là tới chiêu mộ tôi?" Tô Mặc lắc đầu: "Chiêu mộ nghe không hay, là chúng ta cùng nhau phát tài..." "Trương huynh, chỉ cần anh gật đầu, ngày mai tôi sẽ cho người chuẩn bị năm trăm vạn tiền mặt cho anh!" Trương Doanh Xuyên tắc lưỡi, không nghĩ tới Tô Mặc ra tay hào phóng như vậy!

Tô Mặc ân uy tịnh thi, tiếp tục nói: "Lão ca, tôi là thật lòng mời anh, Mô Kim Hiệu Úy hợp tắc sinh, phân tắc tử, trừ chúng tôi ra, anh còn có thể tìm được Mô Kim Hiệu Úy khác sao?" Lần này, Trương Doanh Xuyên trầm mặc.

Bởi vì, hắn biết lời này của Tô Mặc không có vấn đề.

Mô Kim Hiệu Úy, xác thực là hợp thì sống, tách thì chết.

Đây là lời cụ cố của hắn từng nói.

Năm đó, Kim Toán Bàn, Trần trưởng lão, mỗi người đều mang trong mình tuyệt kỹ, xông pha giang hồ tạo ra danh tiếng to lớn, nhưng sau khi bọn họ tách ra, phảng phất như chịu phải lời nguyền, cuối cùng chẳng phải lần lượt chết trong cổ mộ sao.

"....." Sắc mặt Trương Doanh Xuyên có chút giãy dụa, rõ ràng có chút dị động.

Tô Mặc thấy thế, rèn sắt khi còn nóng: "Lão ca, đừng do dự nữa, chỗ chúng tôi không chỉ có Mô Kim Hiệu Úy, còn có hậu nhân của Chá Cô Tiêu phái Bàn Sơn Đạo Nhân, càng có thủ lĩnh Tả Lĩnh ngày xưa Trần Ngọc Lâu!" Bàn Sơn Đạo Nhân, Tả Lĩnh Khôi Thủ, cộng thêm bọn họ Mô Kim Hiệu Úy cùng Phát Khâu Trung Lang Tướng, nói như vậy thì, truyền thừa ngàn năm đạo mộ tứ đại phái người đều đủ cả?

Trương Doanh Xuyên nhìn về phía Tô Mặc, ánh mắt càng phát ra phức tạp.

Có thể triệu tập những năng nhân dị sĩ này lại với nhau, đây cũng không phải chuyện đơn giản.

Chương 88

Trương Doanh Xuyên nặng nề gật đầu: "Được, tôi đáp ứng, đi theo cậu!" "Ha ha ha..." Tô Mặc cười to: "Tốt tốt tốt..." Nâng chén trà lên, Tô Mặc nói: "Mọi người cùng nhau uống một ly, từ nay về sau, chúng ta tất sẽ đồng sinh cộng tử, có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu..." "Có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu!" "Cạn!" Bốn người lấy trà thay rượu, cùng nhau chạm cốc. *** Uống trà xong, Tô Mặc đứng dậy, nói: "Đi thôi, nơi này quá hẻo lánh..." "Chúng ta về thành phố, hảo hảo tụ tập, không say không nghỉ, không say không về!" "Được!" Trương Doanh Xuyên, Lão Hồ, Bàn Tử từng người đáp một tiếng, sau đó ba người đứng dậy, đi tới vị trí đỗ xe.

Bốn người lái xe lại trở về cửa hiệu Tô gia ở Phan Gia Viên.

Xuống xe, Tô Mặc chỉ chỉ cửa hiệu Tô gia: "Cửa hiệu của tôi, mấy ngày nay chịu thiệt thòi chút nhé..." "Cửa hiệu Tô gia!" Trương Doanh Xuyên ngẩng đầu, nhìn tòa tiểu lâu dân quốc bốn tầng, khen: "Không thiệt thòi, không thiệt thòi, loại kiến trúc này hiện tại không nhiều đâu, vài năm nữa, loại phòng ốc này cũng giống như Tứ hợp viện, đều là bảo vật vô giá!" "Tứ hợp viện?" Bàn Tử cười cười: "Tứ hợp viện chúng tôi cũng có, Tô tiểu ca, mấy ngày nữa chúng ta chuyển qua Tứ hợp viện đi, hiện tại người cũng không ít..." Tô Mặc cùng Anh Tử, ba người Lão Hồ, Bàn Tử, Tuyết Lê Dương, Khổng Tước cùng A Đạt, Trần Hạt Tử cùng Trương Doanh Xuyên, đội ngũ của bọn họ tăng trưởng với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Ngay cả cửa hiệu Tô gia cũng sắp không ở nổi nữa.

"Được thôi!" Tô Mặc tự nhiên không có ý kiến: "Phòng đấu giá cũng sắp xây xong rồi, đến lúc đó mọi người đều chuyển vào trong Tứ

hợp viện...” “Trước đó chúng ta không phải đã mua năm sáu căn Tứ hợp viện cùng đất đai sao, đến lúc đó mọi người mỗi người một căn...” Mỗi người một căn Tứ hợp viện?

Dao nhỏ chọc mông, Trương Doanh Xuyên lần này đúng là được mở rộng tầm mắt!

Tô Mặc vào nhà hô: “Em gái...” Anh Tử đi ra: “Đến rồi...” “Dọn thêm một gian phòng nữa!” “Được rồi!” Mọi người ai dọn phòng thì dọn phòng, làm việc khí thế ngất trời, nhìn một màn này, Trương Doanh Xuyên ở trong hoàn cảnh lạ lẫm cũng dần dần tìm được một tia cảm giác quy thuộc.

Buổi tối, Bàn Tử đích thân đi tửu trang đắt nhất Yến Kinh đặt một bàn tiệc rượu, quy cách hoàn toàn chế tác theo quốc yến, làm cho Trương Doanh Xuyên thụ sủng nhược kinh.

Tô Mặc, Lão Hồ, Bàn Tử, Anh Tử, Đại Kim Nha, Trần Hạt Tử, A Đạt, Khổng Tước đều ở đây.

Trừ Tuyết Lê Dương bôn ba vì Mộc Trần Châu, trận tiệc rượu tiếp phong tẩy trần cho Trương Doanh Xuyên này, ai có thể đến đều đã đến.

Mọi người hoan ẩm đạt đán, uống đến thống khoái.

Từ đây, Trương Doanh Xuyên cũng chính thức dung nhập vào vòng tròn nhỏ này của Tô Mặc. .....

Lại qua hơn hai mươi ngày sau.

Tuyết Lê Dương vẫn đang bận rộn chuyện Mộc Trần Châu, mà bên phía Tô Mặc, phòng đấu giá đã mọc lên.

Chiếm diện tích ba vạn mẫu, trừ kiến trúc dùng để đấu giá, bên trong còn bao quát mấy con phố cổ ngoạn.

Bàn Tử đề cập tới cô nhi viện, Tô Mặc đã bảo Đại Kim Nha chính thức xin phép bên trên.

Mà công ty bảo an Tô Mặc chuyên môn thành lập cho phòng đấu giá cũng đã chính thức thành lập.

Đợt nhân viên bảo an đầu tiên, Tô Mặc chiêu thu năm trăm người, trong đó ba trăm người là thôn dân Già Long Trại, những người này đều là thợ săn giỏi, hơi huấn luyện một chút là có thể sở hữu thực lực khác thường.

Còn lại hai trăm người là Tô Mặc đặc ý bảo Lão Hồ nghĩ cách, rất nhiều đều là lão binh xuất ngũ, năm đó những người này ở trong quân đội, người nào cũng là người xuất sắc trong quân, cách đấu cầm nã càng không cần phải nói.

Cứ như vậy, công ty bảo an của Tô Mặc dùng thời gian nhanh nhất hình thành sức chiến đấu không tầm thường.

Lúc bận rộn, thường thường ngày tháng trôi qua rất nhanh, lại qua vài ngày, Tuyết Lê Dương cũng đã trở về, bất quá cô không mang về tin tức tốt gì.

Điểm này Tô Mặc sớm đã dự liệu, khoa học kỹ thuật hiện nay tuy có thể kiểm trắc ra trên Mộc Trần Châu có lượng nhỏ phóng xạ vật chất, nhưng đến tột cùng dùng như thế nào, có thể giải trừ nguyền rủa trên người Lão Hồ hay không, lại nên giải trừ nguyền rủa như thế nào.

Dựa vào thiết bị y tế hiện nay, bọn họ đều mù tịt, càng không biết bắt đầu từ đâu.

Nguyền rủa ban đỏ trên người mọi người, phảng phất lại đi vào ngõ cụt. .....

“Tô tiểu ca...” Hôm nay, Tô Mặc đang đánh Thái Cực bên ngoài

cửa hiệu, Lão Hồ cùng Trương Doanh Xuyên cũng da dáng ra hình đi theo huấn luyện, Bàn Tử đột nhiên chạy tới: "Tiểu ca, cậu nghe nói chưa..." "Bàn Tử..." Lão Hồ huấn xích nói: "Một chút nhãn lực cũng không có, không thấy chúng tôi đang luyện công à..." Chuyện Mộc Trần Châu phảng phất biến thành chuyện xa vời vợi, Lão Hồ mang nguyền rủa cũng bắt đầu rèn luyện thân thể, mỗi ngày đi theo Tô Mặc đánh quyền, luyện khinh công, trong đó Bát Cực cùng Phách Quải, Lão Hồ cũng học được không ít.

Hiện giờ hồng quang đầy mặt, trạng thái tinh thần tốt hơn trước không biết bao nhiêu.

Bàn Tử ngượng ngùng cười cười: "Này không phải có việc gấp sao..." Tô Mặc thu quyền, thở ra một hơi trọc khí, nhìn về phía Bàn Tử nói: "Sao vậy?

Sao mà hỏa cấp hỏa liệu thế?" Bàn Tử ghé đầu qua, hạ thấp giọng: "Cửu Môn xảy ra chuyện?" Nghe vậy, Trương Doanh Xuyên cùng Lão Hồ cũng thu hồi tư thế.

Phải biết rằng, ở trong đất Yến Kinh này, Cửu Môn chính là một tấm bảng hiệu vàng, năm đó một đám thổ phu tử trộm mộ ở Trường Sa hiện giờ thành công tẩy trắng, kinh thương thì kinh thương, làm quan thì làm quan, hách nhiên đã là cự vô bá trong giới cổ ngoạn.

Cửu Môn nơi đó có bất kỳ một chút gió thổi cỏ lay nào, ở bên ngoài đều cực có khả năng nhấc lên một trận cuồng phong cự lãng.

"Ồ..." Tô Mặc nhướng mày: "Nói nghe một chút..." Bàn Tử hạ thấp giọng: "Tôi nghe nói ngay mấy ngày trước, các gia tộc trong Cửu Môn đều bị một nhóm người lai lịch bất minh tập kích, ngay cả Giải gia đại thiếu gia nhiều lần hợp tác với chúng ta cũng thần bí mất tích..." Tô Mặc mày nhíu chặt, bấm tay tính toán, trầm giọng nói: "Uông gia, là Uông gia ra tay rồi..." Trương Doanh Xuyên nói: "Tô

tiểu ca cũng biết Uông gia?" Tô Mặc ngẩn ra, nhìn về phía Trương Doanh Xuyên: "Anh..." Trương Doanh Xuyên nhắc nhở: "Trong thủ trát cụ cố để lại, từng có ghi chép về Uông gia, Uông gia khởi nguyên từ Uông Tàng Hải đời Minh..." "Triều Minh là một thời kỳ đặc thù, khi đó không chỉ có Uông gia, năm đó vị Quan Sơn Thái Bảo khiến Mô Kim Hiệu Úy cùng Phát Khâu Trung Lang Tướng tổn thất thảm trọng -- Phong gia nhất mạch cũng là người thời kỳ đó!" "Uông Tàng Hải từng hiệu trung cho Minh Thái Tổ, mà người Phong gia được Lưu Bá Ôn đề cử cũng được Minh Thái Tổ chiêu mộ dưới trướng..." "Cụ cố tôi từng đoạn ngôn, Uông Tàng Hải tất có tiếp xúc với người Phong gia!" "....." Tô Mặc trong lòng kinh hãi, vội vàng nói với Bàn Tử: "Bảo Đại Kim Nha đình chỉ hợp tác với Cửu Môn..." Uông Tàng Hải, Uông gia, Quan Sơn Thái Bảo, Phong gia nhất mạch.

Manh mối rắc rối phức tạp này vậy mà đan xen vào nhau, hai dòng thế giới thoạt nhìn không chút liên can lại ở cùng một khởi điểm.

Tô Mặc kinh ngạc!

"Uông gia...

Uông gia..." Tô Mặc ánh mắt lấp lóe: "Cửu Môn muốn đấu với Uông gia thì cứ để bọn họ đấu đi, chúng ta tuyệt đối không tham dự!" Nếu cần thiết, Tô Mặc không ngại tiến hành một đòn trí mạng với Uông gia, nhưng trải qua bố cục mấy trăm năm của Uông Tàng Hải cùng Uông gia, Cửu Môn cùng Uông gia sớm đã là nông nỗi trong anh có tôi, trong tôi có anh.

Nếu Tô Mặc và mọi người đi quá gần với Cửu Môn, khó tránh khỏi không bị một số tiểu nhân lợi dụng.

Bị con ác khuyển ẩn nhẫn như vậy nhìn chằm chằm, dù là Tô Mặc cũng sẽ ăn ngủ không yên.

"Được..." Bàn Tử lập tức gật đầu: "Tôi đi gọi điện thoại cho Đại

Kim Nha ngay!" Nói xong, Bàn Tử liền xoay người rời đi.

"Cái này..." Lão Hồ nghi hoặc hỏi: "Cái Uông gia này rất lợi hại sao?" Tô Mặc lắc đầu: "Hiện giờ phòng đấu giá đã tiến hành công tác thu vĩ cuối cùng, chuyện nguyền rủa ban đỏ của các anh còn chưa kết thúc, chúng ta thực sự không nên nảy sinh qua cát với Uông gia này..." Lão Hồ gật đầu, hiểu mà như không. .....

Sau khi dừng làm ăn với Cửu Môn, mọi người đều thanh nhàn hẳn lên.

Giữa trưa!

Bàn Tử triệu tập mọi người ăn lẩu, tràng diện vô cùng náo nhiệt.

Trần Hạt Tử du nhiên nằm trên ghế dựa bên ngoài, đã nhiều tuổi, kiêng khem, lão gia tử hiện tại ăn không quen đồ cay nóng.

Anh Tử đặc ý lại hạ cho lão gia tử một bát sủi cảo nhân thịt hành tây.

Ăn cơm xong, lão gia tử đang phơi nắng bên ngoài!

Đại Kim Nha tâm mãn ý túc uống một ngụm Coca, lau miệng, nhìn về phía Tô Mặc: "Tô gia, không biết dự định tiếp theo của ngài là..." Tô Mặc buông đũa xuống, Anh Tử thân thiết đưa qua một tờ khăn giấy.

Chương 89

Tô Mặc cười với em gái mình, sau đó nhìn về phía Lão Hồ cùng Bàn Tử: "Hiện giờ nhiệm vụ chủ yếu, vẫn là chuyện nguyền rủa ban đỏ của Lão Hồ bọn họ..." Làm ăn là làm ăn, nguyền rủa ban đỏ quan hệ đến tính mạng anh em trong nhà, cái nào nhẹ cái nào nặng, Tô Mặc vẫn phân biệt rõ ràng.

Nghe vậy, Lão Hồ cũng nói: "Mọi người còn nhớ những bích họa nhìn thấy trong Hiến Vương Mộ không, lúc đó tôi đã cảm thấy dường như từng gặp ở đâu đó, nhưng sống chết nghĩ không ra..." "Lúc trước Tô tiểu ca bói toán ở ga xe lửa nói, sinh cơ ở phương Tây.

Lúc đó tôi không chú ý lắm..." "Tôi đột nhiên nhớ ra.

Bích họa trong Hiến Vương Mộ, trước kia tôi từng nhìn thấy trong một cổ mộ ở Tây Tạng!" Lão Hồ vẻ mặt nghiêm túc.

"Khá lắm!" Đại Kim Nha nói: "Hồ gia, gậy này của ngài đánh cũng đủ xa đấy..." Bàn Tử ở bên cạnh đang nhúng thịt dê cũng dừng lại: "Lão Hồ, trước kia cậu còn từng đi lính ở Côn Luân, hiện tại Tây Tạng cậu cũng từng đi, hóa ra thời trẻ cậu chạy lung tung khắp nơi nhỉ..." Lão Hồ trừng mắt liếc Bàn Tử, đang định nói chuyện, lại thấy Tuyết Lê Dương bỗng nhiên nói: "Mười mấy năm trước, cổ mộ Tây Tạng?" Lão Hồ gật đầu: "Ừ, mười mấy năm, mùa đông năm đó, chết rất nhiều người..." Thấy tràng diện bớt đi vài phần náo nhiệt, Tô Mặc tranh thủ bóp chết cái đầu mẩu này: "Không sao, sinh cơ ở phương Tây, Lão Hồ anh lại từng gặp bích họa tương tự trong cổ mộ bên đó, vậy thì không sai được.

Tình huống gì, đi rồi sẽ biết!" Bàn Tử cũng nói: "Không sai, cùng lắm thì chúng ta chạy một chuyến Tây Tạng nữa!" "Tường vân tây

lai!" Ngoài phòng, Trần Hạt Tử kêu lên: "Quý khách lâm môn!" Trần Hạt Tử vừa dứt lời, cửa ra vào có một thanh niên đầu trâu mặt ngựa đi đến, cười với Bàn Tử: "Bàn gia..." "Không phải..." Bàn Tử cuống lên: "Tôi không phải đã nói với cậu rồi sao, Bàn gia gần đây không quá muốn làm ăn..." Tô Mặc kinh ngạc nhìn Bàn Tử: "Ai thế?" Bàn Tử trả lời: "Tiểu ca, chính là thương nhân Hồng Kông trước đó nói muốn làm ăn với tôi, đây là ả nhân tình A Đông của lão!" "A Đông!" "Nói với ông chủ các người một tiếng, thời gian này chúng tôi muốn nghỉ ngơi một chút, các người cứ tìm người Cửu Môn đi..." A Đông đầu trâu mặt ngựa vẻ mặt nịnh nọt: "Bàn gia, Cửu Môn hiện tại đang bận nội loạn mà, hơn nữa, ai chẳng biết mấy vị gia điểm thiên đăng ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, Ngũ Quỷ Vận Tài Thuật trộm sư tử đá của Tân Nguyệt Phạn Điếm, trên giang hồ đều đang truyền chuyện của các ngài..." Nhìn Tô Mặc, A Đông cung duy nói: "Ngài chính là Tô gia phải không, trên giang hồ đều đang truyền tên ngài..." Tô Mặc hỏi: "Ông chủ các người là ai?" A Đông trả lời: "Tô gia, ông chủ chúng tôi từ hải cảng tới, ngoại hiệu Minh Thúc, ở Hương Giang cũng là nhân vật có máu mặt, ngài yên tâm, bàn làm ăn với ông chủ chúng tôi.

Nhất định sẽ không làm ngài thất vọng..." Minh Thúc!

Vậy thì không sai được, Tô Mặc lập tức trong lòng hiểu rõ, đây chính là kịch tình Côn Luân Thần Cung.

Vị Minh Thúc này là phú thương Hương Giang không sai, nhưng hiện tại đã không xong rồi.

Phần lớn tiền đều trả nợ cờ bạc cho con trai, lần này trở về cũng là ôm tâm tư kiếm tiền mà về.

Bất quá dù nghèo nữa, của cải vẫn là có một chút, so thượng không đủ so hạ có thừa.

Đại Kim Nha bên cạnh vừa nghe là phú thương Hương Giang,

cũng quay đầu nhìn sang.

Đại Kim Nha trừ đồ cổ ra, thích nhất chính là phú thương!

Phú thương tốt nha, phú thương có tiền nha!

Đại Kim Nha khuyên nhủ: "Tô gia, dù sao cũng không có việc gì, hay là chúng ta đi xem một chút, đúng lúc tôi mang mấy món bảo bối qua đó, nói không chừng có thể làm đơn làm ăn, kiếm bữa cơm rượu, thời gian này chúng ta chi tiêu cũng không nhỏ!" Tô Mặc suy tư một lát, gật đầu: "Cũng được, dù sao cũng không có việc gì, chúng ta hội ngộ Minh Thúc này cũng tốt..." "Được..." A Đông vui mừng ra mặt: "Tôi lái xe đưa các ngài đi..." "Không cần..." Tô Mặc lắc đầu: "Chúng tôi tự có xe..." Trước đó Anh Tử mỗi ngày ngồi xe bus dầm mưa dãi gió đi lại giữa Đại học Yến Kinh và Phan Gia Viên, có khi Tô Mặc tâm huyết lai triều, buổi tối lại kéo Anh Tử tăng ca.

Thấy em gái mình mỗi ngày đi sớm về khuya, Tô Mặc nhìn mà đau lòng, thế là lại bảo Đại Kim Nha tìm mua hai chiếc xe Đại Bản (xe van/sedan lớn).

Một chiếc là Lão Hồ, Bàn Tử dùng đi lại công trường phòng đấu giá, một chiếc là Tô Mặc đưa đón Anh Tử đi học.

A Đông bất đắc dĩ, một mình lái xe dẫn đường.

Tô Mặc lái xe, chở Tuyết Lê Dương và Lão Hồ.

Bàn Tử lái xe, chở Trương Doanh Xuyên và Đại Kim Nha.

Khổng Tước cùng A Đạt không hiểu đồ cổ, Tô Mặc liền để bọn họ ở lại Phan Gia Viên, Anh Tử cũng muốn đi, Tô Mặc lại không muốn để cô lội vào vũng nước đục này.

Ba người cùng Trần Hạt Tử bị Tô Mặc giữ lại trong cửa hiệu Tô gia.

Lộ trình khoảng chừng nửa tiếng.

A Đông lái xe dừng trước cửa một tòa Tứ hợp viện.

Nhìn Tứ hợp viện này, địa phương không tệ, đặc biệt yên tĩnh.

Mọi người không khỏi gật đầu, sau đó đi theo A Đông tiến vào.

Đi tới nhà chính.

Sáu người Tô Mặc liền thấy trên giá gỗ đàn hương bày biện rất nhiều đồ chơi cổ hương cổ sắc.

Lúc này, A Đông nói: "Mấy vị gia, mấy vị ngồi trước, tôi đi mời ông chủ tôi ra!" "Được!" Bốn người Tô Mặc, Tuyết Lê Dương, Lão Hồ, Trương Doanh Xuyên trực tiếp ngồi xuống.

Bàn Tử và Đại Kim Nha đứng trong phòng, lắc lư trái phải, liên tục nhìn đông ngó tây.

"U!" Vừa ngồi xuống, Lão Hồ dường như liền phát hiện cái gì, đi tới trước một cái giá gỗ đàn hương chỉ vào một cái đồ sứ nói: "Kim gia thấy chưa.

Bình ngọc hồ xuân vẽ gà con phù dung tráng men, ấm phương tử sa mạ vàng, chén cao sĩ đấu thải, đây đều là bảo bối.

"Tùy tiện lấy ra một món ném vào trong Phan Gia Viên, đều có thể chấn đảo một mảng lớn..." "So với đồ đạc trong phòng này.

Mấy món ông mang đến, thực sự không lấy ra nổi đâu!" Đi theo Tô Mặc chạy nam sấm bắc, Lão Hồ cũng là tăng trưởng rất nhiều kiến thức, hiện tại ngay cả tên bảo vật Lão Hồ cũng có thể nói ra được.

Vừa rồi lúc ở trong xe, Lão Hồ đã hỏi Đại Kim Nha mang đồ gì rồi.

Đều là mấy món đồ chơi nhỏ không đáng giá, bên trong thậm chí

còn có hàng nhái.

Nghe được lời Lão Hồ, Đại Kim Nha cũng chú ý tới.

Tìm một cái ghế ngồi xuống, gật đầu nói: "Đúng thế, vị ông chủ này nhìn khí phái, tuyệt đối không phải người bình thường, chỉ là không biết ông ta mời chúng ta tới, rốt cuộc muốn bàn chuyện làm ăn lớn gì..." Tô Mặc biết, nơi này có rất nhiều hàng giả, bất quá hàng thật cũng có một ít.

Lão Hồ đột nhiên nhìn thấy trung đường có món đồ thập phần đặc biệt, hắn vắt hết óc lại không biết đây là bảo bối gì, không khỏi hỏi mọi người: "Ê mọi người xem, món đồ sứ bày ở giữa kia.

Mọi người xem có phải có chút vấn đề không." Đại Kim Nha đứng dậy đi đến trước món đồ sứ kia tỉ mỉ đoan tường.

Tô Mặc cũng nhìn sang.

Đó là một con mèo sứ to béo, hai mắt mèo trợn tròn sáng ngời có thần.

Nhưng nhìn qua cũng không phải xuất từ danh lò gì, về mặt công nghệ cũng thuộc loại thường thường không có gì lạ, dường như không quá phù hợp với cách điệu bài trí khí vật trong phòng này.

Hơn nữa, con mèo sứ này vậy mà chỉ có mười ba cái râu.

Tô Mặc nhìn dáng dấp con mèo liền biết là cái gì, giải thích nói: "Đây là loại cung phụng trong nhà người cõng thi (bối thi giả), Mèo sứ hoa mười ba râu!" "Đúng đúng đúng đúng đúng đúng!" Tô Mặc nói như vậy Đại Kim Nha cũng nhớ ra: "Tô gia nói như vậy tôi cũng nhớ ra rồi, ở vùng núi Tương Tây.

Từ xưa có hai loại nghề nghiệp là cõng thi và đuổi thi (cản thi), trong đó cõng thi tương tự như trộm mộ..." "Trong nhà người cõng thi đều sẽ cung phụng một con mèo sứ như vậy, mỗi lần làm việc, đều

phải thắp một nén nhang, dập đầu mấy cái với mèo sứ hoa mười ba râu.

Nếu trong thời gian này râu mèo sứ rơi xuống hoặc gãy đoạn, đêm đó tuyệt đối không thể ra cửa, đây là điềm báo tai nạn phát sinh!" Bàn Tử nghe Đại Kim Nha giảng sinh động như thật, trong lòng không khỏi thêm vài phần hiếu kỳ: "Kim gia, tà hồ thế sao?

Thật sự như ông nói thì đây là Mèo Thần rồi!" Đại Kim Nha lắc đầu: "Linh hay không tôi cũng không biết, bất quá trong dân gian truyền đến thần hồ kỳ kỹ!" Lão Hồ nói: "Sao tôi chưa từng nghe qua?

Trước đó ở Phan Gia Viên cũng chưa từng thấy bảo bối tương tự a!" Tô Mặc cầm lấy chén trà trên bàn, rót cho mình một chén trà: "Bởi vì không còn ai làm nữa..." Đại Kim Nha gật đầu: "Hiện tại hoạt động cõng thi đã sớm không ai làm nữa rồi, trên thị trường rất khó tìm được đồ cũ tương tự như cái này..." Lão Hồ thích nhiên, nhìn xung quanh, lại nói: "Xem ra tổ tiên chủ nhân nơi này hẳn là đạo tặc vùng Tương Tây, chuyên làm nghề cõng thi lật bánh ú (trộm mộ)...

Chỉ là không biết tìm chúng ta tới làm gì!" Ngoài phòng truyền đến tiếng bước chân vụn vặt, Tô Mặc khẽ nhắc nhở mọi người: "Chủ nhà đến rồi!" Được nhắc nhở, Lão Hồ, Trương Doanh Xuyên trực tiếp tìm ghế ngồi xuống.

Chương 90

Đại Kim Nha và Bàn Tử cũng không đi loạn nhìn ngó nữa, mà đi tới bên cạnh Tô Mặc.

Tô Mặc cúi đầu uống trà, du nhiên tự nhược!

Không bao lâu sau, một nam tử khoảng năm mươi tuổi, vừa lùn vừa béo đi đến.

"Ha ha ha..." Người chưa tới, tiếng đã tới trước: "Tô gia, Hồ gia, Kim gia..." Người đó ôm quyền nói: "Tại hạ Lôi Hiển Minh.

Trước kia làm chút buôn bán ở Cảng Thành, mọi người đều gọi tôi là Minh Thúc!" Minh Thúc vừa vào phòng đã biểu hiện thập phần nhiệt tình, bất quá Tô Mặc vắt chéo chân, cúi đầu uống trà, không chút sứt mẻ.

Dù sao cũng là chủ nhân dám điểm thiên đăng ở Tân Nguyệt Phạn Điếm!

Minh Thúc không dám có chút nào lãnh đạm với Tô Mặc, đi tới bên cạnh Đại Kim Nha, nói: "Kim gia phải không!" Đại Kim Nha là đàn em, cũng không dám làm kiêu, vội vàng nói: "Ngài khách khí, gọi tôi Đại Kim Nha là được!" Minh Thúc nói: "Kim gia, trước kia chúng ta từng làm ăn với nhau rồi phải không?" Đại Kim Nha ngẩn người, có chút không xác định nói: "Chúng ta từng làm ăn với nhau?" "Ha ha..." Minh Thúc cười to nói: "Nhìn cái miệng này của tôi, là tôi già hồ đồ không nói rõ ràng, trước kia ông từng bán một đôi cổ ngọc, còn có một cái mặt nạ tướng quân nước Kim!" Lời này vừa nói ra.

Lão Hồ, Bàn Tử, Đại Kim Nha toàn bộ ngẩn người một chút, thứ trong miệng Minh Thúc, chính là bảo bối bọn họ lấy được khi lần đầu tiên trộm mộ, lần đó ở Ngưu Tâm Sơn, trong mộ tướng quân nước

Kim.

Đại Kim Nha muốn nói lại thôi: "Bảo bối tôi ngược lại là nhớ, chỉ là tôi nhớ lúc đầu là một vị nữ sĩ..." Minh Thúc cười cười: "Ha ha ha ha.

Vậy là đúng rồi, có phải họ Hàn, cũng là mở tiệm đồ cổ..." Đại Kim Nha khẽ gật đầu.

Ý cười của Minh Thúc càng đậm: "Đây chính là duyên phận, vị Hàn nữ sĩ này, là người phụ nữ của tôi.

Mấy vị nói xem, đây có phải là duyên phận của chúng ta không..." Nghe lời ấy, Lão Hồ, Bàn Tử, Đại Kim Nha bừng tỉnh đại ngộ, đúng là rất có duyên.

Chủ nhà đều đã nói đến nước này rồi, Tô Mặc tự nhiên cũng không thể thờ ơ.

Nói thật, khoản vốn đầu tiên của bọn họ, xác thực là bắt đầu từ mộ tướng quân nước Kim đó, thậm chí em gái hắn cũng là quen biết từ lúc đó.

Tô Mặc đặt chén trà xuống, nói thẳng: "Là duyên phận không sai, không biết Lôi tiên sinh tìm chúng tôi rốt cuộc có mua bán gì?" Đại Kim Nha lúc này tự nhiên cũng không tiện lấy mấy món mình mang theo ra.

Mình mang đồ gì hàng sắc gì, tự mình biết, càng huống hồ vị trước mắt này cũng không dễ lừa như đám người nước ngoài kia.

Minh Thúc lúc này cũng nhìn ra được, Tô Mặc này không phải người dễ chung đụng như vậy.

Trong câu chữ, hành vi chuẩn tắc ẩn ẩn hàm chứa một cỗ bá đạo, khí thế bức người.

Tuổi còn trẻ, khí độ bức người, một bộ kiêu hùng chi tướng!

Minh Thúc cũng không vòng vo nữa, bảo A Đông lấy ra một quyển album đưa cho Tô Mặc: "Tô gia, ngài xem qua, trong này đều là sưu tập nhiều năm của tôi, mỗi một món đều là vật kiện hiếm có trên thị trường..." Tô Mặc nhận lấy, tùy ý lật xem hai trang, Bàn Tử và Lão Hồ cũng ghé đầu qua.

Liên tục xem mấy trang, phát hiện bên trong vậy mà đều là các loại cổ thi (xác chết cổ).

Nói là sưu tập tư nhân, càng giống vật triển lãm bày trong quán sưu tập tư nhân hơn.

Liên tưởng đến con mèo sứ hoa mười ba râu kia, Lão Hồ liền biết vị Minh Thúc này có lai lịch gì.

Lão Hồ khó hiểu nói: "Lôi tiên sinh, ngài sưu tập nhiều cổ thi như vậy làm gì?" Có người thích sưu tập cổ thi, Lão Hồ không phải chưa từng thấy, nhưng sưu tập nhiều cổ thi như vậy.

Cái này cũng có chút biến thái rồi đi.

Tuyết Lê Dương nói: "Trong nước chắc không có mấy người thích sưu tập cổ thi, Lôi tiên sinh, ngài sưu tập nhiều cổ thi như vậy, là muốn bán ra nước ngoài phải không?" Minh Thúc gật đầu cười nói: "Không sai.

Hiện tại rất nhiều viện bảo tàng nước ngoài chuyên môn mua sắm cổ thi bảo tồn hoàn hảo, bọn họ nói những thi thể này là một loại văn vật ngưng cố vẻ đẹp tử vong vĩnh hằng, trong đó ẩn chứa giá trị thương nghiệp và giá trị văn hóa cực lớn." Tô Mặc cạn lời lắc đầu, trong lòng càng là cực kỳ khinh thường.

Lịch sử nước ngoài không lâu đời như vậy, tự nhiên thích sưu tầm đồ vật liên quan đến lịch sử của quốc gia khác.

Nhưng phàm là quốc gia của bọn họ có thể có năm ngàn năm văn hóa lịch sử, bọn họ sẽ không thích nghiên cứu sưu tập cái đồ chơi biến thái này!

Thân là Phát Khâu Trung Lang Tướng, đi lại dưới lòng đất, xuyên qua âm dương, Tô Mặc khi trộm mộ, kiêng kỵ nhất vẫn là xác chết vùng dậy (khởi thi), vì vậy hắn không có hảo cảm gì với thi thể.

Trước đó ở Vân Nam, Tô Mặc mang bảo bối trong Hiến Vương Mộ như gương cổ trấn thi, nến trường sinh, đồ thanh đồng, vàng bạc châu báu, cái nào mang được đều mang ra hết, nhưng đối với bộ quan tài bánh ú vạn năm kia, cùng với quan tài thanh đồng, Tô Mặc lại rất là vô cảm.

Thử nghĩ xem, bày cái thứ đó trong nhà, đen đủi biết bao nhiêu!

Lúc này, Minh Thúc cũng không quanh co lòng vòng nữa, đi thẳng vào vấn đề nói: "Các vị, đã chúng ta đều có duyên phận đi trước.

Vậy tôi cũng không khách sáo nữa..." "Hồ gia, Tô gia, nghe nói chuyến đi Vân Nam những ngày trước các vị thu hoạch khá phong phú, trong đó có một chiếc gương cổ trấn thi, không biết các vị có thể cắt tình yêu hay không?" "Mọi người yên tâm, giá cả các vị tùy tiện ra, chỉ cần tôi có thể tiếp nhận, tôi tuyệt đối không mặc cả.

Hoặc là ngọc khí cổ ngoạn chỗ tôi các vị vừa ý món nào, lấy ra trao đổi cũng được, tôi tuyệt đối không để các vị chịu thiệt, thế nào?" Minh Thúc biết về chiếc gương cổ trấn thi, Tô Mặc cũng chẳng lấy làm lạ.

Trước đó khi thành lập đội bảo an, mua xe Mercedes, Tô Mặc đã bán ra không ít đồ cổ.

Mà tấm gương cổ trấn thi trong mộ Hiến Vương này, bởi vì nghĩ đến chuyện sau này đi đảo đấu trộm mộ có thể còn dùng tới, nên Tô

Mặc mới giữ lại.

Vốn định để bản thân dùng, không ngờ lại bị tên Minh Thúc này nhắm trúng.

Lão Hồ không kìm được hỏi: "Ông còn biết lai lịch của chiếc gương cổ này sao?" Minh Thúc cười ha hả: "Nguồn gốc của tấm gương cổ này có thể truy ngược về thời Tần Thủy Hoàng!

Theo ghi chép, năm đó ở sông Hoàng Hà có ngao thi hưng phong tác lãng, nhấn chìm thuyền bè, Tần Vương liền sai người treo chiếc gương này ở cửa sông, đồng thời phái binh canh giữ!

Mãi đến lúc Tần Hán thay đổi triều đại, gương cổ này mới rơi vào tay chư hầu vương, cuối cùng không biết làm sao lại lạc đến Vân Nam." "Gương cổ có thể gắn trên quan tài thanh đồng để khắc chế thi biến, thế gian tuyệt đối không có cái thứ hai.

Tô huynh đệ, Hồ lão đệ, các ngài nhường nó cho tôi đi, tôi tuyệt đối sẽ không để các vị chịu thiệt đâu!" Có thể đường hoàng dọn sạch sư tử đá của khách sạn Tân Nguyệt, Minh Thúc biết rõ người thanh niên trước mắt này không đơn giản, cũng không dám giở bất kỳ mánh khóe gì trước mặt hắn.

Cho nên lão ta nói toạc hết những gì mình biết ra, lại bày ra vẻ mặt chân thành muốn đổi lấy tấm gương cổ với mọi người.

Đám người trong lòng chấn động, không ngờ một tấm gương cổ trấn thi lại có lai lịch lớn đến thế, không chỉ từng trấn áp ngao thi trong sông Hoàng Hà, mà còn dính dáng đến cả Tần Thủy Hoàng.

Nói như vậy, đây đúng là một món bảo bối hiếm thấy!

Đã nói toạc ra rồi, Tô Mặc cũng chẳng còn kiêng kỵ gì, nói thẳng: "Tấm gương cổ này đúng là đang ở trong tay tôi, nhưng tôi sẽ không đưa cho ông đâu..." Lời vừa nói ra, Minh Thúc cuống lên ngay: "Tô

gia, nếu cái giá tôi đưa ra không thích hợp, ngài cứ tùy ý đề xuất, chỉ cần tôi có, ngài cứ việc lấy đi..." Tô Mặc ngắt lời: "Lôi lão bản, ông đừng vội, nghe tôi nói hết đã.

Không phải chỉ là thứ trấn thi thôi sao, tôi có đầy..." Nói rồi, Tô Mặc chỉ tay vào Trương Doanh Xuyên và nhóm Lão Hồ: "Ngồi đây ngoại trừ Đại Kim Nha, những người khác đều là Mô Kim Hiệu Úy, còn tôi là Phát Khâu Trung Lang Tướng đương thời!" Mô Kim Hiệu Úy?

Phát Khâu Trung Lang Tướng?

Minh Thúc tặc lưỡi, không ngờ mấy người này lại là Mô Kim Hiệu Úy và Phát Khâu Trung Lang Tướng trong truyền thuyết.

Lại liên tưởng đến mặt nạ vàng và ngọc bội phi nga trước đó, hóa ra đều là đồ sờ từ trong mộ ra cả!

Chương 91

Minh Thúc hồng quang đầy mặt, thậm chí có chút kích động: "Thật không ngờ, mấy vị ngồi đây lại là Mô Kim Hiệu Úy và Phát Khâu Trung Lang Tướng trong truyền thuyết.

Nếu có thể mời được các ngài đích thân ra tay, vậy thì tôi tự nhiên càng sẵn lòng." Tô Mặc giơ tay, ngắt lời Minh Thúc: "Ông vui mừng hơi sớm rồi đấy, người bình thường không mời nổi chúng tôi đâu..." Minh Thúc cười khổ, tự nhiên cũng hiểu được ý ngoài lời của Tô Mặc: "Các cậu chờ một chút..." Nói xong, Minh Thúc xoay người rời đi.

Khi lão ta xuất hiện lần nữa, trong tay hách nhiên có thêm hai chiếc hộp gỗ. "Mời chư vị xem qua..." Minh Thúc mở chiếc hộp gỗ nhỏ nhất ra, chỉ thấy bên trong có một món ngọc khí mang đầy vẻ cổ kính.

Hộp gỗ vừa được mở, phảng phất như có luồng gió mát thổi qua, cái nóng oi bức trong phòng lập tức tan biến sạch sẽ.

Đại Kim Nha tán thưởng: "Cổ nhân nói, ngọc ở núi thì cây cỏ nhuận, sinh ở nước thì nước tỏa hương.

Món ngọc phượng này tuy nhỏ nhắn, nhưng vừa lấy ra, cảm giác cả căn phòng đều trở nên tươi mát, thật khiến người ta cảm thấy khoan khoái!" Đại Kim Nha hỏi tiếp: "Chẳng lẽ đây chính là miếng cổ ngọc mà Dương Quý Phi đeo được ghi chép trong 'Thiên Bảo di tích'?" Minh Thúc cười nói: "Kim gia hảo nhãn lực.

Cuốn 'Nương Nương Thiên Bảo di sự' kia tuy là diễn nghĩa, nhưng trong đó cũng không thiếu tư liệu thực tế.

Trong đó nói Dương Quý Phi ngậm ngọc nuốt tân dịch để giải cơn khát phổi, chỉ chính là khối cổ ngọc này!" "Đây là dùng một khối cổ

ngọc chìm dưới đáy biển ngàn vạn năm để điêu khắc, tính ngọc vốn nhuận, chìm trong đáy biển càng lâu càng tăng thêm tính mát, có thể tả nhiệt nhuận táo, làm mềm chỗ cứng, giải độc, là bảo vật vô giá, cũng là món bảo bối sưu tầm mà tôi ưng ý nhất..." Để lôi kéo Tô Mặc, Minh Thúc giới thiệu cực kỳ nhiệt tình.

Tô Mặc tự nhiên cũng biết những lời này không phải hư cấu.

Mọi người lại càng cảm nhận được chỗ trân quý của miếng ngọc này.

Dù sao, căn phòng vốn đang khô nóng, hiện tại quả thực đã trở nên mát mẻ như gió xuân.

Nghe Minh Thúc giới thiệu như vậy, hai mắt Đại Kim Nha đều nhìn thẳng đờ: "Từ xưa phàm là phát gia, thấy cổ thi như người sống, thì trong miệng nhất định có lượng lớn mỹ ngọc." Cổ ngọc đào từ trong miệng tống tử ra đều giá trị liên thành, huống chi đây là thứ Dương nương nương thường xuyên ngậm trong miệng.

Nghĩ vậy, Đại Kim Nha liền vươn cổ qua, ma xui quỷ khiến thế nào lại thè lưỡi ra định liếm thử một cái.

Minh Thúc thấy Đại Kim Nha thè lưỡi, mặt đầy vạch đen, vội vàng kéo Đại Kim Nha lại, nhắc nhở: "Kim gia, đây vẫn là bảo bối của tôi đấy!" "....." Tô Mặc cạn lời đến cực điểm, trực tiếp lôi Đại Kim Nha sang một bên.

Lão tử bị ông làm mất hết mặt mũi rồi!

Tô Mặc ném cho Đại Kim Nha một ánh mắt, để hắn tự mình thể hội.

Đại Kim Nha nhẹ nhàng tự vả miệng mình một cái, sau đó cười gượng gạo.

Minh Thúc nhìn chằm chằm Tô Mặc, nhưng Tô Mặc vẫn thờ ơ,

không có bất kỳ biểu thị gì.

Cũng phải!

Nếu là một vị Mô Kim Hiệu Úy thì có khả năng không thành vấn đề, hai ba vị cũng được, nhưng ở đây là bốn vị Mô Kim Hiệu Úy, còn có một Phát Khâu Trung Lang Tướng, chỉ dựa vào một miếng ngọc là không đủ!

Minh Thúc cũng có tự biết mình, cẩn thận từng li từng tí đặt hộp gỗ đựng cổ ngọc sang một bên, sau đó đeo găng tay mở một cái hộp dài khác, từ bên trong lấy ra một bức cổ họa.

Cuộn tranh nhanh chóng được mở ra!

Ngoại trừ Tô Mặc, đám người Lão Hồ, Trương Doanh Xuyên đều vây lại xem.

Minh Thúc nói: "Tô gia, chỉ cần ngài gật đầu, miếng ngọc nhuận biển sâu kia cùng với bức chân tích đời Tống 'Lạc Hà Tê Ngưu Đồ' này, tất cả đều là của ngài!" Lạc Hà Tê Ngưu Đồ?

Ngoại trừ Tô Mặc và Đại Kim Nha, thì Lão Hồ, Trương Doanh Xuyên, Tuyết Lê Dương đều rất ít tiếp xúc với thư họa, bọn họ căn bản chưa thấy qua bao nhiêu bức thư họa chân tích, đều là trình độ tay mơ mới vào nghề.

Tuy nhiên, dù là vậy, mấy người cũng có thể nhận ra chỗ phi phàm của bức họa này.

Chỉ thấy bức họa này có kết cấu do hai khối lớn cắt chéo vào, cận cảnh lấy cây cối rậm rạp làm chủ đạo, một con trâu già đang ăn cỏ dưới gốc cây.

Đường nét giản kết trôi chảy, bút pháp thần diệu, phác họa thần thái ôn thuận ung dung của con trâu già vô cùng sinh động truyền thần.

Trung cảnh có một mái nhà tranh nằm giữa rừng, viễn cảnh thì dùng mực nhạt thể hiện hình núi xa xa trong sương chiều.

Xa, giữa, gần, các tầng lớp tiếp nối tự nhiên, tô vẽ hư thực che khuất lẫn nhau, khói nhẹ sương mỏng, uyển chuyển như có lớp voan mỏng che phủ, khiến người xem nhìn một cái là bao quát hết.

Tạo ra một loại cảm giác tình thâm u viễn, không linh thư thái, xa rời trần thế!

Minh Thúc nhìn vẻ tán thưởng lộ ra trong ánh mắt mọi người, trên mặt không khỏi có vài phần tự đắc: "Đến buổi tối, khi ánh sáng ảm đạm xuống, con trâu vốn đang ăn cỏ dưới gốc cây này sẽ trở về trong nhà tranh nằm ngủ, đây chính là hàng thật hiếm có khó tìm đấy!" Bàn Tử mặt đầy vẻ không tin: "Ngài nói hơi quá rồi đấy.

Trâu trong tranh mà biết động đậy?

Chẳng lẽ trâu này thành tinh rồi sao...

Ha ha..." Nói tới nói lui, chính Bàn Tử cũng tự bật cười.

Trâu trong tranh biết động, đùa cái gì vậy.

Lão Hồ nhớ tới một điển cố: "Trước kia tôi từng nghe nói có một lái buôn đồ cổ dùng tranh lừa người.

Trong tranh có một lữ khách đeo ô, hễ trời mưa thì ô trong tranh liền mở ra, cuối cùng mọi người mới biết, hóa ra là hai bức tranh tráo đổi cho nhau...

Ngài cái này..." Lời phía sau Lão Hồ không nói hết, mà nhìn về phía Minh Thúc.

Minh Thúc cười một cái, lập tức che bớt ánh sáng lại: "Hồ lão đệ, Kim lão đệ, các cậu nhìn lại xem!" Mọi người lần nữa nhìn vào con trâu già trong tranh, nhao nhao đại kinh thất sắc.

Chỉ thấy con trâu già kia quả nhiên đã nằm bên cạnh nhà tranh, chỗ vốn dĩ đang ăn cỏ giờ trống không.

Thật sự biến mất rồi!

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, sợ là người khác nói cho bọn họ biết, đám Lão Hồ cũng sẽ không tin.

Mẹ nó quá mức khó tin rồi!

Trương Doanh Xuyên, Lão Hồ bọn người hai mặt nhìn nhau, đều là vẻ mặt đầy dấu hỏi, ai mà ngờ con trâu trong tranh này lại thực sự biến mất!

Thấy mọi người bày ra bộ dạng chưa từng va vấp sự đời, Tô Mặc cười giải thích: "Bức họa này chẳng qua là dùng một số bí dược nhuộm qua, cũng không tính là quá thần kỳ.

Trí tuệ của cổ nhân từ xưa đến nay trên dưới năm ngàn năm, kỳ quan thiên hạ cũng không phải là ít ỏi không có..." "....." Minh Thúc sững sờ, không ngờ Tô Mặc nhìn thì tuổi tác không lớn, nhưng kiến thức lại bất phàm như thế.

Không hổ là Phát Khâu Trung Lang Tướng, thảo nào có thể chiêu mộ được mấy vị Mô Kim Hiệu Úy dưới trướng!

Minh Thúc phụ họa gật đầu: "Tô gia nói không sai, bức họa này đích xác là dùng bí dược trong cung tô vẽ, nên mới có kỳ quan này.

Chương 92

Bất quá những bức tranh như vậy trên thế giới chỉ đếm được trên đầu ngón tay, giá trị không thể đong đếm!" Nghe vậy, Trương Doanh Xuyên và Lão Hồ đều gật đầu.

Thư họa tinh diệu tuyệt luân như thế, bọn họ vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, nếu để những người yêu thích thư họa nhìn thấy, bọn họ khẳng định đều nguyện ý bỏ giá cao thu mua.

Lúc này, mọi người nhìn về phía Tô Mặc, đều đang đợi Tô Mặc đưa ra quyết định.

Minh Thúc cũng căng thẳng nhìn Tô Mặc, hy vọng hắn gật đầu đồng ý ngay lập tức.

Nhưng Tô Mặc lại thờ ơ, cúi đầu uống một ngụm trà.

Người khác không biết, nhưng hắn thì biết, cái giá này chỉ thuộc về bộ ba Mô Kim trong nguyên tác.

Mà hiện tại là một Phát Khâu Trung Lang Tướng dẫn theo bốn Mô Kim Hiệu Úy!

Phải... thêm tiền!

Thấy Tô Mặc vẫn không hề bị lay động, Minh Thúc cũng hết cách.

Hai món sưu tầm giá trị nhất của lão chính là miếng cổ ngọc và bức thư họa trước mắt, những bảo bối khác tuy cũng đáng giá chút tiền, nhưng so với hai món này thì kém xa.

Minh Thúc cắn răng, nói: "Tô gia, đồ đạc chỗ này của tôi, bất luận ngài nhìn trúng cái gì, ngài cứ việc lấy, thế nào, đều cho ngài hết, thế nào?" Lão Hồ hồ nghi: "Lôi lão bản, tôi thấy chỗ ngài bày mười ba con mèo sứ tu hoa, so với chúng tôi cũng coi như là đồng nghiệp, đã là

đồng nghiệp, chẳng lẽ ngài lại không có biện pháp trấn thi sao?" Minh Thúc thở dài thườn thượt, giải thích với mọi người: "Tổ tiên tôi đúng thật là người Bối Thi ở Tương Tây.

Chư vị có chỗ không biết, cái nghề Bối Thi này ấy, không phải là cõng người chết trên lưng rồi vác đi!

Mà là một phương thức trộm mộ, đào một cái hố, tháo tấm ván chắn đầu quan tài ra, xoay ngược người bò vào trong quan tài, mà không dám úp mặt xuống, làm đều là 'phản thủ hoạt áp' (tay ngược ép sống)!" Lão Hồ bừng tỉnh đại ngộ: "Hóa ra Bối Thi là như vậy!" Minh Thúc tiếp tục nói: "Mấy cái quy củ thần bí quỷ dị này cũng không biết là từ triều đại nào truyền xuống, từ lúc tôi hiểu chuyện đã có rồi, nhà chúng tôi cũng nhờ Bối Thi mà phát tài.

Về sau, truyền đến đời cha tôi, khi cha tôi đang Bối Thi ở Tẩu Mã Tự, không khéo đụng phải Tương Tây Thi Vương, vì thế mà mất mạng, tôi cũng không có truyền thừa tay nghề của cha tôi!

Cuối cùng cũng dứt khoát đi Nam Dương làm ăn, cuối cùng định cư ở Hương Giang!" Lão Hồ, Bàn Tử, Tuyết Lê Dương nghi hoặc nhìn Tô Mặc một cái.

Tà môn rồi, cái nơi Tương Tây đó, Thi Vương đúng là không ít!

Ba người đều biết, năm đó Trần Hạt Tử cũng từng gặp qua Tương Tây Thi Vương.

Lão Hồ an ủi: "Xin nén bi thương, Tương Tây Thi Vương kia cũng không phải dễ chọc, nghe nói trăm năm mới xuất hiện một con, mỗi lần xuất hiện đều sẽ hưng phong tác lãng, gây họa một phương, nhân lực bình thường không thể ngăn cản!" Minh Thúc gật đầu nói: "Không sai, Tương Tây Thi Vương cũng coi như là vương giả trong loài cương thi, đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm, gặp phải nó, cũng trách cha tôi xui xẻo!" "Hừ hừ..." Bàn Tử cười lạnh, vẻ mặt

khinh thường: "Xùy, Tương Tây Thi Vương tính là cái gì.

Không phải chỉ là đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm thôi sao, loại quái thú chúng tôi gặp phải nhiều không đếm xuể...

Cuối cùng chẳng phải vẫn chết dưới kiếm của Tô tiểu ca chúng tôi sao.

Tương Tây Thi Vương kia cũng may là không đụng phải chúng tôi, nếu đụng phải, có thể cho nó chết thêm lần nữa!" Câu này của Bàn Tử cũng không tính là chém gió, cho nên Lão Hồ cũng không ngăn cản.

Hơn nữa, đối với Minh Thúc này, vẫn phải lượng lượng bản lĩnh một chút.

Thiết Đầu Long Vương, hay là Bất Tử Trùng, Tinh Tuyệt Nữ Vương mà họ gặp phải, có thể nói mỗi một con đều không đơn giản hơn Tương Tây Thi Vương.

Mỗi con có cách chơi tàn độc riêng!

Minh Thúc liếc nhìn Tô Mặc đang ngồi uống trà.

Dáng vẻ văn chất bân bân như thế, không ngờ lại có một thân bản lĩnh.

Minh Thúc vội vàng nịnh nọt Tô Mặc: "Không hổ là Mô Kim Hiệu Úy và Phát Khâu Trung Lang Tướng.

Người khác nhắc tới Tương Tây Dĩ Vương đều lộ vẻ sợ hãi, mấy vị lại chẳng thèm để vào mắt, lợi hại, lợi hại!" Tô Mặc cười cười, không nói gì.

Hiện nay sức mạnh của hắn đã đạt tới 150, mẫn tiệp đạt tới 100, lại có huyết mạch của tất cả hung thú, Trương Nhật Sơn trong tay hắn cũng đi không quá 10 chiêu.

Tương Tây Thi Vương, chẳng qua cũng chỉ đến thế!

Bên này, Đại Kim Nha lại hỏi: "Vậy ngài đang làm ăn tốt đẹp, sao lại đi buôn bán thi thể rồi?" Minh Thúc đương nhiên không nói là vì nguyên nhân con trai mình, trầm ngâm nói: "Tự nhiên là vì kiếm tiền, món này kiếm được nhiều tiền hơn làm ăn buôn bán nhiều, các cậu không biết đâu.

Đám người nước ngoài bên ngoài đối với những cổ thi được bảo tồn hoàn hảo này đều bỏ ra trọng kim thu mua.

Hơn nữa, chỉ cần gán mác quốc vương nước nào đó, công chúa nước nào đó, thì càng là có giá không có thị trường, một vốn bốn lời!

Mấy cái viện bảo tàng, triển lãm quán, nhà sưu tầm đều nguyện ý giá cao thu mua, có thể nói thế này, chỉ cần tìm được một cái xác, đủ để cậu ăn mấy đời..." Tuyết Lê Dương bất lực thở dài, những tình huống này cô tự nhiên cũng rõ ràng.

Trước đó lúc đi Tinh Tuyệt cổ thành, mấy người chẳng phải cũng từng đụng độ một đám trộm mộ cổ thi sao.

Chỉ có điều đám trộm mộ nước ngoài này cuối cùng đều chết thảm ở cửa từ sơn của Tinh Tuyệt cổ thành.

Tô Mặc hỏi: "Vậy lần này ông cũng muốn tìm một cái xác cổ thi đúng không.

Xem khẩu khí ra giá của ông, sợ không phải là cổ thi đơn giản đâu nhỉ?" Tô Mặc cũng lười tiếp tục tán dóc với Minh Thúc, trực tiếp đi vào chủ đề chính.

Minh Thúc thấy Tô Mặc mở miệng, không dám chần chờ, lập tức nói: "Không sai, cách đây không lâu có một nhà bảo tàng hải ngoại tìm tôi, chỗ họ có một cuốn tàn quyển cổ kinh lấy được từ Tàng địa!

Bên trong ghi chép về hiện tượng tử vong kỳ lạ của một vị công

chúa Ma Quốc ở Tàng địa.

Cô ta chết vì một căn bệnh kỳ quái, sau khi chết biến thành một cái xác băng xuyên thủy tinh thi!

Bởi vậy cũng được coi là thần tích, liền dùng Cửu Tầng Yêu Lâu chôn cất cô ta trên núi tuyết.

Trong kinh quyển thậm chí còn nhắc tới một số manh mối cụ thể về vị trí mộ táng!" Bàn Tử nói: "Băng xuyên thủy tinh thi?

Thi thể biến thành thủy tinh...

Vậy chắc chắn đặc biệt đáng giá nhỉ?" Bàn Tử bày ra bộ dạng bé ngoan hiếu kỳ.

Tô Mặc nhìn Bàn Tử như vậy, trong lòng đều sợ Lôi Hiển Minh nói ra hai chữ "đáng giá" ở giây tiếp theo.

Không có lợi không dậy sớm, Bàn Tử có lẽ có thể phát triển một nghề phụ!

Lão Hồ và Tuyết Lê Dương nhìn Bàn Tử một cái.

Quả nhiên, Bàn Tử vẫn là Bàn Tử đó.

Chương 93

Mắt không chỉ phát sáng, khóe miệng còn chảy nước miếng!

Minh Thúc thấy dáng vẻ này của Bàn Tử, khóe miệng hơi co giật một chút.

Tên này...

ý cậu là muốn tranh giành mối làm ăn với tôi hả?

Nhìn biểu cảm đê tiện của Bàn Tử, Minh Thúc cố nén xúc động muốn động thủ, gật đầu nói: "Không sai, cực kỳ đáng giá, nếu không tôi cũng sẽ không dám mời một vị Phát Khâu Trung Lang Tướng và bốn vị Mô Kim Hiệu Úy!

Bất quá..." Minh Thúc đổi giọng, "Theo tình báo tôi thu thập được, rủi ro của đơn hàng này hiện tại cũng là lớn nhất.

Cái xác ngàn năm băng xuyên thủy tinh thi này tính thuộc cực hàn, âm khí cực nặng, nếu không có Linh tháp của Liên Hoa Sinh đại sư trong Tàng truyện cúng bái, người bình thường một khi đến gần sẽ tử vong...

Đối phó với loại này, vật trấn thi bình thường sợ là đều không có tác dụng, cho nên, nếu không có gương cổ trấn thi, tôi cũng chỉ đành mời mấy vị ra tay thôi!" Tàng địa, Ma Quốc, sông băng, mấy từ này đều liên quan đến phương hướng tiếp theo của bọn họ.

Tô Mặc cũng buồn bực, không biết cái đoàn nhân vật chính này là xui xẻo hay may mắn.

Muốn nói xui xẻo, lại cứ khăng khăng trúng lời nguyền hồng nhãn.

Muốn nói may mắn, cần manh mối, liền tới một Lý Xuân Lai, sau đó tìm được Nội Tàng Oan của Lý Thuần Phong, Long Cốt Thiên

Thư, cuối cùng còn lấy được bản đồ mộ Hiến Vương của Trần Hạt Tử.

Được lắm!

Hiện tại tìm được Mộc Trần Châu, không biết sử dụng thế nào, Minh Thúc liền không mời mà tự đến dâng phương án hành động tiếp theo lên.

Bên này, Lão Hồ nghi hoặc hỏi: "Cái xác băng xuyên thủy tinh thi ngàn năm này và Tương Tây Thi Vương có tương tự nhau không?" Minh Thúc lắc đầu: "Hoàn toàn khác biệt!

Trên núi tuyết, băng xuyên thủy tinh thi là tà thần được người ta sùng bái, thi thể thủy tinh hóa từ trong ra ngoài, toàn thế giới có một không hai, cho nên đây chính là chỗ giá trị nhất..." Lão Hồ thoải mái, nhìn về phía Tô Mặc: "Tô tiểu ca, ngài thấy... thế nào?" Tàng địa, quan hệ đến tính mạng của nhóm Lão Hồ, Tô Mặc tự nhiên là nguyện ý đi.

Bất luận là giá cả Lôi Hiển Minh đưa ra, hay là bọn họ vốn dĩ đang cần nhân vật "cốt truyện cao cấp" như Lôi Hiển Minh này, đều có lợi chứ không có hại đối với bọn họ.

Huống hồ, sau chuyện điểm thiên đăng ở khách sạn Tân Nguyệt, ví tiền của Tô Mặc cũng rỗng rồi, sau này chỗ dùng đến tiền còn rất nhiều.

Chuyến đi trộm mộ đào bảo vật cũng đang cấp bách!

Tô Mặc đặt chén trà xuống, nghiêm giọng nói: "Chuyến đi Tàng địa, chúng tôi có thể giúp ông..." Nghe vậy, Minh Thúc lập tức vui mừng ra mặt: "Đa tạ Tô..." "Ấy..." Tô Mặc ngắt lời, "Đừng vội, nghe tôi nói hết đã.

Cổ ngọc và thư họa mời chúng tôi ra tay vẫn là chưa đủ, trong căn phòng này còn phải để tôi chọn một lô đồ đạc nữa..." Minh Thúc nói:

"Ngài chọn đi, cho dù là đồ trong phòng này, ngài lấy hết đi cũng được..." Tô Mặc lắc đầu: "Lấy hết?

Thôi bỏ đi, con người tôi không thích sưu tầm hàng giả..." Với thực lực của Tô Mặc, hắn tự nhiên có thể nhìn ra đồ cổ trong phòng này có rất nhiều hàng giả, chẳng qua hàng thật đều để ở chỗ rất bắt mắt, lúc này mới khiến mọi người sinh ra không ít ảo giác.

Bị người ta nhìn thấu mánh khóe của mình, Minh Thúc có chút ngại ngùng nói: "Không hổ là Phát Khâu Trung Lang Tướng, Tô gia, đôi mắt này của ngài quả là phi phàm...

Không sai, trên giá gỗ này có chút hàng giả!" Nói rồi, Minh Thúc cũng thành thật: "Bất quá hàng thật cũng có không ít, ngài tùy ý chọn, tùy ý lấy!" Tô Mặc không để ý những thứ này, chỉ gật đầu.

Lập tức chỉ vào cái bình kia.

Bàn Tử cười hắc hắc, tiến lên lấy xuống.

Tô Mặc tiếp tục: "Cái kia... còn có cái vòng tay kia nữa!" Lão Hồ, Trương Doanh Xuyên, Tuyết Lê Dương mấy người cùng nhau động thủ.

Phàm là đồ vật đáng giá một chút trên giá gỗ đàn hương của Minh Thúc, Tô Mặc đều bảo nhóm Lão Hồ lấy xuống.

Minh Thúc nhìn động tác của bốn người, trong lòng đều đang rỉ máu.

Tô Mặc nói: "Cứ thế đi, Lôi lão bản nói thật nhé, những thứ này là không đủ để mời chúng tôi ra tay đâu, hôm nay tôi chịu thiệt một chút, coi như kết giao bằng hữu..." "....." Dù cho tim đang rỉ máu, Minh Thúc vẫn cứ phải cười làm lành, giơ ngón tay cái lên, tán thưởng: "Tô gia, đúng là đàn ông đích thực!" Đây đâu phải bàn chuyện làm ăn, đây là đang ăn cướp mà!

Minh Thúc đứng dậy, muốn đòi chút lợi lộc cho mình: "Tô gia, ngài xem, đồ trên giá gỗ đàn coi như là tiền cọc cho ngài, còn miếng cổ ngọc và bức Lạc Hà Tê Ngưu Đồ kia đợi sau khi sự việc thành công, lại đưa cho các vị thì thế nào?" Vừa diễn xuất màn này, Tô Mặc không vui: "Lôi lão bản, tôi nể mặt ông, ông lại không biết tốt xấu như thế...

Tôi nếu không phải nể mặt miếng ngọc nhuận biển sâu và bức Lạc Hà Tê Ngưu Đồ này, tôi cần phải dây dưa nửa ngày với ông sao?

Ngài vẫn là đi mời cao minh khác đi!" Tô Mặc nói xong liền muốn đi ra ngoài.

Đám người lập tức chuẩn bị đi theo.

Tuy rằng mọi người cũng đều không nỡ bỏ mấy bảo bối này, nhưng bất luận Tô Mặc đưa ra quyết định gì, mọi người đều ủng hộ. "Đừng đừng đừng đừng đừng!" Thấy Tô Mặc quay người bỏ đi, Minh Thúc cuống lên: "Dễ thương lượng, dễ thương lượng!

Ngài xem cái miệng này của tôi, ở bên ngoài làm ăn làm quen thói rồi, được, cứ nghe ngài, đồ đạc ngài mang đi toàn bộ!" Hôm nay, Minh Thúc coi như đã kiến thức được cái gì gọi là "người tàn nhẫn", nhiều bảo bối như vậy, thế mà nói không cần là không cần.

Nghe thấy Minh Thúc nói như vậy, Tô Mặc lúc này mới hài lòng ngồi trở lại.

Thấy Tô Mặc ngồi lại ghế, Minh Thúc thử nói: "Tô gia, đã ngài đồng ý dẫn bốn vị Mô Kim Hiệu Úy ra tay rồi, vậy thì chúng ta phải nói rõ lợi ích bên trong trước.

Đầu tiên là cái xác băng xuyên thủy tinh thi ngàn năm kia, ngài cũng không thể lấy!" Thi thể?

Còn mẹ nó là thi thể thủy tinh?

Cũng chỉ có cái lão già này, người bình thường ai mẹ nó cần cái thứ đó!

Tô Mặc trong lòng một trận ớn lạnh: "Tự nhiên, ông yên tâm.

Tôi không có hứng thú với thi thể, ông cứ việc lấy!" Minh Thúc nghe thấy Tô Mặc nói như vậy, trong lòng cũng yên tâm hơn nhiều.

Mấy vòng giao phong, lão tuy không chiếm được bất kỳ món hời nào, nhưng lão cũng ít nhiều hiểu rõ Tô Mặc là tính cách gì, sấm rền gió cuốn, cộng thêm danh tiếng và thực lực của Tô Mặc, loại người này khẳng định là không thèm đi lừa gạt lão.

Minh Thúc thở phào nhẹ nhõm: "Tô gia, vậy minh khí trong mộ, hai nhà chúng ta chia đều mỗi người một nửa được không?" Tô Mặc trong lòng cười lạnh, còn chưa xuất phát đâu, bây giờ đã bắt đầu tính toán minh khí rồi, Tàng địa, đó cũng không phải là nơi tốt lành gì.

Tô Mặc mặt không biểu tình: "Không vấn đề!" Thấy Tô Mặc đồng ý, trên mặt Minh Thúc có thêm vài phần nụ cười: "Tốt, Tô gia thống khoái, đã như vậy, chúng ta cứ quyết định thế đi!" Minh Thúc vui mừng khôn xiết.

Tô Mặc gật đầu: "Được, cứ quyết định vậy đi..." Nói xong, thấy thời gian cũng không còn sớm, Tô Mặc đứng dậy: "Lôi tiên sinh, nếu sự tình đều đã định, lúc nào ông xuất phát thì báo cho chúng tôi một tin chuẩn xác...

Chúng tôi xin cáo từ trước, không cần tiễn..." Tô Mặc vừa nói, vừa cầm lấy hộp gỗ trên bàn, nhóm năm người Lão Hồ, Trương Doanh Xuyên cũng nhao nhao cầm đồ đạc dưới đất, đi ra phía ngoài.

Chương 94

Thấy nhiều bảo bối bị người ta lấy đi như vậy, mí mắt Minh Thúc giật liên hồi, nhưng lão lại không tiện nói gì, chỉ đành quay đầu nhìn sang một bên, mắt không thấy thì lòng không phiền!

Nhóm người Tô Mặc lên xe, nghênh ngang rời đi...

Một giờ sau, nhóm người Tô Mặc về tới bên trong Phan Gia Viên.

Mọi người đem toàn bộ đồ đạc trong xe vào trong sân.

Tô Mặc chỉ vào miếng ngọc nhuận biển sâu và bức Lạc Hà Tê Ngưu Đồ trên bàn đá, nói: "Đại Kim Nha, ông cất hai món đồ này đi, sau này có thể dùng tới!" "Được rồi!" Đại Kim Nha gật đầu, sau đó thu hai cái hộp gỗ lại.

Tô Mặc lục lọi một hồi trong đống bảo bối dưới đất, lại từ trong đó lấy ra hai chiếc lá cây khô héo ngả vàng.

Bàn Tử như đứa trẻ hiếu kỳ, ghé đầu qua, hỏi: "Cái này là cái gì?

Lá cây?" Tô Mặc cười nói: "Đây là vảy rồng (Long lân)!" Vảy rồng?

Mọi người trợn mắt há hốc mồm, có chút không dám tin.

Tô Mặc đi tới bên vòi nước, ném vảy rồng vào trong nước sạch, chỉ thấy cái gọi là vảy rồng kia vừa gặp nước sạch, trong nháy mắt liền to ra gấp đôi.

Màu sắc cũng từ vàng chuyển sang xanh.

Cả chiếc vảy rồng trở nên tinh oánh dịch thấu, giống như thứ thả vào trong bát không phải là lá cây, mà là một phiến phỉ thúy vậy.

Mọi người nhìn sự thay đổi của lá cây, kinh ngạc đến không khép

được miệng.

Hôm nay đúng là được mở rộng tầm mắt, thế mà nhìn thấy nhiều bảo bối hiếm lạ cổ quái như vậy.

Lão Hồ dường như nhớ ra điều gì, nói: "Đây chính là vảy rồng ở vùng Phúc Kiến kia, hay còn gọi là đá hải nhuận!" Tô Mặc gật đầu nói: "Không sai, chính là đá hải nhuận, nghe nói ngư dân vùng duyên hải thích đặt một miếng như vậy trên thuyền, có thể tránh gió to sóng lớn.

Ở nơi khô hạn cúng bái vài phiến còn có thể cầu mưa!

Dùng để pha trà còn có thể trị hen suyễn, còn về phần có phải vảy rồng hay không thì chắc là không có khả năng lắm.

Bất quá cũng là một món đồ hiếm có!

Đại Kim Nha, cất đi..." Đại Kim Nha hai mắt phát sáng, có thể trị hen suyễn, cái này chẳng phải đúng ý mình sao, phải biết là mình bị hen suyễn từ nhỏ. "Được rồi được rồi!" Nói xong, Đại Kim Nha như bắt được chí bảo, vội vàng cất đi.

Tô Mặc lại chỉ vào hơn hai mươi món bảo bối trên mặt đất: "Mấy món bảo bối này, mọi người thích cái nào thì chọn lấy đi, còn lại để Đại Kim Nha bán là được..." "Hắc hắc..." Bàn Tử cũng biết tính khí Tô Mặc, cũng không khách sáo với hắn, cười hắc hắc một tiếng, liền bắt đầu nhặt bảo bối dưới đất.

Mọi người cũng theo đó cầm lấy một hai món.

Bàn Tử lòng đầy vui mừng, toét miệng cười: "Thật không biết cái lão Lôi Hiển Minh này vì sao lại si mê cổ thi như thế, nhiều đồ cổ như vậy cộng thêm hai món đồ cổ cực phẩm gộp lại, ở chỗ lão ta đều không đáng giá bằng cái xác băng xuyên ngàn năm thủy tinh thi kia?" Tuyết Lê Dương nói: "Ước chừng người ta ra giá gấp mấy lần lô đồ

cổ này ấy chứ, ông ta chẳng phải đã nói rồi sao, cái xác thủy tinh thi kia ở nước ngoài còn thực sự có vô số người tranh nhau muốn đấy..." Bàn Tử thực sự là không hiểu nổi cái nết của đám người nước ngoài này, bĩu môi: "Kệ lão đi, hay là đến lúc đó chúng ta tiện tay thu luôn khối thủy tinh đó." Lão Hồ đảo mắt khinh thường, cạn lời nói: "Cút xéo, chúng ta là Mô Kim Hiệu Úy, không phải lưu manh ăn cướp lẫn nhau (hắc cật hắc)..." Bàn Tử sờ sờ mũi: "Tôi đùa thôi, đùa thôi..." Thấy mọi người đều trừng mắt nhìn hắn, Bàn Tử cũng không tự chuốc nhục, ngoan ngoãn lui sang một bên.

Lão Hồ nhíu mày, nhìn về phía Tô Mặc: "Chúng ta thực sự phải để cho lão già Hong Kong này làm thương sai đâu đánh đó sao?

Tuy rằng lão buôn bán thi thể, nhưng bán cho người nước ngoài, pháp luật cũng không cho phép!" Lão Hồ dù sao cũng là người đàn ông từng đi lính, chỗ nào cũng nghĩ cho quốc gia, có thể gọi là 'chính trị chính xác' trong đội ngũ.

Tô Mặc cười cười: "Chúng ta giúp lão tìm được thủy tinh thi, nhưng còn việc lão có mang đi được hay không, vậy thì phải xem tạo hóa của lão rồi...

Hơn nữa...

Tàng địa còn có liên quan đến Mộc Trần Châu và lời nguyền hồng nhãn của các anh, Lôi Hiển Minh này trong tay còn có manh mối lăng tẩm Ma Quốc, chúng ta tự nhiên phải đi theo xem sao!" "....." Đang nói chuyện, ngoài nhà lại truyền đến tiếng gọi hồn hậu: "Tô Mặc!" Nghe thấy giọng nói này, trên mặt Tô Mặc có chút bất ngờ: "Sao ông ấy lại tới đây?" Là ai?

Nhìn thần tình trên mặt Tô Mặc, trong lòng mọi người không khỏi có chút nghi hoặc.

Phải biết, sau chuyện ở khách sạn Tân Nguyệt, ngoại trừ bọn họ

và Anh Tử, người dám gọi thẳng tên Tô Mặc cũng không có nhiều. "Tôi ra xem một chút..." Tô Mặc xoay người đi về phía cửa hàng, mọi người không hiểu ra sao, cũng đi theo.

Trong cửa hàng, có một người đàn ông mặc âu phục chắp hai tay sau lưng, đang nhìn ngó trái phải cửa tiệm của Tô gia.

Nhìn người nọ, Trương Doanh Xuyên thấp giọng nói: "Long hành hổ bộ, đây cũng không phải người bình thường!" Sau khi các đại lão Cửu Môn ẩn lui, gã này chính là nhân vật số một số hai, tự nhiên không phải người bình thường!

Tô Mặc trong lòng thầm lẩm bẩm một tiếng, sau đó cười to nói: "Phó quan.

Sao ngài lại tới đây?

Ngài muốn gặp tôi, cứ đánh tiếng chào hỏi, thằng nhóc tôi chẳng phải sẽ te tái chạy tới bái kiến ngài sao!" Người tới chính là Trương Nhật Sơn, đại lão hiếm hoi trong Cửu Môn đến nay vẫn còn hoạt động.

Trương Nhật Sơn xoay người, đôi mắt nhìn về phía Tô Mặc, mặt không biểu tình, lại không giận mà uy, khiến người ta không dám khinh thị: "Cậu nhóc cậu dọn sạch sư tử đá của tôi đi rồi, chẳng lẽ còn không cho phép tôi đến đòi?" Hai con sư tử đá tự nhiên không đáng để Trương Nhật Sơn đích thân chạy tới một chuyến, Tô Mặc tự nhiên biết chuyến này Trương Nhật Sơn có ý đồ khác, cười lớn một tiếng: "Ha ha ha...

Phó quan đăng môn, đó là phúc khí của tôi..." Phúc khí?

Phúc khí cái rắm!

Lão già này trong lòng không biết đang giấu nước xấu gì đây!

Tô Mặc trong lòng thầm oán thán.

Trương Nhật Sơn nhìn về phía Lão Hồ, Trương Doanh Xuyên sau lưng Tô Mặc, nhướng mày nói: "Cậu nhóc cậu có thể nói là nhân tài đông đúc nha!" Thân là tâm phúc của Trương Đại Phật Gia, người Trương gia thuần chính, Trương Nhật Sơn có thể nhận ra chỗ phi phàm trên người bọn Lão Hồ, Trương Doanh Xuyên. "Xem cái trí nhớ óc heo này của tôi..." Tô Mặc cười mắng một tiếng, "Nào, Phó quan, tôi giới thiệu với ngài, đây là Hồ Bát Nhất, Vương Khải Hoàn, Đại Kim Nha, Trương Doanh Xuyên, bọn họ đều là huynh đệ sinh tử của tôi..." Trương Nhật Sơn gật đầu từng cái, nhưng khi nghe đến tên Trương Doanh Xuyên, sắc mặt có chút không tự nhiên, trong đồng tử càng là dấy lên vài phần gợn sóng.

Trương Nhật Sơn thấy Trương Doanh Xuyên khí độ bất phàm, trên người như có như không còn mang theo mùi đất tanh, Trương Nhật Sơn biết đây là do thường xuyên xuống mộ đảo đấu dính vào, người bình thường rất khó nhận ra.

Trương Nhật Sơn nói: "Cậu... cậu họ Trương?" Họ Trương, lại thường xuyên đảo đấu trộm mộ, Trương Nhật Sơn không khỏi nhớ tới chuyện rất nhiều năm về trước.

Trương gia, đó chính là một gia tộc cực kỳ đặc thù!

Trương Doanh Xuyên tuy không biết Trương Nhật Sơn sẽ hỏi như vậy, nhưng vẫn gật đầu: "Ừ đúng, tôi họ Trương!" "....." Tinh thần Trương Nhật Sơn bỗng chốc căng thẳng hẳn lên.

Tô Mặc bật cười, "Phó quan, là ngài nghĩ nhiều rồi, người anh em này của tôi chỉ là một người họ Trương bình thường thôi, không phải người Trương gia kia đâu!

Phó quan, là ngài nghĩ nhiều rồi, người anh em này của tôi chỉ là một người họ Trương bình thường thôi, không phải người Trương gia kia đâu!" Tô Mặc cười ha hả nói.

Chương 95

"Ách..." Trương Nhật Sơn đầy vẻ kinh ngạc nhìn Tô Mặc, nói: "Cậu biết cũng không ít nhỉ?" Thôi xong!

Tô Mặc thầm trách mình nhiều chuyện, sao cái gì cũng nói toạc ra ngoài thế!

Tô Mặc ha ha cười một tiếng, nhanh chóng chuyển chủ đề: "Phó quan, chúng ta đi xa quá rồi, không biết ngài đến đây là?

Nếu thật sự vì sư tử đá mà đến, tôi bây giờ tặng lại cho ngài, ha... chỉ sợ ngài mang không nổi..." Tô Mặc nhìn ra ngoài nhà, lập tức trêu chọc: "Phó quan, sao không lái xe tải tới?" "....." Trương Nhật Sơn nghẹn lời, nửa ngày sau, mới nói lại: "Cậu nhóc cậu!

Sư tử đá, coi như tôi tặng cậu.

Lần này tôi tới..." Trương Nhật Sơn còn chưa nói hết lời, lại nghe Tô Mặc trực tiếp lắc đầu, cự tuyệt nói: "Phó quan, thật không khéo, gần đây tôi có thể có chút việc phải bận, không giúp được ngài đâu..." Trương Nhật Sơn sững sờ: "Cậu biết mục đích tôi đến?" Tô Mặc lắc đầu: "Tôi không biết, bất quá tôi đoán chắc có liên quan đến Uông gia..." Mấy ngày trước, Cửu Môn vừa xảy ra chuyện, hôm nay Trương Nhật Sơn liền tới Phan Gia Viên, điều này rất khó để không khiến Tô Mặc nghĩ về hướng đó. "Cậu..." Trương Nhật Sơn nhướng mày liên tục, "Chuyện cậu biết đúng là không ít...

Bất quá..." Trương Nhật Sơn đổi giọng, "Biết nhiều như vậy, chưa chắc đã là chuyện tốt!" Tô Mặc trầm giọng nói: "Tôi vốn vô ý nhúng tay vào chuyện của Cửu Môn và Uông gia, Phó quan, ngài cứ coi tôi như cái rắm rồi thả đi...

Lại nói, thật không phải tôi cố ý bác bỏ mặt mũi của ngài, mấy

anh em chúng tôi nhận một đơn hàng, mấy ngày nữa chúng tôi sẽ đi Tàng địa, thật sự không giúp được ngài..." "....." Trương Nhật Sơn trầm mặc một lát, thở dài một hơi: "Cũng được..." Tô Mặc thầm thở phào nhẹ nhõm, Cửu Môn đấu với Uông gia bao nhiêu năm như vậy, hắn thực sự là không muốn dây dưa vào.

Hiện nay đi Tàng địa lánh nạn, đây hoặc giả cũng là chuyện tốt.

Trương Nhật Sơn lại nói: "Bất quá..." Tô Mặc trong lòng lập tức sinh ra cảm giác không ổn.

Trương Nhật Sơn khóe miệng nhếch lên: "Bất quá có chuyện nhỏ cần giúp, cậu nhất định phải giúp..." "Bộp bộp bộp!" Trương Nhật Sơn vỗ vỗ tay, ngoài nhà có hai người đàn ông giống như bảo vệ của khách sạn Tân Nguyệt đi vào, phía sau còn đi theo một đứa bé.

Đứa bé chừng năm sáu tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn phấn điêu ngọc trác, mắt to như mã não, thập phần tú khí, tinh xảo như một con búp bê sứ.

Trương Nhật Sơn nói: "Đứa bé này để ở chỗ cậu mấy ngày trước, qua một thời gian tôi sẽ lại đưa nó về..." "Không phải..." Tô Mặc vội vàng nói: "Vừa nãy tôi đều nói với ngài rồi, chúng tôi muốn đi Tàng địa...

Ngài ném một đứa bé qua đây là sao...

Chúng tôi ở đây đều còn chưa kết hôn, ai biết trông trẻ?" Tô Mặc nhìn về phía Lão Hồ và Bàn Tử.

Mấy người đều lắc đầu quầy quậy. "Không biết!" "Không biết!" "Không có kinh nghiệm!" Trương Nhật Sơn khóe miệng nhếch lên, một nụ cười hiện ra: "Cậu đừng vội từ chối, đây là cháu trai nhỏ của Giải Cửu Gia, cái này cậu có giúp hay không..." Tô Mặc lập tức cứng họng.

Hắn có thể từ chối Trương Nhật Sơn, nhưng hắn không từ chối được Giải gia a!

Trước đó chuyến đi Vân Nam, các loại súng ống khí giới đều là Giải Cửu Gia kiếm cho, mấy ngày trước ở khách sạn Tân Nguyệt, Tô Mặc vì Kỳ Lân Kiệt trăm năm mà điểm thiên đăng, cũng là Giải gia kịp thời giải vây cho mình.

Lúc này mình từ chối Giải gia, tỏ ra mình không có lương tâm, không biết tốt xấu.

Sau này truyền ra ngoài, người khác sẽ ngầm chọc vào cột sống hắn mà chửi. "....." Tô Mặc muốn nói lại thôi, "Giải gia gia tộc lớn như vậy, chẳng lẽ còn không nuôi nổi một thằng nhóc con..." Trương Nhật Sơn nói: "Giải Liên Hoàn mất tích rồi, hiện nay không rõ sống chết..." Nhớ tới sự tình xảy ra mấy ngày trước, sắc mặt Tô Mặc có chút khó coi. "Oa!" Lúc này, đứa bé òa khóc, "Cháu không muốn ở đây, cháu muốn đi Hàng Châu, cháu muốn chơi với Ngô Tà..." "Đúng đúng đúng..." Tô Mặc cũng như vớ được cọng rơm cứu mạng, "Phó quan, ngài có thể đưa đứa bé đến Ngô Sơn Cư, Ngô gia với Giải gia là anh em biểu mà..." Những năm tám mươi hôm nay, Ngô Tà sớm đã ra đời rồi, tính toán thời gian, cậu ta cũng trạc tuổi đứa bé này.

Trương Nhật Sơn nhìn Tô Mặc, lại nói: "Ngô Tam Tỉnh đã cùng biến mất với Giải Liên Hoàn rồi..." Tô Mặc ánh mắt lấp lóe, điều này khiến hắn nhớ tới một số việc, nếu không có gì bất ngờ, lúc này Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn đã đạt được nhận thức chung, hai người đã bắt đầu bố cục. "Tiểu Hoa..." Trương Nhật Sơn ngồi xổm xuống, nói với đứa bé: "Không đi Hàng Châu được nữa, cháu phải ở lại đây một thời gian..." Tiểu Hoa?

Tô Mặc chớp chớp mắt, kinh thanh nói: "Thằng nhóc này là Giải Ngữ Hoa?" "Ừ!" Trương Nhật Sơn gật đầu, "Không sai, chính là nó,

cháu trai của Giải Cửu Gia - Giải Vũ Thần, cũng gọi là Giải Ngữ Hoa!" Tô Mặc sững sờ, nhất thời không biết nên nói cái gì. "Tô Mặc...

Tô Mặc..." Lúc này, Anh Tử cũng từ trên lầu đi xuống, nhìn thấy Giải Ngữ Hoa uyển như búp bê sứ, hai mắt tỏa sáng: "Đáng yêu quá đi..." Tô Mặc ôm mặt, tôi nói này em gái, em đúng là không nhìn ra cục diện hiện tại a!

Dựa theo miêu tả trong nguyên tác, Giải Vũ Thần và Ngô Tà quen biết từ nhỏ, có thể gọi là thanh mai trúc mã, vốn dĩ cốt truyện phát triển là Tiểu Hoa này nên được đưa đến Ngô Sơn Cư, không ngờ âm kém dương sai thế nào, lại bị đưa đến chỗ mình.

Trương Nhật Sơn cười cười: "Cứ để Tiểu Hoa ở đây vài ngày đi, qua một thời gian tôi sẽ lại đón nó đi..." Sự tình đã đến nước này, Tô Mặc cũng không tiện nói gì, dù sao mình nợ Giải gia một phần ân tình: "Thôi được rồi, cứ để nó ở chỗ tôi vậy..." Nghe thấy lời Tô Mặc, Anh Tử bế Giải Tiểu Hoa lên: "Nào, chị lấy kẹo cho em ăn!" Trương Nhật Sơn gật đầu: "Đã như vậy, tôi cũng cáo từ, chúc các cậu ở Tàng địa có thu hoạch..." Tô Mặc cười khổ, lão tử là Phát Khâu Trung Lang Tướng, trộm mộ đảo đấu, ông lại bắt lão tử làm vú em cho ông. "Không cần tiễn..." Trương Nhật Sơn xoay người dẫn người của khách sạn Tân Nguyệt tiêu sái rời đi.

Tôi tiễn cái đùi bà nội ông ấy!

Tô Mặc nhìn bóng lưng Trương Nhật Sơn, thầm chửi một câu. "Đại Kim Nha..." Tô Mặc thấp giọng nói: "Rút mấy người từ đội bảo an ra, bảo họ phụ trách bảo vệ an toàn cho Giải gia tiểu thiếu gia!" Giải Ngữ Hoa tuy rằng bị Trương Nhật Sơn để lại, bất quá đối với Tô Mặc mà nói, chuyến đi Tàng địa mới là chuyện quan trọng nhất.

Cũng may hắn còn có một đội bảo an 500 người, bọn họ rất nhiều người đều giống Lão Hồ, đều là cựu chiến binh đã xuất ngũ, bảo vệ

một đứa bé năm sáu tuổi, độ khó cũng không lớn. "Rõ..." Đại Kim Nha gật đầu, "Để tôi sắp xếp!" Xuống mộ đảo đấu Đại Kim Nha không được, giờ nếu ngay cả một đứa bé cũng không trông nổi, sau này hắn cũng không có cách nào lăn lộn trong đội ngũ nữa, kiếm miếng đậu hũ đập đầu chết quách cho xong!

Tô Mặc xoay người lại nói với Lão Hồ, Trương Doanh Xuyên: "Chuyến đi Tàng địa, chúng ta chí tại tất đắc, mọi người chuẩn bị một chút, trang bị cần mua thì mua đi...

Lão Hồ, Tàng địa ông quen thuộc, nhớ giúp mọi người chuẩn bị nhiều trang bị thích hợp cho Tàng địa..." "Được!" "Được!" Nhóm ba người Lão Hồ, Trương Doanh Xuyên đều gật đầu.

Tô Mặc phất tay, nói: "Đi làm việc đi!" Mọi người lui ra, Tô Mặc đi tới hậu viện: "Muội tử?" Anh Tử nhìn về phía Tô Mặc: "Hả?" "Giải Tiểu Hoa đâu?" Đêm xuống, một vầng trăng cô độc treo cao trên bầu trời đêm, ánh trăng thanh lãnh rải xuống, chiếu rọi mặt đất mông lung mờ ảo.

Trên đường phố Phan Gia Viên còn có mấy người lác đác đang thu dọn đồ đạc, ánh đèn hôn ám chiếu rõ con đường. "Két!" Anh Tử đẩy cửa đi vào, Tô Mặc thu hồi tầm mắt từ ngoài cửa sổ, xoay người hỏi: "Thằng bé ngủ rồi?" Tô Mặc vốn định tạo quan hệ tốt với vị tiểu thiếu gia Giải gia này, nhưng cái thằng nhóc này cứ như là phạm xung với hắn vậy.

Tô Mặc vừa lại gần, thằng bé liền khóc như người lệ.

Bất đắc dĩ, Tô Mặc cũng chỉ đành xấu hổ rời đi.

Cũng may thằng bé do Anh Tử chăm sóc, có tầng quan hệ này, sau này quan hệ hai người cũng sẽ không quá tệ. "Vâng!" Anh Tử gật đầu, "Có thể là đến một nơi mới, vừa rồi khóc dữ lắm, nước mũi nước mắt tèm lem!" Tô Mặc thổn thức không thôi: "Ai mà ngờ được thằng

nhóc khóc nhè bây giờ sau này lại là đương gia của Giải gia..." "Hả?

Cái gì?" Anh Tử không hiểu lắm lời Tô Mặc.

Tô Mặc lắc đầu, không muốn tiếp tục đề tài này: "Muội tử, mấy ngày nữa anh phải đi ra ngoài một chuyến, thằng nhóc này em giúp trông nom một chút..." "Lại phải đi à?" Anh Tử có chút rầu rĩ không vui. "Ha..." Tô Mặc vươn tay kéo Anh Tử vào lòng, "Cả một gia đình lớn, chỗ nào cũng cần dùng tiền, anh cũng hết cách..." Nhóm ba người Lão Hồ, Trương Doanh Xuyên, huynh muội A Đạt, còn có 500 anh em đội bảo an, nhiều người như vậy đi theo mình phát tài, Tô Mặc tự nhiên không thể để bọn họ đói bụng.

Chương 96

Bởi vậy, chuyến đi Tàng địa đối với Tô Mặc đặc biệt quan trọng. "Làm xong đơn này, trọng tâm công việc của anh sẽ chuyển sang thương trường, chắc là có thể nghỉ ngơi rất nhiều năm..." Tô Mặc cạo nhẹ sống mũi Anh Tử, "Sau này mấy công ty đó đều treo dưới danh nghĩa em...

Ai da... sớm biết thế đã bảo muội tử học quản lý rồi..." Trong đôi mắt đẹp của Anh Tử ánh lên vẻ nhu tình: "Em... em làm được không..." Tô Mặc cười nói: "Không được cũng phải lên thôi, tiền của nhà mình, giao cho em, anh yên tâm...

Muội tử... trời tối rồi!" Anh Tử đỏ mặt: "Em... em đi tắm!" "Cùng tắm?" "Không thèm!" Tô Mặc mặc kệ những cái khác, bế thốc Anh Tử chạy về phía phòng tắm.

Một lát sau, trong phòng tắm truyền đến tiếng hai người nô đùa.

Sáng sớm hôm sau, Tô Mặc ngủ nướng một giấc, sau một đêm lăn lộn, toàn thân đều thư thái hơn nhiều, có thể nói là thần thanh khí sảng.

Đánh răng rửa mặt đơn giản xong, Tô Mặc đi xuống lầu, đang định gọi mấy anh em đi ăn sáng, lại thấy Minh Thúc đang ngồi trên ghế đẩu ở tầng một, thần tình tự nhược, phảng phất đã đến từ lâu.

Thấy Tô Mặc, Minh Thúc cười nói: "Tô gia, không biết khi nào chúng ta có thể xuất phát?" Ông vội đi đầu thai à!

Tô Mặc trong lòng thầm oán một câu, nói: "Hai ngày.

Tối đa hai ngày, chúng tôi cần mua sắm chút trang bị..." Lúc này, nhóm Lão Hồ, Trương Doanh Xuyên cũng đi ra.

Tô Mặc hỏi: "Lôi lão bản, ông có phải nên chia sẻ manh mối ông biết cho chúng tôi không, tôi cũng tiện chuẩn bị trước các biện pháp ứng cấp!" Lão Hồ phụ họa gật đầu: "Đúng vậy, Tàng địa không giống những nơi khác, chúng ta cũng phải định sẵn lộ trình trước!" "Cái này..." Minh Thúc vẻ mặt khó xử, "Hồ lão đệ, Tiểu Tô gia, không phải tôi không muốn tiết lộ thêm tin tức, mà là manh mối người nước ngoài đưa cho tôi chẳng qua chỉ là một cuốn kinh thư bị trộm bán ra nước ngoài từ Tàng địa trước giải phóng..." Hảo gia hỏa... chỉ thế mà ông cũng dám đi tìm thủy tinh thi!

Mọi người cạn lời đến cực điểm.

Tuyết Lê Dương nhíu mày, lại hỏi: "Vậy trong cuốn kinh thư này ghi chép cái gì?" Minh Thúc thành thật nói: "Cuốn sách này ghi chép một số truyền thuyết về 'Vương triều Cổ Cách', trong đó ghi chép 'Cổ Cách Ngân Nhãn' (Mắt bạc Cổ Cách) chính là bản đồ phân bố các lăng tẩm Ma Quốc..." Vương triều Cổ Cách, bản đồ kho báu Cổ Cách Ngân Nhãn!

Những từ ngữ xa lạ này, mọi người âm thầm ghi nhớ trong lòng.

Minh Thúc tiếp tục nói: "Ngôi Cửu Tầng Yêu Lâu mai táng thiên niên tinh thi kia, còn có cánh cửa phong ấn ác ma của Bảo Châu Đại Vương, những thứ này đều có thể tìm thấy manh mối từ trong 'Cổ Cách Ngân Nhãn'!" Bàn Tử lẩm bẩm: "Muốn tìm thủy tinh thi bắt buộc phải có bản đồ kho báu...

Cái Cổ Cách Ngân Nhãn kia, chà, cái tên này đọc líu cả lưỡi!" Minh Thúc lại nói: "Cho nên chúng ta phải đi đến di tích Cổ Cách ở Tàng địa, ở đó khẳng định có manh mối!" Lão Hồ hồ nghi: "Di tích Cổ Cách?

Thật sự có cái di tích này sao?

Năm đó tôi đi lính ở vùng biên giới Tàng - Thanh năm năm, nhưng

chưa từng nghe nói Tàng địa có di tích Vương triều Cổ Cách gì cả..." Tuyết Lê Dương lại nói: "Tôi thì có biết một chút, vương thành của Vương triều Cổ Cách này, vào đầu những năm 30 đã được nhà thám hiểm người Ý, Giáo sư Tucci phát hiện...

Ông ấy từng đoán rằng, đây là một trong những khu vực bí ẩn nhất thế giới, chuyện này chấn động toàn thế giới, rất nhiều truyền thông nước Mỹ đều có đưa tin chi tiết...

Trong các thành phố và vương triều biến mất một cách bí ẩn, Cổ Cách là nơi gần với thời đại chúng ta đang sống nhất, nhưng màu sắc bí ẩn của nó lại không hề kém cạnh Tinh Tuyệt, Lâu Lan bao nhiêu..." Bàn Tử vẻ mặt không quan tâm: "Kệ nó đi, Tinh Tuyệt cổ thành, chẳng phải cũng rất bí ẩn sao, chúng ta đều dẫn đội khảo cổ đi qua rồi, còn sợ cái Vương triều Cổ Cách này?" Nhắc tới cái Tinh Tuyệt cổ thành này, Bàn Tử hận đến nghiến răng nghiến lợi!

Nếu không phải Tinh Tuyệt cổ thành, bọn họ làm sao có thể mắc lời nguyền hồng nhãn.

Nếu cho Bàn Tử thêm một cơ hội, Bàn Tử tuyệt đối sẽ đổi toàn bộ tài phú của mình thành thuốc nổ, cho nổ banh xác cả cái Tinh Tuyệt cổ thành và Quỷ Động!

Minh Thúc thất thanh nói: "Các ngài còn từng đi Tinh Tuyệt cổ thành?" Lão Hồ gật đầu: "Không sai.

Lúc đầu còn là Tô tiểu ca dẫn chúng tôi đi đấy..." "Tốt tốt tốt..." Minh Thúc liên tục nói ba tiếng tốt, "Không hổ là Phát Khâu Trung Lang Tướng và Mô Kim Hiệu Úy, ngay cả Tinh Tuyệt cổ thành bí ẩn cũng bị các cậu tìm được, xem ra, lần này tôi thật sự tìm đúng người rồi!" Tô Mặc vẻ mặt nhẹ nhõm: "Lôi lão bản, tuy rằng phí ra sân của chúng tôi cao, nhưng đó là bởi vì chúng tôi chuyên nghiệp.

Ông yên tâm, cái khác không nói, dẫn ông tìm được cái xác thủy

tinh thi ngàn năm kia vẫn là không thành vấn đề..." Tô Mặc còn có một câu chưa nói, đó là còn về việc ông già ngài có cõng về nhà được hay không, vậy thì phải xem mạng ông có đủ cứng hay không đã!

Minh Thúc kích động dị thường, phảng phất như thủy tinh thi đã ở ngay trước mắt: "Có các cậu, tôi nhất định sẽ thuận lợi lấy được Cổ Cách Ngân Nhãn!" Vừa nhắc tới "nhãn" (mắt), Tuyết Lê Dương liền lập tức nhớ tới lời nguyền hồng nhãn của Quỷ Động.

Hiện tại mọi manh mối đều chỉ hướng Tàng địa, lại tiến thêm một bước đến việc vạch trần chân tướng Quỷ Động không đáy.

Lão Hồ truy hỏi: "Cái Cổ Cách Ngân Nhãn này... lại là thứ gì?" Minh Thúc trầm ngâm một lát, giải thích nói: "Cổ Cách Ngân Nhãn là một bức phù điêu lớn phức tạp, chủ thể là một con mắt khổng lồ, hàm nghĩa của bức bích họa này thông qua ghi chép trong kinh Cẩu Tàng truyện, có khả năng là ghi lại sự tích Liên Hoa Sinh đại sư cùng Chế Địch Bảo Châu Đại Vương san trừ Ma Quốc!

Ma Quốc là một quốc gia tín phụng luân hồi, cúng bái tà thần.

Cổ Cách Ngân Nhãn tuy hình dạng giống con mắt khổng lồ, nhưng thực tế trong mắt người hiểu phong thủy Mật Tông, nó là một bản đồ chỉ thị tọa độ...

Trong cuốn kinh trên tay tôi có một tấm bản đồ thuộc địa Ma Quốc.

Còn về tà sơn quỷ hồ Ma Quốc, bao gồm cả yêu tháp đá phong ấn thủy tinh thi trong băng xuyên, những thông tin này đều có thể tìm thấy trong Cổ Cách Ngân Nhãn..." Minh Thúc giải thích như vậy, mọi người cũng biết Cổ Cách Ngân Nhãn này rốt cuộc có tác dụng gì.

Hóa ra Cổ Cách Ngân Nhãn này tương đương với một cuốn sách mật mã, chỉ cần tìm được cái này, là có thể biết được một số thông tin

mọi người muốn.

Minh Thúc hai mắt khẽ híp: "Mấy vị thân là Mô Kim Hiệu Úy, tôi tin tưởng chút khó khăn nhỏ này căn bản không làm khó được mấy vị...

Đến lúc đó chúng ta chỉ cần mang theo kinh quyển đến miếu vũ của di tích Cổ Cách, đối chiếu Cổ Cách Ngân Nhãn để kiểm chứng, rất dễ dàng là có thể tìm được địa điểm tương ứng..." Lão Hồ và Bàn Tử nhìn nhau, bọn họ cũng không phải để ý sự hung hiểm của chuyến đi Tàng địa này, dù sao Tinh Tuyệt cổ thành, Vân Nam Trùng Cốc, dưới sự dẫn dắt của Tô Mặc bọn họ cũng đã xông qua rồi.

Bọn họ để ý là thái độ của Minh Thúc này, giờ khắc này, Lão Hồ và Bàn Tử cũng coi như nhìn ra.

Vị Minh Thúc này mười phần tâm cơ, tuy nói ra nhiều manh mối như vậy, nhưng chỉ cần kinh quyển còn ở trong tay lão, bọn họ liền không có cách nào cắt đuôi lão để hành động đơn độc.

Muốn hành động một mình, thì bắt buộc phải giúp lão đào yêu tháp, tìm được vị thiên niên thủy tinh thi kia.

Lão Hồ nhìn Minh Thúc đã hơn năm mươi tuổi, thân thể gầy yếu lại thấp bé, ước chừng là không chịu nổi cái khổ ở Tàng địa, thế là hảo tâm khuyên nhủ: "Lôi lão bản, Tàng địa cao hàn thiếu dưỡng khí, tôi từng đi lính ở đó tôi biết, rất nhiều nơi quỷ kiến sầu (quỷ thấy cũng buồn rầu), ngài lớn tuổi thế này, còn muốn đích thân đi sao?" Đại Kim Nha trước đó từng đi Cổ Lam huyện, hiện tại khá là bài xích việc trộm mộ đảo đấu, với tư cách là người từng trải, hắn cũng hảo tâm khuyên: "Đúng vậy đó, tôi thấy ngài vẫn là cùng tôi ở nhà chờ đi, cái loại nơi đó không thích hợp cho chúng ta đi đâu, chịu cái tội đó làm gì!" Mọi người nói cũng là điều Tô Mặc nghĩ trong lòng, bất quá hắn sẽ không mở miệng này, hắn biết, Lôi Hiển Minh khẳng định sẽ đi.

Thượng Đế cũng không ngăn được!

Nghe thấy mấy người nói, Minh Thúc lắc đầu, mười phần kiên quyết: "Mấy vị không cần khuyên nữa.

Mối làm ăn lớn như vậy, tôi nếu không đích thân trông coi, tôi có thể yên tâm sao!" Minh Thúc dừng lại một chút, đại khái cũng nhận ra lời mình nói có chút quá phận, lập tức lại đổi giọng nói: "Mấy vị đừng hiểu lầm, tôi cũng không phải không yên tâm về các vị, tôi chủ yếu là muốn thân lực thân vi, tuổi lớn rồi, có khả năng đây là đơn hàng cuối cùng của tôi!

Bất quá cậu cũng yên tâm, không giấu gì các cậu, năm đó tôi từng chạy thuyền hơn hai mươi năm, mấy vị đừng nhìn tôi năm mươi mấy tuổi, nhưng trạng thái thân thể này tuyệt đối không thành vấn đề!" Nói rồi, Minh Thúc còn tượng trưng đấm đấm vào ngực mình, ra ý thân thể mình 'giang giang' (cứng cáp)! "Khụ...

Chương 97

khụ khụ!" Khả năng là dùng lực hơi mạnh, làm xóc mất khí, bắt đầu ho khan. "Khụ khụ khụ..." Mọi người nhìn Bằng thúc (Minh Thúc) ho không ngừng, nhao nhao ném cho một cái xem thường.

Một bó tuổi rồi, ông sính cái tài năng gì a!

Tô Mặc cười nói: "Ông xác định thân thể ông không vấn đề gì chứ?" "Khụ khụ..." Minh Thúc bưng chén trà trên bàn uống một ngụm nước, nước nóng xuống bụng, khí thuận hơn nhiều, "Tô gia, không có việc gì, tôi làm được..." Thấy bộ dạng này, Lão Hồ cũng không khuyên nữa, dù sao mạng là của người ta, lão gia tử tự mình đều nói không vấn đề gì rồi, hắn là người ngoài còn có thể nói gì.

Lão Hồ trầm ngâm nói: "Lôi lão bản, tôi báo trước cho ông một tiếng, một đường này rủi ro không ít đâu.

Ông phải có chuẩn bị tâm lý.

Đã ông muốn đi, vậy thì, tính cả năm người chúng tôi, là tổng cộng sáu người..." Lời Lão Hồ còn chưa nói hết, lại thấy Minh Thúc xua xua tay, nói: "Sao lại là sáu người được, tôi còn phải dẫn theo mấy tên thân tín nữa...

Các người vào đây đi..." Nói rồi, Minh Thúc đứng dậy, lớn tiếng gọi ra bên ngoài.

Ngoài nhà, lại đi vào bốn năm người.

Hảo gia hỏa!

Tên này chuẩn bị dắt díu cả nhà đi trộm mộ đảo đấu sao...

Mọi người cạn lời, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy cục diện như vậy.

Sau khi mấy người đi vào, Minh Thúc bắt đầu từng người giới thiệu cho Tô Mặc: "Vị này là người phụ nữ của tôi, Hàn Thục Na, từng có quan hệ làm ăn với chư vị, với mọi người cũng coi như là người quen!" Hàn Thục Na, trước lồi sau vênh, dáng người thướt tha, người phụ nữ rất có mị lực!

Tô Mặc đối với người phụ nữ này ngược lại không thân lắm, chuyện làm ăn, gần đây đều là Đại Kim Nha cùng Lão Hồ, Bàn Tử đang xử lý.

Bàn Tử lúc này, hai mắt nhìn chằm chằm Hàn Thục Na, giống như động dục vậy: "Minh thẩm!" "Ha ha..." Hàn Thục Na che miệng, cười khẽ nói: "Đừng... nhưng đừng gọi như vậy, già lắm... chúng ta vẫn là cứ theo như trước kia là được!" Nói rồi, Hàn Thục Na nhìn về phía Tô Mặc nói, "Ai da, vị này chính là Tô gia đây sao.

Nói thật, ở Phan Gia Viên tên tuổi Tô gia như sấm bên tai, ở đây không ai không biết danh hiệu của ngài..." Người phụ nữ này khéo léo đưa đẩy, thảo nào có thể khiến Minh Thúc si mê như vậy.

Tô Mặc vẫn ngồi trên ghế bất động thanh sắc gật đầu: "Tôi từng nghe nói về cô, trước đó mặt nạ vàng và ngọc bội phi nga của chúng tôi chính là bán cho cô..." Hàn Thục Na nở nụ cười: "Không sai, ai bảo chúng ta có duyên phận chứ!" Tô Mặc gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Hàn Thục Na cũng không dây dưa, lập tức nhìn về phía Lão Hồ: "Hồ gia, chúng ta lại gặp mặt rồi!" Lão Hồ cũng không có phản ứng gì quá lớn, chỉ cười gật đầu.

Bên này, Minh Thúc tiếp tục giới thiệu: "Đây là con gái nuôi của tôi A Hương, con bé là trợ thủ đắc ý nhất của tôi, có bất kỳ thứ gì không sạch sẽ, con bé đều có thể phát giác được..." Cô bé này có chút rụt rè sợ sệt, cũng rất trẻ, trạc tuổi Anh Tử, cũng chỉ tầm hai mươi tuổi.

Trông thấy nhiều người lạ nhìn chằm chằm mình, cô bé đều không dám nói lời nào!

Tô Mặc đối với A Hương này vẫn là rất hứng thú, âm thầm dùng Vọng Khí Thuật nhìn cô nương này một cái. "Á!" A Hương nhìn thấy Tô Mặc cứ nhìn chằm chằm mình, ánh mắt kia phảng phất xuyên thấu vạn vật, cô bé kinh kêu lên một tiếng như mèo con, nhanh chóng lùi về phía sau.

Tô Mặc sững sờ, tranh thủ thu hồi Vọng Khí Thuật.

Lão Hồ, Bàn Tử, Tuyết Lê Dương kinh ngạc nhìn một màn này: "Cô bé này có thể nhìn thấy thứ không sạch sẽ?

Cô ta có mắt âm dương?" "Ha ha..." Minh Thúc đắc ý cười to, "A Hương vừa mới sinh ra, liền bị cha mẹ nó đặt trong một lồng kính cách ly với thế giới bên ngoài, có không khí tinh lọc!

Mãi cho đến khi hai tuổi mới từ bên trong ra ngoài, như vậy cũng tránh cho con bé chịu ô nhiễm và ảnh hưởng của không khí, khiến cho thần kinh của nó vô cùng mẫn cảm, có thể cảm tri được một số thứ người thường không cảm tri được...

Năng lực này của A Hương không chỉ một lần cứu mạng tôi!" Tạo nghiệp a!

Dưới gầm trời này lại có cha mẹ như vậy!

Mọi người không khỏi lắc đầu.

Cuối cùng, Minh Thúc chỉ vào một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi.

Người này thân thể tráng kiện, da rất đen, lộ vẻ hung quang, vừa nhìn liền biết không phải loại hiền lành.

Minh Thúc nói: "Vị này là vệ sĩ của tôi Peter Hoàng, Hoa kiều

Campuchia, trước kia từng đánh trận, thân thủ rất giỏi..." Bàn Tử thấy Peter Hoàng liền vui vẻ: "Ha ha ha.

Danh bất phó thực.

Nên gọi là Peter Đen (Hắc) mới đúng..." Peter Hoàng mặt không biểu tình, nhưng sát ý trong mắt càng ngày càng lẫm liệt. "Khụ..." Tô Mặc ho nhẹ một tiếng, Long uy trên người hồn nhiên thiên thành, hắn nhàn nhạt liếc Peter Hoàng một cái.

Một luồng hơi lạnh ập tới, Peter Hoàng kìm lòng không được rùng mình một cái, thân thể lại không chịu khống chế lùi lại một bước.

Cái... cái người thanh niên này!

Peter Hoàng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, vẻ mặt kinh sợ.

Tô Mặc ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Lôi lão bản, tên hỏa kế này của ông hình như có địch ý với anh em của tôi nhỉ?" Minh Thúc thấy Peter Hoàng đầu đầy mồ hôi, có chút kinh ngạc: "Ách...

Peter Hoàng, cậu... cậu làm sao thế?" Peter Hoàng lắc đầu: "Ông chủ, tôi không sao..." Nói rồi, Peter Hoàng đầy vẻ kiêng kỵ cúi đầu xuống, không dám nhìn thẳng Tô Mặc nữa.

Tô Mặc cảnh cáo: "Lôi lão bản, tôi có thể đảm bảo với ông, ông tuyệt đối có thể nhìn thấy thủy tinh thi mà ông ngày nhớ đêm mong!

Nhưng điều kiện tiên quyết là quản cho tốt thủ hạ của ông, tôi không thích trong đội ngũ có người hát ngược giọng với tôi!" “Ha ha...” Minh Thúc vốn định để vệ sĩ của mình làm nở mày nở mặt trước đám Mô Kim Hiệu Úy này, không ngờ Peter Huang lại bị Tô Mặc làm cho bẽ mặt, nhất thời xấu hổ vô cùng, cười gượng nói: “Tiểu Tô gia, Peter Huang dã man quen rồi, không hiểu quy củ, ngài đừng chấp nhặt với nó...” Tô Mặc thu lại khí thế, tầm mắt cũng dời khỏi người Peter Huang.

Ngược lại Bàn Tử được lý không tha người, bĩu môi khinh thường nói: “Đánh nhau giỏi thì ngon lắm à?

Đồng chí Hồ Bát Nhất nhà chúng tôi năm xưa từng chỉ huy cả một đại đội chính quy quân đấy!

Còn có tôi... các người nghe qua sự tích của Bàn gia ta chưa?

Chương 98

Thành viên cốt cán của quân đội Bắc Ireland, năm xưa Nữ hoàng Anh còn đích thân thụ phong cho tôi làm Quán Quân Hầu...” Nói hươu nói vượn cái gì không biết, Bàn Tử còn chưa chém gió xong, Lão Hồ đã đen mặt, trực tiếp cắt ngang.

Hắn thật sự sợ Bàn Tử chém quá đà lát nữa không thu lại được, cuối cùng người mất mặt vẫn là bọn họ!

Tô Mặc đứng dậy nói: “Đã như vậy, các người cứ chuẩn bị đầy đủ trang bị đi.

Hai ngày sau, chúng ta xuất phát đúng giờ!” Minh Thúc vui vẻ chấp nhận: “Được, tôi ở nhà đợi tin của Tiểu Tô gia.

Ngài nói mấy giờ đi thì mấy giờ đi, rốt cuộc ngài mới là nhân vật nòng cốt của đội ngũ này mà...” Sau một hồi hàn huyên, Minh Thúc chắp tay, dẫn theo đội ngũ của mình rời đi.

Bàn Tử làm bộ như được mở mang tầm mắt: “Lần đầu tiên tôi thấy đi đảo đấu mà còn mang theo cả bầu đoàn thê tử...” Tô Mặc nói: “Kệ bọn họ, lời hay khó khuyên con ma đáng chết, chúng ta cứ thuận theo ý mình là được...

Mọi người việc ai nấy làm đi!” Đám người giải tán, lại bắt đầu ai nấy bận rộn.

Tô Mặc ngồi ngay ngắn trong tiệm, một mình uống trà.

“Đến rồi...” Ngoài cửa, Anh Tử bế Giải Vũ Thần bước vào cửa tiệm Tô gia.

Tô Mặc thuận miệng hỏi em gái mình: “Không đi Yến Đại à?” Anh Tử cười duyên dáng: “Không ạ, hôm nay được nghỉ...” Tô Mặc

gật đầu, nhìn về phía Giải Vũ Thần: "Nhóc con!" Giải Vũ Thần rụt rè nhìn Tô Mặc, chu cái miệng nhỏ, trông đáng thương vô cùng.

Tô Mặc lập tức bị bộ dạng này chọc cười, không thể không nói, tiểu gia hỏa này rất được người ta yêu thích.

Hửm?

Tai Tô Mặc khẽ động, sắc mặt trầm xuống, nhìn ra ngoài tiệm: "Không biết là ai đang lén lút ngoài cửa..." Theo tiếng nói của Tô Mặc, từ bên ngoài cửa tiệm Tô gia, một người đàn ông phong trần mệt mỏi bước vào.

Nhìn thấy người đàn ông này, Giải Vũ Thần vui mừng kêu lên: "Chú Liên Hoàn..." Giải Liên Hoàn?

Tô Mặc có chút kinh ngạc, nhìn người đàn ông này, phát hiện kẻ này cực kỳ giống Ngô Tam Tỉnh, chỉ là ánh mắt thỉnh thoảng toát lên vẻ tinh ranh khiến người ta không dám xem thường.

"Tiểu Hoa..." Giải Liên Hoàn mặt mũi trắng bệch, cười thảm một tiếng, sau đó "Rầm" một tiếng, ngã gục ngay cửa.

Tô Mặc biến sắc, vội vàng đi tới bên cạnh Giải Liên Hoàn, thuận tay kiểm tra cơ thể hắn.

Vừa kiểm tra liền giật mình, Giải Liên Hoàn lúc này hơi thở thoi thóp, mệnh treo chuông treo mành, cực kỳ nguy hiểm.

Tô Mặc đang định cõng Giải Liên Hoàn đi về phía hậu viện thì lại phát hiện có người bước vào cửa tiệm của mình.

Bọn họ bước đi vững chãi, vừa nhìn đã biết là dân luyện võ!

"Người này..." Cầm đầu là một gã quỷ tây tóc đỏ (Hồng Mao), hắn nói tiếng Trung lơ lớ: "Chúng tao muốn đưa đi..." Sau lưng Hồng Mao còn có mười mấy gã đàn ông da vàng, ai nấy đều nhìn Tô Mặc

với vẻ mặt bất thiện.

Tô Mặc lạnh lùng nhìn Hồng Mao: "Mày có biết mày vừa nói cái gì không?

Đây là Trung Quốc!" Hồng Mao nhướng mày, giơ cánh tay lên, lộ ra một khẩu súng lục màu đen: "Người này đắc tội với ông chủ bọn tao, bọn tao muốn đưa hắn đi.

Người trẻ tuổi... tao khuyên mày đừng lo chuyện bao đồng!" "Tô tiểu ca..." Lúc này, Bàn Tử lười biếng đi xuống lầu, thấy Tô Mặc mặt lạnh băng, lại thấy trong tiệm không biết từ lúc nào xuất hiện thêm mười mấy gã tráng hán, lập tức cảm thấy không ổn.

"Lão Hồ, Lão Trương!

Có người đến đập quán!" Bàn Tử vớ lấy một cái ghế đẩu định động thủ, nhưng tốc độ của mười mấy người đối diện nhanh hơn Bàn Tử nhiều.

"Cạch!" Mười mấy khẩu súng lục chĩa thẳng vào đầu Bàn Tử.

Mồ hôi lạnh trên mặt Bàn Tử túa ra, người cứng đờ tại chỗ.

"Rầm!" Hai tên súng thủ đóng sầm cửa lớn tiệm Tô gia lại, bốn phía yên tĩnh đáng sợ, mùi thuốc súng nồng nặc trong không khí.

Hồng Mao trầm giọng nói: "Bọn tao không muốn giết người...

Ông chủ bọn tao nói rồi, ổng chỉ cần Giải Liên Hoàn!" Tô Mặc bất động thanh sắc che chắn Anh Tử ra sau lưng mình, nghiêm giọng nói: "Tao tuy không biết ông chủ chúng mày là ai, nhưng chắc hẳn các người đến vì tiền..." Tô Mặc phất tay, hàng trăm đồng tiền vàng Tinh Tuyệt Cổ Thành rơi lả tả xuống đất: "Đống tiền này, chúng mày có thể mang đi..." Kim Hồn Tệ vàng rực lấp lánh tỏa sáng, mười mấy người đối diện nhìn đến mức mắt dại đi.

Một tên trong số đó đang cầm súng, cúi người nhặt một đồng lên đưa lên miệng cắn thử, lập tức mừng rỡ như điên: "Đại ca, là vàng thật!" Trong chốc lát, tất cả đám người đối diện đều xao động.

Tô Mặc tiếp tục nói: "Cổ vật chỗ tao đều là đồ giá trị liên thành..." Sắc mặt Hồng Mao cực độ giằng co.

Tô Mặc lại bồi thêm: "Hậu viện tao còn mấy triệu tiền mặt!" Hồng Mao có chút không giữ được bình tĩnh, nói với thủ hạ: "Nhặt tiền vàng lên, nhặt hết tiền vàng lên cho tao!" "Được được được..." Ngoại trừ Hồng Mao, những người khác đều bắt đầu ngồi xuống nhặt tiền vàng.

Hồng Mao vẫn giơ súng: "Đừng có giở trò..." "Được được được..." Tô Mặc nhe răng cười, "Vút" một tiếng, thân ảnh biến mất tại chỗ.

Hồng Mao chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, một nắm đấm to như bao cát gào thét lao tới.

Hắn nhanh đến mức kỳ lạ, Hồng Mao không kịp bóp cò, bụng bị đấm một cái đau điếng, hai mắt tối sầm, trực tiếp ngã gục xuống đất.

"Không được động đậy!" Tô Mặc cướp lấy súng của Hồng Mao, chỉ vào mười mấy người đang ngồi dưới đất: "Không được động đậy!" "Đoàng!

Đoàng!

Đoàng!" Tô Mặc bắn liền ba phát, đầu ba tên trong số đó nổ tung, máu tươi nhuộm đỏ mặt đất!

"Không được động đậy!" Tô Mặc gầm lên: "Vứt hết súng cho lão tử, hai tay ôm đầu!

Hai tay ôm đầu!" Cảnh tượng này dọa đám thủ hạ của Hồng Mao sợ mất mật, nhao nhao vứt súng xuống đất, ôm đầu quỳ rạp xuống.

Anh Tử sợ hãi, theo bản năng che mắt Giải Vũ Thần lại.

Lão Hồ, Trương Doanh Xuyên, Shirley Dương nghe tiếng súng từ hậu viện chạy tới, nhìn thấy cảnh tượng trong tiệm thì lập tức chết sững.

"Lão Hồ, Bàn Tử..." Tô Mặc trầm giọng nói: "Thu hết súng của đám này lại.

Lão Trương, gọi điện cho Khách sạn Tân Nguyệt, bảo Trương Nhật Sơn đến xử lý việc này..." Đã thấy máu, có người chết, lại còn liên quan đến người nước ngoài, xử lý không khéo sẽ dính dáng đến chính trị, Tô Mặc đành phải nhờ đến Trương Nhật Sơn.

Trương Nhật Sơn từng đi theo Trương Đại Phật Gia, những người tiếp xúc đều là nhân vật lớn trên mây, để hắn tiếp nhận chuyện này là tốt nhất.

"Được, được..." Lão Hồ dù sao cũng là người từng đi lính, từng thấy máu trên chiến trường, rất nhanh liền ổn định tinh thần, nhanh chóng thu gom súng dưới đất.

Thấy Lão Hồ và Trương Doanh Xuyên đã khống chế được cục diện, Tô Mặc coi như thở phào nhẹ nhõm, thu súng lại, như trút được gánh nặng.

Chương 99

"Em gái..." Thấy Anh Tử hồn vía lên mây, Tô Mặc an ủi: "Em đưa thằng bé lên lầu đi..." "Vâng..." Anh Tử bế thốc đứa bé chạy vội lên lầu.

Tô Mặc đi đến bên cạnh Giải Liên Hoàn, chửi đổng: "Lão tử đúng là nợ Cửu Môn các người, ngày nào cũng phải chùi đít cho các người..." Tô Mặc tức anh ách, quá hai ngày nữa là định đi Tạng địa giải lời nguyền Mắt Đỏ cho nhóm Lão Hồ, không ngờ người Cửu Môn lại tìm đến tận cửa.

Nhóc con nhà họ Giải thì thôi đi, giờ đến đại thiếu gia Giải gia là Giải Liên Hoàn cũng chạy trốn tới chỗ hắn.

"Mẹ nó..." Tô Mặc thầm mắng, "Chuyến đi Tạng địa phải đẩy nhanh tốc độ thôi, nếu không đi, Giải Cửu Gia mấy hôm nữa không chừng cũng tới..." "Tô đội..." Shirley Dương thấy sắc mặt Giải Liên Hoàn càng lúc càng đen, kinh hãi kêu lên: "Anh mau tới xem này, chuyện này là sao?" Tô Mặc cúi đầu, mày nhíu chặt: "Tên này toàn thân mùi tanh, chắc trước đó đã đi qua vùng biển, còn vết thương của hắn..." Tô Mặc mở Hoàng Kim Đồng, phát hiện một đoàn hắc khí lượn lờ quanh người Giải Liên Hoàn, không ngừng ngọ nguậy, giống như một đống tà túy.

Tô Mặc nói: "Tên này chắc là tiếp xúc với thứ gì không sạch sẽ rồi..." Nói xong, Tô Mặc cắn nát ngón tay.

"Tách!" Một giọt máu tươi rơi trên trán Giải Liên Hoàn, trong sát na, màu đen dần dần lui tán.

"Á ~ u u!" Thấp thoáng trong không khí, Tô Mặc dường như nghe thấy tiếng tà túy thét lên chói tai, sau đó tan biến hoàn toàn.

“Được rồi!” Tô Mặc hài lòng gật đầu, “Tìm bác sĩ khám cho hắn một chút là được...” Tuy không biết Giải Liên Hoàn rốt cuộc chọc phải thứ quỷ quái gì, nhưng Thanh Long là thần thú trấn áp điềm lành của thiên địa, đối phó với loại tiểu quỷ cỏn con này tự nhiên không thành vấn đề.

Tô Mặc xoay người lại nhìn mười mấy người trong góc, sắc mặt âm trầm, chậm rãi đi tới bên cạnh tên Hồng Mao đang hôn mê, cầm cốc nước trên bàn hắt thẳng vào mặt hắn.

“Ào!” Hồng Mao từ từ mở mắt.

Bàn Tử dí súng vào đầu Hồng Mao.

Hồng Mao kinh hãi thất sắc!

Tô Mặc kéo một cái ghế, từ trên cao nhìn xuống Hồng Mao, ánh mắt lẫm liệt: “Tao hỏi cái gì... mày nói cái đó...” Tô Mặc chỉ tay vào ba cái xác dưới đất: “Đừng có giở trò với tao!” Nhìn ba cái xác dưới đất, Hồng Mao mặt cắt không còn giọt máu, liên tục gật đầu.

Tô Mặc nhìn Hồng Mao: “Người Uông gia?” Uông gia?

Hồng Mao mũi to mặt đầy nghi hoặc.

Tô Mặc khựng lại: “Mày không phải người Uông gia?” Hồng Mao lắc đầu.

Tô Mặc sắc mặt lúc sáng lúc tối: “Ông chủ mày là ai?” Hồng Mao thấy sắc mặt Tô Mặc âm trầm, tưởng hắn nảy sinh ý định diệt khẩu, vội vàng nói: “Ông chủ tao là Cừu Đức Khảo, là ổng bảo bọn tao tới tìm Giải Liên Hoàn...” Không biết là do căng thẳng hay nguyên nhân gì, tiếng Trung vốn lơ lớ của Hồng Mao lúc này trôi chảy hơn hẳn.

Cừu Đức Khảo?

Tô Mặc nhìn Hồng Mao, lại nhìn mười mấy người trong góc, nháy

mắt đã hiểu ra, đám người này thuộc công ty trục vớt quốc tế của Cừu Đức Khảo.

"Cừu Đức Khảo mà cũng dám vươn tay tới đây, đúng là tìm chết!" Tô Mặc đấm một quyền vào Hồng Mao, Hồng Mao tối sầm mắt, lại ngất lịm đi.

Không lâu sau, Trương Nhật Sơn lái xe đưa người của Khách sạn Tân Nguyệt vào tiệm Tô gia.

Nhìn thấy thi thể dưới đất, Trương Nhật Sơn ra hiệu cho thủ hạ.

Nhóm người Khách sạn Tân Nguyệt gật đầu, nhanh chóng hành động, có người lau sàn, có người thu dọn thi thể, phối hợp chặt chẽ như một cỗ máy tinh vi đang vận hành tốc độ cao.

"Phó quan..." Tô Mặc thở dài: "Kẻ thù của Cửu Môn các người nhiều thật, Uông gia dây dưa không dứt, giờ lại thêm một lão Cừu Đức Khảo..." Tô Mặc giả vờ vỗ ngực: "Sau này Cừu Đức Khảo tìm tôi gây phiền phức... tôi biết làm sao đây, tôi chỉ là một thường dân, đã bao giờ thấy trận thế này đâu..." Tô Mặc bày ra vẻ mặt kinh hồn chưa định, như thể bị dọa sợ chết khiếp.

"Ồ..." Trương Nhật Sơn nhướng mày: "Ba người chết dưới đất đều là một phát súng đoạt mạng, thủ pháp tương đối thành thạo đấy..." "Nhóc con, trong tay cậu e là còn mạng người khác nữa chứ nhỉ!

Người như cậu mà lại sợ Cừu Đức Khảo ở tận bên kia đại dương sao?" Trương Nhật Sơn nhìn Tô Mặc với vẻ mặt quái dị.

Lão già này, toàn tính toán chi li!

Tô Mặc thầm chửi một câu trong lòng, rồi cười ha hả: "Phó quan, chúng tôi đều là lương dân tuân thủ pháp luật mà..." "Đúng đúng đúng..." Bàn Tử ở bên cạnh cũng liên tục gật đầu: "Chúng tôi đều là

đại đại lương dân...” Trương Nhật Sơn đảo mắt: “Được rồi, đám người này tôi mang đi...” Nói xong, Trương Nhật Sơn xoay người định đi.

“Ấy...” Tô Mặc nhanh tay lẹ mắt, chỉ vào Giải Liên Hoàn: “Phó quan... vị đại thiếu gia Giải gia này...” Trương Nhật Sơn cắt ngang: “Đại thiếu gia Giải gia nào?

Tôi có thấy đâu, Giải Liên Hoàn đã mất tích nhiều ngày rồi!” “.....” Tô Mặc ngẩn ra một lúc, “Ngài không mang người đi à?

Tôi chẳng phải đã nói với ngài rồi sao, mấy ngày nữa...

à không, ngày kia chúng tôi phải đi Tạng địa, đúng, ngày kia chúng tôi đi rồi!” “Đến lúc đó, ngài chuẩn bị không thấy tôi đâu!” Mấy ân oán Cửu Môn này không có hồi kết, Tô Mặc cũng sợ rồi, Bắc Kinh tuyệt đối không phải nơi ở lâu.

Trương Nhật Sơn vỗ vai Tô Mặc, thấm thía nói: “Giải Liên Hoàn đã mất tích, chỉ có Giải Liên Hoàn mất tích mới là an toàn nhất...

Tôi thay mặt Giải Cửu Gia cảm ơn cậu!” Nói xong, Trương Nhật Sơn rảo bước rời đi.

Nhìn Trương Nhật Sơn nghênh ngang bỏ đi, Tô Mặc nói: “Hừ, lão già này đem tôi ra làm trò đùa đấy à...” Lúc này, Tô Mặc cũng coi như hiểu ra, Trương Nhật Sơn rõ ràng không muốn nhúng tay vào việc này, hiện giờ Giải Liên Hoàn chính là một củ khoai lang nóng bỏng tay.

Mình lại xui xẻo thế nào mà bị cuốn vào.

“Dương tham mưu...” Tô Mặc nhìn Giải Liên Hoàn đang hôn mê bất tỉnh, bất đắc dĩ nói: “Mời bác sĩ khám cho hắn đi, đừng để hắn chết ở chỗ chúng ta...” Nhân khẩu mất tích Giải Liên Hoàn vẫn phải tiếp tục “mất tích”, nhưng nếu hắn chết trong tiệm của mình thì chẳng phải chuyện tốt lành gì.

Shirley Dương gật đầu: "Được..." Tô Mặc lắc đầu, đi lên lầu.

Sự việc xảy ra hôm nay càng khiến Tô Mặc kiên định quyết tâm sớm rời khỏi Bắc Kinh.

Cừu Đức Khảo, một kẻ ở tận bờ bên kia đại dương, Tô Mặc cũng chẳng sợ.

Tô Mặc kiêng kỵ nhất vẫn là người Uông gia, nếu không đi, người Uông gia sớm muộn gì cũng sẽ chú ý tới hắn.

Cứ như vậy, đội ngũ của Tô Mặc vừa tổ chức công tác chuẩn bị đi Tạng địa, vừa phải tìm người hầu hạ Giải Liên Hoàn, bận đến sứt đầu mẻ trán.

Cũng may là đến tối hôm sau, Giải Liên Hoàn đã tỉnh lại, tạm thời thoát khỏi nguy hiểm đến tính mạng.

"Tỉnh rồi?" Nhìn Giải Liên Hoàn trạc tuổi mình, Tô Mặc cười nói.

Giải Liên Hoàn nhìn xung quanh, lại nhìn Giải Vũ Thần trong lòng Anh Tử, kinh nghi bất định: "Tôi lỡ ăn phải Thi Miết Đan... tôi còn sống sao..." Tô Mặc có chút bất ngờ: "Thi Miết Đan không phải thuốc trường sinh bất lão, ăn thứ đó vào sau này sẽ biến thành Cấm Bà..." Giải Liên Hoàn nhìn về phía Tô Mặc, đồng tử co rụt lại: "Cậu chính là vị Tô gia ở Phan Gia Viên đó sao?" "Ừ!" Tô Mặc gật đầu, cười nói: "Năm xưa chuyến đi Vân Nam và ở Khách sạn Tân Nguyệt, đa tạ Giải gia đã giải vây cho chúng tôi!" Tô Mặc không phải kẻ không biết tốt xấu, nhiều lần chặn tai họa cho Giải gia, đều là để trả lại ân tình trước kia của Giải gia.

"Giải thiếu gia, Cừu Đức Khảo và Uông gia có thể đều đang tìm anh..." Tô Mặc lại nói: "Anh cứ ở chỗ tôi an tâm dưỡng thương..." Nói đến đây, trong lòng Tô Mặc trào dâng một ý nghĩ, lập tức nói: "Giải thiếu gia, hay là anh đi Tạng địa cùng tôi đi, ở đó người Uông

gia tuyệt đối không tìm thấy anh...” Tay chân Uông gia có dài đến đâu cũng không thể vươn tới nơi Tạng địa hoang vu không người, hơn nữa, cho dù người Uông gia truy đuổi tới Tạng địa, chờ đợi bọn họ sẽ là yêu ma quỷ quái của Ma Quốc cùng lời nguyền Mắt Đỏ.

Chương 100

Tưởng tượng xem, Uông gia đấu đá mấy trăm năm với Trương gia, nếu vì lời nguyền Mắt Đỏ mà đoàn diệt thì... quả thực quá sướng!

"Tạng địa?" Giải Liên Hoàn lắc đầu, "Thôi bỏ đi, tôi và Ngô Tam Tỉnh đã đạt được thỏa thuận, chúng tôi..." Giải Liên Hoàn ngập ngừng, giọng nói im bặt, "Mấy hôm nữa tôi phải đi Hàng Châu, không đi Tạng địa được, nhưng vẫn đa tạ ý tốt của cậu..." Đạt được thỏa thuận với Ngô Tam Tỉnh?

Hai người bắt đầu hoán đổi thân phận từ lúc này sao?

Tô Mặc khựng lại, lập tức cười nói: "Vậy cũng được, ngày mai chúng tôi phải đi Tạng địa rồi, sau này không biết bao giờ mới gặp lại, nếu cần tôi giúp đỡ gì, xin cứ mở miệng!" "Ừ..." Tô Mặc lấy trong ngực ra một đồng tiền vàng Tinh Tuyệt Cổ Quốc, cắn nát ngón tay, nhỏ ba giọt máu tươi lên đó.

Đợi máu đông lại, Tô Mặc đưa Kim Hồn Tệ cho Giải Liên Hoàn: "Giải thiếu gia, tôi tinh thông chút thuật ngoại đạo, đồng Kim Hồn Tệ này có thể trừ tà khu ma, sau này khi anh xuống mộ, có lẽ sẽ dùng đến..." Giải Liên Hoàn vẻ mặt kinh ngạc, không biết tại sao, hắn luôn cảm thấy trong lời nói của Tô Mặc có hàm ý.

"Được!" Giải Liên Hoàn gật đầu, "Đã là ý tốt của Tô gia, vậy tôi cung kính không bằng tuân mệnh..." Nói xong, Giải Liên Hoàn cất đồng tiền vàng Tinh Tuyệt dính máu Thanh Long đi.

Tô Mặc gật đầu, chắp tay chào, xoay người rời đi.

Từ đây, ân tình giữa Tô Mặc và Giải gia coi như sòng phẳng, hắn bắt đầu chuyên tâm xử lý chuyến đi Tạng địa.

Ngay trong đêm hôm đó, Giải Liên Hoàn âm thầm rời khỏi tiệm Tô gia.

Tô Mặc tuy phát hiện hắn rời đi nhưng không ngăn cản.

Người có chí riêng, hắn cũng không thể cưỡng cầu! ...

Sáng sớm hôm sau, Tô Mặc tạm biệt Anh Tử, dặn dò Đại Kim Nha trông coi nhà cửa cẩn thận, đồng thời bảo anh em đội bảo vệ tận tâm bảo vệ Giải Vũ Thần.

Sau đó năm người vội vã đến địa điểm hẹn, hội họp với nhóm người Minh Thúc.

Mọi người bước lên tàu hỏa đi Tạng địa.

Ở khu vực trung nam bộ Tạng địa, hồ nước rất nhiều.

Lớn nhỏ rải rác như sao sa, hàng ngàn cái, chỉ cần có chút quy mô là được người Tạng xem như Thánh hồ.

Nếu bên hồ còn có núi tuyết thì càng thần thánh vô cùng, tên những hồ này đều có chữ "Thố".

Nổi tiếng như Ngang Lạp Nhân Thố, Đương Nhạ Dũng Thố, Nạp Mộc Thố, Trá Nhật Nam Mộc Thố vân vân.

Kể mãi không hết, mỗi cái đều có truyền thuyết thần bí vô tận.

Đám người xuống xe ở ga Gasắc.

Bỏ tiền thuê một số con ngựa của dân du mục để cưỡi!

Nơi này tuy không phải vùng núi, nhưng độ cao so với mặt nước biển cũng gần bốn ngàn năm trăm mét.

Ánh nắng cao nguyên làm người ta choáng váng.

Trời xanh như muốn nhỏ ra nước.

Lạ nước lạ cái, Tô Mặc theo thói quen thuê một hướng đạo sinh,

tên là Vượng Đôi.

Vượng Đôi là người Tạng bản địa, khá quen thuộc khu vực lân cận, hắn rất hay nói, vừa đi vừa giới thiệu với mọi người: "Bên trái là Ung Mã Trác Trát Thố, hồ của Long Cung; bên phải nhỏ hơn một chút là Lạp Mỗ Lạp Thố, hồ Tiên Nữ treo trên bầu trời!" Lúc này trời quang mây tạnh.

Nước hồ xanh biếc, sóng biếc phản chiếu đỉnh núi tuyết và mây trắng.

Núi xa bốn phía ẩn hiện!

Tô Mặc chân thành tán thán: "Đúng là một bức tranh phong cảnh tuyệt đẹp!" Shirley Dương cười nói: "Trong Đại Đường Tây Vực Ký có ghi chép, Đường Tăng Huyền Trang từng tới nơi này, cảm thán trước mỹ cảnh nhân gian, gọi hai hồ nước nằm sát nhau này là Tây Thiên Dao Trì Song Bích!" Khi đi ngang qua hồ Tiên Nữ, nhóm người Minh Thúc, Tô Mặc nhìn thấy rất nhiều lạt ma hòa thượng Tạng địa đang đi nhiễu quanh hồ.

Đây là phương thức triều bái độc đáo của vùng đất đặc biệt được mệnh danh là nóc nhà thế giới này.

Là một dạng biểu hiện tín ngưỡng sùng bái tự nhiên vạn vật hữu linh, một mạch tương thừa với tôn giáo nguyên thủy của người Tạng.

Dùng thân thể mình đo lường từng chút một chu vi của thần sơn thánh hồ.

Mỗi lần đi hết một vòng sẽ tiêu giảm tội nghiệt, tích lũy công đức.

Nếu chết trên đường nhiễu hồ, đó sẽ là một loại tạo hóa.

Minh Thúc rất không hiểu, tỏ vẻ vô cùng chấn động.

Mà trong số đông đảo lạt ma, có một vị lạt ma hòa thượng không

giống đang nhiễu hồ, mà giống như đang nhảy đại thần (lên đồng).

Lão Hồ nhìn vị lạt ma kia lại thấy càng ngày càng quen mắt, đi tới gần nhìn kỹ, lập tức kích động: "Bạn tôi, Thiết Bổng Lạt Ma, Thiết Bổng hòa thượng!" Lão Hồ hét to về phía Thiết Bổng Lạt Ma: "Thiết Bổng...

Thiết Bổng Lạt Ma..." Nghe tiếng, Thiết Bổng Lạt Ma nhìn về phía Lão Hồ, thất thần một lúc, rồi cười đôn hậu, một mình rảo bước đi về phía mọi người.

"Khá lắm..." Lão Hồ vỗ ngực Thiết Bổng Lạt Ma, cười lớn nói: "Chia tay hơn mười năm, ông chẳng thay đổi chút nào, xem ra Phật tổ rất thích ông..." Thiết Bổng Lạt Ma gãi đầu, trông như một lão nông, toát lên vẻ thật thà không nói nên lời.

Nhớ lại động tác nhảy đại thần của Thiết Bổng Lạt Ma lúc nãy, Lão Hồ thắc mắc: "Vừa rồi ông làm gì vậy?" Thiết Bổng Lạt Ma giải thích: "Tôi đang bói toán xin Dược Vương Bồ Tát, có hai kẻ trộm săn từ nội địa đến săn bắn gần đây.

Nhưng hai người này là tay mơ, đợi năm ngày cũng không thấy động vật...

Cuối cùng ăn một con thú nhỏ chưa từng thấy bao giờ, nhưng ăn xong thì bắt đầu đau bụng...

Hai người đau lăn lộn dưới đất.

Đợi khi dân Tạng phát hiện ra họ thì đã bất tỉnh nhân sự...

Ở đây không có bệnh viện và chùa chiền, nhưng tôi từng làm Dược Sư Lạt Ma, cũng thường khám bệnh cho người ta bên hồ, nên dân Tạng tìm tôi, hy vọng tôi cứu chữa cho họ!

Tôi bảo dân Tạng đưa người tới, trong lúc đó tôi ở bên hồ niệm tụng Cẩu Kinh cầu xin Dược Vương Bồ Tát phương pháp cứu

người!" Thiết Bổng Lạt Ma kể vắn tắt lại sự việc.

Lạt ma vừa nói xong, sáu người Tạng liền cõng hai kẻ trộm săn tới.

Có người Tạng lau mồ hôi, nói: "Chính là hai người này!" Thiết Bổng Lạt Ma gật đầu, nói: "Đặt họ nằm thẳng xuống đất!" Dân Tạng lập tức tuân theo chỉ lệnh của lạt ma, đặt hai kẻ trộm săn nằm thẳng xuống đất.

Chương 101

Nhóm Tô Mặc, Minh Thúc không khỏi nhìn về phía hai người Tạng kia.

Chỉ thấy hai người mặt như giấy vàng, khí nhược du ti, sùi bọt mép chảy xuống khóe miệng, bụng trướng lên cực lớn.

Tô Mặc nhíu mày, ngầm vận dụng Hoàng Kim Đồng nhìn hai người dưới đất.

Phát hiện cả hai đều bị một đoàn hắc khí bao trùm.

Tô Mặc trong lòng lập tức có phán đoán, hắn liệu định hai người trước mắt này giống như Giải Liên Hoàn, cũng là trúng tà sùng, bị oán khí quấy nhiễu.

Tô Mặc cười khẽ: "Người bên phải e là hết cứu rồi, người kia còn có thể cứu vãn một chút!" Lúc này, Thiết Bổng Lạt Ma cũng xác định thương thế của hai người, phát hiện lại giống hệt lời Tô Mặc nói, trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc.

"Sư phụ..." Mấy người Tạng hỏi: "Họ còn cứu được không?" Thiết Bổng Lạt Ma tạm thời thu lại suy tư, gật đầu với đám dân Tạng: "Một người trong đó đã ăn quá nhiều, hết cứu rồi, người còn lại vẫn còn cứu được, các người đi ra bờ Thánh hồ tìm ít vảy cá chết thối rữa về đây!" Dân Tạng không dám lơ là, vội vàng làm theo lời lạt ma dặn, lập tức chia nhau ra bờ hồ tìm kiếm.

Vảy cá chết thối rữa có thể trị bệnh?

Nhóm người Minh Thúc mặt đầy ngơ ngác, A Hương gầy gò thò đầu ra, tò mò nhìn hai người dưới đất.

"Á!" A Hương đột nhiên thét lên kinh hãi, như con mèo bị dọa sợ

trốn thẳng ra sau lưng Hàn Thục Na, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, không dám tiến lên nữa.

Minh Thúc ngẩn ra, quay đầu hỏi: "A Hương, cháu sao vậy?" A Hương bộ dạng kinh hồn chưa định, chỉ vào hai người dưới đất, run rẩy nói: "Bọn họ... trên người họ có con chuột to lắm!" "Chuột?" Nghe A Hương nói, Minh Thúc sững sờ.

Những người khác cũng đầy vẻ khốn hoặc khó hiểu.

Ngược lại, Thiết Bổng Lạt Ma kinh ngạc nhìn A Hương, hỏi: "Cô nương...

đôi mắt cô là Bản Năng Chi Nhãn?

Cô có thể nhìn thấy vật tà túy trên người họ?" A Hương rụt rè gật đầu.

Thiết Bổng Lạt Ma than: "Bản Năng Chi Nhãn là đôi mắt chí thuần, có thể nhìn thấy rất nhiều thứ người thường không thể thấy, nhưng có đôi mắt này trên người cô, cũng không biết là phúc hay họa..." Những người khác không hiểu lắm ẩn ý của Thiết Bổng Lạt Ma, nhưng Tô Mặc lại nghe ra tâm tư của lạt ma.

Có những thứ, bạn không nhìn thấy nó thì tự nhiên sẽ không sợ hãi.

Nếu có thể nhìn thấy vật quỷ túy mà lại không có bản lĩnh phòng thân, đây chưa chắc là chuyện tốt.

Ví dụ như A Hương tay trói gà không chặt, nhưng phàm là cô có một thân bản lĩnh Mao Sơn, thì có thể sẽ trở thành nhân vật như Lâm Chấn Anh.

Lúc này, tên trộm săn bị thương nặng hơn đã bắt đầu chuyển từ sùi bọt mép sang thổ ra bọt màu tím.

Không bao lâu sau, kẻ này đã ngừng thở!

Thiết Bổng Lạt Ma thấy cảnh này, vội vàng nói: "Mau giúp tôi cạy hàm răng người kia ra..." Lão Hồ và Vượng Đôi nghe thấy, lập tức tiến lên giúp cạy miệng tên trộm săn còn thoi thóp kia ra.

Miệng vừa bị cạy ra, lạt ma vội vàng lấy hai viên thuốc Tạng hòa với nước cho người đó nuốt xuống.

Người đó thần trí hoảng hốt, miễn cưỡng chỉ nuốt được một nửa.

Thuốc Tạng này có hiệu quả đặc biệt.

Tên trộm săn bị thương nhẹ hơn sau khi ăn vào, lập tức nôn thốc nôn tháo, nôn ra rất nhiều nước đen!

Nôn xong!

Tên trộm săn may mắn sống sót này tuy bụng vẫn đau như cắt, nhưng đã từ từ khôi phục ý thức!

Thiết Bổng Lạt Ma nhìn nước đen dưới đất, không kìm được hỏi người kia: "Các người rốt cuộc đã ăn cái gì?" Người nằm dưới đất cơ thể vô cùng suy yếu, thều thào nói: "Tôi cũng không biết đó là cái gì, nó giống một con mèo rừng lớn màu đen.

Thể hình cũng chẳng nhỏ hơn sơn dương là bao, trông vô cùng xấu xí, không hề sợ người!

Ban đầu chúng tôi còn tưởng lầm là một con báo, hai anh em liền dùng súng bắn chết con mèo rừng đen lớn đó.

Sau đó, chúng tôi thực sự quá đói, cũng không màng mèo rừng này có ngon hay không, liền lột da con mèo rừng đó đem nấu, nấu một nửa...

Thịt mèo rừng thớ rất thô, hình như nấu mãi không chín.

Cuối cùng hai chúng tôi đói quá, cứ thế ăn sống sượng..." Nói đến

đây, người này nằm rạp xuống đất, khóc lóc thảm thiết: "Đại sư, hai anh em chúng tôi tuy nảy sinh ác niệm muốn trộm săn kiếm tiền, nhưng chúng tôi ngoài con mèo rừng này ra, cái gì cũng chưa săn được...

Xin Dược Sư sư phụ đại phát từ bi, nhất định phải cứu hai anh em chúng tôi, sau này chúng tôi nhất định cải tà quy chính, cầu xin ngài..." "A!" Người dưới đất đang nói chuyện thì bụng lại truyền đến từng cơn đau kịch liệt, đau đến chết đi sống lại, lăn lộn không ngừng dưới đất.

Lão Hồ nhíu mày chặt, nói: "Tôi nhớ từng nghe một truyền thuyết Tạng địa ở núi Côn Luân, loại mèo rừng khổng lồ màu đen đó không phải mèo, mà là sát khí do người chết cứng hóa thành!" Bàn Tử kinh ngạc nói: "Huyền bí thế sao?" Lão Hồ lắc đầu, hắn trước kia tuy là một chiến sĩ cách mạng, nhưng thế gian này có quá nhiều thứ kỳ dị cổ quái, chỉ dựa vào khoa học thì không giải thích nổi.

Điểm này, từ khi đi theo Tô Mặc vào các ngôi mộ cổ, Lão Hồ càng thêm kiên định.

Nhìn người dưới đất, Lão Hồ nhìn sang Thiết Bổng Lạt Ma: "Người này còn cứu được không?" Lạt ma chắp tay: "Họ ăn đại khái là Tuyết Sơn Xạ, loài động vật đó có thể ăn, nhưng họ ăn quá sớm...

Người Tạng không bao giờ ăn động vật vừa giết trong ngày, vì linh hồn những con vật đó còn chưa hoàn toàn thoát khỏi xác thịt.

Một khi ăn vào thì rất khó giải quyết!

Tôi là Dược Sư Lạt Ma, từng học qua một số bí phương, còn về việc có tác dụng hay không thì phải xem tạo hóa của họ!" Đang nói chuyện thì những người dân Tạng đi tìm vảy cá thối rữa lần lượt trở về.

Thiết Bổng Lạt Ma ra hiệu cho dân Tạng rải vảy cá quanh người bệnh, sau đó lại tìm một khúc gỗ Tước Mộc đuổi chuột đốt thành than, trộn với vảy cá thối rữa bốc mùi, cho tên trộm săn ăn vào.

Sau một loạt hành động cổ quái này, tên trộm săn lại bắt đầu nôn thốc nôn tháo, nôn còn dữ dội hơn lúc nãy, nôn ròng rã nửa tiếng đồng hồ, phảng phất như muốn nôn sạch ruột gan ra ngoài.

Cuối cùng cho đến khi nôn ra toàn nước trong, lạt ma mới cho hắn uống thuốc Tạng cầm nôn.

Lạt ma nhìn đống uế vật hắn nôn ra, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm: "Mạng người này coi như giữ được rồi, có điều cả đời này không được ăn thịt nữa!" Tô Mặc kinh nghi bất định nhìn cảnh này, thấy hắc khí trên người kẻ kia đã tiêu tán hoàn toàn, Tô Mặc có chút bất ngờ: "Tạng địa quả nhiên quỷ dị!" Bất kể là con mèo rừng đen mà kẻ trộm săn ăn phải, hay thủ đoạn cứu người của Thiết Bổng Lạt Ma, đều là những thứ Tô Mặc chưa từng nghe thấy.

Mới đến Tạng địa mà nơi này đã cho Tô Mặc một đòn phủ đầu!

"Khụ khụ..." Tô Mặc ho nhẹ một tiếng, sau đó nháy mắt với Lão Hồ.

Lão Hồ bất động thanh sắc gật đầu, ngầm hiểu ý, lập tức nói với Thiết Bổng Lạt Ma: "Thiết Bổng Lạt Ma... phi, hay là gọi tên ông đi...

Chương 102

A Khắc!

Tôi lần này tới Tạng địa là muốn thăm dò mộ cổ tà thần Ma Quốc...

Ông có thể tìm giúp đội thám hiểm chúng tôi một vị Xướng Thi Nhân (người hát thơ) quen thuộc lịch sử Ma Quốc và nước láng giềng kiêm luôn hướng đạo sinh không!" Nhóm Minh Thúc đều không ngờ Lão Hồ lại nói thẳng mục đích chuyến đi của họ ra như vậy.

Thiết Bổng Lạt Ma A Khắc trầm tư một lát, nói: "Khai quật mộ cổ vốn là chuyện thương thiên hại lý, nhưng đào mộ cổ Ma Quốc thì lại khác, trong mộ Ma Quốc phong ấn yêu ma âm gian, nếu các ông chịu đi, đây là việc thiện công đức vô lượng!" Câu trả lời này lại một lần nữa khiến nhóm Minh Thúc bất ngờ, nhưng họ cực kỳ coi thường suy nghĩ của A Khắc.

Họ đâu phải đi hàng yêu trừ ma, họ chỉ cần kho báu trong mộ!

A Khắc nói tiếp: "Xướng Thi Nhân thông hiểu cố sự Tạng địa đều là Thiên Thụ (trời ban), không thừa nhận phương thức cha truyền con nối, sư phụ truyền đồ đệ như vậy!

Bọn họ đều là sau khi trải qua một trận bệnh nặng, hoặc ngủ một giấc, đột nhiên trở nên có thể xướng tụng mấy triệu câu thơ, từ đó trở thành Xướng Thi Nhân chuyên biệt của Tạng địa!" Bàn Tử lại bị chấn kinh: "Huyền bí thế sao?

Không cần học tập?" Shirley Dương cũng vô cùng kinh ngạc.

Dù sao chuyện này đã vượt quá phạm trù khoa học người thường có thể hiểu.

Lão Hồ hỏi: "Vậy A Khắc ông có biết ở đâu có Xướng Thi Nhân không?" A Khắc mỉm cười: "Không cần tìm, tôi trước khi xuất gia chính là người Thiên Thụ..." A Khắc vô cùng hào sảng, lập tức tự đề cử mình, xin gia nhập đội ngũ.

Lão Hồ vẻ mặt lo lắng: "A Khắc, chúng tôi chuyến đi này đường xá hung hiểm, lại còn phải leo lên tuyệt đỉnh núi tuyết, ông đã hơn sáu mươi tuổi, sức khỏe sao bì được ngày xưa..." A Khắc lắc đầu, thái độ vô cùng kiên quyết: "Đập tan phần mộ Ma Quân, đây là việc tôi thân là Thiết Bổng Lạt Ma nên làm..." Bên này, Tô Mặc cười nói: "Lão Hồ, không sao, đại sư đã có lòng trừ ma thì cứ để ông ấy đi đi, tôi bảo đảm ông ấy bình an vô sự!" Tô Mặc vẻ mặt nhẹ nhõm.

Tạng địa tuy quỷ bí nhưng thứ có thể uy hiếp được hắn không nhiều, với chỉ số sức mạnh cao tới 150, Tô Mặc đã mơ hồ đạt tới phạm trù siêu nhân loại.

Đối mặt vũ khí nóng, Tô Mặc tự nhiên không dám vọng tự tôn đại, nhưng ở ranh giới âm dương, dưới lòng đất vô tận này, hắn tuyệt đối có thể đi ngang.

"Được rồi..." Lão Hồ nghe Tô Mặc bảo đảm, giống như được tiêm một liều thuốc an thần, yên tâm hơn nhiều.

Lão Hồ biết bản lĩnh của Thiết Bổng Lạt Ma A Khắc, A Khắc từ nhỏ sống ở Tạng địa, tinh thông tục lệ Tạng, lại hiểu dược lý Mật Tông, có ông ấy đồng hành, chuyến đi này sẽ giảm bớt được rất nhiều phiền phức.

Cứ như vậy, mọi người thu dọn hành lý một phen, dân Tạng và kẻ trộm săn bái tạ rời đi, Vượng Đôi tiếp tục dẫn đường.

Một đoàn người đi tới Sâm Cách Tạng được ghi trong kinh thư của Minh Thúc, sau đó nghỉ ngơi ở thị trấn nhỏ hai ngày.

Lão Hồ bảo người dẫn đường thuê mấy con bò yak cho những người thiếu oxy nghiêm trọng và A Khắc cưỡi.

Nghỉ ngơi ngắn ngủi hai ngày, đội ngũ tiếp tục lên đường tới di tích Vương Thành, tìm kiếm Cổ Cách Ngân Nhãn.

Ra khỏi thị trấn, trên đường dần dần trở nên hoang lương, càng đi về phía trước người càng ít.

Cỏ hoang lưa thưa vàng úa rải rác trên sa mạc đá, không có gió, nhìn lên bầu trời chỉ thấy một màu xanh ngắt.

Mặt đất cây khô cỏ úa có chút chói mắt, núi non màu nâu phía xa trông dữ tợn quỷ dị, khiến người ta không dám nhìn nhiều.

Đội ngũ đi khoảng một ngày rưỡi đường mới đến di tích Cổ Thành.

Di tích Vương Thành dưới chân mọi người đã được phát hiện từ nhiều năm trước, ngoại trừ lượng lớn bích họa và điêu khắc, hàng trăm ngôi chùa tàn phá, nhìn ngút tầm mắt đều là phế tích.

Nơi hoang vu không người này, quan phương cho rằng cũng không cần thiết bảo tồn, nên cũng không đầu tư quá nhiều tinh lực vào đây.

Bàn Tử nhìn trái ngó phải, kinh ngạc nói: "Đây là di tích Vương Thành?

Vương Thành này có phải hơi nhỏ quá không..." Tô Mặc gật đầu: "Đúng là hơi nhỏ, Tinh Tuyệt Cổ Thành còn lớn hơn cái này!" Tô Mặc quay đầu nhìn Minh Thúc, hỏi: "Di tích Cổ Thành chỉ lớn có thế này, nhưng cũng có mấy trăm chỗ phòng ốc hang động, chúng ta tìm cũng phải mất không ít thời gian...

Cổ Cách Ngân Nhãn mà ông nói, cụ thể nằm ở đâu?" "Chúng ta cứ theo mục tiêu tìm thẳng tới đó, đây là cách nhanh nhất..." Cũng không biết là do lớn tuổi hay do phản ứng cao nguyên, tư duy của Minh Thúc

trở nên vô cùng chậm chạp, nghĩ nửa ngày mới nói: "Đại khái là ở trong chùa, chứ không phải trong vương cung, theo ghi chép trong kinh thư, nơi này hẳn phải có một ngôi Luân Hồi Miếu.

Chắc là ở đó." Bàn Tử nhìn xung quanh, cạn lời nói: "Trong này có hàng trăm ngôi chùa, ông định bảo bọn tôi tìm từng cái một à?" Shirley Dương hỏi: "Luân Hồi Miếu này có đặc điểm gì không?" Minh Thúc trầm tư một lát, lắc đầu.

"....." Tô Mặc đảo mắt, nhìn về phía Thiết Bổng Lạt Ma A Khắc: "Ông biết Luân Hồi Miếu là cái nào không?" A Khắc đưa tay chỉ về một vị trí: "Luân Hồi Miếu bảo tồn còn khá hoàn hảo nên tôi biết, đi qua phía trước, trong đó cái nền chùa có cột đỏ chính là Luân Hồi Miếu..." Tô Mặc hài lòng gật đầu, theo hướng tay A Khắc rảo bước đi tới, ra hiệu cho mọi người: "Đi..." So với các kiến trúc khác trong di tích Vương Cung, Luân Hồi Miếu chịu mức độ xâm thực của mưa gió ít hơn, đúng như A Khắc nói, bảo tồn còn khá hoàn hảo.

Trong chùa nổi bật nhất là mấy cây cột lớn màu đỏ, trên thân cột khảm từng tầng đèn trản.

Thiên đỉnh bên trên đã rách nát, thủng mấy cái lỗ lớn, tượng thờ các loại bài trí đều không còn, không biết là bị người ta trộm mất hay đã mục nát thành bùn đất rồi.

Mọi người đi vào, nhìn ngó tứ phía.

Bàn Tử hồ nghi nói: "Vậy cái Cổ Cách Ngân Nhãn gì đó ở đâu?" Bàn Tử tìm cả một vòng, chẳng thấy gì cả, ngoài phế tích vẫn là phế tích.

Lão Hồ an ủi: "Đừng vội, tìm kỹ lại xem..." Tô Mặc bấm đốt ngón tay tính toán, sau đó ngẩng đầu nhìn lên trần, chỉ vào bức phù điêu trên đỉnh đầu, nói: "Chắc là bức điêu khắc này..." Chúng nhân nghe vậy nhao nhao nhìn lên đỉnh đầu.

Lúc này ánh nắng vừa đẹp.

Ánh nắng xuyên qua lỗ thủng trên mái nhà chiếu vào, mọi người có thể thấy cả trần nhà đều là một mảng hình ảnh màu sắc sặc sỡ.

Nửa điêu khắc nửa tranh vẽ.

Tuy có một phần bong tróc, còn một phần do kiến trúc sụp đổ hư hại, nhưng cả bức tranh còn giữ lại được khoảng bảy mươi lăm phần trăm.

Bích họa trên trần này, chính giữa là một con mắt khổng lồ, bên ngoài là một vòng đồ đằng hình phóng xạ.

Chia làm tám màu, mỗi đạo đều là một loại thần thú khác nhau.

Ngoài cùng còn một vòng là hàng chục vị Không Hành Mẫu khỏa thân, nghi thái vạn phương, không ai giống ai!

Sau khi xác nhận đây chính là Cổ Cách Ngân Nhãn, Lão Hồ nói với Minh Thúc: "Lần này ông nên lấy cuốn kinh quyển cổ xưa kia ra cho chúng tôi xem rồi chứ, không xem cho rõ ràng, chỉ có cái tọa độ này cũng chẳng biết Yêu Tháp cụ thể ở hướng nào..." Nghe vậy, tất cả mọi người đều nhìn về phía Minh Thúc.

Chỉ thấy Minh Thúc tìm một cây cột đỏ lớn, mặt đỏ bừng, dựa vào ngồi xuống thở hồng hộc.

Nhóm Tô Mặc vừa nhìn liền biết, thiếu oxy do phản ứng cao nguyên.

A Đông vội vàng lấy bình oxy cho Minh Thúc hít mấy hơi.

Hoãn lại một hơi, sắc mặt Minh Thúc lúc này mới khôi phục bình thường.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Minh Thúc đưa tay vào túi lấy cuốn kinh thư kia.

Đột nhiên!

“Ầm ầm!” Một cây cột trụ trong chùa đổ xuống, lao thẳng về phía mọi người.

Chương 103

Đám người né tránh không kịp, mắt thấy sắp bị đè trúng đầu, Tô Mặc "Vút" một tiếng biến mất tại chỗ, toàn thân sức mạnh dồn xuống hai chân.

Dùng chiêu thức Khôi Tinh Thích Đấu của Bàn Sơn Đạo Nhân đá ra, "Bành" một tiếng, tảng đá nặng hàng ngàn cân kia bị đá bay xa mấy mét.

"Rầm!" Cột trụ khổng lồ rơi xuống đất, phát ra một tiếng nổ lớn!

"....." Nhóm Lão Hồ, Bàn Tử thì biểu hiện còn khá bình thường, dù sao họ đã sớm thấy nhiều không trách, nhưng nhóm người Minh Thúc thì trợn mắt há hốc mồm, kinh ngạc nói không nên lời.

A Đông lẩm bẩm: "Sở Bá Vương thời xưa cũng chỉ đến thế này thôi nhỉ!" "Bá Vương..." Bàn Tử lập tức mắng: "Bá Vương là cái rắm, cũng may Bá Vương sinh sớm mấy ngàn năm, nếu hắn sống cùng thời đại với chúng ta, Tô tiểu ca có thể đánh hắn ra bã..." Tô Mặc cười cắt ngang Bàn Tử: "Được rồi được rồi, thật là càng nói càng ly phổ!" Tô Mặc nhìn mọi người, hô: "Đều không sao chứ?" "Không sao..." Bao gồm cả Lão Hồ, Trương Doanh Xuyên, cả nhóm đều lắc đầu.

Bàn Tử hỏi trước: "Vừa rồi là tình huống gì, cột trụ sao lại đổ?" Minh Thúc vẻ mặt mờ mịt: "Không biết nữa, tôi chỉ dựa vào một cái..." Tô Mặc giải thích: "Mấy cái cột này chân đế đã mục nát rồi.

Bình thường nhìn không có việc gì, vừa rồi dùng một chút lực, tương đương với cọng rơm cuối cùng đè chết con lạc đà..." Tô Mặc nhắc nhở: "Mọi người cẩn thận chút, nơi này đã bị năm tháng ăn mòn rồi, không còn chắc chắn như mấy trăm năm trước đâu!" Mọi người

liên tục gật đầu, không dám có chút lơ là nào nữa.

A Đông bỗng nhiên nhìn sang bên cạnh: "Đó là cái gì?" Thì ra cây cột vừa đổ xuống đã đập vào một bức tường đất, lộ ra một không gian âm ám khổng lồ.

Lúc này, một mùi thối rữa truyền tới.

Mọi người nhao nhao bịt mũi miệng.

Minh Thúc hỏi: "Mùi gì thế?" Lão Hồ bịt mũi, nói: "Đây vốn dĩ là một không gian bị bịt kín, bây giờ tường đổ, uế khí bên trong liền xông ra..." 【Đinh!】【Chúc mừng ký chủ tham dự cốt truyện chính Ma Thổi Đèn, Hệ thống Lựa chọn Thần cấp khởi động!】【Lựa chọn 1: Một mình thám hiểm hang động phía trước, thưởng Nộ Tình Kê (Gà Nộ Tình cùng loại với Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiêu khi đảo đấu Tương Tây)】【Lựa chọn 2: Dẫn mọi người rời khỏi hang động, thưởng Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp (Tê tê đào núi cùng loại với Bàn Sơn Đạo Nhân)】【Lựa chọn 3: Dẫn mọi người thám hiểm hang động, thưởng Tam Thốn Đinh (Chó Tam Thốn Đinh cùng loại với Ngô Lão Cẩu)】 Nộ Tình Kê, Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp, Tam Thốn Đinh?

Hít!

Tô Mặc hít ngược một hơi khí lạnh.

Hệ thống bắt đầu tặng vật sống rồi?

Phải biết rằng, bất luận là Nộ Tình Kê, hay Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp, hoặc Tam Thốn Đinh, đây đều là dị thú hiếm có trên đời.

Nộ Tình Kê là khắc tinh của ngũ độc, năm xưa khi Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiêu liên thủ đảo đấu Bình Sơn, gặp phải rết khổng lồ sáu cánh, vũ khí bình thường không làm gì được nó, may nhờ có Nộ Tình Kê, mọi người mới vượt qua nguy hiểm.

Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp của Bàn Sơn Đạo Nhân kình lực tinh mãnh, cũng là dị vật thế gian, từng giúp Bàn Sơn Đạo Nhân đào không biết bao nhiêu phần mộ.

Còn về Tam Thốn Đinh, câu chuyện của nó càng truyền kỳ hơn.

Kể từ khi ông nội của Ngô Tà là Ngô Lão Cẩu bị mất khứu giác, liền huấn luyện một con chó nhỏ Tây Tạng tên là "Tam Thốn Đinh" giấu trong tay áo.

Biệt danh "Cẩu Ngũ Gia" cũng từ đó mà ra!

Ba con dị thú này hầu như mỗi con đều có câu chuyện thuộc về riêng mình!

Tô Mặc khá hưng phấn, nhất thời lại có chút không biết nên chọn cái nào.

Bên kia, Trương Doanh Xuyên bịt mũi miệng: "Mùi này cũng nồng quá rồi..." Shirley Dương nói: "Nghe nói người Ý từng tìm thấy lượng lớn hang động trong khu di tích này, khá nổi tiếng là một cái động chứa xác khô không đầu.

Còn có một cái động chứa binh khí vũ khí, có điều mấy cái đó cách Luân Hồi Miếu này rất xa, không biết trong hang động bí mật của ngôi miếu này có cái gì..." Bàn Tử tự xung phong: "Vào xem chẳng phải sẽ biết sao..." Nói rồi Bàn Tử bước lên trước, bật đèn pin chiếu vào trong động.

Ngay lập tức, Bàn Tử kích động kêu lên: "Bên trong có bảo bối!" Chỉ thấy bên trong có một pho tượng đồng ba mắt bốn tay đội mũ bảo quan Hóa Phật.

Ngồi kiết già trên đài sen, ba con mắt ánh bạc lấp lánh tỏa sáng trong tượng phật vàng kim!

Bàn Tử vừa tới gần vừa hỏi: "Cái này là vàng hả!" Bàn Tử nói

xong, trong mắt A Đông phía sau lộ ra một luồng dục vọng nồng đậm, nhưng lại rất nhanh che giấu đi.

Lão Hồ nhắc nhở: "Bàn Tử cẩn thận chút, tôi cảm giác chỗ đó không ổn!" Chỉ thấy sau lưng tượng tam phật thần, còn có một cánh cửa sắt màu đen đóng chặt.

Trên cửa dán đầy vô số bùa chú, kinh văn, dường như bên trong nhốt thứ gì đó không thể thả ra ngoài.

Mọi người bị hang động thần bí này thu hút, đều vây lại gần rọi đèn nhìn vào trong.

"Là Tam Thốn Đinh vậy..." Lúc này, Tô Mặc thầm lẩm bẩm một tiếng.

Trương Doanh Xuyên không hiểu lắm, không kìm được hỏi: "Tô tiểu ca?

Tam Thốn Đinh gì cơ?" Tô Mặc cười cười, cũng không giải thích, đi tới trước mặt Bàn Tử, nhìn tượng phật vàng một cái, thuận miệng hỏi A Khắc: "Đại sư, pho tượng phật này có gì đặc biệt không?" Lạt ma A Khắc chắp tay, lộ vẻ bi thiên mẫn nhân: "Tượng phật này không phải đúc bằng vàng ròng hay đồng nguyên chất, mà là dùng ngũ kim hợp nhất luyện thành một thể, tương ứng ngũ hành.

Chưa từng nghe thấy, tượng phật này, không tầm thường a!" Tô Mặc cũng chẳng để ý ngụ ý sau lưng tượng phật, nghe ra được, pho tượng này giá trị không nhỏ.

Nếu chỉ là tượng phật vàng ròng thì chưa thể coi là giá trị liên thành, chỉ có thể coi là đáng tiền.

Giá trị lớn nhất của tượng phật này là được luyện từ ngũ kim, đây là kỹ nghệ chỉ người Cổ Cách mới biết.

Nay bí phương đã thất truyền từ lâu, tượng phật kim nhãn kim

thân truyền thế càng ít.

Cổ đổng nghề này gắn liền với lịch sử và văn hóa cổ đại, xưa nay đều là vật dĩ hi vi quý.

Tốt, lại là một món bảo bối giá trị liên thành!

Tô Mặc bất động thanh sắc cười cười, ở đây quá nhiều người, hắn cũng không tiện thu bảo bối vào không gian hệ thống trước mặt mọi người, đành nhìn sang cánh cửa sắt màu đen bên cạnh, nói: "Lão Hồ, Lão Trương, nghĩ cách mở chỗ này ra cho tôi..." "Rầm!" Tô Mặc vừa dứt lời, bên cạnh lại có một cây cột ầm ầm đổ sập.

A Khắc than: "Thượng thiên đang cảnh cáo chúng ta, đây là một cánh cửa địa ngục, không thể tùy tiện mở ra!" "Ha ha..." Tô Mặc không cho là đúng cười cười, "Đại sư, ngài cứ nhìn cho kỹ, xem tôi hàng yêu trừ ma thế nào!" "Bàn Tử mở ra!" "Được thôi!" Bàn Tử chẳng quan tâm địa ngục hay không địa ngục, hắn bình thường tuy hay nói leo, nhưng đối với lời Tô Mặc nói thì tuyệt đối là nghe răm rắp.

Bàn Tử đi lên trước, thử một chút, vốn tưởng chỉ dựa vào sức mình thì không mở nổi, không ngờ hắn chẳng dùng bao nhiêu sức lực, lại húc văng cửa sắt trong động ra.

"Gào ~" Một bóng đen lao vút ra.

"Á!" Nhìn thấy quái thú trước mặt dài như người, hai tay hai chân, nhưng toàn thân lông trắng, mặt mũi xấu xí, A Đông hét lên một tiếng, trực tiếp sợ ngất đi.

Nhóm Minh Thúc vội vàng lùi lại.

"Thực Tội Ba Lỗ..." Tô Mặc hơi kinh ngạc một chút, "Thứ này phải cao hai mét, thân thủ mẫn tiệp, lực đại vô cùng, có điều... cũng xấu quá đi..." "Lão Hồ, Bàn Tử..." Tô Mặc nhìn Lão Hồ, "Các ông

không phải học Thái Cực Quyền với tôi mấy hôm nay sao, thứ xấu xí này giao cho các ông đấy...” Tô Mặc vốn định ra tay, nhưng liếc mắt một cái, phát hiện con hàng này xấu không phải dạng vừa, mịa nó, xấu không thể dùng ngôn ngữ miêu tả.

Có Tô Mặc ở đây, Lão Hồ cũng chẳng để con hàng này trong lòng, dù sao trên trời chạy dưới sông bơi, quỷ hồn Tô Mặc cũng giết không ít, nhưng nghe Tô Mặc nói xong, hắn lập tức không bình tĩnh nổi.

Gã này còn cao hơn tôi một cái đầu... tôi là đối thủ của nó á?

Chương 104

Lão Hồ chớp chớp mắt, nuốt nước miếng: "Hay là thôi đi, mấy hôm nay eo tôi không tốt lắm...

Có tuổi rồi... người đến trung niên..." Lão Hồ nói đông nói tây, chính là không chịu động đậy, thấy Thực Tội Ba Lỗ ép sát mọi người từng bước, Tô Mặc một tay tóm một người, đẩy cả Trương Doanh Xuyên và Bàn Tử ra ngoài.

Tô Mặc cười nói: "Chỉ là một con súc sinh nhỏ thôi mà..." Đối với ngài thì con hàng này đúng là súc sinh nhỏ, nhưng mà...

Lão Hồ và Trương Doanh Xuyên vừa định nói gì đó, chỉ tiếc Thực Tội Ba Lỗ lại không cho họ cơ hội tiếp tục nói chuyện.

Uyển như một con bò tót Tây Ban Nha, nó húc thẳng về phía ba người.

Bàn Tử, Lão Hồ, Trương Doanh Xuyên rút vũ khí của mình ra, sau đó nhanh chóng né sang một bên.

Con Thực Tội Ba Lỗ kia lại không quay người, mà trực tiếp lao về phía Tô Mặc ở cửa.

"Hử?" Tô Mặc hừ lạnh một tiếng, "Không phải tìm cho mày hai bạn tập rồi sao, còn tới tìm tao?

Gấp gáp đi tìm chết để đầu thai à?" Ngay khi Thực Tội Ba Lỗ sắp đâm sầm vào Tô Mặc, Tô Mặc tung một cú Khôi Tinh Thích Đấu trực tiếp đá thẳng vào ngực Thực Tội Ba Lỗ.

"Gào!" Thực Tội Ba Lỗ gầm lên đau đớn, sau đó bay ngược ra ngoài, khéo thế nào lại đập mạnh lên người A Đông.

"Phụt!" A Đông thổ huyết, tắt thở triệt để.

“.....” Tô Mặc cạn lời, “Không phải chứ...” Phải biết rằng, con Thực Tội Ba Lỗ này vốn đã không nhẹ, ít nhất cũng phải ba trăm cân, cộng thêm gia tốc trọng lực khi rơi tự do, cú này e rằng thần tiên hạ phàm cũng không cứu sống được.

Cùng chết với A Đông còn có con Thực Tội Ba Lỗ kia, chịu một đòn Khôi Tinh Thích Đấu của Tô Mặc, nó nằm rạp trên người A Đông không bao giờ đứng dậy được nữa.

“Lôi lão bản...” Tô Mặc chào Minh Thúc một tiếng, “Xin lỗi nhé...” Kiến thức thần uy của Tô Mặc, Minh Thúc đâu dám nói gì, vội vàng lắc đầu: “Không trách cậu, số thằng A Đông cũng đen như chó mực quá rồi...” “Được...” Tô Mặc cười cười, không do dự, trực tiếp bước vào trong cửa sắt đen, Lão Hồ, Bàn Tử, Trương Doanh Xuyên theo sát phía sau.

Thấy Tô Mặc đi vào trong động, Minh thúc nghiến răng, cũng đi theo phía sau.

Kỳ thực, Minh thúc không muốn vào, nhưng lão sợ đám người Tô Mặc giấu giếm lão cất giấu bảo bối gì đó.

Minh thúc và Tô Mặc là thủ lĩnh của hai đội, thấy bọn họ đều đi vào cửa sắt màu đen, Hàn Thục Na cùng A Hương bọn người bất đắc dĩ, cũng khẩn trương đi theo phía sau.

Sau khi tiến vào không gian bên trong cửa sắt đen, ánh sáng trong nháy mắt tối sầm lại.

Tô Mặc mở ra Hoàng Kim Đồng, Lão Hồ, Bàn Tử và Trương Doanh Xuyên thì móc đèn pin ra, chiếu rọi tứ phía.

Trong không gian sau cửa sắt, trên mặt đất chất đầy bạch cốt, có của người, cũng có của động vật.

Trên vách tường có rất nhiều hang động, cái lớn cái nhỏ, nhỏ thì

cỡ cho chuột xạ các loại động vật nhỏ bò hành, lớn thì đủ để chui vào một con gấu Tàng Mã.

Bất quá vị trí đều rất cao, người bình thường khó mà leo lên được.

Ngay trên đỉnh đầu mọi người cũng là một cái hang động, cửa hang hình tròn vô cùng quy tắc, giống như một cái giếng đứng!

Lão Hồ nhìn vách tường nói: "Xem ra đồ vật trong này cũng không ít..." Tô Mặc nhìn thoáng qua bốn phía, nói: "Nơi này hẳn là cái địa ngục nhỏ do vương tộc Cổ Cách vương thành chế tạo, các người nhìn miệng hang bên trên, nơi đó hẳn là thông với vương cung phía trên, có kẻ nào xúc phạm vương quyền, sẽ bị vệ binh bên trên ném xuống!" Trương Doanh Xuyên nghi hoặc nói: "Chẳng lẽ đám Thực Tội Ba Lỗ kia không phải sinh vật sống?

Là tống tử?

Nếu không làm sao có thể sống mấy trăm năm trong tình huống không có thức ăn?" "Xoạt xoạt xoạt..." Trong góc tường chui ra càng ngày càng nhiều chuột xạ, chạy loạn khắp nơi.

Tô Mặc biết, có thứ lợi hại sắp ra, nếu không đám chuột xạ này cũng không đến mức sợ hãi như vậy.

Tô Mặc nhắc nhở đám người: "Cẩn thận một chút." Minh thúc bọn người lập tức cứng đờ tại chỗ, không dám tiến lên. "Hống!" Tiếng gầm vang lên.

Cả đám bao gồm cả Tô Mặc vội vàng nhìn lên trên.

Chỉ thấy hang động phía trên xuất hiện ba con Thực Tội Ba Lỗ đang kêu gào.

Sau một tiếng rống, từng con liền nhanh nhẹn bò xuống, tốc độ cực nhanh, chưa tới vài giây ba con Thực Tội Ba Lỗ đã rơi xuống đất, xuất hiện trước mặt bốn người.

Tô Mặc nói: "Ba người các cậu đứng sang một bên, nhìn cho kỹ, xem tôi đánh bọn chúng thế nào." "Tô tiểu ca cố lên!" Bàn Tử nói xong liền chạy nhanh sang một bên chuẩn bị quan sát. "Tô tiểu ca cố lên!" Lão Hồ và Trương Doanh Xuyên cũng nhanh chóng chạy đến một bên. "Hống!" Ba con Thực Tội Ba Lỗ hướng về phía Tô Mặc gầm thét, trong đôi mắt chớp động quang mang đỏ như máu.

Phảng phất đội ngũ trước mắt là đồ ăn ngon, trong đó một con Thực Tội Ba Lỗ càng là không kịp chờ đợi lao về phía Tô Mặc.

Tô Mặc không có né tránh, vận dụng khinh công trực tiếp nhảy lên giữa không trung, liên tiếp tung ba cước vào con quái vật đang lao tới, trực tiếp đá bay nó ra ngoài, đụng vào một con đồng bọn khác đang đứng quan chiến cách đó không xa.

Hai con Thực Tội Ba Lỗ bay ngược ra ngoài. "Vút!" Tô Mặc chưa cho bất luận kẻ nào thời gian phản ứng, một đạo tàn ảnh xẹt qua, trực tiếp đi tới bên cạnh con Thực Tội Ba Lỗ thứ ba.

Rút kiếm, vung kiếm, động tác liền mạch lưu loát, như nước chảy mây trôi.

Trong nháy mắt, thi thủ phân ly. "Hống!" Nhìn thấy đồng bạn của mình chết, hai con Thực Tội Ba Lỗ ngã xuống đất nhao nhao gầm thét.

Một con trực tiếp nhắm vào hạ bàn của Tô Mặc mà công tới, con còn lại cũng vung cái móng vuốt sắc bén, đánh về phía đầu Tô Mặc.

Tô Mặc mỉm cười: "Xem ra cũng không ngốc lắm, lại còn biết đánh phối hợp!" Ngay tại lúc hai con Thực Tội Ba Lỗ sắp cận thân, Tô Mặc nhướng mày, Thanh Long huyết mạch trên người bỗng nhiên bộc phát. "Oanh!" Hai con quái vật sắp cận thân trong nháy mắt dừng lại, vẻ mặt kinh sợ nhìn Tô Mặc.

Tô Mặc thừa cơ hội này, dưới chân sử xuất khinh công, nhảy lên

đạp lên người con Thực Tội Ba Lỗ đang tấn công hạ bàn, sau đó chém nhanh hai kiếm vào con đang tấn công phần đầu.

Chỉ thấy hai đạo kiếm quang xẹt qua, cánh tay và đầu lâu của con quái vật kia lần lượt rơi xuống. "Hống!" Nhìn thấy lại thêm một đồng bạn bị giết, con Thực Tội Ba Lỗ dưới chân Tô Mặc gầm thét, không ngừng giãy dụa muốn đứng lên đập chết Tô Mặc.

Cảm nhận được sự rục rịch dưới chân, Tô Mặc lại sao có thể cho nó cơ hội này, nắm Xích Tiêu kiếm hung hăng đâm xuống đầu nó.

Chương 105

"Phập!" Cột máu phun ra, con Thực Tội Ba Lỗ thứ ba ngã trên mặt đất.

Trong vòng ngắn ngủi một phút, ba con Thực Tội Ba Lỗ lại đều bị Tô Mặc xử lý.

Bên cạnh Minh thúc, A Hương, Peter Hoàng đều nhìn đến ngây người.

Tô Mặc rút Xích Tiêu kiếm từ trong đầu quái vật ra, theo thói quen vẩy vẩy.

Máu không dính lưỡi đao, Xích Tiêu kiếm trong nháy mắt trở về nguyên dạng.

Trương Doanh Xuyên giơ ngón tay cái lên, tán thán nói: "Tô tiểu ca, trâu bò!" 【 Đinh...

Chúc mừng ký chủ hoàn thành lựa chọn khen thưởng, ban thưởng Tam Thốn Đinh cùng loại với của Ngô Lão Cẩu... 】 【 Đinh, bởi vì Tam Thốn Đinh là vật sống, không thể tồn tại trong hệ thống không gian, hệ thống đã ném nó ở ngoài Luân Hồi miếu... 】 Nghe được thanh âm bên trong, Tô Mặc liền biết phó bản Luân Hồi miếu đã hoàn thành. "Đi thôi..." Tô Mặc nói, "Nơi này đã không có gì đáng xem..." Hàn Thục Na hận không thể sớm rời khỏi nơi này, giờ phút này nghe được lời Tô Mặc, lập tức nói: "Đi đi đi, chúng ta vẫn là ra bên ngoài đi, bí mật Cổ Cách Ngân Nhãn còn chưa giải khai đâu..." Minh thúc nghĩ nghĩ, cảm giác Hàn Thục Na nói cũng đúng, dù sao Cổ Cách Ngân Nhãn quan hệ đến Thủy Tinh thi mà lão mong nhớ ngày đêm. "Đi!" Minh thúc tranh thủ thời gian rời đi, đám người Tô Mặc phụ trách bọc hậu.

Ra khỏi cửa sắt, Tô Mặc trong tình huống mọi người không chú ý, đem tượng phật vàng bạc ngoài cửa sắt cũng thu vào hệ thống không gian của mình.

Làm xong những việc này, Tô Mặc còn ra vẻ nói: "Mọi người tận lượng cách xa mấy cái cột kia một chút, nơi này không an toàn!" Đám người liên tục gật đầu.

Bên trong miếu vũ.

Mọi người nhìn Cổ Cách Ngân Nhãn trong bức phù điêu bên trên.

Minh thúc cũng lấy ra quyển kinh cổ tạng đạt được từ viện bảo tàng nước ngoài.

Lạt ma A Khắc nhìn phù điêu nói: "Các loại thần thú thiên thần đầy màu sắc trên bích họa này chính là chìa khoá giải đọc tấm bản đồ này, bọn chúng đều chỉ hướng vị trí địa lý tương ứng!

Có tọa độ, lại dùng bản đồ trên kinh quyển đối chiếu, mặc dù không thể tinh chuẩn như Phân Kim Định Huyệt, nhưng cũng có thể tính ra khu vực đại khái..." "Khu vực?" Minh thúc nghi hoặc nói. "Khu vực nào?" Minh thúc mở quyển kinh cổ tạng ra, trải phẳng đưa tới trước mặt lạt ma A Khắc hỏi.

Lão Hồ, Shirley Dương, Trương Doanh Xuyên nhao nhao vây lại.

Lão Hồ nói: "Phong thủy học thăng long lưu truyền tới nay cho rằng tổ của thiên hạ long mạch là Côn Luân.

Cái này cùng phong thủy Mật tông Tạng địa có sự khác biệt rất lớn.

Nhưng quy căn kết đế, bản chất vẫn là không sai biệt lắm...

Trong phong thủy Mật tông, hình dung núi Côn Luân là đất Phượng Hoàng, hai đại sơn mạch còn lại phân biệt là đất Khổng

Tước và đất Đại Bàng." Minh thúc nhìn kinh quyển nói: "Tòa Cửu Tầng Yêu Lâu quan trọng nhất của Ma quốc nằm ở Phượng Hoàng thần cung.

Trong kinh quyển hình dung cung Phượng Hoàng là ba phiến núi non... do bốn loại bảo thạch của thiên giới là vàng, bạc, thủy tinh, lưu ly tích tụ mà thành, sườn núi phân ra bốn tòa núi tuyết phân biệt đại biểu cho bốn vị thủ hộ thần của Ma quốc!" Thiết Bổng lạt ma A Khắc gật đầu: "Nếu như núi Côn Luân được hình dung là Phượng Hoàng, vậy nhất định là phù hợp với trường thi ca ngợi vũ huân của Chế Địch Bảo Châu Đại Vương.

Như vậy vị trí Phượng Hoàng thần cung dựa theo miêu tả trong thơ, là ở khu vực giao hội Thanh - Tạng tại cửa núi Kara Mir." Lão Hồ gật đầu, nói: "Nơi bốn đỉnh núi vây quanh, trong Thanh Ô phong thủy gọi là 'Thù Mâu'.

Trong Tầm Long Quyết gọi là 'Long Đỉnh', có thể coi là xương sống của thiên địa, Long Vương thủy phát nguyên từ đất này, hình thế thập phần hiếm thấy!" Đám người thảo luận một hồi sôi nổi, ẩn ước ở giữa đã xúc cập đến địa điểm cuối cùng là thành Ác La Hải.

Nhưng tâm tư của Tô Mặc lại không ở nơi này, hắn nhìn quanh bốn phía, lại không thấy sinh vật nào khác tồn tại. "Gâu gâu gâu..." Ngay tại lúc Tô Mặc trăm mối vẫn không có cách giải, một con chó Tạng nhỏ từ ngoài phòng chạy vào.

Tốc độ của nó nhanh đến mức như một tia chớp, trong nháy mắt liền chạy đến dưới chân Tô Mặc, thân mật cọ cọ gót chân hắn, một bộ dáng lấy lòng. "Ai?" Bàn Tử kinh ngạc nói: "Nơi này sao còn có một con chó nhỏ?" Lúc này, tất cả mọi người trong đội ngũ đều bị con chó nhỏ cỡ tấc vuông này hấp dẫn ánh mắt.

Thiết Bổng lạt ma A Khắc nhìn thoáng qua, nói: "Đây là chó Tạng

địa -- Tạng Hoàng, chó Tạng đất rất nhiều, cũng chẳng có gì lạ, chỉ là..." Nói nói, A Khắc cũng mê mang, "Nó không nên xuất hiện ở nơi này...

Nơi hẻo lánh như thế này, con chó nhỏ này làm sao sống sót?" Ngay cả người bản địa như A Khắc cũng không rõ nguyên do, đám người ngoại lai như Lão Hồ tự nhiên cũng không ai trả lời được nghi hoặc của ông ấy.

Tô Mặc cúi thấp người xuống, ôm con chó nhỏ lên, càng xem càng thích. "Con chó này cũng quá nhỏ đi..." Bàn Tử phàn nàn nói: "Cái này làm Bàn gia nhớ tới loại chó bỏ túi mấy nhà phú quý ở Yến Kinh hay nuôi, bộ dạng tuy đẹp mắt, bất quá bọn chúng cũng sống không thọ..." "Grừ ~" Tam Thốn Đinh giống như là nghe hiểu được lời Bàn Tử, quay đầu, hai mắt trừng lớn, nhe răng trợn mắt, trừng trừng nhìn Bàn Tử. "....." Bàn Tử có chút ngoài ý muốn, "Chó này có thể nghe hiểu lời tôi?" Tam Thốn Đinh liếc mắt một cái, vẻ mặt ghét bỏ nhìn Bàn Tử. "Mẹ kiếp!" Bàn Tử hét lớn, "Con chó này thành tinh rồi, nó đang ghét bỏ Bàn gia...

Con chó chết bầm này đang ghét bỏ Bàn gia ta..." Đám người cũng là tấm tắc lấy làm kỳ lạ nhìn một màn này.

Tạng địa quả nhiên mẹ nó quỷ dị!

Ngay cả con chó bé tí tẹo cũng có thể nghe hiểu tiếng người! "Được rồi..." Tô Mặc giảng hòa, "Con chó này khá thần kỳ, cứ để nó đi theo chúng ta đi..." Trong nguyên tác, Tam Thốn Đinh quanh năm đều được Cẩu Ngũ Gia cất trong tay áo mang theo bên người, một khi Tam Thốn Đinh cảm giác được nguy hiểm ngoại giới, liền sẽ lập tức ở trong tay áo cảnh báo chủ nhân.

Không chỉ có như thế, sức chiến đấu của chó này cũng mạnh mẽ vô cùng! "Sau này gọi mày là Tiểu Thốn Đinh đi..." Nói xong, Tô Mặc

đặt con chó nhỏ lên vai mình.

Tiểu Thốn Đinh liếm liếm lỗ tai Tô Mặc, liên liên gật đầu, giống như vô cùng thích cái tên này. "Hiss...

A!" Ngay lúc này, Minh thúc ôm ngực, ngồi xổm trên mặt đất.

Thấy thế, Hàn Thục Na cùng Peter Hoàng vội vàng chạy tới: "Lão Lôi, ông không sao chứ?" Minh thúc khoát tay với mọi người: "Phản ứng cao nguyên, không cần lo lắng..." Thấy sắc mặt Minh thúc vàng như nến, giống như sắp hư thoát, Tô Mặc im lặng, thầm nghĩ: "Thế này mà còn không sao?

Không cho đi cứ đòi đi, một đống tuổi rồi còn đòi cậy mạnh!" Mặc dù nội tâm cực kỳ cạn lời và phản cảm, bất quá Tô Mặc vẫn nhắc nhở: "Vẫn là đi thôi, còn ở lại chỗ này e là sẽ xảy ra án mạng..." Tô Mặc quay đầu nhìn về phía A Khắc: "Vị trí Phượng Hoàng thần cung đã xác định chưa?" "Ân!" A Khắc gật đầu, "Ngay tại chỗ giao giới Tạng - Thanh, khu vực phụ cận núi Kara Mir..." "Vậy là được rồi..." Tô Mặc gật đầu, "Đã có kết quả, nơi đây không nên ở lâu, tranh thủ thời gian rời đi thôi..." Minh thúc sắc mặt trắng bệch, hữu khí vô lực nói: "Được...

Chúng ta đi!" Peter Hoàng cõng Minh thúc rời đi Luân Hồi miếu, Tô Mặc để Lão Hồ, Bàn Tử thu dọn thi thể A Đông một chút, Thiết Bổng lạt ma A Khắc làm cho hắn một trận pháp sự, sau đó đám người vội vàng rời đi, chạy tới thị trấn phụ cận.

Chương 106

...

Mấy ngày sau, tại biên giới Thanh - Tạng, Thiết Bổng lạt ma A Khắc tiễn biệt đám người, cũng đích thân quàng một cái khăn Ha-đa lên vai Lão Hồ: "Lần này phân biệt, tôi tất sẽ ở trước mặt Bồ Tát ngày ngày cầu nguyện cho các vị!" Lão Hồ trên mặt có chút không nỡ, phải biết bây giờ Thiết Bổng lạt ma đã hơn sáu mươi tuổi, khoảng cách lần trước bọn họ gặp mặt cũng đã hơn mười mấy năm, lần này từ biệt, thật không biết khi nào có thể gặp lại.

Nếu như không phải vì cái trớ chú Quỷ Động chết tiệt này, Lão Hồ cũng muốn ở lại với A Khắc thêm mấy ngày. "A Khắc!" Lão Hồ vẻ mặt nghiêm túc nói, "Nếu như lần này tôi có thể còn sống trở về, nhất định lại đến thăm ông..." A Khắc toét miệng cười, Lão Hồ gắt gao ôm A Khắc một cái. "Đi!" Lão Hồ vỗ vỗ vai A Khắc, "Cố gắng bảo trọng thân thể..." Mặc dù chia tay Thiết Bổng lạt ma A Khắc, bất quá biết mọi người muốn đi Kara Mir, Thiết Bổng lạt ma lại vì mọi người đề cử một vị dân du mục tên là Thử Cát.

Lão Hồ đều thân thiết xưng hô anh ta là "Sơ Nhất", bởi vì Thử Cát trong tiếng Hán chính là ý nghĩa 'Sơ Nhất'.

Người này chưa đến bốn mươi tuổi, điển hình là hán tử Khang Ba, bề ngoài tinh minh già dặn, anh ta cũng là người duy nhất ở dải đất này từng đi vào Kara Mir.

Một đoàn người cưỡi bò Tây Tạng, trước tiên xuyên qua khu không người.

Đi mấy ngày trong khu không người, mọi người càng đi càng cảm giác không đúng.

Nguyên bản khu không người ít ai lui tới lại dần dần xuất hiện không ít xương trắng.

Mặc dù đa số đều là của động vật, thế nhưng xương trắng âm u vẫn khiến Minh thúc, Hàn Thục Na bọn người trong lòng run sợ.

Sơ Nhất giống như nhìn ra nghi hoặc trên mặt mọi người, giải thích nói: "Phía trước chính là Tàng Cốt Câu (khe chứa xương), hàng năm đều có lượng lớn trâu vàng, dê rừng, bò Tây Tạng chạy đến nơi đây tự sát, phía dưới chất đống bạch cốt như núi, Tàng Cốt Câu bởi vậy mà đắc danh!" "Lượng lớn dã thú dã lại ở chỗ này tự sát?" Bàn Tử vẻ mặt hồ nghi, theo bản năng nhìn con chó nhỏ trên vai Tô Mặc, "Tô tiểu ca, con chó Tạng nhỏ này đừng đến Tàng Cốt Câu lại luẩn quẩn trong lòng đấy nhé..." "Gâu ~" Tiểu Thốn Đinh đứng trên vai Tô Mặc, trừng mắt nhìn Bàn Tử, bộ dáng vừa hung vừa sữa. "Ha ha..." Tô Mặc một bên cười to, một bên an ủi con chó nhỏ trên vai, "Tiểu Thốn Đinh sẽ không tự sát đâu..." Thông qua mấy ngày quan sát, Tô Mặc phát hiện Tiểu Thốn Đinh nhà mình cực kỳ thông tuệ, có thể xưng cực phẩm trong loài chó, Border Collie so với nó cũng chỉ là một đứa trẻ con. "Đi thôi..." Sơ Nhất chủ động nói, "Trời cũng không còn sớm, chúng ta phải tận khả năng xuyên qua Tàng Cốt Câu..." Đám người gật đầu, sau đó đi theo sau lưng Sơ Nhất.

Đội ngũ không bao lâu liền đi vào trong Tàng Cốt Câu.

Chỉ thấy trong khe đâu đâu cũng có đá vụn cỏ dại, bên trong càng là có vô số hài cốt động vật.

Nhiều nhất chính là một ít sừng trâu và sừng sơn dương, những thứ này ngàn năm không mục nát.

Đám người đi ước chừng một phần tư lộ trình.

Lúc này, màn đêm đã buông xuống!

Mọi người vẫn không có tìm được địa phương thích hợp để cắm trại, những con bò Tây Tạng trong đội ngũ đã bắt đầu có chút nôn nóng.

Thám hiểm đội vì an toàn, đành phải tìm mấy cây khô tập trung một chỗ dừng bước dựng lều vải.

Đám người vây quanh đống lửa ăn cơm uống rượu, hướng đạo Sơ Nhất hào sảng kể cho mọi người nghe truyền thuyết dân gian Tạng địa. "Mọi người có phát hiện, hài cốt dã thú bên trong Tàng Cốt Câu này có chút đặc biệt không?" Shirley Dương nhìn thi hài nơi này, trong lòng không khỏi dấy lên một tia cảm giác nơi này không bình thường.

Bàn Tử nhìn thoáng qua nói, không cho là đúng: "Đặc biệt?

Không có gì đặc biệt a?" Shirley Dương lắc đầu, nói: "Những cái sừng trâu, sừng dê, đầu gấu và xương tàn kia nhìn qua niên đại cách nay gần nhất cũng phải có hai ba trăm năm rồi.

Nếu như thật giống trong truyền thuyết, vì sao mấy năm gần đây không còn có dã thú nhảy vào trong khe tự sát nữa?" "....." Lời của Shirley Dương khiến tất cả mọi người trong đội ngũ trầm tư. "....." Trầm mặc một lát, Lão Hồ nếm thử nói: "Truyền thuyết thời cổ lưu truyền tới nay, khả năng chỉ giữ lại cái bóng của một vài chân tướng, cũng không thể coi là chuyện thật mà đối đãi...

Những dã thú nhảy núi tìm chết kia, khả năng là bị bầy sói bao vây.

Cũng có thể là bởi vì dụ hoặc của một vài nhân tố tự nhiên, những chuyện kia mặc dù không thể tưởng tượng nổi, nhưng xác thực là tồn tại ở đời..." Không thể không nói, Lão Hồ thật sự là bất luận lúc nào cũng có thể làm được lý tính phân tích sự tình.

Đây cũng là nguyên nhân Tô Mặc thưởng thức Lão Hồ nhất.

Khả năng cũng chính là bởi vì như thế, trong nguyên tác Lão Hồ mới có thể mang theo bộ ba Mô Kim vào sinh ra tử, nhiều lần tìm được đường sống trong cõi chết!

Tô Mặc nói: "Lão Hồ và lão Trương gia truyền nửa quyển Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, bên trong cũng từng nhắc tới kết cấu bố cục của Cửu Tầng Yêu Tháp Tạng địa..." Vừa nói, Tô Mặc vừa ném cho Tiểu Thốn Đinh một khúc xương, để nó phụ trách cảnh giới.

Tiểu Thốn Đinh gật đầu, hân nhiên lĩnh mệnh, giống như một chiến sĩ nhỏ sắp xuất chinh, ngẩng đầu, bước đi thong thả, đi đến một bên.

Nhìn thấy một màn này, đám người ách nhiên thất tiếu.

Tô Mặc tiếp tục nói: "Trong Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thuật có ghi chép, loại mộ táng hình thức Yêu Tháp kia, nhất định có hai cái khe tuẫn táng hình rồng quy mô tương đồng làm bạn, có lẽ dưới chân chúng ta chính là một trong số đó.

Ma quốc dư nghiệt, khả năng cũng từng ở chỗ này cử hành qua tế tự không muốn người biết!" Nói xong, Tô Mặc chỉ về phía cọc gỗ khô còn một nửa cách đó không xa: "Trên đó có một cái mặt quỷ đầu người ba mắt thập phần mơ hồ, ít nhất cũng là lưu lại từ mấy trăm năm trước, đều sắp phong hóa sạch sẽ rồi..." Lão Hồ cũng gật đầu, nói: "Không sai, tôi từ lúc tiến vào Tàng Cốt Câu đến nay, đã nhìn thấy mấy chỗ ký hiệu đồ đằng tương tự...

Chuyện này đối với chúng ta mà nói hẳn là một tin tức tốt, nói rõ chúng ta khoảng cách Phượng Hoàng thần cung đã không xa." "Gâu gâu ~" Lúc này, Tiểu Thốn Đinh đang phụ trách cảnh giới ở một bên đột nhiên kêu to lên, "Gâu gâu gâu!" Tô Mặc mở ra Hoàng Kim Đồng nhìn theo tiếng kêu, ngẩng đầu liền thấy được cách đó không xa có

mấy con sói đói.

Tô Mặc nhìn Tiểu Thốn Đinh, có chút ngoài ý muốn: "Nhóc con khứu giác còn rất mẫn cảm..." Tô Mặc nhắc nhở đám người: "Mọi người cẩn thận, sói đến rồi." Sơ Nhất, Lão Hồ, Trương Doanh Xuyên lập tức bưng súng săn lên đề phòng.

Chỉ thấy mấy con sói đói đứng ngoài mấy trăm mét, khoảng cách này nếu là ban ngày còn tốt, nhưng bây giờ là buổi tối, đối với nhắm bắn có ảnh hưởng rất lớn.

Dưới bóng đêm!

Đám người chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy con mắt lục oánh oánh và thể hình mơ hồ của lũ sói!

Sơ Nhất kéo chốt súng săn, giơ súng lên chuẩn bị xạ kích.

Lão Hồ vội vàng nói: "Đám sói này là muốn thăm dò hỏa lực của chúng ta, khẳng định không chỉ có mấy con này, đánh chết bọn chúng vô dụng, hơn nữa còn sẽ chọc giận bầy sói sau lưng bọn chúng!" Lúc này, nơi xa đột nhiên xuất hiện một cái bóng trắng, lông tóc run rẩy trong dạ không, thân hình kiện tráng như một con trâu vàng. "Lang Vương!" Lão Hồ kinh đạo, "Bạch Mao Lang Vương!

Mười mấy năm trước, tôi cùng nó đụng mặt vài lần, không chiếm được chút tiện nghi nào, không nghĩ tới nó vậy mà còn sống!" "Keng!" Tô Mặc rút Xích Tiêu kiếm ra, thản nhiên nói: "Chỉ là một con sói trắng mà thôi, giết nó, trở về làm cho em gái tôi cái thảm lông sói trắng..." "Gâu gâu gâu..." Tiểu Thốn Đinh cọ cọ ống quần Tô Mặc.

Tô Mặc sững sờ, cúi đầu xuống, có chút không dám tin: "Lang Vương để cho mày?" Tiểu Thốn Đinh gật đầu.

Bàn Tử đụng đụng khuỷu tay Lão Hồ: "Lão Hồ, Bạch Mao Lang Vương khiến ông cảm thấy khủng bố kia, Tiểu Thốn Đinh đã chủ

động xin đi giết giặc kìa!" Lão Hồ: "....." Hồ Bát Nhất liếc mắt nhìn Bàn Tử, phảng phất đang nói: Ý của cậu là tôi còn không bằng con chó sao.

Cũng may Bạch Mao Lang Vương chỉ là nhìn chằm chằm mọi người một lúc, không bao lâu liền mang theo mấy con sói đói quay người rời đi.

Tô Mặc nhướng mày, vừa định nói cái gì, chỉ thấy bầu trời phía trước sáng lên một đạo bạch quang vụ mông mông.

Ánh sáng chớp động chập chờn.

Chương 107

Đạo quang mang kỳ dị này vừa vặn vây quanh đỉnh núi tuyết, trong nháy mắt tựa hồ sinh ra thần thánh quang mang như nhật nguyệt tương ủng, hòa hợp đồng huy.

Lão Hồ khiếp sợ nói: "Đây là Tiên quang, tôi rất lâu trước kia liền nghe nói qua, nhưng chưa từng thấy qua, truyền thuyết Tiên quang này chỉ có người hữu duyên mới có thể nhìn thấy!" Đám người bị chấn hám không thôi.

Shirley Dương phổ cập khoa học nói: "Vừa rồi kia là hiện tượng phóng điện đồng bộ sinh ra trong tầng mây, mây tụ dưới núi tuyết qua đi, ban đêm sẽ sinh ra loại hiện tượng này!" "....." Lão Hồ khóe miệng giật giật, bị Shirley Dương dội gáo nước lạnh.

Tô Mặc nội tâm khẽ động, sau đó bấm ngón tay tính toán, thân tâm đại chấn, một ngụm muộn khí trong ngực suýt chút nữa không lên được. "Khụ khụ..." Phảng phất là đụng chạm đến vật cấm kỵ gì đó, Tô Mặc kịch liệt ho khan.

Bàn Tử nghi hoặc nói: "Tô tiểu ca?" Tô Mặc lẩm bẩm nói: "Vậy mà dính dáng đến Tạng địa Chuyển Thế Phật Tôn!" "Chuyển Thế Phật Tôn?" Nghe được lời Tô Mặc, Sơ Nhất ngẩn ra, "Chúng tôi nhưng là đã hồi lâu không có đản sinh Chuyển Thế Phật Tôn..." Tô Mặc sắc mặt túc mục: "Đời trước còn chưa chết, làm sao có thể sẽ đản sinh đời mới!" Sơ Nhất trừng to mắt, một bộ biểu tình gặp quỷ.

Tô Mặc lầm bầm lầu bầu nói: "Tiểu Ca a Tiểu Ca, không nghĩ tới cậu tại Tạng địa cũng có danh tiếng lớn như vậy!" Lão Hồ cũng là vẻ mặt hồ nghi: "Tô tiểu ca, không thể nào, tôi lúc còn trẻ liền nghe mấy vị lạt ma thượng sư râu trắng nhắc tới tại thế Phật Tôn, theo lý

thuyết, người này sớm nên viên tịch, ngài ấy..." Thấy Tô Mặc lắc đầu, thanh âm Lão Hồ im bặt mà dừng.

Tô Mặc nói: "Người còn sống..." Trương Nhật Sơn đều còn sống, thân là Trương gia hệ huyết mạch Trương Khởi Linh tự nhiên cũng còn sống.

Lão Hồ nói: "Cái Tạng địa này thật là gặp quỷ!" Tô Mặc lắc đầu, biết giờ phút này không phải lúc nói cái này: "Đi, rời khỏi Tàng Cốt Câu, chúng ta cách mục đích đã rất gần, mọi người vất vả một chút, đến chỗ kế tiếp rồi nghỉ ngơi..." "Được!" Trong Tàng Cốt Câu bạch cốt trắng xoá, bên ngoài bầy sói rình mò, mọi người cũng biết nơi này không phải địa phương tốt gì, thu thập hành lý một chút, tiếp tục đi đường.

Rừng rậm núi tuyết, mênh mông vô tế, bầu trời cũng biến thành màu xám trắng.

Sơ Nhất để mọi người dừng lại trước, chỉ vào thác băng kia, nói: "Phía trước có khối băng bản, vừa vặn là ở dưới thác băng, trên thác băng là một tòa chủ phong núi tuyết!

Các vị muốn tìm nơi bốn tòa núi tuyết vây quanh, phía trước chính là nó rồi, tôi lúc đi lên hái thuốc tận mắt nhìn thấy qua, nơi này vừa vặn có bốn ngọn tuyết phong cự hình vây quanh!" Nghe được lời Sơ Nhất, Lão Hồ thu hồi la bàn, nói: "Khí tượng nơi này không tầm thường, chỉ nhìn ngàn vạn tấn tuyết đọng trên đại tuyết sơn này, liền khiến người ta tâm sinh hàn ý!

May mà dải rừng kẹp giữa sông băng rất rộng, vòng qua thác băng, từ trong rừng rậm xuyên hành mà vào, chỉ cần không ra cái gì quá lớn ngoài ý muốn thì sẽ không gây ra tuyết lở!" Tô Mặc gật đầu: "Tận cùng rừng rậm là một phiến sông băng cao thấp phập phồng, hải bạt bỗng nhiên lên cao, sông băng ở trên đường tuyết, nhìn bộ dạng tại

mấy ngàn mấy vạn năm trước, nơi này không phải hồ băng trên núi cao thì chính là một khối bồn địa núi cao..." Lão Hồ cười cười: "Bốn phía quả nhiên có bốn tòa tuyết phong quy mô tương cận, cao ngất.

Đây chính là xương sống của thiên địa - Long Hạng (gáy rồng), Yêu Tháp cung phụng tà thần rất có thể liền đông kết ở trong phiến sông băng này!" Nghe hai người đối thoại, Minh thúc trong nháy mắt kích động lên: "Cuối cùng đã tới.

Cuối cùng đã tới, cuối cùng đã tới!" Nghĩ đến Thủy Tinh thi ngàn năm ngay tại phụ cận mình, Minh thúc kích động đến không thể tự kềm chế.

Bàn Tử cười nói: "Vậy còn chờ gì nữa, chúng ta đi thôi!" Đám người nhìn thấy mục tiêu, người nào người nấy đều phấn chấn tinh thần, không kịp chờ đợi đi nhanh về phía trước, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, muốn mau chóng tìm tới Cửu Tầng Yêu Lâu.

Băng ở đây trơn trượt dị thường, đều như mặt gương. "A!" Một tiếng kêu thảm thiết truyền đến.

Peter Hoàng vẫn luôn ở miền Nam, loại địa phương băng thiên tuyết địa này chưa từng tới bao giờ, đi hơi nhanh liền trượt ngã mấy cái lộn nhào, ngã đến mức xương đuôi hắn đều muốn nứt!

Tô Mặc bất đắc dĩ đành phải để Sơ Nhất và Bàn Tử đỡ hắn đi.

Nhóm người Minh thúc này đúng là tới cản trở, ngay cả bảo tiêu thân thủ mạnh mẽ cũng thành ra cái dạng này. "Không đúng!" Đám người vừa chuẩn bị tiếp tục xuất phát, Lão Hồ đếm lại quân số xong, trực tiếp chạy tới, đối với Tô Mặc nói: "Tô tiểu ca, thiếu mất một người, là Hàn Thục Na!" Tô Mặc: "....." Khá lắm, toàn viên cản trở.

Minh thúc bị Tô Mặc nhìn cũng thực sự ngại ngùng, liền chuyển ánh mắt sang một bên, không dám cùng Tô Mặc đối thị.

Lão Hồ nói: "Trên sông băng này toàn là khe băng và đấu băng, phễu băng, nếu thật rơi vào thì phiền toái!" 【 Đinh!

Hệ thống thanh âm vang lên.

Chúc mừng ký chủ xúc phát điều kiện lựa chọn đặc thù... 】 Điều kiện lựa chọn đặc thù?

Tô Mặc sững sờ, thầm nghĩ: "Có bao nhiêu đặc thù?" 【 Lựa chọn 1: Tìm kiếm Hàn Thục Na, ban thưởng sức mạnh Tiểu Thốn Đinh vĩnh cửu tính tăng ích 150%... 】 【 Lựa chọn 2: Dựa theo kịch tình phát triển tiếp, ban thưởng trí tuệ vĩnh cửu tính tăng ích 200%... 】 【 Lựa chọn 3: Vì Hàn Thục Na nghịch thiên cải mệnh, ban thưởng Tiểu Thốn Đinh 30 năm tuổi thọ! 】 "....." Hóa ra mấy cái ban thưởng này đều là của Tiểu Thốn Đinh a!

Quả nhiên đủ "đặc thù".

Tiểu Thốn Đinh "Vút" một tiếng xuất hiện tại trên vai Tô Mặc, nó thân mật liếm liếm lỗ tai Tô Mặc, một bộ dáng lấy lòng. "Đồ quỷ nhỏ..." Tô Mặc cười cười, "Mũi mày cũng đủ thính...

Mày muốn trí tuệ, hay là muốn sức mạnh?" Tô Mặc tuy đang đặt câu hỏi, nhưng lại không cho Tiểu Thốn Đinh chút thời gian suy nghĩ nào, lập tức lại nói: "Cái gì sức mạnh với trí tuệ, sống lâu mới là vương đạo!" Tiểu Thốn Đinh nghiêng đầu, tựa hồ còn chưa nghe hiểu lời Tô Mặc lắm.

Tô Mặc cười cười, tầm mắt dời khỏi Tiểu Thốn Đinh: "Lão Hồ, Bàn Tử, tìm Hàn Thục Na, không thể để bà ta chết ở chỗ này..." Trong nguyên tác, Hàn Thục Na sẽ bị Vô Lượng Nghiệp Hỏa thiêu chết, đã lựa chọn muốn vì Hàn Thục Na nghịch thiên cải mệnh, Tô Mặc sẽ không để bà ta chết ở chỗ này.

Nghe được lời Tô Mặc, đám người tản ra đường cũ trở về bắt đầu

tìm kiếm.

Tìm kiếm hồi lâu, ước chừng nửa giờ sau, đám người lúc này mới phát hiện một cái lỗ băng bị giẫm vỡ.

Lão Hồ vội vàng dùng đèn pin chiếu vào bên trong, hang băng này sâu cỡ bảy tám mét.

Hàn Thục Na đang rơi ở bên trong, hôn mê bất tỉnh. "Hàn Thục Na!" "Thục Na!" "Chị Hàn!" Đám người thấp giọng hô hoán, nhưng phía dưới cũng không có bất kỳ phản ứng nào. "Ai nha, cái này... cái này làm sao bây giờ, sao lại thành ra thế này!" Minh thúc thấy vợ sống chết không rõ ở bên dưới, gấp đến độ xoay quanh.

Lão Hồ an ủi: "Ngài cũng đừng quá lo lắng.

Cũng may nơi này cũng không tính là quá sâu, còn mặc đồ bảo hộ đầy đủ, tối đa cũng chỉ là lúc rơi xuống bị hoảng sợ quá độ, sau đó ngất đi thôi, đi xuống kéo bà ấy lên là được.

Sẽ không có việc gì!" Nói xong Lão Hồ liền thu thập dây thừng, chuẩn bị đi xuống. "Chờ một chút!" Chỉ thấy Shirley Dương lấy ra một cây gậy phát sáng, ném xuống dưới.

Bạch quang sáng lên, chiếu sáng bốn vách tường hang động.

Đám người nhìn xuống một cái, nhao nhao kinh hô một tiếng "A!". "Vãi!" Chỉ thấy trong vách băng phía dưới phong ấn rất nhiều người chết mặc cổ y cổ quan.

Chương 108

Bọn họ đều bảo trì tư thế đứng thẳng cúi đầu, vây thành một vòng tròn.

Bọn họ giống như đều còn sống, đang cúi đầu nhìn chằm chằm Hàn Thục Na hôn mê bất tỉnh.

Tràng diện cực kỳ quỷ dị.

Shirley Dương nói: "Xem ra cái lỗ thủng này cũng không phải sản phẩm của đại tự nhiên.

Thi thể phong ấn trong vách băng đều bày ra một tư thế thần bí, đứng thẳng cúi đầu nhìn xuống phía dưới chếch sang một bên!" Lão Hồ tâm thiện, không nhìn nổi có người chết ở chỗ này: "Đừng nghị luận nữa, phải mau chóng đi xuống cứu Hàn Thục Na lên.

Mặc kệ thấy thế nào, cái hang băng này đều lộ ra tà khí rất nặng.

Tuyệt không phải đất lành!" Tô Mặc gật đầu, nói: "Đi thôi, xuống trước xem một chút." Đám người vội vàng thả dây thừng xuống.

Tô Mặc ôm Tiểu Thốn Đinh từ trên vai mình xuống, sau đó trực tiếp nắm lấy dây thừng trượt xuống.

Lão Hồ bọn người tuy đi theo Tô Mặc luyện khinh công một thời gian, nhưng thực lực dù sao kém xa Tô Mặc, hai tay nắm lấy dây thừng, từ từ rơi xuống.

Tô Mặc, Lão Hồ, Bàn Tử không lo được nhìn người chết trong vách băng bốn phía, tranh thủ thời gian xem xét thương thế của Hàn Thục Na trước.

Trên thân thể không có ngoại thương rõ ràng, chính là trên mặt bị băng cứa vài đạo vết xước nông, người cũng chỉ là ngất đi.

Lão Hồ vỗ vỗ Hàn Thục Na: "Tỉnh tỉnh!" "Hắt xì!" Hàn Thục Na lập tức hắt hơi một cái, chậm rãi tỉnh táo lại.

Lão Hồ hỏi: "Có bị thương không?" Hàn Thục Na lắc đầu.

Thấy Hàn Thục Na bình yên vô sự, Tô Mặc thở dài một hơi, bắt đầu nghiên cứu cổ thi chung quanh.

Lão Hồ cũng tới bên cạnh Tô Mặc, nhìn thi thể, to gan suy đoán nói: "Những thi thể này khả năng đều là lúc còn sống bị đông cứng trong vách băng, bởi vậy cái nào cũng sinh động như thật.

Bên trong một tầng sát một tầng đứng chật ních, rất khó tính toán số lượng, nhưng có thể trông thấy cũng không dưới mấy chục cỗ..." Lão Hồ nói xong, Shirley Dương liền buộc dây thừng cho Hàn Thục Na, để Minh thúc bọn người ở phía trên kéo bà ta lên.

Trương Doanh Xuyên nói: "Trước đó nghe A Khắc nói qua, Luân Hồi Tông là Ma quốc dư nghiệt, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, nơi này hẳn là mộ huyệt của giáo chủ Luân Hồi Tông!" Shirley Dương nói: "Rất có thể, sông băng chôn giấu Yêu Tháp nhất định là thánh địa trong mắt tín đồ Luân Hồi Tông đời sau, các đời tông chủ tín đồ sau khi chết, đại khái cũng đều táng tại nơi này.

Cái lỗ băng này chính là một trong số đó." Tô Mặc gật đầu: "Có đạo lý, những người xung quanh này hẳn đều là tín đồ bồi táng!" Lão Hồ kiến nghị nói: "Dưới sông băng còn vây quanh Cửu Tầng Yêu Lâu, còn không biết có bao nhiêu mộ táng trong hang băng như thế này, không ngại thì đem thi thể giáo chủ dưới băng này đào lên, nhìn xem trong vật bồi táng của hắn có tin tức gì...

Thân là Ma quốc dư nghiệt, tôi tin tưởng, nơi này nhất định cất giấu thứ chúng ta không biết, hoặc hứa bên trong liền có ghi chép liên quan đến trớ chú đốm đỏ!" Nghe Lão Hồ kiến nghị, Bàn Tử, Shirley Dương hai mắt tỏa sáng.

Bọn họ không quan tâm Thủy Tinh thi gì đó, bất quá nếu có ghi chép liên quan đến trớ chú mắt đỏ, bất kỳ manh mối nào bọn họ cũng sẽ không bỏ qua.

Tô Mặc gật đầu: "Được!" Mấy người thương lượng xong xuôi, từ trong lỗ băng bò lại lên trên.

Minh thúc nhìn thấy mấy người Tô Mặc bò lên, vội vàng vây lại.

Minh thúc nóng nảy hỏi: "Phía dưới có cái gì?" Tô Mặc thành thật trả lời: "Phía dưới khắp nơi đều là cổ thi, chúng tôi quyết định khai quật thi thể Luân Hồi tông chủ trước, dựa vào đó để suy đoán cũng xác định vị trí cụ thể của Yêu Tháp!" Minh thúc đại hỉ: "Được a, Tô lão đệ, tôi nhớ cậu từng nói cậu không có hứng thú với thi thể mà..." Tô Mặc cười cười: "Tôi không tranh thi thể với ông, ông yên tâm đi..." Nụ cười trên mặt Minh thúc càng đậm: "Tốt tốt tốt, tôi tin tưởng Tô lão đệ..." Lão Hồ nhìn về phía Bàn Tử: "Bàn Tử, chuẩn bị công cụ!" "Được rồi!" Bàn Tử lấy ra xẻng Lạc Dương cùng các loại công cụ trộm mộ. ...

Bởi vì muốn khai quật phần mộ Luân Hồi tông chủ, đám người tại chỗ dựng lên lều vải.

Tô Mặc lo lắng đội ngũ Minh thúc lại cản trở, bởi vậy liền để Minh thúc và Hàn Thục Na, A Hương phụ trách ẩm thực cho thám hiểm đội.

Do Peter Hoàng và hướng đạo Sơ Nhất, Tiểu Thốn Đinh phụ trách cảnh giới, phòng ngừa bầy sói tới đánh lén.

Tô Mặc thì mang theo Lão Hồ, Bàn Tử, Shirley Dương và Trương Doanh Xuyên sau khi ăn cơm xong, liền chuẩn bị xuống hang băng đảo đấu trộm mộ.

Lúc này, trong rừng rậm phía xa truyền đến từng trận tiếng sói

hoang gào thét.

Đám người biết, Bạch Mao Lang Vương bắt đầu triệu tập bầy sói, bọn chúng coi nhóm người mình là con mồi.

Tô Mặc nhắc nhở Sơ Nhất, Peter Hoàng: "Các người ở phía trên nhất định phải chú ý cảnh giới, cẩn thận bầy sói đánh lén!" Tiểu Thốn Đinh nằm rạp trên mặt đất, vẻ mặt ngạo kiều, biểu thị chính mình chưa từng để đám sói con này ở trong lòng. "Ha ha ha..." Tô Mặc cười to một tiếng, mang theo Lão Hồ, Bàn Tử, Shirley Dương, Trương Doanh Xuyên liền lại xuống hang băng.

Minh thúc lấy ra gần một nửa đèn huỳnh quang treo ở phía trên để chiếu sáng.

Lão cũng là lão thủ buôn bán cổ thi, nhìn thấy dưới tầng băng có cỗ thi thể tư thế quỷ dị như thế, cũng là lòng hiếu kỳ nổi lên.

Nghĩ thầm nói không chừng nơi này có lẽ có thể đào ra một cỗ thi thể giá trị không thua gì Thủy Tinh thi, thế là lão và Hàn Thục Na ở phía trên vây xem.

Phía dưới, trong hang băng.

Bàn Tử trước tiên thắp một cây nến mỡ bò ở góc đông nam, sau đó đem nước gừng sống đổ vào một cái bình phun áp suất, đối với mặt băng phun mấy cái.

Tiếp theo cần làm chỉ là từ từ chờ nước gừng thẩm thấu vào.

Gừng sống là khắc tinh của băng cứng, vạn năm huyền băng đều có thể giải quyết dễ dàng.

Thi thể phong ấn trong bốn phía vách băng đều cúi đầu chăm chú nhìn Bàn Tử đang muốn đào mở mặt băng.

Giống như là một đám người xem náo nhiệt đang vây quanh mấy

người, không nói một lời lãnh nhãn nhìn chằm chằm.

Shirley Dương tựa hồ nhìn ra trong lòng Bàn Tử đang run sợ, an ủi nói: "Luân Hồi Tông giữ lại rất nhiều tà giáo truyền thống của Ma quốc.

Trong thi thiên thuyết xướng về Anh Hùng Vương, Ma quốc là một quốc gia sùng bái vực sâu và hang động.

Người bồi táng bốn phía làm da tư thế nhìn xuống vực sâu, cái này đại khái có quan hệ với tín ngưỡng tôn giáo của bọn họ, không cần chuyện bé xé ra to..." Tô Mặc nhìn nước gừng dung nhập vào tầng băng, không kìm được lắc đầu: "Quá chậm..." "A?" Trương Doanh Xuyên, Lão Hồ mấy người không hiểu rõ lời Tô Mặc lắm. "Tránh ra!" Tô Mặc giơ nắm đấm lên, toàn thân lực đạo ngưng tụ, một quyền với sức mạnh siêu nhân loại cao tới 150 oanh kích mà ra. "Răng rắc!" Một khe hở sinh ra, ngay sau đó, tầng băng thật dày bắt đầu băng liệt. "Ào ào" một tiếng vang thật lớn, tầng băng trượt xuống một đống.

Mấy người kinh đến mắt trợn tròn mồm há.

Tô Mặc vẻ mặt nhẹ nhõm: "Dọn dẹp vụn băng, gia tăng tốc độ!" Trương Doanh Xuyên, Lão Hồ liên liên gật đầu, cúi người bắt đầu dọn dẹp vụn băng. "Ai..." Trương Doanh Xuyên mấy người đào lấy đào lấy, một cỗ thi thể xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Chương 109

Cỗ thi thể này nhìn cũng cảm thấy tương đối dọa người.

Thân là Mô Kim Hiệu Úy, Lão Hồ quay đầu nhìn thoáng qua cây nến, đang cháy bình thường, xem ra không có vấn đề gì.

Lúc này mới trầm trụ khí quan sát thi thể lộ ra dưới băng.

Cỗ thi thể này thập phần cự đại, toàn thân đều là màu trắng.

Hắn không phải loại thi biến mọc lông trắng kia, mà giống như toàn thân nổi lên một tầng vết chai dày cứng màu trắng.

Có mấy chỗ vỏ chai trắng tróc ra, lộ ra quang mang kim sắc bên trong, tựa hồ bên trong toàn là vàng!

Thi thể hai tay ôm đầu gối, cuộn mình thành một đoàn.

Thấy thế, Shirley Dương nói: "Cái này khả năng cũng có quan hệ với giáo chỉ của Luân Hồi Tông, sau khi tử vong sẽ tiến hành chuyển sinh, cho nên đem người chết bày thành tư thái hài nhi trở lại trong mẫu thai..." Minh thúc ở phía trên cũng nhìn thấy rõ ràng, không khỏi kinh thán nói: "Oa tắc, đây là Tuyết Sơn mộc nãi y...

Không được rồi, không được rồi.

Cỗ Tuyết Sơn Kim Thân mộc nãi y này giá trị hơn một trăm vạn a.

Chỉ bất quá niên đại quá gần...

Nếu là lâu hơn một chút, so với Băng Xuyên Thủy Tinh thi cũng không kém bao nhiêu..." Lời của Minh thúc, người ở dưới cũng nghe rõ ràng.

Lão Hồ ngẩng đầu đối với Minh thúc hỏi: "Cái gì là Tuyết Sơn Kim Thân mộc nãi y?" Đối với mấy thứ thi cốt cổ đổng này, đám

người Tô Mặc, Lão Hồ đều là người ngoài nghề, so với Minh thúc, Hàn Thục Na, bọn họ chính là một đám trẻ con đang đi nhà trẻ. "Chờ chút, tôi ở đây nhìn không rõ lắm, tôi xuống đây..." Minh thúc vì nhìn rõ ràng hơn một chút, liền cầm kính lúp rón rén cũng xuống tới trong hang băng.

Đi đến bên cạnh thi thể, Minh thúc cầm kính lúp nhìn nửa ngày, đưa tay sờ sờ lên vỏ chai màu trắng trên thi thể, nói: "Sẽ không sai, đây tuyệt đối là Tuyết Sơn Kim Thân mộc nãi y!

Tuyết Sơn mộc nãi y này phương thức chế tạo cực kỳ rườm rà, trước tiên bỏ vào thạch quan ướp muối thả ba tháng...

Sau đó... lại..." Minh thúc lải nhải nói bảy tám phút, đám người đều nghe đến ngây người, lần đầu thấy ướp một con người mà cũng phiền toái như vậy.

Nhìn biểu tình đưa mắt nhìn nhau của mấy người, Minh thúc liền biết đám này chính là một lũ gà mờ, căn bản cũng không hiểu ảo diệu trong đó.

Minh thúc lập tức lại nói: "Chúng ta động thủ đem Tuyết Sơn mộc nãi y chuyển lên đi!" Lão Hồ mấy người nguyên bản chính là muốn xem xét một chút nơi này có manh mối về trớ chú mắt đỏ hay không, tự nhiên sẽ không cự tuyệt.

Nhưng vừa mới động thủ, mọi người lúc này mới phát hiện, căn bản là không cách nào di động.

Thi thể đã cùng tầng băng phía dưới đông thành một thể, cực kỳ rắn chắc.

Mọi người dùng đèn pin chiếu vào chỗ sâu, dưới băng tựa hồ có rất nhiều đồ vật, nhưng cách tầng băng nhìn không rõ lắm.

Sức mạnh của Tô Mặc ngược lại là có thể phá vỡ tầng băng,

nhưng Lão Hồ lo lắng như vậy sẽ phá hư thi thể, quay đầu nhìn về phía một bên: "Bàn Tử, tiếp tục phun nước gừng!" "Được rồi!" Bàn Tử lần nữa lấy ra bình phun, đem nước gừng phun lên tầng băng.

Chờ một hồi nước gừng đều thẩm thấu không sai biệt lắm, Lão Hồ trực tiếp cầm búa băng chuẩn bị đập xuống.

Tô Mặc trái tim bỗng nhiên nhảy một cái, cảm giác không ổn, đưa tay tranh thủ thời gian giữ chặt Lão Hồ: "Đừng động...

Có cơ quan!" Tô Mặc nhìn về phía Hàn Thục Na: "Tránh xa một chút!" Hàn Thục Na vừa nghe, vội vàng chạy thật xa.

Đám người phía dưới cũng nhao nhao lui lại, chỉ còn lại Lão Hồ và Tô Mặc ở chỗ này.

Tô Mặc gật đầu: "Đánh đi.

Có nguy hiểm tôi cứu anh!" "Được!" Lão Hồ run rẩy đáp một tiếng.

Vốn dĩ Lão Hồ còn không sợ, nhưng bị Tô Mặc nói như vậy trực tiếp lo lắng lên.

Hắn nhưng là biết nhãn quang Tô Mặc độc lạt, cái cơ quan này mười có tám chín là tồn tại.

Lão Hồ cắn răng, quyết tâm, trực tiếp đập một gậy xuống.

Quả nhiên, thuận theo tầng băng bị gậy gỗ xuyên qua, đột nhiên toát ra một đạo cột lửa màu lam thật dài khổng lồ.

Mang theo tiếng thét chói tai xuyên thủng màng nhĩ, trực tiếp từ chỗ sâu nhất trong hang băng vọt lên bầu trời.

Tô Mặc cũng ngay lập tức liền kéo Lão Hồ lui lại phía sau.

Đám người phía dưới, nhất là đám người phía trên Lão Hồ, đặc biệt là Hàn Thục Na, nhao nhao giật mình kêu lên.

Lão Hồ hơi đỡ hơn chút, có Tô Mặc ở đây, hắn mặc dù sợ hãi, nhưng cũng không lo lắng tính mạng an toàn của mình.

Hàn Thục Na nhìn thấy cột lửa màu lam khổng lồ, nhiệt độ cao như vậy, lại nghĩ tới vừa rồi nếu Tô Mặc không nhắc nhở mình, lúc này sợ là trực tiếp bị thiêu chết.

Nghĩ tới đây, Hàn Thục Na thập phần cảm kích Tô Mặc.

Đây là ơn cứu mạng a! 【 Đinh!

Hệ thống thanh âm vang lên, chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ lựa chọn, ban thưởng Tiểu Thốn Đinh 30 năm tuổi thọ! 】 Hệ thống thanh âm rơi xuống trong nháy mắt, Tiểu Thốn Đinh trên mặt đất giống như là sát giác được cái gì, run run thân thể, ngửa mặt lên trời trường khiếu: "Gâu gâu gâu!" Đám người không hiểu, bất quá bọn họ cũng chưa nghĩ nhiều, giờ phút này tiêu điểm chú ý của tất cả mọi người vẫn đang đặt ở ngọn lửa màu lam.

Trong tình huống như vậy, ai cũng không nghĩ tới, phía dưới cỗ Tuyết Sơn Kim Thân mộc nãi y này vậy mà có cạm bẫy cổ lão mà lại ngoan độc như thế.

Minh thúc, Bàn Tử bọn người nhao nhao lui đến góc hang băng, chỉ cảm thấy đầu lưỡi khô khốc, giống như lượng nước toàn thân đều đang bốc hơi kịch liệt!

Tiếng rít sắc nhọn do Vô Lượng Nghiệp Hỏa phun ra, ở trong hang băng chật hẹp cục súc nghe càng thêm kinh tâm động phách.

Đám người hiện tại cái gì cũng không làm được, chỉ có thể chờ ngọn quỷ hỏa này mau chóng tan hết.

Nếu như không có không khí mới mẻ đi vào, mọi người căn bản là chèo chống không được bao lâu.

Tại tràng cũng chỉ có Tô Mặc không vội.

Chương 110

Tô Mặc biết, cái cơ quan này ngoại trừ có thể hại chết Hàn Thục Na, đối với những người khác đều không có nguy hiểm.

Rất nhanh, tiếng rít của Vô Lượng nghiệp hỏa rốt cục dừng lại, mọi người nhìn nhau, đều không có bị thương.

Chỉ là Minh thúc bởi vì không mang mũ giáp leo núi, nhìn thấy Vô Lượng nghiệp hỏa quá sợ hãi, đầu đụng vào vách băng một cái, bất quá lão gia hỏa không có gì đáng ngại!

Cỗ kim thân mộc nãi y trong hang băng kia đã bị Vô Lượng nghiệp hỏa thiêu thành một đống than đen.

Đám người thở dài một hơi, hoãn một hồi lâu.

Bàn Tử vỗ vỗ lồng ngực, kêu lên: "Mẹ kiếp, thứ đồ chơi vừa rồi là cái gì a?" Shirley Dương nghĩ nghĩ, giải thích nói: "Vừa rồi cái kia hẳn là Vô Lượng Nghiệp Hỏa của Luân Hồi Tông, nghe nói là liệt hỏa có thể đem linh hồn đều thiêu thành tro tàn..." Đám người như hiểu như không gật đầu. "Kia là cái gì?" Bức tường băng bị hỏa diễm nung chảy phía sau có một cái hang băng lớn hơn, giờ phút này hiển hiện ra.

Đám người cẩn thận từng li từng tí dò xét, ở bên trong phát hiện một gian thạch thất băng thập phần bí ẩn.

Nhìn bộ dạng là dùng để tồn phóng khí vật bồi táng của tông chủ.

Chính trung ương bày biện một cái Linh Tháp ba tầng, tượng trưng cho Thiên Thượng, Địa Hạ, Nhân Gian.

Linh Tháp cao một mét rưỡi, đều là chế bằng vàng, bên trên khảm đầy các loại trân châu, chúng bảo nghiêm sức, hào quang chói mắt.

Bàn Tử vừa nhìn thấy Linh Tháp, liền hai mắt tỏa sáng nói: "Á đù,

kim quang xán lạn thế này.

Làm bằng vàng ròng hả?" Minh thúc nhìn Linh Tháp, trong nháy mắt xua tan tâm tình khó chịu vừa rồi, kích động nói: "Cái Linh Tháp này hẳn là không trân quý bằng Thủy Tinh thi vừa rồi, bất quá cũng đáng không ít tiền!" Tô Mặc bất đắc dĩ lắc đầu, nội tâm oán thầm, trong mắt người này quả nhiên cảm thấy thi thể là đắt nhất, thật sự là nhặt hạt vừng vứt dưa hấu!

Lão Hồ dưới sự ra hiệu của Tô Mặc cạy cửa tháp ra.

Linh Tháp tầng giữa có hơn mười cái hộp bảo hộ hộ thân tương tự như Giallo, cùng với san hô đỏ trắng, đá vân thạch mã não các loại trân bảo.

Phía dưới đại biểu tầng ngầm, đều là mấy thứ lương thực, lá trà, muối, quả khô, dược liệu các loại.

Tầng trên có một bộ y phục tơ vàng, cùng với điêu khắc lũ không.

Đám người nhìn thấy điêu khắc tất hội ở chỗ cao nhất của Linh Tháp, tương tự với bích họa Ngân Nhãn ở Luân Hồi miếu trong di tích Cổ Cách.

Tô Mặc nói: "Cái này hẳn là tương tự bích họa Ngân Nhãn, đều là điêu khắc mang tính chất bản đồ, dùng dị thú để biểu thị tọa độ phương vị, ở giữa thì có một nữ tử khỏa thân bán thấu minh.

Đó hẳn là Băng Xuyên thiên niên Thủy Tinh thi..." "Đâu đâu?

Ở đâu?

Thiên niên Thủy Tinh thi ở đâu?" Minh thúc vừa nghe đến thiên niên Thủy Tinh thi, trong nháy mắt không còn quan tâm vàng bạc trân châu bên ngoài nữa, vội vàng đi vào bên cạnh Tô Mặc, thuận theo tầm mắt Tô Mặc nhìn sang.

Quả nhiên, có một nữ tử khỏa thân bán thấu minh.

Minh thúc dám khẳng định, đây nhất định là Băng Xuyên thiên niên Thủy Tinh thi mà lão khổ sở muốn tìm kiếm. "Ha ha ha ha, tốt a, cái này bên trên có thể nhìn ra vị trí cụ thể của thiên niên Thủy Tinh thi không?" Minh thúc kích động không thôi.

Trước mặt thiên niên Thủy Tinh thi, những vật khác đối với Minh thúc mà nói đều chẳng thèm ngó tới.

Shirley Dương nói: "Từ vị trí bày biện của Linh Tháp bồi táng này, cùng với miêu tả trong sách cổ kinh quyển kia, Yêu Tháp cung phụng tà thần, cũng chính là thiên niên Thủy Tinh thi, ngay tại phía tây hang băng này, phạm vi không vượt quá ba mươi mét." Lão Hồ cũng nói: "Trên sông băng Long Đỉnh, ít nhất cũng có hàng trăm, thậm chí mấy trăm chỗ mộ huyệt của giáo chủ Luân Hồi giáo các đời.

Chúng ta phát hiện chỉ là một trong số đó...

Những mộ huyệt này đều là dựa theo tinh đồ của Mật tông sắp xếp, củng vệ Cửu Tầng Yêu Lâu của Ma quốc từ cổ di lưu lại, không cần tìm thêm nữa, có cái vật tham chiếu này, phối hợp ghi chép trong kinh quyển, ngày mai nhất định có thể tìm tới mục tiêu cuối cùng..." Minh thúc nghe được tin tức tốt dồn dập mà đến, vội vàng kích động nói với Tô Mặc: "Tô lão đệ, chúng ta thế nhưng là nói xong rồi đấy, thiên niên Thủy Tinh thi này thuộc về tôi, những vật khác tôi có thể đều không cần, tôi chỉ cần thiên niên Thủy Tinh thi!" Tô Mặc liếc mắt, chém đinh chặt sắt nói: "Yên tâm đi, tôi đối với thi thể người cổ đại không có hứng thú, tôi mà có hứng thú thì thi thể Tinh Tuyệt nữ vương đã bị tôi lấy ra bán rồi..." Nghe được Tô Mặc nói như vậy, Minh thúc rốt cục thở phào nhẹ nhõm.

Lão cũng có thể nhìn ra được Tô Mặc là xác thực không có hứng thú với thi thể.

Bất quá khi Minh thúc nghe được Tô Mặc ngay cả thi thể Tinh Tuyệt nữ vương đều không lấy ra, lập tức trong lòng kêu to đáng tiếc.

Kia là Tinh Tuyệt nữ vương a, tại bất kỳ viện bảo tàng nước ngoài nào cũng đều là đồ vật giá trị liên thành a!

Minh thúc bày ra một bộ dáng bảo vật bị long đong.

Trực tiếp làm Tô Mặc cạn lời, vội vàng nhìn về phía một bên, không thèm để ý tới Minh thúc nữa.

Trên vách tường gian băng thất này khắc rất nhiều hình tượng ác quỷ, xem ra tài bảo trong Linh Tháp đều chịu trớ chú.

Bất quá, Tô Mặc là người phương nào?

Sở hữu Thanh Long huyết mạch trấn áp khí vận phương Đông, tự nhiên sẽ không e ngại những vật này.

Tô Mặc nói: "Đi thôi, đi lên!" Đám người gật đầu, nắm lấy dây thừng bò lên trên, mà ngay tại lúc mọi người quay người, Tô Mặc trực tiếp đem Linh Tháp thu vào hệ thống không gian.

Chờ mọi người một lần nữa trở lại trên mặt đất, phát hiện bầu trời đã bay đầy tuyết lớn như lông ngỗng.

Đám người vừa uống mấy ngụm rượu Tạng làm ấm thân thể. "Gâu ~" Nơi xa, một con sói đói gào thét mà đến.

Tiểu Thốn Đinh đứng dậy, trừng mắt nhìn phía trước, Peter Hoàng cùng hướng đạo Sơ Nhất nhao nhao giơ súng lên.

Chỉ thấy trước mặt mọi người đứng một con sói có kích thước gấp đôi những con trước đó.

Con sói này toàn thân đều là màu trắng, vô cùng sưng vù, cho người ta một loại cảm giác không giống sói.

Bàn Tử kinh hô: "Gặp quỷ, đây là thứ đồ chơi gì?

Chẳng lẽ là Bạch Mao Lang Vương biến dị rồi?" Sơ Nhất quát: "Nhất định là bị Tuyết Di Lặc quấn lên rồi!" Lão Hồ tại Tạng địa nhiều năm, hôm nay cũng là lần đầu tiên nghe được cái tên này, lập tức hỏi: "Tuyết Di Lặc là cái gì?" Shirley Dương nói: "Mọi người chốc nữa hãy nói chuyện, giải quyết thứ này trước đã!" Tô Mặc ra lệnh: "Nổ súng, đuổi nó chạy." Tô Mặc nói chuyện, đám người đối với Tuyết Di Lặc bóp cò.

Đoàng đoàng đoàng đoàng đoàng!

Đạn đều đánh vào trên thân Tuyết Di Lặc, đáng tiếc không có hiệu quả gì. "Gâu gâu ~" Tiểu Thốn Đinh gầm thét một tiếng, nhe răng, lao về phía trước, hung hăng xé rách một miếng thịt máu chảy đầm đìa trên người Tuyết Di Lặc.

Cũng không biết con Tuyết Di Lặc này là bị đạn đánh đau, hay là bị Tiểu Thốn Đinh dọa sợ, xoay người liền bắt đầu bỏ chạy.

Chương 111

Lúc này ở bên ngoài.

Gió lạnh gào thét, bông tuyết loạn vũ.

Dạ sắc một mảnh mông lung.

Tầm nhìn của mọi người rất thấp.

Tuyết Di Lặc lúc chạy cũng chỉ có một cái hình dáng, như ẩn như hiện, không bao lâu, nó liền biến mất trước mắt mọi người.

Tô Mặc mở ra Hoàng Kim Đồng, rút Xích Tiêu kiếm, đi theo vết máu, theo sát phía sau.

Tốc độ Tiểu Thốn Đinh tuy xa xa không bằng Tô Mặc, nhưng cũng là vượt xa người thường.

Tức tiện là Lão Hồ và Bàn Tử đều không đuổi kịp.

Truy kích mấy trăm mét sau, chỉ thấy cái bóng trắng to lớn kia bỗng nhiên trầm xuống phía dưới, cứ thế biến mất trên tuyết nguyên.

Tô Mặc theo sát tới, phát hiện nơi này có một cái hang băng rất sâu.

Không bao lâu, Tiểu Thốn Đinh cùng Lão Hồ, Trương Doanh Xuyên cũng đuổi tới.

Vừa vặn lúc này, Tô Mặc thu hồi Hoàng Kim La Bàn, nói: "Phía dưới chính là Cửu Tầng Yêu Tháp!" Tô Mặc nói thẳng: "Bên dưới chính là Cửu Tầng Yêu Tháp, con Tuyết Di Lặc kia coi như đã dẫn đường cho chúng ta!" "Bên dưới chính là Cửu Tầng Yêu Tháp?" Ánh mắt Lão Hồ lóe lên, quay sang nhìn Sơ Nhất đang đi tới: "Rốt cuộc Tuyết Di Lặc là thứ gì?

Sao lại thoắt ẩn thoắt hiện như vậy?" Sơ Nhất giải thích: "Trong dân gian Tây Tạng lưu truyền một truyền thuyết cổ xưa trên núi tuyết.

Mỗi khi đêm xuống, sẽ có một loại yêu quái sống dưới lớp băng tụ tập lại, bắt đầu cướp đoạt những thi thể mới chết chưa lâu..." "Chúng chui vào quần áo của thi thể hoặc lớp da lông của động vật.

Cơ thể sẽ biến thành màu trắng, nếu tiếp tục vồ cắn người hay gia súc sống thì sẽ càng ngày càng lớn.

Sau đó sẽ vì tiêu hao năng lượng mà teo nhỏ lại..." "Nếu trong hai ba ngày không ăn được người hay gia súc, chúng sẽ tan ra, chui xuống sông băng ẩn nấp, cho đến khi tìm được thi thể mới.

Loại này thích chui vào khe tuyết và hố băng..." "Hơn bảy trăm năm trước, từng có thời gian chúng gây ra đại họa, người và gia súc chết vô số...

Trong kinh quyển của chùa có một bộ truyện về Đại sư Chí Tôn Tông Ba Tháp Ba, có ghi chép rất chi tiết về việc này!" Trương Doanh Xuyên vẻ mặt kinh ngạc: "Không ngờ trên đời còn có sinh vật như vậy tồn tại..." Lão Hồ lẩm bẩm: "Hóa ra Tuyết Di Lặc không phải là một con, mà là một đám rất nhiều thứ tụ tập lại với nhau!" Sơ Nhất gật đầu: "Đúng vậy, lúc nhiều nhất thì trên một thi thể sẽ có mười mấy con phụ thân, chúng hấp thu huyết nhục trong thi thể, trở nên béo tốt, trông như từng tảng mỡ...

Nếu phụ thân lên người, thì nhìn từ xa sẽ giống như một người tuyết béo tròn, chính vì vậy người địa phương mới gọi nó là Tuyết Di Lặc...

Tuyết Di Lặc đã rất lâu không xuất hiện, nhiều người cũng dần quên lãng rồi..." Tô Mặc than: "Tàng địa quả nhiên là một vùng đất thần kỳ!" Thấy tuyết rơi càng lúc càng lớn, Tô Mặc lắc đầu: "Được rồi, hôm nay đến đây thôi, ngày mai chúng ta sẽ thám hiểm Cửu Tầng

Yêu Tháp!

Tối nay mọi người tranh thủ thời gian nghỉ ngơi cho tốt, vẫn như trước, luân phiên đứng gác!" Nói xong, để lại Lão Hồ và Sơ Nhất tiếp tục cảnh giới, những người khác đều tranh thủ đi nghỉ ngơi.

Nửa đêm bình an vô sự, tương đối yên ổn, cũng không có yêu ma quỷ quái nào đến tập kích doanh trại.

Tám chín giờ sáng, tuyết rơi nhỏ dần, tinh thần mọi người khôi phục khá tốt, ăn xong bữa sáng, Tô Mặc liền tổ chức mọi người bắt đầu tiến vào Cửu Tầng Yêu Tháp.

Tô Mặc dùng bạo lực phá băng, mọi người cùng nhau dọn dẹp băng vụn, đào lớp băng ra.

Người đông tay nhanh, công cụ đầy đủ, chưa đến nửa tiếng đã đào được tầng thứ nhất của Yêu Tháp!

Để đề phòng dưới lớp băng này có Vô Lượng Nghiệp Hỏa hoặc cơ quan tương tự, mọi người đã chuẩn bị đầy đủ.

Nhưng ngoài dự đoán, tầng thứ nhất Yêu Tháp chẳng có gì cả.

Vào bên trong xem xét, nó giống như một căn phòng thấp bé cấu tạo từ vách đất, chủ yếu dùng màu đen và đất nện màu trắng tro.

Ở tầng này chỉ có một bàn băng khổng lồ đặt trên mặt đất.

Bàn băng mỏng mà trong suốt, bề mặt khắc một thần tượng.

Shirley Dương nhìn kỹ, thần tượng đó là hình tượng võ tướng thân người đầu sói, mình khoác chiến giáp.

Đầu sói màu trắng, áo giáp màu bạc, hình tượng này dường như đã gặp ở đâu đó.

Đang suy tư thì đám Minh Thúc cũng lục tục xuống tháp.

Tô Mặc nhìn bàn băng, nói: "Đập nó đi!" "Được thôi!" Bàn Tử và Sơ Nhất cầm cuốc chim chuẩn bị đập.

Minh Thúc vừa xuống tới, thấy mọi người chuẩn bị hành động, ánh đèn đều tụ lại trên mặt bàn, vừa thấy hình tượng thân người đầu sói, sắc mặt ông ta đột nhiên biến đổi.

Ông ta vội vàng lấy cuốn kinh thư của Luân Hồi Tông ra, chỉ vào ma thần đầu sói trên bàn băng nói: "Khối đá thủy tinh sông băng này không thể phá hoại, bên trong có lời nguyền của Bạch Lang Yêu Nô Ma Quốc, hễ đập vỡ là lời nguyền sẽ thoát ra!" Lão Hồ có chút không tin.

Trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật của hắn có giảng giải về bố cục Cửu Tầng Yêu Tháp.

Lão Hồ trước đó đã suy đoán, tầng này không thể có cơ quan gì.

Cái đĩa tròn thủy tinh này chắc là một loại trang trí tháp táng gọi là "Linh Cái", nơi tiếp giáp mỗi tầng đều có.

Nhưng thấy bộ dạng thần thần bí bí của Minh Thúc, lại liên tưởng đến những sự kiện quỷ dị xảy ra thời gian qua, Lão Hồ do dự.

Trương Doanh Xuyên cũng quen thuộc Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, nhìn Lão Hồ một cái, rồi quay sang nhìn Tô Mặc, dường như đang đợi Tô Mặc quyết định.

Tô Mặc trầm giọng nói: "Đập!

Bất kể là lời nguyền hay cơ quan, hôm nay Tô gia ta muốn xem Cửu Tầng Yêu Tháp này thiêng đến mức nào!" Bàn Tử và Sơ Nhất nghe Tô Mặc nói vậy, tiến lên nện "binh binh bang bang".

Chỉ vài cái đã đập vỡ bàn thủy tinh thành vô số mảnh vụn.

Đám Minh Thúc nhìn thấy, không tự chủ được lùi lại vài bước.

Shirley Dương tiến lên kiểm tra một hồi, nói với mọi người: "Lôi tiên sinh nói cũng không sai.

Có điều bàn thủy tinh ở tầng đáy này là giả, bàn thủy tinh thực sự có lời nguyền nằm ở nơi sâu nhất!

Trong trường thi (thi ca dài) của Chế Địch Bảo Châu Đại Vương nói về việc hành quân đánh dẹp cũng có nhắc đến, Yêu Nô Bạch Lang Vương màu bạc, tên là Thủy Tinh Tự Tại Sơn!

Nó được thờ phụng bên cạnh tà thần dưới đáy tháp, một khi có người tiếp cận, đại quân yêu lang sẽ từ trên trời giáng xuống, thôn tính kẻ xâm nhập!" Sơ Nhất gật đầu, phụ họa: "Lang thần Thủy Tinh Tự Tại Sơn là yêu nô của Ma Quốc, trong hệ thống thần thoại sớm nhất của Tây Tạng cũng có truyền thuyết liên quan.

Thủy Tinh Tự Tại Sơn lúc còn sống cũng là một con sói trắng khổng lồ, là tổ tiên của tất cả sói đói ở Côn Luân.

Chương 112

Nhưng danh hiệu này là sau khi chết mới có...

Truyền thuyết kể rằng sau khi bị Liên Hoa Sinh Đại Sư giết chết, thi thể nó hóa thành một khối đá thủy tinh băng sơn khổng lồ, nên mới được gọi là Thủy Tinh Tự Tại Sơn..." Shirley Dương nói: "Không sai, trong khối Thủy Tinh Tự Tại Sơn do thi thể Bạch Lang Yêu Nô hóa thành này, chôn giấu lời nguyền ác độc của vong hồn yêu nô, bất kỳ ai vọng tưởng tiếp cận đều sẽ chết không có chỗ chôn.

Ma Quốc là dân tộc sùng bái vực sâu và hang động, băng xuyên thủy tinh thi tượng trưng cho tà thần chắc chắn nằm ở tầng đáy cùng của Yêu Tháp.

Khi đào đến nơi sâu nhất, nhất định phải cẩn thận, đừng làm hỏng Thủy Tinh Tự Tại Sơn kẻo rước họa vào thân..." Shirley Dương trịnh trọng nhắc nhở mọi người.

Nhắc đến lời nguyền, nói thật người khác có thể không cảm thấy gì, nhưng Shirley Dương, Lão Hồ và Bàn Tử chắc chắn có chút chột dạ và sợ hãi.

Dù sao bọn họ đến đây chính là để giải trừ lời nguyền, đừng để lời nguyền Mắt Đỏ chưa giải được lại dính thêm cái nữa thì khỏi sống luôn!

Mọi người cẩn thận đào mở tầng thứ hai, nơi này không có người chết bồi táng, chỉ là một đống đầu trâu chất thành núi.

So với chiếc xe linh tháp xa xỉ bồi táng cho giáo chủ Luân Hồi Tông trong động băng trước đó, bên trong Cửu Tầng Yêu Tháp lại chẳng có gì cả.

Không khỏi khiến mọi người thất vọng!

Bàn Tử phàn nàn: "Cái Cửu Tầng Yêu Tháp này không phải nói là mai táng công chúa Ma Quốc sao?

Sao lại nghèo thế này?

Đã mấy tầng rồi mà một chút đồ tùy táng cũng không có..." Shirley Dương nhắc nhở: "Bàn Tử, đừng quên chúng ta đến đây làm gì?" Minh Thúc nghe vậy tưởng ý Shirley Dương là giúp ông ta tìm Thiên Niên Thủy Tinh Thi.

Nhưng Bàn Tử tự nhiên hiểu rõ, Shirley Dương đang nhắc nhở hắn việc giải trừ lời nguyền là quan trọng nhất. "Hừ!" Bàn Tử không cam lòng hừ lạnh một tiếng, rồi tiếp tục khai quật xuống dưới.

Tầng tiếp theo là cờ quỷ không chữ có hình sao, vẫn chẳng thu hoạch được gì.

Mọi người kiên nhẫn đào thẳng đến tầng thứ tám.

Chỉ thấy mười chín thi thể nam giới cao lớn, đều giữ tư thế ngồi, vây quanh một vòng.

Do Yêu Tháp này luôn bị sông băng cổ đại phong ấn nên những thi thể này trông không khác gì người sống.

Chỉ là khuôn mặt đen sì khác thường, trang phục lại càng kỳ lạ.

Lão Hồ nhìn thi thể cổ, hỏi: "Tô tiểu ca, cậu có thấy trang phục của mấy cái xác này chúng ta đã gặp ở đâu rồi không..." Tô Mặc gật đầu: "Ở mộ Hiến Vương!" "Đúng rồi..." Bàn Tử vỗ trán, ký ức lập tức ùa về: "Nói mới nhớ, chẳng phải là đã thấy trong Thiên Cung Hiến Vương sao?" Shirley Dương nhìn những thi thể đang ngồi thiền này, nói: "Những người này có thể là tư tế, hộ pháp tự nguyện tuẫn táng sau khi Băng Xuyên Thủy Tinh Thi nhập táng, cẩn thận tầng này có mai phục!" Lúc này mọi người đều không dám lơ là.

Dù sao Cửu Tầng Yêu Tháp bị mọi người đào từng tầng một, thực sự quá thuận lợi.

Mà càng như vậy càng khiến mọi người cảm thấy tầng này ẩn chứa họa ngầm.

Kể cả Tô Mặc cũng không dám chủ quan!

Nếu hỏi Tô Mặc đã gặp con "Tống tử" (cương thi) nào lợi hại nhất, thì tự nhiên là hai tồn tại ở mộ táng quân chủ Ma Quốc trong Cửu Tầng Yêu Lâu lúc đi tìm cuốn sổ tay của cha Shirley Dương.

Đó là hai kẻ mà ngay cả kiếm Xích Tiêu cũng không chém thủng phòng ngự được.

Tuyệt đối là đại Tống tử!

Đừng thấy lúc đó đánh đơn giản, nếu Tô Mặc không có huyết mạch Thanh Long, lần đó tám phần mười là không đi ra được.

Lão Hồ nói: "Dù sao nước gừng sống của chúng ta còn rất nhiều.

Bàn Tử, cậu giữ lại một ít dự phòng, còn lại phun hết lên người mấy cái xác cổ này!" "Ok!" Bàn Tử gật đầu, vội vàng làm theo lời Lão Hồ, thuận tiện còn pha thêm không ít nước, tưới đẫm cả tầng thứ tám.

Tô Mặc, Lão Hồ và Shirley Dương thấy hành động của Bàn Tử cũng không ngăn cản, cẩn thận vẫn hơn.

Không lâu sau, Bàn Tử đã làm xong việc một cách gọn gàng, cả tầng tám ướt sũng.

Thấy vậy mọi người mới yên tâm tiếp tục khai quật.

Thước gấp đen, xà beng, cuốc băng đều được tung ra, cạy mở tấm ván gỗ đen sì, bên dưới lộ ra một không gian hình vuông, cũng được cấu trúc bằng gỗ, đất và đá.

Shirley Dương ném liên tiếp bảy tám que phát sáng xuống dưới, không gian này mới hơi sáng lên.

Mọi người ghé vào miệng hố quan sát tình hình bên dưới.

Minh Thúc thấy vậy, vội vàng chen từ phía sau lên trước nhìn xuống.

Nhìn hồi lâu, lòng Minh Thúc lạnh đi một nửa, dưới đó làm gì có thi thể tà thần nào.

Tầng đáy cùng chỉ có hai khối cầu thủy tinh tròn kích thước tương đương, một trắng một xanh, đặt trên đài đá, bị que phát sáng chiếu vào thì lấp lánh rực rỡ.

Có thể thấy bên trên có tinh đồ hình thành tự nhiên, ngoài ra không còn thứ gì khác.

Hai khối tinh thể thiên nhiên này rõ ràng không thể là Băng Xuyên Thủy Tinh Thi, cũng không phải là Thủy Tinh Tự Tại Sơn chứa lời nguyền.

Minh Thúc gào lên phẫn nộ: "Sao có thể!

Sao có thể chứ!

Sao lại không có Thiên Niên Thủy Tinh Thi?" Minh Thúc đặt hết hy vọng vào Thiên Niên Thủy Tinh Thi, bất chấp nguy hiểm đến Tàng địa tìm kiếm.

Giờ thấy nơi sâu nhất của tháp chín tầng lại không có nó, lập tức tâm như tro tàn, ngồi phịch xuống đất.

Hai hàng nước mắt lặng lẽ chảy ra.

A Hương bị dọa sợ, ôm chặt lấy cánh tay Hàn Thục Na bên cạnh.

Hàn Thục Na thấy Minh Thúc như vậy cũng không khỏi thở dài.

Bàn Tử lần đầu tiên thấy Minh Thúc như thế, phảng phật như mất hết động lực sống.

Bàn Tử tuy mồm mép nhưng tốt bụng, vội an ủi: "Tuy không tìm thấy chính chủ, nhưng hai món hàng kia trông cũng đáng giá khối tiền, lần này cũng không tính là tay không ra về!" Tô Mặc nói: "Đừng khóc nữa.

Thiên Niên Thủy Tinh Thi ở ngay bên dưới.

Chương 113

Có điều bên dưới rất nguy hiểm, mọi người chuẩn bị cho tốt." Lão Hồ cũng nói với Minh Thúc: "Đúng vậy, không gian tầng dưới quá tối, chúng ta đứng đây nhìn khó tránh khỏi sơ sót, vẫn phải xuống xem mới xác định được.

Băng Xuyên Thủy Tinh Thi có lẽ giấu ở chỗ nào đó." Nói rồi, Lão Hồ vỗ vai Minh Thúc: "Đã đến rồi thì cứ an tâm, không lật tung đáy lên thì chưa tính là xong..." Minh Thúc thực sự không ngờ mấy người Tô Mặc lại an ủi mình vào lúc này.

Trong lòng không khỏi thấy hổ thẹn.

Xem ra trước giờ mình luôn lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.

Minh Thúc cảm kích nhìn Tô Mặc, Lão Hồ và Bàn Tử.

Mọi người thu dọn công cụ, lục tục xuống địa điểm tháp cơ (nền tháp) sâu nhất.

Loại mộ tháp này không giống phật tháp hay địa cung trong chùa, chỗ này hẳn đã là tầng cuối cùng.

Lão Hồ và Trương Doanh Xuyên dời hai khối cầu thủy tinh xanh trắng đi, lập tức phát hiện đài đá này có thể di chuyển.

Điều này chứng tỏ nơi đây có cơ quan.

Lão Hồ nói: "Đài đá này có thể di chuyển, Thiên Niên Thủy Tinh Thi chắc chắn ở bên dưới." Minh Thúc nghe vậy lập tức căng thẳng nhìn chằm chằm đài đá.

Bàn Tử tiến lên, một mình đẩy đài đá sang một bên, bên dưới có một hố đất đóng băng rất nông.

Bên trong có một tảng đá thủy tinh rất mỏng và lớn.

Trên mặt thủy tinh có những đường vân thiên nhiên dày đặc như sóng nước, khắc hình một thần tướng đầu sói thân người.

Diện mục hung ác dữ tợn, đầu đội mũ trụ trắng, mình mặc ngân giáp bạch bào, tay cầm trường mâu tua bạc.

Thần tướng tạo dáng tư thế nhảy xuống từ trên không, lẫm liệt sinh phong!

Shirley Dương vừa nhìn đã lộ vẻ kinh hãi, vội vàng nhắc nhở: "Đừng động lung tung, đây chính là Thủy Tinh Tự Tại Sơn chứa lời nguyền yêu nô.

Tuy không biết lời nguyền trong truyền thuyết rốt cuộc là gì... nhưng vân sóng trong đá thủy tinh vô cùng kỳ lạ, dường như bị khóa ở bên trong.

Tảng thủy tinh này mà nứt ra, cả ngọn núi tuyết Long Đỉnh và sông băng đều có nguy cơ sụp đổ..." Mọi người nghe Shirley Dương nói, mặt mũi nghệch ra.

Huyền bí thế sao?

Thấy mọi người không tin, Shirley Dương giải thích tiếp: "Những vân sóng hình vảy cá dày đặc trong khối Thủy Tinh Tự Tại Sơn này có thể là một loại sóng âm đặc thù tích tụ bên trong.

Đá thủy tinh này vừa vỡ, lập tức sẽ gây ra tuyết lở quy mô lớn...

Ngoài ra, tư thế của Bạch Lang Yêu Nô cũng nói lên tất cả, mang theo sức mạnh hủy diệt màu trắng giáng xuống từ trên trời, điều này cũng phù hợp với miêu tả về cảnh tuyết lở trong thần thoại cổ!" Đám Bàn Tử, Minh Thúc chưa từng trải qua tuyết lở nên không biết cảnh tượng đó có ý nghĩa gì.

Nhưng là người bản địa, hướng đạo Sơ Nhất biết tin có thể xảy ra tuyết lở, cơ bắp trên mặt không tự chủ được mà căng cứng.

Ở Karamir, tuyết lở rất thường gặp.

Có khi giữa ban ngày ban mặt, ở ngoài núi sẽ nghe thấy tiếng sấm rền vang vọng không dứt nơi chân trời, đó chính là tiếng tuyết lở trong núi.

Từ xưa đến nay, không biết đã có bao nhiêu người và gia súc bị cơn giận dữ màu trắng của thần linh nuốt chửng.

Người sống dưới chân núi tuyết trời sinh đã có lòng kính sợ phức tạp đối với sự cuồng bạo và thần thánh của tuyết lở!

Lão Hồ cũng nhớ lại trận tuyết lở lớn gặp phải khi mới nhập ngũ, sức mạnh hủy diệt như sóng dữ màu trắng đó đến nay vẫn khiến hắn nhớ như in.

Nhìn Lang Thần trên Thủy Tinh Tự Tại Sơn, Lão Hồ lẩm bẩm: "Cái này mẹ nó quả thực là một quả bom hẹn giờ a!" Bàn Tử hỏi Lão Hồ: "Sao thế?" Lão Hồ nội tâm vô cùng căng thẳng: "Tuyết lở quá nguy hiểm, bình thường rất khó có người sống sót qua tuyết lở, cho nên cái Thủy Tinh Tự Tại Sơn kia chính là bom hẹn giờ!" Minh Thúc cầm đèn pin soi vào thi thể thủy tinh bên dưới. "Thịch!" Một âm thanh vi tế vang lên.

Minh Thúc kinh hãi kêu: "Sống!

Là đồ sống!

Còn... còn đang động đậy!" Vừa hét, Minh Thúc vừa nhìn về phía Tô Mặc: "Tô lão đệ, bảo bối trấn thi, nhanh nhanh nhanh... lấy ra..." Tô Mặc đảo mắt, chẳng buồn để ý đến Minh Thúc.

Đùa à!

Ở đây có bốn Mô Kim Hiệu Úy, một Phát Khâu Trung Lang Tướng, có thể gọi là bài tẩy "Hai Phác + Tứ Quý 2", thiên hồ khai cục (bài mở màn cực đẹp), cần gì bảo bối trấn thi nữa!

Coi thường ai thế?

Đây chẳng phải là vả vào mặt bọn họ sao!

Tuy nhiên, nghe Minh Thúc nói thứ dưới lớp thủy tinh là đồ sống, còn động đậy được, mọi người lại lần nữa căng thẳng.

Thi thể chết cả ngàn năm lại là đồ sống?

Huyền bí thế sao?

Nhớ lại đủ chuyện xảy ra ở Tàng địa, trong lòng mọi người càng thêm không chắc chắn.

Mọi người cắn răng, kiên trì nhìn vào thứ bên trong Thủy Tinh Tự Tại Sơn lần nữa. "A!" Bàn Tử kinh hô: "Trong này đúng là có đồ sống thật!" Tô Mặc mở Hoàng Kim Đồng, quét mắt xuống dưới.

Ngay bên trong lớp vỏ tinh thể, có rất nhiều thứ như thủy ngân đang từ từ chảy.

Những vệt bóng thủy ngân này phân bố rõ ràng, vừa khéo tạo thành hình một nữ tử.

Trong cơ thể hình người bằng thủy ngân có vài thứ màu đỏ sẫm phát sáng nhẹ, hình như là nội tạng tâm can tỳ phế của con người!

Do bị lớp thi thể thủy tinh bên ngoài bao bọc, ngoại trừ Tô Mặc, mọi người không thể nhìn rõ chân diện mục của hình người thủy ngân đang chuyển động kia trông như thế nào.

Chương 114

Bàn Tử cười hì hì: "Đúng là Thủy Tinh Thi thật, thân đoạn này, chậc chậc, thế mà nhìn thấy cả ngũ tạng lục phủ..." Minh Thúc thì càng nhìn càng kích động: "Xem ra đây chính là Thiên Niên Thủy Tinh Thi.

Đúng là 'chúng lý tầm tha thiên bách độ, mạch nhiên hồi thủ, na nhân khước tại đăng hỏa lan san xử' (tìm người trăm ngàn lần trong đám đông, bất chợt quay đầu lại, người đó lại ở nơi ánh đèn thưa thớt)!" Lão Hồ vốn hy vọng tìm được cách dùng Mộc Trần Châu tiêu trừ lời nguyền từ trong Cửu Tầng Yêu Tháp, nhưng không ngờ Yêu Tháp được kỳ vọng lớn lại chẳng có thông tin gì.

Hiện tại mọi hy vọng đều đặt lên người cái xác thủy tinh này.

Lão Hồ nói: "Nào, giúp một tay, mọi người cùng khiêng Thủy Tinh Tự Tại Sơn từ dưới hố lên, xem xem bên trong rốt cuộc có phải Thiên Niên Thủy Tinh Thi không!" Minh Thúc ngẩn ra: "Cậu định xem ngay tại đây?" Lão Hồ hỏi lại: "Không thì sao?" Minh Thúc do dự nói: "Chúng ta cứ vận chuyển ra khỏi Karamir rồi hãy mở, như vậy không cần lo tuyết lở nữa.

Đến lúc đó muốn đập muốn cắt đều tùy ý thi triển..." Lão Hồ lắc đầu, cự tuyệt thẳng thừng: "Kiên quyết không được.

Tuy loại đá thủy tinh băng sơn này rắn chắc hơn chúng ta tưởng nhiều, không dễ vỡ vụn như vậy, nhưng dùng dây leo núi buộc chặt rồi cẩu từng tầng lên trên, chẳng khác nào đội bom lên đầu mà làm xiếc!

Huống hồ không chỉ phải khiêng lên tuyết nguyên trên đỉnh tháp, còn phải xuyên qua Thần Loa Câu băng thiên tuyết địa.

Việc đó còn khó hơn lên trời!

Muốn lấy Băng Xuyên Thủy Tinh Thi ra, chỉ có mạo hiểm tiến hành tại đáy tháp, làm vậy tuy có vẻ nguy hiểm nhưng thực ra an toàn hơn vận chuyển ra ngoài nhiều!" Tô Mặc gật đầu, nhìn Minh Thúc nói: "Lão Hồ nói đúng, muốn mang thứ này ra ngoài không dễ đâu, ông cũng hay Peter Hoàng cũng?" Thấy Tô Mặc đã lên tiếng, Minh Thúc cười ngượng ngùng, cũng không dám nói gì nữa.

Tô Mặc nhìn đồng hồ, nói: "Bây giờ cũng sắp tối rồi, tôi đoán đàn sói chắc chắn sẽ phát động tổng tấn công trước khi tuyết ngừng tối nay.

Bọn chúng nhịn đói trong khe tuyết nãy giờ, chắc cũng đến giới hạn rồi!" Sơ Nhất gật đầu: "Không sai, tôi có dự cảm, đêm nay đàn sói nhất định sẽ tới!" Vừa nhắc đến Bạch Mao Lang Vương, Lão Hồ liền trầm xuống.

Hắn và Bạch Mao Lang Vương có thù hận, tối nay nếu đàn sói tổng tấn công, nhất định phải giết chết nó triệt để.

Tô Mặc nói: "Đi thôi, chúng ta quay lại ăn chút gì đó, mọi người bổ sung năng lượng..." Tiếp đó, mọi người quay lại mặt đất, ăn uống no nê. "Đoàng!" Một tiếng súng vang lên, Peter Hoàng nằm trong tuyết lớn tiếng hét: "Tới rồi, đám súc sinh này tới rồi!" Bỗng nhiên, từ bốn phương tám hướng trong tuyết hầu như cùng lúc lao ra mấy chục con sói đói, cuốn theo lượng lớn bụi tuyết lao tới.

Trong khoảnh khắc này, mắt mọi người dường như sinh ra ảo giác, giống như cả sườn tuyết đột nhiên rung động sôi trào.

Nói là mấy chục con nhưng cảm giác như cả bầy sói tập kích tới! "Mẹ kiếp!" Tô Mặc quát một tiếng, nổ súng trước tiên.

Đoàng đoàng đoàng đoàng...

Những người khác cũng lập tức loạn xạ nổ súng.

Trên nền tuyết trắng lập tức nở rộ vô số đóa hoa máu đỏ tươi.

Dưới sự xung kích liều mạng này, khoảng cách giữa đàn sói và mọi người càng lúc càng gần, từng chút một tiếp cận khu vực phòng thủ.

Sau khi mọi người bắn chết đợt đầu hơn ba mươi con sói khổng lồ, đợt sói đói thứ hai đã như cơn lốc trắng ập đến ngay trước mặt.

Lão Hồ, Bàn Tử, Shirley Dương, Trương Doanh Xuyên, Peter Hoàng và Sơ Nhất đã không kịp thay băng đạn.

Với tốc độ của sói, thời gian thay băng đạn đã đủ để vồ ngã một người trưởng thành.

Mọi người nhao nhao giơ súng lục lên bắn! "Đoàng!" Hầu như mỗi phát một con, lại có thêm mấy chục con sói đói bị bắn hạ từng con một.

Tiếng súng trầm ổn khiến dũng khí tăng lên gấp bội, tiêu trừ nỗi sợ hãi khi cận chiến.

Sơ Nhất dùng Tàng đao chém loạn, một con sói già tránh mũi nhọn hơi chậm, bị lưỡi dao như tia chớp cắt mất nửa cái mũi, đau đớn kêu ư ử.

Sơ Nhất lại chém xuống một đao, chặt đứt đầu sói!

Từ lúc Sơ Nhất nổ phát súng đầu tiên, chưa đến hai phút, trên mặt đất đã đầy xác sói.

Bên trong lẫn lộn vài con sói đói chưa tắt thở hẳn, thỉnh thoảng phả ra hơi thở trắng như hơi nước.

Mọi người thở phào một hơi, dây thần kinh căng thẳng chùng xuống.

Tuy nhiên, ngay khi mọi người vừa thoát khỏi trạng thái căng thẳng của trận chiến kịch liệt, hơi thả lỏng một chút, một cái bóng như u linh màu trắng đột nhiên xuất hiện sau lưng Sơ Nhất.

Lang Vương đã vồ lấy vai Sơ Nhất.

Lão Hồ, Bàn Tử, Shirley Dương, Trương Doanh Xuyên, Peter Hoàng thậm chí là người vô cùng linh mẫn như Sơ Nhất cũng không nhìn rõ Lang Vương chui ra từ đâu.

Mọi người muốn nổ súng, lại phát hiện súng lục và súng tiểu liên đều đã hết đạn, chưa kịp thay.

Con sói già lông trắng độc nhãn này đúng là sắp thành tinh.

Nó dường như trơ mắt nhìn đàn sói bị bắn chết toàn bộ.

Dù vậy vẫn cứ nằm im bất động trong tuyết, cho đến khi nhìn chuẩn cơ hội, công kỳ bất bị, đánh cho mọi người trở tay không kịp. "Cút!" Tô Mặc tung một cú "Khôi Tinh Thích Đấu" đá văng Bạch Mao Lang Vương ra ngoài. "Grừ..." Bạch Mao Lang Vương đau đớn gầm gừ, run rẩy đứng dậy. "Hửm?" Tô Mặc nhướng mày: "Chịu một cú Khôi Tinh Thích Đấu của ông mà vẫn còn sống, thú vị đấy..." Keeng!

Tô Mặc nổi hứng chơi đùa, rút kiếm Xích Tiêu sau lưng ra, chĩa thẳng vào Bạch Mao Lang Vương: "Lại đây, ông chơi với mày một chút!" Bạch Mao Lang Vương dường như cảm nhận được sự khiêu khích của Tô Mặc, mắt trợn trừng giận dữ nhìn hắn. "....." Tất cả mọi người nín thở, lo lắng chờ đợi. "Gâu gâu gâu..." Lúc này, một âm thanh cực kỳ không hòa hợp vang lên, Tiểu Thốn Đinh chắn trước mặt Tô Mặc.

Tô Mặc sắc mặt cổ quái: "Mày muốn đối phó nó?" Tiểu Thốn Đinh ngạo kiều gật gật cái đầu nhỏ.

Mọi người nhìn nhau, nhìn cơ thể to như trâu của Bạch Mao Lang

Vương, rồi lại nhìn cơ thể nhỏ bé của Tiểu Thốn Đinh.

Sự tương phản này thực sự quá mạnh mẽ!

Thú cưng của Tô tiểu ca đừng để con sói trắng này cắn chết đấy!

Bàn Tử thầm lầm bầm.

Chương 115

"Ha ha..." Tô Mặc cười lớn: "Được, con lông trắng này để lại cho mày..." Tô Mặc cũng muốn kiến thức thực lực của Tiểu Thốn Đinh, dù sao cũng là giống chó của Ngô Lão Cẩu, chiến lực hẳn phải khác biệt. "Gâu!" Tiểu Thốn Đinh phấn khích sủa một tiếng về phía Tô Mặc, nóng lòng muốn thử.

Khi Tiểu Thốn Đinh nhìn về phía Bạch Mao Lang Vương, nó lập tức phản ứng, trong mắt bắn ra một tia lãnh quang.

Thân thể nháy mắt biến mất tại chỗ, giây tiếp theo, Tiểu Thốn Đinh đã xuất hiện sau lưng Bạch Mao Lang Vương.

Khi Tiểu Thốn Đinh vừa xuất hiện, Bạch Mao Lang Vương liền cảm thấy sau lưng truyền đến từng trận ớn lạnh.

Tốc độ của Tiểu Thốn Đinh thực sự quá nhanh, Bạch Mao Lang Vương căn bản không theo kịp, chỉ trong nháy mắt, Tiểu Thốn Đinh đã đứng sau lưng nó.

Tiểu Thốn Đinh vươn móng vuốt cào về phía cổ Bạch Mao Lang Vương. "Nhanh quá!" Mọi người cũng không ngờ Tiểu Thốn Đinh ngày ngày nằm ngủ trên vai Tô Mặc lại có tốc độ nhanh như vậy.

Đối với biểu hiện của Tiểu Thốn Đinh, mọi người đều kinh ngạc như gặp người trời!

Đây là lần công kích đầu tiên của Tiểu Thốn Đinh nhưng lại có hiệu quả cực tốt, một khi bị Tiểu Thốn Đinh tóm được, thì dù là sắt đá cũng sẽ biến thành tương thịt.

Nhưng lần này, Bạch Mao Lang Vương dường như đã dự liệu trước tình huống, nó mạnh mẽ xoay người, tránh thoát đòn công kích

của Tiểu Thốn Đinh.

Tiểu Thốn Đinh vồ hụt, nhưng không hề nản lòng, đôi mắt lóe lên tia sáng lạnh lùng, thân ảnh lại biến mất tại chỗ.

Giây tiếp theo, Tiểu Thốn Đinh lại xuất hiện trước mặt Bạch Mao Lang Vương, móng vuốt cào tới cổ nó.

Tốc độ nhanh hơn trước không biết bao nhiêu lần, nó giống như một viên đạn đại bác màu đen lao tới.

Bạch Mao Lang Vương cảm nhận được sự uy hiếp từ Tiểu Thốn Đinh, tim đập cuồng loạn, hai chân run rẩy như muốn khuỵu xuống đất.

Đồng tử co rút kịch liệt, trong mắt đầy vẻ sợ hãi.

Bạch Mao Lang Vương sợ rồi, thực lực của Tiểu Thốn Đinh quá mạnh.

Cảm nhận được nguy hiểm, cơ thể nó bắt đầu né tránh theo bản năng.

Đáng tiếc vẫn chậm một bước, bị móng vuốt của Tiểu Thốn Đinh cào trúng.

Cả người Bạch Mao Lang Vương bị cào bay ra ngoài, đập vào vách tường, ngã xuống đất vang lên tiếng "bịch bịch".

Tiểu Thốn Đinh vẻ mặt phấn khích chạy tới, dùng móng vuốt sắc bén xé rách đầu Bạch Mao Lang Vương. "Grừ ~" Phía sau còn có mấy chục con sói đói đang gầm rú. "Gâu!" Tiểu Thốn Đinh đạp một chân lên xác Bạch Mao Lang Vương, vừa gầm lên với đám sói đói phía sau: "Gâu gâu gâu!" Tiếng sủa khá non nớt, thanh thúy, nhưng phối hợp với xác con sói trắng dưới chân, khiến tất cả sói đói đều câm nín.

Cương trì một lát, bầy sói mượn màn đêm từ từ lẩn vào trong

rừng. "Mẹ kiếp!" Bàn Tử không thể tin nổi hét lớn: "Tiểu Thốn Đinh lợi hại quá!" Tô Mặc vẫn luôn đứng bên cạnh quan sát, thấy Bạch Mao Lang Vương chết, hắn cũng thở phào, gật đầu khen: "Tiểu Thốn Đinh có ba mươi năm tuổi thọ, là phi phàm cẩu!" Ba mươi năm tuổi thọ!

Bàn Tử há hốc mồm, cúi người vội vàng bế Tiểu Thốn Đinh lên: "Cẩu ca, à không, Cẩu gia... sao ngài sống lâu thế..." Lão Hồ cạn lời, nhìn mọi người hỏi: "Mọi người không sao chứ?" "Không sao!" Mọi người đều lắc đầu, chỉ có đạo du Sơ Nhất bị thương nhẹ, nhưng vấn đề không lớn, Lão Hồ rất nhanh đã băng bó vết thương cho anh ta. "Đi..." Tô Mặc cùng mọi người hút điếu thuốc, sau đó quay lại Cửu Tầng Yêu Tháp, đi thẳng xuống tầng thứ tám.

Bàn Tử ôm Tiểu Thốn Đinh, nhìn một vòng thi thể cổ đang ngồi, cười nói: "Mười tám con chó già mặt đen này vất vả thật đấy, vẫn còn đứng gác ở đây..." Lão Hồ ngẩn ra, cười nói: "Cậu có biết đếm không đấy?

Rõ ràng là mười chín cái mà..." Bàn Tử cũng tưởng mình đếm sai, xấu hổ lắc đầu cười hì hì.

Tô Mặc nhìn một vòng, nói: "Đúng là mười tám cái..." Đồng tử Lão Hồ co rút, cẩn thận đếm lại.

Sáu cái một hàng, tổng cộng chia làm ba hàng hình vòng cung.

Ánh mắt Lão Hồ lóe lên, nói khẽ: "Tôi nhớ rõ ràng có một hàng là 7 thi thể, chẳng lẽ tôi nhớ nhầm?" "Không, anh không nhớ nhầm.

Tôi cũng nhớ có một hàng là 7 thi thể!" Shirley Dương khẳng định chắc nịch với Lão Hồ.

Hai người ngẩn ra, có một thi thể biến mất?

Giờ khắc này, những người khác cũng căng thẳng, thi thể không

thấy đâu.

Tự mình bỏ đi sao?

Đột nhiên, một bầu không khí kinh dị bao trùm tầng thứ tám.

A Hương càng sợ hãi trốn sau lưng Shirley Dương, căng thẳng túm chặt cánh tay cô. "Đừng căng thẳng, cho dù là trá thi thì đã sao, tiễn nó đi lần nữa là được.

Lão Hồ, hai chúng ta đi xem tình hình..." Tô Mặc tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

Có đôi khi trải qua nhiều chuyện rồi thì cũng không còn sợ hãi như vậy nữa. "Đi..." Tô Mặc nói với Lão Hồ: "Chúng ta đi xem tình hình thế nào..." Lão Hồ vỗ cái đèn pin đeo đầu bị lệch trên mũ bảo hiểm, một tay nắm móng lừa đen, một tay cầm súng, đi theo Tô Mặc dò dẫm về phía trước, kiểm tra những thi thể cổ cao lớn kia.

Tô Mặc chỉ vào một góc tối: "Chỗ này có cái khe nứt!" Lão Hồ nghe vậy vội vàng cùng Tô Mặc đi tới.

Lão Hồ lầm bầm: "Mấy cái xác này đều dựa vào tường, chẳng lẽ có một cái rơi vào trong đó?

Sao lại cứ nhè lúc này mà tác quái!" Chưa đợi hai người đến gần đã nghe thấy một trận động tĩnh, giống như trong khe nứt có khúc gỗ lớn đang chuyển động.

Tô Mặc và Lão Hồ ghé đầu nhìn xuống, vết nứt lớn ở góc tường xiên xiên hướng xuống dưới, giống như vực sâu không đáy.

Một con Tuyết Di Lặc hình người sói màu trắng đang hấp tấp gạt những thanh gỗ đen ra, dường như muốn tạo khoảng trống để bò vào Yêu Tháp.

Lão Hồ vừa định bảo Bàn Tử đưa thuốc nổ ném xuống làm sập

hang động bên dưới, đè chết nó.

Lão Hồ vừa lấy ra một bó thuốc nổ, chưa kịp ném thì nghe phía dưới truyền đến tiếng "Bành" một cái.

Chương 116

Ngay sau đó, Peter Hoàng và Minh Thúc đồng thời hét lớn một tiếng: "Không xong!" Tô Mặc, Lão Hồ quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy Minh Thúc và Peter Hoàng đã khiêng Thủy Tinh Tự Tại Sơn lên tầng tám.

Chỉ có điều lúc này hai người đang ngơ ngác nhìn Thủy Tinh Tự Tại Sơn rơi vỡ trên mặt đất.

Lão Hồ nhìn Minh Thúc vẻ mặt ngu ngơ, hỏi: "Tình huống... gì đây?" Sao mình mới rời đi một lát mà Thủy Tinh Tự Tại Sơn đã vỡ rồi?

Ngay cả Peter Hoàng cũng ngơ ngác nhìn Minh Thúc đối diện.

Minh Thúc xấu hổ nói: "Cái đó... mệt quá, tôi không giữ được, tay vừa lỏng thì tảng đá này vỡ luôn." Minh Thúc nhấn mạnh hai chữ "tảng đá".

Ý rất rõ ràng, tảng đá này không bền, không trách tôi được!

Lão Hồ vừa định nói gì đó.

Đúng lúc này, bên dưới truyền đến một tràng tiếng vỡ vụn dày đặc, một lát sau vang thành một mảng.

Shirley Dương lập tức lộ vẻ kinh hãi, trong lòng có dự cảm chẳng lành dâng lên.

Đột nhiên, từng trận âm thanh như sấm rền từ bên trên truyền đến.

Mọi người nghe thấy âm thanh này lập tức hiểu ra, lời nguyền linh nghiệm rồi, bắt đầu tuyết lở!

Chính xác hơn là sóng âm hạ âm bị phong ấn trong Thủy Tinh Tự

Tại Sơn đã phát tác.

Tuyết lở sắp bắt đầu! "Oanh long long!" Âm thanh vang vọng tận mây xanh, chấn động chân trời.

Minh Thúc và Peter Hoàng đều sợ đến mặt như màu đất!

Lúc này Minh Thúc thậm chí chẳng còn tâm trí đâu mà nghiên cứu Thiên Niên Thủy Tinh Thi phá tinh chui ra.

Tiếng tuyết lở ầm ầm như vạn mã phi, chấn động đến mức mặt đất cũng rung chuyển.

Lão Hồ lo mọi người lúc này tự loạn trận cước, vội hét lớn: "Đừng hoảng!

Trốn hết vào góc tường trong tháp đi, chỗ đó chắc chắn hơn..." Nhưng nói xong một câu, ngay cả Lão Hồ cũng không nghe thấy tiếng mình nói.

Âm thanh bên ngoài thực sự quá lớn!

Lúc này, không biết ai làm rơi đèn pin xuống đất, vừa khéo lăn đến bên đầu cái xác Băng Xuyên Thủy Tinh Thi quái dị kia, chùm sáng chiếu vào miệng nó.

Cái miệng của Thiên Niên Thủy Tinh Thi bỗng nhiên há to.

Tô Mặc thấy vậy, lập tức biết Đạt Phổ Quỷ Trùng sắp chui ra, vội vàng chuẩn bị ngay lập tức.

Lão Hồ lúc này cũng chẳng màng đến tuyết lở bên trên, hắn lo nhất là trong miệng Thiên Niên Thủy Tinh Thi lại phun ra Vô Lượng Nghiệp Hỏa như trước.

Thế là theo bản năng vớ lấy bình xịt áp suất trong ba lô, trong bình chứa đầy nước gừng sống.

Quả nhiên, từ miệng Thiên Niên Thủy Tinh Thi bay ra những con

bọ rùa nhỏ.

Điều này khiến Lão Hồ lập tức nghĩ đến Hỏa Biểu Trùng - Hủ Huỳnh đã gặp từ rất lâu trước đây, vội vàng dùng bình xịt áp suất xịt vào nó hai cái.

Kết quả chẳng có tác dụng gì!

Tô Mặc vỗ vai Lão Hồ bên cạnh, lắc đầu với hắn, ra hiệu nước gừng vô dụng với thứ này.

Lão Hồ cũng nháy mắt hiểu ý Tô Mặc.

Khi Lão Hồ quay đầu nhìn lại, phát hiện những con Đạt Phổ Quỷ Trùng chui ra từ miệng nữ thi thủy tinh hoàn toàn khác với loại côn trùng màu xanh lam trước kia, tuy cũng toàn thân trong suốt, nhưng con này màu trắng bạc, giống như một hạt băng tinh nhỏ xíu rung cánh lơ lửng giữa không trung, dừng lại một chút rồi bay về phía Peter Hoàng đang ở gần nhất.

Peter Hoàng không biết sự lợi hại, đưa tay định đập chết nó.

Lão Hồ thấy cảnh này vội lên tiếng ngăn cản, nhưng rất tiếc âm thanh đều bị tiếng tuyết lở át đi.

Muốn hành động cũng không kịp nữa!

Chỉ thấy Peter Hoàng tát một cái, đập con bọ nhỏ như mâm thủy tinh xuống đất.

Đồng thời, tay Peter Hoàng lập tức kết một lớp băng sương.

Peter Hoàng thậm chí không có thời gian để biểu lộ sự kinh hoàng, băng sương lấp lánh đã lan ra toàn thân, cơ thể đông cứng lập tức ngã xuống đất, vỡ tan thành vô số bụi băng.

Thấy cảnh này, Lão Hồ sực nhớ đến bức bích họa Quỷ Mẫu mình từng thấy ở chùa Đại Phượng Hoàng nhiều năm trước.

Khi đó từng nghe Thiết Bổng Lạt Ma nói bức bích họa đó đã tàn phá, nguyên trạng của nó hẳn là hai màu xanh trắng chủ đạo, tượng trưng cho việc Quỷ Mẫu sở hữu hai loại tà lực là Vô Lượng Nghiệp Hỏa và Nãi Cùng Thần Băng, chúng đều có thể nghiền nát linh hồn người thường.

Trong truyền thuyết cổ ở Tàng địa, không có danh xưng Ma Quốc, mà gọi là "Yêu ma phương Bắc".

Chỉ có trong thi thiên về Chế Địch Bảo Châu Đại Vương mới gọi là Ma Quốc.

Lão Hồ hiểu ra, con bọ băng chui ra từ miệng Băng Xuyên Thủy Tinh Thi kia đại khái chính là cái gọi là Nãi Cùng Thần Băng.

Chỉ thấy thi thể Peter Hoàng bị Nãi Cùng Thần Băng đông cứng vỡ thành vô số bụi băng.

Khi bụi trần chưa lắng xuống, từ trong đó bay ra một con bọ rùa như tinh thể băng, lượn nửa vòng trên không, rung cánh bay về phía Bàn Tử ở gần nhất.

Bàn Tử nằm rạp trên mặt đất, nhìn rõ thảm trạng của Peter Hoàng, biết loại bọ băng này ghê gớm, dính vào là chết, chạm vào là vong, lập tức không dám chậm trễ, giơ súng tiểu liên lên, bỏ qua cả động tác ngắm bắn, giơ tay là bắn.

Tô Mặc chuẩn bị cứu Bàn Tử, lại không ngờ Bàn Tử uy vũ như vậy, trực tiếp nổ súng.

Lúc này tiếng gầm rú của tuyết lở trên núi tuyết Long Đỉnh càng lúc càng dữ dội, nuốt chửng mọi âm thanh thế gian.

Chương 117

Trong tháp gỗ hôn ám, được ánh lửa đạn soi sáng hơi hửng lên, một viên đạn từ nòng súng bắn ra, kích vỡ con bọ băng giữa không trung, sượt qua mũ bảo hiểm của Minh Thúc đối diện, găm vào tấm ván đen của Yêu Tháp.

Phải nói là súng pháp của Bàn Tử vô cùng tốt, không cần ngắm, bắn bằng cảm giác một phát trúng ngay, bắn nát con bọ nhỏ đang bay lượn.

Nhưng lại xảy ra tình huống Lão Hồ không ngờ tới nhất.

Con bọ băng trên mặt đất, cơ thể đột nhiên chuyển từ màu trắng bạc lấp lánh sang màu xanh lam u ám.

Tức là hình thái Vô Lượng Nghiệp Hỏa.

Hơi thở của Vô Lượng Nghiệp Hỏa khoảnh khắc lan tỏa khắp các ngóc ngách trong tháp.

Mọi người nhìn mà dựng tóc gáy, gân xanh trên trán giật liên hồi.

Lúc này, tuy mũi mọi người ngửi thấy mùi lửa cháy khét lẹt, nhưng cơ thể lại cảm giác lạnh thấu xương, ai nấy đều có cảm giác ngạt thở.

Mười mấy con Đạt Phổ Quỷ Trùng trên mặt đất đã bay vòng lên.

Trong không gian tối tăm, kéo theo từng vệt sáng xanh âm sâm. "Vo vo vo!" Mấy chục con Đạt Phổ Quỷ Trùng rung cánh, tản ra, lao về phía mọi người ở tầng tám.

Thấy cảnh này, mọi người kinh hồn bạt vía, vội vàng nhìn về phía Tô Mặc.

Họ biết lúc này chỉ có Tô Mặc có bản lĩnh khiến đám bọ này lui đi. "Hừ!" Tô Mặc hừ lạnh một tiếng, rút kiếm Xích Tiêu, cắn nát ngón tay, mười mấy giọt máu tươi bắn ra, long uy vô hình quấn quanh kiếm Xích Tiêu.

Bạch Mãng nộ hống, Thanh Long gào thét!

Lập tức, mười mấy con Đạt Phổ Quỷ Trùng sợ hãi dừng lại giữa không trung, động cũng không dám động.

Lão Hồ, Bàn Tử, Shirley Dương thấy vậy lập tức nhìn Tô Mặc.

Mọi người vừa thở phào nhẹ nhõm thì thấy lượng lớn tuyết đọng từ lỗ hổng trên đỉnh tháp trút thẳng xuống, theo lối đi mọi người đã đào, từng tầng đổ ập vào trong Cửu Tầng Yêu Tháp.

Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, mấy tầng bên trên đều đã bị tuyết lấp đầy.

Tuyết rơi vào tầng tám trực tiếp đè lên đám Đạt Phổ Quỷ Trùng đang sợ hãi không dám động đậy giữa không trung.

Lão Hồ vội vàng ra hiệu cho Shirley Dương, bảo cô mau chóng đưa A Hương và Hàn Thục Na xuống tầng đáy cùng.

Tầng tám đã không còn an toàn, quỷ trùng Đạt Phổ cộng thêm tuyết lở có thể sập tháp bất cứ lúc nào, ở lại đây chỉ có đường chết!

Sơ Nhất và Trương Doanh Xuyên lôi Minh Thúc, những người khác mang theo ba lô hành lý, tất cả chạy thẳng xuống tầng đáy. "Mẹ kiếp..." Bàn Tử chỉ về phía sau. "Tuyết Di Lặc, con này cũng muốn thừa nước đục thả câu..." Nói rồi Trương Doanh Xuyên vội tìm công cụ, lấp kín lối đi lại.

Shirley Dương nhìn qua khe hở lối đi ra bên ngoài: "Mọi người mau nhìn xem, Tuyết Di Lặc hình như bị đông cứng rồi..." Mọi người nghe vậy ngẩng đầu quan sát, chỉ thấy Tuyết Di Lặc bên ngoài lối đi

kết một lớp băng sương.

Giống như bị đông cứng nhưng vẫn đang không ngừng giãy giụa muốn thoát ra.

Đột nhiên, lớp da thịt trắng dày trên người nó bỗng mở ra, giống như một con chim trắng lớn dang rộng đôi cánh.

Mọi người kinh hãi, làm bộ muốn tránh né, nhưng lớp da Tuyết Di Lặc vừa mở ra bỗng nhiên đông cứng lại như thế.

Bên trong lớp da thịt trắng lóa hãi hùng lộ ra một bộ cốt giá hình sói máu me đầm đìa.

Không kịp nhìn lần thứ hai, Tuyết Di Lặc đã bị băng sương bao phủ.

Tuyết Di Lặc muốn giải thể tản ra chạy trốn đã bị Nãi Cùng Thần Băng đông cứng lơ lửng giữa không trung.

Bất động, giống như một bức tượng băng, có lẽ chỉ cần chạm nhẹ vào nó một cái sẽ vỡ tan thành bụi băng dạng sương mù như Peter Hoàng.

Nhưng nếu không có ngoại lực kinh động, có thể nó sẽ vĩnh viễn giữ nguyên bộ dạng này dưới sông băng.

Lối đi giữa hai tầng Yêu Tháp đã được lấp kín mít.

Thấy không sao nữa, Minh Thúc ngồi phịch xuống đất. "Vo vo vo!" Minh Thúc vừa định nói gì đó, đáy tháp lại đột nhiên truyền đến tiếng cánh rung.

Một làn sóng chưa yên một làn sóng khác lại tới!

Đạt Phổ Quỷ Trùng rậm rạp chằng chịt chui ra từ miệng xác thủy tinh... "Vo!" Vô số Đạt Phổ Quỷ Trùng bay ra từ miệng thi thể thủy tinh, vỗ cánh, nhìn chằm chằm vào nhóm Tô Mặc.

Khốn kiếp!

Tô Mặc thầm mắng một tiếng, cầm trường kiếm, nhìn thẳng vào Đạt Phổ Quỷ Trùng, huyết mạch Thanh Long trên người đột nhiên bùng phát. "Chưa xong à..." Tô Mặc hoạt động gân cốt: "Không phát uy lại tưởng ông bị bệnh?

Không sợ chết thì cứ nhào vô!" "Gâu gâu gâu..." Tiểu Thốn Đinh nhe răng, gầm gừ liên hồi.

Dường như kiêng kỵ khí tức trên người Tô Mặc, Đạt Phổ Quỷ Trùng giằng co với Tô Mặc một lúc, cuối cùng vẫn bay đi chỗ khác.

Mọi người sống sót sau tai nạn, lại lần nữa thở phào. "Cái xác thủy tinh này..." Bàn Tử nhìn cái xác thủy tinh bên cạnh, mắng nhiếc: "Đúng là tà môn con mẹ nó!" Trong miệng giấu nhiều Đạt Phổ Quỷ Trùng như vậy, thật không biết tên nào nghĩ ra cái trò quỷ này. "Tôi lấy băng dính bịt mồm nó lại..." Nói rồi Bàn Tử định động thủ.

Tô Mặc trong lòng sinh dị dạng, bấm tay tính toán, lập tức ngăn lại: "Bàn Tử, đợi chút!" "Bành!" Một tiếng vang thanh thúy, thi thể thủy tinh trực tiếp nổ tung, tạng phủ trong suốt màu đỏ sẫm rơi xuống đất.

Tô Mặc mắt tay lẹ, nhặt ngay hai quả cầu thủy tinh trên mặt đất lên.

Chương 118

Một quả ảm đạm không ánh sáng, quả cầu thủy tinh còn lại tỏa hàn quang trắng sáng hơn trước nhiều.

Tô Mặc biết, sở dĩ Đạt Phổ Quỷ Trùng có thể tự do chuyển đổi hình thái giữa Vô Lượng Nghiệp Hỏa và Nãi Cùng Thần Băng chắc là nhờ mượn sức của quả cầu thủy tinh này.

Tô Mặc móc ra một khẩu súng lục trong ngực, chĩa vào quả cầu thủy tinh ảm đạm không ánh sáng. "Đoàng!" Tiếng súng vang lên, quả cầu thủy tinh nổ tung, những con Đạt Phổ Quỷ Trùng vốn đang bay lượn khắp nơi trong không trung bắt đầu run rẩy, chốc lát sau lả tả rơi xuống đất.

Thấy cảnh này, Tô Mặc càng khẳng định suy đoán của mình.

Trương Doanh Xuyên đề nghị: "Tô tiểu ca, không khí ở đây không còn nhiều, chúng ta phải mau chóng rút lui!" Thực ra không cần Trương Doanh Xuyên nhắc, mọi người đã thấy tức ngực, nhận ra điều bất thường.

Lão Hồ càng trực tiếp hơn, rảo bước qua khe hở tầng tám, lấy la bàn nhanh chóng xác định phương vị, tiếp đó bắt tay cạy ván cửa đáy tháp.

Vừa cạy ra, lập tức lại có phát hiện kinh người.

Lão Hồ nhướng mày: "Gỗ đen ở đây căn bản không phải nguyên bản, mà là có người tháo ra rồi lắp lại!

Bên ngoài cũng không phải đất nện, mà là đất đóng băng bình thường lấp lại, trông cứ như một cái đạo động (hầm trộm mộ) được tu sửa, có điều nhìn dấu vết này, chắc chắn không phải do người cận

đại để lại." Mọi người nghe vậy vội vàng đến giúp.

Có lối đi bí mật cổ xưa này, đào ra ngoài sẽ dễ dàng hơn.

Mọi người cùng nhau động thủ, rất nhanh đã đào được một con dốc nghiêng.

Tô Mặc nói: "Chỗ này dấu vết đục đẽo nhân tạo càng rõ ràng, nhưng nhìn thủ pháp thì không phải trộm mộ đào hầm, trên dốc đất đóng băng có từng bậc thang đất, bên dưới có thể nối với một lối đi khổng lồ." Lão Hồ đầy vẻ nghi hoặc: "Khe nứt này chắc chắn không phải đục đẽo trong lúc vội vàng.

Đương nhiên càng không thể do loại như Tuyết Di Lặc làm.

Vậy thì là ai?" Tô Mặc lắc đầu: "Đừng nghĩ mấy cái đó nữa, giữ mạng quan trọng hơn!" Mấy người chui vào miệng hang, cẩn thận bò đi.

Mọi người bò trong bóng tối đến một chỗ hơi bằng phẳng thì nghỉ ngơi một chút.

Shirley Dương thở hắt ra: "Mọi người nghĩ sâu trong sông băng cổ đại này sẽ thông tới đâu?" Tô Mặc nói: "Tôi có dự cảm, sẽ thông tới nơi chúng ta muốn đến!" Lão Hồ nói: "Đã nơi này trước kia là hồ nước trên núi cao, có lẽ bên dưới có nước rất sâu cũng chưa biết chừng, có điều con đường dốc dưới sông băng này tuyệt đối có gì đó cổ quái!

Khả năng duy nhất là Luân Hồi Tông đào, nhưng họ đã xây rất nhiều mộ huyệt trong sông băng này, lại đại hưng thổ mộc đào thông Yêu Tháp từ bên dưới, hơn nữa khối lượng công trình dường như còn vượt xa hơn thế!

Chẳng lẽ Luân Hồi Tông muốn đào thứ gì quan trọng dưới sông băng?" Bàn Tử lúc này lại vô cùng lạc quan, vô tư nói: "Kệ bà nó đi.

Cứ đi tiếp là biết..." Shirley Dương nói: "Trước đây sư phụ Thiết Bổng Lạt Ma giảng cho tôi rất nhiều nội dung về Ma Quốc trong trường thi của Chế Địch Bảo Châu Đại Vương, kết hợp với những gì chúng ta thấy và nghe được...

Hiện tại, tôi có một suy đoán táo bạo, sâu trong sông băng này là Cửa Tai Nạn thông tới thành chính của Ma Quốc - Ác La Hải Thành, Luân Hồi Tông muốn đào thông cánh cửa thần bí đó!" Sơ Nhất nghĩ ngợi, nói: "Ác La Hải Thành hay còn gọi là 'Thành phố thi đấu mười môn phối hợp Úy Phố', nó và Cửa Tai Nạn đều là những địa danh chỉ tồn tại trong truyền thuyết viễn cổ Côn Luân, chưa từng được ghi lại trong sử sách!

Chỉ là truyền thuyết ẩn giấu nơi sâu nhất Côn Luân, chẳng lẽ bọn họ thực sự từng tồn tại sao?" Sơ Nhất là người địa phương, những thứ này đối với anh ta chỉ là truyền thuyết mà thôi, cũng chưa ai từng thấy.

Lão Hồ nói: "Tòa cổ thành trong bích họa mộ Hiến Vương, có lẽ miêu tả chính là Ác La Hải Thành, nhưng sào huyệt của Yêu ma phương Bắc này và cái động không đáy sâu trong biển cát Tân Cương lại có liên hệ thế nào, liệu có thể tìm thấy tế đàn nhãn cầu khổng lồ ở đó không?" Shirley Dương lại nói: "Trong truyền thuyết, tòa Ác La Hải Thành tà ác cổ xưa đó cũng giống như Tinh Tuyệt Cổ Thành, vào một đêm nọ đột nhiên biến mất một cách bí ẩn!

Cho nên Ma Quốc cường thịnh từ đó không gượng dậy nổi, ở đó rốt cuộc đã xảy ra tai nạn hay biến cố gì đều vẫn là ẩn số!" Lão Hồ vẻ mặt trầm tư, lẩm bẩm: "Tinh Tuyệt Cổ Thành, Mộ Hiến Vương, còn có Ác La Hải Thành, giữa chúng tất có liên hệ mà chúng ta chưa biết..." Lão Hồ suy nghĩ một hồi, nhưng với những điều kiện đã biết, hiện tại hắn vẫn chưa dám xác định liên hệ giữa cả ba.

Mọi người nghỉ ngơi trên con dốc thoai thoải này khoảng nửa tiếng, do lo lắng gần Yêu Tháp không an toàn lắm nên lại tiếp tục lên đường đi xuống dưới.

Đường hầm bậc thang đất đóng băng này tứ thông bát đạt dưới lòng đất, chằng chịt như mạng nhện.

Mọi người không dám đi vào ngã rẽ, chỉ men theo con đường chính ở giữa đi xuống.

Họ thỉnh thoảng thấy một số bùa chú, ấn ký, trong đó không thiếu những hình vẽ con mắt!

Shirley Dương nói: "Nếu Luân Hồi Tông chỉ muốn đào thông Cửa Tai Nạn thì không cần thiết phải đào đường hầm thẳng vào Cửu Tầng Yêu Tháp.

Hơn nữa, nhìn tình trạng trong đường hầm, đều không phải xây dựng cùng một thời kỳ.

Có thể đã xây dựng vài trăm thậm chí cả nghìn năm, họ tin rằng vực sâu là nguồn gốc sức mạnh, nhưng mọi người có nghĩ tới không, vì sao Luân Hồi Tông lại muốn đào mở Yêu Tháp?" Đối với điều này, Shirley Dương vô cùng khó hiểu.

Lão Hồ nghĩ ngợi, nói: "Việc này quả thực kỳ lạ, Yêu Tháp thờ phụng tà thần là bất khả xâm phạm, liệu có phải Luân Hồi Tông muốn lấy thứ gì đó quan trọng từ bên trong... nhưng ngoài Băng Xuyên Thủy Tinh Thi ra, trong tháp còn có thể có gì?" Tô Mặc nghe hai người một lời trúng tim đen nói ra điểm khả nghi nhất, không khỏi gật đầu.

Không hổ là Mô Kim Hiệu Úy có thể sống sót qua bao nhiêu nguy hiểm, tuy thân thủ không phải đỉnh nhất, nhưng đầu óc hai người đúng là đỉnh cấp.

Có điều, Tô Mặc không giải đáp thắc mắc giúp hai người, có những chuyện chỉ có trải qua rồi họ mới hiểu được lợi hại trong đó.

Ví dụ như Bàn Tử, sau khi trải qua tai họa vu cổ của Hiến Vương, giờ xuống mộ đảo đấu, hắn đã ngoan hơn không ít.

Cả đoàn người qua núi mở đường, gặp nước bắc cầu, dọc đường tuy gian nan nhưng cũng bình tĩnh hơn nhiều.

Tô Mặc vừa đi thỉnh thoảng lại nhìn Minh Thúc một cái: "Lôi lão bản, Cửu Tầng Yêu Tháp chúng tôi cũng giúp ông cạy mở rồi, Thủy Tinh Thi cũng là do ông không cẩn thận hủy hoại, giao dịch của chúng ta coi như kết thúc..." Tô Mặc nói một tràng, khiến Minh Thúc ngớ người!

Đây là tiết mục muốn bỏ rơi họ sao?

Minh Thúc vội vàng nói: "Đừng đừng đừng, Tô lão đệ, Hồ gia, chúng ta đi đường này cũng coi như cùng trải qua sinh tử, các cậu không thể vứt ba người chúng tôi lại đây a!" Hàn Thục Na và A Hương cũng lặng lẽ nhìn đám Tô Mặc, thầm cầu nguyện Tô Mặc đừng bỏ rơi họ.

Tô Mặc nói thẳng: "Hiện tại quan hệ thuê mướn của chúng ta đã kết thúc, chúng tôi có thể đưa ông ra ngoài, nhưng nếu ông còn dám tự ý hành động thì đừng trách chúng tôi không khách khí!" Sở dĩ họ rơi vào cục diện hiện tại đều do Minh Thúc và Peter Hoàng không giữ quy tắc, lén động vào Thủy Tinh Thi.

Nếu không gõ đầu Minh Thúc một trận, quỷ mới biết ông ta còn gây ra chuyện gì nữa.

Minh Thúc nghĩ cũng không nghĩ, gật đầu lia lịa: "Được được được, chúng tôi đều nghe cậu!" Có Minh Thúc bảo đảm, Tô Mặc gật đầu, cũng tăng nhanh tốc độ di chuyển.

Giống như nguyên tác đã xảy ra, mọi người lần lượt chạm trán hoa hồng hút máu, một con chó nhỏ lông xanh.

Mọi người vừa kinh ngạc vừa ngạc nhiên về con chó lông xanh, nhưng Tiểu Thốn Đinh nhìn ra sự quỷ dị của nó, cắn chết nó ngay tại chỗ.

Thông qua các manh mối, cuối cùng Lão Hồ xác định nơi này chính là địa điểm tế tự do Luân Hồi Tông tạo ra, thậm chí Quỷ Động Tộc ở Tinh Tuyệt Cổ Thành chính là một nhánh nhỏ không đáng chú ý của Luân Hồi Tông.

Thuật Hiến Vương Đằng (Ký sinh trùng) rất có khả năng cũng bắt nguồn từ nơi này.

Có được thông tin này, mọi người biết mình đã ngày càng gần Ác La Hải Thành!

Vực sâu dưới sông băng không phân biệt ngày hay đêm, mọi người đi đến khi buồn ngủ díu mắt, dậy lại men theo bờ sông đi tiếp.

Khoảng hơn hai mươi tiếng đồng hồ nữa, mọi người đến trước Cửa Tai Nạn dưới nước.

Chương 119

Muốn qua Cửa Tai Nạn, phải qua trận đồ cá râu trắng.

Trận đồ cá râu trắng làm mọi người tốn không ít thời gian, vẫn là Tô Mặc lấy kiếm Xích Tiêu ra, tung người nhảy vọt lên khỏi mặt nước, long uy tỏa ra, quấy cho mặt nước long trời lở đất, giết cho cả mặt hồ máu chảy đầm đìa.

Bất đắc dĩ, cá râu trắng thực sự quá nhiều, cuối cùng vẫn là Tô Mặc dùng một mẹo nhỏ, thu hút Ban Văn Giao (thuồng luồng vằn), để hai bên tự tàn sát lẫn nhau, mọi người mới qua được trận đồ cá râu trắng. "Đó là cái gì?" Lúc này, cảnh sắc hiện ra trước mắt còn kinh ngạc hơn cả cuộc chiến của đàn cá trong hồ!

Một tòa cổ thành bằng đá phong hóa trông như tổ ong khổng lồ, ít nhất cũng phải mười mấy tầng, đột ngột lún sâu ở giữa, vây quanh nó cũng toàn là đá phong hóa trắng lóa.

Hang động bên trên nhiều không đếm xuôi!

Vùng này hoàn toàn khác biệt với rừng rậm xanh tốt xung quanh, hầu như là cỏ cây không mọc!

Đỉnh thành hình tổ ong có một dấu hiệu hình con mắt được xây bằng đá khổng lồ.

Lão Hồ kinh ngạc: "Chẳng lẽ đây chính là Ác La Hải Thành trong truyền thuyết cổ đại?" Trừ Tô Mặc, mọi người đều chấn động nhìn cổ thành.

Giờ phút này, mọi người không hề cảm nhận được chút vui sướng nào khi đến đích sau chặng đường dài.

Ngược lại, lông tóc toàn thân mọi người đều sắp dựng đứng lên.

Bởi vì điều khiến người ta lạnh gáy là, trong tòa thành này không những đèn đuốc sáng trưng, mà còn tử khí trầm trầm!

Ác La Hải Thành dưới màn sương mù bao phủ, trong thành có vô số ánh đèn lấp lánh, trong làn sương mỏng manh trở nên mông lung lạ thường.

Giống như cư dân trong cổ thành đã thắp đuốc, chuẩn bị đón bóng đêm buông xuống.

Mà trong thành lại tĩnh lặng chết chóc, không cảm nhận được một chút sinh khí nào.

Mọi người chỉ nhìn vài lần đã toát mồ hôi lạnh đầy người. "Truyền thuyết nói cư dân tòa thành này đều biến mất một cách mạc danh kỳ diệu.

Hơn nữa Luân Hồi Tông đời sau cũng đã diệt tuyệt mấy trăm năm rồi.

Trong thành sao có thể còn ánh sáng đèn đuốc?" Shirley Dương nắm chặt nắm tay, trong lòng cảm thấy quỷ dị.

Bàn Tử ngơ ngác: "Cái... cái... cái này có khác gì nửa đêm gặp quỷ đâu..." Trương Doanh Xuyên đồng tử hơi co lại: "Kỳ lạ nhất là, trong tòa thành có thể chứa hàng vạn người, đèn đuốc sáng trưng lại không có nửa điểm động tĩnh!" Lão Hồ trầm giọng: "Xem ra nó không phải tòa thành chết, mà là một tòa thành ma!" Còn nhà Minh Thúc ba người thì sợ đến mức không nói nên lời.

Lão Hồ hỏi A Hương phía sau mọi người: "A Hương, cô qua đây xem xem, bên dưới có phải là thành ma không?" A Hương cẩn thận thò đầu nhìn xuống dưới, rồi lắc đầu: "Cháu không nhìn thấy thứ dơ bẩn, cháu cũng không biết có phải thành ma không!" "Không phải thành ma?" Nghe A Hương nói, Lão Hồ ngẩn ra, sao có thể, tòa Ác La

Hải Thành còn giống thành ma hơn cả thành ma này lại không phải là thành ma?

Shirley Dương lẩm bẩm: "Truyền thuyết kể rằng thành cổ Pompeii thời La Mã, do núi lửa phun trào mà bị hủy diệt chỉ trong một đêm...

Sau này thông qua khảo cổ khai quật, phát hiện khi cư dân trong thành tử vong, họ vẫn giữ nguyên dáng vẻ sinh hoạt bình thường lúc còn sống trong nhà, tư thái của thành Pompeii vào khoảnh khắc hủy diệt đó đã vĩnh viễn ngưng đọng lại!

Nhưng cổ thành trước mắt chúng ta, cư dân bên trong dường như toàn bộ bốc hơi khỏi thế gian, chỉ có Ác La Hải Thành hình tổ ong đèn đuốc huy hoàng sừng sững trong bóng chiều...

Nó được bảo tồn hoàn hảo như vậy, thậm chí cảm giác như thoát khỏi xiềng xích thời gian, trong mấy ngàn năm qua chưa từng xảy ra bất kỳ thay đổi nào.

Trong thành rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Nghi vấn quá nhiều...

đầu óc mọi người nhất thời cũng không thể chấp nhận sự thật này.

Ngay cả Trương Doanh Xuyên cũng có vô số dấu hỏi, khó hiểu và mông lung!

Cái này quả thực còn huyền huyễn hơn cả huyền huyễn! "Lên đạn đi!" Tô Mặc nói: "Đeo bùa Mô Kim vào, chúng ta vào thành!" Tô Mặc đi trước, Lão Hồ và Trương Doanh Xuyên đi đoạn hậu, Tiểu Thốn Đinh chạy ở giữa.

Mọi người cứ thế rón rén tiến vào trong thành Ác La Hải.

Trong thành không một bóng người, nhưng cứ mười nhà thì có bảy nhà đã thắp đèn, hơn nữa những ngọn đèn kia không phải loại đèn trường minh vĩnh cửu gì.

Chúng đều được làm từ phân dã thú trộn lẫn với mỡ động vật tạo thành loại nhiên liệu cổ xưa, dường như đều vừa mới được thắp lên không lâu.

Hơn nữa hang động thành trì này tuy cổ xưa, nhưng lại chẳng hề tàn phá như những cổ tích ngàn năm, một số khí cụ và da thú trong động thế mà trông như mới tinh.

Thậm chí còn có những chiếc ly rượu bằng đầu lâu mới mài được một nửa.

Thời gian trong tòa thành này dường như thực sự đã ngưng đọng lại, khoảnh khắc định hình đó dường như chính là cái chớp mắt khi cư dân trong thành biến mất!

Phát hiện ra những điều này, trong lòng mọi người lập tức kinh hãi không thôi.

Rốt cuộc, chuyện này đã vượt ra khỏi phạm vi nhận thức của họ.

Cái chưa biết vĩnh viễn là thứ khiến người ta cảm thấy sợ hãi nhất!

Lão Hồ đề nghị: "Trong đêm tối đi loạn trong thành rất dễ lạc đường, hơn nữa đường phố thành Ác La Hải này, bao gồm cả những kiến trúc chính giáo, tế tự chủ yếu kia, khả năng đều nằm ở sâu trong ổ ong!

Trong thành ngàn cửa vạn hộ, lại hoàn toàn khác biệt với cấu trúc thành trì tầm thường.

Trước mắt con đường ổn thỏa nhất là chúng ta cứ chờ đến khi trời sáng rồi đi xem xét cấu trúc ổ ong ở ngoại vi, sau đó tìm đường tắt tiến vào tế đàn ở chỗ sâu, tuyệt đối không thể lỗ mãng xông bừa trong thành.

Lúc nên liều mạng thì tự nhiên không thể hàm hồ, nhưng lúc nên

cẩn thận thì cũng quyết không thể khinh cử vọng động!" Tô Mặc gật đầu: "Được.

Vậy chúng ta tìm một chỗ nghỉ ngơi trước, dưỡng sức rồi tính sau!" Tuyết Lê Dương nói: "Hay là lên tường thành đi, địa thế tốt, có động tĩnh gì chúng ta cũng có thể phát hiện ngay lập tức, lỡ có nguy hiểm gì thật thì cũng không đến mức bị vây khốn trong thành!" Đề nghị của Tuyết Lê Dương rất không tồi, mọi người đều tỏ vẻ tán đồng, đi thẳng về phía tường thành.

Nhưng khi đi qua một cái hang động dưới chân tường, Bàn Tử như ngửi thấy mùi gì đó, hít hít mũi nói: "Mùi gì mà thơm thế này, nhà ai đang hầm thịt bò vậy?

Cái này đúng là gãi đúng chỗ ngứa của Bàn gia ta!" Nghe Bàn Tử nói vậy, mọi người cũng nhao nhao ngửi thấy mùi thịt bò hầm thơm nức mũi, chính là từ trong ngôi nhà kia truyền ra.

Bàn Tử ngửi mùi thịt liền đi vào, mọi người cũng lần lượt đi theo.

Quả nhiên, trong nồi đá bên trong xác thực đang hầm thịt bò yak chín nhừ, ùng ục bốc hơi nóng.

Chương 120

Đã lâu không được ăn đồ nóng, mọi người lập tức cảm thấy hương thơm ngào ngạt, ngũ vị điều hòa!

Bàn Tử nuốt nước miếng cái ực: "Tô tiểu ca, Lão Hồ, chúng ta đúng là cầu được ước thấy, theo tôi thấy nhé, nồi đầu bò hầm này là chuẩn bị cho chúng ta đấy chứ, cái này ăn được không?" Tuyết Lê Dương nhìn sang A Hương, hỏi: "Em xem thử đi, nồi thịt bò này ăn được không?" A Hương nghiêm túc nhìn kỹ, sau đó lắc đầu: "Đây chỉ là thịt bò yak bình thường thôi, em không nhìn thấy thứ gì khác..." Được rồi!

Bàn Tử vừa nghe A Hương nói thế, không thể chờ đợi thêm nữa, cũng chẳng sợ nóng, thò tay nhón một miếng thịt ném vào mồm, vừa nhai vừa nói: "Tôi xả thân vì nghĩa, nếm thử thay các đồng chí trước, lỡ trong thịt có độc dược thì cứ nhằm vào người tôi mà tiếp đãi!" Một câu còn chưa nói xong, Bàn Tử đã tống vào bụng bảy tám miếng thịt bò, muốn cản cũng không cản được.

Một lát sau, thấy Bàn Tử cũng không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, mọi người cũng vớt mấy miếng thịt bò yak lên ăn.

Lão Hồ sau khi ăn liên tục mấy miếng thịt, đột nhiên nhớ ra một chuyện, nói với Minh Thúc: "Ngày mai trời vừa sáng, chúng tôi sẽ phải đi vào sâu bên trong kia.

Nơi đó có nguy hiểm gì chúng tôi cũng không biết, liệu chừng cũng sẽ không thái bình.

Ông và A Hương cùng Hàn Thục Na vẫn là nên ở lại ngoài thành thì an toàn hơn, chờ chúng tôi xong việc sẽ ra đón mọi người..." Minh Thúc trong miệng đang nhai mấy miếng thịt bò, muốn nói mà nói

không ra hơi, dứt khoát nuốt chửng miếng thịt xuống, nghẹn đến mức trợn trắng mắt một lúc lâu. "Khụ..." Minh Thúc ho khan liên tục, "Không sao, đã quyết định đi theo các cậu, chúng tôi khẳng định sẽ đi theo đến cùng, không rời không bỏ, sinh tử có nhau!" Tô Mặc và Lão Hồ nghe Minh Thúc nói vậy, không khỏi đảo mắt khinh bỉ.

Đúng là lão cáo già, thật biết nói chuyện!

Minh Thúc lại chẳng cảm thấy gì, dù sao da mặt cũng ngày càng dày rồi, trực tiếp nói với Lão Hồ: "Hồ lão đệ, đi suốt chặng đường này tôi cũng nhìn ra rồi, nhân phẩm của cậu tuyệt đối không chê vào đâu được...

Hay là thế này, tôi làm mối cho cậu, chờ sau khi chúng ta ra ngoài, tôi gả A Hương cho cậu.

Hồ lão đệ cậu nhân phẩm tốt, A Hương nhà tôi cũng không tệ.

Tôi thấy hai người đặc biệt xứng đôi, hơn nữa giao A Hương cho cậu, tôi cũng yên tâm..." Lão Hồ vừa nghe Minh Thúc nói thế, nháy mắt ngớ người. "Khụ khụ..." Màn làm mai bất thình lình khiến Lão Hồ sặc cả thịt.

Trương Doanh Xuyên bên cạnh vội vàng vỗ vỗ lưng Lão Hồ.

Hoãn một lúc sau, Lão Hồ nhìn thoáng qua A Hương, rồi cười khổ với Minh Thúc: "Ngài đừng đùa kiểu đó.

Tôi biết ngài lo lắng điều gì, yên tâm đi, chỉ cần chúng tôi còn sống, khẳng định sẽ không bỏ mặc mọi người..." Minh Thúc lắc đầu: "Không không không, tôi không phải ý đó.

Tôi thật sự cảm thấy cậu người không tệ.

Hơn nữa cậu đi theo Tô lão đệ cũng coi như sự nghiệp thành công, không thiếu tiền bạc, vậy thì vừa khéo thiếu một bà vợ tâm đầu ý hợp!" A Hương bị Minh Thúc nói chuyện cưới xin ngay trước mặt

mọi người, ngượng ngùng cúi gằm mặt xuống.

Lão Hồ cười khổ không thôi: "Ngài vẫn là đừng nghĩ nhiều thế, A Hương còn ở đây này, giờ là thời đại nào rồi, mọi người đều tự do yêu đương, không chơi cái kiểu ngày xưa nữa..." Minh Thúc lại tỏ vẻ nghiêm túc: "Hồ lão đệ, tôi không có nói đùa với cậu đâu.

Nếu A Hương đi theo cậu cũng coi như trao thân gửi phận đúng chỗ, như vậy lúc tôi chết cũng nhắm được mắt, coi như xứng đáng với cha mẹ ruột của A Hương..." Tô Mặc nhai lương khô nén, đầy hứng thú nhìn màn này.

Theo nguyên tác, lúc này Lão Hồ và Tuyết Lê Dương đã nảy sinh tình cảm, bất quá dường như vì sự xuất hiện của hắn, đoạt mất rất nhiều hào quang của Lão Hồ, dẫn đến Tuyết Lê Dương và Lão Hồ đến nay thoạt nhìn vẫn là gần cũng không gần mà xa cũng chẳng xa.

Tô Mặc nhìn Tuyết Lê Dương, thấy cô mặt không đổi sắc, bèn cười nói: "Lão Hồ, tôi thấy cô em A Hương cũng không tệ đâu!" Lão Hồ đỏ mặt tía tai: "Thôi thôi, Tô tiểu ca cậu đừng có thêm dầu vào lửa nữa..." Lúc này, Bàn Tử vừa vặn ăn no, vốn dĩ là kẻ sợ thiên hạ không loạn, nghe ba người đối thoại xong, lập tức cũng hùa theo. "Minh Thúc, ông chú ruột của tôi ơi, ngài đừng để ý đến Hồ Bát Nhất, làm mai vợ cho nó chính là chuyện tốt như bánh từ trên trời rơi xuống, nó lại cứ chê bánh rơi xuống không phải nhân hải sản...

Ngài chi bằng chia A Hương cho tôi đi, cha mẹ tôi đi sớm, tính tôi vào ở rể nhà ngài có được không?

Sau này tôi coi ngài như cha ruột mà hiếu kính.

Chờ lúc ngài quy thiên, tôi bảo đảm khóc lóc thảm thiết từ Tiền Môn đến tận Bát Bảo Sơn, xin thề với vĩ nhân, một tiếng cũng không nghỉ, cần bi thương bao nhiêu thì con mẹ nó có bấy nhiêu bi thương..." Bàn Tử lôi Minh Thúc ra làm trò cười, Lão Hồ nghe mà suýt chút nữa

phun hết thịt bò trong miệng ra.

Đúng lúc này. "Mâu!!!" Một tiếng bò rống từ sâu trong hang động truyền đến, cắt ngang tiếng cười đùa của mọi người.

Vốn dĩ tiếng bò yak ở vùng Tạng cũng chẳng có gì kỳ lạ, nhưng nghe thấy trong tòa cổ thành tịch mịch này, cộng thêm mấy tên ngốc vừa mới ăn thịt bò xong, lập tức khiến người ta da đầu tê dại!

Có sinh vật sống!

Tòa thành Ác La Hải này thế mà còn có sinh vật sống tồn tại! "Mâu!" Tiếng bò rống càng lúc càng rõ ràng, phảng phất như ngay trước mặt. "....." Mọi người đưa mắt nhìn nhau, rùng mình mấy cái.

Tô Mặc đứng dậy, nói với mọi người: "Tôi cùng Lão Hồ, Bàn Tử đi xem thử, mọi người ở lại..." Vừa nói, Tô Mặc vừa vẫy tay với hai người Lão Hồ.

Ba người trực tiếp xách vũ khí, giơ đèn pin mò mẫm vào sâu trong hang động.

Đi đến bên cạnh cửa đá, ba người liền cảm thấy không đúng.

Trên cửa đá trơn nhẫy, có một dấu tay dính máu, dường như có người tay dính đầy máu, lúc đi vội vội vàng vàng đã khép cửa đá lại.

Tô Mặc dùng tay quệt thử, phát hiện vết máu kia dường như còn rất tươi.

Lần này Bàn Tử và Lão Hồ càng trở nên căng thẳng.

Tô Mặc xách kiếm Xích Tiêu, đẩy cửa đá ra, đi đầu vào trước.

Lão Hồ và Bàn Tử giơ súng theo sau.

Ba người lượn một vòng, nhưng phát hiện bên trong vẫn không có bóng người.

Chỉ thấy trên vách tường bốn phía đâu đâu cũng là máu tươi, bàn đá và cọc gỗ ở giữa cũng đỏ lòm.

Bên trên là từng đống thịt bò yak tươi sống, có mấy tấm da sống đầm đìa máu tươi còn bốc hơi nóng, giống như vừa mới lột từ trên người con vật xuống.

Bàn Tử nghi hoặc nói: "Vãi, chỗ này là lò mổ à?" Tô Mặc gật đầu, nói thẳng: "Không sai, nơi này chính là lò mổ trong thành!" Đột nhiên ba người phát giác trên đầu có thứ gì đó.

Mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn lên, một cái đầu bò to gấp hai ba lần đầu bò yak bình thường đang treo ngược ở đó.

Đầu bò không có da, đôi mắt trợn tròn, máu thịt be bét.

Hai lỗ mũi còn đang phì phò thở, hơn nửa cái lưỡi sống thè ra ngoài, hình như vẫn còn sống. "Mâu!" Cái đầu bò này phát ra một tiếng rên rỉ trầm trọng về phía Tô Mặc, Lão Hồ và Bàn Tử.

Chương 121

"Mẹ kiếp!" Bàn Tử giật nảy mình, giơ súng định bắn, vẫn là Tô Mặc mắt tay lẹ ngăn cản Bàn Tử.

Lão Hồ trong lòng cảm thấy cái đầu sống này vô cùng quái dị, nhưng lại không có ý muốn làm hại bọn họ, bèn nói với Bàn Tử: "Chúng ta xem trước cái đầu bò sống này là thế nào đã?" Tô Mặc nói thẳng: "Con bò yak này lúc còn sống đã bị lột da mặt, sau đó lại bị thiến, kiểu hành sự này chúng ta từng thấy qua trong bích họa ở Luân Hồi Miếu rồi.

Cái này cũng chẳng có gì kỳ quái.

Là một loại truyền thừa cổ xưa, tượng trưng cho việc giải phóng linh hồn trước, như vậy nhục thể mới có thể yên tâm sử dụng!" Lão Hồ cũng nói: "Thân thủ phân ly mà dấu hiệu sự sống trong vài giây thậm chí vài phút vẫn chưa biến mất là chuyện rất tầm thường trong giới sinh vật, đầu gà bị chặt xong thì thân gà không đầu vẫn còn có thể chạy loạn một hồi!

Thời cổ có tử tù bị chém đầu, lúc đầu người vừa rơi xuống đất, nếu có người gọi tên tử tù kia, cái đầu người vẫn sẽ có phản ứng, đó là do thần kinh chưa hoàn toàn tử vong, bất quá đó chỉ là chuyện trong nháy mắt!" Nói rồi, Lão Hồ nhìn quanh bốn phía, trầm giọng nói: "Thời gian ở nơi này giống như dừng lại tại một thời khắc nào đó, thời gian vĩnh viễn tĩnh chỉ rồi!" "Gâu gâu gâu!" "Á!" Ngoài phòng, lúc này truyền đến tiếng chó sủa của Tiểu Thốn Đinh cùng tiếng hét chói tai của A Hương.

Tô Mặc không dám sơ ý, vội vàng chạy ra ngoài.

Nghe tiếng đi vào đại điện phía sau cửa đá, trên cột đá đều có đèn

đuốc.

Trên tường treo đầy kín mít mấy trăm tấm da người.

Trong điện còn có một số tế khí cỡ lớn, sâu nhất bên trong thì có vài pho tượng thần nữ tính khỏa thân.

Tô Mặc hỏi: "Sao vậy?" Tuyết Lê Dương nén buồn nôn, nhìn da người trên tường, kinh hô: "Đây là những bức tranh cuộn ghi chép về thành Ác La Hải!

Thông tin ghi trên những tấm da người này quá quan trọng, có những ký hiệu tuy tôi không thể hoàn toàn xem hiểu, nhưng kết hợp với sử thi 'Gesar Vương: Phần Chế Địch Bảo Châu Đại Vương' nói về cuộc chiến với Ma Quốc, tuyệt đối có thể giải khai đại bộ phận nan đề chúng ta đang đối mặt!" Giờ khắc này, mọi người yên lặng đến lạ, bọn họ kinh nghi bất định nhìn Tuyết Lê Dương.

Tuyết Lê Dương phân tích những tranh vẽ trên da người, dần dần tìm ra từng manh mối. "Thành Ác La Hải làm chủ thành của Ma Quốc, hệ thống chính quyền của nó hoàn toàn khác biệt với các quốc gia khác.

Thời kỳ đỉnh cao Ma Quốc có phạm vi thống trị bao phủ quanh dãy Côn Luân!

Lịch đại không có quốc vương, trực tiếp do 'Xà Thần Di Cốt' mà bọn họ cung phụng thống suất, tất cả quyết sách trọng đại đều do tế sư trong nước thông qua việc tế tự cho xương cốt Xà Thần rồi bói toán mà có được!" "Ở thời đại cổ xưa đó, bói toán là hoạt động trọng đại rất nghiêm túc, không thể tùy tiện cử hành, trong đó phải cách quãng vài năm, thậm chí mười mấy năm mới có thể cử hành một lần!" "Ma Quốc không có quốc vương, đây cũng là nguyên nhân trong thành không có vương cung mà chỉ có thần điện.

Cái gọi là thành viên vương thất, đều là một số Vu sư nắm giữ quyền lên tiếng, nhưng bọn họ cũng phải phục thị xương cốt Xà Thần!

Trong giá trị quan của Ma Quốc, xương cốt Xà Thần là tối cao thần!" "Trong tranh cuộn miêu tả nhiều nhất chính là Quỷ Mẫu thường được nhắc đến trong truyền thuyết Ma Quốc, tôn giáo Ma Quốc cho rằng mỗi một đời Quỷ Mẫu đều là chuyển thế trọng sinh, chưa bao giờ có thể dùng bộ mặt thật gặp người, vĩnh viễn đều phải che chắn khuôn mặt!

Bởi vì đôi mắt của bà ta sở hữu sức mạnh kinh thế hãi tục!" "Dưới Quỷ Mẫu, mới là mấy vị chủ tế sư nắm giữ một số tà thuật tương tự như hình thái nguyên thủy của loài sâu róm..." "Ma Quốc đột nhiên suy yếu, rất có thể là do thành Ác La Hải xuất hiện tai nạn mang tính hủy diệt, nhưng trên những tấm da người này lại không ghi chép về sự kiện đó..." "....." Tuyết Lê Dương nhìn chằm chằm mấy tấm da người cuối cùng, đột nhiên im bặt, cô sắc mặt trắng bệch, giống như bộ dạng gặp ma. "Tuyết Lê Dương?" "Dương tham mưu?" "Có chuyện gì vậy?" Mọi người khó hiểu hô lên.

Tuyết Lê Dương chạy đến bên cạnh A Hương, vén tóc A Hương lên, đồng tử phóng đại, lập tức sững sờ tại chỗ!

Tuyết Lê Dương xoay người cười thảm với đám người Lão Hồ, Tô Mặc: "Nơi này căn bản không phải thành Ác La Hải, nơi này là Vô Để Quỷ Động!" Lão Hồ nghe xong thất kinh.

Vô Để Quỷ Động??

Sao có thể!

Lão Hồ nhìn quanh, mặt đầy vẻ không thể tin nổi: "Nơi này sao lại có thể là Vô Để Quỷ Động?" Tuyết Lê Dương vẻ mặt lạc lõng: "Anh đi xem sau gáy Minh Thúc và Sơ Nhất thì biết!" Chẳng lẽ?

Lão Hồ giờ khắc này đã tin tưởng và chấp nhận lời Tuyết Lê Dương nói.

Thành Ác La Hải thời gian ngưng đọng và Quỷ Động sâu không thấy đáy tràn ngập lời nguyền, đều là sự tồn tại vượt ngoài thường thức.

Lão Hồ chạy nhanh đến bên cạnh Minh Thúc, vạch cổ áo sau gáy Minh Thúc ra.

Quả nhiên nhìn thấy trên gáy ông ta có một vết đỏ hình tròn mờ nhạt, giống như một vòng ban đỏ từ trong thấm ra ngoài...

Chẳng qua vẫn còn rất mờ, nếu không phải cố ý đi xem thì tuyệt đối khó phát hiện.

Tiếp đó, Lão Hồ lại xem gáy của Sơ Nhất và Trương Doanh Xuyên.

Giống hệt Minh Thúc.

Tận mắt nhìn thấy, Lão Hồ vẫn khiếp sợ không thôi: "Đây là ấn ký bị Vô Để Quỷ Động nguyền rủa.

Tuy rằng chỉ là sơ kỳ, còn chưa quá rõ ràng, nhưng trong vòng một hai tháng sẽ dần dần rõ rệt!

Sinh ra một ấn ký tựa như xoáy nước lại tựa như nhãn cầu.

Người chịu loại nguyền rủa ác độc này cũng giống như chúng ta, vào khoảng bốn mươi tuổi, huyết hồng tố trong máu sẽ dần dần giảm thiểu, máu trong huyết quản từ từ biến thành bùn nhão màu vàng, dằn vặt người sống sờ sờ thành ác quỷ trong địa ngục!" Lão Hồ sắc mặt khó coi: "Nhưng nhóm Minh Thúc, Sơ Nhất, sư huynh bọn họ gần hơn một tháng nay trước sau vẫn ở cùng chúng ta, không có khả năng một mình đi đến Sa mạc đen Taklamakan ở Tân Cương!

Nơi này...

Nơi này thế mà lại là Quỷ Động!" Thấy mấy người Tô Mặc, Bàn Tử cười như không cười nhìn mình, Minh Thúc cuống lên: "Chuyện này là thế nào?

Mắt đỏ rốt cuộc là thế nào?" Lão Hồ lắc đầu, làm một người hiền lành, lần này hắn lại không giải đáp cho Minh Thúc.

Bởi vì Lão Hồ biết lúc này cũng không phải lúc lấn cấn vấn đề này.

Lão Hồ nhìn lại về phía Tuyết Lê Dương: "Em rốt cuộc phát hiện chuyện này như thế nào?" Tuyết Lê Dương dẫn Tô Mặc và Lão Hồ đến trước mấy tấm da người cuối cùng, dùng tay chỉ, nói: "Nghi thức hiến tế cho xương cốt Xà Thần ở trên này hóa ra là nơi chôn xương Xà Thần, chính là Quỷ Động mà chúng ta nhìn thấy dưới núi thần Zaghrama ở Sa mạc đen!

Những bích họa da người này tịnh chưa chỉ ra rõ ràng xương cốt Xà Thần ở Tây Vực, nhưng kết hợp với trường thi về Chế Địch Bảo Châu Đại Vương thì không khó đưa ra suy đoán như vậy..." "Ở phương Bắc xa xôi của dãy Côn Luân, bên trong có năm cái bảo hạp, phân biệt được dùng để đặt hài cốt Xà Thần.

Hai di tích của Xà Thần: Một là thân thể thối rữa chỉ còn bộ xương, nhưng đại não của nó vẫn bảo tồn sức mạnh huyễn hóa Hư cảnh.

Cái còn lại chính là con mắt khổng lồ trên đầu rắn, có thể khiến linh hồn nó trường sinh bất diệt, tại điểm tận cùng của thiên địa và thời gian!" "Nó sẽ giống như phượng hoàng, từ trong thi cốt niết bàn trọng sinh, đồng thời con mắt khổng lồ này còn có thể làm thông đạo thông hướng cánh cửa huyễn hóa Hư cảnh!" "Nếu dùng khoa học để giải thích, e rằng huyễn hóa Hư cảnh này chính là không gian số ảo

mà các chuyên gia nước Mỹ vẫn luôn nghiên cứu, điểm này Tô đội lúc trước ở Tinh Tuyệt Cổ Thành cũng đã nói qua..." "Trong miêu tả nghi thức cuối cùng của bích họa da người, tiên tổ Ma Quốc lấy đi con mắt của xương rắn, đồng thời nắm giữ bí mật trong đó, sau đó đi xa đến Karamir Côn Luân Sơn kiến lập nên tôn giáo thần quyền to lớn!

Mỗi khi trong nước có sự việc, Quỷ Nhãn Quỷ Mẫu liền muốn mở ra thông đạo trong mắt, cử hành nghi thức phồn tạp, đem nô lệ bắt được dùng để tế tự xương rắn.

Phàm là nô lệ dùng mắt thường nhìn thấy huyễn hóa Hư cảnh đều sẽ bị đóng dấu nhãn cầu làm tiêu ký, sau đó bị nuôi nhốt như gia súc, thẳng đến khi bọn họ máu đông lại mà chết!" "Vô số bá tánh của một số quốc gia phụ cận Ma Quốc đều luân lạc thành vật tế của xương rắn, trong lúc đó mọi người cũng có phản kháng, nhưng tế sư trong Ma Quốc đa số giỏi về khu sử dã thú và côn trùng, các nước khó mà địch lại!

Mãi đến khi Gesar Vương cùng Liên Hoa Sinh Đại Sư bắt tay phái dũng sĩ lẻn vào Ma Vực, dùng kế đoạt đi viên bảo châu chuyển sinh Phượng Hoàng Đảm kia, cộng thêm không lâu sau đó, chủ thành Ác La Hải của Ma Quốc bí ẩn hủy diệt!

Sức mạnh hai bên lập tức phát sinh nghịch chuyển, trường thi của liên quân gọi nó là sư tử hùng mạnh quét sạch sào huyệt yêu ma, sự tích về Chế Địch Bảo Châu Chi Vương được các nghệ nhân hát rong ở cao nguyên tuyết vực truyền xướng đến nay!" Tô Mặc đăm chiêu: "Phượng Hoàng Đảm rất có khả năng ở thời đại động loạn bất an đó đã lưu lạc nhập vào Trung Nguyên.

Chu Văn Vương bói toán, gọi vật này là vật trường sinh bất diệt, đảo cũng có vài phần đạo lý!" Lão Hồ thở dài một hơi: "Đến đây thì lai lịch của Phượng Hoàng Đảm cơ bản coi như đã làm rõ, nhưng

thành Ác La Hải chúng ta đang ở lại là cái gì?

Người ở đây đều đi đâu rồi, vì sao thời gian trong thành ngưng đọng tại một khoảnh khắc?" Tuyết Lê Dương nói: "Cư dân trong thành Ác La Hải đã đi đâu, đại khái chỉ có chính bọn họ rõ...

Lão Hồ, anh nhớ anh từng nhắc với em trong Cửu Tầng Yêu Tháp, cái xác Băng Xuyên Thủy Tinh Thi kia dường như thiếu chút gì đó...

Chương 122

Người Luân Hồi Tông không quản ngại gian khổ, đào Cửu Tầng Yêu Tháp và Cửa Tai Nạn lên.

Những việc này đều là vì cái gì, nhưng cục diện lúc đó hỗn loạn, chúng ta không kịp suy nghĩ kỹ...

Hiện tại nhớ lại, cái xác Băng Xuyên Thủy Tinh Thi kia không có mắt và não!" Lão Hồ ngẫm nghĩ, nói: "Tôi chỉ nhớ mang máng, da thịt của Băng Xuyên Thủy Tinh Thi đều trong suốt, chỉ có ngũ tạng lục phủ là màu đỏ sẫm, giống như mã não đỏ tươi.

Luân Hồi Tông hóa ra là đem đầu não bao gồm cả Yêu Đồng của nó lấy ra, bỏ vào phía sau Cửa Tai Nạn.

Luân Hồi Tông không tìm thấy nơi mai táng xương rắn, nhưng lại có thể thiết lập một cái thông đạo, hoặc có thể nói là kính tượng (hình ảnh phản chiếu)!" Lão Hồ lập tức bừng tỉnh đại ngộ.

Tuyết Lê Dương lại nói: "Mãi đến phần nghi thức cuối cùng trong bích họa da người, em mới hiểu được ý nghĩa thực sự, Luân Hồi Tông muốn tiếp tục tế tự tổ tiên, mở ra một tòa cổ thành vốn đã biến mất...

Tòa thành này là ký ức khi còn sống của Quỷ Mẫu.

Lấy ví dụ mà nói, tại lò mổ kia, con bò yak vừa bị chém đầu, thịt bò đã nấu chín, dấu tay máu chưa khô trên cửa!

Chúng tịnh không phải phát sinh vào cùng một thời đoạn, những cái này đều là những mảnh vỡ ấn tượng sâu sắc lưu lại trong mắt Quỷ Mẫu, thông qua Yêu Đồng cấu tạo nên một tòa thành ký ức trong không gian Hư số!" Tô Mặc thấy Tuyết Lê Dương não động mở rộng, tư duy vận chuyển nhanh chóng, trong lòng cũng xác thực rất khâm

phục.

Tuyết Lê Dương chính là đang thông qua những manh mối phiến diện, sau đó hoàn nguyên ra chân tướng.

Lão Hồ cười với Tuyết Lê Dương: "Không sai, tôi cảm thấy phân tích của em ngày càng tiếp cận chân tướng, nếu không phải đang mang lời nguyền, tôi phát hiện em rất thích hợp làm thám tử!" Tuyết Lê Dương lườm Lão Hồ một cái, mười phần nữ tính.

Lão Hồ lập tức nhìn đến ngây người.

Tô Mặc mở ra Hoàng Kim Đồng, lẩm bẩm: "Nơi này tịnh không phải ảo cảnh đơn giản như vậy, đây là thành phố tồn tại chân thực, Mắt Xà Thần quả nhiên lợi hại!" "Nói đến lời nguyền!" Tô Mặc nhìn mọi người, chém đinh chặt sắt nói: "Tôi chưa bao giờ tin trên đời có lời nguyền gì, cái gọi là lời nguyền Quỷ Động này, rất có khả năng chính là một loại virus!

Một loại virus chỉ tồn tại trong không gian số ảo, cắt đứt liên hệ giữa chúng, mới là con đường trực tiếp nhất, hiệu quả nhất!" Minh Thúc vừa nghe còn cứu được, lập tức tỉnh táo lại: "Làm thế nào mới tìm được di tích Ác La Hải chân chính?" Lão Hồ giờ khắc này cũng tỉnh ngộ, đột phá được một mắt xích, mang đến chính là cả bàn cờ đều sống!

Lão Hồ hô hào với mọi người: "Đi, chúng ta mau đi lên trên.

Quay lại vách đá xanh bên thành!" Cả đám thấy Lão Hồ gấp gáp như vậy, không khỏi sững sờ.

Tô Mặc biết, Lão Hồ là đã phát hiện ra thành Ác La Hải chân chính! "Đi, Lão Hồ khẳng định là phát hiện cái gì rồi, thu dọn đồ đạc!" Tô Mặc phát thoại, mọi người nhanh chóng xách đồ, vội vội vàng vàng quay lại theo đường cũ!

Hai bên vách đá xanh, phía tây là thành Ác La Hải bao trùm trong mộ sắc, nhưng đó là ký ức của Quỷ Mẫu.

Mà bên kia vách đá, là hồ Phong Thực trong suốt thấy đáy. "Trong truyền thuyết thành Ác La Hải nằm ngay bên Cửa Tai Nạn, nguyên hình thành Ác La Hải chân thực hẳn là hoàn toàn giống với cổ thành trong ký ức kia, toàn bộ là lợi dụng đá Phong Thực khổng lồ tự nhiên kiến thành..." Lão Hồ nhìn những hang động đá Phong Thực rậm rạp dưới đáy hồ, kích động nói.

Lúc này, mọi người nhìn những hang động như tổ ong dưới đáy hồ, đều đã hiểu ra. "Do Ma Quốc sùng bái vực sâu và hang động, cho nên hang động dưới thành bị đào rỗng, thành Ác La Hải chân chính đã chìm xuống lòng đất, bị nước nhấn chìm..." Tô Mặc cười cười, thuận theo tư duy của Lão Hồ nói: "Mấy ngàn năm bãi bể nương dâu, biến thành hồ Phong Thực trong như gương hiện tại!" Lão Hồ mặt đầy tiếu ý, hắn biết ngay những thứ này không giấu được Tô Mặc. "Không sai, truyền thuyết giao ngư (người cá) thích nhất hí châu, những con giao ngư vằn đen trắng hung mãnh kia sở dĩ không ngừng tập kích đàn cá trong hồ, đại khái là muốn chiếm trân bảo dưới đáy hồ..." 【Đinh!】 Ngay khi mọi người hân hoan nhảy nhót, bên tai Tô Mặc vang lên tiếng của Hệ thống. 【Chúc mừng ký chủ tìm được thành Ác La Hải chân chính, lời nguyền ban đỏ sắp được giải trừ, Hệ thống Thần Cấp Lựa Chọn mở ra!】 【Lựa chọn 1: Không tham dự chuyện của Hồ Bát Nhất, Vương Khải Hoàn, Tuyết Lê Dương, dửng dưng đứng nhìn.

Trí lực vĩnh cửu +10!】 【Lựa chọn 2: Đi theo Hồ Bát Nhất, Vương Khải Hoàn, Tuyết Lê Dương tiến vào thành Ác La Hải, tham dự cốt truyện chính phát triển.

Mẫn tiệp vĩnh cửu +10!】 【Lựa chọn 3: Hệ thống cung cấp lộ trình, giải trừ lời nguyền cho Hồ Bát Nhất, Vương Khải Hoàn, Tuyết

Lê Dương.

Ký chủ có thể đạt được phần thưởng phong phú, trong đó bao gồm một lọ Duyên Thọ Đan!】【Duyên Thọ Đan: Mỗi viên có thể tăng ba mươi năm tuổi thọ, trong thời gian phục dụng, cơ năng thân thể người dùng đình chỉ hạ thấp, đình chỉ suy lão!】Duyên Thọ Đan?

Nghe được tiếng của Hệ thống, tim Tô Mặc mạnh mẽ co rút một trận.

Tăng ba mươi năm tuổi thọ, đây chính là vật nghịch thiên cải mệnh chân chính! "Hệ thống..." Tô Mặc thầm trầm giọng nói, "Tao chọn 3!" "Oanh!" Một lượng lớn ký ức dũng mãnh tràn vào não hải, ánh mắt Tô Mặc lập tức trở nên lãnh liệt, khí tức cả người cũng thay đổi, phảng phất biến thành một ngọn núi cao không thể vượt qua. "Lão Hồ..." Tô Mặc lấy ra La bàn Hoàng kim, túc thanh nói: "Tiếp theo, giao cho tôi đi!" Có khả năng cũng là do sức mạnh lời nguyền mắt đỏ kết thúc, nhân đó lần này phần thưởng Hệ thống trước nay chưa từng có, điều này làm cho Tô Mặc xưa nay cẩu ổn cũng quyết tâm đánh cược một phen.

Lão Hồ có chút ngoài ý muốn với phản ứng của Tô Mặc, bất quá nhìn thái độ không dung thương lượng của Tô Mặc, Lão Hồ gật đầu, đáp: "Được!" Tô Mặc cầm La bàn Hoàng kim, căn cứ Hệ thống nhắc nhở, xác định phương vị cuối cùng. "Đi!" Tô Mặc đi đầu nhảy xuống mặt nước, Tiểu Thốn Đinh, Lão Hồ, Trương Doanh Xuyên theo sát phía sau.

Minh Thúc, Hàn Thục Na đưa mắt nhìn nhau, bọn họ còn chưa hiểu rõ chuyện gì xảy ra, Tô Mặc lôi lệ phong hành, giống như biến thành một người khác vậy. "Đi thôi..." Minh Thúc sờ sờ cái gáy, thở dài một hơi, kéo A Hương, Hàn Thục Na cùng nhau lặn xuống nước. "Ào!" Không biết qua bao lâu, Minh Thúc từ trong nước thò đầu ra.

Lão Hồ, Trương Doanh Xuyên mỗi người dìu A Hương và Hàn Thục Na cũng bò lên.

Minh Thúc lên bờ xong, phát hiện hòn đảo nhỏ cô linh giữa hồ này không chỉ không có bóng người, ngay cả mặt đất cũng không có bất kỳ dấu vết hang động nào.

Địa hình phiến đảo này cũng vô cùng kỳ lạ, to bằng nửa sân bóng đá, ở giữa nhô lên giống như cái loa úp ngược xuống.

Minh Thúc nhướn mày, nói: "Đây là một cái núi lửa chết dưới lòng đất, bên trên là miệng núi lửa, chúng ta sao lại chạy vào đây rồi?" Cùng lúc đó, trên ngọn núi hình nón chui ra một con thằn lằn lửa (Hỏa tích dịch) màu đỏ, thè cái lưỡi dài đỏ lòm.

Nó vẫn bảo lưu đặc trưng cổ lão của thời kỳ hậu băng hà, có mấy hàm răng sắc bén.

Lão Hồ, Bàn Tử, Trương Doanh Xuyên lập tức giơ súng xạ kích. "Đoàng đoàng đoàng đoàng đoàng!" Một trận loạn thương bắn tới, Hỏa tích dịch bị đạn bắn cho co rụt liên tục.

Lão Hồ nhìn thấy Hỏa tích dịch tuy rằng liên tục lui lại, nhưng đạn đều bị kẹt tại lớp da thịt biểu tầng, căn bản không bắn vào được trong cơ thể nó.

Lão Hồ vừa thay băng đạn, vừa hô: "Không được, vũ khí nhẹ không chí mạng với nó!" Tô Mặc rút kiếm Xích Tiêu sau lưng ra: "Dừng tay.

Để tôi xử nó!" Lão Hồ, Bàn Tử và Trương Doanh Xuyên nghe được mệnh lệnh của Tô Mặc, lập tức ngừng bắn.

Minh Thúc sợ hãi trốn ra sau lưng Lão Hồ.

Tô Mặc xách kiếm Xích Tiêu, lao nhanh về phía Hỏa tích dịch.

Theo tàn ảnh lóe lên, Tô Mặc trong chớp mắt đã đến gần con quái, tiếp đó nhảy lên không trung.

Chương 123

"Phập!" Khi Hỏa tích dịch còn chưa phản ứng kịp, kiếm Xích Tiêu của Tô Mặc đã cắm vào trong đầu nó.

Một kiếm này, trực tiếp đóng đinh Hỏa tích dịch xuống đất.

Hỏa tích dịch mãnh liệt giãy dụa thân thể mấy cái, liền không còn sinh khí.

Thấy Hỏa tích dịch đã chết, Tô Mặc rút kiếm Xích Tiêu vẩy vẩy máu trên thân kiếm, rồi thuận tay cắm chuẩn xác về sau lưng. "Đi..." Tô Mặc trầm giọng nói, "Đừng dừng lại, tiếp tục tiến lên!" Nói rồi, Tô Mặc lại lấy ra La bàn Hoàng kim. "....." Mọi người chặc lưỡi, bọn họ biết Tô Mặc rất lợi hại, lại không nghĩ rằng Tô Mặc sẽ mạnh đến mức biến thái như vậy.

Đạn bắn không chết Hỏa tích dịch thế mà không chịu nổi một kiếm của Tô Mặc! "Tốc tốc!" Tiếng động quái dị vang lên, từng con rắn đen không biết từ đâu chui lên mặt đất. "Rắn độc Tịnh Kiến A Hàm!" Bàn Tử như nhớ lại hồi ức không tốt, thân hình có chút lùi lại, "Gặp quỷ...

Sao tôi lại nhìn thấy lũ này nữa..." Tô Mặc cúi đầu, phát hiện đám rắn độc này chính là Tịnh Kiến A Hàm, giống hệt loại nhìn thấy ở Tinh Tuyệt Cổ Thành. "Muốn chết!" Tô Mặc hừ lạnh một tiếng, "Vút" một tiếng, thân thể biến mất tại chỗ.

Ngay sau đó, Tô Mặc nhanh đến xuất kỳ, cho dù là Lão Hồ cũng chỉ có thể nhìn thấy một cái tàn ảnh, hắn như sử xuất Phân Thân Thuật, thân hình thế mà đồng thời xuất hiện tại bốn phương tám hướng.

Những con rắn đen vốn còn đang diễu võ dương oai kia trực tiếp

biến thành thịt vụn. "....." Mọi người đồng tử phóng đại, lại lần nữa bị kinh ngạc. "Lão Hồ..." Bàn Tử bất động thanh sắc đi đến bên cạnh Hồ Bát Nhất, nói: "Cậu có cảm giác không đúng lắm không, tôi nhớ...

Tô tiểu ca có thể dọa lui bọn chúng mà..." "Phụt!" "Bẹp!" Đám rắn đen này, Tô Mặc xúc tới là chết, không bao lâu sau liền chết đầy đất, nhưng Tô Mặc vẫn chưa có ý dừng tay.

Lão Hồ gật đầu: "Lũ rắn độc này... hẳn là chọc giận Tô tiểu ca rồi!" "Rầm!" Tô Mặc giơ quyền, đấm mạnh xuống mặt đất, theo mấy con rắn đen cuối cùng biến thành huyết mạt, Tô Mặc nhìn quanh bốn phía: "Còn chiêu thức gì... cứ tung ra hết đi!" Tô Mặc biết, tuyến đường Hệ thống quy hoạch này tuy cũng coi như đường tắt, nhưng là Duyên Thọ Đan, loại bảo bối nghịch thiên này, cũng không phải dễ lấy như vậy. "Ầm ầm ầm!" Tô Mặc vừa dứt lời, đại địa nứt toác, một gã tướng quân khổng lồ mặc giáp vàng cao gần ba mét bước ra.

Tuyết Lê Dương kinh hô: "Y phục của hắn...

Đây là tướng quân công vô bất khắc chiến vô bất thắng của Ma Quốc!" Lão Hồ ngẩng đầu, theo bản năng nói: "Võ tướng nước Kim ở núi Ngưu Tâm so với hắn, chính là một hạt rác rưởi!" "Chiến vô bất thắng?" Tô Mặc xuy cười một tiếng, "Chỉ là một con Tống tử thể xác to lớn hơn chút thôi!" Tô Mặc rút trường kiếm, tung người nhảy một cái, một kiếm chém lên đầu Kim Giáp Cự Tướng. "Keng!" Một tiếng thanh thúy vang lên, kiếm Xích Tiêu văn ti bất động rơi trên mũ giáp cự tướng. "Ô!" Kim Giáp Cự Tướng ô hào một tiếng, trong miệng phun ra hắc khí hôi thối, nắm đấm to như bao cát lao thẳng về phía Tô Mặc.

Rầm!

Tô Mặc mũi chân điểm đất, cả người bay ngược ra sau, một chuỗi tiếng ma sát vang lên, Tô Mặc đụng nát mười mấy bức tường đá, cuối

cùng dừng lại trước một tảng đá lớn.

Ầm ầm ầm ~ Cự tướng công kích thất bại, nện xuống mặt đất, phát ra tiếng chấn động kịch liệt.

Tô Mặc xoay người đứng dậy, lau máu tươi trào ra khóe miệng.

Tên cự tướng này thực lực nhục thân cường hãn vô cùng, chính mình vừa rồi ngạnh kháng với hắn, căn bản không phải đối thủ.

May mắn Tô Mặc sớm đã chuẩn bị, nếu không, hiện tại khẳng định sẽ bị hắn đánh cho dở sống dở chết. "Tô tiểu ca..." Nhìn thấy một màn này, Bàn Tử bị dọa nhảy dựng, vội vàng chạy tới, "Ngài không sao chứ?" Tô Mặc lắc đầu, thầm nghĩ: "Phần thưởng phong phú nhất từ trước tới nay, quả nhiên không dễ lấy như vậy!" "Không sao là tốt..." Thấy Tô Mặc bình an vô sự, Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, liên thanh nói: "Không sao là tốt!" Tô Mặc chính là trụ cột niềm tin của cả đội, Bàn Tử thà rằng chính mình trọng thương, hắn cũng không muốn Tô Mặc ở thời điểm mấu chốt này có bất kỳ sơ suất gì. "Gào ~" Cự tướng ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng, lao nhanh về phía Tô Mặc, bàn tay khổng lồ dấy lên một trận âm phong, hung hăng vỗ xuống Tô Mặc. "Bịch!" Tô Mặc đẩy Bàn Tử ra, hai chân đạp mạnh, thân thể đằng không bay lên. "Vút!" Thân ảnh Tô Mặc biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện lại đã ở sau lưng cự tướng, kiếm Xích Tiêu trong tay trước tiên rạch mở cánh tay mình, đợi đến khi máu tươi đầm đìa, trường kiếm trong tay Tô Mặc hóa thành một đạo hàn mang chém xuống. "Rắc ~" Kiếm mang rạch phá da cự tướng, chém đứt xương cốt cứng rắn như sắt của hắn, trực tiếp đâm xuyên qua cơ thể. "Ngao ~" Đau đớn kịch liệt khiến cự tướng ngửa mặt lên trời nộ hống, hắn phẫn nộ xoay người lại, cảm xúc bạo ngược trong mắt càng thêm nồng đậm, điên cuồng gào thét, trong miệng phát ra tiếng rống như dã thú, huy vũ cánh tay, lại lần nữa vỗ xuống Tô Mặc. "Vút!" Thân ảnh Tô Mặc lóe lên, lại tránh được cánh tay vừa vỗ xuống này. "Gào ~" Cự tướng tiếp

tục nộ hống, huy động bàn tay còn lại nện về phía Tô Mặc. "Bốp!" Thân hình Tô Mặc lại lần nữa chớp động biến mất tại chỗ, theo sát phía sau xuất hiện ở lưng cự tướng, kiếm Xích Tiêu hung hăng chém vào miệng vết thương sau lưng hắn, trực tiếp xé rách y phục sau lưng cự tướng.

Cự tướng đau đến run rẩy cả người, lần nữa xoay người vỗ về phía Tô Mặc, nhưng hắn chung quy vẫn chậm một bước. "Rầm ~" Bàn tay cự tướng vỗ vào khoảng không, nện xuống sàn nhà, đập ra vô số hố sâu.

Tô Mặc lại lần nữa chớp động biến mất tại chỗ, theo sát xuất hiện sau lưng cự tướng, giơ kiếm liền chém. "Phập!" Kiếm Xích Tiêu hung hăng chém vào cổ cự tướng, trong nháy mắt liền cắt hắn thành hai nửa. "Rầm!" Ánh mắt cự tướng tràn ngập không cam lòng, cứ thế ngã xuống.

Tô Mặc thu kiếm, nhìn cái xác này rồi rảo bước đi đến bên cạnh.

Chỉ thấy trong thân thể cự tướng có rậm rạp chằng chịt côn trùng nhỏ màu đen ùa ra tản đi, thân thể Kim Giáp Cự Tướng lập tức khô quắt. "Ký sinh trùng..." Thấy thế, Tuyết Lê Dương đi tới, nói: "Chúng ta trước đó ở Trùng Cốc Vân Nam đã từng gặp...

Bất quá nơi này lợi hại hơn Trùng Cốc Vân Nam rất nhiều..." Tô Mặc gật đầu: "Đằng thuật (thuật sâu bọ) của Ma Quốc chính là lão tổ tông của Hiến Vương!" Tô Mặc quay đầu, nhìn về phía mọi người: "Không sao chứ?" "Không sao!" Mọi người lắc lắc đầu, yêu quái trên đường đều bị Tô Mặc dọn sạch, bọn họ có thể có chuyện gì. "Được..." Tô Mặc tiếp tục nói, "Tiếp tục đi theo tôi!" Mọi người hiểu ý, lập tức đi theo sau Tô Mặc.

Cuối con đường đi thẳng đến bụng núi, không gian bên trong không lớn, trên mặt đất có hai cái hồ nước, trên vách đều khắc ác quỷ

dữ tợn.

Chương 124

Hai bên phân liệt đặt mấy chục pho tượng người đá màu trắng loang lổ cũ kỹ, thân hình cao hơn người thường một chút, mỗi người đều bưng một cái thạch cổ (trống đá) giống như cái bát tô lớn.

Trong tế đàn còn có mấy hang động nhỏ hơn, màu sắc tôn giáo cực kỳ nồng đậm.

Tô Mặc thu hồi La bàn Hoàng kim, nhìn quanh bốn phía, sau đó lại chỉ vào thạch cổ, nói: "Hẳn là nơi này, nghi thức miêu tả trong bích họa da người, khoét tròng mắt người, chính là đựng trong khí cụ như thế này!" Lão Hồ thò đầu nhìn vào trong thạch cổ, chẳng có gì cả.

Sơ Nhất, Minh Thúc, Hàn Thục Na, A Hương cũng đi theo lên.

Minh Thúc dù sao cũng lớn tuổi, một đường gió mưa này, giống như hư thoát, đã bắt đầu có chút thần trí không rõ.

Lão Hồ móc ra Mộc Trần Châu, hỏi Tuyết Lê Dương: "Dương tham mưu, em có tìm được phương pháp sử dụng không, đêm dài lắm mộng, chúng ta tốt nhất sớm giải quyết đại sự sinh tử du quan này!" Tuyết Lê Dương đang ngưng thị phía trước, nơi đó bốn phía đều là điêu khắc cổ quái ly kỳ, trên mặt đất có cái rãnh hình người, là bộ dáng dang rộng tứ chi.

Dường như là nơi hành hình, năm rộng tháng dài giết quá nhiều người, bị tích huyết xâm nhiễm, trong rãnh đá đã biến thành màu đỏ sẫm, nhìn thôi cũng thấy tàn nhẫn!

Tô Mặc lúc này cũng không chơi trò bí hiểm nữa, nói thẳng: "Điêu tượng miêu tả, cắt mí mắt, lấy mắt ra, cùng tế tự với Mộc Trần Châu, là có thể giải trừ lời nguyền!" Tuyết Lê Dương suy tư: "Tô đội nói đảo cũng có vài phần đạo lý, tại Ma Quốc, đôi mắt chính là nguồn gốc

của mọi sức mạnh!" Bàn Tử liếc Minh Thúc một cái, nói: "Vậy làm sao bây giờ, muốn giải trừ lời nguyền thì nhất định phải cần con mắt, chúng ta lấy đâu ra mắt a, thật sự không được thì..." Lời phía sau Bàn Tử không nói.

Nhưng ý tứ đã tương đương minh xác.

Thật sự không được thì tìm một người khoét mắt!

Tô Mặc, Lão Hồ, Tuyết Lê Dương, Trương Doanh Xuyên, bọn họ đều là người mình, khẳng định sẽ không đại nghĩa hy sinh.

Sơ Nhất cũng không đơn giản, thực lực cũng không kém.

Vậy thì có thể lựa chọn chính là gia đình ba người Minh Thúc, già trẻ phụ nữ, cũng không có bao nhiêu sức phản kháng.

Minh Thúc lúc này cũng tỉnh táo lại, vừa vặn nghe được lời Bàn Tử, trực tiếp sợ đến run lẩy bẩy.

Trương Doanh Xuyên thiện ý nhắc nhở: "Nơi này không nên ở lâu, chúng ta cần sớm hạ quyết định!" Nghe vậy, Lão Hồ cũng không khỏi đặt ánh mắt lên người Minh Thúc.

Còn A Hương và Hàn Thục Na, Lão Hồ còn không đến mức ra tay với phụ nữ, nhưng Minh Thúc thì không giống, dọc đường đi, lão ta phá đám không ít.

Hàn Thục Na và A Hương lúc này gắt gao nép vào Minh Thúc sợ hãi không thôi, chỉ sợ mấy người Tô Mặc đem bọn họ ra làm thịt, vậy bọn họ nào có lực phản kháng.

Sơ Nhất cũng lo lắng, gã cũng không cho rằng mình sẽ là đối thủ của nhóm Tô Mặc, huống chi, súng săn của gã đã hết đạn.

Lại thêm trước đó gã tận mắt nhìn thấy tràng diện Tô Mặc một chiêu xử đẹp Hỏa tích dịch, trong lòng càng rõ ràng, chính mình tuyệt

đối không phải đối thủ của Tô Mặc.

Lão Hồ nhìn Minh Thúc ánh mắt ngày càng kiên định, người không vì mình trời tru đất diệt, hắn có thiện lương nữa cũng sẽ không đem nửa đời sau của mình và anh em ra để làm việc thiện.

Nghe tiếng mọi người, Minh Thúc lập tức sợ đến rùng mình một cái, vội vàng khóc cầu: "Hồ lão đệ, Hồ lão đệ a, tôi đã khỏi rồi, thật sự khỏi rồi, cậu đừng quên, tôi còn là nhạc phụ của cậu đấy, ra ngoài rồi tôi còn muốn gả A Hương cho cậu a, cậu không thể ra tay với tôi!" Lão Hồ thấy Minh Thúc thế mà lại khỏi rồi, lập tức thất vọng. "Được rồi, mọi người chờ ở đây, tôi đi tìm con mắt!" Tô Mặc bấm ngón tay tính toán, liền biết còn thiếu một vật kiện, dù sao trong nguyên tác cũng không có tàn cục khoét mắt.

Mọi người nhìn Tô Mặc đột nhiên rời đi tìm mắt, nhao nhao nghi hoặc.

Ở đây có thể tìm được mắt gì?

Chúng nhân tuy đầy mặt nghi hoặc, bất quá lại đều không nói gì, đối với Sơ Nhất, Minh Thúc, A Hương, Hàn Thục Na mà nói, chỉ cần không khoét mắt bọn họ, cái gì cũng dễ nói.

Mấy người cúi đầu, sợ hãi không dám nói lời nào, chỉ sợ mấy người Lão Hồ Bàn Tử đặt ánh mắt lên người bọn họ.

Tô Mặc tìm kiếm bên dưới một lát, rất nhanh, liền theo miêu tả trong nguyên tác, tại một chỗ mạch tinh thạch, tìm được hang nước ngầm.

Một con cá già râu trắng đang thoi thóp mắc cạn bên bờ nước.

Tô Mặc mỉm cười, sau đó mổ bụng, lấy hai viên hạt ra.

Mà cặp hạt này, chính là mắt của Quỷ Mẫu, có nó, lại thêm Mộc Trần Châu, lời nguyền mắt đỏ có thể giải!

Bên này, Tô Mặc chính thức lấy được mắt Quỷ Mẫu, có thể nói là vạn sự đã chuẩn, chỉ thiếu gió đông.

Nhưng bên kia, lại xảy ra đại sự.

Thấy Tô Mặc mười mấy phút còn chưa mang mắt về, Minh Thúc phảng phất như nhìn thấy kết cục của mình, lão cắn răng, nhân lúc Lão Hồ không chú ý, trực tiếp cướp lấy Mộc Trần Châu. "Không được động..." "Đừng động!" Bàn Tử, Tuyết Lê Dương, Trương Doanh Xuyên giơ súng gào to.

Mộc Trần Châu chính là quan hệ đến tính mạng của bọn họ, giờ khắc này không ai dám sơ ý.

Lúc này, Lão Hồ liền hồi thần, khiếp sợ nhìn Minh Thúc nói: "Minh Thúc, ông làm cái gì vậy, Tô tiểu ca đã đi tìm mắt, chúng tôi cũng không nói muốn mắt của ông, ông điên rồi sao?" Minh Thúc diện mục dữ tợn nói: "Ha ha ha ha ha, tao chính là điên rồi, mày cái đồ khốn kiếp, mày tưởng Minh Thúc này hai mươi mấy năm sống uổng phí sao!

Lão tử không biết đã trải qua bao nhiêu phong vũ, trải qua bao nhiêu sinh tử, cứ mấy thằng ranh con chúng mày, dọc đường còn chỉ trỏ tao, tao nhịn chúng mày lâu lắm rồi!

Ha ha ha ha ha ha ha ha, cuồng đi, chúng mày tiếp tục cuồng đi, có bản lĩnh thì nổ súng đi, hủy cái thứ gọi là Mộc Trần Châu này, cùng lắm thì mọi người cùng chết!" Lần này đối mặt với ba họng súng nhắm chuẩn, Minh Thúc một chút cũng không sợ hãi, ngược lại trong lòng mười phần thống khoái.

A Hương và Hàn Thục Na cũng vô cùng khiếp sợ nhìn Minh Thúc.

Đặc biệt là A Hương, vẫn luôn sợ hãi trốn vào trong lòng Hàn Thục Na.

Sơ Nhất càng bị cử động của Minh Thúc làm cho kinh ngạc đến ngây người, khó tin nhìn Minh Thúc.

Vạn vạn không ngờ tới, đến phút chót thế mà lại xuất hiện biến cục như vậy.

Bàn Tử nhìn bộ dáng hiêu trương của Minh Thúc, lập tức giận không kìm được: "Mẹ kiếp, sớm biết thế Bàn gia trực tiếp giết quách ông đi!

Lão Hồ, ngay từ đầu đã nói với cậu rồi, lão cảng nông này không phải thứ tốt lành gì!" Chết thì chết, chết cũng phải cho ông chết trước, Bàn Tử thật tâm chịu không nổi Minh Thúc phách lối như vậy, ánh mắt phát ngoan, giơ súng liền chuẩn bị bắn.

Lão Hồ biết tính cách Bàn Tử, thà làm ngọc vỡ, không làm ngói lành, vội vàng ngăn cản Bàn Tử đang chuẩn bị nổ súng: "Mộc Trần Châu còn trong tay ông ta, cậu nghĩ xem chúng ta đi suốt đường này vì đoạt được Mộc Trần Châu có bao nhiêu không dễ dàng, nếu không có Tô tiểu ca bảo hộ, chúng ta sớm chết rồi, đừng khinh cử vọng động!" Tay cầm súng của Bàn Tử đã bắt đầu run rẩy.

Đây không phải sợ, cũng không phải sợ chết, đây là phẫn nộ!

Nhưng có phẫn nộ đến đâu, Bàn Tử biết, chính mình cũng không thể trực tiếp thay những người khác lựa chọn.

Trong lòng phẫn nộ, bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể buông họng súng xuống. "Ha ha ha ha ha ha ha ha ha, mày cái thằng béo kia, mày nổ súng đi, còn dám nổ súng nữa không, ha ha ha ha, nổ súng thì chúng mày phải chết cùng tao, vĩnh viễn cũng giải không được cái lời nguyền này!" Minh Thúc đắc ý kêu gào với Bàn Tử.

Tuyết Lê Dương tỉnh táo nhìn Minh Thúc nói: "Minh Thúc, dọc đường chúng tôi đối xử với ông cũng không tệ, không có chúng tôi, gia

đình ba người các ông sớm đã chết rồi, ông làm vậy là hà tất chứ?

Chương 125

Hơn nữa, ngay cả Tô Mặc cũng không nói muốn dùng mắt của ông, nếu Tô Mặc thật sự muốn lấy mắt của ông, vậy còn không đơn giản sao...

Ông nghe tôi, trả Mộc Trần Châu cho chúng tôi, chuyện này, chúng tôi coi như chưa từng phát sinh..." Tuyết Lê Dương mắt thấy chơi cứng không được, chỉ có thể chơi mềm, dùng chiến thuật tâm lý.

Nói xong, Tuyết Lê Dương cho Lão Hồ một ánh mắt.

Lão Hồ vừa nhìn liền hiểu, lập tức mở miệng nói: "Không sai, chỉ cần ông trả Mộc Trần Châu cho tôi, chờ Tô tiểu ca mang mắt về, thực lực Tô tiểu ca ông biết rồi đấy, ông thấy cậu ấy có lúc nào xảy ra sai sót chưa?

Hơn nữa, Tô tiểu ca chính là người làm đại ca, chuyện này để cậu ấy biết được, thì không dễ giải quyết đâu!" Trương Doanh Xuyên ở một bên cũng khuyên nhủ: "Tô tiểu ca chính là người dám bẻ tay với Cửu Môn, chuyện này nếu để cậu ấy biết, đến lúc đó, e rằng ông muốn chết, cậu ấy cũng sẽ không để ông chết dễ dàng đâu..." Lão Hồ bất đắc dĩ, giờ khắc này đành phải lôi Tô Mặc ra.

Nhớ tới đủ loại hành động của Tô Mặc dọc đường, sắc mặt Minh Thúc cứng đờ, trong lòng có chút phát lạnh.

Minh Thúc biết nhóm Lão Hồ nói đúng, chuyện này nếu để Tô Mặc biết, mình tuyệt đối không có quả ngon để ăn.

Nhưng mà... sự tình đã làm rồi!

Minh Thúc một thân một mình bôn ba bên ngoài nhiều năm, cũng không phải trẻ con lên ba.

Lại nhìn ánh mắt âm ế kia của Vương Khải Hoàn, Minh Thúc liền biết, người khác có khả năng sẽ bỏ qua cho mình, nhưng tên Vương Bàn Tử này tuyệt đối sẽ không để yên.

Bàn Tử cùng Minh Thúc bốn mắt nhìn nhau, Bàn Tử giơ súng nhắm ngay Hàn Thục Na và A Hương: "Bỏ Mộc Trần Châu xuống, nếu không vợ con ông tiêu đời..." Đối mặt với sự uy hiếp của Bàn Tử, Minh Thúc trực tiếp cười phá lên: "Ha ha ha ha ha ha ha, mày cái thằng xui xẻo kia, bọn nó một đứa không phải con gái ruột tao, một đứa không phải vợ tao, có bản lĩnh thì mày nổ súng đi!" Mọi người đều mộng bức nhìn Minh Thúc, vì sống sót, ngay cả người phụ nữ của mình và con gái nuôi cũng vứt bỏ. "....." Bàn Tử cũng đầy mặt kinh ngạc, vạn không ngờ tới Minh Thúc bình thường đạo mạo trang nghiêm thực chất là tên ngụy quân tử. "Mẹ kiếp, giết ông, tao cũng cảm thấy lãng phí đạn!" Bàn Tử bất đắc dĩ buông súng, đầy mặt căm hận nhìn Minh Thúc.

A Hương và Hàn Thục Na càng là khiếp sợ vô cùng, lập tức khóc òa lên, không ngờ tới, trong lòng Minh Thúc, hai người bọn họ thế mà không phải người thân.

Cùng lúc đó, Tô Mặc đã đi tới sau lưng Minh Thúc.

Mọi người sững sờ, lại đều không có ai nhắc nhở, mà đáng lẽ phải mở miệng nhất là Hàn Thục Na và A Hương vì câu nói vừa rồi của Minh Thúc, lúc này cũng không hề mở miệng.

Tô Mặc u u nói: "Ông muốn cái thứ này làm gì?" Toang rồi!

Minh Thúc hai chân mềm nhũn, toàn thân tê liệt ngã xuống đất, không còn vẻ hiêu trương cuồng vọng lúc trước.

Chính gọi là, người có tên cây có bóng, Minh Thúc chưa từng nghĩ tới mình làm sao địch lại Tô Mặc uyển như thiên thần!

Dù cho là cướp đoạt Mộc Trần Châu, lão cũng chỉ dám làm sau khi Tô Mặc rời đi.

Tiểu Thốn Đinh ngậm Mộc Trần Châu đặt dưới chân Tô Mặc.

Tô Mặc sắc mặt âm trầm: "Lôi lão bản, có thể là tôi cho ông quá nhiều mặt mũi, khiến ông cho rằng con người tôi rất dễ chung sống..." "Tô tiểu ca..." Sắc mặt Minh Thúc biến đổi liên tục, "Tô lão đệ, cậu nghe tôi nói..." Tô Mặc cũng sẽ không để lão hồ giảo man triền nữa, rút kiếm Xích Tiêu, "Xoẹt" một tiếng, trong nháy mắt cắt đứt tay trái của Minh Thúc.

Quá nhanh, mọi người chỉ thấy hàn quang lóe lên, tay trái Minh Thúc đã rơi trên mặt đất. "Á!" Minh Thúc ôm tay trái, quỳ rạp xuống đất, đau đến lăn lộn.

Tô Mặc giẫm lên chỗ tay trái đầm đìa máu tươi của Minh Thúc, dưới chân dùng sức, lập tức giẫm nát xương cốt chỗ vết thương của Minh Thúc. "Á!" Minh Thúc ngã trên mặt đất đau chết đi sống lại.

Lúc này A Hương, Hàn Thục Na, Sơ Nhất cũng nhớ tới lời của Trương Doanh Xuyên.

Không sai, giờ Minh Thúc muốn chết cũng khó!

Ba người kinh khủng nhìn Tô Mặc, trong lòng rét lạnh không thôi.

Minh Thúc hét lên: "Tôi sai rồi, tôi sai rồi, tôi thật sự không cố ý, tôi chỉ là quá sợ hãi thôi, xin lỗi, tôi xin lỗi, xin lỗi Tô lão đệ, cậu tha cho tôi đi..." Tô Mặc cắt ngang: "Không không không, ông chính là Minh Thúc mà!

Ông làm sao có thể có lỗi chứ, nhất định là chúng tôi sai, chúng tôi không nên cứu ông, không nên giúp ông, không nên đáng thương ông!" Tô Mặc ngồi xổm xuống đặt mắt Quỷ Mẫu trước mặt Minh Thúc nói: "Ông có biết hay không, ông kỳ thực không cần chết, tôi đã tìm được

mắt rồi!" Nghe Tô Mặc nói, Minh Thúc lập tức khóc rống lên.

Trong lòng hối hận không thôi.

Tô Mặc cầm mắt Quỷ Mẫu quơ quơ trước mặt Minh Thúc: "Ông biết đây là mắt của ai không, đây là mắt của Băng Xuyên Thủy Tinh Thi, thần kỳ không?" Tô Mặc trầm mặc một lát, nói: "Cho ông thời gian một điếu thuốc, giao đại hậu sự đi!" Xảy ra loại chuyện này, Tô Mặc khẳng định sẽ không để Minh Thúc sống sót.

Minh Thúc chảy nước mắt nói với A Hương và Hàn Thục Na: "A Hương, Thục Na, xin lỗi, tôi vẫn luôn lợi dụng hai người, nhưng tôi cũng đã nhận báo ứng, cầu xin hai người, sau khi tôi chết, hai người trở về đem gia sản bán đi, đưa cho hai đứa con trai tôi!

Tôi cầu xin hai người đấy, tôi biết tôi có lỗi với hai người, trong thư phòng ở Tứ Hợp Viện của tôi, có một cái két sắt, có một ít tiền mặt, đô la, tiền Hồng Kông, cộng lại cũng có hơn một trăm vạn, hai người chia nhau đi!" A Hương cũng khóc thút thít, gật đầu với Minh Thúc.

Hàn Thục Na nói: "Ông yên tâm, ý tốt của ông tôi đều biết, những gì ông nói, tôi đều sẽ một phân không thiếu giao cho hai con trai ông!" Nghe được Hàn Thục Na đáp ứng, Minh Thúc lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, chí ít, con trai đều không sao, chỉ là, sau khi trả hết nợ nần, bọn họ có thể sẽ biến thành thường dân, ngày sau đại phú đại quý hầu như đã là không thể.

Thấy Minh Thúc nhắm mắt lại, Tô Mặc trực tiếp một dao cắt cổ, đoạt đi tính mạng Minh Thúc!

Tô Mặc một đường này thật sự không hề bạc đãi Minh Thúc, cũng chưa từng nghĩ tới buông tha Minh Thúc hoặc là vứt bỏ Minh Thúc.

Nhưng là, không tìm đường chết, sẽ không phải chết!

Minh Thúc vốn dĩ có thể sống sót, nhưng mà, uy hiếp huynh đệ của hắn, điểm này không nhịn được.

Còn nữa, tính cách Minh Thúc Tô Mặc rất rõ ràng, âm hiểm xảo trá, để lão sống sót, tìm được cơ hội, lão nhất định sẽ còn hại mình.

Làm xong tất cả, Tô Mặc buông vũ khí, nói với mọi người: "Được rồi, thu dọn trang bị lại, chúng ta giải trừ xong lời nguyền thì chuẩn bị rút thôi!" Bàn Tử kích động nói: "Tô tiểu ca, con mắt này là thế nào?" Tô Mặc giải thích: "Đây là Mắt Quỷ Mẫu, trước đó nó nằm trong bụng con cá già râu trắng...

Giải trừ xong lời nguyền, hôm nay, chúng ta có thể ra ngoài rồi!" Sơ Nhất, A Hương, Hàn Thục Na nghe được lời Tô Mặc đều kích động không thôi.

Sống sót rời khỏi, đây là kỳ vọng lớn nhất của tất cả mọi người.

Lão Hồ nói: "Quả nhiên, Luân Hồi Tông đem đầu và mắt của Băng Xuyên Thủy Tinh Thi lấy ra, đặt ở nơi này, trước đó tôi đã phỏng đoán, đám giao ngư vẫn và con cá già râu trắng kia tranh đoạt khả năng chính là mắt Quỷ Mẫu!" Tô Mặc tiếp tục giải hoặc: "Mộc Trần Châu và Thủy Tinh Quỷ Nhãn phân biệt đại biểu cho hai loại năng lượng của thế giới Quỷ Động, năng lượng tương phản có thể đem vật chất Quỷ Động hiện thực hóa, khiến nó chân thực dừng lại ở thế giới chúng ta.

Cũng đồng nghĩa với cắt đứt thông đạo không gian số ảo với Quỷ Động, như vậy, lời nguyền phía sau cũng coi như chấm dứt, sẽ không bị Quỷ Động dần dần hấp thu huyết hồng tố nữa." Bàn Tử nghe Tô Mặc nói xong, lập tức trong lòng nắm chắc: "Tốt quá rồi, lời nguyền chết tiệt thật sự có thể tiêu trừ, Bàn gia ta rốt cục cũng có thể sống lâu trăm tuổi, ha ha ha ha ha ha ha!" Tuyết Lê Dương kích động lệ rơi đầy mặt, ngẫm lại gia tộc cô bốn ngàn năm bôn ba và tuyệt vọng, tưởng

tượng ông ngoại Chá Cô Tiếu và cha, cũng rốt cục có thể an nghỉ rồi.

Lão Hồ cũng kích động nói: "Hết thảy rốt cục có thể kết thúc, chúng ta rốt cục có thể tưởng tượng về tương lai rồi!" Trương Doanh Xuyên cười nói: "Vậy đi thôi, chúng ta vẫn là sớm giải trừ lời nguyền thì hơn." Tô Mặc sớm tiêm cho mọi người một liều vắc-xin phòng bệnh: "Tuy rằng lời nguyền có thể giải trừ, nhưng mà cái tiêu ký Quỷ Nhãn kia, khả năng sẽ không biến mất, phải đi theo các người cả đời, các người phải chuẩn bị tâm lý thật tốt." Bàn Tử sửng sốt: "Hả?

Còn phải đi theo chúng ta, nó có thôi đi không hả, quá đáng lắm rồi, chẳng lẽ Bàn gia ta phải cả đời đỉnh lấy cái mắt quỷ này?" Lão Hồ xua xua tay: "Được rồi, biết đủ đi, chỉ cần có thể giải trừ lời nguyền là tốt rồi, một cái tiêu ký mà thôi, cùng lắm thì coi như là vết chàm của cậu!" Tô Mặc cười cười, một tay cầm Mộc Trần Châu, một tay cầm mắt Quỷ Mẫu, dựa theo tranh vẽ trên tường, đồng thời ném cả hai vào trong hồ nước. "Oanh!" Bạch quang bốc lên, bay thẳng tận trời xanh.

Chương 126

"....." Mọi người khẩn trương hề hề nhìn Tô Mặc.

Qua một lát, thấy bốn phía quy về tử tịch, Bàn Tử nghi hoặc nói: "Tình huống gì vậy?

Sao tôi không có cảm giác gì?

Thất bại rồi?" Tô Mặc mở ra Thiên Nhãn, xem trạng thái thân thể mỗi người, phát hiện đạo khí vận màu xám kia của mọi người đã toàn bộ biến mất.

Tô Mặc cười nói: "Hết rồi, tôi đã nhìn thấy lời nguyền trên người các cậu đã toàn bộ giải trừ!" "Ha ha ha..." Bàn Tử kiểm tra lời nguyền sau lưng, phát hiện quả nhiên đã mờ đi rất nhiều, hai chân quỳ rạp xuống đất, ngửa mặt lên trời cười to.

Tuyết Lê Dương và Lão Hồ cũng vui đến phát khóc!

So với Tuyết Lê Dương, Lão Hồ và Bàn Tử, những người mới trúng lời nguyền như Trương Doanh Xuyên, Sơ Nhất, A Hương, Hàn Thục Na lại chẳng có cảm giác gì mấy.

Chỉ cần lời nguyền hết là được.

Đối với bọn họ mà nói, tất cả đều đến quá đột ngột.

Bắt đầu đột ngột, kết thúc, cũng rất đột ngột!!! 【Đinh!】【Chúc mừng ký chủ hoàn thành lựa chọn, giúp đỡ tổ ba người Mô Kim giải trừ lời nguyền!】【Phần thưởng: Duyên Thọ Đan một bình (12 viên), mỗi người tối đa chỉ có thể phục dụng ba viên!】 Mười hai viên!

Tận mười hai viên a!

Đủ để cho người phụ nữ của mình, huynh đệ... sống lâu trăm tuổi!

"Được rồi!" Tô Mặc cười với mọi người: "Chúng ta đi trước đi, chờ rời khỏi nơi này rồi kích động cũng không muộn!" Bàn Tử đi tới, ôm lấy Tô Mặc, khóc đến hi lý hoa lạp: "Tô tiểu ca, cảm ơn ngài, Vương Bàn Tử tôi đời này làm chuyện chính xác nhất, chuyện may mắn nhất, chính là đi theo ngài!" "Đi thôi..." Tô Mặc cười cười, "Chuyến đi đất Tạng lần này cũng ngót nửa năm rồi, chúng ta cũng nên về nhà thôi!" Chuyến đi này sự tình đã xong, Tô Mặc dẫn theo mọi người rời đi!

Có Tô Mặc dùng vũ lực mở đường, những chướng ngại vật gặp phải trên đường trở về đều bị hắn tiêu diệt mà chẳng tốn chút sức lực nào.

Trong lúc đó, mọi người cũng được kiến thức đủ loại hiện tượng thần kỳ như bò yak trắng giống hệt lạc đà trắng, khiến ai nấy đều thán phục không thôi.

Ngày thứ ba, mọi người cuối cùng cũng sống sót bước ra từ sâu trong băng xuyên.

Sống sót sau tai kiếp, ai nấy đều cười vang sảng khoái.

Tô Mặc thì buồn chán mở giao diện thuộc tính của mình ra xem. 【Tên: Tô Mặc】 【Tuổi: 23】 【Huyết mạch: Thanh Long huyết mạch】 【Chức nghiệp: Phát Khâu Trung Lang Tướng】 【Thiên phú: Thiên ủng cự lực, Bách độc bất xâm!】 【Kỹ năng: Bát Cực Quyền, Phi Quải Quyền, Hoàng Kim Đồng, Đạp Tuyết Vô Ngân, Thiên Cơ Vọng Khí Thuật, Khôi Tinh Thích Đấu...】 【Sức mạnh: 150】 【Mẫn tiệp: 100】 【Trí lực: 100】 【Không gian bốn mét khối: Phát Khâu Thiên Ấn, Kiếm Xích Tiêu, Đan Diên Thọ, La bàn vàng, Cổ kính trấn thi, Tượng Phật mắt bạc, Kim tháp, một số tiền mặt, một số bảo bối Tinh Tuyệt cổ thành, một số đồ cổ Long Lĩnh, một số bảo bối Trùng Cốc, một số bảo bối Thần Cung!】 Đan Diên Thọ, tượng Phật, kim tháp, cùng với bảo bối lấy được từ Côn Luân

Thần Cung.

Thu hoạch lần này không hề nhỏ!

So với đám người Tô Mặc đang vui vẻ, A Hương và Hàn Thục Na lại có chút thần tình lạc lõng.

Tô Mặc nhìn thấy cũng không biết làm sao, Minh thúc không phải người tốt, thoát thân sớm theo Tô Mặc thấy khẳng định là chuyện tốt.

Muốn trách, chỉ có thể trách Minh thúc tay quá dài, chạm vào thứ không nên chạm.

Tô Mặc hỏi A Hương và Hàn Thục Na: "Sau khi trở về xử lý xong tài sản, hai người định đi đâu?" A Hương lắc đầu, Minh thúc không còn, cô cũng không còn nhà.

Hàn Thục Na suy nghĩ một chút rồi nói: "Không biết nữa, có khả năng mở một tiệm đồ cổ, tôi cũng chỉ biết làm cái này, những việc khác tôi đều không thạo lắm!" Tô Mặc gật đầu với Hàn Thục Na: "Vậy được, nếu cô không có chỗ đi thì có thể đến tìm tôi, tôi sắp xếp cho cô." Quay đầu lại, Tô Mặc lại nói với A Hương: "A Hương, hay là em tạm thời đi theo chị Dương của em trước đi, còn chuyện sau này, sau này chúng ta tính tiếp!" A Hương trầm mặc gật đầu. ...

Ba ngày sau, Tô Mặc bắt đầu quay trở về Yến Kinh.

Trong lúc đó, Lão Hồ vốn định đưa Thiết Bổng Lạt Ma A Khắc về Yến Kinh hưởng phúc.

Dù sao lão hòa thượng cũng đã lớn tuổi, nhưng lão hòa thượng một lòng hướng Phật, đời này chỉ nguyện cầu phúc cho người dân Tạng.

Lão Hồ bất đắc dĩ, chỉ đành bỏ qua!

Tô Mặc cũng muốn đưa đạo du Sơ Nhất đi cùng, nhưng Sơ Nhất

ở đây cũng có gia thất.

Tô Mặc bất đắc dĩ, cũng chỉ đành bỏ qua!

Cuối cùng, vẫn là Bàn Tử quyết định, để lại cho Thiết Bổng Lạt Ma và đạo du Sơ Nhất một khoản tiền lớn, mọi người lúc này mới bịn rịn rời khỏi vùng đất Tạng. ...

Hai ngày sau, tại Yến Kinh.

Hàn Thục Na cáo biệt mọi người, một mình đi xử lý gia sản của Minh thúc.

Nhóm người Tô Mặc thì vác bao lớn bao nhỏ trở về cửa hàng của Tô gia.

Anh Tử đang dọn dẹp bên cạnh, nhìn thấy một đám người đông đúc đi vào cửa tiệm, lập tức ngẩn người kinh ngạc: "Mọi...

Mọi người về rồi..." "Em gái..." Tô Mặc cười nói, "Nhớ tôi không..." Tô Mặc bế thốc Anh Tử lên, hôn chùn chụt hai cái.

Mọi người dở khóc dở cười, đặc biệt là Bàn Tử, bày ra vẻ mặt bị tổn thương: "Đám thanh niên các người làm cho lão cẩu độc thân này phải sống sao đây?" "Ha ha..." Mọi người cười lớn.

Tô Mặc xua tay, nói: "Mọi người bỏ đồ xuống, tắm rửa sạch sẽ, nghỉ ngơi cho tốt..." So với Yến Kinh phồn hoa đô hội, chuyến đi Tạng địa đúng là chịu tội không ít, suốt dọc đường gió bụi, toàn gặp phải mấy thứ tà môn. "Được được được..." Mọi người gật đầu, dần dần tản đi, ngay cả A Hương cũng bị Tuyết Lê Dương đưa về phòng mình.

Tô Mặc nhìn quanh, hỏi: "Thằng nhóc Giải gia không ở đây à?" Anh Tử lắc đầu: "Tháng trước, Giải gia đột nhiên có người đến, đón thằng bé đi rồi..." Tô Mặc nhướng mày, có chút bất ngờ: "Vậy à...

Chuyện tốt...

Chuyện của Cửu Môn, tôi cũng không muốn tham gia!" Chuyện của Cửu Môn vốn dĩ rất loạn, tuy rằng Tô Mặc đã giải trừ nguyền rủa mắt đỏ cho Lão Hồ, nhưng hắn vẫn không muốn dính líu vào tranh chấp của Cửu Môn.

Tô Mặc lại hỏi: "Khổng Tước và A Đạt đâu?" Anh Tử cười nói: "Khổng Tước đi chạy việc ở công trường, hiện tại giấy phép của cô nhi viện Đại Kim Nha đã lấy được rồi, mấy hôm trước đã động thổ!

A Đạt thì đi đến sàn đấu giá, do thời gian này ngành đồ cổ thịnh hành, nên chúng ta khoảng một tháng nay đã cho thuê hết các cửa tiệm tương ứng rồi.

Hiện tại tuy lượng người chưa nhiều lắm, nhưng đã chính thức bắt đầu vận hành, trừ cửa tiệm ra, sạp hàng cũng cho thuê hết rồi.

Chương 127

Còn nữa, trang bị đặt mua lần trước đã về toàn bộ, hiện tại ở Cổ Ngoạn Thành thường xuyên có xe tuần tra, đồng phục bảo vệ và dùi cui điện cũng đã trang bị đầy đủ.

Theo lời dặn của anh, 500 người đều đang duy trì an ninh quanh khu vực sàn đấu giá!" Nghe Anh Tử nói, Tô Mặc lập tức yên tâm hơn nhiều.

Còn nữa, sàn đấu giá thế mà đã bắt đầu chính thức vận hành, đây đúng là một tin tốt. "Trong nhà có người phụ nữ đúng là tốt..." Tô Mặc bế Anh Tử lên định chạy lên lầu.

Mái tóc đen nhánh của Anh Tử như thác nước xõa thẳng xuống vai, khuôn mặt ửng hồng, đôi mắt to ngập nước như biết nói, Tô Mặc đã sớm không nhịn được nữa. "Á..." Anh Tử rúc vào lòng Tô Mặc, hờn dỗi nói: "Ban ngày...

Không thể đợi đến tối sao..." Đối diện với ánh mắt như muốn ăn thịt người của Tô Mặc, Anh Tử sao có thể không biết Tô Mặc muốn làm gì.

Chỉ là... giữa ban ngày ban mặt thế này, Anh Tử là cô gái mười tám mười chín tuổi, da mặt mỏng, chuyện này nếu truyền ra ngoài, cô biết đối mặt với các anh chị lớn như Tuyết Lê Dương, Bàn Tử thế nào đây!

Nhưng Tô Mặc đang ở độ tuổi huyết khí phương cương, suốt dọc đường chịu khổ không nói nên lời, nay khó khăn lắm mới về đến Yến Kinh, đâu quản được nhiều thế. "Em gái...

Em không biết đâu, dọc đường đi anh đã gặp phải chuyện gì..." Lên đến tầng ba, đóng cửa lại, Tô Mặc liền thô bạo cởi bỏ y phục của

cô em gái nhà mình. "Đừng..." Anh Tử cũng biết Tô Mặc đã nổi hứng, mặt đỏ bừng, ra sức đẩy Tô Mặc, "Tay chân táy máy, để em tự làm là được..." Anh Tử không dám đối diện với ánh mắt ăn thịt người của Tô Mặc, cởi xong quần áo liền chui tọt vào trong chăn.

Tô Mặc cười cười, sau đó cũng chui vào trong chăn.

Đúng là xa cách lâu ngày còn hơn tân hôn, hai người rất nhanh liền tiến vào trạng thái. ...

Sau một hồi mây mưa, trạng thái tinh thần của Tô Mặc đã tốt hơn nhiều. "Ngày mai em còn có tiết học đấy..." Anh Tử đấm nhẹ vào ngực Tô Mặc, hữu khí vô lực nói, "Anh vừa mới bảo nhẹ chút cơ mà..." "Ha..." Tô Mặc hiếm khi lúng túng một lần, tự biết đuối lý, vội vàng chuyển chủ đề: "Đúng rồi...

Em gái!" Tô Mặc lật cổ tay, một chiếc bình nhỏ màu ngọc bích hiện ra trong tay. "Đây là cái gì?" Anh Tử nằm sấp trên ngực Tô Mặc, hỏi: "Cái bình này hình như cũng đáng giá chút tiền, anh thu được à?" Gần mực thì đen, gần đèn thì rạng, Anh Tử dù sao cũng là sinh viên ưu tú của Đại học Yến Kinh, bình thường cũng không ít lần học kiến thức giám định đồ cổ cùng Tô Mặc.

Trình độ của cô tuy không bằng loại cao thủ hạng nhất lăn lộn quanh năm ở Phan Gia Viên, nhưng cũng có thể mang ra dùng được.

Dù sao cũng là người phụ nữ của Tô Mặc, Anh Tử rất nỗ lực ở phương diện này. "Cái bình tuy cũng là món bảo bối nhỏ..." Tô Mặc nói, "Nhưng so với bảo bối bên trong, nó không đáng nhắc tới..." Nói rồi, Tô Mặc mở nắp bình ngọc nhỏ, hương thơm ngào ngạt phả vào mặt.

Anh Tử hít nhẹ mũi: "Thơm quá!" Tô Mặc lấy ra từ bên trong ba viên thuốc màu đen, nói: "Một viên đủ để kéo dài tuổi thọ ba mươi năm!" "Hả?" Anh Tử tưởng mình nghe nhầm, kinh ngạc không khép

được miệng, "Cái gì?" Tô Mặc ném một viên vào miệng, viên thuốc tan ngay trong miệng.

Thình thịch!

Mắt Tô Mặc sáng lên, một luồng cảm giác thanh lương từ bụng bốc lên, tim đập kịch liệt, đồng tử không kìm được mà phóng đại. "Tô Mặc?" Anh Tử bị cảnh này dọa sợ, "Tô Mặc...

Tô ca...

Tô ca anh sao vậy?" "Phù..." Tô Mặc thở ra một hơi dài, "Không hổ là Hệ thống xuất phẩm, ắt là tinh phẩm, quả nhiên có thể kéo dài tuổi thọ 30 năm!" Anh Tử mặt đầy vẻ không thể tin nổi: "Cái...

Cái này thật sự có thể kéo dài tuổi thọ?" "Ừ!" Tô Mặc gật đầu thật mạnh, "Đương nhiên có thể!" Nói rồi, Tô Mặc lại đổ ra một viên, cùng với hai viên trong tay, tổng cộng ba viên thuốc đồng thời đưa cho Anh Tử.

Tô Mặc lại nói: "Mỗi người chỉ có thể ăn ba viên!" "..." Anh Tử biết Tô Mặc sẽ không hại mình, nhận lấy, trực tiếp nuốt xuống, viên thuốc cũng tan ngay trong miệng.

Thấy Anh Tử không có bất kỳ sự khó chịu hay dị trạng nào, Tô Mặc lúc này mới khẽ gật đầu. "Tô ca..." Anh Tử chủ động hiến dâng đôi môi đỏ mọng, "Anh đối với em thật tốt..." Anh Tử chưa từng nghĩ mình sẽ có cuộc sống như ngày hôm nay.

Hơn nửa năm trước, cô vẫn chỉ là một cô gái nhỏ bình thường.

Nhưng từ sau khi gặp Tô Mặc, Tô Mặc trước là tốn tiền của cho cô đi học, sau đó lại ở Tân Nguyệt Phạn Điếm dùng một triệu để đấu giá cho cô một món súp lơ tây mà nương nương cổ đại mới được dùng.

Còn về cuộc sống phú quý như hiện tại, Anh Tử càng hoàn toàn

chưa từng nghĩ tới.

Lần này, Anh Tử chủ động tấn công, tay phải cách chăn, ở bên dưới cũng không thành thật.

Tô Mặc nhướng mày, giả vờ tức giận nói: "Nhị Nguyệt Hồng trong Cửu Môn xả mạng cầu thuốc cho phu nhân, anh kiếm chút bảo bối cho em gái mình thì tính là gì..." Bên dưới bị tay Anh Tử nắm chặt, một luồng cảm giác khác lạ dâng lên trong lòng. "Tô ca..." Anh Tử nằm sấp trên người Tô Mặc, nũng nịu nói: "Mấy tháng nữa là Tết rồi, chúng ta về Ngưu Tâm Sơn của bọn mình nhé..." Anh Tử mở to đôi mắt ngập nước nhìn chằm chằm Tô Mặc, trong ánh mắt tràn đầy bất an, sinh sợ Tô Mặc sẽ từ chối mình.

Tô Mặc nghĩ nghĩ, trực tiếp gật đầu: "Đương nhiên được, trong thành phố này sắp chẳng còn phong vị ngày Tết nữa rồi, về Ngưu Tâm Sơn hay đấy, Ngưu Tâm Sơn náo nhiệt!" Trước kia vì nguyên nhân của Lão Hồ, Bàn Tử, thực ra Tô Mặc vẫn luôn gửi tiền về Ngưu Tâm Sơn, mà khi hắn và Anh Tử có quan hệ, Tô Mặc càng không tiếc công sức xây dựng Ngưu Tâm Sơn.

Trong đó nhà của Anh Tử, lần nào Tô Mặc cũng lì xì một phong bao lớn.

Có tầng quan hệ này, Tô Mặc giúp được thì giúp!

Hiện tại cũng có tiền, bên cạnh mình lại chỉ có mỗi Anh Tử là người phụ nữ, Tô Mặc tự nhiên sẽ không phật ý Anh Tử.

Anh Tử lập tức cười tươi như hoa: "Tốt quá rồi!" "Ha ha..." Tô Mặc cười lớn một tiếng, sau đó ngăn Anh Tử lại, đưa tay ôm cô vào lòng, "Ngủ một lát đi, Tết về Ngưu Tâm Sơn với em, nhưng ngày mai anh còn có việc phải xử lý..." "Vâng vâng..." Anh Tử rúc vào lòng Tô Mặc, trầm trầm ngủ thiếp đi. ...

Ngày hôm sau.

Nghe tin đám người Tô Mặc từ Tạng địa trở về, Đại Kim Nha cùng A Đạt, Khổng Tước cũng quay về cửa hàng Tô gia.

Ngay cả Trần Ngọc Lâu cũng không bày sạp nữa, từ sớm đã đến trong tiệm.

Thủ lĩnh Tả Lĩnh ngày xưa nay đã trở thành người cao tuổi đức cao vọng trọng nhất trong tiệm.

Có điều, Hạt Tử bình thường cũng chỉ giúp Anh Tử làm chân chạy vặt, ở trong tiệm không nói chuyện mấy.

Chương 128

Có việc thì ra ngoài bày sạp, không có việc thì ở ngoài nhà phơi nắng!

Có thể thấy được, Trần Ngọc Lâu rất thích không khí trong tiệm Tô gia.

Thấy người đã đông đủ, Tô Mặc vừa chuẩn bị nói vài câu, liền thấy Tuyết Lê Dương đứng dậy, cười nói: "Tô đội, hôm qua cậu với em gái Anh Tử động tĩnh cũng không nhỏ đâu nhé..." "Ha ha..." Khi Tô Mặc đi trộm mộ đảo đấu thì làm người ổn trọng, mọi người đối với lời hắn cũng răm rắp nghe theo, coi hắn như lãnh tụ tinh thần, giờ khắc này hiếm khi có cơ hội trêu chọc Tô Mặc, mọi người nhao nhao cười lớn.

Tuyết Lê Dương lại nói: "Tô đội, bao giờ cậu định có con với em gái Anh Tử thế?" Trần Ngọc Lâu vuốt râu, điềm nhiên nói: "Phải lắm, người trẻ tuổi nên có con..." A Hương che miệng: "Tô đại ca hai mươi ba, Anh Tử mười chín, ở trại Già Long chúng tôi, hai đứa con cũng có rồi..." Mọi người khởi hống: "Có con đi, có con đi!" Anh Tử mặt đỏ bừng, ngồi bên cạnh Tô Mặc, xấu hổ không dám ngẩng đầu.

Trong những người này, chỉ có cô và A Hương là tuổi nhỏ nhất, bình thường toàn là một đám đại ca đại tỷ, nay lại dám trêu chọc cô trước mặt mọi người. "Được rồi được rồi..." Da mặt em gái mình mỏng, Tô Mặc lắc đầu cười nói, "Một đám lão quang côn thúc giục bọn tôi là thanh niên trẻ tuổi có con, đúng là không biết xấu hổ..." "Chuyện của chúng tôi không phiền các vị đại ca đại tỷ bận tâm..." "Vẫn là nói chính sự đi..." Tô Mặc cố ý bản mặt lại, "Hiện tại chuyện nguyền rủa Tần Lĩnh cũng giải rồi, suy nghĩ của mọi người chúng ta

đều giống nhau, muốn sống những ngày tháng thảnh thơi mấy năm..." Mọi người im lặng gật đầu, trong đó Bàn Tử và Lão Hồ đối với cuộc sống tương lai càng nảy sinh tình cảm hướng về.

Không ai thích trộm mộ, trước kia bọn họ trộm mộ là để phát tài, mà sau này thì là để giải trừ nguyền rủa ban đỏ.

Mấy lần đảo đấu trộm mộ, Lão Hồ và Bàn Tử cũng để dành được không ít tiền, số tiền này đủ để bọn họ sống cuộc sống giàu có ở Yến Kinh.

Là nên nghỉ ngơi rồi!

Có tiền, ai con mẹ nó còn đi trộm mộ!

Lão Hồ và Bàn Tử nhìn nhau một cái, trong lòng cả hai đồng thời có ý nghĩ ẩn lui. "Cho nên..." Tô Mặc nhìn quanh bốn phía, nói: "Cho nên nhé, trọng tâm hiện tại của chúng ta sẽ không còn là trộm mộ đảo đấu nữa, chúng ta phải kiếm tiền, phát tài, hưởng thụ cuộc sống!" Tô Mặc không cho người khác cơ hội mở miệng, tiếp tục nói: "Kinh tế nước nhà đang phục hồi, trong vòng mười năm tới, tất sẽ cất cánh!" "Mà hiện tại bất kể là sàn đấu giá, hay là những cái khác, tôi đều đã làm từ rất sớm rồi, chúng ta phải nắm bắt đợt sóng hồng lợi này, tạo ra một thế lực lớn không thua kém gì Cửu Môn..." "Sàn đấu giá phụ trách lưu chuyển đồ cổ, đội bảo an phụ trách an toàn, cô nhi viện tương lai sẽ là tương lai của chúng ta, sau này tôi sẽ truyền bản lĩnh cho những đứa trẻ này, để chúng nó xuống mộ đảo đấu..." "Như vậy, một cỗ máy liên quan đến đồ cổ sẽ vận hành, một đế quốc thương nghiệp kiểu gia tộc sắp sửa từ từ mọc lên!" Oa!

Bất luận là bố cục của Tô Mặc, hay là tầm nhìn về tương lai, đều khiến mọi người kinh hãi không thôi.

Tuyết Lê Dương hỏi: "Vậy chúng tôi nên làm gì?" Hỏi hay lắm!

Tô Mặc mỉm cười, "Dương tham mưu, cô là người Mỹ, cô dùng thân phận của cô tạo cho tôi một đội trục vớt quốc tế, sau này khả năng có tác dụng lớn!" Tuyết Lê Dương không chút do dự gật đầu: "Được!" "Còn có một việc..." Sắc mặt Tô Mặc chợt trở nên ngưng trọng, "Chúng ta vừa từ Tạng địa trở về, trong một thời gian dài sắp tới sẽ không xuống mộ nữa!" Vừa nói, Tô Mặc vừa nhìn về phía Lão Hồ và Bàn Tử, "Nếu có người xúi giục bọn mình đi tìm bảo bối gì đó, cứ mặc kệ hắn là được..." "Cái gì?" Lão Hồ và Bàn Tử nhìn nhau, không hiểu ý Tô Mặc lắm.

Tô Mặc nói: "Đặc biệt là cái gã giáo sư Tôn Học Võ từng tiếp xúc với chúng ta ở huyện Cổ Lam, sau này gặp hắn thì không cần để ý là được, bất kể hắn nói gì cũng đừng bận tâm..." "Giáo sư Tôn?" Nghe Tô Mặc nhắc đến giáo sư Tôn Học Võ, Tuyết Lê Dương có chút bất ngờ, "Sao cậu lại nhớ tới ông ấy?

Trước kia giáo sư Tôn còn từng giúp tôi, tôi ấn tượng với ông ấy không tệ..." Tô Mặc lại lắc đầu, "Hắn là đang lợi dụng cô, người này tâm cơ rất sâu, không thể kết giao, các người vẫn là tránh xa người này thì hơn..." Tôn Học Võ, tên thật là Phong Học Vũ, thân phận thật sự của hắn là Quan Sơn Thái Bảo đời Minh.

Trong nguyên tác, người này sở dĩ tiếp cận Hồ Bát Nhất, Vương Khải Hoàn, chính là để Mô Kim Giáo Úy phá giải Địa Tiên Thôn.

Tô Mặc ở đây vừa giải trừ nguyền rủa mắt đỏ, mọi người đều muốn nghỉ ngơi một chút, không rảnh để mở phó bản Quan Sơn Thái Bảo nữa.

Cho nên, Tôn Học Võ người này vẫn là ít tiếp xúc thì hơn. "Được rồi..." Tuy không biết Tô Mặc có ý gì, nhưng nghĩ lại cũng là vì muốn tốt cho mọi người, Tuyết Lê Dương cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp gật đầu.

Lúc này, Đại Kim Nha lại đề nghị: "Chúng ta đi đến hiện trường sàn đấu giá xem một chút đi..." Mắt Tô Mặc sáng lên, lập tức đồng ý: "Được!" Trải qua mấy tháng phát triển, Tô Mặc cũng muốn xem cái sàn đấu giá mà mình tốn bao nhiêu tiền của để tạo ra này hiện tại tiến triển đến mức nào rồi. "Được..." Đại Kim Nha đứng dậy, "Tôi đi lấy xe!" Không bao lâu sau, ba chiếc xe Mercedes-Benz đậu ở cửa tiệm Tô gia, Tô Mặc gọi mọi người, trước sau ngồi vào trong xe. ...

Một khu vực cách Cố Cung chưa đầy 10km.

Nơi này mấy tháng trước còn là công trường, nay một tòa nhà lớn đã mọc lên, cả tòa nhà cao đến hơn mười tầng.

Trước kia vì tòa nhà đấu giá này, Tô Mặc cũng tốn không ít công sức, vì thế đặc biệt mời rất nhiều đại sư kiến trúc trong và ngoài nước cùng chỉ đạo xây dựng.

Bởi vì ngoại quan đặc sắc, Tô Mặc tin rằng, cho dù có qua hai mươi năm nữa, đặt ở An Lạc thế kỷ 21 cũng vẫn sẽ không hề kém sắc.

Bốn phía sàn đấu giá đều là khách sạn và nhà hàng, liên quan đến ngành dịch vụ thứ ba ăn theo sàn đấu giá, Tô Mặc vẫn không buông tha, có thể nói là đã bỏ ra rất nhiều công sức.

Nhìn thấy đoàn xe của Tô Mặc, Đại Kim Nha đã sớm dặn dò hơn 500 anh em đội bảo an xếp hàng đợi đã lâu.

Đội ngũ này do tộc nhân trại Già Long và bạn bè cựu chiến binh của Lão Hồ tạo thành, huấn luyện sơ qua là đã có chiến lực bất phàm.

Cỗ khí thế đó, không giấu được Hoàng Kim Đồng của Tô Mặc! "Rất tốt!" Trong lòng Tô Mặc càng thêm hài lòng, "Nơi này sau này chính là tụ bảo bồn của chúng ta!" "Mảnh đất dưới chân chúng ta đây, tương lai danh tiếng của nó sẽ không thua gì Phan Gia Viên ở Yến

Kinh, Lưu Ly Hán, hay Tân Nguyệt Phạn Điếm..." Đám người Lão Hồ ánh mắt rực lửa, tương lai đáng mong chờ!

Tô Mặc nhìn một lúc, lại không xuống xe, mà trực tiếp nói: "Đến cô nhi viện!" "Được..." Nghe lời Tô Mặc, Đại Kim Nha lập tức quay đầu xe. ...

Đến cô nhi viện.

Tô Mặc đẩy cửa xe, thấy thế, đám người Lão Hồ cũng lần lượt xuống xe, đi theo sau lưng Tô Mặc.

Nơi này cách sàn đấu giá cũng không xa lắm, cũng chỉ mười mấy phút lộ trình.

Cô nhi viện không quá lớn, nhưng bên trong biệt hữu động thiên.

Rất nhiều thiết bị vui chơi cho trẻ em, chỗ ở của nhân viên, nhà ăn cũng ở đây.

Trung viện là chỗ ở của bọn trẻ!

Hậu viện là địa bàn cốt lõi, hơn hai mươi cựu chiến binh thân thủ nhanh nhẹn đang huấn luyện.

Hiện tại nơi này có hơn tám trăm trẻ mồ côi, lớn thì mười hai tuổi, nhỏ thì bốn năm tuổi!

Tô Mặc tinh thông đạo diễn toán, trước kia đã sớm loại bỏ những kẻ không đáng tin cậy trong tương lai ở bên ngoài.

Tám trăm người này, tương lai chỉ có một bộ phận cực nhỏ làm việc cho Tô Mặc, đa số đều sẽ rời khỏi cô nhi viện.

Cô nhi viện này sẽ chịu trách nhiệm nuôi bọn họ đến mười tám tuổi, hoặc là cho đến đại học.

Quyết định này, trước khi cô nhi viện thành lập, Tô Mặc đã đưa ra, hắn không thể hạn chế tự do nhân sinh của tất cả mọi người.

Tâm Tô Mặc có tàn nhẫn nữa, cũng không tàn nhẫn đến mức biến nơi này thành trại huấn luyện sát thủ.

Vừa giới thiệu, Đại Kim Nha vừa dẫn đám người Tô Mặc đến hậu viện.

Nơi này có rất nhiều khí tài huấn luyện, đều là dùng để luyện võ.

Chương 129

Hơn hai mươi cựu chiến binh vây lại đây, chào theo kiểu quân đội: "Tô gia, Hồ ca!" Tô Mặc hỏi: "Trong các anh ai có công phu thích hợp cho trẻ con rèn luyện?" Một người trong đó nói: "Tô gia, chúng tôi đều biết quyền pháp cơ sở, có thể rèn luyện thân thể, cũng có năng lực cách đấu, chỉ là loại tương tự như Taekwondo, không tính là lợi hại, nhưng đặc biệt thích hợp bồi dưỡng trẻ nhỏ, đơn giản dễ hiểu!" Trên mặt Tô Mặc lộ ra nụ cười hài lòng: "Vậy thì tốt, sau này tất cả các bạn nhỏ, bất luận nam hay nữ, đều có thể dạy cho chúng một chút thuật cường thân kiện thể, sau này chúng bất kể đi đâu, đều cần một thân thể tốt!" Mấy vị cựu chiến binh liên tục gật đầu: "Vâng!" "Đúng rồi..." Tô Mặc lại nhìn về phía Đại Kim Nha, "Sàn đấu giá là tụ bảo bồn của chúng ta, mà nơi này thì quan hệ đến việc chúng ta có thể đứng vững gót chân ở cả vùng An Lạc này hay không, nhất định không tiếc bất cứ giá nào bồi dưỡng những đứa trẻ này, đừng đau lòng tiền..." Vừa rồi Tô Mặc mở Hoàng Kim Đồng, đích thân quét mắt nhìn căn cốt của những đứa trẻ mồ côi kia.

Có đứa mệnh cách thích hợp tập võ, tương lai nếu chúng muốn ở lại, Tô Mặc sẽ cho chúng vào đội bảo an, hoặc trực tiếp trộm mộ đảo đấu.

Có đứa thích hợp học văn, nếu cũng muốn ở lại đây, có thể cho học giám định đồ cổ, sau này trực tiếp vào làm việc ở sàn đấu giá.

Tóm lại, bất luận là học võ hay học văn, hay là những đứa trẻ không được Tô Mặc trọng điểm bồi dưỡng, quyền pháp cơ sở đều là môn bắt buộc của các bạn nhỏ trong cô nhi viện.

Cường thân kiện thể, lợi ích khẳng định là đi theo suốt đời.

Đây cũng coi như món quà Tô Mặc tặng cho mọi người.

Đại Kim Nha không dám lơ là, liên tục gật đầu: "Vâng!" Sau khi làm xong tất cả những việc này, ánh mắt Tô Mặc lóe lên: "Hình thái ban đầu của thế lực đã có, chúng ta chỉ cần đợi những đứa nhóc này trưởng thành, đến lúc đó thị trường đồ cổ An Lạc sẽ do chúng ta quyết định!" Mọi người rõ ràng thực lực của Tô Mặc, giờ khắc này càng hiểu rõ dã tâm của hắn.

Thành tựu sau này của Tô Mặc có lẽ có thể sánh ngang Trương Đại Phật Gia! "Tô gia..." Lúc này, A Đạt cẩn thận từng li từng tí nói, "Nếu những hạng mục công trình này đồng thời khởi động, vốn của chúng ta e rằng sẽ không đủ..." Tô Mặc sững sờ, nhìn về phía Anh Tử, hỏi: "Trong tài khoản chúng ta còn bao nhiêu tiền?" Mình có bao nhiêu tiền, cái này Tô Mặc thật đúng là không rõ.

Trước kia đều là Đại Kim Nha quản lý, trước khi chạy đến Tạng địa, Tô Mặc lại chuyển tiền sang tài khoản của Anh Tử, chính là muốn để em gái mình học tập quản lý tài chính.

Dù sao cũng là tiền của mình, người phụ nữ của mình quản lý, Tô Mặc cũng yên tâm.

Anh Tử thành thật trả lời: "Còn hơn 3 triệu!" 3 triệu, ở thập niên 80 ngày nay, đối với người bình thường mà nói, đây quả thực là một khoản tiền khổng lồ.

Nhưng đối với một thế lực lớn mà nói, số tiền này lại tỏ ra có chút như muối bỏ biển.

Đội bảo an 500 người, duy trì sàn đấu giá, mấy trăm miệng ăn ở cô nhi viện, trên trên dưới dưới gào khóc đòi ăn, bọn họ đều phải ăn cơm. 3 triệu này chỉ có thể duy trì một thời gian.

Đại Kim Nha kiến nghị: "Gần đây chúng ta mở rộng quá nhanh, tôi

kiến nghị tạm thời dừng bước..." Đại Kim Nha còn chưa nói hết lời, liền thấy Tô Mặc trực tiếp lắc đầu: "Tiết lưu không bằng khai nguyên (tiết kiệm không bằng mở rộng nguồn thu)...

Sàn đấu giá không phải đã có thể dùng rồi sao, chúng ta chuẩn bị phiên đấu giá đầu tiên là được...

Nhân cơ hội này, cũng để người khác biết đến danh tiếng của chúng ta!" ...

Mười mấy ngày sau.

Theo tin tức về việc Sàn đấu giá Tô thị tổ chức phiên đấu giá lần đầu tiên lan truyền nhanh chóng, tòa nhà cao tầng vừa mọc lên ở Yến Kinh này trực tiếp trở thành tâm điểm bàn tán tranh nhau của mọi người.

Sư tử đá ở cửa ra vào sàn đấu giá đến từ Tân Nguyệt Phạn Điếm!

Trong hội đấu giá có thể sẽ xuất hiện trân bảo truyền thế!

Từng tin tức không thể tưởng tượng nổi trực tiếp truyền khắp cả vùng đất Long Quân, thậm chí thu hút không ít thương nhân Hong Kong và phú hào. ...

Tầng cao nhất tòa nhà Tô thị, Hàn Thục Na cung duy nói: "Tô gia tuổi còn trẻ đã có thành tựu như thế này, tiền đồ sau này không thể đo lường!" Hàn Thục Na sau khi xử lý chuyện của Minh thúc, trở về Yến Kinh, vốn định tiếp tục quản lý cửa tiệm đồ cổ.

Nhưng thấy sự nghiệp của nhóm người Tô Mặc làm ăn khí thế ngất trời, Hàn Thục Na vốn không phải người phụ nữ cam chịu bình phàm, quyết tâm đem toàn bộ gia sản của mình đến đầu quân cho Tô Mặc.

Tô Mặc đang lúc thiếu binh thiếu lương, tự nhiên ai đến cũng không từ chối.

Cứ như vậy, Hàn Thục Na trở thành một phần tử của tập đoàn Tô Mặc, rất nhiều thương nhân Hong Kong và phú hào trong tòa nhà, đa số cũng đều là do Hàn Thục Na giới thiệu. "Tô gia..." Đại Kim Nha đi vào, nói: "Đến giờ rồi!" "Ồ..." Tô Mặc nhíu mày, "Đã đến giờ rồi, vậy thì bắt đầu sàn đấu giá đi..." "Đi..." Nói rồi, Tô Mặc gọi mọi người, "Chúng ta di chuyển xem thử cảnh tượng hoành tráng này!" Lão Hồ, Bàn Tử và mọi người đi theo Tô Mặc đến bao phòng đấu giá.

Không bao lâu sau, tiếng trống cổ vang lên, tân khách đến đông đủ, các phú hào lớn nhỏ được sắp xếp vào các bao phòng ở tầng một và tầng hai dựa theo thân phận.

Đáng chú ý là Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng có người đến!

Có điều, không phải Bách Tuế Sơn mà Tô Mặc quen thuộc, mà là một mỹ phụ có dung mạo điển nhã.

Tô Mặc bấm ngón tay tính toán, liền biết thân phận của người phụ nữ này -- người này hẳn là gia chủ của Doãn gia, bà ta còn có một cô con gái, tên là Doãn Tân Nguyệt! "Các vị quan khách..." Một nữ đấu giá viên xinh đẹp đứng ở khu vực đấu giá: "Cảm ơn quý vị đã bớt chút thời gian đến tham gia phiên đấu giá lần đầu tiên của Sàn đấu giá Tô thị chúng tôi, mọi người cũng đều là lứa khách hàng đầu tiên của Tô thị.

Sau này, có hội đấu giá, chúng tôi nhất định sẽ lại mời mọi người đến tham gia, hy vọng mọi người dốc sức ủng hộ, càng hy vọng mọi người hôm nay đấu giá được vật phẩm mình thích, thắng lợi trở về!" Đám người Tô Mặc, Lão Hồ, Bàn Tử ngồi trong bao phòng ở tầng ba.

Bàn Tử nhỏ giọng hỏi: "Tô tiểu ca, vị mỹ nữ này ngài kiếm ở đâu ra thế, trông cũng không tệ nha!" Tô Mặc: "..." Điểm chú ý của cậu là ở chỗ này à???

Hôm nay là ngày đầu tiên ông đây khai trương sàn đấu giá đấy có

được không!

Tô Mặc bực bội nói: "Đào từ nước ngoài về đấy, một Việt kiều, sao hả?

Lát nữa mời cô ấy ăn cơm?

Hay là để tôi trực tiếp cho người tắm rửa sạch sẽ cho cô ta, rồi đưa vào phòng cậu?" Nghe Tô Mặc nói, Bàn Tử cười gượng gạo.

Lão Hồ thì mặt đầy vẻ khinh bỉ, nói: "Bàn Tử, lúc nào rồi mà cậu còn nghĩ mấy cái này, hôm nay chính là bước quan trọng nhất để đánh bóng tên tuổi sàn đấu giá, cậu tưởng ai cũng vô tâm vô phế như cậu chắc!

Trước kia ở Phan Gia Viên và Lưu Ly Hán, Tô tiểu ca dựa vào mắt nhìn của mình mua được không ít bảo bối với giá thấp, có không ít người đang chờ xem chúng ta làm trò cười đấy!" Bàn Tử cười xòa nói: "Được được, tôi sai rồi, tôi sai rồi, tôi chỉ cảm thấy, chúng ta có bảo bối trong tay, sợ cái gì?

Hơn nữa người ta là nhắm vào bảo bối mà đến, lại không phải nhắm vào danh tiếng chúng ta..." Tô Mặc liếc nhìn Bàn Tử, kiên nhẫn giải thích: "Cậu nói vế trước không sai, chỉ cần chúng ta có bảo bối đủ tốt, vậy thì tất cả đều không phải vấn đề, chỉ cần tín dự tốt là được.

Nhưng vế sau cậu nói sai rồi, bọn họ chính là nhắm vào chúng ta mà đến, mục đích những người này đến đây chẳng qua là muốn xem xem ông chủ đứng sau màn là tôi đây." Tô Mặc nói không sai, khách khứa đến lần này, trừ một số nhà sưu tầm mộ danh mà đến, còn là một số đồng nghiệp tương tự như Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Rất nhiều người còn là thương nhân Hong Kong, phú hào!

Thời gian này Tô Mặc đã nổi đình nổi đám, bất luận là việc điểm

thiên đăng ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, hay là tòa nhà đấu giá mọc lên ầm ầm này, thực lực như vậy không phải người bình thường có thể kinh doanh được.

Trong bóng tối, không biết bao nhiêu người đã có ý đồ xấu với Tô Mặc.

Bàn Tử nửa hiểu nửa không: "Ồ...

Ra là thế..." Ngay lúc mọi người đang tán gẫu, hội đấu giá bên dưới đã tiến hành đến món bảo bối thứ ba.

Nữ đấu giá viên xinh đẹp nói: "Hiện tại đưa lên là vật phẩm thứ ba của chúng tôi lần này, sáu đồng tiền vàng Kim Hồn Tệ của Tinh Tuyệt cổ thành!

Chương 130

Tinh Tuyệt cổ thành là một quốc độ thần bí ở Tây Vực, bắt đầu là thần bí, diệt vong cũng là thần bí, cho nên, Kim Hồn Tệ của Tinh Tuyệt cổ thành trên thị trường quốc tế gần như không có, cực kỳ có giá trị sưu tầm!

Giá khởi điểm mười vạn, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn một vạn!

Hiện tại bắt đầu đấu giá!" Một phú hào đến từ Hong Kong giơ bảng hô: "Mười một vạn!" "Mười hai vạn!" "Mười bốn vạn!" Lại có một người mua ở Liêu Đông giơ bảng, lớn tiếng hô: "Hai mươi vạn!" "Ba mươi vạn!" "Bốn mươi vạn!" Cái gọi là sàn đấu giá đồ cổ với giao dịch ở sạp vỉa hè thực ra chẳng có bao nhiêu khác biệt, vật dĩ hi vi quý, Tinh Tuyệt cổ thành, rất nhiều người cũng đều chỉ nghe nói qua, nhưng lại chưa từng thấy.

Nay trên thị trường xuất hiện tiền cổ của nước Tinh Tuyệt cổ, mỗi người đều muốn làm người đầu tiên ăn cua. "Sáu mươi vạn!" Người phụ nữ họ Doãn của Tân Nguyệt Phạn Điếm bỗng nhiên giơ bảng hô. "..." Vị nhà sưu tầm ở Liêu Đông kia, cắn răng hô: "Một trăm vạn!" "Oanh!" Giá này vừa ra, cả hội trường lập tức ồ lên!

Một trăm vạn, sáu đồng tiền cổ Tinh Tuyệt cổ thành này thế mà đã được ra giá đến một trăm vạn.

Ngay cả Tô Mặc cũng kinh hãi không thôi.

Nữ đấu giá viên đợi ba giây, thấy không ai ra giá, liền giơ chiếc búa nhỏ hô: "Một trăm vạn lần thứ nhất!" "Một trăm vạn lần thứ hai!" Ngay lúc nhà sưu tầm Liêu Đông lộ ra ý cười.

Một giọng nói từ bao gian tầng hai truyền ra: "Một trăm hai mươi

vạn!" Nghe thấy giá một trăm hai mươi vạn.

Nhà sưu tầm lập tức mặt xám như tro, thất vọng không thôi, lắc đầu thở dài, bất đắc dĩ đặt tấm bảng hô giá trong tay lên bàn.

Đợi ba giây, nữ đấu giá viên hô: "Còn có ai ra giá không, còn có ai ra giá không?" Lại đợi ba giây: "Một trăm hai mươi vạn lần thứ nhất!" "Một trăm hai mươi vạn lần thứ hai!" "Một trăm hai mươi vạn..." Người phụ nữ Doãn gia của Tân Nguyệt Phạn Điếm giơ bảng hô: "Một trăm năm mươi vạn!" Lần này tất cả mọi người đều không nói gì nữa.

Nữ đấu giá viên trên đài mỉm cười hô: "Một trăm năm mươi vạn lần thứ nhất!" "Một trăm năm mươi vạn lần thứ hai!" "Một trăm năm mươi vạn lần thứ ba!

Thành giao!" Bàn Tử vẻ mặt nghệch ra, nói: "Tôi đi đây, Tô tiểu ca, một vật phẩm thôi đã một trăm năm mươi vạn, bọn họ cũng quá nhiều tiền rồi đấy!" Lão Hồ và Trương Doanh Xuyên cũng sững sờ.

Ba người nói cho cùng vẫn là từng va chạm xã hội, nhưng cảnh tượng trước mắt này, vẫn làm bọn họ kinh hãi.

Đại Kim Nha cũng chặc lưỡi lấy làm lạ: "Thế nào gọi là người có tiền, đây mới gọi là người có tiền a!" Tuyết Lê Dương nghiêng đầu, nhìn Tô Mặc, hỏi: "Cậu có phải lúc đó đã gói ghém toàn bộ núi vàng núi bạc của Tinh Tuyệt cổ thành mang về không?" Bàn Tử và Lão Hồ sững sờ, đúng rồi, Tô Mặc biết Ngũ Quỷ Vận Chuyển Thuật!

Nghĩ đến sáu đồng Kim Hồn Tệ Tinh Tuyệt cổ thành đã đáng giá thế này, vậy đống Kim Hồn Tệ như núi vàng kia, chẳng phải là phát đại tài sao!

Bàn Tử liền hai mắt sáng rực nhìn Tô Mặc.

Tô Mặc cười cười, "Tôi sao có thể mang hết về được..." Mọi

người sắc mặt dần giãn ra, đang định nói gì, lại nghe Tô Mặc nói tiếp, "Cũng chỉ mang về được một phần ba thôi!" Một phần ba!

Mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

Tinh Tuyệt nữ vương chết một cách ly kỳ, tòa núi vàng biển bạc kia chính là tất cả của cải của cả nước Tinh Tuyệt cổ.

Cho dù là một phần ba, đó cũng là một kho báu không thể đong đếm.

Huống chi, hiện nay sáu đồng Kim Hồn Tệ bình thường của Tinh Tuyệt cổ thành này đã trị giá cả trăm vạn, càng đừng nói đến những bảo bối đồ cổ ngọc khí khác.

Thảo nào, Tô Mặc đối mặt với Cửu Môn lại đầy đủ tự tin như vậy!

Thảo nào, Tô Mặc muốn dùng hội đấu giá này để tích lũy tài phú!

Hóa ra, tất cả nguồn cơn đều nằm ở đây!

Tuyết Lê Dương cạn lời, "Nhiều bảo bối như thế, cậu thế mà còn thu của tôi bao nhiêu đô la Mỹ..." Tuyết Lê Dương vẫn còn nhớ, Bàn Tử lúc đầu vì muốn lấy được tiền thù lao sớm một chút, ngay cả cái cớ tiền lấy vợ cũng dùng rồi.

Còn tưởng ba anh em bọn họ nghèo lắm, giờ mới biết, trong chuyến đi Tinh Tuyệt cổ thành, Tô Mặc âm thầm đã sớm có được một tòa núi vàng.

Tô Mặc cười khẽ, "Lúc đó không có tiền, có thể vơ vét thêm chút ít, tự nhiên phải vơ vét thêm chút ít..." Bàn Tử kích động nói: "Sáu đồng Kim Hồn Tệ đã trị giá trăm vạn, thế chẳng phải nói chúng ta phát tài rồi sao..." Tô Mặc lại trực tiếp lắc đầu, tỏ ra thập phần bình tĩnh nói: "Đừng đùa, đáng giá nhiều tiền như thế là vì cái gì?

Vì hiếm!

Nếu một tòa núi vàng toàn bộ chảy ra thị trường, cậu còn trông mong nó đáng giá?" Hiện tại mọi người cũng không phải người mới nữa, những điều Tô Mặc nói mọi người đều hiểu.

Nhưng cho dù như thế, một tòa núi vàng a!

Cho dù để đó, thì cũng là nội lực!

Bàn Tử nói: "Tô tiểu ca, ngài thật lợi hại, cái môn Ngũ Quỷ Vận Chuyển Thuật kia tôi có thể học không?" Ngũ Quỷ Vận Chuyển Thuật chó má gì!

Đó là không gian hệ thống của tôi!

Những chuyện này không đủ để nói cho người ngoài, Tô Mặc thầm nói trong lòng một tiếng, qua loa đáp: "Cậu là trai tân (đồng tử) hả?" "A!" Bàn Tử xấu hổ lắc đầu, thập phần e thẹn.

Tô Mặc ý cười càng sâu, trực tiếp từ chối, "Không phải trai tân thì không học được!" "Ồ!" Bàn Tử thở dài một hơi, cũng không suy nghĩ chuyện này nữa. "Tô tiểu ca..." Ngay lúc Tô Mặc tưởng chuyện này đã lắng xuống, Lão Hồ bỗng nhiên kích động, "Tô tiểu ca, tôi là trai tân, có thể học không?" Lời này vừa thốt ra, nhất thời mọi người đều khiếp sợ nhìn Lão Hồ.

Hơn ba mươi rồi, ông vẫn là gà đồng tử???

Ngay cả Trương Doanh Xuyên vốn luôn biểu hiện vô dục vô cầu, cũng khiếp sợ nhìn Lão Hồ.

Tô Mặc cũng không ngờ mình nói một câu đùa, thế mà lại dẫn ra bí mật động trời này.

Tô Mặc nhìn Lão Hồ, mặt đầy vẻ không tin: "Thật hay giả?

Ông đi chơi gái, cô nương kia còn phải lì xì cho ông một phong

bao lớn ấy chứ?" "..." Lão Hồ đang định nói gì, lại thấy mọi người đều mặt đầy quái dị nhìn mình, giống như... giống như nhìn thấy người ngoài hành tinh.

Đại Kim Nha nói: "Ây, đúng là có khả năng thật, Hồ gia trước hai mươi tuổi còn đang về nông thôn, tiếp đó thì đi lính luôn, đi một cái là mười năm, sau khi ra quân lại lăn lộn cùng một chỗ với chúng ta, có khả năng đúng là trai tân thật!" Lão Hồ trừng mắt, nói: "Cái gì gọi là "ra quân"?

Có biết nói chuyện không?" Đại Kim Nha cười xòa: "Phải, phải, là xuất ngũ, ha ha!" Lão Hồ không thèm để ý đến Đại Kim Nha, mà khát vọng nhìn Tô Mặc nói: "Học được không?" Tô Mặc lập tức lúng túng.

Học được không?

Tự nhiên là không học được!

Tô Mặc sờ sờ mũi, "Ông không học được, tôi vừa nãy là nói đùa với Bàn Tử thôi, người học cần một chút môi giới, người thường không được!" Nghe vậy, Lão Hồ cũng giống như Bàn Tử, lập tức thất vọng.

Tô Mặc lại nói, "Ngũ Quỷ Vận Chuyển Thuật tuy ông không học được, nhưng khinh công Đạp Tuyết Vô Ngân của tôi, ông có thể học..." Lão Hồ cả mừng, phải biết Tô Mặc không chỉ đánh đấm giỏi, một thân khinh công cũng là vô song, nếu có thể học được vài phần bản lĩnh, sau này nhất định làm nên chuyện lớn!

Chương 131

"Qua mấy ngày nữa, tôi dạy ông một số kỹ xảo khinh công!" Tầm mắt Tô Mặc nhìn lại xuống phía dưới, "Bảo bối áp trục đến rồi..." Nghe tiếng, mọi người lại dồn ánh mắt vào hội đấu giá.

Giờ khắc này!

Trên đài đã đến vật phẩm áp trục.

Những món đồ tùy táng của Cô Mặc vương tử phía trước, trước đó Tô Mặc càn quét đồ cổ các triều đại ở Phan Gia Viên và Lưu Ly Hán, tổng cộng có hơn hai mươi món, toàn bộ đều được đấu giá cao, không có món nào bị ế!

Bên dưới!

Nữ đấu giá viên xinh đẹp bắt đầu giới thiệu: "Đây là một viên lục bảo thạch thuần khiết, to bằng nắm tay, hiếm thấy trên đời, không chỉ ở trong nước, phóng mắt ra toàn thế giới, loại đá quý như thế này cũng cực kỳ hiếm thấy.

Hơn nữa, viên lục bảo thạch này còn là một viên đá quý có lịch sử hơn ngàn năm, nguồn gốc của nó có thể truy ngược về thời Tần Hán, không chỉ có giá trị sưu tầm cực lớn, còn có ý nghĩa vô cùng lớn!

Có phu nhân hoặc là có đối tượng, các vị quý khách đừng dễ dàng bỏ qua nha!

Dưới đây bắt đầu đấu giá, giá khởi điểm mười triệu, mỗi lần tăng giá không được ít hơn năm mươi vạn!" Nhất thời, các phú hào, nhà sưu tầm dưới hội trường trực tiếp kích động.

Muốn nói đồ cổ, văn hóa bên trong quá sâu, có thể rất nhiều người không hiểu rõ.

Nhưng, chỉ cần có tiền, vĩnh viễn cũng không rời xa được vàng, phỉ thúy, đá quý các loại bảo bối!

Khách đến đa số đều là thương nhân đồ cổ, cùng với thương gia Hong Kong, phú thương, mọi người đều là người từng trải.

Nhưng, nhìn thấy viên lục bảo thạch to thế này, thuần khiết thế này, đa số bọn họ vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Nhất thời, mọi người cũng bắt đầu coi trọng năng lực của Sàn đấu giá Tô thị.

Mà người phụ nữ Doãn gia của Tân Nguyệt Phạn Điếm kia, lại càng nhíu mày, bà ta biết, sói đến rồi, hay nói cách khác, Mãnh Long quá giang.

Thị trường đồ cổ An Lạc sẽ đón chào một cuộc biến cách mới. "Một ngàn vạn!" "Một ngàn năm trăm vạn!" "Một ngàn tám trăm vạn!" Lúc đầu, cơ bản đều là các khách đấu giá ở tầng một tranh đoạt.

Về sau, giá cả càng lúc càng cao, dần dần, một số đại lão ở tầng hai cũng ngồi không yên nữa. "Ba ngàn vạn!" Một phú thương ở bao gian tầng hai giơ bảng. "Ba ngàn một trăm vạn!" "Ba ngàn hai trăm vạn!" "Ba ngàn ba trăm vạn!" Theo sau lần hô giá đầu tiên của tầng hai, các phú thương khác ở tầng hai cũng gia nhập chiến trường. "Yêu hoắc!" Bàn Tử vẻ mặt nghệch ra, "Tôi đi đây, những người này đều nhiều tiền thế à?

Tùy tiện bỏ mấy ngàn vạn ra mua đồ?

Quá phá gia chi tử rồi..." Lão Hồ cũng sững sờ, thập phần kinh ngạc: "Nước ta có nhiều người giàu thế này sao?" Đại Kim Nha cũng bộ dạng như gặp quỷ, "Đúng đấy, trước kia thật đúng là chưa từng thấy nhiều người giàu thế này, ra tay thế mà đều là mấy ngàn vạn." Trương Doanh Xuyên nói: "Hiện tại ra giá đa số đều là phú hào Hong

Kong, nói đến thương nhân Hong Kong, cỡ như Minh thúc, sợ là ở Hong Kong cũng không lên được mặt bàn!" "Bốn ngàn vạn!" "Bốn ngàn một trăm vạn!" Nhìn thấy giá cả vẫn đang tăng vùn vụt, một vị đại lão Hong Kong chửi thầm một tiếng mẹ kiếp, lập tức đứng dậy, trực tiếp hô: "Sáu ngàn vạn!" Từ bốn ngàn vạn trực tiếp tăng vọt lên sáu ngàn vạn, điều này khiến rất nhiều người chùn bước.

Ở thập niên 80 ngày nay, sáu ngàn vạn là khoản tiền khổng lồ, đối với phú hào Hong Kong cũng là một khoản tiền lớn.

Nữ đấu giá viên cũng biết điều đó, kìm nén sự kích động trong lòng, giữ bình tĩnh hô: "Sáu ngàn vạn lần thứ nhất!" "Sáu ngàn vạn lần thứ hai!" "Sáu ngàn vạn lần thứ ba!

Bùm!" Búa hạ xuống, bụi trần lắng xuống. "Chúc mừng quý khách bao gian số 3 tầng hai, đấu giá được Lục bảo thạch vô song lần này của chúng tôi!" "Sáu ngàn vạn!" Nghe tiếng ồn ào dưới lầu, Bàn Tử lẩm bẩm tự nói: "Tôi nằm mơ cũng không dám nghĩ nhiều tiền như thế...

Sáu ngàn vạn, cái này có thể cho tôi ăn bao nhiêu bữa thịt dê nướng đây!" Mọi người tuy rất cạn lời với câu nói của Bàn Tử, nhưng báo giá sáu ngàn vạn dưới đài quả thực cũng làm bọn họ kinh hãi.

Tô Mặc đối với mức giá trên trời sáu ngàn vạn, cũng khá vui vẻ, "Lần này tôi chuẩn bị ba món bảo bối áp trục, Lục bảo thạch chỉ là món đầu tiên, món tiếp theo hẳn sẽ không thấp hơn giá này!" Nói rồi, nhân viên phục vụ bên dưới bưng vật phẩm áp trục thứ hai lên.

Nữ đấu giá viên cẩn thận vén tấm vải đỏ lên, giới thiệu: "Đây là ngọc như ý mà Quốc vương Triều Tiên tặng cho Minh Thành Tổ...

Khối ngọc như ý này được điêu khắc từ một khối bạch ngọc danh quý, dài gần nửa mét, màu sắc trắng trong thấu xanh, điêu khắc thành

hình nấm nhiều lỗ...

Trên đỉnh tay cầm có khắc hai chữ lớn "Ngự chế"; phần dưới khắc bốn chữ "Nhật Nguyệt Sơn Hà"!

Hiện tại bắt đầu đấu giá, giá khởi điểm một ngàn vạn, mỗi lần tăng giá không được ít hơn năm mươi vạn!" Minh Thành Tổ!

Quốc vương Triều Tiên!

Chẳng phải nói, khối ngọc như ý này không chỉ bản thân là bảo vật, bối cảnh lịch sử phía sau nó càng thêm sâu xa.

Món bảo bối này có thể làm gia bảo truyền đời!

Có người đầu óc xoay chuyển cực nhanh, trực tiếp ra giá: "Một ngàn năm trăm vạn!" "Một ngàn năm trăm năm mươi vạn!" "Một ngàn sáu trăm vạn!" Phú hào ở đây không ai là kẻ ngốc, Quốc vương Triều Tiên tiến cống cho Minh Thành Tổ, đây há có thể là vật phàm!

Sàn đấu giá Tô thị này thế mà có thể kiếm được loại bảo bối này, xem ra ông chủ phía sau tuyệt không phải người thường!

Mọi người nhanh chóng báo giá, đồng thời trong lòng đối với ông chủ của sàn đấu giá này lại thêm vài phần hiếu kỳ. "Năm ngàn vạn!" "Năm ngàn năm trăm vạn!" "Năm ngàn tám trăm vạn!" "..." Cuối cùng, Ngọc như ý Minh Thành Tổ bị phú thương ở bao gian số 2 tầng hai dùng giá trên trời tám ngàn vạn mua đi!

Lão Hồ kinh ngạc nói: "Tô tiểu ca, cậu còn có bảo bối của Minh Thành Tổ Chu Đệ?" Tô Mặc cười nói: "Cái này là tôi dùng 3000 tệ mua lại qua điện thoại từ một tiểu thương bày sạp ở Lưu Ly Hán, gã tiểu thương đó tưởng đây chỉ là một cái ngọc như ý bình thường, căn bản không coi nó ra gì..." Bàn Tử khiếp sợ há to miệng: "Trời đất ơi, người này nếu bây giờ mà biết, chẳng phải bị tức chết sao, 3000 tệ đã bán đi cái ngọc như ý tám ngàn vạn!" Lão Hồ nói: "Quá phá gia chi tử

rồi!" Đại Kim Nha nói: "Đồ cổ chính là như vậy, mua bán rời tay, nhìn nhầm thì tự mình chịu thiệt, ai bảo hắn không có mắt nhìn chứ, Tô gia, đây đúng là món hời lớn, chuyển tay cái là kiếm được giá trên trời!" Tô Mặc cười nói: "Khiêm tốn, khiêm tốn, lần này, vật phẩm áp trục tiếp theo cũng không đơn giản, lần này, danh tiếng của Sàn đấu giá Tô thị coi như đã đánh ra ngoài rồi!" Tuyết Lê Dương thập phần hiếu kỳ: "Món đồ cổ tiếp theo là cái gì?

Chẳng lẽ là Kiếm Xích Tiêu của cậu?" Đá quý cực phẩm và vật dụng của Hoàng đế đều đã xuất hiện, giờ khắc này, cho dù là Tuyết Lê Dương cũng nổi lên lòng hiếu kỳ đối với món áp trục thứ ba.

Tô Mặc lắc đầu, "Sao có thể, Kiếm Xích Tiêu tôi đang dùng mà, sao có thể đấu giá..." Tuyết Lê Dương hỏi: "Vậy rốt cuộc là cái gì?" Tô Mặc cười bí hiểm, "Mọi người xem sẽ biết..." Mọi người tò mò nhìn xuống tầng một.

Chỉ thấy nhân viên phục vụ cẩn thận từng li từng tí đẩy vật phẩm áp trục tiếp theo ra.

Nữ đấu giá viên cũng cẩn thận vén tấm vải đỏ lên, tất cả mọi người đều dồn ánh mắt tò mò và mong đợi nhìn sang.

Là cổ ngọc!

Nữ đấu giá viên giới thiệu: "Các vị quý khách, đây là vật phẩm áp trục thứ ba của Sàn đấu giá Đường Tống chúng tôi (lỗi văn bản gốc, đúng ra là Tô thị), cũng là vật phẩm cuối cùng của phiên đấu giá lần này...

Nó chính là Hòa Thị Bích!" "Oa!" Nghe lời đấu giá viên, tất cả mọi người đều ngồi không yên nữa.

Hòa Thị Bích!

Hòa Thị Bích!

Chương 132

Cái danh này thực sự là quá lớn, đại đa số phú hào ở tầng hai không ít người đều đứng dậy, với tư thế gần như khoa trương nhìn xuống tầng một.

Hòa Thị Bích, từ khi Long Quân (Tần Thủy Hoàng) khắc lên đó bốn chữ "Ký Thọ Vĩnh Xương", trở thành Ngọc Tỷ Truyền Quốc, nó liền gắn chặt với hai ngàn năm triều đại phong kiến.

Trong lịch sử những người sở hữu nó, không ai không phải là kiêu hùng bá chủ khuấy đảo lịch sử An Lạc! "Thật sự là..." Một vị đại lão Hong Kong ở tầng hai run rẩy nói, "Thật sự là Hòa Thị Bích đã biến mất không thấy kia?" Đấu giá viên mỉm cười, nói: "Hòa Thị Bích từng lưu truyền chín ngàn năm, thời Tam Quốc chư hầu tranh giành cũng là cái ngọc tỷ này, Hậu Đường Lý Tòng Kha khi quốc gia bị diệt vong đã ôm Ngọc Tỷ Truyền Quốc tự thiêu, đến nay tung tích bảo vật này không rõ..." Các thương nhân hồ nghi, "Khối này là..." Nữ đấu giá viên giải thích: "Chu Nguyên Chương sau khi lật đổ nhà Nguyên, lập ra nhà Minh, mọi người đều nói đắc quốc chi chính mạc quá vu Minh (lấy được nước chính danh không ai bằng Minh), nhưng mọi người không biết là Minh Thái Tổ cũng từng âm thầm phái Cẩm Y Vệ sưu tầm Hòa Thị Bích trong dân gian, nhưng khổ tìm không có kết quả, cuối cùng vẫn là đại thương nhân Thẩm Vạn Tam phỏng chế khối Hòa Thị Bích này dâng cho Chu Nguyên Chương!

Trong chính sử không hề ghi chép chuyện này, nhưng trong dã sử truyện ký, đối với chuyện này có ghi chép chi tiết!

Mà khối bảo ngọc trước mắt chúng ta đây chính là Hòa Thị Bích do Thẩm Vạn Tam phỏng chế!" "..." Nghe lời đấu giá viên, mọi người

lập tức nhẹ nhõm.

Nghĩ lại cũng phải, nếu thật sự là Hòa Thị Bích, kẻ ngốc mới đem ra đấu giá trắng trợn ở đây!

Nghĩ tới chỗ này, đông đảo phú hào lau mồ hôi lạnh, thầm nghĩ, nếu thật là Hòa Thị Bích, giờ khắc này bọn họ tranh đoạt đấu giá ở đây, đó chính là sự vũ nhục lớn nhất đối với Hòa Thị Bích!

Dù sao...

đó chính là Ngọc Tỷ Truyền Quốc a!

Người bình thường cầm trong tay, cho dù là sưu tầm, mệnh cách không tốt, thì chính là kẻ giảm thọ!

Quốc bảo truyền thế, phàm nhân há có thể sở hữu! "Có điều tuy là phỏng chế, nó cũng có thể dính dáng đến Minh Thái Tổ..." Lúc này, tâm tư mọi người lập tức hoạt động trở lại.

Nữ đấu giá viên nâng cao giọng, "Giá khởi điểm một ngàn vạn, mỗi lần tăng giá không được ít hơn năm mươi vạn!" "Hai ngàn vạn!" Một phú thương ở tầng hai không kịp chờ đợi hô lên một mức giá cao.

Lần hô giá đầu tiên trực tiếp là hai ngàn vạn, điều này trực tiếp làm các phú hào tầng một trong nháy mắt mất đi hứng thú tranh đoạt, bọn họ đều biết, lần đấu giá Hòa Thị Bích phỏng chế này, tuyệt đối cũng là giá trên trời, không phải những phú hào bình thường như bọn họ có thể tham gia. "Hai ngàn năm trăm vạn!" "Ba ngàn vạn!" "Năm ngàn vạn!" "Năm ngàn năm trăm vạn!" Ngắn ngủi chỉ nửa phút, giá cả đã bạo tăng đến năm ngàn vạn, mỗi người đều rất khiếp sợ, nhưng bọn họ cũng đều biết đây tuyệt đối không phải giá thành giao cuối cùng! "Sáu ngàn vạn!" "Sáu ngàn năm trăm vạn!" Nghe tiếng hô giá liên tiếp bên tai, Đại Kim Nha kinh ngạc nhìn Tô Mặc: "Tô gia, ngài thế mà có Hòa Thị Bích phỏng chế?" Ở vùng đất An Lạc, ai mà chưa

từng nghe qua Hòa Thị Bích, một là lịch sử không tốt, hai tuyệt đối là kẻ hèn nhát!

Thụ mệnh vu thiên, ký thọ vĩnh xương!

Thử hỏi, thiếu niên nào chưa từng có giấc mộng trung nhị như vậy!

Tuyết Lê Dương cũng kinh ngạc vô cùng nhìn Tô Mặc: "Vì Sàn đấu giá Tô thị, cậu đúng là chịu chi nha!" Tuy là phỏng chế, nhưng mọi người cũng đều biết khối cổ ngọc này là cấp bậc quốc bảo, điểm này không thể nghi ngờ!

Tô Mặc cắn răng nói: "Tôi cũng có chút đau lòng, có điều không nỡ bỏ con trẻ không bắt được sói, vì trở thành thương nhân đồ cổ lớn nhất An Lạc, cái này đều là đáng giá!" Đoạn văn này, Tô Mặc gần như là nghiến răng nói xong, nhưng nghe tiếng hô giá thỉnh thoảng truyền đến từ ngoài cửa sổ, tâm tình lúc này mới thư sướng hơn nhiều.

Dù sao Hòa Thị Bích cũng là Tô Mặc tốn năm ngàn tệ nhặt được của hời mà thu về. "Sáu ngàn bảy trăm vạn!" "Sáu ngàn tám trăm vạn!" "Sáu ngàn chín trăm vạn!" Giá Hòa Thị Bích phỏng chế tăng cực nhanh, không bao lâu, nó đã phá vỡ giá của Ngọc như ý Minh Thành Tổ trước đó, hơn nữa nó còn đang tăng trưởng với tốc độ kinh người. "Chín ngàn vạn!" Nhất thời, tiếng tranh đoạt kịch liệt trước đó nhao nhao dừng lại.

Nữ đấu giá viên đợi ba giây, mãi không thấy có người hô giá, hỏi: "Còn có ai ra giá nữa không, chín ngàn vạn lần thứ nhất!

Chín ngàn vạn lần thứ hai!

Chín ngàn vạn lần thứ ba!

Bùm!" Nữ đấu giá viên một búa định âm, "Thành giao!

Chúc mừng quý khách bao gian số 4 tầng hai, Hòa Thị Bích phỏng

chế của Minh Thái Tổ!" Giá trên trời chín ngàn vạn có thể nói là phá vỡ kỷ lục đấu giá từ trước đến nay ở vùng đất An Lạc, cho dù là nữ đấu giá viên giờ khắc này cũng kích động không thôi. "Cảm ơn mọi người đã quang lâm.

Phiên đấu giá Tô thị lần này đến đây là kết thúc!" Các phú hào tầng một tầng hai thở phào một hơi, bọn họ tuy đều là phú thương, nhưng hôm nay cũng là dao nhỏ cứa mông -- mở mang tầm mắt rồi!

Nữ đấu giá viên lại nói, "Mời mọi người chờ một lát, chúng tôi sẽ có người gửi thẻ quý khách đến tận tay các vị...

Thẻ quý khách có rất nhiều phúc lợi, ví dụ như chiết khấu, sau này nếu các vị có bảo bối muốn bán, hội đấu giá Tô thị chúng tôi cũng sẽ thu mua với tốc độ nhanh nhất, giá cao nhất trong ngành..." Hai phút thời gian!

Nữ đấu giá viên vừa giải thích cho mọi người về đủ loại phúc lợi của thẻ quý khách, bên kia nhân viên phục vụ cũng lần lượt dâng thẻ quý khách đẳng cấp khác nhau cho khách hàng. "Được rồi, cảm ơn mọi người tham gia phiên đấu giá lần đầu tiên của Sàn đấu giá Tô thị chúng tôi, phiên đấu giá lần này thành công viên mãn!" Bộp bộp bộp bộp bộp bộp bộp.

Một tràng pháo tay vang lên.

Nữ đấu giá viên nói: "Mời mọi người đi thang máy lên sảnh quý khách ở tầng cao nhất, ông chủ chúng tôi sẽ chiêu đãi tất cả tân khách ở đó!" ...

Trong bao sương trên lầu, nhìn thấy hội đấu giá kết thúc, tất cả mọi người đều kích động không thôi.

Ngay cả Tô Mặc cũng không ngờ hội đấu giá lần này lại thành công như vậy.

Vật phẩm cao nhất đấu giá được chín ngàn vạn!

Đây chính là chín ngàn vạn của thập niên 80 đấy!

Tô Mặc tự tin nói, "Tổng lượng giao dịch hôm nay phải được 5 ức (500 triệu)!" 5 ức! 5 ức!

Tất cả mọi người đều không thể tin nổi nhìn Tô Mặc.

Bàn Tử kinh hô, "5 ức đấu giá, cộng thêm số đồ cổ tích trữ trong tay Tô tiểu ca...

Cậu hiện tại có đủ tư cách trở thành thủ phủ của An Lạc rồi..." Tô Mặc lắc đầu, "Người đến hôm nay có thân gia cả trăm ức, 5 ức này, bọn họ làm sao để vào mắt..." Thân gia trăm ức?

Hôm nay đến còn có nhân vật cỡ này?

Mọi người lại lần nữa khiếp sợ.

Thập niên 80 ngày nay, hiện tại là thời đại hộ vạn tệ (vạn nguyên hộ)!

Dân chúng bình thường có một vạn tệ, thì ở địa phương tuyệt đối là tồn tại hô mưa gọi gió, muốn ăn có ăn, muốn uống có uống.

Chương 133

Lấy vợ cũng không cần ra khỏi cửa, người khác đều là chủ động dâng đến cửa.

Mọi người nhìn nhau, giờ khắc này, tâm thái của mọi người hoặc nhiều hoặc ít đã nảy sinh không ít biến hóa.

Từng người cũng không còn ai dương dương tự đắc vì mấy trăm vạn tài sản của mình nữa.

Tô Mặc đứng dậy nói: "Đi thôi, chúng ta mau xuống dưới, đừng để quý khách đợi lâu, những người này đều là nhân mạch, sau này khẳng định có lúc dùng đến!" Mọi người bừng tỉnh đại ngộ, vội vàng đi theo sau lưng Tô Mặc. ...

Sảnh tiệc tầng cao nhất!

Từng cô nhân viên phục vụ xinh đẹp bưng rượu vang cao cấp, sâm panh đi lại giữa các tân khách.

Trên mấy bàn tiệc, còn có rất nhiều điểm tâm tinh xảo và bánh ngọt.

Trong số tân khách đến đây, cũng có không ít người quen biết nhau, liền tự động tụ lại một chỗ ôn chuyện cũ và bàn luận kiến giải thương nghiệp.

Đồng thời, có một số người thông minh, đang không ngừng mời rượu, trò chuyện tích lũy nhân mạch!

Ngay lúc mọi người vừa bắt đầu chào hỏi!

Tiếng bước chân!

Tô Mặc dẫn theo một đám người Lão Hồ, Bàn Tử đi vào.

Lập tức, ánh mắt của tất cả mọi người trong đại sảnh đều dồn về phía bọn họ.

Phú hào trong sảnh tiệc, không có ai là kẻ ngốc, mọi người đều là tinh anh, lúc này bọn họ biết, người đi đầu tiên hẳn chính là ông chủ sau màn.

Tô Mặc mỉm cười nhìn các tân khách, "Tự giới thiệu một chút, tôi là ông chủ của Sàn đấu giá Tô thị, tôi tên Tô Mặc!" "Chào Tô ông chủ!" "Tô ông chủ tuổi trẻ tài cao nha!" Lúc này, một người trông chừng hơn năm mươi tuổi, mặc một bộ âu phục màu đen, khí thế bất phàm bước ra nói: "Tô ông chủ tuổi còn trẻ đã có thành tựu như thế này, đúng là rồng giữa loài người a!" Hong Kong, Lý Giáp Trình!

Tô Mặc đã nghe qua danh tiếng người này, từ khi vùng đất An Lạc thổi lên làn gió xuân cải cách, vị Lý lão này đã đầu tư rất nhiều vào An Lạc.

Loại phú hào này, cho dù là Minh thúc cũng không tiếp xúc được, hội đấu giá Tô thị cũng là dưới một cơ duyên xảo hợp mới mời được ông ta.

Ông ta là tân khách bao gian tầng hai hôm nay, Hòa Thị Bích phỏng chế của Minh Thái Tổ, chính là bị ông ta mua đi!

Tô Mặc cười cười, "Ngài quá khen rồi, chút thành tựu này của tôi hiện tại, so với ngài còn kém xa lắm, ngài mấy hôm trước còn hội kiến với nguyên thủ quốc gia của chúng tôi nữa mà..." Lý Giáp Trình cười lớn một tiếng, "Tôi không nói sai đâu, tôi năm nay hơn năm mươi tuổi rồi, Tô ông chủ mới hơn hai mươi, tương lai, tất nhiên rồng bay bốn biển!" Tô Mặc nói, "Vậy tôi xin nhận cát ngôn của ngài!" Xoay người, Tô Mặc nói với tất cả tân khách: "Hôm nay hội đấu giá Tô thị có thể có giao dịch như thế này, đều là nhờ vào các vị đang ngồi ở đây!

Nào, Tô mỗ bất tài, ở đây kính mọi người một ly!" Lúc này, mấy nhân viên phục vụ bưng một ít ly rượu vang đi tới.

Tô Mặc và đám người Lão Hồ, Bàn Tử, Tuyết Lê Dương mỗi người cầm một ly.

Mọi người nâng ly rượu, uống một hơi cạn sạch.

Uống xong, Tô Mặc lại nói: "Mọi người ăn uống tự nhiên, tùy ý!" Mọi người cười ha ha, bắt đầu màn hàn huyên của riêng mình.

Không bao lâu sau, một mỹ phụ bưng một ly rượu vang đi về phía đám người Tô Mặc. "Tô ông chủ, có thời gian uống một ly không?" Tô Mặc quay đầu nhìn lại, hóa ra là người phụ nữ Doãn gia của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Tô Mặc cười nói: "Đương nhiên!" Hai người chạm cốc nhấp một ngụm rượu vang.

Mỹ phụ nói: "Hôm nay phải chúc mừng Tô gia, một phiên đấu giá đã đánh bóng được tên tuổi, đồ trên sàn đấu giá đều là tinh phẩm, giá thành giao thấp nhất cũng không ít hơn bốn mươi vạn!

Ngày mai, sàn đấu giá của ngài sẽ lên trang nhất báo chí rồi..." Tô Mặc không cho là đúng, "Tân Nguyệt Phạn Điếm lập túc ở Yến Kinh nhiều năm, e rằng không để ý đến chút tiền lẻ này đâu..." Mỹ phụ môi khẽ mở, đang định nói gì, Tô Mặc lại trực tiếp ngắt lời, "Doãn tiểu thư, tôi trước kia đã từng giao thiệp với Tân Nguyệt Phạn Điếm, với Trương hội trưởng của Hiệp hội Cửu Môn các người cũng có quen biết, thì không cần thiết phải nói giọng quan cách..." "..." Mỹ phụ sững sờ.

Tô Mặc nói thẳng, "Không biết Trương hội trưởng gần đây đang bận gì?" Tô Mặc nói thẳng: "Không biết Trương hội trưởng gần đây đang bận việc gì?" Trận đấu giá này, người mà Tô Mặc mời thực chất

là Trương Nhật Sơn, nhưng không biết vì sao Trương Nhật Sơn lại không đến, người đến lại là gia chủ nhà họ Doãn.

Gia chủ họ Doãn suy tư một lát, do dự nói: "Trương hội trưởng gần đây có chút việc cần xử lý, có thể phải biến mất một thời gian..." Tô Mặc có chút bất ngờ, lập tức bấm tay tính toán, kinh ngạc nói: "Trương Nhật Sơn đi Ba Nãi rồi?" Đồng tử gia chủ họ Doãn co lại, theo bản năng nói: "Sao cậu lại biết..." Nói được một nửa, bà lập tức ngậm miệng.

Chuyện liên quan đến trại an dưỡng Ba Nãi quá nhiều, quá mức kỳ quái, càng ít người biết càng tốt.

Lúc này, Tô Mặc thầm trách mình nhiều lời.

Công việc làm ăn của hắn hiện giờ đang lên như diều gặp gió, ân oán Cửu Môn quan tâm làm cái quái gì!

Tô Mặc lắc đầu, xua đi sự phiền muộn trong lòng, nói: "Tôi chỉ nghe nói thôi... không có ý gì khác, mong Doãn tiểu thư đừng nghĩ nhiều..." "....." Gia chủ họ Doãn mắt không chớp nhìn chằm chằm Tô Mặc.

Tô Mặc không muốn tiếp tục chủ đề này với người phụ nữ trước mặt, lập tức nói: "Doãn tiểu thư, không biết cô có nhìn trúng bảo bối nào không?" "Tôi và Trương hội trưởng cũng coi như có chút giao tình...

Lần trước tôi đã quét sạch mặt mũi của khách sạn Tân Nguyệt, coi như bồi thường, lần này tôi có thể làm chủ, chỉ cần Doãn tiểu thư nhìn trúng món nào, tôi có thể tặng làm quà cho khách sạn Tân Nguyệt..." "Ha ha..." Một tràng tiếng cười như chuông bạc vang lên, Doãn gia chủ che miệng cười khẽ: "Tô gia thật khéo ăn nói..." Cười xong, gia chủ họ Doãn cũng không tiếp tục chủ đề về Ba Nãi nữa. "Tô gia, sau này có cơ hội, mời Tô gia đến khách sạn Tân Nguyệt chúng tôi

ủng hộ..." Cửu Môn ra sao, người phụ nữ xinh đẹp này còn lạ gì nữa.

Trong mắt người ngoài, nó có thể là một con quái vật khổng lồ.

Nhưng bên trong nội bộ, các nhà đều có thế lực riêng, cũng có bàn khẩu riêng.

Thế lực của Tô Mặc tuy mới chỉ có hình hài ban đầu, nhưng tài phú tích lũy trong tối đã không thua kém bất kỳ nhà nào trong Cửu Môn.

Tình thế hiện tại một mảnh đại hảo, nhưng nội bộ Cửu Môn các gia tộc đều lòng mang quỷ thai, bên ngoài lại có Uông gia, Cừu Đức Khảo cùng các ân oán dây dưa.

Ngày sau, sức mạnh trong tay Tô Mặc cho dù có vượt qua cả Cửu Môn cũng chưa chắc là không thể.

Năm đó cô cô Doãn Tân Nguyệt của bà lôi kéo Trương Đại Phật Gia, khiến khách sạn Tân Nguyệt và Doãn gia trở thành danh môn vọng tộc.

Nếu mình có thể quan hệ tốt với Tô Mặc, tương lai Doãn gia có phải sẽ tiến thêm một bước hay không?

Nghĩ đến đây, gia chủ họ Doãn trong lòng đã hạ quyết tâm phải giao hảo với Tô Mặc.

Tô Mặc cười nói: "Được thôi, Doãn gia chủ nể mặt đến nhà đấu giá của tôi, tôi tự nhiên không thể không nể mặt cô, chỉ cần thiệp mời đến, tôi nhất định sẽ đi ủng hộ!" Gia chủ họ Doãn khóe mắt mang theo ý cười: "Vậy được, chúng ta đã nói rồi nhé!" Tô Mặc gật đầu: "Được!" Người đẹp lại khách sáo thêm hai câu, sau đó thức thời xoay người rời đi.

Tô Mặc bưng ly rượu đi lại trong sảnh tiệc ở tầng cao nhất, thấy vậy, không ít phú hào tiến lên bắt chuyện.

Tô Mặc ai đến cũng không từ chối, cùng mọi người nói cười vui vẻ.

Chương 134

Trên thương trường, vĩnh viễn đều là thêm một người bạn thêm một con đường, những người có mặt đều là người trong nghề, mọi người cũng có vô số chủ đề để nói.

Vì thế, tiệc rượu vốn nên kết thúc sớm lại kéo dài thêm mấy tiếng đồng hồ. ...

Chỉ riêng trận đấu giá này, Tô Mặc thu về 500 triệu tiền mặt, nhà đấu giá Tô thị cũng nhờ đó mà vang danh, bắt đầu chính thức kinh doanh.

Có dòng vốn rót vào, đội bảo an và cô nhi viện phát triển mạnh mẽ và ổn định.

Năm mới sắp đến, Tô Mặc cũng lười biếng, không còn quan tâm đến chuyện của Cửu Môn hay chuyện trên giang hồ nữa.

Tranh thủ cơ hội này, hắn lại bỏ ra một khoản tiền, xây dựng một bảo tàng thuộc về riêng mình.

Những món bảo bối cổ đổng thu hoạch được từ các ngôi mộ cổ trước đó đều được bảo tồn trong bảo tàng này.

Cứ như vậy, lại qua hai ba tháng, khi tiếng chuông năm mới ngày càng gần, Tô Mặc lần cuối cùng triệu tập mọi người lại. "Các vị..." Tô Mặc nói: "Sắp đến Tết rồi, chúng ta cũng đã đứng vững gót chân ở Bắc Kinh..." Tô Mặc liếc mắt ra hiệu cho Anh Tử, cô hiểu ý, nhanh chóng đứng dậy, phát từng tấm thẻ ngân hàng được điêu khắc tinh xảo cho Lão Hồ, Tuyết Lê Dương, huynh muội Khổng Tước - A Đạt, Đại Kim Nha, Trương Doanh Xuyên... "Thời gian qua mọi người vất vả rồi..." Tô Mặc cười nói, "Tết đến, tôi và Anh Tử cũng không biết chuẩn bị gì cho mọi người, dứt khoát tặng tiền đi, trong mỗi tấm thẻ

đều có 10 triệu, các người muốn mua gì thì mua..." "Ai cũng có phần, bọn trẻ ở cô nhi viện mỗi đứa 500 đồng, anh em đội bảo an mỗi người 1000 đồng, để mọi người ăn cái Tết vui vẻ!" "....." Mười triệu!

Mọi người giật nảy mình, đây chính là con số trên trời.

Trong lòng bọn họ khiếp sợ, nhưng cũng biết nhà đấu giá sau lần đầu tiên đã bắt đầu có lãi, nếu không thì chẳng thể gánh nổi chi tiêu lớn như vậy. "Hề hề..." Bàn Tử vào sinh ra tử với Tô Mặc, tự nhiên cũng rõ tính cách hắn, cười khẽ một tiếng rồi lập tức cất đi, "Không ngờ đến tuổi này rồi còn được nhận tiền lì xì..." Anh Tử trở lại bên cạnh Tô Mặc, khoác tay hắn, mỉm cười nhìn mọi người.

Tô Mặc nói: "Tết năm nay tôi sẽ không cùng mọi người đón Tết..." Mọi người khó hiểu: "Tô tiểu ca...

Cậu?" Tô Mặc ôm Anh Tử, cười nói: "Năm nay tôi muốn cùng Anh Tử về núi Ngưu Tâm ăn Tết..." Mọi người chợt hiểu ra.

Lão Hồ suy tư nói: "Núi Ngưu Tâm, đó là nơi tôi xuống nông thôn làm thanh niên trí thức, tôi cũng muốn đi theo, nhưng mà Tết nhất, ầy...

Thôi bỏ đi, tôi vẫn là về nhà thăm ông cụ nhà tôi thì hơn..." Tuyết Lê Dương cũng nói: "Tôi cũng phải về Mỹ một chuyến, Trần giáo sư vẫn còn ở đó..." Khổng Tước và A Đạt thì đồng thanh nói: "Chúng tôi cũng về trại Già Long, số tiền này chúng tôi muốn dùng để xây dựng trại!" Năm mới đến, mọi người đều bận rộn cả năm, giờ tiền cũng kiếm được không ít, nhân cơ hội này ai cũng muốn về nhà thăm hỏi.

Chính là cái gọi là áo gấm không về làng thì khác nào đi đêm!

Người An Lạc (Trung Quốc), trong xương cốt luôn có sự quyến luyến tự nhiên với quê hương. "Được..." Tô Mặc nói, "Nhân dịp năm mới này, mọi người nghỉ ngơi cho tốt, qua Tết chúng ta lại tập hợp..."

...

Mấy ngày sau, ai về nhà nấy, người không về cũng bắt đầu sắm sửa đồ Tết ở Bắc Kinh, còn Tô Mặc lái chiếc Mercedes "Đại Bôn", chở một xe đầy quà cáp chạy về hướng núi Ngưu Tâm.

Anh Tử vốn định đi tàu hỏa xanh, nhưng Tô Mặc năm nay đi Tân Cương, đi Vân Nam, ngồi tàu hỏa cả năm trời, biết rõ cái khổ trong đó, cho nên lần này đi núi Ngưu Tâm, hắn nói gì cũng không chịu đi tàu hỏa.

Hai người lái chiếc xe sang của mình, mang theo Tiểu Thốn Đinh, luân phiên lái, dọc đường đi đi dừng dừng, coi như ngắm cảnh!

Mười mấy ngày sau, hai người rốt cuộc cũng đến núi Ngưu Tâm.

Tô Mặc đang lái xe, quay đầu nói với Anh Tử ở ghế phụ: "Một năm không đến, đường ở đây dễ đi hơn nhiều rồi..." Lần trước Tô Mặc đi cùng Lão Hồ, Bàn Tử đến núi Ngưu Tâm, dọc đường xóc nảy, đổi xe bò mấy lần, xương cốt muốn rã rời.

Nhưng hiện giờ, đường xá rộng rãi, như thay da đổi thịt.

Anh Tử giải thích: "Mẹ em trước đó viết thư cho em, nói đường trong thôn quê đã sửa nhiều lắm, à đúng rồi, hình như là dùng tiền anh tài trợ đấy..." Tô Mặc có chút ngạc nhiên: "Thật sao, vẫn là lão bí thư giác ngộ cao!" Cố hương thân thiết, Anh Tử mở cửa sổ, hít thở không khí quê nhà.

Lúc này, Anh Tử vốn luôn để mặt mộc cũng soi gương trang điểm nhẹ một chút.

Tô Mặc nhìn thấy liền trêu chọc: "Có đàn ông, em gái đúng là khác hẳn, về nhà mình còn điệu đà lên nữa..." Lại qua hai tiếng lộ trình, Tô Mặc và Anh Tử lái xe đến thẳng trại thôn núi Ngưu Tâm.

Anh Tử đã sớm báo cho bố mẹ, nên hai cụ đã đợi sẵn bên cầu từ

lâu.

Hai ông bà đều là dân thôn quê chất phác, ngày đêm mong ngóng Anh Tử sớm về.

Nhìn thấy bố mẹ, Anh Tử vội vàng xuống xe, giả vờ giận dỗi nói: "Trong thư con đã nói rồi mà, bố mẹ cứ ở nhà đợi con là được...

Con còn không nhận ra nhà mình sao, trời lạnh thế này, đừng để bị cóng hỏng người..." Anh Tử mặc áo khoác bông vũ trụ dáng dài có mũ, bên trong mặc áo len mỏng bó sát cộng với quần giữ nhiệt dày, chân đi đôi bốt cao cổ.

Bộ đồ này nhìn vừa có khí chất, lại có phong thái, càng tôn lên vẻ sang trọng.

Hai vị người già nhất thời thế mà không nhận ra đây là con gái mình. "Lên xe!" Tô Mặc thò đầu ra, vẻ mặt tươi cười, "Bên ngoài lạnh, đừng để bị lạnh..." "À à..." Hai ông bà cục súc bất an ngồi lên chiếc Mercedes của Tô Mặc.

Thấy vậy, Tô Mặc vội vàng bắt chuyện, xua đi sự ngại ngùng của hai cụ.

Xe chạy êm ru vào thôn.

Thôn nhỏ vài trăm người vốn không lớn, lúc này một chiếc xe con đi vào, rất nhanh liền thu hút không ít người.

Khi bọn họ nhìn thấy bố mẹ Anh Tử trên xe thì càng thêm tò mò.

Tô Mặc tắt máy, Anh Tử xuống xe, lần lượt chào hỏi dân làng. "Bác cả!" "Nhị Cấm Tử!" "Cô ba!" "Ui... là Anh Tử à!" "Anh Tử từ Bắc Kinh về rồi..." Thôn xóm vốn nhỏ, mọi người hàng xóm láng giềng đa phần đều là người thân, vì Anh Tử trở về mà thôn nhỏ trong nháy mắt náo nhiệt hẳn lên. "Anh Tử trắng ra, xinh đẹp hẳn lên..." "Đúng vậy đúng vậy, giống như minh tinh điện ảnh ấy!" "Hầy, các

người còn chưa biết đâu, cô bé Anh Tử bây giờ là sinh viên đại học ở Bắc Kinh đấy!" "Hô, con chó kia hình như đang nhìn tôi, quả nhiên là người thành phố lớn, đến chó cũng có linh tính hơn chó nhà tôi!" Dân làng cười chào hỏi, mà mấy người phụ nữ thì vẻ mặt đầy hâm mộ nhìn Anh Tử.

Tô Mặc dừng xe, để Tiểu Thốn Đinh mở cốp sau, đem bánh kẹo hoa quả đã chuẩn bị sẵn chia cho mọi người, rượu ngon cũng đem ra phân phát.

Yến Tử quen thân với Lão Hồ và Bàn Tử, con trai lão bí thư, chồng của Yến Tử...

Đa số dân làng Tô Mặc lần trước đều đã gặp, cho nên không hề khách sáo, rất nhanh liền hòa mình cùng dân làng. "Anh Tử, đây là người yêu của cháu à, đẹp trai thật đấy!" "Anh Tử, người yêu cháu giàu thật, đây là xe Mẹc đúng không, anh họ tôi đi Quảng Đông làm thuê, nghe ảnh kể, mấy chục vạn một chiếc đấy..." "Trời ơi, mấy chục vạn!" Tô Mặc gặp ai cũng mời thuốc, trong thôn ngày càng nhiều người vây lại, chẳng mấy chốc liền kinh động đến lão bí thư trong thôn.

Dưới sự dìu đỡ của Yến Tử, lão bí thư run rẩy đi tới, nhìn thấy Tô Mặc, ông cụ cười không khép được miệng: "Hậu sinh, chúng ta lại gặp nhau rồi, sao không thấy hai thằng nhãi con Hồ Bát Nhất với Vương Khải Hoàn đâu..." Tô Mặc cười giải thích: "Lão bí thư, bọn họ lần này có việc không đến được, nhưng họ không quên cụ đâu, đặc biệt nhờ cháu mang biếu cụ mấy chai Mao Đài..." "Hầy..." Lão bí thư cười mắng một câu, "Hai thằng nhóc này giờ lăn lộn cũng khá nhỉ, tặng lễ mà dùng cả Mao Đài..." Nói rồi, lão bí thư nhìn đám đông xung quanh: "Đi đi đi, mau về nhà hết đi, đừng để khách quý chê người núi Ngưu Tâm chúng ta không biết lễ nghĩa..." Mọi người ngượng ngùng, từ từ tản ra, mấy thanh niên đi một bước ngoái đầu ba lần, bịn rịn rời

khỏi chiếc xe sang của Tô Mặc.

Chương 135

Tô Mặc cười ha ha, cùng Anh Tử xách quà, đi theo Yến Tử và con trai lão bí thư về nhà cụ.

Lão bí thư nắm tay Tô Mặc: "Hậu sinh, đa tạ các cậu a, giờ trong thôn đều đã làm đường, nghe nói qua Tết, chỗ chúng tôi đây nhà nào cũng sẽ được kéo điện!" Tô Mặc nói: "Vậy thì tốt quá, qua mấy hôm nữa, cháu gọi thợ điện khí, bảo người ta chở một lô tivi đen trắng đến..." Mấy người nói nói cười cười, khung cảnh vô cùng náo nhiệt.

Mọi người về đến nhà lão bí thư, con trai cụ dùng tốc độ nhanh nhất bày một bàn tiệc rượu.

Mọi người nâng ly cạn chén, vô cùng sảng khoái.

Bố mẹ Anh Tử ở bên cạnh tuy không nói gì nhiều, nhưng vì Anh Tử và Tô Mặc, hai ông bà cũng ưỡn thẳng ngực, mặt mày hồng hào.

Uống mãi đến tám chín giờ tối, ai nấy đều say khướt, tiệc đón gió náo nhiệt này mới kết thúc. ...

Trên bàn tiệc ai cũng uống say mềm, Anh Tử nhờ thanh niên đưa bố mình và Tô Mặc về nhà.

Dân cư núi Ngưu Tâm đa số đều dùng lò sưởi đất (giường lò), thời tiết tuy lạnh, nhưng đợi khi lò được đốt lên thì còn tốt hơn cả điều hòa.

Tô Mặc vừa được đặt vào phòng Anh Tử, lập tức mở mắt ra.

Anh Tử kinh ngạc nhìn cảnh này, không nhịn được hỏi: "Anh không say?" Tô Mặc xoa xoa thái dương, nói: "Anh không giả say thì tiệc rượu này có thể kết thúc nhanh thế sao?

Thôi không nói nữa...

Lái xe cả ngày, mệt lắm, ngủ đây..." Nói rồi, hắn cởi quần áo, chui thẳng vào trong chăn trên giường lò.

Đừng nói, ấm thật đấy! "Bùm!" Tô Mặc vừa nhắm mắt, bên ngoài liền truyền đến một tiếng nổ chấn động.

Giống như nổ núi, đất rung núi chuyển!

Cách một khoảng rất xa mà Tô Mặc vẫn cảm giác căn nhà đang rung lắc, như sắp sập đến nơi.

Tô Mặc nhíu mày, ngẩng đầu hỏi: "Chuyện gì vậy..." Ngoài nhà, mẹ Anh Tử nói vọng qua cửa sổ: "Thời gian trước có mấy tên người nước ngoài đến, nghe lão bí thư nói, đám tây này muốn cải tạo núi Ngưu Tâm thành điểm du lịch...

Mấy ngày nay thường xuyên có tiếng nổ, không sao đâu, quen rồi sẽ ổn thôi..." "Không đúng..." Tô Mặc ngồi bật dậy, đôi mắt lóe lên, lẩm bẩm: "Đây không phải thuốc nổ bình thường...

Đây...

đây giống thuốc nổ đặc chế dùng để trộm mộ!" Suốt chặng đường đi nam về bắc, nhiều lần thâm nhập cổ mộ, Tô Mặc lúc này dù không so được với tổ sư gia Mạc Kim Trương Tam Liên Tử, nhưng so với Trần trưởng lão, Kim Toán Bàn thì mạnh hơn không ít.

Lúc này, hắn tự nhiên nghe ra được đây là thuốc nổ đặc chế. 【Đinh!】 Tiếng hệ thống vang lên: 【Chúc mừng ký chủ mở khóa cốt truyện ẩn Ma Thổi Đèn (Phim Tầm Long Quyết), kích hoạt hệ thống lựa chọn thần cấp!】 Phim Tầm Long Quyết?

Cái gã người Nhật tên là Dương Tử (Yoko) đó?

Những tên người nước ngoài trong miệng Anh Tử là đám tà giáo dưới trướng Ứng Thải Hồng?

Suy nghĩ của Tô Mặc trôi đi rất xa, không khỏi ngẩn người một chút. 【Lựa chọn 1: Nước sông không phạm nước giếng với đội khảo cổ nước ngoài, thưởng trí tuệ vĩnh viễn +5!】 【Lựa chọn 2: Bảo vệ an toàn cho cư dân núi Ngưu Tâm, thưởng mẫn tiệp vĩnh viễn +5!】 【Lựa chọn 3: Thám hiểm cổ mộ, thưởng tinh huyết Tứ Hung thú X4!】 Tinh huyết Tứ Hung thú?

Đó là cái gì?

Tô Mặc hồ nghi, vẻ mặt khó hiểu. 【Tinh huyết Tứ Hung thú: Sau khi dùng có thể lần lượt đạt được huyết mạch thế hệ hai của Cùng Kỳ, Thao Thiết, Đào Ngột, Hỗn Độn (Chú ý: Dưới 10 tuổi mới có hiệu quả)】 Tô Mặc nhướn mày: "Còn có thứ này tồn tại?" "Chỉ có bốn bình thôi sao?" Cùng Kỳ, Thao Thiết, Đào Ngột, Hỗn Độn, đây là huyết mạch hung thú, mà huyết mạch Thanh Long của Tô Mặc thì thuộc về Thánh thú.

Hai bên ai mạnh ai yếu thật khó nói, nhưng nếu tinh huyết chỉ là hung thú đời hai thì Tô Mặc mạnh hơn bọn chúng nhiều, dù sao hắn cũng là huyết mạch Thanh Long thuần chính. "Đáng tiếc..." Tô Mặc than thở, "Nếu nhiều hơn một chút thì tốt rồi..." Phải biết rằng Tô Mặc đang sở hữu một cô nhi viện, nếu tinh huyết hung thú nhiều hơn chút nữa, hắn tuyệt đối có thể vũ trang một đội chiến binh hung thú!

Đến lúc đó, cái gì mà Cùng Đức Khảo, Uông gia, Tô Mặc chỉ cần búng tay là diệt! "Hả?" Anh Tử không nghe rõ ý Tô Mặc, trong đôi mắt đẹp thoáng vẻ mờ mịt, "Anh đang nói gì thế?" "Không có gì..." Tô Mặc ngồi dậy, "Em gái, lấy quần áo cho anh, anh phải ra ngoài một chuyến..." Anh Tử khó hiểu: "Nhưng trời bên ngoài tối đen rồi..." Tô Mặc giải thích: "Nếu anh đoán không nhầm, đám người nổ núi bên ngoài hẳn là trộm mộ, lúc này bọn chúng đang dùng thuốc nổ đặc chế để tìm lỗ trộm!" "Hả???" Vừa nghe trộm mộ có thuốc nổ, Anh Tử lộ vẻ sợ hãi, rõ ràng có chút e ngại.

Tô Mặc nói: "Anh đi xem thử...

Đám người này đều là tổ chức tà giáo, nếu mặc kệ không quản, chưa biết chừng sẽ xảy ra chuyện lớn..." Anh Tử suy nghĩ một lát, do dự nói: "Em đi với anh, trời tối rồi, không có người địa phương dẫn đường, anh sẽ bị lạc trong thảo nguyên đấy..." Tô Mặc nghĩ nghĩ, cảm thấy Anh Tử nói cũng có lý.

Năm đó ở Dã Nhân Câu, nếu không có Anh Tử dẫn đường, đám Lão Hồ dù tinh thông phong thủy bí thuật, không có hai ngày cũng chẳng tìm được cứ điểm của quân Nhật. "Cũng được..." Tô Mặc gật đầu, lập tức cởi nội giáp Hoàng Kim Giáp trên người xuống, "Cái bảo giáp này em mặc vào trước đi, tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn..." "Vâng!" Anh Tử cười gật đầu, không từ chối, cởi áo khoác bông, mặc trực tiếp vào bên trong.

Tô Mặc gọi Tiểu Thốn Đinh lại, xoa đầu chó, dặn dò: "Bảo vệ tốt chị Anh Tử của mày, cô ấy mà xảy ra chuyện gì, về Bắc Kinh tao làm thịt chó đấy!" Tiểu Thốn Đinh kinh hãi, liên tục gật đầu.

Anh Tử mỉm cười, nắm tay Tô Mặc, nhân lúc bố mẹ không chú ý, ra hậu viện chọn một con tuấn mã, hai người cưỡi chung một ngựa, lẻn thẳng ra thảo nguyên phía sau thôn. ...

Thảo nguyên mùa đông nhìn ra xa một mảnh tiêu điều, trên những dãy núi phía xa phủ đầy sương trắng, mang lại cảm giác lạnh lẽo, cô tịch, trầm mặc. "Bùm!" Theo tiếng nổ vang vọng từ xa, Tô Mặc và Anh Tử không mất bao lâu liền tìm được tung tích đám người nước ngoài này.

Phía xa ánh đèn chớp nháy, bóng người loang loáng, thấy không ít kẻ âm thầm giấu vũ khí, Tô Mặc lo lắng cho an toàn của Anh Tử, không dám đến gần quá, bèn dừng lại ở một ngọn đồi cách căn cứ của bọn chúng chừng hai ba mươi mét.

Tô Mặc kéo Anh Tử nhảy xuống lưng ngựa, hai người từ trên cao nhìn xuống, quan sát phía dưới!

Hắn lấy từ không gian hệ thống ra một cái ống nhòm đưa cho Anh Tử, còn bản thân thì trực tiếp mở ra Hoàng Kim Đồng. "Hô!" Tô Mặc kinh ngạc nói, "Người đúng là không ít, đám trộm mộ này đi theo đoàn để nộp mạng à..." Lúc này, mấy chục tên người nước ngoài đang đặt bom khắp nơi, mặt đất đã bị nổ mười mấy cái hố.

Xung quanh lồi lõm, một mảnh hỗn độn.

Tô Mặc cười nhạo: "Không hiểu thuật Phân Kim Định Huyệt, cứ dựa vào nổ loạn thế này, bọn chúng tìm cả đời cũng không ra..." Anh Tử cầm ống nhòm nhìn một lát, đột nhiên nói: "Bên dưới có một người anh họ của em...

Chú hai em nữa..." Nghe tiếng, Tô Mặc nhìn lướt qua, phát hiện bên cạnh đám người nước ngoài quả nhiên có mấy người ăn mặc kiểu nông dân.

Chương 136

Anh Tử cuống quýt: "Thảo nào trong tiệc rượu nhà lão bí thư không thấy họ, hóa ra bị đám mũi lõ này bắt đi làm người dẫn đường..." Tô Mặc quét mắt nhìn về phía xa, lúc này, mấy chục tên người nước ngoài vì tìm mãi không được, đã bắt đầu tức giận, bọn chúng chĩa súng vào đầu mấy người dẫn đường.

Mắt trợn tròn, rõ ràng là đang uy hiếp họ! "Đoàng!" Không biết bọn chúng nói gì, tiếng súng cấp bách vang lên, một người dân núi Ngưu Tâm ngã gục trong vũng máu.

Bốn năm người dân còn lại bị cảnh này dọa sợ quỳ rạp xuống đất, run lẩy bẩy.

Tên người nước ngoài nghiến răng, giơ súng, lại nhắm vào người tiếp theo.

Anh Tử mặt cắt không còn giọt máu: "Đó là cháu trai duy nhất của lão bí thư!" Được rồi!

Hôm nay vừa chúc cụ sống lâu trăm tuổi, con đàn cháu đống...

Xem ra không cứu là không được!

Tô Mặc bất đắc dĩ, đứng dậy, vận khinh công, cứ thế biến mất tại chỗ. "Uỳnh!" Thân ảnh Tô Mặc nhanh đến kỳ lạ, như gió âm thoảng qua, mắt thường không thể thấy, khoảnh khắc tiếp đất, song quyền Tô Mặc trái phải cùng đấm, nện mạnh lên người những gã tráng hán cầm súng xung quanh.

Tiếng quyền rít gió, nơi đi qua, những kẻ cầm súng không ai không bị đánh bay ra ngoài. "Hừ!" Tô Mặc khẽ nhổ nước bọt, "Thảo nguyên đang yên lành bị các người giày xéo ra cái dạng này, các người cũng

quá trắng trợn rồi!" "Kẻ nào!" "Có địch!" Mấy chục gã đàn ông vạm vỡ tay cầm súng tiểu liên chạy tới.

Tô Mặc đơn giản hoạt động gân cốt, mặt không đổi sắc lao thẳng về phía đám tráng hán. "Bộp!" "Rầm!" Mấy chục gã còn chưa kịp bóp cò, đã thấy hai mắt tối sầm, cứ thế ngất đi. "Kẻ nào?" Một cô ả tóc ngắn, ăn mặc như dân chơi (tinh thần tiểu muội), cầm một con dao găm sắc bén, phi thân lao về phía Tô Mặc. "Hả...

Dân luyện võ!" Tô Mặc cười lắc đầu, cũng không để ý, tung người nhảy lên, một cú 'Khôi Tinh Thích Đấu' thô bạo đá bay ả đàn bà. "Phụt!" Tiếng rơi bịch xuống đất, ả dân chơi ngã xuống, phun một ngụm máu tươi. "Cô em..." Tô Mặc nhún vai, "Vì là phụ nữ, tôi tha cho cô một mạng!" Khôi Tinh Thích Đấu, đây chính là tuyệt kỹ của Bàn Sơn đạo nhân, cho dù là Tống tử (cương thi) cũng có thể một kích chí mạng, Tô Mặc thấy cô ả tuổi cũng không lớn, lúc này mới thu lại tám phần lực đạo.

Nếu không, cứ dựa vào thân thể gầy gò của ả, Tô Mặc có thể trực tiếp đá nổ tung! "Dương Tử!" Lại có mười mấy người đi tới, dẫn đầu là một người phụ nữ trung niên tóc tai bù xù.

Nhìn thấy đồng bọn của mình thế mà đều ngã gục trên đất, mà kẻ địch lại chỉ là một thanh niên trông có vẻ thư sinh.

Mọi người sinh lòng cảnh giác, nhưng lại không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Người phụ nữ trung niên nhìn chằm chằm Tô Mặc: "Cậu là ai?" "Hí hí ~" Tuấn mã hí dài, Anh Tử cưỡi ngựa lao tới, trong tay giơ súng săn, trên vai có Tiểu Thốn Đinh hình như còn chưa cai sữa đang đứng.

Một tên ngoại quốc bên cạnh người phụ nữ trung niên vừa làm động tác rút súng, Tiểu Thốn Đinh "Gâu" một tiếng, nhanh như tia

chớp, hung hăng vồ gã ngã xuống đất. "Gâu gâu gâu..." Tiểu Thốn Đinh gầm gừ, trừng mắt nhìn đám người. "Đừng động!" Thấy thế, người phụ nữ trung niên trước tiên an ủi thuộc hạ, sau đó lại nhìn về phía Tô Mặc, "Cậu rốt cuộc là ai?" Tô Mặc lắc đầu: "Tôi là ai không quan trọng..." Nói rồi, Tô Mặc chỉ vào dân làng núi Ngưu Tâm dưới chân, "Mấy người này tôi muốn đưa đi..." "Người phàm!" Ả dân chơi dưới đất, cũng chính là Dương Tử trong miệng người phụ nữ trung niên gian nan đứng dậy, quát lớn: "Ngươi biết bọn ta là ai không?

Thế mà dám nói chuyện với Tôn giả như vậy..." Tô Mặc liếc mắt nhìn Dương Tử, lập tức mỉm cười, nhìn lại người phụ nữ trung niên trong đám người đối diện: "Ứng Thải Hồng, xuất thân từ nông thôn Tứ Xuyên, nghe nói trời sinh mắt một đen một vàng, có thể nhìn thấy quỷ thần, lại bị người trong thôn coi là điềm gở!

Sau đó được một thương nhân giàu có người Nhật đưa về Nhật Bản, hai người quan hệ ám muội.

Sau khi phú thương chết, bà ta mất tích, hai năm sau lại xuất hiện, từ đó sáng lập ra Hiệp hội Tu đạo Toàn cầu!" "To gan!" Dương Tử cuống lên, "Dám vu khống Tôn giả!" Tô Mặc cười lạnh, đôi mắt thâm thúy nhìn chằm chằm Ứng Thải Hồng. "Tôi có cần thiết phải vu khống một kẻ sắp chết không!" Giờ khắc này, Ứng Thải Hồng vốn luôn ung dung rốt cuộc cũng khó giữ được bình tĩnh: "Cậu rốt cuộc là ai?" "....." Nhìn khuôn mặt trẻ tuổi, non nớt của Tô Mặc, Ứng Thải Hồng lại càng nhìn càng thấy quen mắt, giống như đã gặp ở đâu đó.

Bỗng nhiên!

Trong đầu một tia sáng trắng xẹt qua, Ứng Thải Hồng kinh ngạc nói: "Cậu là ông chủ của Nhà đấu giá Tô thị - Tô Mặc?" Nhà đấu giá ở Bắc Kinh kinh hiện Hòa Thị Bích mô phỏng thời Minh Thái Tổ!

Đấu giá hội Tô thị đạt lượng giao dịch 500 triệu!

Khi Ứng Thải Hồng ngồi máy bay từ Mỹ đến An Lạc, tin tức về lượng giao dịch giá trên trời của Nhà đấu giá Tô thị đã xuất hiện trên trang nhất các báo lớn. "Hả?" Tô Mặc không ngờ tên trùm tà giáo này lại có thể nhận ra mình, dứt khoát cũng không giấu diếm nữa, nói thẳng: "Không sai, chính là Tô mỗ!" Ứng Thải Hồng lập tức hứng thú: "Nghe nói cậu còn là một cao thủ đảo đấu (trộm mộ)..." Tô Mặc gật đầu, không giấu giếm: "Không sai..." Ứng Thải Hồng kích động nói: "Giúp tôi tìm lối vào mộ Nữ Thần..." Tô Mặc mặt đầy tươi cười: "Được thôi, mười triệu đô la Mỹ!" Mười triệu đô, tên này đúng là sư tử ngoạm!

Thuộc hạ của Ứng Thải Hồng trừng mắt nhìn Tô Mặc.

Ứng Thải Hồng sắc mặt âm trầm, sau khi trầm mặc một lát, bà ta vẫn gật đầu, sau đó từ trong ngực móc ra một tấm séc thẻ vàng, đưa cho Tô Mặc: "Đây là tài sản tôi gửi ở Thụy Sĩ, xấp xỉ gần mười triệu đô...

Mật mã là..." Ứng Thải Hồng hạ thấp giọng, báo mật mã thật cho Tô Mặc.

Nghe thấy lời này, trên mặt Tô Mặc có chút gợn sóng, không ngờ mình ba câu vài lời lại lừa được khối tài sản gần chục triệu đô vào tay.

Nhưng mà nghĩ lại cũng đúng, Ứng Thải Hồng hiện giờ bị bệnh tật quấn thân, không sống được mấy ngày nữa, nếu không bà ta cũng sẽ không hào phóng như vậy. "Được!" Tô Mặc sảng khoái thu lấy thẻ vàng, nói, "Tôi đi với bà một chuyến, nhưng phải để những người dân này rời đi..." Ứng Thải Hồng cười cười: "Đương nhiên, bọn họ đối với tôi không có tác dụng gì..." Tô Mặc dùng ánh mắt ra hiệu cho Anh Tử và những người khác rời đi, nhưng Ứng Thải Hồng dường như đã sớm liệu đến việc này, lập tức nói: "Tô tiên sinh, bạn gái nhỏ của cậu

vẫn nên đi cùng chúng ta thôi, trời tối rồi, ở đây không an toàn!" "....." Tô Mặc bật cười, trong nguyên tác, Ứng Thải Hồng dùng Tuyết Lê Dương uy hiếp Hồ Bát Nhất, bây giờ lại dùng Anh Tử uy hiếp mình.

Mụ đàn bà này tự làm hẹp đường đi của mình rồi! "Được!" Tô Mặc ngoài cười nhưng trong không cười nói, "Nếu làm vậy có thể khiến bà yên tâm, vậy thì đi theo..." Ý cười của Ứng Thải Hồng càng đậm hơn vừa rồi, có con tin, cũng tiện cho bà ta nắm thóp Tô Mặc tốt hơn: "Tô tiên sinh...

Không biết cái động ở đâu?" Tô Mặc dậm chân: "Ngay dưới chân tôi!" "....." Mọi người nhìn nhau, cực kỳ cạn lời.

Khóe miệng Ứng Thải Hồng giật giật, nói: "Ra tay!" "Bùm!" Chẳng bao lâu, tiếng nổ lại vang lên, một cái hố đen sâu không thấy đáy xuất hiện trước mắt mọi người.

Thuộc hạ của Ứng Thải Hồng dùng tốc độ nhanh nhất lắp đặt một bộ thang máy trong đường hầm, thủ đoạn trộm mộ khá hiện đại hóa.

Tô Mặc ôm lấy Tiểu Thốn Đinh, xoa đầu nó, thuận tay đặt nó lên vai Anh Tử, đồng thời hạ thấp giọng: "Theo sát anh, đừng chạm lung tung vào đồ vật khác..." Anh Tử gật đầu, hai người cùng bước lên thang máy, trong tiếng máy móc ầm ầm, cả nhóm từ từ hạ xuống.

Đối với tổ chức tà giáo, nói thật, Tô Mặc chẳng có hảo cảm gì, cho nên trong lúc đảo đấu, hắn cũng không can dự quá nhiều.

Mọi chuyện phát triển đúng như trong kịch bản, khi đi đến trước thi thể chủ nhân ngôi mộ là Công chúa Áo Cổ, thuộc hạ của Ứng Thải Hồng đã chẳng còn lại mấy mống.

Chương 137

Khí cụ bằng vàng bạc hình cánh hoa, hoa sen nở rộ, một thân hồng trang, công chúa Áo Cổ đầu đội mặt nạ vàng xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Ứng Thải Hồng mặt mày đỏ ửng, toàn thân hiện lên một loại cảm giác bệnh hoạn, lẩm bẩm tự nói: "Một ngàn năm trước, tát mãn (shaman) tế tự đầu tiên có được bảo vật từ trên trời rơi xuống...

Nó có thể xuyên qua hai giới âm dương, khiến người chết sống lại, hơn một ngàn năm trước, bảo vật rơi vào tay công chúa Áo Cổ, món bảo bối này tên là Bỉ Ngạn Hoa!

Mỗi khi đêm rằm giao nhau, Bỉ Ngạn Hoa nở rộ, cánh cửa sinh tử sẽ được mở ra!" Nhìn đĩa đá khắc hình Bỉ Ngạn Hoa trong lòng Áo Cổ, Ứng Thải Hồng kích động không thôi: "Bỉ Ngạn Hoa có thể thông nối sinh tử, tôi tìm được nó rồi.

Tôi cuối cùng cũng tìm được nó rồi..." Tô Mặc kéo Anh Tử, bất động thanh sắc lùi lại hai bước, nói: "Ứng phu nhân, các người đã tìm được thứ mình muốn, giao dịch của chúng ta đến đây coi như kết thúc..." Mộ Nữ Thần so với Tinh Tuyệt Cổ Thành hay Vân Nam Trùng Cốc thì đơn giản hơn nhiều, Tô Mặc đi một đường như đi trên đất bằng, nhưng đến trước mặt Tống tử (xác ướp/cương thi), hắn lại thu liễm một chút.

Ứng Thải Hồng nghiến răng nghiến lợi liếc Tô Mặc một cái, dọc đường đi Tô Mặc đều im lặng không nói, khiến bà ta chết không ít người.

Ứng Thải Hồng đã sớm khó chịu với Tô Mặc, chỉ là Tô Mặc còn chút tác dụng, bà ta mới không cùng hắn hoàn toàn trở mặt. "Dương

Tử!" Ứng Thải Hồng trầm giọng nói, "Lấy Bỉ Ngạn Hoa xuống!" "Vâng!" Cô ả dân chơi nhảy lên đài hoa sen, trực tiếp cướp lấy đĩa đá khắc Bỉ Ngạn Hoa trong tay Áo Cổ. "Uỳnh!" Ngay lúc này, trên người Áo Cổ tỏa ra quỷ hỏa xanh lam xông thẳng lên trời, thềm đá dưới cánh hoa ầm ầm sụp đổ.

Mấy gã đàn ông còn sót lại của Ứng Thải Hồng kêu thảm một tiếng, tránh né không kịp, rơi xuống vực sâu.

Tô Mặc đã sớm dự liệu, nên cực kỳ "may mắn" sống sót.

Hắn vừa định nở nụ cười, lại thấy xung quanh cũng xảy ra biến hóa.

Anh Tử, Tiểu Thốn Đinh biến mất, đá dưới chân biến thành thảo nguyên xanh rì!

Ba bóng người từ trên trời giáng xuống, đứng sừng sững đối diện Tô Mặc.

Nhìn cô gái áo đen đối diện, sắc mặt Tô Mặc kinh ngạc. "Tinh Tuyệt Nữ Vương!" Ngoại trừ Tinh Tuyệt Nữ Vương có dung mạo giống Tuyết Lê Dương, còn có một võ tướng mặc áo giáp và một lão tế sư cầm quyền trượng. "Thằng ranh!" Võ tướng âm trầm nói, "Ngươi dám tự tiện trộm mộ bọn ta, tội đáng muôn chết!" Tô Mặc nhướn mày: "Ngươi là ai?" "Ô oa oa!" Võ tướng hét lớn, "Ta là Hiến Vương!" Lão tế sư cầm quyền trượng bên cạnh nói: "Đại tế tư Ma quốc!" Tinh Tuyệt Nữ Vương!

Hiến Vương!

Đại tế tư Ma quốc!

Ba vị chính chủ cổ mộ đều đến rồi?

Tô Mặc lật bàn tay, Xích Tiêu kiếm xuất hiện trong tay, "Ha, năm đó ta có thể trộm mộ các ngươi, bây giờ cũng có thể giết các ngươi

thêm lần nữa!" "Vút!" Nói rồi Tô Mặc bước tới, cổ tay khẽ rung, thân ảnh hóa thành một đạo lưu quang lao thẳng về phía ba người kia.

Bốn người rất nhanh lao vào đánh nhau.

Thân hình Tô Mặc phiêu hốt, Xích Tiêu kiếm trong tay như rồng bay múa, từng chiêu từng chiêu triển khai công kích.

Nhưng Tinh Tuyệt Nữ Vương, Hiến Vương, đại tế tư Ma quốc sắc mặt bình tĩnh, như đã sớm dự liệu, nhìn qua cực kỳ lãnh đạm.

Tô Mặc càng đánh càng kinh hãi, vì hắn phát hiện ba người này thế mà có thể đánh ngang ngửa với mình. "Đi chết đi!" Tô Mặc trước tiên tránh thoát đao mang của Hiến Vương, sau đó kiếm thế Xích Tiêu kiếm trong tay sắc bén vô cùng, một chiêu tiếp một chiêu, căn bản không ngừng nghỉ, chém thẳng vào đầu Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Tinh Tuyệt Nữ Vương tránh né không kịp, giây tiếp theo đầu lìa khỏi cổ!

Thấy vậy, Tô Mặc vừa thở phào nhẹ nhõm, lại thấy đầu Tinh Tuyệt Nữ Vương cư nhiên lại mọc ra. "Ha ha ha..." Tinh Tuyệt Nữ Vương có diện mạo giống Tuyết Lê Dương, nhưng lại quyến rũ động lòng người hơn, "Thằng nhóc, ngươi giết không chết ta đâu..." "....." Tô Mặc ngẩn người, lập tức nhìn xung quanh, chợt hiểu ra: "Hóa ra là ảo thuật!" Nghe vậy, Hiến Vương biến sắc, quát: "Thằng ranh, ngươi nói hươu nói vượn gì đó?" Hiến Vương cầm đao chém về phía Tô Mặc, trong đao luân tinh xảo bắn ra luồng điện lạnh lẽo, vô cùng dọa người.

Tô Mặc buông Xích Tiêu kiếm, nhắm hai mắt lại, không tránh không né, mặc cho chiến đao của Hiến Vương rơi lên người mình. "Uỳnh!" Huyết mạch Thanh Long sôi trào, trong khoảnh khắc, một tiếng rồng ngâm như có như không vang vọng chân trời, chấn động cửu thiên!

Sắc mặt Tinh Tuyệt Nữ Vương, Hiến Vương, đại tế tư Ma quốc vặn vẹo, chẳng bao lâu cơ thể bọn họ trong nháy mắt hóa thành bọt nước.

Hoàn cảnh xung quanh cũng như kính hoa thủy nguyệt.

Tất cả ảo tượng đều bắt đầu biến mất không thấy!

Đợi khi suy nghĩ của Tô Mặc trở lại hiện thực, nhìn quanh bốn phía, lại phát hiện Anh Tử, Tiểu Thốn Đinh, Ứng Thải Hồng và những người khác đều ở mức độ khác nhau chìm vào trong ảo cảnh.

Khuôn mặt nhỏ của Anh Tử không còn chút máu, trắng bệch như tờ giấy.

Mà Ứng Thải Hồng tay múa chân khoắng, như bị mất trí. "Đúng là tà môn..." Tô Mặc tung người nhảy lên, đến bên bàn đá hình cánh hoa, "Xoẹt" một tiếng, rút ra Xích Tiêu kiếm trong tay. "Rắc!" Đĩa đá khắc Bỉ Ngạn Hoa vỡ vụn, những người xung quanh cũng trong cùng một khoảnh khắc tỉnh lại từ ảo cảnh. "Bỉ Ngạn Hoa..." Nhìn thấy Bỉ Ngạn Hoa vỡ vụn, Ứng Thải Hồng kinh hãi, điên cuồng hét lớn: "Ngươi hủy hoại Bỉ Ngạn Hoa, ngươi hủy hoại hy vọng sống sót của ta, ta... ta muốn ngươi chết không được tử tế!" Nói rồi, Ứng Thải Hồng giơ súng lên, ngoài dự đoán của mọi người là bà ta thế mà lại nhắm vào Anh Tử bên cạnh. "Đoàng!" Tiếng súng vang lên. "Đồ khốn!" Trong mắt Tô Mặc lóe lên một tia tàn nhẫn, phi thân lao tới, không cho Ứng Thải Hồng cơ hội nổ súng lần thứ hai, một quyền đánh bà ta bay xuống vực sâu. "Mẫu thân!" Thấy cảnh này, Dương Tử sắc mặt biến đổi, nhe nanh múa vuốt, đã hoàn toàn loạn trí, thế mà muốn liều mạng với Tô Mặc. "Không biết sống chết!" Tô Mặc hừ lạnh một tiếng, ném Xích Tiêu kiếm ra, lăng không bay đi.

Lần này, Tô Mặc không nương tay, mạnh mẽ ghim chặt cô ả dân chơi xuống đất. "Em gái..." Làm xong tất cả, Tô Mặc rảo bước đến

bên cạnh Anh Tử, "Em gái... không sao chứ..." Anh Tử sắc mặt trắng bệch, bộ dạng kinh hồn chưa định, cô sờ sờ eo, lấy ra một đầu đạn to bằng hạt gạo, "Chút nữa thôi, chỉ chút nữa thôi là..." Nếu không phải Tô Mặc trước đó đưa nội giáp cho cô mặc, hậu quả của phát súng này, Anh Tử quả thực không dám nghĩ. "Chụt!" Anh Tử hung hăng hôn lên má Tô Mặc, trong mắt tràn đầy tình ý. "Ha ha ha..." Tô Mặc thở phào ngay tại chỗ, cười to nói, "Em gái, đại nạn không chết tất có hậu phúc!" "Ầm ầm ầm!" Cột đá địa cung sụp đổ, núi lở, cả ngôi mộ Nữ Thần bắt đầu chấn động.

Chương 138

Tô Mặc đặt Tiểu Thốn Đinh lên vai mình, rút vũ khí, sau đó ôm ngang eo Anh Tử, nói: "Chỗ này không thể ở lâu!" Nói rồi, Tô Mặc thi triển khinh công Đạp Tuyết Vô Ngân, vừa tránh né cột đá, đồng thời cũng bắt đầu tìm kiếm cửa sinh của mộ thất. 【Đinh!】 Tiếng hệ thống vang lên, 【Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ lựa chọn, thưởng tinh huyết Tứ Hung thú x4】 【Tinh huyết Tứ Hung thú: Sau khi dùng có thể lần lượt đạt được huyết mạch thế hệ hai của Cùng Kỳ, Thao Thiết, Đào Ngột, Hỗn Độn (Chú ý: Dưới 10 tuổi mới có hiệu quả)】 Tinh huyết hung thú được bốn bình sứ xanh bao bọc, Tô Mặc cũng không nhìn kỹ, dù sao lúc này cũng không phải lúc để ý cái này.

Thân ảnh Tô Mặc di chuyển tốc độ cao trên không trung, cho dù là ôm Anh Tử, thân thủ cũng cực kỳ mẫn tiệp. "Có gió..." Có gió, đại biểu nơi này có thể thông ra bên ngoài!

Tô Mặc biết là có hy vọng, lần nữa tăng tốc độ, lao về phía lỗ thông gió... ... "Bùm!" Không biết qua bao lâu, Tô Mặc mang theo Anh Tử phá đất chui ra, lúc này mặt trời vừa mọc, thảo nguyên mùa đông có vẻ vô cùng hoang lương.

Gió lạnh thổi tới, Tô Mặc không kìm được rùng mình một cái. "Ha..." Khóe miệng Tô Mặc mang theo ý cười, "Mộ Nữ Thần nho nhỏ thế mà lại muốn mạng em gái tôi, trở về tôi sẽ phái người san phẳng chỗ này..." Câu này còn động lòng người hơn cả những lời tình tứ sến súa!

Nghe được lời Tô Mặc, trên mặt Anh Tử vui vẻ không để đâu cho hết.

Nhưng mà, nhìn thấy vẻ tiều tụy trên mặt Tô Mặc, Anh Tử lại có chút đau lòng, nói: "Vất vả rồi..." Người khác không biết thân thủ Tô Mặc, Anh Tử còn có thể không biết sao.

Nếu không phải cô làm vướng víu chân tay Tô Mặc, đừng nói một cái mộ công chúa Khiết Đan nho nhỏ, cho dù là cổ mộ hung hiểm gấp mười lần nơi này, với thân phận Phát Khâu Trung Lang Tướng của Tô Mặc mà nói, hắn cũng có thể dễ dàng phá giải!

Tô Mặc một mình dựng lên đội ngũ lớn như vậy, dựa vào một cửa tiệm đồ cổ ở Phan Gia Viên, lại sáng lập ra nhà đấu giá, bảo tàng, phố cổ ngoạn thuộc về mình.

Người khác chỉ nhìn thấy thân giá bạc tỷ của Tô Mặc, nhưng Anh Tử lại biết, mỗi một khoản tiền của Tô Mặc đều là lấy mạng ra liều.

Anh Tử vươn tay sờ sờ sườn mặt Tô Mặc, "Vất vả rồi..." Vất vả?

Tô Mặc bĩu môi: "Em gái, em cũng quá coi thường anh rồi, đợi về đến giường lò, cho dù chúng ta lăn lộn thêm một tiếng nữa, anh cũng không thèm thở dốc đâu..." "Hừ!" Anh Tử mặt đỏ bừng, "Lưu manh!

Không biết xấu hổ!" "Ha ha ha..." Tô Mặc cười vang. "Tô Mặc!" "Anh Tử!" Cách đó không xa, mười mấy con tuấn mã phi nhanh tới, trên lưng ngựa là cư dân núi Ngưu Tâm trong trang phục thợ săn, người dẫn đầu chính là con trai lão bí thư.

Nhìn thấy những người này, Tô Mặc như trút được gánh nặng: "Về nhà!" "Vâng!" Anh Tử gật mạnh đầu, "Về nhà!" ...

Sự cái chết của Ứng Thải Hồng báo hiệu sự diệt vong của tổ chức tà giáo Hiệp hội Tu linh Toàn cầu.

Trên mặt đất tuy còn một số tà giáo đồ chưa xuống mộ sống sót, nhưng theo sự kiện mộ Nữ Thần bị phơi bày, chính quyền địa phương xuất động cảnh lực, ngay lập tức đã nhổ tận gốc tổ chức tà

giáo này.

Núi Ngưu Tâm lại đón chào sự yên bình đã lâu không thấy!

Tô Mặc vô hình trung lại một lần nữa hóa giải nguy cơ cho núi Ngưu Tâm, dân làng trong trại không ai không cảm ân đái đức.

Sau khi sự kiện mộ Nữ Thần qua đi, Tô Mặc cũng tiệc tùng xã giao không dứt, dân làng đều rất chất phác, cũng không có nhiều tâm địa xấu, Tô Mặc rất thích ở cùng với những người này.

Sóng gió mộ Nữ Thần, mãi đến mấy ngày cuối cùng trước Tết mới từ từ lắng xuống.

Dân làng bận rộn sắm đồ Tết, cũng như đi thăm người thân bạn bè, Tô Mặc cũng lì xì cho bố mẹ Anh Tử một phong bao đỏ, đặc biệt lấy từ không gian hệ thống một số ngọc cổ có thể trừ thấp tịch tà, cùng với nhân sâm trăm năm dược linh, uống vào có thể cường thân kiện thể.

Sau đó, Tô Mặc hiếm khi được thanh nhàn.

Chỉ là mấy ngày cuối cùng gần Tết này, lại khổ cho Anh Tử.

Tách tách đùng đùng!

Đêm ba mươi Tết, không khí Tết rất đậm, thời gian vừa đến ba bốn giờ sáng, bên ngoài pháo nổ vang trời, đùng đùng không dứt. "Á?" Hai người đang thân mật nghe tiếng lập tức dừng lại, Anh Tử ngẩng đầu, nhìn Tô Mặc, "Đốt pháo rồi?" Tô Mặc cúi thấp người xuống, tăng nhanh tốc độ: "Trời sáng rồi, em gái, chúng ta nhanh chút..." "Bốp!" Lại qua mười mấy phút, theo một tiếng pháo nổ vang lên bên ngoài, Tô Mặc lúc này mới lưu luyến nằm xuống giường.

Anh Tử nằm nghiêng bên cạnh Tô Mặc, thở dài một hơi nhẹ nhõm. "Em gái, chúc mừng năm mới!" Tô Mặc đã trải qua một cái Tết vui vẻ ở núi Ngưu Tâm.

Tiểu Thốn Đinh cũng béo lên hai ba cân!

Ở mãi đến ngày hai mươi tháng Giêng, Tô Mặc mới cáo biệt lão bí thư, bố mẹ Anh Tử, lái xe trở về Bắc Kinh.

Anh Tử vốn định để bố mẹ đi cùng Tô Mặc đến Bắc Kinh, vừa vặn có thể hưởng chút thanh phúc.

Nhưng hai ông bà là người thật thà chất phác, nửa đời người chưa từng ra khỏi núi Ngưu Tâm, Anh Tử bên này nói tốt nói xấu, hai cụ cứ lắc đầu quầy quậy, nửa ngày cũng không đồng ý.

Anh Tử bất đắc dĩ, đành phải thôi!

Ngoài hai ông bà, nhà Anh Tử còn một cậu em trai mới hơn mười tuổi.

Thời gian qua Tết này, Tô Mặc và cậu nhóc ở chung không tệ, cậu nhóc trừ việc nghịch ngợm một chút thì những mặt khác đều khá tốt.

Tô Mặc vốn định để cậu nhóc đi Bắc Kinh đi học, sau này để cậu ta chăm sóc chị gái, dù sao Anh Tử cũng chỉ có một đứa em trai này, Tô Mặc có thể giúp thì giúp.

Nhưng thấy bố mẹ Anh Tử có chút không nỡ xa con trai út, Tô Mặc cũng không cưỡng cầu, định đợi qua một thời gian nữa sẽ nhắc lại chuyện này.

Về đến Bắc Kinh, Tô Mặc mới phát hiện mình và Anh Tử là người về muộn nhất.

Lão Hồ, Bàn Tử, Trương Doanh Xuyên và những người khác đã sớm về Bắc Kinh từ ngày mười sáu tháng Giêng.

Tô Mặc sao có thể so với bọn họ, dù sao cũng là một đám "quý tộc" độc thân (ế vợ/lão quang côn).

Nói đến cái này, Tô Mặc cũng thuận miệng nhắc mọi người một

tiếng, mọi người hiện tại tốt xấu gì cũng là triệu phú, cứ độc thân thế này thì không nói nổi đâu.

Tô Mặc một bên vun vào cho Lão Hồ và Tuyết Lê Dương, bên kia lại để Hàn Thục Na giúp Bàn Tử và những người khác tìm kiếm cô nương thích hợp.

Đang lúc tuổi trẻ sung sức, bên cạnh không có người phụ nữ tri kỷ, nói ra dễ bị người ta đàm tiếu.

Cứ như vậy, thời gian lại qua mấy tháng, hiện giờ mọi người đều không thiếu tiền, cho nên cũng không nghĩ nhiều đến chuyện trộm mộ đảo đấu nữa, ai nấy đều bắt đầu hưởng thụ cuộc sống giàu có do tiền bạc mang lại.

Trong thời gian đó, mọi người đều bắt đầu những trải nghiệm khác thường.

Chương 139

Tuyết Lê Dương dùng 10 triệu của Tô Mặc chơi chứng khoán ở Mỹ, có khoảng thời gian lỗ không ít, sau đó Tô Mặc thực sự nhìn không nổi nữa, chỉ điểm cho vài chiêu.

Từ đó, Tuyết Lê Dương kiếm được đầy bồn đầy bát trong thị trường chứng khoán Mỹ.

Trương Doanh Xuyên và Bàn Tử thì ở Tây An, Sơn Tây và các cố đô khác, cậy vào thuật giám định đồ cổ học được từ Tô Mặc, mua thấp bán cao, cũng kiếm được không ít.

Đại Kim Nha dựa lưng vào cây đại thụ là Tập đoàn Tô thị, quen biết không ít người nước ngoài, tên tiểu tử này càng đen tối, dựa vào cái lưỡi không xương ba tấc đi khắp nơi bán lại đồ cổ giả cho người nước ngoài.

Sau khi sự việc bại lộ, suýt chút nữa bị người ta đánh chết, may mà Tô Mặc đến kịp thời, lúc này mới nhặt về được một cái mạng.

Tuy nhiên, Đại Kim Nha cũng là trong họa được phúc, chiêu chuyên lừa người nước ngoài này khiến ngay cả đồng nghiệp ở Tứ Cửu thành cũng phải giơ ngón tay cái lên với gã, cái tên "Kim gia" ở Phan Gia Viên càng thêm vang dội.

Còn về những người khác, như Lão Hồ, tuy miệng nói mình muốn làm ăn lớn, nhưng mãi vẫn không biết mình làm gì, cuối cùng vẫn là Tô Mặc đề nghị Lão Hồ mua đất đai, đầu tư bất động sản.

Thập niên 80 đất đai còn chưa tính là đắt, nhưng mười hai mươi năm nữa, đất đai ở Bắc Kinh này chính là tấc đất tấc vàng.

A Đạt, Khổng Tước, A Hương, Hàn Thục Na không hiểu đầu tư

lắm, nhưng bất động sản là xu thế lớn của An Lạc trong tương lai, trong khoảng thời gian này chắc chắn lời chứ không lỗ.

Vì thế, mấy người cũng đi theo Lão Hồ cùng nhau đổi tiền thành đất đai, hoặc Tứ hợp viện gần khu Tiền Môn. ... "Tô gia..." Tô Mặc ăn xong bữa sáng, vừa bước vào Nhà đấu giá Tô thị, đã thấy một cô gái trẻ đi tới, "Thiệp mời của khách sạn Tân Nguyệt!" Cô gái này mang họ kép Đông Phương, cô cũng chính là nữ đấu giá sư xinh đẹp trong phiên đấu giá đầu tiên của Nhà đấu giá Tô thị.

Người phụ nữ này tướng mạo đoan trang, nói năng nho nhã, cũng từng trải qua trường hợp lớn, đồng thời cũng có thể ổn định cục diện.

Tô Mặc lúc đầu cảm thấy là một nhân tài, cho nên đã dùng giá cao mời cô về, hiện tại cô là người phụ trách của Nhà đấu giá Tô thị. "Không rảnh..." Tô Mặc nhìn cũng không nhìn, sải bước đi về phía thang máy, "Không đi...

Trên giang hồ chẳng phải đều nói ông chủ của mình có quan hệ rất tốt với người của khách sạn Tân Nguyệt sao..." Đông Phương có chút kinh ngạc với phản ứng của Tô Mặc, cô đi theo sau Tô Mặc, hai người một trước một sau bước vào trong thang máy.

Đông Phương vừa định nói gì đó, lại nghe Tô Mặc chủ động hỏi: "Đông Phương, cô nói cho tôi nghe doanh thu gần đây của nhà đấu giá..." "Vâng, ông chủ..." Nhắc đến công việc chính của mình, ánh mắt Đông Phương sắc bén, như thay đổi thành một người khác, "Hiện tại nhà đấu giá Tô thị của chúng ta tổng ngạch giao dịch trong ba tháng đầu đã vượt qua 150 triệu, khoảng chừng 150 triệu, mà lợi nhuận ròng của chúng ta là từ 90 triệu đến 100 triệu!" "Trong đó 60 triệu là từ các vật phẩm đấu giá do chúng ta cung cấp, còn có 30 đến 40 triệu là tiền hoa hồng của chúng ta!

Hiện tại khách quý của chúng ta đã vô cùng ổn định, thẻ hội viên

phát ra đã lên đến hơn một ngàn tấm.

Quan trọng nhất là độ nhận diện của chúng ta đã được mở rộng, thậm chí trên quốc tế cũng có danh tiếng, hơn nữa, hàng năm đều có rất nhiều người mang vật phẩm đến nhờ chúng ta đấu giá.

Khách sạn và nhà hàng bên dưới tòa nhà đấu giá, do thường xuyên có khách quý vào ở, nên cũng kiếm được không ít tiền." Đông Phương nói xong.

Tô Mặc gật đầu, mấy tháng nay nhà đấu giá phát triển ổn định, quả thực là kiếm được không ít tiền, "Không tồi, nhà đấu giá giao cho cô, tôi yên tâm..." Đông Phương cười quyến rũ, tỏ ra phong tình vạn chủng.

Tô Mặc chỉ cười cười, nhưng không đáp lời.

Điều này khiến Đông Phương có cảm giác thất bại, cô biết ông chủ chưa lập gia đình, tuy rằng có đối tượng, nhưng hai người chưa kết hôn, trong tối không biết có bao nhiêu mỹ nữ đang nhìn chằm chằm vào miếng thịt béo này đây!

Đông Phương tươi cười rạng rỡ, cảm giác thất bại trong lòng được cô che giấu cực tốt: "Tô gia, thiệp mời của khách sạn Tân Nguyệt là do Doãn gia chủ đích thân đưa tới, nếu thất hẹn... e rằng sẽ không hay lắm đâu..." Tô Mặc có chút kinh ngạc: "Thật sao...

Được rồi, mấy hôm nữa chúng ta đến khách sạn Tân Nguyệt xem thử..." Thời đại kinh tế hàng hóa, muốn hoàn toàn đoạn tuyệt quan hệ với khách sạn Tân Nguyệt và Cửu Môn gần như là không thể, chủ nhân Doãn gia đều đích thân đến mời rồi, hiện giờ quả thực không tiện chối từ.

Đông Phương gật đầu: "Vâng!" ...

Buổi trưa mấy ngày sau.

Nhóm người Tô Mặc, Anh Tử, Lão Hồ, Bàn Tử, Tuyết Lê Dương lái xe đến trước cửa khách sạn Tân Nguyệt.

Vừa xuống xe, Bàn Tử liền nhìn chằm chằm vào biển hiệu "Khách sạn Tân Nguyệt", nói: "Trước kia cảm thấy khách sạn Tân Nguyệt còn rất hào khí, nhưng ở tòa nhà đấu giá Tô thị lâu rồi, cảm giác khách sạn Tân Nguyệt này lại có vẻ cũ kỹ." Đại Kim Nha cười nói: "Tòa nhà đấu giá của chúng ta ở các phương diện đều là chi tiền lớn, trên từ thiết kế sư, kiến trúc sư, dưới từ vật liệu, đều là loại tốt nhất!

Nhưng mà khách sạn Tân Nguyệt này vẫn rất lợi hại..." Những năm này, chuyện khiến Đại Kim Nha kiêu ngạo nhất chính là Nhà đấu giá Tô thị và phố cổ ngoạn trở thành thị trường cổ ngoạn có lưu lượng người đông nhất Bắc Kinh!

Nghiễm nhiên đã phát triển thành một khu danh lam thắng cảnh và khu tham quan kiến trúc kinh điển của kinh đô!

Tô Mặc nhắc nhở: "Vào trong rồi đừng nói lung tung, biện pháp an ninh bên trong còn lợi hại hơn trước nhiều đấy..." Tại sao lại lợi hại hơn trước?

Còn không phải năm đó cậu một mình san phẳng cả khách sạn Tân Nguyệt sao!

Mọi người thầm oán thầm trong lòng một câu. "Tô gia..." Lúc này, một người phụ nữ xinh đẹp bước ra, chính là Doãn gia gia chủ đã lâu không gặp.

Trước kia, Tô Mặc muốn vào khách sạn Tân Nguyệt phải dựa vào nắm đấm, hiện giờ chủ nhân Doãn gia đích thân ra cửa nghênh đón.

Chỉ trong nửa năm ngắn ngủi, địa vị của hắn đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất!

Một người phụ nữ xinh đẹp, chính là gia chủ Doãn gia, cười tươi

như hoa: "Tô gia đại giá quang lâm, không thể đón tiếp từ xa, thất lễ thất lễ!" Tô Mặc cười ha ha, ra chiều thân thuộc: "Doãn tiểu thư, chúng ta đều là bạn cũ rồi, nói vậy nghe xa lạ quá..." Bất kể thế nào, lời xã giao vẫn phải nói, không ai nỡ đánh người đang cười, biết đâu sau này họ lại có cơ hội hợp tác.

Gia chủ Doãn gia than thở: "Mời được Tô gia một lần, thật chẳng dễ dàng gì!" Tô Mặc nhún vai, bất đắc dĩ nói: "Vẫn là do quá bận thôi, có thời gian rảnh rỗi là tôi đến ủng hộ cô ngay lập tức mà..." Gia chủ Doãn gia tự nhiên cũng là người phụ nữ bát diện linh lung, cô gật đầu, không dây dưa vấn đề này nữa: "Mời!" Gia chủ Doãn gia đích thân dẫn mấy người vào bao sương lầu hai. "Kia là ai?

Doãn tiểu thư lại đích thân dẫn đường!" "Tô gia...

đó là Tô gia!" "Tô gia..." Nhóm Tô Mặc năm sáu người, đội ngũ có vẻ khá hoành tráng, vừa bước vào đã thu hút sự chú ý của không ít người.

Bàn Tử, Đại Kim Nha đều là người quen mặt trong thành Tứ Cửu, nhưng thấy họ vây quanh một thanh niên như chúng tinh phủng nguyệt, không ít người trong Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng nhận ra Tô Mặc, họ nhao nhao vẫy tay chào hỏi hắn.

Tô thị phách mại hành -- Tô Mặc, đây chính là một con mãnh hổ!

Chỉ mới nửa năm, đã dùng tư thái bá đạo tuyệt đối sát nhập vào Yến Kinh, trở thành hắc mã chói mắt nhất trong giới cổ đổng thành Tứ Cửu này. "Chào chào..." Tô Mặc không dám tự cao, dọc đường vẫy tay đáp lễ mọi người.

Trên thương trường kỵ nhất là nóng nảy, tham lam và cuồng vọng...

Mục hạ vô nhân, đó là con đường tìm chết! "Người trẻ tuổi này đã

trở thành Mãnh long quá giang rồi!" Nhìn thấy cảnh này, gia chủ Doãn gia suy nghĩ có chút phức tạp.

Chương 140

Nhìn khắp thành Tứ Cửu sau kiến quốc, giới cổ đổng chưa từng xuất hiện nhân vật nào như Tô Mặc!

Phóng mắt nhìn Cửu Môn hiện nay, trừ những lão già đang thoi thóp kia, e rằng cả Cửu Môn cũng không tìm được một nhân vật có thể so kè với Tô Mặc!

Con trai út của Ngô Lão Cẩu tuy là nhân tài, nhưng Doãn gia chủ cũng biết Ngô Tam Tỉnh vẫn không bì kịp Tô Mặc. "Mời ngồi..." Mở cửa một gian bao sương, gia chủ Doãn gia ra hiệu mọi người an tọa. "Các vị nghỉ ngơi một chút..." Gia chủ Doãn gia áy náy nói, "Hôm nay khách đến quá đông, còn cần tôi đi chiêu đãi..." Tô Mặc phất tay, hào sảng nói: "Đi đi, chúng tôi cũng không phải lần đầu đến, chờ khai màn là được..." Gia chủ Doãn gia chắp tay cáo lui.

Tô Mặc ngồi xuống, phục vụ viên bên ngoài bưng trà lên mời.

Hắn cầm danh sách đấu giá trên bàn lên xem.

Những món phía trước đều lướt qua, cuối cùng ở vật phẩm áp chót, hắn lại nhìn thấy ba miếng Thiên niên Kỳ Lân Kiệt! "Ái chà!" Tô Mặc kinh ngạc nói, "Lại còn có Kỳ Lân Kiệt, loại bảo bối này bao giờ lại thành thứ hàng đầy đường thế này!" Lần trước khi đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, Tô Mặc vì ba miếng Kỳ Lân Kiệt mà đốt thiên đăng, sau đó ba miếng Kỳ Lân Kiệt này bị bộ ba đạo mộ Lão Hồ dùng mất.

Không ngờ chỉ ngắn ngủi mấy tháng, Tân Nguyệt Phạn Điếm lại kiếm được Kỳ Lân Kiệt, hơn nữa lần này còn là hàng ngàn năm.

Không hổ là thế lực lão làng trong giới cổ đổng, nội hàm thâm hậu, sâu không lường được.

Tô Mặc xem xong danh sách vật phẩm, liền đưa cho Lão Hồ, Tuyết Lê Dương, Bàn Tử ở phía sau xem. "Ê..." Lúc này, Anh Tử đột nhiên kêu lên, "Giải Tiểu Hoa..." Tô Mặc ngẩn ra, nhìn theo tầm mắt Anh Tử, chỉ thấy trong bao sương cách vách, một cậu bé mặc âu phục màu nâu đang ngồi đó, chính là Giải gia tiểu thiếu gia - Giải Tiểu Hoa, người từng được gửi nuôi chỗ Tô Mặc một thời gian.

Thằng bé dường như cũng nhìn thấy Anh Tử và Tô Mặc, khuôn mặt nhỏ nhắn vui mừng, đang định gọi, lại thấy hai người đàn ông dáng vẻ bảo vệ sau lưng nhanh chóng ngăn lại.

Hai người không biết nói gì với thằng bé, Giải Tiểu Hoa lập tức im lặng ngồi xuống.

Đại Kim Nha cúi người, ghé vào tai Tô Mặc nói: "Tô gia, từ sau khi Giải Liên Hoàn bí ẩn biến mất, Giải Tiểu Hoa đã được Giải Cửu gia nội định là chưởng môn nhân đời kế tiếp của Giải gia..." "..." Tô Mặc im lặng.

Bao sương đối diện có một bà lão đang ngồi, tuy tóc bạc trắng nhưng khí độ phi phàm, nhìn qua là biết xuất thân nhà phú quý.

Tô Mặc lúc này đã đoán được thân phận bà lão này.

Đại Kim Nha lại nói: "Hoắc Tiên Cô, lão thái thái của Hoắc gia - đứng đầu Hạ Tam Môn trong Cửu Môn..." Lão Hồ nhìn danh sách đấu giá, nói: "Thực lực Tân Nguyệt Phạn Điếm quả nhiên bất phàm, đồ tốt đúng là không thiếu, tôi cứ tưởng có nhiều đồ tốt thế này, người có thể mang ra đấu giá chỉ có chúng ta chứ!" Bàn Tử phụ họa gật đầu: "Đúng vậy, đồ tốt đúng là không thiếu, nhìn xem, cổ đổng của năm triều đại Đường Tống Nguyên Minh Thanh đều đủ cả!" Tuyết Lê Dương nói: "Họ có những thứ này cũng không lạ, tuy người của Tân Nguyệt Phạn Điếm không xuống mộ, nhưng sau lưng họ là Cửu Môn, ai nấy đều là cao thủ đạo mộ đảo đấu!" "Đinh linh linh!" Đúng lúc

này, phía dưới vang lên tiếng chuông.

Quy cách lần này dường như cao hơn lần trước khá nhiều, đấu giá sư lại là Thính Nô của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Một vị Thính Nô bước lên đài nói: "Hiện tại buổi đấu giá chính thức bắt đầu!

Hiện tại đấu giá món vật phẩm đầu tiên, Dạ Lang Vũ Dạ Hồ đời Thanh!

Giá khởi điểm mười vạn tệ, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn một vạn tệ!

Hiện tại bắt đầu đấu giá!" "Đinh: Mười một vạn!" "Đinh!

Mười hai vạn!" "Đinh!

Mười ba vạn!" ... "Đinh!

Ba mươi sáu vạn!

Chúc mừng, ba mươi sáu vạn thành giao!" Từ thấp đến cao, các vật phẩm về sau càng lúc càng trân quý, ngay cả giá sàn cũng đã tăng lên hơn một triệu tệ.

Sau một hồi làm nóng, vật phẩm áp chót chính thức lên sàn. "Hiện tại đấu giá một trong những vật phẩm áp chót của Tân Nguyệt Phạn Điếm, Thiên niên Kỳ Lân Kiệt..." "Trước đây Tân Nguyệt Phạn Điếm tuy từng đấu giá Kỳ Lân Kiệt, nhưng miếng Kỳ Lân Kiệt này có lịch sử ngàn năm, công hiệu vượt xa những loại khác, ngay cả Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi cũng là lần đầu tiên đấu giá Kỳ Lân Kiệt quy cách cao như vậy!

Giá khởi điểm, năm trăm vạn, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn mười vạn!" Thính Nô vừa dứt lời, Hoắc gia và Giải gia trong Cửu Môn lập tức triển khai tranh đoạt miếng Thiên niên Kỳ Lân Kiệt

này.

Giải Tiểu Hoa: "Đinh!

Tám trăm vạn!" Hoắc Tiên Cô: "Đinh!

Chín trăm vạn!" "Đinh!

Chín trăm năm mươi vạn!" Giải Tiểu Hoa: "Đinh!

Một ngàn vạn!" Ngay khi hai nhà đang giằng co, Tô Mặc lại một mực yên lặng quan sát.

Tuy trước đó từng đấu giá thứ này, nhưng Thiên niên Kỳ Lân Kiệt quả thực là vật hiếm thấy trên đời, phần lớn dùng cho thế gia đạo mộ, bởi vậy Hoắc gia và Giải gia tranh đoạt như vậy, Tô Mặc cũng không thấy lạ.

Cuộc tranh đoạt đẩy giá bảo vật liên tục đi lên, rất nhanh đã vọt tới hơn hai ngàn vạn.

Hoắc Tiên Cô: "Đinh!

Ba ngàn vạn!!" ...

Qua một lúc lâu, người của Giải gia không ra giá nữa.

Tô Mặc biết, Giải Tiểu Hoa bỏ cuộc rồi.

Sau khi Giải Liên Hoàn biến mất, Giải gia sa sút đi nhiều, thế mà ngay cả ba ngàn vạn cũng không bỏ ra nổi.

Tô Mặc lắc đầu, trong lòng thở dài một tiếng.

Ngay khi Hoắc Tiên Cô lộ ra vẻ mặt hài lòng, Tô Mặc ra giá: "Đinh!

Ba ngàn năm trăm vạn!" Hoắc Tiên Cô sững sờ, nhìn về phía Tô Mặc đối diện.

Bà ta nhìn Tô Mặc chằm chằm mấy giây, lại không biết người trẻ

tuổi này từ đâu chui ra.

Hoắc Tiên Cô lạnh giọng nói: "Gan to lắm, đồ của Hoắc Tiên Cô ta mà cậu cũng dám cướp!" Giọng Hoắc Tiên Cô không lớn lắm, nhưng Tô Mặc dù sao cũng không phải người thường, tiếng thì thầm khinh miệt kia vẫn truyền rõ vào tai hắn.

Nụ cười trên mặt Tô Mặc dần biến mất, thay vào đó là vẻ lạnh lùng.

Chương 141

Đồ của sàn đấu giá, bà có tiền thì cứ tiếp tục gọi giá, không tiền thì ngậm miệng!

Đạo lý hiển nhiên dễ hiểu như vậy, ngay cả đứa trẻ như Giải Tiểu Hoa cũng hiểu, Hoắc Tiên Cô bà ở đó bày đặt ra vẻ cái gì!

Cửu Môn tuy là một thế lực khổng lồ, nhưng chỉ một cái Hoắc gia cũng muốn diệu võ dương oai trước mặt Tô Mặc ta?

Tô Mặc liếc mắt nhìn Hoắc Tiên Cô, mặt vô cảm.

Trong bao sương đối diện, Hoắc Tiên Cô hỏi hai cô gái Hoắc gia sau lưng mình: "Kẻ này là ai?" Từ lúc Tô Mặc bước vào, Hoắc Tiên Cô đã chú ý đến hắn, chỉ là gần đây không mấy quan tâm chuyện làm ăn của gia tộc nên bà ta chưa nghe qua danh tiếng Tô Mặc. "Cậu ta là Tô Mặc, Tô gia của Tô thị phách mại hành!" Hậu bối Hoắc gia vội vàng kể sơ lược chuyện về Tô Mặc một lần.

Hoắc Tiên Cô nhướng mày, trông có vẻ khá kinh ngạc. "Đinh, bốn ngàn vạn!" Suy tư một lát, Hoắc Tiên Cô lại thử tăng giá.

Ai ngờ, Tô Mặc không cần suy nghĩ, trực tiếp ra giá: "Năm ngàn vạn!" Đối phương quyết tâm muốn có được miếng Kỳ Lân Kiệt này!

Hoắc Tiên Cô trầm mặc một lát, cuối cùng vẫn không ra giá nữa.

Năm ngàn vạn, đây đã là một khoản tiền khổng lồ, một lần bỏ ra nhiều tiền mặt như vậy, cho dù là Hoắc gia cũng sẽ thương gân động cốt.

Hơn nữa, năm ngàn vạn để mua ba miếng Kỳ Lân Kiệt cũng không đáng, hiện tại Hoắc gia đã thành công tẩy trắng, người trong tộc rất ít khi xuống mộ.

Huống hồ, Tô thị phách mại hành cũng không phải nhân vật đơn giản, hiện tại Hoắc gia cũng không dễ chịu, không cần thiết phải đắc tội một thế lực đang từ từ trỗi dậy.

Hoắc Tiên Cô tuy rất khó chịu với hành vi của Tô Mặc, nhưng nghĩ đến tài lực hùng hậu của hắn, cuối cùng vẫn bỏ ý định gây thù chuốc oán.

Bà lão khẽ gật đầu với Tô Mặc, coi như đáp lễ.

Thấy không ai báo giá nữa, Thính Nô nhanh chóng gõ búa: "Chúc mừng, ba miếng Thiên niên Kỳ Lân Kiệt thành giao!" "Hoắc gia lão thái thái còn coi như biết điều..." Tô Mặc mỉm cười, sau đó chắp tay hành lễ, coi như bỏ qua chuyện này.

Thính Nô nói: "Hiện tại cho mời bảo bối áp chót thứ hai!" ...

Nhưng qua hồi lâu vẫn không thấy ai lên đài.

Một lát sau, một tráng hán như bảo vệ của Tân Nguyệt Phạn Điếm bước lên, không biết nói gì trước mặt Thính Nô, sắc mặt đấu giá sư lập tức trở nên khó coi.

Tô Mặc nhìn Đại Kim Nha một cái: "Có biến cố..." Đại Kim Nha cúi thấp người: "Tô gia, sao vậy?" Tô Mặc hạ thấp giọng: "Anh ra ngoài xem xảy ra chuyện gì..." Đại Kim Nha nổi tiếng mồm mép lanh lợi, nếu không thời gian trước gã cũng chẳng xoay đám người nước ngoài như chong chóng.

Danh tiếng Cửu gia thành Tứ Cửu không phải là chém gió! "Được!" Đại Kim Nha gật đầu, xoay người đi ra ngoài. "Sao thế nhỉ?" "Xảy ra chuyện gì rồi sao..." Thấy mãi không thấy bảo bối áp chót thứ hai, khách khứa trong Tân Nguyệt Phạn Điếm bắt đầu xì xào bàn tán.

Tô Mặc nhắm mắt ngưng thần, vô cùng trấn định. "Tô gia..." Rất nhanh, Đại Kim Nha mặt đầy vẻ sốt ruột chạy về, "Bảo bối áp chót

thứ hai và thứ ba đều mất rồi..." Cái gì?

Tô Mặc bừng mở mắt, khó tin nhìn Đại Kim Nha.

Mất rồi!

Tân Nguyệt Phạn Điếm làm mất bảo bối đấu giá của mình?

Làm cái trò gì vậy?

Đại Kim Nha đổ mồ hôi lạnh ròng ròng: "Theo tôi thấy, bảo bối mất thì cứ mất, dù sao đó cũng là tổn thất của Tân Nguyệt Phạn Điếm, không liên quan đến chúng ta...

Vừa rồi..." Đại Kim Nha mặt mày tái nhợt, "Vừa rồi gia chủ Doãn gia đích thân nói cho tôi biết, bọn trộm bảo bối còn giấu một quả bom hẹn giờ trong Tân Nguyệt Phạn Điếm, họ hiện đang âm thầm rà soát!" Ối giời ơi!

Nghe vậy, Lão Hồ, Bàn Tử và mọi người ngồi không yên nữa: "Bom?

Tân Nguyệt Phạn Điếm chọc phải đám nào vậy?" "Ở đây có bom?

Mẹ kiếp, thế chúng ta còn ngồi đây làm gì?

Đi đi đi.

Mau đi thôi..." Đại Kim Nha cười khổ: "Gia chủ Doãn gia bảo chúng ta cứ bình tĩnh chớ nóng, họ đang rà soát, nếu chúng ta cứ thế bỏ đi, ngày sau chuyện bom bị lộ ra, uy danh trăm năm của Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng coi như xong..." Bàn Tử cuống lên: "Mẹ nó, con đàn bà này cũng không thể lấy mạng chúng ta ra đùa giỡn chứ!" ...

Mọi người cứng họng, tất cả đều theo bản năng nhìn về phía Tô Mặc.

Bảo bối áp chót bị trộm, lại còn giấu một quả bom trong Tân Nguyệt Phạn Điếm!

Người có thủ đoạn và năng lực làm chuyện này không nhiều!

Tô Mặc đi đến bên cửa sổ, mở ra Hoàng Kim Đồng, đôi mắt quét nhìn từng ngóc ngách của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Tuy nhiên, Tô Mặc kiểm tra kỹ càng từng căn phòng, xà nhà, góc tường, cuối cùng vẫn không thu hoạch được gì. "Gâu..." Tiểu Thốn Đinh đang ngủ say trong lòng Anh Tử bỗng nhảy xuống, cánh mũi phập phồng, nhìn về phía Giải Tiểu Hoa sủa lớn không ngừng: "Gâu gâu gâu..." Tô Mặc nhíu mày, theo tầm mắt Tiểu Thốn Đinh liếc nhìn về hướng Giải Tiểu Hoa, giây sau kinh hãi.

Chỉ thấy khí vận vốn đang rực rỡ trên đầu Giải Tiểu Hoa bỗng chuyển biến xấu đi nhanh chóng, giờ đây đen kịt một mảng.

Đỉnh đầu ám đen, mặt lộ tử tướng! "Không ổn!" Tô Mặc tung người nhảy một cái, thân hình như chim yến lướt nhẹ, cảnh này khiến người trong Tân Nguyệt Phạn Điếm ngẩn người. "Cái quái gì thế?

Tao nhìn thấy cái gì vậy?" "Vãi chưởng, người này biết bay?" Ngay cả Hoắc Tiên Cô nhìn thấy cảnh này cũng khá kinh ngạc: "Khinh công thật đẹp mắt!" "Vút!" Tô Mặc đáp xuống bình ổn trước mặt Giải Tiểu Hoa, vươn tay bế thốc thằng bé lên, phát hiện dưới ghế ngồi có một quả bom. "Hoa Tử!" Hai gã bảo vệ sau lưng Giải Tiểu Hoa thấy sự việc bại lộ, sắc mặt lập tức trở nên dữ tợn, nhanh chóng rút súng lục sau lưng ra.

Tô Mặc nhướng mày, hai tay tuy bế Giải Tiểu Hoa, nhưng tốc độ lại nhanh đến kỳ lạ, xoay người mạnh một cái, hai chân tung đòn Khôi Tinh Thích Đấu trúng ngay giữa ngực hai tên kia.

Tuyệt kỹ của Bàn Sơn Đạo Nhân cộng thêm 150 điểm sức mạnh của Tô Mặc, hai tên kia mặt mày đau đớn, lảo đảo bay ngược ra ngoài.

Chương 142

"Phịch!" "Bịch" một tiếng, hai người rơi xuống đất, máu tươi trong miệng phun trào, nôn ra không ngừng.

Lực đẩy cực lớn khiến tim gan hai kẻ nằm trên đất vỡ nát, hai người không cam lòng nhìn Tô Mặc một cái, sau đó không bao lâu liền tắt thở. "Sao thế?" Lão Hồ, Bàn Tử, Trương Doanh Xuyên cũng chạy tới.

Đại Kim Nha mặt run lên: "Bom... bom!" Lão Hồ rảo bước tiến lên: "Bom hẹn giờ chế tạo thô sơ, để tôi gỡ..." Lão Hồ từng đi lính, từng làm đại đội trưởng, loáng cái đã tháo dỡ xong loại bom tự chế này. ...

Thấy vậy, mọi người thở phào nhẹ nhõm. "Cộp cộp cộp..." Không bao lâu sau, gia chủ Doãn gia cũng chạy tới, theo sau là những tay đấm tinh nhuệ nhất của Tân Nguyệt Phạn Điếm -- Côn Nô. "Là bọn chúng..." Nhìn thấy hai người dưới đất, gia chủ Doãn gia sắc mặt âm trầm đáng sợ, "Người Uông gia... lại dám đánh chủ ý lên Tân Nguyệt Phạn Điếm!" Trộm mất vật phẩm áp chót, đây là đang vả vào mặt họ, nếu Giải gia tiểu thiếu gia chết thảm trong Tân Nguyệt Phạn Điếm, đó sẽ là tai nạn cực lớn!

Giải Liên Hoàn đã biến mất đã lâu, sống chết không rõ, nay lại có người nhắm vào Giải Tiểu Hoa, đây là muốn triệt để đoạn tuyệt hương hỏa Giải gia! 【Đinh!

Chúc mừng ký chủ tham dự ân oán Cửu Môn, kích hoạt hệ thống lựa chọn thần cấp...】 Âm thanh hệ thống vang lên lanh lảnh. 【Lựa chọn một: Mặc kệ sự đời, không tham dự đấu tranh giữa Cửu Môn và Uông gia, thưởng trí lực vĩnh viễn +10!】 【Lựa chọn hai: Giúp đỡ

Uông gia giết chết Giải Tiểu Hoa, thưởng Súc Cốt Công!】【Lựa chọn ba: Đánh bại âm mưu của Uông gia, giúp đỡ Tân Nguyệt Phạn Điếm tìm lại bảo bối thất lạc, thưởng Mẫn tiệp, Trí lực vĩnh viễn +50...】Trừ việc khoanh tay đứng nhìn, lựa chọn thứ hai và thứ ba đều khá ổn.

Tuy nhiên, về việc giúp Uông gia giết Giải Tiểu Hoa, Tô Mặc không cần suy nghĩ, trực tiếp PASS luôn.

Dù sao thằng bé cũng từng sống cùng Tô Mặc ở Phan Gia Viên một thời gian, giết một đứa trẻ chưa đến mười tuổi, việc này Tô Mặc không làm được.

Vậy chỉ còn điều cuối cùng!

Tô Mặc ánh mắt u u, một tia sát cơ hiện lên.

Uông gia?

Nhìn biểu tình ngưng trọng trên mặt gia chủ Doãn gia, Lão Hồ và Bàn Tử biết cái "Uông gia" này không tầm thường, nhưng... vì sao mình chưa từng nghe qua gia tộc này?

Lão Hồ chớp chớp mắt, nhìn về phía Đại Kim Nha.

Đại Kim Nha lắc đầu, tỏ vẻ mình cũng là lần đầu tiên nghe thấy.

Tô Mặc đặt Giải Tiểu Hoa xuống, sau đó xoay người nhìn gia chủ Doãn gia: "Doãn tiểu thư, trong Cửu Môn có nội gián!" Có thể đường hoàng trộm đi bảo bối áp chót của Tân Nguyệt Phạn Điếm!

Hộ vệ thân cận của Giải gia lại muốn lấy mạng Giải Tiểu Hoa!

Có thể thấy sự xâm nhập của Uông gia đối với Cửu Môn đã đến mức độ vô cùng đáng sợ.

Gia chủ Doãn gia nghiến răng ken két, hiển nhiên cô cũng nghĩ đến khả năng này.

Không chỉ Cửu Môn, ngay cả Tân Nguyệt Phạn Điếm của cô, cũng như Doãn gia cũng đồng dạng xuất hiện kẻ phản bội! "Được rồi..." Tô Mặc lắc đầu, "Tôi nghĩ Doãn tiểu thư tiếp theo chắc còn chuyện phải xử lý, chúng tôi không quấy rầy cô nữa..." Không đợi gia chủ Doãn gia đáp lời, Tô Mặc dẫn Lão Hồ, Bàn Tử, một nhóm người đi thẳng ra ngoài.

Trước khi đi, Anh Tử còn không quên vẫy tay với Giải Tiểu Hoa: "Có rảnh đến tìm chị chơi nhé..." Ra khỏi cửa, Tô Mặc bảo Đại Kim Nha lấy Thiên niên Kỳ Lân Kiệt ra.

Loại bảo bối này, đối với Tô Mặc mà nói là càng nhiều càng tốt.

Muốn trở thành thế lực lớn như Cửu Môn, dưới trướng mình phải có đội ngũ riêng, đặc biệt là nhân tài có thể xuống mộ đảo đấu.

Hiện tại, Tô Mặc không thiếu tiền, chỉ thiếu nhân tài như vậy, hắn tuy bạc triệu quấn thân, nhưng người bên cạnh có thể xuống mộ đảo đấu, trừ Lão Hồ, Bàn Tử, Trương Doanh Xuyên, Tuyết Lê Dương ra thì cũng không còn ai khác.

Kỳ Lân Kiệt, cộng thêm tinh huyết Tứ Hung Thú mấy hôm trước, còn cả Duyên Thọ Đan vẫn không nỡ dùng.

Đây đều là bảo bối Tô Mặc dùng để chế tạo nhân tài đảo đấu.

Ra khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm, Bàn Tử nhịn không được cười nói: "Lần này Cửu Môn đúng là mất mặt lớn rồi..." Lão Hồ thì nói: "Tôi nghĩ... chuyện này Tân Nguyệt Phạn Điếm chắc sẽ ém xuống được, quan hệ đến thể diện, họ sẽ không để chuyện này truyền ra ngoài đâu..." Tô Mặc đồng ý với quan điểm của Lão Hồ, bảo bối áp chót bị mất, mà hung thủ rất có thể là người nhà mình, chuyện này nếu đồn ra ngoài, Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng không cách nào lập túc ở Yến Kinh được nữa!

Đại Kim Nha nói: "Tô gia... tôi đi lấy xe..." "Không sao..." Tô Mặc lắc đầu, liếc mắt nhìn dư ảnh một bóng đen ở góc đường phía sau, "Cứ coi như đi dạo, mọi người bồi tôi đi một chút..." Mọi người đi theo sau lưng Tô Mặc, một nhóm người cười nói vui vẻ, bầu không khí khá nhẹ nhàng.

Thấy nhóm Tô Mặc rời đi, bóng đen trong một góc nào đó phía sau mới thở phào nhẹ nhõm, quay đầu đi về phía một con hẻm nhỏ bên cạnh Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Mà bóng đen này không chú ý là, một chú chó nhỏ không bắt mắt trên mặt đất đã lặng lẽ bám theo sau lưng hắn. ...

Vào đêm.

Ba trăm anh em đội bảo vệ mặc áo chống đạn đã tập kết!

Anh Tử, Tuyết Lê Dương, A Hương, Hàn Thục Na, Khổng Tước và các cô gái, một người cũng không có mặt ở đây.

Nhìn thân thể vạm vỡ và ánh mắt lẫm liệt của ba trăm người đội bảo vệ, Tô Mặc hài lòng gật đầu.

Thời gian trước, Tô Mặc đặc biệt nhờ Trần Hạt Tử giúp huấn luyện đội ngũ này, cầm nã cách đấu tự nhiên không cần phải nói, nhiều người còn có chút nghiên cứu về khinh công của Tả Lĩnh Lực Sĩ.

Cùng số lượng người, sức chiến đấu của đội bảo vệ hiện nay vượt xa bất kỳ đội đặc nhiệm nào trên thế giới.

Trước khi bọn nhỏ ở cô nhi viện trưởng thành, đội bảo vệ này là thanh chiến đao duy nhất trong tay Tô Mặc! "Các anh em..." Tô Mặc trầm giọng nói, "Có người cản đường chúng ta phát tài, thậm chí muốn trừ khử chúng ta, thay thế vào đó, nói cho tôi biết, các cậu có đồng ý không?" Các anh em đội bảo vệ gầm lên: "Không!

Chương 143

Tuyệt đối không đồng ý!" Từ khi đội bảo vệ thành lập đến nay, Tô Mặc chưa từng bạc đãi họ, không tiếc bất cứ giá nào rót tiền vào.

Hồi Tết, Tô Mặc cũng không keo kiệt, bao cho mỗi anh em một bao lì xì lớn.

Dựa vào cây đại thụ Tô Mặc này, nhiều cựu chiến binh và tộc nhân trại Già Long đã chuyển người nhà đến Yến Kinh.

Có thể nói, họ đã gắn bó sâu sắc với Tô Mặc, nếu có ai dám động thủ với Tô Mặc, họ tuyệt đối không đồng ý. "Rất tốt..." Tô Mặc gật đầu, nghiêm giọng nói, "Kẻ nào cản đường tài lộc của chúng ta, tao sẽ cho kẻ đó chết!" Tô Mặc phất tay, Lão Hồ phát 50 khẩu súng lục và 10 khẩu súng tiểu liên cùng một số dùi cui điện cao áp xuống.

Nếu không phải e ngại đây là Yến Kinh, Tô Mặc còn có thể kiếm cả lựu đạn, súng cối về. "Xuất phát!" Bên ngoài, mười mấy chiếc xe Jeep quân dụng kiểu cũ đậu sẵn, 300 anh em bảo vệ nhanh nhẹn lên xe.

Đoàn xe nương theo ánh trăng lẩn vào màn đêm! ...

Tại vùng ngoại ô hẻo lánh của Yến Kinh, Bàn Tử đã đợi từ lâu, nhìn thấy nhóm Tô Mặc, hắn thấp giọng gọi: "Tô tiểu ca, ở đây ở đây..." Tô Mặc đi đến bên cạnh Bàn Tử, nhìn về phía một viện tử phía trước, hỏi: "Thế nào rồi?" Bàn Tử vỗ vỗ Tiểu Thốn Đinh, nói: "Không sai được đâu, Tiểu Thốn Đinh...

à không, là Cẩu gia, Cẩu gia đã xác nhận đi xác nhận lại rồi, kẻ ra tay với Tân Nguyệt Phạn Điếm đang ở trong viện tử phía trước!" Tiểu Thốn Đinh vẻ mặt ngạo kiều, ngẩng đầu lên, phảng phất như đang nói: "Chuyện này đối với ông đây chỉ là chuyện nhỏ". "..." Bàn Tử cạn

lời, lờ đi Tiểu Thốn Đinh, tiếp tục nói: "Có điều, người bên trong hình như không ít, tôi ngồi xổm ở đây mấy tiếng, ở giữa đã có mấy trăm người đi vào..." Tô Mặc mở Hoàng Kim Đồng, kiến trúc dưới màn đêm phảng phất như ban ngày, nhìn một cái là rõ mồn một, nói: "Đây chắc là một cứ điểm của Uông gia!" Phần thưởng lựa chọn lần này thực sự khá phong phú, khiến Tô Mặc có ý định ra tay với Uông gia, bởi vậy hắn đặc biệt điều động anh em đội bảo vệ. "Động thủ đi!" Nghe lệnh Tô Mặc, Tiểu Thốn Đinh hai mắt híp lại: "Gâu!" Ẩn nấp trong bóng tối, Lão Hồ và Trương Doanh Xuyên bò về phía trước.

Hai người bọn họ một người xuất thân lính trinh sát, một người là con cháu dòng chính của Mô Kim Hiệu Úy Trương Tam Liên Tử, hai người liên thủ, rất nhanh liền dọn sạch tất cả lính gác ngầm xung quanh.

Thấy vậy, Tô Mặc phất tay, ba trăm anh em đội bảo vệ phía sau ngư quán đi ra.

Không bao lâu sau, họ liền chiếm cứ tất cả điểm cao trong trạch tử.

Bàn Tử đi theo Tô Mặc vào trong, vẻ mặt nghệch ra: "Sao thế này?

Người đâu?

Vừa rồi tôi tận mắt thấy lục tục có mấy trăm người đi vào mà..." Tô Mặc nhướng mày, như phát hiện ra điều gì.

Mà lúc này, Trương Doanh Xuyên và Lão Hồ cũng vẻ mặt khó coi đi tới: "Tô tiểu ca... chỗ này..." Tô Mặc nhếch khóe miệng, cắt ngang lời Lão Hồ: "Không sai, dưới chân chúng ta có mộ, là mộ đời Nguyên!" "Người Uông gia lại dám xây cứ điểm trên mộ cổ, đúng là xem thường bọn họ..." Tô Mặc nói.

Lão Hồ thấm thía gật đầu: "Đúng vậy, có thể xây cứ điểm trên mộ

cổ, Uông gia này bên trong có cao nhân..." Có điều ngẫm lại cũng phải, dám động đến Giải gia tiểu thiếu gia, không có thủ đoạn cứng rắn thì cũng không nói nổi.

Tô Mặc mặt đầy vẻ quái dị, khóe miệng nhếch lên nụ cười khác lạ.

Cứ điểm xây trên mộ cổ, điểm này Tô Mặc tuy kinh ngạc, nhưng cũng không đến nỗi chấn kinh.

Tương truyền, dưới sân cũ nhà Ngô gia cũng có một ngôi mộ cổ đời Tống, sau này Ngô Tam Tỉnh còn thả vào bên dưới một cái xác không rõ danh tính.

Còn về thật giả, Tô Mặc cũng không tiện phán đoán, nhưng đối mặt với cục diện hôm nay, nếu đổi là người khác, cuối cùng khẳng định là không giải quyết được gì, nhưng Tô Mặc là ai?

Phát Khâu Trung Lang Tướng!

Trừ Tô Mặc, bên cạnh còn đứng ba vị Mô Kim Hiệu Úy!

Vân Nam Trùng Cốc, Tinh Tuyệt Cổ Thành, Côn Luân Thần Cung, những nơi hiểm địa quỷ quyệt như vậy, họ đều bình an vô sự đi qua.

Hiện tại một cái mộ đời Nguyên có thể cản được họ? "Lão Hồ, Lão Trương..." Tô Mặc nói, "Động thủ!" "Được rồi!" Hồ Bát Nhất và Trương Doanh Xuyên hiểu ý cười, lấy la bàn ra, mặc niệm Tầm Long Quyết, hợp lực suy diễn lối vào mộ đạo. "Tôi cứ tưởng chủ đề hôm nay là đánh nhau chứ..." Bàn Tử cầm xẻng công binh, vẻ mặt bất đắc dĩ, "Không ngờ lại làm lại nghề cũ..." Tô Mặc cười cười: "Đây là chuyện tốt, dưới lòng đất là sân nhà của chúng ta..." "Tìm thấy rồi..." Bên này, Lão Hồ và Trương Doanh Xuyên hai Mô Kim Hiệu Úy cầm la bàn, không bao lâu sau, hai người liền hợp lực suy diễn ra lối vào mộ đạo. "Anh em." Bàn Tử cầm xẻng công binh, hô hào người của

đội bảo vệ, "Làm việc thôi!" Đội ngũ 300 người, lại đều là đàn ông trai tráng, mọi người cùng nhau động thủ, không bao lâu một thông đạo rộng chừng một mét đã được dọn ra.

Tô Mặc rút Xích Tiêu Kiếm: "Mọi người đi theo sau tôi..." Dù sao cũng là mộ cổ, Uông gia lại kinh doanh ở đây nhiều năm, bên trong chắc chắn không thiếu cơ quan, Tô Mặc lo lắng anh em đội bảo vệ có thương vong không cần thiết, tung người nhảy một cái, đi đầu tiến vào trong mộ đạo. "Bọn chúng vào rồi..." Ở lối vào mộ đạo, thấy Tô Mặc xông vào, một nam tử áo đen sắc mặt run lên, thuận thế định rút súng.

Tô Mặc ánh mắt lạnh lùng, Xích Tiêu Kiếm trong tay vung lên giữa không trung, phập một tiếng, trường kiếm nhập thể, trực tiếp ghim gã đàn ông áo đen lên tường. "Mày..." Tên nam tử Uông gia mặt mày trắng bệch, "Mày sẽ chết dưới ngôi mộ cổ này!" "Hừ!" Tô Mặc hừ lạnh một tiếng, vươn tay bẻ gãy cổ tên này, "Dám uy hiếp tao?

Tưởng thật là tao không dám giết mày chắc!

Không biết sống chết!" Nói rồi, Tô Mặc rút Xích Tiêu Kiếm, tiếp tục đi về phía trước.

Cảnh này trực tiếp dọa sợ không ít anh em đội bảo vệ.

Họ làm sao cũng không ngờ Tô Mặc bình thường nói cười vui vẻ, bình dị gần gũi với họ, khi giết người lại tỏ ra bình tĩnh như vậy.

Quả nhiên, Tô Mặc tuổi còn trẻ mà có thể trở thành tỷ phú, cũng không phải không có lý do.

Mọi người trong lòng rùng mình, trong tâm không dám có bất kỳ ý nghĩ coi thường nào với Tô Mặc nữa! "Ầm ầm ầm!" Cả ngôi mộ cổ đời Nguyên phát ra tiếng va chạm chói tai, Bàn Tử đồng tử co rụt lại: "Không ổn, bọn chúng mở cơ quan mộ cổ rồi..." Tô Mặc lắc đầu, ra

hiệu hắn bình tĩnh. "Đừng sợ, cứ bám sát tôi là được..." Mọi người cẩn thận từng li từng tí đi theo sau Tô Mặc, Tô Mặc thì sải bước đi về phía trước. "Chỗ này tuy cơ quan không ít, nhưng so với Tinh Tuyệt Cổ Thành, cơ quan ở đây chỉ là trò trẻ con..." Tô Mặc áp tay phải lên vách tường, sử dụng tuyệt kỹ sở trường của Phát Khâu Trung Lang Tướng - Song Chỉ Tham Động!

Ngón tay trắng nõn thon dài, linh mẫn vô cùng, áp vào khe hở trong vách tường, thò vào chỗ nhỏ hẹp, chẳng tốn chút sức lực nào, nhẹ nhàng phá giải cơ quan trong mộ huyệt. "Không hay rồi... cơ quan mất linh..." "Sao lại thế này?" "Thằng nhãi này rốt cuộc là ai?" Trong vách tường, tiếng vọng loáng thoáng nghe có vẻ vô cùng kinh hoảng thất thố. "Người Uông gia có thể để thằng nhãi này bắt nạt sao?

Chương 144

Anh em đâu giết cho tao!" "Giết!" "Địa bàn của chúng ta có thể để nó đắc thủ sao?

Vừa rồi tao đã quan sát rồi, đám xâm nhập này mười khẩu tiểu liên, mười khẩu tiểu liên mà muốn diệt cứ điểm chúng ta, đúng là người si nói mộng!" "Nói đúng lắm, chỉ với đám người này, cho dù là Trương Đại Phật Gia đích thân dẫn đội, cũng chưa chắc ăn được chúng ta!" "Đúng, giết chết tất cả kẻ xâm nhập!!" "Ầm ầm ầm", trên vách tường chật hẹp đột nhiên nứt ra mấy cánh cửa đá, sau đó từ trong bước ra mấy trăm tên áo đen.

Mấy trăm tên áo đen này ai nấy mặt lạnh tanh, trong tay đều cầm đại khảm đao, vẻ mặt hung tợn nhìn đám người Tô Mặc.

Tô Mặc dừng bước, Lão Hồ, Bàn Tử và mọi người cũng lập tức dừng chân.

Nhìn những thanh đại khảm đao sáng loáng kia, Bàn Tử trong lòng có chút hoảng.

Lão Hồ thì rất trấn định, dù sao cũng là người từng lên chiến trường, từng thấy máu, loại tràng diện nhỏ này đối với lão binh như hắn cũng chẳng tính là gì. "Giết!" Tô Mặc trầm giọng nói, "Không cần lưu tình, xảy ra án mạng, để mấy lão già Cửu Môn đi dọn dẹp..." "Giết!" Lão Hồ cầm Tiểu Thần Phong lao thẳng ra ngoài, anh em đội bảo vệ theo sát phía sau.

Rất nhanh, cùng với mấy trăm anh em đội bảo vệ và người Uông gia trong mộ Nguyên liền lao vào hỗn chiến.

Trong chiến đấu, anh em đội bảo vệ quả thực rất kiêu dũng, rất nhiều người thậm chí có thể lấy một địch hai.

Nhưng hắc y nhân xung quanh thực sự quá nhiều, cục diện giằng co không duy trì được quá lâu, rất nhanh, anh em đội bảo vệ liền bắt đầu có thương vong.

Thấy vậy, Tô Mặc không dám lơ là, thân ảnh lóe lên tại chỗ, trong nháy mắt liền gia nhập vào chiến cục. "Vù!" Nắm đấm cương mãnh như âm phong gào thét, chỉ một quyền, đã có năm người trước sau bay ngược ra ngoài.

Tô Mặc như chiến thần hạ phàm, thân ảnh như cực quang di chuyển tốc độ cao trong lối đi chật hẹp, đi đến đâu, tiếng kêu rên vang khắp nơi, không một ai có thể đứng vững, toàn bộ ngã xuống đất. "Tránh ra!" Một tên áo đen giơ một khẩu súng máy kiểu cũ nòng lệch (Qing cơ) nhắm vào Tô Mặc.

Đoàng đoàng đoàng!

Nòng súng đen ngòm phun ra hoa lửa chói mắt, Tô Mặc đồng tử co rụt lại, thân hình mượn vách tường đằng na tránh né tốc độ cao.

Mãi đến khi bắn hết một băng đạn, lại thấy Tô Mặc không tổn hao gì đứng nguyên tại chỗ. "..." Gã đàn ông cầm súng máy nòng lệch sững sờ, trực tiếp cứng đờ tại chỗ.

Tô Mặc sẽ không ngu đến mức cho kẻ này cơ hội thay băng đạn, bóng kiếm lóe lên, vung Xích Tiêu Kiếm trong tay, trong nháy mắt kết liễu tính mạng kẻ này. "Tên này..." "Hắn rốt cuộc là ai?" "Chúng ta khi nào chọc phải cao thủ như vậy?" "Lui, lui, lui!" Hắc y nhân trong mộ cổ không còn tâm tư phản kháng nữa, hoảng loạn lùi về phía sau.

Từ đó, trận chiến dưới mộ cổ hiện ra cục diện nghiêng về một phía, hắc y nhân liên tục bại lui.

Anh em đội bảo vệ thừa thắng truy kích, Lão Hồ hô: "Anh em, xông lên!" Hắc y nhân không còn tâm tư chiến đấu, quay đầu bỏ chạy.

Người Uông gia bại trận như núi lở, anh em đội bảo vệ truy đuổi không tha ở phía sau.

Một mạch chạy đến vị trí chủ mộ thất.

Chủ mộ thất rất lớn, ở giữa đặt một cỗ quan quách bằng đá.

Thấy lui không thể lui, mấy tên hắc y nhân cắn răng, dốc sức đẩy quan quách ra: "Muốn chết... chúng ta cùng chết!" "Graoo!" Trong quan quách truyền đến tiếng gầm rú, âm thanh như dã thú khiến người ta tê da đầu.

Bàn Tử kinh ngạc nói: "Đại Tống tử!" Lão Hồ biến sắc: "Đám người này...

đám người này lại dám coi nơi này là đất dưỡng thi!" "Gào!" Tiếng gầm rú chấn động màng nhĩ, tựa như con thú hoang mất kiểm soát, nghe tiếng thôi cũng khiến người ta nổi da gà. "Bùm!" Quan tài đá nổ tung giữa không trung, khí lãng cuồn cuộn ập tới, mấy tên áo bào đen ôm ý định đồng quy vu tận với Tô Mặc bay ngang ra ngoài ngay tại chỗ, đập mạnh vào vách tường xung quanh. "Phụt!" Máu tươi phun ra, mấy tên hắc y nhân ngất lịm ngay tại chỗ. "Uỳnh!" Một tráng hán mặc áo giáp bước ra từ trong quan tài đá.

Hắn thân hình kiện thạc, lưng hùm vai gấu, cơ bắp cuồn cuộn, hai bàn tay to nắm chặt thành nắm đấm sắt, đi lại mang theo tiếng gió vù vù, đạp lên mặt đất phát ra tiếng uỳnh uỳnh rung chuyển, phảng phất như cả mặt đất đều đang run rẩy, khiến người ta rợn tóc gáy.

Bàn Tử rõ ràng có chút hoảng, bất động thanh sắc lùi lại gần Tô Mặc một bước, nói: "Trang phục của người này giống tướng quân đời Nguyên..." Tô Mặc trầm giọng nói: "Không phải giống, con Tống tử này chính là chủ nhân ngôi mộ Nguyên này, nhìn chế thức khôi giáp của hắn, kẻ này không phải võ tướng nhất phẩm thì cũng là thành viên hệ dòng dõi Hoàng Kim gia tộc, thân phận không tầm thường!" "Gào!"

Tống tử gầm lên, lộ ra hai hàm răng nanh trắng ởn so le, trông dữ tợn đáng sợ, diện mục khả tăng. "Gào!" Tống tử nhìn quanh bốn phía, hai mắt đỏ ngầu, sau đó lao thẳng vào anh em đội bảo vệ. "Không ổn!" Lão Hồ và Trương Doanh Xuyên biến sắc, hai người bước lên phía trước, nhanh chóng chắn lại, như tâm linh tương thông, đồng thời phát động công kích với Đại Tống tử đời Nguyên.

Lão Hồ thời gian này theo Tô Mặc học Phi Quải và Thái Cực, Trần Hạt Tử tự biết đại hạn sắp tới cũng đã truyền hết bản lĩnh cho Hồ Bát Nhất.

Thời gian này nhóm bọn họ tuy không xuống mộ đảo đấu, nhưng thân thủ thực lực của Lão Hồ lại tiến bộ thần tốc.

Trương Doanh Xuyên thân là cháu đích tôn duy nhất của Trương Tam Liên Tử, bản thân thực lực cũng vượt xa người thường.

Giờ phút này, hai người liên thủ, vốn tưởng đối phó một con Đại Tống tử đời Nguyên sẽ là chuyện mười phần chắc chín, nhưng không ngờ chỉ một hiệp, Hồ, Trương hai người liền triệt để bại trận.

Càng khiến người ta khiếp sợ là, cây Tiểu Thần Phong chém sắt như chém bùn trong tay Lão Hồ lại không làm bị thương được Đại Tống tử mảy may. "Bịch!" Đại Tống tử song quyền như búa, tả hữu khai cung, Trương Doanh Xuyên và Lão Hồ hai người không địch lại, trúng một cú đấm nặng, thân thể mất kiểm soát, lảo đảo lùi lại. "..." Tô Mặc hai mắt híp lại, nhảy lên thật cao, hai tay túm lấy Trương Doanh Xuyên và Lão Hồ, dưới chân tung một cú Khôi Tinh Thích Đấu rắn chắc lên người Nguyên Tống tử. "Bịch bịch bịch!" Nguyên Tống tử mất đà lùi lại ba bước, rất nhanh lại trụ vững hạ bàn.

Lúc này, Bàn Tử phát hiện một sự thật đáng sợ, mặt trắng bệch như giấy: "Con Tống tử này... không giống những con chúng ta gặp trước đây, nó... nó giống như còn sống vậy!" "Ha ha ha..." Không chỉ

Bàn Tử, trong đám người Uông gia cũng có người chú ý tới hiện tượng này, mấy người nhao nhao ngửa mặt lên trời cười dài, "Đại Tống tử phục sinh rồi, trường sinh...

Uông gia chúng ta khổ khổ truy tầm đạo trường sinh nay rốt cuộc đã tìm được thời cơ!" Bên này, Tô Mặc túm Lão Hồ và Trương Doanh Xuyên nhẹ nhàng đáp đất, thấy hai người sắc mặt khó coi, hỏi: "Không sao chứ?" Lão Hồ lắc đầu, ngẩng đầu lên, đánh giá lại Nguyên Tống tử, nói: "Con Đại Tống tử này hoàn toàn khác với những con chúng ta từng gặp... nó chết rồi, nhưng lại giống như chưa chết hẳn!" Trương Doanh Xuyên thở hắt ra một hơi, nói: "Chẳng lẽ đúng như lời bọn hắc y nhân nói, tên đại tướng quân đời Nguyên này lại sống lại?" "Tô tiểu ca, cậu đối phó được nó không?" Tô Mặc nói: "Đánh rồi mới biết!" "Vút" một tiếng, Tô Mặc biến mất tại chỗ, không chỉ thân ảnh nhanh đến kỳ lạ, tay cũng không nhàn rỗi, nắm đấm to như cái nồi đất dồn mười thành sức mạnh đánh thẳng vào đầu Nguyên Tống tử.

Cú đấm này chỉ cần trúng, không chết cũng bị thương!

Chương 145

Chiến đấu trong khoảnh khắc này là có thể phân thắng bại!

Nhưng mà, điều khiến tất cả mọi người không ngờ tới là Nguyên Tống tử cúi thấp người, biên độ lắc lư không lớn lắm, nhưng hắn lại hoàn toàn tránh thoát nắm đấm của Tô Mặc!

Cảnh này khiến Bàn Tử, Lão Hồ càng kinh ngạc.

Đại Tống tử thân là đại tướng quân đời Nguyên, lúc còn sống thân thủ hẳn là khá bất phàm, nhưng giờ đã chết mấy trăm năm, vì sao vẫn tồn tại ý thức?

Chẳng lẽ... chẳng lẽ hắn thực sự phục sinh?

Lão Hồ tuy là tiểu tướng cách mạng duy vật chủ nghĩa đầu đội sao đỏ, nhưng giờ khắc này đối mặt với cảnh tượng không thể tưởng tượng nổi này, nội tâm hắn cũng bắt đầu dao động.

Mọi người ai nấy đều thất kinh.

Thân thể Nguyên Tống tử cũng tráng kiện, sau khoảnh khắc tránh né thành công đòn công kích của Tô Mặc, cánh tay phải nâng lên khựng lại, một cú thốn quyền liền đấm về phía thái dương Tô Mặc.

Tô Mặc bước nghiêng lùi về sau một cái, hai tay "bốp" một tiếng khóa chặt cổ tay Nguyên Tống tử, chân phải vung ngang biên độ nhỏ. "Rầm!" Một tiếng vang chấn động nổi lên, Nguyên Tống tử "vèo" một tiếng bị ném văng ra ngoài, mà cùng khoảnh khắc đó, móng tay phải của Tống tử cũng vạch một đường máu trên má Tô Mặc. "Tô tiểu ca!" Mấy người kinh hãi, "Tô tiểu ca, cậu không sao chứ..." Họ thời gian này đi Côn Luân, vào đất Tạng, hôm nay vẫn là lần đầu tiên thấy Tô Mặc đổ máu bị thương. "..." Tô Mặc lau vết máu trên mặt, nụ cười

trên mặt nở rộ, lộ ra vẻ vui vẻ, "Tôi hiểu rồi..." "..." Mọi người sững sờ, khó hiểu nhìn Tô Mặc.

Lúc này, Nguyên Tống tử đối diện lộn một vòng, đã từ dưới đất ngồi dậy.

Tô Mặc cười cười, nhìn Nguyên Tống tử: "Trong đạo mộ đảo đấu lại chia làm bốn đại môn phái, phân biệt là Mô Kim Hiệu Úy, Phát Khâu Trung Lang Tướng, Bàn Sơn Đạo Nhân, và Tả Lĩnh Lực Sĩ...

Tuy nhiên, trừ những cái đó ra, còn có một môn phái ít ai biết đến!

Đó chính là Quan Sơn Thái Bảo!" "Nói đến Quan Sơn Thái Bảo thì không thể không nói đến Phong Sư Cổ..." Về những bí ẩn trong giới đạo mộ, Tô Mặc giờ phút này kể ra hết, "Phong Sư Cổ tự nhốt mình ở Địa Tiên Thôn, mưu đồ thành Thi Tiên, nhưng Phong Sư Cổ không biết là cho dù sau này hắn có thể giải phong xuất thế, thì hắn cũng sớm đã không còn là hắn lúc ban đầu, chỉ còn lại cái xác rỗng bị thi tiển ký sinh mà thôi!" Về chuyện Quan Sơn Thái Bảo, thân là Mô Kim Hiệu Úy, Lão Hồ và Trương Doanh Xuyên đều ít nhiều nghe nói qua, chỉ là hai người không ngờ Phong Sư Cổ và Địa Tiên Thôn còn có ẩn tình như vậy.

Lão Hồ nhìn thoáng qua Nguyên Tống tử cách đó không xa, vỡ lẽ nói: "Con Đại Tống tử này..." Tô Mặc gật đầu, nói thẳng: "Không sai, cách làm của Uông gia và Phong Sư Cổ tự phong ấn Địa Tiên Thôn có hiệu quả như nhau...

Cụ Tống tử đời Nguyên này không hề phục sinh, không biết bọn chúng dùng tà thuật gì, khiến con Nguyên Tống tử này khôi phục bản năng chiến đấu lúc sinh tiền..." "..." Nghe thấy lời này, mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nếu thực sự có chuyện chết đi sống lại, thì cái thế giới này loạn mất! "Keng!" Tô Mặc rút Xích Tiêu Kiếm, quệt lên máu Thanh Long!

Thanh Long Phá Sát! "Ong!" Cả thanh Xích Tiêu Kiếm lượn lờ một con Thanh Long hùng tráng, nhe nanh múa vuốt, rất là dọa người.

Tô Mặc cầm kiếm tấn công mạnh mẽ, sát khí bức người, đâm về phía đầu con Nguyên Tống tử kia.

Nguyên Tống tử thân thể linh hoạt tránh né, nhưng vẫn không cách nào ngăn cản được ánh kiếm sắc bén này. "Gào!" Phảng phất như một tiếng rồng ngâm vang lên, Xích Tiêu Kiếm xuyên qua đầu con Tống tử kia, khuấy nát não và máu dịch với nhau. "Ngao ô ~" Nguyên Tống tử rên lên một tiếng, lập tức ngã xuống đất chết hẳn. "Ha ha ha..." Anh em đội bảo vệ vui mừng nhảy cẫng lên, mà Tô Mặc lại làm sao cũng không vui nổi.

Quan Sơn Thái Bảo rốt cuộc đóng vai trò gì ở Uông gia?

Năm xưa cùng thời, Uông Tạng Hải và tiên tổ Phong gia cùng làm quan trong triều, hiệu lực bán mạng cho Minh Thái Tổ Chu Nguyên Chương.

Trong thời gian đó, hai bên tất nhiên có tiếp xúc.

Có nên tìm người xử lý Tôn giáo sư (Phong Học Vũ) một cách êm thấm không?

Kẻ này không trừ, ngày sau nói không chừng sẽ gây ra đại họa!

Tô Mặc nắm chặt Xích Tiêu Kiếm, ánh mắt lạnh lùng. "Tô tiểu ca..." Lão Hồ đi tới, vỗ vai Tô Mặc, nói: "Tô tiểu ca, cậu không sao chứ?

Đại Tống tử chết rồi..." "..." Nghe Lão Hồ nói, suy nghĩ của Tô Mặc trở về thực tại, cúi đầu liếc mắt một cái, lập tức nói: "Tên này cũng khó chơi đấy, xem ra lúc còn sống cũng là một cao thủ!" "Tha mạng!" Cùng lúc đó, thấy Đại Tống tử ngã xuống, tất cả hắc y nhân triệt để hoảng loạn, "Tha mạng a!" Đại Tống tử đao thương bất nhập

cũng không thắng nổi người thanh niên này, giờ khắc này, tất cả người Uông gia không còn tâm tư phản kháng nữa!

Tất cả người Uông gia đồng loạt quỳ rạp xuống đất, gục đầu, run lẩy bẩy.

Tô Mặc mặt vô cảm: "Lão Hồ...

Bàn Tử, bảo anh em đội bảo vệ mang hết bảo bối trong ngôi mộ cổ này đi!

À đúng rồi... còn hai món bảo bối áp chót của Tân Nguyệt Phạn Điếm nữa..." "Được!" Nghe Tô Mặc nói, Bàn Tử hưng phấn xoa tay, dẫn mấy anh em đội bảo vệ bắt đầu vơ vét ngôi mộ cổ đời Nguyên này.

Đánh nhau Bàn Tử không bằng Lão Hồ và Trương Doanh Xuyên, nhưng nếu bàn về vơ vét bảo bối, mũi của hắn còn thính hơn cả Tiểu Thốn Đinh.

Không bao lâu, một đống vàng bạc đồ sứ, cổ ngoạn phỉ thúy, mã não ngọc thạch bày ra trước mắt Tô Mặc.

Đúng rồi, còn hai món bảo bối áp chót của Tân Nguyệt.

Một món là đỉnh vuông bằng đồng thời Thương Chu, tuy nhỏ hơn cái đỉnh Tư Mẫu Mậu trong bảo tàng quốc gia khá nhiều, nhưng cũng là quốc bảo giá trị liên thành.

Món còn lại là chén ngọc giác đời Hán, cái chén ngọc giác Hán đại này cũng có danh tiếng không nhỏ.

Đến nay, cả thảy mới xuất thổ được hai món bảo bối như vậy, một món giấu ở bảo tàng Bảo Đảo, món kia ở bảo tàng Nam Việt Vương Quảng Châu.

Món Tân Nguyệt Phạn Điếm đấu giá này là cái thứ ba!

Bất luận là đỉnh vuông bằng đồng hay chén ngọc giác đời Hán, chúng đều là quốc bảo hiếm có trên đời. 【Đinh!

Chương 146

Chúc mừng ký chủ, hoàn thành lựa chọn nhân vật, Mẫn tiệp, Trí lực vĩnh viễn +50...】 Tô Mặc cả mừng, nhân lúc mọi người xung quanh đang tìm kiếm bảo bối, hắn bất động thanh sắc mở ra giao diện thuộc tính của mình. 【Họ tên: Tô Mặc】 【Tuổi: 23】 【Huyết mạch: Thanh Long huyết mạch】 【Nghề nghiệp: Phát Khâu Trung Lang Tướng】 【Thiên phú: Thiên ủng cự lực, bách độc bất xâm!】 【Kỹ năng: Bát Cực Quyền, Phi Quải Quyền, Hoàng Kim Đồng, Đạp Tuyết Vô Ngân, Thiên Cơ Vọng Khí Thuật, Khôi Tinh Thích Đấu...】 【Sức mạnh: 150】 【Mẫn tiệp: 150】 【Trí lực: 150】 【Không gian bốn mét khối: Phát Khâu Thiên Ấn, Xích Tiêu Kiếm, Duyên Thọ Đan, Hoàng Kim La Bàn, Trấn Thi Cổ Kính, Ngân Nhãn Phật Tượng, Kim Tháp, Tiền mặt một ít, Bảo bối Tinh Tuyệt Cổ Thành một ít, Cổ đổng Long Lĩnh một ít, Bảo bối Trùng Cốc một ít, Bảo bối Thần Cung một ít!】 Sức mạnh, Mẫn tiệp, Trí lực đều đạt tới 150!

Mặc Hoàng Kim Nội Giáp của Tả Lĩnh Lực Sĩ, dùng Khôi Tinh Thích Đấu của Bàn Sơn Đạo Nhân, cầm Phát Khâu Thiên Ấn của Phát Khâu Trung Lang Tướng, thống lĩnh bốn vị Mô Kim Hiệu Úy còn sót lại trên đời.

Dù là Trương Tam Liên Tử cuối đời Thanh cũng chỉ đến thế mà thôi! "Tô tiểu ca..." Ngoài chủ mộ thất, Bàn Tử lôi một thanh niên đi vào.

Thanh niên bị Bàn Tử cùng mấy anh em đội bảo vệ lôi xềnh xệch, trông vô cùng nhếch nhác, "Đừng giết tôi...

đừng giết tôi!" Giọng nói này sao mình nghe quen quen ở đâu rồi, Tô Mặc nhướng mày, nhìn theo tiếng nói, không ngờ lại đúng là một

"người quen cũ".

Giải Kim Xuyên?

Hồi trước tên này còn theo đuổi Anh Tử!

Tô Mặc có chút bất ngờ, phải biết trước đây tên này không thiếu lần lấy danh tiếng "Giải gia" ra ngoài hồ giả hổ uy.

Không ngờ thằng ranh con này âm thầm đã sớm câu kết với Uông gia.

Tô Mặc cười như không cười: "Đánh gãy chân tay bọn chúng, ngày mai tống hết đám người Uông gia này đến Giải gia...

Làm kín đáo một chút, đừng kinh động người khác trong Cửu Môn!" Tô Mặc đếm sơ qua, phát hiện tù binh Uông gia quỳ trên đất lại có hơn một trăm người.

Dù sao cũng là hơn một trăm mạng người, giết hết thì trái thiên đạo, Tô Mặc nghĩ nghĩ, dứt khoát tống hết bọn chúng cho Giải gia.

Đám người này Tô Mặc không dám giết, nhưng vị Giải Cửu gia từng du học phương Tây, chứng kiến thời đại cận đại biến thiên kia cũng chẳng phải ông già hiền từ đôn hậu gì.

Giải Cửu gia đại hạn sắp tới, mà đích hệ Giải gia suýt chút nữa đứt đoạn huyết mạch truyền thừa ở Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Đám người Uông gia này đến tay Giải gia, với tính khí Giải Cửu gia, kết cục của bọn chúng đã sớm được định đoạt. "Đừng đừng đừng!" Nghe Tô Mặc nói, Giải Kim Xuyên trên đất cuống lên, "Thả tôi ra, nhà tôi còn có rất nhiều bảo bối, tôi đều hiến cho anh..." "Hu hu, cầu xin ngài thả tôi ra...

Tôi cũng là quỷ mê tâm khiếu...

Tha cho tôi, tôi thật sự là bị ma che mắt!

Thời gian này đều là chúng tôi chăm sóc lão gia tử, tôi nghĩ không thông tại sao lão gia tử lại truyền vị trí gia chủ cho một đứa nhóc lông còn chưa mọc đủ...

Vị trí đó lẽ ra phải là của tôi, phải là của tôi a!

Dựa vào đâu mà Giải Vũ Thần có thể tọa hưởng kỳ thành!" Giải Kim Xuyên khóc như mưa. "..." Tô Mặc cạn lời.

Gắn bom dưới mông Giải Tiểu Hoa, chắc chắn là chủ ý của tên này!

Cửu Môn... quý quyển loạn thật đấy!

Tô Mặc lắc đầu, lười nói nhảm với Giải Kim Xuyên: "Đánh gãy tay chân, ngay trong đêm đưa đến Giải gia, việc này để Giải Cửu gia định đoạt!" "Rõ!" Anh em đội bảo vệ động thủ, không bao lâu trong mộ cổ tiếng kêu rên vang khắp nơi, tiếng khóc chấn thiên, họ muốn phản kháng nhưng bị vô tình trấn áp.

Anh em đội bảo vệ hai người một tổ, khiêng người Uông gia ném thẳng lên xe Jeep quân dụng.

Mấy trăm người bận rộn một hồi, xe Jeep quân dụng chạy về hướng Giải gia. ...

Làm xong tất cả, Tô Mặc phát hiện trời cũng không còn sớm, bảo Đại Kim Nha gọi một chiếc xe Mẹc (Mercedes), mấy người lên xe về Phan Gia Viên.

Lão Hồ, Bàn Tử mặc quần đùi đi tắm rửa, Tô Mặc thì gọi riêng Trương Doanh Xuyên ra: "Lão Trương, anh đi điều tra người này..." Nói rồi, Tô Mặc đưa ảnh và danh thiếp của Tôn giáo sư cho Trương Doanh Xuyên.

Trương Doanh Xuyên chưa gặp Tôn giáo sư, có chút khó hiểu: "Người này là?" Tô Mặc cũng không giấu giếm, nói thẳng: "Tôn Diệu

Tổ, bề ngoài là một nhà khảo cổ học nghiêm túc cổ hủ, chỉ biết cắm đầu khảo cổ, thực chất là hậu nhân Phong thị của dòng Quan Sơn, tên gốc là Phong Học Vũ!" "Cái gì?" Trương Doanh Xuyên kinh hãi, "Quan Sơn Thái Bảo lại còn có hậu nhân..." Mô Kim Hiệu Úy và Quan Sơn Thái Bảo là thế thù, năm xưa nếu không phải tiên tổ Phong gia dâng sớ lên Minh Thái Tổ, Mô Kim Hiệu Úy truyền thừa ngàn năm cũng sẽ không rơi vào kết cục như ngày hôm nay. "Không sai..." Tô Mặc gật đầu, "Kẻ này chắc là Quan Sơn Thái Bảo cuối cùng, hồi trước lúc tôi ở Cổ Lam huyện đã từng giao thiệp với hắn, con người phúc hắc, giỏi tâm kế!

Thời gian này, anh đi giám sát hắn, nếu phát hiện kẻ này có bất kỳ dị thường nào... trực tiếp bảo A Đạt phái người xử hắn luôn!" Đối thủ là Quan Sơn Thái Bảo, Trương Doanh Xuyên biết rõ lợi hại trong đó, không dám có chút lơ là, khẽ gật đầu: "Được, tôi đi làm ngay!" Nghe câu này, Tô Mặc mới hài lòng gật đầu.

Lão Hồ từng đi lính, chịu ảnh hưởng năng lượng tích cực, việc này bảo Lão Hồ đi làm, Lão Hồ tuyệt đối không đồng ý.

Nhưng Trương Doanh Xuyên thì khác, Trương Doanh Xuyên là Mô Kim Hiệu Úy căn chính miêu hồng, khi cụ cố Trương Tam Liên Tử trở thành Mô Kim Hiệu Úy, phái Mô Kim chỉ còn lại một đống hổ lốn.

Một mình Trương Tam Liên Tử đeo ba chiếc bùa Mô Kim, đủ thấy Mô Kim Hiệu Úy đã đến bước đường cùng sơn cùng thủy tận thế nào. "Đi đi..." Tô Mặc thấm thía vỗ vai Trương Doanh Xuyên, "Ngủ một giấc thật ngon, việc này không nên trương dương, phải hành sự bí mật..." "Rõ!" Trương Doanh Xuyên hân nhiên lĩnh mệnh, lập tức xoay người rời đi. ...

Về đến phòng mình, Tô Mặc thấy Anh Tử đã ngủ say, cũng không

kinh động cô, đơn giản rửa mặt một chút rồi lăn ra ngủ.

Mà Tô Mặc không biết là ngay khi hắn đang ngủ say, tổng đà Uông gia đã nổ tung. "Đại ca, cứ điểm mộ Nguyên không liên lạc được nữa, điện thoại không gọi được..." "Đại ca, chúng ta phái người đến cứ điểm mộ Nguyên xem rồi, một người cũng không có, nhưng bên trong có dấu vết đánh nhau!" "Đại ca, cứ điểm mộ Nguyên chắc là bị người ta bứng rồi!" Trong gian phòng xa hoa, đèn đuốc sáng trưng, bàn dài khổng lồ đặt chính giữa phòng, mười mấy vị chủ sự Uông gia ngồi vây quanh bàn dài, không khí ngưng trọng như hội đồng trưởng lão trong phim viễn tưởng. "Sao có thể...

Con Nguyên Tống tử chúng ta cải tạo đao thương bất nhập, ai là đối thủ của nó?

Chẳng lẽ là Trương Đại Phật Gia đích thân mang đi?" "Không thể nào...

Cho dù Trương Đại Phật Gia đích thân dẫn đội, lão khẳng định cũng dùng đội ngũ của Cửu Môn, nhưng... chúng ta một chút tin tức cũng không nhận được..." "..." Mọi người im lặng không nói.

Chương 147

Việc Uông gia xâm nhập Cửu Môn đã là chuyện ai cũng biết, họ đối với việc này đã sớm ngầm hiểu lẫn nhau. "Chắc không phải Cửu Môn..." Uông gia đấu với Trương gia mấy trăm năm, cũng có không ít người thông minh tồn tại, không ít người suy đoán nói: "Chắc là thế lực khác ra tay rồi..." "..." Mọi người không hiểu, trong thành Yến Kinh này, trừ quân đội chính phủ và Cửu Môn, ai còn có thể không một tiếng động diệt sạch một cứ điểm mấy trăm người của Uông gia bọn họ.

Huống hồ trong ngôi mộ Nguyên kia còn có Đại Tống tử họ tỉ mỉ cải tạo!

Ai có năng lượng lớn như vậy?

Ai có thân thủ bực này?

Chúng nhân kinh hãi.

Uông gia bọn họ khiến Đông Bắc Trương gia phân liệt tan rã, danh còn thực mất, nay lại bị một thế lực không tên tuổi làm cho xám đầu bụi mặt!

Nghĩ đến đây, mỗi vị chủ sự Uông gia trong lòng đều nén một ngọn lửa giận ngút trời. "Thời gian này mọi người điệu thấp một chút..." Trên ghế thủ tọa, một người mặc hắc bào đeo mặt nạ ngồi đó, hắn chính là chưởng môn nhân đương đại của Uông gia, "Cứ điểm mộ Nguyên bị tiêu diệt, chuyện này chưa chắc đã là chuyện xấu...

Nguyên Tống tử bị người ta giết chết, chứng tỏ phương pháp kia của Quan Sơn Thái Bảo căn bản không đi thông, hoặc là nó không thích hợp với Uông gia chúng ta!

Từ bỏ phương pháp này, gia tăng đầu tư nghiên cứu Hắc mao xà Phí Lạc Mông!" "Rõ!" Mọi người sắc mặt nghiêm túc, liên tục gật đầu.

Hắc mao xà và Phí Lạc Mông vẫn luôn là trọng điểm nghiên cứu của Uông gia, không quá ba mươi năm, họ nhất định sẽ có đột phá lớn. "Đúng rồi..." Thủ lĩnh Uông gia như nhớ ra điều gì, lại hỏi, "Cháu trai nhỏ của Ngô Lão Cẩu hiện tại thế nào rồi?" Ngô Tà?

Một vị chủ sự Uông gia vội vàng đáp: "Ngô Tà hiện tại vẫn là một đứa trẻ..." "Ha ha ha..." Thủ lĩnh Uông gia cười lớn, "Ngô Lão Cẩu tưởng cháu trai mình có thể thiên chân vô tà mà sống tiếp, nào biết khi Ngô Tà sinh ra, vận mệnh nó đã được định sẵn, cả đời này nó cũng không thoát khỏi túc mệnh "Dược nhân"!

Ngô Tà cả đời đều phải sống trong bóng ma của Uông gia ta!

Nghiêm ngặt giám sát Ngô Tà!" "Rõ!" ...

Giải gia.

Đêm nay huyết khí ngút trời!

Hàng trăm cái xác bị tâm phúc của Giải Cửu gia âm thầm xử lý, sau đó lại nhanh chóng tiêu hủy!

Thủ đoạn đủ để lừa dối cả trời biển!

Chỉ là, trải qua chuyện này, Giải Cửu gia vốn sức khỏe không tốt lắm lần này trực tiếp nhập viện cấp cứu. ...

Bảo tàng Yến Kinh.

Tôn giáo sư gọi điện cho Tuyết Lê Dương, hàn huyên một hồi, vô tình nghe được Tuyết Lê Dương đã phá giải được lời nguyền mắt đỏ, trong mắt Tôn giáo sư lóe lên tia kinh quang. "Tốt tốt tốt..." Tôn giáo sư cả mừng, "Xem ra là ý trời, ý trời không thể trái mà!

Tuyết Lê, thầy hiện tại có chút không tiện, lát nữa nói chuyện sau..." Tôn giáo sư cúp điện thoại, lấy ra một tấm ảnh ố vàng trong ngăn kéo.

Trên đó là ảnh chụp chung duy nhất của ông ta và đại ca Phong Học Văn. "Đại ca..." Tôn giáo sư run rẩy nói, "Anh nói quả nhiên không sai, chỉ có Mô Kim Hiệu Úy mới có thể giúp em!

Đại Mô Kim Hiệu Úy này có thể giải trừ lời nguyền hồng ban khốn nhiễu Bàn Sơn Đạo Nhân mấy ngàn năm, thực lực của họ cao hơn em nhiều!

Hiện tại em chỉ cần bịa một lời nói dối, để Hồ Bát Nhất bọn họ nhập cuộc là được!" Lúc này Tôn giáo sư thần kinh hề hề, mạc danh trở nên điên cuồng, ông ta cầm yêu bài Quan Sơn trên bàn nhanh chóng chạy ra ngoài.

Nhưng vừa ra khỏi cổng bảo tàng, một chiếc xe tải lao tới đối diện. "Rầm!" Tôn giáo sư tránh không kịp, đâm trực diện vào xe tải, thân thể bay ngược ra mấy chục mét, máu chảy đầy đất. "Vãi, lão tiên sinh này đi đường không nhìn hay sao..." "Nhanh nhanh nhanh, mau gọi điện thoại cho bệnh viện..." "A lô a lô, bệnh viện Kinh Đô phải không, chỗ chúng tôi có tai nạn xe, mau tới người..." Tiếng còi cảnh sát huyên náo vang lên, Tôn giáo sư bị đưa vào bệnh viện.

Mà Trương Doanh Xuyên đang quan sát trong đám đông lái chiếc xe Mẹc, đi theo xe cứu thương vào Bệnh viện Nhân dân Kinh Đô. ...

Không lâu sau, tại Phan Gia Viên.

Đinh linh linh!

Tiếng điện thoại dồn dập vang lên.

Anh Tử cầm điện thoại, sau đó nhìn về phía Tô Mặc đang xem tướng thanh bên cạnh, nói: "Tô ca, là điện thoại của Trương Doanh

Xuyên..." "À..." Tô Mặc nhướng mày, có chút bất ngờ, cười nói, "Tốc độ khá nhanh đấy!" "..." Anh Tử không hiểu lắm Tô Mặc đang nói gì, nghi hoặc nói: "Cái gì?

Tốc độ khá nhanh?

Ý gì vậy?" Anh Tử mặt đầy vẻ mờ mịt.

Tô Mặc cười cười, lại không giải thích, đứng dậy nhận lấy điện thoại từ tay Anh Tử, hạ thấp giọng nói: "Việc làm thế nào rồi?" Đầu dây bên kia, giọng Trương Doanh Xuyên vẫn nhỏ đến mức khó nghe thấy: "Chưa chết, nhưng biến thành người thực vật rồi, có cần nhổ cỏ tận gốc không?" Thế mà cũng không chết, đúng là mạng lớn thật!

Tô Mặc trong lòng ít nhiều kinh ngạc, nhưng nghe thấy Tôn giáo sư đã biến thành người thực vật, nghĩ nghĩ, lập tức lại nói: "Lưu hắn một mạng đi, đều biến thành người thực vật rồi, chúng ta còn lo lắng cái gì?" "Được!" Trương Doanh Xuyên gật đầu, nhanh chóng cúp điện thoại.

Sau khi Giáo sư Tôn trở thành người thực vật, coi như cũng giải quyết được một nỗi tâm bệnh của Tô Mặc.

Những cổ mộ như Nam Hải Quy Khư, Địa Tiên Thôn, Tô Mặc nguyện ý để dành sau này khai quật, nhưng hắn tuyệt đối không muốn bị Giáo sư Tôn dắt mũi đi.

Nếu Giáo sư Tôn không chọc đến hắn, Tô Mặc thủ hạ lưu tình tha cho lão một mạng cũng chẳng phải chuyện khó.

Nhưng qua máy nghe lén, vị Giáo sư Tôn này lại muốn kéo cả Lão Hồ và Bàn Tử vào cuộc.

Điều này khiến Tô Mặc triệt để động sát tâm, quyết định không nương tay nữa.

Cúp điện thoại, Tô Mặc thở phào nhẹ nhõm, khóe miệng nhếch lên

một nụ cười thích nhiên. "Xem tướng thanh..." Thấy Anh Tử ngơ ngác nhìn mình, Tô Mặc gõ nhẹ vào cái đầu nhỏ của cô.

Chương 148

"Đây chính là tướng thanh của Mã lão sư đấy..." Anh Tử bĩu môi, câm nín. ...

Không còn sự can dự của Giáo sư Tôn, Lão Hồ và Bàn Tử cũng không nhắc đến chuyện trộm mộ đảo đấu nữa.

Hai người rảnh rỗi thì uống trà, hoặc lượn lờ quanh nhà đấu giá Tô thị, hay là cùng Tô Mặc luyện quyền, cùng Trần Hạt Tử thảo luận thuật dưỡng sinh.

Giờ đây có tiền, cuộc sống an nhàn, không giống trước kia, ai cũng muốn sống lâu trăm tuổi.

Mà Tô Mặc cũng đã cho Trương Doanh Xuyên, Lão Hồ, Bàn Tử, Tuyết Lê Dương, Trần Hạt Tử, Đại Kim Nha uống Duyên Thọ Đan.

Đảm bảo trong vòng ba mươi năm tới, tố chất thân thể của mấy người này sẽ không bị suy giảm!

Tinh huyết hung thú cũng được Tô Mặc phân phát cho bốn đứa trẻ một lòng một dạ với mình ở cô nhi viện.

Bốn người này cũng được Tô Mặc đặt tên lần lượt là "Hỗn Độn", "Cùng Kỳ", "Đào Ngột" và "Thao Thiết".

Ngoài bốn người này ra, trong cô nhi viện còn một lứa trẻ nữa được Tô Mặc trọng điểm bồi dưỡng, sau này sẽ ủy thác trọng trách.

Bên phía Tô Mặc trăm hoa đua nở, nhiệm vụ của những người khác cũng không hề lơ là.

Đội trục vớt quốc tế của Tuyết Lê Dương cũng đã được thành lập.

Trong thời gian đó, đội trục vớt cũng vớt được không ít bảo bối.

Vàng, đá quý, đồ cổ, phỉ thúy, nhiều không đếm xuể.

Những bảo bối này có cả của trong nước lẫn nước ngoài!

Có đội trục vớt làm chỗ dựa, nghiệp vụ của Tập đoàn Tô thị chính thức tiến vào thị trường nước ngoài!

Trong nước có chính sách quốc gia hỗ trợ, nước ngoài thì thị trường tương đối rộng lớn hơn nhiều.

Chỉ qua vài lần đấu giá, Tập đoàn Tô thị đã nhanh chóng đứng vững gót chân ở nước ngoài.

Ngày tháng trôi qua từng năm, mọi người tuy bận rộn nhưng cũng vui vẻ tự tại.

Ba năm sau, Anh Tử thuận lợi tốt nghiệp Đại học Yến Kinh.

Theo gợi ý của Tô Mặc, Anh Tử ở lại Yến Đại giảng dạy, trở thành trợ giảng.

Dưới sự thúc đẩy của Anh Tử, Đại học Yến Kinh và nhà đấu giá Tô thị đạt được thỏa thuận hợp tác, cả hai cùng thúc đẩy nghiên cứu đồ cổ.

Anh Tử đi theo Tô Mặc nhiều năm, hai người cũng coi như tu thành chính quả, một năm sau khi Anh Tử tốt nghiệp, hai người chính thức đến với nhau.

Cuộc sống nhỏ trôi qua vô cùng sung túc và êm đềm, thấm thoắt lại bốn năm nữa trôi qua.

Trong thời gian đó, Anh Tử sinh cho Tô Mặc một bé gái, mắt to, sáng như mã não, điểm này hoàn toàn thừa hưởng ưu điểm của Anh Tử.

Lần đầu làm cha, Tô Mặc vui mừng khôn xiết, coi cô bé như bảo

bối trong lòng bàn tay, đặc biệt đặt tên ở nhà cho bé là Niếp Niếp.

Điều nằm ngoài dự đoán của Tô Mặc là tiểu công chúa của mình lại thừa hưởng huyết mạch Thanh Long.

Điều này khiến Tô Mặc khá bất ngờ.

Tuy có huyết mạch Thanh Long, nhưng Tô Mặc lại không muốn con gái đi theo con đường cũ của mình.

Tô Mặc hy vọng con gái trở thành nghệ sĩ, cả đời sống vui vẻ một chút, chứ không muốn để nó tiếp xúc với tống tử, tử thi, những thứ âm tổn này.

Vì vậy, Tô Mặc cũng không truyền thụ bản lĩnh trộm mộ đảo đấu cho Niếp Niếp.

Ngoài việc nhà, trong tám năm này, Tô Mặc lợi dụng nhà đấu giá của mình cũng đã thu hồi được một số quốc bảo.

Ví dụ như tượng Phật Di Lặc bằng ngọc thời Hán!

Hay viên Dạ Minh Châu mà Tây Thái Hậu ngậm trong miệng lúc chết.

Trong tám năm qua, lứa trẻ đầu tiên của cô nhi viện đã hơn mười tám tuổi, bọn họ chính thức gia nhập nhà đấu giá Tô thị cũng như đội bảo an, đội khảo cổ cổ mộ, đội trục vớt quốc tế.

Âm thầm sau lưng, lứa thanh niên này cũng dùng chút thủ đoạn, đưa đồ cổ quốc gia trở về An Lạc, trong đó có mấy đầu thú trong mười hai con giáp của Viên Minh Viên.

Tô Mặc đem toàn bộ quyên tặng cho quốc gia.

Khi đầu heo, đầu trâu, đầu khỉ về nước, báo chí toàn quốc đều đưa tin về việc này.

Nhất thời, Tô Mặc trở thành người nổi tiếng ở An Lạc. ...

Hôm đó, Tô Mặc vừa đặt chiếc điện thoại "cục gạch" xuống ở Phan Gia Viên, kết thúc cuộc trò chuyện với Đại Kim Nha, thì nghe thấy tiếng xe cộ ồn ào bên ngoài, mấy người lính mặc quân phục bước vào.

Những người lính này khí thế hung hãn, bước đi mạnh mẽ, loại khí thế này Tô Mặc chỉ từng thấy trên người đội bảo an của chính mình. "Tô Mặc tiên sinh..." Người dẫn đầu là một người đàn ông trung niên mặt vuông, ông ta đi đến bên cạnh Tô Mặc, khuôn mặt chữ điền vốn nghiêm nghị cố nặn ra một nụ cười, "Chào ngài!" Niếp Niếp vừa mới học nói nhìn thấy quân nhân, liền vứt ngay Tiểu Thốn Đinh (chó cưng) xuống, ngọt ngào gọi: "Cháu chào chú Giải phóng quân..." Tuy mới ba bốn tuổi, nhưng cô bé cũng là một tiểu cơ linh, đầu óc có khi còn thông minh hơn cả Tiểu Thốn Đinh.

Tô Mặc nhìn huy chương trên vai người quân nhân, đây là ký hiệu hắn chưa từng thấy.

Tô Mặc giật mình: "Các anh là?" Những người lính này muốn bắt mình?

Không thể nào chứ?

Thời gian trước, mình vừa quyên góp mười hai con giáp.

Tô Mặc ngẫm nghĩ, cảm giác có chút không khả thi, dù sao mình cũng đâu có làm chuyện gì phạm pháp!

Viên sĩ quan giải thích: "Tô tiên sinh, đừng lo lắng, chúng tôi không có ác ý, phiên hiệu quân đội của chúng tôi là '8341'..." 8341?

Tô Mặc đột nhiên kinh hãi, lai lịch của đơn vị này quả thực không tầm thường.

Chương 149

Có thể gia nhập đơn vị này, cấp trên đã sớm tra xét tổ tông mười tám đời rồi. "Không sai..." Viên sĩ quan mỉm cười, lập tức đọc hiểu biểu cảm của Tô Mặc, "Tô tiên sinh đoán không sai, chúng tôi chỉ nghe lệnh của Thủ trưởng...

Thủ trưởng qua sự giới thiệu của một người bạn, muốn gặp Tô tiên sinh tại Trung Nam Hải..." Bạn giới thiệu?

Tô Mặc nghe càng hồ đồ, bạn bè của hắn đa số là dân kinh doanh, hắn tiếp xúc được với nhân vật trên tầng mây đẳng cấp này từ bao giờ! "Mời đi theo tôi..." Viên sĩ quan xoay người, binh sĩ bên ngoài mở cửa xe.

Anh Tử đi xuống lầu, vẻ mặt lo lắng nhìn Tô Mặc.

Tô Mặc thấy vậy, an ủi: "Anh đi một lát rồi về!" Nói xong, Tô Mặc trực tiếp ngồi lên ô tô.

Ô tô chạy thẳng một mạch, không ai dám chặn!

Đèn xanh suốt dọc đường, chạy thẳng vào Trung Nam Hải.

Viên sĩ quan dẫn Tô Mặc vào trong phòng tiệc: "Tô Mặc tiên sinh, ngài chờ một lát, lát nữa sẽ có người tìm ngài!" Nói xong, không đợi Tô Mặc trả lời, viên sĩ quan liền xoay người rời đi.

Tô Mặc tuy thắc mắc, nhưng dù sao cũng là người từng trải qua sóng to gió lớn, rất nhanh liền ổn định tâm trạng, nhìn quanh bốn phía, lẩm bẩm: "Nơi này sở hữu một long mạch còn sống!

Không khí chưng đằng, theo thuyết âm dương phong thủy, nơi này ẩn chứa chân long, có tướng thiên tử!

Ha..." Nói rồi, Tô Mặc lắc đầu bật cười, cũng không nhìn xem

dưới chân mình là nơi nào.

Chân long... hiếm lạ sao? "Vút!" Lúc này, một bóng đen lao thẳng về phía Tô Mặc, người đó dậm chân một cái, mang theo tiếng gió rít gào, tát thẳng vào mặt Tô Mặc.

Công phu tốt!

Đồng tử Tô Mặc co rút, hai tay mạnh mẽ vươn ra, thủ chưởng cùng lúc vỗ vào vật đang đột kích. "Bầm!" Một tiếng trầm đục vang lên, thân thể Tô Mặc như bị sét đánh, bay ngược về sau.

Nhào lộn vài vòng trên không trung, Tô Mặc ổn định thân hình, ngẩng đầu nhìn về phía người kia.

Chỉ thấy cách đó không xa có một ông lão mặc bộ đồ Tôn Trung Sơn, thân hình gần một mét tám, đầu đầy tóc bạc.

Khoảnh khắc Tô Mặc ngẩng đầu, liền chạm phải một đôi mắt thâm thúy. "Không hổ là Phát Khâu Trung Lang Tướng!" Người tới ôn hòa chào hỏi, khuôn mặt lược hiển tang thương lộ ra nụ cười, nhưng ánh mắt ông ta lại phảng phất phản chiếu máu và lửa, khiến Tô Mặc vô cớ cảm thấy ớn lạnh trong lòng. "Đánh lén?" Tô Mặc hoạt động gân cốt một chút, "Xin lỗi, lão nhân gia, hành vi của ông khiến tôi rất khó tôn trọng ông!" Tô Mặc biến mất tại chỗ, ông lão mỉm cười, đã có tiên thối quét tới phần trên của Tô Mặc.

Tô Mặc lập tức dùng chân trái làm trụ, ngồi xổm xuống né tránh.

Ông lão thuận thế lui lại, không cho Tô Mặc cơ hội công kích.

Tô Mặc nhanh chóng đứng dậy, xoay người 180 độ về phía sau bên phải, mượn lực xoay người dùng khuỷu tay phải phản kích vào đầu ông lão. "Thịch thịch thịch!" Ông lão biến sắc, liên tục lùi lại năm sáu bước. "Ha ha, Khải Sơn, ông còn tưởng mình còn trẻ sao..." Lúc này, bên ngoài cửa lại có năm sáu người bước vào.

Những người này hạc phát đồng nhan, đa số đều sáu bảy mươi tuổi, nhưng khí thế trầm ổn, vừa nhìn đã biết là dân luyện võ.

Khải Sơn?

Tô Mặc khựng lại, đồng thời dừng công kích, nhìn về phía ông lão vừa giao thủ với mình.

Khải Sơn?

Trương Khải Sơn?

Trương Đại Phật Gia?

Tô Mặc kinh nghi bất định nhìn ông lão mặc đồ Tôn Trung Sơn đối diện.

Ông lão được mọi người gọi là "Khải Sơn" sắc mặt đau khổ: "Quyền sợ thiếu tráng, các ông đừng có cười, tiểu tử này thân thủ lợi hại lắm đấy, đừng nói là tôi, đám già khú các ông cũng không phải đối thủ của cậu ta!" "Ồ?" Mấy người kinh ngạc không thôi, họ đều biết tính khí của Trương Khải Sơn, dù sao thời trẻ cũng là nhân vật kiêu hùng, hiếm có ai lọt được vào mắt xanh của ông ta, nay lại tán thưởng người trẻ tuổi này không dứt, xem ra kẻ này cũng có vài phần bản lĩnh. "Người trẻ tuổi, để ta thử cậu xem sao..." Một ông lão gầy gò tung một cú 'phi hạc triển sí' nhẹ nhàng đến bên cạnh Tô Mặc, ông ta áp sát thân thể Tô Mặc, tốc độ cực nhanh.

Thái Cực?

Tô Mặc kinh ngạc, phải biết rằng Thái Cực giảng về kỹ thuật 'tứ lạng bạt thiên cân'.

Mà ông lão gầy gò trước mắt này vừa nhìn đã biết tinh thông đạo này lâu năm, dính chặt lấy Tô Mặc, xung quanh thậm chí đã sinh ra tàn ảnh. "Ha..." Tô Mặc cười, "Nếu không phải tôi cũng biết vài chiêu Thái Cực, có khi trúng chiêu của ông thật!" Dứt lời, ánh mắt Tô Mặc

chợt lạnh, tay trái mạnh mẽ thò ra, chộp lấy cổ tay người nọ. "A!" Người nọ phát ra tiếng thảm kêu, tay còn lại nhanh chóng rút về, chân phải mạnh mẽ quét ngang tới.

Tô Mặc một tay nắm cổ tay người nọ, quật mạnh người nọ xuống đất. "Khá lắm, ta cũng tới thử xem!" Lại một ông lão lao tới, mắt Tô Mặc híp lại, tay phải mạnh mẽ thò ra, nhân lúc người nọ chưa chạm đất, trực tiếp tóm lấy cổ chân, nhẹ nhàng nhấc lên, sau đó vung một cái, ném văng ra ngoài, đập mạnh xuống đất. "Bộp" một tiếng trầm đục!

Người nọ ngã thất điên bát đảo, đầu đập vào tường, đau đớn vô cùng, nhưng lại không dám kêu la, vì quá mất mặt.

Trương Khải Sơn quyết đoán: "Mấy vị lão ca ca, chúng ta vẫn là cùng lên đi!" Trương Khải Sơn tung người tiến lên, mấy người còn lại cũng không dám có chút ý coi thường Tô Mặc nữa, lần lượt tung ra bản lĩnh gia truyền, toàn bộ gia nhập vào vòng vây công kích Tô Mặc!

Thái Cực Quyền!

Thiết Phật Thối!

Chương 150

Bát Quái Chưởng!

La Cẩu Thân!

Những người này là ai vậy, công phu mạnh quá!

Tô Mặc càng đánh càng kinh hãi, dù sao dưới chân là Trung Nam Hải, hắn không dám gây ra án mạng, do đó cũng không dám liều mạng.

Tính cả "Khải Sơn", sáu vị cao thủ hợp lực vây công, Tô Mặc rất nhanh liền rơi vào thế hạ phong. "Ha ha ha..." Một trận cười sảng khoái vang lên, mấy vị cao thủ lập tức ngoan ngoãn tách ra đứng sang một bên. "Mấy lão già các ông đừng có ỷ già lên mặt nữa, đến người ngoại đạo như tôi cũng nhìn ra tiểu đồng chí này đang nhường các ông..." Bên ngoài, một ông lão mặc quân phục màu xanh đứng đó, cười tủm tỉm nhìn mọi người. "Thủ trưởng..." "Thủ trưởng..." Mấy ông lão vừa rồi còn ngông cuồng giờ khắc này lại yên tĩnh lạ thường.

Tô Mặc cúi người chào, biểu thị lòng kính trọng với vị Tổng kiến trúc sư vĩ đại này: "Thủ trưởng..." "Tô Mặc phải không..." Thủ trưởng nói với giọng Tứ Xuyên nồng đậm, khiến Tô Mặc cảm thấy bội phần thân thiết, "Trương Khải Sơn nhiều lần nhắc tới cậu, tiểu đồng chí, cảm ơn cậu đã có cống hiến bất hủ đối với việc hồi hương văn vật quốc gia..." Người vừa rồi quả nhiên là Trương Đại Phật Gia!

Tô Mặc trong lòng lập tức hiểu ra, nhưng nghe Thủ trưởng khen ngợi, hắn lại không dám nhận bừa, vội vàng nói: "Ngài khách khí rồi, đây đều là việc tôi nên làm..." "Ha ha..." Thủ trưởng xòe tay, nếp nhăn trên trán hơi giãn ra, "Tiểu đồng chí, đừng có áp lực tâm lý...

Gần đây những việc cậu làm, tôi đều nhìn ở trong mắt, làm rất tốt.

Nhà đấu giá Tô thị của cậu làm ăn đến tận Hồng Kông, New York các thành phố lớn nước ngoài, rất giỏi..." Thủ trưởng giơ ngón tay cái với Tô Mặc. "....." Tô Mặc cười cười, nhất thời không biết nên nói gì. "Thưa Thủ trưởng..." Một thư ký văn phòng đi tới, nói nhỏ, "Phu nhân Thatcher muốn nói chuyện điện thoại với ngài..." Thủ trưởng sờ sờ gáy, có chút tiếc nuối: "Khải Sơn, ông thay tôi chiêu đãi tiểu đồng chí một chút...

Lưu thư ký, để lại số điện thoại của cậu cho tiểu đồng chí, sau này nhà đấu giá Tô thị nếu gặp phiền phức gì, cậu phải tìm người xử lý ngay lập tức..." "Rõ!" Nói xong, Thủ trưởng cười cười, vẻ mặt từ tường, chậm rãi bước ra khỏi phòng tiệc.

Thủ trưởng đi rồi, đám người Tô Mặc như trút được gánh nặng.

Trương Khải Sơn giới thiệu với Tô Mặc: "Vị này là đồ tôn của tông sư Thái Cực Dương Oánh Thiền!" "Vị này là con trai út của Hoắc đại hiệp ở Tân Môn!" "Vị này là đệ tử quan môn của Cung Bảo Thiên thời cuối nhà Thanh!" "Trừ tôi ra, những người này năm xưa đều là vệ sĩ của Thủ trưởng!" Khá lắm!

Tô Mặc kinh hãi không thôi, không ngờ lai lịch của những người này người sau lớn hơn người trước, tổ tiên đều là đại sư quốc thuật, thảo nào công phu lại lợi hại như vậy.

Tô Mặc ôm quyền, tạ lỗi: "Mấy vị đại sư, vừa rồi thất lễ đắc tội!" Mấy ông lão lắc đầu, cười nói: "Người trẻ tuổi, công phu giỏi lắm!" "Đúng vậy, luận võ, cậu không phải đối thủ của mấy người bọn tôi, nhưng nếu luận sinh tử, e rằng cậu có thể dễ dàng giết chết chúng tôi!" Trương Khải Sơn cười ngắt lời mọi người: "Được rồi được rồi, lời khách sáo để hôm khác nói đi, Thủ trưởng bảo tôi nói với Tô Mặc vài chuyện..." Mấy vị đại sư quốc thuật gật đầu, cũng không nói nhiều, rất sảng khoái xoay người rời đi.

Trong phòng tiệc rộng lớn chỉ còn lại hai người Tô, Trương. "Người trẻ tuổi..." Trương Khải Sơn khí độ uy nghiêm, tựa như kiêu hùng, "Cậu có biết tôi không?" Tô Mặc nói: "Trương Đại Phật Gia, người đứng đầu Cửu Môn, tiểu bối nghe danh ngài như sấm bên tai!" Tô Mặc bất động thanh sắc nịnh bợ Trương Đại Phật Gia một câu.

Ai ngờ, Trương Đại Phật Gia căn bản không ăn chiêu này, vẻ mặt ung dung bình tĩnh, tiếp tục nói: "Lần trước vây quét cứ điểm Uông gia, ngoài đồ cổ ra, cậu còn thu hoạch được gì khác không?" Thu hoạch khác?

Tuy nghe ra ẩn ý của Trương Đại Phật Gia, Tô Mặc lại giả vờ hồ đồ: "Không có, ngoài đồ cổ ra, cái gì cũng không có..." "Vậy sao..." Trương Đại Phật Gia cũng không nói thêm gì, nhìn chằm chằm Tô Mặc, ánh mắt bỗng trở nên sắc bén, "Tô Mặc, cậu có biết hôm nay Thủ trưởng gọi cậu đến có việc gì không?" Lần này thì đúng là làm khó Tô Mặc rồi, mấy năm nay Tô Mặc luôn xử lý chuyện kinh doanh, luôn ít tiếp xúc với Cửu Môn, Uông gia.

Hôm nay đột nhiên bị mời đến Trung Nam Hải, hắn vắt óc suy nghĩ vẫn không hiểu Thủ trưởng muốn làm gì?

Trương Đại Phật Gia trầm giọng nói: "Thủ trưởng đã phái người thương thảo với phía Anh quốc, Hồng Kông sắp được trao trả, trong đảo có rất nhiều đồ cổ thuộc về An Lạc đang bị bọn tây dương dùng thuật tráo đổi để bí mật chuyển đi...

Nghe nói nhà đấu giá Tô thị các cậu rất có thế lực ở Hồng Kông, cho nên Thủ trưởng muốn thông qua các cậu để bảo vệ sự an toàn cho lô quốc bảo này!" Hả?

Tô Mặc ngớ người, hắn không ngờ nhà đấu giá Tô thị của mình còn có thể nhận loại nhiệm vụ này. "....." Tô Mặc do dự nửa ngày, "Việc này để Cửu Môn làm chẳng phải tốt hơn sao?

Bảo vệ đồ cổ, giám định thật giả, Cửu Môn chắc cũng làm được..." Có thể cống hiến cho đất nước, Tô Mặc nghĩa bất dung từ, nhưng đối với Trương Đại Phật Gia, nội tâm Tô Mặc luôn giữ một tia cảnh giác.

Mấy chục năm trước, khi Trương Đại Phật Gia ở Trường Sa, mọi người tôn ông ta làm thủ lĩnh Cửu Môn, Trương Đại Phật Gia cũng xác thực không phụ kỳ vọng, dẫn dắt Cửu Môn đánh giặc Nhật, bảo vệ thành Trường Sa.

Nhưng những năm gần đây, Trương Đại Phật Gia nhiều lần thanh trừng người Cửu Môn, trù hoạch cuộc trộm mộ quan phương lớn nhất lịch sử, khiến Cửu Môn đang huy hoàng đỉnh thịnh bị tử thương vô số, nhân tài đứt đoạn.

Ngô Lão Cẩu bỏ đi Hàng Châu, Tề Thiết Chủy tinh thông bói toán giả chết bỏ trốn.

Đều nói Giải Cửu Gia là cái ví tiền của Trương Đại Phật Gia, nhưng từ sau những năm 70, Giải Cửu Gia và Trương Đại Phật Gia bằng mặt không bằng lòng, đây là chuyện ai trong giới cũng biết.

Trương Đại Phật Gia nói: "Việc này Cửu Môn không thể ra mặt..." Tô Mặc khó hiểu: "Tại sao?" "....." Trương Đại Phật Gia trầm mặc một lát, giải thích, "Vì kẻ tráo đổi quốc bảo ở Hồng Kông lần này là một gã tên 'Cox' (Cừu Đức Khảo), Cửu Môn có ân oán xưa với hắn...

Nếu người Cửu Môn nhúng tay vào việc này, Cừu Đức Khảo nhất định sẽ cảnh giác, đến lúc đó, ta ở ngoài sáng, địch ở trong tối, tình hình sẽ càng tồi tệ hơn..." Cừu Đức Khảo?

Người tốt không sống lâu, tai họa ngàn năm, lão già khốn kiếp này đã một đống tuổi rồi mà vẫn còn hưng phong tác lãng.

Tô Mặc suy tư một hồi, nói: "Được, nhiệm vụ này, nhà đấu giá Tô

thị tôi nhận!" Thấy Tô Mặc đồng ý, Trương Đại Phật Gia gật đầu, đôi mắt hổ nhìn chằm chằm Tô Mặc, trong mắt lóe lên một tia hứng thú: "Người trẻ tuổi, ta dẫn dắt cậu vào Cửu Môn được không?" "....." Tô Mặc không cần suy nghĩ, lắc đầu ngay, "Đại Phật Gia, thôi bỏ đi, con người tôi lười biếng quen rồi, Cửu Môn nhiều quy tắc như vậy không hợp với tôi..." Gia nhập Cửu Môn?

Đùa gì vậy, tài phú Tô Mặc nắm giữ hiện giờ vượt xa bất kỳ gia tộc nào trong Cửu Môn, quái vật khổng lồ từng trong mắt mọi người, giờ khắc này trong mắt Tô Mặc cũng chỉ đến thế mà thôi.

Trương Đại Phật Gia mấp máy môi mỏng, đang định nói gì đó, Tô Mặc thô bạo ngắt lời: "Đại Phật Gia, đã không còn việc gì, vậy tôi xin cáo lui trước!" Nói xong, Tô Mặc trực tiếp rời khỏi phòng tiệc.

Trương Đại Phật Gia nắm chặt nắm đấm, sắc mặt có chút giận dữ. "Phật Gia..." Bên ngoài, mấy ông lão vừa giao thủ với Tô Mặc lại bước vào, cười tủm tỉm hỏi, "Người trẻ tuổi này thế nào?

So với đám đồ tử đồ tôn Cửu Môn của ông thì sao?" "Haizz..." Trương Đại Phật Gia thở dài một hơi, "Công phu tốt, có thủ đoạn, giàu tâm cơ, kẻ này có tướng kiêu hùng!" Mọi người kinh hãi, vạn lần không ngờ Trương Đại Phật Gia lại đánh giá người trẻ tuổi này cao như vậy.

Trương Đại Phật Gia lại nói: "Sau khi tôi chết, Cửu Môn sẽ không còn ai có thể chế ngự được cậu ta..." Ngô gia, Giải gia, Hoắc gia, Trần gia!

Bóng dáng thế hệ thứ hai của Cửu Môn chậm rãi lướt qua trong đầu Trương Đại Phật Gia, nhưng ông đều lắc đầu, đám đồ tử đồ tôn của mình so với Tô Mặc còn kém xa lắm.

Ngô Tam Tỉnh nhà họ Ngô cũng là một nhân vật, nhưng so với Tô Mặc vẫn kém một chút. "Con cháu tự có phúc con cháu, kệ bọn nó

đi..." Trương Đại Phật Gia thở dài thườn thượt, xoay người rời đi, để lại cho mọi người một bóng lưng tiêu điều. ...

Tô Mặc ra khỏi phòng tiệc, viên sĩ quan mặt chữ điền rất nhanh liền tìm thấy hắn, sau đó đưa hắn ra khỏi Trung Nam Hải.

Ra khỏi Trung Nam Hải, Tô Mặc ngỡ như cách một thế hệ, không ngờ mình cũng có ngày được Thủ trưởng tiếp kiến.

Vụ này ngầu thật, sau này có thể chém gió cả đời!

Chương 151

Tô Mặc cười cười, không về Phan Gia Viên mà gọi một chiếc xe đi thẳng đến trụ sở chính của nhà đấu giá Tô thị.

Tòa nhà Tô thị xe cộ như nước, trải qua những năm này Tô Mặc không tiếc tiền đầu tư, xung quanh khách sạn, KTV, quán bar phủ sóng bán kính vài chục dặm, trở thành một trong những con phố thương mại sầm uất nhất Yến Kinh.

Bước vào tòa nhà, cho người gọi Lão Hồ, Trương Doanh Xuyên đến. "Mấy ngày tới..." Tô Mặc kể lại sự tình ở Hồng Kông, "Các anh vất vả một chuyến, đi Hồng Kông...

Hàn Thục Na quen thuộc nơi đó, để cô ấy đi cùng...

Còn có A Hương, âm dương nhãn của cô ấy có lẽ giúp được việc...

Đúng rồi, còn có Tứ Hung Tướng, bọn họ phụ trách bảo vệ an toàn cho các anh!" Hàn Thục Na tương đương với hướng dẫn viên, A Hương có năng lực nhìn thấu hư vọng, mà Trương Doanh Xuyên cùng Lão Hồ là Mô Kim Hiệu Úy, Tứ Hung Tướng sở hữu tinh huyết tứ hung thú, thân thủ của họ chỉ đứng sau Tô Mặc.

Đội ngũ này đã bao gồm chín thành tinh anh trong tay Tô Mặc.

Tô Mặc trầm giọng nói: "Việc quan hệ đến quốc bảo, không thể qua loa, cho dù là một hạt cát cũng phải giữ lại ở Hồng Kông!" "Rõ!" Trương Doanh Xuyên, Lão Hồ hiếm khi thấy ngữ khí Tô Mặc nghiêm túc như vậy, không dám lơ là, liên tục gật đầu. "Đi đi..." Tô Mặc phất tay, "Đặt vé máy bay sớm đi, chúng ta ở Hồng Kông cũng có nghiệp vụ, họ có thể hỗ trợ các anh tùy cơ hành sự...

Ngoài ra, tôi cũng đã thông điện thoại với ông Lý Giáp Trình (Lý Gia Thành), Lý gia là danh gia vọng tộc ở Hồng Kông, là địa đầu xà, có ông ấy chống lưng, các anh sẽ thuận tiện hơn nhiều..." Thời gian thấm thoắt, qua tám năm phát triển, nhân tài trong tay Tô Mặc đều đã trưởng thành, phần lớn thời gian hắn đều ngồi trấn thủ ở Yến Kinh, điều phối các thế lực.

Một Cửu Đức Khảo mà thôi, Tô Mặc chưa để hắn vào mắt.

Thật ra không cần Tô Mặc ra tay, Lão Hồ thành thục trầm ổn, có y ở đó, chuyến đi Hồng Kông Tô Mặc rất yên tâm. ...

Điều phối, sắp xếp xong xuôi, Tô Mặc liền trở về Phan Gia Viên.

Vừa vào nhà, đập vào mắt lại là một người quen khác của Cửu Môn. "Ồ!" Tô Mặc cố làm ra vẻ ngạc nhiên, "Phó quan, ngọn gió nào thổi ngài đến chỗ tôi thế này?" Người này chính là Trương Nhật Sơn, bên cạnh còn có một đứa trẻ tú khí, khoảng mười hai mười ba tuổi, tướng mạo vô cùng thanh tú.

Thảo nào Ngô Tà hồi nhỏ tưởng Giải Tiểu Hoa là con gái, tú khí như vậy cũng chẳng trách.

Tô Mặc không kìm được xoa đầu đứa bé, cười nói: "Tiểu Hoa đã lớn thế này rồi..." "Đây là Giải Tiểu Hoa năm xưa gửi nuôi ở Phan Gia Viên?" Không biết từ lúc nào, Bàn Tử cũng từ ngoài đi vào tiệm, ngồi xổm xuống nhìn chằm chằm Giải Tiểu Hoa, ngó nghiêng hồi lâu, "Sao lại lớn lên thành cô nương thế này..." "Không không không..." Bàn Tử lắc đầu quầy quậy, "Bàn gia ta không tin đây là Giải Tiểu Hoa..." Bàn Tử tò mò quá đỗi, đưa tay sờ vào giữa hai chân Giải Tiểu Hoa, cảm thấy có "đồ" rồi mới rụt tay về, nói: "Hầy!

Thần kỳ thật, trông tú khí thế này mà lại là con trai thật!" Giải Tiểu Hoa bị tập kích bất ngờ như vậy, ngớ người, mặt đỏ bừng, phẫn nộ nhìn Bàn Tử.

Quá đáng, quá đáng lắm rồi, sao có thể vũ nhục người ta như vậy!!!

Động tay động chân, ông có thể có chút dáng vẻ của người lớn được không!

Trương Nhật Sơn như nhìn thấy thứ gì kỳ quặc, mặt đầy hắc tuyến.

Thấy vậy, Tô Mặc vội vàng tiến lên kéo Bàn Tử ra, cười ha hả giải vây: "Phó quan, hôm nay đến tiệm nhỏ của tôi, không biết có việc gì?" Tô Mặc cười tươi rói nhưng trong lòng thì chửi thầm, có thôi đi không hả, mình vừa xử lý xong việc Trương Đại Phật Gia giao, phó quan của lão lại tìm tới!

Mẹ kiếp, hôm nay hoàng lịch phạm xung, căn bản không nên ra đường!

Trương Nhật Sơn nói: "Tôi muốn Tiểu Hoa bái cậu làm sư phụ!" Giải Tiểu Hoa ngẩng đầu nhìn Tô Mặc, hai mắt lấp lánh, tràn đầy kỳ vọng.

Không nói cái khác, thân thủ của Tô Mặc tuyệt đối không chê vào đâu được, vụ án bom nổ ở khách sạn Tân Nguyệt năm xưa, công phu của Tô Mặc đã để lại ấn tượng rất sâu sắc cho Giải Tiểu Hoa. 【Đinh!】 Tiếng hệ thống vang lên, 【Giải gia Vũ Thần muốn bái sư, chúc mừng ký chủ kích hoạt điều kiện lựa chọn!】 【Lựa chọn 1: Khéo léo từ chối Giải Tiểu Hoa, thưởng Trí lực vĩnh viễn +1!】 【Lựa chọn 2: Thu nhận Giải Tiểu Hoa, thưởng Hắc Kim Cổ Đao (bảo đao cùng loại với Trương Khởi Linh)】 【Lựa chọn 3: Để người khác thu nhận Giải Tiểu Hoa, thưởng Trí tuệ vĩnh viễn +1...】 Lựa chọn thứ nhất và thứ ba chỉ cộng 1 điểm thuộc tính, thật khó tin.

Tô Mặc tặc lưỡi, nhìn Trương Nhật Sơn: "Sao đột nhiên lại có ý nghĩ này?" Trương Nhật Sơn nhìn Giải Tiểu Hoa, than: "Giải Cửu Gia

đi rồi, vẫn luôn giữ bí mật không phát tang, cho nên rất ít người biết..." Xem ra Trương Nhật Sơn muốn tìm chỗ dựa cho Giải Tiểu Hoa!

Tô Mặc hiểu ra, nhìn Giải Tiểu Hoa, lại hỏi: "Cậu bé không phải đệ tử của Nhị gia Cửu Môn sao?

Tại sao còn muốn bái tôi làm sư phụ?" Nhị Nguyệt Hồng của Cửu Môn, xếp thứ hai trong Thượng Tam Môn, địa vị chỉ sau Trương Đại Phật Gia, có ông ấy ở đó, đám tiểu nhân chắc không dám ngang nhiên tranh đoạt gia sản của Giải Tiểu Hoa.

Trương Nhật Sơn u ám nói: "Sức khỏe của Nhị gia cũng không tốt lắm, hơn nữa, Nhị gia chỉ là thầy dạy kịch cho Tiểu Hoa mà thôi..." "....." Tô Mặc trầm mặc, phần thưởng lựa chọn của hệ thống lần này, nói thật hắn không động lòng chút nào, cho nên hắn cũng không muốn nhúng tay vào việc này lắm.

Nhưng khi Tô Mặc nhìn thấy ánh mắt tràn đầy hy vọng của Giải Tiểu Hoa, nội tâm có chút lung lay.

Thôi được!

Năm xưa Giải Cửu Gia nhiều lần giúp đỡ ta, lần này nể mặt lão nhân gia ông ấy!

Tô Mặc xoa đầu Giải Tiểu Hoa: "Được rồi.

Ta nhận con!" 【Đinh!】 Tiếng hệ thống vang lên, 【Chúc mừng ký chủ hoàn thành lựa chọn, thưởng Hắc Kim Cổ Đao (chiến đao cùng loại với Trương Khởi Linh)!】 Hắc Kim Cổ Đao!

Do thiên thạch chế tạo, chém sắt như chém bùn!

Tuy nhiên, thanh Xích Tiêu kiếm của hắn dùng đã nhiều năm, thuận tay rồi, Tô Mặc cũng không muốn đổi kiếm sang dùng đao.

Nhìn Giải Tiểu Hoa đang vui mừng khôn xiết, Tô Mặc dứt khoát làm thuận nước giong thuyền: "Ta cũng chẳng có gì tốt tặng con... thanh vũ khí này coi như quà gặp mặt ta tặng con!" Nói xong, Tô Mặc lấy Hắc Kim Cổ Đao từ không gian hệ thống ra đưa cho Giải Tiểu Hoa.

Nhìn chung, Giải Tiểu Hoa vẫn rất khá.

Trong nguyên tác, Giải Tiểu Hoa có biệt danh "Giải Vũ Hoa", gánh vác món nợ mấy trăm triệu cho Ngô Tà.

Không chỉ vậy, nhân duyên của Giải Tiểu Hoa trong Cửu Môn cũng cực tốt! "....." Giải Tiểu Hoa nhìn thanh Hắc Kim Cổ Đao sát khí đằng đằng, trông rất bất phàm kia, lập tức thích ngay, hoan hỉ nhận lấy, liên tục cảm ơn: "Cảm ơn sư phụ!" Trương Nhật Sơn cũng kinh ngạc nhìn cảnh này, thầm nghĩ, Tô Mặc giờ đã thành nhân vật lớn thực sự, bảo bối cỡ này mà nói tặng là tặng luôn.

Tô Mặc lại thu đồ đệ, Bàn Tử cũng rất ngạc nhiên, lải nhải: "Tô tiểu ca có cả con gái lẫn đồ đệ rồi, xem ra Bàn gia ta không phục già không được rồi..." Nghe Bàn Tử lải nhải, Tô Mặc cạn lời.

Hắn không cho Bàn Tử đi Hồng Kông cùng Lão Hồ chính là sợ Bàn Tử gây chuyện, việc liên quan đến quốc bảo, xảy ra sai sót bọn họ gánh không nổi.

Tô Mặc cười cười: "Được rồi, về đi, sau này mỗi ngày dậy sớm một chút, đến Phan Gia Viên tìm ta luyện công!" "Dạ vâng!" Giải Tiểu Hoa liên tục gật đầu, "Con nhất định sẽ luyện được thân thủ như sư phụ!" Tô Mặc bật cười: "Được, sau này xem thành tựu của con..." Giải Tiểu Hoa kéo lê thanh Hắc Kim Cổ Đao, thực sự là quá nặng, chưa đi được hai bước đã thở hồng hộc dừng lại.

Trương Nhật Sơn cười nói: "Để xuống đất trước đi, không ai cướp bảo bối của con đâu!" Giải Tiểu Hoa có chút ngại ngùng, gãi

đầu, đặt Hắc Kim Cổ Đao xuống, chạy ra sân sau tìm Tiểu Thốn Đinh và Niếp Niếp chơi đùa.

Sau khi Giải Tiểu Hoa rời đi, trong phòng chỉ còn lại ba người Trương Nhật Sơn, Tô Mặc và Bàn Tử.

Chương 152

Trương Nhật Sơn nói: "Cậu đã gặp Phật Gia?" "Ừ!" Tô Mặc nhún vai, "Gặp rồi..." Trương Nhật Sơn than: "Phật Gia những năm nay sống không dễ dàng, năm xưa rất nhiều người chí đồng đạo hợp đều không hiểu cho Phật Gia..." Tô Mặc lắc đầu, ngắt lời tràng giang đại hải của Trương Nhật Sơn: "Phó quan, mấy năm trước tôi từng nghe Doãn gia chủ nói ngài đã đi Ba Nãi, không biết chuyến đi này có thu hoạch gì không?" Trương Đại Phật Gia đúng hay sai, Tô Mặc không quan tâm, so với việc đó, hắn quan tâm chuyện ở trại an dưỡng Ba Nãi hơn.

Trương Nhật Sơn khựng lại, cười như không cười nhìn Tô Mặc: "Cậu thực sự muốn nghe chuyện Ba Nãi?" "....." Tô Mặc liên tục lắc đầu, "Thôi khỏi, tôi chỉ thuận miệng hỏi thôi..." "Phó quan, trời cũng không còn sớm, tôi không giữ ngài ở lại ăn cơm nữa...

Giải Tiểu Hoa cứ để ở chỗ tôi, ngài yên tâm, không ai dám bắt nạt thằng bé..." Khá lắm, tiểu tử này đang hạ lệnh tiễn khách!

Trương Nhật Sơn nhướng mày, cười khổ: "Chuyện Ba Nãi tôi không thể nói cho cậu biết..." Đừng đừng đừng.

Giờ ngài muốn nói tôi còn chả muốn nghe ấy chứ!

Tô Mặc thầm nói trong lòng. "Có một việc cậu có thể giúp..." Trương Nhật Sơn đưa cho Tô Mặc một tấm ảnh, "Cậu giờ cũng là nhân vật lớn rồi, thủ đoạn thông thiên, nếu sau này gặp người này, nhớ báo cho tôi một tiếng...

Chuyến đi Ba Nãi mấy năm trước, ngoài nhiệm vụ đặc thù kia, chức trách khác của tôi là tìm người trong ảnh này, chỉ là tôi ở Ba Nãi hơn hai năm mà chưa từng thấy tung tích người này..." Tô Mặc cúi

đầu nhìn tấm ảnh, đó là một người trẻ tuổi, mặc đồ đen, mặt vô cảm, lúc nào cũng mang bộ mặt như người chết.

Đây là...

Trương Khởi Linh!

Đồng tử Tô Mặc giãn ra.

Trương Khởi Linh... sao lại là hắn!

Đồng tử Tô Mặc hơi co lại, tâm thần chấn động.

Trương Nhật Sơn nhìn biểu cảm của Tô Mặc, nhướng mày: "Cậu quen cậu ta?" "Không không không..." Tô Mặc liên tục lắc đầu, thản nhiên nói, "Trước đây tôi có nghe danh cậu ta, nhưng chưa từng gặp mặt..." "Là vậy sao!" Trương Nhật Sơn có chút tiếc nuối, "Nếu có tin tức của cậu ta, xin hãy báo cho tôi ngay lập tức!" "Ừ!" Tô Mặc khẽ gật đầu, "Được, không vấn đề gì..." Hàn huyên thêm một lúc, Trương Nhật Sơn để Giải Tiểu Hoa ở lại rồi rời khỏi Phan Gia Viên. "Trương Khởi Linh..." Tô Mặc nhìn theo bóng lưng Trương Nhật Sơn, ánh mắt thâm thúy, lẩm bẩm tự nói, "Trương Khởi Linh, rốt cuộc cậu đang ở đâu?" ...

Liên quan đến vụ người ngoại quốc tráo đổi quốc bảo Hồng Kông, Lão Hồ và Trương Doanh Xuyên cùng đám mũi to tóc đỏ kia đã gây ra sóng gió không nhỏ ở Hồng Kông.

Cừu Đức Khảo thấy sự việc càng lúc càng căng thẳng, lão già khốn kiếp vốn quý mạng thấy gió chiều nào không ổn liền sợ hãi bỏ trốn khỏi Hồng Kông, chỉ để lại đám thủ hạ giao phong với nhóm Lão Hồ.

Hai bên đấu pháp nhiều lần, thậm chí âm thầm động vũ khí, may nhờ Tứ Hung Tướng thân thủ bất phàm, nhiều lần bảo vệ tính mạng an toàn cho Lão Hồ và Trương Doanh Xuyên.

Mãi đến nửa năm sau, cùng với việc ván cờ chính trị phía sau Hồng Kông kết thúc, quyền quy thuộc của Hồng Kông được xác định, đám lừa đảo buôn đồ cổ nước ngoài mới tắt đài, xám xịt mang theo tư bản bỏ chạy khỏi Hồng Kông.

Cuộc chiến không khói súng kéo dài nửa năm này kết thúc với thắng lợi thuộc về Lão Hồ.

Sau vụ việc này, Cừu Đức Khảo cũng giống như Uông gia trước kia, hoàn toàn chìm vào im lặng. ...

Đối với con người Trương Đại Phật Gia, Tô Mặc thực sự có chút không nhìn thấu, cho nên trong những ngày tháng tiếp theo, Tô Mặc sống kín tiếng hơn nhiều.

Thời gian thấm thoắt thoi đưa.

Thoáng cái đã đến mười ba năm sau, tức là năm 2003, cùng với sự ra đi của Trương Đại Phật Gia, bố cục của Tô Mặc từ từ nổi lên mặt nước.

Lớp người đầu tiên của đội bảo an Thanh Long năm xưa đã sớm nghỉ hưu, hưởng thụ cuộc sống an nhàn trước tuổi.

Mà những đứa trẻ cô nhi viện được Tô Mặc trọng điểm bồi dưỡng năm xưa đã sớm gia nhập nhà đấu giá Tô thị, đội trục vớt quốc tế, phố đồ cổ, cũng như các nghiệp vụ khắp nơi trên thế giới.

Trong bóng tối, Tô Mặc còn sở hữu rất nhiều đội ngũ trộm mộ đảo đấu.

Ngoài ra, Anh Tử giảng dạy ở Yến Kinh nhiều năm, dựa vào mối quan hệ này, cô cũng giới thiệu cho Tô Mặc rất nhiều nhân tài.

Hiện nay, thực lực mà Tô Mặc sở hữu tuyệt đối không phải bất kỳ gia tộc nào trong Cửu Môn có thể so sánh.

Danh tiếng Tô gia ở Yến Kinh, thậm chí cả giới đồ cổ An Lạc đều là một cái ngưỡng không thể vòng qua.

Dân gian từng lưu truyền, đồ cổ vào An Lạc, không có Tô gia gật đầu, bất kỳ công ty nào cũng không bán được một mảnh ngói vỡ.

Kế tục Trương Đại Phật Gia, Tô Mặc lại trở thành một trùm sò trong giới đồ cổ!

An Lạc bước vào thế kỷ mới, thời đại Lão Cửu Môn hoàn toàn lụi tàn! ...

Mười ba năm qua, bên cạnh Tô Mặc cũng xảy ra những thay đổi long trời lở đất.

Tiểu Niếp Niếp năm nào giờ đang học lớp 12, ngày xưa ngoan ngoãn đáng yêu bao nhiêu thì giờ cổ linh tinh quái bấy nhiêu.

Cô nhóc đang tuổi dậy thì nổi loạn khiến Anh Tử lo nát cả ruột.

Lão Hồ, Bàn Tử mấy người cũng lần lượt thành gia lập thất.

Lão Hồ và Tuyết Lê Dương cuối cùng cũng thành thân thuộc.

Trương Doanh Xuyên thì cưới A Hương.

Bàn Tử đến với Khổng Tước.

Đại Kim Nha và Hàn Thục Na có một cô con gái.

A Đạt qua mai mối, lấy một cô gái gốc Yến Kinh.

Nhìn thấy đông đảo anh em đều có gia thất, Tô Mặc cũng rất vui vẻ, dù sao những người này đi theo hắn vào sinh ra tử, giờ cũng coi như có cuộc sống tốt đẹp.

Tất nhiên, trong đó cũng có một chuyện khiến Anh Tử không vui, đó là từ sau khi mang thai Niếp Niếp, bụng cô không còn động tĩnh gì nữa.

Điều này khiến Anh Tử trăm mối vẫn không có cách giải quyết.

Tô Mặc đoán ra nguyên do, có thể là do huyết mạch Thanh Long.

Gà vịt thành đàn, ngược lại hậu duệ của hổ sư tử cũng duy trì trạng thái tương đối cân bằng, đây là quy luật sinh tồn cơ bản của tự nhiên.

Chương 153

Anh Tử bất lực, chỉ có thể dùng phương pháp ngốc nghếch nhất - thử nhiều lần.

Năm xưa sau khi Anh Tử uống ba viên Duyên Thọ Đan, cơ năng thân thể cô đã ngừng suy giảm.

Năm tháng không để lại bất kỳ dấu vết nào trên người cô, những năm nay, thường xuyên có người tưởng nhầm cô và Niếp Niếp là hai chị em.

Tuổi trên chứng minh thư của Tô Mặc tuy không nhỏ, nhưng trên phương diện nào đó, hắn vẫn sinh long hoạt hổ, thường khiến Anh Tử thầm kêu khổ.

Hôm nay.

Hai người vừa thân mật xong, đang định nói mấy lời thủ thỉ riêng tư.

Thì nghe bên ngoài có người giúp việc gọi: "Tô gia, Anh tiểu thư, Niếp Niếp tiểu thư mất tích rồi!" Cái gì?

Anh Tử đang nằm trong lòng Tô Mặc bật dậy, thất kinh: "Chuyện gì thế?" Tô Mặc nhướng mày, bấm đốt ngón tay tính toán, kinh ngạc nói: "Con bé thế mà lại xuống cổ mộ?" "Ha..." Tô Mặc cười, rất bất ngờ, "Anh không cho nó học bản lĩnh trộm mộ đảo đấu, nó lại tự học thành tài!" "Đừng lo lắng!" Nhìn Anh Tử mặt đầy lo lắng, Tô Mặc an ủi. "Tiểu Thốn Đinh cũng ở đó, con bé sẽ không sao đâu, anh đi đón nó về là được..." Đứng dậy mặc quần áo, Tô Mặc gọi điện thoại điều người.

Chẳng bao lâu sau, Tứ Hung Tướng từng gây sóng gió ở Phủ

Tổng đốc Hồng Kông trước ngày trao trả, khiến vị Tổng đốc cuối cùng của Hồng Kông sợ tè ra quần, đã dùng tốc độ nhanh nhất chạy về bên cạnh Tô Mặc. "Tô gia!" "Tô gia!" Tứ Hung Tướng xuất thân cô nhi năm xưa giờ cũng đã khai tông lập phái, đều sở hữu bàn khẩu (địa bàn làm ăn) của riêng mình, nhưng đối mặt với Tô Mặc, họ vẫn là bộ dạng không dám thở mạnh.

Hơn hai mươi năm trước, Tô Mặc trẻ như vậy, tay bắt tay dạy họ kỹ thuật chiến đấu, kiến thức đồ cổ, bí sự cấm kỵ khi trộm mộ.

Nhưng hơn hai mươi năm sau, bốn người họ đã đến tuổi trung niên, Tô Mặc lại chẳng thay đổi chút nào.

Năm xưa, trên giang hồ đều truyền: Trương Đại Phật Gia không chết, Tô gia không xuất!

Nhưng Tứ Hung Tướng lại biết, đừng nói Tô Mặc, ngay cả bọn họ cũng chưa từng để Trương Đại Phật Gia vào trong lòng.

Nếu không phải Trương Đại Phật Gia có thân phận quan phương che chở, lão chỉ là cái thá gì!

Hỗn Độn, Cùng Kỳ, Đào Ngột và Thao Thiết - đây chính là Tứ Hung Tướng lừng danh dưới trướng hắn.

Tô Mặc nhìn gã tráng hán cầm đầu bên hông còn giắt bao thuốc lá, thuận tay rút ra, sau đó nghiêm mặt mắng: "Nói với cậu bao nhiêu lần rồi, hút ít thuốc thôi!" "....." Nhìn đại ca Hỗn Độn của mình, ba người kia cố nhịn cười.

Tôi cũng một đống tuổi rồi... hút điếu thuốc thì sao?

Hút tí thuốc thì làm sao?

Hỗn Độn trong lòng tuy cạn lời nhưng lại không dám nói gì.

Đối với Tô Mặc tình cảm của họ rất phức tạp, Tô Mặc làm ăn

toàn cầu, sức ảnh hưởng lan tỏa đến nửa cái Đông Nam Á.

Tô Mặc mà nổi giận, cả thế giới ngầm Yến Kinh đều phải run rẩy.

Tứ Hung Tướng cũng rất sợ hãi hắn!

Nhưng trong nỗi sợ hãi đó còn pha lẫn những cảm xúc khác.

Năm xưa bốn người họ tuy là lứa trẻ đầu tiên vào cô nhi viện, nhưng khi đó họ cũng chỉ mới tám chín tuổi, trong thời gian đó Tô Mặc đích thân dạy họ công phu, kỹ thuật chiến đấu, đích thân dẫn họ đi trộm mộ đảo đấu, mãi đến khi mười tám tuổi học thành tài bước vào giang hồ.

Sự chăm sóc bầu bạn bao năm nay, Tô Mặc trở thành sự tồn tại vừa là thầy vừa là bạn vừa là cha đối với họ.

Hỗn Độn cười gượng: "Em nhất định sẽ hút ít đi..." Tô Mặc: "Hút ít đi?" "....." Hỗn Độn lập tức đổi giọng, "Không hút, sau này tuyệt đối không hút!" Tô Mặc gật đầu, lúc này mới không nói gì nữa: "Thao Thiết đi lái xe..." "Rõ rõ rõ!" Thao Thiết từng buôn lậu tượng Phật sang đại lục ở Ấn Độ, luận về sự tàn nhẫn độc ác, Thao Thiết ngang ngửa với Trần Bì A Tứ của Cửu Môn.

Nhưng lúc này nghe Tô Mặc nói, gã vẫn cười tủm tỉm, lon ton chạy đi lái một chiếc Porsche tới, "Tô gia, chúng ta không thông báo cho Hồ gia, Bàn ca bọn họ sao?" Tô Mặc ngồi ở ghế phụ, lắc đầu: "Chút chuyện nhỏ thôi..." "Đi đi đi..." Mấy người lên xe, Tô Mặc bấm đốt ngón tay, dọc đường suy tính vị trí của Niếp Niếp.

Ô tô chạy hơn ba mươi phút, ra khỏi thành phố bốn năm mươi cây số.

Gần ra khỏi địa phận Yến Kinh, Tô Mặc mới bảo dừng lại.

Xuống xe, lấy ra La bàn Hoàng kim, chẳng bao lâu liền tìm thấy một lối vào mộ đạo.

Trên mặt đất còn rải rác mấy cái xẻng Lạc Dương!

Mọi người đều là tiền bối trong nghề trộm mộ, liếc mắt liền nhận ra mộ đạo này mới đào! "Tam muội, khu vực này hình như là phạm vi thế lực bàn khẩu của cô!" Lão tam Đào Ngột, người phụ nữ duy nhất trong tứ hung thú, so với ba vị hung tướng ngũ đại tam thô kia, lão tam Đào Ngột trông bình thường hơn nhiều.

Nhìn sơ qua còn là một mỹ nữ.

Đào Ngột kinh nghi nói: "Hôm nay thủ hạ có báo cáo với em một tiếng, nói chỗ này có mộ Hán..." Tô Mặc ngắt lời: "Niếp Niếp cũng ở bên dưới..." "....." Đào Ngột sững người, cuống lên, "Không phải... em không biết chuyện này ạ, em tưởng chỉ là một ngôi mộ địa chủ đời Hán rất bình thường, tiểu Niếp Niếp lẻn vào lúc nào, em không biết ạ!" "Mấy ông anh, các ông hại tôi rồi..." "Tô ca...

Tô gia, em thật sự không biết chuyện này..." Tiểu Niếp Niếp, con gái duy nhất của Tô gia, có thể nói là chưởng thượng minh châu, hôm nay con bé mà xảy ra chuyện gì, hôm nay cô cũng đừng hòng sống nữa.

Đào Ngột lúc này cuống đến toát mồ hôi hột. "Được rồi được rồi..." Tô Mặc đã sớm tính ra tiểu nha đầu sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, an ủi vài câu, sau đó tung người nhảy xuống mộ đạo, Tứ Hung Tướng theo sát phía sau.

Cơ quan trong mộ đạo đã sớm bị phá giải, cho nên mấy người đi như đi trên đất bằng, đi khoảng năm sáu phút, bỗng nhiên nghe phía trước có tiếng đánh nhau.

Mọi người tưởng người của Đào Ngột gặp phải tống tử, lo lắng cho an toàn của Niếp Niếp, lập tức tăng tốc.

Nhưng khi đến nơi, mọi người mới biết mình đoán sai.

Đâu có tống tử nào!

Rõ ràng là người!

Hai nhóm người đang đánh nhau trong mộ, một nhóm đông người thế mạnh, khoảng bảy tám người, Đào Ngột nhận ra chính là thủ hạ của mình.

Còn nhóm kia lẻ loi đơn chiếc, chỉ có một thanh niên mặc đồ đen.

Nhưng điều khiến tất cả mọi người không ngờ tới là thanh niên áo đen này thân pháp cực nhanh, thủ hạ của Đào Ngột lại không phải đối thủ của cậu ta.

Chương 154

"Tam muội!" Hỗn Độn cố tình châm chọc, "Người của cô chỉ có chút thực lực này thôi à?

Bảy đánh một, còn không phải đối thủ của tên nhóc áo đen này?" Đào Ngột nghe ra giọng điệu âm dương quái khí của đại ca Hỗn Độn, nếu là bình thường, Đào Ngột đã bật lại ngay rồi.

Nhưng hôm nay Tô Mặc ở phía trước, cộng thêm thuộc hạ của mình quả thực vô dụng, khiến cô chỉ đành nuốt cục tức này vào bụng. "Lũ phế vật..." Đào Ngột tung người lao lên, gia nhập vào chiến cuộc.

Những người khác thấy đại tỷ đầu của mình từ trên trời giáng xuống, lập tức mừng rỡ, càng thêm ra sức. "....." Đánh một hồi, đám Hỗn Độn phát giác ra không ổn, không phải đám người này thân thủ kém, mà thực sự là vị tiểu ca áo đen kia quá giỏi đánh nhau!

Cho dù Đào Ngột gia nhập chiến cuộc, nhưng tiểu ca áo đen mặt vô cảm, dường như vĩnh viễn mang bộ mặt người chết, tay không tấc sắt, lại áp đảo Đào Ngột mà đánh!

Chẳng mấy chốc, bước chân Đào Ngột đã có chút rối loạn, rõ ràng là không địch lại!

Tô Mặc nhướng mày, trầm giọng nói: "Hỗn Độn!" "Có ngay!" Hỗn Độn nhe răng cười, như mãnh hổ xuống núi, tiếng gió rít ập tới, "Những kẻ khác cút hết ra, bọn bây ở đây vướng chân..." "Là Hỗn Độn đại gia!" Thủ hạ của Đào Ngột cũng nhận ra Hỗn Độn, vừa kinh hãi đồng thời lại quả quyết rút khỏi chiến đấu.

Người trên giang hồ đều biết, kẻ đứng đầu Tứ Hung Tướng là Hỗn Độn, thủ đoạn tàn nhẫn, giết người không chớp mắt.

Thuộc hạ của Đào Ngột vừa lui sang một bên, liền nghe có người kinh hô: "Cùng Kỳ nhị gia, Thao Thiết tứ gia, sao họ đều ở đây?" "Người trẻ tuổi kia là ai?

Nhị gia và Tứ gia đứng trước mặt người đó sao giống vệ sĩ vậy?" "Biểu đệ tôi làm bảo vệ trước cửa nhà Tô gia ở Yến Kinh, nó còn đứng thẳng hơn cả Tứ gia!" Trong đám đông, một gã đàn ông dáng người hơi gầy nhìn thấy Tô Mặc, vẻ mặt có chút không tự nhiên. "Lão tam liên thủ với đại ca mà lại đánh hòa với tiểu ca áo đen này?" Cùng Kỳ mặt đầy vẻ không thể tin nổi, "Trên đời sao lại có nhân vật cỡ này?" Còn có thật đấy!

Nghe tiếng Cùng Kỳ kinh hô, Thao Thiết theo bản năng nhìn về phía Tô Mặc.

Công phu của bốn người bọn họ đều do Tô Mặc đích thân truyền dạy, nhiều năm trôi qua, Tô Mặc đã không còn cơ hội ra tay.

Nhưng lời đồn đại trên giang hồ về công phu của Tô Mặc thì được truyền đến thần hồ kỳ kỹ.

Năm xưa Tô Mặc giao thủ với năm vệ sĩ của Thủ trưởng ở Trung Nam Hải, nhẹ nhàng ở thế bất bại.

Phải biết rằng, vệ sĩ của Thủ trưởng năm đó đều là đại sư quốc thuật, ở thời đại trước họ đã sớm vang danh thiên hạ.

Tô Mặc một chấp năm, nể mặt thân phận đối phương, hai bên mới kết thúc với tỉ số hòa. "Ha ha..." Tô Mặc cười. "....." Cùng Kỳ và Thao Thiết khó hiểu nhìn Tô Mặc.

Tô Mặc nói: "Không hổ là Trương gia Khởi Linh!" "Cùng Kỳ!" Cùng Kỳ hiểu ý Tô Mặc, không nói hai lời, lao thẳng vào vây công tiểu ca áo đen.

Ba vị hung tướng liên thủ vây công một người, chuyện này nếu

truyền ra ngoài, đủ khiến khối người rớt cằm.

Bốn người đánh nhau giằng co hàng trăm chiêu, cục diện bế tắc bị phá vỡ, thanh niên áo đen liên tục lùi lại, thể lực cũng dần dần không chống đỡ nổi. "Dừng tay!" Hỗn Độn, Cùng Kỳ, Đào Ngột nghe tiếng thu quyền, nhanh chóng lui về sau lưng Tô Mặc. "Hộc hộc hộc..." Hỗn Độn nhìn người áo đen đối diện, thở hồng hộc từng ngụm lớn, "Tuổi còn nhỏ mà lại có thân thủ như vậy!

Đáng sợ!" Tuổi còn nhỏ?

Tô Mặc nhướng mày: "Cậu ta lớn hơn cậu mấy chục tuổi đấy, cậu gọi cậu ta một tiếng ông nội còn chênh lệch vai vế đấy..." "....." Cái gì cơ?

Đùa tôi à?

Tứ Hung Tướng ngớ người, ngược lại Thao Thiết vốn quỷ kế đa đoan, cẩn thận dường như nghĩ tới điều gì, nói nhỏ: "Người Đông Bắc Trương gia?" Tứ Hung Tướng trộm mộ nhiều năm, ít nhiều cũng từng tiếp xúc với Trương Nhật Sơn của hiệp hội Cửu Môn, nghe qua rất nhiều chuyện ẩn bí, lúc này Thao Thiết liền liên tưởng đến Trương gia.

Tô Mặc bất động thanh sắc gật đầu, lập tức nhìn về phía Trương Khởi Linh.

Là nhân vật linh hồn của Đạo Mộ Bút Ký, Tô Mặc trước đây cực kỳ sùng bái vị Trương tiểu ca này, nhưng hiện tại trải qua nhiều chuyện, hắn cũng đã học được cách nhìn nhận vấn đề một cách trưởng thành.

Tô Mặc ngẩng đầu, lẩm bẩm hỏi: "Trương Khởi Linh?" "....." Trên khuôn mặt mộc nột của Trương Khởi Linh lần đầu tiên xuất hiện biểu cảm, cậu nhìn Tô Mặc, môi mấp máy: "Thanh Long?" Đang

định nói gì đó, thì nghe xung quanh phát ra tiếng "ầm ầm".

Mấy thủ hạ của Đào Ngột biến sắc: "Không hay, chỗ này sắp sập..." "Uỳnh!" Bụi đất mù mịt, đất cát bên trên ập xuống, Trương Khởi Linh thuận thế bị chôn vùi.

Hỗn Độn lập tức nói: "Tô gia, sắp sập rồi, chúng ta mau đi thôi..." Tô Mặc bất đắc dĩ, chỉ đành đưa mọi người rời đi.

Sau một hồi giằng co, mọi người quay lại mặt đất, nhưng Tô Mặc ở trên mặt đất đợi mãi không thấy Trương Khởi Linh.

Hỗn Độn đi tới: "Tô gia, vị hoa ca kia chẳng lẽ chết ở dưới đó rồi?" Tô Mặc bấm đốt ngón tay, sau đó lắc đầu: "Không đâu, chỉ là một ngôi mộ địa chủ đời Hán bình thường thôi, Trương Khởi Linh đã rời đi rồi..." Tô Mặc phất tay với đám thủ hạ của Đào Ngột: "Các người đi cả đi..." "Chào Tô gia, Hỗn Độn đại gia, Cùng Kỳ nhị gia, Thao Thiết tứ gia..." Mấy tên đàn em lần lượt hành lễ, sau đó xoay người rời đi.

Đến người cuối cùng, Tô Mặc vươn tay ấn vai người đó lại: "Vừa nãy con gọi ta là gì?

Ta nghe không rõ?" Người nọ không cử động được, sắc mặt ngượng ngùng, tháo mặt nạ da người xuống, lộ ra một khuôn mặt hoa nhường nguyệt thẹn, nũng nịu gọi: "Con sai rồi..." "Hừ!" Tô Mặc nghiêm mặt, hừ lạnh, "Hồi nhỏ khóc lóc đòi ta truyền thuật dịch dung cho, không ngờ lại dùng lên người cha ruột con..." Người này chính là Tiểu Niếp Niếp, con gái duy nhất của Tô Mặc.

Mười mấy năm trước trong một nhiệm vụ lựa chọn nào đó, hệ thống thưởng thuật dịch dung.

Vốn là một kỹ năng vô dụng, nhưng tiểu Niếp Niếp quả thực rất thích, khóc lóc đòi học.

Dù sao cũng là con mình, chưởng thượng minh châu, Tô Mặc đâu dám không đồng ý, cho nên đã truyền phương pháp chế tạo mặt nạ da người cho Niếp Niếp. "Ba..." Tiểu Niếp Niếp cũng sợ chọc cha mình không vui, liên tục cầu xin tha thứ, "Con không phải rảnh rỗi đâu, con có thể xông pha giang hồ..." Nghe câu này, Tô Mặc xù lông: "Giang hồ không phải là chém chém giết giết, mà giang hồ là đạo đối nhân xử thế..." "....." Tô Niếp Niếp chớp đôi mắt sáng ngời, trong mắt có tò mò, càng có sợ hãi. "....." Tô Mặc như bị một gáo nước lạnh tạt vào trán, day day mi tâm, "Về thôi, về nhà..." Niếp Niếp dường như cũng nhận ra Tô Mặc giận rồi, cúi đầu, bất an đi theo sau Tô Mặc.

Hỗn Độn lái xe, những hung tướng khác ở lại tại chỗ, Hỗn Độn đích thân đưa Tô Mặc và Niếp Niếp về Phan Gia Viên.

Thấy con gái an toàn trở về, Anh Tử cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thân là giáo viên của Đại học Yến Kinh, cô sẽ không sủng ái con gái như Tô Mặc, bất chấp Hỗn Độn khuyên ngăn, Anh Tử dạy dỗ con gái một trận nhớ đời. ...

Sau lần gặp mặt ngắn ngủi với Trương Khởi Linh này, Tô Mặc cũng bắt đầu cho người dưới trướng chú ý đến Trương Khởi Linh.

Nhưng Trương Khởi Linh thần xuất quỷ một, trong một thời gian rất dài, Tô Mặc đều không nhận được tin tức của cậu ta nữa.

Chương 155

Trương Khởi Linh lại biến mất.

Tô Mặc chờ mãi chờ mãi, cũng không còn kỳ vọng nữa.

Mỗi ngày thưởng trà, cùng Lão Hồ, Trương Doanh Xuyên thảo luận bí thuật phong thủy, cùng Trần Hạt Tử suy diễn đạo tướng thuật, ngày tháng trôi qua cũng vui vẻ.

Trong thời gian đó, khi Hoắc gia và Khách sạn Tân Nguyệt biết Tô Mặc nhận Giải Tiểu Hoa làm đồ đệ, cũng mang hậu lễ đến cửa, muốn Tô Mặc nhận Hoắc Tú Tú và Doãn Nam Phong.

Nhưng lần này Tô Mặc không nhận thêm đồ đệ nữa.

Tuy nhiên sau đó cô bé cổ linh tinh quái Hoắc Tú Tú lại thường xuyên quấn lấy Giải Tiểu Hoa qua đây chơi, hoặc là qua tìm Niếp Niếp chơi đùa.

Trong nguyên tác, Hoắc Tú Tú cũng là cái đuôi nhỏ của Giải Tiểu Hoa từ bé đến lớn.

Đối với việc này, Tô Mặc cũng không ngăn cản.

Khi Giải Tiểu Hoa luyện võ, Tô Mặc tiện thể dạy cho Hoắc Tú Tú hai bộ khinh công và cầm nã thuật.

Một cô bé xinh đẹp như vậy, tương lai Tô Mặc cũng không muốn cô giống như trong nguyên tác, đợi sau khi Hoắc Tiên Cô chết, cô vốn là người kế nhiệm gia chủ lại bị đoạt vị rồi bị đuổi ra khỏi cửa. ...

Một ngày tháng Năm.

Tô Mặc đang cùng Lão Hồ, Trương Doanh Xuyên, Bàn Tử ăn thịt nướng ở sân sau Phan Gia Viên.

Đại Kim Nha ngồi tiếp chuyện, Tứ Hung Thú phụ trách xiên thịt.

Bỗng nhiên, một thanh niên bảo vệ đi vào sân sau, cung kính nói: "Tô gia, có một người ở cổng muốn gặp ngài, tự xưng là bạn của ngài..." Bạn?

Bạn của ta đâu có nhiều?

Tô Mặc phất tay: "Không gặp, đang ăn xiên nướng đây, cho dù là thị trưởng, ta cũng không gặp!" Năm xưa khi Thủ trưởng còn sống, quan hệ giữa Tô Mặc và chính quyền vô cùng tốt, cho dù sau này Thủ trưởng qua đời, Tô Mặc với mấy vị đại viên trong triều cũng có giao tình rất tốt.

Dù sao thúc đẩy sự phát triển thương mại đồ cổ An Lạc, công lao của Tô Mặc không thể bỏ qua. "Vâng!" Hộ vệ xoay người rời đi, mọi người cứ ăn cứ uống, cứ tưởng sự việc kết thúc như vậy, bỗng nghe bên ngoài có tiếng đánh nhau.

Mọi người nhìn nhau ngơ ngác, ai vậy?

Không có mắt thế?

Dám đến cửa hiệu Tô gia ở Phan Gia Viên quấy rối?

Tứ Hung Tướng thân là hậu bối, đứng dậy định đi xem xét, lại thấy một thanh niên mặc áo đen, quần đen, đội mũ đen phá cửa xông vào.

Là cậu ta!

Đối với thanh niên thân thủ bất phàm này, ấn tượng của Tứ Hung Tướng vô cùng sâu sắc. "....." Tô Mặc cũng không ngờ người đến lại là Trương Khởi Linh, đối với Trương Khởi Linh thường xuyên mất trí nhớ mà lại còn nhớ mình, Tô Mặc có chút bất ngờ, lập tức nói: "Chỗ ta không thích hợp động võ, cậu hiện tại đứng bên cạnh ta, trong bóng tối ít nhất có ba khẩu súng bắn tỉa đã nhắm vào đầu cậu..."

Cạch!

Tai Trương Khởi Linh khẽ động, quả nhiên nghe thấy tiếng lên đạn xung quanh.

Mức độ hung hiểm của nơi này thế mà không thua kém gì những cổ mộ cậu từng xuống.

Trương Khởi Linh nhướng mày, thầm có ý cảnh giác.

Tô Mặc phất tay, cho lui hộ vệ xung quanh: "Đây là bạn tôi, lui xuống hết đi..." Đám hộ vệ lần lượt lui đi.

Tô Mặc chỉ vào ghế đá, cười nói: "Ngồi đi, đến sớm không bằng đến đúng lúc, thịt nướng chín rồi..." Nói xong đưa một nắm xiên thịt cừu qua.

Trương Khởi Linh trầm mặc một lát, dường như cảm giác được Tô Mặc không có ác ý, cũng không khách sáo, nhận lấy, ăn ngấu nghiến từng miếng lớn.

Ăn đặc biệt ngon lành.

Bàn Tử nhìn tướng ăn của Tiểu Ca, bắt đầu nói lời cợt nhả: "Nhìn xem đứa nhỏ đói kìa..." "Tiểu ca áo đen, cậu ăn từ từ thôi, không đủ thì ở đây vẫn còn..." "Uống ngụm nước, từ từ thôi.

Uống ngụm nước!" "Thịt nướng bao no, đều là của cậu...

Cậu mẹ nó từ từ thôi, Bàn gia ta sợ cậu nghẹn chết ở đây, đen đủi lắm..." "Thịt nướng bao no, đều là của cậu...

Cậu mẹ nó ăn chậm chút đi, Bàn gia thật sợ cậu nghẹn chết ở đây, đen đủi lắm..." Bàn Tử cứ lải nhải bên cạnh Trương Khởi Linh mãi không thôi, khiến tất cả mọi người bao gồm cả Tô Mặc đều có chút mất kiên nhẫn.

Thế nhưng Trương Khởi Linh cứ như con rối gỗ, chẳng nói chẳng

rằng, chỉ chuyên tâm ăn đồ ăn.

Ăn như hổ đói, tướng ăn rất khó coi.

Lão Hồ nuốt nước miếng, nói: "Tên này rốt cuộc bao lâu rồi không ăn không uống vậy?

Ăn ngon lành thế kia, trình độ đầu bếp nhà Tô gia hiện tại lợi hại đến thế sao?" Hỗn Độn đứng lẩm bẩm một bên: "Thảo nào, thảo nào tôi không phải đối thủ của hắn, hóa ra hắn ăn khỏe như vậy...

Không bì được, không bì được..." Cùng Kỳ thì lại rất không phục, vỗ vỗ vai Trương Khởi Linh, nói: "Này người anh em, lát nữa ăn uống no say, chúng ta lại tỷ thí một chút." Trương Khởi Linh vẫn không đáp lại, ăn xong xiên thịt cừu, trực tiếp dùng tay bốc hai cái đùi gà trong đĩa lên gặm.

Lão Hồ lắc đầu, sợ Trương Khởi Linh nghẹn chết, bèn tâm lý lấy ra một chai rượu Ti.

Đúng lúc Trương Khởi Linh thấy khát, xách chai rượu lên, hào sảng tu ừng ực.

Bàn Tử mắt sáng lên, cảm thấy người này có vẻ rất hợp khẩu vị mình, khen: "Huynh đệ tửu lượng khá lắm..." "....." Uống cạn rượu, Trương Khởi Linh ợ một cái rõ to, rồi cắm đầu ngã lăn ra đất. "Rầm!" Mọi người nhìn nhau ngơ ngác, tình huống gì đây?

Cùng Kỳ nhìn về phía lão đại Hỗn Độn: "Có phải ông thấy đánh không lại hắn, nên bỏ thuốc vào rượu không..." Hỗn Độn sững sờ, rồi phản ứng lại ngay, mắng: "Cút, mày coi tao là loại người gì?

Còn bỏ thuốc?" Tô Mặc cũng cạn lời nhìn Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh ngầu lòi, tửu lượng lại kém thế này sao!

Còn nữa, mẹ nó cậu không uống được thì đừng uống, làm như có

ai ép rượu cậu vậy.

Chương 156

Có sao nói vậy, hình tượng của cậu trong lòng tôi sau này khó mà cao lớn lên được!

Lão Hồ nhìn Tô Mặc, hỏi: "Làm sao bây giờ?" Tô Mặc day day mi tâm, bất lực nói: "Còn làm sao nữa, cho người đưa cậu ta vào phòng khách!" Nghe vậy, Anh Tử đứng dậy, gọi hai vệ sĩ tới, bảo họ khiêng Trương Khởi Linh vào phòng khách.

Hai vệ sĩ hì hục khiêng Trương Khởi Linh, không ngờ người gầy gò thế này mà nặng thật!

Lúc này, Tô Mặc mới thấy trên lưng Trương Khởi Linh có thêm một cái hộp dài, hắn sững lại một chút, đoán ra ngay bên trong chính là thanh Hắc Kim Cổ Đao kia.

Trong lòng Tô Mặc đã có suy đoán đại khái.

Tám phần là cốt truyện Thất Tinh Lỗ Vương Cung sắp bắt đầu rồi!

Trong nguyên tác, trước khi đi mộ Thất Tinh Lỗ Vương, để mời Trương Khởi Linh ra tay, Ngô Tam Tỉnh đã đặc biệt lấy ra Hắc Kim Cổ Đao. "Được rồi..." Tô Mặc hô hào mọi người, "Lại đây lại đây, chúng ta ăn uống đơn giản một chút, lát nữa tôi đi xem người này..." Mọi người gật đầu.

Hiện tại không so được với năm đó, ai nấy đều thân giá bạc triệu, cũng không tham ăn tục uống gì mấy, ăn qua loa một chút rồi ai về nhà nấy, ai tìm vợ người nấy. ...

Buổi tối...

Trương Khởi Linh ngủ li bì cả ngày trời bỗng nhiên bật dậy trên

chiếc giường lớn trong cửa hàng đồ cổ của Tô gia. "....." Trương Khởi Linh vẻ mặt mờ mịt nhìn quanh.

Nội thất kết hợp Trung Tây, cái này thì không có gì.

Gỗ cũng toàn là gỗ Huỳnh Đàn đỏ Hải Nam thượng hạng, mấy cái này cũng bỏ qua.

Nhưng mấy đồ trang trí xung quanh như bình lọ và thư họa trên tường, Trương Khởi Linh phát hiện, thế mà toàn bộ đều là đồ cổ hàng thật giá thật.

Rất nhiều bảo bối, ngay cả hắn đi khắp các cổ mộ cũng chưa từng thấy qua. "Tỉnh rồi à..." Tô Mặc bước vào, ngồi xuống bên cạnh giường, đưa tay rót cho Trương Khởi Linh một chén trà, "Đại Hồng Bào, trước kia Khôi Thủ tặng, còn thừa một ít, nào, nếm thử mùi vị xem!" Trương Khởi Linh cũng không khách sáo, đằng nào hôm qua cũng chẳng khách sáo gì rồi, đúng lúc đang khát khô cổ, đưa tay uống cạn một chén.

Không tệ, tinh thần sảng khoái!

Thấy vậy, Tô Mặc lại rót đầy cho Trương Khởi Linh, sau đó tự mình uống một chén, lúc này mới hỏi: "Thế nào, ngủ một giấc, giờ tinh thần ra sao?" Trương Khởi Linh lắc đầu, lại uống cạn chén trà trước mặt. "....." Tô Mặc lúc này cũng cảm giác được Trương Khởi Linh rất khát, liền tiếp tục rót đầy cho hắn, nhưng Trương Khởi Linh uống xong vẫn không nói lời nào.

Tô Mặc cạn lời, trong lòng bắt đầu chửi thầm.

Đại huynh đệ, quá đáng rồi đấy!

Đến tìm tôi, chắc chắn là có việc, giờ cũng không mở miệng, định chiếm tiện nghi của tôi đúng không.

Chỗ Đại Hồng Bào này năm xưa Khôi Thủ tặng, có tiền cũng

không mua được đâu!

Nén đau lòng, Tô Mặc tiếp tục rót đầy cho Trương Khởi Linh.

Hai người tiếp theo vô cùng ăn ý, anh rót trà, tôi uống trà, chỗ Đại Hồng Bào vốn chẳng còn bao nhiêu bị Trương Khởi Linh uống sạch sành sanh. "Ợ!" Trương Khởi Linh uống no, ợ một cái.

Tô Mặc: "....." Tô Mặc chưa bao giờ cạn lời như hôm nay: "Uống no chưa?" Trương Khởi Linh im lặng một chút, khẽ gật đầu.

Tên này không phải bị câm đấy chứ!

Tô Mặc tức quá hóa cười, hỏi giọng âm dương quái khí: "Mùi vị thế nào?" Trương Khởi Linh nghĩ ngợi, sắc mặt cực kỳ nghiêm túc, chừng nửa ngày sau mới mở miệng: "Tạm được!" Ông trời ơi, cuối cùng cậu ta cũng chịu nói chuyện!

Thấy Trương Khởi Linh mở miệng vàng ngọc, Tô Mặc ngồi thẳng dậy, mừng rỡ: "Nói đi, tìm tôi làm gì?" Trương Khởi Linh thành thật trả lời: "Có người tặng tôi một thanh cổ đao, tôi nợ người ta một lần...

Lần này người đó muốn đưa mấy hậu bối mới vào nghề xuống mộ, đối phương không yên tâm, mời tôi qua đó, tôi đã đồng ý rồi...

Nhưng gần đây tôi thường xuyên mất trí nhớ, lo lắng sẽ hại mấy người đó, cho nên tôi cũng muốn mời anh đi cùng, đảm bảo vạn vô nhất thất!" Tô Mặc kinh ngạc vì Trương Khởi Linh lại nói nhiều như vậy, nhướng mày: "Cậu tin tưởng tôi thế sao?

Tôi nhớ hình như đây mới là lần thứ hai chúng ta gặp mặt..." Đổ đấu xuống mộ là một chuyện vô cùng nghiêm cẩn, vì những món minh khí giá trị liên thành kia, trong giới giang hồ mỗi năm đều xảy ra không ít bi kịch đẫm máu, trong đó không thiếu cảnh cha con tương tàn.

Trương Khởi Linh nói: "Huyết mạch Thanh Long đã rất lâu không xuất hiện, trong ký ức mơ hồ của tôi, các đời Thanh Long đều gánh vác đại khí vận, mà huyết mạch Kỳ Lân là thụy thú của thiên địa, tiềm thức ẩn ẩn nói cho tôi biết, anh là một người đáng tin cậy!" Trương Khởi Linh dường như là lần đầu tiên nói nhiều lời như vậy, cổ họng nghẹn lại, nhất thời lại có chút không thích ứng. "Hahaha..." Nghe vậy, Tô Mặc cười lớn, "Tôi cũng là lần đầu tiên nghe thấy kiểu nói này..." 【 Đinh! 】 Âm thanh hệ thống vang lên. 【 Trương Khởi Linh mời túc chủ xuống mộ, chúc mừng túc chủ kích hoạt Thần Cấp Lựa Chọn! 】 【 Lựa chọn 1: Đi theo Trương Khởi Linh xuống mộ, tham gia cốt truyện Đạo Mộ Bút Ký, thưởng phương pháp chế tạo Mạc Kim Phù thời Tào Ngụy! 】 【 Lựa chọn 2: Từ chối lời mời của Trương Khởi Linh, không tham gia cốt truyện Đạo Mộ Bút Ký, thưởng Toàn Phong Sẻng (Vật phẩm chuyên dụng của Mạc Kim Hiệu Úy)! 】 【 Lựa chọn 3: Từ chối lời mời của Trương Khởi Linh, tự dẫn một đội nhân mã đi đổ đấu mộ Thất Tinh Lỗ Vương, thưởng Thủy Hỏa Hài (Vật phẩm chuyên dụng của Mạc Kim Hiệu Úy)... 】 Phương pháp chế tạo Mạc Kim Phù thời Tào Ngụy?

Nhìn thấy lựa chọn đầu tiên, mắt Tô Mặc sáng lên.

Chẳng phải là nói, sau này mình có thể chế tạo Mạc Kim Phù số lượng lớn sao?

Nếu thực sự như vậy, truyền thừa của Mạc Kim Hiệu Úy trầm tịch bao năm sẽ sống lại rực rỡ trong tay Tô Mặc.

Tương lai, danh tiếng của Tô Mặc tuyệt đối có thể vượt qua Trương Tam Liên Tử.

Trương Tam Liên Tử bảo tồn ngọn lửa truyền thừa của Mạc Kim Hiệu Úy, mà Tô Mặc sẽ lần nữa dẫn dắt Mạc Kim Hiệu Úy đi lên đỉnh huy hoàng. "Được!" Sau khi cân nhắc lợi hại, Tô Mặc nghiêm

giọng nói, "Tôi đồng ý với cậu!" Khóe miệng Trương Khởi Linh khẽ nhếch lên, phảng phất như đang cười, nhưng giây sau khi Tô Mặc nhìn sang, Trương Khởi Linh lại khôi phục vẻ mặt vô cảm như cũ.

Tô Mặc nghẹn lời, cạn lời một lát rồi lại nói: "Cậu nghỉ ngơi ở đây trước đi, ngày mai đi máy bay tư nhân của tôi đến chỗ đổ đấu!" "....." Máy bay tư nhân?

Chương 157

Người sở hữu huyết mạch Thanh Long trước mắt này, tài phú của hắn e là còn vượt xa Ngô gia!

Trương Khởi Linh sững sờ, lập tức khẽ gật đầu: "Ừm!" Trương Khởi Linh người thì không tệ, nhưng nói chuyện với cậu ta quá mệt tim, cứ như khúc gỗ vậy.

Tô Mặc thấu hiểu nỗi đau khổ trong đó, sau khi hỏi thăm vài việc, hắn cũng không ở lại lâu, xoay người trở về phòng mình. ...

Về đến phòng, Tô Mặc gọi điện cho lão Hồ trước, báo cho họ biết mình phải rời đi một thời gian, bảo lão Hồ và Trương Doanh Xuyên lo liệu việc công ty.

Vốn dĩ lần đổ đấu này, Tô Mặc cũng muốn dẫn theo mấy người lão Hồ, Tuyết Lê Dương đi cùng.

Dù sao năm xưa bọn họ cùng vào Tinh Tuyệt, đạp Côn Luân, đều rất quen thuộc với nhau, dùng cũng vô cùng thuận tay.

Có điều nghĩ đến việc lão Hồ, Bàn Tử đều đã thành gia lập thất, Tô Mặc trầm tư một lát, cuối cùng không dẫn họ theo.

Tuy nhiên, Tô Mặc cũng không ngốc đến mức đi một mình, quyết định dẫn theo Tứ Hung Tướng.

Bàn Tử tính tình thẳng thắn, nghe Tô Mặc định đi thì có chút tức giận.

Tô Mặc đành phải lôi Cừu Đức Khảo ra.

Gần đây, Cừu Đức Khảo vốn đã im hơi lặng tiếng nhiều năm bỗng nhiên có động tĩnh.

Đội trục vớt quốc tế của Tô Mặc và người của Cừu Đức Khảo đã xảy ra xung đột nhiều lần.

Năm xưa ở Hồng Kông, lão Hồ có kinh nghiệm giao đấu với Cừu Đức Khảo, Tô Mặc để hắn trấn thủ đại bản doanh, kỳ thực cũng là có ý định để hắn đối phó với con hồ ly già này.

Lão già đó cũng chẳng còn sống được mấy năm nữa, cứ thế chết đi thì tám phần là không cam tâm, cho nên con hồ ly già này bắt đầu cho thủ hạ đi khắp nơi dò la khế cơ "trường sinh".

Thấy Tô Mặc nói đâu ra đấy, lão Hồ và Bàn Tử không còn lời nào để nói, cuối cùng chỉ đành dặn dò Tứ Hung Tướng bảo vệ an toàn cho Tô Mặc thật tốt.

Sau khi điều phối sắp xếp các bên, Tô Mặc cúp điện thoại.

Anh Tử vừa mới tắm rửa xong, Tô Mặc gọi điện thoại gần nửa tiếng đồng hồ, ban đầu Anh Tử cũng không để ý lắm, nhưng nghe lời trong lời ngoài của Tô Mặc đều có ý sắp đi xa, cuối cùng không nhịn được nữa, trong đôi mắt đẹp mang theo vẻ truy vấn: "Phải đi sao?

Thời gian rất dài à?" Anh Tử vừa tắm xong, quấn khăn tắm, nhưng khó mà che giấu được thân hình lồi lõm quyến rũ, Tô Mặc đưa tay kéo cô vào lòng, sờ soạng lung tung, bộ dạng công khai giở trò lưu manh.

Phải nói là năm tháng không hề để lại bất cứ dấu vết nào trên người Anh Tử, lúc rảnh rỗi Anh Tử cũng tập yoga, đi dạo, cho nên thân hình chỗ nào cần lồi thì lồi, cần cong thì cong.

Cộng thêm gương mặt trẻ mãi không già như thiếu nữ mười tám đôi mươi kia, quả thực vừa ngây thơ vừa quyến rũ, khiến người ta muốn ngừng mà không được. "....." Anh Tử đỏ bừng mặt. "Á..." Anh Tử đột nhiên thét lên một tiếng, vội túm lấy ma trảo của Tô Mặc, hờn

dỗi nói: "Anh...

Anh đáng ghét, còn chưa trả lời câu hỏi của em đấy!" Tô Mặc cúi đầu, quẹt mũi Anh Tử: "Ừ, đi xa một chuyến!" "Nhưng mà..." Anh Tử nhíu mày nói, "Nhưng mà chúng ta đã không thiếu tiền..." "Không phải vì tiền..." Sắc mặt Tô Mặc bỗng trở nên nghiêm túc, "Tiền đối với anh một chút cũng không quan trọng..." Lời này nghe rất điêu, nhưng Anh Tử lại biết người đàn ông nhà mình nói thật.

Việc làm ăn của Tô Mặc trải khắp toàn cầu, chỉ riêng lượng giao dịch mỗi ngày của một cái sàn đấu giá thôi đã là con số thiên văn.

Càng đừng nói đến những món đồ cổ giá trị liên thành trong nhà.

Anh Tử nghi hoặc: "Vậy...

Tại sao anh lại đi?" Tô Mặc nói: "Trong ngôi mộ này ẩn chứa khế cơ vĩnh sinh, cho nên anh không thể bỏ lỡ, quyết định đi thám hiểm một phen!" Anh Tử tặc lưỡi: "Vĩnh sinh?

Thật sự có người vĩnh sinh bất tử sao?" Tô Mặc lắc đầu: "Khó nói lắm, thế giới có quá nhiều thứ chúng ta không hiểu rõ, hố đen không đáy, Ma Quốc mây mù quỷ quyệt, những thứ này nếu không phải tận mắt chứng kiến, ai dám tin nó tồn tại!" Anh Tử gật đầu ra chiều đã hiểu. "Được rồi!" Tô Mặc cười nói, "Anh đi rồi sẽ về ngay!

Đừng lo lắng..." "Em gái, đêm đã khuya rồi..." Mặt Anh Tử đỏ ửng, chui vào trong chăn, vén tóc buộc thành đuôi ngựa: "Nhẹ chút, Niếp Niếp đang đọc sách bên ngoài đấy..." Tô Mặc cười toe toét, nhanh nhẹn chui vào trong chăn, đè lên người Anh Tử.

Không lâu sau, trong phòng vang lên những âm thanh hòa quyện êm tai. ...

Ngày hôm sau.

Tứ Hung Tướng chuẩn bị dụng cụ đổ đấu xuống mộ, Tô Mặc sắp

xếp để công ty bố trí đường bay riêng, sáu người bay thẳng đến Lỗ Đông, sau khi hạ cánh thì lái xe chạy thẳng đến miếu Qua Tử.

Tại địa điểm hẹn, có một đội nhân mã đã đợi từ lâu, nhìn thấy Tô Mặc, người cầm đầu trong lòng mãi không thể bình tĩnh. "Tô Mặc?" Giống!

Thực sự là quá giống!

Hai người cứ như từ một khuôn đúc ra, quả thực y hệt nhau.

Tô Mặc kinh ngạc, trong lòng lại dấy lên nghi hoặc.

Tên trước mắt này...

Rốt cuộc là Ngô Tam Tỉnh hay là Giải Liên Hoàn?

Sau khi Giải Liên Hoàn bí ẩn biến mất, hai người bắt tay bố cục, dùng chung một thân phận, ngay cả người Ngô gia thân cận nhất bên cạnh cũng không phát giác ra chút dị thường nào.

Mấy chục năm trước, Tô Mặc cùng Giải Liên Hoàn và Ngô Tam Tỉnh cũng chỉ có duyên gặp một lần, tiếp xúc không nhiều.

Giờ khắc này, tuy rằng cảm giác được có chỗ không đúng, nhưng Tô Mặc lại có chút không dám xác định thân phận người này.

Tô Mặc nói: "Ông...

Ông là ai?" Ngô Tam Tỉnh nghe hiểu hàm ý trong lời nói của Tô Mặc, cười như không cười: "Tô gia, tôi là ai... rất quan trọng sao?

Chỉ có kẻ địch mới để ý thân phận của tôi!" Tô Mặc ngẩn ra, lập tức lại thoải mái.

Cũng đúng, có tầng quan hệ Giải Tiểu Hoa ở đây, hai bên bọn họ tuyệt đối sẽ không trở thành kẻ địch.

Chương 158

Nghĩ đến đây, nội tâm Tô Mặc bừng tỉnh: "Tam gia, từ biệt hai mươi năm, phong thái ngài vẫn như xưa..." Ngô Tam Tỉnh cũng là nhân vật kiêu hùng, thuận nước đẩy thuyền, lập tức nói: "Năm đó lần đầu tiên gặp Tô gia, ngài vẫn chỉ là một thương nhân đồ cổ bình thường ở Phan Gia Viên, hiện tại việc làm ăn của ngài đã trải rộng khắp nơi, tôi ở Hàng Châu cũng thường xuyên nghe danh tiếng của ngài..." Lời này Ngô Tam Tỉnh cũng không phải khiêm tốn, ông ta ở Trường Sa, Hàng Châu và nhiều nơi cũng có không ít địa bàn, nhưng làm đều là mấy việc làm ăn không lên được mặt bàn, so với Tô Mặc, hai bên kém nhau không phải chỉ một chút.

Ngắn ngủi hơn hai mươi năm, tài phú của Tô Mặc đã vượt qua sự tích lũy của mấy đời người Ngô gia, Giải gia!

Điều này khiến Ngô Tam Tỉnh rất hổ thẹn!

Phía sau, trong đội ngũ của Ngô Tam Tỉnh, thấy Tam thúc của mình căng thẳng như vậy, có một người trẻ tuổi vô cùng khó hiểu, lén lút hỏi thấp giọng một hán tử bên cạnh: "Anh Phan Tử, vị Tô gia này là ai vậy, nhìn còn trẻ măng, sao Tam thúc em lại..." Lời phía sau người trẻ tuổi không tiện nói ra, nhưng Phan Tử lại nghe ra manh mối trong đó, biết vị Tiểu Tam Gia này đang ám chỉ tại sao Tam gia lại... túng (sợ sệt) như vậy!

Phan Tử nhỏ giọng giải thích: "Tiểu Tam Gia, vị Tô gia này bất luận là ở giới kinh doanh hay là giới đồ cổ đều uy danh hiển hách, chúng ta không chọc nổi đâu, cậu vẫn luôn đi du học nước ngoài nên không quan tâm chuyện phương diện này...

Nhưng tôi nghĩ cậu chắc cũng từng nghe qua Sàn đấu giá Tô thị

chứ, mà Sàn đấu giá Tô thị chính là sản nghiệp dưới trướng vị Tô gia này!" Ngô Tà nghe đến Sàn đấu giá Tô thị, trong lòng kinh hãi.

Phải biết rằng, ngay cả ở nước ngoài, Sàn đấu giá Tô thị cũng có danh tiếng rất lớn.

Đặc biệt là mấy năm nay, theo đà phát triển kinh tế, Sàn đấu giá Tô thị liên tiếp đấu giá không ít tác phẩm truyền thế, rất nhiều nhà khảo cổ học nước ngoài đều say sưa nhắc tới cái Sàn đấu giá Tô thị này.

Phan Tử nhìn về phía sau, trong lòng lại lẩm bẩm một tiếng: "Bốn vị phía sau kia chắc chính là Tứ Hung Tướng đại danh đỉnh đỉnh!" Tứ Hung Tướng, tướng tài đắc lực nhất dưới trướng Tô gia, là những kẻ hung hãn có tiếng trên giang hồ.

Một thanh Hắc Kim Chiến Đao mà có thể mời được nhiều cao thủ như vậy...

Thật sự là đáng giá!

Tô gia những năm này tuy rằng khiêm tốn hơn nhiều, nhưng trên giang hồ không có ai dám coi thường ngài ấy, phải biết rằng năm đó vị gia này trong tay chỉ có một tiệm đồ cổ ở Phan Gia Viên, nay việc làm ăn trải khắp toàn cầu, quan hệ rộng khắp cả hai giới hắc bạch, thủ đoạn thông thiên.

Không nói đến Tứ Hung Tướng, chỉ riêng một mình Tô gia, giá trị của ngài ấy đã vượt xa một thanh Hắc Kim Chiến Đao!

Phan Tử trong lòng trộm vui, biết chuyến đi này ổn rồi!

Bên kia, thấy mắt Phan Tử cứ nhìn chằm chằm vào nhóm Tứ Hung Tướng bao gồm cả mình, Đào Ngột nhướng mày lạnh lùng nói: "Nhìn nữa móc mắt ra bây giờ..." Cửu Môn Ngô Tam Tỉnh là một nhân vật, nhưng những người khác trong đội ngũ đối phương, thật sự không lọt vào mắt xanh của Tứ Hung Tướng, bao gồm cả Phan Tử

một thân cơ bắp kia.

Phan Tử cười gượng gạo, gã tuy là lính đặc chủng từng ra chiến trường, nhưng so với bốn vị trước mắt này vẫn kém hơn nhiều.

Tô Mặc trừng mắt nhìn Đào Ngột, sau đó giới thiệu từng người cho Ngô Tam Tỉnh.

Tứ Hung Tướng dưới trướng hắn không phải là vai quần chúng, ở đây trừ hắn ra, cũng chỉ có Trương Khởi Linh là đánh được một trận với bọn họ. "Thủ hạ của Tô gia quả nhiên là nhân tài lớp lớp..." Ngô Tam Tỉnh thật lòng tán thán, "Bốn vị này ai nấy đều là cao thủ, e rằng trong Cửu Môn cũng không có cường giả như vậy!" Nhân cơ hội này, Ngô Tam Tỉnh cũng giới thiệu sơ qua người trong đội mình.

Gần giống với phim truyền hình nguyên tác: Phan Tử, Ngô Tà, Hải Thiếu, cùng với những tâm phúc khác của Ngô Tam Tỉnh.

Đồng thời, Tô Mặc cũng âm thầm quan sát Ngô Tà.

Ngô Tà lúc này cứ như một tay mơ, trên mặt khắc đầy hai chữ "hiếu kỳ", ngấm ngầm thúc giục Tam thúc mình khởi hành, dường như rất mong đợi chuyến đổ đấu trộm mộ tiếp theo.

Mọi người hàn huyên đơn giản một trận, coi như đã chào hỏi xong. "Ụm bò!" Cách đó không xa bỗng truyền đến tiếng trâu rống.

Ngô Tam Tỉnh sững sờ: "Chắc là người dẫn đường của chúng ta đến rồi..." Nhìn ông lão dắt trâu đằng xa, Ngô Tam Tỉnh đi thẳng lên đón: "Ông là bác Lý phải không?

Chúng ta trước đó đã liên hệ rồi..." Bác Lý gật đầu, nhìn về phía mọi người, trong mắt lóe lên hung quang không rõ, lão che giấu rất tốt, bọn Phan Tử không ai phát hiện ra.

Tô Mặc khẽ híp mắt, biết người này tuyệt đối không phải loại lương thiện. "Ái chà..." Bác Lý vỗ đầu, kêu lên: "Nhiều người thế này

á?

Nhưng chỉ có một chiếc xe trâu thôi!" Lần này, bọn Phan Tử cũng khó xử, bởi vì nhóm Tô Mặc đến đột ngột, họ chỉ chuẩn bị một chiếc xe trâu.

Nhiều người như vậy, một chiếc xe trâu tuyệt đối không đi được.

Ngô Tam Tỉnh day day trán, đang định nghĩ cách, Tô Mặc lại nói: "Các người ngồi xe trâu dẫn đường phía trước, chúng tôi lái xe theo sau, nếu xe trâu đi được thì ô tô chắc cũng không thành vấn đề!" Ngô Tam Tỉnh nghĩ ngợi, cảm thấy Tô Mặc nói cũng có vài phần đạo lý, bất đắc dĩ gật đầu: "Đành phải như vậy!" Từ đây, đội ngũ chia thành hai nhóm.

Tô Mặc, Tứ Hung Thú (Tứ Hung Tướng), Tiểu Ca sáu người ngồi ô tô.

Hồ lão tam (Ngô Tam Tỉnh) dẫn theo Phan Tử và Ngô Tà, Hải Thiếu ngồi xe trâu.

Thấy xe trâu đã xuất phát, Hỗn Độn lái xe đi theo sau.

Trương Khởi Linh vốn giống như người câm, lúc này lên xe liền nhắm mắt dưỡng thần, bộ dạng người lạ chớ lại gần.

Cùng Kỳ nhìn Trương Khởi Linh, khóe miệng giật giật, nói thật, cái bộ dạng "tôi rất ngầu" của Trương Khởi Linh làm gã cực kỳ khó chịu.

Tô Mặc cười cười, từ trong không gian hệ thống lấy ra bốn cái ba lô giao cho Tứ Hung Thú, nói: "Bên trong có vài trang bị chiến thuật lão Hồ chuẩn bị trước, đến nơi thì các cậu mặc vào, trong túi còn có súng lục, băng đạn và Móng Tham Âm cùng Chiến Đao tôi đặc biệt dùng hợp kim đặc thù chế tạo!" "Móng Tham Âm là tôi dùng dược liệu mất mười năm mới thu thập được để chế tạo cho các cậu, vô

cùng sắc bén, đồng thời cũng vô cùng linh hoạt, đao thương bất nhập, thi độc bất xâm!" "Chiến Đao cũng là tôi tìm người chế tạo, cũng chém sắt như chém bùn!" Mấy người kích động nhận lấy ba lô: "Cảm ơn Tô gia!" "Cảm ơn Tô gia!" Tô Mặc cười cười, không cho là gì: "Được rồi, Hỗn Độn, lái xe cho đàng hoàng!" "Rõ ạ!" Hỗn Độn liên tục gật đầu.

Tốc độ xe trâu không nhanh lắm, Hỗn Độn cũng hạ tốc độ xe xuống thấp nhất.

Đường núi vô cùng xóc nảy, mọi người cũng không biết Trương Khởi Linh đã ngủ chưa.

Một hai tiếng sau, xe trâu dừng lại bên một con sông, Hỗn Độn cũng tắt máy dừng xe, nhìn xung quanh.

Bên sông có một bến tàu nhỏ dựng bằng gỗ đơn sơ, trên bến neo ba chiếc thuyền gỗ nhỏ.

Bên cạnh thuyền gỗ có một con chó đen nhỏ đang bơi qua bơi lại dưới sông, vô cùng vui vẻ.

Thấy mọi người trên xe trâu đã xuống, nhóm Tô Mặc cũng đẩy cửa xe bước ra.

Thao Thiết nhìn bờ sông, cười nói: "Nhìn thấy con chó đen này, tôi lại nhớ tới Tiểu Thốn Đinh.

Tô gia, sao ngài không mang Tiểu Thốn Đinh đi cùng?

Có nó ở đây, chuyến đi này tuyệt đối sẽ không buồn chán như vậy..." Tô Mặc nói: "Niếp Niếp không nỡ, nên để nó ở lại Phan Gia Viên rồi..." Đừng nhìn Thao Thiết lúc này cứ mở mồm là "Tiểu Thốn Đinh", nhưng nếu trước mặt Tiểu Thốn Đinh, Tô Mặc biết gã chẳng dám gọi như vậy.

Tiểu Thốn Đinh là nguyên lão lứa đầu tiên cùng hắn đánh thiên hạ,

địa vị chỉ đứng sau lão Hồ, Trương Doanh Xuyên, bình thường đối đãi với đám nhị đại mục Tứ Hung Tướng này thì kiêu ngạo vô cùng, cũng chỉ có con gái Tiên Niếp Niếp của hắn là có thể ôm nó, người khác thì tiểu gia hỏa này chẳng thèm đếm xỉa.

Ngay cả trên giang hồ, Tiểu Thốn Đinh cũng có xưng hô "Tiểu Cẩu Gia".

Còn về lý do tại sao không mang Tiểu Thốn Đinh theo, cũng không phải do con gái không nỡ, mà là Tô Mặc không muốn làm nhóm Ngô Tà khó xử.

Chương 159

Thử nghĩ xem, ông nội mình được gọi là Ngô Lão Cẩu hay Cẩu Gia, bên cạnh mình lại có một "Tiểu Cẩu Gia", mà mẹ nó lại đúng là một con chó thật.

Hai đội ngũ hợp tác kiểu gì?

Hợp tác cái rắm!

Vì vậy, Tiểu Thốn Đinh bị Tô Mặc để lại Phan Gia Viên trông nhà hộ viện, do Anh Tử và Niếp Niếp nuôi là được rồi.

Đoàn người mười mấy mạng nhìn con sông trước mắt và ngọn núi phía xa.

Phan Tử cạn lời nói: "Lão già, chặng tiếp theo không phải bắt chúng tôi cưỡi con chó này đấy chứ?

Nếu thế thì e là một con chó không đủ đâu!" Phan Tử chỉ vào con chó đen nói. "Hây!

Xem cậu nói kìa!" Người dẫn đường bác Lý biết đối phương đang nói đùa, chỉ vào một người đàn ông đang sửa thuyền bằng búa dưới sông, nói: "Ái chà, chặng tiếp theo này à, xe gì cũng không có, phải đi thuyền..." Người đàn ông kia mặt trắng bệch dọa người, không chút huyết sắc, khiến mọi người nhìn mà nổi da gà.

Ngô Tam Tỉnh nhìn về phía Tô Mặc: "Tô gia...

Cần phải đi thuyền, ngài xem..." Tô Mặc tự nhiên sẽ không quét mặt mũi Ngô Tam Tỉnh, gật đầu nói: "Tam gia quyết định là được, tôi nghe ngài!" "Được!" Ngô Tam Tỉnh lập tức lấy ra bản sao Chiến Quốc Bạch Thư xem xét, nghiên cứu địa thế xung quanh một hồi, "Không sai, là nơi này, sẽ không sai đâu, cái động cây kia ở ngay sau

núi." Nụ cười trên mặt người dẫn đường càng sâu hơn: "Mấy vị gia, vậy chúng ta lên đường thôi..." Nghe vậy, Tô Mặc dù dưỡng khí cực tốt nhưng lúc này trong mắt cũng lóe lên một tia sát cơ.

Người dẫn đường này có ý gì, Tô Mặc quá rõ ràng, chẳng qua là dẫn bọn họ đi đường thủy, sau đó mưu tài hại mệnh trong hoàn cảnh u tối.

Hành động này làm Tô Mặc nhớ tới Lý Xuân Lai ở huyện Cổ Lam, nhưng năm xưa Lý Xuân Lai bị hắn một kiếm phong hầu, kết cục chẳng tốt đẹp gì.

Nói ra cũng thật trùng hợp, cả hai đều là người dẫn đường, lại còn đều mẹ nó họ Lý. "Tô gia..." Hỗn Độn bên cạnh nhắc nhở, "Ngài sao vậy?" Tô Mặc lắc đầu: "Không có gì, đi thôi!" Trước mắt tên này còn chút tác dụng, lát nữa nếu hắn dám giở trò, mình không ngại cho hắn một bài học.

Đằng nào thì ở nơi hoang vu dã ngoại này, chết một người cũng là chuyện quá bình thường!

Tô Mặc đi cùng mọi người xuống thuyền, Ngô Tam Tỉnh mang theo bộ mặt tươi cười chào hỏi người lái thuyền: "Chào ông anh!" Đúng là không ai đánh kẻ tươi cười, Ngô Tam Tỉnh tưởng rằng người lái thuyền ít nhiều cũng sẽ đáp lại, nào ngờ người ta căn bản không thèm để ý đến ông.

Người lái thuyền đứng dậy, đi thẳng qua người Ngô Tam Tỉnh. "....." Ngô Tam Tỉnh lúng túng chưa từng thấy.

Phải biết rằng, hiện tại cháu trai ông còn đang ở bên cạnh!

Là một bậc trưởng bối, lúc này ông cảm thấy vô cùng mất mặt.

Người dẫn đường bác Lý lo lắng đồng bọn làm hỏng việc, vội vàng tiến lên, cười ha ha, cố gắng giảng hòa: "Ấy ấy ấy, đừng chấp

hắn, ở đây chỉ có một mình hắn làm nghề chèo thuyền, hắn tính khí như vậy đấy, mỗi ngày dậy là khai công, còn có lúc cả ngày cũng không dậy, cả ngày không khai công!" Phan Tử cũng sợ lão đại mình khó xử, vội vàng chuyển chủ đề: "Sông này cũng đâu nhỏ, sao lại chỉ có một mình hắn chèo thuyền?" "Ha ha!" Người dẫn đường bác Lý cười nói: "Hà Thần gia ấy mà, chỉ nể mặt mỗi hắn...

Đổi là người khác, hễ vào cái hang núi kia, chắc chắn là không ra được, chỉ có hắn chèo thuyền là không sao!" Nói đoạn, người dẫn đường lại cố ý nhắc nhở: "Ấy, nếu các cậu biết cưỡi la, các cậu có thể vòng qua núi, nhưng các cậu nhiều đồ thế này, người lại đông, la của cả thôn chúng tôi cũng không đủ dùng!" Hàm ý của bác Lý, mọi người đều nghe ra rồi, các người không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể đi đường thủy này!

Thấy hang núi có điều mờ ám, Phan Tử bị khơi dậy hứng thú, nói: "Lão nhân gia, sao thế?

Hang núi kia biết ăn thịt người à?" Lão đầu họ Lý dẫn đường nói như thật: "Mọi người đều bảo, trong hang núi kia có xà tinh đấy!

Những người đi vào ấy à, chẳng có ai đi ra được, chỉ có hắn là không sao, mọi người đều nói, hắn là do xà tinh biến thành!" Người dẫn đường cũng là ba hoa chích chòe, một lòng muốn lừa đám người này lên thuyền.

Ngô Tà chỉ vào con chó đen trên mặt đất, đột nhiên hỏi: "Vậy con chó này cũng vào được à?" Bác Lý sững sờ: "Cái... con chó này cũng là chó nhà người lái thuyền nuôi, vậy đương nhiên là không sao rồi, nếu là chó nhà người khác, khẳng định tiêu đời!" Ngô Tam Tỉnh hướng về phía con chó đen trên mặt đất, huýt sáo một cái, sau đó lại vỗ vỗ tay: "Qua đây!" "Gâu!" "Gâu!" Nói ra cũng thần kỳ, con chó đen nghe thấy tiếng Ngô Tam Tỉnh, trong nháy mắt liền chạy tới.

Tiếp đó, Ngô Tam Tỉnh cười a a, ngồi xổm xuống bên cạnh con chó đen ngửi ngửi, sau đó lại lầm bầm vài câu. "Gâu gâu gâu!" Con chó đen sủa điên cuồng.

Ngô Tam Tỉnh kinh ngạc nói: "Không thể nào, trong động thật sự có thứ không sạch sẽ?" Chuyện này...

Tứ Hung Tướng nhìn nhau, Ngô Tam Tỉnh này có thể nói chuyện với chó?

Ngô Tà cũng vẻ mặt kinh ngạc: "Tam thúc chú làm cái trò gì thế?

Chú có thể nghe hiểu chó nói chuyện?" Nói rồi, Ngô Tà cũng bắt chước ra vẻ ngửi ngửi bên cạnh con chó đen. "Eo!" Một mùi hôi thối xộc vào mũi, tâm can tỳ phế thận của Ngô Tà đảo lộn, mạnh mẽ đứng dậy, hai tay bịt mũi, nói: "Sao con chó này mùi hôi thế...

Mấy ngày không tắm rồi?" "Ha ha..." Phan Tử cười không phúc hậu, "Tiểu Tam Gia, muốn học Tam thúc cậu à, cậu còn non lắm!" Cửu Môn Ngô Tam Tỉnh, danh bất hư truyền!

Tô Mặc thầm tặc lưỡi khen ngợi: "Ngô Lão Cẩu là Cẩu Vương nổi tiếng của Cửu Môn cũng như toàn quốc, Ngô Tam Tỉnh tuy không bằng Ngô Lão Cẩu năm đó, nhưng cũng kế thừa được đa số bản lĩnh của ông cụ, thảo nào ngay cả Trương Nhật Sơn và Trương Đại Phật Gia đều coi trọng Ngô Tam Tỉnh như vậy!" Hỗn Độn bên cạnh đi tới gần Tô Mặc, nhỏ giọng nói: "Tô gia, Ngô Tam Tỉnh thật sự có thể nói chuyện với con chó đen kia à?" Tô Mặc cười ha ha, lắc đầu, giải thích thấp giọng: "Con chó đen đó là ăn thịt người mà lớn lên, Ngô Tam Tỉnh trong nhà nuôi nhiều chó, lại quanh năm đổ đấu, thâm nhập lòng đất, thi thể gì đó ông ta gặp nhiều rồi, loại chuyện này không qua mặt được ông ta..." Hỗn Độn lập tức hiểu ra: "Ồ, tôi đã bảo mà, sao lại tà môn như thế được, hóa ra là vậy..." Hỗn Độn trong lòng càng thêm bội phục Tô Mặc, Ngô Tam Tỉnh còn phải ngồi xuống ngửi trước mặt

con chó, Tô gia đứng nguyên tại chỗ bất động, lại nhìn thấu tất cả, quả thực là thần thánh!

Tô Mặc lại nói: "Chuyến đi này nhìn nhiều, tìm hiểu nhiều vào, luận thân thủ, Ngô Tam Tỉnh không phải là đối thủ của bất kỳ ai trong bốn người các cậu, nhưng bản lĩnh đổ đấu của ông ta thì bốn người các cậu còn kém xa!" "Vâng!" Hỗn Độn liên tục gật đầu, thái độ rất khiêm tốn.

Thấy vậy, Tô Mặc mới không nói thêm nữa.

Mộ Thất Tinh Lỗ Vương cũng không quá hung hiểm, nguyên nhân lớn hơn là Ngô Tam Tỉnh muốn dẫn Ngô Tà chuẩn bị xuống mộ, để Ngô Tà mở mang kiến thức.

Tô Mặc bên này cũng muốn cho Tứ Hung Tướng rèn luyện, thân thủ bốn người thì miễn bàn, nhưng ở dưới lòng đất này, đối mặt với Tống tử, âm hồn, chỉ dựa vào thân thủ là không được. "Lão nhân gia!" Ngô Tam Tỉnh nói với bác Lý: "Phiền ông đi hỏi xem, xem hôm nay hắn có thể đi thuyền không, chúng tôi đang vội!" "Được!

Tôi đi hỏi!" Bác Lý nói xong liền đi về phía người lái thuyền, đến bên cạnh hắn, đặt mông ngồi xuống lớn tiếng hỏi: "Người ta hỏi cậu bao giờ thì chạy thuyền được, họ đang vội?" Người lái thuyền mặt đầy vẻ không vui: "Đợi tao hút xong điếu thuốc này đã, bọn họ đông người thế, tiền ít thế này, phải thêm tiền!" Cuộc đối thoại giữa người lái thuyền và người dẫn đường vô cùng gượng gạo, âm lượng rất lớn, giống như cố ý muốn để nhóm Tô Mặc nghe thấy vậy.

Ngô Tam Tỉnh phất tay, nói: "Tiền không phải vấn đề, chúng ta mau chóng xuất phát đi..." Mọi người đi thẳng đến bến thuyền, Ngô Tam Tỉnh nói nhỏ: "Con chó đen kia quanh năm ăn thịt người chết, chú đoán cái hang núi kia hắn là Thi động (hang chứa xác), tên lái thuyền kia cũng thế!" Ngô Tà kinh hãi: "Lái thuyền cũng ăn thịt người chết

mà lớn lên?" "Không phải chứ!" Ngô Tà khiếp sợ nhìn mọi người, mọi người đều mặt không đổi sắc. "....." Biểu cảm của Ngô Tà cứng đờ, màn kịch hôm nay đã làm mới nhận thức của cậu.

Tô Mặc ngẩng đầu, nhìn về phía hang núi phía trước, Hoàng Kim Đồng phản chiếu ánh kim quang.

Một hồi lâu sau, Tô Mặc mới nói: "Phía trước là hang tích xác, âm khí mười phần, có thi thể, âm khí lại nặng, bên trong tất nhiên có thứ không sạch sẽ!" "Ước chừng, đây cũng là nguyên nhân những người khác đi vào thì không ra được!" Phan Tử khó hiểu: "Tô gia, ngài đứng ở đây sao lại biết tình huống trong động?" Tô Mặc cười cười, nói: "Tôi tinh thông một chút thuật Vọng Khí, trò vặt thôi, tuy không có gì lạ, nhưng âm khí thì vẫn nhìn ra được!" "Giỏi lắm!" Ngô Tam Tỉnh thật lòng nói, "Sớm đã nghe nói thuật Vọng Khí của Tô gia, năm đó Lý Giáp Trình ở Hồng Kông đích thân đến bái phỏng, muốn nhờ Tô gia chọn vị trí nhà mới, chuyện này tôi tưởng chỉ là lời đồn, giờ xem ra là thật!" Khóe miệng Tô Mặc nhếch lên, cười không thành tiếng.

Năm đó Lý Giáp Trình đích thân bái phỏng là thật, chỉ là vợ trước của Lý Giáp Trình khá quỷ dị, hắn vốn không muốn nhận vụ này.

Nhưng năm đó chuyến đi Hồng Kông đầu tiên của lão Hồ đã nợ họ Lý không ít ân tình, Tô Mặc bất đắc dĩ mới đồng ý.

Người biết chuyện này cũng không nhiều, dù sao cũng chẳng vẻ vang gì.

Chương 160

Ngô Tam Tỉnh lại nói: "Phàm có Thi động, tất có tàn sát, chuyến đi này không thái bình rồi!" Tô Mặc vô cùng đồng tình gật đầu: "Xem ra chuyến này chúng ta sẽ gặp không ít thứ bẩn thỉu..." Nghe lời Tô Mặc, Bàn Tử (ý chỉ Phan Tử hoặc trong ngữ cảnh chung), Tứ Hung Tướng trong lòng rùng mình, không dám có bất kỳ sơ suất nào.

Có mấy thứ bẩn thỉu tà môn lắm, cho dù cao thủ thân thủ lợi hại đến đâu, sơ sẩy trúng chiêu của nó, khả năng lớn cũng sẽ đi đời!

Ngô Tà nhìn Tam thúc mình và Tô Mặc, tò mò hỏi: "Hang tích xác là cái gì?

Thứ bẩn thỉu là cái gì?" Ngô Tam Tỉnh có ý truyền thụ bản lĩnh cho Ngô Tà, nên cũng không giấu giếm, trực tiếp giải thích: "Thi động chính là hang tích xác, mấy năm trước chú và Phan Tử ở gần Sơn Tây cũng tìm được một cái hang tích xác như vậy, đó là nơi lũ chó má Nhật Bản tàn sát chất đống thi thể!

Phàm có Thi động tất có tàn sát, đây là khẳng định!" Ngô Tà lại tò mò hỏi: "Vậy rốt cuộc các chú có vào cái Thi động đó không?" Phan Tử nói: "Lúc đầu bọn tôi cũng không dám vào, nhưng sau đó tò mò..." Phan Tử còn chưa nói xong đã bị bạn của Ngô Tà là Hải Thiếu ngắt lời: "Sau đó thế nào?" Phan Tử khá cạn lời với thanh niên này, nhưng nghĩ đến việc cậu ta là bạn của Tiểu Tam Gia, đành giải thích tiếp: "Sau đó, bọn tôi nghĩ ra một cách, buộc chó và vịt lên bè tre, lại gắn thêm một cái máy quay phim, đẩy vào trong động để quay, không ngờ mờ mờ ảo ảo lại nhìn thấy một khuôn mặt, à không, nửa khuôn mặt lờ mờ, vô cùng quỷ dị, tất cả mọi người đều giật nảy mình!" Hải Thiếu mạnh mẽ đứng dậy, kinh hô: "Nửa khuôn mặt?" "....." Mọi

người đều bị hành động của Hải Thiếu làm giật mình, sau khi ổn định tinh thần, mọi người đều nhìn cậu ta với vẻ ghét bỏ.

Làm cái trò gì vậy, vốn cũng chẳng có gì, giờ bị cậu làm cho giật mình thon thót!

Thấy mọi người đều nhìn mình chằm chằm, Hải Thiếu lúng túng gãi đầu, nói: "Xin lỗi, đột ngột quá..." Ngô Tà vẫn đầy vẻ tò mò: "Tam thúc, chú nói tiếp đi, rốt cuộc là mặt của ai?" Ngô Tam Tỉnh nói: "Cách ống kính thực sự quá gần, chú căn bản không nhìn ra được là thứ quỷ quái gì, có điều sau này chú lại nghiên cứu kỹ lưỡng...

Thời xưa nếu muốn đi xuyên qua Thi động kiểu đó, đều phải là người chết và người sống lẫn lộn vào nhau mới được!

Nghe nói ở mấy thôn làng nhỏ vùng Sơn Tây kia, bọn họ từ nhỏ đã cho trẻ con ăn thịt người chết, chính là để thi khí tích tụ trong cơ thể!" Phan Tử nhe răng cười với Ngô Tà: "Huyền bí lắm đấy!" Ngô Tà lòng rối như tơ vò, lại nhìn về phía Tô Mặc, hỏi: "Tô gia, thứ bẩn thỉu lại là gì?" Tô Mặc giải thích: "Thứ bẩn thỉu chỉ là một cách gọi, cách gọi đối với tà vật, ví dụ như cương thi, Tống tử, huyết thi, quỷ hồn vân vân!" "....." Ngô Tà nghe đến ngây người như phỏng.

Tô Mặc nhìn về phía Ngô Tam Tỉnh, đầy hứng thú nói: "Người trẻ tuổi này được các người bảo vệ tốt đấy..." Nói rồi, Tô Mặc lại vỗ vỗ vai Ngô Tà: "Tuy là một tờ giấy trắng, nhưng sau này dạy dỗ kỹ lưỡng một chút, sẽ làm nên chuyện lớn!" Ngô Tam Tỉnh nảy ra một kế, vội vàng nói: "Tô gia, nghe nói ngài nhận Giải Tiểu Hoa, nếu thằng nhóc nhà tôi ngài cũng dạy dỗ vài năm thì thế nào?" Ngô Tam Tỉnh biết thế lực sau lưng Tô Mặc đã không phải một cái Ngô gia có thể so sánh, nếu đại điệt tử của mình có thể bám vào cái cây đại thụ chọc trời Tô Mặc này, sau này đối phó với Uông gia cũng sẽ nhẹ nhàng hơn nhiều. "Đừng đừng đừng..." Tô Mặc liên tục lắc đầu,

"Nhân quả này quá lớn, vai tôi nhỏ, sợ gánh không nổi..." Lời này không phải Tô Mặc khiêm tốn, năm xưa từ sau khi quét sạch cứ điểm Nguyên Mộ, cả Uông gia như thể tập thể bốc hơi vậy.

Tô Mặc tuy không sợ Uông gia, nhưng địch trong tối, ta ngoài sáng, chủ động trêu chọc không phải là chuyện minh trí.

Nghe lời Tô Mặc, Ngô Tam Tỉnh xìu xuống, không nói thêm nữa, đành phải thôi!

Hải Thiếu gan bé nghe thấy nhiều thứ trong truyền thuyết như vậy, lát nữa có khả năng còn gặp phải, vội vàng kiến nghị: "Vậy hay là chúng ta vẫn leo qua núi đi, như vậy an toàn hơn!" Mọi người nhìn về phía Ngô Tam Tỉnh, Ngô Tam Tỉnh cũng không tiện quyết định, ngẩng đầu lại nhìn Tô Mặc, hỏi: "Tô gia, ngài xem..." Tô Mặc cười nói: "Không sao, chẳng phải chỉ là yêu ma quỷ quái thôi à, vào xem chút, người khác muốn xem còn chẳng được xem đâu!" Quay đầu, Tô Mặc lại trêu chọc Ngô Tà: "Tương lai mười mấy năm nữa, vào cái nhà ma giả còn phải tốn tiền, bây giờ, vào nhà ma thật ngay cả vé vào cửa cũng không cần, nghĩ xem hời biết bao!" "Hahaha..." Mọi người trong nháy mắt bị câu nói này của Tô Mặc chọc cười.

Ngô Tam Tỉnh cũng nói: "Được, vậy thì đi đường thủy, huống hồ trên Bạch Thư này cũng vẽ cái hang này, chúng ta đã vì cái mộ này mà đến, chút hiểm nguy này vẫn mạo hiểm được." Rất nhanh!

Người lái thuyền hút xong thuốc, lên thuyền.

Bác Lý dẫn đường vừa lên thuyền liền hô to: "Các vị, tôi để đồ ở thuyền thứ ba, các vị ngồi thuyền thứ nhất và thứ hai nhé!

Lại đây lại đây, tôi giúp cho!" Nói rồi lão trực tiếp đưa tay chộp lấy túi du lịch của Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Tam Tỉnh cũng không phản đối, thuận tay đưa qua.

Ngô Tà và Hải Thiếu cũng theo Tam thúc mình để ba lô lên đó. "Lại đây lại đây, tôi giúp cậu!" Người dẫn đường lại đưa tay chộp về phía ba lô của Phan Tử.

Phan Tử từ chối: "Không cần đâu, có mấy thứ kỵ nước, vẫn là mang theo bên người thì tốt hơn, lỡ thuyền tròng trành, đồ rơi mất, thế thì chúng tôi công cốc à!" "Hahahaha!" Bác Lý dẫn đường cười gượng vài tiếng: "Cậu nói cũng có lý, có điều thuyền này vững lắm, các cậu cứ yên tâm, nếu có rơi xuống thật, lão hán tôi vớt lên giúp các cậu, không thiếu một món nào, đưa đây đi!" Nói xong, người dẫn đường lại nhìn về phía mấy người Tô Mặc.

Tô Mặc không mang ba lô, bốn người Tứ Hung Tướng thì đeo ba lô da thật gọn nhẹ.

Tô Mặc lắc đầu: "Của chúng tôi thì khỏi, ba lô của bốn người họ không phải túi du lịch, đeo trên người không sao!" "Được được được!" Lão đầu họ Lý miễn cưỡng đáp lại vài tiếng, nhưng trong lòng lại vô cùng không thoải mái!

Bên kia.

Ngô Tà nói nhỏ với Tam thúc mình: "Lão đầu này còn rất biết nghĩ cho chúng ta đấy chứ!" Ngô Tam Tỉnh chạy giang hồ, sóng gió gì chưa từng gặp, lúc này tự nhiên là nhận ra điều không ổn, hạ thấp giọng nói: "Hai tên đó nhất định có mưu đồ, trên đường đi cứ để mắt một chút!" "Ồ!" Ngô Tà mờ mịt gật đầu.

Tiểu Ca cùng Ngô Tam Tỉnh, Ngô Tà, Hải Thiếu, Phan Tử ngồi ở thuyền thứ nhất, người lái thuyền ngồi ở đuôi điều khiển.

Tô Mặc dẫn theo Tứ Hung Tướng ngồi ở thuyền thứ hai.

Lão đầu họ Lý dẫn đường cùng hành lý ngồi ở thuyền thứ ba.

Ba chiếc thuyền nối liền nhau, thuyền thứ nhất và thứ hai song

song sát vào nhau, dựa vào động cơ của thuyền thứ nhất kéo theo thuyền thứ hai và chiếc thứ ba phía sau.

Trên mặt nước, phong cảnh bốn phía như tranh vẽ.

Đợi đến khi tiếp cận thủy động.

Ngô Tà nhìn thủy động hỏi: "Tam thúc, nhìn kết cấu cái hang này, chắc là một cái đạo động (hang trộm mộ) nhỉ!" Ngô Tam Tỉnh gật đầu.

Hải Thiếu kinh ngạc: "Đây là đạo động á!" Ngô Tam Tỉnh giải thích: "Đạo động nước, cổ viên cận phương (tròn xưa vuông nay), cái hang này cũng có chút niên đại rồi, xem ra, trong động này tất có càn khôn." Người lái thuyền nói: "Vị huynh đệ này xem ra kiến thức rộng rãi đấy, nói không sai, ở đây cả ngọn núi chính là một ngôi cổ mộ, phụ cận có vô số đạo động nước lớn nhỏ, trước kia mực nước không cao như vậy, đều là hang cạn!" "Ồ?" Ngô Tam Tỉnh không ngờ người lái thuyền này còn hiểu nhiều kiến thức trộm mộ như vậy: "Xem ra ông cũng là dân trong nghề rồi!" Người lái thuyền lắc đầu quầy quậy, nói: "Trong nghề thì không dám nhận, tôi cũng là nghe những người đến đây trước kia nói thôi, nghe nhiều rồi tự nhiên cũng nói được vài câu, nhưng đều là nói da lông bên ngoài." Lúc này, người lái thuyền đại khái cũng đoán được đoàn người này đến làm gì rồi.

Thuyền tiến vào thủy động, khi rẽ ngoặt lần nữa, trong thủy động tối đen như mực.

Mọi người nhao nhao bật đèn pin, liền nhìn thấy trên giá gỗ dựng dựa vào vách núi bên cạnh có rất nhiều quan tài màu đen!

Vô cùng quỷ dị!

Hải Thiếu cảm thán: "Ái chà, may mà Trần Thừa Trừng không tới, nếu tới chắc chắn dọa cho chết khiếp!" Ngô Tà quan tâm nói: "Cũng

không biết Trần Thừa Trừng hiện tại thế nào rồi, một chút tin tức cũng không có..." Trần Thừa Trừng?

Cái cô gái tự xưng là cháu gái nhân tình của Ngô Tam Tỉnh?

Tô Mặc cười cười, hắn biết người phụ nữ này không phải người tốt.

Lại đi được một đoạn.

Ong ong ong!

Trương Khởi Linh ngồi ở mũi thuyền giơ tay nhắc nhở: "Mọi người nghe xem tiếng gì!" Tô Mặc cũng nghe thấy âm thanh, không chỉ nghe thấy, mà hắn còn nhìn thấy bóng đen dưới nước sớm hơn tất cả mọi người.

Tô Mặc nói: "Thi miết, phải cẩn thận..." Phan Tử đứng dậy, theo bản năng nhìn người lái thuyền và người dẫn đường, lại thấy hai người thế mà đều không thấy tăm hơi đâu.

Mọi người kinh hãi thất sắc, hai người sống sờ sờ thế mà cứ vậy biến mất ngay trước mắt.

Hải Thiếu kinh hãi: "Chẳng lẽ thật sự có ma hay sao?" Tô Mặc cạn lời, thầm nghĩ, nếu lão Hồ, Bàn Tử ở đây, mình tuyệt đối sẽ nhẹ nhàng hơn nhiều.

Xuống mộ đổ đấu, mang theo hai tên lính mới, đây tuyệt đối là đại kỵ.

Tô Mặc nói: "Được rồi, không huyền bí thế đâu, vừa rồi lúc đi qua một chỗ đỉnh đá thấp, bọn họ trèo lên đó rồi..." Phan Tử lại định mở miệng nói gì đó, Tô Mặc lại ngắt lời: "Đừng nói nữa, Thi miết phía trước tới rồi..." Mọi người vội vàng dùng đèn pin rọi về phía trước.

Hai ba giây sau.

Phía trước truyền đến một trận tiếng động, chỉ thấy dưới nước xuất hiện vô số bóng đen, đang di chuyển về phía mọi người.

Chương 161

"Rầm!" Đám bóng đen kia lao vào thuyền gỗ húc mạnh, thuyền gỗ lập tức bắt đầu lắc lư trái phải.

Ngay khi một đám bóng đen chuẩn bị húc vào thuyền gỗ của năm người Tô Mặc, Hỗn Độn đứng dậy, tiến lên một bước, gầm lên giận dữ: "Cút ngay cho lão tử!" Một luồng hung khí sát khí như có như không ập tới, tất cả bóng đen định tiếp cận thuyền gỗ của năm người Tô Mặc nhao nhao bắt đầu đi đường vòng.

Đây là kỹ năng tự nhiên trên người Tứ Hung Tướng, tuy không so được với Long Uy của Tô Mặc, nhưng xua tan loại Thi miết sơ cấp này tự nhiên không thành vấn đề.

Bóng đen dưới nước rút lui ào ào, thấy vậy, Hỗn Độn cười hài lòng, ngồi lại xuống bên cạnh Tô Mặc.

Ngô Tam Tỉnh kinh ngạc nhìn Hỗn Độn: "Tứ Hung Tướng lừng danh trên giang hồ quả nhiên danh bất hư truyền, từng nghe cha tôi nói, cuối thời Thanh có cao thủ một thân huyết khí có thể khiến ruồi muỗi côn trùng phải lùi bước, trước kia tôi không tin, hôm nay đúng là được mở rộng tầm mắt..." Hỗn Độn rất khiêm tốn: "Bàng môn tả đạo mà thôi!" Ba chiếc thuyền tuy rằng dừng lại, nhưng may là thuận dòng, thuyền gỗ tiếp tục trôi nổi trong nước.

Không biết đi bao lâu, phía trước càng ngày càng lạnh, tâm trạng mọi người cũng càng ngày càng sa sút, không có người dẫn đường, người lái thuyền cũng mất dạng, không ít người trong lòng đã bắt đầu đánh trống lui quân.

Tô Mặc thấy bầu không khí có chút trầm lắng, chủ động nói: "Lòng sông càng ngày càng thấp, thuyền chúng ta lại rộng, bây giờ

quay đầu đã là không thể nào, chỉ có thể một đường đi đến cùng!" Tô Mặc vừa nói xong... "Ting!" Một trận âm thanh mê hoặc quấy nhiễu đại não truyền đến.

Trừ Trương Khởi Linh và năm người nhóm Tô Mặc, những người khác đều đau đầu không thôi.

Âm thanh này trực tiếp kích thích đến dây thần kinh trong não mọi người, giống như Kim Cô Chú của Đường Tăng vậy.

Ngô Tà hai mắt vô thần đứng dậy, giống như một con rối dây.

Nhìn tình trạng của Ngô Tà, Tô Mặc hô lên: "Âm thanh có vấn đề, mọi người bịt tai lại!" Trương Khởi Linh quyết đoán, một cước đá Ngô Tà xuống nước, tiếp đó lại đá Phan Tử, Ngô Tam Tỉnh, Hải Thiếu xuống nước, sau đó cũng khẩn cấp nhảy xuống nước tìm kiếm Ngô Tà.

Tô Mặc đứng dậy nhìn tình huống dưới nước, hắn biết, âm thanh này hẳn là do chuông thanh đồng trên người Thi miết phát ra. "Ào!" Qua nửa phút sau, Ngô Tà là người đầu tiên ngoi lên từ dưới nước, há miệng thở hổn hển, hiển nhiên là nín thở không nhẹ.

Không lâu sau, Phan Tử cũng ngoi lên.

Hai người thần sắc mê mang, nhìn nhau một cái, tiếp đó liền nhìn thấy trên mặt nước trôi lềnh bềnh một cái xác chết chỉ có nửa thân trên, hơn nữa toàn thân đầy máu.

Dáng chết cực kỳ thảm liệt.

Hai người kinh hãi!

Lúc này, một con Thi miết lao về phía Phan Tử định cắn.

Phan Tử chưa hết bàng hoàng, căn bản không chú ý tới.

Giờ phút nguy cấp, Tô Mặc toàn thân Long Uy đột nhiên bùng

phát, phạm vi bao phủ cả vùng nước này.

So với hơn hai mươi năm trước, thực lực Tô Mặc hiện nay càng thêm hồn hậu, uy áp như hoàng hoàng thiên uy phát ra từ trên người Tô Mặc.

Ngô Tà và Phan Tử lập tức bừng tỉnh, một cảm giác ngạt thở cũng theo đó mà đến, con Thi miết bay về phía Phan Tử cũng trực tiếp khựng lại giữa không trung, sau đó rơi tõm xuống nước.

Trong nháy mắt, Thi miết trong vùng nước này toàn bộ biến mất không thấy tăm hơi, chạy sạch sành sanh.

Tô Mặc cười nhạt, thu hồi Long Uy chấn nhiếp, mấy người xuống nước từng người một toàn bộ ngoi lên mặt nước.

Tô Mặc và Tứ Hung Tướng kéo từng người lên.

Tiểu Ca thì đẹp trai, một tay túm lấy mạn thuyền, nhảy vọt một cái lộn mình lên thuyền.

Động tác vô cùng phiêu dật.

Hải Thiếu thở hổn hển mấy hơi, đột nhiên nhìn người lái thuyền trôi trên mặt nước. "Hắn chết rồi..." Hải Thiếu vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy tử thi, thân thể mềm nhũn, đặt mông ngồi phịch xuống sàn thuyền.

Ngô Tam Tỉnh như có điều suy nghĩ: "Xem ra tên lái thuyền này muốn vứt chúng ta ở đây, đợi chúng ta chết xong, lại lấy hành lý của chúng ta đi...

Nhưng thông minh quá lại bị thông minh hại, hôm nay lại chết ở chỗ này!

Đi thôi, nơi này không nên ở lâu..." Nói rồi, Ngô Tam Tỉnh cầm lấy mái chèo gỗ trên thuyền chủ động chèo thuyền, mấy người cũng nhao

nhao bắt chước.

Mọi người chèo khoảng hơn một tiếng đồng hồ.

Ngô Tà nhìn vách đá bốn phía kinh ngạc nói: "Tam thúc, chú nhìn cả mảng vách đá này xem, người xưa rốt cuộc làm sao mà đào ra được?" Lúc này, Ngô Tà đầy vẻ hiếu kỳ, "Cho dù là hiện tại, không có mấy vạn người căn bản không đào được cái hang cổ sâu thế này..." Ngô Tam Tỉnh cũng nhìn về phía vách đá, nói: "Niên đại của cái hang động này chắc là vô cùng lâu đời rồi, người đào cái đạo động này, hẳn là Quan Đảo!" Quan Đảo?

Ngô Tà vẻ mặt ngơ ngác, không hiểu là có ý gì. "Quan Đảo chính là quân đội chuyên môn đổ đấu." Nhắc tới Quan Đảo, Ngô Tam Tỉnh vô tình hay cố ý liếc nhìn Tô Mặc một cái.

Ở Yến Kinh thân phận của mình cũng chẳng phải bí mật gì, cho nên Tô Mặc cũng không giấu giếm, chủ động nói: "Không sai, Phát Khâu Trung Lang Tướng và Mạc Kim Hiệu Úy chính là quân đội trộm mộ do Tào Tháo thiết lập, cũng chính là Quan Đảo, đồng thời cũng là Quan Đảo nổi tiếng nhất trong lịch sử, đến nay vẫn còn lưu lại truyền thừa." Ngô Tà kinh ngạc nói: "Hiện tại còn có Mạc Kim Hiệu Úy?" Tô Mặc nghĩ đến các huynh đệ của mình, cười cười: "Sao lại không có, trên đời hiện nay, Mạc Kim Hiệu Úy chính thống còn có bốn người!" Ngô Tà nghe vậy, không khỏi nhìn về phía Tứ Hung Tướng bên cạnh Tô Mặc.

Tô Mặc nhận ra ánh mắt của Ngô Tà và Phan Tử, lắc đầu: "Không phải bọn họ, chỉ là một cái mộ nhỏ thôi, chưa đến lượt chúng ta phải liên thủ đảo đấu..." "....." Khóe miệng Ngô Tam Tỉnh giật giật, khá lắm, cậu đang khoe của đấy à.

Tuy nhiên, bực thì bực, Ngô Tam Tỉnh cũng biết Tô Mặc lúc này đã sớm không còn là Tô Mặc của hơn hai mươi năm trước, tài sản

hắn tích lũy đủ để treo lên đánh bất kỳ môn nào trong Cửu Môn. 【Đinh!】【Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ lựa chọn, phần thưởng: phương pháp chế tác Môn Kim Phù thời Tào Ngụy...】 "....." Tô Mặc ngẩn người, ánh mắt lóe lên tia sáng u tối: "Không đúng, không chỉ là bốn người, tương lai sẽ có ngày càng nhiều Mô Kim Hiệu Úy tái hiện thế gian!" Lúc này, Phan Tử vừa chèo thuyền vừa hỏi: "Tam gia, sao ngài lại khẳng định nơi này còn có mộ thế?

Người ta đã mang cả quân đội đến, lại còn đào cái động dài như vậy, nói không chừng rất nhiều đồ vật ở đây đều đã bị bọn họ dọn đi rồi!" Ngô Tam Tỉnh nói: "Nếu cái đấu này thực sự đã bị người ta trộm từ mấy ngàn năm trước thì tao cũng không còn gì để nói.

Nhưng tụi bây nhìn xem, cái động này trên bản đồ xác thực là có tồn tại." "Điều này nói lên cái gì?" Ngô Tam Tỉnh không cho mọi người thời gian suy nghĩ, nói thẳng: "Nói lên rằng cái động trộm mộ này đã có từ trước khi chủ nhân ngôi mộ cổ hạ táng.

Nhìn vào năm tháng của cái động này, hẳn là nó đã có từ trước cả bọn họ..." "Hơn nữa tao có thể khẳng định, gần đây tuyệt đối không chỉ có một huyệt mộ, ai biết cái động trộm mộ này được đào từ lúc nào!" Ngô Tam Tỉnh thao thao bất tuyệt, nói không sai chút nào, ngay cả Tô Mặc cũng không bới ra được lỗi gì.

Thực tế, cách nhìn nhận về việc này của hắn và Ngô Tam Tỉnh gần như nhất trí. "Hiện tại còn một vấn đề làm tôi khó hiểu..." Ngô Tam Tỉnh nghi hoặc nói: "Tại sao chủ nhân ngôi mộ này lại muốn chôn mình bên cạnh một ngôi mộ đã bị trộm?

Đây chẳng phải là phạm vào đại kỵ phong thủy sao?" "Theo kinh nghiệm trước đây, huyệt mộ đã bị trộm là rất không cát lợi, hơn nữa cũng rất dễ bị người ta quấy nhiễu lần nữa!" Nói xong, Ngô Tam Tỉnh nhìn về phía Tô Mặc.

So với những người khác, lão tin tưởng Tô Mặc kiến thức rộng rãi chắc chắn có thể giải đáp nghi hoặc của mình.

Tô Mặc nói thẳng: "Bố cục nơi này có chút giống thế 'Nội tàng oan' trong âm dương phong thủy, người đến sau tu hú chiếm tổ chim khách, tám phần cũng là nhắm trúng cái bảo huyệt này!" Ngô Tam Tỉnh sững sờ, không ngờ Tô Mặc còn hiểu phong thủy.

Nhưng nghĩ đến đối phương là Phát Khâu Trung Lang Tướng thì liền thấy bình thường.

Chương 162

"Tam gia!" Đầu thuyền, Trương Khởi Linh vốn luôn giữ im lặng đột nhiên lên tiếng.

Mọi người nhìn về phía Trương Khởi Linh. "Đến Tích thi địa rồi!" Trương Khởi Linh mặt không cảm xúc nhắc nhở.

Mọi người dời tầm mắt nhìn về phía trước.

Chỉ thấy phía trước xuất hiện một luồng ánh sáng màu xanh lục, vô cùng quỷ dị.

Hải Thiếu nghi hoặc nói: "Lân quang phía trước, có phải là do có lượng lớn xương cốt không?" Ngô Tam Tỉnh quát: "Phan Tử, dao!" Phan Tử rút từ thắt lưng ra một con dao găm ném cho Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Tam Tỉnh chụp lấy dao, nhắc nhở: "Nếu phía trước thực sự là động xác chết thì chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm, rất có khả năng là quỷ đánh tường, cũng rất có khả năng là mấy trăm con thủy quái đến lật thuyền chúng ta!" Mọi người chèo thuyền đi vào Tích thi địa, nơi ánh sáng xanh lục hiện ra còn có không ít thi miết đang bò lổm ngổm.

Chiếc thuyền gỗ di chuyển trên dòng sông mà hai bên trái phải đều là hài cốt và thi miết.

Hải Thiếu nhìn vô số hài cốt liền buồn nôn: "Oẹ!" Hải Thiếu gục xuống mạn thuyền, nôn thốc nôn tháo.

Phan Tử liên tục lắc đầu: "Đừng có mất mặt như thế, chấn tác lên chút đi!" Hải Thiếu lấy từ ba lô ra chai nước khoáng uống một ngụm, xốc lại tinh thần tiếp tục chèo thuyền. "Ấy, mọi người nhìn kìa, bên kia có cỗ quan tài thủy tinh, bên trong hình như còn có cái xác!" Ngô Tà chỉ phía trước bên trên nói.

Mọi người nhìn theo, quả nhiên là vậy.

Hai khúc gỗ đóng vào vách đá trước sau, một cỗ quan tài thủy tinh cứ thế đặt yên tĩnh giữa hai khúc gỗ.

Trong quan tài thủy tinh trong suốt có một thi thể màu đen đang nằm im lìm. "Ấy, bên này cũng có!" Hải Thiếu chỉ vào một quan tài thủy tinh khác hét lên.

Tuy nhiên, cỗ quan tài này lại trống rỗng.

Ngô Tà đứng dậy dùng đèn pin soi quan tài phía trên, nghi hoặc: "Kỳ lạ, thi thể đi đâu rồi?" Thuyền gỗ tiếp tục tiến lên.

Vừa mới quẹo qua một khúc cua nhỏ nữa.

Hải Thiếu nhìn phía trước, sợ đến mức buông cả mái chèo hét lên: "A, ma, ma kìa!" "Ma?" Ngô Tà nhìn thấy thì kinh hãi, không kìm được lùi lại hai bước.

Mọi người nhìn về phía trước, trong lòng cũng không bình tĩnh.

Chỉ thấy trên một bãi đất phía trước có vô số hài cốt, trên đống hài cốt còn có một "người" tóc dài mặc áo trắng đứng đó.

Nhìn dáng người thì giống phụ nữ.

Ngô Tam Tỉnh siết chặt con dao găm trong tay.

Bốn hung tướng không dám lơ là, đứng dậy quan sát kỹ càng.

Đồng thời, bốn người lại hơi chắn trước mặt Tô Mặc, đề phòng tống tử bạo khởi hại người.

Ngô Tà căng thẳng tột độ, giọng run rẩy: "Tam thúc, cái đó sẽ không phải là tống tử chứ?" Ngô Tam Tỉnh cũng không nói gì, chỉ nắm chặt dao găm, nghiêm trận chờ đợi.

Lúc này!

Từ trong tóc và quần áo của nữ quỷ áo trắng kia, vô số con thi miết rơi xuống, thành đàn lũ lượt chui xuống nước lao về phía mọi người.

Dày đặc chi chít, cả mặt sông đều đổi màu.

Nhìn đám thi miết cách thuyền ngày càng gần, tim mọi người đều treo lên tận cổ họng.

Trương Khởi Linh nhẹ nhàng nhún chân, trực tiếp từ đuôi thuyền bay vọt đến đầu thuyền.

Hỗn Độn thầm nghĩ: "Thân thủ thật lợi hại!" Khi Trương Khởi Linh di chuyển, con thuyền dường như không chịu bất kỳ trọng lực nào, vẫn không nhúc nhích.

Thân thủ bực này, Hỗn Độn cũng chỉ từng thấy ở trên người Tô Mặc.

Trương Khởi Linh đến đầu thuyền, "xoạt" một tiếng rút Hắc Kim Cổ Đao sau lưng xoay một vòng trong lòng bàn tay, sau đó rạch vào lòng bàn tay trái.

Lưỡi đao mang theo máu Kỳ Lân của Trương Khởi Linh chém xuống đám thi miết trong nước một nhát.

Máu Kỳ Lân trên thân đao bắn ra theo quỹ đạo, rơi thẳng xuống phía trước đám thi miết, chặn đứng đường đi của chúng.

Đám thi miết khựng lại, không dám tiến lên nữa. "Vút!" Trương Khởi Linh lại vẩy tay trái một cái, một giọt máu bay về phía nữ quỷ áo trắng.

Giọt máu đánh vào đầu nữ quỷ, một làn khói trắng bốc lên, phịch một tiếng, nữ quỷ áo trắng vô lực quỳ xuống.

Ngay cả lũ thi miết gần nữ quỷ cũng nhanh chóng bỏ chạy tán

loạn.

Khi mọi người đang kinh ngạc trước thân thủ của Trương Khởi Linh thì ngay sau đó! "Bịch!" Trương Khởi Linh mất máu quá nhiều, đặt mông ngồi phịch xuống sàn thuyền, yếu ớt nói: "Mau đi đi, đừng quay đầu lại!" "Yên tâm, cậu mời tôi đến không phí tiền đâu!" Tô Mặc đến bên cạnh Trương Khởi Linh nhìn thoáng qua, xác định Trương Khởi Linh không có gì đáng ngại mới nói: "Thao Thiết, Cùng Kỳ, Đào Ngột, Hỗn Độn, đi xem xem đó rốt cuộc là thứ gì mà lại dám cản đường ta!" Tô Mặc thật sự muốn xem xem nữ quỷ áo trắng này là tình huống gì, trên thuyền này nhiều mãnh nhân như vậy mà còn dám chặn đường. "Rõ!" Bốn hung tướng nhanh chóng nhảy sang thuyền của đám Ngô Tam Tỉnh, sau đó vận khinh công mượn lực bay vọt lên không trung.

Hành động này trực tiếp khiến cả đám người ngẩn tò te. "Oa!" Hải Thiếu há hốc mồm: "Ngô Tà, cậu thấy chưa, bọn họ biết bay, biết bay đấy..." Mọi người tuy cạn lời với Hải Thiếu suốt dọc đường, nhưng lúc này không một ai nói thêm gì, ngay cả Ngô Tam Tỉnh cũng thật lòng khen một câu: "Khinh công thật đẹp mắt!" Ngô Tam Tỉnh vừa nói vừa nhìn về phía Tô Mặc.

Cho đến tận bây giờ, Tô Mặc vẫn chưa ra tay!

Ngay cả bốn hung tướng do Tô Mặc đào tạo ra đều có thân thủ bực này, vậy Tô gia đại danh đỉnh đỉnh kia, thân thủ của hắn hiện giờ đã đạt đến trình độ kinh thế hãi tục nào rồi? "Bộp!" Bốn hung tướng hạ xuống nước, vận khinh công dưới chân nhảy lên, mượn lực liền đáp xuống bên cạnh nữ quỷ áo trắng.

Bốn tướng toàn thân sát khí mở ra hết cỡ.

Ong!

Chương 163

Đám thi miết như ruồi không đầu, sợ hãi lui về bốn phương tám hướng.

Chẳng mấy chốc, trên bờ đã sạch trơn, chỉ còn lại một nữ quỷ áo trắng "cô đơn lẻ loi".

Cảm nhận được sát khí trên người bốn hung thú, nữ quỷ áo trắng không dám động đậy.

Thao Thiết tiến lên đá một cước, trực tiếp đạp nữ quỷ ngã lăn ra đất. "Gào!!!" Nữ quỷ áo trắng cũng nổi giận, áo trắng trên người không gió mà bay, tóc đen trên đầu như bạch tuộc múa may quay cuồng.

Năm ngón tay lóe lên hắc quang, như lưỡi dao sắc bén, lao thẳng về phía bốn hung tướng.

Bốn hung thú cũng không dám lơ là, lần lượt rút chiến đao ra.

Hỗn Độn nói: "Làm việc gọn gàng chút, đừng để Tô gia mất mặt trước mặt Ngô tam gia!" Ngô Tam Tỉnh đối với Tô Mặc cũng rất tôn trọng, giờ bốn người bọn họ liên thủ ra chiêu, nếu để xảy ra chuyện nực cười gì thì chẳng phải là vả vào mặt Tô Mặc sao!

Bốn người gật đầu, đồng thời vung đao bức lui nữ quỷ. "A!" Nữ quỷ rú lên một tiếng chói tai, gầm thét, hãn không sợ chết lao vào bốn người, có ý muốn đồng quy vu tận.

Hỗn Độn lại nói: "Bao vây ả!" "Được!" Bốn tướng đồng bộ, nương theo tốc độ như quỷ mị bao vây nữ quỷ lại.

Tóc đen bay lên, lộ ra một khuôn mặt không có ngũ quan.

Nhìn gương mặt trắng bệch kia.

Bốn người nổi hết cả da gà.

Tô Mặc mở ra Hoàng Kim Đồng đang quan sát chiến cục, nhìn thấy gương mặt nữ quỷ kia, Tô Mặc lẩm bẩm: "Cái âm hồn này thế mà lại có thân xác..." "Hừ..." Tô Mặc cười lạnh: "Chắn đường ở đây, tám phần là muốn hấp thu dương khí người sống rồi bỏ trốn..." Tô Mặc hét lớn về phía bốn hung tướng Hỗn Độn: "Tiễn ả lên đường!" Nữ quỷ âm hồn này lỡ mà thoát khốn thì phiền toái lớn, còn khó đối phó hơn cả Tinh Tuyệt Nữ Vương không có thân xác.

Để ả rời khỏi nơi này, sau này tuyệt đối là tai nạn cho bách tính vùng này. "Rõ!" Bốn hung tướng rạch ngón tay, tinh huyết hung thú rơi trên chiến đao.

Trong vô hình, xung quanh có bốn con hung thú đang gào thét, nộ hống.

Dọa cho Trương Khởi Linh trợn mắt há hốc mồm.

Cậu ta khó tin nhìn bốn người này...

Đây là cái gì?

Hỗn Độn, Cùng Kỳ, Đào Ngột và Thao Thiết, bốn hung thú, trình độ huyết mạch bực này tuyệt đối không yếu hơn mình!

Trương Khởi Linh đầy mặt kinh ngạc.

Ngô Tà nhìn bộ dạng này của Trương Khởi Linh, hỏi: "Muộn Du Bình, anh sao thế?" Trương Khởi Linh lắc đầu, không nói nhiều, mà là toàn thần chăm chú nhìn bốn hung tướng bên bờ đối diện.

Bên này.

Bốn hung tướng vung đao, tay giơ đao chém, nhanh chóng phân thây nữ quỷ áo trắng.

Nữ quỷ vốn đã bị thương, vừa rồi liều chết đánh cược một phen

lại tiêu hao không ít sức lực, cứ như vậy, âm hồn cũng yếu đi trông thấy.

Sau khi thân xác bị tổn hại, âm hồn bị nhốt trong thân xác tự nhiên cũng chịu thương tổn, thanh chiến đao kia không phải vũ khí bình thường mà là hung khí dính máu của bốn đại hung thú.

Hung sát chi lực trong máu bốn hung thú tàn phá bừa bãi trong thân xác, phá hủy tất cả mọi thứ bên trong. "A!" Nữ quỷ áo trắng âm hồn trọng thương ai oán kêu lên một tiếng, cứ thế tiêu tán giữa trời đất.

Tô Mặc ở trên thuyền mở Thiên Nhãn nhìn một lượt, phát hiện nữ quỷ xác thực đã hồn phi phách tán bèn gật đầu nói: "Chết rồi!" Bốn hung thú nghe lệnh, thu chiến đao lại, liền vận dụng khinh công, điểm nhẹ xuống nước, bay vọt về thuyền gỗ.

Nhẹ nhàng hạ xuống, thuyền gỗ cũng không hề rung lắc.

Thân thủ bốn hung tướng tuy không bằng Trương Khởi Linh nhưng cũng chênh lệch không nhiều, bốn người liên thủ thì ngay cả Trương Khởi Linh cũng không phải đối thủ của họ. "....." Đám người kinh ngây người, bao gồm cả Ngô Tam Tỉnh.

Trước đây bọn họ gặp tống tử lớn hay thứ dơ bẩn, đa phần đều là tránh được thì tránh, trốn được thì trốn, kiểu cứng rắn đối đầu như Tô Mặc thì đây là lần đầu tiên lão thấy. "Đi thôi..." Tô Mặc nhắc nhở: "Đi thôi, lối ra chắc ở ngay phía trước cách đây không xa!" Mọi người bừng tỉnh đại ngộ, liên tục chèo thuyền.

Hôm nay đúng là được mở mang tầm mắt...

Phan Tử vẻ mặt bội phục nhìn mấy người bốn hung tướng và Tô Mặc, Trương Khởi Linh nói: "Bội phục, Tô gia, tôi coi như nhìn ra rồi, các ngài đều không phải người phàm!" Ngô Tam Tỉnh cũng nói: "Tô gia, có bốn vị huynh đệ này hộ giá, vậy ngôi mộ trong thiên hạ

này ngài chẳng phải đi lại tự do sao!" Tô Mặc lắc đầu: "Đi lại tự do thì chưa nói đến được, chuyện lạ trên thế gian này quá nhiều, đặc biệt là dưới mộ, thứ gì cũng có thể xuất hiện!" Ngô Tam Tỉnh gật đầu tỏ vẻ rất tán thành.

Rất nhanh.

Mọi người chèo thuyền ra khỏi động xác.

Đúng lúc này, Trương Khởi Linh vì mất máu quá nhiều, giờ phút này đã ngất đi.

Ngô Tà dường như rất tò mò về Trương Khởi Linh, hỏi Tam thúc của mình: "Tam thúc, tiểu ca này rốt cuộc có lai lịch gì thế?

Sao lại lợi hại như vậy?" Tuy vừa rồi nữ quỷ áo trắng kia là do bốn hung thú diệt sát, nhưng cái uy phong rải máu bức lui thi miết và nữ quỷ trước đó của tiểu ca, Ngô Tà vẫn chưa quên.

Ngô Tam Tỉnh nói: "Cậu ta là do một người bạn của tao giới thiệu, người bạn đó của tao rất có uy vọng trên giang hồ, người ông ấy giới thiệu không sai được đâu!" Tô Mặc cười nói: "Người ông nói là Trần Bì A Tứ hả?" Ngô Tam Tỉnh kinh ngạc như gặp người trời: "Sao ngài biết?" Tô Mặc nói: "Từ lần đầu tiên tôi gặp Trương tiểu ca trong mộ, tôi đã điều tra lai lịch của cậu ta..." "Năm 01 Trương Đại Phật Gia cũng đi rồi, không ngờ Trần Bì A Tứ này vẫn còn sống!" Nói rồi, Tô Mặc lại lắc đầu, Trần Bì A Tứ thủ đoạn độc ác, lại thêm thời trẻ làm xằng làm bậy, không chuyện ác nào không làm, kiếp này chú định khó được chết già.

Nhắc tới Trương Đại Phật Gia, Ngô Tam Tỉnh nhớ tới một chuyện cũ, cười nói: "Tô gia, trên đường từng đồn đại -- Trương Đại Phật Gia bất tử, Tô gia bất xuất..." Tô Mặc cắt ngang: "Lời nói đùa mà thôi, năm xưa khi Lão Khôi Thủ còn tại thế, tôi từng giao thiệp không ít với Trương Đại Phật Gia..." Đôi mắt Ngô Tam Tỉnh khẽ híp

lại, biểu cảm dần trở nên nghiêm túc: "Tô gia, nếu ngài đã từng giao thiệp với Phật gia, không biết ngài có cách nhìn thế nào về con người ông ấy?" Tô Mặc ngẫm nghĩ, thẳng thắn nói: "Là tiền bối trong giới đảo đấu, tôi rất tôn kính Trương Đại Phật Gia, có điều muốn tôi cộng sự với ông ấy thì e là... rất khó!" "Tâm cơ Trương Đại Phật Gia quá sâu, tôi không thích giao thiệp với người như vậy!" Lời này của Tô Mặc coi như nói trúng tim đen Ngô Tam Tỉnh.

Nói thật, trong số đám nhị đại Cửu Môn này, không ai thích Trương Đại Phật Gia, sự kiện đảo đấu Cổ Đồng Kinh năm xưa khiến Cửu Môn tổn thất nặng nề, đến nay vẫn chưa khôi phục nguyên khí.

Tô Mặc nhìn thẳng vào mắt Ngô Tam Tỉnh: "Nghe nói những năm cuối đời Trương Đại Phật Gia đang nghe ngóng chuyện về 'Trương gia'?" Ngô Tam Tỉnh giật mình kinh hãi, không ngờ Tô Mặc ngay cả bí mật bực này mà cũng biết, lão há miệng định nói gì đó, nhưng thấy xung quanh "người đông tai mắt tạp", có mấy lời đã đến bên miệng lại đành nuốt xuống.

Ngô Tam Tỉnh nói: "Việc này dính líu quá nhiều, nhất thời nói không rõ..." "..." Tô Mặc cười nói: "Nói cũng phải..." Trương Đại Phật Gia cuộc đời quá mức truyền kỳ, bản thân là một chi hệ của Trương gia, cuối cùng lại trở thành công thần khai quốc, tiếp xúc đều là những nhân vật khôi thủ thông thiên.

Những năm 80-90, Trương Đại Phật Gia gánh vác nhiệm vụ đặc thù, giao tranh với thế lực các bên.

Chương 164

Uông gia, Cừu Đức Khảo, Cửu Môn, có thể gọi là loạn cục!

Ngay cả Tô Mặc cũng không muốn dây vào vũng nước đục này, đành phải nửa ẩn nửa lui, không tham gia tranh chấp giang hồ nữa. "Trương gia...

Đại Phật Gia?" Nghe Tô Mặc và Ngô Tam Tỉnh đối thoại, Ngô Tà mặt đầy mờ mịt: "Tam thúc, hai người đang nói cái gì thế?

Cháu chẳng phải đang hỏi chú lai lịch Muộn Du Bình sao?" Ngô Tam Tỉnh cẩn thận nhìn về phía Tô Mặc: "Tô gia, ngài có biết lai lịch cụ thể của vị tiểu ca này không?" Tô Mặc cười cười, hỏi ngược lại: "Ông không biết sao?" Ngô Tam Tỉnh ngẩn ra, ấp úng nửa ngày cũng không nói ra được lý do.

Ngô Tà vẻ mặt ngây ngốc nhìn Tam thúc của mình.

Cậu đột nhiên phát hiện ông chú ba này của mình hố thật!

Biết cái gì cũng không nói với mình, còn lừa cậu là không biết.

Chủ đề đang hay vì Ngô Tam Tỉnh mà qua loa kết thúc.

Mấy người lại chèo thêm một khoảng thời gian.

Phan Tử chỉ phía trước hét lên: "Tô gia, Tam gia, phía trước hình như có cái thôn!" Ngô Tam Tỉnh lấy ống nhòm ra nhìn.

Quả nhiên!

Phía trước có một cái thôn.

Hải Thiếu ồ lên một tiếng: "Tuyệt quá, vậy chúng ta có thể tắm nước nóng, rồi ăn một bữa ra trò!" Mọi người tăng tốc độ chèo thuyền.

Chẳng bao lâu liền đến cổng thôn, một đoàn người thu dọn hành lý xuống thuyền, đi về phía thôn.

Đi một lát.

Ngô Tam Tỉnh đột nhiên nhìn thấy một đứa bé ngồi dưới đất cạnh ruộng ngô. "Bạn nhỏ, bạn nhỏ..." Ngô Tam Tỉnh nhanh chóng tiến lên hỏi thăm: "Cháu có biết đường vào thôn không?" "....." Đứa bé như không nghe thấy, cúi đầu, tự mình nghịch bùn trong tay.

Thấy đứa bé không nói chuyện.

Phan Tử tiến lên nở nụ cười hiền hòa, dụ dỗ: "Bạn nhỏ, cháu nói cho bọn chú biết, chú mua đồ ngon cho cháu." Cậu bé đảo mắt lém lỉnh, chìa tay ra nói: "Cho tờ năm mươi đi!" Phan Tử: "..." Khóe miệng Ngô Tam Tỉnh cũng giật giật một hồi, trẻ con bây giờ lớn sớm thế sao?

Phan Tử cũng hào phóng, từ trong ngực móc ra một tờ một trăm đưa cho thằng nhóc.

Cậu bé nhìn tờ một trăm trong tay, lập tức cười tít mắt, ngay sau đó đeo cái gùi dưới đất lên lưng, bắt đầu dẫn đường phía trước: "Đi, đi theo cháu!" Sau đó, mọi người cứ thế bị cậu bé dắt về nhà nó.

Trong nhà cậu bé có một cô gái trẻ, là chị cậu bé, mặc cái quần yếm bò đang làm việc ở đó. "Chị, có hai thằng ngốc đưa em một trăm tệ này!" Cậu bé như tranh công giao một trăm tệ cho chị.

Ngô Tam Tỉnh: "....." Phan Tử: "....." Người chị xoa đầu cậu bé: "Đừng có nói lung tung!" Cô gái áy náy nhìn mọi người: "Em trai tôi không hiểu chuyện, ngại quá, mọi người có việc gì không?" Phan Tử vẻ mặt rầu rĩ nói: "Đại muội tử, thôn các cô có nhà nghỉ không?" Cô gái nhỏ nói: "Nhà chúng tôi chính là mở nhà nghỉ." Bàn Tử ngơ ngác nhìn nơi này, trong nháy mắt nghệch mặt ra, đây là nhà nghỉ?

Đây chẳng phải là nhà dân bình thường sao?

Hải Thiếu hỏi: "Vậy chỗ các cô có bình nóng lạnh tắm rửa không?" Cô gái nhỏ mở to đôi mắt vô tội, lắc lắc đầu. "A!" Mọi người thất vọng tràn trề, đến bình nóng lạnh cũng không có, nhà nghỉ cái lông gì chứ!

Tô Mặc an ủi: "Ra ngoài không dễ dàng, có chỗ ở là tốt rồi, năm xưa chúng ta ở núi tuyết, ngủ sa mạc, hoàn cảnh còn khắc nghiệt hơn thế này nhiều..." Hải Thiếu dường như rất sợ Tô Mặc và bốn hung tướng, cười gượng gạo, không nói thêm gì nữa.

Mấy người thu dọn đồ đạc, cứ thế ở lại trong cái sân nông gia này.

Sau khi mọi người tắm rửa qua loa, một vị khách không mời mà đến bước vào.

Trần Thừa Trừng!

Nhìn thấy cô gái này, Ngô Tà vô cùng kinh ngạc: "Sao cô tìm được đến đây..." Trần Thừa Trừng cười ngọt ngào: "Bí mật..." Lúc này, Ngô Tam Tỉnh cũng đi ra, Trần Thừa Trừng vội vàng gọi: "Dượng..." Đầu Ngô Tam Tỉnh lập tức to ra: "Cái tính bướng bỉnh này của cháu y hệt cô cháu năm xưa!" Ngô Tà nói: "Tam thúc, nếu Trần Thừa Trừng đã bình an vô sự đến được đây, bây giờ chú hẳn sẽ không nghi ngờ năng lực của cô ấy nữa chứ?" Ngô Tam Tỉnh trong lòng bất lực, phất tay nói: "Ây da, được rồi được rồi được rồi, nhưng Thừa Trừng cháu phải hứa với dượng, cháu đi theo bọn dượng thì được, nhưng nếu bọn dượng xuống đấu, cháu ngàn vạn lần không được xuống, cháu chỉ có thể đợi ở trên!" "Nếu cháu không làm được thì lập tức về cho dượng!" Trần Thừa Trừng thấy cuối cùng cũng thuyết phục được Ngô Tam Tỉnh, vui vẻ cười nói: "Được được được, không thành vấn đề, không thành vấn đề, cháu đều nghe Tam thúc, đều nghe Tam thúc,

hì hì hì!" Lúc này mọi người đều từ trong nhà đi ra, Ngô Tam Tỉnh giới thiệu đơn giản Trần Thừa Trừng cho mọi người.

Trần Thừa Trừng cũng cười chào hỏi mọi người.

Sắc mặt Tô Mặc khựng lại, thầm thì: "Lão Hồ làm ăn kiểu gì thế, lại để người của Cừu Đức Khảo trà trộn vào..." Trần Thừa Trừng chào hỏi từng người, tươi cười rạng rỡ, hệt như một cô em gái nhà bên.

Tuy nhiên, Tô Mặc không ăn cái bài này của ả.

Cái gì mà cháu gái Trần Văn Cẩm, đều là nói láo, Trần Văn Cẩm hiện tại tám chín phần mười đã biến thành cấm bà, làm gì có cháu gái lớn thế này.

Tô Mặc tin rằng Ngô Tam Tỉnh chắc chắn cũng nhìn ra điều mờ ám trong đó, sở dĩ không động thanh sắc, tám phần là để dẫn dụ kẻ chủ mưu phía sau.

Dù sao chủ động nhập cuộc cũng phù hợp với phong cách làm việc của Ngô Tam Tỉnh, sau này những chuyện như vậy lão cũng làm không ít.

Buổi tối, mọi người cùng nhau uống chút rượu, coi như cũng trở nên thân quen, nâng ly cạn chén, khung cảnh cũng khá náo nhiệt.

Vui vẻ chơi đùa một buổi tối, mọi người mãn nguyện chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, mọi người hỏi thăm cô gái nhỏ về lộ trình, sau đó sớm lên đường xuất phát.

Nhưng vừa ra khỏi thôn, đi được khoảng bảy tám cây số liền thấy một căn cứ dựng lều trại.

Lén lén lút lút, Ngô Tam Tỉnh gặp nhiều rồi, có bốn hung tướng và

Trương tiểu ca mở đường, Tô Mặc hộ pháp, mấy thứ quỷ mị này không đáng để sợ.

Hiện giờ nhìn thấy tung tích con người, sắc mặt Tô Mặc nghiêm túc hơn nhiều, khom người, cầm một con dao găm cùng Phan Tử lẻn vào doanh trại.

May mà trong doanh trại không có một ai.

Ngô Tam Tỉnh vừa thở phào nhẹ nhõm liền thấy không biết từ lúc nào Tô Mặc đã xuất hiện bên cạnh lão: "Tô gia..." Tô Mặc nhìn rác rưởi trong doanh trại, nói: "Chúng ta hẳn là gặp đồng nghiệp rồi..." Ngô Tam Tỉnh có chút kinh ngạc: "Ngài là..." Tô Mặc gật đầu: "Không sai, đám người này chắc là trộm mộ, mục tiêu của bọn họ với chúng ta hẳn là nhất trí!" "Doanh trại này chọn ngay vị trí phong thủy cát lợi, trong đội ngũ có cao thủ, xem ra đã xuống dưới rất lâu rồi..." Tô Mặc nói xong.

Trương Khởi Linh ngẩng đầu lên, trong ánh mắt toát ra vẻ bất an.

Nhìn phản ứng lớn như vậy của Trương Khởi Linh, Tô Mặc biết tiểu ca mang theo nhiệm vụ mà đến, sợ đồ vật bên trong đã bị người ta lấy đi mất. "Tiếp theo để tôi dẫn đường đi..." Tô Mặc lấy ra la bàn hoàng kim, lẩm bẩm Tầm Long Quyết: "Tầm long phân kim khán triền sơn, nhất trọng triền thị nhất trọng quan.

Chương 165

Quan môn như hữu bát phân hiểm, bất xuất âm dương bát quái hình..." "Hướng kia..." Tô Mặc chỉ về phía Đông Nam, nơi đó loáng thoáng có luồng tử khí lượn lờ trên không trung, hiện ra tướng rồng cuộn hổ ngồi.

Trong âm dương phong thủy, nơi này thấp nhất cũng chôn cất một vị vương giả hoặc đại tướng quân.

La bàn, Tầm Long Quyết, Ngô Tam Tỉnh biết đây chính là thủ đoạn của Mô Kim Hiệu Úy, mà Tô Mặc lại là thủ lĩnh Mô Kim Hiệu Úy - Phát Khâu Trung Lang Tướng, trong cả giới an lạc, luận về đảo đấu trộm mộ, hắn cũng là tồn tại hàng đầu. "Tốt..." Ngô Tam Tỉnh vui mừng khôn xiết: "Các vị, nghe theo Tô gia, xuất phát!" Lần này, Tô Mặc chủ động cầm la bàn đi trước, hắn tinh thông đạo âm dương phong thủy, có hắn dẫn đường, mọi người bớt đi được rất nhiều đường vòng.

Khoảng chừng một hai tiếng sau, Tô Mặc dừng lại, kết hợp với tứ phía, nhìn địa thế xung quanh nói: "Chính là chỗ này!" "Hỗn Độn!" "Có!" Hỗn Độn bốn người ngầm hiểu, lấy ra xẻng Lạc Dương và các dụng cụ, trực tiếp đào ngay dưới chân Tô Mặc.

Ngô Tam Tỉnh ra hiệu cho Phan Tử một cái, Phan Tử liên tục gật đầu, đi theo sau Hỗn Độn, mấy người vung tay áo, chuyên tâm đào hố.

Ngô Tà, Hải Thiếu, Trần Thừa Trừng thì dựng lều ngay tại chỗ.

Ngô Tam Tỉnh cúi đầu, nhìn những lớp đất bùn được dọn ra, nói: "Đất bùn dính máu?

Cái mộ này không đơn giản!" Không biết đào bao lâu, Hỗn Độn ở dưới bỗng nhiên gọi với lên: "Tô gia, hình như đến đáy rồi..." Tô Mặc

tung người nhảy một cái, nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt Hỗn Độn.

Dưới đáy xuất hiện một kết cấu mộ cổ, được xây bằng gạch đá cổ đại.

Tô Mặc động thủ, dọn sạch từng lớp gạch đá.

Một lát sau, một đường hầm tối om sâu hun hút được dọn ra.

Tô Mặc trầm giọng nói: "Xuống đấu!" Nói rồi, Tô Mặc đi đầu bước vào, Hải Thiếu và Trần Thừa Trừng bị giữ lại bên trên, Ngô Tam Tỉnh dẫn theo Ngô Tà xuống mộ, Trương Khởi Linh và bốn hung thú cảnh giác nhìn tứ phía.

Bậc đá và vách đá ở đây đều được đục đẽo từ đá tảng, trên vách đá còn có vết tích đục đẽo.

Dưới lòng đất rất rộng, có thể thấy năm xưa đã tốn rất nhiều nhân lực vật lực.

Mọi người chậm rãi đi xuống cầu thang đá, sau đó tiến vào một mộ đạo lớn hơn.

Phía trước mộ đạo là một cánh cửa mộ màu xanh lục.

Hai bên cửa mộ có hai đài đá, trên đài đá có hai sinh vật không rõ là gì đang nằm bò.

Càng đến thời khắc mấu chốt, mọi người cũng không dám lơ là, cẩn thận từng li từng tí bước đi.

Nhìn cửa mộ gần ngay trước mắt, Phan Tử tiến lên vài bước, tay trái nắm lại, bắt đầu gõ gõ. "Keng!

Keng!

Keng!" Ngô Tà hỏi: "Có khi nào bị bịt chết rồi không?" Phan Tử nghiên cứu xong cửa mộ, xoay người nói với Ngô Tam Tỉnh: "Tam gia, có cơ quan!" "Tránh ra!" Tô Mặc rảo bước đi tới, vận khí đan

điền, xương cốt toàn thân kêu răng rắc, giơ nắm đấm, mãnh liệt oanh tạc. "Uỳnh!" Cửa đá nứt toác, đá vụn rơi đầy đất. "....." Mọi người kinh hãi, dù là Trương Khởi Linh cũng giật cả mí mắt. "Đá để lâu rồi..." Nhìn biểu cảm của mọi người, Tô Mặc thản nhiên nói: "Gió thổi nắng chiếu... không chắc chắn!" Nghe thì có vẻ hợp lý đấy, nhưng dưới mộ này... có gió thổi nắng chiếu cái trứng ấy!

Ngô Tam Tỉnh mồ hôi lạnh chảy ròng ròng: "Ha... ha...

Tô gia khiêm tốn rồi!" Tô Mặc không tiếp tục chủ đề này, lấy ra một lọ thuốc chia cho mọi người: "Đây là bí dược của Mô Kim Hiệu Úy, có thể tránh thi độc, cũng có thể đối kháng với không khí phức tạp trong mộ, mọi người uống đi!" Hồng Liêm Diệu Tâm Hoàn, một trong những vật phẩm cần thiết khi đảo đấu xuống mộ của Mô Kim Hiệu Úy, vốn dĩ đã sớm thất truyền, nhưng trong một lần cơ hội ngẫu nhiên, Tô Mặc lấy được từ miệng Trần Hạt Tử.

Thế là, Tô Mặc lại vặt lông cừu một lần nữa...

Sau đó, Hồng Liêm Diệu Tâm Hoàn liền được trang bị vào tay mỗi đội ngũ đảo đấu dưới trướng.

Nhìn xem, vẫn là người ta chuyên nghiệp, Cửu Môn đúng là một đám nhà giàu mới nổi!

Ngô Tam Tỉnh thầm thì một tiếng, sau đó cùng Phan Tử, Ngô Tà mỗi người nuốt một viên Hồng Liêm Diệu Tâm Hoàn.

Dùng xong, Tô Mặc lại lấy ra hai lọ đưa riêng cho Ngô Tam Tỉnh và Ngô Tà: "Sau này hai người thường xuyên xuống mộ, sẽ dùng đến..." "....." Ngô Tà và Ngô Tam Tỉnh cạn lời, câu này của Tô Mặc làm như tương lai bọn họ thường xuyên xuống mộ đảo đấu không bằng.

Tuy nhiên, dù sao Tô Mặc cũng có ý tốt, Hồng Liêm Diệu Tâm

Hoàn lại là đồ tốt, không chừng tương lai thật sự dùng đến, Ngô Tà và Ngô Tam Tỉnh cũng không nói thêm gì, mỗi người cất lọ nhỏ đi.

Tô Mặc đi phía trước, mọi người thoải mái hơn nhiều, gặp núi mở đường, gặp sông bắc cầu, chẳng bao lâu sau, mọi người liền đến chủ mộ thất.

Chủ mộ thất, trước mắt mọi người một mảnh tối đen, nhưng cái này không làm khó được Tô Mặc, âm thầm mở ra Hoàng Kim Đồng, nhìn quanh trái phải.

Chỉ thấy trên đài đá giữa mộ thất có đặt một cái đỉnh lớn.

Bốn phía cái đỉnh lớn đặt mấy đài đèn hình mái hiên.

Mà trên đài cao phía trước cái đỉnh lớn thì bày một cỗ quan tài.

Ngô Tà rọi đèn pin nhìn mộ thất cười nói: "Chỗ này chính là mộ thất à?" Ngô Tam Tỉnh không trả lời câu hỏi của đứa cháu lớn, mà nói với Phan Tử: "Thắp đèn!" Nói xong, Ngô Tam Tỉnh đi đến trước đài đá đặt đỉnh lớn, chỉ thấy trên đài đá, bốn phía đài đá gần cái đỉnh lớn ở trung tâm khắc đồ án bát quái.

Ngô Tam Tỉnh hỏi: "Tiểu ca, từ mấy văn tự này có nhìn ra được nơi này chôn ai không?" Trương Khởi Linh lắc đầu.

Tô Mặc dẫn bốn người Thao Thiết bước qua đài đá, đến gần quan tài đá quan sát.

Phan Tử thì đi đến trên đài đá, dùng đèn pin soi vào trong đỉnh lớn: "Tam gia, có đồ vật!" Mọi người đi tới.

Phát hiện trong đỉnh lớn thế mà lại đặt một bộ thi hài không đầu, chỉ là trải qua bao nhiêu năm như vậy, quần áo của cái xác không đầu đã sớm rách nát không chịu nổi.

Tô Mặc giải thích với mọi người: "Chủ nhân mộ thất này cắt đầu

người xuống tế trời, thân thể lại đặt ở đây tế người, thi thể này hẳn là chiến tù, nô lệ thì không thể đeo trang sức!" Nói rồi, Tô Mặc liền không quan tâm đến nơi này nữa, tầm mắt dời sang hướng khác.

Chỉ thấy Trương Khởi Linh đi về phía quan tài đá trong mộ thất, hơn nữa thần sắc vô cùng căng thẳng, sau đó nói với quan tài những âm phù kỳ quái. "Ca ca, khố tạp, khố khố, tạp ngang, ca tạp, khố tạp tạp khố..." Cảnh tượng kỳ quái này thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Chương 166

Ngô Tà hỏi Ngô Tam Tỉnh: "Tam thúc, Muộn Du Bình làm sao thế?" Ngô Tam Tỉnh lắc đầu quầy quậy, cũng nghệch mặt ra.

Trương tiểu ca có thể khiến nữ quỷ áo trắng quỳ xuống?

Thân thủ lợi hại, giờ sao cậu ta cũng bái lạy rồi?

Hỗn Độn thì đến bên cạnh Tô Mặc, trầm giọng hỏi: "Tô gia, cái này là..." "..." Sắc mặt Tô Mặc chần chờ: "Thi ngữ, tôi cũng là lần đầu tiên nhìn thấy..." Thật sự có thể đối thoại?

Tống tử lớn chẳng lẽ không giống âm hồn?

Hỗn Độn đầy mặt nghi hoặc, thảo nào Tô Mặc bảo bọn họ nhìn nhiều nghe nhiều, hóa ra dọc đường này có nhiều môn đạo như vậy!

Thi ngữ, có thể đối thoại với thi thể!

Hôm nay đúng là được mở mang kiến thức!

Uỳnh!

Nắp quan tài đá đột nhiên cử động.

Vô số hắc vụ từ trong quan tài đá rò rỉ ra.

Nắp quan tài đá dường như sắp mở tung.

Ngô Tam Tỉnh, Ngô Tà và Phan Tử trong nháy mắt kinh hãi, không tự chủ được sợ hãi lùi lại mấy bước. "Bành!" Đột nhiên, nắp quan tài bay vút lên không trung.

Sắc mặt Trương Khởi Linh run lên, lập tức quỳ rạp xuống đất, trán chạm đất!

Sau khi Trương Khởi Linh quỳ xuống, nắp quan tài xoay mấy vòng

trên không trung, lúc này mới rơi lại xuống quan tài.

Ngô Tam Tỉnh cũng bị dọa không nhẹ, vội vàng kéo Ngô Tà quỳ xuống, cùng với tiểu ca, trán chạm đất.

Phan Tử nhìn thấy Ngô lão tam đều quỳ, mình cũng không cần nghĩ ngợi thẳng lưng quỳ xuống.

Tô Mặc kinh ngạc nhìn cảnh này.

Cùng Kỳ cẩn thận vốn cũng định quỳ xuống, nhưng nhìn thấy Tô Mặc đứng tại chỗ, gã lập tức thẳng lưng lên.

Dù sao trời sập thì có người cao chống đỡ mà!

Tuy nói vậy nhưng Cùng Kỳ vẫn âm thầm tiến lên một bước về phía Tô Mặc, nếu thực sự xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, ít nhất Tô gia còn có thể giúp gã một tay.

Đột nhiên!

Trong quan tài truyền ra một trận âm thanh tương tự như của tiểu ca.

Trương Khởi Linh quay đầu nhìn Tô Mặc một cái, trong lòng bất lực, tốc độ giao lưu với quan tài cũng ngày càng nhanh, dường như đang thương lượng, đang cầu tình.

Trong lúc đó, nắp quan tài vẫn liên tục nhảy lên.

Người bình thường ở trong mộ nhìn thấy cảnh này tuyệt đối có thể sợ đến chết khiếp!

Ong ong ong!

Vị trong nắp quan tài dường như ngày càng mất kiên nhẫn.

Trương Khởi Linh nhìn về phía Tô Mặc nói: "Thứ bên trong rất khủng bố, nếu nó ra ngoài, chúng ta sẽ nguy hiểm, anh cứ quỳ một

chút đi!" "Ha..." Tô Mặc cười khẩy: "Muốn tôi quỳ?

Hàng ngâm muối mà cũng xứng để tôi quỳ sao!" "Xoạt!" Tô Mặc rút kiếm Xích Tiêu sau lưng, lăng không ném mạnh, trường kiếm xé gió lao về phía quan tài đá.

Nhìn thấy cảnh này, Trương Khởi Linh biến sắc. "Bành!" Đầu tiên là hắc vụ phun ra, sau đó quan tài đá nổ tung, nắp quan tài bay ra, "rầm" một tiếng rơi xuống đất.

Trong chốc lát hắc vụ lan tràn, che khuất tầm mắt của tất cả mọi người.

Tô Mặc ngẩng đầu, ánh mắt thâm thúy, chỉ thấy trong tầm mắt của hắn, một thi thể được bảo quản hoàn hảo đang lơ lửng giữa không trung.

Hắn đạp trên hắc vụ, cơ bắp toàn thân như rồng cuộn, gân xanh nổi lên, phảng phất ẩn chứa sức mạnh kinh khủng, đôi mắt lóe lên ánh sáng u ám quỷ dị, mang theo sự bá đạo không nói nên lời.

Hắc vụ tan đi, nhìn thấy cảnh tượng trên không trung này, tất cả mọi người đều trố mắt.

Con mẹ nó, còn biết bay?

Thi thể này sắp thành Thi Tiên rồi chứ!

Tô Mặc thu hồi kiếm Xích Tiêu, trầm giọng nói: "Tam gia, mọi người lùi lại..." "Hỗn Độn!" "Có!" "Hôm nay tôi đảo muốn xem xem rốt cuộc là ai hung!" "Rõ!" Bốn người rút chiến đao, vận khinh công tung người nhảy lên, dùng thế Lực Phách Hoa Sơn chém về phía đại tống tử.

Đại tống tử không tránh không né, không hề sứt mẻ, mặc cho bốn thanh chiến đao chém lên đầu mình. "Keng keng keng!" Mấy tiếng vang lên, thân thể đại tống tử lắc cũng không lắc một cái, ngược lại

chiến đao của bốn hung tướng đều rơi xuống đất.

Cánh tay bốn người tê dại, trong đó lòng bàn tay của Thao Thiết và Cùng Kỳ càng là chấn đến mức chảy máu.

Lúc này, đại tống tử đột nhiên sải bước, trong nháy mắt đáp xuống đất, bốn người lập tức giật mình, vội vàng lùi sang bên cạnh.

Nhưng đã muộn, đúng lúc này, một cái chân to từ không trung lao thẳng đến đá vào Hỗn Độn.

Cú đá này trực tiếp đá vào mặt Hỗn Độn, đá gã bay ra ngoài, Trên mặt Hỗn Độn lập tức lưu lại một vết máu, máu tươi đỏ thẫm theo khóe miệng nhỏ giọt...

Hỗn Độn ngã xuống đất, ôm bụng, không ngừng co giật, trên mặt đau đớn không chịu nổi.

Bốn hung tướng hôm qua còn không ai bì nổi, hôm nay thế mà lại không phải đối thủ của một mình tống tử này!

Ngô Tam Tỉnh nhìn đến mức líu lưỡi.

Đại tống tử còn muốn thừa thắng truy kích ba người còn lại, đột nhiên, giữa mi tâm đại tống tử nhíu lại, lại thấy một người trẻ tuổi lặng lẽ không một tiếng động xuất hiện bên cạnh hắn, đồng thời giơ nắm đấm đánh về phía đầu hắn.

Chương 167

Nắm đấm to như cái nồi đất rít gió lao tới!

Đại tống tử không dám lơ là, vội vàng giơ hai vuốt lên, ngạnh kháng đỡ lấy nắm đấm của người trẻ tuổi này, nhưng quyền kình của người trẻ tuổi này thực sự quá mạnh mẽ, đại tống tử lập tức bị đánh lùi vài bước. "Lợi hại thật!" Tô Mặc thấy một chiêu của mình đắc thủ cũng không lập tức công kích, mà thầm than trong lòng một tiếng, thảo nào bốn hung thú đều không phải đối thủ của hắn, thực lực này mạnh đến đáng sợ. "Đều lui xuống đi..." Tô Mặc nói với đám Hỗn Độn: "Con tống tử này đã thành tinh rồi, các cậu không phải đối thủ của nó!" Đám Hỗn Độn biết lúc này không phải lúc cậy mạnh, gật đầu, đồng thời lui xuống. "Keng!" Một tiếng vang thanh thúy, Tô Mặc rút kiếm Xích Tiêu, kiếm chỉ thẳng vào đại tống tử: "Lại đây, tao chơi với mày..." Dường như nhận ra sự khiêu khích trong mắt Tô Mặc, đại tống tử nổi trận lôi đình: "Gào!" Tiếng gầm chấn động màng nhĩ, suýt chút nữa làm vỡ màng nhĩ mọi người.

Đại tống tử giơ hai tay lên, một luồng khí tức cường hãn vô song từ trên người hắn bùng phát ra. "A a a!" Một chuỗi tiếng kêu thảm thiết vang vọng tứ phía, những tiếng kêu thảm này không biết là do ai phát ra. "Uỳnh!" Một nắm đấm đen sì khổng lồ, mang theo khí thế khủng bố, đập về phía Tô Mặc. "Cút ngay!" Tô Mặc quát khẽ một tiếng, trường kiếm trong tay vẽ ra một đường vòng cung, đón lấy nắm đấm đen sì khổng lồ kia. "Bùm!" Tiếng nổ kinh thiên truyền đến, nắm đấm kia bị trường kiếm của Tô Mặc đánh tan, ngay sau đó liền thấy đại tống tử bị Tô Mặc chém bay ra ngoài, rơi xuống cách đó mười mấy mét, bụi đất mù mịt.

Nhìn thấy cảnh này, trong mắt Ngô Tam Tỉnh lóe lên một tia sáng

kinh người, lẩm bẩm: "Thiên quan ban phúc, bách vô cấm kỵ, thảo nào Tô gia không quỳ!" "Hít...

Thân thủ thật khủng khiếp!" Ngô Tà há hốc mồm.

Phan Tử cũng vẻ mặt chấn kinh: "Thế mà có thể cứng đối cứng với tống tử, thế gian này quả nhiên thực sự tồn tại loại mãnh nhân này!" Hỗn Độn xoa xoa ngực: "Thân thủ của Tô gia thế mà đã đến trình độ này!" Mọi người hít ngược một hơi khí lạnh, nhao nhao cảm thán.

Cảnh này triệt để trấn trụ tất cả mọi người.

Đây còn là người sao?

Quả thực giống như ma quỷ vậy!

Một kiếm này của Tô Mặc quá khủng bố rồi, đại tống tử ngàn năm, đại tống tử sắp trở thành Thi Tiên thế mà cứ vậy bị Tô Mặc đánh lui!

Đại tống tử giãy giụa đứng dậy, trên mặt lộ ra vẻ dữ tợn, hai cánh tay dang rộng, lại lao về phía Tô Mặc.

Nhìn đại tống tử ngày càng gần, ánh mắt Tô Mặc băng lãnh, không chút do dự vung kiếm Xích Tiêu trong tay. "Phập!" Máu tươi bắn tung tóe, ngực đại tống tử trực tiếp bị Tô Mặc đâm xuyên, thân thể cũng bay ngược ra ngoài, nặng nề ngã xuống đất. "Cháu lớn..." Ngô Tam Tỉnh xoay người, nói thật lòng với Ngô Tà: "Cháu nếu có thân thủ hoặc bản lĩnh như vậy, Tam thúc cháu có chết ở đây cũng đáng..." Ngô Tà đảo mắt xem thường, thấp giọng lầm bầm: "Tam thúc, chú nếu có bản lĩnh như vậy, cả cái Hàng Châu đều là của Ngô gia chúng ta..." Nghe hai chú cháu này đối thoại không đứng đắn, Phan Tử cạn lời nửa ngày. "Gào!" Phát hiện mình thế mà không phải đối thủ của tên nhân loại này, đại tống tử phẫn nộ, bỏ qua Tô Mặc, lao thẳng về phía

hai chú cháu Ngô Tà và Ngô Tam Tỉnh bên cạnh. "Không xong!" Ngô Tam Tỉnh kinh hãi, vội vàng từ trong ngực móc ra một đồng tiền vàng hộ trước ngực.

Nhưng đồng Kim Hồn Tệ đó chỉ làm đại tống tử hơi khựng lại, giây tiếp theo, móng vuốt của hắn liền vồ lấy đầu Ngô Tam Tỉnh.

Sao có thể!

Ngô Tam Tỉnh kinh hãi thất sắc, phải biết đồng Kim Hồn Tệ này đã không chỉ một lần cứu mạng lão và Giải Liên Hoàn, hôm nay thế mà lại mất hiệu lực. "Chết đi!" Tô Mặc hừ lạnh một tiếng, kiếm Xích Tiêu vẽ một quỹ đạo quỷ dị trên không trung, trong nháy mắt đâm vào thân thể đại tống tử, kiếm quang lăng lệ từ trường kiếm huy sái ra, trong nháy mắt chém đại tống tử thành hai nửa. "....." Hiện trường tĩnh lặng không tiếng động, im phăng phắc. "Hô..." "Hô..." Ngô Tà và Ngô Tam Tỉnh thở hổn hển. "Keng..." Ngay cả đồng Kim Hồn Tệ trong tay rơi xuống, Ngô Tam Tỉnh cũng không phát giác.

Tô Mặc nhặt đồng Kim Hồn Tệ dưới đất lên, hỏi Ngô Tam Tỉnh: "Cái này là..." Trên mặt Ngô Tam Tỉnh vẫn còn biểu cảm sống sót sau tai nạn: "Đây là bùa hộ mệnh của tôi, trước đây xuống đấu, nó từng bảo vệ tôi nhiều năm, mấy năm gần đây hình như hơi mất linh..." "Ha ha ha..." Tô Mặc cười lớn: "Ông biết vì sao nó không linh nữa không?" Ngô Tam Tỉnh sững sờ, lắc đầu, đầy mặt không hiểu.

Tô Mặc nói thẳng: "Thời gian quá lâu, bên trên đã không còn khí tức của tôi!" Nói rồi, Tô Mặc cắn ngón tay, một giọt máu tươi lại nhỏ lên đồng tiền cổ Tinh Tuyệt. "Cái này..." Ngô Tam Tỉnh bừng tỉnh đại ngộ: "Ngài... ngài ngài..." Tô Mặc nói: "Đồng Kim Hồn Tệ này là tiền tệ lưu thông của Tinh Tuyệt Cổ Quốc, là tôi tặng cho Giải Liên Hoàn!" "Một lần từ biệt đã bao năm, ngỡ như cách một đời!" Nói rồi, Tô Mặc đưa đồng tiền cổ Tinh Tuyệt lại cho Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Tam Tỉnh nhận lấy Kim Hồn Tệ, sắc mặt phức tạp, lão không ngờ đồng tiền cổ bầu bạn với mình bao năm lại đến từ Tô Mặc, chuyện này Giải Liên Hoàn thế mà không hề nhắc tới với lão nửa lời.

Phải rồi, năm xưa Tô Mặc chỉ là một nhân vật nhỏ ở Phan Gia Viên, chưa chắc đã lọt vào mắt xanh của Giải Liên Hoàn.

Ngô Tam Tỉnh thở dài một hơi, sắc mặt có chút tiếc nuối, nếu năm xưa bọn họ đầu tư lôi kéo Tô Mặc, Ngô gia và Giải gia cũng không đến mức rơi vào tình cảnh hôm nay, Giải Liên Hoàn cũng không đến mức phải trốn đông trốn tây.

Tô Mặc đi đến bên cạnh bốn hung tướng, kiểm tra thân thể Hỗn Độn một chút.

Chút thương tích nhỏ, dưỡng một thời gian là khỏi!

Nhìn mộ thất ngổn ngang vì chiến đấu, Tô Mặc lẩm bẩm: "Cương Thi Vương, tên này sắp đắc đạo rồi..." Phan Tử tan hết sợ hãi, nói: "Tô gia, ngài và tiểu ca còn có bốn vị huynh đệ đều là thế này, lợi hại, Phan Tử tôi quá bội phục rồi!" Phan Tử giơ ngón tay cái, thực sự là bội phục mấy người từ tận đáy lòng.

Tô Mặc hỏi Trương Khởi Linh: "Cậu quen biết Cương Thi Vương này?" Tiểu ca ngẩn ra, sau đó lắc đầu.

Được rồi, Trương Khởi Linh không muốn nói, Tô Mặc cũng không hỏi nữa.

Tô Mặc biết, Trương Khởi Linh sở dĩ sợ hãi, một phần có thể là vì vấn đề thân phận đối phương, nhưng nhiều hơn vẫn là thực lực không bằng Cương Thi Vương này.

Ngược lại thân phận của tôn Cương Thi Vương này... trong nguyên tác, loáng thoáng chỉ về hướng Chu Mục Vương.

Đúng!

Chính là vị Chu Mục Vương tương thân tương ái với Tây Vương Mẫu.

Chu Mục Vương vì bị Thiết Diện Sinh chiếm tổ chim khách, do đó biến thành huyết thi thủ mộ.

Mà mối quan hệ giữa ông ta và Tây Vương Mẫu với Trương gia khiến Trương Khởi Linh vì muốn bày tỏ sự tôn trọng với ông ta mà quỳ xuống.

Nhưng giết cũng giết rồi, còn về việc có phải Chu Mục Vương hay không, Tô Mặc cũng không để ý, dù sao cũng đã thành vong hồn dưới kiếm.

Chương 168

Trương Khởi Linh trầm mặc một hồi, cuối cùng vẫn đặt thi thể Cương Thi Vương đã đứt làm hai đoạn vào trong quan quách, sau đó lại nghiêm túc đậy nắp quan tài lại. "Đi thôi!" Tô Mặc hoạt động gân cốt một chút, tiếp tục đi về phía trước, phía trước quan tài có một cánh cửa mộ đã mở.

Đi xuống bậc thang.

Hai bên lối đi đều điêu khắc minh văn, còn có một số thạch khắc.

Bên cạnh thạch khắc hai bên trái phải đều có hai pho tượng đá đứng sừng sững, cao cao tại thượng.

Giống hệt tượng thần ở mộ Hiến Vương, cúi đầu nhìn xuống người đi vào, khiến người ta nảy sinh sợ hãi.

Ngô Tam Tỉnh nói: "Trang trí ở đây bắt đầu cầu kỳ, hẳn là chủ mộ thất!" "Ấy!" Ngô Tà đột nhiên nhìn thấy bên cạnh một pho tượng đá bên phải có một cái động trộm mộ.

Mọi người phát hiện động trộm mộ, liền vây tới.

Ngô Tam Tỉnh nhìn tình hình trong động, lại bốc một nắm cát đất ở cửa động đặt trong tay bóp bóp. "Cái động này chắc là vừa đào không lâu, đất còn rất mới!" Ngô Tà nói: "Trộm mộ, là đám trộm mộ kia!" Nghe lời Ngô Tà nói, mọi người lập tức xốc lại tinh thần, bao gồm cả Tô Mặc.

Trộm mộ trang bị tinh lương, có lúc còn đáng sợ hơn cả tống tử!

Mọi người cẩn thận xuyên qua mộ đạo, vừa ra khỏi mộ đạo liền nhìn thấy một mộ thất sáng sủa.

Ngô Tam Tỉnh nói: "Đèn trong mộ thất này vẫn chưa tắt, có thể

vẫn còn người!" Trong mộ thất, tất cả nến trên đài đá coi như đều được thắp sáng.

Giữa mộ thất đặt rất nhiều quan tài đá, hơn nữa liếc mắt là nhìn ra ngay, dường như được sắp xếp theo thứ tự gì đó, không phải sắp xếp chỉnh tề bình thường.

Phía trên mộ thất là một cái đỉnh lớn vẽ đầy bích họa.

Bốn phía đều là những tấm đá nguyên khối, bên trên chi chít chữ.

Ngô Tà đi đến trước một quan tài đá, tò mò hỏi: "Trong này sao lại có nhiều quan tài đá thế?" Tô Mặc đi tới, nhìn thoáng qua, lập tức nói: "Trên này ghi chép bình sinh của chủ nhân ngôi mộ!" Nghe vậy, Phan Tử cũng sáp lại gần: "Tô gia, trên đó viết gì thế?" Tô Mặc dịch đơn giản văn tự trên phiến đá một chút: "Chủ nhân ngôi mộ này là một chư hầu nước Lỗ, người này trời sinh đã có một cái ấn quỷ, có thể mượn âm binh từ địa phủ, cho nên đánh đâu thắng đó, được Lỗ Quốc Công phong làm Lỗ Thương Vương!" "Có một ngày, ông ta đột nhiên cầu kiến Lỗ Quốc Công, nói bản thân nhiều năm mượn âm binh từ địa phủ, hiện tại địa phủ có tiểu quỷ tạo phản, ông ta bắt buộc phải về địa phủ trả nợ ân tình cho Địa Quân!" "Hy vọng Lỗ Quốc Công có thể chuẩn tấu cho ông ta về địa phủ phục mệnh, Lỗ Quốc Công lúc đó liền chuẩn tấu, thế là Lỗ Thương Vương dập đầu một cái rồi tọa hóa." "Lỗ Quốc Công tưởng ông ta còn sẽ quay lại, liền thiết lập cho ông ta một cái địa cung ở đây, bảo quản thi thể ông ta, hy vọng lúc ông ta quay lại có thể tiếp tục hiệu mệnh cho mình!" "Bên trong còn miêu tả chi tiết một số trận đánh của Lỗ Thương Vương, trong một số chiến dịch, ông ta vừa giơ ấn quỷ lên, dưới đất liền sát ra đại phê âm binh cướp đi hồn phách con người." Phan Tử nghe xong, cảm thán: "Lợi hại vậy sao, may mà ông ta chết sớm, nếu không thì ngày sau thống nhất thiên hạ e rằng chính là nước Lỗ..." "Bất kể nói thế nào, hiện tại chúng ta cũng coi như biết đang trộm mộ của ai rồi..." Nói rồi,

Phan Tử lại nghi hoặc: "Nhiều quan tài thế này, rốt cuộc cái nào mới là Lỗ Thương Vương?" Mọi người đi tới, nhìn đi nhìn lại bảy cỗ quan tài nghi trủng, muốn tìm ra manh mối từ những dấu vết để lại.

Phan Tử xuất thân đặc chủng binh, sở trường phát hiện chi tiết manh mối, rất nhanh gã liền phát hiện một cỗ quan tài đá không đúng lắm, hét lên với mọi người: "Quan tài đá này mở!" Mọi người nghe vậy nhanh chóng đi tới, nhìn một cái, quả nhiên là đã mở!

Ngô Tam Tỉnh nhìn ấn ký trên quan tài đá, nói: "Quan tài đá này có dấu vết bị gậy sắt cạy qua, hơn nữa vết cạy còn mới, Phan Tử!" Phan Tử hiểu ý Ngô Tam Tỉnh.

Từ trong ba lô lấy ra một cái đục sắt, đóng vào quan tài đá, dùng sức từng chút từng chút đẩy nắp quan tài ra, sau khi cạy ra một khe hở khoảng mười cm.

Ngô Tam Tỉnh rọi đèn pin vào, nhìn vào trong.

Mọi người cũng đại khái nhìn thấy tình hình trong quan tài, bên trong là một thi thể người nước ngoài mặt mũi máu thịt be bét.

Một bộ đồ hành động màu đen, trông giống lính đánh thuê.

Ngô Tam Tỉnh kinh ngạc nói: "Sao lại là một người nước ngoài?" Tô Mặc nói: "Người này hẳn chính là thành viên của băng nhóm trộm mộ trước đó, nhìn tình hình này là gặp phải thứ không sạch sẽ rồi!" Phan Tử quản nó có phải người nước ngoài hay không, thò tay định vào trong mò đồ.

Trương Khởi Linh túm chặt lấy vai Phan Tử, dùng sức rất mạnh, Phan Tử đau đến nhe răng trợn mắt: "Đừng động, chính chủ ở dưới hắn!" Phan Tử mượn ánh đèn pin của Ngô Tam Tỉnh, cúi đầu nhìn.

Sự thật đúng như Trương Khởi Linh nói!!

Dưới gã tây kia còn có một thi thể, chỉ là nhìn không rõ hình dáng

ra sao.

Phan Tử thu tay về, mà đúng lúc này, "Cạch cạch cạch cạch cạch cạch cạch!" Đột nhiên một trận tiếng cơ quan truyền đến.

Bảy cỗ quan tài toàn bộ lún xuống, một cỗ quan tài mở ra.

Một cái xác đen sì và thi thể người nước ngoài kia ngồi dậy.

Hai cỗ thi thể bò ra khỏi quan tài.

Từng bước từng bước chậm rãi đi về phía Tô Mặc và mọi người.

Tô Mặc cười thẳng, Cương Thi Vương bên ngoài đều bị mình xử đẹp, giờ hai con đại tống tử này không phải là vội vã đi đầu thai sao.

Tô Mặc rút kiếm Xích Tiêu, không tốn chút sức lực, dễ dàng xử lý hai con đại tống tử.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy đại tống tử bị Tô Mặc vô tình phân thây. "....." Phan Tử lẩm bẩm: "Đáng chết, nội tâm tôi thế mà lại chẳng có chút dao động nào!" "Tam gia..." Phan Tử quay đầu nhìn Ngô Tam Tỉnh: "Chuyến đảo đấu này kết thúc, tôi muốn xin nghỉ mấy ngày, về nhà tĩnh tâm!" "....." Ngô Tam Tỉnh cũng rất cạn lời, trước đây bọn họ đảo đấu xuống mộ, lần nào cũng tim treo lên tận cổ họng, có anh em thậm chí còn viết sẵn di thư.

Nhưng cứ lần này đi đảo đấu cùng Tô Mặc, thì mẹ nó tà môn, một thanh trường kiếm chém từ ngoài mộ vào chủ mộ thất.

Thần cản sát Thần, Phật cản sát Phật!

Ngô Tam Tỉnh là nhân vật kiệt xuất trong đám nhị đại Cửu Môn, từ nhỏ tiếp thụ cũng là bản lĩnh đảo đấu chính quy, nhưng hôm nay, Tô Mặc vẫn làm mới thế giới quan của lão.

Lúc này, Ngô Tà cũng ở bên cạnh khởi hống: "Tam thúc, đảo đấu chẳng phải cũng khá đơn giản sao, chú còn bắt cháu cẩn thận cẩn thận

lại cẩn thận..." "....." Cháu lớn à, cháu đừng có làm loạn thêm với ông chú già này của cháu được không!

Khóe miệng Ngô Tam Tỉnh giật giật, nghẹn lời nửa ngày.

Xoạt!

Tô Mặc thu kiếm Xích Tiêu, nhìn quanh, nói: "Nghỉ ngơi một lát..." Mọi người đâu dám nói gì, nghe Tô Mặc nói, thân thể bọn họ dường như không chịu khống chế, đồng loạt ngồi xuống đất.

Đây là một lãnh tụ bẩm sinh, nhân vật không thua kém gì Trương Đại Phật Gia.

Ngô Tam Tỉnh sau khi ngồi xuống đất, ánh mắt lóe lên, thầm lẩm bẩm một tiếng.

Tô Mặc từ không gian hệ thống lấy ra đùi vịt lớn, chân giò hun khói, lạc rang, còn có mấy chai coca ướp lạnh chia cho mọi người.

Phan Tử tu một ngụm coca, thật lòng nói: "Hôm nay tôi coi như đã lĩnh giáo được sự lợi hại của Tô gia đại danh đỉnh đỉnh!

Thảo nào Yến Kinh đều đồn -- nghề đồ cổ này, nếu không có Tô gia gật đầu, thì một mảnh ngói vụn cũng không bán ra được!" "Tô gia, Phan Tử tôi chưa từng phục ai, đời này chỉ phục ngài!" Tô Mặc cười ha ha: "Đều là lời nói đùa của bạn bè trên giang hồ thôi, chớ tưởng thật chớ tưởng thật!" Mọi người nói nói cười cười, không khí trong mộ vô cùng náo nhiệt. "A!" Đột nhiên, trong mộ thất truyền đến một tiếng hét kinh hãi. "Ui da!" Mọi người ngẩng đầu nhìn lên trên, chỉ thấy từ một lối đi nhỏ trên thang đá phía trên, rơi xuống một người đàn ông.

Chương 169

Béo tròn quay, không phải đại tống tử, mà giống như một con tống tử thịt.

Mọi người vừa ăn đồ ăn, vừa nhìn hắn, giống như đang xem kịch vậy! "Mẹ kiếp, đây là cái cửa quái gì thế, sao lại mở từ trên xuống dưới hả!!!" Tống tử thịt vừa chửi mắng, vừa gian nan bò dậy từ dưới đất.

Biết nói chuyện, không phải thứ dơ bẩn!

Mọi người nhẹ nhõm.

Tô Mặc vẻ mặt đầy ý cười, trong mắt không khỏi lóe lên một tia trêu tức.

Hắn đã đoán ra người này là ai, thuận tay bốc một nắm nhỏ lạc rang, ném về phía tống tử thịt.

Tống tử thịt bị ném ngẩn ra, vẻ mặt ngơ ngác nhìn một hạt lạc rang đỏ au trên cổ áo mình.

Tình huống gì thế này?

Tôi là ai?

Tôi đang ở đâu?

Tôi đang làm gì?

Hạt lạc này ở đâu ra?

Chỉ trong chốc lát, tống tử thịt đầy mặt dấu hỏi.

Cuối cùng, dưới sự chú ý của mọi người, tống tử thịt bỏ hạt lạc rang trên cổ áo vào miệng, vừa nhai vừa nói: "Ái chà, thơm thật!" "Ái chà, thơm thật!" Dáng vẻ của gã "tống tử bằng thịt" vốn đã khá buồn

cười, lại thêm câu nói này khiến Ngô Tà phì cười thành tiếng: "Ha ha ha ha ha, người này là ai vậy, cũng quá tếu táo rồi!" Phan Tử xuất thân là đặc chủng binh, tính cảnh giác vẫn rất cao, hắn một tay nắm chặt cái đùi vịt, một tay giơ súng hỏi: "Đừng cử động!

Nói, mày là ai?" Tên mập kia ngơ ngác nhìn mấy người cách đó không xa, khi nhìn thấy đồ ăn thịt và nước ngọt bên cạnh họ, hắn càng thêm khó tin.

Mẹ kiếp, đám người này đang mở tiệc trong cổ mộ đấy à?

Bất quá, khi nhìn thấy khẩu súng lục, hắn lập tức thành thật lại, vội vàng nhìn sang bên cạnh.

Khi thấy Ngô Tà, hắn như vớ được cọng rơm cứu mạng: "Ngô Tà, Ngô Tà, là tôi, Vương Bàn Tử đây!" Lúc này, Ngô Tà cũng nhận ra Vương Bàn Tử.

Năm đó một đám người áo đen truy kích cậu và High thiếu, cũng chính Vương Bàn Tử này đã ra tay cứu họ một mạng. "Tiểu béo tử..." Tô Mặc nhai đùi vịt, áy náy nhắc nhở: "Có thi miết!" Tiếng nói vừa dứt, từ vị trí Vương tiểu béo tử vừa ngã xuống, rậm rạp chằng chịt thi miết màu đen rơi xuống. "Á!" Vương tiểu béo tử cuống lên: "Có thi miết, các người vậy mà còn ở đây mở tiệc!" Tô Mặc cười nói: "Đám thi miết này là đi theo cậu tới, không liên quan đến bọn tôi!" "Đi..." Tô Mặc phất phất tay: "Đuổi đám thi miết này đi, đừng để mấy thứ ghê tởm này ảnh hưởng đến khẩu vị của tôi!" "Vâng!" Cùng Kỳ đưa đĩa lạc rang và bình rượu cho Thao Thiết bên cạnh, sau đó đứng dậy, tung người nhảy vọt tới trước mặt Vương tiểu béo tử.

Sát khí phóng ra ngoài!

Trong chốc lát, tất cả thi miết run lẩy bẩy, toàn bộ bỏ chạy tán loạn.

Vương Bàn Tử nhìn mà tim đập chân run: "Cảm ơn nhé người anh em, ân nhân cứu mạng a!" Cùng Kỳ cũng được coi là nhị đại mục dưới trướng Tô Mặc, là đại lão có tiếng trên đạo thượng, hắn cũng không để ý lời Vương Bàn Tử, gật đầu rồi quay trở lại bên cạnh Tô Mặc.

Vương Bàn Tử gãi gãi đầu, nhìn Tô Mặc trong đám người, càng nhìn càng thấy quen mắt.

Đột nhiên, trong mắt lóe lên một tia sáng, mắt Vương Bàn Tử sáng rực lên: "Ngài...

Ngài là Tô gia?" "Tô gia...

Tôi tên là Vương Nguyệt Bán, cũng buôn bán đồ cổ ở Phan Gia Viên!" Vương Bàn Tử lấy từ trong túi ra một tấm danh thiếp, mặt đầy kích động đưa cho Tô Mặc: "Tôi chính là thần tượng của ngài..." Thao Thiết lạnh lùng nhìn Vương Nguyệt Bán: "Bàn Tử, nói cái gì đấy?" "Ách..." Vương Bàn Tử cũng chú ý tới mình nói sai, liên tục lắc đầu: "Không không không, ngài là thần tượng của tôi, Tô gia, ngài là thần tượng của tôi!" Lúc này, Vương Bàn Tử cũng nhận ra bốn người bên cạnh Tô Mặc chính là Tứ Hung Tướng đại danh đỉnh đỉnh dưới trướng Tô Mặc. "Ha ha..." Vì nể mặt người anh em của mình, quan cảm của Tô Mặc đối với Vương Bàn Tử cũng không tệ, cười gật đầu: "Nhận lấy!" Tứ Hung Tướng có chút bất ngờ, bọn họ không nghĩ tới cái gã mập như tống tử thịt này lại lọt vào mắt xanh của Tô gia.

Đào Ngột đứng dậy, nhận lấy danh thiếp của Vương Bàn Tử.

Điều này làm cho Vương Nguyệt Bán vô cùng thụ sủng nhược kinh, liên tục cúi đầu: "Tô gia, tôi là Vương Bàn Tử, ngài có một người anh em là Khải Hoàn.

Bàn gia, trên đạo thượng cũng gọi là Vương Bàn Tử, chúng ta có duyên, siêu có duyên!" Vương Bàn Tử tinh ranh, nghĩ đủ mọi cách để

làm thân với Tô Mặc.

Thật sự là thân phận của Tô Mặc quá lớn, lớn đến vô biên.

Hai người tuy đều ở Phan Gia Viên, nhưng ngày thường muốn gặp hắn cũng không dễ dàng.

Trước đó, có một vị đại lão thương nhân Hồng Kông muốn phát triển nghiệp vụ ở nội địa, theo quy củ phải vào Kinh bái bến Tô gia, nhưng dù là đại lão cỡ đó cũng chưa chắc được gặp mặt Tô Mặc.

Cuối cùng vẫn là Hồ gia và Hỗn Độn tiếp kiến, hàng hóa của vị đại lão kia mới được vào đại lục.

Tô gia là tượng phật lớn cỡ này, là đại nhân vật mà Vương Bàn Tử hắn cả đời cũng không tiếp xúc được, nhưng cố tình lại gặp ở cái xó xỉnh này, Vương Bàn Tử sao có thể bỏ qua cơ hội như vậy. "Ừ..." Tô Mặc mỉm cười nói: "Cũng thật có duyên...

Muốn ăn chút không?" "Cảm ơn Tô gia, vậy tôi không khách sáo nữa!" Vương Bàn Tử nuốt nước miếng, xé bao bì rồi gặm ngấu nghiến.

Tự nhiên như ruồi, đúng là không coi mình là người ngoài!

Hỗn Độn bên cạnh liếc mắt xem thường.

Ngô Tà ăn xong cái đùi vịt, nhìn Vương Bàn Tử đang ngấu nghiến cái móng heo, không nhịn được hỏi: "Cậu ăn từ từ thôi, tôi hỏi cậu chuyện chính kinh, sao cậu lại tới đây?" Vương Bàn Tử lại gặm một miếng móng heo, đôi mắt nhỏ xoay tròn, nói: "Tôi là theo dõi A Ninh đến đây.

Lần trước, chúng ta ở Nội Mông, tôi sợ con đàn bà này phía sau có âm mưu gì đó.

Cho nên rời khỏi Nội Mông, tôi liền bám theo cô ta đến đây..."

"Hây dà, đừng nhắc tới bọn họ nữa, người của A Ninh đều biến thành huyết thi tống tử, thật mẹ nó đen đủi!" Tô Mặc nhận lấy ba lô của Vương Bàn Tử từ tay Cùng Kỳ, nhìn thoáng qua, sau đó ném trả lại cho Vương Bàn Tử: "Cậu nhóc này được đấy, không chỉ học người ta làm Mô Kim Hiệu Úy thắp nến, trên người còn có bản đồ địa hình mộ Chiến Quốc này!" Vương Bàn Tử cười xấu hổ.

Hắn xác thực không phải Mô Kim Hiệu Úy, chỉ là sùng bái Mô Kim Hiệu Úy mà thôi.

Ngô Tà ngơ ngác nhìn Vương Bàn Tử: "Không phải cậu nói cậu đi theo A Ninh tới sao?

Sao cậu còn có bản đồ cổ mộ ở đây?" Tô Mặc cười nói: "Cậu nhóc này có phải chính là nhắm vào cái cổ mộ này mà đến không?" Vương Bàn Tử vừa nghe là Tô Mặc hỏi, lập tức thành thật khai báo.

Không sai, Vương Bàn Tử hắn chính là nhắm vào mộ cổ Chiến Quốc này mà đến.

Ngay từ đầu tiếp xúc với Ngô Tà và High thiếu ở Nội Mông, chính là vì cái Chiến Quốc Bạch Thư gia truyền của Ngô gia.

Chương 170

Vương Bàn Tử nói xong, Ngô Tà hung hăng trừng hắn một cái.

Không nghĩ tới tên béo nhìn mặt mũi thật thà phúc hậu này, sau lưng lại là cả bụng ý xấu.

Vương Bàn Tử vẻ mặt xấu hổ, vội vàng chuyển chủ đề: "Các người tìm được Quỷ Tỳ chưa?" Ngô Tà tò mò hỏi: "Quỷ Tỳ là thật sao?" Vương Bàn Tử sửng sốt: "Gì cơ?

Cậu ngay cả Quỷ Tỳ có thật hay không cũng không biết, thế cậu tới làm gì?" Ngô Tà nhất thời câm nín, không nghĩ tới cái tên đầy bụng ý xấu Vương Bàn Tử này lại giáo huấn ngược lại mình.

Vương Bàn Tử lại hỏi: "Vậy Lỗ Thương Vương cậu cũng biết chứ?" Ngô Tà vừa nghe, cái này mình biết, lập tức mười phần tự tin nói: "Lỗ Thương Vương tôi biết, hắn chính là một chư hầu vương mà...

Có thể mượn âm binh đánh giặc!" Vương Bàn Tử cạn lời nói: "Cái gì với cái gì nha, tôi nói cho cậu biết, cái gọi là Lỗ Thương Vương, cái gọi là âm binh mượn đường, chẳng qua chỉ là mánh lới mà thôi..." Nói rồi, Vương Bàn Tử lại nhìn về phía Tô Mặc, vẻ mặt nịnh nọt: "Tô gia, tôi nói với ngài, Lỗ Thương Vương này nói là một tướng quân, chi bằng nói hắn chính là một tên trộm mộ.

Truyền thuyết nói quân đội của hắn ban ngày nghỉ ngơi, ban đêm hành quân, hơn nữa thường xuyên đi tới đi lui đột nhiên từ một nơi biến mất, sau đó đột nhiên từ một nơi khác chui ra!

Lại còn chỗ chui ra đa phần là bãi tha ma.

Ngài nghĩ xem, người thời xưa tư tưởng phong kiến mê tín, cho

nên truyền tới truyền lui liền thành cái thuyết âm binh mượn đường, kỳ thực hắn chính là một thổ phu tử!" Ngô Tà phản bác: "Nhưng cậu chỉ dựa vào những thông tin này mà đưa ra kết luận, có phải quá võ đoán rồi không?" Vương Bàn Tử nhìn Ngô Tà nói: "Đâu chỉ có thế, ngay vừa rồi, chúng ta đều thấy Thất Tinh Nghi Quan!" Vương Bàn Tử còn chưa nói xong, Ngô Tà liền cắt ngang: "Cái gì?

Bảy cỗ quan tài ở chủ mộ thất trước đó chính là Thất Tinh Nghi Quan?" Vương Bàn Tử sửng sốt: "Không thì sao?" Lúc này, Ngô Tà cũng nhớ tới một số thứ trong bút ký của ông nội mình có nhắc qua: "Không ngờ đó là Thất Tinh Nghi Quan.

Bút ký của ông nội tôi có nhắc tới, Thất Tinh Nghi Quan, bảy cỗ quan tài, chỉ có một cỗ là thật, những cái khác toàn bộ đều là cơ quan!" Vương Bàn Tử nói: "Cái tên Lỗ Thương Vương này cảm thấy lúc sống mình trộm mộ quá nhiều, sau khi chết sợ bị báo ứng, cho nên mới bố trí Thất Tinh Nghi Quan này!

Bất quá, tôi phát hiện bảy cỗ quan tài không có cái nào là thật." Vương Bàn Tử nhìn vách đá bốn phía nói: "Bao gồm cả cái mộ Lỗ Vương này, cũng đều có khả năng là giả.

Kỳ thực, ngay từ đầu tôi cũng nghĩ không thông." Vương Bàn Tử ý vị thâm trường nói tiếp: "Mãi cho đến khi tôi rơi vào mê cung mộ đạo này, tôi mới đột nhiên phát hiện, chỗ này hóa ra là một ngôi mộ Tây Chu!" "Tây Chu..." Nghe được lời Bàn Tử, Ngô Tà ngơ ngác: "Cái gì?

Mộ Tây Chu?

Cậu đang nói hươu nói vượn cái gì vậy?" Bàn Tử như đang nhìn một kẻ ngốc, mình đều nói rõ ràng như thế rồi, thằng nhóc này lại còn không hiểu.

Bàn Tử xì cười nói: "Tôi đã nói cậu ngây thơ mà, dưới chân chúng

ta thực ra chính là một ngôi mộ Tây Chu!" Ngô Tà truy hỏi: "Không đúng chứ, sao lại có người đem mộ của mình đào trên mộ của người khác?" Tô Mặc đặt bình nước xuống, cười nói: "Có chứ, trong phong thủy Thanh Ô, cái này gọi là Tàng Long Huyệt, chỉ cần mệnh lý phối hợp, bố trí thích đáng là được..." Vừa thấy Tô Mặc lên tiếng, Vương Bàn Tử vội vàng bồi cười: "Tô gia, không ngờ ngài còn tinh thông thuật phong thủy, cao, thật là cao!" Tô Mặc thấy Vương Bàn Tử này lấy lòng mình như thế, cũng cạn lời lắc đầu: "Đúng là cái đồ tinh ranh." "Ấy ấy..." Lúc này, Phan Tử chú ý tới điểm không đúng, "Vừa nãy Tam gia nói đi vệ sinh, sao giờ còn chưa về?

Còn cả Trương tiểu ca nữa?

Bọn họ làm sao vậy?

Không phải lạc đường rồi chứ..." Tô Mặc lại uống một ngụm coca, ra hiệu Phan Tử bình tĩnh chớ nóng: "Không sao, hai người bọn họ đều thân kinh bách chiến, cái cổ mộ này không làm khó được họ đâu..." Thực ra lúc Trương Khởi Linh và Ngô Tam Tỉnh rời đi, Tô Mặc đã chú ý tới, nhưng hắn không ngăn cản.

Bởi vì Tô Mặc biết Ngô Tam Tỉnh và Trương Khởi Linh hạ đấu đều là ôm mục đích khác mà đến.

Hiện tại tính ra đã qua nửa giờ, nghĩ lại bọn họ hẳn là đã đắc thủ rồi! "Đi thôi..." Nói rồi Tô Mặc đứng dậy: "Chúng ta lại thám hiểm ngôi cổ mộ này chút nữa!" "Được!" Có Tô Mặc ở đây, cái gì cơ quan bí thuật, cái gì tống tử âm hồn, cả nhóm cũng không cần lo lắng, cứ coi như đi nghỉ mát.

Mọi người tâm an lý đắc đi theo sau Tô Mặc, tiếp tục thăm dò ngôi mộ Tây Chu này.

Nhưng chưa đi được bao lâu, cả nhóm lại nhìn thấy một cánh tay đứt lìa trên mặt đất.

Vương Bàn Tử ngồi xổm xuống, nhìn một chút, lập tức nói: "Khẳng định là người của con ả A Ninh kia!" Nói rồi, Vương Bàn Tử nhặt cánh tay đứt lên, cảm thán: "Chậc...

đám côn trùng này khẩu vị tốt thật nha!

Một đám gà mờ, cái này không phải làm bừa sao, hai món nghề cũng không có mà dám tới trộm mộ Lỗ Thương Vương, đây là muốn chết à!" Lời của Bàn Tử khiến Phan Tử cười không phúc hậu nổi, không sai chút nào, chút bản lĩnh này cũng không có, tới nơi nguy hiểm thế này, chẳng phải là tìm chết sao.

Lúc này, Ngô Tà phát hiện trong thông đạo phía trước dường như có thứ gì đó, liền ghé đầu qua, định thám thính một phen.

Mà ngay khi Ngô Tà càng lúc càng đến gần... "A!" Một người phụ nữ từ trong mộ đạo lao ra, nhe nanh múa vuốt vồ về phía Ngô Tà.

Tô Mặc mắt nhanh tay lẹ, mạnh mẽ tóm lấy vai Ngô Tà, sau đó dùng sức ném ra sau.

Đúng lúc này Trương Khởi Linh xuất hiện, nhìn thấy cảnh này, Trương Khởi Linh tung người nhảy lên, trực tiếp đỡ được Ngô Tà. "....." Hai người bốn mắt nhìn nhau, trong không khí tràn ngập tình cảm khác thường.

Tô Mặc lập tức rùng mình một cái, trong lòng ớn lạnh: "Các cậu lui xuống..." Tô Mặc vừa nói, vừa chế phục người phụ nữ phía trước.

A Ninh!

Thành viên nòng cốt trong đội ngũ của Cừu Đức Khảo.

Chân dài, mặc quần bò bó sát, cũng coi như là một mỹ nữ.

Ngô Tà bên này cũng hoàn hồn, liên tục cảm ơn Trương Khởi Linh, sau đó lại nhìn về phía trước, lập tức sửng sốt: "Ấy ấy, Bàn Tử,

mau nhìn xem.

Đây không phải A Ninh sao?" Vương Bàn Tử gật đầu nói: "Không sai, chính là con ả này, nếu không phải cô ta lúc đầu truy đuổi chúng ta, chúng ta ở Nội Mông có thể chạy như thỏ thế sao!

Con ả này có thiêu thành tro Bàn gia tôi cũng nhận ra cô ta, Phan Tử, có dây thừng không?

Trói lại!" Tô Mặc lắc đầu: "Không cần, có tôi ở đây, cô ta không tổn thương được các cậu..." Nói xong, Tô Mặc đưa tay vỗ vai A Ninh, A Ninh hai mắt tối sầm, cứ thế ngất đi.

Chuyện gì thế này?

Vừa nãy không phải còn nói không cần dây thừng sao?

Sao giờ lại đánh ngất rồi?

Mọi người có chút khó hiểu, có chút mê mang.

Tô Mặc cũng không giải thích nhiều, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, hắn đặt A Ninh xuống đất, hai ngón tay sử xuất tuyệt kỹ Phát Khâu chỉ của Phát Khâu Trung Lang Tướng, trực tiếp lôi con thi miết trong chân A Ninh ra. "Bẹp!" Thi miết rơi xuống đất, Tô Mặc một chưởng đập chết. "Tô gia lợi hại, Tô gia ngầu!" Vương Bàn Tử giơ ngón tay cái, không bỏ qua bất kỳ cơ hội nịnh hót nào.

Tô Mặc âm thầm đảo mắt, lau vết máu trên tay: "Đào Ngột, băng bó cho cô ta một chút!" "Vâng!" Đào Ngột nhanh chóng lấy túi thuốc, ra tay cầm máu cho A Ninh.

Tô Mặc giải thích với Vương Bàn Tử: "Người phụ nữ này tôi còn có chỗ dùng, tạm tha cho cô ta một mạng!" Kể từ sau khi Lão Hồ phá tan âm mưu của Cừu Đức Khảo ở Hương Cảng, con hồ ly già này im hơi lặng tiếng một thời gian, mấy năm nay vậy mà lại nhảy nhót trở lại.

Chương 171

Tô Mặc cũng lười phải hư tình giả ý với Cừu Đức Khảo, định tìm cơ hội triệt để xử lý con hồ ly già này, mà trước mắt A Ninh chính là một thời cơ.

Giữ lại mạng cô ta, ngày sau hoặc có tác dụng lớn!

Đào Ngột ra tay cầm máu cho A Ninh, băng bó vết thương xong, Tô Mặc lại để Cùng Kỳ cõng A Ninh, mọi người tiếp tục đi sâu vào trong.

Đi khoảng nửa giờ, mọi người xuyên qua đường hầm u tối, liền thấy cửa động phía trước có một tia sáng yếu ớt, đồng thời cũng có từng trận gió mát.

Vương Bàn Tử kích động nói: "Cuối cùng cũng đi ra rồi, tôi biết ngay mà, trời không tuyệt đường Bàn Tử!" Bên cửa động, dây leo xanh biếc vô cùng vô tận.

Phía dưới là một hang động đá vôi thiên nhiên khổng lồ, to cỡ một sân bóng đá.

Ánh trăng từ khe nứt phía trên chiếu xuống, vừa vặn có thể phác họa ra hình dáng của toàn bộ hang động.

Từ cửa động nhìn xuống, có một cây cổ thụ rất cao rất lớn.

Nhìn thấy cành cây cổ thụ lan tràn khắp nơi, Vương Nguyệt Bán trực tiếp trợn tròn mắt: "Cây này đạp mã thành tinh rồi, tôi cá là tuổi của cây này còn lớn hơn tuổi mấy người chúng ta cộng lại." Phan Tử nghi hoặc nói: "Chỗ này thật sự là mộ sao?

Sao lại có loại địa phương này?" Tô Mặc giải thích: "Hiện tại chắc chắn là vẫn còn ở trong mộ, còn về cái cây kia, gọi là Cửu Đầu

Xà Bách, là vật sống, mọi người đều chú ý chút!" Cửu Đầu Xà Bách còn sống làm Tô Mặc nhớ tới Vạn Năm Nhục Linh Chi trong mộ Hiến Vương, những thượng cổ kỳ vật này chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Vương Bàn Tử vẻ mặt không thể tin nổi: "Vật sống?" "Ơ?" Ngô Tà chỉ vào một chỗ phía dưới, nói: "Các cậu mau nhìn xem, kia là cái gì?" Mọi người nhìn theo hướng ngón tay Ngô Tà.

Chỉ thấy phía dưới có một chiếc giường ngọc, trên giường ngọc có hai thi thể nằm đó.

Một nam một nữ, nam mặc hắc y, nữ mặc váy trắng, uyển chuyển như một nàng công chúa.

Vương Bàn Tử kích động nói: "Tôi nói với các cậu, nơi này nhất định chính là chủ mộ thất của mộ Tây Chu mà tôi vừa nói, nằm phía dưới khẳng định chính là nhục thân của Lỗ Thương Vương!" Suốt dọc đường không thấy bảo bối gì, hiện giờ thi thể chủ mộ ngay trước mắt, Vương Bàn Tử lập tức kích động.

Lúc này, trên mặt Tô Mặc cũng lộ ra nụ cười đã lâu không gặp.

Tuy nói chuyến này Tô Mặc ở trong mộ Tây Chu cũng thu được mấy món đồ đồng giá trị không nhỏ, nhưng mục đích chuyến đi này của hắn không phải vì tiền.

Đến vị trí như hắn hiện giờ, tiền chỉ là một dãy số mà thôi.

Trong ngôi cổ mộ này, ngoại trừ đồ cổ, còn ẩn chứa bí mật về sự vĩnh sinh. "Nằm bên dưới tuyệt đối là nhục thân của Lỗ Thương Vương!" Vương Bàn Tử phảng phất nhìn thấy danh lợi, vinh dự đang vẫy tay với mình, càng ngày càng kích động: "Nhắc tới Lỗ Thương Vương này, lão già chết tiệt này cũng đủ thất đức, chim cúc cu chiếm tổ chim khách không nói, còn đạp mã trộm cái đấu của người ta, tự mình dọn vào ở, gặp phải Bàn gia gia mày, coi như mày xui xẻo!

Hôm nay gia tới thay trời hành đạo, cho mày biết Bàn gia gia lợi hại thế nào." "Ấy, Tô gia, mấy anh em, các người cứ ở trên này đợi trước, tôi xuống dưới xem thử, dò đường cho các người..." Nói rồi liền nắm lấy một sợi dây leo ở cửa động, từ từ leo xuống.

Ngô Tà hô: "Này, Bàn Tử, cậu cẩn thận chút!" Bàn Tử vừa leo vừa nói: "Các người yên tâm đi, ở trên đó đợi tôi, đợi tín hiệu của tôi rồi hãy xuống!" "....." Tô Mặc cạn lời, hắn sao có thể không biết tâm tư của Vương Nguyệt Bán lúc này, dò đường cái gì, tên này rõ ràng là muốn độc chiếm kho báu bên dưới.

Đột nhiên!

Phía dưới một luồng ánh đèn chiếu vào mặt Vương Bàn Tử. "Á!" Trong lòng Vương Bàn Tử giật thót, bị dọa giật mình, "Bịch" một tiếng, ngã mạnh xuống đất.

Mà đúng lúc này, Ngô Tam Tỉnh mất tích gần một tiếng đồng hồ xuất hiện bên cạnh Bàn Tử.

Nhìn thấy Tam thúc nhà mình, Ngô Tà đại hỉ: "Tam thúc, Tam thúc!" Ngô Tam Tỉnh ngẩng đầu nhìn Ngô Tà ở trên, biết rõ còn hỏi, mở miệng phủ đầu: "Ngô Tà, thằng nhãi con này, mày chạy đi đâu hả?

Hại tao lo lắng muốn chết!" Ngô Tà nói: "Cháu và Phan Tử đều không sao!" Xem ra tên này đã đắc thủ rồi!

Tô Mặc ý vị thâm trường nhìn Ngô Tam Tỉnh phía dưới.

Bàn Tử ngồi dậy, chửi đổng nói: "Ông cầm đèn soi lung tung cái gì đấy, tôi còn tưởng gặp ma cơ!" Tô Mặc gọi mọi người: "Đi, xuống dưới!" Nói rồi, Tô Mặc tung người nhảy một cái, trực tiếp nhảy xuống, Tứ Hung Tướng theo sát phía sau.

Phan Tử nhìn phía dưới sâu hơn mười mét, nuốt nước miếng, hắn nhưng không có khinh công tuấn tú như nhóm Tô Mặc, cứ thế nhảy

xuống, e rằng ngã thành bánh thịt. "Thôi!" Phan Tử và Ngô Tà nhìn nhau một cái: "Chúng ta vẫn là ngoan ngoãn theo thân cây đi xuống thôi..." Hai người run rẩy nắm lấy dây leo, từ từ trượt xuống.

Tô Mặc tiếp đất, rảo bước tới trước thi thể nam, tìm thấy Kỳ Lân Kiệt ngàn năm và thanh chiến đao bằng đồng trong đai lưng thi thể nam, trực tiếp thu lại.

Thanh đao này hẳn là vũ khí ngày xưa của Lỗ Thương Vương, được chế tạo bằng chất liệu đặc biệt, tuy đã qua mấy ngàn năm nhưng vẫn phiếm hàn quang, uy lực e rằng không thua kém Hắc Kim Cổ Đao của Khởi Linh.

Tô Mặc cầm chiến đao nhìn một lát, kêu một tiếng "Tốt", cuối cùng mạnh mẽ giơ lên, một đao chém xuống đầu lâu nam thi. "....." Mọi người ngây ra tại chỗ, nhất thời không phản ứng kịp.

Ngô Tam Tỉnh hỏi: "Tô gia, ngài... ngài..." Tô Mặc giải thích: "Người đàn ông này là Thanh Nhãn Hồ Thi, mắt của Thanh Nhãn Hồ Thi không thể nhìn, vừa nhìn sẽ trúng ảo thuật, tôi sợ các người trúng chiêu!" Ngô Tam Tỉnh tới trước nam thi, kinh ngạc nói: "Vậy mà là một con hồ ly mắt xanh, thứ này tà môn cực kỳ, gặp phải nó là điềm báo không lành..." Nam thi bị chém đầu, mắt thấy bảo bối cũng bị Tô Mặc thuận tay cầm đi, Bàn Tử cũng không dám nói gì, liền đưa mắt nhìn sang nữ thi bên cạnh. "Nữ thi này sống động như thật, trong miệng chắc chắn ngậm bảo bối giữ cho thi thể không rữa!" Bàn Tử lập tức hứng thú, phải biết rằng bảo bối có thể giữ thi thể không rữa đều là vô giá chi bảo trên thế gian, mắt hắn đảo lia lịa, đưa tay định cạy miệng nữ thi lấy bảo bối. "Đừng động..." Ngô Tam Tỉnh lớn tiếng quát: "Có cơ quan!" Bàn Tử lại bị Ngô Tam Tỉnh dọa cho run rẩy, lập tức cứng đờ tại chỗ.

Ngô Tam Tỉnh đến bên cạnh nữ thi, nói: "Trong cơ thể nữ thi này

có một cái nỗ cơ, chỉ cần người lấy thứ trong miệng hoặc trong hậu môn ra, nỗ cơ này sẽ bị kích hoạt, khoảng cách gần như vậy, bắn trúng chắc chắn phải chết!" Nói rồi, Ngô Tam Tỉnh sờ sờ yết hầu nữ thi, nỗ cơ kích hoạt!

Vút!

Ba cây châm sắt từ cổ nữ thi bắn ra, gim thẳng vào Cửu Đầu Xà Bách, mà thứ trong miệng nữ thi cũng từ trong miệng rơi ra ngoài.

Tô Mặc nắm chặt chiến đao, ánh mắt như đuốc nhìn chằm chằm cây gỗ, thấy Cửu Đầu Xà Bách không bị kinh động, lúc này hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Thứ từ trong miệng nữ thi rơi ra, hình như là một chiếc chìa khóa bằng đồng có khảm hạt châu.

Tô Mặc đưa tay lấy cái hộp cổ trong ngực nam thi không đầu ra: "Bát Trọng Bảo Hàm Nội Ngân Lăng Lộc Đỉnh!" Phan Tử như có điều suy nghĩ: "Bên trong đựng chính là Quỷ Tỳ sao?" Nghe được hai chữ Quỷ Tỳ, mắt mọi người sáng lên, ngay cả A Ninh đang nằm trên lưng Cùng Kỳ cũng hơi mở mắt.

Bàn Tử kích động nói: "Chìa khóa chắc là dùng để mở cái hộp này, nhanh, mau thử xem..." Tô Mặc cười cười, sau đó đưa bảo hạp cho Ngô Tà, thứ bên trong vô dụng với hắn, nhưng lại sẽ ảnh hưởng đến vận mệnh của tất cả mọi người trong tương lai.

Ngô Tà cầm lấy chìa khóa đồng, đưa tay định mở ra. "Khụ khụ..." Ngô Tam Tỉnh ho nhẹ một tiếng, ngầm lắc đầu với Ngô Tà.

Vương Bàn Tử sốt ruột nói: "Mau mở ra đi, làm gì thế?" Ngô Tà cũng không ngốc, hai mắt đảo một vòng, liền bắt đầu nói với Vương Bàn Tử: "Cậu ngốc à, vừa rồi trong nữ thi kia có nỗ cơ, chúng ta nếu mở cái hộp này ra, gặp phải cơ quan gì đó, chúng ta chẳng phải chết

chắc rồi sao!" Nói rồi, Ngô Tà liền bỏ cái hộp vào trong túi mình: "Vẫn là về nhà từ từ nghiên cứu đi!" "....." Thấy bảo bối cứ thế bị Ngô Tà thu lại, Bàn Tử sửng sốt một chút, muốn nói lại thôi, nhưng nửa ngày vẫn không thốt ra được chữ nào.

Thế đơn lực cô, lời nói nhẹ tênh, lúc này hắn có thể làm gì?

Chương 172

Cho dù mở ra bảo bối, cũng chẳng rơi vào tay hắn. 【Đinh!】 Tiếng hệ thống vang lên, 【Chúc mừng ký chủ đi tới tế đàn chính Thất Tinh Lỗ Vương Mộ, kích hoạt Thần Cấp Lựa Chọn Hệ Thống...】 【Lựa chọn một: Từ bỏ thăm dò quan quách Thiết Diện Sinh, dẫn mọi người rời đi ngay, thưởng mẫn tiệp vĩnh viễn +5!】 【Lựa chọn hai: Không quấy rầy, để kịch bản gốc phát triển, thưởng trí lực vĩnh viễn +5!】 【Lựa chọn ba: Chủ động đào quan quách Thiết Diện Sinh, thăm dò bí mật trường sinh, thưởng thanh xuân vĩnh trú, dung nhan bất lão (cùng loại huyết mạch Trương gia)】 "....." Thanh xuân vĩnh trú, dung nhan bất lão, giống như Trương Khởi Linh?

Tô Mặc theo bản năng nhìn Trương Khởi Linh, theo năm tháng thôi toán, hiện tại Trương Khởi Linh chắc cũng hơn trăm tuổi, nhưng gương mặt hồng hào, đâu có dáng vẻ hơn trăm tuổi.

Không chỉ là Trương Khởi Linh, còn có Trương Nhật Sơn, bọn họ thân là dòng chính Trương gia, năm tháng chưa từng để lại bất kỳ dấu vết nào trên mặt họ.

Trong lòng Tô Mặc đã có phán đoán, cất bước tới bên đài tế, bàn tay dùng sức ấn xuống. "Uỳnh!" Sơn động phát ra âm thanh điếc tai nhức óc, giống như động đất. "Ào ào!" Tiếp đó!

Từ chỗ cao của Cửu Đầu Xà Bách rơi xuống một khối thiên thạch sắt cực lớn, khối thiên thạch này được xích sắt treo giữ.

Theo khối thiên thạch từ từ hạ xuống, một cỗ quan quách thanh đồng tinh xảo từ rễ cây Cửu Đầu Xà Bách trồi lên.

Nhìn thấy cảnh này, tất cả mọi người đều kinh ngạc đến không khép được miệng.

Vương Bàn Tử kinh thán: "Mẹ ơi, chỗ này vậy mà còn giấu một bảo bối lớn thế này!" Mọi người vội vàng vây lại.

Ngô Tam Tỉnh cũng vẻ mặt bất ngờ: "Hóa ra... quan quách thật sự ở đây!" Phan Tử nhìn cỗ quan quách thanh đồng kia, cười nói: "Khá lắm, cỗ quan tài này nhất định rất đáng tiền!" Vừa nói xong, Ngô Tà liền vẻ mặt đề phòng nhìn Phan Tử: "Sao anh mở miệng ngậm miệng đều là tiền thế, anh quên mục đích chuyến đi này của chúng ta sao?

Là hộ bảo a?" Ngô Tam Tỉnh cũng liên tục gật đầu, làm bộ làm tịch nói: "Không sai, Phan Tử, tư tưởng giác ngộ của cậu còn cần phải nâng cao!" Phan Tử nghe lời Ngô Tam Tỉnh, suýt chút nữa bật cười.

Tam gia, người khác không hiểu ngài, tôi Phan Tử còn không hiểu ngài sao.

Chuyện làm ăn bàn khẩu của ngài đứng nhất nhì trong cả Cửu Môn, ngài nói với tôi cái gì tư tưởng giác ngộ chứ!

Phan Tử thầm lầm bầm trong lòng một tiếng, lại không dám nói thẳng ra.

Nếu là Tô gia nói lời này, Phan Tử ngược lại cũng tin, dù sao mấy năm nay, Tô gia chỉ riêng đồ cổ thập nhị sinh tiêu quyên góp ra ngoài, trong đó cũng không thiếu mấy món quốc bảo hiếm có.

Mọi người cười cười, sau đó nhanh chóng đi tới bên cạnh quan tài thanh đồng, nhìn trái nhìn phải. "Grào!" Đột nhiên, bên trong quan quách thanh đồng truyền ra một tiếng gầm rú, cả cỗ quan quách cũng đang kịch liệt run rẩy.

Mọi người bị dọa cho liên tục lui lại.

Ngô Tà vội vàng hỏi: "Mọi người nghe thấy không?

Chuyện này là sao???" Tô Mặc cũng chấn kinh nhìn quan quách

thanh đồng, tuy hắn biết thứ bên trong còn sống, nhưng chẳng lẽ đã tỉnh lại rồi?

Phan Tử và Vương Bàn Tử hai người chen chúc một chỗ, cảm giác an toàn đột nhiên tăng lên rất nhiều, Phan Tử suy đoán: "Có khi nào bên trong có vật sống không?" Vương Bàn Tử mạnh mẽ đẩy Phan Tử một cái: "Tôi đi, ông nội mày, mày bớt dọa tao đi!" Ngô Tam Tỉnh cũng nói: "Sao có thể chứ?

Quan quách này phong kín nghiêm ngặt như vậy, một chút không khí cũng không có, cho dù bên trong thật sự có người, ba ngàn năm, muốn sống cũng khó!" "Đúng, khẳng định là không sống nổi!" Ngô Tam Tỉnh cố gắng tự trấn an mình.

Thật sự là quá mẹ nó tà môn, Ngô Tam Tỉnh trộm mộ nhiều năm, cũng là lần đầu tiên gặp phải tình huống này.

Thứ trong quan quách còn sống?

Sao có thể chứ?

Ngô Tam Tỉnh có chút khó tin.

Tô Mặc trầm giọng nói: "Mở quan!" Bàn Tử cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Tô gia, có cần thắp ngọn nến không..." "Ha ha..." Tô Mặc bật cười: "Không cần, cho dù là mấy vị Mô Kim Hiệu Úy ở đây, có tôi ở đây, bọn họ cũng không cần thắp nến..." Thấy Tô Mặc đều nói như vậy, Bàn Tử cũng không tiện nói gì, gọi mọi người: "Nào, mấy anh em, giúp một tay, mở quan!" Phan Tử, Ngô Tà, Ngô Tam Tỉnh, Bàn Tử bốn người vây quanh bốn phía quan quách, cùng nhau dùng sức, thế nhưng mặc cho bọn họ dùng hết sức bình sinh, quan quách vẫn không nhúc nhích tí nào.

Phan Tử khó chịu nói: "Sao nặng thế?" Hỗn Độn và Tứ Hung Tướng lắc đầu cạn lời, bước lên phía trước, định đích thân ra tay. "Cô

bị thương rồi, vẫn là để tôi tự làm đi..." Tô Mặc gọi Hỗn Độn lại, nói rồi liền đi tới bên cạnh quan quách, yêu mã hợp nhất (vận lực hông và thế đứng tấn), gầm lên một tiếng giận dữ, trực tiếp đẩy bay nắp quan tài thanh đồng ra ngoài. "....." Ngô Tà trợn to hai mắt, Ngô Tam Tỉnh kinh ngạc, Phan Tử trầm mặc.

Vương Bàn Tử vẫn không bỏ qua bất kỳ cơ hội nịnh hót nào: "Tô gia lợi hại, Tô gia có Bá Vương chi lực..." Ngô Tà và Phan Tử nhìn nhau, thầm nghĩ, sức nặng của quan quách này e rằng còn khủng khiếp hơn cái đỉnh mà Tây Sở Bá Vương từng nâng.

Lại liên tưởng đến thân thủ trước đó của Tô Mặc, Ngô Tà bỗng nhiên cảm thấy, cho dù Bá Vương phục sinh sợ cũng không phải đối thủ của Tô Mặc.

Tô Mặc cũng không chú ý biểu cảm trên mặt mọi người, giờ phút này toàn bộ sự chú ý của hắn đều đặt trên quan quách thanh đồng.

Quan tài đá bị hất bay, lộ ra một cỗ quan tài gỗ sơn mài khảm ngọc tinh xảo.

Bên trên khảm đầy ngọc thạch, những ngọc thạch này sắp xếp vô cùng công chỉnh, chia làm hai loại hình thoi và hình tròn, khái quát thuyết pháp thiên viên địa phương!

Trong cái quan tài khảm ngọc kia, là một cỗ quan tài gỗ sơn mài vẽ màu, bởi vì bên ngoài bị ngọc thạch dán kín, mọi người cũng không nhìn ra bên trên vẽ cái gì.

Bàn Tử ghé đầu vào, có chút bất ngờ: "Vậy mà còn một tầng quan nữa!" Tô Mặc phổ cập khoa học cho mọi người: "Vương hầu Chiến Quốc, đa phần đều là hai tầng quách ba tầng quan..." Đang nói, Tô Mặc khựng lại, mày nhíu chặt, trầm giọng nói: "Bên trong có tiếng hít thở..." Trong quan tài có tiếng hít thở?

Mọi người đại kinh thất sắc.

Ngô Tam Tỉnh cũng là tiền bối trong giới trộm mộ, sóng to gió lớn gì chưa từng thấy qua, nghe lời Tô Mặc, trong lòng ông ta có chút không tin, vì thế cúi thấp người, áp tai vào quan tài cẩn thận nghe ngóng một hồi. "Bịch bịch bịch!" Ngô Tam Tỉnh sắc mặt tái nhợt, bị dọa lùi lại mấy bước: "Thật sự có tiếng hít thở!" Vương Bàn Tử thập phần mờ mịt, không biết thật giả, xác nhận lại: "Tô gia, Tam thúc, hai người thật sự không đùa chứ?

Cái này không thể đùa được đâu!!!" Tô Mặc mặt vô biểu tình, tiếp tục cạy quan tài. "Cạch cạch cạch cạch cạch cạch cạch!" Cơ quan quan tài bị kích hoạt, cả cỗ quan tài bị cơ quan bên dưới nâng lên.

Bỗng nhiên, quan tài tự động mở ra.

Một thi thể mặc kim lũ ngọc y trực tiếp ngồi dậy.

Có động tĩnh của quan quách thanh đồng trước đó, lại thấy thi thể ngồi dậy, ngoại trừ Tô Mặc, Trương Khởi Linh, Tứ Hung Tướng, những người khác đều kinh hãi, liên tục lùi lại.

Ngô Tà càng là sợ đến mức trực tiếp giơ súng chuẩn bị bắn.

Vương Bàn Tử phản ứng đầu tiên, vội vàng nắm lấy súng lục, tự mình chắn trước họng súng, nhỏ giọng nhắc nhở Ngô Tà: "Đừng nổ súng, trên người hắn đều là bảo bối, đừng bắn hỏng!" Ngô Tà nhìn thi thể, gật đầu, lúc này mới thu súng lại.

Chương 173

"Đây là...

Ngọc...

Dũng!" Ngô Tam Tỉnh lần đầu tiên kích động: "Tạo...

Tạo hóa a, đây chính là thần khí có thể nghịch chuyển sinh tử!" Ngô Tam Tỉnh ổn định cảm xúc, cẩn thận nhìn bộ Ngọc Dũng này, hỏi: "Nghe nói Ngọc Dũng này không thể cởi từ bên ngoài, chẳng lẽ chúng ta phải khiêng hắn ra ngoài?

Theo tôi thấy, hay là cạy nó ra..." Ngô Tam Tỉnh không nói còn tốt, vừa nghe lời này, Vương Bàn Tử cuống lên: "Tôi đã nói Nam Phái các người, một chút hàm lượng kỹ thuật cũng không có, không phải nạy thì là cạy, có thể động não chút không, nghĩ cách làm sao cởi nó xuống nha!" Nam Phái mà Vương Bàn Tử nói kỳ thực chính là chỉ Cửu Môn phương Nam, người Nam Phái đều dựa vào kinh nghiệm gia truyền đi trộm mộ, phần nhiều là dùng bạo lực trộm mộ, thiếu hụt truyền thừa chân chính.

Bọn họ và rất nhiều trộm mộ khác giống nhau, đều dùng một số thủ đoạn trộm mộ sơ cấp nhất, ví dụ như xem đất, nếm đất để phân biệt tình huống cổ mộ.

Biết một chút thuật phân kim định huyệt, liền đã là kẻ kiệt xuất trong đó.

Bắc Phái thì giảng giải kỹ xảo trộm mộ, thậm chí Mô Kim Hiệu Úy cũng có thể quy vào Bắc Phái.

Chẳng qua danh tiếng Mô Kim Hiệu Úy thực sự quá lớn, từ thời Tào Ngụy liền có danh tiếng bất phàm, truyền thừa đến nay.

Ngay cả đứa trẻ bảy tám tuổi cũng biết ngâm nga mấy câu khẩu hiệu "Phát Khâu hữu ấn, Mô Kim hữu phù, Bàn Sơn hữu thuật, Tả Lĩnh hữu giáp". "Tránh ra tránh ra..." Vương Bàn Tử nói: "Cho các người xem Bàn gia lợi hại..." "Hô!" Một tiếng hít thở đều đều truyền đến, lần này, tất cả mọi người đều nghe thấy, tâm thần mọi người chấn động.

Sống!

Tên này thật sự còn sống!

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, đồng thời nhìn về phía Tô Mặc: "Tô gia... chuyện này..." Tô Mặc nói: "Tháo, Bàn Tử động thủ, tháo Ngọc Dũng xuống cho tôi..." Bộ Ngọc Dũng này là bảo bối độc nhất vô nhị, có thể khiến người ta sống ngàn năm bên trong, phương pháp trường sinh này mạnh hơn phong sư không ít.

Phong sư cổ vì mượn thi thể Ô Dương Vương để nhanh chóng đắc đạo thành tiên, khâu mình vào trong thi thể Ô Dương Vương, rồi bị phong kín sống vào trong quan tài.

Theo Tô Mặc thấy, phương pháp đó quả thực là chịu tội, ngược lại Thiết Diện Sinh trong Ngọc Dũng hô hấp đều đều, giống như đang ngủ, quả thực không thể thoải mái hơn. "Được lặc!" Bàn Tử hân hoan lĩnh mệnh, sau đó lấy kính lúp ra, lôi ra một sợi chỉ mảnh trên Ngọc Dũng.

Có hi vọng!

Phan Tử khen: "Ây, Bàn Tử quả nhiên có chút tài mọn, nhiều đầu mối như vậy, thứ nhỏ như vậy, cậu thế mà cũng phát hiện ra!" "Hắc hắc..." Bàn Tử cười khẽ một tiếng, vẻ mặt đắc ý: "Các người cứ nhìn cho kỹ..." Nói rồi, Bàn Tử kéo sợi chỉ tơ, chuẩn bị cởi hoàn toàn Ngọc Dũng xuống. "Chờ đã..." Trương Khởi Linh trầm mặc đã lâu đột nhiên hô lên.

Bàn Tử tuy có chút nghi hoặc, nhưng vẫn ngoan ngoãn dừng lại.

Trương Khởi Linh tiến lên vài bước, nhìn thi thể hô hấp trầm ổn nói: "Thứ này năm trăm năm lột da một lần, lúc lột da mới có thể cởi Ngọc Dũng xuống, nếu cưỡng ép lột ra!

Bên trong thi thể sẽ biến thành một cỗ huyết thi, hoạt thi trong cái Ngọc Dũng này, đã tồn lưu hơn ba ngàn năm, chỉ cần kéo đầu chỉ, sẽ lập tức vùng dậy!" Trương Khởi Linh di chuyển tầm mắt về phía Tô Mặc: "Hắn nếu vùng dậy, phi thường phiền toái, e rằng còn khủng bố hơn cỗ sắp đắc đạo phi thi trước đó!" Ý của Trương Khởi Linh không cần nói cũng biết, sau khi vùng dậy, tất nhiên lại là một trận huyết chiến.

Tô Mặc nhìn một chút, thầm than một tiếng, kỳ thực hắn không sao cả, ở dưới lòng đất này, hắn có lòng tin trấn áp tất cả âm hồn tống tử.

Bất quá, xung quanh nhiều người như vậy, nếu Thiết Diện Sinh vùng dậy, mình chưa chắc có thể bảo toàn cho họ.

Tô Mặc lắc đầu: "Cứ làm theo ý cậu đi..." "Được!" Trương Khởi Linh đáp một tiếng, cúi đầu nhìn thi thể đang hô hấp, nói: "Ngươi sống đủ lâu rồi, có thể đi chết đi!" Nói xong, liền tiến lên bóp chặt cổ thi thể, cỗ hoạt tử nhân này dường như cảm nhận được cảm giác ngạt thở, cả cơ thể kịch liệt co giật.

Bất quá, thời gian cũng không dài, Trương Khởi Linh động thủ, trực tiếp vặn gãy cổ hắn, đoạn tuyệt tất cả sinh cơ trong Ngọc Dũng.

Bàn Tử có chút không nỡ, quay đầu nhìn sang một bên.

Tô Mặc sau khi xác nhận Thiết Diện Sinh đã chết, lúc này mới gật đầu: "Bàn Tử, động thủ, bất luận thế nào cũng phải lột thi thể ra cho tôi, tôi muốn Ngọc Dũng..." Bộ Ngọc Dũng thế gian chỉ có một này,

Tô Mặc chí tại tất đắc. "Hảo lặc!" Vương Nguyệt Bán cảm giác cái đấu này cũng sắp kết thúc, mọi người chắc cũng sắp ra khỏi mộ, vì thế hắn sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để nịnh bợ Tô Mặc.

Vương Nguyệt Bán tiếp tục tháo Ngọc Dũng.

Trương Khởi Linh thì lại nói: "Trong quan tài sơn mài có cái hộp ngọc tử kim, tất cả những gì các người muốn đều ở trong đó..." Ngô Tà hồ nghi: "Anh rốt cuộc là ai?

Sao anh biết chúng tôi muốn cái gì?" Trương Khởi Linh nhìn Ngô Tà một cái, nhưng không nói lời nào.

Ngô Tà: "....." Thôi!

Tự làm mất mặt!

Ngô Tà cũng quen với tính cách của Trương Khởi Linh, đúng là một tên bình dầu, lười nói thêm gì nữa, cúi đầu lấy cái hộp ngọc tử kim trong quan tài sơn mài ra.

Ngô Tà dưới sự ra hiệu của Ngô Tam Tỉnh, mở hộp ra, bên trong có một cuốn bạch thư, nhìn thoáng qua xong, nói: "Đây là kinh lịch cả đời của Lỗ Thương Vương, loại văn tự này tôi trước kia nghiên cứu qua, bất quá chỉ nhận ra được một chút..." "....." Tô Mặc rảo bước đi lên, cúi đầu nhìn thoáng qua, nói: "Ngoài sinh bình của Lỗ Thương Vương, trên này chủ yếu nói hai chuyện, chuyện thứ nhất là quá trình Lỗ Thương Vương có được Quỷ Tỳ, chuyện còn lại nói về Ngọc Dũng..." Tô Mặc đơn giản kể lại một lượt quá trình Lỗ Thương Vương có được Quỷ Tỳ, trọng điểm nói chính là Ngọc Dũng. "Lỗ Thương nghe nói thượng cổ có một bộ Ngọc Dũng có thể khiến người ta cải lão hoàn đồng, trường sinh bất lão...

Sau đó Lỗ Thương Vương tinh thông kỳ môn độn giáp đã tìm được ngôi cổ mộ Tây Chu này!" "Ngôi cổ mộ Tây Chu này khá kỳ lạ,

trong cái hang đá làm chủ mộ kia, còn có một cây cự thụ được hắn gọi là Cửu Đầu Xà Nam, một cỗ nam thi thanh niên gần như da bọc xương, mặc một bộ kim lũ ngọc y màu đen, ngồi đả tọa trên giường ngọc dưới cự thụ kia." "Quân sư Thiết Diện Sinh xem xong, quả quyết nói, đây chính là Ngọc Dũng, nam thi thanh niên này tựa chết mà không phải chết, cứ cách một khoảng thời gian, da chết trên người hắn sẽ bong ra, từ bên trong mọc ra da mới, Thiết Diện Sinh ước tính nam tử này, lúc chết tất nhiên là một lão già khô héo!" "Thiết Diện Sinh này, thập phần lợi hại, vậy mà biết cách khắc chế huyết thi, hắn dùng biện pháp đặc thù, lấy nam thi trong hình nhân ra, phong ấn vào trong phó quan..." "Sau đó, Lỗ Thương Vương lại xây dựng Thất Tinh Nghi Trủng trong cổ mộ Tây Chu này, quan quách thực sự của mình thì giấu trong cây cổ thụ ngàn năm..." "Trước khi Lỗ Thương Vương vào quan tài, Lỗ Thương Vương đem tất cả những người tham gia công trình giết chết toàn bộ, chỉ để lại hai thân tín trung thành khâm liệm cho hắn, hai người kia cũng sau khi hoàn thành mọi việc, uống thuốc độc tự sát!" "....." Mọi người phảng phất như đang nghe thiên thư, thật sâu bị thuyết phục bởi cuộc đời thăng trầm của Lỗ Thương Vương. "Đúng rồi..." Ngô Tà tò mò hỏi: "Cái tên Thiết Diện Sinh kia cuối cùng rốt cuộc có kết cục gì, chẳng lẽ hắn cũng tuẫn táng chết rồi?" Lỗ Thương Vương có thể dẫn binh chinh chiến các nước, cũng có thể xuống mộ trộm đấu, là nhân vật kiêu hùng.

Bất quá, trong miêu tả của bạch thư này, quân sư Thiết Diện Sinh cũng là một kỳ nhân, mạnh như Lỗ Thương Vương cũng không thể hoàn toàn che lấp hào quang thần thái của người này.

Cũng có thể nói như vậy, không có Thiết Diện Sinh phò tá, thì không có Lỗ Thương Vương vị cao quyền trọng.

Ngô Tam Tỉnh nghĩ nghĩ, nói: "Thiết Diện Sinh, loại người này cực kỳ thông minh, chắc đã sớm liệu đến Lỗ Thương Vương sẽ giết

người diệt khẩu, cho nên hắn sẽ không ngu trung mà bồi táng theo đâu!" Trương Khởi Linh thản nhiên nói: "Hắn đương nhiên sẽ không, bởi vì đến cuối cùng, nằm trong Ngọc Dũng, sớm đã không phải Lỗ Thương Vương, mà là chính hắn!" Lời này vừa nói ra, mọi người bỗng nhiên kinh hãi.

Ngô Tà trong đầu linh quang chợt lóe, đột nhiên có một suy đoán: "Chẳng lẽ thời khắc mấu chốt, hai người vậy mà đánh tráo?" Trương Khởi Linh gật đầu: "Thiết Diện Sinh, người này tâm cơ thâm trầm, chẳng qua là muốn mượn thế lực Lỗ Thương Vương thực hiện mục đích trường sinh của mình..." Ngô Tà nhìn chằm chằm Trương Khởi Linh: "Sao anh biết được?

Giống như anh tự mình trải qua vậy?" Trương Khởi Linh lắc đầu nói: "Không phải tôi tự mình trải qua, mấy năm trước tôi đi đổ đấu, trong một ngôi mộ Tống, tìm được một bộ Chiến Quốc Bạch Thư hoàn chỉnh!

Bên trong nội dung hắn là tự truyện của Thiết Diện Sinh..." "Thiết Diện Sinh sau khi dạy Lỗ Thương Vương tất cả kế hoạch, phóng hỏa thiêu chết người nhà mình, bản thân thì giả chết đào tẩu...

Tên Lỗ Thương Vương kia tuy biết có điểm đáng ngờ, nhưng cũng không có cách nào, đợi sau khi Lỗ Thương Vương nhập táng, Thiết Diện Sinh dễ dàng lẻn vào mộ huyệt, kéo Lỗ Thương Vương không có khả năng phản kháng ra khỏi Ngọc Dũng, tự mình nằm vào!" Tô Mặc có chút bất ngờ nhìn Trương Khởi Linh, ai nói tên này là một cái bình dầu, hiện tại bịa chuyện không phải là đâu ra đấy sao.

Ngô Tà cảm giác có chút không đúng, hỏi: "Cái cỗ thi thể Lỗ Thương Vương bị lôi ra kia, chẳng phải biến thành một cỗ huyết thi sao?" Sắc mặt Trương Khởi Linh biến đổi, ánh mắt cũng có chút không tự nhiên: "Cái này trong sách hắn không viết, khả năng là vì

thời gian Lỗ Thương Vương nhập dũng quá ngắn, còn chưa thể biến thành huyết thi!

Hơn nữa, đó chỉ là một cuốn tự truyện mà thôi, những cái này hắn chỉ hơi nhắc tới một chút, không có ghi chép chi tiết!" Dù sao cũng chưa từng nói chuyện dài như vậy, lại thêm là nói dối, Trương Khởi Linh lúc này biểu hiện cực độ không tự nhiên.

Chương 174

Tô Mặc nhìn dáng vẻ nói dối của Tiểu Ca, trong lòng cạn lời hết sức.

Nói ra cũng làm khó cậu ta, một nhân vật như người câm, bịa chuyện dài như vậy, sau lưng khẳng định tập luyện không ít.

Còn về thi thể Lỗ Thương Vương, Tô Mặc đoán chừng là lần trước Trương Khởi Linh đi vào, đã bị cậu ta giải quyết, hoặc là an trí rồi.

Trương Khởi Linh nói dối xong, dường như là hoàn thành nhiệm vụ, lần nữa khôi phục vẻ mặt vô cảm, đứng lên nói: "Trời sắp sáng rồi, chúng ta cũng nên ra ngoài thôi..." Bên này, Vương Bàn Tử cũng đã cởi Ngọc Dũng xuống, nghe được lời Trương Khởi Linh, đứng lên nói: "Ấy ấy ấy, không được không được, Quỷ Tỳ chưa tìm được, chúng ta bây giờ đi không phải bằng công cốc sao?

Lại nói, vạn nhất chúng ta chân trước vừa đi, đám lính đánh thuê nước ngoài kia, chân sau lại quay lại... làm sao bây giờ?

Quỷ Tỳ tuyệt đối không thể rơi vào tay bọn họ, đó chính là quốc bảo!" Vương Bàn Tử chỉ vào A Ninh nói, nghĩa chính ngôn từ.

A Ninh trầm giọng nói: "Chúng tôi tìm không phải Quỷ Tỳ, Quỷ Tỳ tính là cái gì?

Thứ chúng tôi muốn tìm, quan trọng hơn Quỷ Tỳ nhiều!" Vương Bàn Tử bĩu môi: "Tôi mới không tin lời đàn bà các cô nói..." Tô Mặc cũng cười ở bên cạnh: "Đám lính đánh thuê này xác thực không phải đang tìm Quỷ Tỳ..." A Ninh cùng đám lính đánh thuê này là người của Cừu Đức Khảo, Tô Mặc biết Cừu Đức Khảo mấy năm nay vẫn luôn tìm tung tích của Xà Mi Đồng Ngư.

Mà Xà Mi Đồng Ngư trước mắt đang nằm trong bảo hạp Ngân Lăng Lộc Đỉnh trong ba lô Ngô Tà.

Vương Bàn Tử ngơ ngác nhìn Tô Mặc: "Tô gia, ngài tin cô ta?

Ngài so với chúng tôi lớn tuổi hơn, duyệt người vô số, sao còn bị con ả này mê hoặc chứ!" Thao Thiết ánh mắt lạnh lẽo, quát: "Làm càn!" Tô Mặc giơ tay lên, Thao Thiết lúc này mới hung hăng trừng Vương Bàn Tử một cái, không nói gì nữa, nếu không phải ngăn cản, Thao Thiết nhất định phải tẩn cho Vương Bàn Tử một trận.

Bất quá, dù là vậy, Vương Bàn Tử cũng giật mình, cũng ý thức được mình nói sai, vội vàng bồi tội nói: "Tô gia, tôi không phải ý đó, tôi chỉ là muốn nói cái cô A Ninh này là người của tập đoàn trộm mộ nước ngoài, cô ta không đáng tin..." Ngay khi mọi người đang tranh cãi, Phan Tử đứng bên cạnh Ngô Tam Tỉnh, đột nhiên nhìn thấy đầu lâu Thanh Nhãn Hồ Thi trên mặt đất vậy mà tự mình lăn lộn!

Phan Tử cố nén kinh hoảng trong lòng, hô: "Tam, Tam gia, mọi người nhìn kìa!" Nói rồi, Phan Tử dùng tay chỉ vào đầu lâu Thanh Nhãn Hồ Thi.

Ngô Tam Tỉnh và Vương Bàn Tử thập phần nghi hoặc, nhao nhao nhìn theo hướng tay Phan Tử.

Đột nhiên!

Trong đầu lâu Thanh Nhãn Hồ Thi bò ra một con thi miết màu đỏ. "Vo ve vo ve!" Thi miết chấn động, đôi cánh triển khai một đôi cánh, bay về phía mọi người.

Phan Tử kinh khủng không thôi, giơ súng lục lên định bắn.

Bàn Tử như nhớ tới cái gì, hô gấp: "Đừng nổ súng, đó là Thi Miết Vương..." Lời Bàn Tử vừa dứt, vô số thi miết từ các hang động bò ra, rậm rạp chằng chịt, phi thường khủng bố.

Sau lưng mọi người, cổ thụ Cửu Đầu Xà Bách cũng như sống lại, cành cây lắc lư, uyển chuyển như độc xà tập kích mọi người.

Hỗn Độn biến sắc, vội vàng nhìn về phía Tô Mặc.

Tô Mặc trầm giọng nói: "Mau chạy!" Mọi người đâu còn dám dừng lại ở đây, nhao nhao nắm lấy dây leo trên tường leo lên trên. "Hỗn Độn, các ngươi cũng đi..." Tô Mặc rút Xích Tiêu kiếm, huyết khí toàn thân đột nhiên phun trào, đám thi miết không khỏi rùng mình, tránh Tô Mặc không kịp, đổi hướng lao về phía những người khác. "Vút!" "Vút!" Tốc độ Tô Mặc cực nhanh, đó là tốc độ mắt thường không thể bắt kịp, chỉ thấy bốn phương tám hướng toàn bộ là tàn ảnh của hắn, những nhánh cây Cửu Đầu Xà Bách nhiễu loạn mọi người chạy trốn nhao nhao bị chém rơi xuống đất.

Nhóm Hỗn Độn thấy Tô Mặc thần dũng như thế, trong lòng hơi an tâm hơn nhiều, nhón chân vận khinh công, bắt đầu đào mệnh.

Có Tô Mặc giúp đỡ, mọi người cũng mỗi người tự bắt đầu chạy trốn.

Tô Mặc tìm một khoảng trống, thu Ngọc Dũng vào không gian hệ thống. "Rầm rầm rầm!" Cả ngôi cổ mộ phát ra tiếng vang không chịu nổi gánh nặng, sắp sụp đổ.

Tô Mặc dưới chân vận Đạp Tuyết Vô Ngân tung người bay vọt, thân ảnh không ngừng nhảy nhót trên Cửu Đầu Xà Bách.

Ngay khi Cửu Đầu Xà Bách liều mạng bắt lấy Tô Mặc, tay phải Tô Mặc vung lên, trong tay ba gói thuốc nổ liệt tính ném ra. "Bùm!" "Bùm!" Tiếng nổ điếc tai nhức óc vang lên, trúng ngay giữa Cửu Đầu Xà Bách, lửa lớn hừng hực thiêu đốt, nương theo khói đen mịt mù, Tô Mặc cũng không còn luyến chiến, cứ thế thoát ra thăng thiên. ... "Tô gia!" "Tô gia!" Tứ Hung Tướng nhìn thấy Tô Mặc bình an vô sự, coi như thở phào nhẹ nhõm.

Tô Mặc đứng trên sườn núi, nhìn ngọn núi bốc khói đen cách đó không xa, như có điều suy nghĩ. "Tô gia..." Hỗn Độn cung kính nói: "A Ninh rời đi rồi, Ngô Tam Tỉnh bọn họ cùng thôn dân đi cứu hỏa..." Tô Mặc gật đầu, tỏ vẻ mình đã biết. "....." Tứ Hung Tướng thấy Tô Mặc không nói lời nào, cũng không dám nói nhiều, cực kỳ yên tĩnh đứng sau lưng Tô Mặc.

Thật lâu sau, Tô Mặc nỉ non nói: "Chúng ta nên về Kinh rồi..." Rời đi?

Cứ thế rời đi?

Không chào hỏi chú cháu Ngô Tam Tỉnh, Ách Ba Trương một tiếng sao.

Tô Mặc biết mọi người đang nghĩ gì, lập tức cười nói: "Ha ha ha, không cần lo lắng, sau này các người sẽ thường xuyên giao thiệp với Ngô Tà bọn họ thôi..." Tứ Hung Tướng gãi gãi đầu, khá nghi hoặc, Ngô Tà ở xa tận Hàng Châu, chuyện làm ăn bàn khẩu của bọn họ đều ở Yến Kinh, tương lai chắc rất khó tiếp xúc chứ?

Đào Ngột đi đến bên cạnh Tô Mặc: "Tô gia, tôi có một chuyện không hiểu?" Đào Ngột là nữ giới duy nhất trong Tứ Hung Tướng, lúc nhỏ Anh Tử rất thích cô nhóc, cho nên quan hệ của Đào Ngột với gia đình Tô Mặc vẫn luôn rất tốt, lời mà các hung tướng khác không dám nói, Đào Ngột thì thoải mái nói.

Tô Mặc mỉm cười: "Tam, cô nói đi..." Đào Ngột hỏi: "Quỷ Tỳ của Lỗ Thương Vương..." "Ha ha..." Tô Mặc cười lớn: "Quỷ Tỳ không thuộc về bất luận kẻ nào, thế gian chỉ có một người có thể sở hữu, đó chính là Trương Khởi Linh!" Quỷ Tỳ bị Ách Ba Trương lấy đi rồi?

Tứ Hung Tướng sửng sốt.

Tô Mặc u u nói: "Thế giới này cũng không đơn giản như các

người tưởng tượng đâu, có những "Chung Cực", cho dù là tôi cũng không dám tùy tiện dấn thân!

Trương Khởi Linh lấy đi Quỷ Tỳ, ngày sau sẽ hoàn thành sứ mệnh thuộc về cậu ta!" Nghĩ đến Thanh Đồng Môn, trong mắt Tô Mặc lóe lên một tia kiêng kị. "Đúng rồi..." Tô Mặc nhớ tới một chuyện, tay phải lật một cái, Kỳ Lân Kiệt trong Thất Tinh Lỗ Vương Cung xuất hiện trong tay: "Hỗn Độn, vất vả cho cậu một chuyến, đem cái này giao cho Ngô Tà..." Kỳ Lân Kiệt?

Kỳ Lân Kiệt trong cổ mộ Tây Chu, ít nhất cũng phải có mấy ngàn năm chứ!

Bảo bối cỡ này, Tô gia lại nói tặng là tặng!

Tứ Hung Tướng kinh hãi không thôi.

Chương 175

Kỳ thực, viên Kỳ Lân Kiệt này vốn là Tô Mặc chuẩn bị cho Ngô Tà, nếu không có viên Kỳ Lân Kiệt này, Tô Mặc lo lắng ngày sau Ngô Tà đi đổ đấu, sợ sẽ chết trong mộ.

Bất quá, Tô Mặc lại không thể để Ngô Tà trực tiếp ăn ngay trong mộ, nhất định phải tặng theo phương thức quà tặng.

Tô Mặc chính là muốn Ngô Tà nợ hắn phần ân tình này, phần nhân quả này ngày sau sẽ dùng đến.

Hỗn Độn gật đầu, nhận lấy bảo vật từ tay Tô Mặc: "Vâng!" "Còn một việc nữa..." Tô Mặc lại nói: "Đem quan hệ giữa Trần Thừa Trừng và Cừu Đức Khảo nói cho Ngô Tà, bảo cậu ta cẩn thận!" "Vâng!" Hỗn Độn lần nữa gật đầu, sau đó xoay người trực tiếp xuống núi. ...

Ba ngày sau.

Cổng trường Đại học Yến Kinh.

Anh Tử đang định vẫy tay gọi xe taxi, lại thấy một chiếc xe Mercedes đen như tia chớp xuất hiện trước mặt cô.

Tô Mặc mở cửa sổ xe, hất đầu với Anh Tử, uyển chuyển như lãng tử hoàn khố: "Người đẹp, hẹn hò không?" Nhìn thấy cảnh này, không ít học tử Yến Kinh bên cạnh lập tức căm phẫn sục sôi.

Phải biết cô giáo Anh Tử chính là nữ giáo viên xinh đẹp có tiếng của Đại học Yến Kinh, chỉ cần là tiết của cô, cho dù là khóa trình khảo cổ khô khan vô vị, cũng là tiết nào cũng kín chỗ.

Khí chất khiến người ta mới mẻ của cô giáo Anh Tử, cùng cách nói chuyện hòa ái dễ gần, đều rất được nhiều học tử trẻ tuổi hoan

nghênh.

Đối với kiến thức đồ cổ, cô giáo Anh Tử càng là hạ bút thành văn, giảng giải duy diệu duy tiêu, phảng phất như món đồ cổ kia đang bày trong nhà cô vậy.

Giờ phút này, nghe thấy có người vậy mà dám xuất ngôn bất tốn với cô giáo mình tôn kính nhất, rất nhiều nam sinh tính tình nóng nảy đã sớm không kiềm chế được tâm tình. "Lưu manh!" "Đi xe sang, bộ dạng lại giống như gia tộc Tóc Bù Xù, vậy mà dám trêu ghẹo cô giáo Anh Tử..." Mọi người lửa giận bừng bừng, nhưng tất cả mọi người đều không ngờ tới là cô giáo nhà mình lại mỉm cười, vậy mà lên xe người nọ. "....." Mọi người trực tiếp trợn tròn mắt. "Ha ha..." Có bạn học đã đoán được chân tướng cất tiếng cười to: "Lũ ngốc, các cậu nhìn biển số chiếc xe Mercedes kia xem?" Mọi người nhìn theo, Yến A mở đầu... phía sau vậy mà là... vậy mà là 00004!

Đồng tử mọi người co rụt lại. "Ha ha ha..." Người nọ cười lớn: "Vừa rồi vị kia là chồng của cô giáo Anh Tử, Tô gia đại danh đỉnh đỉnh của Yến Kinh, đắc tội ngài ấy, tại cả cái Yến Kinh này số người cứu được các cậu không quá năm người!" "....." Mọi người nuốt nước miếng, ngây ra như phỏng. ...

Tô Mặc đón Anh Tử, lại đi trường trung học phụ thuộc Yến Kinh đón Niếp Niếp, sau đó một nhà ba người trực tiếp đi tới tửu lầu lớn nhất Yến Kinh.

Mọi người trong tửu lầu đã đợi từ lâu, Tô Mặc đẩy cửa bước vào, tất cả mọi người đều đứng dậy. "Tô tiểu ca..." "Tô đội!" "Tô gia..." "Tô tổng!" Chính là Lão Hồ, Bàn Tử, Tuyết Lê Dương, Trương Doanh Xuyên, Đại Kim Nha, A Đạt các loại, một nhóm người đều mang theo vợ con mình, nghe nói Tô Mặc trở về, mọi người trước tiên mở tiệc tẩy trần cho Tô Mặc.

Trần Hạt Tử đến rồi!

Giải Tiểu Hoa đến rồi!

Ngay cả Tiểu Thốn Đinh cũng có chỗ ngồi chuyên chúc của mình.

Đội hình toàn minh tinh thế hệ thứ nhất!

Mỗi người ở đây đều là nhân vật cấp đại lão trong hai giới đồ cổ và trộm mộ. "Ha ha ha..." Tô Mặc cười lớn: "Ngồi ngồi, đều không phải người ngoài..." Mọi người nhìn nhau, nhao nhao cười lên, cũng phải, người trong phòng này đều là giao tình sinh tử, xác thực đều không phải người ngoài.

Tô Mặc ngồi xuống, mọi người cũng ngồi theo, mọi người nâng ly cạn chén, không khí thật náo nhiệt.

Rượu qua ba tuần, mọi người bắt đầu trò chuyện, Tô Mặc cũng thuật lại đơn giản trải nghiệm và thu hoạch trong Thất Tinh Lỗ Vương Mộ lần này cho mọi người.

Nghe xong lời này, Vương Khải Hoàn không ngừng oán trách: "Tô tiểu ca, cậu quá không đáng tin cậy, xuống mộ vậy mà không mang tôi theo, Bàn Tử, hết yêu rồi, hết yêu rồi!" "Bàn gia tôi chính là linh vật, xuống mộ tất phải mang theo!" "Cương thi vương a, Bàn gia tôi cả đời này cũng chưa từng thấy cương thi vương a, Tô tiểu ca, cậu vậy mà không mang tôi xuống mộ, tôi thực sự đau lòng rồi, trước kia cậu xuống mộ đều sẽ mang theo tôi!" Không chỉ riêng Bàn Tử, ngay cả Lão Hồ và Trương Doanh Xuyên cũng có chút oán trách, bất quá miệng Lão Hồ và Trương Doanh Xuyên cũng không vụn vặt như Bàn Tử.

Tô Mặc bất đắc dĩ, chỉ đành cam đoan lần sau nhất định mang bọn họ xuống mộ.

Bàn Tử lúc này mới hạ hỏa, cùng Tô Mặc uống rượu lớn.

Bên khác, con trai bảy tám tuổi của Lão Hồ là Hồ Thiên, con trai Vương Khải Hoàn là Vương Diệu, con gái Đại Kim Nha là Tiểu Kim Nha cùng Niếp Niếp các loại cũng chơi đùa vui vẻ.

Trần Hạt Tử nhìn cảnh này, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Nghe tiếng cười nói bên tai, trên mặt Trần Hạt Tử càng lộ ra nụ cười vui mừng.

Lão mù cả đời này từng phong quang, cũng từng lạc phách, sau khi tới Yến Kinh, mấy người Tô Mặc, Hồ Bát Nhất coi ông như lão tổ tông mà cung phụng, dưỡng lão tống chung cho ông.

Hiện giờ trăm tuổi cao linh, dưới trướng con cháu đầy đàn, hưởng hết niềm vui gia đình!

Lão mù cảm thán: "Có thể nhìn thấy An Lạc quật khởi, có thể nhìn thấy các cháu thành gia lập nghiệp, lão mù ta ngày mai ngủ một giấc không dậy nữa, đời này cũng đáng!" "Nói cái gì thế..." Bàn Tử không vui: "Lão mù, ông không uống rượu, nhắc gì đến chết chóc a, thật là đen đủi!" Tô Mặc cũng ở bên cạnh nói: "Ngài cứ yên tâm đi, không sống đến hai trăm tuổi, ngài chết không được đâu..." Lời này, Tô Mặc không chỉ là đang nói cho Trần Hạt Tử, còn có nhóm Lão Hồ, hiện tại có tiền rồi, mà mục tiêu tiếp theo của hắn chính là trường sinh!

Cho dù không thể trường sinh thực sự, Tô Mặc cũng muốn để mọi người sống lâu như Trương Khởi Linh, Trương Nhật Sơn vậy!

Tiệc đón gió tẩy trần kéo dài suốt năm sáu tiếng đồng hồ.

Trong tiếng cười nói vui vẻ cùng lời hứa hẹn của Tô Mặc rằng lần sau đổ đấu nhất định sẽ dẫn mọi người theo, cả nhóm mới quyến luyến chia tay, ai về nhà nấy.

Gia đình ba người nhà Tô Mặc cùng một con chó cũng quay trở về Phan Gia Viên.

Những ngày tháng sống dưới lòng đất khô khan khiến Tô Mặc cảm thấy khá bí bách, lại đang lúc huyết khí phương cương, vừa về đến nhà, hắn liền cùng Anh Tử quấn lấy nhau.

Anh Tử dung mạo thanh lệ động lòng người, thân hình lại càng hoàn mỹ đến cực hạn, lồi lõm gợi cảm, hoàn toàn không giống phụ nữ đã từng sinh nở.

Tô Mặc đòi hỏi đến sáu lần, nàng mới xin tha đầu hàng.

Anh Tử nằm sấp trên người Tô Mặc, vừa rồi bị giày vò đủ khổ, đôi mắt to sáng ngời nhìn thẳng vào hắn, nhu giọng hỏi: "Lại sắp đi nữa sao?" Từ khi Anh Tử gả cho Tô Mặc, ngoại trừ khoảng thời gian mang thai con gái, hai người luôn tụ ít ly nhiều.

Anh Tử tuy không nói ra, nhưng Tô Mặc biết nàng chắc chắn có chút không vui.

Chương 176

Tô Mặc an ủi: "Sẽ ở lại Yến Kinh một thời gian..." Đổ đấu dưới lòng đất gần như không thể tách rời khỏi âm hồn và đại tống tử, mỗi bước đi đều nơm nớp lo sợ, quả thực là chịu tội!

Trừ những kẻ biến thái có tâm lý bất ổn, chẳng ai thích ở mãi dưới lòng đất, bao gồm cả Tô Mặc.

Anh Tử lập tức vui vẻ: "Vậy mấy ngày nay em về nhà ở!" Tô Mặc mắt sáng lên: "Được nha!" Phải nói rằng, Anh Tử làm vợ vô cùng xứng chức.

Năm đó Tô Mặc chỉ buột miệng nói thích "to".

Sau đó Anh Tử liền tích cực ăn đu đủ, tập thể dục nhịp điệu, vận động nở ngực, một khắc cũng không ngơi nghỉ.

Bất quá, nói thật lòng, to đúng là sờ rất sướng tay. "Niếp Niếp cũng không còn nhỏ nữa..." Tô Mặc lật bàn tay, một chiếc bình bạc xuất hiện.

Anh Tử sững sờ, kinh ngạc nói: "Duyên Thọ Đan?" Anh Tử làm sao có thể quên loại đan dược khiến cơ chế cơ thể mình ngừng lão hóa này chứ. "Không sai..." Tô Mặc giải thích: "Năm đó anh tổng cộng có được 12 viên Duyên Thọ Đan.

Anh nếm thử một viên, em ăn ba viên, Trần Hạt Tử, Lão Hồ, Bàn Tử, Tuyết Lê Dương, Đại Kim Nha, Trương Doanh Xuyên mỗi người một viên...

Còn dư lại vài viên, là anh đặc biệt giữ lại cho Tiểu Niếp Niếp!" Tô Mặc và Anh Tử đều có thể vĩnh bảo thanh xuân, hắn tự nhiên không muốn nhìn thấy cô con gái duy nhất của mình dần già đi.

Vì vậy, ngay từ mười mấy năm trước, Tô Mặc đã giữ lại cho con bé hai viên Duyên Thọ Đan.

Anh Tử đề nghị: "Đợi đến khi Tiểu Niếp Niếp mười tám tuổi hẵng ăn..." "Được!" Tô Mặc cười cười, "Đều nghe em..." Anh Tử cũng dùng Duyên Thọ Đan năm mười chín tuổi, những năm này dung mạo không hề thay đổi, hiển nhiên nàng cũng muốn con gái giống mình, dung nhan vĩnh viễn lưu lại ở tuổi 18. "Chụt!" Anh Tử cười tươi như hoa, ngẩng đầu, hôn mạnh lên trán Tô Mặc một cái.

Mười tám tuổi đi theo Tô Mặc rời khỏi Ngưu Tâm Sơn, chuyện này là quyết định sáng suốt nhất cả đời Anh Tử. "Ha ha..." Tô Mặc cười cười cạo nhẹ mũi Anh Tử, "Không còn sớm nữa, ngủ đi..." "Vâng!" Anh Tử gật đầu, nằm trong lòng Tô Mặc an nhiên nhắm mắt lại.

Có lẽ cũng do vừa rồi quá mệt mỏi, chẳng mấy chốc đã ngủ say.

Tô Mặc thầm nghĩ: "Tính toán thời gian, qua mấy ngày nữa đám Ngô Tà cũng nên đi tìm Hoắc lão thái rồi nhỉ..." ...

Sau khi Thất Tinh Lỗ Vương Mộ kết thúc, trong mười mấy ngày tiếp theo, Tô Mặc giao công việc công ty cho Trương Doanh Xuyên và nhóm Lão Hồ, trọng điểm hiện tại của hắn là bồi tiếp vợ con.

Cùng Anh Tử đi dạo phố, cùng con gái chọn đồ cổ, hay là huấn luyện Giải Tiểu Hoa.

Thiên phú của Giải Tiểu Hoa vẫn vô cùng tốt, bản lĩnh của Tô Mặc cậu ta ít nhất đã học được một phần mười.

Đừng coi thường một phần mười này, bản lĩnh của Giải Tiểu Hoa e rằng cả Cửu Môn cũng không tìm ra đối thủ, ngay cả Trương Nhật Sơn đích thân ra tay cũng chưa chắc đã hạ được cậu.

Giải gia từng là hầu bao của Trương Đại Phật Gia, tài phú trong

Cửu Môn vốn đã phi đồng tiểu khả, mà từ sau khi Giải Tiểu Hoa trở thành đệ tử duy nhất của Tô Mặc, Giải gia liền hợp tác chặt chẽ với công ty dưới trướng Tô Mặc.

Vào thời điểm Cửu Môn ngày càng suy bại như hôm nay, các gia tộc khác đều đang thu hẹp nghiệp vụ, thì Giải gia dựa lưng Tô Mặc lại đang phất lên như diều gặp gió, ẩn ẩn ước ước đã có danh hiệu đệ nhất gia.

Thực ra, đây là Tô Mặc cố ý làm vậy.

Nâng đỡ Giải gia, hắn sẽ có đủ tiếng nói trong Cửu Môn, ngày sau nắm bắt thời cơ càng có thể nhanh chóng san phẳng Uông gia chỉ trong một lần hành động. ...

Bên phía khác.

Sự thật đúng như Tô Mặc dự liệu, vì xà mi đồng ngư và một tấm ảnh đen trắng từ thế kỷ trước, Ngô Tam Tỉnh biến mất bí ẩn.

Ngô Tà vì xà mi đồng ngư cũng đến Yến Kinh tìm Hoắc lão thái.

Lạ nước lạ cái, Ngô Tà đầu tiên liên hệ với Vương Nguyệt Bán.

Cả nhóm vốn định đến cửa hiệu Tô gia ở Phan Gia Viên, nhưng nơi đó canh phòng nghiêm ngặt, ngồi canh chừng nửa tiếng đồng hồ cũng không trà trộn vào được.

Bất đắc dĩ, ba người Ngô Tà, Hải Thiếu, Bàn Tử lái xe chạy thẳng đến nhà cổ họ Hoắc.

Bất quá, mấy người vừa định gọi cửa thì lại bị người nhà họ Hoắc đuổi ra.

Hai vệ sĩ canh cửa đều là con rể ở rể của dòng thứ nhà họ Hoắc: "Các người là ai?

Lại dám tự tiện xông vào Hoắc gia, muốn chết hả?" Rõ ràng đều là

"bảo an" tầng thấp nhất của Hoắc gia, Vương Nguyệt Bán chướng mắt cái dáng vẻ cao hơn người khác này của đám môn vệ, chỉ vào Ngô Tà bên cạnh, hù dọa: "Vị này chính là Trường Sa Ngô gia Tiểu Tam Gia, hôm nay có việc quan trọng đến gặp Hoắc lão thái, các người lại dám đối đãi với bọn ta như vậy..." Hai tên vệ sĩ ngẩn người, nhìn nhau: "Cho dù là Ngô Lão Cẩu đích thân tới, bọn ta cũng không sợ, mau cút đi..." "..." Vương Nguyệt Bán ngớ người, nhìn về phía Ngô Tà, phảng phất như muốn hỏi: Ông nội cậu có thù với Hoắc lão thái à?

Bọn họ không đến mức phản ứng lớn như vậy chứ? "..." Ngô Tà nhớ tới ân oán giữa ông nội mình và Hoắc lão thái trong cuốn nhật ký, trong lòng cũng khá bất lực, dù sao những chuyện này cũng không tiện nói với người ngoài.

Ngô Tà nhìn hai tên vệ sĩ: "Đại ca, tôi thật sự có việc gấp cầu kiến Hoắc lão thái..." Hai tên vệ sĩ đâu thèm quan tâm, quát lớn: "Mau cút, lát nữa bọn ta sẽ không khách khí đâu!" Mẹ kiếp!

Nghe thấy lời này, Vương Nguyệt Bán lập tức nổi giận: "Mày đạp mã thật coi Bàn gia tao là người bùn chắc..." Nói xong, Vương Nguyệt Bán móc ra một tấm danh thiếp màu vàng ném vào người một tên vệ sĩ: "Mở to mắt chó ra mà nhìn cho kỹ..." "Tao quản mày là ai...

Hoắc gia bọn ta..." Hai tên vệ sĩ thái độ vẫn kiêu ngạo, nhưng khi nhìn thấy cái tên trên tấm thiếp vàng, đồng tử lập tức co rụt lại, khó tin nhìn Vương Nguyệt Bán: "Anh...

Ngài là người của Hỗn Độn đại gia..." Danh thiếp màu vàng, bên trên vẽ một con dị thú, tấm thiếp của Tứ Hung Tướng Hỗn Độn, tuyệt đối không sai.

Tại Yến Kinh, phàm là người hiểu chút đồ cổ đều từng nghe qua danh tiếng của Hỗn Độn. "Hừ hừ!" Vương Nguyệt Bán lập tức thần

khí hẳn lên, "Mau để bọn ta vào, Hỗn Độn đại gia không thu thập được Hoắc Tiên Cô chẳng lẽ còn không thu thập được hai tên tạp lông các người sao..." Hai người sắc mặt đại biến.

Trên giang hồ đều đồn Tứ Hung Tướng là ác khuyển dưới trướng Tô gia, danh tiếng của bốn người bọn họ đều là đánh ra mà có.

Năm đó trước khi Hồng Kông được trao trả, Tứ Hung Tướng đã gây ra sóng to gió lớn tại phủ Tổng đốc, đến tận ngày nay, nhiều người già ở cảng vẫn còn "đàm Hung sắc biến".

Ngô Tà thì thầm: "Bàn Tử, sao cậu lại có thiếp mời của Hỗn Độn..." "Hề hề..." Vương Nguyệt Bán cười đắc ý, cũng hạ thấp giọng nói: "Hôm đó Hỗn Độn chẳng phải đến đưa Kỳ Lân Kiệt cho cậu sao, tao liền đánh liều xin một tấm.

Ý định ban đầu của tao là xin danh thiếp Tô gia, nhưng Hỗn Độn nào dám phát danh thiếp Tô gia, Bàn gia tao đành lùi một bước cầu cái thứ hai, dứt khoát xin thiếp của Hỗn Độn!" Nói đoạn, Vương Nguyệt Bán vẻ mặt tiếc nuối.

Thiếp mời của Hỗn Độn có thể khiến hai tên bảo an chó cậy gần nhà này xin lỗi, nếu thật sự là danh thiếp Tô gia, hai tên này còn chẳng dám đứng nói chuyện với bọn họ. "Mấy vị Tiểu thái gia..." Nghe mấy người thì thầm, lời trong lời ngoài còn quen biết Tô gia, hai tên bảo an hoảng sợ, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, "Mời vào, mời vào!" Nhóm Bàn Tử ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào, chưa đi được mấy bước, đụng mặt một nam một nữ.

Chương 177

Nam tuấn tú, nữ mạo mỹ, tựa như thần tiên quyến lữ. "Á..." Người đàn ông kinh ngạc: "Ngô Tà?

Cậu đến Yến Kinh lúc nào vậy?

Sao không nói với mình một tiếng, mình đích thân đi đón cậu!" Người đàn ông tỏ ra vô cùng vui vẻ. "Cậu..." Nhìn khuôn mặt người đàn ông, trùng khớp với dung mạo lúc nhỏ, Ngô Tà chớp chớp mắt, có chút không xác định nói: "Tiểu Hoa?" Sau đó lại nhìn sang cô gái bên cạnh, "Tú Tú?" Người này chính là Giải Tiểu Hoa, bên cạnh là Hoắc Tú Tú.

Hai người thân thiết từ nhỏ, thường xuyên xuất hiện có đôi có cặp, nghe nói Hoắc lão thái bên kia đã ngầm thừa nhận quan hệ của hai người.

Chỉ đợi sư phụ của Giải Tiểu Hoa - Tô gia gật đầu, hai người liền có thể tu thành chính quả.

Giải Tiểu Hoa có chút không vui, đấm nhẹ vào ngực Ngô Tà: "Cậu lại không nhận ra mình, mình thì liếc mắt một cái đã nhận ra cậu rồi..." Ngô Tà lúng túng.

Lúc nhỏ rất thân, chỉ là mấy năm nay không gặp, người ta nói con gái mười tám thay đổi, nhưng khí chất của Giải Tiểu Hoa cũng thay đổi một trời một vực.

Chiều cao gần một mét tám, trông có vẻ gầy yếu, nhưng ánh mắt sắc bén kia lại quắc thước có thần, cả người giống như lưỡi dao sắc bén có thể xuất vỏ bất cứ lúc nào.

Trên người ẩn ẩn ước ước có áp lực giống hệt Tô Mặc thời gian

trước. "Hoa gia..." Nhìn thấy Giải gia chi chủ của Lão Cửu Môn, đệ tử duy nhất của Tô gia, Bàn Tử vẻ mặt nịnh nọt, "Hoa gia, tôi là Vương Nguyệt Bán, buôn bán đồ cổ ở Phan Gia Viên..." Người thanh niên trước mắt này chính là phú nhị đại nổi tiếng nhất Yến Kinh thành, có kẻ nhiều chuyện xếp cậu ta vào đứng đầu Yến Kinh Tứ Thiếu.

Mà so với ba thiếu gia kia, Giải Tiểu Hoa mới thực sự cao hơn một bậc.

Bỏ qua thân phận Giải gia chi chủ, Giải Tiểu Hoa lúc nhỏ được gửi nuôi ở cửa hiệu Tô gia tại Phan Gia Viên, được Tô gia thu làm đệ tử!

Hơn nữa, còn là đệ tử duy nhất!

Đệ tử duy nhất, sức nặng của bốn chữ này thực sự là quá lớn!

Lớn đến mức không thể dùng bất kỳ tiền bạc, vinh dự nào để hình dung.

Tô gia không có con trai, tiểu công chúa Niếp Niếp của Tô gia thì giới giang hồ đều biết Tô gia không muốn để cô bé nhúng tay vào chuyện đổ đấu.

Do đó, Giải Tiểu Hoa chính là truyền nhân y bát duy nhất của Tô gia.

Vương Nguyệt Bán chủ động làm quen: "Trước đây tôi thường thấy ngài ở Phan Gia Viên..." "Ừ!" Bởi vì nguyên nhân tu võ, Giải Tiểu Hoa thường xuyên qua lại giữa Giải gia và Phan Gia Viên, chuyện này cũng chẳng phải bí mật gì, Giải Tiểu Hoa gật đầu, cũng không để ý lắm.

Hoắc Tú Tú khó hiểu hỏi: "Sao các anh lại ở đây?" Hoắc Tú Tú là cháu gái ruột của Hoắc lão thái, trên danh nghĩa là chưởng môn nhân

tương lai của Hoắc gia.

Ngô Tà đang định sắp xếp ngôn từ, Vương Nguyệt Bán bên cạnh đã nói toạc mục đích đến đây.

Hoắc Tú Tú nghe xong, liễu mi dựng ngược: "Các anh đến muộn rồi, bà nội em đã đi Tân Nguyệt Phạn Điếm..." "A!" Ngô Tà cảm thấy bất ngờ, thế chẳng phải chuyến này đi công cốc sao. "Ha ha ha..." Giải Tiểu Hoa nói: "Mình còn tưởng chuyện gì, đi, mình đưa các cậu đến Tân Nguyệt Phạn Điếm là được..." Ngô Tà, Bàn Tử nghe vậy đại hỉ, thân phận Giải Tiểu Hoa bày ra đó, có cậu ấy dẫn đường, ai dám cản bọn họ? "Tốt tốt tốt..." Ngô Tà liên tục gật đầu.

Giải Tiểu Hoa nói: "Đi thôi..." Mọi người lái xe đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Giải Tiểu Hoa là Giải gia chưởng môn nhân, người của Tân Nguyệt Phạn Điếm tự nhiên không dám nói gì, cười ngâm ngâm dẫn mọi người vào trong.

Giải Tiểu Hoa đích thân dẫn nhóm Ngô Tà đến khu đấu giá tầng hai của Hoắc lão thái.

Vừa định mở cửa, một thính nô của Tân Nguyệt Phạn Điếm đi tới: "Hoa gia..." Cô gái thì thầm vào tai Giải Tiểu Hoa vài câu, Giải Tiểu Hoa nhướng mày, trên mặt có chút bất ngờ.

Giải Tiểu Hoa để cô gái rời đi trước, sau đó nói với Ngô Tà: "Hoắc bà bà đang ở bên trong, các cậu vào là được, mình cùng Tú Tú còn có chút việc, không thể bồi các cậu vào trong rồi..." Tuy không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng nghĩ Hoắc lão thái đang ở trong phòng, bí mật về xà mi đồng ngư sắp được giải khai, Ngô Tà cũng không nghĩ nhiều, để Giải Tiểu Hoa rời đi, còn mình thì đẩy cửa bước vào.

Giải Tiểu Hoa kéo Hoắc Tú Tú đi vào một bao sương khác. "Á...

Tiểu Hoa..." "Hoa..." "Vũ Thần!" Trong bao sương không có một ai xưng hô "Hoa gia", đều là tư thế bậc cha chú, nhưng cố tình Giải Tiểu Hoa lại không thể nói gì, đành phải hành lễ từng người một. "Hồ thúc!" "Bàn thúc!" "Trương thúc!" "Anh Tử tỷ, Niếp Niếp!" Hoắc Tú Tú cũng đi theo hành lễ.

Anh Tử che miệng cười khẽ: "Tiểu Hoa lại cao lên rồi, năm đó còn là một đứa nhóc hay khóc nhè..." "Ha ha ha..." Niếp Niếp cổ linh tinh quái cười lớn không dứt, "Mẹ, mẹ có thể giữ chút thể diện cho Vũ Thần ca được không, anh ấy hiện tại không phải con sâu mũi thò lò được mẹ nuôi lớn nữa đâu, anh ấy giờ đã là Giải gia chi chủ rồi..." "....." Giải Tiểu Hoa cạn lời, rốt cuộc là ai không giữ thể diện cho anh hả, con nhóc quỷ này đem chuyện của anh khai ra hết.

Nhìn người ngồi ở vị trí cao nhất phía trước, Giải Tiểu Hoa lại cung cung kính kính gọi: "Sư phụ!" Trong phòng, chính là gia đình ba người Tô Mặc, cùng với Lão Hồ, Trương Doanh Xuyên, Bàn Tử (Vương Khải Hoàn).

Mấy người rảnh rỗi không có việc gì liền đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, không ngờ lại gặp đám Giải Tiểu Hoa ở đây. "Két!" Lúc này, người của Tân Nguyệt Phạn Điếm đẩy cửa bước vào, lại bê thêm hai cái ghế đẩu, ra ý bảo Giải Tiểu Hoa và Hoắc Tú Tú ngồi xuống.

Tô Mặc đầu cũng không ngoảnh lại, nhàn nhạt nói: "Tú Tú ngồi xuống đi, Tiểu Hoa cứ đứng trước đã, ta thấy khí tức con bức người, quá mức sắc bén, còn chưa biết nội liễm, mài giũa tính tình một chút!" "Vâng!" Giải Tiểu Hoa gật đầu, tự nhiên không dám nói thêm gì.

Chỉ là Hoắc Tú Tú lại khó xử, cô cùng Tiểu Hoa quan hệ không tầm thường, Tiểu Hoa không ngồi, cô làm sao có thể ngồi?

Huống hồ, mấy người này đều là trưởng bối của Tiểu Hoa, mình

ngồi cạnh họ, quả thực như ngồi trên đống lửa.

Nghĩ đến đây, Hoắc Tú Tú cũng không dám ngồi nữa, ngoan ngoãn đứng bên cạnh Giải Tiểu Hoa.

Tô Mặc lại hỏi: "Ngô Tà đến rồi?" Sư phụ vậy mà biết Ngô Tà?

Giải Tiểu Hoa trong lòng tuy có chút kinh ngạc, nhưng vẫn cung kính nói: "Vâng, vừa tới, đã vào phòng Hoắc bà bà..." "Ừ!" Tô Mặc khẽ gật đầu, "Hôm nay con cứ ở đây, bất kể xảy ra chuyện gì cũng đừng ra ngoài..." Ý gì?

Chẳng lẽ nhóm Ngô Tà sẽ xảy ra chuyện?

Giải Tiểu Hoa lập tức ngẩn người tại chỗ. "Két!" Phòng Tô Mặc lại có người đi vào, là hai người phụ nữ. "Tô gia..." Người phụ nữ lớn tuổi đi đầu cười nói, "Cơn gió nào thổi ngài đến Tân Nguyệt Phạn Điếm vậy..." Người này chính là Doãn gia chi chủ năm xưa, mà bên cạnh bà ta là con gái, bà chủ hiện tại của Tân Nguyệt Phạn Điếm - Doãn Nam Phong.

Mà Doãn gia chủ sở dĩ để con gái mình lộ mặt trước Tô Mặc, chính là muốn dưới sự chứng kiến của Tô Mặc, hoàn thành cuộc chuyển giao thế hệ cũ mới của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Sau này, Doãn Nam Phong gặp rắc rối, Tô Mặc là trưởng bối, ngài cũng giúp đỡ đôi chút.

Chương 178

Doãn gia chi chủ đại khái chính là ý này.

Tất cả những điều đó, Tô Mặc đều biết rõ trong lòng.

Bất quá, trong mắt Tô Mặc, Doãn gia chi chủ hoàn toàn là lo bò trắng răng, có Trương Nhật Sơn ở đó, Tân Nguyệt Phạn Điếm liền có thể đứng ở thế bất bại tại Yến Kinh.

Tô Mặc cười bí hiểm: "Doãn lão bản!

Tô mỗ phải chúc mừng cô trước rồi..." Hai vị Doãn gia chi chủ đồng thời sững sờ: "Tô gia... vui ở chỗ nào?" "Ha ha ha..." Tô Mặc cười lớn, "Lát nữa sắp có người điểm thiên đăng, đây chẳng phải là đại hỷ sao?" Đương nhiên, Tô Mặc còn nửa câu chưa nói ra, người kia tuy điểm thiên đăng, nhưng hắn ta căn bản không trả tiền a!

Hắc!

Chính là ăn chùa! "Tô gia, ngài rốt cuộc là có ý gì?" Hai vị Doãn gia chi chủ càng thêm nghi hoặc. "Ha ha ha..." Tô Mặc cười lớn, "Không có việc gì, chỉ là chào hỏi trước với các người một tiếng...

Lát nữa nếu có người đập phá quán, các người đừng tìm ta, bọn ta là tới chơi thôi..." "....." Hai vị Doãn gia chi chủ nhìn nhau, họ suy tư nửa ngày cũng không nghe ra Tô Mặc rốt cuộc là có ý gì.

Doãn Nam Phong mỉm cười: "Tô gia yên tâm, hôm nay Trương hội trưởng của Hiệp hội Cửu Môn cũng ở đây, có ngài ấy tại, Tân Nguyệt Phạn Điếm tuyệt đối loạn không nổi..." Nụ cười trên mặt Tô Mặc càng đậm hơn vừa rồi: "Được được được, chúng ta cứ xem tiếp là được..." Ngay lúc Ngô Tà vừa tiến vào, Tô Mặc phát hiện Trương Khởi Linh mặc âu phục, cải trang cũng đã tiến vào Tân Nguyệt Phạn

Điếm.

Tô Mặc đoán chừng, có Trương Khởi Linh ở đây, Trương Nhật Sơn tuyệt đối không dám ra tay, hoặc là vị Bách Tuế Sơn này căn bản không dám hiện thân.

Đông Bắc Trương gia tuy rằng đã danh tồn thực vong, nhưng thân phận Trương gia tộc trưởng của Trương Khởi Linh vẫn còn đó, gia tộc truyền thừa ngàn năm như vậy đều có quy củ cực kỳ nghiêm ngặt.

Huyết mạch của Trương Nhật Sơn nằm trên Trương Đại Phật Gia, là gốc rễ chính tông của Trương gia, nếu hắn động thủ với Trương Khởi Linh, e rằng sẽ bị người ta chọc cột sống, mắng to là kẻ bất trung bất hiếu, kiếp sau cũng khó mà an sinh.

Tô Mặc gọi: "Đấu giá bắt đầu đi...

Đừng dừng!

Kịch hay sắp lên diễn rồi!" ...

Bên phía khác, Ngô Tà tiến vào phòng đấu giá tầng hai của Hoắc lão thái.

Hoắc lão thái nhìn Ngô Tà, vẻ mặt đầy lãnh ý: "Cậu chính là hậu nhân của Ngô Lão Cẩu -- Ngô Tiểu Cẩu, ta còn tưởng Ngô gia các người tuyệt chủng rồi chứ..." Dù trong lòng Ngô Tà bất bình, nhưng vì xà mi đồng ngư, hắn cũng chỉ có thể nén giận, nói: "Hoắc bà bà, hôm nay cháu tìm ngài, là muốn hỏi thăm về chuyện xà mi đồng ngư..." Xà mi đồng ngư?

Hoắc lão thái có chút bất ngờ, cúi đầu nhấp một ngụm trà: "Vậy cậu chạy một chuyến uổng công rồi, chuyện xưa lắc xưa lơ này ai còn nhớ...

Cậu bây giờ có thể đi, thay ta gửi lời hỏi thăm bà nội cậu, nói với bà ấy ta còn sống rất tốt, bảo bà ấy ngàn vạn lần đừng chết trước

ta..." Lời nói của Hoắc lão thái còn lộ ra một cỗ chua xót, hiển nhiên vì chuyện năm xưa Ngô Lão Cẩu bỏ rơi mình mà chọn bà nội Ngô Tà nên vẫn canh cánh trong lòng. "Mời!" Vệ sĩ Hoắc gia chặn trước mặt Ngô Tà, ra hiệu mời ra ngoài.

Chưa hỏi được chuyện xà mi đồng ngư, Ngô Tà sao có thể dễ dàng rời đi như vậy, hắn đặt mông ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Hoắc lão thái, nói: "Hoắc bà bà, hôm nay ngài không nói cho cháu biết về xà mi đồng ngư, cháu sẽ không đi..." Ào!

Nhìn thấy Ngô Tà ngồi vào vị trí điểm thiên đăng đó, tất cả mọi người đều không bình tĩnh nổi, ngay cả những người ở các gian phòng khác trên tầng hai cũng ngẩng đầu nhìn về phía Ngô Tà. "Điểm thiên đăng..." "Người thanh niên này là ai?

Gan cũng thật lớn!" "Hắc hắc, có kịch hay xem rồi, kế tiếp Trương Đại Phật Gia và Tô gia, lại có người điểm thiên đăng, người thanh niên này trông cũng chẳng lớn hơn Tô gia năm đó là bao!" "Ha ha, Tô gia là nhân vật thế nào, Tô gia xuất đạo năm 23 tuổi, chính trị thanh xuân niên hoa, kẻ này sao có thể so với Tô gia, ông thật biết đùa!" Tiếng bàn tán xôn xao xung quanh rất nhanh liền truyền vào tai Ngô Tà, Bàn Tử thấy tình thế đã không còn trong tầm kiểm soát, vội vàng cúi đầu nói cho Ngô Tà biết về quy tắc điểm thiên đăng. "Hừ!" Hoắc Tiên Cô cười. "Tích súc cả đời của Ngô Lão Cẩu nhà cậu có khả năng sẽ bị cậu phung phí hết rồi, cũng được, nếu cậu có thể ngồi hết một vòng đấu giá ở đây, ta sẽ nói cho cậu biết..." Ngồi hết một vòng đấu giá?

Chẳng phải nói trận đấu giá này phải do mình bao trọn sao?

Ngô Tà nghiến răng, sắc mặt biến hóa, nhưng tịnh không đứng dậy. ... "Sao lại thế này..." Nhìn thấy có người điểm thiên đăng, đúng như lời Tô Mặc nói, hai vị Doãn gia chủ của Tân Nguyệt Phạn Điếm

cuống lên, "Người đâu, đi xem xem có chuyện gì?" Rất nhanh, liền có một thính nô chạy tới, thì thầm vào tai Doãn gia chủ một tiếng, sắc mặt hai bà chủ Tân Nguyệt Phạn Điếm đồng thời biến đổi.

Doãn Nam Phong nghiến răng nghiến lợi nói: "Đã Ngô gia Tiểu thái gia muốn điểm, cứ để cho cậu ta điểm đi!" Giải Tiểu Hoa có chút đứng ngồi không yên, đứng dậy định rời đi. "Đứng lại..." Tô Mặc nhàn nhạt nói: "Vừa rồi đã nói với con, vô luận xảy ra chuyện gì cũng đừng bước ra khỏi phòng này, nóng nảy như vậy, bình thường ta dạy con thế nào?

Làm lão đại phải thái sơn sụp trước mặt mà sắc mặt không đổi, bên dưới có vô số đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào con, con khinh suất như vậy, sau này làm sao phục chúng?" Giải Tiểu Hoa gấp gáp: "Sư phụ..." "Câm miệng..." Tô Mặc quát lớn: "Nhìn cho kỹ vào!" Giải Tiểu Hoa bất lực, đành phải đứng lại sau lưng Tô Mặc.

Vương Khải Hoàn ở bên cạnh cười nói: "Không sao không sao, không phải chỉ là điểm thiên đăng thôi sao, sư phụ con lần đầu đến Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng điểm thiên đăng!" Vương Khải Hoàn không nói thì thôi, vừa nói cái này Giải Tiểu Hoa càng gấp, sư phụ mình là nhân vật nào, Ngô Tà là nhân vật nào, bọn họ có thể so sánh sao. ... "Đinh, năm ngàn vạn!" Ngô Tà sắc mặt khó coi: "Ngô Tam Cư đi tong rồi..." "Đinh, bảy ngàn vạn!" Ngô Tà lẩm bẩm: "Được, việc làm ăn bao năm ở các bàn khẩu Trường Sa của Tam thúc đi tong rồi!" "Đinh, bảy ngàn năm trăm vạn!" Ngô Tà: "Được, tổ trạch đi tong rồi!" "Đinh, tám ngàn vạn!" Ngô Tà: "Hết rồi, hết rồi, cái gì cũng hết rồi..." Vương Nguyệt Bán nghe mà tim đập chân run: "Quá kích thích, sắp một trăm triệu rồi..." Hải Thiếu ghé sát nói: "Nửa hiệp sau chắc chắn lên đến hai trăm triệu..." Ngô Tà ra hiệu bằng mắt cho Hải Thiếu và Vương Nguyệt Bán, dùng thanh âm nhỏ bé nói: "Tôi hiện tại ngay cả một triệu cũng không lấy ra được, lần này quỵt nợ là cái chắc rồi, Bàn

Tử, chuẩn bị chuẩn bị, chạy trốn thôi..." "..." Thính nô dưới đài mạnh mẽ liếc mắt nhìn về hướng Ngô Tà.

Vương Nguyệt Bán kinh hãi: "Không thể nào, thế này mà cũng nghe được?" Thính nô giơ tay phải lên: "Bọn họ muốn hủy đèn bỏ trốn, bắt lấy bọn họ..." Sát na gian, mấy chục tên côn nô lao về phía bao gian của Ngô Tà.

Ngô Tà giật mình: "Tiêu rồi!" Vương Nguyệt Bán ra hiệu Ngô Tà bình tĩnh chớ nóng, "Đừng vội, không phải chỉ thiếu vài phút thôi sao, cậu cứ ngồi đó, Bàn gia đỡ cho cậu!" Nói đoạn, Vương Nguyệt Bán cởi áo khoác, bước ra khỏi phòng, ẩu đả cùng đám côn nô.

Phải nói rằng, Vương Nguyệt Bán tuy béo, nhưng thân thủ cũng không tệ, năm sáu người vậy mà không phải đối thủ của hắn.

Bất quá theo việc côn nô của Tân Nguyệt Phạn Điếm không ngừng gia nhập, Vương Nguyệt Bán rốt cuộc rơi vào hạ phong, ăn không ít gậy, đau đến mức kêu oai oái. "Vút!" Một bóng đen lướt qua, lập tức, mười mấy tên côn nô bay ngược ra ngoài.

Vương Nguyệt Bán ngẩng đầu, đại hỉ: "Ách Ba Trương?

Sao anh lại ở đây?" Trương Khởi Linh cũng không giải thích, thân thủ cao cường, như gió lốc, liên tục đánh lui đám côn nô xông tới. ... "Chuyện gì thế này?" Doãn Nam Phong biến sắc, "Tiểu ca áo đen này là ai?

Trương Nhật Sơn đâu, mời ngài ấy ra tay a..." "Vâng!" Có thính nô chạy ra ngoài, nhưng rất nhanh lại quay trở về, "Không xong rồi gia chủ, Trương hội trưởng khóa cửa lại rồi, camera giám sát hiển thị ngài ấy đang ở bên trong đeo tai nghe nghe nhạc!" Doãn Tân Nguyệt nói: "Lửa cháy đến nơi rồi, ngài ấy nghe nhạc gì chứ..." Thính nô đáp: "Nghe hình như là...

Hai Con Bướm!" Nghe người bên cạnh trả lời, Doãn Tân Nguyệt tức đến bật cười.

Chương 179

Làm ơn đi!

Tôi bây giờ quan tâm Trương Nhật Sơn nghe nhạc gì sao?

Hai Con Bướm...

Hai Con Bướm!

Đáng chết!

Giờ khắc này, đầu óc Doãn Tân Nguyệt ong ong. "Ái chà..." Vương Khải Hoàn như phát hiện ra lục địa mới, đứng dậy, nhìn Vương Nguyệt Bán đi theo Ngô Tà ở dưới lầu, cười nói: "Tiểu béo tử này có chút thú vị... có vài phần phong phạm của tôi năm đó!" Tô Mặc trêu chọc: "Người này tôi có quen, cũng buôn bán đồ cổ ở Phan Gia Viên, người không tệ, đối đãi với bạn bè chân thành, có chút dã tâm..." Vương Nguyệt Bán con người vẫn khá ổn, nếu không giờ phút này cũng sẽ không vì Ngô Tà mà dám liều mạng ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, có thể thu nhận! "Được a..." Vương Khải Hoàn cũng là người thật thà, liên tục gật đầu. "Không vấn đề, qua mấy ngày tôi làm quen với tiểu gia hỏa này!" "Mấy vị gia..." Mẹ Doãn Tân Nguyệt cuống lên, "Các ngài đừng xem kịch vui nữa, cứ tiếp tục thế này, danh tiếng của Tân Nguyệt Phạn Điếm sẽ thối hoắc mất!" Có người điểm thiên đăng, đập phá quán, Trương Nhật Sơn không thể xuất hiện, một li cũng không sai, toàn bộ bị Tô Mặc đoán trúng.

Mẹ Doãn Tân Nguyệt tuy kinh ngạc Tô Mặc tiên tri như thần, nhưng dưới lầu đã loạn thành một đoàn, sự tình đến cuối cùng, mất mặt khẳng định vẫn là Doãn gia các bà, cùng với thể diện của Tân Nguyệt Phạn Điếm. "Tô gia, ngài giúp một tay đi..." Hai vị Doãn gia chi chủ vẻ mặt hy vọng nhìn Tô Mặc. "Ha ha ha..." Tô Mặc cười lớn

nói, "Người bên dưới đều có quen biết với ta, không tiện ra tay, huống hồ, ta lớn hơn bọn họ nhiều tuổi như vậy, cũng không thể lấy lớn hiếp nhỏ a..." Nghe vậy, hai vị Doãn gia chi chủ thất vọng tràn trề. "Cũng được..." Tô Mặc thở dài một hơi, "Ta tuy không thể ra tay, nhưng bản lĩnh đình chỉ trò khôi hài này vẫn phải có..." Nói đoạn, Tô Mặc đứng dậy, đi đến cửa sổ, hít sâu một hơi: "ĐỀU DỪNG TAY CHO TA!" Thanh âm như chuông lớn, sát na gian truyền khắp mỗi ngóc ngách của Tân Nguyệt Phạn Điếm. "....." Thời gian tại giờ khắc này phảng phất như ngừng lại, tất cả mọi người trong Tân Nguyệt Phạn Điếm đều nhìn về phía Tô Mặc. "Là Tô gia!" Một lát sau, khách nhân trong các bao sương tầng hai nhao nhao đứng dậy, hoặc khom người, hoặc chắp tay: "Tô gia!" "Tô gia!" "Tô gia cát tường!" Tô Mặc, người xưng Tô gia, kế tiếp Trương Đại Phật Gia, là Thái Sơn Bắc Đẩu của hai giới đồ cổ và đổ đấu, thế lực của hắn trải rộng khắp Đông Nam Á, sinh ý lan tràn toàn cầu, so với Trương Đại Phật Gia năm đó chỉ có hơn chứ không kém.

Ngay cả Hoắc gia lão thái thái giờ phút này cũng vẻ mặt nghiêm túc, gật đầu, để tỏ lòng tôn kính đối với thân phận của Tô Mặc.

Vào thời điểm Cửu Môn ngày càng suy bại như hôm nay, công ty Tô Mặc chính là con quái vật khổng lồ trong giới đồ cổ An Lạc, trong cái nghề này, không ai dám khiêu chiến uy nghiêm của hắn.

Càng đừng nói, Tô Mặc hiện nay có giao tình không tầm thường với không ít đại viên trong triều, thủ đoạn gần như thông thiên, thế lực áp đảo cả hắc bạch lưỡng đạo.

Côn nô của Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng nhận ra Tô Mặc, nhìn thấy bà chủ của mình cũng đang đứng sau lưng Tô Mặc, bọn họ ngoan ngoãn buông dùi cui xuống.

Trương Khởi Linh và Vương Nguyệt Bán lập tức thở phào nhẹ

nhõm.

Vương Nguyệt Bán nhìn Tô Mặc trên tầng hai, cười nịnh nọt: "Tô gia, lần trước ở miếu Qua Tử, ngài rời đi cũng không nói một tiếng, tôi đây cả ngày lo lắng cho an toàn của ngài, Bàn Tử tôi ngày đêm đều cầu phúc cho ngài..." Người có thể vào Tân Nguyệt Phạn Điếm, đa phần đều là cao nhân trong giới đồ cổ Yến Kinh, nhìn thấy tên Bàn Tử dưới lầu đang hư hàn vấn noãn với Tô Mặc, rất nhiều người âm thầm ghi nhớ tướng mạo của hắn, tránh sau này đắc tội.

Vương Khải Hoàn trên lầu cười: "Tiểu béo tử này được đấy, đến lúc này rồi mà vẫn không quên tạo quan hệ cho mình, rất có tâm cơ..." Tô Mặc cũng cạn lời lắc đầu: "Đều lui xuống đi, mấy vị này đều là bạn của ta..." Côn nô nghe vậy, không dám nghi ngờ, vội vàng lui đi.

Tô Mặc tiếp đó lại nhìn về phía Hoắc lão thái, ôm quyền nói: "Hoắc Tiên Cô, ngài già vẫn cường tráng, hạc phát đồng nhan, phong thái không giảm năm xưa a!" Hoắc lão thái cười khẽ nói: "Lão thái bà ta đã đến tuổi xuống lỗ rồi, không so được với Tô gia ngài, tuổi còn trẻ, những năm này vậy mà trông chẳng thay đổi chút nào..." "Ha..." Tô Mặc cười đáp lại, cũng không tiếp tục chủ đề này, nói: "Tiên Cô, mấy vị này đều là bạn của ta, còn xin ngài nể mặt ta, kể cho bọn họ nghe chuyện xà mi đồng ngư..." Trước mặt bao nhiêu người, Tô Mặc cho Hoắc lão thái đủ mặt mũi, Hoắc lão thái tuy rằng hủ lậu, nhưng cũng không phải kẻ không biết tốt xấu, vội vàng cười nói: "Tô gia nhìn ngài nói kìa, ta đang định kể cho đám hậu sinh này đây..." "Vậy thì tốt..." Tô Mặc gật đầu. "Làm phiền Tiên Cô..." Ôm quyền, Tô Mặc quay lại ngồi xuống trong phòng khách.

Nghe lời Tô Mặc, Ngô Tà đại hỉ, thứ bọn họ tốn công sức chín trâu hai hổ muốn có, vậy mà Tô Mặc chỉ cần động miệng lưỡi là xong việc. ...

Một lát sau, buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm kết thúc, nhóm Ngô Tà được Hoắc lão thái đưa về Hoắc gia, nói là muốn báo cho biết chuyện xà mi đồng ngư.

Tô Mặc biết đây là Hoắc lão thái không muốn để mình nhúng tay vào chuyện này nữa.

Tô Mặc cũng không quá để ý, dù sao hắn cũng là vô tình xen vào.

Đấu giá hội kết thúc, rất nhiều nhân vật lớn có máu mặt trong giới đồ cổ Yến Kinh vây quanh cửa phòng Tô Mặc.

Những thứ trên thương trường tịnh không dễ dàng hơn đổ đấu dưới lòng đất, Tô Mặc cũng chưa vội rời đi, cùng mọi người hàn huyên, chuyện trò nửa tiếng đồng hồ, lúc này mới cáo biệt mọi người, đi ra ngoài.

Vương Khải Hoàn lái xe đến cửa Tân Nguyệt Phạn Điếm: "Tô tiểu ca, lên xe..." Tô Mặc mở cửa xe, vừa định ngồi lên, mày nhíu lại, tâm có sở cảm, nhìn về phía tầng cao nhất của Tân Nguyệt Phạn Điếm sau lưng. "Hừ..." Tô Mặc thầm mắng một tiếng. "Lão già này..." "Rầm!" Tô Mặc đóng cửa xe lại, bảo Vương Khải Hoàn đưa Anh Tử và Niếp Niếp về Phan Gia Viên trước. "Mọi người đi trước đi.

Tôi đi gặp một người bạn cũ..." Tô Mặc tung người nhảy lên, thân thể trong nháy mắt đã lên đến tầng hai, tốc độ cao đẳng chuyển na di chạy thẳng đến tầng thượng Tân Nguyệt Phạn Điếm. "Phó quan, vẫn khỏe chứ!" "Chà, đây chính là tầng năm, cậu nhóc cậu vậy mà dùng khinh công bay lên được!" Tô Mặc từ cửa sổ tầng thượng tiến vào, thân thể vừa đứng vững, lời người kia vừa dứt, liền có một cú đá bay tới. "Vãi, lại chơi đánh lén!" Tô Mặc kêu một tiếng, tay phải giơ lên, trong nháy mắt đỡ được cú đá này. "Bịch!" Một tiếng trầm vang, Tô Mặc theo bản năng lùi về sau một bước, kéo giãn khoảng cách với lão bang tử kia.

Trương Nhật Sơn lập tức áp sát, quyền trái quyền phải đánh ngang, tư thế nhìn vô cùng tiêu chuẩn, hơn nữa ra quyền rất nhanh, nhưng Tô Mặc lại liên tục lùi về phía sau tả hữu hai bên để kéo giãn khoảng cách, tốc độ cực nhanh, đối phương rất khó đánh trúng hắn. "..." Trương Nhật Sơn liên tiếp đánh mấy quyền không có hiệu quả, lập tức nhìn chuẩn cơ hội, một cái lên gối trực tiếp húc về phía sườn phải Tô Mặc.

Tô Mặc bước tới trước, dùng cánh tay trái đỡ chân đối phương một cái, lập tức chân trái quét mạnh, chỉ nghe bịch một tiếng, thân thể đối phương mất trọng tâm, trực tiếp bay lên giữa không trung. "Vút!" Tốc độ Tô Mặc nhanh đến đáng sợ, tay phải đỡ lấy mông người kia, không để hắn rơi từ trên không xuống, đồng thời đỡ người kia dừng lại một chút trên không trung, lúc này mới đặt xuống. "Nhóc con, thân thủ cậu bây giờ quả thực đáng sợ, ta vậy mà không chống đỡ nổi hai chiêu trong tay cậu!" Trương Nhật Sơn phảng phất như đang nhìn một con quái vật.

Tô Mặc hắc hắc cười một tiếng: "Vừa rồi tôi nghe người của Tân Nguyệt Phạn Điếm nói ngài đang nghe nhạc, tôi liền nghĩ, xảy ra chuyện lớn như vậy, ngài cũng không thể tĩnh tâm nghe nhạc được..." Hai vị Doãn gia chi chủ cuống cuồng, nhưng Tô Mặc tin rằng Trương Nhật Sơn một chút cũng không thoải mái hơn bọn họ.

Năm đó, Trương Nhật Sơn còn từng đặc biệt dặn dò Tô Mặc nếu có tin tức của Trương Khởi Linh thì phải báo cho hắn biết đầu tiên.

Hiện tại Trương Khởi Linh chủ động hiện thân ngay dưới mí mắt hắn, Trương Nhật Sơn ngại tình mặt mũi lại phải trân trân nhìn Trương Tiểu Ca rời đi.

Loại chênh lệch tâm lý cực lớn này, e rằng cũng chỉ có Trương Nhật Sơn mới hiểu! "Thằng nhóc thúi..." Trương Nhật Sơn cười

mắng một tiếng, "Hiện tại gan béo rồi, lại dám trêu chọc cả ta..." Tô Mặc hắc hắc cười mãi, nhìn chằm chằm Trương Nhật Sơn trái phải một hồi, mười mấy năm không gặp, Trương Nhật Sơn vẫn trẻ như vậy, không có chút thay đổi nào.

Chương 180

Đột nhiên!

Nhìn thấy chiếc nhẫn trên tay Trương Nhật Sơn, sắc mặt Tô Mặc phức tạp: "Ông rốt cuộc vẫn đeo lên chiếc nhẫn của Trương Đại Phật Gia..." Trương Nhật Sơn sờ sờ chiếc nhẫn trên tay, nhìn vật nhớ người, trước mắt không kìm được hiện lên hình ảnh mình theo Phật Gia đi Trường Sa đảo Mộ Vẫn Đồng, hình ảnh rõ mồn một, phảng phất như mới hôm qua.

Nhưng...

đó đã là chuyện bảy mươi năm trước!

Ngay cả Phật Gia cũng đã được an táng tại Thập Nhất Thương!

Nghĩ đến đây, nội tâm Trương Nhật Sơn thở dài một hơi.

Cố nhân lục tục điêu linh, tựa lá rụng trong gió!

Tô Mặc nói: "Phó quan, Ngô Tam Tỉnh mất tích, giống hệt Giải Liên Hoàn năm đó..." Trương Nhật Sơn hơi khựng lại, trong lòng không biết Tô Mặc rốt cuộc muốn nói gì.

Tô Mặc nhắc nhở: "Ngô Tam Tỉnh có khả năng đi điều tra chuyện nào đó năm xưa...

Ví dụ như chuyện ở Viện điều dưỡng Ba Nãi!" Năm đó, Trương Nhật Sơn nhất định từng tham dự chuyện Viện điều dưỡng Ba Nãi, thậm chí còn là một trong những kẻ chủ đạo.

Lần này Trương Khởi Linh hiện thân, Ngô Tam Tỉnh mất tích, tương lai chuyện Viện điều dưỡng Ba Nãi nhất định sẽ bị phơi bày, đây là sự thật không thể chối cãi. "....." Trương Nhật Sơn trầm mặc một lát, thổn thức nói: "Tùy nó đi!" Chuyện năm đó quá mức kinh

người, liên lụy quá nhiều, cộng thêm cái thời đại phức tạp ấy, cho dù là Phật Gia cũng là thính mệnh hành sự.

Đại thế khuynh loát, bọn họ cũng chẳng qua chỉ là một con cờ không đáng nhắc tới trong đó mà thôi. "....." Tô Mặc cũng trầm mặc nửa buổi, nói: "Phó quan!" "Hả?" Tô Mặc nói thẳng: "Ông thật sự càng ngày càng giống Trương Đại Phật Gia..." Nói xong, Tô Mặc tung người nhảy một cái, lại nhảy xuống dưới.

Trương Nhật Sơn nhìn bóng lưng Tô Mặc, lẩm bẩm: "Tổ chức của hắn..." ...

Chuyện ở Tân Nguyệt Phạn Điếm chỉ là một khúc nhạc đệm nhỏ, sau khi trở về Phan Gia Viên, cuộc sống của mọi người cũng trở lại bình lặng.

Bàn Tử, Lão Hồ, Trương Doanh Xuyên cũng thường xuyên qua đây chơi, mọi người thỉnh thoảng uống say mèm, tháng ngày trôi qua gọi là thoải mái.

Hôm nay.

Vương Khải Hoàn hỏi: "Tô tiểu ca, Tiểu Hoa đâu, dạo này cũng không biết về thỉnh an?" Lần này, Trương Doanh Xuyên cũng nhìn không được nữa: "Ông thôi đi, ông là lại muốn bắt nạt Tiểu Hoa chứ gì, tôi nói cho ông biết, Tiểu Hoa hiện tại đều bị ám ảnh với ông rồi." "Ông bớt bắt nạt con nhà người ta đi!" Từ nhỏ đến lớn, Bàn Tử không ít lần dẫn Giải Tiểu Hoa đi chơi, đương nhiên, cũng không ít lần bắt nạt Giải Tiểu Hoa.

Có một lần, Bàn Tử làm một chuyện khiến Giải Tiểu Hoa bị ám ảnh.

Chính là vào năm sáu năm trước, Bàn Tử dẫn Tiểu Hoa đi uống rượu.

Hai người uống đến say bí tỉ.

Kết quả Bàn Tử nhân lúc Tiểu Hoa say rượu, thay cho Giải Tiểu Hoa một bộ đồ nữ, còn là đồ cổ trang, rồi chụp ảnh lại.

Ngày hôm sau.

Giải Tiểu Hoa sau khi tỉnh rượu, nhìn thấy mình mặc đồ nữ, lại nghe nói Bàn Tử chụp ảnh cho cậu, trực tiếp rút Hắc Kim Chiến Đao, đuổi theo Bàn Tử chạy khắp Phan Gia Viên cả buổi sáng.

Cuối cùng, vẫn là Lão Hồ ra mặt bắt Bàn Tử xin lỗi, cũng tịch thu mấy tấm ảnh đó.

Đúng vậy, tịch thu!

Sau chuyện lần đó, Tiểu Hoa không bao giờ uống rượu một mình với Bàn Tử nữa.

Cái lão bang tử già đầu mà không đứng đắn này, ông ta cũng mang lại bóng ma tâm lý cực lớn cho Giải Tiểu Hoa.

Trong mắt Giải Tiểu Hoa, tên Bàn Tử này chính là một Hỗn Thế Ma Vương.

Vương Khải Hoàn nhớ lại chuyện năm đó thì vô cùng vui vẻ: "Lão Hồ, tấm ảnh đó còn không, lấy ra cho tôi nghía cái!" "Được rồi, đừng nháo nữa, ông bớt đùa cợt Tiểu Hoa đi, nó bây giờ đã lớn, còn là gia chủ của Giải gia, người khác biết được thì mất mặt cỡ nào!" Lão Hồ mở miệng nói một câu công đạo cho thằng bé.

Nào ngờ, Bàn Tử phản bác: "Ông để ý Tiểu Hoa như vậy, thế mấy tấm ảnh đó ông nhất định đã đốt rồi chứ gì..." Lão Hồ: "....." Lão Hồ đỏ mặt tía tai, mấy tấm ảnh đó ông đương nhiên vẫn giữ, đây chính là lịch sử đen tối của đại danh đỉnh đỉnh Giải gia chi chủ, lấy ra ngoài khẳng định cực kỳ có mặt mũi.

Tiểu Thốn Đinh vẻ mặt chán ghét nhìn hai huynh đệ này. "....." Tô Mặc cũng cạn lời, rõ ràng là đồ đệ của hắn, mấy người này thật đúng là một chút cũng không coi mình là người ngoài.

Những năm này sống an nhàn sung sướng, cũng khiến mấy lão già này đầy rẫy ác thú vị.

Lúc này, bên ngoài có vệ sĩ đi vào: "Tô gia, ngoài cửa có một tên béo cầu kiến, hắn nói hắn tên là Vương Nguyệt Bán, là bạn của ngài..." Hắn sao lại tới đây?

Tô Mặc sửng sốt một chút, Vương Khải Hoàn bên cạnh lại trực tiếp đứng dậy, nói: "Là tôi bảo tiểu gia hỏa này tới đấy, mấy hôm trước ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, tiểu béo tử này tôi càng nhìn càng thích, thực sự là quá hợp tính tôi..." Lão Hồ kinh ngạc nói: "Bàn Tử ông cũng muốn nhận đồ đệ sao?" Trương Doanh Xuyên ở một bên cười nói: "Lần này ông có thể chơi đồ đệ của chính mình...

Đừng bắt nạt Tiểu Hoa nữa..." Tô Mặc nghĩ nghĩ, cảm giác Bàn Tử thu đồ đệ cũng không phải là không thể, dù sao đội ngũ của bọn họ cũng cần bơm thêm máu mới.

Cô nhi viện không chỉ xuất ra Tứ Hung Tướng, mấy năm gần đây cũng bồi dưỡng được không ít nhân tài có thể đơn đả độc đấu, Tô Mặc đích thân ban tên đại biểu Long Nhất, Long Nhị... cho đến Long Thập.

Một đế quốc khổng lồ lấy Tô Mặc làm trung tâm đã hình thành.

Đồng thời, Tô Mặc cũng không quên thu nạp nhân tài bên ngoài.

Tô Mặc nói: "Dẫn vào đây đi..." "Vâng!" Vệ sĩ hân nhiên lĩnh mệnh, lập tức xoay người rời đi.

Không bao lâu, Vương Nguyệt Bán được người dẫn vào.

Nhìn xung quanh ba bước một trạm gác, năm bước một tốp lính,

từng người từng người vệ sĩ mặc âu phục đen đeo kính râm vây quanh, Vương Nguyệt Bán lần nữa kiến thức được sự hào hoành của hai chữ "Tô gia".

Đại danh đỉnh đỉnh Tô gia... quả nhiên danh bất hư truyền!

Vương Nguyệt Bán đi theo vệ sĩ một lát, liền nhìn thấy Tô Mặc đang uống trà bên bàn đá.

Thấy thế, Vương Nguyệt Bán chạy chậm lại gần, vẻ mặt đầy nịnh nọt: "Tô gia..." Hửm?

Bốn vệ sĩ không biết từ đâu xuất hiện trong nháy mắt chắn bên người Vương Nguyệt Bán, sắc mặt bất thiện nhìn chằm chằm hắn.

Chương 181

Vương Nguyệt Bán bị giật mình, vội vàng mang theo ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Tô Mặc. "Được rồi được rồi..." Tô Mặc phẩy tay, cho mọi người lui xuống, "Đều lui xuống đi..." "Vút!" Nhận được lệnh Tô Mặc, bốn vệ sĩ chỉ trong nháy mắt lại biến mất không thấy tăm hơi.

Đến cũng vội vàng, đi cũng vội vàng.

Vương Nguyệt Bán còn tưởng mình nhìn nhầm. "Tô gia, Hồ gia, Bàn gia, Trương gia, Cẩu gia!" Đối với những nhân vật lớn trong giới đồ cổ này, Vương Nguyệt Bán từ nhỏ là nghe câu chuyện của họ mà lớn lên, giờ khắc này hắn cũng rất hiểu quy củ, hành lễ từng người một, bao gồm cả Tiểu Thốn Đinh trên người Tô Mặc cũng không bỏ sót.

Tô Mặc thế lớn, thủ đoạn thông thiên, nhưng Vương Nguyệt Bán cũng không dám coi thường những người khác.

Hồ Bát Nhất, Vương Khải Hoàn, Trương Doanh Xuyên, bao gồm cả Tiểu Thốn Đinh, đây đều là nguyên lão cùng Tô gia đánh thiên hạ.

Năm đó Tô gia chỉ có một tòa nhà nhỏ bốn tầng ở Phan Gia Viên, dẫn theo nhóm Hồ gia, đi Tàng Địa, nhập sa mạc, làm cái nghề liều mạng.

Mấy người đều là giao tình quá mệnh.

Cho dù Tứ Hung Tướng trên giang hồ có uy danh cái thế, nhưng đối mặt với những nguyên lão công huân này, cũng phải ngoan ngoãn gọi một tiếng "Hồ gia".

Tô Mặc cười nói: "Đám Ngô Tà đâu?" Vương Nguyệt Bán cung

cung kính kính trả lời: "Ngô Tà nghe được tin tức về xà mi đồng ngư liền về Hàng Châu, nghe nói là vì chuyện của Ngô Tam Tỉnh...

Trương Tiểu Ca... sau khi từ biệt ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, anh ấy lại mất tích..." Tô Mặc khẽ gật đầu, tình huống Vương Nguyệt Bán nói cũng đúng sự thật, tin tức bên này nhận được cũng là Ngô Tà đã về đến Hàng Châu.

Còn về Trương Khởi Linh, tên này xưa nay thần xuất quỷ một, người bình thường đúng là rất khó gặp được hắn.

Tô Mặc lại nói: "Lần trước ở miếu Qua Tử, ta nhớ lúc cậu xuống mộ còn mang theo mấy cây nến... ta không nhớ nhầm chứ..." Vương Nguyệt Bán liên tục gật đầu, giải thích: "Phải phải phải, Tô gia ngài không nhớ nhầm, tôi là nghe câu chuyện của các ngài mà lớn lên, Mô Kim Hiệu Úy chính là thần tượng của tôi...

Tìm chút may mắn, để Tô gia chê cười rồi..." Vương Khải Hoàn nhìn Vương Nguyệt Bán, nói: "Tiểu béo tử, có muốn học chút bản lĩnh với tôi không, Bàn gia tôi tuy không bằng Lão Hồ, Lão Trương, nhưng sao cũng coi như có vài ngón nghề..." Vương Khải Hoàn quả thực nhìn thấy bóng dáng năm đó của mình trên người Vương Nguyệt Bán này, đương nhiên năm đó mình cầm một cái bùa Mô Kim hàng dởm, cũng tự xưng là Mô Kim Hiệu Úy.

Còn nữa là, Vương Nguyệt Bán thực sự rất hợp khẩu vị ông. "Bịch!" Vương Nguyệt Bán hai chân mềm nhũn, trực tiếp quỳ xuống đất: "Sư phụ ở trên, nhận của con một lạy!" "....." Lão Hồ và Trương Doanh Xuyên nhìn nhau, sau đó cười ha hả, tiểu béo tử này là một kẻ thức thời!

Vương Nguyệt Bán đang quỳ trên mặt đất trong lòng đã kích động không thôi, hắn biết mình quỳ xuống cái này, vận mệnh của hắn sẽ thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Vương Khải Hoàn, cũng chính là Bàn gia, thân thủ của ông tuy không bằng Hồ gia, Trương gia, nhưng cũng chỉ là so với hai vị Mô Kim Hiệu Úy căn chính miêu hồng này thôi, so với các cao thủ khác, Vương Khải Hoàn không hề kém cạnh.

Lại nói, Vương Khải Hoàn chính là hồng nhân trong mắt thế hệ đầu, cho dù ông có chọc thủng trời, Hồ gia, Tô gia cũng sẽ tâm cam tình nguyện đi xử lý giúp ông, sẽ không có bất kỳ oán ngôn nào.

Ông là tồn tại đặc biệt nhất trong thế hệ đầu, là cây hài của đội ngũ, bất luận là người bên nào, Vương Khải Hoàn đều có thể bắt chuyện. "Tốt tốt tốt..." Vương Khải Hoàn sắc mặt nghiêm lại, cố ý bản mặt, "Công phu của Bàn gia không được tốt lắm, nhưng bản lĩnh chạy trốn vẫn có, năm đó Tô gia, Trần Hạt Tử đều truyền thụ cho ta khinh công, qua mấy ngày nữa cậu đến Phan Gia Viên luyện tập, ta truyền lại cho cậu!" "Vâng!" Vương Nguyệt Bán đại hỉ, hắn cũng được luyện võ ở chỗ Tô gia, nói như vậy, hắn chẳng phải có địa vị ngang hàng với Giải gia chi chủ, hai người là sư huynh đệ đồng môn?

Nghĩ đến đây, Vương Nguyệt Bán lập tức dập đầu mấy cái về phía nhóm Tô Mặc: "Sư bá!" Vương Khải Hoàn ở bên cạnh ồn ào: "Tiếng sư bá này không thể gọi không đâu, xùy tiền xùy tiền..." Đệt, cái này rõ ràng là đang cướp bóc mà!

Lão Hồ và Trương Doanh Xuyên nhìn nhau, cười khổ không thôi.

Trương Doanh Xuyên từ trong ngực móc ra một tấm thẻ vàng: "Nhóc con, cầm lấy, đây là tiền bị bắt cóc đạo đức thuần túy..." Thẻ vàng ngân hàng Thụy Sĩ có thể thấu chi 5 triệu?

Vương Nguyệt Bán kinh hãi.

Lão Hồ bên cạnh cũng từ trong ngực móc ra một miếng ngọc cổ: "Cổ Hương Ngọc, đeo nó có thể tránh văn trùng, đeo lâu năm có thể hoạt huyết hóa ứ, vốn định tặng cho con trai ta...

Thôi được rồi, cho!

Cậu!!" Mấy chữ cuối cùng, Lão Hồ gần như là nghiến răng nói ra, trên mặt một trận đau lòng.

Vương Nguyệt Bán nhận lấy, liên tục tạ ơn, phải biết loại ngọc cổ có thể hoạt huyết hóa ứ này đều được người ta coi như bảo vật gia truyền, có tiền cũng không mua được.

Lúc này, Vương Khải Hoàn và Vương Nguyệt Bán đồng thời nhìn về phía Tô Mặc.

Hồ gia và Trương gia đều hào sảng như vậy, đại danh đỉnh đỉnh Tô gia có thể keo kiệt sao?

Trong tay lão nhân gia ngài ấy bảo bối không thiếu đâu. "....." Tô Mặc tuy cạn lời, nhưng vẫn từ không gian hệ thống lấy ra một con dao găm và một cái Xẻng Lạc Dương Hắc Kim. "Năm đó, ta tặng sư phụ cậu một cái Xẻng Lạc Dương Hắc Kim, hiện tại cũng tặng cậu một cái, còn có con dao găm này, nó được chế tạo cùng một loại vật liệu với chiến đao của Tứ Hung Tướng, chém sắt như bùn!" "Tốt tốt tốt!" Vương Nguyệt Bán đại hỉ, bảo bối Tô Mặc tặng lúc này quả thực là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Thân là một người đổ đấu hạ mộ nhiều năm, Vương Nguyệt Bán đang thiếu một món binh khí thích hợp.

Tô Mặc vừa tặng chính là hai món, quả nhiên hào khí! "Ting ting ting!" Điện thoại trong ngực đột nhiên vang lên, Tô Mặc cúi đầu xem, phát hiện lại là Tuyết Lê Dương gửi tới.

Tô Mặc nhìn về phía Lão Hồ: "Điện thoại của Dương tiểu thư?

Sao lại gọi cho tôi?

Có phải gọi ông về nhà ăn cơm không?" Lão Hồ lắc đầu: "Khẳng định không phải..." Tô Mặc cười cười, đưa tay nghe máy.

Đầu dây bên kia: "Tô đội, đội trục vớt của chúng ta phát hiện người của Cừu Đức Khảo ở Tây Sa!" ...

Tây Sa, Cừu Đức Khảo?

Tây Sa Hải Để Mộ!

Tô Mặc bừng tỉnh đại ngộ, liên tưởng đến sự biến mất của Ngô Tam Tỉnh trước đó, hắn rất nhanh liền nghĩ tới Tây Sa Hải Để Mộ.

Ngô Tam Tỉnh biến mất, xà mi đồng ngư, Cừu Đức Khảo, cùng với viện điều dưỡng, tất cả bí mật đều liên quan đến Tây Sa Hải Để Mộ!

Không chỉ như thế, Tây Sa Hải Để Mộ còn quan hệ đến một người khác!

Uông Tàng Hải!

Chương 182

Vị sáng lập Uông gia này vì trường sinh, ông ta đã để lại rất nhiều thành quả nghiên cứu tại Tây Sa Hải Để Mộ. "Tây Sa..." Tô Mặc lẩm bẩm nói, "Tây Sa...

Uông gia!" Nhắc tới Uông gia, ánh mắt Tô Mặc lập tức trở nên sắc bén, từ sau khi sự kiện Nguyên đại cứ điểm kết thúc, cái Uông gia này không biết đang giở trò quỷ gì, bặt vô âm tín, giống như đã triệt để biến mất khỏi thế gian vậy. "Tây Sa..." Vương Nguyệt Bán ở bên cạnh nghe thấy Tô Mặc lẩm bẩm một mình, giống như nhớ ra chuyện gì, vỗ đầu kêu lên: "Tô gia...

à không Sư bá, mấy hôm trước A Ninh nhắn tin cho tôi, cũng bảo tôi đi Tây Sa..." A Ninh?

Nghĩ đến đây, trong đầu Tô Mặc lóe lên một tin tức, hắn vội vàng mở điện thoại, lật xem lịch sử cuộc gọi mấy ngày nay.

Quả nhiên, trong lịch sử cuộc gọi, Tô Mặc tìm thấy một cuộc gọi nhỡ.

Hiển thị là từ nước ngoài!

Tô Mặc tưởng đây là một cuộc gọi lừa đảo bình thường, cũng không coi ra gì.

Nghĩ nghĩ, Tô Mặc vẫn gọi lại. "Tút tút tút..." Khoảng chừng mười mấy giây sau, đầu dây bên kia truyền đến một giọng nói: "Alo?

Tô gia?" Chính là A Ninh.

Tô Mặc nói thẳng: "Nói đi, muốn nói gì với ta?" A Ninh có thể liên hệ Vương Nguyệt Bán thì còn nói được, nhưng chủ động liên hệ mình, chuyện này khiến Tô Mặc có chút bất ngờ, phải biết cô ta và

đám lính đánh thuê này có ân oán dây dưa với hắn.

A Ninh nói: "Ông chủ chúng tôi phát hiện một ngôi cổ mộ ở Tây Sa...

Có muốn qua xem thử không?" Tô Mặc liếm môi: "Cô có phải gọi nhầm số rồi không?

Xác định là tìm ta?" Đầu dây bên kia, A Ninh nói: "Không có gì là không thể, cừu oán giữa Ngô gia và ông chủ chúng tôi có thể truy ngược về thế kỷ trước, nhưng ngay thời gian trước, Ngô Tam Tỉnh tìm đến chúng tôi, chủ động đề xuất hợp tác cùng công ty của ông ấy, cùng nhau trục vớt tàu đắm dưới biển..." "....." Tô Mặc trầm mặc một lát, nói: "Ngô Tam Tỉnh hiện tại thế nào?" A Ninh nói thật: "Dựa theo tư liệu Ngô Tam Tỉnh cung cấp và thiết bị công ty chúng tôi, sự hợp tác của hai bên tiến hành rất thuận lợi, nhưng ngay hai ngày trước, con tàu Ngô Tam Tỉnh ngồi đột nhiên mất tín hiệu..." Tô Mặc nói: "Những tin tức này, Ngô Tà biết không?" A Ninh: "Tôi đã dùng danh nghĩa Ngô Tam Tỉnh gửi cho cậu ta một tin nhắn, trước đó Ngô Tam Tỉnh cũng từng giao đại, nếu ông ấy xảy ra chuyện, thì bảo tôi tìm Ngô Tà đến!" "....." Tô Mặc nói: "Ta sẽ suy nghĩ..." Nói xong, không đợi A Ninh nói chuyện, Tô Mặc trực tiếp cúp điện thoại. 【Đinh!】 Thanh âm hệ thống như ước hẹn vang lên, 【Chúc mừng ký chủ kích hoạt hệ thống lựa chọn!】 【Lựa chọn 1: Từ chối lời mời của A Ninh, thưởng Thi ngữ (ngôn ngữ cương thi - bản Trương Khởi Linh)】 【Lựa chọn 2: Đơn độc xuống mộ, một mình cày Tây Sa Hải Để Mộ, thưởng bí kỹ Cửu Trảo Câu (bản Trần Bì A Tứ)】 【Lựa chọn 3: Chấp nhận lời mời của A Ninh, đi tới Hải Để Mộ, thưởng Huyễn thuật (bản Thanh Nhãn Hồ Thi)】 Phần thưởng lựa chọn lần này ngược lại khá khiến người ta mới mẻ.

Trên mặt Tô Mặc rõ ràng có chút dị động. "Tô tiểu ca, muốn đổ đấu sao?" Vương Khải Hoàn cấp thiết nói: "Dẫn tôi theo, dẫn tôi theo,

đã lâu không xuống mộ, tay Bàn gia tôi ngứa lắm rồi..." Lão Hồ và Trương Doanh Xuyên cũng nhìn sang, mọi người cũng rảnh rỗi khá lâu rồi, từng người cũng đều là những kẻ không ngồi yên được, bọn họ thật sự sợ Tô Mặc giống như lần trước lén lút sau lưng bọn họ đi đổ đấu. "Được!" Tô Mặc cười lớn nói, "Yên tâm, lần này mọi người đều đi!" Thi ngữ, trong mắt Tô Mặc, quá mức gân gà (vô dụng), hắn xuống mộ đổ đấu xưa nay đều là gặp núi mở đường, gặp sông bắc cầu, một đường cày nát, giao tiếp với thi thể... quỳ xuống cầu xin tha, Tô Mặc làm không được.

Còn về bí kỹ Cửu Trảo Câu của Trần Bì A Tứ, Tô Mặc thì hoàn toàn không để vào mắt, Trần Bì thời đỉnh phong ở trong tay hắn cũng chưa chắc chống được 10 chiêu.

Học tập tuyệt kỹ của Trần Bì, quả thực nực cười.

Ngược lại Huyễn thuật của Thanh Nhãn Hồ Thi khiến Tô Mặc có chút dao động.

Trong nguyên tác, Huyễn thuật của Thanh Nhãn Hồ Thi đã gây ra cho nhóm Ngô Tà rất nhiều rắc rối, Ngô Tam Tỉnh và nhóm Ngô Tà đều trúng chiêu, có thể nói là kỹ năng sát thương diện rộng, uy lực cường đại.

Nếu không phải Trương Khởi Linh chém đầu con hồ ly xanh đó, hai đời nhà Ngô gia có thể đều sẽ chết tại Thất Tinh Lỗ Vương Mộ.

Tô Mặc nói với Lão Hồ: "Lần này đổ đấu không giống trước kia, là ở dưới biển, bảo Tuyết Lê Dương chuẩn bị một chiếc tàu, tàu tốt nhất lớn một chút, an toàn!" Đã quyết định đi tới Hải Để Mộ, có một số thứ phải chuẩn bị trước, đội trục vớt quốc tế, Tô Mặc sớm đã bố trí từ mười mấy năm trước, hiện tại đã sớm đơm hoa kết trái. "Được!" Lão Hồ gật đầu, "Còn có trang bị lặn...

Chúng ta đã lâu không cùng nhau xuống mộ..." Thế hệ đầu liên

thủ, ngoại trừ địa ngục không đi được, thiên hạ này đâu có ngôi mộ nào có thể đồng thời vây khốn mấy người bọn họ. "Ha ha ha..." Mọi người nhìn nhau cười một tiếng. "Gâu gâu gâu..." Tiểu Thốn Đinh ngẩng đầu, sủa lớn, tỏ vẻ mình cũng muốn đi...

Khi biết tin Tô Mặc sắp đi Tây Sa, bộ máy công ty dưới trướng hắn vận hành tốc độ cao như một cỗ máy chiến tranh.

Có người mua tàu ngay trong đêm!

Có người ra nước ngoài thu mua thiết bị lặn tốt nhất.

Có người bắt đầu chuẩn bị quần áo để thay giặt, đồ dùng vệ sinh cho mấy vị đại mục tiêu cực kỳ tỉ mỉ, thậm chí còn có người chuyên môn đi mua loại thức ăn chó mà Tiểu Thốn Đinh thích ăn nhất!

Tập đoàn Tô thị nuôi rất nhiều sư rể (người lập kế hoạch), bình thường bọn họ vô công rỗi nghề, nhưng một khi Tô Mặc hay bất kỳ ai trong nhóm nòng cốt xuống mộ đảo đấu, bọn họ liền bận rộn hẳn lên.

Những người này căn cứ vào vị trí địa lý của ngôi mộ để phán đoán mọi tình huống có thể xảy ra.

Ví dụ như động đất, lở núi, hay những con Tống tử có thể gặp trong mộ!

Sự việc liên quan đến an toàn của các vị đại ca, không ai dám lơ là dù chỉ một chút. ...

Đêm xuống.

Sao trời rực rỡ.

Anh Tử vừa tắm xong, khoác áo choàng tắm, tóc còn chưa khô đã bắt đầu chuẩn bị quần áo cho Tô Mặc. "Đã nói là không đi nữa mà...

Mới được mấy ngày lại muốn đi đảo đấu..." "Lần này còn là Tây Sa, hướng Nam Hải, sao anh không ra nước ngoài luôn đi..." Anh Tử

vừa thu dọn quần áo vừa lẩm bẩm, giọng điệu khá bất mãn.

Tô Mặc cười khổ, tiếng Anh Tử tuy nhỏ nhưng là người đầu ấp tay gối, cô biết rõ tai mắt của người đàn ông nhà mình thính nhạy thế nào.

Lời này là cố ý nói cho Tô Mặc nghe! "Được rồi..." Sắp xếp quần áo xong, Anh Tử liền tức tối chui vào trong chăn.

Tô Mặc cười hì hì, sau đó cũng chui vào chăn, đôi tay bắt đầu không thành thật. "Anh làm gì...

Chương 183

đấy..." Mặt Anh Tử đỏ bừng. "Đương nhiên là luyến tiếc em rồi..." Cởi bỏ quần áo, hắn liền muốn thân mật.

Anh Tử vừa thẹn vừa giận, phản kháng vài cái rồi cũng mặc kệ Tô Mặc bài bố. "..." Tô Mặc liếc nhìn khí vận của Anh Tử, lập tức sững sờ tại chỗ. "Sao thế?" Anh Tử tưởng Tô Mặc không có hứng, nhưng nhìn xuống phía dưới, mặt lại đỏ lên.

Cô nghi hoặc nhìn Tô Mặc đang đè trên người mình: "Anh sao vậy?" Tô Mặc nhướng mày, hỏi: "Hôm nay em đi đâu?" Khí vận của Anh Tử đáng lẽ phải là màu đỏ rực như mặt trời ban trưa, nhưng lúc này... hắc khí bao quanh.

Trong thuật Thanh Ô, hiện tượng này là bị thứ không sạch sẽ nhắm vào, người phàm rất khó phá giải.

Anh Tử nói: "Hôm nay đi học bình thường mà...

À đúng rồi, Cửu Môn có một lô bảo bối vận chuyển đến Thập Nhất Thương ở ngoại ô Yến Kinh.

Trường học có liên hệ với mấy công ty dưới trướng Cửu Môn, mấy trăm sinh viên khoa khảo cổ đến đó thực tập, hôm nay em dẫn đội!" Thập Nhất Thương!

Đồng tử Tô Mặc co rút lại, lập tức đứng dậy: "Mặc quần áo vào...

đi theo anh!" Anh Tử đầy mặt nghi hoặc: "Sao thế?" Tô Mặc giải thích: "Em bị thứ không sạch sẽ nhắm vào rồi.

Đừng hỏi nữa, đi theo anh..." Tô Mặc đứng dậy, chẳng màng mặc áo, lấy điện thoại gọi cho Thao Thiết: "Tứ..." "Tô gia!" Đầu dây bên kia, giọng Thao Thiết cung kính.

Tô Mặc trầm giọng nói: "Bảo với Hỗn Độn một tiếng... bao vây Thập Nhất Thương!" Nói xong, Tô Mặc trực tiếp cúp điện thoại, quay đầu nhìn Anh Tử: "Muội tử, buổi tối lạnh, mặc nhiều quần áo một chút..." ...

Ngoại ô Yến Kinh.

Thập Nhất Thương rất lớn, nơi này vốn là kho chứa hàng của Cửu Môn.

Tuy nhiên vị trí hẻo lánh, cộng thêm mấy ngày nữa đồ đạc ở đây sẽ chuyển đến Hàng Châu, nên bình thường rất ít người lui tới.

Nhưng hôm nay, đèn đuốc sáng trưng, xe hơi kéo dài hàng chục dặm, chiếu sáng rực cả bầu trời các thôn trấn lân cận Thập Nhất Thương. "Có chuyện gì vậy?" Thập Nhất Thương là một nơi cực kỳ đặc thù, vì chứa lượng hàng lớn nên có gần một trăm người của Cửu Môn trú đóng.

Nhưng nhìn thấy ánh đèn xe kéo dài hàng chục dặm kia, một trăm người này cũng hoảng loạn. "Cái này..." "Chỗ này cũng phải hơn 2000 người, trong thành Yến Kinh người có năng lực như vậy, chỉ có một người...

Tô gia!" "Sao lại thế này?

Tô gia đến Thập Nhất Thương của chúng ta làm gì?" Nhiều người Cửu Môn đã nhìn thấy những người đối diện giấu súng ngắn ở thắt lưng, mà phía xa còn có một chiếc xe tải quân dụng chuyên chở súng tiểu liên.

Hơn 2000 người, còn có nhiều súng ống như vậy, đây là muốn đánh trận sao?

Một trăm người này hoàn toàn mất hết ý chí chiến đấu, hoảng loạn kêu lên: "Nhanh nhanh nhanh, mau gọi điện thoại cho Trương hội

trưởng, mau liên hệ Hoắc tiên cô..." "Thật sự không được thì báo cảnh sát!" "Không được đâu đại ca, tín hiệu quanh đây đều bị cắt rồi, điện thoại nào cũng không gọi đi được..." Người Cửu Môn cứ tưởng người của Tô Mặc sẽ cầm đại đao, nhưng bọn họ lại kéo đến cả xe tải chở súng tiểu liên.

Người Cửu Môn tưởng mình còn có thể cầu cứu ra bên ngoài, nhưng ngay từ khi xe chạy đến, đám dị sĩ bước ra từ trại trẻ mồ côi đã dùng công nghệ mới nhất chặn sóng trong phạm vi ba cây số, cũng như cắt đứt toàn bộ đường dây điện thoại trong vòng mười cây số.

Đến giờ phút này, người Cửu Môn mới nhận thức được khoảng cách giữa mình và Tô Mặc.

Khoan nói đến 2000 gã đàn ông tinh tráng đủ để tiêu diệt bất cứ nhà nào trong Cửu Môn.

Chỉ riêng số trang bị tối tân và tư duy chiến thuật kinh người này cũng đủ để dễ dàng nghiền ép tất cả.

Bên trong Thập Nhất Thương, tất cả mọi người bắt đầu cực độ hoảng sợ và bất an.

Bên ngoài Thập Nhất Thương, Tô Mặc dẫn Anh Tử xuống xe, Tứ Hung Tướng đích thân ra nghênh đón: "Tô gia, tất cả lối ra của Thập Nhất Thương đều đã bị bịt kín..." "Theo lệnh của ngài, chúng tôi lại kéo thêm bảy tám tấn xăng đến..." Tô Mặc gật đầu, lạnh lùng nói: "Đốt!

Thiêu rụi toàn bộ đồ đạc trong Thập Nhất Thương cho tôi..." Đã nơi này có thứ dơ bẩn, bảy tám tấn xăng phun trực tiếp vào, hiệu quả đả kích vật lý chưa chắc đã kém hơn các phương pháp khác. "Tô gia..." Quản sự Thập Nhất Thương là một lão già chín mươi tuổi, ông ta không phải người Trương gia nên tóc bạc trắng, tinh thần còn tính là tráng kiện, nhưng lúc này mặt cũng cắt không còn giọt máu.

Lão nhân vội vàng nói: "Tô gia, trong chuyện này nhất định có hiểu lầm!" Tô Mặc lười nói nhảm với kẻ này: "Động thủ!" Lão nhân gấp gáp hét lên: "Tô gia, Tô gia, bên trong có để thi thể của Phật gia và Tân Nguyệt phu nhân, ngài không thể làm như vậy..." Dưới bầu trời đêm, đèn đuốc sáng trưng!

Ánh đèn xe kéo dài hàng chục dặm chiếu sáng cả vùng.

Khi Tứ Hung Tướng điều động hai ngàn người từ các bàn khẩu đến, điện thoại của họ reo liên tục, trong đó có Hồ gia, Bàn gia, tầng lớp trung cao tầng của Cửu Môn, thậm chí còn có cả quân đội và quan chức Yến Kinh.

Tín hiệu liên lạc lân cận tuy bị chặn, nhưng việc điều động 2000 người vẫn kinh động không ít thế lực trong thành Yến Kinh.

Đêm nay, có người thức trắng! "Tô gia Tô gia..." Lão nhân gấp gáp nói: "Bên trong có để thi thể của Phật gia và Tân Nguyệt phu nhân, ngài không thể làm như vậy a..." Nghe lời này, sắc mặt Tứ Hung Tướng hơi đổi.

Trương Đại Phật Gia mất năm 01, cách nay mới có hai năm, lúc này bọn họ công khai động đến thi thể ngài ấy, chẳng khác nào công khai vả vào mặt Cửu Môn.

Nếu Cửu Môn không phản kích, Cửu Môn to lớn sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ, sau này Yến Kinh sẽ không còn chỗ cho họ dung thân.

Vì thể diện, cũng là vì sinh tồn, Cửu Môn sẽ khai chiến toàn diện với Tô Mặc!

Lúc này, tất cả mọi người đều nhìn về phía Tô Mặc!

Tất cả đều đang đợi lệnh cuối cùng của hắn!

Anh Tử nhận thấy không ổn, bất an nắm lấy cánh tay Tô Mặc: "Tô

ca, chúng ta về đi, em không sao!" "..." Tô Mặc lắc đầu, bước lên một bước, đôi mắt trợn tròn, hướng về phía Thập Nhất Thương gầm lên: "Phật gia, Tô Mặc tôi trước nay rất tôn trọng ông!" "Khi ông còn tại thế, tôi lui tránh ba thước, dù không thích phong cách làm việc của ông nhưng cũng không xảy ra xung đột trực diện với ông..." "Nhưng mà, ông đã làm cái gì...

Ông đã làm gì đối với muội tử của tôi!" Khí lãng xung thiên, cả vùng ngoại ô đều vang vọng tiếng gầm giận dữ của Tô Mặc, giờ khắc này, ai cũng cảm nhận được cơn thịnh nộ của hắn. "....." Không ít người mắt to trừng mắt nhỏ, Tô gia đang sống sờ sờ lại đối thoại cách không với Phật gia đã khuất, đầu óc nhiều người trống rỗng.

Cùng Kỳ nhìn chằm chằm Thập Nhất Thương, lẩm bẩm: "Vì thi thể Phật gia, Thập Nhất Thương đã hóa thành tiểu quỷ vực, xem ra hôm nay không thể giải quyết êm đẹp rồi..." "..." Ngoại trừ tiếng xì xào bàn tán xung quanh, bên trong Thập Nhất Thương tĩnh lặng đáng sợ.

Chương 184

Tô Mặc bình phục tâm tình, trầm giọng nói: "Ông lúc sống là kiêu hùng, chết là quỷ hùng, nếu ông không áp được âm hồn quỷ quái nơi này, thì đừng trách tôi vô tình..." "Hỗn Độn...

động thủ, thiêu rụi Thập Nhất Thương cho tôi!" "Rõ!" Đám người Hỗn Độn trong lòng rùng mình, đã chuẩn bị sẵn sàng khai chiến toàn diện với Cửu Môn.

Tuy đó là một quyết định cực kỳ thiếu khôn ngoan, nhưng Tứ Hung Tướng không có lựa chọn nào khác.

Vinh dự của họ, tài phú của họ, thậm chí mạng sống của họ đều do Tô Mặc ban cho.

Họ tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh của Tô Mặc.

Tô Mặc ra lệnh một tiếng, mấy chiếc xe tải chở xăng từ bốn phương tám hướng lao về phía Thập Nhất Thương. "Khoan đã, Tô Mặc!" Nhận được tin gió, Trương Nhật Sơn cùng Hoắc Tiên Cô, Doãn Tân Nguyệt (người nhà họ Doãn), cùng các nhân vật trung cao tầng khác của Cửu Môn tại Yến Kinh đều đã chạy tới. "Vù vù vù!" Tiếng động cơ ầm ĩ vang lên, mọi người ngẩng đầu, phát hiện trên đầu lại có một chiếc trực thăng.

Trên trực thăng có gắn ngôi sao, khắc ký hiệu 8341 đầy bắt mắt.

Thấy cảnh này, tất cả mọi người đều dừng lại. "Cái này... thế mà lại kinh động đến bọn họ!" Nhìn thấy ký hiệu này, Hỗn Độn hơi hoảng, vội vàng nhìn sang Tô Mặc.

Tô Mặc mặt không đổi sắc, ra hiệu cho Tứ Hung Tướng bình tĩnh chớ nóng. "Vù!" Trực thăng hạ cánh, một ông lão tóc trắng chống gậy

đi tới.

Mọi người tuy không biết thân phận người này, nhưng nghĩ cũng biết là nhân vật lớn ở Yến Kinh, nhao nhao nhường đường.

Lão giả tóc trắng nhìn về phía Tô Mặc: "Tô tiên sinh..." Tô Mặc nói: "Lưu bí thư!" Người này chính là thư ký bên cạnh Lão Khôi Thủ ngày xưa, nay đã là quan lớn nơi kinh đô, đại viên số một số hai trong triều.

Lúc này, đám người Trương Nhật Sơn, Hoắc Tiên Cô cũng chạy tới, tầng lớp trung cao tầng Cửu Môn cũng chạy tới, nhao nhao hành lễ với Lưu bí thư. "Tô tiên sinh..." Lưu bí thư nhìn Tô Mặc: "Nể mặt tôi một chút, chuyện hôm nay cho qua được không?" "..." Tô Mặc mặt vô cảm, không nói một lời.

Nhiều người đã cười thầm trong bụng, nghĩ rằng Tô Mặc thật quá ngông cuồng, lại không cho vị đại viên này chút mặt mũi nào.

Trời muốn diệt ai, tất trước tiên làm cho kẻ đó điên cuồng, Tô Mặc, mày chết đến nơi rồi!

Lưu bí thư vẻ mặt đầy bất đắc dĩ: "Tô Mặc, giao tình hơn hai mươi năm, trước mặt bao nhiêu người thế này, cậu từ chối tôi như vậy, tôi sẽ rất xấu hổ...

Nể mặt lão ca ca này một chút, năm đó trà của Lão Khôi Thủ, tôi cũng tặng cậu không ít..." Câu nói này làm tất cả mọi người đều trợn tròn mắt.

Nghe lời đoán ý, những người có mặt đều là kẻ tinh ranh, họ tự nhiên nghe ra quan hệ giữa Tô Mặc và Lưu bí thư không hề tầm thường.

Tô gia thế mà lại có quan hệ với nhân vật lớn cỡ này!

Mọi người kinh hãi không thôi.

Tô Mặc nói: "Thi thể của Trương Đại Phật Gia và Tân Nguyệt phu nhân có thể mang đi, nhưng những thứ khác ở đây, tôi đều phải đốt..." Lưu bí thư quen biết Tô Mặc nhiều năm, biết đây đã là giới hạn của Tô Mặc, lập tức nhìn sang đám người Hoắc Tiên Cô, Trương Nhật Sơn: "Các người thấy... thế nào?" Hoắc Tiên Cô cắn răng: "Được!" "Được được được, cứ thế đi..." Lưu bí thư lắc đầu, hiển nhiên không muốn nhúng tay vào chuyện này nữa, xoay người định rời đi.

Tô Mặc hô lên: "Đừng có mẹ nó lén lút chết sau lưng tôi đấy, sau này loại chuyện thế này ông đây còn phải để ông xử lý nữa..." Lưu bí thư đầu cũng không ngoảnh lại xua xua tay: "Mẹ kiếp, cậu không thể nói câu nào dễ nghe hơn được à, năm đó Lão Khôi Thủ còn nói cậu là một tiểu đồng chí không tồi, nhưng theo tôi thấy, cậu chính là một tên lưu manh...

Khốn nạn thật, nửa đêm làm tôi mất ngủ..." "Chuyện hôm nay chỉ giới hạn ở đây, không được truyền ra ngoài, tôi coi như chưa từng xảy ra!" Nhìn ký hiệu "8341" bắt mắt trên trực thăng, mọi người im như ve sầu mùa đông, liên tục gật đầu.

Đắc tội với họ, e rằng cả cái An Lạc này cũng không có chỗ dung thân.

Không ngờ Tô gia lại có quan hệ với vị đại viên này, hơn nữa xem ra còn thân thiết không bình thường.

Mọi người trong lòng thở phào nhẹ nhõm đồng thời ánh mắt nhìn về phía Tô Mặc lại tràn đầy vẻ kiêng kị.

Tô Mặc trầm giọng nói: "Nửa tiếng, tôi chỉ cho các người nửa tiếng...

Nửa tiếng sau, nơi này sẽ hóa thành biển lửa!" Người Cửu Môn không dám lơ là, vội vàng phái người đưa quan quách của Phật gia và Tân Nguyệt phu nhân ra ngoài. ...

Nửa tiếng sau, Tô Mặc phất tay, xe tưới xăng mở đường, từ bốn phương tám hướng đồng thời xuất hiện rất nhiều gã đàn ông tay cầm thứ giống như Mô Kim Phù.

Lô Mô Kim Phù này là do Tô Mặc đặc chế.

Từ lần trước Tô Mặc có được phương pháp chế tạo Mô Kim Phù, hắn đã triệu tập năng công xảo tượng dưới trướng bắt đầu mô phỏng chế tạo.

Phương pháp chế tạo Mô Kim Phù cực kỳ phức tạp, phải dùng móng vuốt sắc bén nhất của Tê Tê, trước tiên ngâm trong nến sáp bốn mươi chín ngày, còn phải chôn sâu trăm mét dưới đất chỗ có Long Lâu, hấp thụ linh khí địa mạch tám trăm ngày.

Gần ba năm mới có thể thành hình, sau khi thành hình dài hơn một tấc, đen nhánh bóng loáng, cứng rắn vô cùng, thân phù khắc hai chữ cổ triện 'Mô Kim', có tác dụng hộ thân.

Tô Mặc tự nhiên không thể đợi hơn chín trăm ngày, nên sau khi ngâm sáp bốn mươi chín ngày, Tô Mặc trực tiếp nhỏ lên đó máu Thanh Long thuần chính của mình.

Cứ như vậy, một lô Mô Kim Phù khác biệt với thời Tào Ngụy đã thành hình, tuy không bằng Mô Kim Phù thuần chính trong tay Lão Hồ, Bàn Tử, nhưng cũng là vật trừ tà hiếm có trên đời. "Châm lửa!" "Oanh!" Theo lệnh hạ xuống, cả Thập Nhất Thương hóa thành biển lửa vô tận.

Trong bầu trời đêm, tiếng quỷ khóc sói gào, âm phong gầm thét, những bóng quỷ màu trắng ẩn hiện chạy trốn tán loạn. "Hống!" Một con quỷ mị mặt trắng mang theo sát khí ngập trời, nhe nanh múa vuốt lao về phía Tô Mặc.

Tuy nhiên, mục tiêu của nó không phải Tô Mặc, mà là Anh Tử bên

cạnh. "Thế gian thật sự có thứ không sạch sẽ tồn tại!" "Đây...

đây chính là quỷ sao!" Trong Cửu Môn, nhiều người chưa từng thấy thứ dơ bẩn đều kinh hãi.

Ngược lại Trương Nhật Sơn và Hoắc Tiên Cô bình tĩnh hơn nhiều, nửa đời trước của họ thăng trầm, yêu ma quỷ quái từng gặp còn lợi hại hơn đám trước mắt này nhiều.

Tô Mặc lạnh lùng liếc qua, hắn đã xác nhận.

Chương 185

Tên này không phải quỷ mị mặt trắng bình thường, mà là một tồn tại rất lợi hại.

Cơ thể nó tỏa ra mùi máu tanh nồng nặc vô cùng, còn có linh trí cực cao, trên người càng mang theo oán niệm mạnh mẽ. "Hừ, tao đang tìm mày đây!" Tô Mặc cười lạnh một tiếng, trong đôi mắt lóe lên hai luồng kim mang rực rỡ, như kiếm sắc bắn về phía con quỷ mị mặt trắng kia.

Cùng lúc đó, Tô Mặc lùi một chân về sau, như chiến thần đứng chắn trước mặt Anh Tử, huyết mạch Thanh Long toàn thân đột nhiên phun trào.

Phụt!

Một tiếng động nhỏ vang lên, đầu con quỷ mị mặt trắng kia thế mà nứt làm đôi từ giữa, thân thể ngã xuống đất, hóa thành tro bụi. "Hừ!" Tô Mặc hừ lạnh một tiếng: "Đốt sạch, không được bỏ qua bất kỳ thứ dơ bẩn nào!" "Rõ!" Nghe lệnh Tô Mặc, nhiều người nhao nhao lấy ra máu chó đen, móng lừa đen cùng các vật trừ tà đã chuẩn bị từ trước đặt ở bốn phương tám hướng quanh Thập Nhất Thương.

Chỉ trong nửa phút ngắn ngủi, Thập Nhất Thương đã bị máu chó đen tưới khắp.

Tứ Hung Tướng đích thân ra tay, một số dị nhân bước ra từ trại trẻ mồ côi chịu trách nhiệm áp trận.

Đúng như Tô Mặc nói, tuyệt đối không thể tha cho bất cứ thứ dơ bẩn nào.

Tô Mặc quay đầu, nhìn lại Anh Tử, thấy hắc khí trên vận mệnh

Anh Tử đã tan biến, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Anh Tử đi theo hắn từ năm mười tám tuổi, mỗi ngày đều lo lắng sợ hãi vì hắn, cũng chịu không ít khổ cực.

Hiện tại, hắn còn chưa đi Tây Sa mà đã có kẻ nhắm vào Anh Tử.

Sau này hắn rời đi, đám người kia còn không biết sẽ làm ra chuyện quái quỷ gì nữa!

Vì thế, chuyện hôm nay, biết rõ không nên làm, Tô Mặc vẫn cứ làm.

Dù kinh động đến Lưu bí thư, dù làm mất mặt Lưu bí thư, hắn cũng phải rung cây dọa khỉ, để đám người kia cân nhắc hậu quả khi động đến người nhà của hắn.

Lúc này, hai mươi mấy người Cửu Môn khiêng một cỗ quan tài đá đi ngang qua người Tô Mặc.

Tô Mặc biết đây là quan tài của Trương Đại Phật Gia, Trương Khải Sơn và Doãn Tân Nguyệt được hợp táng cùng nhau.

Tô Mặc trầm giọng nói: "Dừng lại..." Hả?

Những người khiêng quan tài đầy mặt ngạc nhiên.

Tô Mặc lại nói một lần nữa: "Đặt xuống!" Trương Nhật Sơn sắc mặt âm trầm nhìn Tô Mặc: "Rốt cuộc cậu muốn làm gì?" Theo lời Trương Nhật Sơn, cục diện lại trở nên kiếm bạt nỗ trương.

Trương Đại Phật Gia mới mất chưa quá hai năm, hiện tại vẫn còn nhiều người trung thành với ông, hoặc những người từng chịu ơn ông còn sống.

Nghe lời Tô Mặc, nhiều người đã đặt tay lên súng ở thắt lưng.

Nếu Tô Mặc dám động đến thi thể Phật gia và Tân Nguyệt phu nhân, họ sẽ không tiếc một trận chiến.

Ở khoảng cách gần như vậy, mười mấy khẩu súng chĩa vào, dù Tô Mặc có năng lực thông thiên, hôm nay cũng phải ôm hận.

Nhiều di lão di thiếu thời đại Lão Cửu Môn nghiến răng, vẻ mặt bất thiện nhìn chằm chằm Tô Mặc.

Hỗn Độn nhận thấy không ổn, vội vàng bảo vệ Anh Tử ở giữa.

Chỉ cần đám người này dám nổ súng, phát súng đầu tiên nếu không giết được Tứ Hung Tướng, thì Tứ Hung Tướng sẽ không cho bọn họ cơ hội bắn phát thứ hai. "Đặt xuống!" Tô Mặc đôi mắt nhìn chằm chằm vào quan quách Trương Đại Phật Gia, như không thấy cục diện ngàn cân treo sợi tóc xung quanh: "Quan tài này có cổ quái!" Trương Nhật Sơn hồ nghi, sắc mặt âm tình bất định nhìn Tô Mặc. "..." Hồi lâu, Trương Nhật Sơn mới nói: "Đặt xuống!" Trương Nhật Sơn với tư cách là phó quan của Phật gia, tâm phúc thật sự, nhiều người vẫn nể mặt ông ta, quan tài được đặt xuống, nhưng tay mọi người vẫn đặt trên cò súng không rời.

Tô Mặc vươn ngón tay phải trắng nõn, sử dụng tuyệt kỹ Song Chỉ Tham Động của Phát Khâu Trung Lang Tướng, ngón tay nhẹ nhàng di chuyển trên nắp quan tài. "..." Tô Mặc hơi dừng lại, tay phải sờ vào một vị trí trên quan tài đá. "Thứ này..." Tô Mặc sầm mặt lại, tay phải khẽ động. "Xoẹt" một tiếng, một thứ đang ngọ nguậy bị Tô Mặc giật xuống. "Bẹp!" Khoảnh khắc rơi xuống đất, thứ ngọ nguậy kia biến thành màu nâu đen. "Đây là cái gì?" "Còn biết động?" "Trên quan tài Phật gia sao lại có thứ này?" Di lão di thiếu thời đại Lão Cửu Môn kinh hãi nhìn xuống đất.

Thứ màu nâu đen kia vẫn đang từ từ ngọ nguậy trên mặt đất, nơi nó đi qua đều để lại chất nhầy nhụa, trông vô cùng buồn nôn.

Trương Nhật Sơn biến sắc: "Đây là...

Thi tiển!" Kiến thức phi phàm, lại là người Trương gia chính gốc,

Trương Nhật Sơn nhận ra vật tà túy dưới đất.

Quan tài Phật gia bị người ta đặt thứ này...

Sau này Phật gia tất sẽ khởi thi (biến thành cương thi)!

Tô Mặc cũng nhận ra Thi tiển dưới đất, nhưng hắn nghĩ xa hơn Trương Nhật Sơn.

Nói đến Thi tiển, không thể không nhắc đến Quan Sơn Thái Bảo Phong Sư Cổ.

Phong Sư Cổ cho rằng Bàn Cổ Thi Tiển có thể giúp người đắc đạo tu tiên, nên đã đặt rất nhiều Bàn Cổ Thi Tiển trong quan quách của mình.

Nhưng theo Tô Mặc thấy, Thi tiển này giống như virus, một khi bị nó bám vào, có thể khiến người ta biến thành cương thi.

Còn về đắc đạo tu tiên...

đó thuần túy là chuyện hoang đường.

Thi tiển trước mắt tuy không bằng Bàn Cổ Thi Tiển, nhưng cũng là vật chí âm chí tà, người bình thường cả đời cũng không tìm được một miếng.

Ai đã đặt thứ tà vật này lên quan tài Trương Đại Phật Gia?

Ánh mắt Tô Mặc lóe lên, cắn nát ngón tay, một giọt tinh huyết rơi xuống Thi tiển trên mặt đất.

Chương 186

Thi tiển giãy giụa một hồi, thân thể đông cứng thành khối, gió nhẹ thổi qua, tan biến vào hư không.

Tô Mặc nhìn Trương Nhật Sơn, hỏi: "Người Cửu Môn các ông muốn để Phật gia đắc đạo thành tiên à?

Ai làm?" Trương Nhật Sơn nhíu chặt mày, suy tư một lát, bỗng nhiên đồng tử co rút: "Hắn..." Dường như nghĩ đến nhân vật cấm kỵ nào đó, Trương Nhật Sơn vội vàng ngậm miệng lại.

Tô Mặc cười như không cười nhìn Trương Nhật Sơn: "Cái giới của các ông loạn thật!" Nói rồi, Tô Mặc đi đến phía đông quan tài đá, lại nhỏ hai giọt tinh huyết lên đó: "Sau này quan tài hướng về phía Đông, có thể bảo vệ lăng tẩm Phật gia vô sự!" Thanh Long trên mảnh đất này là thánh thú trấn áp khí vận phương Đông, có tinh huyết của Tô Mặc và thụy thú phương Đông che chở, những thứ tà túy như Thi tiển đa phần không dám đến gần. "Đúng rồi..." Tô Mặc lại nhớ ra một chuyện: "Quan quách Trương Đại Phật Gia tốt nhất đừng để lại ở Yến Kinh nữa..." Di lão di thiếu thời đại Lão Cửu Môn không hiểu: "Tại sao?" Tô Mặc thẳng thắn: "Vì tôi không tin các ông..." "..." Mọi người sững sờ.

Tô Mặc bấm đốt ngón tay tính toán: "Nghe nói lão nhị nhà họ Ngô là Ngô Nhị Bạch, tinh minh lãnh tĩnh, lại không thích tranh đấu, quan quách Đại Phật Gia cứ để ông ta xử lý đi..." Ngô Nhị Bạch làm người có thể qua mặt người khác, nhưng không qua mặt được Tô Mặc.

Người này nhìn có vẻ đạm nhiên xử thế, thực chất bộ bộ vi doanh, là linh hồn của Ngô gia, ngay cả Ngô Tam Tỉnh cũng phải sợ ông ta ba phần. "..." Mọi người nhìn về phía Trương phó quan.

Trương Nhật Sơn nói: "Cũng tốt, Nhị Bạch tinh thông Kỳ Môn Độn Giáp, kẻ tính kế cậu ta coi như phí công, có cậu ta ở đó, tôi cũng yên tâm..." Ngọn lửa hừng hực thiêu đốt, cả Thập Nhất Thương hóa thành một vùng đất chết.

Dưới cái nhìn của Hoàng Kim Đồng, tiểu quỷ vực biến mất, những thứ dơ bẩn bị quét sạch sành sanh.

Hai ngàn gã đàn ông tinh tráng lên xe bắt đầu rút lui có trật tự.

Đoàn xe kéo dài mấy dặm khiến di lão di thiếu thời đại Lão Cửu Môn nhìn mà tim đập chân run.

Trên giang hồ đều nói Tô gia rất lợi hại, nhưng không ngờ thế lực của Tô gia đã đạt đến trình độ này.

Hai ngàn gã đàn ông đầy sát khí này, đừng nói thứ dơ bẩn, dù là thần quỷ cũng phải bị bức lui!

Thế lực Tô gia ngang ngửa cả Cửu Môn!

Người Cửu Môn thở dài một hơi. "Tạm biệt!" Tô Mặc vẫy tay với Trương Nhật Sơn, đi theo nhóm Hỗn Độn rời khỏi Thập Nhất Thương. "Chuyện hôm nay không thể tiết lộ nửa chữ ra ngoài..." Trương Nhật Sơn dặn dò đám di lão di thiếu một câu, sau đó cũng xoay người rời đi. ...

Khi Hỗn Độn lái xe về đến Phan Gia Viên thì trời đã sắp sáng.

Anh Tử rúc trong lòng Tô Mặc đã ngủ say.

Niếp Niếp nghe tiếng động, vẻ mặt ngái ngủ đi tới: "A... mẹ con sao vậy?" "Không sao..." Tô Mặc rón rén bế Anh Tử từ trong xe ra: "Mẹ con buồn ngủ quá, ngủ thiếp đi rồi, con cũng mau đi ngủ đi..." Tiểu Niếp Niếp, Anh Tử, đây là tất cả của Tô Mặc, ai dám bắt nạt họ, Tô Mặc dám vặt đầu kẻ đó. "Tô gia..." Hỗn Độn thò đầu ra, gọi một tiếng, vừa phát ra tiếng, Tô Mặc liền ra hiệu im lặng.

Hỗn Độn lập tức hạ thấp giọng: "Tô gia, tôi đi trước đây..." Tô Mặc gật đầu, Hỗn Độn lái xe rời đi.

Tô Mặc bế Anh Tử về phòng, vừa định chuẩn bị rửa mặt, điện thoại trong người lại vang lên.

Tô Mặc cúi đầu nhìn, khóe miệng nhếch lên ý cười: "Đại Lưu lão bản, lớn tuổi rồi mà còn không ngủ..." Đầu dây bên kia chính là Lưu bí thư.

Nói về quan hệ hai người thì có chút phức tạp.

Năm đó Hong Kong trao trả, Tô Mặc đã nhiều lần hợp tác với Lưu bí thư.

Đến nay đã gần hai mươi năm, hai người vẫn luôn chung sống rất tốt.

Mấy năm nay sức khỏe Lưu bí thư không tốt lắm, Tô Mặc cũng tặng nhiều bảo bối kéo dài tuổi thọ.

Tô Mặc tinh thông Thôi Bối Đồ, cũng cố gắng hết sức để cải thiện sức khỏe cho Lưu bí thư.

Tuy Lưu bí thư thân phận đặc thù, hai người cũng không ít lần phải tị hiềm, nhưng hai mươi mấy năm chung sống, người đâu phải cỏ cây, ai có thể vô tình, hai người tuy không phải người thân nhưng còn hơn cả người thân. "Tô Mặc..." Đầu dây bên kia, giọng Lưu bí thư rất trầm trọng: "Lúc nãy ở Thập Nhất Thương, tôi không tiện nói gì, nhưng chuyện hôm nay, cậu quả thực làm hơi quá..." Đội ngũ hai ngàn người, mấy tấn xăng, cả xe súng tiểu liên, chỗ này đủ đánh một trận chiến dịch nhỏ rồi!

Tô Mặc cũng không phải kẻ không biết tốt xấu, huống hồ chuyện hôm nay quả thực khiến người ta kiêng kị.

Tô Mặc biết, nếu không phải hồi Hong Kong trao trả mình từng bỏ

công sức, đổ máu, các đại viên trong triều niệm tình cũ, e rằng chuyện hôm nay tuyệt đối sẽ không kết thúc dễ dàng như vậy.

Tô Mặc nói: "Lão Lưu, ông yên tâm, tôi tuyệt đối không để ông khó xử...

Tương lai, công ty dưới trướng tôi trong vòng ba tháng sẽ bỏ ra 20 tỷ giúp đỡ xây dựng kinh tế Yến Kinh..." "....." Đầu dây bên kia, Lưu bí thư im lặng một hồi, hiển nhiên cũng bị thủ đoạn của Tô Mặc làm cho kinh ngạc.

Tô Mặc lại nói: "Mấy ngày nữa tôi rời Yến Kinh, đi Tây Sa tránh đầu sóng ngọn gió..." "..." Lưu bí thư trước là im lặng một lúc, sau đó cười mắng: "Thằng nhóc cậu... không làm quan đúng là phí, mấy cái lắt léo chốn quan trường thế mà lại bị cái tên trùm lưu manh như cậu nghiền ngẫm thấu đáo..." Tô Mặc nhe răng cười, một lát sau lại trầm giọng nói: "Lão Lưu, tôi đi thì được, nhưng ai dám động vào muội tử và con gái tôi, đừng trách tôi không khách khí..." Nhắc đến người nhà, thái độ Tô Mặc vẫn cứng rắn như cũ. "Được!" Giọng Lưu bí thư vô cùng nghiêm túc: "Yên tâm, có tôi ở đây, không ai dám động vào người nhà cậu!" Tô Mặc gật đầu, lập tức cúp điện thoại, thở hắt ra một hơi, khóe mắt lại thấy Anh Tử đang nhìn mình chằm chằm.

Tô Mặc nhéo mũi Anh Tử, nói: "Đừng nghĩ nhiều, ngủ đi là được..." ...

Mấy ngày sau.

Tây Sa, trên một bến tàu.

Lão Hồ, thầy trò Bàn Tử, Trương Doanh Quyến, Hỗn Độn đứng sau lưng Tô Mặc.

A Ninh mặc một chiếc áo gió mỏng màu đen, bên dưới mặc quần jean đen bó sát, đứng ở bến tàu đón Tô Mặc. "..." A Ninh thấy Tô Mặc

thế mà dẫn theo bao nhiêu người, vẻ mặt ngơ ngác: "Sao mang nhiều người thế?

Sợ tôi bắt cóc anh à?" A Ninh đâu biết Tô Mặc đã gây ra động tĩnh lớn thế nào ở Yến Kinh, lần này Tô Mặc đến Tây Sa giống như đi lánh nạn hơn.

Tô Mặc lắc đầu: "Cái đó thì không phải, mấy anh em cũ lâu rồi không xuống mộ, lần này ra ngoài chơi chút..." Các người coi cái mộ đáy biển lần này là đi dạo phố à!

A Ninh lần đầu tiên cạn lời như vậy, hồi lâu mới mở miệng nói: "Người đông quá, tàu của tôi không chở hết..." Vương Nguyệt Bán cười nói: "Không sao, đi tàu của chúng tôi..." Nói rồi Vương Nguyệt Bán chỉ về phía xa, một chiếc tàu chở hàng rộng hơn trăm mét, dài mấy chục mét đang chạy về phía bến tàu.

Chương 187

Lần này Vương Nguyệt Bán coi như được trải nghiệm thế nào gọi là "hào phóng", từ khi tin Tô Mặc muốn đi Tây Sa truyền ra, công ty đã dùng tốc độ nhanh nhất mua một chiếc tàu hàng.

Mua... chứ không phải thuê!

Hơn nữa trên tàu hàng, đồ ăn thức uống, đồ chơi, cái gì cũng có.

Căn bản không giống đi đảo đấu trộm mộ, mà giống đi du lịch hơn! "....." Nhìn chiếc tàu hàng vạn tấn kia, A Ninh tặc lưỡi.

Một lát sau, tàu cập bến, mọi người lần lượt lên tàu.

A Ninh thì ngồi lên chiếc du thuyền nhỏ của mình. "Vù!" Tàu hàng khởi động, chạy ra biển khơi, khoảng nửa tiếng sau, tàu của công ty A Ninh và tàu hàng Tô Mặc gặp nhau.

Lão Hồ nói: "Tô tiểu ca, cô gái tên A Ninh kia đang vẫy tay với cậu kìa...

Bên cạnh còn có một tên đầu hói!" Tô Mặc theo bản năng ngẩng đầu lên, nhướng mày: "Trương Khởi Linh?" Người đàn ông đầu hói hơn bốn mươi tuổi kia chính là Trương Khởi Linh, lớp ngụy trang của hắn có thể lừa được tất cả mọi người, nhưng lại không qua mặt được Hoàng Kim Đồng của Tô Mặc. "Tô gia..." A Ninh đứng trên con tàu đối diện, lớn tiếng gọi: "Tô gia..." Tô Mặc đứng dậy đi ra boong tàu, nhìn sang đối diện.

Chỉ thấy A Ninh vẫy tay, dường như muốn hắn qua đó.

Tô Mặc cũng không nghĩ nhiều, tung người nhảy một cái, khinh công vận lên, bay thẳng đến bên cạnh A Ninh: "Chuyện gì?" "..." A Ninh nhìn vị trí ban nãy của Tô Mặc.

Hai tàu tuy cách nhau không xa nhưng cũng hơn hai mươi mét, Tô Mặc thế mà nhảy thẳng qua đây.

A Ninh chớp mắt, nói: "Nghe nói An Lạc có chiêu khinh công tên là Võ Đang Thang Vân Thê...

Tô gia dùng chiêu này phải không?" Tô Mặc nói: "Gần như vậy...

Cô tìm tôi có việc gì?" "..." A Ninh trợn trắng mắt: "Anh thật vô vị!" Mình có ý muốn hòa hoãn quan hệ với vị Tô gia này một chút, không ngờ hắn lại không biết tốt xấu như vậy.

Tô Mặc nhếch mép, nâng cằm A Ninh lên: "Cô em, không phải em thích Tô gia rồi chứ, em so với con gái tôi cũng chẳng lớn hơn mấy tuổi đâu?" A Ninh lườm hắn một cái: "Ác thú vị của đàn ông trung niên, anh thật nhạt nhẽo...

Đi thôi, chúng ta họp một chút, lên kế hoạch..." Nói xong, A Ninh liền dẫn đường.

Tô Mặc theo A Ninh lên tầng trên cùng, vừa đến cửa đã thấy Ngô Tà bên trong.

Ngô Tà đứng dậy gọi: "Tô gia!" Vụ Xà Mi Đồng Ngư, Tô Mặc dù sao cũng có ơn với Ngô Tà, nên Ngô Tà rất khách khí với hắn.

Tô Mặc vỗ vai Ngô Tà, ra hiệu ngồi xuống.

Giống như nguyên tác, lúc này Ngô Tà và A Ninh dường như đã đạt được thỏa thuận.

Ngô Tà lại nói: "Tô gia, chuyện Thập Nhất Thương tôi cũng vừa nhận được tin..." Tô Mặc cười cười: "Chuyện qua rồi, không nhắc cũng được, không nhắc cũng được..." Muội tử của mình bị người ta chơi một vố, cũng chẳng phải chuyện vẻ vang gì, Tô Mặc cũng không muốn thảo luận chủ đề này với Ngô Tà.

Tô Mặc thuận miệng hỏi: "Cậu Hải Thiếu kia sao không đến..." Ngô Tà nói: "Quá nguy hiểm, việc do Tam thúc tôi, tôi không muốn để bạn bè dấn thân vào chốn hiểm nguy nữa..." Tô Mặc gật đầu, cũng không nói gì.

Ba người ngồi xuống.

A Ninh nhìn Ngô Tà, mỉm cười: "Trong nhật ký của ông nội cậu có nói, Tam thúc cậu tham gia một đội khảo cổ, tìm được vị trí mộ cổ dưới đáy biển!

Nhưng giữa chừng không biết xảy ra chuyện gì, không tiến hành khai quật trục vớt mộ cổ, tài liệu liên quan cũng bị cấp trên niêm phong...

Mấy hôm trước, Ngô Tam Tỉnh mang theo tài liệu đến tìm chúng tôi, thành ý mười phần!" Nghe lời này, Ngô Tà có chút tức giận: "Chuyện trục vớt hợp pháp cô nói trước đó cũng là lừa tôi...

Cô sở dĩ dùng loại thuyền đánh cá bình thường này làm thuyền cứu hộ, là vì hành động của cô đã gây sự chú ý cho biên phòng nên bắt buộc phải ngụy trang, cho nên cô chỉ có thể lén lút cứu Tam thúc tôi, đúng không?" A Ninh chẳng hề để ý nói: "Mấy chuyện này với tôi chỉ là chuyện nhỏ, tìm được Tam thúc cậu mới là chuyện lớn của chúng ta!" Ngô Tà dùng tay gõ mạnh xuống bàn: "Tìm được Tam thúc tôi cố nhiên quan trọng, nhưng đây là vấn đề nguyên tắc!" Tô Mặc chủ động giảng hòa: "Không sao, chuyện trục vớt chúng ta đã xin được thủ tục hợp pháp..." Lời này Tô Mặc không nói dối, Tuyết Lê Dương sở dĩ không đến Tây Sa là vì cô đang chạy vạy ở tầng lớp thượng tầng hải quan.

Có một số thủ tục vẫn phải làm!

Tô Mặc nhìn sang Ngô Tà, chuyển chủ đề: "Tam thúc cậu mất tích?

Một chút tin tức cũng không có?" Ngô Tà thần tình ủ rũ: "Đã mất tích một thời gian rồi, biệt vô âm tín!" Tô Mặc cười ha hả: "Không sao, sau này cậu sẽ quen thôi..." Đứa nhỏ đáng thương, lần đầu mất Tam thúc, giờ còn chưa quen, sau này cậu sẽ quen thôi.

Ai cũng biết Đạo Mộ Bút Ký còn có tên là -- Tam thúc, chú ở đâu?

Ngô Tà hồ nghi, không hiểu ý Tô Mặc lắm. "Không được không được, tàu này không được!" Ngoài phòng, Trương Khởi Linh ngụy trang thành Trương hói đang cãi nhau với chủ tàu.

Chủ tàu cạn lời: "Sao lại không được hả, đàn ông đàn ang đừng có mở mồm ra là không được, xui xẻo lắm, tàu của tôi ấy à, chỗ nào cũng được, không có chỗ nào không được!" Lão Trương hói quan sát xung quanh, phàn nàn: "Haizz, tàu quá cũ, lại quá nhỏ, bão tố ập đến một cái, lật úp cũng có khả năng!" Chủ tàu không vui: "Phủi phui cái mồm, đại cát đại lợi, đừng nói mấy lời xui xẻo đó!" Lão Trương hói chỉ sang bên cạnh: "Tôi thấy con tàu lớn bên cạnh kia thì ngon đấy, so với tàu của ông, đúng là người lớn với trẻ con, tàu kia mới an toàn!" Nghe tiếng, Tô Mặc đứng dậy, nói vọng ra: "Được thôi, tôi hoan nghênh các người qua đó hết, chỗ tôi ăn uống ngủ nghỉ, hay trang bị gì cũng có, đến lúc đó con tàu này cứ đi theo sau chúng tôi là được!" A Ninh nói: "Tô gia, giới thiệu với anh một chút, người bên ngoài kia là chuyên gia chúng tôi mời đến, Trương cố vấn!" Nói rồi A Ninh cũng đứng dậy gọi: "Trương cố vấn..." Lão Trương hói thò đầu vào, nhìn A Ninh.

A Ninh nói: "Trương cố vấn, tôi giới thiệu với ông một chút, vị này là Tô gia, chiếc tàu hàng bên cạnh là của Tô gia..." "Haha, chào ngài chào ngài, Tô gia, lời ngài vừa nói tôi nhớ kỹ rồi đấy, lát nữa chúng tôi chuyển qua hết..." Lão Trương hói bắt tay Tô Mặc.

Tô Mặc gật đầu: "Không thành vấn đề!" A Ninh tiếp tục giới

thiệu: "Vị này là Ngô Tà!

Cậu ấy là..." A Ninh còn chưa nói xong, đã thấy Lão Trương hói trực tiếp bước lên nắm chặt hai tay Ngô Tà, dường như còn sờ sờ: "Hân hạnh hân hạnh..." "Hahaha!" "Kẻ hèn họ Trương, Cung Trường Trương, Trương Hạo!" Ngô Tà gật đầu: "Chào ông, tôi là Ngô Tà!" Nói xong, Ngô Tà định rút tay về ngồi xuống.

Nào ngờ, Lão Trương hói nắm lấy tay Ngô Tà không buông, trực tiếp kéo Ngô Tà đang định ngồi xuống đứng dậy, tay phải không ngừng vỗ vỗ mu bàn tay Ngô Tà. "....." Ngô Tà lúc này, cả người đều không xong rồi.

Vãi chưởng!

Tên này là biến thái!

Tên này là một tên... biến thái!

Bị Trương hói nắm tay phải, Ngô Tà nổi hết cả da gà da vịt.

A Ninh giới thiệu: "Trương cố vấn là chuyên gia về di tích đại dương!" Lão Trương hói vô cùng khiêm tốn, vừa nắm tay Ngô Tà, vừa khiêm tốn nói: "Haha, chuyên gia không dám nhận, tôi là vận khí tốt, tình cờ đăng vài bài báo nhỏ, có chút thành tựu nho nhỏ thôi!

Không đáng nhắc tới a, haha!" Ngô Tà tuy trong lòng thấy ớn, nhưng vẫn giữ nụ cười, khách khí nói: "Ngài quá khen rồi, ngài thực sự quá khiêm tốn!" Nói xong liền dùng sức rút tay mình ra.

Chương 188

"..." Tô Mặc ở bên cạnh, vô cùng cạn lời nhìn Trương Khởi Linh sau khi dịch dung.

Con mẹ nó, tên này thật sự là Trương Khởi Linh à?

Nói nhiều thế, lại còn mẹ nó... mê trai!

Giải phóng thiên tính rồi hả?

Không diễn nữa hả!

Bên ngoài, chủ tàu bỗng nhiên hô lên: "Trời đổi gió rồi, sắp mưa rồi..." Không bao lâu sau, sắc trời thay đổi kịch liệt, mây đen dày đặc.

Biển cả bỗng chốc tối sầm lại. "Đùng đoàng!" Nhất thời sấm chớp rền vang, một trận mưa to như trút nước đổ xuống.

Lúc này, Tô Mặc vẫn đang ở trên thuyền nhỏ của A Ninh.

Cả con thuyền tròng trành không ngừng trên biển lớn, dường như có thể lật úp bất cứ lúc nào.

Tô Mặc nhìn lại tàu của mình bên phải, tuy cũng rung lắc nhưng biên độ rất nhỏ.

Quả nhiên, tàu to vẫn đáng tin cậy.

Lúc này, cả hai tàu đều bật đèn pha. "Kéo chặt dây lưới, khiêng hết vật tư vào trong, bám cho chắc!" Chủ tàu hét lớn với đám thuyền viên.

A Ninh mặt đầy nước mưa, bám chặt lan can thuyền hét với chủ tàu: "Tàu còn chạy được không?" Chủ tàu lớn tiếng đáp lại: "Gió to quá, phải tìm chỗ tránh gió!" Trương cố vấn do Trương Khởi Linh đóng giả lại lần nữa cướp diễn, hét lớn: "Cô xem đi, cô xem đi, tôi đã

bảo cái tàu này không được mà!" A Ninh tiếp tục lớn tiếng hỏi: "Có thể nghĩ cách vòng qua cơn bão không?" Chủ tàu gân cổ lên hét: "Không vòng qua được, bão đâu có đứng yên, tôi sợ không kịp thời gian!" Trương cố vấn lại càm ràm, không ngừng gây rối: "Ây da, cô xem đi, tôi đã bảo tàu này không được mà!" Chủ tàu thực sự chịu hết nổi, gầm lên với Trương hói: "Ông ngậm miệng lại!" Lúc này, sóng gió càng lúc càng lớn, tiếng ào ào không dứt, sóng khổng lồ cuồn cuộn. "Mọi người bám chắc vào, sóng lớn sắp tới rồi!" Nhận thấy không ổn, Tô Mặc lớn tiếng nhắc nhở.

Tàu thì khó lật, nhưng sự rung lắc mạnh này hoàn toàn có thể hất văng người trên tàu ra ngoài. "Tôi đi giúp kéo dây!" Ngô Tà nói xong, vừa bước ra một bước, liền bị một cơn sóng đánh vào tàu hất bay, cả người lộn qua lan can thuyền, trong nháy mắt sắp rơi xuống.

May mà Lão Trương hói kịp thời túm được Ngô Tà đang sắp rơi, dùng sức kéo người về!

Trương cố vấn hét lớn với Ngô Tà: "Không biết khinh công thì đừng có thể hiện!" Tô Mặc nhìn sóng gió giữa biển, lẩm bẩm: "Khinh công e là cũng chẳng ăn thua!" Trương Khởi Linh: "....." "Mau vào khoang, vào khoang, nhanh lên, nhanh lên!" Chủ tàu gấp gáp hét.

Lúc này, lại một tin dữ truyền đến: "Có một cái động cơ bị hỏng rồi!" Chủ tàu mồ hôi lạnh chảy ròng ròng: "Mau đi kiểm tra sửa chữa, mau!" Ngô Tà bám chặt vào đống hàng hóa trong khoang thuyền, lớn tiếng hỏi: "Ông ta nói gì?" Trương hói đứng bên cạnh Ngô Tà, lặp lại: "Ông ta bảo có cái động cơ bị hỏng rồi..." A Ninh lúc này sơ ý không bám chắc, cả người bị sóng gió lớn thổi bay lên.

Tô Mặc nhanh tay lẹ mắt, lao nhanh đến bên cạnh A Ninh, cứu cô xuống.

Hai người vào trong khoang hàng, Tô Mặc nói: "Tôi thấy sau khi

bão tan, các người cứ qua tàu của tôi đi, cô nhìn tàu tôi xem, trong sóng gió chỉ rung lắc nhẹ thôi!" A Ninh ngẩng đầu nhìn sang, quả nhiên tàu hàng vạn tấn của Tô Mặc không giống chiếc thuyền nhỏ vài chục mét của bọn họ, phiêu diêu theo gió, lắc lư trái phải. "Được!" A Ninh gật đầu, đồng ý với đề nghị của Tô Mặc.

Một thuyền viên hét lên: "Mọi người mau nhìn kìa, kia là cái gì?" Lúc này, sự chú ý của mọi người đều bị thu hút.

Giây tiếp theo, sắc mặt ai nấy đều biến đổi. "Kia là cái gì?" "Thứ gì vậy?" Mấy thủy thủ lớn tuổi mặt mày trắng bệch như giấy, không còn chút máu: "Thuyền ma, thuyền ma, là thuyền ma!" Tô Mặc liếc nhìn, chỉ thấy một chiếc thuyền rỉ sét loang lổ, cô độc trôi nổi trên mặt biển.

Theo cuồng phong sóng lớn đẩy đưa, thuyền ma ngày càng lại gần, một lát sau liền áp sát ngay bên cạnh. "Rầm!" Hai con tàu ma sát vào nhau, phát ra tiếng động lớn.

Chủ tàu hét: "Đều bám chắc vào!" Đột nhiên, Tô Mặc phát hiện một đôi tay đỏ như máu xuất hiện phía sau lưng, định bám vào vai A Ninh.

Tô Mặc nhanh tay lẹ mắt, rút súng bên hông ra. "Đoàng!" Đôi tay màu máu bị thương, bị đánh bay ra ngoài, rơi trúng ngay vai Ngô Tà, thế mà lại kéo Ngô Tà lên thuyền ma. "Không hay rồi, có người bị kéo lên thuyền ma rồi!" Tô Mặc cũng không ngờ cứu được A Ninh, cuối cùng lại là Ngô Tà chịu trận.

Nhìn thuyền ma từ từ tách ra.

Trương Khởi Linh ngụy trang Trương hói ngay lập tức nắm lấy dây thừng trên boong, móc sắt móc thẳng vào lan can thuyền ma, trượt thẳng qua đó.

Lần này, hai con tàu triệt để nối liền với nhau.

Ánh mắt chủ tàu lóe lên, cắn răng, rút con dao sau lưng ra, định chặt đứt dây thừng, cắt đứt liên hệ giữa hai tàu. "Đợi đã!" Tô Mặc chĩa súng vào chủ tàu hét lớn: "Chúng tôi có thể bảo vệ an toàn cho các người, trong tàu của tôi còn có một đám anh em...

Đừng nói thuyền ma, cho dù Quỷ Vương đến, nó cũng phải chết!" "A Ninh, cô trông chừng bọn họ, tôi đi cứu người!" Nói xong, Tô Mặc men theo dây xích cũng nhảy lên boong thuyền ma.

Vừa lên tàu liền thấy hai cái vuốt quỷ đang lôi Ngô Tà định bò vào khoang hàng.

Tô Mặc bắn hai phát vào vuốt quỷ. "Đoàng!" "Đoàng!" Cảm nhận được công kích, vuốt quỷ nhanh chóng vứt Ngô Tà ra, thoáng cái đã chạy mất dạng.

Tô Mặc đến bên cạnh Ngô Tà, đưa tay đỡ dậy: "Không sao chứ!" "Cảm ơn Tô gia, tôi không sao, thứ này tà môn quá, tôi vừa bị nó tóm được là toàn thân mất hết sức lực, đó rốt cuộc là thứ gì?" Ngô Tà còn chưa nói dứt lời, boong tàu chỗ hai người đứng trực tiếp vỡ vụn.

Lập tức, hai người rơi xuống không gian bên dưới boong tàu. 【Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành lựa chọn, thưởng huyễn thuật (cùng loại với Thanh Nhãn Hồ)】 【Huyễn thuật: Nhìn vào mắt đối phương có thể khiến họ sinh ảo giác (kỹ năng này chỉ có hiệu quả với con người)】 Tô Mặc lúc này đâu còn tâm trí để ý phần thưởng hệ thống.

Cơ thể rơi xuống tốc độ cao, Tô Mặc biểu hiện vẫn bình tĩnh, nhanh chóng ổn định thân thể, chộp lấy vai Ngô Tà, hai người tiếp đất an toàn.

Nhìn khoang tàu rỉ sét loang lổ bên dưới, có vài chỗ nước mưa không ngừng nhỏ xuống.

Ẩm ướt, mùi nấm mốc vô cùng gay mũi.

Chương 189

Ngô Tà bịt mũi, hỏi: "Vừa nãy là thứ gì vậy?" Tô Mặc nói: "Đó là Nhân Diện Liêm!" Tô Mặc vừa nói vừa đưa tay sờ vào một cây cột sắt: "Nhìn độ dày lớp rỉ sét này, con tàu này ít nhất cũng ở trên biển mười mấy năm rồi..." Tô Mặc chậm rãi phân tích cho Ngô Tà: "Tuy nhiên, nó không giống như từng bị chìm dưới đáy biển, cậu nhìn xem tàu này ngoại trừ vết mục nát tự nhiên, cũng không có chỗ nào bị phá hỏng diện rộng...

Vì vậy, tôi có thể suy đoán, con tàu này sau khi gặp nạn năm đó, hẳn là không chìm, mà vẫn luôn trôi nổi trên biển..." Hai người vừa nói vừa đi, đến một căn phòng khác.

Ngô Tà mở một cái tủ sắt.

Nhìn những vật dụng cá nhân bên trong, Ngô Tà lấy ra một cái túi da bò.

Mở túi da bò ra, bên trong là một cuốn sổ tay kiểu cũ.

Hai người lật xem sơ qua vài trang, phát hiện đây là sổ tay của đội khảo cổ Tây Sa năm xưa. "Cậu cất đi, về từ từ xem!" Tô Mặc không hứng thú với mấy chuyện cũ này, nhưng những chuyện này đối với Ngô Tà quả thực có chút quan trọng, ảnh hưởng đến sự trưởng thành của Ngô Tà sau này. "Được, cảm ơn Tô gia!" Ngô Tà bỏ sổ tay lại vào túi da bò, sau đó cất đi.

Ngay lúc này, Nhân Diện Liêm lại xuất hiện.

Chỉ thấy Nhân Diện Liêm dùng móng vuốt quắp lấy một cái van an toàn, dùng sức vặn một cái, trực tiếp mở cửa sắt ra, một dòng nước rỉ sét hôi thối ùa ra. "Bộp!" Một sinh vật da xanh từ trong cửa sắt bò ra.

Bò được vài bước, sinh vật da xanh này trực tiếp đứng thẳng dậy.

Tô Mặc nhìn sinh vật hình người này.

Nó có đầu, có hai tay, có hai chân.

Ngô Tà kinh hãi nói: "Đây là cái gì?" Tô Mặc giơ súng đề phòng, đồng thời không quên phổ cập kiến thức cho Ngô Tà: "Đây là Hải Hầu Tử...

Dáng dấp giống người, sức mạnh, độ nhanh nhẹn, thể chất đều gấp mấy lần con người!" Tô Mặc vừa dứt lời, chỉ nghe một tiếng gầm chói tai. "Nha!!!!!" Hải Hầu Tử hét lên một tiếng, liền lao nhanh về phía Tô Mặc và Ngô Tà.

Tô Mặc đối mặt Hải Hầu Tử không hề hoảng loạn, rút súng ngắn, bóp cò. "Đoàng!" "Đoàng!" Hai phát súng đều trúng Hải Hầu Tử, nhưng vết thương của Hải Hầu Tử có vẻ không nghiêm trọng lắm, nó thuận tay vỗ vào cái tủ sắt bên cạnh, tủ sắt lập tức bay về phía Tô Mặc.

Tô Mặc lộn ngược ra sau, dễ dàng tránh thoát tủ sắt, khi hắn giơ súng lên ngắm bắn lần nữa thì phát hiện Hải Hầu Tử đã mất tăm. "À, không ngờ con Hải Hầu Tử này cũng có chút trí tuệ đấy!" Hành vi của Hải Hầu Tử làm Tô Mặc bật cười. "Khà!

Khà!

Khà!

Khà!" Đột nhiên, Tô Mặc nghe thấy tiếng thở dốc yếu ớt.

Tô Mặc mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn lên.

Phát hiện Hải Hầu Tử quả nhiên đang nấp phía trên, lúc này nó đang thở hổn hển từng ngụm lớn.

Tô Mặc mỉm cười, không hề khách khí, giơ súng tiếp tục bắn!

"Đoàng!" "Đoàng!" Ba phát súng lại trúng đích toàn bộ! "Rầm!" một tiếng.

Hải Hầu Tử rơi mạnh xuống đất.

Tô Mặc mỉm cười, giơ súng lên, nhắm vào đầu, định cho Hải Hầu Tử đòn kết liễu. "Cạch!" Tiếng động thanh thúy vang lên, Tô Mặc sững người, lúc này mới phát hiện súng đã hết đạn. "Nha!!!" Giờ khắc này, Hải Hầu Tử bỗng nhiên hưng phấn hẳn lên, đỏ mắt lao về phía Tô Mặc.

Tô Mặc nhếch mép, mỉm cười: "A... chơi với mày chút thôi, mày lại tưởng thật..." Thấy Hải Hầu Tử tung người bay tới, Tô Mặc tung cước đá tới, mấy chiêu Khoái Tinh Thích Đấu tung ra, đôi chân nhanh đến kỳ lạ, tựa như Vô Ảnh Cước.

Công kích mãnh liệt đánh cho Hải Hầu Tử trở tay không kịp. "Rầm!" Hải Hầu Tử mạnh mẽ nện xuống đất, không ngờ vì con tàu này mục nát quá nghiêm trọng, lực va đập cực lớn thế mà làm thủng đáy tàu. "Ào ào!" Lượng lớn nước biển tràn vào. "Mau đi thôi!" Tô Mặc túm vai Ngô Tà, tung người nhảy lên, trực tiếp nhảy lên boong tàu.

Là nhân viên mất tích, Trương Khởi Linh ngụy trang Trương hói không biết từ lúc nào cũng đã đến bên cạnh Tô Mặc.

Tô Mặc đối với chuyện này đã sớm quen, người bình thường không có chút bản lĩnh thì đúng là không trông chừng nổi Trương Khởi Linh. "..." Tô Mặc cúi đầu nhìn con tàu rỉ sét không chịu nổi, nói: "Đi thôi, tàu này gãy long cốt rồi, sắp chìm ngay bây giờ!" "Được!" Ngô Tà gật đầu, cũng muốn sớm rời khỏi chốn thị phi này. "Vù!" Tô Mặc túm vai Ngô Tà nhảy lên dây thừng, nhẹ nhàng mượn lực liền trở lại boong tàu bên kia.

Trương hói theo sát phía sau.

A Ninh tiến lên hỏi: "Mọi người không sao chứ?" Tô Mặc thả Ngô Tà xuống, lắc đầu nói: "Chúng tôi không sao..." Nói rồi, Tô Mặc quay đầu bảo chủ tàu: "Ông chủ, tàu đối diện sắp chìm rồi, chặt đứt dây thừng đi!" "Được, yên tâm đi, giao cho tôi!" Chủ tàu rút con dao bên hông, chém mạnh mấy nhát vào dây thừng, dây thừng liền đứt.

Lúc này, bầu trời vẫn mây đen dày đặc, nhưng mưa đã tạnh.

Có thể thấy cái thời tiết quỷ quái này sắp qua rồi.

Chiếc thuyền ma bên cạnh lúc này cũng từ từ chìm xuống đáy biển.

Tô Mặc nói: "Các người đều qua tàu của tôi đi..." Trải qua cơn bão này, A Ninh cũng coi như thấy rõ, con tàu dưới chân mình chỉ có thể đi lại trên biển bình thường thôi, nhưng hễ gặp bão tố là có nguy cơ lật úp.

Chương 190

Quá đáng sợ... tính mạng còn không giữ được thì nói gì đến khảo cổ!

A Ninh liên tục gật đầu: "Được được được, qua tàu của anh!" Chủ tàu hạ xuống cứu sinh, bốn người Tô Mặc, Ngô Tà, Trương hói, A Ninh đi đến bên cạnh tàu hàng vạn tấn. "Tô gia!" Một người anh em trực ban rất nhanh đã phát hiện ra nhóm Tô Mặc.

Mấy người lên tàu, Tô Mặc dẫn nhóm Ngô Tà đến khu nghỉ ngơi trên tàu hàng.

Một đám anh em, Lão Hồ, Vương Khải Hoàn, Trương Doanh Quyến, Vương Nguyệt Bán, Tứ Hung Tướng đều đang ở đây ăn uống.

Nhìn đĩa thức ăn đã vơi gần hết đáy.

Có thể thấy cơn bão vừa rồi đối với bọn họ không có ảnh hưởng gì lớn. "Tô gia, ngài đã về!" Vương Nguyệt Bán thấy Tô Mặc về, cười hì hì.

Tô Mặc gật đầu, bảo Thao Thiết: "Đi, bảo nhà bếp làm cho họ ít canh nóng làm ấm người..." "Đào Ngột, lấy cho họ ít quần áo sạch để thay..." "Rõ!" Hai người hân hoan nhận lệnh.

Nhìn mọi người, Tô Mặc bắt đầu giới thiệu: "Đây là A Ninh, đây là Ngô Tà, đây là Trương Khởi... khụ khụ...

đây là Trương cố vấn do A Ninh mời, chuyên gia hải dương học!" Trương hói: "....." Trương hói đen mặt, vạn lần không ngờ Tô Mặc lại nhìn thấu lớp ngụy trang của mình.

Mọi người giới thiệu qua lại, coi như đã chào hỏi xong.

Tô Mặc nói: "Đi tắm rửa đi, kẻo cảm lạnh..." A Ninh, Ngô Tà gật

đầu, ai nấy đi tắm rửa.

Đàn ông tắm rửa bao giờ cũng nhanh nhất, không bao lâu.

Chưa đến mười phút.

Ba người Tô Mặc, Ngô Tà, Trương cố vấn đã tắm xong, thay quần áo mới bước ra.

Ba người ngồi trên ghế sofa khu nghỉ ngơi, đầu bếp bưng mấy bát canh nóng và vài đĩa thức ăn đi tới.

Ngô Tà đến bên cạnh Vương Nguyệt Bán, nói: "Bàn Tử, sao cậu cũng ở đây?

Còn nữa, cậu thật sự bái Bàn gia kia làm sư phụ rồi à?" Vương Nguyệt Bán vẻ mặt đắc ý: "Thiên Chân, A Ninh đâu chỉ mời cậu, cô ấy còn mời cả tôi..." Sau đó, Vương Nguyệt Bán lại nhìn sang bên cạnh, nói: "Vị này là sư phụ của tôi, Vương Khải Hoàn đại danh đỉnh đỉnh ở Yến Kinh, Khải gia!" "Thiên Chân a Thiên Chân, cậu không ngờ đâu, tôi bây giờ cũng là Mô Kim Hiệu Úy, quân chính quy đàng hoàng, không còn là hộ lẻ đánh du kích nữa..." Lấy ra Mô Kim Phù thế hệ hai do Tô Mặc chế tạo, Vương Nguyệt Bán càng thêm vui vẻ: "Nhìn xem, đây mới là chất Mô Kim chính tông..." Mọi người hàn huyên một hồi, húp bát canh nóng, ăn đơn giản chút đồ rồi Ngô Tà, Trương đầu trọc ai nấy đều đi ngủ.

Lúc lên thuyền, A Ninh đã báo tọa độ cho thuyền trưởng chiếc tàu hàng này, nên tàu vẫn luôn di chuyển về phía trước.

Tô Mặc xưa nay vẫn có thói quen dậy sớm, ngủ được bảy tám tiếng liền đi ra khỏi khoang thuyền.

Nhìn ra bên ngoài phong hòa nhật lệ, biển cả mênh mông vô bờ, cả người lập tức cảm thấy thần thanh khí sảng.

Hắn nhìn quanh bốn phía, trừ một lính gác đang đứng trực, không

ngờ Ngô Tà thế mà cũng dậy sớm như vậy.

Lúc này cậu ta đang ngồi trên boong tàu xem cuốn sổ ghi chép lấy được hôm qua.

Tô Mặc lắc đầu cười cười, cũng phải, lúc này trong lòng Ngô Tà đang có cả bụng câu hỏi, đầu óc mơ hồ, cứ mãi suy nghĩ xem Tam thúc của mình đã đi đâu?

Lạc đi đằng nào rồi?

Đứa nhỏ đáng thương!

Tô Mặc bảo người hâm nóng hai ly sữa bò, bưng qua: "Lòng phiền muộn không ngủ được sao?" "Cảm ơn Tô gia!" Ngô Tà đứng dậy, nhận lấy sữa bò, sau đó cất cuốn sổ đi.

"Đúng vậy, Tam thúc cháu mất tích lâu như vậy rồi, cháu cũng không biết chú ấy có gặp nguy hiểm hay không, hiện tại liệu có an toàn, quá nhiều câu hỏi, rất khó ngủ!" "Ngược lại là vị cố vấn Trương kia, ngủ ngon thật đấy!" Ngô Tà uống một ngụm sữa, bất đắc dĩ cảm thán.

Đối với Tô Mặc, Ngô Tà vô cùng cảm kích.

Khoan nói đến chuyện ở miếu Qua Tử, cũng tạm thời không nhắc tới chuyện Hoắc lão thái thái và xà mi đồng ngư.

Đêm qua gặp Quỷ thuyền, Tô Mặc đã tận tình giới thiệu cho cậu về hoàn cảnh xung quanh, cũng như các loại quái vật như Hải hầu tử.

Ý tốt này, Ngô Tà không phải kẻ ngốc, cậu đều nhìn thấy rõ.

Tô Mặc nhìn đứa trẻ xui xẻo này, cũng không biết an ủi thế nào.

Chỉ có thể nói, Ngô Tà chính là một quân cờ, trên bàn cờ, mọi hành động đều do kỳ thủ sắp đặt, những thứ khác đều lực bất tòng tâm.

Trừ phi... trừ phi Ngô Tà có thể tự mình xây dựng thế lực như

hắn.

Tô Mặc nhìn Ngô Tà, vô cùng vui mừng vì sự cần thiết của việc mình bố cục thế lực năm xưa.

Một người, nếu sau lưng không có thế lực chống đỡ, đó chính là cây độc không chịu nổi gió lớn.

Nhìn bộ dạng lo lắng sốt ruột của Ngô Tà, Tô Mặc vỗ vỗ vai cậu: "Không cần lo lắng, Tam thúc của cậu, Ngô Tam Tỉnh là một người cực kỳ có thủ đoạn..." "Đổi lại là tôi, tôi cũng chưa chắc làm tốt hơn ông ấy..." Trên mảnh đất này, người Tô Mặc có thể để vào mắt không nhiều, Ngô Tam Tỉnh tính là một người.

Sau khi Trương Đại Phật Gia chết, Cửu Môn đều là những kẻ ăn không ngồi rồi, hạng giá áo túi cơm.

Nếu không phải Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn âm thầm mưu tính nhiều năm, vẫn luôn nỗ lực đối kháng các thế lực khác, Cửu Môn đã sớm bị người Uông gia thẩm thấu sạch sẽ rồi!

Tam thúc của mình lợi hại như vậy sao?

Ngô Tà có chút kinh ngạc, không ngờ Tam thúc lại có trọng lượng lớn như vậy trong lòng Tô gia.

Lúc này, A Ninh cũng từ phòng nghỉ đi ra.

Áo khoác da đen, áo ba lỗ đen, quần jean đen bó sát, giày đế bằng màu đen.

Tô Mặc cạn lời, cũng không biết người phụ nữ này lục lọi trong tủ quần áo bao lâu mới gom đủ một bộ đồ đen này.

Tô Mặc buột miệng hỏi: "Nghỉ ngơi thế nào rồi?" A Ninh khẽ gật đầu: "Cũng tạm...

Chương 191

Các người đang nói chuyện gì vậy?" Tô Mặc cười cười: "Cô ngủ ngon, nhưng Ngô Tà ngủ không được tốt lắm, cứ mãi nghĩ chuyện Tam thúc cậu ấy!" Ngô Tà nhìn về phía A Ninh, trầm giọng hỏi: "Đã đến lúc này rồi, cô cũng nên nói thật với tôi đi chứ!" A Ninh hỏi ngược lại: "Chuyện gì?" Ngô Tà hỏi: "Cô lần này tìm tôi đến, là vì cái gì?" A Ninh thở hắt ra một hơi nặng nề, xoay người nhìn ra biển nói: "Tàu của Tam thúc anh, xác thực là đã mất tích, nhưng có manh mối cho thấy, ba tiếng trước khi tàu mất tích, ông ấy đã tìm được vị trí chính xác của mộ cổ dưới đáy biển." "Đang làm công tác chuẩn bị tiến vào, chúng tôi ước tính, tàu khảo sát có khả năng đã bị hải tặc cướp, nếu lúc đó, Tam thúc anh đã tiến vào mộ đáy biển..." "Ông ấy có khả năng may mắn thoát nạn, nhưng tình huống của ông ấy cũng sẽ không tốt đẹp gì, mất đi sự chi viện trên biển, tổng không thể bơi lội trở về được!" Ngô Tà lập tức phát hiện mấu chốt vấn đề, sốt ruột hét lên: "Vậy bình dưỡng khí không thể nào giúp chú ấy kiên trì lâu như vậy nha!" Trước đó vẫn là mất tích, lúc này sao lại thành sống chết không rõ?

Giờ khắc này, đầu óc Ngô Tà đều ong ong.

A Ninh xoay người nói với Ngô Tà: "Sự thật là, Tam thúc anh từng nói, trong mộ đáy biển tồn tại một lượng không khí nhất định, là có thể hô hấp." "Ông ấy hiểu biết quá rõ ràng về tình huống ngôi mộ này... trước kia chắc chắn đã từng đi qua!" Ngô Tà nghe đến đây, nhìn ra biển rộng, không dám nhìn thẳng vào mắt A Ninh.

Ngô Tà đã xem một số tư liệu trong nhà, tự nhiên biết Tam thúc mình thật sự từng đi qua mộ đáy biển, không chỉ như thế, còn đi theo một đội khảo cổ nữa.

Xuống mộ không ít người đều là người trong Cửu Môn, thậm chí còn có một thanh niên trông rất giống Tiểu Ca.

A Ninh cười cười: "Đương nhiên rồi, những gì tôi nói đây đều chỉ là suy đoán của chúng tôi, vẫn chưa thể loại trừ các sự cố ngoài ý muốn khác..." "Nếu tất cả chuyện này là do Tam thúc anh một tay bày ra, vậy thì ông ấy là muốn đá chúng tôi ra để làm một mình!" A Ninh nói như vậy, Ngô Tà lại cuống lên: "Chuyện này không thể nào!" A Ninh tiếp tục nói: "Anh hiểu rõ Tam thúc anh là người như thế nào hơn chúng tôi, chuyện như vậy ông ấy cũng không phải làm lần đầu tiên!" Những lời này của A Ninh coi như đã chạm vào nỗi đau trong lòng Ngô Tà.

Bởi vì trong ký ức của Ngô Tà, Tam thúc cậu trước kia thật sự từng phạm sai lầm, sau đó bị ông nội cậu dạy dỗ cho một trận tơi bời.

Hơn nữa, Ngô Tà biết, cái sai lần đó Tam thúc phạm phải rất lớn, suýt chút nữa chọc ông nội tức chết.

Sự kiện lần đó còn liên quan đến Giải gia, Giải Liên Hoàn biến mất, sau đó mọi người đều nói là Tam thúc đã hại chết chú Giải Liên Hoàn.

Ngô Tà gầm lên với A Ninh một câu: "Cô nói bậy!" Tâm trạng Ngô Tà dường như rất tệ, gầm xong một tiếng liền xoay người rời đi.

Sao lại còn cáu lên thế nhỉ?

Nhìn bóng lưng Ngô Tà, A Ninh vẻ mặt mờ mịt.

Tô Mặc thấy Ngô Tà đi rồi, liền hỏi A Ninh: "Vậy sao cô lại tìm tôi?

Cô tìm Vương Nguyệt Bán, tôi có thể hiểu, dù sao lần này cô cần nhân thủ.

Nhưng tìm tôi là vì sao?

Tôi cảm thấy đây không thể nào là kiến nghị của Cừu Đức Khảo đâu nhỉ!" A Ninh nghiêng đầu, nhìn Tô Mặc, nói: "Vì sao ngài cảm thấy không phải ông chủ tôi mời ngài?" "Hahaha." Tô Mặc cười lớn, "Hắn không dám.

Năm đó một mình Lão Hồ đã khiến hắn đụng một mũi hôi ở Hồng Kông, nếu lão già đó biết tôi dẫn người tới Tây Sa, lão già đó có thể sợ đến mức mất ngủ..." Năm đó Lão Hồ dẫn theo Tứ hung tướng đánh cho Cừu Đức Khảo tơi bời hoa lá ở Hồng Kông.

Nếu để con cáo già Cừu Đức Khảo biết lần này hơn phân nửa tinh anh dưới trướng Tô Mặc xuất hiện ở Tây Sa, theo tính cách của Cừu Đức Khảo, hắn thà từ bỏ mộ đáy biển cũng không nguyện giao phong trực diện với Tô Mặc.

A Ninh tặc lưỡi, trong lòng vô cùng hối hận, cô ta chỉ muốn sớm hoàn thành nhiệm vụ mà thôi, không ngờ lại đào một cái hố to như vậy cho ông chủ mình.

Tô Mặc nhìn thần sắc A Ninh, trong lòng liền đã ẩn ẩn đoán được cái gì.

Nếu lần này có cơ hội tiêu diệt toàn bộ thế lực của Cừu Đức Khảo, ta không ngại đích thân ra tay!

Ánh mắt Tô Mặc lạnh lẽo, một tia sát ý hiện lên trong lòng, từ sau lần giao phong đầu tiên ở Hồng Kông, nay cũng đã qua mấy chục năm.

Tuy nói Cừu Đức Khảo không còn sống được mấy năm, nhưng loại người này không xứng được chết già!

"Tô tiểu ca..." Lúc này, Lão Hồ và Trương Doanh Xuyên cũng đi tới, "Đêm qua tôi và sư huynh căn cứ theo Âm Dương Thập Lục Tự suy diễn tinh tượng, cái gọi là mộ đáy biển hẳn là nằm ngay dưới vùng biển dưới chân chúng ta..." Lão Hồ, Trương Doanh Xuyên

những năm này cũng không nhàn rỗi, bí thuật Thập Lục Tự Âm Dương đã sớm bị hai người nghiên cứu thấu triệt, bản lĩnh hai người vượt xa các đời Mô Kim Hiệu Úy.

Đối với bản lĩnh của họ, Tô Mặc vẫn khá tín nhiệm.

"Tốt..." Tô Mặc gật đầu, "Trang bị chỉnh lý xong chưa?" Thầy trò Vương Khải Hoàn cũng đi ra, cười ha hả nói: "Dương tiểu thư thu mua bộ đồ lặn mới nhất từ nước Mỹ...

đều đã sắp xếp thỏa đáng rồi!" Tô Mặc nhếch miệng cười, tâm trạng u ám mấy ngày trước quét sạch sành sanh, lại trở nên ý khí phong phát: "Mọi người ăn cơm trước, ăn xong, chúng ta xuống mộ!" "Rõ!" Mọi người nhìn nhau cười, "Haha... mộ đáy biển, hy vọng có thể cho mấy lão già chúng ta chút trải nghiệm khác lạ!" ...

Ăn xong cơm, so lại thời gian, vừa đúng chín giờ.

Tô Mặc, Lão Hồ, Vương Khải Hoàn, Trương Doanh Xuyên, A Ninh, Vương Nguyệt Bán, Ngô Tà, Trương đầu trọc và Tứ hung tướng, lần lượt cầm lấy vũ khí trang bị, mặc đồ lặn, đeo bình dưỡng khí nhảy xuống biển.

Về phần những người khác thì bị Tô Mặc giữ lại trên thuyền, nghe nói gần đây có hải tặc, không thể không cẩn thận.

Thế giới dưới đáy biển vô cùng hùng vĩ.

Có thực vật biển xanh biếc, còn có các loại đá, san hô, phảng phất như từng kiện tác phẩm nghệ thuật thiên nhiên.

Nhóm người đi theo Tô Mặc lặn được một lúc thì nhìn thấy một cái mỏ neo sắt rất lớn, rỉ sét loang lổ.

Vương Khải Hoàn nhìn mỏ neo sắt lớn như vậy, vỗ vỗ Tô Mặc, dường như đang hỏi đây là cái gì.

Tô Mặc biết đây là neo của mộ thuyền chìm.

Neo sắt thường dùng để cố định cổ mộ, thường đều rất lớn.

Bất quá, dù sao cũng là ở dưới nước, không tiện nói nhiều, hắn tiếp tục dẫn mọi người tiến về phía trước.

Lại bơi thêm một lát.

Tô Mặc nhìn thấy phía trước có một thanh trúc dài màu xanh.

Bên trên còn có dấu hiệu màu sắc rõ ràng.

Tô Mặc vươn tay rút thanh trúc ra, suy đoán đây hẳn là do Ngô Tam Tỉnh để lại lúc xuống trước đó.

Nơi này hẳn là có lối vào của đạo mộ!

Tô Mặc ngẩng đầu, Hoàng Kim Đồng quét qua phía trước, phát hiện cách đó không xa quả nhiên có một cái khuyết khẩu (lỗ hổng) khổng lồ.

Tô Mặc vẫy vẫy tay, ra hiệu mọi người theo sát mình, còn hắn thì chui vào trước.

Bên trong khuyết khẩu, tầm nhìn trở nên hôn ám, Tô Mặc vừa bơi được vài phút liền nhìn thấy mấy tượng đá hung thần ác quỷ.

Ngô Tà phát hiện một pho tượng Phật điêu khắc thế mà lại là Xà mi đồng ngư...

"Ư ư ư..." Trong nước, Vương Nguyệt Bán bỗng nhiên hét toáng lên.

Mọi người ban đầu còn có chút nghi hoặc, nhưng khi bọn họ nhìn theo hướng ngón tay Vương Nguyệt Bán chỉ, một bộ khô lâu mặc đồ lặn nhưng không có mặt nạ trôi ra.

Chương 192

Mắt của bộ khô lâu màu trắng dã.

Mấy người phía trước bị dọa run lên một cái, vội vàng lùi về bên cạnh Tô Mặc.

Bên này, Tô Mặc cũng có phát hiện ngoài ý muốn, chỉ thấy trên vai Vương Nguyệt Bán có thêm một bàn tay trắng bệch mảnh khảnh.

Phía sau là một người phụ nữ mặc áo trắng, tóc đen bồng bềnh, sắc mặt thương bạch.

Cấm bà!

Tô Mặc không kịp nghĩ nhiều, thân thể lướt về phía trước, một cước đá bay Cấm bà!

Nói ra cũng lạ, con Cấm bà kia trúng một cú đá bay của Tô Mặc, thân thể lảo đảo lui lại, cuối cùng thế mà lại biến mất ngay trước mắt mọi người.

Người ở trong nước, khắp nơi chịu chế ước, Tô Mặc đi đến tường mộ, tìm được cơ quan tương ứng, nhanh chóng mở ra lối vào mộ đạo.

"Ong!" Cơ quan khởi động, một cỗ lực hút khổng lồ ập về phía mọi người, cứ như vậy, bao gồm cả Tô Mặc, tất cả mọi người bị cuốn vào trong mộ đạo.

Lực hút khổng lồ làm mọi người đầu váng mắt hoa, ngoại trừ Tô Mặc ra, rất nhiều người đều ngất đi.

Đợi đến khi bọn họ mở mắt ra lần nữa, lại thấy mình thế mà đã xuất hiện trong hồ nước của cổ mộ.

Mọi người quan sát tình huống mộ thất.

Phía trên rất cao, đỉnh chóp còn khắc hoa văn.

Trên tường mộ thất cũng có một số thạch khắc.

Trên nền mộ thất, đặt một số bình lọ cổ đổng.

A Ninh lấy ra dụng cụ đo lường tình trạng không khí bên trong.

Dưỡng khí: 20.9% VOL.

Khí dễ cháy: 0% LFL.

Hydro sunfua: 0 PPM.

Carbon monoxide: 0 PPM.

Nhìn thấy chất lượng không khí không có vấn đề, A Ninh làm một thủ thế "OK" với mọi người.

Thấy vậy, mọi người tháo mặt nạ và ống dẫn khí trong miệng ra, hít thở một ngụm không khí rồi toàn bộ lên bờ.

Tô Mặc nhìn xung quanh, nhíu mày, lẩm bẩm: "Nơi này không có giường quan tài và quan quách, hẳn là một trong những nhĩ thất (phòng bên)..." Tô Mặc cúi đầu, lại nhìn những cái bình lọ trên mặt đất, hắn liếc mắt liền nhận ra đây là đồ cổ thời Minh.

Nơi này hẳn chính là mộ đáy biển, nơi năm xưa Uông Tàng Hải làm thực nghiệm.

"Di..." Lão Hồ phát hiện cái gì đó, "Trên mặt đất có dấu chân." Chúng nhân đi qua xem xét.

Quả thật có một số dấu chân.

Màu trắng, nhìn bộ dạng hẳn là dấu chân trẻ con.

A Ninh hỏi: "Ai?" Vương Nguyệt Bán nói: "Thiên Chân, có phải dấu chân Tam thúc cậu không?" Ngô Tà lắc đầu nói: "Dấu chân này,

giống như vừa mới bị người giẫm qua, chỉ là quá nhỏ...” Vương Khải Hoàn dùng tay đo dấu chân trên mặt đất: “Thiên Chân tiểu huynh đệ, Tam thúc cậu đảo đấu còn mang theo trẻ con?

Đây không phải là con riêng của Tam thúc cậu chứ...” Cái gì loạn thất bát tao vậy!

Ngô Tà mặt đầy vạch đen.

Tô Mặc cười, não bộ Vương Khải Hoàn quả nhiên kỳ đặc, vẫn là mùi vị nguyên bản đó, gã hẳn là đã tìm lại được cảm giác mấy người cùng nhau đảo đấu năm xưa.

Trương Doanh Xuyên ngồi xổm xuống, từ trên mặt đất nhặt một ít bụi phấn trắng đưa lên mũi ngửi ngửi.

Một mùi vị quái dị xộc lên, Trương Doanh Xuyên nhíu mày: “Thi chá (sáp xác chết)!” Vương Khải Hoàn kinh ngạc: “Tiểu tống tử trong mộ?” Trương đầu trọc nhắc nhở: “Mọi người có phát hiện hay không, dấu chân này chỉ có đi, không có về...” Chúng nhân nhìn theo dấu chân, liền thấy nơi dấu chân biến mất có hai cái hũ cao khoảng một mét.

Lúc này, cái hũ cũng bắt đầu lắc lư trái phải.

Mẹ kiếp, sắc mặt Vương Nguyệt Bán ngẩn ra, lập tức cầm súng giới bị.

Tô Mặc nói: “Đừng hoảng, chúng ta ở đây nhiều cao thủ như vậy, đừng nói một con tiểu tống tử, cho dù là con trai nhỏ của Diêm Vương tới, đám người chúng ta cũng đủ diệt hắn...” Mọi người nghĩ lại, cũng đúng, hôm nay tới đây, trừ Ngô Tà và Vương Khải Hoàn, thì Lão Hồ, Trương Doanh Xuyên và những người khác đều có lịch sử tập võ gần hai mươi năm, đặt ở bên ngoài đều là cao thủ.

A Ninh thân là lính đánh thuê, thân thủ cũng vô cùng không tồi.

Tô Mặc nghệ cao nhân đảm đại (tài cao gan lớn), rảo bước đi về

phía cái hũ.

Tới gần, để mọi người yên tâm, Tô Mặc cầm đèn chiếu vào.

Không có ai, cái gì cũng không có!

Ngược lại phía sau cái hũ có một cỗ quan tài nhỏ, bất quá bên trong cũng trống rỗng.

Gặp quỷ... tiểu tống tử đi đâu rồi?

Mọi người đưa mắt nhìn nhau.

"Đi thôi...

Đừng tự mình dọa mình..." Tô Mặc lắc đầu, đi trước ra ngoài.

Mọi người nhún vai, cũng đi theo sau Tô Mặc.

Ra khỏi cửa mộ nhĩ thất, đập vào mắt là mộ đạo u thâm.

Tô Mặc lần này cẩn thận hơn nhiều.

Mộ đạo đúng như trong nguyên tác miêu tả, vạn tên cùng bắn, may mà Tô Mặc tinh thông cơ quan chi thuật, nhẹ nhàng phá giải, mọi người hữu kinh vô hiểm đi qua.

Chương 193

Ở cuối góc tường, có một cái bóng nhỏ lóe lên rồi biến mất.

Trương Khởi Linh dường như cũng nhìn thấy, trực tiếp đuổi theo.

Một lúc lâu sau, Trương Khởi Linh mới quay lại hội họp với mọi người.

Tô Mặc hỏi: "Tìm được không?" Trương Khởi Linh lắc đầu: "Chạy quá nhanh, tình huống cổ mộ quá phức tạp, theo mất dấu rồi..." "Nha..." Tô Mặc gật đầu, nhìn ngụy trang trọc đầu của Trương Khởi Linh, không kìm được cười lên: "Nói chứ, cậu đội mặt nạ da người, không khó chịu sao?" Mặt nạ da người?

Mọi người đều tò mò nhìn Trương đầu trọc.

Trương đầu trọc bất đắc dĩ, đưa tay tháo mặt nạ da người xuống, biểu diễn cho mọi người xem một màn đại biến người sống ngay tại chỗ.

"....." Nhìn Trương Khởi Linh, Ngô Tà há hốc mồm.

Vương Nguyệt Bán trợn trắng mắt: "Ách Ba Trương, cậu trêu chọc bọn này đấy hả..." Mặt nạ da người tháo xuống, Trương Khởi Linh khôi phục lại gương mặt liệt không ai ghét nổi kia: "Sao anh phát hiện ra tôi?" Tô Mặc nói thật: "Mệnh cách của cậu quá mức kỳ đặc, toàn thiên hạ cũng không tìm ra người thứ hai..." Huyền bí thế sao?

Trương Khởi Linh nhíu mày.

Vương Khải Hoàn lơ đãng nhìn về phía sau, đếm số người: "Một, hai...

Ái chà, sao lại thiếu một người!" Lão Hồ bất mãn nói: "Bàn Tử, đang yên đang lành, không thể nào thiếu người, cậu đừng có tạo

không khí khủng bố...” Lão Hồ quay đầu, cũng đếm một lượt, sắc mặt lập tức ngẩn ra, mẹ nó chứ, gặp quỷ rồi, đội ngũ thế mà thật sự thiếu mất một người.

Trương Khởi Linh nói: “A Ninh, A Ninh là cố ý mất tích...” Tô Mặc cũng gật đầu: “Cô ta vào đây tuyệt đối không phải để tìm Ngô Tam Tỉnh, hẳn là vào mộ tìm thứ gì khác...” Biểu cảm trên mặt Trương Khởi Linh có biến hóa rất nhỏ: “Tôi... tôi phát hiện hình như trước kia tôi từng tới nơi này...” Ngô Tà từng xem ảnh chụp đội khảo cổ Tây Sa trước đó, giờ khắc này cậu rốt cuộc xác định Trương Khởi Linh chính là tiểu ca áo đen trong ảnh.

Đáng sợ!

Nhiều năm trước, Tiểu Ca thế mà từng cùng Tam thúc mình đảo đấu, anh ta... anh ta thế mà một chút cũng không già đi!

Ngô Tà kinh nghi bất định nhìn Trương Khởi Linh.

Tô Mặc nhìn chằm chằm Trương Khởi Linh: “Cậu hiểu biết bao nhiêu về cái mộ Tây Sa này?” Trương Khởi Linh nghĩ nghĩ, nói: “Ký ức của tôi không hoàn chỉnh, rất nhiều chuyện cần có điểm kích hoạt mới có thể nhớ lại...” “Lúc đó Giải Liên Hoàn một mình rời khỏi đội khảo cổ, sau này khi chúng tôi gặp lại anh ta, anh ta đã chết, trong tay cầm chính là Xà mi đồng ngư...” “Về sau, vì thi thể Giải Liên Hoàn không thể bảo quản, nên chúng tôi quyết định để một người đưa thi thể về bờ, xử lý hậu sự.” “Những người khác để lại trang bị và thức ăn, khai quật mộ đáy biển, sau đó lúc ở dưới nước, trong đội viên có thêm một người, Ngô Tam Tỉnh đi kiểm tra, phát hiện là một con Hải hầu tử...” “Chúng tôi theo đường cũ trở về, quay lại nhĩ thất, nhưng phát hiện nơi đó không phải căn phòng chúng tôi tiến vào trước đó, sau này chúng tôi mới phát hiện mộ đáy biển này vẫn luôn biến hóa...” Cổ mộ biết biến hóa?

Thật là lạ, cái mộ đáy biển này đúng mẹ nó tà môn.

Mọi người kinh hãi không thôi.

Trương Khởi Linh tiếp tục nói: "Sau đó thì tôi nhớ đội ngũ ẩn ẩn ước ước hình như gặp phải Cấm bà...

Còn những chuyện khác, tôi nhớ không rõ..." Nhớ tới lúc vào mộ đáy biển gặp phải nữ quỷ áo trắng kia, sắc mặt Vương Nguyệt Bán phát hoảng: "Cấm bà là làm sao mà có, người chết rồi biến thành?" Nói đến Cấm bà, Tô Mặc liên tưởng đến chuyện mấy chục năm trước mình gặp Giải Liên Hoàn ở Phan Gia Viên.

Nghĩ lại, lúc đó Giải Liên Hoàn cũng là vừa từ Tây Sa trở về.

Hắc khí quấn quanh, hơi thở thoi thóp.

Nếu không phải hắn ra tay, Giải Liên Hoàn cũng suýt chút nữa biến thành Cấm bà.

Tô Mặc nói: "Cấm bà...

đó chẳng qua là sản phẩm thất bại của thực nghiệm trường sinh mà thôi!" "Thực nghiệm trường sinh?" Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán đồng thanh kinh hô một tiếng.

Trương Khởi Linh đăm chiêu nhìn Tô Mặc, trong lòng không biết đang nghĩ gì.

Tô Mặc nhìn hai người: "Được rồi, sau này các cậu sẽ biết, vẫn là nói chuyện nơi này đi!" Tô Mặc ý vị thâm trường nhìn thoáng qua Ngô Tà.

Trong nguyên tác miêu tả, Ngô Tà hình như giống như một loại dược nhân, một loại vật thí nghiệm nào đó.

Ngô Tà cũng không chú ý tới ánh mắt Tô Mặc...

Ngược lại lời của Trương Khởi Linh làm Ngô Tà nhớ tới lúc còn

bé ngẫu nhiên nghe được Tam thúc mình nhắc tới chuyện này, lập tức nói: “Tam thúc cháu cũng xác thực từng nói qua chuyện ông ấy ở trong mộ, giống như Tiểu Ca nói, lúc ấy Tam thúc cháu ngủ thiếp đi, tỉnh lại liền kinh hãi.” “Các đội viên trong mộ thất toàn bộ đều không thấy đâu, ngay cả đồ sứ cũng biến mất hết, sau đó, trong mộ thất còn có thêm một cỗ quan tài vô cùng tinh xảo...” “Quan tài không ngừng chảy nước ra ngoài, Tam thúc cháu tới gần xem, kết quả quan tài đột nhiên mở ra, Tam thúc cháu bị thi thể bên trong túm lấy...” “Sau đó, Tam thúc cháu khó khăn lắm mới giãy thoát được, rơi vào trong hồ nước, cuối cùng từ hồ nước bơi ra ngoài, bơi đến một bãi cát xung quanh mặt biển.” “Về sau vẫn là được thuyền đánh cá phát hiện, Tam thúc cháu mới được cứu, được đưa vào bệnh viện...” “Rồi sau đó, Tam thúc cháu nghe ngóng tình hình đội khảo cổ, tất cả mọi người đều mất tích, suýt chút nữa ngay cả mạng cũng mất...” Nghe Ngô Tà nói, mọi người rơi vào trầm tư.

Cả đội khảo cổ đều biến mất, chỉ có Ngô Tam Tỉnh sống sót?

Đây thật sự là trùng hợp sao?

Rốt cuộc là ai đang nói dối?

Vương Nguyệt Bán suy tư nửa ngày, cũng không nghĩ ra nguyên cớ, dứt khoát lắc đầu, bắt đầu cân nhắc một chuyện khác, nói: “Vậy... mộ thất biết biến hóa lại là tình huống gì, chẳng lẽ là có cơ quan gì?” Tô Mặc đứng dậy, đi một vòng trong mộ thất, nói: “Tôi nghĩ, mộ thất nơi này sở dĩ thay đổi, là vì cơ quan.” “Cơ quan?” Mọi người nghi hoặc nhìn về phía Tô Mặc.

Tô Mặc giải thích: “Cũng giống như thang máy vậy, mộ thất có thể biến động lên xuống, hoặc là giống như vòng quay ngựa gỗ, chính là xoay tròn trái phải, cũng chỉ có như vậy mới có thể giải thích vì sao Ngô Tam Tỉnh theo đường cũ trở về, vào nhĩ thất, lại không phải nhĩ

thất ban đầu!" Ngô Tà lúc này như được thể hồ quán đỉnh (rót nước vào đầu cho tỉnh ra), liên tục gật đầu: "Không sai, khẳng định là như vậy, mộ thất trước đó của chúng ta, hiện tại khẳng định đã di động đến phía trên, hoặc là phía dưới!" Tô Mặc nói: "Chúng ta quay lại đường cũ, là có thể tìm hiểu đến cùng!" Để chứng minh suy đoán của mình, Tô Mặc dẫn mọi người quay lại đường cũ.

Đường vẫn là con đường đó, nhưng nhĩ thất lại không còn là gian nhĩ thất trước kia.

Trong gian nhĩ thất này cũng có một cỗ quan tài, bất quá lại là quan tài gỗ nam mộc tơ vàng (kim tơ nam mộc).

Thời cổ đại, loại quan tài này chỉ có đạt quan quý tộc và hoàng tộc phong kiến triều đại mới dùng nổi.

Ngô Tà vui vẻ cười: "Xem ra chúng ta đoán đúng rồi, gian nhĩ thất này hoặc là trên dưới hai tầng, hoặc là di động trái phải, mà nhĩ thất trong cổ mộ này, thường là đối xứng trái phải..." Vương Nguyệt Bán nhìn quan tài bên trong, cười nói: "Dô, trước đó còn nói sai thật, chủ nhân cái mộ này đúng là không nghèo, quan tài nhĩ thất đều làm bằng kim tơ nam mộc, được đấy!" Trương Khởi Linh móc ra chủy thủ, đích thân động thủ mở quan tài.

"Bành!" Nắp quan tài bị Trương Khởi Linh bạo lực hất bay, quan tài mở ra, mọi người nhao nhao vây lại.

"Mẹ nó!" Một mùi vị lạ từ trong quan tài truyền ra.

Mọi người nhao nhao bịt mũi miệng.

Vương Nguyệt Bán oán thầm: "Cái mùi này, quá cực phẩm rồi!" Chỉ thấy trong quan tài đầy ắp chất lỏng màu trắng, bên trong còn nằm một thi thể cổ quái.

Trên thi thể ngược lại đặt không ít trang sức vàng bạc.

“Bẩn thành thế này, toàn là mỡ người!” Nói rồi, Vương Nguyệt Bán liền chuẩn bị thò tay vào mò đồ, nhưng cuối cùng vẫn không xuống tay được, lại rụt tay về.

Thật sự là không có chỗ xuống tay!

Ngô Tà cúi đầu, nhìn thi thể trong quan tài, nói: “Nhiều cánh tay, đầu dính vào nhau như vậy, lại là quy tắc gì?” “Dùng phương thức hợp táng này cũng quá tàn nhẫn rồi đi!” Vương Nguyệt Bán thâm dĩ vi nhiên gật đầu, nói: “Quả thực là quá thảm, vặn thành bánh quẩy luôn rồi!” Đồng tử Ngô Tà co rụt lại, giống như hiểu ra cái gì: “Đây là tuẫn táng sống?” Ngô Tà dù sao cũng mới vào nghề, chỗ không hiểu còn rất nhiều, giống như Lão Hồ, ông trực tiếp nhận ra vật này, cười ha hả, sau đó giải thích cho mấy vị hậu sinh: “Sáu đầu mười hai tay, cái này gọi là Dưỡng khí tàng thi, đem người chồng chất một chỗ, bỏ thuốc bịt kín ở bên trong.” Dưỡng khí tàng thi?

Chương 194

Ngô Tà không hiểu là ý gì.

Vương Khải Hoàn ưỡn ngực, cũng bày ra vẻ ta đây: "Thiên Chân tiểu huynh đệ, thứ này gọi là Dưỡng thi quan, biết chưa!

Là học vấn trong phong thủy..." "Nói là, trong một ngôi mộ có hai vị trí quan tài phong thủy khá tốt, trong đó một huyệt vị bởi vì tụ linh khí hải xuyên, trêu chọc đến những thứ bẩn thỉu không sạch sẽ, cho nên vị trí quan tài còn lại đặt quan quách mộ chủ nhân..." "Người hợp táng cần phải là người có quan hệ huyết thống với mộ chủ nhân, cái quan tài này còn phải giống hệt quan tài ở chủ mộ thất, cái này gọi là Dưỡng khí (nuôi khí), học được chưa?" Lão Hồ có chút ngoài ý muốn nhìn Vương Khải Hoàn một cái: "Bàn Tử, được đấy... hiện tại sành sỏi rồi..." "Haha..." Vương Khải Hoàn cười lớn nói, "Bàn gia mười mấy năm nay cũng không nhàn rỗi..." Ngô Tà sắc mặt buồn bã: "Vì những cái gọi là thuật phong thủy hư vô phiêu miểu này, thế mà lại muốn nhiều người chôn cùng như vậy..." Vương Nguyệt Bán cũng lẩm bẩm ở một bên: "Sáu đầu mười hai tay, quả thực chính là một con sâu thịt lớn..." Ngay khi mọi người vây lại cùng nhau thảo luận, Tô Mặc cũng đem những bình bình lọ lọ trên mặt đất, cái nào mang được đều mang đi.

Tuy nói Tô Mặc hiện giờ không thiếu tiền, bất quá những đồ cổ này đều là đồ Uông Tàng Hải lúc sinh tiền dùng qua, ngày sau nói không chừng còn có chút công dụng.

Thu xong đồ cổ, Tô Mặc đi đến trước mặt quan tài: "Vất vả một chút, dọn sạch mỡ người ra, bên dưới có khả năng còn có manh mối..." Nói rồi, Tô Mặc lấy ra một đống khẩu trang, chia cho mỗi

người một cái.

Tứ hung tướng rất nghe lời Tô Mặc, tìm mấy mảnh ngói vỡ, đeo khẩu trang lên, liền trực tiếp làm việc.

Vương Nguyệt Bán vẻ mặt kính bội nhìn Tứ hung tướng, bảo sao nói bốn người bọn họ là người một nhà, chỉ riêng thái độ duy mệnh thị tòng này với Tô gia, người khác đã làm không được.

Mọi người đeo khẩu trang, cùng động thủ, khoảng nửa giờ, thi du (mỡ xác chết) được dọn sạch.

Thi thể trong quan tài cũng hoàn toàn hiện ra trước mặt mọi người.

Vương Khải Hoàn dùng đèn pin chiếu vào, nói: "Đây là một nữ thi a, có mười hai cái tay, vậy có phải nên có mười hai cái 'mướp' không?

Sao lại chỉ có năm cái a?

Không đối xứng a!" "....." Mọi người cạn lời, dù là Vương Nguyệt Bán cũng đỏ bừng mặt già, sư phụ mình cũng quá mất mặt rồi.

Tô Mặc lười để ý Bàn Tử: "Khiêng ra ngoài!" "Được lặc!" Vương Khải Hoàn dùng báng súng, khiêu đùi thi thể trong quan tài lên, nhịn ghê tởm nhìn thoáng qua, "Thi thể này đều ngâm nát rồi..." "Y nha!!!" Mà đúng lúc này, mộ thất yên tĩnh, ngoại trừ tiếng mấy người nói chuyện, đột nhiên một tiếng mèo kêu truyền đến.

Vương Khải Hoàn giật nảy mình, trực tiếp vứt cái đùi xuống, cầm súng đề phòng.

"Meo!" Âm thanh rất thanh thúy, dư âm bên tai, tất cả mọi người đều nghe thấy.

Vương Khải Hoàn bị dọa nhảy dựng: "Cái quỷ địa phương này sao lại có mèo?

Chẳng lẽ là mèo tống tử?" Tô Mặc nhìn quanh, lại không phát hiện bất kỳ dị thường nào, an ủi nói: "Không sao, một con mèo tống tử mà thôi, cho dù khởi thi (biến thành cương thi), chúng ta nhiều người như vậy há có thể sợ nó..." "Mặc kệ, khiêng xác trước..." Nghe Tô Mặc nói, Tứ hung tướng bắt đầu động thủ, hợp lực khiêng cái thi thể kỳ quái trong quan quách ra ngoài, đặt trên mặt đất.

Vương Khải Hoàn lau tay, vẻ mặt ghét bỏ: "Thật sự là quá ghê tởm..." Lão Hồ nhìn quan tài, nói: "Trên đá áp quan (đá đè quan tài) có chữ!" Trương Doanh Xuyên cười nói: "Ây, đừng nói nhé, mộ chủ nhân này tính toán cũng chu toàn thật, có tảng đá áp quan này, cho dù kết cấu kín khí của mộ đáy biển bị phá hoại, nước biển tràn vào, thì quan tài cũng sẽ không nổi lên." Tô Mặc ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện nơi vốn là cửa mộ, lúc này thế mà biến thành một bức tường.

Ngay cả hắn cũng không nghe thấy tiếng cơ quan khởi động.

"Mẹ nó, cửa đâu?" "Quá tà môn rồi, một chút động tĩnh cũng không có..." Mọi người kinh nghi bất định.

"Đông!" Mà ngay khi mọi người nghi hoặc, thi thể trên mặt đất thế mà lại có dị động.

Tô Mặc nhướng mày, dựa theo miêu tả trong nguyên tác, thứ bên trong thi thể này chính là Hạn Bạt. 【Đinh!】 Tiếng hệ thống vang lên, 【Chúc mừng ký chủ kích hoạt điều kiện lựa chọn!】 【Lựa chọn một: Hạn Bạt xuất thế, đất chết ngàn dặm (xích địa thiên lý), tử chiến Hạn Bạt, sau khi đánh giết thành công, Sức mạnh vĩnh viễn +30!】 【Lựa chọn hai: Phóng túng mặc kệ, yên lặng rời đi, thưởng Mẫn tiệp vĩnh viễn +30...】 【Lựa chọn ba: Đào tẩu khỏi cổ mộ đáy biển, thưởng Trí lực vĩnh viễn +30...】 【Hạn Bạt sắp xuất thế, mời ký chủ sớm đưa ra lựa chọn!】 Tô Mặc không ngờ lúc này hệ thống lại trồi lên.

Nếu không có hệ thống lựa chọn, hắn khẳng định là trực tiếp chạy lấy người giống Tiểu Ca trong nguyên tác.

Bởi vì, khoan nói Hạn Bạt có dễ giết hay không, cho dù giết được cũng sẽ có thi độc chạy ra.

Trong mộ đáy biển không khí vốn đã loãng, nếu thi độc chạy ra, vậy không khí cũng sẽ thành độc khí!

Không có không khí, dù Tô Mặc có giỏi đánh đấm đến đâu, hắn cũng phải ôm hận ở mộ đáy biển.

"Phốc xuy!" Trong bụng nữ thi, một cánh tay vươn ra, thuận thế chộp về phía Trương Khởi Linh đang ở cự ly gần nhất.

Tô Mặc rút súng lục, quả đoán bóp cò.

"Bành!" Viên đạn bắn trúng cánh tay Bạch mao Hạn Bạt, Trương Khởi Linh lúc này cũng phản ứng lại, nhanh chóng đứng dậy, kéo giãn một khoảng cách an toàn với nữ thi.

Vương Khải Hoàn giơ súng chĩa vào bụng nữ thi hỏi: "Tô tiểu ca, đây là thứ quỷ quái gì?

Giống Quỷ anh chúng ta gặp trong mộ Hiến vương sao?" "Leng keng!" Tô Mặc rút kiếm Xích Tiêu, lẫm thanh nói: "Đây là Bạch mao Hạn Bạt!" Vương Khải Hoàn kinh hô: "Hạn Bạt, trời ơi, thứ này chính là Hạn Bạt trong truyền thuyết có thể gây hạn hán ngàn dặm a!" Nói rồi, Vương Khải Hoàn mau chóng lấy ra xẻng công binh Hắc Kim của mình.

Đối phó tống tử dưới mộ, binh khí lạnh vẫn dễ dùng hơn vũ khí nóng nhiều.

Lão Hồ cũng móc ra Tiểu Thần Phong của mình, nghiêm túc chờ đợi.

Trương Khởi Linh sắc mặt ngưng trọng: "Thứ này cho dù đánh chết, cũng sẽ có thi độc xông ra, đi thôi, vẫn là đừng cùng nó giao phong trực diện!" "Đi?" Tô Mặc vung kiếm Xích Tiêu, nói: "Có thể đi đâu?

Chúng ta đi nó cũng sẽ đuổi theo, giải quyết ngay tại gian mộ thất này là tốt nhất...

Huống hồ, Hạn Bạt có danh xưng xích địa thiên lý, hôm nay nếu nó rời khỏi nơi này, bá tánh nơi đây khẳng định gặp tai ương!" "Chúng ta xâm nhập mộ đáy biển, thả con Hạn Bạt này ra, xong việc bỏ đi, chuyện như vậy, tôi làm không được..." Trương Khởi Linh thấy Tô Mặc đã nói như vậy, rõ ràng là quyết tâm đã định, cũng không nói gì nữa, lập tức cũng làm xong chuẩn bị chiến đấu.

Tứ hung tướng cũng rút chiến đao!

Tất cả mọi người đều thần tình túc mục nhìn nữ thi.

Chỉ thấy Bạch mao Hạn Bạt không ngừng vặn vẹo trong bụng.

Một khắc sau, một con Bạch mao Hạn Bạt từ trong bụng nữ thi vọt ra.

"Gào!" Phảng phất như bị nhốt trong bụng quá lâu, lúc này rốt cuộc được ra ngoài, con Hạn Bạt này vui vẻ, kích động, ngửa mặt lên trời gầm thét.

Mọi người nhìn con Bạch mao Hạn Bạt trước mặt.

Nó chỉ lớn cỡ học sinh tiểu học.

Vóc dáng tuy rất thấp, nhưng oán khí trên người lại vô cùng cường đại.

Cảm nhận được một cỗ oán khí cường đại ập tới, Tô Mặc trực tiếp phóng ra Long Uy chấn nhiếp đối kháng với nó.

Oán khí ngàn năm cùng khí tức Đông Phương Thanh Long kích động trong hư không, dây dưa.

Ban đầu Tô Mặc còn có chút không khỏe, bất quá đợi sau khi hắn điều chỉnh cảm xúc, rất nhanh liền chiếm thượng phong.

Nhưng mà, Tô Mặc lại không có kiêu ngạo gì, bởi vì hắn biết, đây rốt cuộc vẫn chỉ là một con Hạn Bạt chưa trưởng thành.

Chương 195

Nếu để nó trưởng thành, vậy thì thật sự có thể làm được xích địa thiên lý.

Tà túy cấp bậc đó, cho dù là Tô Mặc e rằng cũng không phải đối thủ.

Tô Mặc phất phất tay: "Lên!" Tứ hung tướng hai mắt khẽ híp, đồng thời biến mất tại chỗ.

Tứ hung tướng "vút" một tiếng, biến mất tại chỗ, cùng nhau công hướng Bạch mao Hạn Bạt.

Có lẽ là do Bạch mao Hạn Bạt vừa ra đời, đầu óc không được linh quang lắm, nó nghiêng đầu, vẻ mặt nghi hoặc nhìn bốn người.

"Đinh!" Bốn thanh chiến đao đồng thời rơi trên đầu Hạn Bạt.

"Gào!" Bạch mao Hạn Bạt uyển như bị Tứ hung tướng đánh một gậy ông đập lưng ông, trên đầu bốc lên một làn hơi nóng, phẫn nộ gào thét.

Thân thể nó bắt đầu bành trướng biến hình, biến thành một con Hạn Ngưu (trâu hạn hán) tướng mạo dữ tợn khủng bố, da toàn thân ửng đỏ, khóe miệng còn chảy ra từng tia dịch thể màu xanh lục.

Tứ hung tướng một kích không trúng, lần nữa phát động công thế, kỹ năng chiến đấu của bọn họ sắc bén hơn trước, tàn nhẫn hơn, tốc độ tấn công nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Thế nhưng... bọn họ vẫn đánh giá thấp thực lực của Hạn Bạt!

"Gào!" Hạn Bạt ngửa mặt lên trời thét dài, khí lãng cuốn theo thần lực phủ xuống, thân thể Tứ hung tướng khựng lại, như diều đứt dây, thế mà trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

“.....” Thực lực thật bá đạo!

Lão Hồ, Trương Doanh Xuyên sắc mặt ngây ra, hiển nhiên không ngờ Tứ hung tướng liên thủ thế mà không phải đối thủ của con tiểu Hạn Bạt này.

“Ợ ~” Hạn Bạt ợ một cái no nê, thân thể lại biến thành kích cỡ bộ dạng học sinh tiểu học.

Không hổ là hung chủng thượng cổ, thực lực này tuyệt đối vượt qua Phi thiên cương thi vương trong mộ Lỗ vương.

Tô Mặc cũng kinh hãi, thấy Tứ hung tướng muốn liều mạng, hắn vội vàng gọi bọn họ lại: “Lui ra, các ngươi không phải đối thủ của nó...” Nói rồi, Tô Mặc xách kiếm Xích Tiêu như quỷ mị xuất hiện bên cạnh Bạch mao Hạn Bạt.

“Đinh!” Tiếng kim loại va chạm thanh thúy vang lên, Trảm Xà Đế Kiếm ứng thanh rơi trên người Bạch mao Hạn Bạt.

Tuy nhiên không gây ra thương thế gì.

Nhưng, sức mạnh khổng lồ cũng bức lui Bạch mao Hạn Bạt, khiến nó đặt mông ngồi xuống đất.

“.....” Tiểu bạch mao có chút mông lung, tình huống gì, tên nhân loại này sao khí lực lớn như vậy?

Mày là cương thi, hay tao là cương thi?

Tô Mặc cũng không quản con Bạch mao Hạn Bạt này đang nghĩ gì, xách kiếm liền chém tới con tiểu Bạch mao Hạn Bạt đang ngồi ngẩn người trên đất.

Dường như cảm nhận được sát khí nồng liệt ập tới.

Bạch mao Hạn Bạt nhảy vọt lên, giơ tay thế mà trực tiếp chụp lấy trường kiếm của Tô Mặc.

Tô Mặc sững sờ, muốn rút nhưng không rút ra được.

"Gặp quỷ rồi..." Vương Khải Hoàn há hốc mồm, "Bàn gia vẫn là lần đầu tiên thấy Tô tiểu ca chật vật như vậy..." Tô Mặc cũng biết con tiểu Hạn Bạt này sức mạnh không thua gì mình, lập tức không so đấu sức mạnh với nó nữa, vận dụng khinh công, hóa thành tàn ảnh, hai bên lại giao chiến.

"Các người đều lui ra..." Tô Mặc càng đánh càng hăng, để không làm hại mọi người, hắn bảo mọi người mau chóng đào tẩu.

Mọi người gật đầu, vội vàng lui ra khỏi gian mộ thất này.

Tàn ảnh hai người giao chiến trong các góc mộ thất, tốc độ nhanh đến mức lạ thường, căn bản không nhìn rõ ai tấn công trước, ai né tránh trước.

Chỉ nghe thấy mấy tiếng "vút vút vút" vang lên, trên người Tô Mặc và Bạch mao Hạn Bạt đều bị đánh ra mấy đạo vết thương.

Tốc độ của hai bên đồng thời chậm lại, khoảng cách giữa hai bên lại bị kéo giãn ra nhiều.

Hạn Bạt dùng đôi mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm Tô Mặc, nó không ngờ mình thế mà không thể giết chết tên nhân loại trước mắt, hơn nữa đáng sợ hơn là tên nhân loại này còn càng đánh càng hăng, điều này làm nó cảm thấy vô cùng phẫn nộ, hận không thể băm vằm tên nhân loại trước mắt thành vạn đoạn!

"Gào!" Hạn Bạt nộ hống, một quyền oanh hướng Tô Mặc, mà Tô Mặc lại là một cước đá vào bụng Hạn Bạt.

Bạch mao Hạn Bạt vội vàng né người tránh, nhưng lại không tránh thoát, khối xương trong lồng ngực đã bị đá gãy, điều này làm Hạn Bạt vô cùng nóng nảy.

Thấy mình một chiêu đắc thủ, Tô Mặc hai mắt trợn tròn, lần nữa

huy động bảo kiếm trong tay phải, đập về phía Hạn Bạt.

"Phanh" một tiếng vang thật lớn, kiếm Xích Tiêu của Tô Mặc rơi trên đầu Hạn Bạt, trực tiếp đập nát sọ não nó.

Một cái đầu lâu máu me đầm đìa rơi trên mặt đất, thoạt nhìn vô cùng dữ tợn khủng bố.

"Khụ khụ..." Thấy đầu Hạn Bạt rơi trên đất, Tô Mặc ho khan một tiếng, thể lực chống đỡ hết nổi, hai chân mềm nhũn, trực tiếp ngồi bệt xuống đất.

Đám người vừa đào thoát khỏi mộ thất, cảm giác được chiến đấu đã dừng lại, cẩn thận từng li từng tí thò đầu vào lại.

Nhìn thấy Bạch mao Hạn Bạt đầu mình hai nơi, mọi người lập tức thở phào nhẹ nhõm.

"Tô tiểu ca..." Lão Hồ và Vương Khải Hoàn đỡ Tô Mặc dậy, "Cậu không sao chứ!" "Không sao..." Tô Mặc lắc đầu, cười khổ một tiếng, "Con Hạn Bạt này nếu cho nó thêm chút thời gian để trưởng thành, nhân gian sẽ không ai là đối thủ của nó!" Lấy ra nước khoáng ừng ực uống mấy ngụm.

Lúc này, mọi người đều đã trở lại trong mộ thất.

Tô Mặc nhướng mày: "Ngô Tà đâu?" "....." Mọi người đưa mắt nhìn nhau, "Không biết a?

Chẳng lẽ vừa nãy chạy loạn lạc mất rồi?" Tô Mặc nhìn về phía Trương Khởi Linh, Trương Khởi Linh cũng lắc đầu.

Thế này mà cũng chạy lạc được?

Chẳng lẽ đây là thiên phú bản lĩnh của người nhà họ Ngô?

Tô Mặc cạn lời đến cực điểm, bất đắc dĩ nói: "Bỏ đi, mong là cậu ta không sao..." Tô Mặc lấy ra Hồng Liêm Diệu Tâm Hoàn cho mọi

người uống, để tránh thi độc nhập thể. 【Đinh!】 【Chúc mừng ký chủ hoàn thành, Sức mạnh vĩnh viễn +30...】 Tô Mặc nhân lúc nghỉ ngơi, mở ra giao diện thuộc tính của mình. 【Họ tên: Tô Mặc】 【Tuổi: 43】 【Huyết mạch: Thanh Long huyết mạch】 【Nghề nghiệp: Phát Khâu Trung Lang Tướng (Thiên quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ)】 【Thiên phú: Thiên Ung Cự Lực, Bách độc bất xâm!】 【Kỹ năng: Bát Cực Quyền, Hoàng Kim Đồng, Đạp Tuyết Vô Ngân, Vọng Khí Thuật, Dịch Dung Thuật, Huyễn Thuật vân vân...】 【Sức mạnh: 200!】 【Mẫn tiệp: 170!】 【Trí lực: 170!】 【Không gian 400 mét khối: Đồ cổ Tinh Tuyệt, đồ cổ Côn Luân, tiền mặt, đồ cổ miếu Qua Tử vân vân...】 Trải qua hơn hai mươi năm phát triển, giao diện thuộc tính của Tô Mặc đã sớm không thể so sánh với ngày xưa.

Chương 196

Trải qua hơn hai mươi năm thời gian phát triển, thực lực Tô Mặc mạnh hơn năm đó.

Phải biết, chỉ số sức mạnh của một người trưởng thành bình thường cũng chỉ khoảng hai mươi, mà Tô Mặc lại đạt đến con số kinh người là hai trăm.

Phóng mắt nhìn khắp thiên hạ, không ai có thể chính diện tiếp một kích toàn lực của hắn.

Trương Đại Phật Gia không được, đám bảo tiêu của Lão Khôi Thủ năm đó càng không được.

Hiện nay, có thể chính diện chống đỡ quá mười chiêu dưới tay Tô Mặc, người đó liền đã là nhân vật kiệt xuất trong nhân loại.

Ví dụ như Trương Khởi Linh, Trương Nhật Sơn...

Nhìn thi thể Hạn Bạt trên mặt đất, Vương Khải Hoàn nói: "Thực lực Tô tiểu ca ngày càng mạnh rồi, Tô tiểu ca, ngài không phải đang tu tiên đấy chứ..." Tô Mặc cười khổ, không nói gì.

Cơ thể hắn đích xác là đã đạt đến cực hạn mà nhân loại có thể khai phá, bất quá đây cũng tịnh không phải tu tiên trong miệng Bàn Tử.

Cơ chế cơ thể hắn bởi vì Duyên Thọ Đan chỉ là ngừng lão hóa mà thôi, cũng không phải trường sinh bất lão theo ý nghĩa thực sự.

Lại qua mười mấy phút, Tô Mặc cảm giác khôi phục chút khí lực, đứng lên: "Đi thôi, nơi này không nên ở lâu..." Nói rồi, Tô Mặc quay lại bên cạnh quan tài nam mộc.

Đá áp quan vừa nãy đã bị đám Lão Hồ khiêng ra, Tô Mặc bật đèn

pin, nhìn thoáng qua tình huống dưới đáy quan tài.

Chỉ thấy đáy quan tài thế mà có một cái lỗ lớn hình bầu dục.

Cái lỗ lớn này hoàn toàn có thể cho hai người đàn ông trưởng thành chui vào hoặc chui lên.

Vương Khải Hoàn tò mò nói: "Trong quan tài này có lỗ, chưa từng thấy nha!" Lúc này, Vương Khải Hoàn không ngừng vận chuyển não bộ, bắt đầu hồi ức xem đây là bố cục phong thủy gì.

Trương Khởi Linh nói thẳng: "Đây là đạo động (lỗ trộm mộ)!" Vương Khải Hoàn chớp chớp mắt, kinh ngạc nói: "Đạo động?

Vậy cái này cũng quá lợi hại rồi, có thể định vị trực tiếp đến dưới đáy quan tài, người đào lỗ này thuộc họ tê tê sao, biết đào lỗ thế!" Lão Hồ lắc đầu: "Cái này ai biết được...

Bất quá cái đạo động này cũng coi như đã phá cục Dưỡng khí tàng thi, linh huyệt biến thành bại huyệt!" "Đi thôi..." Tô Mặc đi vào trước, mọi người cũng lật người vào quan tài, nhảy xuống hang động.

Đạo động không biết thông tới đâu, mọi người nhảy xuống dưới, thế mà toàn bộ rơi vào trong nước, bơi một lát, xuyên qua thạch đạo dưới đáy nước, một đường thuận theo thạch đạo đi thẳng. ...

Đám người Lão Hồ có khả năng không biết.

Động tĩnh của bọn họ ở dưới nước, đã dọa Ngô Tà ở bên trên sợ chết khiếp.

Dọc đường này, Ngô Tà thật sự là đáng thương muốn chết, giống như một đứa trẻ bị vứt bỏ, một mình ngây ngốc trong ngôi mộ hôn ám.

Trước đó còn gặp phải Hải hầu tử, nếu không phải cậu chạy nhanh, hôm nay năm sau tám phần chính là ngày giỗ của cậu!

Những lúc quá sợ hãi, Ngô Tà cũng chỉ có thể tự mình không ngừng làm công tác tư tưởng, không ngừng tự an ủi mình.

Bởi vì mặt nước dao động, Ngô Tà lần nữa bị giật nảy mình, một mình cầm chủy thủ, cẩn thận từng li từng tí nấp sau cột đá.

"Ào ào!" Một đám người từ trong hồ nước trồi lên, Ngô Tà dùng đèn pin chiếu tới, định thần nhìn lại, lập tức vui vẻ ra mặt.

"Tô gia!

Muộn Du Bình!

Bàn Tử!" Ngô Tà rọi đèn, kích động đi tới mép hồ nước kéo Muộn Du Bình lên.

Quả nhiên!

Đạo động thông với một nhĩ thất khác!

Tô Mặc thầm nói trong lòng một tiếng.

Thấy mọi người đều đã lên bờ, trong lòng Ngô Tà kích động, như tranh công nói với mọi người: "Mấy vị, tôi có một phát hiện mới." Nói xong, Ngô Tà liền đem chiến lợi phẩm của mình, cái hũ cao một mét kia ra, đặt trước mặt mọi người.

"Bức họa trên cái lu gốm này, miêu tả cảnh tượng lúc mộ chủ nhân xây dựng công trình, mọi người xem, trang phục là thời Minh sơ kỳ, vừa là mũ cánh chuồn (ô sa mạo), vừa là tay áo hẹp..." "Chứng tỏ mộ chủ nhân này rất có khả năng là một vương công quý tộc, hoặc là, ông ta chính là một kiến trúc sư rất có địa vị vào thời đó, đồng thời tinh thông phong thủy và kỳ dâm xảo thuật." "Bởi vì chỉ có như vậy, ông ta mới có đủ tài lực xây dựng một cái mộ đáy biển, cũng chỉ có loại người này, mới có thể ở trong mộ của mình, chơi ra nhiều trò như vậy!" Vương Nguyệt Bán dựa vào cây cột ngồi dưới đất, nhìn cái hũ lớn trước mặt, nói: "Từ hang huynh (anh lu gốm) a, trước đó làm

hướng dẫn viên miễn phí cho chúng tôi, hiện tại lại cung cấp tin tức mộ chủ nhân." "Anh thật là đồng chí tốt cống hiến vô tư a, chỉ là không thể mang anh đi, nếu có thể mang anh đi, đổi thành từng xấp tiền mặt, ai nha!!!" "Vậy thì càng hoàn mỹ rồi!" Vương Nguyệt Bán không hổ là sư thừa Vương Khải Hoàn, nay cũng là mồm mép tép nhảy.

Ngô Tà nhìn Vương Nguyệt Bán: "Đừng đánh trống lảng!" "....." Vương Nguyệt Bán hậm hực ngậm miệng lại.

Ngô Tà tiếp tục nói: "Thuận theo tư duy này suy đoán, ở thời Minh, chính xác mà nói là ở Minh sơ kỳ, loại thợ khéo tay nghề cao này cũng không nhiều, huống hồ, cái mộ đáy biển lớn như vậy." "Thân phận mộ chủ nhân nhất định hiển hách, người cần hội tụ đủ nhiều điều kiện như vậy, tôi chỉ có thể nghĩ đến một người!" Lão Hồ trầm giọng nói: "Uông Tàng Hải!" Ngô Tà kích động nhìn Lão Hồ: "Không sai, Hồ gia, chính là Uông Tàng Hải!" Đều nói Hồ gia ổn trọng như núi, vô luận là địa vị, hay là trí tuệ, ông đều chỉ đứng sau Tô gia, nay xem ra danh bất hư truyền.

Vương Khải Hoàn nói: "Cái người tu sửa hoàng cung nhà Minh ấy hả?" Ngô Tà gật đầu: "Ông ấy không chỉ tu kiến cả hoàng cung nhà Minh, mà mấy tòa thành phố lớn thời đó, đều là xuất từ thủ bút của Uông Tàng Hải!" "Tôi từng nhìn thấy một cuốn sách, là do Uông Tàng Hải viết về phong thủy, nội dung bên trong thâm ảo đến cực điểm, quả thực có thể nói là nhìn trộm thiên cơ a!" Lúc này, Lão Hồ chen đến bên cạnh Tô Mặc, nhỏ giọng hỏi: "Tô tiểu ca, Uông gia mà ngài nói trước kia, hình như chính là do cái ông Uông Tàng Hải này sáng lập phải không?" Năm xưa sau khi trận chiến ở cứ điểm quân Nguyên kết thúc, Lão Hồ liền bắt đầu lưu ý cái Uông gia này.

Những năm này, Uông gia tuy khiêm tốn hơn nhiều, nhưng Lão Hồ vẫn thông qua tầng tầng dấu vết phát giác được sự tồn tại của Uông

gia.

Lão Hồ từng đi lính, đối với kẻ địch, ông tuyệt đối sẽ không nương tay.

Tô Mặc khẽ gật đầu: "Ừ!" Lúc này!

Hồ nước lần nữa phát sinh dị dạng.

Cả cái hồ nước xuất hiện vô số vòng xoáy gợn sóng nhỏ.

Không bao lâu sau, nước trong cả cái hồ, dưới tình huống mắt trần có thể thấy được biến mất không còn tăm hơi.

Hồ nước vốn trong veo, hiện tại biến thành một cái hố tròn to lớn vô cùng.

Bên mép hố, có một hàng bậc thang đá xoắn ốc đi xuống.

Mọi người đi đến mép hố.

Vương Nguyệt Bán nói: "Tà môn, thật là tà môn..." Tô Mặc nhìn viên gạch đá trên tường phía trước, nói: "Mọi người nhìn chỗ này có cái ký hiệu, bên cạnh ký hiệu còn có chữ cái, hẳn là người khác để lại ký hiệu và ám ngữ." Tô Mặc nói xong, liếc nhìn Trương Khởi Linh phía sau một cái.

Nếu không đoán sai, những ký hiệu này hẳn là do Trương Khởi Linh để lại.

Chuẩn xác mà nói, hẳn là do Trương Khởi Linh mười mấy năm trước để lại.

Vương Nguyệt Bán dùng đèn pin chiếu vào, cười nói: "Hầy, đúng thật, chỗ này thế mà có tiếng Anh." Ngô Tà cố tỏ ra kinh ngạc, nói: "Bàn Tử, cậu còn biết tiếng Anh?" Vương Nguyệt Bán ưỡn ngực, lẽ thẳng khí hùng nói: "Bàn gia tôi tuy tiếng Anh không tốt, nhưng hai mươi bốn chữ cái tiếng Anh vẫn biết!" "....." Ngô Tà trợn trắng

mắt, cạn lời nói: “Là hai mươi sáu cái!” “Là hai mươi sáu cái được chưa...” Ngô Tà đen cả mặt.

Chương 197

Vương Nguyệt Bán đỏ mặt già, vội vàng chuyển chủ đề: "Hèn chi đồ tốt trong mộ này đều mất hết, hóa ra là bị mấy tên ngoại quốc khắc tiếng Anh kia nhanh chân đến trước." Ngô Tà tiến lên xem xét, nói: "Viết chữ Tây chưa chắc đã là người nước ngoài, bởi vì viết chữ cái đơn giản hơn viết chữ Hán, hơn nữa nhìn cái này, chính là viết tắt..." "Những nét chữ này viết ngoáy như vậy, hẳn là lúc đó có tình huống đột phát gì, người đó khắc tạm lên, lưu lại cho hậu nhân xem!" Lão Hồ phân tích: "Cũng có khả năng là lưu lại cho người mình xem." Trương Khởi Linh nhìn ký hiệu và chữ cái, nói: "Tôi hình như đã tới nơi này, nhưng mà... lại không nhớ nổi nơi này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì..." Tô Mặc trực tiếp đi lên thang đá: "Thay vì ở đây đoán mò, chi bằng tìm hiểu đến cùng!" Mọi người gật đầu, tiếp tục đi theo sau Tô Mặc.

Bước qua bậc đá, lội qua nước đục, lại đi khoảng mười mấy phút, mọi người lại phát hiện một cái đài đá giống như tế đàn.

Ở giữa có một kiến trúc rất cao.

Bốn phía đài đá, có mấy pho tượng đá phân bố.

Mọi người đi đến trước một pho tượng đá quan sát.

Trương Khởi Linh ngơ ngác đứng trước bức tượng đá điêu khắc ở giữa, không nhúc nhích, một câu cũng không nói.

Vương Khải Hoàn lúc này cũng đi tới, nhìn văn tự dưới đáy, nói: "Tô tiểu ca, trên này viết gì?" Tô Mặc giải thích: "Trên này nói, mộ chủ nhân đã xây dựng một tòa thiên cung, cánh cửa thông tới thiên cung, ẩn tàng ngay bên trong bia đá, nếu ngươi và ông ta có duyên, cánh cửa này sẽ mở ra vì ngươi, đưa ngươi đi tới thiên cung." Mọi

người nhìn bia đá.

Tấm bia đá này quả thực kỳ quái, bia đá có bốn mặt, ở giữa bốn mặt, thế mà đều là gương đồng!

Vương Khải Hoàn kinh ngạc nói: "Nơi này cũng có thiên cung?

Mấy người này bị làm sao thế, từng người một đều rảnh rỗi sinh nông nổi, đều thích xây thiên cung!" Lão Hồ cười lạnh một tiếng: "Khẳng định lại là một tên hy vọng thành tiên!" Vương Nguyệt Bán tò mò hỏi: "Sư phụ, mọi người còn từng thấy thiên cung khác?" Vương Khải Hoàn vẻ mặt kiêu ngạo: "Đó là, tuy không biết thiên cung này hình dáng ra sao, nhưng tòa thiên cung kia, xác thực bất phàm, mây tía lượn lờ, uyển như tại chân trời, nó có thể thỏa mãn ảo tưởng của tất cả mọi người về thiên cung..." Vương Khải Hoàn nói chính là thiên cung trong mộ Hiến Vương, tuy thời gian đã qua hơn hai mươi năm, nhưng bọn họ vẫn nhớ như in về tòa thiên cung đó.

"Tôi nhớ ra rồi..." Trương Khởi Linh nói, "Lúc đó chính tại nơi này, Ngô Tam Tỉnh đang ngủ, những người khác đều đang viết báo cáo, Hoắc Linh không cẩn thận đá phải một món đồ sứ, sau khi cầm lên, ngoài ý muốn phát hiện, dưới đáy đồ sứ này có một ký tự đánh số." "Họ có người cảm thấy là số lò nung, có người cảm thấy là minh văn đại biểu thân phận mộ chủ nhân, ngay khi hai người tranh luận không nghỉ, Hoắc Linh cầm đồ sứ qua hỏi tôi!" "Tôi cảm thấy có manh mối, liền lật toàn bộ đồ sứ ra xem, trên mỗi món đồ sứ đều có một ký tự tương tự..." Ngô Tà truy hỏi: "Sau đó thì sao?

Sau đó xảy ra chuyện gì?" Quan hệ đến Tam thúc của mình, Ngô Tà không dám có chút sơ ý nào.

Trương Khởi Linh nói: "Tôi cảm thấy trong quan quách ở hậu điện hẳn có càng nhiều manh mối, cho nên đề nghị tiếp tục thăm dò, Trần Văn Cẩm không đồng ý, nhưng ý tôi đã quyết!" "Cuối cùng,

chúng tôi để lại Ngô Tam Tỉnh đang ngủ, chuẩn bị đi nhanh về nhanh, rồi sau đó, chúng tôi cũng phát hiện lối đi này, từ thang đá chính diện một đường đi tới nơi này...” “Ngay khi chúng tôi chuẩn bị rời đi, chúng tôi phát hiện Ngô Tam Tỉnh đang soi gương, ông ấy tìm được phương pháp tiến vào thiên cung kia, bất quá, ông ấy là một mình đi vào!” “Đợi khi tôi đuổi theo, cửa đá đã đóng lại, đứng trước cửa đá, tôi có thể cảm giác được, bên trong cửa đá có một lớp tường, đang chậm rãi chuyển động!” Vương Khải Hoàn khó hiểu nói: “Tường đang chuyển?” Tô Mặc mỉm cười, giải thích: “Uông Tàng Hải hẳn là đã lợi dụng động lực của thủy triều nước biển, để vận hành những cơ quan này, chỉ cần nước biển không cạn, những cơ quan này có thể vẫn luôn vận hành tiếp.” “Chà chà, kỳ dâm xảo thuật trên thế giới này đa phần đều là lấy nhân lực đối kháng tự nhiên, Uông Tàng Hải này trực tiếp làm ngược lại, thuận ứng thiên thời địa lợi, vừa lớn lại vừa toàn diện, xác thực có thể làm người ta phòng không kịp phòng!” Tô Mặc suy đoán, A Ninh mất tích lúc này tám phần đã tới đại điện có in hình dáng thiên cung kia.

Nghĩ đến đây, Tô Mặc đứng dậy: “Cơ quan của Uông Tàng Hải không có gì lạ!” Tiếp cận chủ mộ thất, Tô Mặc cũng không giấu nghề nữa, bắt đầu chủ động phá giải cơ quan trong mộ, bao gồm cả thuật Kỳ Môn Độn Giáp do Uông Tàng Hải thiết lập.

Trong đường hầm thông tới chủ mộ thất, Tô Mặc bỗng nhiên dừng lại, hai mắt ngưng thị bốn phía: “Tắt hết đèn pin đi!” Nghe Tô Mặc nói, mọi người nhao nhao tắt đèn pin.

Đường hầm thoáng cái trở nên tối tăm vô cùng.

Ngô Tà sờ sờ cổ nói: “Sao ươn ướt, còn có mùi thơm!” Sờ xong Ngô Tà nhìn tay, muốn xem rốt cuộc là thứ gì.

Kết quả phát hiện, thế mà là một lọn tóc đen.

Ngô Tà sắc mặt trắng bệch, trực tiếp vung lọn tóc đen trong tay vào vách đá.

Lập tức, tóc đen dính đầy một mảng lớn vách đá.

Cút!

Tô Mặc cả người khí huyết chấn động, quát lạnh một tiếng với vách đá.

Cấm bà trong bóng tối sợ đến mức run lẩy bẩy, trong nháy mắt biến mất không thấy tăm hơi.

Ngô Tà vừa thở phào nhẹ nhõm, lại phát hiện không biết từ khi nào, một cánh tay màu xanh lục đã chộp lấy cánh tay mình.

Hải hầu tử!

Ngô Tà vừa định mở miệng cầu cứu, nhưng Hải hầu tử lại lôi cậu bay ra ngoài.

Trương Khởi Linh không hổ là bạn thân của Ngô Tà, trước tiên phát giác được không ổn, không chút do dự liền lao tới.

"Đuổi theo!" Thấy thế, Tô Mặc vận dụng khinh công, cũng đuổi theo.

Mọi người đi theo Trương Khởi Linh tới gần chủ mộ thất.

Trương Khởi Linh quần nhau với Hải hầu tử, Ngô Tà bị ném mạnh xuống đất.

Hai người tốc độ đặc biệt nhanh, đều như mọc thêm đôi chân bay vậy.

Kẻ đuổi người bắt.

Đột nhiên, Trương Khởi Linh bị Hải hầu tử bắt được sơ hở, nghiêng người đá bay ra ngoài, "Loảng xoảng" một tiếng, Trương

Khởi Linh bị đá sang một bên.

“Trương Khởi Linh không phải đối thủ của nó!” Nói rồi, Tô Mặc liền muốn gia nhập chiến đấu, nhưng khi hắn sắp nhảy lên, bụng thế mà đau âm ỉ.

Ngay sau đó, Tô Mặc mồ hôi lạnh chảy ròng ròng!

Vừa rồi tuy thành công giảo sát Hạn Bạt, nhưng Tô Mặc cũng chịu không ít vết thương nhẹ.

“Tô tiểu ca, ngài nghỉ ngơi đi, để chúng tôi...” “Hỗn Độn, bảo vệ Tô gia!” “Rõ, Hồ gia!” Lão Hồ đi tới bên cạnh Hải hầu tử, toàn lực đá một cước vào vị trí xương sống lưng của Hải hầu tử.

Hải hầu tử bị đau, hất bay Trương Khởi Linh, bỗng nhiên xoay người, nhe răng, lao về phía Lão Hồ.

“Ăn của Trương gia gia một chiêu!” Lúc này, Trương Doanh Xuyên từ bên người Hải hầu tử lao ra, nắm đấm to như bao cát, mang theo tiếng xé gió nện lên đầu Hải hầu tử.

Trương Doanh Xuyên vốn có chút thân thủ, trải qua hơn hai mươi năm luyện võ, chỉ một quyền liền đập Hải hầu tử ngã xuống đất.

Hải hầu tử vừa ngã xuống đất, Bàn Tử liền xuất hiện giữa không trung, rơi xuống người Hải hầu tử bên dưới.

Sức nặng hơn hai trăm cân trực tiếp đập lên thân thể nó.

Hải hầu tử lần nữa bị đau, ngẩng đầu hai mắt đỏ ngầu, nhe răng trợn mắt hô đau một tiếng.

“A!!!” Trương Doanh Xuyên nắm lấy cơ hội, hai tay ôm lấy đầu Hải hầu tử, toàn thân phát lực, ước chừng qua năm giây, lúc này mới triệt để vặn gãy cổ Hải hầu tử. "Không tệ..." Thấy Hải Hầu Tử bị Trương Doanh Xuyên vặn gãy cổ, Tô Mặc cười gật đầu: "Các người

hiện tại cũng đều là cao thủ rồi..." Không chỉ là thân thủ của mấy người, mà chỉ riêng sự phối hợp thiên y vô phùng này cũng đủ để tuyệt sát không ít cao thủ.

Bên kia, Trương Khởi Linh đỡ Ngô Tà dậy, thấy cậu bình an vô sự, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, mọi người bắt đầu quan sát xung quanh.

Con Hải Hầu Tử chết thảm vừa rồi đã mơ hồ đưa bọn họ đến đỉnh của mộ cổ dưới đáy biển.

Chỉ thấy phía trên có một cái đỉnh tròn lớn.

Chương 198

Trên đỉnh khảm mấy chục viên Dạ minh châu, nhìn vô cùng hùng vĩ.

Giữa mộ thất chính là mô hình Thiên Cung.

Thiên Cung này có kiến trúc rất giống Cố Cung, đều là tường đỏ ngói vàng.

Xung quanh Thiên Cung là những cây cột gỗ Kim Tơ Nam Mộc khổng lồ, sơ qua cũng phải đến hơn mười cây.

Trước mỗi cây cột Kim Tơ Nam Mộc đều đứng một pho tượng thần cao lớn.

Trong tay tượng thần cầm một tấm gương đồng hình khiên tròn.

Những tượng thần này nhìn có vài phần giống Tứ Đại Thiên Vương trấn thủ Nam Thiên Môn.

Vương Nguyệt Bán nhìn Dạ minh châu bên trên, kích động nói: "Sư phụ, người nhìn xem, Dạ minh châu, nhiều Dạ minh châu quá!" Ngô Tà đối diện với mô hình Thiên Cung, lẩm bẩm một mình: "Chẳng lẽ nói, Vân Đỉnh Thiên Cung này là có thật?" Đúng vậy, nó thực sự tồn tại!

Tô Mặc thầm nói một tiếng trong lòng.

Vân Đỉnh Thiên Cung là mộ của Vạn Nô Vương.

Vạn Nô Vương là một quái vật có mười hai tay chân, hắn cũng là một sản phẩm thất bại của thí nghiệm trường sinh bất lão.

Trương Khởi Linh đi lướt qua người Ngô Tà, đến đứng trước một lối đi phía sau tấm gương đồng.

Ngô Tà hỏi: "Muộn Du Bình, anh đang tìm gì vậy?" Trương Khởi Linh nhìn lối đi, vô cùng cẩn thận: "Tôi cảm thấy có người đang nhìn chúng ta!" Cung điện rất yên tĩnh, lời Trương Khởi Linh nói tất cả mọi người đều nghe thấy.

Vương Khải Hoàn đặt một món đồ cổ trong tay xuống, đi về phía Trương Khởi Linh: "Con Hải Hầu Tử này không phải là động vật sống theo bầy đàn chứ?

Chúng ta giết một con, sau đó thất đại cô bát đại di, ông bà tổ tiên nhà nó kéo đến tìm chúng ta báo thù!" Lão Hồ lắc đầu: "Không đâu, nếu nơi này thực sự có rất nhiều Hải Hầu Tử, vậy thì đội khảo cổ năm đó không phải mất tích, mà là bị Hải Hầu Tử giết sạch toàn bộ!" "Tình huống của Hải Hầu Tử này các người cũng thấy rồi, Tiểu ca họ Trương kia cũng không phải đối thủ của nó..." Trương Doanh Xuyên gật đầu nói: "Không sai, nơi này sẽ không có nhiều Hải Hầu Tử.

Nếu hắc y tiểu ca không cảm giác sai, vậy thì hẳn là thứ khác!" Mọi người tiếp tục đi sâu vào, chợt phát hiện một cỗ thi thể màu vàng.

Ngô Tà nói: "Muộn Du Bình, anh nói xem, kim thân tọa hóa này liệu có phải là chủ nhân ngôi mộ - Uông Tàng Hải?" "Không biết!" Trương Khởi Linh vẫn chăm chú nhìn vào mộ đạo, cũng không biết là muốn đi vào xem hay là đang đề phòng thứ bên trong.

Vương Nguyệt Bán hỏi: "Uông Tàng Hải này là hòa thượng sao?" Ngô Tà cười nói: "Bình thường cậu có thể đọc sách nhiều hơn chút được không hả.

Uông Tàng Hải không có xuất gia làm hòa thượng, ngược lại ông ta có kiến giải rất sâu về đạo giáo, là một bậc thầy phong thủy kham dư!" Vương Nguyệt Bán dựa vào mô hình Thiên Cung, tỏ vẻ vô vị: "Vậy lão Uông Tàng Hải này đúng là 'trong chăn thả rắm, tự làm tự chịu', biến mình thành tiêu bản, hắn muốn học theo Pharaoh Ai Cập để

cái xác rỗng mượn xác hoàn hồn sao?" Ngô Tà biết Vương Nguyệt Bán đang nói nhảm, đảo mắt xem thường, cũng không thèm để ý đến cậu ta, liền chuyển tầm mắt lên tường, nhìn bích họa bên trên, nói: "Bức này vẽ núi Trường Bạch..." Vương Nguyệt Bán có chút kinh ngạc: "Tranh vẽ thành cái dạng này rồi mà cậu còn nhận ra được?" Ngô Tà giải thích: "Mấy ngọn chủ phong của núi Trường Bạch vô cùng đặc trưng, phàm là người có đọc chút sách đều có thể nhận ra!" "A a, xì..." Vương Nguyệt Bán đầy mặt hắc tuyến, cứ bắt nạt mình ít đọc sách chứ gì.

Ngô Tà nhìn nội dung bích họa, tiếp tục nói: "Mọi người xem, những người đưa tang này mặc quần áo hơi kỳ lạ, giống như dân tộc thiểu số.

Hơn nữa đội ngũ đưa tang này... hình như... hình như đều là phụ nữ!" Vương Nguyệt Bán đi lại gần nhìn: "Ái chà...

đúng là thật, đây là tập tục gì vậy?" Lão Hồ gật đầu: "Nhìn quy mô tang lễ này, có thể thấy quyền lực và địa vị của người này khi còn sống!" Trương Doanh Xuyên có chút hiếu kỳ: "Uông Tàng Hải này sao lại ở cùng với dân tộc thiểu số nhỉ?

Còn giúp người khác xây lăng mộ, xây còn tốt hơn cả của mình, hắn mưu đồ cái gì?" Vương Khải Hoàn tùy tiện nói: "Khẳng định là Uông Tàng Hải này danh tiếng về kiến trúc quá lớn, sau đó bị người ta bắt đi xây lăng mộ, cũng chính là cái Thiên Cung này, đúng là đồ xui xẻo..." Lời nói tùy tiện của Vương Khải Hoàn lại khiến Tô Mặc bật cười, không ngờ lại bị ông ấy nói trúng phóc.

Năm đó Vạn Nô Vương bắt Uông Tàng Hải đến Côn Luân xây Vân Đỉnh Thiên Cung, Uông Tàng Hải may mắn nhặt lại một cái mạng, sau đó mới xây ngôi mộ dưới đáy biển này.

Tô Mặc cười với Ngô Tà: "Ghi nhớ những thứ bên trên, ngày sau

nói không chừng có thể cứu mạng cậu..." Ngô Tà vừa định nói gì đó, lại thấy Trương Khởi Linh thế mà đã chui tọt vào trong mộ đạo.

Mọi người sững sờ một chút, nhìn về phía Tô Mặc.

Tô Mặc lắc đầu, cũng không nói gì, trực tiếp đi theo sau lưng Trương Khởi Linh. "Đi..." Mọi người đi theo, bọn họ đều muốn xem bên trong có gì.

Đi xuống một dãy cầu thang đá, mọi người men theo mộ đạo đến một gian mộ thất.

Mộ thất này thông thoáng, không có cửa, trước sau đều nối liền với mộ đạo.

Trong mộ thất có một cái bàn đá.

Trên bàn đá và dưới đất đặt một số bình lọ.

Mọi người lập tức nhìn thấy A Ninh đang trốn sau bàn đá.

Nhìn thấy A Ninh, Vương Nguyệt Bán âm dương quái khí nói: "Ái chà, đây là ai vậy, tiểu công chúa nhà ai thế này!" Bị ánh đèn pin chiếu vào, A Ninh ngồi xổm dưới đất vô cùng hoảng sợ.

Ngô Tà nói: "Này, đừng hét nữa, cô ấy trông không ổn lắm, nhìn vết thương trên cổ cô ấy kìa!" Vương Nguyệt Bán có chút hiếu kỳ: "Ngốc rồi?" Tô Mặc đi đến bên cạnh A Ninh, nhìn vết máu trên cổ cô ta, nói: "Cô ta hẳn là đã gặp phải Cấm bà!" Đúng lúc này, Tô Mặc bỗng nhiên cảm giác có người đang lôi kéo cánh tay mình.

Cấm bà!

Là Cấm bà!!!

Lúc này, Cấm bà đang nắm chặt lấy bắp chân A Ninh, ả mặt không còn chút máu, đang nhe răng cười với hai người.

A Ninh kinh hãi tột độ!

Vừa rồi A Ninh đã bị Cấm bà dọa cho chết khiếp, giờ phút này run lẩy bẩy, mặt cắt không còn giọt máu.

Tô Mặc nhìn Cấm bà, sát ý lẫm liệt.

Hắn buông A Ninh ra, hai ngón tay khép lại thành kiếm, thi triển tuyệt kỹ Phát Khâu Song Chỉ của Phát Khâu Trung Lang Tướng.

Đầu ngón tay đâm rách trán Cấm bà, Cấm bà vốn tóc đen phiêu dật trong nháy mắt biến thành tóc trắng, tiếp đó trực tiếp nổ tung tại chỗ, hóa thành một làn khói đen phiêu tán.

Giải quyết xong Cấm bà, Tô Mặc quay lại bên cạnh A Ninh, cắn nát ngón tay, nhỏ tinh huyết Thanh Long lên mi tâm A Ninh. "Gào!" Một tiếng rồng ngâm nhàn nhạt vang lên.

A Ninh phảng phất được tịnh hóa, đôi mắt khôi phục sự trong trẻo.

Vương Nguyệt Bán ghé đầu lại gần: "Ái chà, đây là ai vậy, tiểu công chúa nhà ai thế này!" A Ninh nhìn Tô Mặc và mọi người, dường như đã hiểu ra tất cả.

Vương Nguyệt Bán tiếp tục nói: "Bỏ lại chúng tôi, cuối cùng vẫn phải để chúng tôi cứu cô, cô nói xem có tức không..." "..." A Ninh xấu hổ không thôi.

Chương 199

Ngô Tà thực sự có chút nhìn không nổi nữa, qua gọi Vương Nguyệt Bán lại: "Được rồi được rồi, chúng ta vẫn là tiếp tục thám hiểm đi..." Vương Nguyệt Bán tỏ vẻ bất mãn: "Tôi nói Thiên Chân này, lúc trước ở mộ Lỗ Vương tôi đã phát hiện không ổn rồi, cậu không phải là bị nữ lính đánh thuê này che mờ mắt rồi chứ, cậu cũng không thể như vậy được..." "Cậu chính là người kế thừa chủ nghĩa xã hội vĩ đại, phải có hằng tâm, phải có năng lực để chống lại đạn bọc đường của tư bản chủ nghĩa!" Vương Nguyệt Bán không học được hết bản lĩnh khác của Vương Khải Hoàn, nhưng nói về khoản nói móc nói mỉa thì đúng là trò giỏi hơn thầy.

Cái gì mà loạn cào cào vậy!

Ngô Tà cạn lời hồi lâu. "Được rồi, được rồi..." Tô Mặc giảng hòa: "Tiếp tục đi về phía trước đi..." Tô Mặc cùng Trương Khởi Linh đi đầu, mọi người theo sát phía sau.

Hạn Bạt, Cấm bà, Hải Hầu Tử lần lượt bị diệt, cơ quan trong mộ cũng bị Tô Mặc dọn dẹp gần hết, tiếp theo mọi người nhẹ nhàng hơn nhiều.

Giống như trong nguyên tác miêu tả, mọi người tiếp xúc với san hô đỏ và chuông đồng thanh.

Sau khi hữu kinh vô hiểm vượt qua, Tô Mặc dẫn cả đám quay lại mộ thất chính có mô hình Thiên Cung.

Trên dưới mộ đáy biển đều bị mọi người đi một lượt, lại kết hợp với ký ức của Trương Khởi Linh, mọi người đã có hiểu biết rõ ràng về hành vi của đội khảo cổ năm đó.

Thế nhưng, nghi hoặc lớn hơn lại quanh quẩn trong lòng mọi

người: Đội khảo cổ năm đó, hiện tại đang ở đâu?

Trong mộ đáy biển Tây Sa không có dấu vết bọn họ gặp nạn, đủ loại dấu hiệu cho thấy những người này tất nhiên là còn sống đi ra khỏi mộ Tây Sa.

Nhưng, đã đi ra rồi, vì sao bên ngoài lại truyền tin bọn họ toàn bộ gặp nạn?

Còn nữa, Ngô Tam Tỉnh lại đi đâu?

Mọi người hào vô đầu mối, trăm tư không giải được.

Mà đúng lúc này, Lão Hồ phát hiện không khí đã ngày càng loãng đi.

Tô Mặc biết nhóm người mình nên rời khỏi nơi này rồi, ra hiệu cho mọi người mặc đồ lặn và đeo bình dưỡng khí vào.

Sau đó, Tô Mặc từ không gian hệ thống lấy ra một gói thuốc nổ quân dụng đặt ở chỗ mái vòm. "Oanh!" Tiếng nổ vang lên, toàn bộ mái vòm mộ đáy biển bắt đầu vỡ vụn.

Cả ngôi mộ cũng bắt đầu chấn động.

Vô số đá vụn rơi xuống, không bao lâu sau, từng dòng nước biển từ chỗ mái vòm vỡ vụn ùa vào.

Chỉ trong ngắn ngủi ba giây.

Vô cùng nước biển trực tiếp đập vỡ toàn bộ mái vòm, mộ đáy biển cũng trong nháy mắt bị nước biển lấp đầy.

Mọi người nhìn nhau, gật đầu, ai nấy tự bơi lên trên.

Khoảng hơn một tiếng sau, Tô Mặc ngoi lên mặt nước, nhìn quanh một lượt, phát hiện mọi người đều ở đây.

Tô Mặc mỉm cười: "Không sao chứ?" "Không sao!" Mọi người

đều lắc đầu.

Lúc này vẫn là ban ngày.

Trời xanh mây trắng, hải âu lượn lờ, tâm trạng mọi người lập tức tốt lên hẳn.

Ngô Tà vui vẻ xong liền nhớ tới một chuyện: "Tô gia, chúng ta ra ngoài kiểu gì đây?" Biển rộng mênh mông toàn là nước, trước không thôn sau không quán.

Tô Mặc không nói gì, trực tiếp móc súng tín hiệu ra. "Pằng!" Một viên đạn đỏ rực từ súng tín hiệu bay lên trời, âm thanh chấn động màng nhĩ truyền đi rất xa.

Trên mặt biển phía xa, nhân viên trực trên thuyền nhìn thấy ánh đỏ trên trời, vội vàng hô: "Tô gia bọn họ ở đằng kia, lái thuyền qua đó!" Chiếc du thuyền to lớn bắt đầu chuyển hướng, chạy về phía súng tín hiệu.

Đến đây, nhóm người Tô Mặc chính thức thoát khỏi nguy hiểm. ...

Buổi tối.

Tô Mặc triệu tập mọi người tụ tập ăn uống, khung cảnh cũng coi như vô cùng náo nhiệt.

Tuy nhiên, điều duy nhất làm Tô Mặc khó chịu là cô nàng A Ninh kia thế mà lại không từ mà biệt. "Tô gia..." Vương Nguyệt Bán vừa cầm ly rượu vừa nói: "Ngài không nên mềm lòng với A Ninh, một súng xử lý là xong, ở giữa biển rộng mênh mông này, ai có thể phát hiện chứ?" Tô Mặc tự rót tự uống một ly, hắn cũng không để ý A Ninh lắm, chỉ là tiếc nuối vì mất đi một cơ hội ra tay với Cầu Đức Khảo.

Lão Hồ đi tới: "Tô tiểu ca, hiện giờ chuyến đi mộ đáy biển Tây Sa đã kết thúc, chúng ta quay về Yến Kinh sao?" Câu này ngược lại làm

khó Tô Mặc.

Chuyến đổ đấu này bản ý là để tránh đầu sóng ngọn gió, không ngờ mộ Tây Sa lại "bèo" như vậy, đi đi về về còn chưa hết một tuần lễ mà đã kết thúc rồi.

Trương Doanh Xuyên, Lão Hồ đều tưởng rằng lần này có thể đại thi quyền cước, không ngờ chỉ giết một con Hải Hầu Tử là xong chuyện.

Mất hứng!

Hoàn toàn không có sự kích tình như ở Ác La Hải Thành của Ma Quốc năm đó!

Ngô Tà biết Tô Mặc đang lo lắng điều gì, sự kiện Thập Nhất Thương làm lớn như vậy, hiện tại trở về chính là đâm đầu vào họng súng. "Ha ha..." Ngô Tà nói đùa một câu: "Tô gia, hay là ngài theo tôi về Hàng Châu đi!" Tô Mặc sững người, đặt ly rượu xuống, nhìn chằm chằm Ngô Tà. "..." Hai người nhìn nhau, nụ cười trên mặt Ngô Tà cứng đờ. ...

Trên máy bay vài ngày sau.

Ngô Tà bất đắc dĩ nhìn Tô Mặc cùng với Tứ Hung Tướng, cậu không ngờ mình chỉ nói đùa một câu, Tô Mặc lại coi là thật.

Tô Mặc thế mà lại thực sự đến Hàng Châu. "Tô gia..." Ngô Tà cố tỏ ra thoải mái nói: "Ngài chưa tới Hàng Châu bao giờ đúng không, lần này có thể du ngoạn thỏa thích một phen..." Tô Mặc khẽ gật đầu: "Năm đó ông nội cậu để lại danh thiếp cho tôi, nói đến Hàng Châu thì cứ báo danh hiệu của ông ấy, chỉ là lúc đó quá bận, thực sự không rút ra được thời gian..." "..." Ngô Tà ngẩn người, cậu không biết ông nội mình và Tô Mặc còn có cố sự như vậy.

Tô Mặc cười khẽ: "Cậu đối với ông nội mình vẫn chưa hiểu rõ

lắm đúng không?" Ngô Tà gật đầu, quả thực, trong ấn tượng của cậu, ông nội mình chỉ là một lão đầu bình thường hút thuốc lào, bên cạnh nuôi mấy con chó.

Chương 200

Nhưng mà... cậu càng lớn lên, càng kinh ngạc về bình sinh của ông nội.

Cửu Môn Ngô Lão Cẩu, là cố giao với Trương Đại Phật Gia, lại có tình duyên dây dưa không dứt với Hoắc lão thái.

Bởi vì cuộc thanh trẩy kia, những người khác của Lão Cửu Môn hoặc chết, hoặc trốn, hoặc quy thuận, nhưng chỉ có ông nội cậu lại ở Hàng Châu an hưởng tuổi già, sống những ngày tháng không tranh với đời.

Nhìn có vẻ là một lão đầu gầy gò, nhưng cho dù là Tam thúc kiệt ngạo bất tuần hay Nhị thúc thâm trầm nội liễm cũng không dám lỗ mãng với ông.

Tô Mặc nói: "Ông nội cậu đại trí giả ngu, là trí giả hiếm có trong thời đại Lão Cửu Môn, mà Tam thúc của cậu thì hoàn toàn kế thừa điểm này...

Nói thật, theo tôi thấy, Ngô gia các cậu mới là gia tộc đệ nhất trong Cửu Môn..." Ngô Tà kinh ngạc, nhất thời không biết trả lời thế nào. "Tô gia..." Hỗn Độn lúc này đi tới: "Sắp đến sân bay Hàng Châu rồi..." Tô Mặc giãn gân cốt một chút, lập tức đứng lên.

Tuy hắn đến Hàng Châu, nhưng vì nghiệp vụ công ty và gia đình, hắn vẫn để nhóm Lão Hồ quay về Yến Kinh.

Chuyến này, Tô Mặc chỉ mang theo Tứ Hung Tướng.

Đương nhiên, không thể không nhắc đến chính là Trương Khởi Linh, với tư cách là khách quen trên bảng xếp hạng mất tích, chỉ trong chớp mắt, hắn thế mà lại không thấy đâu nữa.

Tuy nhiên, mọi người đối với việc này đã sớm tập mãi thành quen, thấy nhiều cũng không trách. "Đi thôi..." Máy bay hạ cánh, mọi người đi xuống.

Hỗn Độn vốn định bảo người phụ trách công ty ở Trường Sa đến đón, nhưng điện thoại vừa mở ra, đã nghe thấy tiếng hô trong sân bay. "Tiểu Tam Gia!" Mọi người theo bản năng ngẩng đầu, phát hiện người đến lại là Phan Tử.

Ngô Tà kích động vẫy tay: "Phan Tử!" Phan Tử đi tới, nhìn thấy nhóm Tô Mặc, Hỗn Độn, lập tức giật nảy mình: "Tô...

Tô gia...

Ngài sao lại tới đây?" Tô Mặc có ấn tượng khá tốt với Phan Tử, làm người chân thành, là một tay dám đánh dám liều.

Tô Mặc nói: "Qua đây nghỉ ngơi vài ngày..." "Ha ha!" Phan Tử rất nhanh liền khôi phục vẻ ung dung: "Tốt tốt tốt, nào nào nào, hành lý đưa tôi, tôi sắp xếp cho các ngài khách sạn tốt nhất Hàng Châu..." "Không cần không cần..." Tô Mặc lắc đầu, trong con ngươi sáng ngời lấp lánh ánh sáng u tối: "Nhập gia tùy tục, tôi ở Ngô Sơn Cư là được rồi..." "Ừ được, không vấn đề..." Phan Tử cũng không nghĩ nhiều, gật đầu, liền bắt đầu thu dọn hành lý. "Phan Tử..." Ngô Tà lo lắng nói: "Anh có tin tức gì của Tam thúc tôi không?" Phan Tử lắc đầu ngay: "Không có, Tam gia từ sau khi biến mất thì không có liên lạc lại với tôi..." Ngô Tà thở dài, rất là bất lực, Tam thúc của mình rốt cuộc đi đâu rồi?

Thấy đông người, Phan Tử gọi thêm một chiếc xe, hai xe sáu người cùng xuất phát.

Khoảng nửa giờ lộ trình, mọi người mới đến được mục tiêu cuối cùng - Ngô Sơn Cư!

Nhưng vừa xuống xe, đã thấy trước cửa Ngô Sơn Cư vậy mà có năm sáu mươi gã đàn ông mặc đồ đen vây quanh. "Đó là... cháu trai lớn của Tam gia..." "Ngô Tà, hắn là Ngô Tà!" Nhìn thấy nhóm Ngô Tà, năm sáu mươi người ở cửa ùa lên bao vây.

Thấy thế, Tứ Hung Tướng do Hỗn Độn cầm đầu che chở Tô Mặc sau lưng, đề phòng những kẻ này bạo khởi thương người. "Tiểu Tam Gia, khoản công trình Tam thúc cậu hứa trả cho tôi mau kết toán đi, cũng chỉ hơn một ngàn vạn..." "Tiểu Tam Gia, tháng trước tôi giao cho Tam gia không ít đồ cổ, theo thông lệ, ngài ấy phải trả lại tôi 20% lợi nhuận..." "Tiểu Tam Gia, anh em trong bàn khẩu còn đang đợi ăn cơm đây..." Mọi người mồm năm miệng mười, ồn ào như cái chợ bán rau.

Phan Tử biến sắc, gầm lên: "Làm càn!

Tam gia mới rời đi vài ngày mà thôi, các người muốn tạo phản sao?" "..." Đám người dường như khá kiêng kỵ Phan Tử, im như ve sầu mùa đông, nhất thời không ai dám nói chuyện. "Phan Tử!" Mà ngay lúc này, một người đàn ông trung niên mặc áo đường trang đi tới, sau lưng hắn còn có một lão già tóc xám mũi ưng.

Nhìn thấy hai người này, sắc mặt Phan Tử trong nháy mắt trở nên khó coi.

Người trung niên mặc đường trang mỉm cười: "Nghe nói Tam gia đi Tây Sa đổ đấu, một đi không trở lại, mọi người chẳng phải là lo lắng cho an toàn của Tam gia sao?" Thao Thiết ở bên cạnh hạ thấp giọng: "Tô gia, kẻ này ngoại hiệu Tống Thì Mao, là một kẻ tàn nhẫn có tiếng dưới trướng Ngô Tam Tỉnh..." Tô Mặc mặt không biểu tình: "Cho nên...

đây là bức cung?" Thao Thiết gật đầu: "Không sai, kẻ này hắn là nghe được phong thanh gì đó, đoán rằng Ngô Tam Tỉnh chết ở Tây Sa, cho nên muốn nhân cơ hội đoạt lấy việc làm ăn và bàn khẩu dưới

trướng Ngô gia!

Đổ đấu nghề này vốn dĩ là giẫm lên vùng xám, chuyện như thế này thực ra rất thường gặp..." "..." Tô Mặc trầm mặc không nói. "Tống Thì Mao..." Phan Tử quát mắng: "Tam gia trước giờ chưa từng bạc đãi mày, dẫn người vây công Ngô Sơn Cư, đây là cách mày báo đáp Tam gia sao?" Nói rồi, tay phải Phan Tử vòng ra sau lưng, thuận thế làm ra động tác rút súng. "Hừ!" Nhưng lão già mũi ưng sau lưng Tống Thì Mao hừ lạnh một tiếng, tung một đòn cầm nã quật ngã Phan Tử xuống đất.

Lão già tốc độ cực nhanh, ngoại trừ Tô Mặc và Tứ Hung Tướng, những người khác thế mà không hề phát giác lão ra tay lúc nào.

Hỗn Độn sắc mặt nghiêm túc: "Là cao thủ!" Một tay giữ chặt Phan Tử, lão già dường như cảm thấy chưa đã ghiền, tay phải biến quyền thành trảo, chộp về phía cổ Ngô Tà. "Tiểu Tam Gia!" Phan Tử biến sắc: "Mau chạy!" Trong mắt lão già lóe lên một tia hí hước, lực đạo trong tay lập tức tăng thêm ba phần.

Chiêu này cực kỳ âm độc, để lão chộp trúng thì còn gì là mạng.

Hỗn Độn tự biết không ổn, không đợi Tô Mặc mở miệng liền xuất hiện trước người Ngô Tà.

Hỗn Độn xuất quyền, cương mãnh vô cùng!

Lão già kinh ngạc, đồng thời cũng làm ra tư thế phòng ngự.

Ngắn ngủi nửa phút, hai người đã qua lại hơn ba mươi chiêu, kẻ tám lạng người nửa cân, thế mà không phân cao thấp. "Tống Thì Mao..." Phan Tử thoát khốn, nhanh chóng rút súng lục bên hông ra.

Giờ phút này, đôi bên coi như đã xé rách mặt nạ, Tống Thì Mao cũng lười ngụy trang, phất tay một cái, năm sáu mươi tên áo đen đòi nợ trước đó nhao nhao rút súng lục, chĩa vào nhóm Phan Tử, Ngô Tà,

Tô Mặc. "..." Tràng diện cực kỳ túc sát.

Thấy cảnh này, Hỗn Độn cuống lên, không đánh nhau với lão già nữa, tung người về bên cạnh Tô Mặc: "Khốn kiếp, tụi bây biết bọn tao là ai không?" Nói rồi, Hỗn Độn móc danh thiếp trong ngực ra ném vào mặt Tống Thì Mao: "Mở to mắt chó của mày ra nhìn xem lão tử là ai?" Đến lúc này, Hỗn Độn vẫn không dám bộc lộ thân phận Tô Mặc.

Dù sao bị hơn năm mươi khẩu súng chĩa vào, chuyện này mà truyền ra ngoài cũng sẽ tổn hại uy nghiêm của Tô Mặc.

Vì thế, Hỗn Độn chỉ đành lấy danh thiếp của mình ra.

Chương 201

"Đây là..." Tống Thì Mao nhíu chặt mày, khi hắn nhìn thấy hình thú dữ trên danh thiếp, sắc mặt lập tức trở nên khó coi. "Mở to mắt chó của mày ra nhìn xem lão tử rốt cuộc là ai?" Hỗn Độn trực tiếp ném danh thiếp vào mặt Tống Thì Mao.

Tống Thì Mao cúi đầu nhìn, đồng tử co rụt lại, biểu tình trên mặt biến ảo khôn lường, cực độ giãy dụa.

Hồi lâu sau. "Nhãi ranh, mày tưởng tùy tiện lấy ra một tấm danh thiếp là có thể dọa lui tao sao?" Tống Thì Mao cười cuồng dại: "Ha ha ha..." Vì ngày hôm nay, Tống Thì Mao đã kế hoạch rất lâu, tuyệt đối sẽ không vì một cái danh Hỗn Độn mà thu tay.

Sắc mặt Hỗn Độn khựng lại: "Mày...

Lão tử chính là..." "Khụ khụ..." Hỗn Độn còn chưa nói hết câu, Tô Mặc khẽ ho một tiếng.

Hỗn Độn ngậm miệng, vội vàng nhìn về phía Tô Mặc.

Tô Mặc cất bước về phía trước, nói với Tống Thì Mao: "Tôi và Ngô Tam Tỉnh cũng coi như có chút quan hệ, thế này đi..." Tô Mặc lật tay phải, một tấm thẻ vàng xuất hiện trong tay hắn: "Trong thẻ này có một trăm triệu, chuyện này coi như chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, thế nào?" Một trăm triệu?

Tống Thì Mao bị lời của Tô Mặc làm giật mình.

Mà những tên áo đen khác cũng ánh mắt rực lửa nhìn chằm chằm tấm thẻ vàng kia.

Một trăm triệu, đây chính là số tiền mà phận đàn em như bọn họ cả đời cũng không kiếm nổi.

Người này là ai?

Chẳng lẽ là thiếu gia của gia tộc nào khác trong Cửu Môn?

Tống Thì Mao nghiến răng: "Giết mày, một trăm triệu này cũng là của tao!" Cục diện hiện nay đã là tên trên dây, thu tay rút lui tuyệt đối không thể, chỉ có thể một đường đi đến tối.

Cũng may phú quý cầu trong nguy hiểm, nếu hắn có thể đoạt được tất cả của Ngô Tam Tỉnh, cho dù đắc tội Hỗn Độn trong Tứ Hung Tướng thì cũng đáng.

Cường long không áp địa đầu xà, trên giang hồ có quy tắc giang hồ.

Hỗn Độn đến Hàng Châu, hắn phải tuân thủ quy tắc của địa giới Hàng Châu. "Ha..." Lời của Tống Thì Mao làm Tô Mặc bật cười.

Tên này đúng là tỉnh táo thật.

Điển hình của 'hắc ăn hắc'!

Giờ phút này, báo danh ai cũng vô dụng.

Đừng nói là mình, cho dù Thiên Vương lão tử đến, Tống Thì Mao cũng sẽ không thu tay!

Tên này xấu đến mức triệt để! "Cũng được..." Tô Mặc thở dài một hơi, thu lại tấm thẻ vàng trong tay, hắn biết chuyện này muốn giải quyết hòa bình đã là không thể.

Thẻ vàng bị thu hồi, mọi người tham lam nhìn Tô Mặc, bọn họ biết đây là một con cá lớn.

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều đặt tầm mắt lên người Tô Mặc.

Tô Mặc mỉm cười, đôi mắt nhìn quét mọi người, trong mắt như sóng nước lấp loáng, khiến người ta kìm lòng không đậu mà lún sâu

vào trong đó.

Ảo thuật!

Tuyệt chiêu của xác ướp Thanh Hồ ngày xưa!

Thấy trên mặt mọi người đều lộ ra thần tình say mê, không biết trong ảo cảnh gặp phải cái gì.

Có điều, thứ gặp trong ảo cảnh chắc cũng là thứ khiến người ta hưng phấn nhất thế gian.

Tô Mặc trầm giọng nói: "Bỏ súng xuống!" "Bộp!" "Bộp!" Giờ khắc này, tất cả mọi người như con rối gỗ, nghe Tô Mặc nói, súng lục đều bị bọn họ vứt xuống đất.

Ngô Tà, Phan Tử kinh nghi bất định nhìn Tô Mặc.

Thần rồi!

Thế gian còn có chiêu thức bực này?

Cho dù là Tứ Hung Tướng đi theo Tô Mặc nhiều năm giờ phút này cũng đưa mắt nhìn nhau, bọn họ cũng là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Tô Mặc lại nói: "Quỳ xuống!" "Bịch!" Theo một tiếng lệnh hạ xuống, bao gồm cả Tống Thì Mao và lão già mũi ưng, tất cả mọi người đều đồng loạt quỳ rạp trước mặt Tô Mặc.

Một màn không thể tin nổi này khiến tim Phan Tử và Ngô Tà co rút mạnh.

Thiên Quan Tứ Phúc, Bách Vô Cấm Kỵ, đều nói Tô gia là Phát Khâu Trung Lang Tướng duy nhất trên thế gian, thủ đoạn nghịch thiên.

Nhưng màn trước mắt này... làm hai người kinh ngốc luôn rồi.

Dù là thiên thần hạ phàm cũng không hơn thế này đi!

Phải biết rằng, đó là hơn 50 khẩu súng lục!

Tròn hơn 50 khẩu súng chĩa vào đầu đấy!!!

Tô Mặc nói: "Thu hết súng lại..." "Rõ!" Tứ Hung Tướng vội vàng thu gom súng ống dưới đất lại.

Hỗn Độn càng là đi đến trước mặt lão già mũi ưng, lao lên đạp một cước. "Răng rắc!" Lão đầu gãy mấy cái xương sườn, thảm thiết kêu lên, đột ngột bừng tỉnh từ trong ảo cảnh.

Cùng Kỳ ở trên cao nhìn xuống lão đầu: "Ngươi không phải đánh giỏi lắm sao?" Lão đầu kêu la thống bất dục sinh, lăn lộn trên mặt đất, đâu còn sức lực phản kháng.

Tô Mặc thu hồi tầm mắt, nhóm Tống Thì Mao cũng từ trong ảo cảnh đi ra, nhưng lúc này cục diện đã sớm không phải thứ bọn họ có thể chưởng khống.

Chương 202

"Bành!" Thao Thiết hai tay hai súng chỉ vào Tống Thì Mao và đám đàn em dưới đất: "Không được động đậy, đều thành thật một chút cho tao..." Tống Thì Mao ít nhiều đã đoán được thân phận của nhóm Hỗn Độn, cho nên giờ phút này hắn cực kỳ ngoan ngoãn.

Bởi vì hắn biết Hỗn Độn thật sự dám giết người.

Thân là người đứng đầu Tứ Hung Tướng, những năm này người chết trong tay Hỗn Độn cũng không ít, nói thế nào cũng phải được một trung đội tăng cường! "Mẹ kiếp..." Hỗn Độn túm lấy cổ áo Tống Thì Mao, lôi hắn từ dưới đất lên: "Dám xem thường danh thiếp của tao, thằng nhãi ranh mày thế mà dám xem thường danh thiếp của tao..." "Hỗn Độn đại gia tha mạng..." Tống Thì Mao biến sắc, liên tục cầu xin: "Hỗn Độn đại gia tha mạng..." Hỗn Độn, Hỗn Độn lừng lẫy danh tiếng trên giang hồ, sao lại là hắn!

Hơn năm mươi người dưới đất nghe được cái tên này xong, sắc mặt trắng bệch, mặt như tro tàn.

Những kẻ này tuy cũng có chút hung danh, nhưng so với Tứ Hung Tướng Hỗn Độn thì còn kém xa.

Hỗn Độn, đó chính là cự hung đại ác dấy lên tinh phong huyết vũ trước khi Hồng Kông được trao trả.

Tô Mặc ở một bên nhàn nhạt nói: "Lôi ra ngoài...

Các cậu tự mình giải quyết..." "Rõ..." Hỗn Độn, Cùng Kỳ sắc mặt nghiêm nghị: "Tô gia!" "Oanh!" Trong đầu Tống Thì Mao vang lên một tiếng sét đánh ngang tai.

Tô gia...

Người này... là... là chủ nhân của Tứ Hung Tướng, Tô Mặc uy danh không thua gì Trương Đại Phật Gia kia!

Tống Thì Mao mặt cắt không còn giọt máu: "Tô gia...

Tô gia, tha mạng tha mạng a!" Hỗn Độn cười lạnh: "Tô gia cả đời này không mấy khi bị người ta dùng súng chỉ vào đâu, Tống Thì Mao... mày có thể nhắm mắt rồi..." Tống Thì Mao sắc mặt thương bạch: "Tô gia tha mạng, Tô gia tha mạng..." Hỗn Độn như túm gà con lôi Tống Thì Mao ra xa vài trăm mét. "Đoàng!" Đầu Tống Thì Mao nổ tung, một mạng ô hô.

Đám đàn em run lẩy bẩy.

Ngay cả lão già mũi ưng dưới đất cũng không dám phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Phan Tử thật lòng nói: "Tô gia, để ngài phải phí tâm rồi..." "Không sao..." Tô Mặc lắc đầu: "Chuyện nhỏ thôi!" Thực ra Tô Mặc biết, hôm nay cho dù mình không ra tay, Tống Thì Mao này cũng sẽ không đạt được mục đích.

Ngô Tam Tỉnh tuy biến mất rồi, nhưng Ngô Nhị Bạch vẫn còn đó.

Lão nhị Ngô gia Ngô Nhị Bạch, đó cũng là một tôn đại thần.

Nói rồi, Tô Mặc lại nhìn Ngô Tà một cái: "Sau này những chuyện như thế này sẽ chỉ càng ngày càng nhiều, các cậu phải có thêm mấy cái tâm nhãn..." Ngô Tam Tỉnh biến mất, bàn khẩu ở Trường Sa như rắn mất đầu, bức cung Ngô gia, đúng như Thao Thiết nói, trên giang hồ đây là chuyện rất bình thường.

Phan Tử nói: "Tiểu Tam Gia sẽ kế thừa y bát của Tam gia, đồ của Ngô gia không lọt vào tay người khác được!" Tô Mặc khẽ gật đầu: "Như vậy là tốt nhất!" Điểm này Tô Mặc ngược lại cũng không quan tâm lắm, bởi vì trong nguyên tác tiểu thuyết miêu tả, cuối cùng Ngô Tà

đeo mặt nạ da người trở thành "Ngô Tam Tỉnh", kế thừa tất cả việc làm ăn và bàn khẩu của ông ta. "Đi thôi..." Tô Mặc bước một chân vào Ngô Sơn Cư: "Vừa xuống máy bay, buồn ngủ chết tôi rồi, tôi phải ngủ một giấc thật ngon..." Phan Tử móc điện thoại ra, bắt đầu gọi người, điều động anh em dưới trướng tăng cường an toàn cho Ngô Sơn Cư. "Ting ting ting!" Vừa định quay số, điện thoại bỗng nhiên reo lên.

Phan Tử ngẩn ra, nói: "Tiểu Tam Gia, là điện thoại của Nhị gia..." Ngô Tà chớp chớp mắt: "Nhị thúc?" Nghe thấy tiếng hai người, Tô Mặc cũng quay đầu nhìn về phía Ngô Tà.

Xem ra mình đoán không sai, tất cả những gì xảy ra ở đây quả nhiên đều nằm trong tầm kiểm soát của Ngô Nhị Bạch. "Ừ!" Phan Tử gật đầu, sau đó đưa điện thoại cho Ngô Tà.

Ngô Tà nhìn Phan Tử một cái, lập tức nghe máy: "Nhị thúc... cháu..." Ngô Tà vừa mở miệng, lại bị giọng nói đầu bên kia vô tình cắt ngang: "Ngô Tà, Tống Thì Mao không phải đến Ngô Sơn Cư rồi sao...

Đã hắn muốn, vậy thì đưa Ngô Sơn Cư cho hắn!

Hừ, hắn ăn thế nào, tao sẽ bắt hắn phải nôn ra cho tao như thế!

Lão Tam không có nhà, tao cũng không tin mấy tên côn đồ này có thể lật trời!" Đầu bên kia điện thoại, giọng nói Ngô Nhị Bạch trầm ổn hữu lực, mang lại cho người ta cảm giác an toàn mạc danh. "Nhị thúc..." Ngô Tà nhìn thi thể Tống Thì Mao cách đó không xa, nói: "Tống Thì Mao đã chết rồi!" "..." Đầu bên kia trầm mặc hồi lâu: "Chuyện là thế nào?" Ngô Tà liếc nhìn Tô Mặc, lập tức thuật lại đơn giản sự tình ở đây một lần.

Giọng Ngô Nhị Bạch trong điện thoại mất đi vẻ bình tĩnh trước đó: "Cháu nói Tô gia đến Hàng Châu?" Ngô Tà gật đầu: "Vâng, đang ở ngay Ngô Sơn Cư!" "Được rồi, chuyện này tao biết rồi...

Tút tút tút!" Ngô Nhị Bạch nói xong liền cúp điện thoại.

Ngô Tà nhìn Tô Mặc, có chút xấu hổ: "Tô gia...

Nhị thúc tôi kỳ thực người cũng khá tốt!" "Ha ha..." Tô Mặc cười nói: "Nhị thúc cậu ngược lại là một người rất thú vị...

Đi thôi..." Tô Mặc cũng không nghĩ nhiều: "Kiếm chút gì ăn đi, trước đó ở Tây Sa, ngày nào cũng hải sản, ngán tận cổ rồi, kiếm cái gì thanh đạm chút..." "Được!" Ngô Tà liên tục gật đầu: "Không vấn đề, tôi cho người đi làm ngay!" ...

Giờ cơm tối.

Ngô Tà cố ý bảo người làm cho Tô Mặc mấy món địa đạo Hàng Châu, Tô Mặc nếm thử xong liền khen không dứt miệng. "Bíp bíp bíp!" Mấy người đang ăn thì thấy một chiếc xe con màu đen chạy thẳng vào, tiến vào Ngô Sơn Cư.

Phan Tử đứng dậy nói: "Là Nhị gia!" Ngô Tà ngồi ngay ngắn, nhìn qua cũng rất sợ vị Nhị thúc này của mình. "Cạch!" Cửa xe đẩy ra, Ngô Nhị Bạch từ trong bước ra.

Ông ta dáng người cao ráo, áo khoác gió màu đen dài quá đầu gối, đường nét rõ ràng, ngũ quan tinh xảo mà độc đáo.

Đeo một cặp mắt kính, lại có vẻ vô cùng văn nhã, nhưng trong mắt thỉnh thoảng lóe lên ánh tinh minh khiến người ta không dám coi thường.

Ngô Tà gọi: "Nhị thúc!" Ngô Nhị Bạch gật đầu, ngẩng đầu nhìn về phía Tô Mặc.

Tô Mặc đặt bát đũa xuống, rút một tờ khăn giấy lau miệng: "Nhiều năm từ biệt, phong thái Nhị gia vẫn như xưa!" So với lần ngẫu ngộ ở Khách sạn Tân Nguyệt năm đó, Ngô Nhị Bạch giờ khắc này bớt đi vài phần kiêu ngạo, trở nên càng thêm trầm ổn. "Ha..." Khóe miệng Ngô

Nhị Bạch nhếch lên, nói: "Không sánh được với Tô gia, Tô gia thế mà vẫn trẻ trung như vậy..." Tô Mặc đánh cái ha ha: "Cái này chẳng tính là gì, đổ đấu mà, không biết lúc nào thì chết ở bên dưới, cái bộ da chúng sinh này chẳng có tác dụng gì, vẫn là Nhị gia cuộc sống tư nhuận, sớm đã không còn thiệp nhập phân tranh...

Chương 203

Ngô Tà..." Tô Mặc khí độ uy nhiên, vững vàng chiếm cứ sân nhà: "Lấy cho Nhị thúc cậu cái bát đôi đũa, người tới là khách mà!" "..." Nơi này là nơi Nhị thúc tôi sống từ nhỏ, ông ấy sao có thể là khách chứ!

Ngô Tà nội tâm một trận cạn lời, nhưng cậu vẫn đứng dậy, đưa tay lấy thêm một đôi bát đũa cho Nhị thúc mình.

Ngô Nhị Bạch nhập tọa, Tô Mặc đích thân châm trà, hai người tựa như bạn tốt nhiều năm chưa gặp.

Hai người năm đó chỉ là có duyên gặp một lần ở Khách sạn Tân Nguyệt mà thôi, Ngô Nhị Bạch không dám thác đại, uống một ly trà Tô Mặc đích thân rót xong, khiêm tốn hỏi: "Tô gia, sao ngài lại xuất hiện ở Hàng Châu?" Tô Mặc cười nói: "Tránh đầu sóng ngọn gió, tránh đầu sóng ngọn gió mà...

Ngô Tà, có phải không?" "Đúng đúng đúng!" Ngô Tà liên tục gật đầu: "Nhị thúc, Tô gia xác thực là tới tránh đầu sóng ngọn gió, dù sao chuyện Thập Nhất Thương..." Ngô Tà vừa mở miệng nói chuyện, Ngô Nhị Bạch lập tức quát lớn: "Câm miệng, trẻ con biết cái gì...

Tô gia đâu cần phải trốn ở Hàng Châu tránh đầu sóng ngọn gió..." "Ha ha ha..." Tô Mặc cười lớn: "Đều nói Ngô gia lão nhị trí tuệ như yêu, quả nhiên danh bất hư truyền..." Ngô Nhị Bạch không hiểu: "Ngài là vì sao mà đến?" Tô Mặc trong mắt lóe lên ánh sáng u tối: "Thi thể...

Tôi vì thi thể mà đến..." Thi thể?

Ngô Nhị Bạch sững sờ, đồng tử phóng đại: "Trước đó, di lão di thiếu thời kỳ Lão Cửu Môn tuân theo chỉ thị của ngài, xác thực đã vận chuyển thi thể Phật gia đến Hàng Châu, đang ở trong kho của một

công ty nhỏ dưới trướng tôi...

Ngô gia tôi xưa nay trung lập, nếu ngài muốn đem thi cốt Phật gia tỏa cốt dương hôi, tôi tuyệt không nhúng tay can dự!" Ngô Nhị Bạch tín thệ đán đán cam đoan với Tô Mặc. "Khụ khụ khụ..." Nghe được lời Ngô Nhị Bạch, Tô Mặc ho sặc sụa.

Thấy thế, Cùng Kỳ vội vàng bưng một ly trà tới.

Tô Mặc nhuận giọng, dễ chịu hơn nhiều.

Bất quá trong lòng, Tô Mặc đã dán cho Ngô Nhị Bạch cái nhãn "không thể trêu chọc".

Ngoan nhân!

Ngô gia lão nhị quả nhiên là ngoan nhân!

Thảo nào trong nguyên tác, Ngô Tà từng nói những câu đại loại như "Tính kế Nhị thúc bằng tự tìm chết".

Giết người chẳng qua đầu chạm đất, thi cốt tỏa cốt dương hôi, tâm tính ngoan lệ bực này, cho dù Tứ Hung Tướng cũng tự thẹn không bằng.

Ngô Nhị Bạch kinh ngạc nói: "Không phải vì thi thể Phật gia mà đến?" "Không không không..." Tô Mặc lắc đầu: "Thi thủ Phật gia, ông cứ giữ lại đi...

Tôi là vì..." Tô Mặc ngẩng đầu, nhìn về phía nhà cũ Ngô gia.

Nơi đó hắc khí ngập trời, hách nhiên đã hình thành một vùng Quỷ vực.

Cái Quỷ vực này so với Thập Nhất Thương của Phật gia quả thực là một trời một vực.

Chỉ nhìn thoáng qua, trong lòng Tô Mặc thế mà vô cớ dâng lên một trận tâm hàn.

Ngô Nhị Bạch gọi: "Tô gia...

Tô gia?" "Hả?" Tô Mặc thu hồi ánh mắt: "Nào nào nào, Nhị gia, uống rượu uống rượu..." Bóng đêm bao trùm tinh không, ngàn sao điểm xuyết.

Ánh trăng thanh lãnh chiếu xuống, khiến mặt đất mông lung mờ ảo.

Mà đúng lúc này, một bóng người xuyên hành giữa những bóng cây trùng điệp.

Bóng người tốc độ cực nhanh, ánh sáng nhờ nhờ chiếu lên khuôn mặt nửa sáng nửa tối, đôi mắt thấu ra quang mang dị dạng.

Phía trước, cành khô của từng gốc cây vươn về phía bầu trời đêm, có vẻ dữ tợn khủng bố.

Trên cành cây, chim lớn thỉnh thoảng vỗ vài cái cánh đen, lặng lẽ ngồi xổm trong bóng đêm nồng đậm, phát ra từng trận tiếng kêu quái dị, có vẻ thê lương đáng sợ, khiến người ta rợn cả tóc gáy.

Xa xa nhìn lại, phía trước dần dần hiện ra bóng dáng một tòa viện lạc mờ hồ.

Tô Mặc nấp trên một ngọn cây, đôi mắt ngưng thị viện lạc cách đó không xa: "Nhà cũ Ngô gia..." Phía trước, chính là mục đích chuyến đi này của Tô Mặc!

Đúng như Ngô Nhị Bạch nói, Tô Mặc sở dĩ đến Hàng Châu, cũng không hoàn toàn vì tránh đầu sóng ngọn gió, một phần nguyên nhân rất lớn chính là cỗ thi thể này.

Tô Mặc mở Hoàng Kim Đồng ra, chỉ thấy dưới sự chú thị của đồng tử màu vàng kim, phụ cận nhà cũ Ngô gia quần quỷ vây quanh, hồn ảnh tung hoành, hách nhiên đã trở thành một vùng Quỷ vực. "Thảo nào Ngô Nhị Bạch lặp đi lặp lại dặn dò mình không được tới

nơi này...

Nơi này âm khí quá nặng, người sống mạo phạm tiến vào, đa phần sẽ trở thành cái xác không hồn!" Nhớ tới Ngô Nhị Bạch, Tô Mặc thầm buồn cười, vị Nhị đương gia Ngô gia này đầu óc rất tốt, chỉ là tửu phẩm quá kém, mới uống hai cân rượu trắng đã không xong rồi.

Nếu không phải Ngô Nhị Bạch, Phan Tử, Ngô Tà đều uống say bí tỉ, Tô Mặc còn thật không tìm được cơ hội thoát thân. "Quỷ vực!" Tô Mặc ánh mắt trầm xuống, thân thể tung người nhảy lên, lăng không bay vài chục mét rồi nhẹ nhàng tiếp đất.

Mà ngay khoảnh khắc chạm đất, trong lòng Tô Mặc lạnh lẽo, da đầu tê dại, lông tóc toàn thân dựng đứng, không kìm được rùng mình một cái. "Nơi này có cổ quái!" Tô Mặc tự nhủ, trong lòng ngưng trọng vô cùng.

Rất khó tưởng tượng, thân là một trong Lão Cửu Môn, Ngô gia ba đời đổ đấu, mà tổ trạch của họ lại là nơi âm hàn thế này. "Gâu gâu gâu..." Âm phong gào thét, mấy con ác khuyển màu trắng bằng không hiển hóa ra.

Những con ác khuyển này thoạt nhìn dữ tợn vô cùng, ánh mắt hung tàn khủng bố, phảng phất tùy thời đều có thể nuốt sống người ta.

Tô Mặc tự nhủ: "Đây hẳn là gia khuyển ông nội Ngô Tà nuôi lúc còn sống đi...

Vùng Quỷ vực này quả nhiên tà môn, gia khuyển dưới sự tư dưỡng của âm khí nơi này lại trở thành ác khuyển, xem ra còn lợi hại hơn cả Tống tử bình thường...

Bất quá..." Tô Mặc cười lạnh một tiếng, ngẩng đầu nhìn mấy con ác khuyển này, tay phải duỗi ra, kiếm Xích Tiêu sau lưng bay vụt.

Thân ảnh như tia chớp lướt qua bên cạnh mấy con ác khuyển, sát khí lướt nhanh, mấy con ác khuyển kia trong nháy mắt hóa thành hư không.

Tô Mặc nhìn sau lưng trống rỗng, trong lòng bỉ di: "Mấy con chó giữ nhà mà cũng muốn làm ta bị thương...

Nực cười!" Nói rồi, Tô Mặc tiếp tục đi sâu vào phía trước. "Đứng lại!" Một tiếng quát chói tai đột nhiên truyền đến, Tô Mặc nhướng mày, phát hiện phía trước lại xuất hiện bốn đạo âm hồn.

Trên người bọn họ đều mặc đồ những năm sáu bảy mươi của thế kỷ trước, ngoại trừ sắc mặt trắng bệch, bọn họ đều giữ nguyên bộ dáng lúc còn sống.

Chương 204

"Đả đảo tất cả ngưu quỷ xà thần!" "Tất cả phái phản động đều là hổ giấy!" "Gió đông thổi, chiến trống rền, thế giới này rốt cuộc ai sợ ai!" Tô Mặc nhíu mày, cẩn thận quan sát bốn đạo âm hồn phía trước: "Mấy vị?

Có thể cho Tô mỗ mượn đường không?" Thế nhưng, bốn đạo âm hồn này như máy lặp lại, chỉ lặp lại những câu nói vừa rồi.

Tô Mặc liếm khóe miệng: "Hù ta nhảy dựng, ta còn tưởng các ngươi sinh ra trí tuệ..." "Kẻ xâm nhập chết!" Bốn đạo âm hồn đồng thời biến sắc, bàn tay biến thành lợi trảo, nhe răng múa vuốt lao về phía Tô Mặc.

Tô Mặc ngửa đầu thét dài, khí thế toàn thân tăng vọt, khí huyết quay cuồng, thân hình như đạn pháo trực tiếp đánh bay một con lệ quỷ trong đó, ngay sau đó lại đánh bay hai con lệ quỷ khác, cuối cùng đáp xuống trên người con lệ quỷ cuối cùng, một quyền đánh xuyên lồng ngực nó. "Gào gào!" Con lệ quỷ bị Tô Mặc đạp dưới chân phát ra tiếng hí vang thống khổ. "Bành!" Tô Mặc dùng lực nghiền nát lồng ngực nó, khiến nó không thể thoát ra.

Cuối cùng, lệ quỷ triệt để tử vong, tiêu tán giữa thiên địa. "Cản ta thì chết!" Tô Mặc hừ lạnh một tiếng, khí huyết Thanh Long toàn thân đột nhiên phún phát, như cuồng phong cự lãng quét ngang thiên địa, một số tà túy sơ cấp không kịp kêu rên, "bành" một tiếng toàn thân nổ tung.

Tô Mặc liếc mắt nhìn, thấy không còn quỷ hồn, tà túy cản đường, lúc này mới cất bước đi về phía trước.

Khoảng bảy tám phút sau, Tô Mặc đẩy cửa lớn nhà cũ Ngô gia ra,

chân trước vừa muốn bước vào, bên tai lại vang lên một tiếng gọi: "Tô gia!" "..." Tô Mặc đồng tử hơi co lại: "Ngô Tam Tỉnh?

Không..." Tô Mặc lại lắc đầu: "Tôi hẳn là nên gọi ông là Giải Liên Hoàn!" "Không...

Tôi hẳn là nên gọi ông là Giải Liên Hoàn..." Tô Mặc hai mắt cảnh giác nhìn bốn phía.

Người này chính là Giải Liên Hoàn, năm đó ông ta ở mộ đáy biển Tây Sa giả chết bỏ trốn, trong lúc đó Tô Mặc còn giúp ông ta trị độc liệu thương.

Sau đó, Giải Liên Hoàn liền ẩn nấp tại Ngô gia, cùng Ngô Tam Tỉnh dùng chung một thân phận, hợp lực đối kháng Uông gia cùng các kẻ địch khác.

Tô Mặc suy đoán, dị biến ở nơi này tám phần mười cũng có quan hệ với Giải Liên Hoàn. "Ha ha..." Giải Liên Hoàn trong bóng tối cười thanh thúy: "Ngô Tam Tỉnh mấy hôm trước từ lăng mộ Lỗ Vương đi ra, đã kể lại chuyện của cậu tường tận cho tôi...

Tôi vạn lần không ngờ Tô gia đại danh đỉnh đỉnh trên giang hồ lại là cậu...

Như vậy xem ra, năm đó phụ thân tôi vẫn là nhìn nhầm, thành tựu và độ cao của cậu hiện tại là điều ông ấy không dám nghĩ tới..." Nhắc tới Giải Cửu Gia, Tô Mặc sắc mặt nghiêm túc: "Sự giúp đỡ của Giải Cửu Gia năm đó với tôi, Tô mỗ vẫn luôn ghi nhớ trong lòng..." Tô Mặc sở dĩ nói như vậy, một là năm đó mình đích xác là nợ Giải Cửu Gia không ít ân tình, điểm này Tô Mặc cũng không phủ nhận.

Hai là hắn không muốn làm kẻ địch với Giải Liên Hoàn.

Theo một ý nghĩa nào đó, hai người cũng xác thực không phải kẻ địch.

Dù sao một người là cha trên danh nghĩa của Giải Tiểu Hoa, một người là sư phụ truyền thụ công phu, hai người bọn họ cũng không nên là kẻ địch! "Tô gia..." Giải Liên Hoàn trong bóng tối lại nói: "Đây không phải nơi cậu nên đến, bí mật nơi này cũng không nên bị người ngoài Cửu Môn dòm ngó, còn xin cậu mau chóng lui đi!" Một chữ "xin", Giải Liên Hoàn nhấn đặc biệt nặng, hiển nhiên ông ta cũng không muốn làm kẻ địch với Tô Mặc.

Nghe Giải Liên Hoàn nói, Tô Mặc thở dài một hơi, nói: "Xem ra là không thương lượng được rồi!" Kỳ thực, căn cứ vào miêu tả trong nguyên tác, Tô Mặc đã sớm lờ mờ đoán được thân phận chân thực của thi thể dưới nhà cũ Ngô gia.

Chỉ là... chân tướng quá mức không thể tin nổi.

Tô Mặc khi chưa tận mắt chứng kiến, hắn cũng không dám vọng kết luận.

Giải Liên Hoàn vô cùng tự tin: "Năm đó, tôi khổ tu Kỳ Môn Độn Giáp, kết hợp với vùng Quỷ vực âm sâm này, thế gian không ai có thể phá!

Tô gia, cậu quả thực muốn sấm trận?" Mà Tô Mặc cũng dị thường quyết tuyệt: "Sớm đã nghe nói Giải gia đại thiếu gia và Ngô gia Tam gia liên thủ bố cục nhiều năm, hôm nay...

Tô Mặc tôi đến đây phá trận, xin chỉ giáo!" Tô Mặc rút kiếm Xích Tiêu, nhìn thẳng phía trước, thanh âm trong trẻo. "Cậu hôm nay tuyệt đối sẽ không thành công!" "Vì sao?

Chẳng lẽ trong trận này có Thi Tiên áp trận?" "...Cái đó thì không, chỉ là sau trận có mấy tấn thuốc nổ liệt tính...

Bí mật nơi này tuyệt đối không thể tiết lộ!" "Đệch!" Tô Mặc bất bình, thầm mắng một tiếng.

Thân thể hắn tuy đã được khai phá đến cực hạn, nhưng cũng là mắt thịt thai phàm, chính diện ngạnh kháng thuốc nổ, tuyệt đối là có chết không sinh. "Xem ra người mai táng ở đây rất không bình thường!" Tô Mặc nhìn sâu vào nhà cũ Ngô gia một cái, lập tức chậm rãi lui lại.

Giải Liên Hoàn trong bóng tối nhìn theo Tô Mặc rời đi, trong lúc đó không nói thêm câu nào.

Khi trở lại Ngô Sơn Cư, thời gian đã tới lúc hửng sáng, thấy nhóm Ngô Tà vẫn đang ngủ say, Tô Mặc đơn giản rửa mặt một phen, sau đó cũng an nhiên đi ngủ. ...

Giấc này ngủ đến khoảng mười giờ sáng, tinh thần căng thẳng được giải phóng rất tốt.

Đẩy cửa ra, Tứ Hung Tướng bưng đồ rửa mặt đến. "Tô gia..." Đào Ngột nói: "Vị Tiểu Tam Gia Ngô gia kia đang đợi ngài, bởi vì trước đó ngài đang ngủ, nên chúng tôi vẫn không dám để cậu ta làm phiền..." "Ồ..." Tô Mặc có chút kinh ngạc: "Để cậu ta vào đi..." Đào Ngột khẽ gật đầu, không bao lâu sau liền dẫn Ngô Tà vào.

Tô Mặc cũng đói bụng, hai người ngồi trên bàn cơm vừa ăn vừa nói chuyện.

Ngô Tà cười hỏi: "Tô gia, đêm qua ngủ thế nào?" Tô Mặc uống một ngụm sữa bò, lau miệng: "Cũng tạm, chỉ là có chút nghi hoặc chưa được giải khai, nghĩ lại có chút buồn bực..." Tô Mặc nói chính là chuyện nhà cũ Ngô gia, Giải Liên Hoàn vì bảo vệ chuyện này, thế mà không tiếc dùng thuốc nổ hủy diệt tất cả, chuyện này quả thực nằm ngoài dự liệu của hắn.

Ngô Tà kinh ngạc nói: "Còn có chuyện làm Tô gia không hiểu sao?" "Ha..." Tô Mặc cười khẽ: "Thế giới này không đơn giản như cậu tưởng tượng đâu, ách...

Tôi nói với thằng nhóc cậu mấy cái này làm gì...

Tiểu tử, tìm tôi làm gì?" Ngô Tà lúc này, chính là danh phó kỳ thực "hảo thiên chân", cự ly với Tà Đế ngày sau, cậu vẫn còn một đoạn đường rất dài phải đi.

Ngô Tà suy tư một lát, nói ra nghi vấn trong lòng mình: "Tôi hiện tại càng ngày càng nghi ngờ, chuyện Tam thúc mất tích trong mộ đáy biển, là A Ninh đang lừa tôi!" Tô Mặc vừa nhai thức ăn, vừa ra hiệu Ngô Tà nói tiếp.

Ngô Tà tiếp tục nói: "Hôm qua tôi nhìn thấy Nhị thúc xong, hoảng nhiên minh bạch một chuyện, Tam thúc tôi nếu cần người giúp đỡ, tuyệt đối không thể tìm tôi, khẳng định là đi tìm Nhị thúc tôi chứ!

Cho nên, điểm này quá không bình thường." Nói xong, Ngô Tà tò mò nhìn Tô Mặc, hy vọng hắn có thể giúp mình giải đáp nghi hoặc.

Tô Mặc đặt đũa xuống: "Tôi có thể giúp cậu giải đáp một phần nghi hoặc, đầu tiên, Thất Tinh Lỗ Vương Mộ và Tây Sa Hải Để Mộ, A Ninh hai lần xuống mộ, cô ta thực ra đều đang tìm một thứ!" Ngô Tà không hiểu: "Cái gì?" Tô Mặc nói thẳng: "Xà mi đồng ngư!" Ngô Tà thầm kinh hãi, môi lại động, dường như lại muốn truy hỏi chuyện gì, lại thấy Tô Mặc lắc đầu: "Có một số việc, tôi cũng không thể nói cho cậu quá nhiều, vẫn là cần cậu tự tham tra một chút mới tốt, chuyện này quan hệ đến việc ngày sau đối mặt với Tam thúc cậu như thế nào...

Vừa rồi cậu không phải nói không biết tra từ đâu sao, hiện tại tôi chỉ cho cậu một hướng..." "Danh sách đội khảo cổ lúc đó có mười người, sau đó Giải Liên Hoàn một mình rời đội và gặp nạn, danh sách hẳn còn lại chín người.

Chương 205

Nhưng trong danh sách ngày 24 tháng 7 lại chỉ còn tám người, mà người rời đi kia tên là Tiêu Đạt!

Người này là thành viên đội khảo cổ duy nhất không xuống mộ đáy biển...

Năm đó ông ta và Trần Văn Cẩm bọn họ cùng xuất phát đi đến quần đảo Tây Sa, ngày xuống mộ thì phát sốt cao, thành viên đội khảo cổ liền để ông ta lại một mình trên biển, vì thế cũng may mắn sống sót!

Con trai người này hiện giờ đang ở Hàng Châu, hoặc là cậu ta có thể giải đáp cho cậu..." Nghe vậy, Ngô Tà đại hỉ: "Nghe vua một buổi bằng mười năm đèn sách, Tô gia, ngài là ân nhân của tôi!" Bất luận là đổ đấu dưới lòng đất, hay là những chuyện khác, Tô Mặc đều nhiều lần giúp đỡ mình, Ngô Tà biết, đây là đại ân! "Ha ha..." Tô Mặc cười khẽ: "Đừng có khéo mồm, mấy chuyện này vẫn phải do cậu tự thân vận động.

Đúng rồi, chiều nay chúng tôi phải quay về Yến Kinh rồi..." "Hả?" Ngô Tà có chút ngẩn ngơ: "Ngài không phải tránh đầu sóng ngọn gió sao?

Sao không ở thêm vài ngày?" Có Tô Mặc ở đây, đừng nói cái gì ngưu quỷ xà thần hay hạng đạo chích, ngay cả chuyện liên quan đến Tam thúc mình cũng bắt đầu trở nên thuận buồm xuôi gió.

Giờ phút này, nghe tin Tô Mặc muốn đi, nói thật, Ngô Tà còn thật sự có chút không nỡ.

Tô Mặc nói: "Vợ con đều ở Yến Kinh, cũng nên về xem thế nào rồi..." "Hóa ra là như vậy..." Ngô Tà thở dài một hơi, không giữ lại

nữa, mình lo lắng cho an toàn của Tam thúc, nhưng Tô gia cũng là người có gia thất, so lòng đổi lòng, cậu quả thực không tiện nói gì thêm.

Sáng sớm ngày thứ ba.

Được sự giúp đỡ của đám người Phan Tử, Tô Mặc cùng Tứ hung tướng lên máy bay, quay trở về Bắc Kinh.

Bên ngoài sân bay, Anh Tử đã đợi từ lâu, vừa nhìn thấy bóng dáng Tô Mặc liền mừng đến phát khóc, nước mắt không kìm được mà tuôn rơi. "Khóc cái gì chứ..." Tô Mặc cạn lời, "Tôi chỉ là đi ra ngoài nghỉ mát một chuyến thôi mà..." Sự kiện Thập Nhất Thương lần trước, Anh Tử vẫn luôn cho rằng Tô Mặc vì mình mới phải đại động can qua như vậy, cộng thêm thời gian qua cô luôn lo lắng cho sự an toàn của chồng, tinh thần thoạt nhìn tiều tụy đi nhiều.

Anh Tử nghẹn ngào: "Em không phải là lo cho anh sao..." Tô Mặc vừa bực vừa buồn cười, bất đắc dĩ nói: "Tôi có thể xảy ra chuyện gì được chứ, về nhà thôi, về nhà thôi..." Lần này về Bắc Kinh, Tô Mặc kín tiếng hơn trước rất nhiều, không dám thông báo cho quá nhiều người.

Một nhóm năm sáu người lái xe, cũng không lượn lờ nhiều, đi thẳng về Phan Gia Viên.

Sau đó, Lão Hồ, Trương Doanh Xuyên cùng những người khác lại bày một bàn tiệc tẩy trần cho Tô Mặc.

Cuộc sống lúc này mới dần trở lại bình thường.

Vợ con bên cạnh, chăn ấm nệm êm, cuộc sống tuy có chút đơn điệu nhưng so với việc đảo đấu quật mộ thì dễ chịu hơn nhiều!

Tuy nhiên, chẳng bao lâu sau, Tuyết Lê Dương từ Mỹ trở về đã mang đến cho Tô Mặc một tin tức bất ngờ. ... "Ha ha..." Bên trong

Phan Gia Viên truyền đến tiếng cười sảng khoái của Tô Mặc: "Dương tham mưu, mấy năm nay cô cũng chẳng xuống mộ, xem ra là quên mất đám bạn già này rồi..." Lúc này ở Phan Gia Viên không có người ngoài, gia đình ba người Lão Hồ - Tuyết Lê Dương - Hồ Thiên, cùng gia đình ba người Tô Mặc - Anh Tử - Niếp Niếp, hoàn toàn là một bữa tiệc gia đình. "Ha ha..." Tuyết Lê Dương nói: "Tô đội, tôi sao so được với anh.

Sau khi lời nguyền mắt đỏ được giải trừ, tôi chẳng muốn đi đảo đấu nữa.

Cũng may bên cạnh anh nhân tài đông đúc, Lão Hồ cũng ở đó, đâu cần đến phận nữ nhi như tôi!" Lão Hồ ngồi bên cạnh vẻ mặt hơi gượng gạo.

Tính cách Tuyết Lê Dương thế nào ông hiểu rõ, đã không muốn đảo đấu thì ông cũng không miễn cưỡng, dù sao bọn họ cũng đã qua cái thời phải liều mạng vì cuộc sống. "Đúng rồi..." Tuyết Lê Dương vỗ trán, cười mắng: "Xem cái trí nhớ của tôi này!" Nói đoạn, vẻ mặt Tuyết Lê Dương trở nên nghiêm túc: "Khi ở Mỹ tôi nhận được một tin tức, ngay tại vùng Kokang của Myanmar, Cừu Đức Khảo đang tổ chức một cuộc đấu giá..." "Hửm?" Nụ cười trên mặt Tô Mặc tắt ngấm.

Lão Hồ cũng ngẩn ra một chút, nói: "Tên này còn dám gióng trống khua chiêng xuất hiện sao?

Lần trước bài học tôi dạy hắn ở Hồng Kông còn chưa đủ?" Sau lần Lão Hồ phá tan âm mưu của Cừu Đức Khảo ở Hồng Kông, con hồ ly già này đã không còn lộ diện nữa.

Cho dù trên giang hồ có phong thanh về lão, thì đa phần cũng là do đám lính đánh thuê như A Ninh làm ra, còn bản thân lão hồ ly vẫn luôn ẩn mình sau màn bạc.

Việc hắn công khai lộ diện lần này quả thực nằm ngoài dự liệu của Tô Mặc và Lão Hồ. "Em gái!" Tô Mặc quay sang cười với Anh Tử, "Đi pha cho tôi ấm trà..." Anh Tử gật đầu, cô biết Tô Mặc cố ý muốn tách bọn trẻ ra, bèn chỉnh lại váy, đứng dậy nói: "Nào, Thiên Nhi, Niếp Niếp, cô đi pha trà, các cháu giúp cô một tay nhé!" "Vâng ạ!" Hai đứa trẻ toét miệng cười, đi theo Anh Tử rời đi.

Thấy bọn trẻ đi khuất, Lão Hồ hạ thấp giọng: "Tô tiểu ca, hay là để tôi dẫn người dạy cho Cừu Đức Khảo thêm một bài học?" "..." Tô Mặc lắc đầu.

Lão Hồ tưởng Tô Mặc lo lắng cho an nguy của mình, bèn vỗ ngực nói: "Tô tiểu ca, cậu yên tâm, lần trước ở Hồng Kông tôi có thể khiến Cừu Đức Khảo thất bại thảm hại, thì lần này ở Kokang cũng nhất định có thể cho hắn một bài học nhớ đời!" "..." Tô Mặc vẫn lắc đầu, một lúc sau mới nói một câu khiến Lão Hồ khá khó hiểu: "Cừu Đức Khảo là người của thế kỷ trước, nay tính kỹ lại, chẳng còn sống được mấy năm nữa đâu..." Lão Hồ và Tuyết Lê Dương nhìn nhau, cả hai đều không hiểu ý của Tô Mặc là gì.

Tô Mặc trầm giọng nói: "Lão Hồ, lần này ông không cần quan tâm, tôi sẽ tự mình dẫn người đến Kokang giết chết kẻ này!" "Nếu không giết con hồ ly già này, hắn sẽ chết già mất!" "Loại người làm nhiều chuyện thương thiên hại lý như thế, hưởng vinh hoa phú quý cả đời rồi chết già, quá hời cho hắn!" Nghe vậy, Lão Hồ và Tuyết Lê Dương thầm kinh hãi.

Sang tận đất khách quê người để săn giết Cừu Đức Khảo, chuyện này e rằng chỉ có Tô Mặc mới có gan làm!

Tuyết Lê Dương muốn nói lại thôi: "Myanmar... nơi đó không giống Bắc Kinh..." Tại Bắc Kinh, Tô Mặc là địa đầu xà, dù ở ngay dưới chân thiên tử, hắn dựa vào uy nghiêm, tài phú và danh tiếng cũng

có thể huy động hai ngàn anh em.

Nhưng ở Myanmar đất khách quê người, sao Tô Mặc có thể hô mưa gọi gió như hồi ở Thập Nhất Thương được. "Không sao..." Tô Mặc lắc đầu, "Hỗn Độn có mấy mỏ ngọc bích ở đó, thế lực cũng không nhỏ, thủ hạ lại đa phần là kẻ liều mạng, chuyến này tôi có thể mượn thế của hắn... tất sát Cừu Đức Khảo!" Trong mắt Tô Mặc lóe lên sát ý lạnh lẽo.

Mối thâm thù dây dưa nhiều năm nay, hãy để nó kết thúc trong tay hắn đi! ...

Một buổi sáng vài ngày sau.

Tô Mặc mang theo Hỗn Độn, Thao Thiết, Cùng Kỳ, Đào Ngột cùng mười thành viên tinh nhuệ của viện mồ côi từ Long Nhất đến Long Thập lên máy bay tư nhân, chính thức bay đến Myanmar.

Bay khoảng bảy tám tiếng đồng hồ thì hạ cánh.

Nhân thủ phía Myanmar đã đợi sẵn từ lâu, mọi người vừa xuống máy bay liền trực tiếp lên mấy chiếc Mercedes đi đến một trang viên.

Trang viên này chiếm diện tích rất lớn, cửa có đài phun nước, còn có lính gác cầm súng đứng gác.

Một thanh niên mặc vest đang cung kính đứng đợi ở cổng.

Thấy đoàn xe Mercedes đi tới, thanh niên vội vàng chạy lại mở cửa cho chiếc xe đầu tiên.

Tô Mặc bước ra khỏi xe, nhìn thanh niên cười nói: "Không tồi, trông rất có tinh thần, xem ra cuộc sống ở đây cũng khá thoải mái nhỉ!" Thanh niên này là người từ viện mồ côi ra đi hai năm trước, danh tiếng tuy không bằng đám Hỗn Độn, nhưng cũng là nhân vật kiệt xuất trong lứa gần đây của viện mồ côi.

Chương 206

Biệt danh Tiếu Hồ (Cáo Cười), quản lý toàn bộ việc kinh doanh ngọc bích và đồ cổ dưới trướng Hỗn Độn tại Myanmar.

Người cũng như tên, vô cùng thông minh, xảo quyệt đa đoan, ra tay hỉ nộ vô thường!

Tất nhiên, đó là đối với người ngoài.

Ở trong nước, gần hai mươi năm qua, viện mồ côi nhân tài đông đúc, dù là thân thủ, tư lịch hay các mặt khác, nhiều người đều vượt xa Tiếu Hồ.

Tiếu Hồ bất đắc dĩ mới phải ra nước ngoài phát triển.

Tiếu Hồ cung kính nói: "Tô gia, thế lực của chúng ta ở đây không nhỏ, ăn cả hai đường hắc bạch, thậm chí chúng ta còn nâng đỡ một số tướng quân rất có thế lực, họ đều là quân phiệt có tiếng ở địa phương, cuộc sống cũng coi như không tệ..." Tô Mặc vỗ nhẹ vai Tiếu Hồ: "Vất vả rồi, đợi lúc nào muốn về nước phát triển thì báo cho tôi một tiếng, tôi sẽ cho người sắp xếp!" Tiếu Hồ mừng rỡ: "Được hầu hạ bên cạnh Tô gia là phúc khí của tôi!" Lúc này, những người khác cũng lần lượt xuống xe.

Khi Tiếu Hồ nhìn thấy Tứ hung tướng Hỗn Độn và đám Long Nhất, vẻ mặt kinh hãi, đồng tử không kìm được mà giãn ra. "Mẹ ơi..." Tiếu Hồ thầm nghĩ: "Đây là đến đối phó với ai vậy?

Kẻ kia cũng quá đen đủi rồi, Tô gia đích thân dẫn đội, bốn vị đại lão Hung Tướng, còn có đám Long Nhất, đây đều là những người có thân thủ tốt nhất của viện mồ côi trong gần hai mươi năm qua!" Cường giả viện mồ côi đều xuất động, lại còn do Tô gia đích thân dẫn đầu!

Con mồi lần này rốt cuộc là ai?

Kẻ nào lại xứng đáng để họ đồng thời ra tay?

Là tổng thống Myanmar hay bộ trưởng quân chính?

Tiếu Hồ nén sự kinh hãi trong lòng, khom người chào hỏi các vị đại lão: "Đại gia, nhị gia..." Thao Thiết nhìn Tiếu Hồ đã lâu không gặp, cảm thấy thân thiết: "Được đấy, bây giờ con cáo nhỏ cũng đã xuất nhân đầu địa rồi, năm xưa cậu đúng là vua quậy phá!" Đào Ngột cũng liên tục gật đầu: "Không tồi, không tồi!" Tiếu Hồ cười gượng: "Tô gia, bốn vị gia, chúng ta vào trong trước đã, tôi dẫn mọi người đi tham quan một chút!" Nói xong liền bắt đầu dẫn đường.

Mọi người dưới sự dẫn dắt của Tiếu Hồ tham quan từ trong ra ngoài một lượt.

Phải nói là nơi này quả thực không tệ.

Tính bảo mật tốt, độ tiện nghi của trang viên cũng ổn.

Trong trang viên có không ít phòng ốc, nhìn qua có vẻ là nơi ở của hộ vệ và người giúp việc.

Ở giữa là căn biệt thự lớn dành cho Tô Mặc và đám Hỗn Độn.

Biệt thự có ba tầng, rất rộng.

Tầng thượng có một bể bơi lộ thiên rất lớn. "Tô gia, ngài còn hài lòng với nơi này không?" Tiếu Hồ cẩn thận hỏi.

Tô Mặc gật đầu, nhìn Tiếu Hồ cười nói: "Rất hài lòng, cậu có lòng rồi..." Tuy nhiên, chuyến này hắn đến đây không phải để du sơn ngoạn thủy, chỗ ở chỉ là thứ yếu.

Suy nghĩ một chút, Tô Mặc hỏi vấn đề mình quan tâm nhất: "Trong trang viên này có bao nhiêu người có thể chiến đấu?" Muốn vây giết Cừu Đức Khảo ở Myanmar, chẳng qua chỉ có hai cách.

Một là Tô Mặc điều động tinh anh từ trong nước sang, hai là dùng người tại chỗ.

Chỉ là điều động tinh nhuệ trong nước sang thì thủ tục phức tạp, không mất bảy tám ngày thì không xong, mà cũng chẳng ai biết cuộc đấu giá của Cừu Đức Khảo kéo dài mấy ngày.

Cho nên, để cho chắc chắn, Tô Mặc quyết định dùng người trong tay Tiếu Hồ.

Tiếu Hồ suy tư một lát rồi bắt đầu báo cáo: "Tô gia, Myanmar mấy năm nay cũng không an toàn lắm, trong tay tôi cũng có một đội vũ trang, nhưng chỉ có hơn 100 người!" 100 người?

Tô Mặc nhướng mày.

Phải biết Cừu Đức Khảo có một đội lính đánh thuê, bên trong ai nấy đều là hảo thủ, trang bị cũng đều là vũ khí tối tân nhất thế giới.

Một trăm người này e rằng không phải là đối thủ của lính đánh thuê dưới trướng Cừu Đức Khảo!

Hỗn Độn, Long Nhất thấy Tô Mặc nghi hoặc, bèn an ủi: "Tô gia, có chúng tôi ở đây, một trăm người cũng không phải hoàn toàn không có cơ hội.

Bộ phim kia tên là gì nhỉ?

Đúng đúng đúng, Trí Thủ Uy Hổ Sơn!" "Ừ ừ, trong phim mấy chiến sĩ nhỏ cũng hạ gục được Tọa Sơn Điêu chiếm núi xưng vương đấy thôi..." Tô Mặc á khẩu, nhất thời không nói nên lời.

Dù sao thì tâm thái của những người này cũng rất tốt, lâm nguy không sợ.

Lúc này, Tiếu Hồ móc ra một tấm thiệp mời đưa cho Tô Mặc: "Tô gia, đây là thiệp mời đấu giá của Cừu Đức Khảo, thời gian đấu giá là

vào tối mai!" "Địa điểm là một cứ điểm của Cừu Đức Khảo ở bên này, nơi đó hẻo lánh, lính gác cầm súng canh giữ khoảng hai đến ba trăm người!" "Đám người đó tôi đã tra rồi, đều là quân nhân giải ngũ địa phương và đám lưu manh côn đồ, không đáng lo!" "Chỉ có điều, bảy tám mươi tên lính đánh thuê đi theo Cừu Đức Khảo khí thế bất phàm, nhìn qua là biết những kẻ tàn nhẫn từng thấy máu..." "Được!" Tô Mặc nhận lấy thiệp mời, nói: "Tối mai tôi sẽ qua đó xem thử, góp vui một chút!" Tiếu Hồ lúc này cũng đã biết mục tiêu của Tô Mặc, vội vàng hỏi: "Tô gia, ngài định khi nào ra tay?

Tôi chuẩn bị trước một chút!" Kinh tế Myanmar loạn thì loạn, nhưng chào hỏi cần thiết vẫn phải làm.

Đặc biệt nơi này cũng coi như là thành phố lớn của Myanmar, hiện vẫn nằm trong tầm kiểm soát của chính phủ, nếu mạo muội ra tay ở đây thì chẳng khác nào công khai tát vào mặt quan chức.

Sau này dù nhiệm vụ thành công thì việc rút lui cũng là vấn đề nan giải.

Tô Mặc suy nghĩ nửa phút, trầm giọng nói: "Tối mai tạm thời chưa động thủ, đợi đấu giá kết thúc rồi ra tay cũng không muộn..." "Người có tư cách vào hội đấu giá đều là đại lão có thế lực và bối cảnh, giữa thanh thiên bạch nhật ảnh hưởng không tốt!" Tiếu Hồ phát hiện Tô gia cũng có lo lắng giống mình, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười nhẹ nhõm: "Vâng, thưa Tô gia!" "Được rồi..." Tô Mặc phất tay, "Đều nghỉ ngơi cho tốt đi, ngày mai sẽ có một trận ác chiến!" Đọ sức bằng vũ khí nóng, đạn dược không có mắt, thuốc nổ vô tình, dù là Tô Mặc cũng không dám lơ là chút nào. "Rõ!" Mọi người gật đầu, sau đó xoay người rời đi, ai nấy bắt đầu nghỉ ngơi điều dưỡng.

Tô Mặc thì nhập gia tùy tục, thoải mái ngâm mình trong bể bơi. ...

Tối ngày hôm sau!

Tô Mặc mặc một bộ âu phục, ngồi lên xe, dẫn theo bốn người Thao Thiết lái về phía hội đấu giá.

Một tiếng sau.

Mấy người đến nơi.

Đây là một khu tập trung các biệt thự nhỏ, rõ ràng đều là khu dân cư cao cấp.

Cửa hội đấu giá đâu đâu cũng có người mặc quân phục màu xanh lục cầm súng tuần tra.

Tô Mặc xuống xe, bước lên thảm đỏ.

Bảo vệ nói: "Xin chào, vui lòng xuất trình thiệp mời!" Đưa thiệp mời của mình ra, đối phương kiểm tra xong liền vô cùng lễ phép nói: "Xin chào, quý khách mời vào!" Tô Mặc cất thiệp mời, đi đến trước một cái bàn.

Chương 207

Trên bàn toàn là mặt nạ, đủ các kiểu dáng.

Để bảo vệ sự riêng tư của người mua, mọi người đều đeo mặt nạ, điểm này Tiếu Hồ đã báo trước nên Tô Mặc không ngạc nhiên.

Hắn với tay lấy một chiếc mặt nạ hình rồng đeo lên mặt, sau đó rảo bước đi vào trong.

Địa điểm đấu giá được thiết lập tại một sân khấu lộ thiên.

Đợi Tô Mặc đi vào, hắn phát hiện nơi này đã chật kín người.

Đủ loại mặt nạ đan xen, khiến người ta hoa cả mắt, ai không biết còn tưởng là đang mở tiệc thác loạn! "Hửm...

Ngô Tà, Vương Bán Nguyệt..." Nhìn thấy mấy bóng người quen thuộc ở hội đấu giá, Tô Mặc có chút kinh ngạc: "Bọn họ lại mò được tới tận đây, tốc độ cũng nhanh thật!" Không chỉ có Ngô Tà và Vương Bán Nguyệt (Tiểu Bàn), trong đám người còn có đồ đệ cưng của Tô Mặc là Giải Tiểu Hoa và Hoắc Tú Tú.

Tô Mặc lầm bầm, thật không biết mấy cậu thanh niên này tụ tập lại với nhau kiểu gì!

Chuyến đi này là tuyệt mật, ngoài hai người Lão Hồ và Tuyết Lê Dương, Tô Mặc không hề nói cho bất kỳ ai, cho nên lúc này hắn cũng không định nhận người quen với nhóm Ngô Tà.

Tô Mặc an tĩnh ngồi trong góc, lẳng lặng chờ đợi buổi đấu giá bắt đầu.

Khoảng một tiếng nữa trôi qua, một gã người nước ngoài da trắng mặc vest trắng đứng trên đài dùng ngoại ngữ nói: "Thưa các quý bà, quý ông, buổi đấu giá sắp bắt đầu, nếu có vật phẩm ưng ý, xin hãy

giơ thẻ số trong tay để cạnh tranh!" "Nếu cần thiết, xin để lại phương thức liên lạc, chúng tôi sẽ có nhân viên chuyên trách liên hệ với quý vị để thương lượng thanh toán và nhận vật phẩm!" "Được rồi, vậy bây giờ, hãy cùng xem vật phẩm đấu giá đầu tiên của ngày hôm nay!" Theo tiếng nói của gã người nước ngoài dứt xuống, một cô gái mặc váy dài bó sát màu đỏ bưng một cái đầu Phật bằng vàng đi tới.

Gã người nước ngoài mỉm cười nói: "Thưa các quý ông và quý bà, như quý vị đã thấy, đây là tượng Phật đến từ Ấn Tam quốc, nó được thương nhân Mỹ đưa về Mỹ vào thế kỷ 17..." "Giá khởi điểm của nó là hai triệu!" Loại đồ vật như tượng Phật này ở các quốc gia Đông Nam Á như Myanmar vẫn rất dễ được chấp nhận.

Ở nhiều nơi có tập tục "thỉnh Phật", chính là mua tượng Phật với giá cao từ nơi phát tích Phật giáo, thời gian càng lâu càng có giá trị.

Vì vậy, bức tượng Phật thế kỷ 17 này vừa xuất hiện, nhiều người lập tức tỏ ra hứng thú.

Nhất thời, tiếng hét giá trong hội đấu giá vô cùng nhiệt liệt. "Hai triệu!" "Ba triệu!" "Chỗ này có người ra giá bốn triệu!" "Thưa các quý bà quý ông, bức tượng Phật này hiện tại là bốn triệu!" "Bên này ra năm triệu!" "Có ai ra sáu triệu không?" "Vị tiên sinh kia sáu triệu!" "Vật phẩm này hiện tại là sáu triệu!" "Sáu triệu lần thứ nhất!" "Sáu triệu lần thứ hai!" "Thành giao!" Theo tiếng búa gõ xuống, vật phẩm đầu tiên đã được giao dịch với giá 6 triệu.

Điều này khiến Tô Mặc khá kinh ngạc, tuy nói 6 triệu ở phòng đấu giá Tô thị chẳng phải giá trên trời gì, nhưng ở cái nơi nhỏ bé như Myanmar này, vật phẩm đầu tiên lại có người ra giá tới 6 triệu.

Xem ra Cừu Đức Khảo muốn kiếm một mố lớn ở đây!

Tô Mặc lầm bầm một tiếng. "Chúc mừng vị tiên sinh này!" Tiếng vỗ tay vang lên như sấm, mọi người nhao nhao chúc mừng.

Mà ngay lúc này, Tô Mặc đột nhiên nhìn thấy một bóng người quen thuộc khác ở cách mình không xa!

Trương Khởi Linh!

Tên này lại cũng xuất hiện!

Lúc này, Trương Khởi Linh mặc một bộ vest đen thẳng thớm, đeo mặt nạ đen trắng đan xen, cũng không biết trà trộn vào bằng cách nào.

Trương Khởi Linh dáng vẻ vội vã, rất kín tiếng, chẳng bao lâu sau liền lẩn mất vào trong đám người. "Thưa các quý bà, quý ông..." Gã người nước ngoài trên đài tiếp tục, "Ánh trăng vì quý vị mà xinh đẹp, quý vị mới là bảo vật trân quý nhất thế gian!" "Không nói nhiều nữa, bây giờ xin mời bảo vật thứ hai!" "Một chiếc bình ngọc bích đến từ đại quốc phương Đông, nó đến từ vườn thượng uyển của hoàng triều xưa kia, sau chiếc bình này còn có một truyền thuyết tình yêu cực kỳ cảm động!" "Thưa các quý bà, quý ông, giá khởi điểm là 10 triệu!" Trong mắt Tô Mặc lóe lên một tia lạnh lẽo, sát ý trong lòng đối với Cừu Đức Khảo càng nồng đậm thêm vài phần. "Thưa các quý bà quý ông, mười một triệu!" "Mười một triệu lần thứ nhất!" "Mười hai triệu rưỡi!" Tô Mặc ngẩng đầu nhìn về phía Ngô Tà, phát hiện chính là Ngô Tà đang hét giá.

Vương Bán Nguyệt ngồi bên cạnh tỏ vẻ rất sốt ruột, như đang khuyên can Ngô Tà. "Mười ba triệu!" Một người da trắng giơ bảng.

Thấy vậy, Ngô Tà không hề suy nghĩ, trực tiếp giơ bảng: "Mười bốn triệu!" Vương Bán Nguyệt ngồi không yên nữa: "Thiên Chân, cậu đợi một chút, để tôi gọi người..." Vương Bán Nguyệt lấy điện thoại ra, cắn răng, gọi cho một người nào đó. "Ta đã không làm đại ca nhiều năm rồi!" Điện thoại trong túi áo Tô Mặc rung lên bần bật. "..." Khá lắm, các người gọi cho tôi à?

Có nhầm không đấy?

Tô Mặc cạn lời, chẳng thèm suy nghĩ, tắt máy luôn.

Bên này Vương Bán Nguyệt linh cảm thấy gì đó, nhìn quanh bốn phía.

Sao thế nhỉ?

Sao mình lại nghe thấy tiếng chuông điện thoại của Tô gia?

Ngài ấy cũng ở đây sao?

Vương Bán Nguyệt hồ nghi, quét mắt nhìn một vòng nhưng không thấy bất kỳ bóng dáng nào giống Tô gia. "Chắc là ảo giác..." Vương Bán Nguyệt lầm bầm một câu, lập tức cúp máy, gọi lại cho sư phụ của mình (Vương Khải Hoàn).

Ngô Tà lại giơ bảng: "Hai mươi triệu!" "....." Im lặng vài giây, món đồ sứ hồi hương từ phương Đông đã bị Ngô Tà lấy được với giá 20 triệu.

Ngay khi tất cả mọi người trong hội đấu giá còn đang chìm đắm trong con số thiên văn này, thì một bảo vệ mặc đồ đen đi đến bên cạnh người đấu giá, ghé tai nói: "Nhận được tin báo, mười phút nữa cảnh sát sẽ đến!" Tai Tô Mặc khẽ động, giọng nói của người áo đen truyền rõ vào tai hắn. "Ha ha..." Ánh mắt Tô Mặc lóe lên, thầm nghĩ: "Xem ra có người đang giúp Ngô Tà giải vây!" "Thưa các quý bà quý ông, xin hãy yên lặng một chút!" "Tôi vừa nhận được tin báo, mười phút nữa cảnh sát sẽ đến đây.

Các vị không cần kinh hoảng, mười phút đủ để các vị rời đi!" Buổi đấu giá tan rã, quan khách đứng dậy bắt đầu rời đi.

Tô Mặc cũng lẫn vào đám đông, đi theo đại bộ phận ra bãi đỗ xe.

Thấy Tô Mặc bước ra khỏi nơi đấu giá, Hỗn Độn nhanh chóng lái xe tới.

Tô Mặc mở cửa bước vào, ngồi ở ghế sau: "Đi thôi..." "Rõ!" Hỗn Độn gật đầu, đạp ga, hai người quay trở lại biệt thự của Tiếu Hồ. ...

Về đến biệt thự.

Chương 208

Tô Mặc hỏi đám người Tứ hung tướng: "Sao đám Ngô Tà, Bàn Tử, Tiểu Hoa cũng ở đây..." Cùng Kỳ giải thích: "Người của chúng ta cũng vừa phát hiện ra bọn họ, đang định báo cáo với ngài..." "Ở buổi đấu giá của Cửu Đức Khảo xuất hiện cá đồng lông mày rắn (Xà mi đồng ngư), tôi nghĩ chắc là bọn họ đến vì nó..." "Nhưng Tô gia cứ yên tâm, hiện tại nhất cử nhất động của bọn họ đều nằm trong sự giám sát của chúng ta, sẽ không gặp nguy hiểm đâu..." Lúc này, mấy người giúp việc bưng trà đã pha xong đi tới.

Tâm trạng Tô Mặc có chút phiền muộn, cũng chẳng buồn để ý trà nóng hay nguội, bưng chén lên nhấp một ngụm nhỏ, nói: "Giám sát bọn họ vô dụng thôi, tôi đoán ngày mai bốn đứa nhóc này chắc chắn sẽ ra tay cướp cá đồng lông mày rắn!" Hỗn Độn biết Tô gia đang lo lắng cho an toàn của nhóm Tiểu Hoa, Ngô Tà, bèn cười nói: "Tô gia, hay là để tôi đi giúp một tay!" Tiếu Hồ cũng nói: "Đại gia, đâu cần ngài đích thân đi, tôi sắp xếp người qua đó là được rồi." Tô Mặc lắc đầu: "Không cần, Tiểu Hoa theo tôi tập luyện nhiều năm, cướp một món đồ cổ chắc không thành vấn đề, quan trọng là truy binh phía sau.

Tiếu Hồ, cậu bảo thủ hạ của cậu để mắt kỹ một chút, đừng để bọn họ bị thương!" "Đã rõ!" Tiếu Hồ liên tục gật đầu, "Tôi đi sắp xếp người ngay!" Nói xong liền rời đi.

Đào Ngột đến ngồi cạnh Tô Mặc: "Tô gia, tại sao không đi gặp mặt bọn họ?" Tô Mặc day day mi tâm: "Tại sao phải gặp?

Cứ để chúng nó chơi đi.

Đặc biệt là Tiểu Hoa, bây giờ gan càng ngày càng lớn, đi cướp đồ mà còn dám mang theo Tú Tú...

May mà Niếp Niếp không ở đây..." Con gái hắn cũng là một đứa không chịu ngồi yên, nếu để nó biết chuyện này, con bé sẽ kích động đến mất ngủ.

Quốc bảo, thám hiểm!

Cướp lại quốc bảo thất lạc từ tay người nước ngoài!

Quá phù hợp với tính cách 'trẻ trâu' của thanh niên bây giờ!

Đào Ngột cười nói: "Tiểu Hoa là đồ đệ của ngài, cậy mình có bản lĩnh nên chắc chắn to gan làm bậy!" Tô Mặc thở dài một hơi, cũng không biết nên nói gì.

Người trẻ tuổi, tinh lực đúng là quá vượng thịnh! ...

Ngày hôm sau!

Tiếu Hồ sắp xếp mười chiếc xe chống đạn cùng tài xế thông thạo địa hình địa phương.

Tô Mặc, Tiếu Hồ, Tứ hung thú, đám Long Nhất, cùng hai mươi anh em thiện xạ, chia ra các xe làm đơn vị, tiến hành giám sát và theo dõi toàn bộ nhóm Giải Tiểu Hoa, Ngô Tà, A Ninh.

Còn xe của Tô Mặc thì đến bên ngoài kho hàng của Cừu Đức Khảo để giám sát.

Tiếu Hồ ngồi ở ghế phụ lái, chỉ vào chiếc Maserati màu nâu cách đó không xa nói: "Tô gia, trên đó chính là Tiểu Béo gia và Ngô Tà, bọn họ đi theo người của Cừu Đức Khảo đến đây!" Bên ngoài kho hàng, người của Cừu Đức Khảo đang bốc dỡ hàng hóa, người chịu trách nhiệm chỉ huy chính là A Ninh.

Sau khi bốc hàng xong, A Ninh cho người lái xe tải rời đi.

Chiếc Maserati của Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán cũng bám theo.

Thấy cảnh này, Tiếu Hồ toét miệng cười: "Bàn Tử gia, vị Tiểu

Béo gia này và Tiểu Tam gia nhà họ Ngô có hơi ngốc nghếch, bám theo kiểu này chắc chắn sẽ bị phát hiện..." Tiếu Hồ tuy là người phụ trách khu vực Myanmar nhưng cũng xuất thân từ viện mồ côi, trải qua huấn luyện bài bản.

Trong mắt hắn, thủ đoạn theo dõi của Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán quả thực không cao minh.

Tô Mặc lắc đầu, liên tục thở dài: "Cậu đánh giá cao hai đứa nó quá rồi, bọn nó chắc chắn đã bị phát hiện ngay từ đầu.

Theo dõi người ta mà lại đi lái Maserati, quá lộ liễu..." "Lái xe, bám theo bọn họ, đừng trơ mắt nhìn bọn họ đi tìm chết!" Tiếu Hồ gật đầu, lái xe bám theo.

Tuy nhiên thủ đoạn theo dõi của Tiếu Hồ cao minh hơn hai người Ngô Tà, Vương Nguyệt Bán không biết bao nhiêu lần, hắn luôn giữ khoảng cách an toàn với mấy chiếc xe phía trước.

Tiến có thể đạp ga truy kích đoàn xe A Ninh!

Lui có thể quay đầu chuồn thẳng!

Cứ như vậy, đoàn người đi được khoảng hơn ba mươi phút, đoàn xe dừng lại bên cạnh đèn giao thông.

Ngay tại ngã tư đèn xanh đèn đỏ, mấy chiếc xe đen từ bốn phía ùa tới, đồng thời vây chặt chiếc Maserati của Ngô Tà.

Thấy cảnh này, Tiếu Hồ trong lòng rùng mình, nhìn về phía Tô Mặc: "Tô gia, chúng ta có cần ra tay không?" Tô Mặc bấm đốt ngón tay tính toán, sau đó lắc đầu: "Không cần, đám người này sẽ phải chịu chút khổ sở, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng..." Ngay sau đó, dưới sự chú ý của Tô Mặc, lính đánh thuê của A Ninh lôi Ngô Tà và Vương Bán Nguyệt xuống. "Vù vù vù!" Từ xa có hai người mặc đồ đen đội mũ bảo hiểm cưỡi mô tô, vặn hết ga, mạnh mẽ lao tới.

Đối mặt với tốc độ dũng mãnh như vậy, đám lính đánh thuê kinh hồn bạt vía, nhao nhao tránh ra, không dám trực diện ngăn cản.

Hai người mặc đồ đen kia nhìn qua là biết con nhà võ, nhanh tay kéo Ngô Tà, Vương Nguyệt Bán lên xe mô tô của mình.

Gần như không cho đám lính đánh thuê thời gian phản ứng, hai người mang theo Ngô Tà nghênh ngang rời đi.

Tô Mặc kinh ngạc: "Thân thủ tốt thật, trong đó một người là Tiểu Hoa, người còn lại là ai?" Hai kẻ lái xe mô tô đến đi vội vã kia, Tô Mặc nhận ra một người chính là đồ đệ Giải Tiểu Hoa của mình.

Còn người đàn ông đeo kính đen kia thì Tô Mặc chưa gặp bao giờ. "Người đó tôi có quen..." Giọng Hỗn Độn có chút chần chừ, "Hắc Hạt Tử, cũng gọi là Hắc Nhãn Kính (Kính Đen), người rất nổi tiếng trên giang hồ.

Trước đây tôi từng giao dịch với hắn một lần, thân thủ bất phàm..." Tô Mặc á khẩu cười, "Hóa ra là hắn!" Trong nguyên tác miêu tả, Hắc Nhãn Kính trước đây từng làm việc dưới trướng Trần Bì A Tứ, sau lại được chú ba của Ngô Tà là Ngô Tam Tỉnh thuê, là kẻ "có sữa là mẹ".

Nói như vậy, Giải Tiểu Hoa cũng không tính là lỗ mãng, ít nhất cậu ta còn thuê Hắc Hạt Tử.

Hắc Hạt Tử, Trương Khởi Linh, cộng thêm Giải Tiểu Hoa đã theo mình tập võ nhiều năm, đội hình này cũng miễn cưỡng coi là được. "Tô gia..." Tiếu Hồ gấp gáp nói, "Đám lính đánh thuê kia hình như muốn động súng rồi..." Trong tầm mắt của nhóm Tô Mặc, đám lính đánh thuê dưới trướng A Ninh lái xe đuổi theo, trong đó mấy kẻ đã rút súng lục ra.

Tô Mặc suy nghĩ một lát rồi nói: "Hỗn Độn, cậu đích thân dẫn

người đưa đám Tiểu Hoa về trang viên, lúc cần thiết có thể dùng vũ lực!" Mấy tên lính đánh thuê, nói thật Tô Mặc cũng chẳng để vào mắt, nhưng hắn sợ sự việc bị nhóm Ngô Tà quấy tung lên như vậy sẽ khiến lão hồ ly Cửu Đức Khảo phát giác ra điều không ổn, lúc đó thì kiếm củi ba năm thiêu một giờ! "Rõ!" Hỗn Độn gật đầu, mở cửa lên một chiếc xe khác.

Tô Mặc lo lắng đánh rắn động cỏ, cũng không tiếp tục truy đuổi nữa, bảo Tiếu Hồ lái xe quay về trang viên. ...

Hơn một tiếng sau.

Trương Khởi Linh, Hắc Hạt Tử, Vương Nguyệt Bán, Tú Tú, Giải Tiểu Hoa được đưa vào trong trang viên.

Bước vào hoa viên, nhìn vô số lính gác cầm súng và đội tuần tra vũ trang, Vương Nguyệt Bán ngơ ngác nói: "Nơi này rốt cuộc là chỗ nào vậy?

Tiểu Ca, cậu cũng bị người ta đánh ngất rồi đưa tới đây à?" Trong lòng Vương Bàn Tử, thân thủ của Trương Khởi Linh chỉ đứng sau Tô Mặc, là sự tồn tại gần như vô địch. "Tôi cảm nhận được mùi vị quen thuộc, là cố ý tới đây, các người không phải sao?" Trương Khởi Linh đeo Hắc Kim Cổ Đào trên lưng, nhìn về phía bốn người còn lại.

Chương 209

Vương Nguyệt Bán, Hắc Hạt Tử, Tú Tú, Giải Tiểu Hoa cười gượng gạo.

Bọn họ nhớ mình bị người ta đánh cho một gậy vào gáy, tỉnh lại thì đã ở đây rồi, đầu bây giờ vẫn còn đau đây này!

Tuy nhiên, nghe được lời của Trương Khởi Linh, Vương Nguyệt Bán thở phào nhẹ nhõm.

Nếu đến cả Trương Khởi Linh cũng bị người ta đánh ngất mà không hay biết gì, thì bọn họ cơ bản chỉ còn nước chờ chết.

Hắc Hạt Tử cười hắc hắc: "Chúng tôi cũng đều là tự nguyện tới đây!" Nói xong, Hắc Hạt Tử quay sang nhìn Vương Nguyệt Bán và Giải Tiểu Hoa: "Đúng không!" Giải Tiểu Hoa ngại không nói gì.

Vương Tiểu Béo mặt dày mày dạn, liên tục gật đầu: "Đúng thế, tôi cũng là tự nguyện tới!" Tiếu Hồ đi ra ngoài cửa, nhìn năm người: "Giải công tử, Tiểu Béo gia, tôi tên là Tiếu Hồ, mời vào trong!" Hắc Hạt Tử kinh hô một tiếng: "Tiếu Hồ?" Giải Tiểu Hoa, Vương Bàn Tử, Hoắc Tú Tú, Trương Khởi Linh đều nghi hoặc nhìn về phía Hắc Hạt Tử.

Hắc Hạt Tử thấy mọi người đều nhìn mình thì không để ý, tiếp tục hỏi: "Ngài là Tiếu Hồ?" Tiếu Hồ hỏi ngược lại: "Sao?

Ở Đông Nam Á còn có Tiếu Hồ thứ hai à?" Vương Nguyệt Bán gãi đầu: "Hắc, Hắc Hạt Tử, Tiếu Hồ là ai thế?" Hắc Hạt Tử sau khi biết đối phương chính là Tiếu Hồ thì cả người không ổn, thuận miệng nói: "Đại lão Đông Nam Á, có quan hệ với mấy tay trùm quân phiệt ở đây, chín thành việc kinh doanh ngọc bích, đồ cổ ở Đông Nam Á đều do vị đại lão này khống chế!" Nghe lời Hắc Hạt Tử, Tiếu Hồ chỉ cười khẽ

một tiếng.

Hắn quả thực cũng coi như là một đại lão ở Đông Nam Á, nhưng trong cả hệ thống của Tô Mặc, hắn chỉ là một "người mới" chân ướt chân ráo.

Những người như Hồ gia, Trương gia ngày xưa theo Tô gia đánh thiên hạ văn võ song toàn, hắn còn kém xa.

Tứ hung tướng năm xưa trước khi Hồng Kông được trao trả, gan to mật lớn, cũng là thứ hắn không so bì được.

Hắn, Tiếu Hồ, chỉ là một tay buôn đồ cổ, con buôn trung gian, đại lão cái cóc khô gì chứ! "Lợi hại quá!" Vương Bàn Tử, Giải Tiểu Hoa, Hoắc Tú Tú kinh ngạc nhìn Tiếu Hồ. "...Khụ khụ!" Tiếu Hồ đỏ mặt, càng thêm xấu hổ, ho nhẹ một tiếng nói: "Đi thôi, có người đang đợi các vị!" Mọi người nghi hoặc nhìn nhau. "Đi thôi..." Giải Tiểu Hoa nói, "Việc đã đến nước này, chỉ có thể đi bước nào tính bước ấy..." Mấy người theo Tiếu Hồ đi vào phòng khách.

Lúc này, bước chân của Tiếu Hồ chậm lại, người hơi cúi xuống, giống như một quản gia. "Sao lại thiếu một người?

Ngô Tà đâu?" Nghe thấy giọng nói quen thuộc này, đám người Giải Tiểu Hoa ngẩng đầu nhìn theo hướng phát ra tiếng nói.

Chỉ thấy Tô Mặc ngồi trên ghế sô pha, đang thong dong uống trà.

Hắc Hạt Tử lần đầu tiên nhìn thấy Tô Mặc, trong lòng không khỏi chấn động, thầm nghĩ: "Rồng cuộn hổ ngồi, tướng mạo kiêu hùng!" Vương Nguyệt Bán kinh hô: "Tô gia, ngài cũng bị bắt tới đây à?" Tô Mặc: "..." Cái kiểu nói chuyện này đúng là đậm chất Vương Khải Hoàn, quả không hổ là thầy trò.

Giải Tiểu Hoa trừng mắt nhìn Vương Nguyệt Bán một cái, nói: "Không biết nói thì đừng nói!" Dứt lời, Giải Tiểu Hoa liền cười híp

mắt đi đến trước mặt Tô Mặc: "Sư phụ!" Giải Tiểu Hoa không ngốc, ngược lại cậu ta rất thông minh.

Khi nhìn thấy Tô Mặc thần thái nhàn nhã uống trà ở đây, cậu ta liền hiểu ra mọi chuyện.

Thảo nào Tiếu Hồ danh chấn Đông Nam Á lại cung kính với họ như vậy.

Hóa ra Tiếu Hồ cũng là đàn em của sư phụ cậu. "Tô gia!" Hoắc Tú Tú ngọt ngào gọi một tiếng rồi đi ra sau lưng Tô Mặc, tự tay bóp vai cho hắn, "Sớm biết là ngài thì cháu đã không sợ như thế, cháu cứ tưởng gặp người xấu rồi chứ." Hoắc Tú Tú chu môi, như đang làm nũng.

Tuy năm xưa Tô Mặc từ chối nhận Hoắc Tú Tú làm đệ tử, nhưng hắn vẫn truyền thụ một số cầm nã thuật và khinh công.

Hoắc Tú Tú thường xuyên theo Giải Tiểu Hoa đến Phan Gia Viên, cô bé rất được lòng Anh Tử và Tô Mặc.

Đối mặt với hai người này, Tô Mặc lại chẳng hề cảm kích, âm dương quái khí nhìn Tiểu Hoa: "Giải đương gia, ngài ra nước ngoài sao không nói với lão già này một tiếng, chẳng lẽ Hoa gia chê bai người sư phụ này sao?" Giải Tiểu Hoa đầu to như cái đấu, cười gượng: "Sư phụ, ngài đừng như vậy mà..." Tô Mặc: "Ra ngoài cướp hàng lại còn mang theo người phụ nữ của mình...

Điểm này sư phụ tôi đây tự thẹn không bằng a..." "..." Giải Tiểu Hoa xấu hổ không chịu nổi. "Hừ!" Thấy cảnh này, Tô Mặc hừ lạnh một tiếng, lúc này mới không nói thêm gì nữa.

Ngẩng đầu liếc nhìn Vương Nguyệt Bán, Hắc Hạt Tử cùng những người khác: "Đều ngồi đi!" Mọi người lần lượt ngồi xuống, Hắc Hạt Tử ngồi nghiêm chỉnh, đối mặt với vị đại lão uy danh không kém gì

Phật Gia này, hắn thở mạnh cũng không dám.

Tô Mặc nhìn quanh mọi người, nói: "Gan các cậu cũng lớn thật đấy, chỉ có mấy người mà cũng dám đánh chủ ý lên Cừu Đức Khảo..." Mọi người cười gượng.

Ngoài cửa, Hỗn Độn cầm một cây gậy bóng bầu dục đi tới. "..." Thấy cảnh này, kẻ ngốc cũng biết vừa rồi là ai đánh ngất mình.

Giải Tiểu Hoa và những người khác theo bản năng sờ sờ gáy.

Xuýt!

Đau thật!

Mẹ kiếp, đều là người mình, chẳng biết nương tay chút nào.

Mọi người nhìn chằm chằm vào mặt Hỗn Độn, trong lòng bất bình oán thầm. "Tô gia..." Hỗn Độn như không nhìn thấy biểu cảm của mọi người, đi thẳng đến bên cạnh Tô Mặc, "Ngô Tà bị A Ninh đưa đi rồi, vì A Ninh biết tôi, tôi sợ đánh rắn động cỏ nên không dám ra tay!" Nghe vậy, Vương Nguyệt Bán vô cùng sốt ruột: "Tô gia, ngài cứu Ngô Tà đi, con ả A Ninh kia không biết sẽ hành hạ cậu ấy thế nào đâu..." Nghe tin Ngô Tà bị bắt cóc, khuôn mặt đơ như người chết của Trương Khởi Linh rốt cuộc cũng có vài phần biến đổi.

Giải Tiểu Hoa phụ họa: "Đúng đó sư phụ, ngài mau cứu Ngô Tà ra đi, Cừu Đức Khảo chẳng phải người tốt lành gì, nhỡ đâu giết Ngô Tà..." Tô Mặc xua tay ngắt lời: "Yên tâm đi, Ngô Tà trong mệnh có kiếp nạn này, không tránh được đâu, nhưng tính mạng cậu ta không sao!

Chịu chút khổ sở, đối với cậu ta mà nói cũng là chuyện tốt!" "Đợi đến tối, Tiểu Ca cậu hãy đi cứu Ngô Tà ra..." Tô Mặc nhìn về phía Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh gật đầu, kiệm lời như vàng, chỉ "Ừ" một tiếng.

Mọi người đều biết thủ đoạn của Tô Mặc, nếu hắn đã nói Ngô Tà không nguy hiểm đến tính mạng, vậy thì Ngô Tà hẳn sẽ không gặp chuyện gì ngoài ý muốn.

Vương Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, nhìn chằm chằm Tiếu Hồ sau lưng Tô Mặc, mắt đảo liên tục: "Tô gia, sao ngài lại tới đây?

Cũng là vì hội đấu giá của Cửu Đức Khảo sao?" Tô Mặc cúi đầu uống một ngụm trà, nhàn nhạt nói: "Không phải, tôi đặc biệt đến vì Cửu Đức Khảo..." Vương Nguyệt Bán nghe xong, đôi mắt ti hí sáng rực lên: "Tốt quá tốt quá, trước đây cháu nghe Tiểu Hoa nói rồi, lão Cửu Đức Khảo kia chẳng phải thứ tốt đẹp gì.

Tô gia, khi nào ngài hành động, cho cháu đi theo với!

Chúng ta thay trời hành đạo, đem tiền bất nghĩa của Cửu Đức Khảo, văn vật của quốc gia chúng ta, toàn bộ mang về hết, ha ha!" Tô Mặc cười gật đầu: "Ý tưởng không tồi, nếu lần này có thể săn giết thành công Cửu Đức Khảo, thuận tay thu luôn bảo bối của hắn, con hồ ly già này bao năm qua cũng vơ vét không ít đồ cổ..." Săn giết Cửu Đức Khảo?

Nghe lời Tô Mặc, tim Vương Nguyệt Bán thót lên một cái, hắn chung quy vẫn đánh giá thấp Tô Mặc.

Nhóm bọn hắn chỉ định trộm vài món đồ cổ, còn Tô Mặc thì muốn lấy cái mạng già của Cửu Đức Khảo.

Chương 210

Chơi... cũng quá lớn rồi!

Hành vi của bọn hắn so với Tô gia quả thực chỉ như chơi đồ hàng. "Vù vù vù!" Ngoài nhà, tiếng gầm rú vang lên, Hắc Hạt Tử nhìn qua cửa sổ ra ngoài.

Chỉ thấy một chiếc trực thăng đỗ xuống bãi cỏ bên ngoài biệt thự.

Tiếu Hồ khom người nói nhỏ bên tai Tô Mặc: "Tô gia, đồ chúng ta cần đến rồi..." "Ồ..." Tô Mặc lập tức hứng thú, đứng dậy nói: "Đi, ra ngoài xem thử..." Mọi người có chút tò mò, đi theo Tô Mặc ra ngoài.

Trên bãi cỏ, mấy tráng hán của viện mồ côi đang dỡ hàng.

Ba bốn thùng container nhỏ được đặt xuống.

Tô Mặc bèn ra lệnh mở ra.

Súng trường tấn công CQBR!

Súng bắn tỉa SIG SG 552!

Súng phóng lựu!

Súng cối!

Flycam phản trinh sát!

Còn có mấy quả tên lửa chống tăng!

Hắc Hạt Tử nhìn đến trợn mắt há mồm: "Mấy thứ này đều là trang bị của đặc nhiệm SEAL Mỹ, trong cuộc chiến vùng Vịnh mấy năm trước, lính thủy đánh bộ Mỹ dựa vào mấy thứ này đánh cho quân đội Iraq khóc cha gọi mẹ...

Theo tôi biết, mấy thứ này không bán ra ngoài..." "Ái chà, người

trong nghề à!" Tiếu Hồ nói, "Mấy thứ này đúng là không bán ra ngoài, nhưng mấy tên mũi to mắt xanh kia thì làm gì có đạo đức nghề nghiệp, tôi cho người mang một trăm triệu đô la đi đàm phán, ông trùm buôn vũ khí không nói hai lời, đích thân đóng hàng cho tôi..." "..." Nhìn xem... nhìn xem, cái này gọi là chuyên nghiệp.

Người trong nước Cửu Môn còn đang tranh giành địa bàn, khổ luyện các loại tuyệt kỹ, thì người của Tô gia đã chuẩn bị đánh chiến tranh hiện đại rồi.

Mọi người câm nín, trong lòng thổn thức không thôi.

Tiếu Hồ nhìn Tô Mặc: "Tô gia, trang bị ở đây có thể giúp người của chúng ta vũ trang đến tận răng!" "Tốt!" Tô Mặc trầm giọng nói, "Đêm nay hành động!" "Rõ!" ...

Buổi tối.

Sau khi mọi người ăn cơm tối xong.

Tô Mặc dẫn theo Tứ hung tướng, Long Nhất, nhóm Tiểu Hoa, Thiên Hồ, cùng một trăm tinh nhuệ vũ trang tận răng, lặng lẽ tiếp cận một sườn núi bên ngoài căn cứ của Cừu Đức Khảo.

Mọi người nhìn xuống dưới, các đội tuần tra khắp nơi, cả công khai lẫn bí mật!

Tô Mặc mở Hoàng Kim Đồng, quét một vòng, phát hiện đúng như tình báo của Tiếu Hồ, doanh trại Cừu Đức Khảo có khoảng ba đến bốn trăm người.

Trong đó lính đánh thuê đi theo Cừu Đức Khảo có khoảng bảy tám mươi tên.

Về quân số, hai bên chênh lệch rất lớn.

Tuy nhiên, có thể thấy rõ trang bị của đối thủ kém xa họ.

Tô Mặc nói với Trương Khởi Linh: "Đi đi, cậu phải đảm bảo an toàn cho Ngô Tà, phòng ngừa Cừu Đức Khảo chó cùng rứt giậu!" Trương Khởi Linh tay cầm Hắc Kim Cổ Đao gật đầu, xoay người rời đi. "Tiểu Hồ, đã chào hỏi phía chính quyền chưa?" Tô Mặc bắt đầu rà soát lại, nhằm giảm thiểu rủi ro xuống mức thấp nhất.

Tiểu Hồ gật đầu: "Ngài yên tâm, đảm bảo không có vấn đề, đêm nay chỗ này dù có thây chất đầy đồng, chính quyền Myanmar cũng sẽ không có ai đến kiểm tra!" "Ừ!" Tô Mặc hài lòng gật đầu, "Động thủ!" Nghe Tô Mặc ra lệnh, hơn một trăm người đặt ngón tay lên cò súng trường tấn công.

Ở bên kia, Trương Khởi Linh đột nhập vào doanh trại, đánh ngất lính canh, lặng lẽ đưa Ngô Tà đến một sườn núi khác.

Thấy cảnh này, Tô Mặc không còn nỗi lo về sau, trầm giọng nói: "Flycam trinh sát tiêu diệt hết các chốt canh công khai và bí mật trong doanh trại!" "Thao Thiết, Hỗn Độn, Đào Ngột, Cùng Kỳ, các cậu thấy căn nhà lớn nhất ở khu vực trung tâm bên dưới không, đó hẳn là phòng của Cừu Đức Khảo...

Các cậu đích thân ra tay, Cừu Đức Khảo, tôi muốn bắt sống!" "Long Nhất, cậu dẫn năm mươi người, từ bốn hướng đột phá vào trung tâm, trừ Cừu Đức Khảo và A Ninh, những kẻ khác sống chết không cần biết!" "Tiểu Hồ, cậu sắp xếp hai mươi người trấn giữ xung quanh khu vực này, cấm bất kỳ ai ra vào, sau đó dẫn mười người đi theo tôi!" "Tiểu Hoa, Bàn Tử, các cậu cũng đi theo tôi!" "Rõ, Tô gia!" Tứ hung thú, Long tổ, mọi người đáp một tiếng, ai nấy bắt đầu hành động.

Flycam trinh sát cùng lính bắn tỉa mai phục bốn phía lần lượt hạ gục tất cả các chốt canh trong doanh trại.

Nhóm Long Nhất, Hỗn Độn đột nhập.

Chẳng bao lâu sau, tiếng súng vang lên dữ dội! "Đoàng đoàng đoàng đoàng đoàng!" "Bùm!" "Oanh!" Mấy chục lính gác cổng chính và đội tuần tra còn chưa kịp phản ứng thì đã ngã rạp hết.

Long Nhất dẫn mười mấy người phá cửa chính xông vào.

Đồng thời, Long Nhị, Long Tam mỗi người dẫn một nhóm bắt đầu tấn công từ bốn phương tám hướng của doanh trại.

Cuộc tấn công bất ngờ trong đêm tối, chỉ mới một lần giao tranh, Cừu Đức Khảo đã tổn thất ít nhất hơn một trăm người.

Tuy nhiên, động tĩnh do mọi người gây ra cũng khiến lính đánh thuê trong doanh trại đề cao cảnh giác.

Tô Mặc không do dự nữa, theo mọi người tiến vào doanh trại. "Tản ra, ẩn nấp!" Vừa mới tiến vào, Tô Mặc liền nghe thấy tiếng bước chân dồn dập phía trước, vội vàng nhắc nhở.

Tiếu Hồ hét lớn: "Lựu đạn phủ đầu!" Hai giây sau, mười người nghe lệnh Thiên Hồ trực tiếp ném hai mươi quả lựu đạn qua. "Oanh!

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Chương 211

Oanh!" "Á!!!" Liên tiếp hai mươi quả lựu đạn phát nổ phía trước, ánh lửa bùng lên dữ dội.

Tuy chưa nhìn thấy người, nhưng những tiếng kêu rên, thảm thiết ở cách đó không xa rõ ràng cho thấy kẻ địch đã chịu thương vong lớn.

Tô Mặc lại nói: "Người có thân thủ tốt chiếm lĩnh điểm cao, hỏa lực áp chế..." "Rõ!" Mấy người xuất thân từ viện mồ côi tung người nhảy lên, nhẹ nhàng đáp xuống nóc nhà, lấy súng trường tấn công bắn quét liên tục vào kẻ địch trong tầm mắt.

Vãi chưởng, còn có thể đánh trận kiểu này!

Hắc Hạt Tử phát hiện hôm nay mình thực sự được mở mang tầm mắt. "..." Một lát sau, tiếng súng nhỏ đi nhiều.

Tô Mặc phất tay, đoàn người tiếp tục thâm nhập.

Đến chỗ ngoặt có vật che chắn, trên mặt đất nằm la liệt mấy chục người.

Đây là do lựu đạn vừa nổ.

Trên mặt đất rõ ràng còn có vài mảnh vỡ của lựu đạn!

Mọi người vô cùng ăn ý bắt đầu bồi thêm phát súng.

Mặc kệ chết hay chưa, cứ bồi thêm một phát cho chắc.

Sau đó, không dừng lại quá lâu, mọi người tiếp tục tiến lên.

Mấy người trên nóc nhà cũng bắt đầu thay đổi vị trí, nhảy về phía khu vực trung tâm. "Kẻ nào?" Mấy tên lính đánh thuê trang bị tinh lương không biết từ xó xỉnh nào chạy ra, vừa quát tháo vừa giơ súng ngắm vào nhóm Tô Mặc.

Tô Mặc "vút" một tiếng lao ra, quyền phong rít gào, tốc độ cực nhanh, mấy tên lính đánh thuê căn bản không kịp bóp cò, hai mắt tối sầm, trực tiếp ngã xuống đất.

Hắc Hạt Tử lần đầu tiên thấy Tô Mặc ra tay, kinh hãi đến tim đập loạn nhịp: "Tốc độ kinh người khiến người ta không kịp phản ứng... bọn chúng chết không oan!" Thấy Tô Mặc thần dũng như vậy, mọi người cũng tăng tốc độ tiến công.

Một đoàn người từ cửa giết thẳng đến nơi ở của Cừu Đức Khảo.

Mọi chuyện dường như còn thuận lợi hơn Tô Mặc dự tính, mấy trăm lính gác cầm súng bề ngoài dũng mãnh không thể cản phá, nhưng đánh rồi Tô Mặc mới biết, đám này chỉ là hổ giấy, đụng vào là tan!

Chẳng bao lâu sau, các đội ngũ tấn công phân tán cũng tập hợp lại bên cạnh Tô Mặc, bao gồm cả Trương Khởi Linh và Ngô Tà.

Tô Mặc ra lệnh: "Tiểu Hồ, cậu dẫn anh em đi bồi súng vào các thi thể, sau đó lục soát từng phòng, xem có kẻ nào lọt lưới không!

Làm xong những việc này thì khống chế cả trong lẫn ngoài nơi này!" "Rõ, Tô gia!" Làm xong tất cả, Tô Mặc đẩy cửa bước vào: "Đi, chúng ta đi gặp người bạn già này một chút!" Trong phòng.

Cừu Đức Khảo tóc bạc trắng ngồi trên ghế sô pha với vẻ bình thản, trong lòng không biết đang nghĩ gì.

A Ninh thì đứng sau lưng Cừu Đức Khảo.

Trên mặt đất còn có bảy tám cái xác, những người này đều là bảo vệ của Cừu Đức Khảo, lúc này đều đã bị nhóm Hỗn Độn giải quyết.

Tô Mặc bịt mũi: "Khiêng xác ra ngoài hết đi!" Nghe vậy, nhóm Long Nhất mỗi người lôi một cái xác ném ra ngoài cửa.

Tô Mặc cười nhìn Cừu Đức Khảo và A Ninh một cái.

A Ninh kinh ngạc nhìn Tô Mặc: "Anh muốn làm gì?" Tô Mặc đưa mắt ra hiệu cho Cùng Kỳ.

Cùng Kỳ lập tức hiểu ý, đến sau lưng A Ninh, trực tiếp đánh ngất cô ta rồi lôi qua một bên.

Cừu Đức Khảo nhìn hành động của Cùng Kỳ, không nói một lời.

Tô Mặc mỉm cười, bê ghế ngồi xuống đối diện Cừu Đức Khảo. "Tô Mặc!" Hai người tuy là lần đầu gặp mặt, nhưng Cừu Đức Khảo vẫn nhận ra kẻ địch lớn nhất đời mình.

Năm xưa, hắn từng dựa vào thân phận người nước ngoài cùng mưu lược không tồi khiến người của Lão Cửu Môn như Trương Đại Phật Gia, Ngô Lão Cẩu xoay như chong chóng.

Nhưng khi giao phong với Tô Mặc thì năm lần bảy lượt vấp phải trắc trở, thậm chí Hồ Bát Nhất bên cạnh Tô Mặc cũng từng đánh hắn tơi bời hoa lá.

Ẩn nhẫn nhiều năm, vốn định cầu một đường sinh cơ, nhưng hắn lại một lần nữa bại trong tay Tô Mặc.

Tô Mặc mỉm cười, rất lịch sự nói: "Đức Khảo tiên sinh, tôi nghe danh đã lâu, lần này mạo muội đến thăm, mong ông đừng trách!" "Tô..." Cừu Đức Khảo nói, "Tôi vẫn chưa thua..." Nói rồi, Cừu Đức Khảo đứng dậy, chỉ thấy chỗ hắn ngồi lại là một cỗ quan tài gỗ nam mộc vàng. "Gào!" Quan tài gầm rú, bên trong như đang nhốt một con quái vật bị phong ấn. "Ầm ầm ầm!" Một luồng khí áp bách cường đại bao trùm cả không gian. "Cái gì thế này?" Một số binh lính bình thường bên cạnh Tiếu Hồ chợt cảm thấy áp lực, thở hồng hộc, phảng phất như sắp chết ngạt. "..." Tô Mặc nhướng mày, mùi hôi thối thoang thoảng trong không khí khiến người ta buồn nôn, "Những người khác lui xuống hết đi..." Tiếu Hồ không dám lơ là, phất tay dẫn hơn một trăm binh lính bình thường rời đi.

Hoắc Tú Tú cũng chần chừ một lúc, Giải Tiểu Hoa nháy mắt bảo cô mau chóng rời đi.

Hoắc Tú Tú bất đắc dĩ, đành phải theo nhóm Tiếu Hồ rút lui.

Trong sân, ngoài Tô Mặc, nhóm Tứ hung tướng Hỗn Độn, chỉ còn lại mấy người Vương Nguyệt Bán, Hắc Hạt Tử, Trương Khởi Linh.

Nhìn quan quách bằng gỗ nam mộc tơ vàng kia, Hỗn Độn kinh ngạc nói: "Tên người nước ngoài này lại học được cách nuôi tiểu quỷ, xem ra năm xưa lão già này ở Hồng Kông học được không ít tà thuật!" Thế kỷ trước, nuôi tiểu quỷ ở Hồng Kông thực ra là chuyện rất phổ biến, nhiều ngôi sao giải trí, ông trùm thương nghiệp vì đạt được dục vọng không thể lộ ra ánh sáng nào đó đều nuôi một con tiểu quỷ bên cạnh.

Hỗn Độn không ngờ chiêu này cũng bị Cừu Đức Khảo học được. "Ong!" Quan tài gỗ nam mộc tơ vàng phát ra từng trận tiếng ong ong, tà túy bên trong phảng phất sắp phá quan tài chui ra.

Tô Mặc mặt vô cảm, lạnh lùng nhìn Cừu Đức Khảo đối diện: "Ông muốn trường sinh?" Cừu Đức Khảo nhàn nhạt nói: "Chỉ là muốn sống lâu thêm một chút mà thôi!" Tô Mặc nói: "Ông sống đã đủ lâu rồi!" Cùng thời với Trương Đại Phật Gia, Ngô Lão Cẩu, những người cũ của Lão Cửu Môn đã lần lượt qua đời từ mấy năm trước, mà Cừu Đức Khảo vẫn còn lay lắt sống, hơn nữa nhìn tình trạng tinh thần của hắn hiện giờ, có vẻ còn sống thêm được một hai năm nữa.

Đúng là ứng với câu cổ ngữ, người tốt không sống thọ, tai họa để ngàn năm.

Cừu Đức Khảo lắc đầu, chỉ vào Trương Khởi Linh bên cạnh Tô Mặc, nói: "Cậu ta vẫn còn sống...

Chương 212

dung nhan một chút cũng không thay đổi, trường sinh là có tồn tại!" Tô Mặc bật cười, tên này lại còn so bì với Trương Khởi Linh! "Ong!" Một con quỷ mị bò ra từ trong quan tài, đôi mắt đỏ ngầu tràn đầy bạo lệ, bàn tay đen kịt khổng lồ thò ra, đập mạnh vào nắp quan tài. "Rầm" một tiếng nổ lớn, nắp quan tài bị tiểu quỷ hất tung, bay thẳng về phía nhóm Tô Mặc.

Tô Mặc vận khinh công nhảy lên, một cú 'Khôi Tinh Thích Đấu' đá nát bấy nắp quan tài.

Lúc này, mọi người cũng nhìn rõ bộ dạng con tiểu quỷ này.

Nó ngũ đại tam thô (thô kệch), mặc quan phục thời Thanh, thân thể cực kỳ cường tráng, nhưng cái đầu trên cổ lại rất nhỏ, là bộ dạng của ấu đồng bảy tám tuổi.

Khuôn mặt trắng bệch, bộ dạng quái dị khiến người ta không nỡ nhìn thẳng. "Chơi với tôi..." Giọng tiểu quỷ như còn chưa dứt sữa, vô cùng non nớt.

Vương Nguyệt Bán nổi da gà toàn thân: "Cái gì thế này?" Trương Khởi Linh trầm giọng nói: "Tử thi trăm năm, cắt đầu đi, đổi đầu ấu đồng khâu vào, tà pháp này lưu truyền ở Mân Nam, vì tổn hại thiên hòa nên là cấm thuật!" Vương Nguyệt Bán nghi hoặc: "Cấm thuật?" "..." Trương Khởi Linh im lặng một lát rồi giải thích: "Ấu đồng nhất định phải chưa đầy ba tuổi, khi cắt đầu... nó vẫn còn sống!" "..." Mọi người hít một ngụm khí lạnh.

Nói như vậy, lúc đứa bé này bị người ta cắt đầu, nó vẫn còn ý thức.

Đây là phải chịu tội lớn đến thế nào a! "Chơi với tôi, chơi với tôi!"

Tiểu quỷ vỗ tay, nhảy nhót chạy về phía nhóm Tô Mặc.

Cùng Kỳ nhanh chóng chắn trước mặt Tô Mặc, lại bị tiểu quỷ tát một cái bay ngược ra ngoài. "..." Mọi người kinh hãi.

Vương Nguyệt Bán chộp lấy súng phóng lựu: "Nhóc con, mau đi đầu thai đi..." "Vút...

Bùm!" Lựu đạn bắn trúng mục tiêu, tiểu quỷ "rầm" một tiếng ngã xuống đất.

Lập tức, trong sân khói súng mù mịt!

Vương Nguyệt Bán vẻ mặt đắc ý, đang định khoe khoang vài câu thì nghe thấy trong làn khói có tiếng truyền ra: "Đau quá đau quá, không vui!" "..." Vương Nguyệt Bán trợn mắt há mồm.

Thế mà không chết?

Đây rốt cuộc là quái vật gì?

Tim mọi người co rút mạnh, vẻ mặt như gặp ma.

Trương Khởi Linh rút Hắc Kim Cổ Đào: "Để tôi!" Khói tan đi, chỉ thấy con tiểu quỷ Cừu Đức Khảo nuôi đứng thẳng dậy, đôi mắt trợn trừng, giận dữ nhìn nhóm Tô Mặc. "Vẫn là để tôi..." Tô Mặc không đợi Trương Khởi Linh ra tay, phảng phất như bay đáp xuống trước mặt tiểu quỷ.

Tiểu quỷ dường như cảm nhận được sát khí của Tô Mặc, há cái miệng đỏ lòm lao về phía hắn, bộ dạng nhe nanh múa vuốt dữ tợn khủng bố.

Tô Mặc dồn toàn bộ sức mạnh vào đôi chân, đạp mạnh một cái. "Bùm!" Một tiếng nổ lớn vang lên, cả người Tô Mặc lại lao đi như tên bắn, vung mạnh quyền đấm tới. "Bành!" "Bành!" "Bành!" "Bành!" Liên tiếp bảy cú đấm cực mạnh tung ra, cả người Tô Mặc như đạn

pháo, hung hăng oanh kích lên người tiểu quỷ.

Tiểu quỷ bị trúng đòn, toàn thân đau đớn vô cùng. "Gào ~" Tiếng kêu thê thảm phát ra từ miệng tiểu quỷ, thân thể nó bị Tô Mặc đánh trúng liên tục lùi lại, máu tươi đầm đìa. "Bốp bốp bốp bốp bốp!" Tiểu quỷ liên tục né tránh, mưu toan tránh né đòn tấn công của Tô Mặc, nhưng tốc độ của Tô Mặc cực nhanh, căn bản không cho nó bất kỳ cơ hội nào. "Ta muốn xé xác ngươi!" Tiếng cười ngông cuồng truyền đi rất xa.

Miệng tiểu quỷ há to, lộ ra hàm răng nanh nhọn hoắt, trong đôi đồng tử lóe lên ánh sáng đỏ, hiện rõ thần sắc cực độ phẫn nộ.

Tô Mặc không nói, liên tục oanh kích, nắm đấm như mưa rơi xuống người tiểu quỷ, đánh nó da tróc thịt bong, máu chảy thành sông. "A!" Tiểu quỷ đau đớn gào thét, lăn lộn trên không trung, kinh hoàng thất thố muốn bỏ chạy nhưng lại bị Tô Mặc tóm được. "Ngươi muốn chạy, không dễ thế đâu!" Tô Mặc quát lạnh.

Tiểu quỷ kinh khủng gào rú, muốn phản kháng nhưng lại bị Tô Mặc giữ chặt, sau đó một quyền oanh kích tới. "Phốc xuy phốc xuy!" "A!" Tiểu quỷ bị đánh trúng, lập tức thảm thiết kêu lên, đau đớn khó nhịn, máu tươi phun trào, toàn thân co giật. "A a a a a a a a a ~~~" Tiểu quỷ không ngừng gào rú, thân thể vặn vẹo liên hồi. "An nghỉ đi!" Nắm đấm cuối cùng giáng xuống, Tô Mặc đấm chết hẳn con tiểu quỷ.

Thân hình tiểu quỷ cứng đờ, ngã xuống đất, không còn chút hơi thở nào nữa.

Ngay lúc đó, một làn khói xanh từ đầu tiểu quỷ bay ra.

Tô Mặc hạ nắm đấm, nhìn chăm chú làn khói xanh kia, giọng nói không còn băng lãnh như vừa rồi mà nhu hòa hơn nhiều: "Đi đầu thai đi!" Trên mặt tiểu quỷ lộ ra biểu cảm như trút được gánh nặng, cứ thế tiêu tán vào không trung.

Tô Mặc thu hồi tầm mắt, nhìn lại về phía Cừu Đức Khảo.

Làm ra chuyện thiên nộ nhân oán như vậy, Tô Mặc sao có thể tha cho hắn.

Cừu Đức Khảo đối diện nhìn chằm chằm Tô Mặc, giờ khắc này hắn như nghĩ ra điều gì, giọng nói vừa kinh vừa sợ, thậm chí còn xen lẫn vài phần cuồng hỷ. "Tôi biết rồi..." "Cuối cùng tôi cũng nghĩ thông rồi..." Cừu Đức Khảo chỉ vào Tô Mặc, điên cuồng nói: "Cậu mới là trường sinh chủng thực sự..." "Không cần mất trí nhớ, không có bất kỳ tệ đoan nào..." "Cậu mới thực sự trường sinh!" "Đáng chết!

Tôi vậy mà hôm nay mới biết được tin tức này!" "Không cần mất trí nhớ, không có bất kỳ tác dụng phụ nào..." "Ngươi mới là trường sinh thực sự!" "Đáng chết!

Vậy mà hôm nay tao mới biết tin này!" Cừu Đức Khảo như phát điên, liên tục lặp đi lặp lại mấy câu nói đó.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, thì thầm: "Tên này điên rồi à?" "Tôi thấy tám phần là vậy..." Vương Nguyệt Bán nói với giọng âm trầm, "Tôi thấy là giả điên thì có, hừ, giả điên chúng ta cũng không thể tha cho hắn, tên này năm xưa lừa không ít đồ cổ của chúng ta..." Tô Mặc bước lên, giơ bàn tay lên.

Chương 213

"Chát!" Một tiếng giòn tan vang lên trên mặt Cừu Đức Khảo.

Tô Mặc lạnh lùng nói: "Ồn ào!" "....." Cừu Đức Khảo ngậm miệng lại, ngây người nhìn Tô Mặc. "Làm điều phi pháp bao năm nay... hôm nay ông có thể đi chết được rồi!" Nói rồi, Tô Mặc nắm chặt nắm đấm, định ra tay. "Đừng..." Giờ khắc này, Cừu Đức Khảo - kẻ từng xoay Ngô Lão Cẩu và Trương Đại Phật Gia như chong chóng - cuối cùng cũng hoảng sợ, "Cậu không thể giết tôi..." Tô Mặc nhếch mép, cười lạnh liên hồi. "Đi chết đi!" Vương Nguyệt Bán lao tới, một cước đá Cừu Đức Khảo lăn ra đất, "Trên đời này không có kẻ nào mà Tô gia không thể giết!" "....." Cừu Đức Khảo nằm trên mặt đất, nuốt nước miếng.

Giờ khắc này, lão cuối cùng cũng xác định được một sự thật.

Người thanh niên trước mặt còn lợi hại hơn, thủ đoạn tàn độc hơn cả Ngô Lão Cẩu và Trương Đại Phật Gia năm xưa!

Và quan trọng hơn... hắn thực sự dám giết mình!

Cừu Đức Khảo vội vàng nói: "Tôi có tiền, tha cho tôi, tôi đưa hết tiền cho cậu..." Bên cạnh, Trương Khởi Linh, Giải Tiểu Hoa, Hắc Hạt Tử đều cạn lời nhìn Cừu Đức Khảo nằm dưới đất.

Đặc biệt là Hắc Hạt Tử, vốn dĩ hắn còn tưởng Cừu Đức Khảo là khúc xương cứng.

Dù sao, với tư cách là đối thủ năm xưa của Trương Đại Phật Gia, Cừu Đức Khảo từng khuấy đảo cả Cửu Môn không được yên ổn.

Không ngờ, sống đến từng này tuổi rồi mà vẫn sợ chết!

Nghe đối phương nói vậy, Tô Mặc mới hài lòng cười: "Coi như

ông biết điều!" Tô Mặc phất tay, Hỗn Độn hiểu ý, lập tức bưng tới một chiếc ghế đẩu.

Tô Mặc tán thưởng nhìn Hỗn Độn một cái, sau đó ngồi xuống bên cạnh Cừu Đức Khảo, hỏi: "Ông có thể đưa tôi cái gì?" Cừu Đức Khảo nghiến răng nói: "Để buôn bán đồ cổ, tôi đã bận rộn cả đời, tôi có một bảo tàng nhỏ không mở cửa cho công chúng, bên trong có đủ 5000 món cổ vật!" "Ừ!" Tô Mặc gật đầu, hắn biết Cừu Đức Khảo từ rất sớm đã đi theo truyền giáo sĩ đến châu Âu, có nhiều đồ cổ như vậy cũng không lạ, dù sao lão cả đời đều buôn bán thứ này.

Tô Mặc cười cười: "Số đồ cổ này vẫn chưa đủ đổi mạng ông!" "Cậu... cậu đừng có mà không biết tốt xấu..." Mắt Cừu Đức Khảo đỏ lên ngay lập tức, phải biết số đồ cổ đó là tích cóp cả đời của lão. "Hửm?" Bốn người nhóm Hỗn Độn mặt vô cảm trừng mắt nhìn Cừu Đức Khảo. "....." Lời đến bên miệng, Cừu Đức Khảo lại cưỡng ép nuốt xuống, vội vàng nói: "Tôi còn hơn 20 tỷ đô la Mỹ, tôi cũng có thể đưa cho cậu!" Hơn 5000 món cổ vật, 20 tỷ đô la, đây là toàn bộ tài sản của Cừu Đức Khảo.

Tích cóp cả đời, cứ thế mà mất sạch!

Giờ khắc này, tim Cừu Đức Khảo đang rỉ máu! "Tốt!" Trên mặt Tô Mặc nở nụ cười, "Hỗn Độn, gọi điện thoại, bảo người ở nước ngoài liên hệ với Dương tiểu thư..." Nghiệp vụ nước ngoài đang do Tuyết Lê Dương phụ trách, ở Mỹ cũng có mấy cơ nghiệp thuộc về Tô Mặc, vừa hay để cô ấy giao dịch với người của Cừu Đức Khảo. "Rõ!" Hỗn Độn gật đầu, móc từ trong ngực ra một chiếc điện thoại vệ tinh.

Cừu Đức Khảo thở dài một hơi, cầm lấy điện thoại, liên tiếp gọi mấy cuộc cho thuộc hạ của mình ở Mỹ.

Chẳng mấy chốc, phần lớn người đại diện và quản gia dưới

trướng Cừu Đức Khảo đều bị điều động.

Họ chỉ nhận được một mệnh lệnh duy nhất: Chuyển khoản, chuyển toàn bộ vốn liếng dưới trướng Cừu Đức Khảo sang tài khoản chỉ định!

Còn bộ sưu tập đồ cổ của Cừu Đức Khảo thì giao toàn bộ cho chi nhánh đấu giá thị Tô thị ở nước ngoài!

Điện thoại gọi suốt nửa tiếng đồng hồ, mọi người nhìn mà hả hê.

Đặc biệt là Ngô Tà, năm xưa Cừu Đức Khảo lừa lấy Sách lụa Chiến Quốc từ tay ông nội cậu, sau đó trước khi về Mỹ, kẻ này lại còn mặt dày báo cáo chính phủ tố giác thổ phu tử ở Trường Sa.

Vụ án Sách lụa Chiến Quốc khiến hàng ngàn thổ phu tử bị thanh trừng.

Ông nội cậu thấy tình thế không ổn, ngay trong đêm trốn vào núi, trốn trong một ngôi cổ mộ, ngủ cùng xác chết suốt hai tuần lễ, tránh qua đầu sóng ngọn gió, sau đó trần chuồng chạy đến Hàng Châu.

Sau này, Sách lụa Chiến Quốc trở thành điều cấm kỵ của nhà họ Ngô, không ai dám nhắc đến trong các buổi tụ họp gia đình.

Cừu Đức Khảo đặt điện thoại xuống, nhìn Tô Mặc: "Tôi đã làm theo lời cậu dặn, hy vọng cậu giữ lời hứa!" Tô Mặc cười cười, ánh mắt sắc như dao: "Chuyện của tôi, ông đừng quản, yên tâm tôi sẽ không giết ông..." Nghe vậy, Cừu Đức Khảo thở phào nhẹ nhõm, dù nói thế nào thì ít nhất cũng giữ được cái mạng.

Ngay lúc này, Ngô Tà im lặng đã lâu bỗng nhiên hỏi: "Tại sao ông cứ nhất quyết muốn có Xà mi đồng ngư?" Cừu Đức Khảo đáp: "Tôi nghiên cứu Xà mi đồng ngư cả đời rồi, bên trong Xà mi đồng ngư có bí mật lớn, cụ thể tôi cũng không biết, nếu cậu muốn biết thì tự đi mà tìm!

Còn nữa, cái Xà mi đồng ngư mà các cậu định cướp, là do tôi bỏ tiền tươi thóc thật mua từ tay Tam thúc của cậu đấy." Ngô Tà ngẩn người: "Không thể nào!" Cừu Đức Khảo nói: "Cậu không tin thì tôi cũng chẳng có cách nào!

Tôi còn có thể nói cho cậu biết, Tam thúc của cậu hiện đang ở đất nước này, cũng đang ở thành phố này!" "....." Ngô Tà lần này hơi đuối lý, không thể phản bác.

Bởi vì cậu thực sự đã nhìn thấy bóng dáng Tam thúc ở một ngôi chùa tại đây.

Cừu Đức Khảo nhìn Ngô Tà, cười khẩy: "Tôi thừa nhận tôi là kẻ xấu, nhưng cậu tưởng Ngô Tam Tỉnh là người tốt lành gì chắc!" Sắc mặt Ngô Tà trắng bệch, một hơi nghẹn trong lồng ngực suýt không thở nổi.

Tô Mặc nhíu mày: "Hỗn Độn, đưa hắn đi, trông coi cho kỹ!" "Rõ!" Hỗn Độn và Cùng Kỳ xốc nách Cừu Đức Khảo lôi ra ngoài.

Vương Nguyệt Bán đi tới, khó hiểu hỏi: "Tô gia, sao không giết hắn luôn..." Tô Mặc cười lạnh: "Loại người này giết hắn là hời cho hắn quá, sau này nhốt lại, mỗi ngày cho hai cái màn thầu, hành hạ hắn hai năm cho đã!" Vương Nguyệt Bán sáng mắt lên, tán thưởng: "Tô gia, vẫn là ngài lợi hại..." Tô Mặc nhìn sang Ngô Tà, muốn an ủi thằng nhóc vài câu, nhưng nhất thời lại không biết mở lời thế nào.

Thôi, mặc kệ cậu ta đi!

Tô Mặc thở dài: "Thu đội!" "Rõ!" Mọi người dọn dẹp chiến trường một chút, rồi rút lui.

Trong hai ngày tiếp theo, các công ty thuộc sở hữu của Tô Mặc ở nước ngoài bận rộn tối tăm mặt mũi. 20 tỷ đô la Mỹ, theo tỷ giá hối đoái thời đại này, đổi ra Nhân dân tệ thì là hơn một ngàn tỷ.

Đây đúng là con số thiên văn!

Kể cả Giải gia - ví tiền của Cửu Môn - muốn lấy ra hơn một ngàn tỷ thì cũng phải đập nồi bán sắt, gom góp cả nửa tháng mới đủ.

Ngoài dòng tiền mặt, Tô Mặc còn bảo Tuyết Lê Dương điều động anh em trục vớt quốc tế vận chuyển 5000 món cổ vật từ bộ sưu tập tư nhân của Cừu Đức Khảo về lại An Lạc.

Sau vụ này, ví tiền của Tô Mặc lập tức phồng lên.

Sau khi Cừu Đức Khảo bị Tô Mặc khống chế, chuyến đi Miến Điện chính thức kết thúc.

Chương 214

Tô Mặc khởi hành về nước.

Ngô Tà vốn định tìm tung tích Tam thúc ở Miến Điện, nhưng tìm suốt cả tuần lễ, ngay cả cái bóng của Ngô Tam Tỉnh cũng không thấy.

Bất đắc dĩ, đành phải theo Tô Mặc về nước.

Nhóm người Tô Mặc, Tứ hung thú, nhóm Long Tổ, Giải Tiểu Hoa, Hoắc Tú Tú, Hạo Thiên Chân, Vương Bàn Tử, Tiểu Ca, Hắc Hạt Tử... cộng lại chừng hơn hai mươi người!

Tô Mặc vung tay, đặc biệt điều một chiếc máy bay tư nhân từ nơi khác đến.

Hai mươi người ngồi trên máy bay tư nhân không hề chật chội chút nào.

Hắc Hạt Tử đeo kính râm nhìn đông nhìn tây, cả người chịu đả kích to lớn, miệng không ngừng lẩm bẩm: "Thế nào gọi là cuộc sống hả, đây mới gọi là hưởng thụ, nghĩ lại trước kia tôi sống những ngày tháng gì thế này!" Suốt ngày chui rúc hố đất, quả thực không thể so sánh với cuộc sống của Tô Mặc.

Ngô Tà cũng rất kinh ngạc: "Vẫn biết Tô gia có tiền, không ngờ đến cả máy bay riêng cũng có!" Máy bay bay ổn định trên tầng mây.

Các tiếp viên hàng không đi ra phục vụ đồ uống cho mọi người.

Trương Khởi Linh gọi một ly cà phê, sau đó lẳng lặng nhìn bầu trời và mây trắng ngoài cửa sổ.

Hắc Hạt Tử uống "nước vui vẻ của người béo" (Coca/Pepsi), bắt đầu ăn uống thỏa thích.

Vương Bàn Tử và Ngô Tà cũng tìm được đồ ăn thức uống mình thích.

Giải Tiểu Hoa trực tiếp nhắm mắt dưỡng thần.

Hoắc Tú Tú ngồi cạnh Tô Mặc, nói nhỏ: "Tô gia, ngài đưa tôi về nhà đi..." Tô Mặc nhìn Hoắc Tú Tú rụt rè, biết cô nàng đang lo lắng điều gì, bèn cười: "Sao thế, dám tự mình lén trốn ra ngoài chơi, lại không dám tự chạy về nhà à?" "Ây da, ngài cứ đưa tôi về đi mà, tôi tìm Tiểu Hoa ca ca rồi, Tiểu Hoa ca ca không dám đưa tôi về.

Bây giờ ngoài ngài ra chẳng ai cứu được tôi, hơn nữa, bà nội tôi nếu thấy ngài đưa tôi về, chắc chắn sẽ không nói gì đâu..." Hoắc Tú Tú kéo cánh tay Tô Mặc, lắc qua lắc lại, bắt đầu làm nũng.

Tô Mặc nhắm mắt, không nói gì. "Hứ!" Thấy Tô Mặc không để ý đến mình, Hoắc Tú Tú chu cái miệng nhỏ, cứ thế giận dỗi nhìn Tô Mặc.

Một lúc sau, Tô Mặc mở mắt ra, thấy Hoắc Tú Tú vẫn đang tức tối nhìn mình, đành cười bất lực: "Được được được, xuống máy bay, tôi đích thân đưa cô về!" "Hi hi, cảm ơn Tô gia!" Hoắc Tú Tú mừng rỡ.

Tô Mặc lắc đầu, thầm thở dài.

Tính cách lương thiện, không đủ cứng rắn, thảo nào Hoắc Tú Tú trong nguyên tác lại mất đi vị trí gia chủ Hoắc gia.

Bảy tám tiếng sau, mấy người xuống máy bay.

Ngô Tà, Trương Khởi Linh đi cùng Vương Nguyệt Bán.

Nhóm Hỗn Độn, Long Tổ giải tán tại chỗ.

Hắc Hạt Tử quen độc lai độc vãng, cảm ơn Tô Mặc một tiếng rồi quay người biến mất trong biển người.

Tô Mặc thì đưa Giải Tiểu Hoa và Hoắc Tú Tú lái xe đến nhà họ Hoắc.

Hoắc Tú Tú ngồi ở ghế phụ, không ngừng cằn nhằn với Giải Tiểu Hoa: "Hứ, lúc trước bảo anh đưa thì anh không đưa, bây giờ lại dám đưa rồi?" Giải Tiểu Hoa vẻ mặt bất lực: "Nếu sư phụ không ở đây, em chỉ có một mình, anh chắc chắn sẽ đưa em về nhà.

Bây giờ sư phụ ở đây, anh nhân tiện đưa em về, rồi đi bồi sư phụ!

Cho nên, bất kể sư phụ có ở đây hay không, anh đều sẽ đưa em về." "Hứ!" Hoắc Tú Tú chu môi, nhưng trên mặt lại nở nụ cười.

Chẳng bao lâu, ba người đến nhà họ Hoắc.

Trong phòng tiệc, Tô Mặc ngồi trên ghế sofa vẻ chán chường.

Tô Mặc càng như vậy, người dưới của Hoắc gia càng không dám lơ là.

Dù sao sự việc ở Thập Nhất Thương mới trôi qua hai tuần thôi.

Quỷ mới biết Tô gia - cái vị sát thần này - đến Hoắc gia làm gì.

Quản gia vừa lau mồ hôi lạnh, vừa cẩn thận từng li từng tí nói: "Tô gia, ngài đợi một chút, chúng tôi đã đi mời gia chủ rồi..." Tô Mặc nhìn trần nhà, gật đầu, không nói một lời.

Quản gia lại nói: "Tô gia, ngài uống trà..." Tô Mặc: "Không uống..." Quản gia: "Tô gia, ngài ăn điểm tâm..." Tô Mặc: "Thôi, không đói..." Quản gia: "Tô gia..." Tô Mặc đảo mắt: "Ây da, ông có thể yên tĩnh chút được không..." "Bịch!" Ai ngờ, hai chân quản gia mềm nhũn, quỳ sụp xuống đất: "Tô gia tha mạng!" Tô Mặc: "....." Mẹ kiếp, ông đây biến thành địa bĩ ác bá từ bao giờ thế!

Tô Mặc phất tay: "Cút cút cút!" "Vâng vâng vâng!" Quản gia gật đầu liên tục.

Thấy quản gia nghe được chữ "Cút" xong, trên mặt lại lộ ra biểu cảm mừng thầm, Tô Mặc suýt thổ huyết.

Mẹ nó!

Danh tiếng của ông!

Một lát sau, Hoắc Tiên Cô đi xuống.

Nhìn thấy Tô Mặc, bà ta mỉm cười: "Tô gia, ngài đến rồi..." Tô Mặc gật đầu nói: "Đúng vậy, đến đưa Tú Tú về nhà!" Hoắc Tiên Cô nói: "Tú Tú đi theo ngài, học được rất nhiều bản lĩnh, tôi rất yên tâm..." Nghe lời này, Hoắc Tú Tú bĩu môi.

Mình bỏ đi là bỏ nhà trốn đi, là không làm việc đàng hoàng, đi theo Tô Mặc lại thành ra đang học bản lĩnh.

Bà nội, bà cũng tiêu chuẩn kép quá rồi đấy! "Người trẻ tuổi, phải luyện tập nhiều, hồ nháo nhiều.

Nếu không, sau này lớn lên, trưởng thành rồi, lấy đâu ra kinh nghiệm và bài học.

Chẳng lẽ đợi đến lúc đó mới chịu thiệt thòi để học khôn sao!

Tiên Cô, ngài nói có đúng không..." Tô Mặc dựa vào ghế sofa, vắt chéo chân cười nói.

Người không biết còn tưởng Tô Mặc là chủ nhân nơi này.

Nhưng Hoắc Tiên Cô lại chẳng thể nói gì, đành liên tục gật đầu: "Phải, phải!" Tiếp đó, Hoắc lão thái lại nhìn Hoắc Tú Tú bên cạnh, quở trách: "Ta đã sớm nói với cháu rồi, chuyện Xà mi đồng ngư hãy để nó qua đi, mấy chục năm rồi, đó không phải thứ cháu có thể điều tra!" Hoắc Tú Tú chu môi: "Cháu không phải vì cô Hoắc Linh sao, bà nội, cô ấy là đứa con gái bà yêu thương nhất mà!" Hoắc Linh?

Chương 215

Hoắc Linh của đội khảo cổ Tây Sa?

Tô Mặc hơi ngạc nhiên, Hoắc Tú Tú sở dĩ trở thành dân trộm mộ, xem ra là vì muốn tra rõ sống chết của cô mình.

Nhưng chuyện năm xưa dính líu quá nhiều, vốn đã là một món nợ hồ đồ, bây giờ muốn tra lại cũng không đơn giản như vậy.

Tô Mặc đứng dậy: "Được rồi, đã nơi này không có việc của tôi, tôi xin cáo từ trước, về nhà xem sao...

Cả ngày trời không về nhà, bà xã đều có ý kiến rồi..." Nói xong, Tô Mặc cất bước định rời khỏi Hoắc gia.

Giải Tiểu Hoa cười với Hoắc Tú Tú một cái, rồi đi theo Tô Mặc.

Nhìn bóng lưng Tô Mặc, sắc mặt Hoắc lão thái cực kỳ giằng co: "Tô gia..." "....." Tô Mặc dừng bước, quay đầu nhìn Hoắc lão thái, nghi hoặc nói: "Tiên Cô?" Hoắc lão thái nói: "Nghe nói Tô gia tinh thông thuật chiêm bốc vọng khí?" Tô Mặc gật đầu: "Hiểu sơ sơ!" Chuyện mình tinh thông thuật chiêm bốc vọng khí không phải bí mật gì, năm xưa Lý Giáp Thành ở tận Hồng Kông còn mời hắn ra tay chọn nhà mới, những việc này tự nhiên không giấu được người trong Cửu Môn.

Hoắc lão thái lập tức nói: "Tôi muốn cầu ngài bói một quẻ..." Chữ "cầu", Hoắc lão thái nhấn mạnh đặc biệt.

Hoắc Tú Tú rất kinh ngạc, cô biết bà nội mình là người phụ nữ rất hiếu thắng, cả đời không cầu xin ai, mà hôm nay bà lại trước mặt bao nhiêu người Hoắc gia công khai thỉnh cầu Tô gia.

Bà muốn gì?

Tô Mặc trầm ngâm nói: "Mời nói!" Hoắc lão thái nói thẳng: "Tôi có một đứa con gái tên là Hoắc Linh, năm xưa sau khi đi khảo cổ Tây Sa thì mất tích, Tô gia có thể giúp tôi suy diễn xem, con bé hiện giờ rốt cuộc là sống hay chết?" Lúc này, trong lòng Hoắc lão thái vô cùng thấp thỏm, dù sao hơn mười ngày trước ở sự kiện Thập Nhất Thương, thế lực Cửu Môn do bà cầm đầu suýt nữa đã xảy ra hỏa hoạn với Tô Mặc. "Ách..." Tô Mặc có chút do dự, nhưng nhìn thấy sự cầu khẩn trong mắt Hoắc lão thái, hắn có chút không nỡ.

Tô Mặc bây giờ cũng là người làm cha, biết nỗi đau người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh! "....." Tô Mặc thở dài, giả vờ bấm ngón tay tính toán, nói: "Hoắc Linh còn sống!" Cái gì!

Người mất tích mấy chục năm còn sống?

Hoắc Tú Tú kinh ngạc!

Thân thể Hoắc lão thái chao đảo, suýt ngã xuống đất, may mà Giải Tiểu Hoa nhanh mắt nhanh tay, kịp thời đỡ lấy Hoắc Tiên Cô.

Giải Tiểu Hoa lo lắng nói: "Bà nội Hoắc, bà không sao chứ..." Hoắc Tiên Cô lắc đầu, nhìn Tô Mặc, theo bản năng hỏi: "Ngài biết con bé đang ở đâu không?" "....." Tô Mặc không nói, chỉ nhìn chằm chằm Hoắc Tiên Cô.

Đồng tử Hoắc Tiên Cô co rụt lại: "Ngài... ngài biết con gái tôi đang ở đâu?" Hoắc Tiên Cô lúc này đã mất đi vẻ bình tĩnh ngày thường, mắt đỏ hoe.

Tô Mặc than thở: "Xin lỗi, Hoắc Tiên Cô, cái này tôi không thể nói cho bà biết...

Thật sự là dính dáng quá lớn, có một số quy tắc, có một số kiêng kị, bà làm gia chủ Hoắc gia, bà nên hiểu!" Hoắc Linh sau khi rời khỏi Ba Nãi, không lâu sau liền tham gia đội khảo cổ Tây Sa, theo thời gian

hiện tại, Tô Mặc đoán cô ta hẳn đang ở trại an dưỡng Cách Nhĩ Mộc.

Tuy nhiên, sự kiện Ba Nãi thực sự dính dáng quá lớn, ẩn ẩn ước ước còn liên quan đến thi thể trong nhà cổ họ Ngô.

Ngày đó, Tô Mặc muốn phá trận!

Giải Liên Hoàn không tiếc kích nổ toàn bộ bom trong nhà cổ cũng muốn ngăn cản hắn, đủ thấy nước bên trong sâu thế nào.

Tô Mặc tuy biết tung tích Hoắc Linh, nhưng chuyện này lại không thể nói thật cho Hoắc lão thái, ít nhất không thể do hắn nói ra.

Còn nữa, Hoắc Linh lúc này nuốt phải đan dược thi miết đã biến thành Cấm bà.

Tô Mặc dù có lợi hại hơn nữa, cũng không có cách nào biến Tống tử thành người!

Nếu như giống Giải Liên Hoàn năm xưa, vừa mới nuốt đan thi miết không lâu, Tô Mặc còn có thể thử xem.

Nhưng Hoắc Linh nuốt đan thi miết đã mười mấy năm, bệnh nhập cốt tủy, hắn cũng bó tay! "Nó... là nó!" Hoắc lão thái cười thê thảm, trên mặt mang theo vẻ lạc lõng.

Nếu có ai dám động vào con gái bà, bà liều cái mạng già này cũng muốn giết chết kẻ đó, cùng với thế lực sau lưng kẻ đó!

Tô Mặc thầm lẩm bẩm trong lòng, sau đó nhìn lại Hoắc lão thái: "Tiên Cô, tuy tôi không thể nói cho bà, nhưng có một người chắc chắn biết, bà có thể đi thỉnh giáo hắn!" Hoắc Tiên Cô vội hỏi: "Ai?" Tô Mặc: "Trương Nhật Sơn!" Là tâm phúc của Trương Đại Phật Gia, Trương Nhật Sơn không ít lần xử lý công việc bẩn thỉu cho Phật Gia, hắn nhất định biết sự kiện Ba Nãi năm xưa, thậm chí hắn còn đích thân tham gia vào đó.

Có những chuyện, Tô Mặc quả thực không thể nói thật.

Tuy nhiên, Trương Nhật Sơn có đem toàn bộ sự tình nói cho Hoắc Tiên Cô hay không, Tô Mặc cũng không biết được.

Cửu Môn như một nồi cháo heo, bên trong nhân vật nào cũng có, xảy ra chuyện gì cũng chẳng lạ, Tô Mặc không muốn nhúng tay vào.

Vì vậy, sau khi an ủi cảm xúc của Hoắc lão thái, Tô Mặc đưa Giải Tiểu Hoa rời khỏi Hoắc gia.

Trên xe.

Giải Tiểu Hoa lái xe, thỉnh thoảng lại nhìn về phía Tô Mặc, muốn nói lại thôi.

Tô Mặc mắng: "Tập trung lái xe đi, đừng quản chuyện nhà họ Hoắc nữa...

Còn nữa...

Bố cậu Giải Liên Hoàn cũng chưa chết..." Cái gì?

Tim Giải Tiểu Hoa run lên, đạp mạnh chân ga. "Két!" Tô Mặc chúi người về phía trước, suýt nữa thì đập đầu vào kính, cũng may hắn thắt dây an toàn, nếu không thì mất mặt to.

Tô Mặc tức giận nhìn Giải Tiểu Hoa: "Tôi bảo cậu tập trung lái xe mà!" Giải Tiểu Hoa nhìn Tô Mặc, há hốc mồm: "Chú nhỏ của con chưa chết..." Năm xưa Giải Tiểu Hoa tuy được Giải Cửu Gia cho làm con thừa tự của Giải Liên Hoàn, nhưng Giải Liên Hoàn mất tích nhiều năm, Giải Tiểu Hoa cũng sắp quên mất dáng dấp của người chú nhỏ này rồi.

Hôm nay, sư phụ mình lại bảo rằng chú nhỏ chưa chết.

Đùa gì vậy!

Nhưng Giải Tiểu Hoa lại biết sư phụ mình không phải loại người

mở miệng chém gió!

Tô Mặc nói: "Còn sống!" Nghe lời Tô Mặc, trên mặt Giải Tiểu Hoa lộ vẻ vui mừng: "Sư phụ gặp ông ấy rồi?" Giải gia to lớn như vậy, dòng chính giờ chỉ còn lại Giải Tiểu Hoa, năm xưa dòng thứ muốn tranh đoạt gia sản và vị trí gia chủ, Giải Tiểu Hoa không phải không biết.

Chương 216

Cũng nhờ mình bái sư Tô Mặc, đám người đó mới im hơi lặng tiếng đi nhiều.

Nếu chú nhỏ có thể quay lại Giải gia, đám tiểu nhân đó tuyệt đối không dám có bất kỳ tâm tư dòm ngó nào nữa.

Ông nội đều nói chú nhỏ tinh minh năng cán, giảo hoạt như hồ ly.

Tô Mặc gật đầu: "Gặp rồi, mười mấy ngày trước tôi còn gặp ông ta..." Giải Tiểu Hoa cố nén sự kích động trong lòng: "Ông ấy...

ông ấy đang ở đâu?" Tô Mặc thản nhiên nói: "Tôi không thể nói cho cậu biết, chuyện này cậu cũng đừng quản..." Môi Giải Tiểu Hoa mấp máy, rõ ràng còn muốn nói gì đó, nhưng Tô Mặc lại không cho cậu cơ hội nói chuyện: "Lái xe!" "....." Tiểu Hoa bất lực, lái xe đi về phía Phan Gia Viên. ...

Phan Gia Viên.

Niếp Niếp đang chơi đùa với Tiểu Thốn Đinh trước cửa tiệm đồ cổ Tô gia.

Thấy Tô Mặc xuống xe, một người một chó vội vàng chạy về phía Tô Mặc.

Tô Mặc cười ha hả: "Tiểu Niếp Niếp giờ lớn thành thiếu nữ rồi..." Tiểu Niếp Niếp thừa hưởng đôi mắt to sáng ngời của Anh Tử, tính cách thì giống Tô Mặc, gan lớn tâm tỉ mỉ.

Cao một mét sáu chín, chuẩn đại mỹ nữ.

Tuy nhiên, cũng chính vì tính cách giống Tô Mặc, suốt ngày chỉ nghĩ đến chuyện đổ đấu trộm mộ, mấy năm nay khiến Anh Tử lo sốt vó. "Đi đi đi..." Tô Mặc nói, "Bảo mẹ con làm chút gì cho ba ăn, sắp

đói lả rồi..." "Vâng ạ, vâng ạ..." ...

Sau khi sự kiện Cừu Đức Khảo kết thúc, Tô Mặc hiếm khi có được một khoảng thời gian thanh nhàn.

Ngô Tà và Trương Khởi Linh thời gian này vẫn luôn ở chỗ Vương Nguyệt Bán, cũng chính là Phan Gia Viên, cách chỗ Tô Mặc không xa.

Không có việc gì, bộ ba Ngô Tà cũng thường xuyên sang chơi.

Nhóm Ngô Tà, cộng thêm Vương Khải Hoàn (Bàn Tử Sư Phụ) vốn không chịu ngồi yên, Lão Hồ các thứ, thời gian này Phan Gia Viên chỗ Tô Mặc đặc biệt náo nhiệt.

Trong thời gian đó, Ngô Tà cũng từng về Hàng Châu một chuyến.

Cậu ở Hàng Châu canh chừng suốt năm ngày, cuối cùng cũng tóm được Tam thúc của mình.

Tại căn cứ bí mật của Ngô Tam Tỉnh, hai chú cháu đã có cuộc trao đổi sâu sắc.

Nhưng... kết quả!

Vốn đã rối bời, Ngô Tà nghe lời Tam thúc xong càng loạn hơn.

Những gì Ngô Tam Tỉnh nói với cậu, hoàn toàn khác với những gì Cừu Đức Khảo nói.

Sau khi phân tích, Ngô Tà thậm chí còn cảm thấy lời Cừu Đức Khảo đáng tin hơn!

Thế lại càng loạn.

Nếu là vậy, tại sao Tam thúc lại lừa cậu?

Vốn định giải khai tất cả nghi hoặc, sau khi Tam thúc đi đến nhà cũ họ Ngô một chuyến, sáng hôm sau, ông ta lại biến mất!

Mang theo trùng trùng nghi hoặc và tâm trạng phức tạp, Ngô Tà lại

quay về Kinh đô.

Trương Khởi Linh biến mất, cậu chỉ có thể tâm sự với Vương Nguyệt Bán.

Hai người nói chuyện xong, Ngô Tà càng đau lòng hơn.

Người ta nói người trong cuộc u mê, người ngoài cuộc tỉnh táo, ngay cả Vương Nguyệt Bán cũng cảm thấy lời Ngô Tam Tỉnh nói không đáng tin. ...

Tối hôm đó!

Tại tiệm của Vương Nguyệt Bán ở Phan Gia Viên, họ đang ăn lẩu. "Nào, dô dô dô, uống rượu đi chứ, sao cậu chẳng động đũa gì thế, nhanh nhanh nhanh, đuổi theo tôi, đuổi theo tôi!" Vương Nguyệt Bán nâng ly cụng với Ngô Tà một cái, rồi uống ực hơn nửa ly, còn Ngô Tà chỉ nhấm nháp một chút.

Lần này, Vương Nguyệt Bán coi như hiểu, rượu này Ngô Tà nuốt không trôi rồi. "Cốc!

Cốc!

Cốc!" Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa.

Vương Bàn Tử chép miệng hô: "Ai đấy, đóng cửa rồi!" Người bên ngoài hô: "Là Bàn gia phải không?" Vương Nguyệt Bán vừa rót rượu cho mình, vừa hô: "Phải, ngày mai ngài đến sớm nhé!" Kể từ khi Vương Nguyệt Bán bám vào cái cây đại thụ Tô Mặc này, việc buôn bán của tiệm đồ cổ nhỏ cực kỳ tốt.

Vì mọi người đều biết Vương Nguyệt Bán là đệ tử của Vương Khải Hoàn, là người có thể nói chuyện trước mặt Tô gia.

Tô gia là nhân vật cỡ nào, làm ăn khắp Đông Nam Á, ngài tuyệt đối không để người khác làm hỏng thanh danh của mình.

Cũng chính vì nguyên nhân này, hiện tại rất nhiều người đều nguyện ý giao dịch qua chỗ Vương Nguyệt Bán.

Người bên ngoài nói: "Không phải, Bàn gia, tôi là bạn của Quắc Quắc, anh ấy giới thiệu tôi qua đây, anh ấy bảo chỗ ngài thu đồ, giá cả công đạo, mà tôi đang cần tiền gấp!" "Quắc Quắc?" Vương Nguyệt Bán đặt đũa xuống, nói với Ngô Tà, "Thiên Chân, cậu ăn trước đi!" Nói xong, Bàn Tử đứng dậy ra mở cửa. "Bàn gia!" Nhìn chàng trai mặc sơ mi trắng trước mặt, Vương Bàn Tử dụi mũi: "Ừ, sao thế?

Đồ gì?

Nói..." Chàng trai sơ mi trắng như kẻ trộm, nhìn ra sau lưng và bốn phía, phát hiện không có nhân vật khả nghi nào, mới móc ra một cái hộp gỗ đưa cho Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử nhận lấy hộp gỗ, nhìn người trước mặt một cái, rồi trực tiếp mở ra. "Tạch!" Sau khi nhìn rõ đồ vật bên trong, Bàn Tử lại nhanh chóng đóng hộp lại.

Chương 217

Cả người ngẩn ra một chút!

Cầm hộp gỗ đi thẳng vào trong, định tìm quân sư Ngô Tà xem thử.

Chàng trai sơ mi trắng thấy Vương Bàn Tử không để ý đến mình, cầm đồ quay người định đi, nhắc nhở: "Ấy, Bàn gia!" Vương Bàn Tử hồi thần, trực tiếp vẫy tay: "Vào đi vào đi vào đi, đóng cửa lại!" Chàng trai sơ mi trắng vẫy tay với không khí, rồi đóng cửa lại.

Cảnh tượng này khiến Ngô Tà nhìn mà ngẩn tò te.

Sao thế?

Chỗ đó còn có người à?

Người đàn ông áo trắng đi theo Vương Bàn Tử đến chỗ ăn lẩu.

Vương Nguyệt Bán đi tới trước mặt Ngô Tà, trịnh trọng nói: "Thiên Chân, cái này cậu phải xem qua!" Nói xong, đặt mạnh cái hộp lên bàn!

Ngô Tà cười nói: "Sao thế?

Nhìn cái dạng của cậu kìa, gặp ma à?" Bàn Tử mặt lạnh tanh: "Tôi thà gặp ma còn hơn, có Tô gia ở đây, tiểu quỷ dám làm gì tôi?

Cậu mở ra xem thử là biết..." Ngô Tà cầm hộp lên, khó hiểu nhìn Vương Bàn Tử một cái.

Mở ra xem! !!

Ngô Tà kinh hãi nói: "Thanh đồng linh đang!" "Tạch!" Ngô Tà phản ứng y hệt Vương Nguyệt Bán, vội vàng đóng hộp lại.

Thanh đồng linh đang, từng xuất hiện ở Thất Tinh Lỗ Vương và Mộ cổ dưới đáy biển Tây Sa.

Giờ khắc này, bọn họ lại gặp phải!

Đúng là gặp ma rồi!

Không!

Còn chẳng bằng gặp ma, có Tiểu Ca và Tô gia ở đây, ma quỷ có gì đáng sợ!

Ngô Tà nhìn sang Nguyệt Bán, kinh ngạc hỏi: "Ai?" Vương Nguyệt Bán chỉ vào ông bạn phía sau, không cần nói cũng rõ. "Nào nào nào, người anh em, ngồi ngồi!" Vương Nguyệt Bán thay đổi thái độ hẳn, đích thân bê một cái ghế mời. "Chào anh!" "Chào anh!" Chàng trai sơ mi trắng bắt tay với Ngô Tà. "Ngồi!" "Cảm ơn Bàn gia!" Vương Nguyệt Bán nói: "Ấy, cậu ăn cơm chưa, chưa ăn thì ăn chút!" "Cảm ơn Bàn gia!" Chàng trai sơ mi trắng nhìn nồi lẩu trên bàn, còn có rau dưa và thịt bò dê, nhưng mà, lại chẳng thấy ai lấy bát đũa cho mình. "....." Khóe miệng chàng trai giật giật.

Thế giới người lớn, đôi khi, tin là thật thì cậu thua rồi!

Vương Nguyệt Bán ngồi bên cạnh người đàn ông áo trắng, nghĩ ngợi rồi hỏi: "Ấy, xưng hô với cậu thế nào nhỉ?" Chàng trai cười nói: "Tôi họ Mã, anh cứ gọi tôi là Lão Mã là được!" Vương Nguyệt Bán đảo mắt: "Lão Mã?

Lão Mã cái gì, tôi thấy cậu trẻ măng thế này, cứ gọi cậu là Tiểu Mã đi...

Tiểu Mã, à!

Cái đó... cậu là do Quắc Quắc giới thiệu đến hả?" Tiểu Mã: "....." Khá lắm, chớp mắt cái tôi tụt mất một vai vế!

Tiểu Mã cạn lời, nhưng nghĩ đến việc mình đến bán đồ, gật đầu, cũng không nói gì, coi như công nhận xưng hô này.

Vương Nguyệt Bán cố làm ra vẻ nghiêm túc: "Quắc Quắc là anh em tốt nhất của tôi, đã là nó giới thiệu đến, tôi không chơi đồ ảo với cậu.

Món này, tôi thu!" Nghe vậy, Tiểu Mã cười vui vẻ.

Ai ngờ, Vương Nguyệt Bán đổi giọng, nói ngay: "Nhưng tôi phải biết lai lịch của nó!" "....." Nụ cười của Tiểu Mã đông cứng lại. "Ngạch...

Cái này... nó chẳng có lai lịch gì cả!

Tôi thu mua từ dưới quê lên thôi!" Vương Nguyệt Bán cười nhẹ, nói: "À, đánh trống lảng với Bàn gia ở đây thì mất vui rồi nhé!

Cậu có tin không, Bàn gia thả một câu ra ngoài, cả cái Phan Gia Viên này không ai dám thu hàng của cậu!" Tiểu Mã không nói gì, cậu ta biết Vương Nguyệt Bán nói câu này không phải chém gió, người bên cạnh Tô gia quả thực có thực lực này.

Tiểu Mã chỉ vào thanh đồng linh đang nói: "Bàn gia, đây tuyệt đối là đồ tốt!" Vương Nguyệt Bán gật đầu: "Là đồ tốt!" Đồ đồng An Lạc, gần như mỗi món đều là quốc bảo, nghiêm cấm xuất ra nước ngoài.

Vương Nguyệt Bán nhấn mạnh: "Nhưng tôi phải biết nó từ đâu mà ra!

Thứ nhất tôi phải biết nó thuộc lộ nào, trong lòng tôi có cái đáy, như vậy nếu tôi không thu được, tôi còn có thể tìm người mua giúp cậu!

Thứ hai ấy mà, là ông bạn này của tôi thích nghe kể chuyện!" "Nào, con số này!" Vương Nguyệt Bán lấy điện thoại ra, nhập con số 200.000 cho đối phương xem. "Thật sao?" Tiểu Mã vừa nhìn thấy con số này thì nghiêm túc hẳn. 20 vạn!

Đây không phải con số nhỏ.

Lương công nhân ở vùng Châu Giang Tam Giác cũng chỉ tầm một ngàn.

Vương Nguyệt Bán cất điện thoại: "Bắt đầu kể đi!" Tiểu Mã cúi đầu nghĩ ngợi, mở miệng nói: "Được, thế thì tôi nói!" Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán gật đầu, ngồi ngay ngắn lại.

Tiểu Mã nói: "Thực ra cũng khá đơn giản, ba năm trước ấy, tôi cùng một người họ hàng xa, chúng tôi cùng đi Tần Lĩnh một chuyến...

Hai đứa đều chẳng có kinh nghiệm sinh tồn dã ngoại gì, chuyến đi bộ xuyên rừng nguyên sinh này càng là lần đầu tiên!

Chương 218

Kết quả, chúng tôi cứ đi trong rừng sâu núi thẳm mười mấy ngày đường!

Ôi chao!!

Lúc đó bọn tôi cảm giác lạc đường rồi, lương khô mang theo cũng sắp ăn hết, tôi sắp sụp đổ đến nơi!

Đi mãi đi mãi ấy, bọn tôi phát hiện phía trước có một vách núi dựng đứng.

Bàn gia, không nói ngoa chút nào nhé, cái vách núi đó đặc biệt cao, phải đến cả trăm mét.

Chỗ đó âm u, cộng thêm lúc đấy trời đất tối tăm, đáng sợ lắm!" "....." Ngô Tà và Nguyệt Bán nhìn nhau.

Không đúng lắm!

Đây là tìm bảo vật à?

Nghe sao càng lúc càng giống chuyện ma thế.

Vương Nguyệt Bán vội ngắt lời: "Kể chuyện, không phải bịa chuyện!" Tiểu Mã nghiêm túc nói: "Bàn gia, tôi nói đều là thật, trên vách núi đó, chúng tôi còn phát hiện một cái tế đàn không biết thuộc niên đại nào!

Ở trên đó, có một cái cây bằng đồng (Thanh đồng thụ), cái cây này ấy, nó cứ như là mọc từ dưới lòng đất lên vậy!" Tiểu Mã nói đến đây, Ngô Tà cũng tỉnh cả người!

Thanh đồng thụ, đây chính là bảo bối hiếm thấy hàng thật giá thật!

Năm 1986 ở Tam Tinh Đôi, Tứ Xuyên khai quật được cây cổ thụ

bằng đồng, giờ đã là quốc bảo đỉnh cấp.

Tiểu Mã nói tiếp: "Giờ tôi nhớ lại, còn thấy tà môn này!

Tôi cứ theo cái khe đó ấy, nhìn xuống dưới, căn bản không thấy đáy.

Hơn nữa cái cây bằng đồng đó ấy, tôi ước chừng cũng phải cả trăm mét!!" Nghe đến đây, Vương Nguyệt Bán ngơ ngác uống một ly rượu trắng.

Ngô Tà nhíu mày, nói: "Cậu nói thế cũng quá tà hồ rồi, cây đồng khai quật ở Tam Tinh Đôi kia cùng lắm cũng chỉ bốn mét.

Hơn nữa còn là đúc từng đoạn.

Cây đồng một trăm mét của cậu, không chỉ cần đúc từng đoạn, mà còn cần đúc nguyên khối, chuyện này sao có thể chứ!" Tiểu Mã nói thẳng: "Tôi nói đều là thật, các anh không tin thì tôi cũng chịu...

Bàn gia, a a, các anh cứ coi như nghe kể chuyện đi!" Vương Nguyệt Bán tò mò hỏi: "Không phải, thế thế, thế, thế cuối cùng cậu có đào ra được cái gì không?" Tiểu Mã cười nói: "Đào được, tìm được mấy miếng ngọc, còn có mấy món đồ sứ cổ xưa, à, còn cả cái chuông này nữa.

Sau khi ra ngoài, ông anh họ tôi biến mất luôn.

Tôi cầm mấy thứ này ấy, lúc đem bán ở quê thì, hì hì, bị cảnh sát tóm được.

Tôi cũng vào đó ăn cơm tù hai năm!

Đây chẳng phải vừa mới ra sao, trên người nghèo rớt mùng tơi.

Cũng may lúc đầu giấu được cái chuông này, bây giờ à!

Tôi chỉ trông chờ vào nó để đổi đời thôi!" Khá lắm!

Tên này nhìn mặt mũi thật thà phúc hậu, không ngờ cũng từng ngồi tù.

Vương Nguyệt Bán nói: "Đổi đời hay không, là phải xem tôi, nhưng mà chuyện kể xong chưa?" Tiểu Mã quay người hỏi nhỏ với không khí bên cạnh: "Kể xong chưa?

Kể xong chưa?" "....." Vương Nguyệt Bán và Ngô Tà nhìn với vẻ mặt mờ mịt, tên này không phải ngồi tù ngồi đến ngớ ngẩn rồi chứ.

Tiểu Mã cười với hai người: "Kể xong rồi!" Vương Nguyệt Bán cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Được, thế tiền mặt hay chuyển khoản?" Tiểu Mã lại quay người hỏi không khí: "Tiền mặt hay chuyển khoản?" Quay đầu lại, Tiểu Mã lại cười với Vương Nguyệt Bán và Ngô Tà: "A a, vẫn là tiền mặt đi!" Vương Nguyệt Bán mặt đầy vẻ mông lung: "Không phải, cậu nói chuyện với ai thế?" Tiểu Mã chỉ chỉ bên cạnh nói: "Ông bạn tôi, ông bạn cùng quê tôi!" Vương Nguyệt Bán ngó đầu nhìn ra xa bốn phía theo hướng Tiểu Mã chỉ.

Chả có cái gì sất!

Lập tức, Vương Nguyệt Bán và Ngô Tà tê rần cả da đầu.

Nay không phải gặp ma rồi chứ! "....." Ngô Tà và Nguyệt Bán đưa mắt nhìn nhau.

Tiểu Mã xoa xoa tay, nói: "Bàn gia, tiền này?" Nghe vậy, Nguyệt Bán vội vàng đứng dậy lấy hai mươi vạn tiền mặt từ két sắt giao cho đối phương.

Sau đó, lại đích thân tiễn Tiểu Mã và "ông bạn hắn" ra ngoài cửa. "....." Nhìn bóng lưng Lão Mã đi xa, Vương Nguyệt Bán mới cẩn thận đóng cửa lại, quay về chỗ ngồi.

Lúc này, Vương Nguyệt Bán phát hiện cả người mình đều trở nên thần kinh hề hề, cạn lời nói: "Nghe nói người bán hét giá, cố làm ra vẻ

bí ẩn, nhưng cao thủ tâm thần phân liệt thì đây là lần đầu...

A, a a a a!" Ngô Tà cầm hộp thanh đồng linh đang, mân mê một lúc, nói: "Tôi cảm giác ông bạn đó không giống như đang diễn kịch!

Bàn Tử, cậu nói xem cái thanh đồng linh đang này, ở mộ cổ đáy biển Tây Sa, Thất Tinh Lỗ Vương Cung đều từng xuất hiện, bây giờ lại thêm một cái ở Tần Lĩnh...

Một thứ tà hồ như vậy, không thể nào tồn tại trên diện rộng thế được!

Còn nữa, Lão Mã nói về Thanh đồng thụ, cao một trăm mét, thế thì phải to cỡ nào!" Vương Nguyệt Bán hồ nghi: "Hầy, linh đang thì tôi không biết, nhưng cậu cứ nói về cái Thanh đồng thụ đó đi, chắc chắn là chém gió rồi.

Thời đại đồ đồng, nhân lực vật lực gia công đều có hạn, tập hợp sức lực cả nước cũng chẳng tạo ra nổi!

Mấy trăm mét cũng không thể nào, nếu thực sự có thứ to lớn như vậy, làm ra được một thứ như thế, trong lịch sử có thể, có thể không ghi chép sao?

Cậu đừng nghĩ linh tinh nữa, ngủ đi, mai chúng ta đến chỗ Tô gia hỏi thử, Tô gia đi nam về bắc, kiến thức rộng rãi, chắc chắn biết cái của nợ này." "..." Ngô Tà nghĩ cũng phải, trong ấn tượng của cậu, chẳng có việc gì là Tô gia không biết.

Có khó khăn, tìm Tô gia!

Tô gia đáng tin hơn Tam thúc của cậu nhiều!

Ngô Tà đặt cái hộp xuống, cũng không suy nghĩ vấn đề này nữa, xoay người ngủ say. ...

Sáng sớm hôm sau.

Chương 219

Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán sáng sớm tinh mơ đã đến tiệm đồ cổ của Tô gia.

Ừm... hai người còn ăn chực một bữa sáng, mùi vị không tệ!

Sau đó, mấy người ngồi uống trà chiều ở hậu viện.

Hôm nay vừa khéo Đại Kim Nha cũng ở đó.

Tô Mặc đích thân rót trà cho mỗi người, nói: "Nói đi, hôm nay từng người một làm sao thế này, sáng sớm đã đến chặn cửa tôi!" Vương Nguyệt Bán cười hì hì, gã không có việc gì thì thích ở cùng Tô Mặc.

Đừng nhìn Tô Mặc là đại nhân vật trên mây, nhưng lại bình dị gần gũi, chẳng có chút giá nào.

Vương Nguyệt Bán nói thẳng: "Thiên Chân, lấy bảo bối ra đi..." Ngô Tà lấy cái hộp gỗ trong túi ra, đặt lên bàn đá, sau đó mở hộp, để lộ thanh đồng linh đang bên trong.

Đại Kim Nha kinh ngạc nói: "Thanh đồng linh đang, trên thị trường cũng có mấy năm rồi chưa xuất hiện bảo bối như thế này..." Được!

Xem ra tìm đúng người rồi!

Chỗ Tô gia quả nhiên có người biết loại bảo bối này!

Nhìn xem, thế này mới gọi là chuyên nghiệp!

Thủ hạ Tô gia toàn người tài, hắn có được thành tựu hôm nay không phải là ngẫu nhiên.

Vương Nguyệt Bán giải thích: "Cái này tối qua chúng tôi thu được

ở tiệm đồ cổ của Nguyệt Bán, muốn nhờ ngài xem thử!" Đại Kim Nha móc khăn tay tùy thân ra, đổ thanh đồng linh đang ra, quan sát kỹ lưỡng. "Cái thanh đồng linh đang này, tuy là chất liệu đồng xanh, nhưng kỳ lạ là công nghệ bên trong nó, có thể khiến người ta mê huyễn, đánh mất tâm trí!" Ngô Tà gật đầu: "Không sai, chúng tôi còn muốn biết lai lịch của thanh đồng linh đang này, thậm chí là xuất xứ!" Đại Kim Nha nhìn một lúc, sau đó đặt đồ vật lại lên bàn, nói: "Thứ này, từ chất liệu, công nghệ chế tác, còn có mức độ phong hóa của nó, có thể thấy, đây là một món đồ vô cùng cổ xưa!

Căn cứ kinh nghiệm nhiều năm của tôi để suy đoán, nó hẳn là đồ vật khoảng từ thời nhà Hạ đến Tây Chu!

Hẳn là xuất hiện ở vùng Thiểm Tây và Hồ Bắc hiện nay của chúng ta...

Ở đó, trước kia có một cổ quốc đã biến mất, gọi là Xá Quốc!" Ngô Tà tò mò: "Xá Quốc?" Đại Kim Nha nói: "Đúng, Xá Quốc!

Lịch sử Xá Quốc lúc ẩn lúc hiện, xuất hiện trong những thẻ tre chúng ta khai quật được.

Nó từng có một khoảng thời gian vô cùng phồn thịnh, nhưng đến giữa thời Tây Chu, nó đột nhiên biến mất.

Tuy đã biến mất, nhưng chúng ta lại tìm thấy bóng dáng của nó trong một số kinh điển khác.

Ví dụ như, Sơn Hải Kinh!

Trong Sơn Hải Kinh, có miêu tả thế này: có một quốc gia, gọi là Xuyên Ngoại Xà Quốc (nước rắn ngoài sông), người nước này, tôn thờ người đầu rắn mình rắn làm thần linh!

Khắc loại đồ án này lên các loại khí vật, vậy thì, cái Xuyên Ngoại Xà Quốc này, có khả năng chính là Xá Quốc!" Nói đến đây, Đại Kim

Nha chỉ vào đồ án trên thanh đồng linh đang. "Nhắc đến Xá Quốc này, coi như hai cậu nhóc số đỏ, vì tôi đã nghiên cứu qua lịch sử của nó.

Xá Quốc từ đâu mà đến, nghiên cứu hiện nay thường cho rằng, Xá Quốc này là hậu duệ phân tách ra từ Hoa Tư Cổ Quốc, tiền thân của nó còn phải đẩy ngược về xã hội thị tộc mẫu hệ!

Hoa Tư Cổ Quốc có truyền thuyết Phục Hy nhân diện xà thân (mặt người mình rắn).

Xá Quốc có khả năng chính là một chi phân tách ra từ Hoa Tư Cổ Quốc!" Đại Kim Nha nói xong, bưng chén trà nhỏ uống cạn, nhuận họng, nhìn về phía Tô Mặc, nói: "Tô gia, không biết ngài có kiến giải khác gì về Xá Quốc không?" Tô Mặc cười ha hả: "Về Xá Quốc, vừa rồi ông đã nói hết những gì có thể nói rồi...

Quả thực, rất nhiều thần thoại đều có sự tồn tại của họ, trong đó Xuyên Ngoại Xà Quốc trong Sơn Hải Kinh mà ông vừa nói, tôi cho rằng cũng là Xá Quốc, chúng ta mạnh dạn đưa ra ví dụ, vì chữ 'Xá' hài âm với chữ 'Xà'.

Họ còn có một điểm chung, đó là đều thích tôn thờ nhân diện song thân xà làm thần linh, trên rất nhiều đồ trang sức đều có hoa văn này!

Ngoài ra, tôi còn biết một điểm, đó là họ có một hoạt động tế tự trọng đại, đó là tế tự một loại 'Xà Thần Thụ'!!

Truyền thuyết kể rằng, loại cây này, chỉ cần dâng hiến máu tươi, là có thể thỏa mãn bất kỳ yêu cầu nào, là một loại cây nguyện ước!" Đại Kim Nha giơ ngón tay cái cười nói: "Tô gia đúng là Tô gia, muốn bàn về lịch sử và đồ cổ, ngài mới thực sự là cái này!

Lợi hại!" Tô Mặc mỉm cười, uống ngụm trà, nói với Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán: "Được rồi, tôi cũng chỉ biết nhiêu đó thôi, các cậu nếu muốn biết nhiều hơn, thì tự mình tìm cái mộ Xá Quốc nào đó

mà khảo cổ đi..." Ngô Tà nói: "Tô gia, chúng tôi đúng là biết một mộ táng Xá Quốc, ngay ở Tần Lĩnh!" "Tô gia, chúng tôi đúng là biết một mộ táng Xá Quốc, ngay ở Tần Lĩnh!" Hửm?

Nghe Ngô Tà nói, lông mày Tô Mặc nhướn lên, giờ khắc này hắn đã biết đây là tuyến truyện Tần Lĩnh.

Bất Ngôn Kỵ!

Âm Binh!

Chúc Cửu Âm!

Tần Lĩnh cũng là nơi quỷ dị vô cùng!

Ngô Tà lại nói với Vương Nguyệt Bán: "Nếu người tối qua nói là thật, vậy thì, cái 'Xà Thần Thụ' kia, có khi nào chính là Thanh đồng thụ không?" Bàn Tử lắc đầu nguầy nguậy: "Chắc chắn không thể nào, sao có thể có Thanh đồng thụ hơn một trăm mét thật chứ, điêu toa quá thể!" "....." Ngô Tà suy tư một lúc, nói: "Tôi định tra thêm tư liệu hai ngày nữa, sau đó đi tìm cái Thanh đồng thụ kia, cây cổ thụ bằng đồng hơn một trăm mét, nếu có thể tìm được nó, đây tuyệt đối là chương bi tráng trong lịch sử khảo cổ!" Vương Nguyệt Bán trợn tròn mắt: "Có gì hay mà xem, chỉ là một cái hố đất, còn có Thanh đồng thụ hơn một trăm mét chắc chắn là thằng nhãi đó nói bậy, cậu nhìn cái tên Tiểu Mã đó giống người bình thường không?" Ngô Tà không phản bác Bàn Tử, nhưng cậu đã quyết tâm, Thanh đồng thụ hơn một trăm mét, đáng để cậu đi một chuyến.

Ngô Tà nhìn Tô Mặc: "Tô gia, ngài có muốn đi xem không?

Đó là Thanh đồng thụ hơn một trăm mét đấy?" Ai cũng biết, xuống mộ cùng Tô gia, sướng không gì bằng!

Cái gì âm hồn Tống tử!

Cái gì cương thi tà túy!

Tô gia mắt cũng không thèm chớp, gần như một đường càn quét! "....." Tô Mặc không vội trả lời ngay, mà suy tư, dù sao Mộ cổ đáy biển cũng vừa mới kết thúc không lâu.

Hắn thời gian này đi lại nhiều nơi Ngô gia, Miến Điện, Yên Kinh, đổ đấu đào hố, mưa bom bão đạn, cũng vô cùng vất vả. 【Đinh!】 Âm thanh quen thuộc của hệ thống vang lên. 【Chúc mừng ký chủ tham gia cốt truyện Tần Lĩnh Thần Thụ, kích hoạt điều kiện lựa chọn!】 【Lựa chọn 1: Chấp nhận lời mời của Ngô Tà, tham gia cốt truyện Tần Lĩnh, cùng nhóm Ngô Tà thám hiểm Tần Lĩnh, thưởng tuyệt kỹ Quan Sơn Thái Bảo - Quan Sơn Chỉ Mê Thuật!】 【Lựa chọn 2: Từ chối lời mời của Ngô Tà, thưởng Mẫn tiệp vĩnh viễn +20!】 【Lựa chọn 3: Một mình cày cốt truyện Tần Lĩnh, thưởng Ti Nam Ngư (bản cùng loại của Bàn Sơn đạo nhân)!】 "....." Tô Mặc hơi ngạc nhiên, vì phần thưởng lần này có thể nói là vô cùng phong phú.

Ti Nam Ngư của Bàn Sơn đạo nhân tương tự như La Bàn của Mô Kim Hiệu Úy, nhưng nó sẽ không chịu sự can thiệp của từ trường.

Trong môi trường từ trường mạnh thậm chí còn dễ dùng hơn Phân Kim Bàn mà Mô Kim Hiệu Úy sử dụng.

Chương 220

Còn về tuyệt kỹ Quan Sơn Chỉ Mê Thuật của Quan Sơn Thái Bảo thì càng khiến Tô Mặc kinh hỉ không thôi.

Phải biết, Quan Sơn Chỉ Mê Thuật của Quan Sơn Thái Bảo đã thất truyền nhiều năm, ngay cả giáo sư Tôn (Phong Học Vũ) hôn mê nhiều năm, sớm đã biến thành người thực vật, cũng chỉ học được vài câu Quan Sơn Chỉ Mê Thuật nửa mùa mà thôi.

Phát Khâu Song Chỉ của Phát Khâu Trung Lang Tướng, Khôi Tinh Thích Đấu của Bàn Sơn đạo nhân, Tầm Long Quyết của Mô Kim Hiệu Úy, Phong Thủy Âm Dương Thuật (Kỳ Môn Độn Giáp chi thuật) của Tả Lĩnh lực sĩ, nay cộng thêm Quan Sơn Chỉ Mê Thuật của Quan Sơn Thái Bảo.

Tô Mặc tập hợp sở trường của các nhà, sau này, hắn sẽ thông suốt không trở ngại dưới lòng đất quỷ quyệt ba đào. "Được!" Tô Mặc lập tức nhìn sang Ngô Tà, "Tôi đi Tần Lĩnh với cậu, tôi cũng muốn kiến thức cái Thanh đồng thụ hơn một trăm mét kia..." Nghe vậy, Ngô Tà vui mừng khôn xiết: "Được rồi, vậy một tuần sau chúng ta xuất phát nhé?

Hai ngày nay tôi tra cứu tư liệu Xá Quốc một chút!" Tô Mặc gật đầu: "Được, tôi nghe theo sự sắp xếp của cậu..." Vương Nguyệt Bán ngẩn ra: "Không phải, Tô gia, ngài đi thật à, tối qua tên kia nói cái Thanh đồng thụ đó cao một trăm mét, thời Tây Chu sao có thể có Thanh đồng thụ cao một trăm mét chứ!

Tám phần là một cái hố to thôi." Tô Mặc còn chưa nói gì, đã thấy Ngô Tà phản bác: "Cậu còn chưa đi, sao biết là hố to, thế giới lớn như vậy, chuyện lạ gì cũng có, sao cậu khẳng định không có Thanh đồng

thụ cao một trăm mét chứ!" "....." Vương Nguyệt Bán nhất thời cũng đuối lý.

Dù sao, cái thế giới này đúng là chuyện quái quỷ gì cũng có.

Khi ăn cơm, Tô Mặc kể chuyện Tần Lĩnh cho Anh Tử và con gái Niếp Niếp.

Ai ngờ, hai mắt Niếp Niếp sáng rực: "Con cũng muốn đi!" Niếp Niếp thừa hưởng huyết mạch của Tô Mặc, trời sinh có hứng thú cuồng nhiệt với việc đổ đấu trộm mộ.

Tuy nhiên, nói ra cũng lạ, Tô Mặc càng không muốn con bé nhúng tay vào chuyện đổ đấu, con bé lại càng hướng về việc đổ đấu.

Tính cách phản nghịch cực mạnh! "....." Anh Tử nhướng mày, mắng: "Ăn cơm, đổ đấu là việc con cần lo sao...

Thân ở trong phúc không biết phúc, năm xưa ba con đi đổ đấu, lúc đó không có tiền, vì cuộc sống bắt buộc, mới phải đi nam về bắc đổ đấu...

Bây giờ tài phú nhà chúng ta có thể để con tiêu mười đời, con chịu cái tội đó làm gì?

Đổ đấu nguy hiểm lắm!" Anh Tử đối với ngôi mộ Kim Quốc Đại Tướng Quân năm xưa, đến nay vẫn còn nhớ rõ mồn một.

Đổ đấu, thực sự là quá đáng sợ! "....." Niếp Niếp bĩu môi, nhìn Tô Mặc cầu cứu.

Cha mình vẫn dễ nói chuyện hơn mẹ nhiều. "Ha ha ha..." Tô Mặc cười lớn, "Đổ đấu quá nguy hiểm, không thích hợp với con, vẫn là ở nhà chơi với Tiểu Thốn Đinh đi..." Từ khi Niếp Niếp ra đời, Tiểu Thốn Đinh vẫn luôn bầu bạn với con bé, vừa là bạn chơi, vừa là bảo vệ, bao năm nay, nó rất ít xuống mộ.

Niếp Niếp càng không vui, nhưng đối mặt với ánh mắt rực lửa của mẹ, cô bé lại không dám nói gì, hậm hực và cơm trong bát.

Anh Tử giáo huấn: "Ăn cơm cho đàng hoàng!" Niếp Niếp: "....." Cơm này không ăn cũng được! "Ăn no rồi, Tiểu Thốn Đinh... chúng ta đi!" Niếp Niếp tức giận ôm Tiểu Thốn Đinh đi ra ngoài.

Đừng mà!

Tiểu công chúa ngài thì không đói, nhưng tôi còn chưa ăn cơm mà! "Gâu ư ~" Tiểu Thốn Đinh kêu ai oán một tiếng. ...

Vào đêm.

Trong phòng ngủ của Tô Mặc, cầm sắt hòa minh.

Anh Tử nhìn Tô Mặc trên người mình, mị nhãn như tơ.

Tô Mặc cúi đầu, hôn lên môi Anh Tử.

Anh Tử dùng chút sức lực cuối cùng đáp lại Tô Mặc.

Hồi lâu...

Anh Tử nằm trong lòng Tô Mặc, nhu mì nói: "Chú ý an toàn, đừng liều mạng như thế, trường sinh hay không trường sinh không quan trọng..." Anh Tử 18 tuổi đã theo Tô Mặc, bao năm trôi qua, cô đối với sự trường sinh hư vô mờ mịt kia cũng không quá để ý, chỉ cầu người nhà hạnh phúc.

Tô Mặc trầm mặc rất lâu, sờ lên gò má Anh Tử, khẽ nói: "Em và Niếp Niếp là toàn bộ của anh, anh tuyệt đối không cho phép..." Anh Tử "a" một tiếng cười, ngắt lời: "Đừng nói nữa, ngủ đi...

Vừa nãy anh dùng sức quá!" ...

Một tuần sau.

Sân bay Tần Lĩnh.

Tô Mặc, Tứ hung tướng, Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán đeo hành lý đi ra từ trong sân bay.

Lần này là hành trang đơn giản, Tô Mặc cũng không mang theo bao nhiêu đồ, thậm chí hắn còn không thông báo cho Lão Hồ, Trương Doanh Xuyên..., chính là để tiện hành sự.

Ngoài sân bay, đã có ba chiếc xe Jeep đợi từ lâu. "Tô gia!" Mấy vị phụ trách khu vực Tần Lĩnh cung kính đứng trước xe Jeep.

Tô Mặc gật đầu cũng không nói gì nhiều, mọi người để hành lý vào cốp sau, rồi lái xe theo lộ trình đi đến khu vực Tần Lĩnh.

Lúc này bên ngoài đã bắt đầu mưa to, ô tô di chuyển trong màn mưa nhỏ.

Phong cách kiến trúc của thị trấn nhỏ lân cận cộng thêm cơn mưa lớn bên ngoài, khá có phong cách vùng sông nước Giang Nam!

Đi được khoảng hai ba tiếng, đường xóc nảy suốt dọc đường cũng khiến nhóm Ngô Tà hơi say xe.

Thấy vậy, Tô Mặc cầm bộ đàm trên xe lên, hô: "Dừng xe nghỉ ngơi một lát, ăn cơm ở cái thành nhỏ này đi!" "Rõ!" "Rõ!" Ba tài xế dừng xe trước cửa tiệm cơm gần đó.

Mọi người che ô xuống xe, đi vào trong quán cơm nhỏ.

Quán cơm này cũng không nhỏ lắm, bên trong đều là bàn gỗ và ghế gỗ, có không khí kiểu "nông gia nhạc".

Chương 221

Ông chủ thấy khách đến, vội vàng chào hỏi: "Tiểu Lý, nhanh lên, ghép bàn lại!

Mấy vị mời vào trong!

Đây là thực đơn, các ngài xem thử!" Thấy đông người, nhân viên phục vụ ghép ba cái bàn gỗ hình chữ nhật lại với nhau, mọi người ngồi xuống.

Tô Mặc nhận lấy thực đơn, gọi mấy món, phần lớn là món thịt, còn có canh nóng.

Gọi món xong!

Nhân viên phục vụ bưng trà nước lên.

Mọi người uống một ly trà nóng cho ấm người.

Lúc này Tô Mặc phát hiện, đối diện cũng có một bàn người, hai lão già, ba người thanh trung niên.

Mấy người này ánh mắt âm ngoan, thỉnh thoảng có hung quang lóe lên, nhìn một cái là biết tuyệt không phải người tốt.

Tô Mặc suy đoán, nhóm người này chính là nhóm trộm mộ trong nguyên tác. "Cốc!

Cốc!" Tô Mặc gõ ngón tay lên bàn.

Mọi người nghe tiếng, khó hiểu nhìn Tô Mặc.

Tô Mặc nói nhỏ nhắc nhở mọi người: "Thấy năm người đối diện kia không?" Mọi người liếc mắt nhìn sang đối diện.

Vương Nguyệt Bán hỏi nhỏ: "Tô gia, nhóm người đối diện không ổn à?" Tô Mặc gật đầu: "Trên người họ có mùi đất, đều là thổ phu

tử!" Ngô Tà nói: "Họ có khi nào đi cùng một chỗ với chúng ta không?" Vương Nguyệt Bán lắc đầu, cười khẩy: "Cái này cậu đừng nghĩ, từ xưa huyệt mộ ở Tần Lĩnh đã rất nhiều, cộng thêm chúng ta lại không xuống cái huyệt chính kinh gì, chỉ là một cái hố to!

Tôi bảo cậu này, nếu mà đụng nhau thật, tôi về sẽ mua xổ số!

Đảm bảo trúng giải độc đắc!" Tuy biết đối diện là một nhóm trộm mộ, nhưng trong lòng mọi người đều không có bất kỳ lo lắng nào.

Haizz, cái cảm giác an toàn chết tiệt này.

Có Tô Mặc ở đây, còn có Tứ hung tướng, đừng nói đối diện là năm người, cho dù là năm con cương thi, thì cũng là bị chém giết như ngóe. ...

Nhóm Tô Mặc chú ý đến đối diện.

Mà đối diện cũng chú ý đến nhóm Tô Mặc.

Là thổ phu tử, việc họ làm đều là buôn bán không thấy ánh mặt trời, tính cảnh giác đều rất cao.

Trong đó một thanh niên hạ thấp giọng, nói: "Ê, nhìn thấy nhóm người đối diện không, tuyệt đối không đơn giản!" Một người khác gật đầu, nói: "Phải, trong đó có mấy kẻ nhìn sát khí đằng đằng, nhìn là biết đặc biệt hung dữ, không dễ chọc đâu, ước chừng, trên tay dính không ít mạng người!" Lão già đeo kính đẩy gọng kính đen: "Tôi sang xem sao!" Lão già đứng dậy, đi thẳng đến trước mặt Tô Mặc, chào hỏi: "Mấy vị đến đây làm gì thế?" Muốn thăm dò tôi?

Tô Mặc dựa vào ghế, nhìn lão già trước mắt, cười lạnh nói: "Các người đến làm gì, chúng tôi đến làm cái đó, muốn sống lâu, thì đừng có hỏi lung tung!

Cút!" Một cỗ khí thế thượng vị giả tự nhiên bộc phát ra, Tô Mặc ngồi trên ghế đẩu, lù lù bất động, tựa như một ngọn núi cao không thể

vượt qua.

Lão già rùng mình một cái, tim gan run rẩy dữ dội, sợ đến mức vội vàng cúi đầu: "Xin lỗi, xin lỗi, ngại quá, ngại quá, làm phiền rồi!" Nói xong, lão già đầu cũng không ngoảnh lại, mau chóng rời đi.

Nhìn thấy cảnh này, Vương Nguyệt Bán giơ ngón tay cái lên: "Tô gia lợi hại, một câu nói đã dọa lão già sợ tè ra quần!" Hỗn Độn gắp một hạt lạc: "Trong nghề đổ đấu này, Tô gia là long đầu của An Lạc, lão già nhỏ này còn muốn dùng quy tắc trên giang hồ thăm dò Tô gia, còn kém xa lắm!" Cùng Kỳ cười hì hì: "Tô gia mà lộ ra thân phận, lão già nhỏ này đêm nay sợ đến mức mất ngủ luôn ấy chứ..." Tô Mặc lắc đầu, nói: "Mấy tên thổ phu tử tầng đáy này vì tiền, chuyện gì bọn chúng cũng làm được... cẩn thận một chút là được!

Bọn chúng hẳn là có súng, đạn lạc vô tình, cẩn thận mới giữ được thuyền vạn năm!" Mọi người vừa nghe có súng, trong lòng lập tức có vài phần cảnh giác với đám thổ phu tử này.

Tô Mặc nói tiếp: "Nếu tôi đoán không sai, mục đích của chúng ta và bọn họ hẳn là giống nhau!" Vương Bàn Tử kinh ngạc nói: "Hả?

Bọn họ cũng đi cái hố to đó á?

Không phải chứ, chỉ là một cái hố to, đi nhiều người thế làm gì a!

Đùa nhau à..." "Hả?

Bọn họ cũng đi đến cái hố đất lớn kia à?" "Không phải chứ, chỉ là một cái hố đất, đi nhiều người thế làm gì!

Đùa nhau à..." Vương Nguyệt Bán vẻ mặt kinh ngạc, gã coi như đã nhận định mục đích đến chính là một cái hố đất chết tiệt.

Tô Mặc nhàn nhạt nói: "Chuyến đi Tần Lĩnh lần này không đơn giản như cậu nghĩ đâu!" Ngô Tà gật đầu, phụ họa: "Đúng thế, tôi cảm thấy cũng sẽ không chỉ là một cái hố đất.

Nếu thực sự có cây thanh đồng cao cả trăm mét, vậy bên dưới tuyệt đối là một cái mộ huyệt khổng lồ!" "....." Vương Nguyệt Bán câm nín nửa ngày, "Thật sự muốn để tôi về nhà mua xổ số à?" Mọi người cười ha ha.

Ngô Tà càng đả kích: "Bàn Tử, cậu có mua xổ số cũng chẳng kiếm được tiền đâu, vận khí của cậu quá đen..." ...

Ở một bên khác!

Lão già đeo kính hoảng hốt quay trở lại chỗ ngồi của mình.

Lão già có vẻ mặt ngoan độc bên cạnh hỏi: "Ông sao thế?" Lão già đeo kính uống một ngụm nước, bình phục tâm trạng một chút, trả lời: "Đám người đối diện không đơn giản, tôi chỉ hỏi một câu, bọn họ liền muốn giết tôi..." "Bọn họ hẳn không phải người thường, khí độ của người cầm đầu kia phi phàm, tôi đoán chắc là một đại nhân vật!" Lão già ngoan độc cười lạnh, "Hừ!

Quản hắn là ai, hy vọng đừng can thiệp vào chuyện của chúng ta." "Nếu không, đừng nhìn bọn họ đông người, nhưng chúng ta có súng.

Tần Lĩnh to lớn thế này, chết vài mạng người, ai mà biết được?" Nói xong, lão già liền tiếp tục ăn uống, hiển nhiên cũng không để đám người Tô Mặc vào trong lòng.

Đám người còn lại ngẫm nghĩ lời lão già, cảm giác lời hắn nói cũng có vài phần đạo lý.

Bọn hắn một nhóm đều mang theo súng, cái gì mà đại nhân vật chó má, giơ tay cũng chỉ là một viên đạn thôi.

Nghĩ vậy, đám người dứt khoát cũng không quan tâm chuyện này nữa. ...

Đám người Tô Mặc ăn xong, liền trở về xe Jeep.

Lúc này, nhóm năm tên thổ phu tử (kẻ trộm mộ) kia cũng vừa vặn ăn xong.

Chương 222

Mấy người trong xe Jeep nhìn qua cửa sổ xe ra ngoài.

Chỉ thấy đối diện là một chiếc xe bán tải thương mại, trong đó một người mở cốp xe cất đồ, lộ ra tình huống bên trong.

Xẻng Lạc Dương, xẻng công binh, dây thừng... tóm lại, những thứ cần dùng để đảo đấu, trong cốp xe không thiếu món nào.

Vương Nguyệt Bán ngồi bên cạnh Ngô Tà, nói thầm: "Cậu nhìn xem, xẻng Lạc Dương, chậc chậc, năm tháng này đi trộm mộ đều mang thứ này..." Ngô Tà nhắc nhở: "Tô gia trước giờ chưa từng dùng qua xẻng Lạc Dương!" Vương Bàn Tử sững sờ, Tô gia hình như đúng là chưa từng dùng qua, lập tức nói: "Tô gia là nhân vật bậc nào chứ, chỉ cần ngài ấy liếc mắt một cái, bên dưới là cái gì, có mộ hay không, mộ triều đại nào, đều nắm rõ trong lòng bàn tay..." Lúc này, xe của Tô Mặc bắt đầu lăn bánh.

Hai chiếc xe Jeep phía sau cũng đuổi theo.

Buổi tối.

Mọi người đã đến một cái nông gia nhạc (nhà nghỉ bình dân kiểu nông trại) cạnh Tần Lĩnh, cũng coi như một quán trọ mới.

Mọi người dừng xe, đi lên.

Tô Mặc nhìn Vương Nguyệt Bán dìu Thiên Chân, hỏi: "Cậu ta sao thế?" Vương Bàn Tử cạn lời nói: "Thằng nhóc này say xe!" "....." Tà Đế lừng lẫy danh tiếng ngày sau thế mà lại say xe!

Tô Mặc câm nín. "Đi thôi, đừng nói nữa, phong cảnh nơi này cũng không tệ, cái nông gia nhạc này tiềm lực rất lớn đấy." Đi trên cầu thang, nhìn phong thủy và phong cảnh bốn phía, quả thực có một

phong vị riêng.

Đặc biệt là dưới nông gia nhạc này còn có một cái thác nước nhỏ và dòng suối.

Nhìn thấy mọi người, bà chủ quán nhiệt tình đón tiếp: "Xin chào, mấy vị là tới trọ sao?" Bà chủ quán ước chừng hơn ba mươi tuổi, phong vận vẫn còn.

Tô Mặc nói: "Cho mấy gian phòng khách sạch sẽ." Bà chủ cười nói: "Có, ngài yên tâm, tuyệt đối sạch sẽ!" Không bao lâu, bà chủ quán đích thân dẫn mọi người về phòng riêng.

Tô Mặc nhìn phòng mình, cũng không tệ lắm, ít nhất là rất sạch sẽ.

Để đồ xuống, Tô Mặc xuống lầu, lúc này, hắn thế mà lại gặp nhóm năm tên thổ phu tử ban nãy.

Cả hai bên đều có chút bất ngờ.

Tuy nhiên bọn họ ai ăn nấy ăn, ai uống nấy uống, không ai để ý tới đối phương.

Sáng sớm hôm sau, năm người kia sớm đã khởi hành.

Đám người Tô Mặc để xe Jeep lại tiệm của bà chủ, Tần Lĩnh đã gần ngay trước mắt, hiện giờ xe đã không dùng được nữa.

Mọi người thu thập trang bị, chính thức tiến vào Tần Lĩnh.

Bởi vì vừa mưa xong, đường đi trong Tần Lĩnh bùn đất lầy lội rất nhiều, mọi người đi lại cũng gian nan.

Đi đi dừng dừng!

Đến chập tối, mọi người đi tới một sườn núi.

Vương Bàn Tử chỉ phía trước nói: "Ây, có phải là đám người kia không!" Ngô Tà móc ra ống nhòm.

Tô Mặc nhãn lực siêu phàm, liếc mắt liền nhận ra: "Không sai, chính là bọn họ!" Vương Nguyệt Bán lắc đầu cạn lời: "Tôi thật sự có thể đi mua xổ số rồi, thật đấy, quay về sẽ mua ngay, thế mà còn có thể đụng phải bọn họ..." Trước đó Vương Nguyệt Bán chỉ nói đùa, nhưng lúc này gặp lại ở sâu trong Tần Lĩnh hẻo lánh thế này, Vương Nguyệt Bán thật sự câm nín.

Đám người Tô Mặc bất động thanh sắc mò tới gần doanh trại của nhóm năm tên trộm mộ.

Nhìn mấy cái lều vải phía dưới không xa, chỉ thấy năm người đang ngồi quây quần bên đống lửa.

Vương Nguyệt Bán đặt mông ngồi xuống, hạ thấp giọng nói: "Đám người này đi khỏe thật đấy!

Mẹ nó!

Dọc đường đi quần áo tôi ướt sũng rồi!

Tô gia, chúng ta xuống nướng lửa đi!" Ngô Tà cũng ngồi trên mặt đất, há miệng thở hổn hển.

Tô Mặc nói nhỏ: "Đừng nói chuyện, nghe xem bọn họ nói gì trước đã!" Phía dưới sườn núi.

Một người trong đó oán trách: "Thái thúc, ngài tính toán xem, chúng ta còn phải đi bao lâu nữa mới đến nơi a, hôm nay chân tôi sắp đi gãy rồi!" Người được gọi là Thái thúc kia lập tức răn dạy: "Kêu cái gì!

Ngày thường chỉ biết ăn uống, chơi gái, cờ bạc.

Ngâm mình trong đống đàn bà, nhìn mày yếu nhớt, rõ là trẻ nhất mà lại kéo chân sau nhất!

Mày nhìn Vương lão bản và Lý lão bản xem, ngày thường sống an

nhàn sung sướng, cũng không giống mày như vậy..." Gã thanh niên cười xấu hổ: "Ha ha, gần đây tôi yếu đi chút, nhưng Thái thúc ngài yên tâm, chỉ cần đi xong chuyến này, tôi liền học tập ngài, tu thân dưỡng tính!" Nói xong, gã thanh niên liền từng ngụm lớn húp mì.

Thái thúc nói: "Qua cái núi Xà Đầu này, có đường thì còn phải đi hai ngày, không có đường thì càng khó nói, mày nếu chịu không nổi thì cút xuống núi ngay cho tao, đừng có kéo chân sau!" Thanh niên vội vàng dừng ăn mì, lắc đầu nói: "Đừng đừng đừng, đừng thế, Thái thúc, tôi còn trông cậy vào chuyến này để phát gia trí phú đây...

Các ông chủ ăn thịt, tôi húp canh!

Nói không chừng bát canh này có thể để nửa đời sau của tôi sống cuộc sống thượng đẳng." Thái thúc nghe xong lời này, cười lạnh một tiếng: "Hừ, mày nghĩ đảo đấu dễ dàng quá rồi đấy, mày tưởng chúng ta đang chơi đồ hàng à!" Lý lão bản cắn một miếng lương khô: "Yên tâm đi, không thành vấn đề, chúng ta không phải đã nói xong rồi sao, các người chỉ cần giúp tôi lấy đồ vật, tiền muốn bao nhiêu có bấy nhiêu...

Lần này ấy à, là chuyện làm ăn cả đời, làm tốt rồi, mọi người đều có thể về hưu.

Đến lúc đó, cái gì mà Hương Cảng, thế giới phồn hoa xanh đỏ, có đầy chỗ cho chúng ta tiêu tiền xả láng..." Lý lão bản nói lời này, những người tại trường đều vui vẻ cười rộ lên. "Hừ..." Nghe mấy người đối thoại, Tô Mặc cười lạnh liên tục, "Một đám tâm cao hơn trời, mệnh mỏng hơn giấy, một chân đã đạp lên hoàng tuyền, chỉ đợi tiểu quỷ tới thu thôi..." Nghe được lời Tô Mặc, Hỗn Độn nói: "Tô gia, có cần chúng tôi đi..." Nói xong, Hỗn Độn làm một cái thủ thế cắt cổ, ý tứ đã không cần nói cũng biết.

Nghe được lời Hỗn Độn, ba người Cùng Kỳ cũng nhìn về phía Tô

Mặc.

Tuy rằng phía dưới đám người này đều có súng, nhưng chỉ cần bốn huynh đệ bọn họ cùng nhau ra tay, tuyệt đối sẽ không để mấy tên thổ phu tử này có cơ hội nổ súng. "Đừng vội..." Tô Mặc cười nói, "Tần Lĩnh quỷ dị, vừa vặn để đám người này dò đường..." Pháo hôi (bia đỡ đạn) mà!

Tôi hiểu!

Mọi người trước mắt sáng ngời, trong mắt sôi nổi phiếm ra ý cười.

Bên kia, dưới đống lửa, đám người còn đang tán gẫu.

Chương 223

Lý lão bản tiếp tục rót canh gà cho mọi người: "Chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ chuyến này, tôi cam đoan về sau các người có thể ăn sung mặc sướng!" Đám người một bộ dạng như hít phải thuốc kích thích, xoa tay hầm hè, nóng lòng muốn thử.

Chỉ có Thái thúc cười lạnh một tiếng, cười nhạo nói: "Lời này cũng đừng nói quá vẹn toàn, đảo đấu trộm mộ, cũng không phải hoàn toàn dựa vào cái miệng của ông!" Nghe được có người phá đám, Lý lão bản có chút tức giận, nhìn về phía Thái thúc: "Tôi nói con người ông ấy mà, chính là tâm nhãn quá nhiều, chúng ta đã muốn hợp tác thì cần tin tưởng lẫn nhau chứ...

Nói thật với các người, chúng ta chỉ cần đến được nơi tôi muốn đến!

Về sau ấy à, cái mộ Tần Thủy Hoàng này, các người đều chẳng thèm đi đào nữa!" Thái thúc hiển nhiên không tin, người ta Tần Thủy Hoàng là nhân vật nào, cả cái Ly Sơn đều là mộ người ta.

Vô luận khi còn sống hoặc là sau khi chết, thiên hạ này có mấy người so được với Tần Thủy Hoàng.

Nhưng nhìn thấy Lý lão bản một bộ dạng thề thốt, Thái thúc lại có chút chần chờ, nói: "Có phải ông nhận được tin tức gì không?

Từ đâu tới?

Nói ra để chúng tôi mở mang kiến thức xem nào!" Tên chó sai vặt của Thái thúc, gã thanh niên hơi béo gật đầu phụ họa: "Đúng đúng đúng, ông nói cho chúng tôi nghe một chút đi!" Nghe vậy, Lý lão bản có chút do dự không quyết: "Cái này có gì đâu mà nói, các người đến nơi rồi sẽ hiểu..." Tại trường không chỉ Thái thúc tò mò, Vương lão

bản ở bên cạnh cũng khuyên nhủ: "Lý lão bản, tôi quen biết ông lâu như vậy, ông cứ nói cho chúng tôi nghe một chút đi!" Nhìn thấy những người khác sôi nổi mở miệng, Thái thúc vừa lòng cười cười.

Nhiều người khuyên bảo như vậy, cùng bức cung cũng không khác nhau là mấy, tương đương với việc đem Lý lão bản đặt trên đống lửa mà nướng! "....." Nhìn một màn này, Lý lão bản vẻ mặt bất đắc dĩ, "Vậy đã các người đều muốn biết, tôi có thể nói cho các người...

Vốn dĩ chuyện này tôi sẽ không nói cho người khác, nhưng tôi coi mọi người là người mình, lúc này mới kể cho các người, các người cũng không thể nói với người khác đâu đấy!" Tên thanh niên ăn mì tôm tò mò nói: "Có phải ông có tuyệt hoạt gì, kiểu như cắt một cái liền có thể tìm được vị trí cổ mộ!" Thanh niên tuy rằng không nói rõ ràng, nhưng mọi người đều biết, kỳ thật hắn muốn nói chính là Phân Kim Định Huyệt.

Bất quá, cái Phân Kim Định Huyệt này cũng không phải ai cũng biết.

Trong năm người bọn họ, ngay cả Thái thúc không ai bì nổi kỳ thật bản lĩnh đảo đấu cũng chỉ thuộc về trình độ tam lưu, lão sở dĩ có thể sấm ra chút danh tiếng, hoàn toàn bằng vào gan lớn, liều mạng, không sợ chết!

Còn về Phân Kim Định Huyệt, căn bản là nghĩ cũng không dám nghĩ.

Đó là bản lĩnh của Mô Kim Hiệu Úy!

Ví dụ như Hồ gia, Trương gia ở kinh thành, bọn họ chính là siêu cấp đại lão của giới trộm mộ, cho dù là Cửu Môn cũng không dám coi thường bọn họ.

Lý lão bản xua xua tay: "Ây da, kỳ thật, cái này cũng không tính là bí mật gì.

Chuyện này ấy à, có quan hệ với tổ tiên của tôi, trong gia phả nhà chúng tôi có ghi lại một chuyện như vậy..." "Nghe nói là vào thời Bắc Ngụy, lúc ấy binh hoang mã loạn, ngày ngày đánh giặc!

Hoàng đế, thế gia luân phiên thay đổi, bá tánh bình thường càng không cần phải nói...

Tổ tiên tôi lúc ấy mới sáu tuổi, haizz, đã phải ra ngoài chăn dê duy trì sinh kế." "Có một lần, tiên tổ trên đường về nhà, nhìn thấy phía trước có quân đội hạ trại, bất đắc dĩ chỉ có thể trốn đi.

Qua một đoạn thời gian, đột nhiên có một chi kỵ binh xông tới, tấn công doanh địa, đại sát đặc sát!" "Sau đó cũng là tiên tổ tôi mạng lớn, ly đến lại tương đối xa, cuối cùng cũng không bị người phát hiện.

Trận này đánh thẳng đến khi trời sáng choang, tiên tổ tôi tuổi quá nhỏ, đến cuối cùng cũng không phân rõ rốt cuộc là bên nào thắng, bên nào thua!" "Mãi cho đến khi tất cả binh sĩ đều rút đi, tiên tổ nhà tôi lúc này mới dám từ bụi cỏ bò ra, nhưng vừa ra tới, lại trực tiếp kinh ngốc, khắp nơi đều là thi thể!" "Tiên tổ cẩn thận từng li từng tí đi xuyên qua chiến trường, nhưng trên mặt đất có người đột nhiên bắt lấy mắt cá chân của tiên tổ nhà tôi!

Tiên tổ tôi lúc ấy sợ hết hồn, tưởng rằng lần này chết chắc rồi!

Kết quả, người quân sĩ bị thương kia chỉ xin tiên tổ tôi nước, tiên tổ tôi tháo bầu nước xuống, đút cho đối phương uống một ít." "Sau đó, người quân sĩ kia móc ra một tấm vải đưa cho tiên tổ tôi, liền đương trường tắt thở!

Tiên tổ tôi lúc ấy quá sợ hãi, ném xuống bầu nước, trực tiếp cầm lấy tấm vải liền chạy về nhà." "Chờ tiên tổ tôi lớn lên, bị trưng binh,

chinh chiến sa trường nhiều năm, từ từ lập được chút công huân, thành Hiệu Úy.

Đến lúc ấy ngài mới nghe nói, trận chiến ở gần nhà năm đó là do Đại Tư Mã lúc bấy giờ phái binh truy sát một tiểu vương gia.

Mà bộ đội hộ tống tiểu vương gia không phải bộ đội bình thường, là bộ đội hào xưng 'Bất Ngôn Kỵ'!" "....." Mọi người cảm giác mình như đang nghe thiên thư, đầy mặt mê mang khó hiểu.

Gã thanh niên tay sai của Thái thúc gãi gãi đầu, nghi hoặc nói: "Bất Ngôn Kỵ?

Không phải... cái tên này sao lại quái thế?" "Ha ha..." Lý lão bản cười to một tiếng, giải thích nói: "Bất Ngôn, chính là ý trên mặt chữ, bọn họ đều sẽ không nói chuyện, đội ngũ này từ tướng quân đến binh sĩ toàn bộ đều là người câm...

Chỉ có đội ngũ như vậy, bọn họ mới có thể bảo thủ được bí mật!" Bảo mật?

Tên tay sai của Thái thúc tiếp tục hỏi: "Bảo mật gì?" Lý lão bản trầm mặc một lát, nói: "Cái đám Bất Ngôn Kỵ này làm đều là hoạt động đào mộ tổ tiên người ta, bọn họ mỗi khi tìm được một chỗ mộ táng huyệt... cũng không vội vã đào bảo bối bên trong ra, mà là ghi chép tốt vị trí, chờ đến khi nào có nhu cầu, lại trở về đào!" Thái thúc như là nhớ tới cái gì, kinh ngạc nói: "Cho nên nói, tấm vải của tiên tổ ông ghi lại toàn là cổ mộ!" Lý lão bản gật gật đầu. ...

Cuộc đối thoại bên đống lửa, đám người Tô Mặc nghe được rõ ràng, đặc biệt là Bất Ngôn Kỵ trong miệng Lý lão bản.

Hỗn Độn nhìn về phía Tô Mặc, nói: "Tô gia, cái Bất Ngôn Kỵ này với Mô Kim Hiệu Úy do Tào Tháo tổ kiến hình như không khác biệt lắm..." "Đâu chỉ là không khác biệt lắm..." Tô Mặc gật đầu, "Bất

Ngôn Kỵ cũng thuộc về quan đảo (trộm mộ của quan lại triều đình), cùng Mô Kim Hiệu Úy của Tào Tháo dị khúc đồng công, nếu đám người này hiểu thuật Phân Kim Định Huyệt, bọn họ chính là Mô Kim Hiệu Úy!" Nói cách khác, Bất Ngôn Kỵ kỳ thực chính là phiên bản cấu hình thấp của Mô Kim Hiệu Úy.

Bàn Tử vui vẻ: "Thiên Chân... một đám người câm trộm mộ, giống y hệt Ách Ba Trương... hắc hắc..." Hắn cười hắc hắc, kìm lòng không được mà run run thân thể, tìm một tư thế thoải mái một lần nữa ngồi xuống.

Thái thúc giang hồ tẩu mã nhiều năm, trước tiên nhận ra không thích hợp, nhìn về phía nơi đám người Tô Mặc ẩn nấp, quát lớn: "Kẻ nào đang lén lút ở đó?" Nghe được tiếng quát của Thái thúc, mọi người vội vàng đứng lên.

Không ai dám sơ suất!

Rốt cuộc, việc mọi người làm đều là buôn bán ngâm giấm (phạm pháp).

Một chiêu vô ý, như vậy nửa đời sau của bọn họ cũng coi như có nơi chốn rồi. "....." Tứ hung tướng ánh mắt bất thiện nhìn chằm chằm Vương Nguyệt Bán, trong lòng không khỏi mắng lên.

Nghe chuyện xưa đang hay, mày phá đám cái gì chứ!

Tô Mặc cũng là vẻ mặt cạn lời, tên Tiểu Béo này cái tính cách phá hoại thật đúng là có so được với sư phụ Vương Khải Hoàn của hắn.

Bên đống lửa, năm người Thái thúc nhanh chóng móc súng lục ra, sôi nổi đề phòng.

Hỗn Độn và mọi người nhìn về phía Tô Mặc, dò hỏi xem có động thủ hay không.

Tô Mặc cũng không nóng nảy trả lời Hỗn Độn, mà là quay đầu

nhìn về một bên, Hoàng Kim Đồng nhìn về phương xa.

Chỉ nghe, ngoài một trăm mét, có tiếng bước chân sột soạt truyền đến.

Chương 224

Tô Mặc nhướng mày: "Đừng... có đội tuần sơn!" Bên đống lửa, đám người Thái thúc cầm súng chậm rãi đi triều sườn núi.

Lúc này, lão già đeo kính phía sau cũng phát hiện tình huống trong rừng tùng và ánh đèn pin, vội vàng chào hỏi: "Là đội tuần sơn tới, mau rời khỏi nơi này, nhanh nhanh nhanh!" Đội tuần sơn tuy rằng trang bị đều là súng săn tự chế, Thái thúc cũng chưa từng để đám người này vào trong lòng, nhưng đội tuần sơn rốt cuộc là người của chính quyền, cùng bọn họ hỏa liều, kiếp sau của bọn họ sẽ phải sống không thấy ánh mặt trời, ngày sau đều phải trốn trốn tránh tránh.

Thái thúc suy tư tái tam, quyết định vẫn là tẩu vi thượng sách.

Năm người xoay người dập tắt đống lửa!

Ngay cả lều trại cắm trại cũng không cần, cầm hành lý trực tiếp rút lui.

Trên sườn núi.

Tô Mặc đá Vương Tiểu Béo một cái, mắng: "Cậu có thể thành thật một chút được không, cứ theo cái tính nết này, ngày sau khẳng định xảy ra chuyện lớn!

Dạy cậu bao nhiêu công phu cũng vô dụng, nên mài giũa tốt cái tính nết của cậu đi!

Còn có lần sau, cậu mẹ nó cút xéo cho tôi!" Đá xong chưa hả giận, Tô Mặc lại hung hăng đá thêm hai cái. "Đi, rời khỏi nơi này trước, tìm một chỗ nghỉ ngơi, ban ngày mai lại thuận theo dấu chân bọn họ mà truy, tin tưởng bọn họ đêm hôm khuya khoắt cũng chạy không xa!" Tô Mặc nói xong, tìm một cái phương hướng, tránh đi đội tuần sơn Tần

Lĩnh bắt đầu rút lui.

Tứ hung thú chạy nhanh đuổi kịp.

Vương Nguyệt Bán nằm trên mặt đất, bị đá có chút mộng, nhưng hắn cũng biết mình vừa rồi quá hố đồng đội.

Ngô Tà kéo Vương Bàn Tử lên: "Đi!" ...

Mấy người Tô Mặc ở Tần Lĩnh ngồi xổm một đêm, chờ đến khi trời sáng, bọn họ ăn chút lương khô, thuận theo dấu chân năm người kia, mọi người tiếp tục truy tung.

Lại đi một ngày.

Đường đi trong rừng rậm này làm mọi người đi đến mụ mị.

Ngô Tà nói: "Đây là đâu a?" Mọi người lại đi thêm một lúc, đột nhiên nhìn thấy phía trước có hai sơn dân.

Một nam một nữ.

Hai người hẳn là một đôi phu thê, nam gánh đòn gánh, nữ cõng sọt tre.

Lúc này, hai vị sơn dân cũng phát hiện đám người Tô Mặc.

Người phụ nữ lập tức hô: "Ây, mấy người kia, làm gì thế hả?" Ngô Tà vừa chuẩn bị tiếp lời, Tô Mặc lại là móc ra một ngàn tệ đưa qua, nói: "Chúng tôi ở trong thành phố chán quá, nghe nói nơi này có kho báu, nên ra ngoài thám hiểm ấy mà!

Kỳ thực chúng tôi ngay cả bản đồ kho báu cũng không có, chỉ là đi tìm vui thôi...

Chạy hai ngày đường núi rồi, không biết phụ cận có thôn xóm nào không, cho chúng tôi nghỉ chân, mua chút đồ ăn ngon một bữa cũng được!" Nghe vậy, hai vị sơn dân trong lòng lúc này mới thiếu chút cảnh giác.

Rốt cuộc, hàng năm người đến Tần Lĩnh thám hiểm không thiếu.

Thậm chí rất nhiều đều chết không minh bạch ở chỗ này.

Đối với loại chuyện này, sơn dân mấy thôn trang nhỏ phụ cận sớm đã thấy nhiều không trách.

Bất quá... 1000 tệ này chính là một khoản tiền lớn!

Người phụ nữ nháy mắt ra hiệu cho người đàn ông nhà mình, người đàn ông ngầm hiểu, lập tức nói: "Đi đi đi, tôi dẫn các cậu đi thôn chúng tôi..." Người đàn ông phi thường nhanh nhẹn thu tiền lại: "Tôi gọi là Đại Sơn, các cậu cứ đi theo tôi là được..." Đám người Tô Mặc đi theo vợ chồng Đại Sơn một đường tới bên cạnh một ngôi nhà gỗ.

Cái nhà gỗ này xây cách mặt đất bốn năm mét.

Muốn đi lên, chỉ có thể leo thang gỗ.

Dường như nhìn ra nghi hoặc của mọi người, Tô Mặc giải thích nói: "Chỉ có như vậy mới có thể phòng bị một ít dã thú..." Mọi người bừng tỉnh đại ngộ, âm thầm kính bội Tô Mặc tri thức uyên bác.

Mọi người đi vào trong đó, phát hiện bên trong nhà gỗ cũng là đầy đủ mọi thứ.

Tô Mặc biết, rất nhiều nơi sâu trong núi lớn đều sẽ có một cái nhà gỗ như vậy.

Những cái này đều là cho người vào núi dùng để nghỉ ngơi ban đêm.

Mọi người nướng lửa trong nhà gỗ, uống một ít nước ấm cho ấm người.

Ăn đơn giản một chút đồ vật, mọi người chợp mắt một lát. "A!" Chập tối, một tiếng gào thét như lệ quỷ đem mọi người đánh thức.

Vương Nguyệt Bán rùng mình một cái: "Cái gì thế?

Không phải đùa là có quỷ chứ?" Ngô Tà bĩu môi: "Cậu chưa thấy qua quỷ sao?

Đại kinh tiểu quái..." Hỗn Độn và mọi người cũng liếc xéo mắt, nhìn chăm chú Vương Bàn Tử. "....." Vương Nguyệt Bán đỏ mặt.

Có tứ hung tướng cùng Tô gia những người này ở đây, bọn họ một hàng không tìm quỷ gây phiền toái thì thôi, quỷ liền cảm tạ trời đất rồi. "Cót két!" Đại Sơn đẩy cửa ra, sắc mặt âm trầm, không nói một lời, duỗi tay chộp lấy cây liềm treo trên tường đi ra ngoài.

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

Tô Mặc mặc áo khoác vào: "Đi, đi xem!" Mọi người mặc quần áo đứng dậy, gắt gao đi theo phía sau Đại Sơn.

Một hàng người ra khỏi nhà gỗ, đi theo Đại Sơn vào trong núi.

Mười mấy phút sau, mọi người đi tới trước một sườn núi.

Vương Bàn Tử nhìn trái nhìn phải, nói: "Tiếng động hình như chính là từ chỗ này truyền đến thì phải!" Ngô Tà gật đầu: "Không sai nha, là âm thanh phát ra từ chỗ này!" Tô Mặc mở ra Hoàng Kim Đồng, nhìn quanh bốn phía, tức khắc có phát hiện: "Chính là chỗ này, bên dưới có một người sống!" "Người sống?" Vương Nguyệt Bán và Ngô Tà kinh hô một tiếng.

Chương 225

Hỗn Độn mấy người liếc nhau, nói: "Xác thực có người, chúng tôi nghe được nơi này còn có một luồng hô hấp mỏng manh..." "A!" Mà đúng lúc này, một cái bóng đen đầu tóc rối bù xông về phía mọi người.

Ngô Tà bị hoảng sợ, liên tiếp lui về phía sau. "Vèo!" Tứ hung tướng nhanh chóng chắn trước mặt Tô Mặc, nhẹ nhàng bắt lấy bóng đen kia. "Đừng làm nó bị thương..." "Nhẹ chút..." Tô Mặc cùng Đại Sơn đồng thời nói.

Tứ hung tướng không dám sơ suất, gắt gao nắm chặt thân thể người kia, làm cho gã động đậy không được.

Mãi đến lúc này, mọi người mới thấy rõ bộ dạng bóng đen.

Đây chỉ là một người bình thường, đầu tóc rối bù, có chút lôi thôi, nhe răng trợn mắt, động tác lại quái dị.

Ngô Tà nhìn về phía Đại Sơn: "Vị này là?" Đại Sơn ngồi dưới đất, rít một hơi thuốc lá rời, thổn thức nói: "Đây là con trai tôi...

Nó bị bệnh tâm thần!" Ngô Tà sửng sốt, lập tức nói: "Có bệnh thì đưa đi trị chứ, cho dù là bệnh tâm thần, chú cũng không thể thả nó ở loại địa phương này a..." Đại Sơn đỏ mắt, trực tiếp hét lên: "Tôi chỉ có mỗi một đứa con trai này, tôi cũng đau lòng chứ!" Hét xong, Đại Sơn hung hăng rít mấy hơi thuốc, tâm tình lúc này mới hơi bình phục được rất nhiều. "Nhưng mà không còn cách nào, nó điên quá nặng rồi, đều trách tôi.

Lúc ấy không trông chừng được nó.

Mấy hôm trước, nó cùng biểu ca bên nhà cậu nó đi vào rừng núi.

Đừng nhìn đám sơn dân chúng tôi đời đời đều sinh hoạt ở trong

ngọn núi này, nhưng cái Tần Xuyên bát bách lý (800 dặm) này, chỗ tà môn nhiều lắm!

Chính là thợ săn lão luyện nữa, cũng không dám tùy tùy tiện tiện liền mạo muội tiến vào chỗ sâu...

Nhưng hai đứa nhỏ gan lớn, nói là muốn đi săn thú rừng...

Thế mà đi một cái chính là mười mấy ngày, chúng tôi tưởng hai đứa nhỏ đại khái là không về được nữa rồi...

Nhưng không nghĩ tới, hai đứa nhỏ đột nhiên lại trở về, con mồi gì cũng không săn được, chỉ mang theo một khúc cành cây đồng thau trở về!" Vương Nguyệt Bán tò mò nói: "Cành cây đồng thau?" Đại Sơn rít một hơi thuốc, gật gật đầu: "Phải, đại khái là đồng thau, rất nặng, toàn là rỉ sét màu xanh lục.

Bọn nó ở trong núi, tìm được một cái hố to, trong hố mọc lên một cái cây lớn, toàn là đồng thau, các cậu nghe xem, đây không phải là nói điên nói khùng sao?" Lời này vừa ra, Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán lập tức ngẩn ra một chút.

Lời này nghe luôn cảm giác có chút quen tai!

Khoan đã...

Hai người liếc nhau bừng tỉnh đại ngộ.

Đây không phải là cây thanh đồng trăm mét mà Tiểu Mã nói sao?

Thứ đồ chơi này thế mà thật sự tồn tại!

Nghe được lời Đại Sơn, Ngô Tà cùng Vương Bàn Tử liếc nhau, vẻ mặt kinh hãi.

Nguyên lai cái cây thanh đồng hơn một trăm mét kia là thật, Tiểu Mã thần kinh hề hề không phải đang nói hươu nói vượn.

Bên này, Đại Sơn tiếp tục nói: "Hai đứa nhỏ này còn nói cái gì

mà... cầm mấy cành cây này, là có thể thực hiện nguyện vọng, có thể làm người trường sinh bất lão!

Tôi cho dù ít văn hóa, cũng biết chuyện này quá hoang đường..." Đại Sơn càng nói càng kích động, "Nhưng hai đứa nhỏ này, cứ như trúng tà, cả ngày canh giữ khúc cành cây kia.

Dần dần, chúng tôi liền cảm thấy hai đứa nhỏ có chút không thích hợp!

Ánh mắt nhìn người phi thường cổ quái, lộ ra một cỗ tà khí...

Có một ngày, hai người đột nhiên cãi nhau, nói đối phương là giả, chính mình là thật, sau đó, thằng nhóc nhà tôi lỡ tay đánh chết biểu ca nó...

Nhà chúng tôi đền cho nhà cậu nó hai vạn tệ, nói tốt nói xấu, tương lai để con trai tôi dưỡng lão tống chung cho cậu mợ nó, chuyện này mới coi như kết thúc!

Nhưng ai biết, càng mạc danh kỳ diệu chính là, nó cứ khăng khăng nói biểu ca nó ở trong cái hố kia đã chết rồi, nói người cùng nó trở về là đồ giả...

Các cậu nghe xem, đây...

đây không phải là nói nhảm sao?

Chúng tôi nhìn đứa nhỏ từ bé đến lớn, thật hay giả, chúng tôi có thể không phân biệt được sao?" Nói tới đây, Đại Sơn kích động vỗ ngực mình.

Tô Mặc nhướng mày, giờ khắc này hắn nhớ tới năng lực vật chất hoá của Thanh Đồng Thần Thụ.

Nếu lúc đầu ở bên cạnh cây thanh đồng, hắn thật sự phục chế ra một người giả, thì chính là cha mẹ ruột khả năng cũng phân biệt

không ra thật giả.

Đại Sơn có chút thất thần, sắc mặt phi thường thống khổ: "Về sau, nó càng ngày càng không bình thường, cứ nói tôi với mẹ nó cũng là giả!

Nói hai chúng tôi lúc lên rừng hái nấm đã bị sói cắn chết rồi, haizz!

Đại khái là bởi vì mấy ngày đó, vừa lúc ở trong rừng phát hiện hai cái thi thể, lúc phát hiện, đã bị sói gặm cái gì cũng không thừa..." Đại Sơn đấm vào đầu mình, thập phần ảo não: "Thật không nên để nó nhìn thấy, làm nó bị dọa sợ!

Lần này thì hay rồi, điên đến mức chín con trâu cũng kéo không trở lại, hơn nửa đêm xách cái rìu, đứng ở đầu giường hai vợ chồng tôi..." Đại Sơn khóc mấy tiếng, "Về sau, còn động thủ với chúng tôi, tôi thấy không xong rồi, đành phải lấy dây thừng trói nó lại.

Tội nghiệp mẹ nó, lúc đi đút cơm cho nó, nó cắn một cái ngay cổ mẹ nó, chảy hơn nửa chậu máu, suýt chút nữa thì..." Đại Sơn rốt cuộc nhịn không được, đôi tay che mặt thống khổ khóc lên.

Mà ngay lúc Đại Sơn thống khổ, con trai Đại Sơn giãy giụa, lớn tiếng hô: "Giả, đều là giả, đều là giả, a a, đều là giả!" Đại Sơn thấy thế, bất đắc dĩ lắc đầu ai thán.

Tô Mặc ám dụng Vọng Khí Thuật nhìn về phía con trai Đại Sơn, chỉ thấy trên người kẻ này một mảnh sương mù màu xám, nùng trù, phi thường yêu dị.

Lại xem mệnh cách người này, xác định là người thật không nghi ngờ!

Mệnh cách của kẻ này đã kéo dài hơn hai mươi năm, cũng không giống đột nhiên đi vào thế gian.

Bất quá, nghĩ đến Thanh Đồng Thần Thụ quá tà môn, Tô Mặc trực

tiếp vận dụng Thôi Bối Đồ, bấm tay tính toán.

Ngô Tà thở dài, hỏi: "Vậy sau đó, khúc cành cây thanh đồng kia đâu?" Đại Sơn nói: "Con trai tôi cứ một hai phải giữ lấy nó, tôi liền đem chôn rồi..." Vương Bàn Tử nói: "Chú giữ lại cái cành cây thanh đồng kia cũng vô dụng, hay là như vầy, chú bán cho chúng tôi đi!" Đại Sơn nghe vậy trực tiếp rùng mình, vội vàng xua xua tay bắt đầu cự tuyệt: "Không được không được, đây là thứ tà môn, sẽ hại chết người!" Vương Bàn Tử nói: "Không sao... chúng tôi chuyên môn nghiên cứu dân tộc thiểu số, chúng tôi đặc biệt cảm thấy hứng thú, chúng tôi không sợ!" Đại Sơn vẫn lắc đầu: "Không được, con trai tôi đã thành người điên rồi, chẳng lẽ các cậu còn muốn thành người điên sao?" Ngô Tà lúc này chú ý tới, Tô Mặc đang nhắm mắt bấm đốt tay, mày khi thì banh chặt, khi thì thư giãn.

Chương 226

Ngô Tà có chút tò mò, hỏi: "Tô gia, ngài đang làm gì vậy?" Mọi người cũng đều nhìn về phía Tô Mặc.

Tô Mặc không có đáp lại, lại bấm tính vài giây, mở mắt ra, lúc này mới nói: "Tôi vừa rồi đang tính mệnh cách và vận thế của thằng nhóc này!" Vương Bàn Tử không hiểu: "Ngài tính cái này làm gì a?" Tô Mặc cười nói: "Thế giới to lớn, không thiếu cái lạ, tôi chính là muốn tính toán một chút, thằng nhóc này rốt cuộc là người thật, hay là người giả!" Nghe vậy, Đại Sơn hướng về phía Tô Mặc phẫn nộ gào thét nói: "Cái gì thật hay giả, con trai tôi, đương nhiên là thật!" "Làm càn!" Thấy người này như thế không biết tốt xấu, Cùng Kỳ nghiêm nghị nói, "Trên thế giới này bao nhiêu đạt quan quý tộc muốn cầu Tô gia chúng tôi tính một quẻ, Tô gia chúng tôi đều không cho tính, hôm nay miễn phí xem bói cho con trai ông, là tổ tông ông tích phúc!" Câu nói này của Cùng Kỳ, lời thô nhưng lý không thô!

Trong thiên hạ, vận mệnh của rất nhiều người thường, Tô Mặc kỳ thật đều có thể tính ra.

Năm đó Hương Cảng có đại phú hào muốn vung tiền như rác, muốn cầu Tô Mặc một quẻ, đều bị Tô Mặc uyển chuyển từ chối.

Vận mệnh con người ám hợp đạo thiên lý, Tô Mặc tuy có thể dự đoán, nhưng lại không dám dễ dàng can dự.

Người thường còn dễ nói chút, nhưng những người đại phú đại quý kia, mệnh cách vốn dĩ quỷ dị khó lường, vọng tự nhúng tay chỉ điểm, hoặc là sửa đổi, kia chính là phi thường phạm kiêng kị.

Từ xưa đến nay, phàm là quẻ sư thông qua xoay chuyển vận mệnh người khác thu hoạch cẩm y ngọc thực, chưa bao giờ có ai sống thọ.

Đại Sơn sửng sốt.

Vương Bàn Tử cũng vội vàng an ủi: "Chú đừng nói nữa, khẳng định là Tô gia thấy một nhà chú quá nhấp nhô, lúc này mới ra tay giúp chú nhìn xem!" Ngô Tà nhìn về phía Tô Mặc: "Tô gia, ngài tính ra rồi sao?" Tô Mặc gật gật đầu, nhìn về phía Đại Sơn nói: "Cũng coi như ông có phúc khí, thằng nhóc này xác thực không phải giả, nếu là giả tôi sẽ không cứu nó!" Đại Sơn kích động nói: "Ngài... ngài ngài có thể cứu con trai tôi?" Tô Mặc lần nữa gật gật đầu. "Coi như là phúc báo của chính ông!" Tô Mặc nói xong, tại ngón tay bức ra một giọt máu, búng vào trán con trai Đại Sơn.

Long huyết rơi trên trán con trai Đại Sơn xong, nháy mắt biến thành màu vàng. "Oanh!" Kim quang chợt hiện, đối kháng cùng tà khí trên người hắn.

Thấy vậy, Tô Mặc quát bạo một tiếng: "Cút ngay!" "Oanh long long!" Uyển như hoàng hoàng thiên uy, một phát không thể vãn hồi, trong nháy mắt, tà khí trên người liền bị tiêu ma hầu như không còn.

Tô Mặc nhìn về phía Hỗn Độn: "Được rồi, thả cậu ta ra đi..." Đại Sơn nhìn hiện tượng thần kỳ như vậy, tức khắc biết, chính mình đây là gặp được cao nhân rồi. "Cảm ơn, cảm ơn, cảm ơn!" Nói, Đại Sơn liền muốn dập đầu hành lễ với Tô Mặc.

Tô Mặc giơ tay đánh gãy Đại Sơn: "Lão ca, dễ như trở bàn tay mà thôi, không cần hành đại lễ như vậy!" Hỗn Độn buông lỏng con trai Đại Sơn ra, nhưng tâm cảnh giác như cũ không giảm.

Tô Mặc ngẩng đầu nhìn chăm chú vào mắt con trai Đại Sơn, trực tiếp dùng năng lực ảo cảnh của Thanh Hồ Thi, chế tạo hai tầng ảo cảnh, đem ký ức của đối phương từ lúc ra ngoài đi săn đến hiện tại biến thành một giấc mộng.

Nếu không gặp được người có tinh thần lực cường đại hơn Tô

Mặc, cậu ta vĩnh viễn cũng giải không được.

Làm xong những việc này, Tô Mặc đối Đại Sơn nói: "Ông cần có chuẩn bị tâm lý, cậu ta từ lúc ra ngoài đi săn thẳng đến hiện tại ký ức, toàn bộ đều không có!" Đại Sơn liên tục gật đầu: "Không có là tốt, không có là tốt, cảm ơn, cảm ơn!" Không quá một hồi.

Con trai Đại Sơn trên mặt đất liền tỉnh lại: "Ba!" Sau đó, cậu ta nhìn nhìn hoàn cảnh bốn phía, tò mò hỏi: "Con sao lại ở chỗ này a?" Đại Sơn nhìn thấy con trai thật sự thanh tỉnh, kích động lệ nóng doanh tròng, không màng Tô Mặc khuyên can, trực tiếp quỳ trên mặt đất: "Bồ Tát sống, Bồ Tát sống...

Trước đó lão hán tôi mạo phạm nhiều, xin ngài đại nhân đại lượng, đừng so đo với tôi..." Tô Mặc bất đắc dĩ, đứng dậy nâng Đại Sơn dậy.

Vương Nguyệt Bán đôi mắt nhỏ tỏa sáng nhìn chằm chằm Tô Mặc, đi tới bên cạnh Ngô Tà, tấm tắc bảo lạ: "Thiên Chân, cậu phát hiện không, máu Tô gia nãi là thần vật trừ tà, còn lợi hại hơn xá lợi Phật gia...

Khi nào chúng ta xin hai cân chơi chơi, ngày sau thiên hạ cổ mộ mặc chúng ta đi!" Hai cân... còn mẹ nó chơi chơi?

Ngô Tà cạn lời, hồi lâu mới nghẹn ra một câu: "Cậu thật đúng là dám nghĩ!" Tô Mặc cũng là hữu ý vô ý liếc Vương Bàn Tử một cái.

Tên này so với sư phụ hắn còn chơi chiêu hơn! "....." Bàn Tử chú ý tới ánh mắt Tô Mặc, vội vàng câm miệng.

Hắn cũng không muốn bởi vì một câu nói đùa mà bị Tô gia nhớ thương.

Tô Mặc nói với Đại Sơn: "Ông đào cái cành cây thanh đồng kia lên đi, tôi xử lý nó một chút, đỡ phải về sau tiếp tục hại người!" "Vâng,

vâng!" Đại Sơn đi tới dưới một gốc cổ mộc, thật cẩn thận đào lên cành cây thanh đồng được bọc trong quần áo.

Tô Mặc đi đến trước cành cây thanh đồng, lần nữa bức ra một giọt máu tươi, nhẹ nhàng vẩy một cái, trực tiếp rơi vào trên cành cây thanh đồng. "Xèo xèo!" Một trận khói xanh toát ra, bốn phía phảng phất vang lên tiếng tà túy gào thét như có như không.

Tô Mặc nhìn thấy tà khí trên cành cây thanh đồng tan hết, vừa lòng gật gật đầu: "Được rồi, thứ này đối với các người mà nói không phải thứ tốt lành gì, vẫn là để tôi đem nó đi đi, yên tâm, tôi trả cho ông một khoản tiền!" "Được, được!" Gia đình mình suýt chút nữa bởi vì cái cành cây thanh đồng này mà nhà tan cửa nát, Đại Sơn hận không thể để thứ đồ chơi này sớm chút rời đi.

Bất quá, nghe được Tô Mặc muốn trả tiền, Đại Sơn liên tục lắc đầu: "Chính mình một kẻ phàm phu tục tử nào dám thu tiền 'Bồ Tát sống'!" Đại Sơn tuy không đọc qua mấy năm sách, nhưng giờ khắc này cũng biết Tô Mặc là cao nhân, nói thẳng không dám thu tiền.

Tô Mặc lại kiên trì muốn đưa tiền, Đại Sơn thấy chối từ không được, đành phải tượng trưng thu năm trăm tệ.

Mười mấy phút sau, mọi người cùng con trai Đại Sơn bắt đầu đường cũ trở về.

Về đến chân núi, Đại Sơn đem sự tình nói với vợ mình.

Vợ Đại Sơn cái khác đều không để ý, chỉ để ý một điểm, đó chính là con trai mình có phải thật sự khôi phục bình thường hay không, chờ đến khi Đại Sơn nói xong, bà vội vàng đứng dậy đi xuống phía dưới.

Nhìn thấy con trai đứng trong sân nhà gỗ, vợ Đại Sơn trực tiếp xông lên ôm lấy đối phương, nước mắt tuôn rơi, vô cùng kích động.

Mọi người thổn thức, cây cổ thụ thanh đồng này quả thực tai họa

một nhà người ta không nhẹ.

Tô Mặc nói với Đại Sơn: "Mọi người cứ nói chuyện đi, chúng tôi đi lên nghỉ ngơi!" Đại Sơn thập phần cảm kích nói: "Cảm ơn, cảm ơn ngài, cảm ơn các cậu!" Vợ Đại Sơn lúc này cũng buông con trai ra, đi tới trước mặt Tô Mặc cảm tạ nói: "Cảm ơn, thật sự quá cảm ơn ngài, ngài thật sự đã giúp cả nhà chúng tôi..." Tô Mặc lắc lắc đầu: "Không có gì, mọi người cứ tiếp tục trò chuyện..." Thừa dịp còn có thể ngủ một lát, mọi người lại chợp mắt một trận.

Sáng sớm hôm sau, mọi người thu thập hành lý, một lần nữa khởi hành.

Đại Sơn vốn định giữ Tô Mặc lại mấy ngày, hảo hảo tận tình địa chủ, bất quá mọi người còn phải lên đường, liền uyển chuyển từ chối Đại Sơn.

Đại Sơn bất đắc dĩ, đành phải thôi, bất quá lúc chia tay, ông còn hảo tâm chỉ đường cho Tô Mặc, lặp đi lặp lại dặn dò Tô Mặc phải cẩn thận.

Từ trong miệng Đại Sơn, Ngô Tà và những người khác biết được mục tiêu hẳn là Giáp Tử Câu, cây cổ thụ thanh đồng xấp xỉ ở ngay vị trí đó.

Sau khi được chỉ điểm.

Mọi người lần nữa khởi hành xuất phát, trèo đèo lội suối.

Đi một đoạn đường sau, mọi người đi tới một rừng trúc.

Phải nói là rừng rậm, núi lớn, thật sự là thiên hạ của đại tự nhiên, màu xanh dạt dào, nơi nơi tràn ngập hơi thở tự nhiên.

Mọi người xuyên qua trong rừng núi.

Chương 227

Đột nhiên, nhìn thấy phía trước một cái cửa động, Vương Bàn Tử hô: "Ây, cái kia phía trước có phải là cái hang không?" Mọi người vây quanh lại đây.

Chỉ thấy trên mặt đất nằm một cái thi thể, thi thể này rất cổ quái, thân thể là bùn đất nặn, bất quá đầu lâu lại là chân thực.

Vương Bàn Tử tò mò nói: "Người này sao lại trông như vậy?" Tô Mặc giải thích nói: "Đây là nhân đầu dũng (tượng gốm đầu người), người cổ đại đánh giặc, là lấy việc giết bao nhiêu kẻ địch để tính chiến tích, cả cái thi thể mang về thì quá nặng...

Dứt khoát đem đầu người chặt xuống.

Cậu nhìn cái đầu người này xem, sở dĩ cắm ở trên cái tượng đá này, là bởi vì hắn bị sung làm chiến tù người sống, dùng để tuẫn táng!" Vương Bàn Tử không hiểu nói: "Không phải, hắn học người ta Tần Thủy Hoàng chơi binh mã dũng (tượng gốm binh mã), không phải là xong rồi sao, cứ phải làm thành như vậy làm gì, âm sâm quỷ khí..." Ngô Tà chỉ phía trước cười nói: "Các cậu xem, càng về sau tượng đá càng nhiều..." Đột nhiên, Vương Bàn Tử nhìn thấy cành cây trước người mình có vết tích bị người dùng dao chém, hơn nữa vết tích còn rất mới. "Chờ chút..." Vương Bàn Tử nói, "Mọi người xem, nơi này có người tới rồi, có phải là nhóm năm tên thổ phu tử trước đó không?" Tô Mặc cũng nhìn thoáng qua, ngay sau đó gật gật đầu: "Hắn là bọn họ không sai, đừng quên mục đích của bọn họ và chúng ta đều là nơi này, hơn nữa, bọn họ biết lộ tuyến đi qua, cho nên vẫn luôn đi ở phía trước chúng ta!" Cân nhắc đến việc đám thổ phu tử kia có súng, Tô Mặc từ trong ba lô lấy ra hai cây súng lục: "Hai cậu cẩn thận một

chút, đảo đấu rất kiêng kị mềm lòng nương tay!" Ngô Tà cùng Bàn Tử nhận lấy súng lục, trọng trọng gật đầu.

Mọi người thu thập trang bị tốt, bắt đầu tiến vào trong động.

Cửa động mọc đầy dây đằng.

Mọi người xuyên qua dây đằng, giẫm lên mấy cục đá, đi về phía trước vài bước.

Trong động có động thiên khác!

Thật sự rất lớn!

Còn có một con sông ngầm.

Bên bờ, thì bày biện đầy những tượng đá đang chế tác, hoặc là đã chế tác xong.

Trên vách tường bốn phía, còn có một ít bích họa, khắc họa thần ma quỷ quái.

Ngô Tà nhìn một vòng, nói: "Ây, hết đường rồi!

Nhưng mà phía trước có một cái cửa động!" Tô Mặc quyết đoán: "Đi, xuống nước!" Mọi người xuống nước bắt đầu bơi về phía đối diện. "Ào ào!" Mặt nước có gợn sóng nổi lên, Tô Mặc trước tiên nhận ra không thích hợp, lãng thanh nhắc nhở nói: "Mọi người đều cẩn thận, trong nước chắc là có đồ vật." Thà rằng tiên hạ thủ vi cường, còn hơn ngồi chờ chết!

Nói xong, Tô Mặc rút ra kiếm Xích Tiêu lặn xuống nước.

Rất nhanh, hắn ở dưới nước liền phát hiện mục tiêu, là một con cá Triết La (Taimen) dài ba bốn mét.

Cá Triết La, hào xưng Đông Bắc Hổ trong nước, tính công kích cực mạnh.

Mà lúc này, cá Triết La cũng phát hiện Tô Mặc, bãi động cái đuôi, nhanh chóng lao về phía Tô Mặc.

Ngay khi cá Triết La lao tới trước mắt, Tô Mặc nhanh chóng vung kiếm, trực tiếp đem đối phương chém thành hai nửa.

Tức khắc, một cỗ máu loãng toát ra, biến một mảng sông này thành màu đỏ như máu. "Ào!" Tô Mặc từ mặt nước một lần nữa trồi lên, thuận tay đem kiếm Xích Tiêu cắm về phía sau lưng, nói: "Đi thôi, chính là một con cá Triết La!" Nhìn thấy nguy hiểm giải trừ, đám người Tô Mặc tiếp tục bơi về phía trước.

Ngay khi mọi người bơi tới bên trong hang đá.

Một con cá Triết La đột nhiên từ dưới nước toát ra, trực tiếp đụng bay Ngô Tà ra ngoài.

Tô Mặc phản ứng cực nhanh, rút ra kiếm Xích Tiêu, chút nào không cho con cá Triết La này cơ hội phản ứng, răng rắc chém thành hai nửa, nhanh như tia chớp phân thây nó.

Lúc này, ngoài ý muốn lại hiện!

Vương Bàn Tử không biết chạm vào cơ quan gì, Đoạn Long Thạch trên cửa đá "Ầm ầm" một tiếng hạ xuống, đem Ngô Tà cùng mọi người cách ly.

Vương Bàn Tử vẻ mặt mộng bức: "Thiên Chân, Thiên Chân, Thiên Chân!" "....." Không có bất luận cái gì hồi âm, bốn phía yên tĩnh như chết.

Lần này, Vương Bàn Tử hoàn toàn hoảng loạn lên: "Đều tại tôi, đều tại tôi, tại tôi kích hoạt cơ quan, Thiên Chân, Thiên Chân, Thiên Chân!" Tô Mặc răn dạy: "Cá Triết La đã bị tôi giết, trong tay Ngô Tà cũng có súng, cậu đang lo lắng cái gì?" Vương Bàn Tử muốn nói lại thôi: "Nhưng mà Thiên Chân..." Tô Mặc trầm giọng nói: "Ngô Tà là

cháu ruột Ngô Lão Cẩu, cháu trai lớn của Ngô Tam Tỉnh, hiện tại còn chưa tiến mộ đâu, cậu ta nếu chết, vậy cũng là cậu ta tài nghệ không bằng người!" Nghe vậy, Vương Bàn Tử tức khắc câm miệng.

Xác thực!

Ngô Tà là Tiểu Tam Gia của Ngô gia, con độc đinh của Ngô gia, nếu ngay cả chút khó khăn này đều khắc phục không được, Lão Ngô gia cũng coi như hoàn toàn xong đời!

Tô Mặc nói: "Lên bờ trước!" Mọi người bơi lên bờ, sau đó đi đường vòng trở lại trước mặt bên kia Đoạn Long Thạch, cũng chính là nơi Ngô Tà đang ở.

Bất quá khi mọi người chạy tới, lại chỉ phát hiện trên bờ có một cái xác cá Triết La, còn có một đống lửa đã tàn.

Tô Mặc nói: "Thằng nhóc này hẳn là không có việc gì..." Vương Bàn Tử cũng tức khắc thở dài một hơi.

Mọi người lần nữa xuất phát, tiếp tục đi trước, không bao lâu, chính thức tiến vào mộ đạo.

Cửa đá đang mở ra.

Mọi người đi vào trong đó, phát hiện bên trong là một gian mộ thất.

Bất quá, bên trong gian mộ thất này toàn bộ đều là tượng đá, mà trên bệ đá ở giữa, cũng không có quan tài.

Tô Mặc suy đoán nói: "Nơi này hẳn là mộ thất phế bỏ, là dùng để chứa đựng phế phẩm trên mặt đất..." Vương Bàn Tử đặt mông ngồi ở bậc thang: "Tô gia, chúng ta nghỉ ngơi chút đi, mệt chết rồi, dọc đường đi này đều chưa được thở một hơi..." Tô Mặc suy tư một lát, gật gật đầu: "Vậy được, nghỉ ngơi một lát, ăn chút đồ vật!" Nói, Tô Mặc móc ra một ít đồ hộp, cùng chân giò hun khói đóng gói chân

không, giò heo kho, lương khô, rượu trắng bầu nhỏ chia cho mọi người.

Tô Mặc tinh thông "Ngũ Quỷ Bàn Vận Thuật" sớm đã không phải bí mật, thậm chí cả cái Yến Kinh đều biết Tô gia Ngũ Quỷ Bàn Vận Thuật còn hơn Trương Đại Phật Gia.

Bởi vậy, mọi người cũng tịnh chưa cảm giác được kinh kỳ.

Một đám người ngồi xuống ăn uống.

Vừa ăn xong một cái đùi vịt, Tô Mặc liền nghe được chung quanh có tiếng bước chân vụn vặt vang lên.

Tô Mặc nói: "Có người tới..." Mọi người sắc mặt biến đổi, tay phải sôi nổi đặt lên súng lục. "Ha..." Tô Mặc lại cười ha ha, "Đừng khẩn trương...

Đừng khẩn trương, là người quen..." Người quen?

Cái xó xỉnh này còn có người quen?

Mọi người nghi hoặc.

Chương 228

"Vào được rồi!" Tô Mặc nhìn về phía cửa đá, mọi người cũng thuận theo tầm mắt Tô Mặc nhìn lại.

Một lát sau, một bóng đen chậm rãi đi đến.

Người này mặc áo sam dài có mũ trùm màu đen, quần đen bó sát, giày leo núi màu đen.

Vĩnh viễn một bộ mặt người chết! "Đệt..." Vương Nguyệt Bán tiên là hét to một tiếng, sau đó kích động hô, "Ách Ba Trương, sao lại là anh?

Anh vào bằng cách nào, sao mỗi lần đều làm thần bí như vậy?

Giống như từ trên trời giáng xuống ấy!" Bóng đen đúng là Trương Khởi Linh, vừa nghe đến tiếng động, Tô Mặc liền đoán được là hắn.

Rốt cuộc thực lực Trương Tiểu Ca chỉ đứng sau mình, khinh công cũng khá kỳ lạ, tiếng bước chân cực nhỏ, người thường khó có thể phát giác.

Trương Khởi Linh cũng không để ý tới Bàn Tử, mà là đi tới bên cạnh Tô Mặc ngồi xuống, cũng không nói lời nào, cứ như vậy nhìn chằm chằm Tô Mặc.

Tô Mặc: "....." Mẹ nó!

Đói bụng thì anh cứ mở miệng, anh mở miệng, tôi chẳng lẽ không cho anh hay sao!

Có thể hay không đừng hùng hồn, đương nhiên như vậy! "....." Bị Trương Khởi Linh nhìn chằm chằm suốt mười giây đồng hồ, Tô Mặc thật sự là chịu không nổi, từ trong bao lấy ra một cái đùi vịt, một gói lương khô, một cái giò heo kho, một bầu nước đưa cho đối phương.

Trương Khởi Linh cũng không khách khí, thuận tay nhận lấy, lập tức liền ăn, vừa ăn vừa hỏi: "Ngô Tà đâu?" "....." Nghe được lời này, Tô Mặc càng cạn lời.

Đòi ăn xong, liền hỏi Ngô Tà!

Chúng ta nhiều người sống sờ sờ ở đây như vậy, anh hỏi cũng không hỏi, thế mà đi quan tâm một nhân khẩu mất tích.

Tô Mặc nhàn nhạt nói: "Ngô Tà không sao, chỉ là thất lạc thôi!" Trương Khởi Linh gật gật đầu, tiếp tục lang thôn hổ yết.

Mười mấy phút sau, Vương Bàn Tử dẫn đầu đứng lên, vỗ vỗ bụi đất trên người, nói: "Chạy nhanh đi tìm Thiên Chân đi thôi...

Trong mộ này không phải còn có năm tên thổ phu tử sao, nếu gặp được bọn họ, Thiên Chân khẳng định sẽ bị bọn họ bắt nạt!" Vương Bàn Tử đoán không sai, lúc này Ngô Tà thật đúng là gặp nhóm người Thái thúc.

Thái thúc rốt cuộc là lão giang hồ, sau một trận giao phong, lão gia hỏa đích thân ra tay bắt lấy Ngô Tà.

Mà cùng lúc bị bắt với Ngô Tà còn có một người.

Người này tên là Lão Dương! ...

Mọi người thâm nhập mộ huyệt, đi tới đi lui, Trương Khởi Linh đột nhiên hỏi: "Trong mộ còn có người khác?" Tô Mặc gật đầu: "Có một nhóm người, trên đường tới gặp được, mục đích của bọn họ cũng là nơi này, hơn nữa là vào trước chúng ta..." Tiểu Ca nghe nói Ngô Tà có khả năng gặp nguy hiểm, trong mắt hàn quang chợt lóe, lẫm thanh hỏi: "Mọi người biết phía sau đi như thế nào không?" Vương Bàn Tử sửng sốt: "Tôi biết đường cũ trở về như thế nào!" Trương Khởi Linh: "....." "Ha..." Nhìn biểu tình phá lệ quái dị của Trương Khởi Linh, Hỗn Độn và mọi người cười ha ha.

Đột nhiên!

Tô Mặc dường như phát giác được cái gì, mạnh mẽ ngẩng đầu, nhìn về phía một bên: "Kẻ nào ở đó?

Ra đi!" Trên ý nghĩa nào đó mà nói, Tô Mặc hiện giờ đã vô hạn tiếp cận với siêu nhân loại, trong vòng mười mét gió thổi cỏ lay đều không gạt được cảm tri của hắn.

Tô Mặc vừa mở miệng, Trương Khởi Linh, Vương Bàn Tử cũng cảnh giới nhìn chỗ đó.

Tứ hung tướng càng là giơ súng lên, nghiêm trận địa đãi.

Mặc kệ là người hay quỷ, trước tiên bắn cho một băng đạn rồi nói sau.

Ngay sau đó.

Hai người giơ đèn pin đi ra.

Một người là A Ninh, người kia hình như là đồng bạn của A Ninh.

Chỉ thấy A Ninh mặc một thân áo da bó sát, đi chậm rãi đến bên cạnh mọi người.

Nhìn thấy là A Ninh, Tô Mặc bỏ súng xuống, tứ hung tướng cũng giải trừ vũ trang.

Vương Bàn Tử trêu chọc nói: "Ây, chim sẻ mẹ khóc chim sẻ con, khéo chết rồi!" Nói xong, Vương Bàn Tử nhìn thoáng qua người đàn ông phía sau A Ninh, thậm chí kinh ngạc: "Quắc Quắc, cậu sao cũng lăn lộn cùng chị A Ninh chúng ta thế?" Vị đàn ông tên là Quắc Quắc kia, cười cười: "Công ty vốn nước ngoài phúc lợi cao đãi ngộ tốt, tôi dựa vào cái gì không thể vào?" Vương Bàn Tử: "Vốn nước ngoài?

Ha ha ha, cậu biết cái công ty vốn nước ngoài trong miệng cậu đã phá sản rồi không?" A Ninh sắc mặt trầm xuống.

Tô Mặc vỗ vỗ bả vai Vương Bàn Tử, đánh gãy tiếng cười của hắn, sau đó lại nhìn về phía A Ninh: "Cô sao lại ở chỗ này?" Cừu Đức Khảo bị tù cấm tại Miến Điện, Tiểu Hồ một ngày cho lão ăn hai cái màn thầu, tuy rằng đói không chết, nhưng cũng vĩnh viễn mất đi tự do.

Bất quá, A Ninh lại không giống vậy, Tô Mặc tuy bắt lấy cô, lại không có hạn chế tự do của cô.

Rốt cuộc giao tình ở Tây Sa Hải Để Mộ cùng Thất Tinh Lỗ Vương Mộ vẫn bày ở nơi đó, A Ninh chỉ cần làm không quá phận, Tô Mặc sẽ không thương tổn tính mạng cô.

A Ninh trầm giọng nói: "Tôi muốn hoàn thành mộng tưởng của ông chủ!" "Ha ha..." Tô Mặc cười to, "Còn nhớ thương ông chủ của cô à...

A Ninh, chi bằng như vầy...

đi theo tôi lăn lộn thế nào?" A Ninh cười lạnh một tiếng, lại không tiếp lời. "Đúng rồi!" Lúc này, Bàn Tử nhớ tới cái gì, nhìn về phía Quắc Quắc bên cạnh A Ninh, nói, "Cái tên Lão Mã kia là cậu giới thiệu đi, cậu lừa Thiên Chân và tôi đến nơi này, rốt cuộc muốn làm cái gì?" Đối mặt với chất vấn của Bàn Tử, Quắc Quắc nhìn về phía A Ninh. "Ái chà!" Bàn Tử bừng tỉnh đại ngộ, "Tiểu nương môn (con đàn bà này), nguyên lai là chủ ý của cô, cô lại chuẩn bị hố chúng tôi như thế nào hả?" Chuyện ở Tây Sa Hải Để Mộ, Bàn Tử đến nay vẫn ký ức chưa phai, bởi vậy, hắn đối với A Ninh không có hảo cảm gì.

A Ninh cười nói: "Anh cảm thấy thế nào?" Vương Bàn Tử nói: "Ai biết trong lòng cô đang ủ mưu cứt đái gì chứ!" A Ninh nói thẳng: "Tôi nói ra, anh có thể trả lại Xà Mi Đồng Ngư cho tôi không?" Vương Bàn Tử giả ngu sung lăng: "Cá gì?

Cá nướng Vu Sơn à?

Đói bụng rồi?" A Ninh cười lạnh một tiếng, ngay sau đó xoay người rời đi.

Vương Bàn Tử nhìn A Ninh bị chọc tức bỏ đi, ý cười trên mặt càng sâu hơn vừa rồi, nói: "Ây, đừng đi a, quay lại!" Nhìn bộ dạng đắc ý vênh váo kia của Bàn Tử, Quắc Quắc ở một bên giận không chỗ trút, lập tức móc súng lục ra chỉ vào Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử cho dù là bị súng lục chỉ vào, thái độ vẫn như cũ kiêu ngạo: "Nha, cậu biết dùng không đấy?

Chương 229

Cậu bắn chết tôi đi, tới bắn chết tôi đi!" Giọng nói vừa dứt, Trương Khởi Linh trực tiếp dùng vỏ đao đánh vào gân tê trên vai phải Quắc Quắc.

Tay phải Quắc Quắc mất lực, súng lục "bộp" một tiếng rơi trên mặt đất.

A Ninh thấy thủ hạ bị đánh, vừa chuẩn bị có điều phản ứng, đao của Trương Khởi Linh liền đến trước mắt.

A Ninh theo bản năng nhắm hai mắt lại.

Tô Mặc lắc mình đi vào bên cạnh A Ninh, gắt gao giữ chặt cánh tay cầm đao của Trương Khởi Linh: "Được rồi, đừng nháo nữa..." Ngay sau đó, xoay người lại đối Vương Bàn Tử nói: "Cậu cũng thế, mồm miệng sao lại vụn vặt như vậy, lải nha lải nhải!

Đi thôi đi thôi, tiếp tục lên đường!" Nói xong, Tô Mặc mang theo tứ hung tướng xoay người rời đi.

Vương Bàn Tử chép miệng, cũng không nói cái gì, nhặt súng lục của Quắc Quắc trên mặt đất lên rồi đi theo Trương Khởi Linh.

Quắc Quắc che cánh tay đi vào bên người A Ninh, khó hiểu hỏi: "A Ninh tiểu thư, vị kia là ai a, uy vũ bất phàm, còn có bốn thủ hạ kia của hắn, vừa thấy bọn họ, tôi cả người liền không được tự nhiên!

Tôi coi như nhìn ra rồi, ở trong cái mộ này, thực lực của hắn là lớn nhất." A Ninh trầm giọng nói: "Đâu chỉ là ở trong cái mộ này, hắn ở bên ngoài, thực lực cũng phi thường cường đại...

Đi thôi, đi theo hắn, chúng ta hoặc là có cơ hội phá giải bí mật Tần Lĩnh!" Mọi người đi ra khỏi mộ đạo, tiến vào một hang động bên

trong.

Không gian trong hang rất lớn, bên trong có vô số tảng đá, còn có một số tượng đá chưa chế tác hoàn thành.

Đám người lục soát đơn giản một hồi, phát hiện phía trước còn có một lối đi cực kỳ chật hẹp.

Trương Khởi Linh dẫn đầu đưa ra phán đoán của mình: "Lối đi này hẳn là được để lại lúc tu sửa lăng mộ, dùng để đẩy xe và vận chuyển đá..." A Ninh vui ra mặt, nói: "Vậy cứ đi theo đường này, chúng ta sẽ đến được mộ!" Bàn Tử và A Ninh vốn không hợp tính nhau, giờ phút này Vương Bàn Tử càng không chút do dự đả kích: "Thôi đi cô nương, cô biết đường nào là vào mộ, đường nào là ra khỏi mộ chắc?" A Ninh trừng mắt nhìn Bàn Tử một cái: "Dù sao cũng chỉ có một con đường, đi thế nào cũng chẳng sao cả..." "Tê!" Đúng lúc này, trong hang động đột nhiên truyền đến một tiếng ngựa hí, dọa cho Quắc Quắc đứng bên cạnh sợ hết hồn. "Chuyện này..." Quắc Quắc vô cùng căng thẳng, hoảng hốt hỏi: "Tiếng này từ đâu truyền tới vậy?" "....." Mọi người cũng vẻ mặt đầy nghi hoặc. "Tê!" Tiếng chiến mã hí vang lần nữa truyền đến, đồng thời còn có tiếng vó ngựa leng keng mạnh mẽ.

Nó phảng phất như đang ở ngay gần gang tấc, không ngừng gõ vào tâm can mọi người. "Mọi người mau nhìn phía sau!" Bàn Tử như phát hiện ra thứ gì đó ghê gớm.

Đám người vội vàng xoay người lại.

Giây tiếp theo, thần sắc thay đổi kịch liệt.

Chỉ thấy một đoàn người thân hình hư ảo, phiêu miểu, tựa như một quân đội ảo ảnh xuất hiện ngay trước mắt mọi người.

Trong quân đội, một số binh sĩ khoác chiến giáp, tay cầm trường

thương đi ở phía trước, phảng phất như âm binh quá cảnh.

Quắc Quắc lau mồ hôi lạnh trên mặt, lại hỏi: "Mấy thứ này là cái gì vậy?" Tô Mặc nhướng mày, quát khẽ: "Đừng nói chuyện!" Tứ hung tướng vẻ mặt bất thiện nhìn về phía Quắc Quắc. "....." Quắc Quắc vội vàng ngậm miệng lại.

Tất cả mọi người nhìn đội hình như âm binh quá cảnh và tình huống quỷ dị trước mắt, nhao nhao trở nên căng thẳng, cẩn thận từng li từng tí đề phòng.

Đi ở cuối cùng đoàn âm binh là một vị tướng quân khoác trọng giáp, tay cầm Thanh Long Yển Nguyệt Đao, đầu đội mũ trụ đầu rồng.

Kỳ quái là vị tướng quân này khi đi ngang qua nhóm Tô Mặc, lại dừng bước, nhìn về phía đám người.

Ánh mắt người này thâm thúy, dường như thực sự nhìn thấy bọn họ. "....." Trong lòng mọi người 'lộp bộp' một cái.

Tất cả đều theo bản năng đặt tay lên vũ khí của mình, tranh thủ khi đối phương phát khó, bản thân có thể phản kích ngay lập tức.

Cùng lúc đó, trong hàng ngũ âm binh, một người trẻ tuổi mặc cổ trang, cưỡi chiến mã nhìn thấy tướng quân dừng lại, lập tức "Hu!" một tiếng, dừng ngựa, tò mò nhìn vị tướng quân kia.

Lúc này, đầu tướng quân hơi động đậy.

Cử chỉ nhẹ nhàng này dọa cho Quắc Quắc và Vương Bàn Tử có mặt tại đó sợ chết khiếp.

Vương Bàn Tử không thèm suy nghĩ, nhanh chóng rút súng lục, giơ súng nhắm ngay vị tướng quân này.

Trương Khởi Linh giơ tay, đôi mắt chăm chú nhìn vị tướng quân kia, đồng thời cũng ấn cánh tay đang giơ súng của Vương Bàn Tử

xuống.

Vương Bàn Tử thở hồng hộc, nhìn thoáng qua Tiểu Ca bên cạnh, xuất phát từ sự tin tưởng đối với Tiểu Ca, hắn không có thêm bất kỳ động tác nào nữa! "Vút!" Nhưng ngay lúc này, vị tướng quân trước mặt đám người lại đột nhiên phát khó, vung mạnh một đao về hướng Trương Khởi Linh. "Á!" Vương Bàn Tử lập tức sợ hãi hét lên, lại lần nữa giơ súng nhắm chuẩn, ngón tay căng thẳng, dường như bất cứ lúc nào cũng sẽ nổ súng.

Trương Khởi Linh hai mắt sáng quắc nhìn đối phương, đối mặt với công kích của tướng quân vẫn thờ ơ lạnh nhạt.

Bên cạnh tướng quân, người trẻ tuổi cưỡi ngựa dò hỏi: "Khiêm Chi, ngươi sao vậy?" Tướng quân lắc đầu với người trẻ tuổi, sau đó liếc nhìn đám người một cái nữa, rồi thúc ngựa đi thẳng qua trước mặt họ.

Không bao lâu sau, đội quân với quân dung chỉnh tề, bước đi mạnh mẽ này liền biến mất trước mắt mọi người. "....." Đám người thở phào nhẹ nhõm.

Vương Bàn Tử nhìn bóng lưng quân đội rời đi, vỗ vỗ ngực mình, bộ dạng kinh hồn chưa định: "Đám này rốt cuộc là người hay quỷ a?" Quắc Quắc nói: "Khẳng định không phải người, bọn họ là từ trong tảng đá chui ra, nếu không nhát đao vừa rồi, sớm đã chém chết hai người các cậu rồi!" Vương Bàn Tử lau mồ hôi trên trán, nhìn về phía Tô Mặc: "Tô gia, đây có phải là đội quân Ách Ba mà chúng ta nghe thấy trước đó không?

Gọi là cái gì mà Bất Ngôn Kỵ..." Tô Mặc đang định nói chuyện, đã thấy A Ninh trầm giọng nói: "Là băng ghi hình!" Vương Bàn Tử vô cùng ngơ ngác: "Cái gì?" A Ninh giải thích: "Mấy năm trước, giống như bức tường đá trước Cố Cung, có người từng nhìn thấy bóng dáng

cung nữ và thái giám thời nhà Thanh trên đó..." "Có nhà khoa học nghiệm chứng, đây là vấn đề từ trường!" "Vừa vặn có một số người, bóng dáng của họ bị ghi lại, rồi phát ra trong một thời kỳ đặc thù." "Có cái là âm thanh, có cái là hình ảnh, loại chuyện này xảy ra ở khắp nơi trên cả nước!" Một bên, Quắc Quắc nghe A Ninh giải thích, liên tục gật đầu: "Đúng, đúng, tôi cũng từng nghe nói qua!" Vương Bàn Tử phản bác: "Chuyện này tôi đương nhiên biết, nhưng nhà khoa học cũng nói rồi, đó là vì sấm sét mưa giông, cô nhìn chỗ này có thể đánh sấm không?

Có thể mưa không?" A Ninh nhắc nhở: "Anh đừng quên, từ trường ở đây có vấn đề rất lớn, những người vừa đi qua kia, mặc trang phục Bắc Ngụy..." "Nói không chừng vào thời Bắc Ngụy, những người này đi ngang qua đây, mà do vấn đề từ trường, vừa khéo ghi lại hình ảnh trước kia!" "Cho nên, chúng ta mới có thể nhìn thấy!" Quắc Quắc vừa nghe, càng cảm thấy có lý, gật đầu nói: "Đúng, người dẫn đầu vừa rồi, mặc trang phục Bắc Ngụy, ánh mắt kia cũng quá dọa người!" "Vừa nhìn đã biết là lão tướng cửu kinh sa trường, cũng không biết đã giết bao nhiêu người rồi..." Bàn Tử lười tranh cãi với hai người A Ninh và Quắc Quắc, lại quay sang nhìn Tô Mặc: "Tô gia, ngài nói xem chuyện này là thế nào?" Nghe vậy, mọi người nhao nhao nhìn về phía Tô Mặc.

Tô Mặc đi nam sấm bắc, thấy qua không ít chuyện tà môn.

Tất cả mọi người đều cảm giác Tô Mặc có thể cho mọi người một lời giải thích hợp lý.

Tô Mặc ngẫm nghĩ, nói: "Những người này chính là Bất Ngôn Kỵ, vị tướng quân vừa rồi là Bất Ngôn Kỵ tướng quân, còn người trẻ tuổi gọi tướng quân kia, hẳn là Vương gia bị truy sát!" "Về phần là hình ảnh hay là âm binh, điểm này... tôi dám khẳng định không phải âm binh, bởi vì trên người bọn họ không có âm khí..." Vương Bàn Tử khó

hiểu: "Thật sự có khả năng là hình ảnh sao, vậy... vị tướng quân dẫn đầu kia làm sao nhìn thấy chúng ta?

Chuyện này cũng quá kỳ quái rồi!" Nhớ tới ánh mắt của người kia vừa rồi, Bàn Tử rùng mình một cái, quá đáng sợ!

Chương 230

Vị tướng quân kia tuyệt đối là lão tướng sa trường!

Tô Mặc nói: "Hẳn là Thanh Đồng Thần Thụ, tuy rằng chúng ta còn chưa nhìn thấy Thanh Đồng Thần Thụ, nhưng tôi có thể cảm giác được nơi này có một luồng năng lượng phi thường cường đại..." "Luồng năng lượng này, giống như đúc với cây đồng mà chúng ta nhìn thấy!" "....." Mọi người rùng mình, Thanh Đồng Thần Thụ này rốt cuộc là thần vật phương nào, lại quỷ dị như thế, cường đại như thế.

Suốt dọc đường này, những khó khăn bọn họ gặp phải gần như đều do Thanh Đồng Thần Thụ mà ra.

Thanh đồng cổ thụ!

Đây là bóng ma tâm lý không xua đi được của mọi người.

Bất quá, cũng may sau khi "chia tay" với Bất Ngôn Kỵ, lộ trình tiếp theo thuận lợi hơn nhiều.

Đám người đụng phải cũng không còn là quỷ hồn tà túy, chỉ là một ít cơ quan cạm bẫy.

Sự việc cách cả trăm năm, những cơ quan này hiện nay vẫn rất linh hoạt, có uy lực giết người vô hình.

Đối mặt với loại cơ quan này, đổi lại là người khác hoặc là bỏ mạng, hoặc là chật vật chạy trốn.

Nhưng... hôm nay bọn họ gặp được chính là Tô Mặc!

Tô Mặc dùng một chiêu Phát Khâu Song Chỉ dò vào khe tường, cơ quan dễ dàng bị hóa giải.

Mọi người không tốn chút sức lực nào đi đến gần một tế đàn.

Tế đàn này không lớn, cũng chỉ khoảng năm mươi mét vuông.

Bốn phía tế đàn đều là không gian vực sâu không thấy đáy, phụ cận cũng có vô số xích sắt nối liền với vách đá phía xa bốn phía.

Trên tất cả xích sắt, cứ cách khoảng mười centimet, lại treo một cái chuông đồng xanh, có xích sắt còn treo một số xác khô.

Trên mặt đất tế đàn cũng có rất nhiều đầu lâu.

Chung quanh còn có mấy cái cây khô héo.

Trên cành của những cái cây này cắm từng cái đầu lâu trắng hếu.

Trên thạch đài cách đó không xa, có một cái xác khô đeo mặt nạ đầu lâu đang ngồi, cả tế đàn trông vô cùng tà hồ.

Mọi người phân tán trên tế đàn quan sát.

Vương Bàn Tử đi đến bên cạnh Tô Mặc, chỉ vào những cái chuông treo trên xích sắt này, nói: "Tô gia, ngài nhìn xem, lại là nhiều chuông như vậy!" A Ninh hỏi Trương Khởi Linh: "Từng thấy cảnh tượng này chưa?" Trương Khởi Linh không nói chuyện, chỉ chậm rãi lắc đầu.

A Ninh thấy phản ứng của Trương Khởi Linh, không khỏi có chút thất vọng, thế là to gan suy đoán: "Đây hẳn là nơi người Xá tộc tế tự!" Tô Mặc thì phán đoán nhóm mình hẳn là còn chưa tới đích cuối cùng, bởi vì phần thưởng "Quan Sơn Chỉ Mê Phú" mà hắn chọn vẫn chưa có nửa phần động tĩnh.

Quắc Quắc đi tới giữa tế đàn, nhìn chiếc đỉnh đồng trên cao đài ở giữa, cười rất vui vẻ: "Ái chà, cái đỉnh này không tệ nha, chất lượng này, đồ tốt a!" Vương Bàn Tử chỉ vào đỉnh đồng, vô cùng hào phóng: "Không chê nặng thì cậu bê đi!" Quắc Quắc vừa nghe, liền ôm lấy đỉnh đồng, dùng sức muốn bưng lên. "A!!!" "Hộc!

Hộc!

Hộc!" Cho dù Quắc Quắc dùng hết khí lực toàn thân, nhưng đỉnh đồng vẫn không nhúc nhích tí nào. "Ha ha ha..." Một màn này khiến Vương Bàn Tử ôm bụng cười to.

Ôm không nổi đỉnh đồng, Quắc Quắc nhìn về phía chuông đồng treo trên xích sắt: "Cái chuông này, cái này khẳng định cũng đáng không ít tiền đâu nhỉ!" "....." Vương Bàn Tử lại giật mình, nụ cười trên mặt đông cứng, vội vàng đưa tay ngăn cản: "Ấy ấy ấy!

Dừng lại, cái này không phải đồ tốt đâu!" A Ninh thấy thế cũng muốn khuyên Quắc Quắc, nhưng giờ phút này đã quá muộn, Quắc Quắc đã sờ lên một cái chuông đồng trên đỉnh đầu.

A Ninh biến sắc: "Mau dừng tay!" Nghe thấy tiếng A Ninh, Quắc Quắc tuy kịp thời thu tay về, nhưng chung quanh tiếng chuông lại vang lên inh ỏi. "Đinh linh linh!" "Đinh linh linh!" Theo tiếng chuông nhảy múa càng lúc càng lớn, Vương Bàn Tử, A Ninh, Quắc Quắc - ba người bình thường duy nhất trong trường - nhao nhao sinh ra ảo giác.

Nhìn A Ninh đang đánh nhau với không khí bên cạnh, Tô Mặc bức một giọt máu tươi ở đầu ngón tay nhỏ lên trán A Ninh.

Mà Trương Khởi Linh ở bên cạnh Vương Bàn Tử, khi nhìn thấy Vương Bàn Tử lại muốn giơ súng nuốt đạn tự sát, vội vàng dùng Hắc Kim Cổ Đao rạch ngón tay, bắn một giọt máu tươi lên trán Vương Bàn Tử.

Trong nháy mắt, A Ninh và Vương Bàn Tử đều dừng lại.

Lúc này, Quắc Quắc không có ai cứu thì nhảy từ tế đàn xuống.

A Ninh và Vương Bàn Tử sắc mặt run lên, đồng thời vội vàng đi đến bên mép tế đàn, cúi đầu nhìn xuống.

Vương Bàn Tử nhìn phía dưới sâu không thấy đáy, lẩm bẩm:

"Lần này chắc chắn nát bét rồi!" A Ninh thất thần đứng tại chỗ.

Tô Mặc cũng sẽ không vì một người xa lạ mà thương tâm, hắn nhìn quanh bốn phía, phá giải cơ quan, tìm ra đường hầm ẩn giấu, gọi mọi người: "Đi thôi..." Tứ hung tướng theo sát phía sau.

Vương Bàn Tử cùng A Ninh mỗi người thở dài một hơi, sau đó cũng đi theo sau đội ngũ. .....

Bên kia.

Ngô Tà, Lão Dương, còn có ông già đeo kính kia.

Ba người đang ở nơi sâu nhất của ngôi mộ, nơi có rễ Thanh Đồng Thần Thụ, đang trên dưới đánh giá thi thể Quắc Quắc.

Ông già đeo kính nhìn thi thể Quắc Quắc, không ngừng than thở, làm cho Lão Dương rất phiền toái: "Lão già, sao ông cứ than thở mãi thế!" Ông già đeo kính dùng đèn pin soi thi thể Quắc Quắc, thổn thức nói: "Tuy rằng chúng ta không biết vị tiểu huynh đệ này đến từ đâu, nhưng mục đích của cậu ta với chúng ta đại khái là giống nhau...

Haizz, cứ thế chết không minh bạch ở chỗ này, cậu cũng phải để tôi giải tỏa một chút cảm giác thỏ tử hồ bi chứ!" "....." Lão Dương coi như nghe hiểu rồi, lão già này chính là sợ mình cũng chết trong cái mộ này, lập tức lên tiếng trào phúng: "Bi, bi cái rắm ấy, cậu ta mà không chết, chúng ta liều mạng với cậu ta, đến lúc đó ông có nổ súng không?" Ông già đeo kính lại không còn gì để nói.

Ngẫm lại thì Lão Dương nói cũng có vài phần đạo lý.

Ở dưới mộ này, bọn họ đều là vì bảo bối mà đến, nếu gặp nhau, chắc chắn là sinh tử tương hướng.

Nghĩ tới đây, lão đầu đột nhiên cảm thấy như vậy vẫn khá tốt, chết đạo hữu không chết bần đạo, như vậy rất tốt!

Ngô Tà cầm đuốc, nhìn thi thể Quắc Quắc, tư lự nói: "Nếu cậu ta còn có đồng bọn, thì hiện tại hẳn là đã leo lên cây!" Nói xong, Ngô Tà ngẩng đầu nhìn thoáng qua thanh đồng cổ thụ cao lớn vô cùng.

Chương 231

Ông già đeo kính khó hiểu hỏi: "Lên cây, vì sao phải lên cây?" Ngô Tà nói: "Vừa rồi tôi đã nghĩ kỹ, chúng ta đi lâu như vậy, nơi này hẳn được coi là sâu trong mộ, nhưng chúng ta ngoại trừ cây đồng, cái gì khác cũng chưa thấy...

Đối với người Xá tộc cổ đại mà nói, cây đồng là thần tích, cho nên bọn họ sẽ khắc đồ đằng lên đó...

Vậy mọi người nghĩ lại xem, thủ lĩnh của bọn họ liệu có đặt lăng mộ của mình ở nơi mà bọn họ cho là tiếp cận với thần nhất không?" Ngô Tà cười giải thích với hai người đang ngồi dưới đất, trong lòng đối với phân tích và suy đoán của mình vô cùng khẳng định. "A!" Nghe Ngô Tà nói, ông già đeo kính bỗng nhiên đứng dậy: "Đúng vậy, chủ nhân ngôi mộ rất có thể đặt quan quách của hắn ở trên cây!" "Đi!" Nói xong, Ngô Tà thu dọn quần áo một chút, liền muốn leo trèo. "Từ từ, chờ chút, chờ chút!" Lão Dương hô một tiếng, gọi hai người lại, sau đó nhanh chóng từ trong ba lô lấy ra hai đôi găng tay đưa cho Ngô Tà và lão đầu. "Nào, nào nào nào, đeo cái này vào!" Ngô Tà nhìn găng tay trong tay, lòng nghi ngờ lại nổi lên: "Ý gì đây?" Lão Dương chỉ vào cây đồng, giải thích: "Cậu cứ coi nó như một khối kim loại đang dẫn điện cao thế là được, đeo vào, an toàn!" Ngô Tà rõ ràng không tin: "Nói thật đi!" Suốt dọc đường này, Ngô Tà đã sớm cảm thấy không đúng.

Cậu ta luôn cảm giác Lão Dương từng tới nơi này, hơn nữa còn không chỉ một lần, thậm chí có thể nói là vô cùng quen thuộc nơi này.

Chỉ là, Ngô Tà không hiểu, vì sao Lão Dương phải lừa cậu.

Đồng thời cũng không hiểu, Lão Dương rốt cuộc muốn dẫn cậu đi

đâu!

Lão Dương là huynh đệ chơi với Ngô Tà từ nhỏ đến lớn!

Ngô Tà nghĩ thế nào cũng nghĩ không thông, dựa vào quan hệ hai người, vì sao Lão Dương phải lừa cậu chứ?

Chuyện này cũng giống như việc cậu nghĩ không thông vì sao Tam thúc lại muốn lừa cậu.

Cũng bởi vì nguyên nhân Tam thúc, hiện tại thứ Ngô Tà ghét nhất chính là lừa gạt!

Đối mặt với sự chất vấn của Ngô Tà, Lão Dương rõ ràng không muốn giải thích: "Sau này tôi sẽ từ từ giải thích với cậu!" "....." Hảo Thiên Chân cạn lời, sau này, sau này, hai chữ này cậu sắp nghe đến mòn tai rồi.

Thấy Ngô Tà không nói lời nào, Lão Dương vội vàng chuyển di chú ý: "Lương sư gia, chúng ta đi thôi..." Lương sư gia, chính là ông già đeo kính, ông ta là thầy phong thủy trong băng nhóm của Thái thúc.

Đồng thời cũng hiểu biết không ít lịch sử văn hóa và bố cục cơ quan, còn tinh thông ách văn ghi chép về Bất Ngôn Kỵ trên hà mộc tập.

Người cũng như tên!

Tiến vào mộ táng, lão đầu chính là sư gia xuất mưu tính kế trong băng nhóm Thái thúc.

Lương sư gia gật đầu, đeo găng tay cùng Lão Dương bắt đầu leo lên cây đồng.

Ngô Tà cúi đầu nhìn găng tay, sau đó lại ngẩng đầu nhìn cây đồng, trong lòng bắt đầu đủ loại suy đoán và phân tích.

Mãi cho đến khi hai người Lão Dương đi xa, Ngô Tà cắn răng, lại

đuổi theo. .....

Bên kia.

Mọi người đi theo Trương Khởi Linh đến trước một cánh cửa cổ bằng đồng xanh.

Cửa đồng này cao khoảng sáu bảy mét, bên trên còn có phù điêu khổng lồ, điêu khắc vô cùng tinh mỹ.

Trương Khởi Linh đi trước mọi người một bước đến bên cửa đồng cổ, giờ phút này đang đứng trước cửa, bất động, cứ như vậy lẳng lặng nhìn.

Vương Nguyệt Bán đi đến bên cạnh Trương Khởi Linh: "Ách Ba Trương?" Trương Khởi Linh nhìn cửa đồng, chậm rãi nói: "Mộ táng người Xá tộc và mộ táng Thăng Long nhân không giống nhau, nơi này đã bị cải tạo, cơ quan tinh xảo như vậy, có lẽ chính là thủ bút của Bất Ngôn Kỵ!" Tô Mặc gật đầu, rất tán thành quan điểm của Trương Khởi Linh: "Khẳng định là thủ bút của Bất Ngôn Kỵ không chạy đi đâu được, Bất Ngôn Kỵ đã tới nơi này hai lần, chỗ này khẳng định không đơn giản..." A Ninh hỏi: "Các anh biết cách mở cái cửa đồng này không?" Trương Khởi Linh khẽ gật đầu.

Vương Bàn Tử đưa tay nói: "Nào, mời bắt đầu màn biểu diễn của cậu!" Trương Khởi Linh bước hai bước lên bậc thang, mượn lực nhảy lên, nhảy một cái cao sáu bảy mét, sau đó rút Hắc Kim Cổ Đao sau lưng ra, cắm vào một cái cơ quan trên cửa đồng. "Rầm rầm rầm rầm rầm!" "Cạch cạch cạch cạch cạch cạch cạch cạch cạch!" Cơ quan cửa đồng bắt đầu khởi động, hai cánh cửa đồng từ từ mở ra vào trong.

Bàn Tử và hỗn độn tứ hung tướng giơ súng đề phòng. "Két!" Cửa đồng nứt ra một khe hở chỉ đủ một người đi qua liền dừng lại.

Trương Khởi Linh đi vào trước, Tô Mặc theo sát phía sau. 【Đinh!】【Chúc mừng hoàn thành nhiệm vụ lựa chọn, thưởng Quan Sơn Chỉ Mê Phú!】 Tiếng của hệ thống vang lên ngay khoảnh khắc Tô Mặc tiến vào bên trong cửa đồng.

Quan Sơn Chỉ Mê Phú!

Tuyệt kỹ của Quan Sơn Thái Bảo! 【Đinh...】【Chúc mừng ký chủ tập hợp sở trường các nhà, thuộc tính trí lực, mẫn tiệp vĩnh viễn tăng lên tới 200, không gian hệ thống vĩnh viễn tăng lên tới 1200!】 Tô Mặc trong mắt lộ ra vẻ vui mừng, sức mạnh, mẫn tiệp đều đã đạt đến con số 200 kinh người, với thuộc tính này, cổ mộ thiên hạ này còn không phải mặc hắn xông pha sao!

Ngoại trừ "Chung Cực" phía sau cửa thanh đồng ở Trường Bạch Sơn, cùng với số ít hiểm địa quỷ dị ra, Tô Mặc thật đúng là không nghĩ ra cổ mộ nào có thể vây khốn được mình.

Thấy Tô Mặc dừng lại tại chỗ, Hỗn Độn còn tưởng rằng có nguy hiểm gì, cẩn thận hỏi: "Tô gia?" "A?" Tô Mặc lúc này mới chú ý tới mình thất thái, cười ha ha một tiếng, rảo bước đuổi kịp bước chân Trương Khởi Linh.

Bên trong cửa đồng cổ có một đoạn mộ đạo ngắn ngủi.

Đèn đuốc trong mộ đạo lúc này lại vẫn đang cháy.

Những người có mặt cũng đều là người từng trải sự đời, không có ai đại kinh tiểu quái.

Đi qua thông đạo ngắn ngủi, mọi người lại lần nữa tiến vào một không gian khổng lồ.

Bên trong mờ tối vô cùng.

Thông qua ánh đèn pin của mọi người có thể nhìn thấy, tượng đá và thạch dũng trong không gian này nhiều vô số kể.

Phía trên không gian, còn treo một số xích sắt và dây leo.

Bỗng nhiên, Tô Mặc nghe thấy trong mộ thất còn có động tĩnh khác, hắn mở Hoàng Kim Đồng quét nhìn chung quanh, chỉ thấy sau lưng Vương Bàn Tử không biết từ lúc nào lại toát ra một con quái vật. "Vút!" Tô Mặc áp sát lên trước, tốc độ cực nhanh, một cước liền đá bay con quái vật kia ra ngoài.

Phập!

Sức mạnh kinh người khiến quái vật ngã xuống đất tử vong!

Đám người vừa thở phào nhẹ nhõm, đã thấy chung quanh lại xuất hiện mười mấy con quái vật tương tự.

Chương 232

Mọi người nhao nhao giơ súng đề phòng. "Vút!" "Vút!" Nhưng tốc độ Tô Mặc nhanh đến xuất kỳ, từng đạo tàn ảnh lướt qua, tiếng nắm đấm gào thét cùng tiếng xé gió nối gót tới. "Nhanh quá!" Bàn Tử co rút đồng tử, "Nghe nói đại nội cao thủ cuối thời Thanh, tên là Cung Bảo Điền, nghe nói tốc độ của ông ta cực kỳ ghê gớm, từng tránh thoát thương pháp của Trương đại soái trong vòng hai mươi bước, ba phát súng mà không trúng, Tô gia e rằng so với..." Bàn Tử còn chưa nói hết lời, đã thấy Trương Khởi Linh lắc đầu: "Cung Bảo Điền, tôi đã từng thấy ông ta ra chiêu, ông ta so với Tô Mặc kém xa!" Bàn Tử tặc lưỡi: "Ách Ba Trương, cậu có thể nhìn ra động tác của Tô gia không?" "Không thể!" Trương Khởi Linh nói thẳng, "Thực lực của anh ấy lại mạnh lên, trước kia tôi còn có thể nhìn rõ động tác của anh ấy, nhưng hiện nay..." Trương Khởi Linh lắc đầu, không cần nói cũng biết.

Nghe vậy, mọi người kinh hãi! "Bùm!" Chỉ vỏn vẹn nửa phút, mấy chục con quái vật tương tự tinh tinh to lớn liên tiếp ngã xuống đất.

Thi thể đông một đống, tây một đống ngã trên mặt đất.

Tô Mặc căn bản không cho mọi người thời gian phản ứng, nhanh như tia chớp quay trở lại.

Lúc này, sự việc kỳ lạ đã xảy ra.

Tô Mặc chỉ xuống đất, hô lớn với mọi người: "Mọi người xem!" Đám người nhìn xuống đất.

Chỉ thấy trên mặt đất có một số phù văn.

Những phù văn này có rãnh.

Lúc này, máu tươi của tất cả quái vật, toàn bộ đều chảy vào trong những cái rãnh này, bắt đầu lan tràn một đường, không biết chảy về phương nào.

Vương Bàn Tử ngơ ngác nói: "Cái này sao còn có vụ hút máu nữa?

Cái thứ gì vậy?" "Không phải là cây đồng đang hút máu chứ!" Tô Mặc ngồi xổm xuống mở Hoàng Kim Đồng tỉ mỉ kiểm tra một phen, phát hiện những rãnh hút máu này có khí tức năng lượng giống hệt cây đồng.

Tô Mặc gật đầu, nói: "Hẳn chính là cây đồng đang hút máu!" "Vãi!" Trong lòng Vương Bàn Tử lập tức đề phòng, kinh hô: "Cái cây đồng này tà môn như vậy sao?" Tô Mặc trầm ngâm nói: "Không phải cây đồng tà môn, là người Xá tộc tà môn, bọn họ cho rằng cây đồng là thần vật, cho nên dùng cây đồng làm tế tự!" "Nếu tôi đoán không sai, số máu này hẳn sẽ chảy thẳng đến chỗ rễ cây đồng." Vương Bàn Tử nhíu mày: "Phong kiến mê tín, đây tuyệt đối chính là phong kiến mê tín, loại huyết tế này, thật sự là thương thiên hại lý a!" A Ninh nói: "Ở thời cổ đại, mấy chuyện này nhiều lắm, còn có không ít thần minh, khi con người tế tự, đều là dùng người sống để tế tự." "Ví dụ như tế tự Hỏa thần, chính là thiêu sống người, tế tự Thổ Địa thần, chính là chôn sống người, tế tự Hải Long Vương, chính là ném người xuống nước cho chết đuối." Vương Bàn Tử lắc đầu, cảm khái nói: "Quá tàn nhẫn rồi, vẫn là sống ở xã hội mới tốt hơn a!" Lép bép!

Lúc này, Tô Mặc lại nghe thấy một trận động tĩnh.

Âm thanh vô cùng dày đặc, dường như có lượng lớn đồ vật đang lao về phía bọn họ. "Rào rào!!!" Không bao lâu sau, bốn phía truyền đến một trận động tĩnh cực lớn.

Bàn Tử chỉ vào thi thể trên mặt đất: "Không phải mấy con khỉ này tới báo thù chứ..." "Khỉ gì mà khỉ..." Tô Mặc đảo mắt xem thường,

"Đó là tinh tinh, chẳng qua bị Ly cổ ký sinh thôi..." Ly cổ?

Bàn Tử vẻ mặt mờ mịt.

Tô Mặc giải thích: "Ly cổ là một loại tuần thuật, thông qua phương thức ký sinh, cộng sinh cùng động vật, nó có thể khống chế hệ thần kinh của động vật, loại cổ này sẽ ký sinh mãi cho đến khi vật chủ hoàn toàn tử vong, rồi biến thành một cái xác rỗng!" Tô Mặc vừa dứt lời, chỉ thấy phía trước xuất hiện hàng trăm hàng ngàn con bọ lớn bò về phía họ. "Đoàng đoàng đoàng!" Tứ hung tướng động tác phi thường mẫn tiệp, móc súng tiểu liên ra bắt đầu quét ngang, thấy thế, A Ninh và Bàn Tử cũng rút súng lục bắn. "Mẹ kiếp..." Bàn Tử mắng khẽ, "Chúng ta chỉ có mấy người, bọn chúng lại đến nhiều như vậy..." A Ninh sắc mặt lạnh lùng: "Bớt nói nhảm, đừng để bọn chúng tới gần!" "Đoàng đoàng đoàng!" "Bùm bùm bùm!" Trong lúc nhất thời, bên trong mộ thất mờ tối, hỏa lực bắn tứ tung, nhưng bọ lớn thực sự là quá nhiều.

Chi chít, căn bản giết không hết. "A!" A Ninh hét lên một tiếng.

Tô Mặc nhướng mày, Thanh Long huyết khí phun trào ra.

Tất cả bọ lớn cảm nhận được khí thế khủng bố vô cùng, thân thể cứng đờ tại chỗ, nhưng lại không có ý tứ lui lại.

Tô Mặc có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới những con bọ lớn này lại có thể chống lại uy áp huyết khí của mình.

Tần Lĩnh này quả nhiên tà môn, không chỉ cây đồng cổ, mà cả lũ bọ lớn này cũng tà môn hết sức!

Tô Mặc ra hiệu cho Trương Khởi Linh, ý bảo cậu ta dẫn đường rời đi.

Trương Khởi Linh gật đầu, ngầm hiểu ý, lập tức dẫn đội rời khỏi gian mộ thất này.

Nhìn thấy mọi người rút lui an toàn, Tô Mặc lạnh lùng nhìn đám bọ lớn trên mặt đất, sau đó chậm rãi rời đi.

Chờ đến khi uy áp biến mất, Tô Mặc đã sớm không thấy tăm hơi, đám bọ lớn khổ tìm không có kết quả, cứ thế thối lui. .....

Sau khi đám người tránh được bọ lớn, lại lần nữa đi qua một đoạn mộ đạo ngắn.

Cửa mộ thất mọc đầy rêu xanh và dây leo, giống như đã có tuổi đời rất lâu chưa từng mở ra.

Mọi người đi vào trong đó, phát hiện bên trong cũng không nhỏ.

Mọi người cẩn thận từng li từng tí đi tới.

Không đi được bao lâu, một cái bàn đá liền xuất hiện trước mắt mọi người.

Trên bàn bày biện một số đồ đồng xanh, bình ngọc. "Mẹ ơi, cuối cùng cũng thấy được bảo bối rồi..." Vương Bàn Tử nhìn một bàn đồ cổ, kích động không thôi.

Vương Bàn Tử tháo ba lô xuống, vơ vét toàn bộ đồ đồng xanh và ngọc khí trên bàn đá vào trong hành trang của mình.

Một cái cũng không chừa!

Thu dọn rất sạch sẽ!

Nhìn thấy Bàn Tử hệt như một lão địa chủ keo kiệt, A Ninh vẫn không quên trào phúng: "Nhìn cái bộ dạng không có tiền đồ của anh kìa..." Bàn Tử cũng không nói chuyện, chỉ yên lặng gia tăng tốc độ thu dọn bảo bối.

Tô gia đó là nhân vật trên mây, tự nhiên sẽ không tranh đoạt với hắn.

Tứ hung tướng cũng đều có địa bàn riêng, tự nhiên cũng chướng

mắt chút lợi nhỏ này.

Chuyện này vừa khéo cho Bàn Tử cơ hội thừa cơ nhặt nhạnh chỗ tốt, hắn không so được với mấy vị đại lão kia, tự nhiên là có thể kiếm được bao nhiêu thì kiếm bấy nhiêu.

Tô Mặc thì đi tới trước quan quách.

Cái quan quách này cao khoảng một mét tám.

Chương 233

Trên quan tài có điêu khắc một con thần long sống động như thật, tựa hồ như sống lại, bộ dáng nhe răng múa vuốt, pha phần uy nghiêm.

Một con thần long như vậy nằm trên quan tài, trong nháy mắt nâng cao cấp bậc của quan quách.

Vương Bàn Tử thu dọn xong bảo bối trên bàn, cũng đi đến bên cạnh Tô Mặc, nhìn quan tài uy vũ như thế, tán thán nói: "Cái quan tài này quá ngầu!" A Ninh thì có chút tò mò, nói: "Vì sao phải điêu khắc một con thần long nằm trên quan tài?" Đào Thiết nói: "Ước chừng chính là ý tứ thủ hộ, điêu khắc một con thần long, như vậy thi thể bên trong, sau khi chết cũng có thần long thủ vệ!" Vương Bàn Tử nói: "Đây khẳng định là quan tài thủ lĩnh Xá tộc!" Bàn Tử dừng một chút, lại nhìn cành cây đồng tứ tung ngang dọc phụ cận, tiếp đó lại nói: "Có cái cây này trước, sau đó mới có cái quan tài này nhỉ!

Dưới cây đồng hóng mát, a, đặc biệt tuyệt!" Vương Bàn Tử lại đi quanh quan tài một vòng, thế nhưng lại không có bất kỳ khe hở nào, cây xà beng trong tay cũng không biết xuống tay từ đâu, có thể nói là vừa tức vừa giận: "Rốt cuộc mở quan tài kiểu gì a!

Ách Ba Trương, cậu không phải đã tới rồi sao, mở đi chứ!" Trương Khởi Linh cũng không lằng nhằng, đi đến chính diện quan tài, nhìn bàn quay giống như vòng tròn và hoa văn bên trên, trực tiếp đưa tay xoay chuyển.

Khoảnh khắc tiếp theo! "Cạch cạch cạch cạch cạch cạch cạch cạch cạch cạch!" Quan tài khổng lồ trực tiếp mở ra.

Thần long trên nắp quan tài chia làm hai, một nửa đổ về bên trái, một nửa đổ về phía sau.

Vương Bàn Tử ngay lập tức đề phòng.

Mở quan tài, thường thường là lúc cao thủ đảo đấu căng thẳng nhất.

Bởi vì!

Không ai biết nằm bên trong là hài cốt, hay là cương thi nhảy dựng lên! "Rầm!" Nắp quan tài hai bên rơi xuống đất, lộ ra quan tài chân chính bên trong.

Vương Bàn Tử trong tay cầm xà beng, thầm nghĩ, thảo nào không có chỗ xuống tay, hóa ra bên ngoài là lồng bảo vệ, bên trong mới là món chính a!

Bàn Tử tiến lên, cùng Trương Khởi Linh cùng nhau đẩy tầng quan quách thứ hai, "Rầm" một tiếng, gỗ trầm bị đẩy lật xuống đất.

Thấy quan quách bị mở ra, Tô Mặc tiến lên nhìn gần.

Đập vào mắt liền là một thi thể độc thủ (một tay) mặc chiến giáp, tay cầm bảo kiếm.

Thần kỳ là, thi thể độc thủ không có một chút dấu hiệu thối rữa nào.

Vương Bàn Tử nhìn thi thể độc thủ không khỏi há to miệng: "Thi thể này bảo quản cũng quá tốt rồi, trước kia tôi cũng từng thấy một cổ thi bảo quản đặc biệt tốt, đó cũng là vì có dược liệu phòng hộ và ngâm trong quan dịch!" "Cho dù là như thế, thi thể cũng bị oxy hóa không ít, trông nhăn nheo, nhìn lại thi thể này xem...

Oa!!!" Bàn Tử kinh thán: "Thoạt nhìn, cái thi thể này thời gian tử vong tuyệt đối không quá hai tiếng đồng hồ!" A Ninh hiếm khi tán đồng quan điểm của Bàn Tử: "Cái này vừa nhìn chính là người mới chết, trên người ngay cả vết đồi mồi cũng không có!" Tô Mặc quan sát bốn phía, trầm giọng nói: "Lại là năng lực của Thanh Đồng Thần

Thụ, cái cây đồng này thật sự là làm cho tôi mở rộng tầm mắt!" Trương Khởi Linh nhìn thi thể, đột nhiên nói: "Tôi đã gặp người này!" Vương Bàn Tử khó hiểu hỏi: "Ai vậy?" Tô Mặc nhắc nhở: "Đoạn băng ghi hình kia, quân đội Bất Ngôn Kỵ!" "Âm binh a!" Vương Bàn Tử bừng tỉnh đại ngộ, soi đèn pin cẩn thận chiếu vào thi thể.

Tô Mặc ngồi xổm bên cạnh quan tài, dùng Phát Khâu Song Chỉ sờ lên vết tích bên trên nói: "Cái quan tài này, hẳn không phải lần đầu tiên bị người ta mở ra..." Vương Bàn Tử bĩu môi, oán thầm: "Chắc là đám người Bất Ngôn Kỵ kia..." "Nhắc tới thì đám người Bất Ngôn Kỵ này thật không tử tế, chuyển thi thể thủ lĩnh Xá tộc ra ngoài, để người mình nằm vào trong!

Bất quá, thi thể này bảo quản thật sự là quá tốt!" Nói xong, Vương Bàn Tử vươn tay vỗ vỗ khuôn mặt thi thể: "Gặp quỷ, thế mà còn có dư nhiệt!" "Mọi người nói xem..." Mắt Bàn Tử đảo như bi, "Bất Ngôn Kỵ có phải hay không chính là hướng về phía cái quan tài này mà đến, có thể bảo quản thi thể tốt, cho nên tranh nhau nằm vào trong!" Trương Khởi Linh cúi đầu nhìn thi thể, thanh âm bình tĩnh: "Không phải không có khả năng này, cái quan tài này hẳn là còn có công hiệu chúng ta không biết!" Đột nhiên!

Thính lực bất phàm của Tô Mặc phát giác được trong mộ thất lại có thêm một luồng tiếng hít thở, hơn nữa, nó còn truyền đến từ bên trong quan tài. "Trương tiểu ca, quan tài!" Tô Mặc hô lên, đồng thời chỉ nghe trong quan tài truyền ra một tiếng rút kiếm.

Trương Khởi Linh mí mắt giật điên cuồng, nhanh chóng rút Hắc Kim Cổ Đao sau lưng vọt tới trước người Vương Bàn Tử. "Keng keng!" Cổ thi trong quan tài sống lại một cách thần kỳ, kiếm của đối phương cũng chém lên Hắc Kim Cổ Đao của Tiểu Ca.

Tử nhi phục sinh (chết đi sống lại)?

Vương Bàn Tử trực tiếp ngẩn người.

Trương Khởi Linh đẩy Vương Bàn Tử ra, đồng thời thừa cơ gạt kiếm của đối phương ra.

Cổ thi nhảy ra khỏi quan quách, cầm kiếm giữ khoảng cách an toàn với nhóm Tô Mặc.

A Ninh nhìn cổ thi thân thủ bất phàm trước mắt, khiếp sợ không khép được miệng.

Có hô hấp!

Là người sống!

Đừng nói là A Ninh, chính là tứ hung tướng kiến đa thức quảng cũng là vẻ mặt kinh hãi.

Một màn trước mắt này thật sự là làm mới nhận thức của họ!

A Ninh nhìn về phía Tô Mặc, lo lắng nói: "Anh...

Anh thấy không, cổ thi sống lại rồi!!!" Tô Mặc gật đầu, sắc mặt túc nhiên: "Thanh đồng cổ thụ quả nhiên lợi hại!" Từ lúc bọn họ tới Tần Lĩnh cho đến nay, bọn họ thời thời khắc khắc đều đang chịu ảnh hưởng của thanh đồng cổ thụ.

Thanh đồng cổ thụ, không chút khách khí mà nói, đây là thứ yêu dị nhất Tô Mặc từng thấy cho đến nay!

Cách đó không xa, Trương Khởi Linh cùng cổ thi một người cầm kiếm, một người cầm đao.

Hai người đứng đối lập, phảng phất đây là quyết đấu giữa một tuyệt thế kiếm khách và một tuyệt thế đao khách.

Hai người nhìn nhau một hồi.

Cuối cùng, vẫn là cổ thi độc thủ xuất kiếm trước, mũi kiếm chỉ

vào Tiểu Ca, vận dụng khinh công bay về phía Tiểu Ca. "Keng keng leng keng!" Tiếng đao kiếm va chạm không ngừng xuất hiện trong mộ thất, dư âm còn văng vẳng bên tai, không dứt.

Vương Bàn Tử nhìn hai người đánh nhau, hoảng mang lui đến bên cạnh Tô Mặc.

Giờ này khắc này, Bàn Tử chỉ có đứng bên cạnh Tô Mặc, trong lòng mới không sợ hãi như vậy. "Keng!" "Keng!" Một đao một kiếm nhanh chóng va chạm.

Vương Bàn Tử lớn tiếng hô: "Tiểu Ca, kiếm của hắn có thể đỡ được Hắc Kim Cổ Đao của cậu, cậu nhất định phải cẩn thận một chút a!" Trương Khởi Linh nghe được lời của Vương Bàn Tử, trong lòng còn rất ấm áp.

Rốt cuộc là bạn bè a!

Không uổng phí mình nhiều lần bảo vệ cậu ta.

Giờ khắc này, nhận được sự cổ vũ của Bàn Tử, Trương Khởi Linh càng đánh càng hăng.

Chương 234

Nhưng mà, câu nói tiếp theo của Vương Bàn Tử suýt chút nữa làm cho cậu hộc máu.

Chỉ nghe Vương Bàn Tử hô: "Cẩn thận một chút, kiếm kia đáng tiền lắm đấy, cậu đừng làm hỏng của tôi, giữ lại giữ lại giữ lại!" "....." Tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người.

Trương Khởi Linh cùng cổ thi phục sinh đánh đến khó phân thắng bại.

Hai người không ngừng nhào lộn trong mộ thất, từ một góc mộ thất chiến đấu đến trên cây đồng, tiếp đó, hai người dùng khinh công đánh nhau giữa không trung. "Keng keng leng keng!" "Keng keng leng keng!" Hai người trên cây đồng đọ xong lực đạo, xoay tròn đáp xuống lại mặt đất.

Khoảnh khắc rơi xuống đất, Trương Khởi Linh cùng cổ thi nhìn nhau một cái, song phương đều biết, đây là một cao thủ không kém mình.

Trong lòng hai người chiến ý cuồn cuộn, giờ phút này đều có ý muốn phân cao thấp.

Một người cầm đao, một người cầm kiếm, đồng thời lao về phía đối phương.

Trương Khởi Linh ra chiêu trước, nhảy lên thật cao, tung ra một chiêu hoành tảo thiên quân (quét ngang nghìn quân) về phía đối phương.

Cổ thi độc thủ ngả người ra sau, khéo léo tránh thoát công kích của Trương Khởi Linh, sau đó lôi đình phản kích. "Hai người này còn

chưa xong nữa à..." Thấy hai người không phân thắng bại, thời gian ngắn lại không phân ra cao thấp, Bàn Tử oán thầm một tiếng.

Ánh mắt Tô Mặc lóe lên, thân thể lẳng lặng biến mất tại chỗ. "Vút!" Cổ thi phảng phất cảm giác được cái gì, ra sức đẩy lùi Trương Khởi Linh, mạnh mẽ nhìn về phía sau lưng.

Nhưng sau lưng lại không có một ai.

Tô Mặc đứng bên phải cổ thi, thản nhiên nói: "Là một đối thủ không tệ!" Cổ thi kinh hãi, hắn lại không phát giác người này đi tới bên cạnh mình lúc nào.

Tô Mặc nắm chặt nắm đấm, bảy thành lực đạo oanh kích mà ra. "Bùm!" Cho dù chỉ là bảy thành lực đạo của Tô Mặc, nhưng cũng không phải người bình thường có thể tiếp được, cổ thi như bị sét đánh, sắc mặt trắng bệch, như diều đứt dây lảo đảo bay ngược ra ngoài. "Phụt!" Cổ thi ngã trên mặt đất, một ngụm máu tươi phun mạnh ra.

Trương Khởi Linh cầm đao phi thân xuống.

Thấy đối phương đã không còn sức tái chiến, vội vàng thu hồi đao thế, xoay mấy vòng trên không trung, mượn lực đáp xuống đất.

Vương Bàn Tử kịp thời đưa lên lời tâng bốc: "Vẫn phải là Tô gia ra tay!" Thấy chiến đấu kết thúc, mọi người nhao nhao vây lại.

Cổ thi độc thủ cắn răng, ánh mắt như đuốc: "Các ngươi là ai?

Vương gia cùng tướng quân ở đâu?" Thi thể chết đi sống lại, còn mẹ nó biết nói chuyện, Vương Bàn Tử không dám tới gần, trốn sau lưng Tô Mặc, nói: "Xem ra là sống lại thật rồi...

Mẹ kiếp, còn ghê gớm hơn cả Thiết Diện Sinh và Uông Tàng Hải!" Tô Mặc nói: "Vương gia và tướng quân của ngươi đã sớm rời khỏi nơi này!" Giáp sĩ độc thủ tiếp tục hỏi: "Các ngươi là ai?" Vương

Bàn Tử hỏi ngược lại: "Ngươi lại là ai?" Giáp sĩ độc thủ liếc nhìn đám người, dường như hiểu ra điều gì, hỏi: "Các ngươi là thổ phu tử chăng?" Vương Bàn Tử lắc đầu, ưỡn ngực: "Không, Mô Kim Hiệu Úy!" Giáp sĩ độc thủ sững sờ, mờ mịt nhìn về phía Vương Bàn Tử.

Trương Khởi Linh hỏi: "Thi thể thủ lĩnh Xá tộc ở đâu?" Giáp sĩ độc thủ sắc mặt có chút không tự nhiên: "Đốt rồi!" Đột nhiên!

Giáp sĩ nghĩ tới điều gì, vội vàng hỏi: "Hiện nay người nào xưng đế?" Trương Khởi Linh đáp lời: "Cách thời đại của ngươi đã ngàn năm rồi!" Giáp sĩ độc thủ vừa nghe, hoảng hốt chạy về phía quan tài của mình.

Đám người nghi hoặc đi theo giáp sĩ đến bên cạnh quan tài.

Lần này, thật sự làm cho mọi người kinh ngạc.

Bên trong quan tài, thế mà còn có một thi thể giống hệt giáp sĩ độc thủ đang nằm.

Hắn giống như đang ngủ, vô cùng an tường.

Giáp sĩ độc thủ chống kiếm quỳ một chân xuống đất, nhìn chính mình trong quan tài, trong lòng sông cuộn biển gầm.

Vương Bàn Tử hỏi giáp sĩ độc thủ: "Ngươi là người Bắc Ngụy hả?

Hoàng đế đại ca của ngươi là Thác Bạt thị, ngươi là Bất Ngôn Kỵ toàn là người câm?" A Ninh nói: "Anh có ngốc không hả, hắn biết nói chuyện, làm sao có thể là Bất Ngôn Kỵ!" Vương Bàn Tử cũng phản ứng lại: "Đúng ha, hắn biết nói chuyện!" Giáp sĩ độc thủ quay đầu nhìn về phía đám người: "Các ngươi còn biết Bất Ngôn Kỵ?" Vương Bàn Tử nói: "Chúng tôi biết cái gì không quan trọng, quan trọng là ngươi biết cái gì, vì sao ngươi lại nằm trong quan tài, chuyện này là như thế nào?" Văn phong cổ trang sượng trân làm cho mọi người nghe

rất khó chịu.

Giáp sĩ độc thủ hổ thẹn nói: "Ta bị thương quá nặng, không thể phụng sự Vương gia nữa, Vương gia tâm thiện, muốn mượn sự thần kỳ thiên tạo địa hóa nơi này, nối tiếp thọ mệnh cho ta!" "Tướng quân từng khuyên can, nói nơi này tà khí tứ dật, e rằng không phải thượng sách." "Là ta quá tham sống, giấu diếm tướng quân nghịch nhĩ lương ngôn!" Nói đến đây, giáp sĩ độc thủ rốt cuộc không nhịn được thương thế trên người, lại thổ một ngụm máu tươi. "Đáng đời gặp kiếp nạn này, ngàn năm ngàn năm, nhưng chung quy vẫn là kết cục như thế!" Nói xong, giáp sĩ khó mà gượng chống nữa, "Rầm" một tiếng ngã xuống đất.

Trương Khởi Linh tiến lên, than: "Hắn chết rồi!" Đám người nhìn người cổ đại chống đỡ qua ngàn năm, trong lòng cảm xúc ngổn ngang!

Đây hẳn cũng không tính là chết đi sống lại, nên nói là hồi quang phản chiếu dưới tác dụng của thanh đồng cổ thụ.

Trương Khởi Linh nói: "Chết, chưa hẳn không phải là một loại giải thoát!" Nói xong, Trương Khởi Linh liền trầm mặc, không biết có phải liên tưởng đến bản thân mình hay không.

Vương Bàn Tử nghe lời nói tang thương như thế, liên tục lắc đầu: "Phi phi phi, có thể nói chút gì dễ nghe hơn không!" Tô Mặc vỗ vỗ vai Tiểu Ca, cười nói: "Sống cho tốt vào!" Thứ thực sự ảnh hưởng Trương Khởi Linh là sứ mệnh của cậu ta, cùng với di chứng huyết mạch! "Chung Cực" ẩn giấu sau cửa thanh đồng Trường Bạch Sơn, Tô Mặc không dám khinh suất đặt chân.

Bất quá, làm bạn bè, tận khả năng giúp đỡ Trương Khởi Linh tìm được phương pháp giải quyết di chứng huyết mạch, Tô Mặc vẫn có lòng tin làm được. "Có thể mang đi thì đều mang đi..." Tô Mặc nói,

"Chúng ta mau chóng hội hợp với Ngô Tà!" Tứ hung tướng: "Rõ!" Nghe được hai chữ "Ngô Tà", trên mặt Trương Khởi Linh lại toả sáng thần thái.

Mọi người nhanh chóng thu dọn, đúng như Tô Mặc nói, có thể mang đi đều mang đi, sách lụa, trường kiếm của giáp sĩ cùng các bảo bối khác, một cái cũng không chừa.

Làm xong những việc này, mọi người đi theo Tô Mặc xuyên hành trong cổ mộ. "Đoàng đoàng đoàng!" Tiếng súng dồn dập bên tai mọi người.

Bàn Tử vội nói: "Chắc là Thiên Chân!" Nghe tiếng súng cách mọi người hình như không xa lắm, đám người lập tức tăng nhanh bước chân.

Mười mấy phút sau, nhóm Tô Mặc đụng phải Ngô Tà ngay mặt tại một chỗ mộ đạo. "Thiên Chân..." Bàn Tử hưng phấn kêu lên, "Cậu không sao chứ..." Nhìn thấy là nhóm Tô Mặc, Ngô Tà cũng thở phào nhẹ nhõm: "Không sao..." Trương Khởi Linh nhướng mày: "Tiếng súng vừa rồi là thế nào?" Nhìn thấy Trương Khởi Linh, Ngô Tà tươi cười rạng rỡ: "Chúng tôi đụng độ bọn người Thái thúc!

Bất quá, bọn họ gặp phải bọ lớn màu đỏ, hiện tại đều chết hết rồi..." Bọ lớn?

Tô Mặc đoán chừng thứ Ngô Tà gặp phải hẳn là Ly cổ mà mình gặp trước đó.

Chương 235

"Ha ha..." Bàn Tử cười to, "Đám thổ phu tử kia tội hữu ứng đắc, không cần buồn...

Chúng ta cuối cùng cũng thoát khỏi thanh đồng cổ thụ rồi!" "....." Tô Mặc nhìn về phía Lão Dương sau lưng Ngô Tà, kín đáo nói: "Năng lượng của thanh đồng cổ thụ vẫn còn!" ... "Năng lượng của thanh đồng cổ thụ vẫn còn!" "....." Nghe được lời của Tô Mặc, Vương Bàn Tử rùng mình một cái: "Chuyện này không thể nào đâu, chung quanh cái gì dị dạng cũng không có..." Nghĩ đến việc từ lúc bọn họ bước vào Tần Lĩnh, sức mạnh của thanh đồng cổ thụ cứ như lời nguyền bám theo bọn họ.

Vốn tưởng rằng giờ phút này bọn họ đã đào thoát sinh thiên, nhưng không nghĩ tới ảnh hưởng của thứ quỷ quái này vẫn còn!

Vương Bàn Tử cảnh giác nhìn bốn phía, trên mặt vô cùng hoảng sợ, bất an. "....." Tô Mặc không nói không rằng, hai mắt nhìn chằm chằm Lão Dương.

So với giáp sĩ cụt tay, vị bạn nối khố này của Ngô Tà mới là tác phẩm đắc ý nhất của Thanh Đồng Thần Thụ, có thể xưng là bản sao hoàn mỹ.

Cho dù là Ngô Tà lớn lên cùng nhau từ nhỏ cũng không phát giác ra bất kỳ điểm gì không đúng.

Bị Tô Mặc nhìn chằm chằm, sống lưng Lão Dương phát lạnh, không biết vì sao, đáy lòng hắn lại toát ra một luồng hàn ý. "Ầm!" Đúng lúc này, gạch đá chung quanh ầm ầm sụp đổ, địa động sơn diêu, cả tòa cổ mộ đều bắt đầu lung lay sắp đổ. "Gào!" Một tiếng kêu to, chấn đến mức màng nhĩ mọi người suýt rách. "Đây là cái gì?" Tứ

hung tướng đứng đầu là Hỗn Độn cảm giác được một cỗ áp lực, trong lòng quặn đau.

Cùng Kỳ dựa lưng vào vách tường mộ đạo, ôm ngực, run rẩy nói: "Huyết mạch của chúng ta đang run rẩy, đang sợ hãi..." Sao có thể!

Bàn Tử bộ dạng như gặp quỷ.

Phải biết, tứ hung tướng sở hữu huyết mạch nhị đại hung thú, thân thủ tuy không bằng Trương Khởi Linh, nhưng huyết mạch của bốn người bọn họ lại không thua gì Trương Khởi Linh.

Thiên hạ cũng chỉ có Tô gia mới có thể hoàn toàn che lấp hào quang của bốn người bọn họ!

Hôm nay, rốt cuộc là thứ gì có thể dọa bọn họ thành như vậy? "Bùm!" Tường vách chung quanh nứt toác, sơn thể nổ tung, một cái đầu rắn khổng lồ ngẩng lên, vảy rắn bốn phía co duỗi, thân thể chậm rãi ma sát, phát ra tiếng xèo xèo khiến người ta lạnh gáy.

Tô Mặc trầm giọng nói: "Chúc Cửu Âm!" Trong đầu Hỗn Độn trống rỗng, lẩm bẩm: "Sơn Hải Kinh ghi chép: Bên ngoài Tây Bắc hải, phía bắc Xích Thủy, có ngọn núi Chương Vĩ.

Có thần, mặt người thân rắn màu đỏ, mắt thẳng chính thừa, nhắm mắt là tối, mở mắt là sáng.

Không ăn không ngủ không nghỉ, gió mưa là thức ăn.

Đó là Chúc Cửu Âm, gọi là Chúc Long!" Trong Sơn Hải Kinh này, tên kia chính là rồng, thượng cổ dị thú chân chính. "Thứ này thế mà thật sự tồn tại?" Bàn Tử nhìn thẳng vào cự thú, "Mắt của thứ này mọc ngang, một con bản nhãn, một con âm nhãn, truyền thuyết chỉ cần bị nó nhìn một cái, thời gian dài sẽ biến thành quái vật đầu người mình rắn..." Nói xong, Bàn Tử vội vàng cúi đầu xuống.

Truyền thuyết có lẽ không thể tin, nhưng uy nghiêm của dị thú này

vẫn khiến mọi người không rét mà run.

Con Chúc Cửu Âm này ít nhất đã sống mấy trăm năm, lại thường xuyên nghỉ ngơi dưới thanh đồng cổ thụ, bộ dạng trông cũng dọa người.

Nhưng Tô Mặc lại biết, Chúc Cửu Âm này cũng có khuyết điểm trí mạng, mỡ trên người nó rất dễ cháy, trong cốt truyện nguyên tác, Ngô Tà ném một quả pháo sáng liền giết chết nó.

Chỉ là...

Không gian chật hẹp như vậy, núi đá đang nhanh chóng sụp đổ, nếu lúc này giết chết nó, e rằng hơn nửa mọi người sẽ bị chôn sống dưới lòng đất. "Đi đi đi..." Tô Mặc trầm giọng nói, "Mau chóng rời khỏi nơi này!" Tô Mặc hạ quyết tâm không đối đầu trực diện với nó, ít nhất không giao phong với nó ở chỗ này.

Tô Mặc nhón mũi chân, vừa định lui lại. 【Đinh!】 Chỉ nghe thanh âm quen thuộc của hệ thống vang lên: 【Chúc Cửu Âm nãi là thượng cổ dị thú, giết nó uống máu, có thể cường thân kiện thể, duyên niên ích thọ!】 Thanh âm của hệ thống vẫn băng lãnh, nhưng Tô Mặc nghe xong, lập tức dừng bước, hai mắt sáng như đuốc, giống như phát hiện ra bảo bối gì ghê gớm. "Gào!" Chúc Cửu Âm phẫn nộ gầm thét một tiếng, thanh âm như rồng ngâm xông thẳng lên trời.

Tô Mặc nhìn về phía mọi người: "Mọi người mau lui lại!" Tô Mặc vừa dứt lời, lại thấy con Chúc Cửu Âm này đi thẳng về phía mọi người mà tập kích. "Gào!" Chúc Cửu Âm gầm lên giận dữ, cái đuôi như ngọn núi quét ngang về phía mọi người.

Tô Mặc hô: "Tản ra!" Nói xong, Tô Mặc ôm lấy A Ninh bên cạnh, nhón chân, dùng khinh công nhảy sang một bên.

Tứ hung tướng cũng không kém, nhao nhao nhanh chóng lùi lại né

tránh.

Khoảnh khắc tiếp đất, tứ hung tướng móc súng tiểu liên, xả một băng đạn ra ngoài. "Đoàng đoàng đoàng đoàng đoàng đoàng đoàng đoàng đoàng!" Chúc Cửu Âm tuy rằng không bị thương chút nào, nhưng động tác lại bị mọi người hạn chế. "Vút!" Tô Mặc buông A Ninh xuống, quang ảnh lóe lên, giây tiếp theo hắn xuất hiện trên thân thể Chúc Cửu Âm.

Giơ quyền!

Toàn thân sức mạnh không chút bảo lưu, mười thành lực đạo oanh kích mà ra. "Gào!" Đau đớn tê tâm liệt phế khiến Chúc Cửu Âm ngửa mặt lên trời gầm thét, giống như điên cuồng, hất văng Tô Mặc ra ngoài, sau đó lại trong không gian hang động chật hẹp, đâm trái đâm phải tứ tung vào đám người.

Chẳng qua, mỗi một lần va chạm đều bị Tô Mặc và đám tứ hung tướng né được.

Nhìn thấy Chúc Cửu Âm điên cuồng nổi giận, Tô Mặc cười cười, hắn biết một quyền vừa rồi tuyệt đối đã đánh đau Chúc Cửu Âm.

Tô Mặc lãng thanh nói: "A Ninh, Bàn Tử, Ngô Tà, mọi người đi tìm Trương Tiểu Ca, bảo cậu ấy bảo vệ mọi người.

Hỗn Độn, bốn người các ngươi cùng ta giết con tràng trùng (rắn dài) này!

Hành động!" Tô Mặc nói xong, rút Kiếm Xích Tiêu sau lưng, vận dụng khinh công bay về phía Chúc Cửu Âm.

Sau lưng tứ hung tướng đạp khinh công theo sát.

Vương Bàn Tử và A Ninh cầm mấy khẩu tiểu liên, cẩn thận từng li từng tí dán vào vách đá, nhanh chóng chạy về phía vị trí Trương Khởi Linh và Ngô Tà.

Giữa không trung!

Chương 236

Tô Mặc rùng mình một cái, ngay lập tức làm xong chuẩn bị chiến đấu.

Chúc Cửu Âm vốn đang nhào lộn lung tung, lập tức dừng lại, bỗng nhiên xoay người, dựng con mắt khổng lồ lên, nhìn Tô Mặc đang bay tới. "Gào!" Chúc Cửu Âm phảng phất như cảm giác được nguy hiểm, há cái miệng to như chậu máu, gầm thét liên hồi.

Mùi hôi thối ập vào mặt, Tô Mặc suýt chút nữa ngạt thở. "Mẹ kiếp, lão tử không bị ngươi giết chết, suýt chút nữa bị ngươi hun chết!" Tô Mặc cả người phun trào huyết khí Thanh Long sâm nghiêm, trong vô hình càng là có một con thanh sắc cự long lượn lờ sau lưng Tô Mặc.

Uyển như thiên thần hạ phàm!

Uy nghiêm đến mức khiến người ta không thể nhìn thẳng!

Chúc Cửu Âm nhất thời cũng sững sờ tại đó.

Thừa cơ hội này, Tô Mặc bay đến trên đầu lâu to lớn của Chúc Cửu Âm, sau khi đứng vững, dựng ngược Kiếm Xích Tiêu, ra sức đâm xuống.

Kiếm Xích Tiêu vốn dĩ đã vô cùng sắc bén, càng là vật hung sát.

Những năm này ở trong tay Tô Mặc, giết qua không biết bao nhiêu sinh vật cường đại, dị thú, cương thi.

Thậm chí, thân kiếm còn nhiều lần dính qua long huyết của Tô Mặc.

Đến nay, Kiếm Xích Tiêu so với trước kia cũng cường đại hơn rất nhiều, nó đi theo Tô Mặc một đường trưởng thành đến nay.

Tô Mặc cộng thêm Kiếm Xích Tiêu, cũng không phải là một cộng một đơn giản như vậy! "Xoạt!" Máu tươi từ trên đầu lâu Chúc Cửu Âm trào ra xối xả.

Cả thanh Kiếm Xích Tiêu đã ngập vào đầu Chúc Cửu Âm.

Khoảnh khắc tiếp theo! "Gào!" Chúc Cửu Âm gầm lên giận dữ.

Đầu lâu bị quán xuyên, thương hại đối với Chúc Cửu Âm không thể bảo là không lớn, cảm nhận được thiết khí hung sát bắn ra tứ phía trong đầu, Chúc Cửu Âm không ngừng lắc lư nửa thân trên, muốn hất văng Tô Mặc và Kiếm Xích Tiêu ra ngoài.

Chỉ cần Kiếm Xích Tiêu văng ra, vậy nó dựa vào huyết mạch cường đại, vẫn nắm chắc trị khỏi.

Nhưng Tô Mặc đã sớm dự liệu được tính toán của Chúc Cửu Âm, hắn ngồi xổm trên đầu Chúc Cửu Âm, gắt gao nắm chặt chuôi đao Minh Hồng, sống chết không buông tay.

Lúc này!

Tứ hung tướng cũng chạy tới.

Nhìn thấy Tô Mặc ở trong thế bị động, không dám do dự, phi thân lên trước, không ngừng công kích đầu Chúc Cửu Âm.

Lần này, Chúc Cửu Âm coi như gặp hạn, không dám tiếp tục ở lại chốn này, cũng không lo được Tô Mặc trên đầu, xoay người liền muốn đào tẩu.

Nhìn thấy Chúc Cửu Âm mang theo Tô Mặc chạy, tứ hung tướng vội vàng lại đuổi theo.

Chúc Cửu Âm ở trong động đâm ngang húc dọc, cả tòa cổ mộ dưới lòng đất bị phá hoại đến không còn hình dáng.

Không bao lâu sau, Chúc Cửu Âm lại đi tới trên mặt đất.

Lúc này, ngàn sao sáng chói, ánh trăng vằng vặc.

Thương thế Chúc Cửu Âm bị hung sát chi khí từ Kiếm Xích Tiêu trong đầu tỏa ra, phá hoại càng ngày càng nghiêm trọng.

Ầm!

Chúc Cửu Âm trực tiếp nằm rạp trên mặt đất, khí tức cũng càng ngày càng yếu.

Nhìn thấy tứ hung tướng đuổi tới, Tô Mặc ánh mắt phát ngoan, quát: "Mau tới đây, nó đã không xong rồi, mau chóng thừa cơ giết nó!" Tứ hung tướng chân đạp khinh công, đồng thời dùng chiến đao rạch bàn tay, đâm vào đầu lâu Chúc Cửu Âm.

Lại là bốn thanh vũ khí mang theo hung sát chi lực đâm vào đầu Chúc Cửu Âm.

Trong lúc nhất thời!

Bên trong đầu lâu Chúc Cửu Âm, bị năm luồng hung sát chi khí phá hoại càng ngày càng nghiêm trọng.

Không bao lâu sau, Chúc Cửu Âm nằm rạp trên mặt đất bất động, khí tức trên người chậm rãi bắt đầu biến mất.

Tô Mặc nhắm mắt lại, cảm nhận một chút, xác định khí tức Chúc Cửu Âm biến mất về sau, lúc này mới rút Kiếm Xích Tiêu đi xuống.

Thấy thế, tứ hung tướng cũng đều rút chiến đao của mình ra.

Chúc Cửu Âm tuy chết, nhưng máu tươi trên đầu nó vẫn đang ào ạt tuôn ra ngoài.

Tô Mặc cúi đầu uống một ngụm, huyết mạch căng phồng, trái tim đập thình thịch, một luồng sức mạnh thần dị đang tẩm bổ ngũ tạng lục phủ của hắn. "Ha ha ha..." Tô Mặc cười to, "Quả nhiên là bảo bối tốt diên niên ích thọ!" "Tới tới tới!" Tô Mặc gọi tứ hung tướng, "Lấy

nồi niêu xoong chậu ra, hứng máu, đây chính là đồ tốt đấy!" Mọi người lục lọi một hồi, hứng trọn vẹn chín chín tám mươi cân máu của Chúc Cửu Âm.

Huyết mạch của nó được chứa đầy trong các khí cụ bằng đồng và đồ sứ mà Tô Mặc vốn coi như bảo bối cất giữ trong không gian hệ thống.

Không chỉ có vậy, xác của Chúc Cửu Âm cũng được Tô Mặc phân thây để bảo quản.

Chuyến đi Tần Lĩnh lần này, Tô Mặc không thu hoạch được món đồ cổ nào khác, nhưng huyết nhục của thượng cổ dị thú Chúc Cửu Âm lại khiến hắn hô to quá đã.

Đây chính là bảo bối diên niên ích thọ!

Trên đời chỉ có một phần này thôi!

Làm xong tất cả, nhóm Ngô Tà, Trương Khởi Linh cũng an toàn quay trở lại mặt đất.

Tô Mặc nhìn quanh bốn phía, phát hiện trên mặt đất bừa bộn, cả ngôi mộ đã bị hủy hoại trong chốc lát. "Đáng tiếc thật..." Bàn Tử (Vương Nguyệt Bán) than thở, "Sớm biết thế chúng ta nên dọn cái cây thanh đồng kia ra ngoài, đồ vật thần kỳ biết bao nhiêu a..." Tô Mặc lắc đầu: "Thứ đó không nên tồn tại trên thế gian, hiện giờ để nó vĩnh viễn chôn vùi dưới chân núi Tần Lĩnh này chưa chắc đã là chuyện xấu..." Nghĩ đến những sự quỷ dị trùng trùng của cây thần bằng đồng, Bàn Tử rùng mình một cái, liên tục gật đầu: "Cũng phải cũng phải, thứ đó quá mức quỷ dị rồi..." Tiếp đó, Bàn Tử lại cười ha hả: "Chuyến đi Tần Lĩnh của chúng ta cuối cùng cũng kết thúc rồi...

Chương 237

Ha ha ha." "Kết thúc rồi sao?" Tô Mặc nhìn chằm chằm vào Lão Dương, trong đồng tử hiện lên một tia dị sắc.

Lão Dương bốn mắt nhìn nhau với Tô Mặc, thân thể phảng phất như không chịu khống chế mà lùi lại một bước.

Tô Mặc chăm chú nhìn Lão Dương, lẩm bẩm: "Sản phẩm sao chép hoàn mỹ của cây thần bằng đồng!" Cái gì?

Mọi người kinh hãi thất sắc. "Rầm!" Hỗn Độn giơ thương lên, đập mạnh vào người Lão Dương.

Lão Dương né tránh không kịp, hai chân mềm nhũn, toàn thân tê liệt ngã xuống đất: "Tha mạng...

Ngô Tà cứu tôi, Ngô Tà cứu tôi..." Lão Dương vội vàng nhìn về phía Ngô Tà. "Tô gia!" Ngô Tà vội vàng nói, "Chuyện này có phải là hiểu lầm không, Lão Dương là bạn nối khố của tôi, vừa rồi cậu ấy còn cứu tôi..." Tô Mặc bấm tay tính toán, nói: "Lão Dương thật sự đã chết từ ba năm trước rồi, kẻ trước mắt này chỉ là bản sao chép do cây thần bằng đồng vật hóa ra mà thôi!" "..." Nghe vậy, Ngô Tà nghẹn lời.

Cậu tuy chưa trải đời nhiều, nhưng cũng không đến mức ngu xuẩn đi nghi ngờ bản lĩnh của Tô Mặc.

Ngô Tà khó tin nhìn Lão Dương: "Cậu... cậu..." Lão Dương cuống lên: "Ngô Tà, cứu tôi với, vừa rồi Lương sư gia hại cậu, còn là tôi đỡ đạn cho cậu...

Bất kể tôi là thứ gì, nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ tới chuyện hại cậu a!" "..." Ngô Tà trầm mặc.

Hồi lâu sau, cậu nhìn lại về phía Tô Mặc: "Tô gia..." "..." Tô Mặc

thầm thở dài một tiếng, đưa súng lục cho Ngô Tà: "Là giết hay tha, cậu tự mình quyết định đi..." Nói xong, Tô Mặc dẫn theo Hỗn Độn và bốn người kia đi thẳng.

Ngô Tà cầm súng, nhìn Lão Dương nằm dưới đất, sắc mặt cực độ giằng co. "Cậu đi đi..." ...

Ngày hôm sau.

Mọi người rời khỏi Tần Lĩnh.

A Ninh là một nhân tài, Tô Mặc vốn định giữ lại, nhưng người phụ nữ này cũng bướng bỉnh vô cùng.

Bất đắc dĩ, Tô Mặc đành phải thả cô ta đi thêm lần nữa.

Mọi người ngồi lên máy bay tư nhân, khởi hành trở về Yến Kinh.

Máy bay di chuyển bình ổn trong tầng mây.

Tô Mặc uống nước ngọt, trong lòng rất là khó chịu: "A Ninh, cái con ả này lại còn chơi trò lạt mềm buộc chặt với ông đây..." "Hỗn Độn!" "Tô gia!

Tôi ở đây..." Hỗn Độn ngồi nghiêm chỉnh bên cạnh.

Tô Mặc hung tợn nói: "Lần sau gặp lại, ngươi 'lên' con ả đó cho ta, hung hăng mà chinh phục nó, xem nó còn chạy được nữa không..." "..." Khóe miệng Hỗn Độn giật giật, hắn vạn lần không ngờ tới Tô gia xưa nay nghiêm túc, hôm nay lại lão không đứng đắn như vậy. "Tô gia..." Lúc này, Vương Nguyệt Bán đi tới, móc ra một tấm lụa trắng đưa cho Tô Mặc: "Cái này lấy được từ trong quan quách ở chủ mộ thất, bất quá bên trên đều là chữ Ách, ngài có ai quen biết đọc được không?" Tô Mặc nhận lấy tấm lụa trắng xem một lượt: "Không cần tìm người, tôi đọc được!" Tấm lụa trắng to cỡ một tờ báo.

Bên trái là chữ Ách và cổ văn, bên phải là một tấm bản đồ!

Vương Bàn Tử (Tiểu Bàn) đại hỉ: "Ngài đọc được à, thế thì tốt quá rồi, ngài dịch cho chúng tôi một chút, xem bên trên nói cái gì?" Ngô Tà cũng đưa mắt nhìn về phía Tô Mặc.

Tô Mặc cầm tấm lụa trắng trong tay, nói: "Các cậu còn nhớ giáp sĩ độc thủ kia không?" Vương Bàn Tử nói: "Chính là cái tên Tiểu Dương Quá chết đi sống lại kia á?" Ngô Tà cười cười, nói: "Tiểu Dương Quá, sao cậu không nói là Tiểu Long Nữ luôn đi?" Vương Bàn Tử chấn chấn hữu từ, nói: "Hắn thiếu một cánh tay, không phải Tiểu Dương Quá thì là cái gì!" Tô Mặc nói: "Được, tạm thời gọi hắn là Tiểu Dương Quá đi.

Người này kỳ thực là thị vệ thân cận của một vương gia thời Bắc Ngụy, cũng là người trung gian giữa vương gia này và Bất Ngôn Kỵ!" Ngô Tà nhướng mày: "Người trung gian?" Tô Mặc gật đầu, nói: "Không sai, Bất Ngôn Kỵ tướng quân không biết nói chuyện, nhưng Tiểu Dương Quá này có thể phiên dịch lời của Bất Ngôn Kỵ tướng quân, nói cho vương gia kia biết.

Nói cách khác, Tiểu Dương Quá này còn biết Thần ngữ!" "Mà vị vương gia này, tại thời Bắc Ngụy sống cũng không dễ chịu, rơi vào đại sự kiện tranh đoạt hoàng vị!

Trong triều chính, một bộ phận người hy vọng tiểu vương gia này làm hoàng thượng, mà Đại tư mã - người thực sự nắm quyền triều đình thì phản đối, đồng thời luôn phái binh truy sát ngài!

Cho nên, vị Tiểu Dương Quá này cùng Bất Ngôn Kỵ tướng quân liền bắt đầu hộ tống tiểu vương tử đào mệnh!" Mọi người bừng tỉnh, phát hiện đoạn ghi chép này vừa khéo giống với những gì thổ phu tử kể trước đó.

Tô Mặc nói: "Mà vị Tiểu Dương Quá này trong một lần chiến đấu đã mất đi cánh tay!" Vương Bàn Tử nói với Ngô Tà: "Ây, cứ nhìn thân

thủ của Tiểu Dương Quá này, cậu tham khảo Ách Ba Trương là biết, lợi hại y hệt, tuyệt đối là cao thủ nhất đẳng!" Nói xong, Bàn Tử quay đầu nhìn Trương Khởi Linh đang đứng bên cửa sổ ngắm phong cảnh, nói: "Ây, Ách Ba Trương, tôi thấy hắn không chỉ biết dùng kiếm đâu, cậu nói xem liệu hắn có biết dùng Ám Nhiên Tiêu Hồn Chưởng không?

Bốp!

Cô cô, Quá nhi, Cô cô, Quá nhi!

Ha ha ha..." Bàn Tử tay múa chân nhảy, tự mình mua vui.

Ngô Tà đầy mặt hắc tuyến: "Cậu đừng ồn nữa, nghe Tô gia nói tiếp!" Vương Bàn Tử: "..." Tô Mặc liếc xéo Vương Bàn Tử một cái, tiếp tục giảng: "Bọn họ bị truy đuổi thực sự quá gắt gao, đi vào đường cùng.

Lúc này, Bất Ngôn Kỵ tướng quân liền đưa bọn họ đến cổ mộ của người Xà tộc để tạm thời trốn tránh truy binh!

Bất Ngôn Kỵ tiến vào so với chúng ta đơn giản hơn nhiều, bởi vì bọn họ sớm đã từng tiến vào một lần rồi.

Lần đầu tiên đi vào, bọn họ liền giết sạch người Xà tộc bên trong!" "Vừa vào cổ mộ, Tiểu Dương Quá bị thương quá nặng, vị tiểu vương gia kia tâm thiện, liền đem thi thể thủ lĩnh người Xà tộc từ trong quan tài dọn ra, đốt đi, sau đó đem Tiểu Dương Quá đặt vào trong!" Ngô Tà tò mò hỏi: "Tại sao nha?" Tô Mặc nói: "Căn cứ vào tin tức Bất Ngôn Kỵ lấy được, thủ lĩnh người Xà tộc khi xây mộ cho mình liền phát hiện ra cây thần bằng đồng khổng lồ kia.

Mà cây thanh đồng mười phần thần kỳ, sức mạnh của nó có thể khiến người chết đi sống lại, cho nên người Xà tộc đặt thủ lĩnh ở chỗ đó chính là để thủ lĩnh của bọn họ có thể phục sinh!

Vương gia biết được, liền cũng đem Tiểu Dương Quá đặt vào bên trong, kỳ vọng Tiểu Dương Quá có thể bình an vô sự, hóa giải thương thế!" "Nhưng do truy binh đuổi quá gấp, bọn họ phải mau chóng rút lui, cho nên khi Tiểu Dương Quá còn chưa chết đã bị đặt vào bên trong, hơn nữa còn lưu lại cho hắn bạch thư.

Trên bạch thư đánh dấu vương gia và Bất Ngôn Kỵ bọn họ sẽ đi đâu!" Vương Bàn Tử cảm khái nói: "Kết quả, hơn một ngàn năm sau, vương gia cùng tướng quân sớm đã hóa thành tro, người mở quan tài là chúng ta, Tiểu Dương Quá hồi quang phản chiếu xong cũng chết luôn..." "Thử địa biệt Yến Đan, tích nhật nhân dĩ một, kim nhật thủy do hàn a!" Trương Khởi Linh đứng tại cửa sổ, nghe đến đó, khẽ thở dài một hơi!

Xuống máy bay, mọi người ai về nhà nấy.

Ngô Tà, Trương Khởi Linh đi theo Bàn Tử (Tiểu Bàn) về Phan Gia Viên.

Hỗn Độn Tứ Hung Tướng ai nấy trở về bàn khẩu của mình.

Tô Mặc thì về cửa hàng đồ cổ của mình tại Phan Gia Viên.

Chỉ là, vừa mới bước vào cửa hàng, Tô Mặc lập tức cảm giác được không thích hợp.

Ẩn tàng phụ cận cửa hàng đồ cổ, vô luận là minh cương hay ám tiêu, rất nhiều anh em giờ phút này thế mà đều đang ở trong cửa hàng.

Một nhóm người ủ rũ cụp đuôi.

Chương 238

Tô Mặc ngửi thấy một mùi nguy hiểm ở trong đó. "Tô gia!" Nhìn thấy Tô Mặc đi vào cửa hàng, không biết là ai hô một câu. "Tô gia!" "Tô gia!" Mấy chục người vội vàng ngẩng đầu, nhìn thấy là Tô Mặc, tất cả mọi người đều đứng lên. "Tô gia!" "Tô gia!" Có một số người Tô Mặc quen biết, có một số thì không quá quen thuộc, bất quá Tô Mặc có thể khẳng định là những người này đều là cấp quản lý trung và cao tầng trong công ty của mình.

Ở trên đường, bọn họ cũng đều là nhân vật tiểu lão đại một phương.

Ngoại trừ bọn họ, Lão Hồ, Vương Khải Hoàn, Trương Doanh Xuyên - ba vị nguyên lão từng cùng Tô Mặc đánh thiên hạ cũng ở đây.

Nhìn thấy ba người anh em này, Tô Mặc biết đã xảy ra chuyện, nếu không bọn họ sẽ không đồng thời xuất hiện ở nơi này.

Tô Mặc nhướng mày: "Có chuyện gì vậy?" Lão Hồ muốn nói lại thôi, sắc mặt khó coi: "Tô tiểu ca, Niếp Niếp mất tích..." Nghe vậy, sắc mặt Tô Mặc biến đổi: "Ai làm?" "Tô ca..." Anh Tử cũng đi ra, mắt sưng đỏ, rõ ràng đã khóc, sắc mặt tiều tụy như là mấy ngày đều không chợp mắt.

Tô Mặc phất phất tay, cho lui đám người: "Đều lui xuống đi..." "Vâng!" Ngoại trừ Lão Hồ, Trương Doanh Xuyên, Vương Khải Hoàn ba người, những người khác tụ tập trong cửa hàng đều tự lui ra.

Anh Tử nhào vào trong lòng Tô Mặc, thanh âm nghẹn ngào: "Là em không tốt, không tìm thấy Niếp Niếp..." "Đừng khóc." Tô Mặc an ủi, "Đừng khóc đừng khóc, Tô ca về rồi, sẽ ổn thôi, sẽ ổn thôi!" Tô Mặc không nói lời nào còn tốt, vừa nói chuyện, Anh Tử rốt cuộc

không nhịn được nữa, phảng phất tìm được xương sống, ôm lấy Tô Mặc thất thanh khóc rống lên. "Không sao không sao..." Tô Mặc không ngừng an ủi, "Tô ca về rồi, Tô ca về rồi!" Một lúc lâu sau, Anh Tử mới ổn định lại cảm xúc, hai mắt đỏ bừng nhìn Tô Mặc, môi hồng khẽ động muốn nói điều gì đó.

Tô Mặc vì cô xoa xoa thái dương, khẽ nói: "Không vội, em nghỉ ngơi trước một lát, thân thể quan trọng..." Tô Mặc cúi đầu, thôi động huyễn thuật nhìn chăm chú vào Anh Tử.

Anh Tử hai mắt lim dim, không bao lâu sau liền ngủ thiếp đi.

Lúc này, Tô Mặc nhìn về phía Lão Hồ và những người khác: "Nói xem, chuyện là thế nào?" Thanh âm Tô Mặc tuy rằng tương đối bình tĩnh, nhưng nhóm Lão Hồ đều biết lúc này Tô Mặc đã phẫn nộ.

Chuyện ở Thập Nhất Thương vừa mới lật sang trang, hiện giờ lại có người dám đánh chủ ý lên tiểu Niếp Niếp.

Đây là công nhiên khiêu chiến nghịch lân của Tô Mặc!

Hơn nữa, chuyện hôm nay lại khác với Thập Nhất Thương.

Niếp Niếp là con gái Tô Mặc, là huyết mạch duy nhất, động đến con bé chính là muốn Tô Mặc tuyệt hậu!

Chiêu này, đặc biệt ngoan độc!

Lão Hồ nói: "Hai ngày trước, Niếp Niếp cùng bạn bè đi chơi..." Niếp Niếp mất tích đã 3 ngày.

Đến nay bặt vô âm tín!

Tô Mặc từ trong lời nói của Lão Hồ nghe ra được hai tin tức. "..." Trầm mặc một lát, Tô Mặc lẫm thanh nói: "Tròn ba ngày, vì sao không ai gọi điện thoại cho tôi?" So với bí mật Tần Lĩnh, Tô Mặc càng để ý đến sự an toàn của con gái mình hơn!

Lão Hồ nói: "Chúng tôi vẫn luôn liên hệ với cậu, nhưng điện thoại gọi mãi không được..." Tô Mặc nhướng mày, nghĩ đến chuyện này hẳn là do địa phương ở Tần Lĩnh hẻo lánh, mấy ngày trước bọn họ vẫn luôn ở sâu trong Tần Lĩnh, tiếp xúc đều là cây cổ thụ bằng đồng, Chúc Cửu Âm - những thứ quỷ dị như vậy, từ trường đều thất linh, điện thoại tự nhiên liên hệ không được.

Tô Mặc nhíu mày thành chữ "Xuyên", hỏi: "Là người Cửu Môn làm?" "Không không không..." Trương Doanh Xuyên liên tục lắc đầu, "Nghe nói sau khi Niếp Niếp biến mất, Hoắc lão thái cùng Trương hội trưởng của Hiệp hội Cửu Môn cũng bị giật nảy mình, người Cửu Môn vẫn luôn phối hợp với chúng ta tìm kiếm tung tích Niếp Niếp!" Tô Mặc nhướng mày: "Hừ, tôi liệu bọn họ cũng không dám ra tay với Niếp Niếp!" Sự kiện Thập Nhất Thương lần trước, Tô Mặc gây ra động tĩnh lớn như vậy, hắn không tin tại Cửu Môn còn có người dám đụng vào con gái của hắn. "Chúng tôi cũng liên hệ với quan phương ở Yến Kinh!" Vương Khải Hoàn thu hồi nụ cười ngày thường, nói, "Nhưng bọn họ đến nay vẫn chưa có tin tức tốt gì truyền đến!" Nghe vậy, Tô Mặc trầm mặc.

Hắc bạch lưỡng đạo ở Yến Kinh liên thủ mà cư nhiên đều không tìm được bất kỳ tin tức gì của Niếp Niếp.

Chuyện này còn khó giải quyết hơn hắn tưởng tượng!

Tô Mặc đứng dậy đặt em gái mình lên ghế sô pha, bấm đốt ngón tay, yên lặng thôi diễn tung tích của Niếp Niếp.

Một giây!

Hai giây!

Ba giây!

Tròn mười giây trôi qua, ngày xưa Viên Thiên Cương cùng Lý

Thuần Phong thôi diễn Thôi Bối Đồ tính vận nước Đại Đường, nay thế mà không tìm thấy tung tích của Niếp Niếp. "..." Trán Tô Mặc toát mồ hôi lạnh, sắc mặt cũng càng lúc càng khó coi. "Tô tiểu ca..." Vương Khải Hoàn kinh hãi, hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy biểu tình của Tô Mặc lại ngưng trọng như thế. "Khụ khụ!" Tô Mặc cảm thấy một cỗ khí buồn bực dồn thẳng vào ngực, thân thể khó chịu, suýt chút nữa ngã xuống đất. "Tô tiểu ca..." Lão Hồ vội vàng đỡ lấy Tô Mặc, lo lắng hỏi, "Cậu không sao chứ?" Tô Mặc chậm rãi thở ra một hơi, trầm giọng nói: "Lại có thể che giấu thiên cơ!" Trong lòng Trương Doanh Xuyên thót một cái, ngay cả Thôi Bối Đồ cũng không tìm thấy tung tích Niếp Niếp.

Sao có thể!!! "Dám động đến con gái ông, cho dù mày là Địa Tiên, hôm nay ông cũng phải tìm ra mày!" Tô Mặc hừ lạnh một tiếng, nhắm mắt lần nữa thôi diễn Thôi Bối Đồ.

Lần này, thiên cơ tuy rằng vẫn hỗn loạn một mảnh, nhưng Tô Mặc vẫn tìm được một tia không tầm thường trong những dấu vết để lại.

Mà đây đúng là nơi chứa sinh cơ của Niếp Niếp! "Đông Bắc!" Tô Mặc bỗng mở mắt, "Niếp Niếp hiện tại đang ở Đông Bắc!" Trương Doanh Xuyên, Lão Hồ, Vương Khải Hoàn ba người đưa mắt nhìn nhau.

Thảo nào bọn họ tìm không thấy tung tích Niếp Niếp ở Yến Kinh, hóa ra là ở Đông Bắc!

Nhưng mà, đang êm đẹp, tiểu Niếp Niếp làm sao lại ở Đông Bắc?

Mọi người trăm mối vẫn không có cách giải.

Lão Hồ ngồi dậy, nói: "Tôi đi điều một chiếc máy bay tư nhân, hai giờ sau, chúng ta lập tức chạy tới Đông Bắc!" Tô Mặc nói: "Không kịp nữa rồi, tra chuyến bay gần nhất, đặt cho tôi một vé, tôi hiện tại

phải lập tức đến vùng đất Đông Bắc!" Sự tình quan hệ đến tiểu Niếp Niếp, Tô Mặc không dám có chút nào qua loa.

Trương Doanh Xuyên lập tức móc điện thoại ra, để thuộc hạ tra chuyến bay gần nhất đi Đông Bắc. "Có!" Trương Doanh Xuyên cúp điện thoại, lập tức nói, "Máy bay hành khách bay đi Đông Bắc gần nhất là hai mươi phút sau!" Tô Mặc nhìn thoáng qua đồng hồ treo trên tường: "Hẳn là kịp!" Lúc này, Anh Tử cũng mở mắt: "Em đi cùng anh!" Lão Hồ, Trương Doanh Xuyên cũng ngồi dậy: "Chúng tôi cũng đi!" Tô Mặc trầm ngâm một lát, vẫn lắc đầu: "Lão Trương ở lại tọa trấn Yến Kinh, phòng ngừa lũ tiểu nhân...

Lão Hồ, Bàn Tử, các ông chọn mấy người thân thủ tốt cùng đi Đông Bắc!

Tôi cùng em gái tôi đi trước một bước...

Chương 239

Chờ đến Đông Bắc, chúng ta sẽ thương thảo sự nghi tiếp theo!" Nói xong, Tô Mặc kéo Anh Tử, trực tiếp đi ra ngoài. ...

Tô Mặc lái xe chở em gái, lao như điên ra sân bay.

Ra khỏi sân bay ở Đông Bắc, người do Lão Hồ sắp xếp đã chờ đợi đã lâu. "Tô gia!

Phu nhân!" Người phụ trách công ty khu vực Đông Bắc giờ phút này đặc biệt khẩn trương.

Tô Mặc gật đầu: "Không cần cậu lái xe!

Tôi tự mình lái là được!" Tô Mặc đoạt lấy chìa khóa xe Mercedes, chở Anh Tử nghênh ngang rời đi. "..." Chỉ để lại người phụ trách ngây ra như phỗng đứng tại chỗ.

Anh Tử ngồi ở ghế phụ, thần tình bất an nói: "Chúng ta đi đâu?" Tô Mặc lắc đầu: "Anh cũng không biết Niếp Niếp ở đâu, bất quá thiên cơ nói cho anh biết, đi dọc theo con đường này nhất định có tin tức của Niếp Niếp..." Nói xong, Tô Mặc cảm thán một câu: "Đông Bắc, mảnh đất này cũng không đơn giản!" "..." Anh Tử khó hiểu nhìn Tô Mặc.

Tô Mặc vừa lái xe, vừa giải thích với Anh Tử: "Nghiệp vụ công ty hiện tại làm đa phần là nghiệp vụ xuyên quốc gia, chỉ riêng ở đảo quốc, công ty đã có mười mấy người phụ trách!

Đông Bắc nơi này diện tích gấp ba lần diện tích đảo quốc, nhưng chúng ta chỉ có một chi nhánh tồn tại, hơn nữa mấy năm nay, chi nhánh quanh năm lỗ vốn..." "..." Anh Tử bình thường cũng không hay nhúng tay vào chuyện công ty, nhất thời cũng không hiểu Tô Mặc nói

rốt cuộc là có ý gì.

Tô Mặc giải thích: "Giới đồ cổ Đông Bắc có sự vận chuyển riêng, chúng ta không nhúng tay vào được..." Vùng đất Đông Bắc này xa không đơn giản như mặt ngoài! "Vù vù vù!" Ngay lúc này, mấy chiếc mô tô gầm rú lướt qua thân xe. "Anh em, mau nhìn, chỗ này có chiếc Mercedes!" "Ha ha ha, chiếc xe này phải có giá tám mươi vạn!

Ngang ngửa với xe của Kiều gia!" "..." Tô Mặc hạ cửa kính xe xuống, đối với mấy tên côn đồ lái mô tô bên ngoài quát lớn: "Cút ngay!" Mấy tên côn đồ quay đầu nhìn Anh Tử ở ghế phụ, trong mắt hiện lên sắc tham dục: "Mỹ nữ!

Mỹ nữ, ca ca đưa em đi hóng gió nhé!" Lời nói thô tục nương theo tiếng huýt sáo, cực kỳ bất kham.

Tô Mặc nhướng mày, trong mắt hiện lên một tia lạnh lẽo. "Ha ha ha...

Mấy hôm trước Kiều gia mang từ Yến Kinh về mấy cô em, nghe nói còn là nữ sinh!" "Vị trước mắt này cũng không kém a!" Mấy tên côn đồ rõ ràng không coi Tô Mặc ra gì, vẫn làm theo ý mình. "Tô ca..." Nhưng nghe được lời mấy tên kia vừa nói, Anh Tử vội vàng nhìn về phía Tô Mặc.

Trên con đường này quả nhiên có manh mối của Niếp Niếp!

Trong mắt Tô Mặc tràn đầy lãnh ý, hai tay đánh mạnh tay lái.

Chiếc mô tô bên phải né tránh không kịp, ứng thanh bay ra ngoài. "Ầm!" Khói thuốc súng tràn ngập, tên lưu manh trên xe chết ngay tại chỗ. "Đậu má!" Những tên côn đồ khác hoảng hốt, "Tên này đang làm cái gì vậy?" Nhưng Tô Mặc còn chưa ngừng công kích, một cước đạp ga tới cùng, "quang" một tiếng, trực tiếp tông vào chiếc mô tô phía trước.

Mô tô ngã xuống đất, Tô Mặc ngạnh sinh sinh cán qua người tay lái.

Não tương đương trường phun ra. "Thằng điên!" Nhìn thấy một màn này, những tay lái còn lại biến sắc, "Đây mẹ nó là thằng điên!" Anh Tử cũng bị giật nảy mình.

Tô Mặc nói: "Vừa rồi anh đã tính toán, trên tay bọn này đều dính mấy mạng người, chết chưa hết tội!" Hai chiếc mô tô còn lại đâu còn dám lưu lại, trước tiên bắt đầu chạy trốn, nhưng Tô Mặc lại há có thể để bọn hắn đào tẩu.

Hoành trùng trực tràng!

Lập tức lại đâm chết một người!

Người còn lại sợ đến sắc mặt trắng bệch.

Tô Mặc ở phía sau đuổi sát không buông, lập tức lại đuổi kịp, liếc mắt nhìn ra ngoài xe, thản nhiên nói: "Dừng xe lại, tao bảo đảm mày không chết!" Thời khắc này, tên côn đồ còn sót lại lập tức biết mình chọc phải một đại nhân vật.

Liên sát ba đồng bọn của hắn!

Lại khí định thần nhàn, trấn tĩnh tự nhiên như thế!

Người này làm sao có thể là người bình thường!

Nghĩ tới đây, tên côn đồ lập tức dừng xe.

Tô Mặc đạp phanh, chậm rãi đi tới bên cạnh tên côn đồ, móc súng lục ra, không nói lời gì, trực tiếp bắn một phát. "Đoàng!" Tên côn đồ ngã xuống đất: "Tha mạng, tha mạng a, chúng tôi chỉ là trêu chọc... tội không đáng chết a!" Tô Mặc cười nhạo nói: "Trong tay dính bốn năm mạng người, tội không đáng chết?

A a..." Tên côn đồ kinh hãi thất sắc.

Trong tay hắn xác thực có năm mạng người, bất quá cảnh sát vẫn luôn không tìm thấy chứng cứ, cộng thêm lão đại che chở, hắn mới có thể tiêu dao tự tại.

Chỉ là những chuyện này, người trẻ tuổi trước mắt làm sao biết được?

Tên côn đồ nói: "Tôi đó là lỡ tay giết người... hung thủ thật sự..." "Dừng dừng dừng!" Tô Mặc cắt ngang, "Tao không rảnh nghe chuyện của mày...

Mấy cô nương bắt cóc từ Yến Kinh đang ở đâu?" Nói xong, Tô Mặc chĩa súng vào trán tên côn đồ: "Tổ chức ngôn ngữ cho tốt, nhớ kỹ, mày chỉ có một cơ hội, đừng thử thách sự kiên nhẫn của tao!" Nhớ tới hình ảnh ba người bạn thảm thiết của mình, tên côn đồ đâu còn dám giấu diếm, vội vàng nói: "Tôi nói tôi nói, là Kiều gia làm, không liên quan đến tôi a!" Tô Mặc nhướng mày: "Kiều gia?" Tên côn đồ nói: "Trương Kiều, hắn tên là Trương Kiều, người trên đất Đông Bắc đều xưng hắn là Kiều gia!" Trương Kiều?

Tô Mặc nhẩm đọc cái tên này, bấm đốt ngón tay tính toán, bừng tỉnh đại ngộ: "Người Trương gia...

A a a...

Không, chuẩn xác mà nói, hắn là người Trương gia hải ngoại!" Tô Mặc cười lạnh: "Trương Kiều cái gì, có lẽ tao nên gọi hắn là Trương Hải Kiều mới đúng!" Trương gia bản gia hiện giờ chỉ còn lại một mình Trương Khởi Linh, thân là tộc trưởng, một người tức một tộc.

Chương 240

Bất quá, Trương gia ngoại trừ Trương Khởi Linh, kỳ thực vẫn còn người Trương gia tồn tại trên đời, ví dụ như Trương Nhật Sơn của Hiệp hội Cửu Môn.

Ngoài ra, chỉ còn sót lại người chi nhánh hải ngoại của Trương gia, tên của người Trương gia phái ngoại đều có chữ "Hải".

Tô Mặc vừa rồi thông qua thôi diễn thiên cơ, lập tức hoạch định được tất cả thông tin về vị Trương Kiều này.

Trương Hải Kiều, người Trương gia chi nhánh hải ngoại, mười mấy năm trước trở lại tộc địa Đông Bắc.

Nhiều năm dấn thân, hiện giờ hắn đã là địa đầu xà trên mảnh đất Đông Bắc này.

Không có sự ngầm đồng ý và gật đầu của hắn, dù cho người đó có năng lực thông thiên, hàng hóa dưới trướng cũng không đi đến Đông Bắc được.

Đây cũng là nguyên nhân công ty Tô Mặc tại Đông Bắc thua lỗ nhiều năm. "Câu hỏi cuối cùng!" Tô Mặc nhìn tên côn đồ, "Trương Kiều bình thường đều xuất hiện ở đâu?" Tên côn đồ không dám giấu diếm, nói thẳng: "Hắn thường xuyên đến một quán rượu nhỏ ở phố Sa Hán!" Tô Mặc đứng dậy, bóp cò.

Đoàng!

Ba phát súng cùng bắn ra, phân biệt đánh vào hai cánh tay và một bắp đùi của tên côn đồ. "A!" Tên côn đồ ngã trên mặt đất, thanh âm tê tâm liệt phế.

Tô Mặc ngữ khí băng lãnh: "Một lát nữa tao sẽ gọi xe cứu thương

cho mày, nếu xe chưa tới mà mày chảy máu đến chết, đó là ông trời muốn thu mày!" Nói xong, Tô Mặc xoay người rời đi.

Về đến trong xe, Tô Mặc trước tiên gọi vào một số điện thoại lạ. "Tút tút tút!" Ba giây sau, điện thoại thông. "Alo?" Thanh âm đầu bên kia điện thoại trầm ổn, già nua mà lại uy nghiêm, ngữ khí của kẻ bề trên đã lâu.

Tô Mặc cười, "Lão Lưu, còn chưa chết à?" "..." Đầu bên kia điện thoại trầm mặc vài giây, sau đó một tiếng gầm thét truyền đến, "Tô Mặc, ông nội mày!" Có thể làm cho vị phong cương đại lại ở Yến Kinh, đại nhân vật số một số hai trong triều tức giận thành như vậy, toàn bộ An Lạc (Trung Quốc) cũng chỉ có một mình Tô Mặc.

Tô Mặc ha ha cười một tiếng, cũng không tức giận: "Tôi ở Đông Bắc giết mấy tên vong mạng, trên tay bọn họ dính năm sáu mạng người đấy, cũng coi như làm việc tốt, ông không cần cảm ơn tôi!" Tô Mặc không phải kẻ lỗ mãng, trước khi giết những người này, hắn liền đã nghĩ kỹ đối sách.

Lưu bí thư cuống lên: "Tô Mặc, tôi cảnh cáo cậu a, quốc có quốc pháp, cậu..." Lưu bí thư còn chưa nói hết lời, Tô Mặc liền ngang ngược cắt ngang: "Lão Lưu, trên tay tôi có một lô bảo bối có thể diên niên ích thọ, qua đợt này tôi gửi qua cho ông, để ông nếm thử!" "..." Đầu dây bên kia lại trầm mặc một trận, "Cậu..." "Tút!" Tô Mặc cũng không nói nhiều, nhanh chóng cúp điện thoại. "Đi..." Tô Mặc trầm giọng nói, "Anh đi gặp tên Trương Hải Kiều này!" ...

Phố Sa Hán!

Tại một quán rượu nhỏ!

Đại nhân vật số một số hai trong giới đồ cổ Đông Bắc lúc này đang thi ý uống rượu. "Lão đại!" Không bao lâu, một tên đàn em đi tới, ghé vào tai Trương Kiều nói một tiếng, "Kiều ca, bên ngoài có người

tìm anh, tự xưng là bạn của anh!" Trương Kiều chộp lấy một hạt đậu phộng, cười nhạo nói: "Năm đó tao đơn thương độc mã vào Đông Bắc, tứ cố vô thân, hiện giờ phát tài, đắc thế, ngày nào cũng có cái gọi là bạn bè tới cửa!

Không gặp, bảo hắn cút!" "Vâng!" Tên đàn em vừa muốn rời đi, liền nghe ngoài phòng một trận xao động, không bao lâu, mười mấy người bay ngược vào.

Rơi xuống mặt đất, một mảnh tiếng kêu rên.

Tô Mặc bình tĩnh đi vào trong, nhìn người trung niên đang tự rót tự uống kia, nói: "Trương Hải Kiều?" Trương Hải Kiều nhìn chằm chằm Tô Mặc một hồi, bỗng nhiên cười to: "Tao biết mày!" Tô Mặc nhướng mày, có chút ngoài ý muốn.

Trương Hải Kiều tiếp tục nói: "Tô gia đại danh đỉnh đỉnh ở Yến Kinh, sao tao có thể không biết chứ!

Ha ha ha, đại nhân vật như mày không biết tìm tao có việc gì?" Trương Hải Kiều ngồi ở đó, cũng không đứng dậy, nhìn qua rất là trấn định.

Bao gồm cả mười mấy vệ sĩ sau lưng hắn, cũng mười phần đạm định.

Những người này rõ ràng đều là gian hùng trải qua sóng to gió lớn!

Tô Mặc nói: "Tôi đến là vì..." "Ây..." Trương Hải Kiều lập tức kêu dừng Tô Mặc, "Tại Đông Bắc, tìm tao làm việc, tao có cái quy củ..." Nói xong, Trương Hải Kiều móc ra một khẩu súng lục ổ xoay: "Trong này có một viên đạn, Cò Quay Nga chơi bao giờ chưa?

Chúng ta mỗi người bắn một phát, ai chết người nấy xui xẻo, thắng tao mới có tư cách nói chuyện!" "..." Tô Mặc trầm mặc.

Hồi lâu, hắn cười lớn: "Ha ha ha, thú vị, thú vị, đã rất nhiều năm

không có ai dám nói chuyện với tao như vậy..." Dứt lời, Tô Mặc cầm lấy khẩu súng trên bàn, nạp đạn, xoay ổ đạn, lập tức chĩa vào đầu mình. "Tách!" Đạn không nổ, bắn vào không khí!

Mọi người có chút ngoài ý muốn, ha ha cười vui: "Có chút thủ đoạn!

Phát đầu tiên vận khí không tệ!" Nghe những người này bình phẩm về mình, Tô Mặc toét miệng cười một tiếng. "Tách!" "Tách!" "Tách!" "Tách!" Tô Mặc tiếp đó lại bắn liền bốn phát, mỗi phát đều là bắn vào không khí. "..." Năm phát!

Cộng thêm phát vừa rồi, tròn năm phát!

Một màn này khiến tất cả mọi người trợn tròn mắt.

Lúc này, Tô Mặc cười một tiếng, đưa súng lục cho Trương Hải Kiều: "Giờ đến lượt mày!" "..." Trương Hải Kiều ngồi tại chỗ, sắc mặt âm trầm, trầm mặc giống như một kẻ câm. "A..." Thấy người này cũng không dám bắn, Tô Mặc mười phần bỉ ổi cười một tiếng, lập tức đem súng lục đặt lên bàn rượu: "Hiện tại tao có thể nói chuyện được chưa?" Nói xong, Tô Mặc kéo một cái ghế đẩu, một mình ngồi đối diện Trương Hải Kiều.

Tô Mặc thu hồi nụ cười, khí thế trên người liên tục tăng lên, uyển như gian hùng.

Khiến người ta than thở, không dám nhìn thẳng. "..." Bao quát Trương Hải Kiều ở bên trong, tất cả mọi người đều im lặng không nói.

Tô Mặc trầm giọng nói: "Mấy ngày trước, mày bắt cóc mấy cô nương từ Yến Kinh, tao muốn mang đi!" Lúc này, Tô Mặc cũng để tâm một chút, không có bại lộ thân phận của Niếp Niếp và mình, phòng ngừa Trương Hải Kiều chó cùng rứt giậu. "Ha ha..." Trương

Hải Kiều ha ha cười một tiếng, cố làm ra vẻ thoải mái nói, "Mày bảo tao thả thì tao thả, tao chẳng phải là rất mất mặt sao!" "Ha ha..." Đám người sau lưng Trương Hải Kiều cũng cười vang. "..." Sắc mặt Tô Mặc càng lạnh hơn, thiểm điện xuất thủ, tóm lấy cổ Trương Hải Kiều đập mạnh lên bàn rượu. "Rầm!" Lập tức, mặt mũi Trương Hải Kiều máu thịt be bét.

Tô Mặc sắc mặt băng lãnh: "Mày đạp mã đến hiện tại còn chưa ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, ông đây bồi mày chơi hoàn toàn là nể mặt Trương gia!" "Phỉ!

Chương 241

Cái thứ gì, thật coi mình là đại nhân vật?

Chó má!" "..." Tô Mặc đột nhiên làm khó dễ, nằm ngoài dự liệu của tất cả mọi người. "Đại ca!" "Lão đại!" Mười mấy người sau lưng Trương Hải Kiều vội vàng móc súng ra: "Thả đại ca ra!" "Thả Kiều ca xuống!" Quán rượu nhỏ loạn thành một bầy. "Hừ..." Tô Mặc ngẩng đầu, nhìn mọi người, vẻn vẹn một ánh mắt.

Trong tràng rất nhiều người ý chí bạc nhược nháy mắt trúng chiêu.

Rất nhiều người hai mắt si ngốc, đồng tử trắng dã, cấp tốc chuyển họng súng nhắm ngay người mình.

Trọn vẹn có một nửa người làm phản!!!

Một màn này dọa đám người sợ hãi. "Nhị ca, anh làm sao vậy?" "Tứ đệ, là anh, anh là anh ruột của chú a, sao chú lại dùng súng chỉ vào anh!" Nhưng mặc cho bọn họ lớn tiếng hô hoán, xé toang cổ họng gầm thét, những người kia vẫn không nhúc nhích tí nào, giống như đã ngủ thiếp đi. "Yên lặng!" Tô Mặc gầm thét, "Đều đạp mã yên lặng cho ông!" "..." Tất cả mọi người kinh nghi bất định nhìn Tô Mặc.

Mãi cho đến giờ khắc này, bọn họ mới lĩnh giáo sự lợi hại của Yến Kinh Tô gia. "Hắc..." Trương Hải Kiều lau vết máu trên mặt, nói, "Tô gia đại danh đỉnh đỉnh, quả nhiên danh bất hư truyền!" "Ây?" Trương Hải Kiều nhìn chằm chằm khuôn mặt Tô Mặc, giống như phát hiện ra điều gì, bừng tỉnh đại ngộ, "Có một bé gái trông rất giống mày, để tao đoán xem, nó sẽ không phải là con gái mày chứ!

Ha ha ha..." Trương Hải Kiều đắc ý cười to: "Tao thế mà lại bắt cóc con gái Tô gia, ha ha ha, vậy hôm nay tao càng sẽ không chết..." Trong mắt Tô Mặc hiện lên ánh sóng u ám: "Không sai, đó chính là con

gái tao!

Đã đoán đúng lai ý của tao... cũng để tao bóc trần ý đồ của mày nhé!" Tô Mặc sờ cằm, bộ dáng suy tư: "Trước đó tao còn kỳ quái người Trương gia hải ngoại vì sao lại dính dáng đến con gái tao, nhưng nhìn thấy mày xong, tao nghĩ thông rồi...

Người Trương gia vì một loại tệ đoan nào đó, trong đó mỗi người đều cần hoán huyết, năm đó Trương Đại Phật Gia cũng từng làm chuyện này!

Mà người Trương gia hải ngoại các ngươi, không biết là không có phục chế thể, hay là không biết cách mở ra Trương Gia Cổ Lâu, hoặc cái gì khác... nguyên nhân tao không biết!" "Nói ra cũng khéo, một lần ngẫu nhiên, mày ở Yến Kinh thế mà đụng phải con gái tao, nhận ra huyết mạch Thanh Long của con bé!

Huyết mạch Thanh Long, đó chính là chút nào cũng không thua kém huyết mạch Kỳ Lân của tộc trưởng Trương gia!

Cho nên, mày nổi lòng tham, liền bắt con gái tao đến Đông Bắc!" "..." Nghe được lời của Tô Mặc, trên mặt Trương Hải Kiều có chút không tự nhiên.

Không chỉ vì Tô Mặc đoán ra ý đồ thật sự của hắn, mà còn bởi vì những từ ngữ như Trương Gia Cổ Lâu, phục chế thể xuất hiện.

Phải biết, bực này ẩn bí, cho dù là ở Trương gia, cũng là tuyệt mật.

Huyết mạch bàng hệ Trương gia bình thường cả đời đều rất khó tiếp xúc đến những thứ này.

Tô Mặc hai mắt vẫn gắt gao nhìn chằm chằm Trương Hải Kiều.

Hoặc là trong đó còn có ẩn bí hắn không biết.

Bất quá, tên Trương Hải Kiều này sở dĩ bắt cóc Niếp Niếp, tuyệt đối là nhớ thương huyết mạch Thanh Long trên người Niếp Niếp.

Đáy lòng Trương Hải Kiều dâng lên một tia lãnh ý, dưới ánh mắt chăm chú của Tô Mặc, hắn phát hiện mình giống như một kẻ bị lột sạch quần áo, toàn thân trần trụi, hào vô bí mật để nói.

Trương Hải Kiều cuống lên, mất đi vẻ đạm định vừa rồi: "Giết hắn!

Các người còn không động thủ!" Trương Hải Kiều xé giọng gầm thét: "Giết hắn cho tao!" "Oanh!" Ngoài quán rượu nhỏ có năm đạo khí tức cấp tốc khóa chặt Tô Mặc. "Hoắc!" Tô Mặc kinh ngạc nói, "Còn có thứ tao không biết!" "Bốp!" Tô Mặc trước tiên đánh ngất Trương Hải Kiều, sau đó thi triển khinh công nhanh chóng đi ra ngoài quán rượu.

Lúc này, Tô Mặc cũng nhìn rõ chủ nhân của năm đạo khí tức kia.

Không... không nên gọi chúng là người!

Gọi là Đại Tiên còn tạm được!

Bất quá, Tiên này không phải Tiên, phần nhiều bắt nguồn từ cách xưng hô của nhân dân vùng đất Đông Bắc.

Bạch Hồ thể thái ưu nhã!

Hoàng Thử Lang bộ dáng giảo hoạt!

Nhím toàn thân lấp lánh hàn quang!

Cự mãng cao hơn ba mét!

Lão chuột vẻ mặt hung sắc!

Đông Bắc Ngũ Đại Tiên, hôm nay đủ cả! "Ha ha..." Tô Mặc có chút kinh ngạc, "Thảo nào thiên cơ không hiển, hóa ra là do mấy con súc sinh các ngươi!" "Người trẻ tuổi!" Con Hoàng Thử Lang (chồn

vàng) bộ dáng giảo hoạt lúc này thế mà miệng nói tiếng người, "Nếu như ngươi cứ thế lui đi, chúng ta coi như chuyện hôm nay chưa từng xảy ra!" "A!" Ánh mắt Tô Mặc lấp lóe, "Còn biết nói chuyện, xem ra con chồn nhà ngươi đắc đạo, tu hành có chút năm tháng rồi nhỉ!" Tô Mặc tuy kinh ngạc, nhưng cũng vẻn vẹn dừng lại ở kinh ngạc.

Năm đó Trần Hạt Tử đổ đấu tại Bình Sơn, tao ngộ con chồn có thể thi pháp mê hoặc lòng người, hình như còn lợi hại hơn con trước mắt Tô Mặc này. "Sau khi kiến quốc, không chuẩn thành tinh!" Tô Mặc cười lạnh, "Các ngươi nếu trốn ở rừng sâu núi thẳm an tâm tu luyện thì còn tốt, nay lại dám trợ trụ vi ngược, ta tự nhiên phải thay trời hành đạo!!!" Dứt lời, Tô Mặc nháy mắt xuất hiện bên cạnh Ngũ Đại Tiên.

Đông Bắc Ngũ Đại Tiên bị giật nảy mình, nhưng lập tức phản ứng lại: "Tiểu tử, ngươi lại dám đánh lén bọn ta!" Tô Mặc lười nói nhảm với chúng, quyền đầu gào thét mà qua, Đông Bắc Ngũ Đại Tiên liền tề loẹt xoẹt bay ngược ra ngoài, đập mạnh xuống đất. "..." Cái này, Đông Bắc Ngũ Đại Tiên bị thực lực cường hoành của Tô Mặc làm cho kinh ngạc đến ngây người, bọn chúng nằm mơ cũng không nghĩ tới, tu vi Tô Mặc dĩ nhiên đã khủng bố như vậy.

Đông Bắc Ngũ Đại Tiên chấn kinh nhìn Tô Mặc, đầy mặt không thể tin.

Tô Mặc bỉ di nói: "Các ngươi quá yếu!" "Tao... mày..." Đông Bắc Ngũ Đại Tiên bị chọc tức điên, nhao nhao từ dưới đất bò dậy, chuẩn bị phát động công kích đối với Tô Mặc.

Nhưng đúng lúc này, năm tên đột nhiên phát hiện trước mắt hoa lên, Tô Mặc biến mất không thấy đâu, sau đó một trận đau nhói từ trái tim truyền đến.

Chương 242

"A!" Năm tên lập tức phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lệ vô cùng.

Tô Mặc đứng bên cạnh chúng, trong tay nắm một thanh trường kiếm, trên trường kiếm lấp lóe hàn quang.

Tô Mặc từ trên cao nhìn xuống năm con súc sinh: "Ăn các ngươi, nhất định đại bổ lắm nhỉ!" Mấy tên giận tím mặt, tại vùng đất đen Đông Bắc này, bọn chúng ở rất nhiều nơi đều là hưởng thụ hương hỏa cúng bái.

Đừng nói ăn bọn chúng, cho dù là động vào bọn chúng một chút, đều là cực kỳ phạm cấm kỵ. "Vút!" Tô Mặc không cho bọn chúng cơ hội nói chuyện, tàn ảnh lướt qua, Đông Bắc Ngũ Đại Tiên cùng nhau ngã nhào xuống đất.

Tất cả những chuyện này phát sinh cực nhanh, nhanh đến mức Ngũ Đại Tiên đều có chút trở tay không kịp.

Tô Mặc một bước sải đến trước người năm tên, dùng mũi kiếm khều cổ bọn chúng lên.

Đông Bắc Ngũ Đại Tiên bị dọa sợ, vội vàng cầu xin tha thứ: "Tha mạng a, tha mạng a, đừng giết tôi!" Trong lòng năm tên đều dâng lên nỗi hối hận nồng đậm, sớm biết như thế bọn chúng đã không nên trêu chọc Tô Mặc.

Nhưng sự đã đến nước này, điều duy nhất bọn chúng làm bây giờ là nhận mệnh cầu xin tha thứ.

Tô Mặc khinh miệt cười cười: "Hiện tại biết cầu xin tha thứ rồi?

Vừa rồi các ngươi không phải rất hiêu trương sao, sao bây giờ không dám nữa?

Hừ!" Tô Mặc từ trên cao nhìn xuống quan sát Đông Bắc Ngũ Đại Tiên, sau đó một cước giẫm lên lưng năm tên, dùng phong kiếm nhẹ nhàng rạch phá cổ bọn chúng. "Bịch bịch!" Đông Bắc Ngũ Đại Tiên nhao nhao ngã trên mặt đất, máu tươi từ cổ cuồng phún ra, bọn chúng trừng tròn mắt nhìn Tô Mặc, đầy mặt khó tin cùng tuyệt vọng.

Tô Mặc ngồi xổm xuống, nhìn Đông Bắc Ngũ Đại Tiên cười: "Quá yếu!" Ngũ Đại Tiên nghe được câu này, lập tức cảm giác thống khổ như trời sập đất nứt.

Tô Mặc vung tay lên, đem năm cỗ thi thể toàn bộ ném đi, sau đó xoay người rời đi, một lần nữa trở lại trong quán rượu nhỏ.

Thấy Tô Mặc thần dũng như thế, rất nhiều thuộc hạ của Trương Hải Kiều đâu còn tâm tình đối kháng chính diện, bắt đầu riêng phần mình chạy trốn.

Loại tôm tép này, Tô Mặc cũng lười so đo, đi lại đến bên cạnh Trương Hải Kiều, chộp lấy một ly rượu chưa uống hết trên đất tạt vào mặt Trương Hải Kiều. "Khụ khụ..." Trương Hải Kiều ho khan hai tiếng, chậm rãi mở mắt.

Tô Mặc nhắc nhở: "Còn có thủ đoạn nào khác không?

Sử dụng ra hết đi?" Trương Hải Kiều nhìn ra bên ngoài, nhưng lơ đãng nhìn thấy thi thể của một con chồn vàng, sắc mặt lập tức trắng bệch.

Năm con dị cầm Đông Bắc này tuy không phải Đại Tiên chân chính, nhưng thực lực vẫn phải có, những năm này song phương bọn họ hỗ trợ lẫn nhau, hợp tác nhiều năm.

Hắn bao năm qua sở dĩ xưng bá giới đồ cổ Đông Bắc, đa phần cũng đều là dựa vào bọn chúng.

Ngũ cầm liên thủ, ngày xưa đánh đâu thắng đó, không ngờ hôm

nay toàn bộ gãy tại nơi này. "Tha mạng..." Trương Hải Kiều sắc mặt phát khổ, "Xin Tô gia đại lượng..." "Bốp bốp bốp!" Tô Mặc vỗ vỗ gò má Trương Hải Kiều, cắt ngang, "Con gái tao ở đâu?" Trương Hải Kiều nói: "Tôi biết, tôi biết...

Tôi gọi điện thoại bảo người đưa cô bé tới đây ngay!" Tô Mặc túm lấy đầu Trương Hải Kiều, nói: "Gọi, mau gọi, sự kiên nhẫn của tao sắp dùng hết rồi!" Trương Hải Kiều liên tục gật đầu: "Tôi gọi, tôi gọi!" Nói xong, liền lấy điện thoại ra, một cú điện thoại gọi đi. "Alo, mau chóng đưa mấy vị tiểu thư từ Yến Kinh đến quán rượu nhỏ..." "Ông chủ, ngài không phải nói..." "Mẹ nó, tao bảo mày đưa tới, đừng có nói nhảm với tao nữa!" "Vâng vâng vâng!" "Tút tút tút..." Trương Hải Kiều cúp điện thoại, ngẩng đầu nhìn Tô Mặc, nịnh nọt cười nói: "Tô gia, mười phút, tối đa mười phút!" Tô Mặc nhặt một điếu thuốc dưới đất lên hút.

Bình thường hắn không hay hút thuốc.

Bất quá, chuyện hôm nay phát sinh đột ngột, khiến hắn phá lệ tâm phiền ý loạn.

Tô Mặc liếc Trương Hải Kiều một cái, cũng không nói chuyện.

Trương Hải Kiều dường như cũng cảm giác được tâm tình Tô Mặc cực kém, cũng không dám vọng ngôn.

Hai người cứ thế ngồi trong quán rượu nhỏ.

Ước chừng bảy tám phút sau, một chiếc xe đi tới cửa quán rượu.

Từ trên xe bước xuống mấy vị cô nương, một trong số đó chính là Niếp Niếp, những người còn lại nhìn dáng vẻ hẳn đều là bạn học của Niếp Niếp.

Nhìn thấy Niếp Niếp bình an vô sự, Tô Mặc lập tức thở phào nhẹ nhõm: "Tao không giết mày!" Nghe vậy, Trương Hải Kiều vui mừng

ra mặt. "Bất quá," Lời Tô Mặc xoay chuyển, "Chuyện hôm nay không tính là xong, mày chuyển lời giúp tao, tao muốn người quản lý của Trương gia hải ngoại đích thân đi Yến Kinh đeo kinh nhận tội..." Trương Hải Kiều ngẩn ra, vội vàng nói: "Tô gia, chuyện này đều do một mình tôi mà ra, không liên quan đến Trương gia hải ngoại..." Tô Mặc lắc đầu: "Trương gia hoặc là từ bỏ chuyện làm ăn ở bàn khẩu An Lạc (Trung Quốc), hoặc là đi đeo kinh nhận tội, không có thương lượng!" Nói xong, Tô Mặc mang theo Niếp Niếp cùng những người khác đi thẳng khỏi quán rượu.

Trương Hải Kiều sững sờ tại chỗ, sắc mặt lại trở nên hoảng sợ bất an. ...

Mấy tiếng sau, một chiếc máy bay hành khách tư nhân hạ cánh xuống sân bay Đông Bắc.

Hơn một trăm người mặc âu phục đen từ trên đó đi xuống, dẫn đầu là Lão Hồ cùng Bàn Tử. "Tô gia..." "Tô gia..." Nhìn thấy Tô Mặc, những tên áo đen khí tức hung hãn, vừa nhìn liền biết tuyệt đối không phải người tốt lành gì, giờ lại giống như chuột thấy mèo, đứng thẳng tắp, bộ dáng muốn bao nhiêu ngoan có bấy nhiêu ngoan.

Tô Mặc gật đầu, cũng không nói thêm gì, mà xoay người nói với Anh Tử cùng Niếp Niếp: "Hai người đi máy bay về Yến Kinh là được rồi, ở đây đã không sao..." Làm sao có thể không sao, nhìn thấy hơn một trăm hán tử tinh tráng này, Anh Tử cũng không phải kẻ ngốc, lập tức liền hiểu rõ cái gì, muốn nói lại thôi: "Chúng em..." Tô Mặc vỗ vỗ vai Anh Tử: "Không sao, về nhà đi!" Anh Tử thở dài một hơi, dắt con gái mình bước lên máy bay.

Trước khi Niếp Niếp ngồi lên máy bay, không quên quay đầu nhìn cha mình một cái.

Tô Mặc phất phất tay, cười nói: "Mau về nhà!" Niếp Niếp gật đầu

thật mạnh.

Nhìn thấy máy bay biến mất trong tầng mây, nụ cười trên mặt Tô Mặc nháy mắt kéo xuống: "Lần này tới bao nhiêu người?" Bàn Tử nói thẳng: "Hơn một trăm hai mươi người, ai nấy đều là hảo thủ một địch mười trong công ty, rất nhiều người thậm chí có thể đi mấy trăm chiêu dưới tay Hỗn Độn, Cùng Kỳ!" "Tốt!" Tô Mặc hài lòng gật đầu, tầm mắt quay lại trên người hơn một trăm người áo đen, sau đó từ trong túi lấy ra một cây thuốc, để Bàn Tử, Lão Hồ phân phát cho mọi người. "Hoắc, có thể hút thuốc của Tô gia, đời này chết cũng đáng!" "Ha ha, Tô gia không hút thuốc, hôm nay lại mua cho chúng ta một cây thuốc, xem ra là có việc lớn..." Mấy người áo đen sinh tính phóng khoáng cười ngay tại chỗ một tiếng, tràng diện cũng theo đó thoải mái hơn nhiều.

Tô Mặc nói: "Trước khi mặt trời ngày mai mọc, bàn khẩu dưới trướng Trương Hải Kiều, có một cái tính một cái, tôi tuyệt không cho phép còn có một cái có thể vận chuyển tiếp!" Đám người áo đen cười to: "Tô gia, nhìn ngài nói kìa!" "Tôi còn tưởng chuyện lớn cỡ nào, chỉ đơn giản như vậy?" "Anh em, lời Tô gia nghe rõ chưa?" "Đã rõ!" ...

Theo một tiếng lệnh hạ của Tô Mặc!

Vào đêm, tất cả các đạo khẩu của Trương Hải Kiều tại toàn bộ Đông Bắc đều chịu công kích thảm liệt!

Hơn một trăm người áo đen Tô Mặc mang đến từ Yến Kinh liên tiếp san bằng hơn một trăm cái bàn khẩu!

Cả vùng đất Đông Bắc im như ve sầu mùa đông!

Chương 243

Tại Thẩm Dương.

Trong một căn biệt thự cao cấp.

Phóng tầm mắt nhìn tới, đầy rẫy bừa bộn!

Tiếng kêu rên bên tai không dứt.

Vỏ đạn tán loạn trên mặt đất chứng minh nơi này đã trải qua một trận ác chiến! "Thảo!" Một nam tử mặc âu phục đen đi ra, nhổ một bãi đờm đặc, "Mẹ nó, thật chán..." Một người áo đen khác đi tới: "Sao thế?" "Lúc tôi đi vào, người phụ trách cái bàn khẩu này đang cùng cô nương pháo hỏa oanh minh đây... tên béo hai trăm cân, cái thứ kia bé như ngón tay út, còn mẹ nó chơi hai đứa!

Ha ha ha..." "Được rồi được rồi, bàn khẩu tiếp theo, đừng làm trễ nải chính sự của Tô gia!" "Mẹ kiếp, người của Trương Hải Kiều chiếm cứ Đông Bắc nhiều năm, tôi còn tưởng đánh đấm thế nào, yếu như gà con vậy!" Đâu chỉ là bàn khẩu Thẩm Dương, hơn một trăm cái bàn khẩu dưới trướng Trương Hải Kiều đều bị san bằng sạch sẽ!

Cả giới đồ cổ đều biết vùng đất Đông Bắc này muốn đổi chủ rồi!

Chỉ dùng thời gian một đêm, sự tình qua lên men, lập tức liền truyền đi xôn xao, chấn kinh vùng đất Đông Bắc.

Tô Mặc!

Người xưng Tô gia!

Long đầu của giới đồ cổ!

Rất nhiều thương nhân đồ cổ ở Đông Bắc đều đã nghe qua danh tiếng của hắn.

Nhưng tại Đông Bắc, Trương Hải Kiều nắm giữ việc buôn bán đồ cổ nhiều năm, thông qua các loại thủ đoạn, vùng đất Đông Bắc sớm đã bị hắn kinh doanh thành một khối thùng sắt!

Nhiều năm như vậy, không có một đại lão phương nào có thể đưa hàng tới bán đồ cổ.

Bàn cứ Đông Bắc nhiều năm, trên mảnh đất đen này, danh tiếng Trương Hải Kiều kỳ thực cũng không kém Tô Mặc.

Tô Mặc - con Mãnh Long quá giang này chính diện va chạm với con Cự Mãng địa đầu Trương Hải Kiều, một số kẻ hiếu sự ở Đông Bắc đều cho rằng đây sẽ là một trận long tranh hổ đấu.

Nhưng chỉ vẻn vẹn một đêm!

Trương Hải Kiều như mặt trời ban trưa lại giống như con hổ giấy, đụng một cái liền tan!

Bất kể là uy vọng hay là thực lực, Trương Hải Kiều rớt xuống ngàn trượng! ...

Mà ngay khi cả giới đồ cổ Đông Bắc bao trùm trong mây đen nồng đậm.

Trương Hải Kiều, với tư cách người trong cuộc, lại so với bất luận kẻ nào cũng khẩn trương hơn.

Ngũ cầm chết thảm!

Bàn khẩu bị san bằng!

Đây đã là sự thật không thể đảo ngược.

Trương Hải Kiều không cách nào sửa đổi, nhưng một chuyện khác lại làm cho hắn đặc biệt bất an -- đó chính là thái độ của người Trương gia hải ngoại đối với hắn.

Trước thế kỷ trước, vùng đất Đông Bắc luôn là phạm vi thế lực

của Trương gia.

Về sau theo sự giải thể của Trương gia, cùng với nhân tố thời đại trên mảnh đất An Lạc về sau, người Trương gia đi xa tha hương.

Diện tích Đông Bắc gấp hai lần đảo quốc, gấp 7.6 lần Cao Ly bổng tử.

Thiên địa rộng lớn như thế, người Trương gia chưa từng từ bỏ nơi này.

Trương Hải Kiều thân là người Trương gia hải ngoại, phụng gia tộc bí lệnh trọng phản Đông Bắc, rồi sau đó dưới sự chi viện tài lực của gia tộc bắt đầu kinh doanh Đông Bắc.

Chính đuổi kịp hình thế kinh tế An Lạc một mảnh đại hảo.

Chính cái gọi là loạn thế hoàng kim, thịnh thế cổ đổng, trải qua mười mấy năm dấn thân, chỉ riêng việc làm ăn ở Đông Bắc đã muốn vượt xa tổng hòa tài sản hải ngoại.

Điều kiện Tô Mặc đưa ra coi như là gắt gao nắm thóp Trương Hải Kiều cùng Trương gia hải ngoại đứng sau lưng.

Từ bỏ việc làm ăn ở nơi này, tương đương với Trương gia tự chặt một cánh tay!

Đeo kinh nhận tội...

Đó chính là mất mặt lớn rồi!

Trương Hải Kiều ôm tâm lý thấp thỏm bất an gọi thông điện thoại hải ngoại, sau đó đem tình huống phát sinh nơi này báo cáo lên trên. "..." Ngắn ngủi trầm mặc một lát, Trương Hải Kiều liền rất nhanh đón lấy tiếng chửi mắng như cuồng phong bạo vũ từ đầu bên kia điện thoại: "Hồ đồ a...

Mày đạp mã dám đánh chủ ý lên Tô Mặc...

Lần trước, hắn suýt chút nữa đem thi thể Trương Khải Sơn tỏa cốt dương hôi...

Mày so với Trương Khải Sơn thế nào?

Mày so với Cửu Môn thế nào?" Tâm can tỳ phế thận Trương Hải Kiều một trận loạn chiến.

Trương Đại Phật Gia bối chữ "Sơn", hắn tự nhiên biết.

Trước đó rất nhiều người Trương gia hải ngoại đều không dám tùy tiện đặt chân đến Yến Kinh. "Sơn" "Hải" cách thiên niên, thích thích bất khả kiến!

Sơn Hải gặp mặt, cũng báo trước Trương gia cuối cùng phân băng ly tích, huyết mạch triệt để tiêu vong!

Trương Hải Kiều run giọng nói: "Tộc thúc, vậy chuyện đeo kinh nhận tội mà Tô Mặc nói?" "..." Ông lão đầu dây bên kia lại trầm mặc.

Chương 244

Hồi lâu!

Lão đầu mới tiếp tục nói: "Chuyện này không vội...

Qua mấy ngày nữa Yến Kinh sẽ xảy ra đại sự, Tô Mặc sẽ tự lo không xong!" Trương Hải Kiều tưởng mình nghe lầm, thế là lại hỏi một lần: "Cái gì?" Lão đầu thản nhiên nói: "Dược nhân đã thành thục, gia tộc kia đã quyết định động thủ!" Đồng tử Trương Hải Kiều co rụt lại: "Dược nhân?

Ngài nói Ngô Tà!" Trương Hải Kiều phảng phất nghĩ tới điều gì, lập tức hít ngược một hơi khí lạnh: "Người Uông gia muốn động thủ với Ngô Tà?" "Ừ!" Thanh âm lão đầu bình ổn, "Ngô Tà là truyền nhân Ngô gia trong Cửu Môn, Tô Mặc lại đi gần với hắn như vậy, chuyện này hắn muốn trí chi sự ngoại, tuyệt không có khả năng..." Ngô Tà, Ngô gia, Cửu Môn, Uông gia, lại thêm Tô Mặc!

Uông gia dây một phát động toàn thân, qua mấy ngày, cục diện Yến Kinh có lẽ so với Đông Bắc còn loạn hơn!

Lão đầu nói: "Khoảng thời gian này khiêm tốn một chút, Uông gia năm đó khiến bản gia chúng ta thổ băng ngói giải, thủ đoạn vẫn phải có...

Chính diện đối kháng Uông gia, cho dù là Tô Mặc cũng phải đụng đến đầu rơi máu chảy!

Đến lúc đó, chúng ta cứ phụ trách xem kịch là được rồi!" ...

Tô Mặc giao phong cùng Trương Hải Kiều, cuối cùng kết thúc bằng sự thảm bại của Trương Hải Kiều.

Đàn em dưới trướng Trương Hải Kiều thấy thế không ổn, ngay

trong đêm đặt vé máy bay, đào vong sang Trung Quốc, Cao Ly, Malaysia các nơi.

Những kẻ vong mạng trước đó hội tụ bên cạnh Trương Hải Kiều, kẻ chết thì chết, kẻ bị bắt thì bị bắt.

Cả vùng đất Đông Bắc gió thổi hạc kêu, trị an thế mà lại tốt hơn nhiều trong cơn bão táp này.

Ngày thứ ba, cao tầng trong công ty Tô Mặc dẫn đầu các quản lý chính thức tiến vào Đông Bắc, triển khai nghiệp vụ đồ cổ!

Còn về phần "Kiều gia" xưng bá Đông Bắc nhiều năm, vào sáng sớm ngày thứ hai đã thần bí biến mất trong biệt thự nhà mình.

Trên giang hồ, có người nói hắn trốn khỏi Đông Bắc, cũng có người nói hắn vào đêm hôm đó đã bị người của Tô Mặc xử lý.

Chúng thuyết phân vân, nhất thời trên đường truyền đi thần hồ kỳ thần, càng có người đồn Kiều gia vượt qua xe của vị đại viên nào đó trong triều, chọc đại viên khó chịu nên mới bị thu thập.

Bất quá, sự biến mất thần bí của Trương Hải Kiều cũng đánh dấu thế lực Trương gia tại vùng đất Đông Bắc thổ băng ngói giải.

Mà làm người khởi xướng cơn bão táp này, Tô Mặc sau khi ổn định xong cảm xúc các phương thế lực, cũng ngồi máy bay rời khỏi Đông Bắc. ...

Máy bay di chuyển bình ổn trong tầng mây.

Vạn dặm trời quang, làm cho tâm tình người ta thật tốt!

Bất quá, Tô Mặc không rảnh thưởng thức phong cảnh, ngồi trên máy bay nghỉ ngơi một lát, không ngờ lại ngủ thiếp đi.

Cũng là nguyên nhân bận rộn mấy ngày nay, sau khi kết thúc Tần Lĩnh, hắn liền không ngừng không nghỉ chạy tới Đông Bắc, trong lúc

đó đều không chợp mắt. "Tô tiểu ca..." Vương Khải Hoàn (Bàn Tử) bưng tới một ly rượu vang đỏ đưa cho Tô Mặc: "Ngủ rồi?" Tô Mặc mở mắt, ngáp một cái: "Mệt quá..." Vương Khải Hoàn cười nói: "Mấy người chúng ta tuy rằng dung mạo chưa biến hóa mấy, bất quá cũng là đàn ông bốn năm mươi tuổi rồi, tinh thần không so được với năm đó đâu...

Nghĩ lại xem, năm đó chúng ta ở vùng đất Tạng giải trừ nguyền rủa Hồng Nhãn, đó chính là mấy ngày mấy đêm đều không chợp mắt...

Con người a, không phục già là không được..." Vương Khải Hoàn luôn mồm mép tép nhảy, hôm nay lại đa sầu đa cảm, Tô Mặc còn có chút không thích ứng, cười to: "Cũng phải ha, năm đó lúc chúng ta xông vào Tinh Tuyệt, đạp Tuyết Sơn, tôi mới hai mươi ba tuổi, giờ nhoáng cái, tiểu Niếp Niếp đều sắp thành người lớn rồi..." Lão Hồ cũng đi tới, không chút khách khí đốp chát: "Bàn Tử, cậu lại cân nhắc vớ vẩn cái gì thế, ôn nghèo kể khổ à?" Vương Khải Hoàn liếc mắt: "Lão Hồ nhìn ông nói kìa, tôi đây không phải đang cảm thán tuế nguyệt tha cho ai bao giờ đâu!" Tô Mặc trêu ghẹo nói: "Cho nên nói, chúng ta phải tranh thủ thời gian nghĩ biện pháp trường sinh, nếu không trường sinh nữa, chúng ta sẽ già mất..." Vương Khải Hoàn cười to: "Ha ha ha, đúng đúng đúng, trường sinh, nhất định phải trường sinh, cái thế giới phồn hoa này, Bàn gia còn chưa hưởng thụ đã nghiện đâu!

Ha ha ha..." Tô Mặc, Lão Hồ, Bàn Tử ba người cười ha ha, y như năm đó.

Lại hàn huyên một trận, Bàn Tử nói: "Đáng tiếc, không tìm được Trương Hải Kiều..." Tô Mặc nhún vai: "Là tôi thả hắn đi, tôi cần hắn nhắn với người Trương gia hải ngoại một câu...

Đắc tội Tô Mặc tôi, tôi chưa chắc đã tức giận, nhưng động đến

người nhà tôi, hắn nhất định phải trả cái giá bằng máu!" Lão Hồ, Bàn Tử thâm dĩ vi nhiên gật đầu.

Năm đó bọn họ một người ăn no cả nhà không đói.

Hiện tại bọn họ thành gia lập nghiệp, cẩn thận hơn nhiều, làm việc so với năm đó càng cẩn trọng.

Người nhà chính là nghịch lân của bọn họ! ...

Hai giờ sau, một nhóm người xuống máy bay.

Mà đúng lúc này, điện thoại Tô Mặc vang lên.

Tô Mặc thấy là điện thoại của Trương Doanh Xuyên, liền không chút do dự nghe máy. "Tô gia, Vương Nguyệt Bán và Ngô Tà bị tai nạn xe ở Phan Gia Viên, hình như là có người cố ý làm!

Bởi vì được anh em ở phụ cận phát hiện kịp thời, hai người không có việc gì lớn, chỉ là Vương tiểu béo bị thương nhẹ...

Bất quá, tất cả đồ đạc trong xe và đồ trên người bọn họ đều bị người ta cướp đi!

Hiện tại cảnh sát đã tiến hành điều tra, nhưng đối phương làm rất kín kẽ, không để lại manh mối, sợ là muốn thành huyền án rồi!" "Hiện tại cảnh sát đã vào cuộc điều tra, nhưng đối phương làm rất kín kẽ, không để lại manh mối nào, e là sẽ thành án treo!" Nghe Trương Doanh Xuyên nói vậy, Tô Mặc sững sờ một chút, lập tức hỏi lại: "Có phán đoán được là ai làm không?" Trương Doanh Xuyên trầm mặc một lát rồi nói: "Quang thiên hóa nhật, Cửu Môn chắc sẽ không làm chuyện như vậy, tôi đoán là Uông gia!" Uông gia?

Cái gia tộc này lại nhảy ra kiếm chuyện?

Bài học thảm khốc ở cứ điểm mộ Nguyên đại năm xưa bọn họ đã quên rồi sao?

Vương Khải Hoàn đứng bên cạnh cũng nghe được nội dung cuộc đối thoại giữa Tô Mặc và Trương Doanh Xuyên, vội vàng hỏi: "Đồ đệ của tôi không sao chứ?" Trương Doanh Xuyên đáp: "Bị thương xương sườn, nhưng may là chỉ bị thương nhẹ, cộng thêm xử lý kịp thời nên vấn đề không lớn..." Vương Khải Hoàn nghe vậy thì trực tiếp nổi đóa, giận dữ nói: "Cái đám Uông gia này gan cũng to quá rồi đấy, giữa ban ngày ban mặt mà dám hành hung người khác..." Tô Mặc trầm giọng nói: "Uông gia truyền thừa hàng trăm năm, từng khiến Trương gia phân băng ly tích, tâm khí tự nhiên vô cùng kiêu ngạo.

Mà Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán vừa mới tách khỏi tôi, tôi vừa đi thì bọn họ liền xảy ra chuyện, hiển nhiên là không để tôi vào trong mắt..." Lão Hồ nhướng mày: "Theo lý thuyết, Uông gia là tử địch của Cửu Môn, nó đả thương Vương Nguyệt Bán làm gì, không có lý a?" Tô Mặc giải thích: "Ý đồ thực sự của bọn họ e rằng là Ngô Tà..." Lão Hồ bừng tỉnh đại ngộ.

Hóa ra mọi nguồn gốc đều nằm ở đây!

Năm xưa, người Uông gia từng đặt bom dưới ghế của Giải Tiểu Hoa, có vết xe đổ đó, nay lại tạo ra tai nạn xe hơi tông Ngô Tà thì cũng nói thông được!

Đồ đệ của mình suýt chút nữa xảy ra chuyện, Vương Khải Hoàn càng nghĩ càng giận, càng giận càng điên, nói: "Tô tiểu ca, cái thù này nhất định phải báo, tôi chỉ thu nhận có mỗi một đứa đồ đệ này, nếu nó mà có mệnh hệ gì thì cái mặt già này của tôi biết để đâu..." Uông gia là kẻ địch của Cửu Môn, đồng thời cũng có ân oán dây dưa với Tô Mặc.

Lần này Vương Nguyệt Bán bị tập kích ở Phan Gia Viên, đây cũng là đang điên cuồng vả vào mặt Tô Mặc.

Tô Mặc tự nhiên sẽ không ngồi yên mặc kệ, gật đầu nói: "Uông gia có ba cái cứ điểm, mấy năm nay vẫn luôn nằm trong sự giám sát

của chúng ta.

Tôi sẽ sắp xếp, để Hỗn Độn lặng lẽ xử lý bọn chúng..." "Tốt!" Vương Khải Hoàn đại hỉ, "Nên làm như thế, địa giới Yến Kinh bao giờ đến lượt bọn chúng huyên hoang..." "Khi nào Hỗn Độn động thủ thì thông báo cho tôi một tiếng, tôi dẫn theo mấy người đi chi viện cho nó..." Tô Mặc cười cười: "Được, đến lúc đó tôi sẽ bảo Hỗn Độn báo cho ông..." Nói xong, mọi người lên xe ôtô, quay trở về Phan Gia Viên.

Chương 245

Lần này Ngô Tà xảy ra chuyện, ngược lại cũng là một lời nhắc nhở cho Tô Mặc.

Sau khi về đến Phan Gia Viên, Tô Mặc lập tức điều một nhóm cao thủ từ trại trẻ mồ côi, bắt đầu tăng cường bảo an cho cửa tiệm cổ đổng.

Người Uông gia thủ đoạn bất chấp như vậy, không loại trừ khả năng đám người này sẽ ra tay với hang ổ của hắn.

Điểm này không thể qua loa được! ...

Đêm xuống.

Tô Mặc tắm rửa sạch sẽ, sớm đã nằm trên giường.

Chà, đừng nói nữa!

Câu nói xưa đúng là hay, ổ vàng ổ bạc cũng không bằng ổ chó của mình!

Tô Mặc chân thành cảm thán: "Thoải mái..." Sau khi kết thúc chuyến đi Tần Lĩnh, Tô Mặc lại ngựa không dừng vó chạy tới Đông Bắc, tính kỹ ra thì Tô Mặc đã có gần nửa tháng không được ngủ một giấc ngon lành.

Cũng chỉ có Tô Mặc sở hữu tố chất thân thể siêu nhân loại, đổi lại là người khác thì sớm đã đột tử vì lao lực rồi! "Vậy thì đừng đi đảo đấu nữa, ở nhà đi..." Lúc này, Anh Tử cười tủm tỉm đi tới.

Anh Tử rõ ràng là đã ăn diện tỉ mỉ, một thân váy lụa bạc mỏng manh, khuôn mặt thanh thuần phối hợp với thân hình lồi lõm hữu trí, có thể xưng là cực phẩm.

Tô Mặc nhìn mà ngây người ra, đưa tay không chút khách khí kéo Anh Tử vào trong lòng, hai tay trái phải cũng bắt đầu không thành thật.

Tô Mặc cười xấu xa: "Em gái, có nhớ tôi không?

Hắc, hôm nay tôi muốn hung hăng bắt nạt em đấy?" Trên khuôn mặt trái xoan trắng nõn khảm đôi mắt long lanh, hàng lông mi dài dưới đôi mày lá liễu chớp chớp.

Cộng thêm khí chất được nuôi dưỡng sung túc lâu dài, Anh Tử quả thực không thua kém gì minh tinh điện ảnh.

Anh Tử đỏ bừng mặt, cảm nhận được sự nhiệt tình của Tô Mặc thì càng không phản kháng, cánh tay ngọc ngà vòng qua, chủ động ôm lấy cổ Tô Mặc: "Khao anh đấy, thời gian qua vất vả rồi..." "Hắc hắc..." Tô Mặc cười khẽ, lập tức tiến vào trạng thái.

Chẳng bao lâu sau, trong phòng ngủ xuân ý dạt dào, tiếng kiều suyễn không dứt. ...

Lăn lộn cả một đêm, Tô Mặc quét sạch sự đồi phế trước đó, sinh long hoạt hổ, có thể nói là đầy máu hồi sinh!

Ngược lại là Anh Tử buổi sáng phải xin nghỉ ốm với Đại học Yến Kinh, ngủ một mạch đến trưa vẫn chưa thấy dậy.

Tô Mặc bên này cũng không nhàn rỗi, nghe lời nhắn của Hỗn Độn nói rằng Vương Bàn Tử đã điều động một lô súng, Tô Mặc không dám lơ là, vội vàng lái xe đi hội hợp với Bàn Tử.

Yến Kinh là dưới chân thiên tử, không so được với những nơi khác, nếu thực sự xảy ra đấu súng quy mô lớn thì ảnh hưởng sẽ cực kỳ lớn, hậu quả cũng vô cùng nghiêm trọng.

Nhìn thấy Tô Mặc, Vương Khải Hoàn có chút bất ngờ: "Tô tiểu ca cũng muốn ra tay?" Tô Mặc tức giận nói: "Nói nhảm, tôi không đến thì

được sao, tôi sợ ông chọc thủng trời mất!" Nhìn năm sáu mươi người sau lưng Vương Khải Hoàn, Tô Mặc lại hỏi: "Sao chỉ có mấy người này, không phải đã điều cho ông ba trăm anh em sao?" Vương Khải Hoàn nói: "Những người khác đi theo Hỗn Độn dọn dẹp các cứ điểm của Uông gia rồi...

Hôm qua, Trương Doanh Xuyên báo cho tôi biết là đã tìm được gã tông xe đồ đệ của tôi, đây chính là kẻ hành hung trực tiếp, tôi lập tức dẫn anh em tới đây..." Tô Mặc gật đầu, Bàn Tử thô trong có tế, chỉ cần không phải ở trong mộ, trong tình huống bình thường thì thực ra cũng khá đáng tin cậy.

Tô Mặc nói: "Được, động thủ đi!" Bàn Tử phất tay, năm sáu mươi người sau lưng nối đuôi nhau xông ra, lao thẳng về phía biệt thự phía trước.

Tô Mặc lo lắng Bàn Tử xảy ra chuyện, bám sát theo sau lưng hắn.

Năm mươi người ngựa lập tức hoàn thành việc bao vây biệt thự.

Bàn Tử càng là một ngựa đi đầu, một cước đạp tung cánh cửa lớn của biệt thự.

Các vệ sĩ bên cạnh cũng rút súng lục, lên đạn rồi xông vào. "Đừng động đậy!" "Tất cả đứng im!" "Ai dám động đậy là tao nổ súng đấy!" Bên trong biệt thự có hơn chục người đang đánh bài trong phòng khách.

Đang chơi vui vẻ, tự nhiên một đám người xông vào chĩa súng vào bọn họ, tất cả mọi người đều sững sờ.

Trong đó có một gã đeo dây chuyền vàng, trông có vẻ là đại ca, đứng dậy hét lên: "Các người là ai?

Sao hả?

Đấu địa chủ phạm pháp à?

Có lệnh khám xét không?

Các người đây là tư sấm dân trạch, các người biết không?" Tô Mặc đi vào cùng với Bàn Tử, giờ phút này nghe thấy lời của gã này thì suýt chút nữa bật cười.

Tên này ra vẻ lễ đương nhiên, tám phần là coi bọn họ thành cảnh sát rồi!

Vương Khải Hoàn cũng không thèm nói nhiều với gã này, một cước đạp người ngã lăn ra đất: "Đấu địa chủ không phạm pháp, nhưng cố ý gây tai nạn xe hơi, cái này phạm pháp không?" Tên đại ca đeo dây chuyền vàng kia còn muốn giảo biện: "Chứng cứ, các người có chứng cứ không?" Bàn Tử nổi giận: "Mẹ kiếp, mày còn dám đòi chứng cứ..." Nói rồi, hắn túm lấy tóc đối phương, vung tay tát tới tấp. "Bốp!

Bốp!" Tát liên tiếp hơn mười cái bạt tai.

Gã đàn ông đeo dây chuyền vàng lập tức sưng vù lên như cái đầu heo.

Gã này cũng nổi nóng, quá bắt nạt người rồi, đánh người không đánh mặt, huống hồ là bị người ta đánh vào mặt trước mặt bao nhiêu đàn em thế này, cái này mà nhịn thì sau này ai còn theo gã lăn lộn nữa.

Hắn trở tay rút súng lục ra, chĩa vào Bàn Tử, hét lên: "Đánh, đánh đi, mày ngon thì mày đánh tiếp đi!!!" Nói xong, gã này còn không quên nhổ một bãi nước bọt sang bên cạnh.

Mười mấy tên đàn em đang ngồi xổm ôm đầu trên đất nhìn thấy dáng vẻ uy vũ của đại ca mình, nháy mắt sùng bái hẳn lên.

Khoảnh khắc tiếp theo!

Tô Mặc tốc độ nhanh đến kỳ lạ, một cú quật qua vai liền quật ngã gã đàn ông xuống đất thật mạnh.

Thấy thế, Bàn Tử đoạt lấy khẩu súng của đối phương. "Bốp bốp!" Lại là một trận bạt tai.

Chương 246

Bàn Tử vừa đánh vừa chửi: "Mẹ kiếp, khóa an toàn còn chưa mở, mày có phải là coi thường tao không... hả?

Bắt nạt Bàn gia tao chưa chơi súng bao giờ à?

Có phải không?" Bàn Tử mấy năm nay không có việc gì cũng cùng Trần Hạt Tử, Tô Mặc luyện võ, sức lực trên tay không phải người bình thường có thể so sánh.

Sau một trận mưa bạt tai cuồng phong bạo vũ, gã đàn ông đeo dây chuyền vàng trực tiếp choáng váng.

Qua nửa ngày, không biết là đánh mệt hay là nguyên nhân gì khác, Bàn Tử dừng lại, thở hổn hển một hơi, hỏi lại: "Mày là đại ca ở đây hả?" Đợi ba giây, không có phản hồi.

Bàn Tử không khỏi trừng lớn đôi mắt.

Hả???

Không thèm để ý đến tao?

Vương Khải Hoàn không chút lưu tình, lại vung tay tát tiếp: "Không để ý tao, mày ngon lắm, xem ra là một khúc xương cứng!" "Bốp bốp bốp bốp bốp bốp bốp!" Trong đó có một tên đàn em đang ôm đầu thực sự nhìn không nổi nữa, giơ tay báo cáo: "Vị đại ca này, đại ca của bọn em vừa nãy nói rồi, chỉ là... giọng nhỏ quá!" Bàn Tử sững sờ, quay đầu nhìn vệ sĩ bên cạnh.

Vệ sĩ gật đầu, yếu ớt nói: "Quả thực là có nói rồi!" "....." Khóe miệng Bàn Tử co giật một hồi.

Tô Mặc cũng thầm buồn cười. "Khụ khụ!" Bàn Tử ho khan hai tiếng, hét vào mặt gã đeo dây chuyền vàng: "Nói to lên, biết chưa?

Bàn gia tao đau tay lắm đấy!" Tát bố mày, mày lại còn kêu đau tay!

Quá mẹ nó bắt nạt người rồi!

Gã đàn ông đeo dây chuyền vàng lửa giận bốc lên, nhưng lại cứ phải gật đầu liên tục: "Biết, biết rồi, em nhất định nói to hơn!

Huhuhu..." Nói nói, gã đàn ông đeo dây chuyền vàng lại bật khóc nức nở. "....." Nhìn cái gã to xác mét tám mấy lúc này khóc như mưa, Bàn Tử vẻ mặt ghét bỏ nhìn đối phương, tiếp tục hỏi: "Mày là đại ca ở đây à?" Tuy rằng Bàn Tử đã biết đối phương chính là đại ca ở đây, nhưng vẫn hỏi lại.

Đây là kỹ thuật thẩm vấn, để đối phương trả lời từ những câu hỏi dễ dàng, đơn giản.

Tô Mặc nhìn thấy, nhịn không được tán thán gật đầu.

Xem ra Bàn Tử mấy năm nay lăn lộn bên ngoài cũng trưởng thành không ít.

Kẻ đeo dây chuyền vàng lão lão thực thực quỳ trên mặt đất, vừa gật đầu vừa lớn tiếng trả lời: "Phải, em... em là đại ca ở đây!" Tuy bị đánh thành đầu heo, có chút nói không rõ chữ, nhưng ít nhiều vẫn có thể nghe hiểu.

Bàn Tử hài lòng gật đầu: "Tao hỏi mày, đấu địa chủ có phạm pháp không?" Tên đại ca quỳ trên mặt đất ngây ra, cẩn thận từng li từng tí nói: "Phạm hay là không phạm ạ?" Bàn Tử không hài lòng với câu trả lời này, giơ tay làm bộ muốn tát tiếp: "Là tao hỏi mày, hay là mày hỏi tao, cứ nói thật hiểu không?" Gã đeo dây chuyền vàng trong lòng hoảng hốt, vội vàng lớn tiếng nói: "Dạ dạ, em sai rồi, em sai rồi, đấu địa chủ không phạm pháp, không phạm pháp, không phạm pháp!" Bàn Tử nghe vậy mới bỏ tay xuống, tiếp tục hỏi: "Thế gây tai nạn xe hơi có phạm pháp không?" Đến lúc này, tên đại ca quỳ dưới đất cũng đại

khái hiểu ra, đối phương chính là vì vụ tai nạn xe hơi hôm qua mà tới.

Đồng thời càng hiểu rõ, mình gây họa rồi, người mình tông lai lịch không đơn giản! "Phạm!" Gã đàn ông đeo dây chuyền vàng gật đầu thật mạnh, "Phạm pháp!" Tô Mặc nhướng mày, từ trong đó lại nghe ra được chỗ không bình thường, lập tức hỏi: "Mày không phải người Uông gia?" Gã đeo dây chuyền vàng không hiểu: "Người Uông gia gì ạ?" Tô Mặc và Vương Khải Hoàn nhìn nhau, cả hai đều có chút bất ngờ.

Gã đeo dây chuyền vàng ấp a ấp úng nói: "Đại...

đại ca, em sai rồi, em có mắt không tròng, là... là có người đưa cho em một khoản tiền lớn!" "Nhưng mà đối phương là ai em thực sự không biết ạ...

Đại ca, em thực sự không biết mà...

Bọn họ chỉ bảo em đi cướp, sau đó bỏ toàn bộ đồ cướp được vào tủ giữ đồ ở siêu thị, những cái khác em thực sự không biết, bọn họ quá bí ẩn!" "....." Nghe vậy, ánh mắt Tô Mặc lóe lên: "Uông gia năm xưa có thể làm sụp đổ Trương gia không phải là không có lý do, thủ đoạn bất chấp đồng thời lại ẩn nấp ở phía sau màn, nếu không phải chúng ta ra tay kịp thời, chuyện này có lẽ thực sự sẽ trở thành vụ án không đầu mối rồi!" Vương Khải Hoàn nghiến răng nghiến lợi nói: "Muốn đối phó người Uông gia thì phải tàn nhẫn hơn bọn họ, nhanh hơn bọn họ!" Nói xong, Vương Khải Hoàn chuyển tầm mắt trở lại lên người gã đeo dây chuyền vàng: "Bọn mày có biết hôm qua tông trúng người nào không?

Mày có biết bọn tao là ai không?" Sắc mặt gã đeo dây chuyền vàng trầm xuống, tới rồi, lần này thực sự chọc phải nhân vật lớn rồi, hắn khẩn cầu: "Không... không biết, bọn em chỉ là nhận tiền làm việc, đại ca, tha cho bọn em lần này đi..." Tên vệ sĩ bên cạnh nghiêm giọng nói:

"Mù cặp mắt chó của bọn mày rồi, vị này là Tô Mặc Tô gia, đây là Bàn gia, người bọn mày tông trúng là đồ đệ và hậu sinh của các ngài ấy!" Đồng tử gã đàn ông co rút lại, nhìn về phía Tô Mặc nãy giờ không nói gì nhiều.

Tô gia!

Tô gia ở kinh thành Yến Kinh!

Lăn lộn ở mảnh đất Yến Kinh này, gã làm sao có thể chưa từng nghe qua danh hào của Tô Mặc.

Chuyện liên quan đến Tô Mặc, việc này đã không thể giải quyết êm đẹp được nữa, hắn vội vàng dập đầu cầu xin tha thứ: "Tô gia, Bàn gia, tiểu nhân có mắt không thấy núi Thái Sơn, ngài tha cho tôi, sau này tôi ngày ngày thắp hương cầu phúc cho ngài...

Tôi chỉ là nhận tiền làm việc, hơn nữa, tôi thực sự không biết bọn họ có quan hệ với các ngài a, nếu không thì cho dù có cho tôi mười tỷ trăm tỷ tôi cũng không dám nhận cái việc này a!" Gã đàn ông như già đi mười tuổi, không còn chút tinh khí thần nào vừa nãy.

Tô Mặc chỉ cười cười, tịnh không tiếp lời. "Tít tít!!!" Lúc này, bên ngoài cửa truyền đến hai tiếng còi ôtô.

Tô Mặc nói: "Tôi gọi xe tới rồi, đi theo bọn họ đi!" Bàn Tử trong nháy mắt lĩnh hội ý tứ của Tô Mặc, nói với các vệ sĩ: "Tìm dây thừng hoặc đồ gì đó, trói hết bọn chúng lại, nhét giẻ vào mồm, trầm thi đáy biển, làm sạch sẽ một chút!" "Vâng!" Mấy tên vệ sĩ tản ra, nhanh chóng tìm được một ít dây thừng, vải vóc, khăn mặt quay lại.

Gã đeo dây chuyền vàng và đám đàn em nhìn thấy cảnh này, biết mình chết chắc rồi.

Khác với đám đàn em đang òa khóc, gã đeo dây chuyền vàng lúc này gân cổ lên hét lớn: "Tôi biết bọn họ có một địa điểm giao dịch ở

Tây Thương..." "Ồ..." Tô Mặc có chút kinh ngạc, "Thả hắn xuống..." Uông gia có ba cái cứ điểm nằm trong sự giám sát của Tô Mặc, nhưng trong ba cứ điểm này tịnh không có cứ điểm Tây Thương.

Nói như vậy, Tây Thương sẽ trở thành cứ điểm thứ tư của Uông gia mà Tô Mặc muốn phá hủy.

Đám vệ sĩ lập tức thả gã đàn ông xuống.

Gã thở hổn hển từng ngụm lớn, định thần nhìn Tô Mặc: "Tôi nói ra, đổi lại một cái mạng!" Tô Mặc nghĩ nghĩ, nói: "Có thể, nhưng phải để lại hai cái đùi!" "....." Sắc mặt gã đàn ông trắng bệch, mãi đến lúc này, hắn mới phát hiện Tô Mặc mới là kẻ tàn nhẫn nhất, ngữ khí không chút gợn sóng nhưng lại không cho phép nghi ngờ, tháo hai cái đùi của hắn mà cứ bình tĩnh như uống hai cốc nước lọc vậy.

Tô Mặc cúi đầu nhìn gã đàn ông trên đất: "Sao?

Không đồng ý?

Vậy thì thôi, giữ lại bí mật của ngươi mà đi đầu thai đi..." Tô Mặc phất tay, đám vệ sĩ lại xốc gã đàn ông lên.

Chương 247

"Tôi nói..." Gã đàn ông nào còn dám từ chối, vội vàng nói, "Tôi nói!

Tôi nói!" Gã đeo dây chuyền vàng không hề cho rằng Tô Mặc đang nói đùa với hắn, vội vàng khai ra vị trí của Uông gia ở Tây Thương.

Chính cái gọi là chết tử tế không bằng sống vất vưởng, so với sinh mệnh thì mất đi hai cái chân có tính là gì. "Tốt..." Tô Mặc hài lòng gật đầu, "Tôi rất thích người thông minh...

Xong rồi..." Tô Mặc liếc nhìn mười mấy tên đàn em trên đất, nói: "Bọn họ quả thực chỉ là nhận tiền làm việc, cho bọn họ một cái chết thống khoái, tay chân sạch sẽ một chút!" "Vâng, Tô gia!" Đám vệ sĩ rời đi, liền sắp xếp đâu vào đấy.

Nghe thấy lời Tô Mặc, đám đàn em liều mạng giãy dụa, nhưng đón chào bọn họ lại là sự trấn áp càng đẫm máu của các vệ sĩ.

Chẳng bao lâu sau, hơn mười người đều bị vặn gãy cổ, sau đó bị ném lên xe tải như hàng hóa, đem đi trầm thi xuống sông.

Tô Mặc lại nhìn sang gã đàn ông đeo dây chuyền vàng, đám vệ sĩ tâm lĩnh thần hội. "A!" Nửa phút sau, trong biệt thự truyền đến một tiếng hét thảm thiết tê tâm liệt phế.

Tô Mặc nhìn sang Vương Khải Hoàn: "Đi thôi..." "Được!" Vương Khải Hoàn gật đầu, đi theo Tô Mặc xoay người rời đi. ...

Vương Bàn Tử tưởng rằng Tô Mặc sẽ ngựa không dừng vó tiếp tục đi thu thập cứ điểm Tây Thương của Uông gia.

Tuy nhiên, Tô Mặc lại tịnh không tiếp tục làm tới, mà là dẫn người đến bệnh viện thăm Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán.

Thấy hai người bình an vô sự, Vương Khải Hoàn lập tức thở phào nhẹ nhõm: "Vị Trương tiểu ca áo đen kia đâu, cậu ta sao lại không có ở đây?" Ngô Tà xấu hổ vô cùng: "Muộn Du Bình có việc biến mất rồi..." Vương Khải Hoàn gật đầu: "Hóa ra là như vậy..." Nghĩ cũng phải, với thân thủ của Trương Khởi Linh, nếu có cậu ta ở đó, Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán tuyệt đối sẽ không xảy ra sự cố.

Trương Khởi Linh là nhân viên mất tích quanh năm, Tô Mặc đối với việc này đã sớm thấy nhiều không trách.

Nhìn Vương Nguyệt Bán xương sườn còn quấn băng gạc, Tô Mặc thấm thía nói: "Không có thế lực, vĩnh viễn chỉ có thể bị người ta dắt mũi đi, giống như lần này bị người ta tập kích, các cậu ngay cả đối phương là ai cũng không biết..." Ngô Tà nhỏ giọng nói: "Không phải A Ninh sao?

Chắc là tàn đảng dư nghiệt dưới trướng Cừu Đức Khảo!" Tô Mặc cạn lời: "Không phải!" Vương Nguyệt Bán cũng rất kinh ngạc: "Lần này là ai làm?

Nếu không phải Cừu Đức Khảo, trước đó bọn em cũng không đắc tội người nào khác a?" Vương Khải Hoàn nói: "Là Uông gia làm, Uông gia tự xưng là hậu nhân của Uông Tạng Hải, thực ra cũng không tính là hậu nhân gì, chỉ là kế thừa lý niệm của Uông Tạng Hải mà thôi...

Mấy chục năm trước, bọn tôi từng giao thiệp với hắn, hắn trốn rất kỹ...

Uông gia này là kẻ địch của Cửu Môn, một lòng muốn phúc diệt Cửu Môn!

Cậu nói xem, bọn họ phái người tông các cậu, cướp đồ của các cậu, còn cần lý do nào khác không?" Ngô Tà thân là hậu nhân của Lão Cửu Môn, nhưng hôm nay mới là lần đầu tiên nghe đến "Uông gia",

trong lòng ngoại trừ mờ mịt thì vẫn là mờ mịt.

Vương Khải Hoàn vẫn rất để ý Vương Nguyệt Bán, bản mặt lạnh tanh, cố ý rầy la: "Hôm kia ra tay với các cậu chỉ là người do Uông gia dùng tiền thuê, cậu xem cậu lăn lộn kiểu gì, không tra được Uông gia thì thôi, ngay cả đám người này cậu cũng không biết!" Tô Mặc cười nói: "Được rồi, bọn họ không giống Giải Tiểu Hoa, Giải Tiểu Hoa trong tay có Giải gia, hai người này ngoại trừ Trương Khởi Linh thì còn quen biết ai khác đâu!" Vương Nguyệt Bán và Ngô Tà hai người trong lòng càng xấu hổ hơn, thế này chẳng phải nói hai người bọn họ là phế vật sao.

Nhìn bộ dạng hai người, Tô Mặc cũng không tiếp tục nói nữa, an ủi: "Lần này cũng không trách các cậu, dù sao các cậu mới vào cái vòng này, không hiểu quy tắc bên trong cũng là bình thường...

Sáng nay, mấy kẻ lái xe tông các cậu đã bị trầm thi xuống sông!

Tối nay, cứ điểm thứ tư của Uông gia cũng sẽ biến mất!" Mọi người ăn qua loa một chút đồ, Tô Mặc bắt đầu điều binh khiển tướng.

Chạng vạng tối, tại cổng Phan Gia Viên, bảy chiếc xe khách đường dài đã đợi từ lâu.

Tô Mặc, thầy trò Vương Khải Hoàn - Ngô Tà, Tứ hung tướng Hỗn Độn cùng hơn ba trăm anh em toàn bộ lên xe.

Bảy chiếc xe khách chạy thẳng về hướng Tây Thương.

Căn cứ theo lời khai của gã đàn ông đeo dây chuyền vàng, cứ điểm của Uông gia ở Tây Thương thực tế là một khu nhà xưởng, người Uông gia ẩn náu ở trong đó.

Hơn một giờ sau.

Tất cả xe dừng lại ở khu vực gần nhà xưởng.

Tắt đèn, tắt máy.

Người trong xe lần lượt xuống xe.

Ba trăm người cầm dùi cui điện.

Chỉ có số ít người trang bị súng lục có gắn nòng giảm thanh.

Dù sao nơi này là Miến Điện và Đông Bắc, Tô Mặc vẫn có chỗ cố kỵ.

Nhìn thấy Tô Mặc đến, một số ám tiếu ẩn nấp trong bóng tối đi ra, nói: "Tô gia, bọn họ đều ở bên trong, chuyện hôm nay có lẽ đã kinh động đến bọn họ...

Vừa nãy tôi ghé vào đầu tường nhìn trộm mấy lần, phát hiện bọn họ đang thu dọn đồ đạc...

Nếu tối nay chúng ta không động thủ, bọn họ nhất định sẽ chuồn mất..." Tô Mặc cười cười: "Yên tâm, bọn họ đi không thoát đâu..." Vương Khải Hoàn nói: "Chó Uông gia nhiều năm như vậy, hôm nay liên tiếp tổn thất bốn cái cứ điểm, e rằng bọn họ sẽ đau lòng rất lâu..." Năm xưa chỉ một cái cứ điểm ở mộ Nguyên đại đã khiến Uông gia thành thật nhiều năm, mà hôm nay bị liên tiếp bứng đi ba cái cứ điểm, tổn thất còn nghiêm trọng hơn năm xưa nhiều.

Tô Mặc trầm giọng nói: "Cuộc sống tốt đẹp là do tự mình đánh đổi mà có, nếu lần giao phong này có thể khiến Uông gia ngoan ngoãn thành thật mấy năm thì một chút tổn thất cũng đáng giá..." Vương Nguyệt Bán hỏi: "Nếu không thể thì sao?" Tô Mặc trầm mặc một lát, nghiêm nghị nói: "Vậy thì tiêu diệt Uông gia từ tận gốc rễ!

Một số kẻ chỉ biết trốn trong bóng tối giở âm mưu quỷ kế, trong mắt tôi vốn không coi trọng bọn chúng, đồng dạng, mấy tên hề nhảy nhót này cũng không xứng làm kẻ địch của tôi!" Ngô Tà chậc lưỡi, cậu vạn vạn không ngờ chỉ vì một vụ tai nạn xe hơi của mình mà lại

dẫn đến việc Tô Mặc toàn diện giao chiến với Uông gia.

Là người trong cuộc, Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán đều không coi vụ tai nạn này là chuyện to tát, nhưng cố tình hai nhân vật nhỏ bé bọn họ lại dùng sức bốn lạng bạt ngàn cân khuấy động cả đại thế.

Điều này khiến bọn họ bất ngờ...

đồng thời cũng rất hoảng sợ!

Người Uông gia giỏi về tâm kế, nhẹ nhàng mưu tính một vụ tai nạn xe hơi, mà Tô Mặc lại càng vung tay một cái là triệu tập được hàng trăm người.

So với bọn họ, Ngô Tà lần đầu tiên cảm giác được sự nhỏ bé của chính mình.

Như cục diện hiện nay, phóng mắt nhìn cả Ngô gia thì cũng chỉ có Tam thúc của Ngô Tà mới có thể nhập cuộc, nhưng cố tình Ngô Tam Tỉnh lại mất tích đã lâu!

Ngay khi mọi người đang nói chuyện, nhóm Hỗn Độn đã chuẩn bị xong xuôi!

Tô Mặc gật đầu với Vương Khải Hoàn.

Vương Khải Hoàn phất tay: "Xông vào!" Ba trăm người nối đuôi nhau xông ra, đồng thời lao về phía trong nhà xưởng.

Chương 248

Bên ngoài nhà xưởng cũng có người cầm súng trường canh gác trong bóng tối.

Nhưng đám người này ngay cả bóng người còn chưa thấy thì đã bị đám Hỗn Độn cầm súng giảm thanh xử lý sạch.

Mọi người gần như không gặp phải sự kháng cự nào đáng kể liền xông vào được bên trong.

Nhưng càng đi vào trong, người càng nhiều.

Người Uông gia trong nhà xưởng gần như mỗi người một khẩu súng tiểu liên!

Cảnh tượng này khiến Vương Khải Hoàn phải chửi ầm lên: "Mẹ kiếp, người Uông gia cũng quá ngông cuồng rồi, cũng không nhìn xem mảnh đất dưới chân này là chỗ nào, vậy mà còn lôi ra nhiều vũ khí trang bị như thế, bọn chúng muốn tạo phản à?" "Piu!

Piu!" Tiếng súng giảm thanh không ngừng vang lên.

Anh em mà Tô Mặc mang tới lần này đa phần đều xuất thân từ trại trẻ mồ côi, hơn nữa đều là những hảo thủ có thể đeo Mô Kim Phù phục chế, thương pháp gần như bách phát bách trúng. "Kẻ nào?" Nhưng, dù sao cũng là hơn ba trăm người, bọn họ dù có cẩn thận đến đâu cũng sẽ gây ra tiếng động. "Đoàng đoàng đoàng!" Một tên Uông gia vừa nhìn thấy một đám người đông nghịt, trong lúc hoảng loạn liền trực tiếp nổ súng cảnh báo.

Tuy không bắn trúng ai nhưng cũng báo tin cho người bên trong. "Piu!" Một vệ sĩ quả đoán nổ súng, một phát trúng giữa trán.

Cảm nhận được tiếng bước chân dồn dập xung quanh, Tô Mặc hét

lớn: "Ẩn nấp!" Người Tô Mặc mang theo lần này đều là hảo thủ, nhiều người thậm chí còn biết chút khinh công, nghe Tô Mặc hô, mọi người vội vàng tìm vật che chắn ẩn nấp.

Không bao lâu sau, bảy tám người Uông gia cầm súng tiểu liên xông tới.

So với Tô Mặc, người Uông gia thì không sợ hãi gì, đám người này giơ nòng súng lên định quét ngang. "Vút!" Tốc độ của Tô Mặc còn nhanh hơn phản ứng của người Uông gia, tàn ảnh lướt qua, gió mát cuốn lá rụng, người Uông gia tối sầm mặt mũi, liền toàn bộ ngã xuống đất.

Đám Hỗn Độn chạy tới, ngay lập tức nhặt lấy súng tiểu liên trên mặt đất.

Tô Mặc nói: "Đánh nhanh thắng nhanh!" "Rõ!" Tất cả mọi người đáp một tiếng, sau đó tấn công từ bốn phương tám hướng.

Mấy phút sau, cả nhà xưởng tiếng súng vang lên dữ dội, loạn thành một đoàn.

Dưới sự xuyên phá của Hỗn Độn, Cùng Kỳ..., người Uông gia không ngừng ngã xuống đất.

Hình thế một mảnh đại hảo, nhưng Tô Mặc lại không vui nổi chút nào.

Hôm nay, ảnh hưởng của sự kiện Tây Thương còn phiền phức hơn cả người Uông gia ở trong Tây Thương.

Vương Khải Hoàn nhìn thấy Tô Mặc vẻ mặt sầu lo, liền biết Tô Mặc đang lo lắng điều gì.

Vương Khải Hoàn lập tức đi đến bên cạnh Tô Mặc: "Tô tiểu ca, làm một mình chịu một mình, nếu cậu không biết ăn nói với lão Lưu đầu thế nào thì cứ giao tôi ra là được, chuyện hôm nay Bàn gia tôi một

mình gánh vác!" Tô Mặc cạn lời, tức giận nói: "Nhìn ông nói kìa, trời sập xuống có tôi chống đây!" Tô Mặc day day thái dương, nói: "Cùng lắm thì tôi đích thân đi giải thích với Khôi thủ...

Lão Khôi thủ tuy đã đi, nhưng rất nhiều người cũ trong triều năm xưa vẫn còn tại thế, không nể mặt tăng cũng nể mặt phật, bọn họ chắc sẽ nói giúp tôi vài lời hay..." Cuộc đối thoại của hai người khiến Ngô Tà nghe mà như lọt vào sương mù, cũng không hiểu chuyện gì xảy ra, ngược lại là Vương Nguyệt Bán nghe ra được vài phần ý tứ bên ngoài lời nói.

Vương Nguyệt Bán mắt đảo lia lịa, trong lòng nảy ra một kế, nhanh chóng chạy tới nói: "Tô gia, thôn bên cạnh có cái xưởng pháo..." Tô Mặc hai mắt sáng lên: "Chủ ý hay!!!

Đi kiếm ít pháo, bắn thỏa thích vào, tôi đang lo làm sao che đậy chuyện này đây..." Không bao lâu sau, từng đóa pháo hoa và tiếng pháo nổ vang lên, không chỉ áp chế tiếng súng ở đây mà còn chiếu sáng cả khu nhà xưởng.

Người dưới trướng Tô Mặc nhân cơ hội này triển khai đợt tấn công cuối cùng vào người Uông gia trong nhà xưởng.

Vương Nguyệt Bán và Ngô Tà đi theo bên cạnh Tô Mặc, nhìn mà nhiệt huyết sôi trào.

So với Bàn Tử đang nhiệt huyết sôi trào, Ngô Tà nhiệt huyết xong liền là vô tận lo âu.

Kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra được, chỉ một cái cứ điểm của Uông gia mà đã có nhiều người như vậy, hỏa lực trang bị nhiều như vậy.

Đủ thấy thế lực đối phương to lớn đến mức nào.

Cửu Môn rời rạc như hiện nay liệu có phải là đối thủ của Uông gia?

Lúc này, Ngô Tà trong lòng không khỏi lo lắng cho an nguy của Cửu Môn. ...

Dựa vào sự di chuyển linh hoạt và thương pháp xuất thần nhập hóa, cộng thêm đám Hỗn Độn, Thao Thiết xuất quỷ nhập thần, chỉ mất nửa giờ, người của Tô Mặc liền khống chế toàn bộ khu xưởng.

Một vệ sĩ chạy lại báo cáo: "Tô gia, Bàn gia, Tiểu Béo gia, đã hỏi ra rồi, quản sự đang ở phía trước..." Tô Mặc nói: "Dẫn đường!" "Vâng!" Tô Mặc cùng mọi người đi theo vệ sĩ một mạch tới khu văn phòng bên trong nhà xưởng.

Chỉ thấy bên trong có ba người đang ngồi xổm.

Một thanh niên mặc đồ đen!

Một lão già mặc áo nghiên cứu!

Một người trung niên mặc áo nghiên cứu.

Ba người bị hơn mười khẩu súng chĩa vào, ngoan ngoãn ngồi xổm trên mặt đất.

Thấy có người đi vào, thanh niên mặc đồ đen ngẩng đầu nhìn lên, đồng tử hơi co lại, sắc mặt có chút không tự nhiên.

Đánh chết gã cũng không ngờ tới lại nhìn thấy Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán ở đây.

Sau đó, lại có hai người nữa đi vào.

Trong đó một người thanh niên áo đen cũng nhận ra, Tô gia đại danh đỉnh đỉnh ở địa giới Yến Kinh.

Lần này, gã lập tức hiểu rõ mọi tình huống.

Thanh niên nhịn không được hỏi: "Tô gia, chúng tôi trước giờ chưa từng đắc tội ngài, không biết chúng tôi phạm lỗi gì mà chọc ngài phải đích thân dẫn nhiều người như vậy tới đây giết chóc!" Tô Mặc

từng giao phong với Uông gia một lần ở cứ điểm mộ Nguyên đại năm xưa, nhưng lần đó làm tương đối kín đáo, sau đó mấy trăm người Uông gia trong cứ điểm cũng bị Giải Cửu Gia xử lý sạch!

Rất ít người biết chuyện này.

Hắc y nhân này còn trẻ như vậy, e rằng cũng chưa từng nghe qua chuyện này.

Chương 249

Tô Mặc kéo cái ghế ngồi xuống, cười nói: "Ồ?

Cậu biết tôi?" Thanh niên nói chắc nịch: "Tô gia đại danh đỉnh đỉnh, sao tôi có thể không biết?" Tô Mặc chỉ vào Bàn Tử bên cạnh, vô tội nói: "Cũng không phải tôi dẫn người tới giết, là ông ấy, ngoại trừ bốn người sau lưng tôi, những người khác đều là người ông ấy liên hệ!" Tô Mặc ngáp một cái, "Các người nói chuyện đi, không cần quan tâm tôi..." Thanh niên nhìn Thao Thiết, Cùng Kỳ, Đào Ngột, Hỗn Độn sau lưng Tô Mặc.

Những người này gã cũng biết.

Tứ hung tướng đại danh đỉnh đỉnh, ác khuyển nổi tiếng dưới trướng Tô gia.

Thanh niên nhìn sang Vương Khải Hoàn, không khỏi hỏi: "Không biết tôn hạ là ai, chúng ta có hiềm khích gì không?" Vương Khải Hoàn chỉ vào Vương Nguyệt Bán sau lưng nói: "Tôi là sư phụ nó, nó là đồ đệ tôi, cậu nói xem hiềm khích ở đâu?" Thanh niên bừng tỉnh đại ngộ, hít sâu một hơi.

Gã biết Vương Nguyệt Bán bái Khải gia ở kinh đô làm sư phụ.

Vậy thì người trước mắt chắc chắn chính là huynh đệ sinh tử của Tô gia -- Vương Khải Hoàn!

Hắc y thanh niên cũng biết rồi, đối phương tới là để báo thù cho đồ đệ.

Mục tiêu của bọn họ thực ra là Ngô Tà, nhưng Ngô Tà lại bình an vô sự, ngược lại Vương Nguyệt Bán bị thương nhẹ!

Cũng là bọn họ xui xẻo!!!

Sớm biết thế thì nên điều Vương Nguyệt Bán đi chỗ khác!

Thanh niên lập tức nói: "Hóa ra là đồ đệ của Khải gia, tuy chúng tôi cũng nhận được tin tức, biết Ngô Tà và Tiểu Béo gia bị tập kích ngoài phố, nhưng chuyện này tịnh không phải do chúng tôi làm a!" Hắc y thanh niên nói đúng sự thật, nhưng đối với một số tin tức quan trọng thì gã ngậm miệng không nhắc tới.

Nghe vậy, Vương Khải Hoàn cười lớn: "Ha ha ha ha, không hổ là người Uông gia, đúng là bất phàm...

Đúng vậy, không phải người của cậu ra tay, những kẻ ra tay đó vào buổi sáng đã bị trầm thi xuống sông, hiện tại có thể đã đi đầu thai!

Nhưng mà, cậu dám nói không phải cậu thuê bọn chúng không?" Hắc y thanh niên hiểu, đối phương cái gì cũng tra ra rồi, chuyện này không cách nào giải quyết êm đẹp được.

Tuy nhiên, hắc y nhân vẫn làm ra sự giãy dụa cuối cùng: "Khải gia, ngài nói như vậy là đang vu khống chúng tôi rồi, tại sao chúng tôi lại vô duyên vô cớ ra tay với đồ đệ ngài!

Chuyện này thật sự không phải chúng tôi làm, ngài tìm nhầm người rồi.

Hơn nữa, ngài đã biết Uông gia chúng tôi, vậy ngài chắc chắn cũng biết Uông gia chúng tôi cũng không phải dễ chọc...

Nhưng mà, đã là Tô gia cùng Khải gia đích thân đi chuyến này, tiếng súng vừa rồi nhất định đã làm kinh động hai vị..." Hắc y nhân nghiến răng, ra vẻ nhẫn đau cắt thịt: "Thế này đi, mạng của hơn trăm người Uông gia bên ngoài coi như là Uông gia chúng tôi bồi lễ xin lỗi hai vị..." "....." Đám Hỗn Độn nhìn nhau.

Tô Mặc cũng nói: "Nhân tài a, Uông gia năm xưa có thể làm sụp đổ bản gia Trương gia không phải không có lý do..." Vương Khải

Hoàn vỗ vai Vương Nguyệt Bán, chỉ vào hắc y thanh niên nói: "Thấy chưa, học hỏi đi, thảo nào người ta tuổi còn trẻ mà đã leo lên được tầng lớp quản lý.

Nhìn xem lời lẽ người ta vừa nói kìa, thế nào gọi là không kiêu ngạo không tự ti?

Thế nào gọi là mồm mép lanh lợi?

Thế nào gọi là đổi trắng thay đen?

Thế nào gọi là chết đạo hữu bần đạo không chết?

Hai thằng nhóc các cậu học hỏi cho kỹ vào, so với người ta thì còn kém xa lắm!" Thực ra không cần Vương Khải Hoàn nói, Vương Nguyệt Bán và Ngô Tà hai người cũng không khỏi tự bội phục gã nam tử áo đen đang quỳ dưới đất.

Đều chứng cứ xác thực rồi mà còn có thể chém gió như thế, nếu là người bình thường, e là đã gật đầu đồng ý rồi.

Nhìn xem người ta nói kìa, hơn trăm mạng người Uông gia coi như là quà gặp mặt, vừa có cung kính, vừa có mượn thế.

Hai người không khỏi gật đầu.

Quả thực phải học hỏi.

Đây tuyệt đối là bản lĩnh giữ mạng a!

Chiêu 'chết đạo hữu bần đạo không chết' này diệu tích thật!

Hắc y thanh niên cho dù nghe thấy đối phương nói như vậy nhưng vẫn không dám nói toạc ra, tiếp tục nói: "Khải gia, ngài và Tô gia cũng không thể đi không một chuyến!

Uông gia chúng tôi cũng luôn muốn bái phỏng hai vị gia, biết hai vị thích đồ tốt, còn phải là đồ tốt tuyệt vô cận hữu...

Mai, ngay ngày mai tôi sẽ đi thỉnh thị một chút, cho người lấy hai món bảo vật tuyệt đỉnh từ trong kho phủ mang tới...

Tôi mang theo bảo vật, đích thân đăng môn bái phỏng, để giải trừ hiểu lầm lần này, thấy thế nào!" Hắc y thanh niên đau lòng không thôi, bảo vật tuyệt đỉnh, còn phải lọt vào mắt xanh của đối phương, bảo bối như vậy cho dù ở Uông gia cũng là đồ trấn đáy hòm.

Cái giá phải trả lần này thực sự quá lớn!

Nhưng để giữ mạng, gã cũng chỉ có thể nói như vậy.

Với biểu hiện hôm nay của gã, chỉ cần sống sót, Uông gia tổng bộ nhất định sẽ không trừng phạt gã.

Bởi vì người ra tay là Tô gia và Bàn gia của kinh thành, mình tuy bại nhưng vinh.

Cửu Môn đều ăn không ít quả đắng, huống hồ là một cái cứ điểm Tây Thương nhỏ bé của mình.

Hắc y nhân trong lòng nghĩ như vậy.

Đáng tiếc, kết quả lại không như ý muốn.

Vương Khải Hoàn cười khinh thường: "A, cậu tưởng tôi và Tô gia chưa từng thấy đồ tốt sao?

Tô gia có bảo tàng riêng của mình, bảo bối bên trong đều là tinh phẩm hiếm có!

Đồ đệ, Tiểu Thiên Chân, Bàn gia hôm nay cho các cậu một cơ hội, để các cậu xả giận, cứ chơi thoải mái, chết thì tính cho Bàn gia!" Khác với Ngô Tà còn do dự, Vương Nguyệt Bán xách đối phương lên tẩn cho một trận.

Vương Nguyệt Bán vừa đánh vừa chửi: "Cho mày bắt nạt tao này, cho mày phái người tông bọn tao này?" "A!" Tẩn cho đủ mười phút

đồng hồ, Vương Khải Hoàn thở hồng hộc.

Hắc y thanh niên trên đất mặt mũi đầy máu, xương sườn cũng gãy mấy cái.

Mắt thấy thực sự không thể giải quyết êm đẹp, hắc y thanh niên cầu xin: "Tiểu Béo gia, cậu phải tin tôi, thật sự không phải chúng tôi làm!" Lúc này kẻ ngốc cũng biết tuyệt đối không thể thừa nhận, không thừa nhận còn có cơ hội sống sót.

Thừa nhận rồi chắc chắn là bị trầm thi xuống sông.

Vương Nguyệt Bán từ trên cao nhìn xuống hắc y thanh niên, nói: "Mày có phải coi tao là thằng ngu không, không phải mày làm?

Chương 250

Thế cuốn Sách Lụa trên bàn mày ở đâu ra, đó là bọn tao mang từ Tần Lĩnh ra!" Hắc y nhân sững sờ, nhìn cuốn Sách Lụa trong tay Ngô Tà.

Mình vậy mà trong lúc tình cấp lại quên mất chuyện này.

Lập tức, trong lòng một mảng tro tàn.

Gã cười thảm: "Không sai, là tao làm, bọn mày giết tao đi, chuyện này không liên quan đến Uông gia, người ra lệnh là tao, đám người kia cũng là tao thuê.

Tao là người phụ trách ở đây.

Tô gia, Khải gia, lần này tôi sơ suất rồi, nếu cho tôi thêm một cơ hội, tôi nhất định sẽ dụ Vương Nguyệt Bán đi, đơn độc ra tay với Ngô Tà, ha ha ha.

Sai một bước, thua cả bàn, ha ha ha..." Một bên, lão già mặc áo blouse trắng và gã trung niên sợ đến mức run lẩy bẩy.

Ngô Tà: "....." Ngô Tà chưa bao giờ cạn lời như hôm nay, hóa ra là thấy mình dễ bắt nạt chứ gì! "Hừ!" Tô Mặc hừ lạnh một tiếng: "Hiện tại nói gì cũng muộn rồi, dám ra tay với người của chúng tôi, các người phải chuẩn bị tinh thần gánh chịu hậu quả!" Vương Khải Hoàn cũng nói: "Đừng dừng lại, đánh chết tươi cho tao!" "Vâng, Bàn gia!" Hai tên đàn em nhặt hai cây tuýp sắt từ xa đi tới, nện từng gậy vào người thanh niên phụ trách kia. "A!

A!" Tiếng hét thảm thiết khiến người ta không nỡ nhìn thẳng.

Bên này, Vương Nguyệt Bán hỏi hai người mặc áo blouse trắng đang ngồi xổm: "Các người cũng là Uông gia?" "....." Lần này, lão già

và gã trung niên lúng túng vô cùng, muốn nói lại thôi.

Nói là Uông gia thì sợ sẽ rất thảm, nói không phải Uông gia thì chính là lừa gạt đối phương.

Nhưng lúc này, đánh chết bọn họ cũng không dám lừa đối phương a!

Nhìn hai người ấp úng, tên vệ sĩ bên cạnh Vương Khải Hoàn quát: "Điếc rồi à, hay là không muốn giữ tai nữa?" Hai người bất lực gật đầu, nói: "Phải, chúng tôi là người Uông gia, nhưng tai nạn xe của ngài không liên quan đến chúng tôi, chúng tôi chỉ nghiên cứu văn hiến lịch sử ở Uông gia, không tham gia vào chuyện chém giết..." Vương Khải Hoàn cười cười: "Mặc kệ các người làm gì, miễn là người Uông gia là được, cho các người một cơ hội, nói cho tôi biết tại sao thằng nhãi này lại cho người tập kích hai đứa nhỏ này." Lão già run rẩy nói: "Là vì Sách Lụa, trong đó có manh mối về một ngôi đại mộ, đây cũng là nơi quân đoàn tìm kho báu Bất Ngôn Kỵ của Bắc Ngụy biến mất cuối cùng!" Vương Khải Hoàn kinh ngạc: "U a, còn có đại mộ, thế ông nói cho tôi biết cái mộ này ở đâu?" "A!" Đúng lúc này một tiếng hét thảm thiết truyền đến.

Lão già nghe mà tim đập chân run, vội vàng nói: "Thôn Mê Vụ!" Vương Khải Hoàn vừa nghe có mộ, lập tức hứng thú, vội nhìn sang Tô Mặc: "Tô tiểu ca, có đại mộ đấy, đến cả Uông gia cũng nhắm vào ngôi mộ này, bên trong nhất định có kho báu..." Tô Mặc nói: "Được rồi, tôi nhớ rồi, giết hết bọn họ đi..." "Được thôi!" Vương Khải Hoàn gật đầu, việc đã đến nước này, bọn họ không cần thiết tiếp tục lãng phí thời gian với đám người này. "Đừng đừng đừng, đừng giết tôi, đừng giết tôi...

A!" Lão già áo blouse trắng kinh hoàng biết sai, không ngừng cầu xin, đáng tiếc, cứ điểm này hôm nay đã định trước là gà chó không tha.

Vệ sĩ ra tay mười phần gọn gàng, cũng không để lão già và gã trung niên phải chịu quá nhiều đau đớn.

Lúc này, Vương Nguyệt Bán xách dao găm đi đến trước mặt hắc y thanh niên.

Thấy thế, hai tên đàn em đang dùng tuýp sắt đánh người tự giác vứt tuýp sắt, lui sang một bên. "Đừng!

Có thể cho tôi gọi một cuộc điện thoại không!" Hắc y thanh niên ngã trên đất, vừa nói máu tươi trong miệng không ngừng nhỏ xuống đất.

Vương Khải Hoàn nhìn sang Tô Mặc. "....." Tô Mặc cười nói: "Có thể, cậu chẳng phải muốn gọi điện cho tổng bộ Uông gia sao, cho cậu cơ hội này, vừa hay tôi cũng muốn hỏi tổng bộ Uông gia các người xem chuyện lần này kết thúc thế nào!" Hắc y thanh niên ho khan hai tiếng, yếu ớt chỉ vào chiếc điện thoại trên bàn.

Tô Mặc nói: "Đưa điện thoại cho hắn!" Vệ sĩ lấy điện thoại trên bàn qua, nhét thẳng vào tay hắc y thanh niên.

Hắc y thanh niên tìm một số, ấn phím gọi.

Tô Mặc nhắc nhở: "Mở loa ngoài!" Hắc y nhân mở loa ngoài.

Không bao lâu sau, điện thoại được kết nối. "Việc gì thế?" Đầu dây bên kia là giọng của một người trung niên.

Hắc y thanh niên nén đau đớn kịch liệt, đứt quãng nói: "Khụ khụ, khụ khụ, Tiên...

Tiên sinh, chúng ta ở cứ điểm Tây Thương mất rồi, hơn một trăm người chết hết rồi!

Xin... xin lỗi, là tôi thất trách đưa ra quyết định sai lầm, chọc phải người không nên chọc, còn xin tiên sinh phái người khác đến thực

hiện nhiệm vụ còn lại của tôi!" Người trung niên đầu dây bên kia trầm mặc rất lâu: "Chọc phải người nào?" "....." Hắc y thanh niên không nói gì, mà nhìn Tô Mặc và Vương Khải Hoàn phía trước.

Nghe thấy mấy giây không có phản hồi, đối phương dường như cũng nhận ra điều gì đó, lập tức nói tiếp: "Bọn họ có phải vẫn đang ở đó không, đưa điện thoại cho bọn họ, tôi muốn nói chuyện với bọn họ!" Nghe vậy, Tô Mặc ra hiệu cho Vương Khải Hoàn.

Vương Khải Hoàn gật đầu, tiến lên lấy điện thoại từ tay hắc y thanh niên, nói: "Ông muốn nói chuyện với tôi?" Người trung niên đầu dây bên kia nói: "Xin hỏi tôn giá là vị nào, người của chúng tôi làm sao chọc phải các vị?

Nói không chừng trong đó có chút hiểu lầm chăng?" Vương Khải Hoàn cười cười, lập tức nói: "Tôi à, đi không đổi tên ngồi không đổi họ, danh hào của tôi chắc ông cũng biết, Bàn gia ở Yến Kinh, Vương!

Khải!

Hoàn!" Đối phương vừa nghe, trong nháy mắt sững sờ, đồng thời trong lòng cũng thầm mắng: Mẹ nó, mày chọc ai không chọc, lại đi chiêu chọc vị gia này.

Người đàn ông trung niên còn tưởng rằng cứ điểm Tây Thương bị Cửu Môn bứng đi kia.

Không ngờ lại là Mô Kim Hiệu Úy Vương Khải Hoàn.

Đừng thấy thế lực Uông gia lớn, nhưng chính vì thế lực lớn mới biết vị gia này và Tô gia sau lưng vị gia này không dễ chọc.

Các thế lực khác không biết chuyện khách sạn Mười Một, Uông gia có thể không biết sao?

Người đàn ông trung niên hít sâu một hơi, cười nói: "Hóa ra là Bàn gia a, ngưỡng mộ đã lâu, Uông gia chúng tôi vẫn luôn chuẩn bị đi bái

phỏng Bàn gia ngài và mấy vị gia khác, nhưng mãi vẫn chưa có cơ hội thích hợp!

Không biết người của tôi làm sao chọc giận ngài rồi, khiến ngài nổi nóng lớn như vậy, ngài nói với tôi, tôi sẽ giải quyết, tuyệt đối khiến ngài hài lòng!" Vương Khải Hoàn nói: "Vấn đề này ông phải hỏi thủ hạ của ông..." Nói rồi, Vương Khải Hoàn ném điện thoại lại cho hắc y thanh niên.

Hắc y thanh niên lết thân thể yếu ớt nói: "Tiên sinh..." Đối phương quát lớn: "Nói, rốt cuộc là chuyện gì?" Hắc y thanh niên đứt quãng kể: "Là... là tôi tính sai, lúc bắt cóc Ngô Tà đã làm đồ đệ của Bàn gia bị thương..." Hắc y thanh niên nói xong, Vương Khải Hoàn lại đoạt lấy điện thoại: "Giờ thì biết rồi chứ?" "....." Bên kia dừng lại vài giây, hiển nhiên là đang kiềm chế cảm xúc, "Hóa ra là như vậy, quả thực là lỗi của Uông gia chúng tôi, tôi nghĩ các vị không chỉ thu thập mỗi cái cứ điểm Tây Thương của chúng tôi đâu nhỉ!

Ngoài ra chúng tôi còn có ba cứ điểm mất liên lạc, cũng là các vị làm đi...

Đồ đệ của ngài chỉ bị thương nhẹ, mà chỉ riêng cứ điểm Tây Thương của tôi đã chết hơn một trăm người!" Người đàn ông trung niên phẫn nộ rồi, gào thét rống giận.

Tô Mặc phất tay: "Để tôi..." Vương Khải Hoàn đưa điện thoại cho Tô Mặc.

Chương 251

"Khụ khụ..." Tô Mặc hắng giọng, "Ông có bất mãn gì sao?" "....." Người trung niên đầu dây bên kia khựng lại, "Cậu...

Ngài là Tô gia?" Tô Mặc nói: "Tôi hỏi, ông có bất mãn gì sao?" Giọng Tô Mặc rất bình tĩnh, bình tĩnh đến đáng sợ.

Cả nhà xưởng im phăng phắc, tất cả mọi người đều không dám thở mạnh.

Ngay cả cao tầng Uông gia ở đầu dây bên kia cũng trầm mặc hồi lâu. "....." Người trung niên đối diện lại hít sâu một hơi, qua vài giây sau mới nói: "Không biết hiện tại Tô gia, ngài đã hả giận chưa?" Người trung niên đối xử với Vương Khải Hoàn là một thái độ, đối xử với Tô Mặc lại là một thái độ khác, bất kể thế nào, hắn cũng không dám to tiếng với Tô Mặc.

Đây chính là chênh lệch về độ cao vị thế của hai người!

Mà lúc này suy nghĩ của người trung niên cũng rất đơn giản, sự việc đã xảy ra, hắn không muốn tiếp tục gây ra những tổn thất không cần thiết khi trực tiếp khai chiến với đối phương.

Uông gia bọn họ còn có đại sự phải làm, không có thời gian rảnh rỗi chơi trò đánh trận, cướp địa bàn.

Trước mặt trường sinh, mọi sự cố đều phải đứng sang một bên!

Tô Mặc thản nhiên nói: "Hỏa thì đã xả, nhưng người thì ông không thể để bị thương không công được đúng không?

Để tiêu diệt cái cứ điểm này của các người, tôi đã phải triệu tập hơn 300 anh em, gây ra bao nhiêu người ở Yến Kinh như vậy, tôi phải chịu rủi ro lớn thế nào, ông biết không?" Nghe Tô Mặc nói, người

trung niên đầu dây bên kia mí mắt giật điên cuồng, thầm mắng: "Mẹ nó, lần trước sự kiện khách sạn Mười Một, cậu lôi ra cả 2000 người, giờ cậu lại bàn chuyện rủi ro với bố mày à!" Nhưng những lời này, người trung niên cũng chỉ có thể nói trong lòng mà thôi.

Hắn tuy cũng là một trong những cao tầng của Uông gia, nhưng khai chiến với Tô Mặc là chuyện lớn, bản thân hắn cũng không làm chủ được.

Người trung niên nén giận: "Chẳng phải chỉ là chút chuyện nhỏ sao, đồ đệ của ngài cũng không bị thương nặng gì, ngài cũng bớt giận, hai nhà chúng ta xưa nay nước sông không phạm nước giếng, không cần thiết vì chút chuyện nhỏ này mà trở mặt, ngài nói đúng không?

Thế này đi, chuyện lần này là chúng tôi sai, tổn thất của ngài chúng tôi chịu, các anh em... tôi đưa ba trăm vạn (3 triệu), coi như tôi mời họ một bữa!

Đồ đệ Bàn gia, tôi lì xì cho cậu ấy một bao đỏ sáu trăm sáu mươi sáu vạn (6,66 triệu)...

Còn về phía ngài, biết ngài thích đồ cổ, cũng thích cổ mộ, vị trí của một ngôi mộ tông thân thời Tần chưa khai quật và một ngôi mộ Vương gia thời Hán, chúng tôi sẽ báo lại đúng sự thật, thấy thế nào?" Lúc này, người đàn ông trung niên cũng thập phần thấp thỏm, hắn sợ Tô Mặc thốt ra một chữ "Không". "....." Tô Mặc suy tư một lát, "Nếu Uông gia các người đã hiểu quy tắc, Tô mỗ mà còn truy cứu nữa thì lại tỏ ra tôi không thấu tình đạt lý..." Nghe vậy, người trung niên đầu dây bên kia lập tức thở phào, ngữ khí cũng nhẹ nhàng hơn nhiều: "Ha ha ha ha ha, ngài xem, hiểu lầm chẳng phải đã được giải trừ rồi sao, chúng ta xưa nay không oán gần đây không thù, có gì không thể ngồi xuống nói chuyện được chứ...

Ngài yên tâm, ngày mai tôi sẽ cho người đưa tiền tới, vị trí cổ mộ

cũng sẽ báo luôn!

Tô gia, vậy chuyện hôm nay..." Tô Mặc nói: "Ông yên tâm, kết thúc rồi, một bút xóa bỏ!" "Ha ha..." Tiếng cười của người trung niên đầu dây bên kia càng lớn hơn, "Được, có cơ hội nhất định phải cùng Bàn gia ngài ngồi xuống uống bữa rượu, không biết vị tiểu huynh đệ kia của tôi?" Tô Mặc liếc nhìn hắc y thanh niên ánh mắt đang lóe lên tia hy vọng phía trước, thản nhiên nói: "Muộn rồi, để biết được ngọn nguồn chuyện này, tôi đã dùng chút thủ đoạn, hiện tại đã tắt thở rồi!" Tô Mặc nói xong, ra hiệu cho Vương Khải Hoàn.

Vương Khải Hoàn gật đầu, lấy một cái khăn mặt bịt chặt mũi miệng hắc y thanh niên. "Ư ư, ư ư ư, âu âu..." Hắc y nam nhân liều mạng giãy dụa, vốn dĩ còn tưởng có hy vọng sống sót, nhưng gã không ngờ thủ đoạn của Tô Mặc lại quyết tuyệt như vậy. "Ồ...

Ra là thế!" Nghe vậy, người đàn ông trung niên cũng không nghi ngờ gì, dù sao vừa nãy thanh niên kia nói chuyện đã đứt quãng rồi.

Tuy trong lòng bốc hỏa, nhưng vì đại cục, người trung niên chung quy vẫn nén cơn giận xuống: "Được rồi, xem ra đây là kiếp nạn của cậu ta!" "Ừ, tôi đợi tin của ông ở Phan Gia Viên!" Tô Mặc nói xong liền cúp điện thoại.

Chuyện đã bàn xong, hắn cũng lười tiếp tục lằng nhằng với đối phương.

Ngay khoảnh khắc điện thoại cúp máy, Vương Khải Hoàn cũng buông tay đang bịt mũi miệng hắc y thanh niên ra, cầm lấy dao găm.

Phập!

Máu tươi bắn tung tóe.

Ngô Tà giật mình, lúc này trong lòng mây đen che phủ, cậu biết, trước đây cậu quá ngây thơ rồi, thế nào gọi là thế lực, đây mới gọi là

thế lực.

Giết thuộc hạ của người khác, thu dọn địa bàn của người khác, đối phương còn phải đưa tiền bồi lễ, cúi đầu khom lưng xin lỗi!

Tất cả những gì Tô gia làm hôm nay, Tam thúc của cậu cũng chưa chắc làm được! "Đi thôi..." Lúc này, Tô Mặc cũng đứng dậy, nói: "Đi thôi, chỗ này sẽ có người tới dọn dẹp hiện trường, những cái xác này tôi đã giúp bọn họ liên hệ với lò hỏa táng rồi!" Nói xong, Tô Mặc dẫn Tứ hung tướng rời đi. ...

Tốc độ của Uông gia cũng rất nhanh.

Sáng hôm sau! "Quà bồi lễ" trong miệng người đàn ông trung niên cũng được đưa tới Phan Gia Viên.

Tô Mặc cũng không keo kiệt, đem toàn bộ số tiền này chia cho 300 anh em.

Đồng thời, tiền thưởng cuối tháng của mỗi người thêm mười vạn.

Sáu trăm sáu mươi sáu vạn người trung niên đưa cho Vương Nguyệt Bán, Tô Mặc cũng không giữ lại, đưa hết cho Vương Nguyệt Bán.

Còn về đồ cổ thì được Tô Mặc đặt trong bảo tàng của mình, dù sao ở nhà cũng sắp chật ních rồi!

Hai ngôi cổ mộ, Tô Mặc cho người bảo vệ lại, dự định sau này thám hiểm hoặc trực tiếp quyên tặng cho quốc gia.

Cứ như vậy, sự kiện Tây Thương kết thúc tại đây.

Tuy nhiên, cơn bão này tịnh không vì Tô Mặc rút lui mà lắng xuống.

Rất nhanh, chuyện Uông gia giao phong với Tô Mặc truyền khắp cả Yến Kinh.

Uông gia, ẩn mình nhiều năm, ít người biết đến!

Nhưng lần này Tô Mặc lại khiến bọn họ hoàn toàn lộ diện dưới ánh sáng mặt trời.

Cửu Môn chính thức ra tay với Uông gia!

So với Tô Mặc, Uông gia và Cửu Môn mới là tử địch thực sự, không cần bất kỳ lý do gì, hai bên cứ thế giao thủ!

Nhiều địa bàn của Cửu Môn bị thu thập, mà Uông gia cũng thiệt hại không ít người.

Chương 252

Uông gia, Cửu Môn, Tô Mặc!

Sự giác trục của đa phương thế lực khiến không ít người ở hải ngoại cũng đặt tầm mắt vào Yến Kinh. ... "Em gái à..." Tô Mặc vận động nhẹ một hồi, ôm lấy Anh Tử đang mồ hôi đầm đìa, cười nói: "Vừa nãy người Cửu Môn gọi điện, muốn liên hợp với tôi cùng đối phó Uông gia..." Anh Tử có chút bất ngờ, phải biết bình thường Tô Mặc không hay kể cho cô nghe mấy chuyện trên giang hồ.

Tay phải Tô Mặc nghịch ngợm chỗ mềm mại kia, tiếp tục nói: "Người Cửu Môn sống một đống tuổi lên thân chó hết rồi, tay không bắt giặc mà muốn nhờ tôi giúp, đúng là một chút quy tắc cũng không hiểu!

Mấy người Cửu Môn đó sắp quên sạch bản lĩnh Trương Đại Phật Gia để lại rồi, một lũ giá áo túi cơm, lúc mới giao phong đã bị người Uông gia đánh cho trở tay không kịp...

Ha ha ha..." Có thể nhìn thấy Cửu Môn chịu thiệt, tâm trạng Tô Mặc tốt lạ thường. "Tô gia..." Ngoài phòng, có hộ vệ nói, "Ngoài cổng có người cầu kiến, hắn tự xưng là Trương gia hải ngoại, còn mang theo một món quà..." Trương gia hải ngoại?

Tô Mặc có chút kinh ngạc, sau khi Trương Hải Kiều biến mất, hắn cũng sắp quên mất Trương gia hải ngoại rồi.

Tô Mặc suy tư một lát, nói: "Không gặp, để hắn đợi hai ngày, diệt bớt uy phong của hắn!" "Vâng, Tô gia..." "Ách..." Tô Mặc lại nói, "Thu món quà lên đây trước, tôi xem thành ý của bọn họ..." "Vâng!" Anh Tử trong lòng cũng đứng dậy: "Em đi tắm đây..." Tô Mặc gật đầu: "Đi đi..." Không bao lâu sau, món quà được đưa vào phòng ngủ

Tô Mặc, được bọc trong một chiếc hộp gỗ nam mộc tinh xảo.

Tô Mặc mở hộp ra, lập tức sững sờ một chút.

Trong hộp chính là cái đầu của Trương Hải Kiều! "Ha..." Tô Mặc nói: "Thú vị, thú vị!" "Ha..." Tô Mặc nói: "Thú vị, thú vị!" Trương Hải Tiều chiếm cứ thị trường Đông Bắc nhiều năm, trong suốt thời gian đó, không một thế lực nào có thể đưa hàng vào được Đông Bắc.

Người này cũng có thể coi là một nhân vật tầm cỡ kiêu hùng, không ngờ hôm nay lại có kết cục thế này!

Đáng buồn!

Đáng tiếc!

"A?" Trong phòng tắm, Anh Tử thò đầu ra, khó hiểu nhìn Tô Mặc: "Cái gì thú vị?" "Cạch!" Tô Mặc đột ngột đóng chiếc hộp lại, sợ cô em gái của mình nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng này.

Anh Tử hỏi: "Cái gì vậy?" Tô Mặc cười cười: "Không có gì, chỉ là muốn tắm chung với em thôi..." Anh Tử đỏ mặt, vội rụt đầu lại: "Không muốn, em không tắm chung với anh đâu..." "Ha ha, vợ chồng già cả rồi, còn ngại ngùng gì nữa!" Tô Mặc trêu chọc cô em gái một câu, rồi đứng dậy, mặc áo ngủ vào: "Người đâu, mau cho người nhà họ Trương đến gặp ta!" Trương Hải Tiều chết thì cũng chết rồi, nếu không phải cần hắn truyền tin cho người nhà họ Trương, thì Tô Mặc đã xử lý hắn ngay tại Đông Bắc rồi!

Tuy nhiên, việc người nhà họ Trương gửi đầu Trương Hải Tiều đến đây quả thực khiến Tô Mặc có chút bất ngờ.

Bọn họ đang bồi lễ xin lỗi, hay là... tuyên chiến? .....

Tô Mặc mặc áo choàng ngủ, tiếp kiến hai người nhà họ Trương từ hải ngoại ở phòng khách sân sau.

Một người là lão già mặc bộ đồ Tôn Trung Sơn, tóc bạc trắng nhưng tinh thần lại vô cùng minh mẫn.

Một người là thanh niên nhà họ Trương, tuổi tác trạc Ngô Tà.

Người thanh niên dường như rất địch ý với Tô Mặc, khi thấy anh thản nhiên ngồi trên sofa, mắt cậu ta lập tức đỏ ngầu.

Tô Mặc cảm nhận được địch ý của người thanh niên, thản nhiên nói: "Cậu muốn giết tôi?" "Là vì Trương Hải Tiểu à?" "Trương Hải Tiểu là gì của cậu?" Hai người nhà họ Trương không ngờ Tô Mặc lại ra đòn phủ đầu, cả hai đều sững sờ một lúc, sau đó lão già quát mắng hậu bối của mình: "Im miệng, tao còn chưa chết, ở đây làm gì có chỗ cho mày lên tiếng..." "Tô gia..." Lão già cười cười: "Người trẻ tuổi không hiểu chuyện, có đắc tội với ngài, xin đừng chấp nhặt với nó!" Tô Mặc nhìn chằm chằm lão già, nói: "Lão gia, ông cứ gọi thẳng tên tôi là được.

Ông chắc cũng phải 100 tuổi rồi nhỉ, gọi tôi là Tô gia, tôi sợ tổn thọ mất..." "Ha ha..." Lão già cười lớn: "Không giấu gì Tô gia ngài..." "À... hay là cứ gọi Tô lão bản đi..." "Lão hủ là người sinh năm 1908, năm đó Tây Thái hậu vừa mất, ba năm sau, một ngọn lửa Tân Hợi đã thiêu rụi triều đại phong kiến cuối cùng..." "Lão hủ hơn 90 tuổi, chưa đến một trăm, cậy già lên mặt, bây giờ ở nhà họ Trương hải ngoại vẫn còn chút tiếng nói..." Lão già mặt mày tươi cười, tỏ ra vô cùng chân thành.

"..." Ánh mắt Tô Mặc lóe lên, nói: "Huyết mạch nhà họ Trương quả nhiên bá đạo!" Lão già lại tỏ ra vô cùng khiêm tốn: "Chỉ là sống lay lắt qua ngày thôi, không có bản lĩnh gì!" Tô Mặc gật đầu, cũng không đôi co về vấn đề này, lấy chiếc hộp đựng đầu Trương Hải Tiểu đặt lên bàn, nói: "Đây là có ý gì?" Tô Mặc như khiêu khích, mở nắp hộp, chĩa cái đầu của Trương Hải Tiểu về phía người thanh niên bên

cạnh lão già.

Quả nhiên!

Nhìn thấy đầu Trương Hải Tiều, gân xanh trên mặt người thanh niên nổi lên, hai mắt trợn trừng.

Tô Mặc lạnh lùng nói: "Cậu em trai, cậu nổi nóng với tôi làm gì, có phải tôi giết Trương Hải Tiều đâu?" Câu này đúng là giết người còn tru tâm!

Cả người thanh niên run lên bần bật.

"Được rồi!" Lão già trầm giọng nói: "Hải Bình, cậu ra ngoài đi, tôi có chuyện cần bàn với Tô lão bản!" "..." Người thanh niên tên Hải Bình vẫn dán mắt vào cái đầu của Trương Hải Tiều không nhúc nhích.

Sắc mặt lão già tối sầm lại: "Tôi bảo cậu ra ngoài!" Người thanh niên cúi đầu, lủi thủi quay người rời đi.

Sau khi người thanh niên đi, lão già lập tức thay đổi thái độ, tươi cười nói: "Tô lão bản, Hải Tiều tay chân không sạch sẽ, chọc phải ngài, chúng tôi đã xử lý kịp thời rồi..." "Trong thẻ này có 100 triệu đô la Mỹ, xem như là nhà họ Trương hải ngoại chúng tôi bồi lễ cho ngài..." "Ồ..." Khóe miệng Tô Mặc cong lên một nụ cười giễu cợt: "Sau khi Trương Hải Tiều biến mất, mấy ngày không thấy các người có động tĩnh gì, tôi còn tưởng các người định từ bỏ thị trường đại lục rồi chứ..." Lão già lắc đầu: "Sao có thể chứ, một thị trường rộng lớn với dân số hơn tỷ người, chúng tôi cũng cần phải kiếm cơm, tuyệt đối không thể từ bỏ..." Nói đến đây, trong lòng lão già cũng khá khó chịu.

Bọn họ sớm đã biết tin Uông gia định ra tay với Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán.

Uông gia đã truyền thừa nhiều năm như vậy, từng khiến Trương

gia tan rã, thực lực vẫn rất mạnh.

Vốn tưởng rằng Uông gia sẽ khiến Tô Mặc sứt đầu mẻ trán, không ngờ trong cuộc đối đầu với Tô Mặc, Uông gia lại thất bại thảm hại, thậm chí phải trả một cái giá cực lớn mới khiến Tô Mặc chịu dừng tay!

Sau sự kiện này, nhà họ Trương ở hải ngoại cũng đã xem xét lại mối quan hệ với Tô Mặc.

Thế là, lão già vội vã đáp máy bay từ nước ngoài đến Yến Kinh trong đêm, chỉ vì không muốn quan hệ hai bên trở nên quá căng thẳng!

Tới cửa tạ tội thì cứ tới, so với thị trường Yến Kinh rộng lớn, chút tiền lẻ này chẳng là gì.

Tô Mặc thu lại thẻ vàng: "Coi như các người biết điều..." Lão già do dự nói: "Đông Bắc?" Tô Mặc nhún vai: "Đông Bắc tôi đã nuốt rồi, muốn nhả ra là không thể, nhưng tôi có thể cho các người quay lại, chúng ta cạnh tranh công bằng là được!" "..." Nghe lời Tô Mặc, trái tim lão già như rỉ máu!

Đông Bắc!

Đó là mảnh đất hàng trăm vạn mét vuông, dân số hàng trăm triệu, từng là nguồn vốn lớn nhất của bọn họ!

"Còn một chuyện nữa..." Lão già hít một hơi thật sâu, chuyện Đông Bắc đã thành định cục, Tô Mặc đã nuốt trọn, muốn anh nhả ra là tuyệt đối không thể.

Lão già nhìn thẳng Tô Mặc: "Nghe nói Tô lão bản đã lấy được bạch thư do Bất Ngôn Kỵ để lại ở Tần Lĩnh..." Tô Mặc nhướng mày, chợt hiểu ra: "Ông cũng đến vì thôn Mê Vụ?" "Không sai!" Lão già gật đầu: "Quân đoàn tìm báu của Bắc Ngụy - Bất Ngôn Kỵ, đây là thứ mà ngay cả Uông gia cũng thèm muốn..." "Cho nên, Tô lão bản, nếu

ngài đồng ý, nhà họ Trương hải ngoại chúng tôi nguyện trả giá trên trời để mua lại bạch thư trong tay ngài!" "..." Lúc này, Tô Mặc đã hiểu, mục đích của lão già này đến đây không phải là để bồi lễ xin lỗi, mà là vì thôn Mê Vụ, việc xin lỗi chỉ là tiện đường mà thôi.

Trong thôn Mê Vụ cất giấu bảo vật mà Uông gia thèm muốn!

Điều này khiến nhà họ Trương ở hải ngoại cũng động lòng!

Chương 253

"Chuyện này tôi tự có tính toán..." Tô Mặc nói: "Không cần lão tiên sinh phải bận tâm..." Nghe vậy, lão già lập tức sốt ruột: "Tô lão bản, chuyện này chúng ta có thể thương lượng, ngài cứ ra giá, nhà họ Trương hải ngoại chúng tôi tuyệt đối không mặc cả!" Tô Mặc cười lạnh, người Uông gia sở dĩ động lòng là vì thôn Mê Vụ cất giấu bí mật trường sinh.

Chỉ riêng hai chữ "trường sinh" này, há có thể so sánh với vàng bạc châu báu trên đời?

Lão già nói: "Tô lão bản, hay là thế này, chúng tôi cử người, chúng ta cùng nhau thám hiểm thôn Mê Vụ... người nhà họ Trương chúng tôi ai nấy đều thân mang tuyệt kỹ..." Tô Mặc lắc đầu: "Tôi không thiếu người, lão gia, ông nên dưỡng lão đi, chuyện thế này cứ giao cho người trẻ tuổi là được..." "Người đâu, tiễn khách!" "Vâng!" "Ai..." Thấy Tô Mặc quyết liệt như vậy, lão già thở dài một tiếng: "Cũng được, Tô lão bản, nếu ngài muốn liên lạc với nhà họ Trương chúng tôi, tôi luôn sẵn lòng chờ đợi, đến lúc đó chúng ta có thể nói chuyện kỹ hơn..." Nói rồi, lão già đặt một tấm danh thiếp lên bàn, rồi quay người rời đi.

Tô Mặc nhìn chằm chằm bóng lưng lão già, mày nhíu chặt: "Xem ra thôn Mê Vụ sắp phải đi một chuyến rồi!" Nhiều người như vậy đều thèm muốn kho báu ở thôn Mê Vụ, Tô Mặc là người đầu tiên có được tấm vé vào cửa, nếu thật sự bỏ lỡ thì quả là quá đáng tiếc!

"Nhưng mà..." Tô Mặc đổi giọng, trên mặt lộ ra vài phần tươi cười: "Thôn Mê Vụ có bảo bối, trong tay ta cũng có bảo bối chưa dùng đến..." Lăng mộ Thất Tinh Lỗ Vương đã giúp Tô Mặc có được

ngọc dũng, nhưng anh đang ở độ tuổi sung sức, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, anh tuyệt đối sẽ không nằm vào đó.

Còn chuyến đi Tần Lĩnh, Tô Mặc lại có được huyết nhục của Chúc Cửu Âm.

So với ngọc dũng, Chúc Cửu Âm mới thực sự là thần vật có thể cường thân kiện thể, kéo dài tuổi thọ!

Tô Mặc đứng dậy, đi ra sân sau, tay phải vung lên.

Lập tức, huyết khí tràn ngập!

Một luồng sát khí xông thẳng lên trời!

"Gào!" Bóng mãng xà khổng lồ giận dữ lao về phía Tô Mặc!

"Hừ!" Tô Mặc cười lạnh khinh thường: "Đã chết thì nên đi đầu thai, cớ sao còn lưu lại nhân gian..." "Gầm!" Quỷ ảnh mở cái miệng lớn như chậu máu lao về phía Tô Mặc.

Tô Mặc không chút biểu cảm, nói: "Lúc sống còn không phải đối thủ của ta, huống hồ là bây giờ?" Toàn thân huyết khí thanh long phun trào, bá đạo mà thần thánh, như thiên uy cuồn cuộn, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

"Bùm!" Quỷ ảnh nổ tung, cùng với một luồng gió nhẹ thổi qua, trời đất trở lại yên bình.

Đêm nay, bầu trời sao đặc biệt lấp lánh!

Tô Mặc nói: "Người đâu!" "Tô gia!" Trong bóng tối, hai người đàn ông mặc vest đen lặng lẽ xuất hiện bên cạnh Tô Mặc.

"Xử lý thi cốt của con súc sinh này đi..." Tô Mặc chỉ vào thi thể Chúc Cửu Âm, nói: "Tách huyết nhục ra, xương thì hầm canh, tinh huyết giữ lại cho ta..." "A?" Nhìn con dị thú tựa rắn mà không phải rắn, chưa từng thấy bao giờ này, hai vệ sĩ lập tức ngây người.

Tô Mặc nói: "A cái gì mà a, ta bảo các người làm gì thì cứ làm thế, tìm vài đầu bếp có tay nghề cao lọc thịt ra..." "Vâng!" Hai vệ sĩ đồng thanh đáp, rồi mỗi người một việc bắt đầu bận rộn.

Vốn tưởng một hai tiếng là xong, nhưng không ngờ khi bắt tay vào làm, hơn mười đầu bếp đã bận rộn cả đêm. .....

Một đêm bận rộn này, Tô Mặc cũng thu hoạch không nhỏ.

Da của Chúc Cửu Âm có thể làm quần áo, đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm.

Xương thịt của Chúc Cửu Âm có thể cường thân kiện thể.

Tinh huyết có thể kéo dài tuổi thọ!

Huyết nhục còn có thể khiến người uống có xác suất rất lớn sở hữu huyết mạch dị thú, hiệu quả sánh ngang với Thiên Niên Kỳ Lân Kiệt, không sợ muỗi vắt, cũng có thể miễn dịch một phần độc tính!

Yêu đan của Chúc Cửu Âm càng bị Tô Mặc nuốt ngay tại chỗ, nó tương đương với hai viên Duyên Thọ Đan.

Toàn thân Chúc Cửu Âm có thể nói là một kho báu! .....

Trưa ngày hôm sau.

Tô Mặc liền gọi điện thoại, bảo Lão Hồ, Trương Doanh Xuyến, Bàn Tử, Đại Kim Nha, A Đạt,... dẫn theo gia đình đến Phan Gia Viên.

Ngoài ra còn có Ngô Tà, Vương Nguyệt Bán, Hỗn Độn,...

Với Chúc Cửu Âm làm nguyên liệu, họ đã bày ra hơn ba mươi món ăn.

Hấp, luộc, hầm, ninh!

Đủ mọi cách chế biến!

Con trai nhỏ của Lão Hồ là Hồ Thiên nhìn con Chúc Cửu Âm đã bị

khoét mắt, bĩu môi: “Quái vật xấu xí quá...” Đại Kim Nha đi tới, đích thân phổ cập kiến thức cho cậu bé: “Chúc Cửu Âm, dị thú được ghi lại trong Sơn Hải Kinh, còn được gọi là Chúc Long...” “Rồng, đây là rồng đấy!” Đại Kim Nha vỗ vỗ vào cái đầu nhỏ của Hồ Thiên, nói: “Đây là bảo bối hiếm có trên đời, là thứ mà cha cháu hồi trẻ muốn ăn cũng không được...” “Nếu để bán ra ngoài, chỉ một miếng huyết nhục thôi cũng đủ khiến những phú ông sắp chết trả giá cả chục triệu!” “Cháu đúng là ở trong phúc mà không biết phúc...” Tiểu Hồ Thiên rõ ràng không tin, “Nó còn lợi hại hơn cả thịt Đường Tăng sao...” “Ha ha ha...” Lời nói ngây thơ của đứa trẻ khiến mọi người cười ồ lên.

“Cái thằng quỷ này!” Đại Kim Nha cũng cười đáp lại: “Thịt Đường Tăng thì chúng ta chưa thấy, cũng chưa ăn, nhưng thứ này thì thật sự có thể kéo dài tuổi thọ đấy!” Tô Mặc gọi mọi người: “Được rồi được rồi, lão Kim ông nói thì cậu nhóc sao mà hiểu được, mọi người ngồi xuống đi...” Mọi người gật đầu, lần lượt ngồi xuống.

Tô Mặc lại nói: “Chúc Cửu Âm, tôi đã cho người mang đến phòng thí nghiệm kiểm tra rồi, có thể yên tâm dùng, mỗi miếng huyết nhục, mỗi khúc xương đều là bảo bối...” Anh em sinh tử bao nhiêu năm, mọi người cũng không khách sáo, mỗi người tự cầm lấy dụng cụ ăn uống, còn mấy đứa nhóc thì ôm xương gặm.

“Đúng rồi...” Vương Khải Toàn nói: “Tô tiểu ca, chuyện thôn Mê Vụ cậu cân nhắc thế nào rồi?” Sau khi biết được tin tức về sự mất tích của Bất Ngôn Kỵ từ miệng người Uông gia, Vương Khải Toàn đặc biệt quan tâm đến chuyện này.

Lúc này, thấy các anh em lâu năm đều có mặt, Vương Khải Toàn lại nhắc đến chuyện đó.

“Ây ây ây...” Nghe Vương Khải Toàn nhắc đến thôn Mê Vụ, Ngô Tà vội vàng đặt bát đũa xuống: “Hôm qua, chú Ba tôi gửi tin nhắn, chú

ấy muốn có bạch thư...” “Nghe ý chú Ba tôi, chú ấy đã liên hệ với Phan Tử, bảo anh ta tổ chức đội đạo mộ rồi...” “Hô!” Lão Hồ kinh ngạc nói: “Ngô Tam Tỉnh cả ngày chơi trò mất tích, không ngờ vì thôn Mê Vụ mà lại chủ động xuất hiện, xem ra thôn Mê Vụ quả nhiên có thứ gì đó!” Trương Doanh Xuyến cầm giấy lau miệng, nói: “Rốt cuộc thôn Mê Vụ có gì?

Mà có thể khiến nhiều người thèm muốn như vậy...” Tô Mặc nói: “Không cần phải băn khoăn có gì, đến lúc đó chúng ta đi một chuyến là biết!” Nghe lời Tô Mặc, Vương Khải Toàn mừng rỡ: “Tô tiểu ca, cậu đồng ý ra tay rồi à?” “Ừm!” Tô Mặc nói: “Tôi đã bảo Hỗn Độn chuẩn bị trang bị đảo đấu, mấy ngày nữa tôi sẽ đến thôn Mê Vụ...” Tô Mặc dừng lại một chút, rồi nhìn về phía Ngô Tà: “Sao chép một bản nội dung bạch thư, gửi cho chú Ba của cậu đi...” Ngô Tà đáp: “Được!” Nghe Tô Mặc sắp đi đạo mộ đảo đấu, sắc mặt mọi người đều khác nhau.

Vương Khải Toàn thì trực tiếp đứng dậy: “Cho tôi đi với!” Trương Doanh Xuyến và Lão Hồ cũng nhìn về phía Tô Mặc.

Lần trước mọi người cùng nhau thám hiểm lăng mộ dưới đáy biển, ai ngờ, cứ như đi dạo, chẳng có chút cảm giác trải nghiệm nào.

Tô Mặc suy nghĩ một lát: “Lão Hồ và lão Trương vẫn nên ở lại Yến Kinh trấn giữ, phòng khi có bất trắc...” Lão Hồ và Trương Doanh Xuyến tính cách trầm ổn, có họ ở lại, Tô Mặc cũng yên tâm.

“Được thôi...” Lão Hồ và Trương Doanh Xuyến tuy có chút hụt hẫng, nhưng vẫn gật đầu.

Tô Mặc tinh thông thuật chiêm bốc suy diễn, làm vậy tất có lý do của nó, hai người họ chưa bao giờ nghi ngờ phán đoán của Tô Mặc.

“Tô tiểu ca...” Vương Khải Toàn vội nói: “Công việc của công ty có Dương tham mưu và Lão Hồ rồi, tôi cũng chẳng xen vào được, hay

là đi thôn Mê Vụ với cậu đi...” “Bàn gia ta đây chính là linh vật đảo đấu đấy!” Mọi người đều ở đây, mấy đứa trẻ cũng đang nhìn, Tô Mặc cũng không muốn làm Bàn Tử mất mặt, đành bất đắc dĩ gật đầu: “Được được được, mang theo ông...” “Nhưng mà, chuyến này sẽ không yên bình đâu, ông phải cẩn thận đấy...” Ngô Tam Tỉnh, Cửu Môn, Uông gia, nhiều thế lực tranh giành, thôn Mê Vụ rõ ràng sẽ không yên ổn.

Một buổi trưa vài ngày sau, Tô Mặc và Vương Khải Toàn, Tứ Hung Tướng cùng mười cao thủ xuất thân từ cô nhi viện lên máy bay, bắt đầu hành trình đến Quý Châu.

Chương 254

Đến Quý Châu, mọi người lại đi ô tô đến thôn Mê Vụ.

Quý Châu nhiều núi, đoạn đường này đi vô cùng gian nan.

Vương Khải Toàn cố nén cơn buồn nôn, thử chuyển hướng chú ý: "Tô tiểu ca, đệ tử của tôi có đến không?" Tô Mặc gật đầu: "Có, đến rồi, hai cậu nhóc đó cũng khá thú vị, không muốn đi cùng chúng ta..." "Bọn họ lái xe, chúng ta đi máy bay, tốc độ của chúng ta nhanh hơn họ..." Vương Khải Toàn cười cười: "Thằng thỏ con này, suốt ngày đi theo cái thằng Ngô Tà, xuống mộ mà không sờ mó gì, đúng là làm mất mặt Mô Kim Hiệu Úy!" Tô Mặc nói: "Hết cách, y hệt Lão Hồ ngày xưa, nhưng Lão Hồ là người thông minh, ban đầu cũng không muốn đạo mộ, nhưng nghèo đến mức hết cách, nên cũng bắt đầu đảo đấu..." "Ngô Tà là Tiểu Tam Gia của nhà họ Ngô, Vương Nguyệt Bán cũng có chút tiền tiết kiệm, tự nhiên không thể so với chúng ta thời đó..." Bàn Tử phụ họa: "Cũng phải, lần thu hoạch đầu tiên của chúng ta chỉ là hai miếng ngọc cổ và một cái mặt nạ vàng, ai mà ngờ được, miếng ngọc cổ đó chỉ đáng giá mấy nghìn tệ!" Tô Mặc nhớ lại ngôi mộ tướng quân nước Kim ở núi Ngưu Tâm, con Tống tử to lớn đó, đó là con Tống tử đầu tiên anh nhìn thấy khi đến thế giới này.

Sức mạnh vô cùng, đao thương bất nhập, nhưng lại bị anh đánh chết trong vài chiêu.

Đường núi mười tám khúc cua, Bàn Tử càng ngồi càng khó chịu: "Mẹ kiếp, con đường này làm tao nhớ đến Già Long Trại, quanh co vãi..." "Chậm thôi, chậm thôi...

Oẹ!" "Đệch!" Tô Mặc mặt tối sầm, vội vàng dừng xe lại: "Tổ cha nhà mày, nói với tao một tiếng chứ!" "Ha..." Bàn Tử mặt lúng túng:

“Không nhịn được, không nhịn được...” Tô Mặc cạn lời.

Có vết xe đổ, Tô Mặc cũng không dám lái quá nhanh, đi đi dừng dừng, mọi người mãi đến ngày thứ tư mới đến được thôn Mê Vụ.

Bây giờ thôn Mê Vụ đã là một ngôi làng hoang, cỏ dại mọc cao hơn một mét khắp nơi.

Thậm chí không ít nhà gỗ bên trong cũng đã sụp đổ.

Tô Mặc nói: “Thao Thiết, Cùng Kỳ, hai người các ngươi mỗi người dẫn theo vài người đi làm quen với môi trường xung quanh...” “Còn nữa, vị trí mộ cổ chắc là ở trong khu rừng sau núi, đi kiểm tra kỹ xem có lối vào không!” “Nhớ kỹ, không được để lại bất kỳ dấu vết nào!” “Vâng, Tô gia!” Thao Thiết và Cùng Kỳ dẫn theo hai người đi vào khu rừng sau núi.

Mãi hai tiếng sau, họ mới quay lại.

Cùng Kỳ nói: “Tô gia, địa hình gần đây chúng tôi đã khảo sát toàn bộ, và không để lại bất kỳ dấu vết nào!” Tô Mặc hỏi: “Vậy lối vào mộ thất còn đó không?” Thao Thiết gật đầu: “Còn, ở ngay trong khu rừng phía sau, có một cái hố, nhảy xuống là có thể vào mộ đạo!” Tô Mặc bấm ngón tay tính toán, mở mắt ra nói: “Được rồi, hoạt động tự do đi, hôm nay sẽ không có ai đến, ngày mai ngày mốt người đến sẽ nhiều, chúng ta không làm chim đầu đàn...” Mọi người gật đầu, tự giải tán. .....

Trưa hôm sau, Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán đến gần thôn Mê Vụ, và tìm được một nhà dân miền núi, hỏi thăm chuyện thôn Mê Vụ.

Ngô Tà hỏi: “Bác ơi, bác có biết thôn Mê Vụ không ạ?” “Thôn Mê Vụ?” Ông bác dừng tay lại, suy nghĩ kỹ rồi lắc đầu: “Không biết!” Ngô Tà không bỏ cuộc, tiếp tục nói: “Thôn Mê Vụ này, ‘mê’ là trong mê lộ, ‘vụ’ là trong sương mù, bên cạnh làng có một cái hồ!” “Hồ?”

Ông bác dừng tay, hỏi lại: "Cái làng Tiểu Khang này, cả hai khe núi đều có hồ, không biết cậu nói cái nào?" Ngô Tà gợi ý: "Bên cạnh cái hồ này còn có một ngôi mộ trên núi!" "Còn có một ngọn núi?...

Ồ!!!" Ông bác lập tức nhớ ra: "Cậu nói vậy tôi mới nhớ, này, cậu đừng có nói, chuyện này mà cậu hỏi người khác, họ chưa chắc đã biết đâu..." "Nhưng cậu nói cái thôn Mê Vụ đó, chuyện đó là từ thời Viên Đại Đầu làm hoàng đế rồi!" "Bây giờ, sớm đã không còn nữa!" Vương Nguyệt Bán không hiểu: "Cái gì không còn?

Họ đều dọn đi rồi à?" "Không phải..." Ông bác lắc đầu: "Ai, cả làng đó đều không còn nữa..." Không còn nữa?

Cả làng đều chết hết rồi?

Sao có thể!

Ngô Tà và Bàn Tử nhìn nhau.

Vương Nguyệt Bán ngồi xổm xuống bên cạnh ông bác, hỏi: "Bác ơi, bác kể xem, cụ thể là thế nào ạ?" Ông bác cũng không giấu giếm, kể lại sự thật: "Cái năm Viên Đại Đầu vừa chết đó, thời thế loạn lạc lắm, cuộc sống của dân chúng khổ như chó lợn!" "Nào là dân tị nạn, thổ phỉ, quân phiệt, còn có cả bọn Tây dương, chúng nó không cho dân một con đường sống nào cả!" "Hầy, nói xa quá, xa quá rồi!" "À, lúc đó ở trong thành của chúng tôi, nói về làm ăn phát đạt, phải kể đến tiệm cầm đồ." "Chỉ thấy trong tiệm cầm đồ đó, chỉ có người mang đồ vào cầm, không có người chuộc đồ đi ra..." "Sau này ở thôn Mê Vụ, có một người tên là Trương Đại Trụ, anh ta ở trong tiệm cầm đồ đó, cầm được mấy món đồ tốt..." "Nghe nói còn có cả một cái đan thư thiết khoán nữa..." "Ối dào, các cậu có biết đan thư thiết khoán là gì không?" Ông bác tinh thần phấn chấn nhìn Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán.

Vương Nguyệt Bán và Ngô Tà nhìn nhau, rồi ra vẻ lắc đầu.

“Ha ha ha...” Ông bác đắc ý cười: “Chính là miễn tử kim bài... thứ mà hoàng đế ngày xưa ban thưởng đấy...” Ngô Tà gật đầu, ra hiệu cho ông bác kể tiếp.

“Sau này trong làng của Trương Đại Trụ, họ đào được một ngôi mộ cổ, trong mộ đó chôn một vị quan lớn không biết từ triều đại nào!” “Bên trong toàn là đồ tốt, chậc chậc chậc!” Ông bác nói đến đây, vẻ mặt vô cùng ngưỡng mộ.

Vương Nguyệt Bán nghe có mộ, lập tức tỉnh táo hẳn lên.

Ông bác lại nói: “Nhưng mà, cái làng của họ ở trong núi, đường xa, lại khó đi, ngay cả người bán hàng rong cũng chỉ hai ba tháng mới đến một lần.” “Nhưng mà, lần này người bán hàng rong đến, lúc đó liền sợ chết khiếp...” “Nhà không người ở, không một bóng người, cả làng, trẻ con, phụ nữ, đàn ông, người già, tất cả đều biến mất, kỳ lạ là, chỉ có người biến mất, còn lương thực, thịt muối, tiền bạc trong làng không thiếu một thứ!” “Cũng không biết đã đắc tội với vị thần tiên nào!” Nói đến đây, ông bác thở dài: “Sau này, nghe người ta đồn, nói là cả làng đó bị ngôi mộ cổ kia nuốt chửng rồi!” Ngô Tà không hiểu: “Bị mộ nuốt chửng?” Ông bác xua tay: “Cũng chỉ là nói vậy thôi, có lẽ là cả làng đó vào trong mộ cổ chuyển đồ, bị trúng cơ quan!” “Đúng lúc đó có một vị đại nguyên soái họ Trương đến đây, chuyện này tôi nhớ rất rõ, cả tên vị đại nguyên soái đó là Trương Cao Nguyên...” Nghe lời ông bác, Ngô Tà ra vẻ suy tư: “Thì ra là vậy...”. .....

Ngày thứ ba Tô Mặc đến Quý Châu.

Ngày thứ hai Ngô Tà đến.

Tô Mặc phát hiện người của Cửu Môn cũng đã đến gần thôn Mê Vụ, và người dẫn đầu lại là Giải Tiểu Hoa.

Ngoài ra, một đội ngũ hơn hai mươi người cũng đang lặng lẽ đến

thôn Mê Vụ.

Nhìn tình hình này, Tô Mặc đoán là đội của Uông gia.

Hơn nữa, Tô Mặc còn phát hiện ra Ngô Tam Tỉnh, Phan Tử và Hắc Hạt Tử.

Hắc Hạt Tử có sữa là có mẹ, Tô Mặc đoán là Ngô Tam Tỉnh lại thuê anh ta.

Ba người này đang bám theo sau đội của Uông gia, mà người Uông gia nhất thời không phát hiện ra họ.

Lúc này, Tô Mặc ở nơi tối nhất, Ngô Tam Tỉnh ở trong bóng tối, còn đám người Uông gia, tự cho rằng mình là người đầu tiên đến, lại không biết, họ mới là người ở ngoài sáng.

Người Uông gia vừa đến, liền bắt đầu dò xét xung quanh.

Sau khi dò xét một lượt, xác nhận không có bất kỳ dấu vết nhân tạo nào, họ liền đến đỉnh núi cao nhất, ở đây, họ tìm thấy mấy cái máy ném đá của người giữ mộ.

Buổi chiều!

Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán đang tìm kiếm manh mối gần đầm lầy.

Giải Tiểu Hoa dẫn theo mười mấy thuộc hạ, đang đi xuyên qua khu rừng mà Tô Mặc đã đi qua.

Bên kia, Tô Mặc và những người khác đang ở trên một sườn núi nhìn đám người Uông gia cách đó vài trăm mét.

Còn người Uông gia, đang nhìn chằm chằm vào Giải Tiểu Hoa và những người khác đang đi xuyên qua rừng thông bên dưới.

Vương Khải Toàn nhìn đám người Uông gia đối diện cười nói: "Cái đám này, ai nấy đều đeo mặt nạ, làm cho mình ra vẻ thần bí, đúng

là có bệnh!" Hỗn Độn nói: "Tô gia, người Uông gia đã phát hiện ra Tiểu Hoa rồi, trên đó còn có một cái máy ném đá, tuy đã cũ nhưng vẫn có thể dùng được, lỡ như chúng tập kích, tôi lo Tiểu Hoa và mọi người sẽ tổn thất không nhỏ!" Tô Mặc dùng ống nhòm nhìn Giải Tiểu Hoa bên dưới: "Chẳng phải vẫn chưa tập kích sao, cứ từ từ, nếu chúng ta ra tay, e là sẽ dọa sợ cả Uông gia và Ngô Tam Tỉnh đấy!" Vương Khải Toàn cười cười: "Cũng phải, hai đám này vào đây, nếu chúng ta tập kích, chúng chết cũng không biết vì sao!" "Ai nấy đều tự cho mình là người trong bóng tối, tự cho là thông minh, thật đáng thương!" Ngay khi Tô Mặc nhìn thấy Giải Tiểu Hoa và mọi người ra khỏi rừng sâu, Cùng Kỳ chỉ về phía đỉnh núi của Uông gia nói: "Tô gia, họ đã dọn dẹp máy ném đá rồi, xem ra, họ chuẩn bị dùng máy ném đá để tập kích Tiểu Hoa!" Vương Khải Toàn mắng: "Cái đám Uông gia này, gan cũng to thật, mấy ngày trước chúng ta vừa mới ra tay với chúng..." "Chúng rõ ràng biết Tiểu Hoa là đệ tử của cậu, mà vẫn dám đặt Tiểu Hoa vào chỗ chết!" "Tô tiểu ca, ra tay đi, giết hết đám người Uông gia này đi..." Lúc này, tất cả mọi người đều nhìn về phía Tô Mặc.

Vương Khải Toàn nhìn Tô Mặc nói: "Tô tiểu ca, đám người Uông gia này gan lớn thật, dám ra tay với Tiểu Hoa..." "Hừ..." Tô Mặc hừ lạnh một tiếng: "Đám người này không biết ta đang ở đây, tập kích ở đây, đến lúc đó, chỉ cần chúng giết hết những người biết chuyện, ai biết được Tiểu Hoa chết trong mộ cổ, hay chết trong tay chúng." Vương Khải Toàn chợt hiểu ra: "Cũng phải, không ai biết Uông gia đã đến thôn Mê Vụ, chúng ta tự nhiên cũng không nghi ngờ đến bọn họ!" "Nhưng mà, họ cũng quá ngây thơ rồi, nếu thật sự chết nhiều người như vậy, chuyện này tuyệt đối có thể điều tra ra, trên đời không có bức tường nào không lọt gió!" Hỗn Độn đầy vẻ khinh thường: "Kẻ không biết thì không sợ!" Cùng Kỳ nói: "Tô gia, giết chúng đi!" Tô Mặc suy nghĩ một lát, rồi nhìn về phía Vương Khải Toàn: "Bàn Tử,

‘bảo bối lớn’ mà tôi bảo ông mang theo trước đó đâu rồi?” “Mang rồi...” Bàn Tử mở ba lô của mình ra, lắp ráp “bảo bối lớn”.

Rất nhanh, nó đã xuất hiện trong tay Vương Khải Toàn.

Vương Khải Toàn khoe khoang nói: “Năm kia dẫn vợ con đi Miến Điện chơi, ở chỗ Tiếu Hồ thử một phát, từ đó Bàn Tử ta đây liền thích cái món này, hắc...” Tô Mặc nói: “Ông tặng cho chúng mấy quả, sau đó chúng ta chuyển trận địa, để chúng cũng nếm thử mùi vị bị tập kích bất cứ lúc nào...” Vương Khải Toàn nhanh nhẹn vác lên vai: “Được thôi, Tô tiểu ca cậu cứ xem cho kỹ, Bàn Tử ta đây tuyệt đối chuyên nghiệp...” Nói rồi, Bàn Tử bóp cò, một viên đạn bay vút lên không trung.

“Vút!” Sau khi viên đầu tiên được bắn ra, Bàn Tử thành thạo nạp lại đạn, nhắm và bắn lần nữa.

“Vút!” Người Uông gia nghe thấy động tĩnh, đều giật mình, tất cả đều ngơ ngác nhìn lên bầu trời phía sau.

Chương 255

"Đệch!" "Né đi!" "Ầm!!!" "Ầm!!!" Tiếng nổ lớn, trong thôn Mê Vụ yên tĩnh, vang lên như sấm.

Hai quả cầu lửa khổng lồ, như mãnh thú vô tình nuốt chửng nơi ẩn nấp của người Uông gia.

Có không ít cao thủ thân thủ nhanh nhẹn, cảm thấy không ổn, đã né đi ngay từ đầu, nhưng nhiều người hơn thì lại chìm sâu trong biển lửa.

Trên đỉnh núi, máu thịt bay tứ tung.

Hai viên đạn đã giải quyết một nửa quân số của Uông gia.

Lúc đến, Uông gia có gần bốn mươi người, bây giờ chỉ còn lại mười mấy người may mắn sống sót.

Vương Khải Toàn nhìn kiệt tác của mình, vô cùng đắc ý.

Hỗn Độn dùng ống nhòm nhìn: "Bàn gia, lợi hại nha, chỉ hai phát, tiêu diệt một nửa quân số đối phương, trâu bò!" Cùng Kỳ nói: "Đâu chỉ thế, mấy cái máy ném đá kia cũng hỏng rồi, bây giờ chúng muốn tập kích cũng không có cách nào tập kích được nữa..." Thao Thế hưng phấn xoa tay, nói: "Bàn gia, cái bảo bối lớn này cho tôi chơi thử với!" Tô Mặc nhìn xuống núi.

Phát hiện Tiểu Hoa và người nhà họ Trương bên cạnh cũng đang ngơ ngác đứng tại chỗ.

Ngọn lửa ngút trời này, họ nhìn thấy rất rõ.

Phó tướng đắc lực của Giải Tiểu Hoa là Ca Sa nhanh chóng đến bên cạnh Tiểu Hoa, nói: "Hoa gia, trên đó có người, hơn nữa... hình như là hai phe..." "Nhưng có chút kỳ lạ!" Ca Sa mặt đầy khó hiểu.

Giải Tiểu Hoa hỏi: “Kỳ lạ ở đâu?” Ca Sa cau mày nói: “Không có tiếng súng, chỉ có tiếng nổ, lẽ nào có người phát hiện mộ cổ, đang cho nổ cửa mộ?” “...” Giải Tiểu Hoa nhìn chằm chằm lên đỉnh núi một lát, lắc đầu: “Bất kể là chuyện gì, ít nhất có một điểm có thể khẳng định, nhất định có người đến trước chúng ta!” Ca Sa gật đầu, cũng khá đồng tình với quan điểm của Tiểu Hoa.

Giải Tiểu Hoa nói: “Được rồi, chỗ chúng ta quá trống trải, không an toàn, mau đi!” Giải Tiểu Hoa nói xong, thi triển khinh công, rời khỏi khu vực gần đó.

Ca Sa hét lên: “Theo sát Hoa gia!” Người của Cửu Môn tay cầm súng tiểu liên, bám sát sau lưng Giải Tiểu Hoa. .....

Bên kia!

Vương Bàn Tử và Ngô Tà ngơ ngác nhìn về phía vụ nổ.

Vương Nguyệt Bán kinh ngạc nói: “Đệch, Thiên Chân, đây không phải lựu đạn, lựu đạn không có uy lực này, chắc là thuốc nổ, nhưng họ cho nổ đỉnh núi làm gì?” “Lẽ nào, mộ ở trên đỉnh núi???” Ngô Tà lắc đầu: “Sao có thể, nếu lối vào ở trên đỉnh núi, họ làm sao xuống được, núi cao như vậy, họ không thể bay xuống được chứ!” Vương Bàn Tử gật đầu, cảm thấy có lý: “Cũng phải, vậy ngọn lửa vừa rồi là tình huống gì?” Ngô Tà nói: “Tôi cũng không biết, chúng ta đi trước đi, nơi này không nên ở lâu!” .....

Trên đỉnh núi.

Thi thể và mảnh vỡ la liệt, một mùi thịt khét xộc vào mũi.

Những người sống sót của Uông gia đều nằm rạp xuống đất, tất cả đều nín thở.

Đại ca dẫn đầu hét lên: “Ai trong các người thấy kẻ địch không?

Là ai đã tấn công chúng ta?” Thuộc hạ đáp: “Chúng tôi không thấy

người, chỉ thấy đạn bay từ sườn núi cách chúng ta vài trăm mét tới, kẻ địch chắc chắn đang ẩn nấp ở đó!" Đại ca dẫn đầu trong lòng vô cùng phẫn nộ, mình hăm hở đến đây, vốn định làm một chuyện kinh thiên động địa.

Nhưng bây giờ vừa đến thôn Mê Vụ, chưa làm được gì, đã chết một nửa người, và điều đáng ghét nhất là họ còn chưa nhìn thấy bóng dáng đối phương.

Uất ức!

Thật sự quá uất ức!

Lúc này, một tiểu đệ Uông gia khác nói: "Chắc chắn có người đến thôn Mê Vụ trước chúng ta, mọi hành động của chúng ta đều nằm dưới sự giám sát của đối phương!" Nghe câu này, lão đại Uông gia càng tức giận hơn, gầm lên: "Tao thừa biết điều đó, các người nói xem, cái đám phế vật này, lúc đến đã tìm kiếm một lượt, một cọng lông cũng không phát hiện ra..." "Mẹ nó, một đám phế vật, vô ích để chúng ta chết nhiều anh em như vậy!" Đám đàn em cũng vô cùng oan ức: "Nơi này quá lớn, chúng tôi chỉ tìm kiếm thôn Mê Vụ bên dưới và xung quanh, ngài có bảo chúng tôi lùng sục trên núi đâu!" "..." Lão đại Uông gia cạn lời một lúc lâu: "Mày đang oán trách tao à?" Các tiểu đệ vội vàng lắc đầu: "Không dám không dám!" Lúc này, lại có người nói: "Các người nói xem có phải do người giữ mộ địa phương làm không?" "..." Lão đại Uông gia cả người đều không ổn, đám thuộc hạ của mình rốt cuộc là một lũ phế vật, não tàn gì đây.

Lão đại Uông gia giận dữ nói: "Người giữ mộ bản địa có đồng ma à, hơn nữa xem uy lực này, mày nghĩ đó là đồ cổ thời Thế chiến thứ hai sao?" Tiểu đệ kia lúng túng cười cười, ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Tất cả mọi người đều không dám nói nữa.

Một đám đồng đội heo!

Lão đại Uông gia thầm mắng trong lòng, rồi lại nói: "Bất kể đối phương là ai, đối phương chắc chắn có liên quan đến Giải Tiểu Hoa!" "Không tấn công chúng ta sớm, không tấn công chúng ta muộn, cứ nhằm lúc chúng ta chuẩn bị tập kích Giải Tiểu Hoa, lúc đó mới tấn công chúng ta." "Đi, chúng ta rút lui trước, chỉ cần bám theo Giải Tiểu Hoa, chắc chắn có thể tìm ra kẻ đã tập kích chúng ta." "Đến lúc đó, cái đám không mang não ra đường các người, nếu thân thủ cũng như cái não của các người, lão tử thà ném thẳng các người vào hố phân cho chết đuối cho rồi!" Mọi người vội vàng biểu thị: "Ngài yên tâm, chỉ cần tìm ra đối phương, chúng tôi nhất định sẽ khiến đối phương, nợ máu trả bằng máu, trả giá gấp mười!" Nghe câu này, lão đại Uông gia lúc này mới hài lòng gật đầu: "Đi, mọi người cẩn thận, rút lui ẩn nấp!" Tất cả mọi người nấp sau vật che chắn bò về phía trước, cẩn thận đi theo lão đại của mình.

Để đề phòng người Uông gia chó cùng giứt dậu, Tô Mặc và mọi người sau khi bắn đạn rocket, đã lập tức chuyển trận địa, đổi sang một sườn núi khác vừa ẩn nấp vừa có tầm nhìn tốt.

"Bàn gia..." Thao Thế hưng phấn nói: "Lại đây lại đây, để tôi cũng bắn một phát..." Vương Khải Toàn nhún vai: "Hết rồi!" Thao Thế trợn tròn mắt, đau lòng nói: "Hết rồi?" Vương Khải Toàn lườm một cái: "Thằng nhóc thối, mày nghĩ gì vậy, thứ này là hàng cấm đặc biệt, rất khó kiếm, tao mượn danh Tô tiểu ca, người ta mới bán cho tao hai quả đạn rocket..." "..." Thao Thế thất thần đứng tại chỗ, sớm biết chỉ có hai quả đạn rocket, hắn dù thế nào cũng phải bắn một phát.

Tô Mặc mở Hoàng Kim Đồng quan sát các thế lực ở phía xa.

Vương Khải Toàn cũng cầm ống nhòm lên, nói: "Ha ha, Tô tiểu ca, đám người Uông gia này cũng không ngốc, lúc này đã trốn hết rồi!"

Tô Mặc mặt đầy khinh thường: "Ngốc thì không ngốc, chỉ là bản lĩnh kém một chút, ta đích thân ra tay, cảm giác như đang bắt nạt chúng nó vậy..." Hỗn Độn như phát hiện ra điều gì, lập tức nói: "Tô gia, A Ninh cũng đến rồi, cô ta đi theo Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán, vẫn luôn theo sát phía sau họ từ xa!" Nói xong, Hỗn Độn liếc nhìn Vương Khải Toàn.

Vương Khải Toàn mặt đỏ bừng, lập tức mắng: "Thằng thỏ con này, bị người ta theo dõi cả đường mà không biết, xem ra thật sự phải dạy dỗ lại..." "Mặt già của ta mất hết rồi, mất mặt quá!!!" "Tô tiểu ca, đám người Uông gia này cậu đừng vội giết, cứ để đó, cho hai đứa này nếm chút khổ đã..." "Được..." Tô Mặc cười đáp lại: "Người Uông gia tôi để lại cho ông, nhưng mà kỹ năng theo dõi của A Ninh cũng rất lợi hại, ông cũng không cần phải nản lòng!" Thủ đoạn của A Ninh, Vương Khải Toàn đã được lĩnh giáo ở Tần Lĩnh, rất lợi hại, nhưng vừa nghĩ đến đệ tử của mình ba lần bảy lượt bị A Ninh chơi xỏ, ông vẫn rất tức giận.

Hai thằng đàn ông to xác bị một người phụ nữ xoay như chong chóng, còn ra thể thống gì nữa.

Hỗn Độn đặt ống nhòm xuống: "Cái thôn Mê Vụ nhỏ bé này thật là náo nhiệt, người Uông gia, Ngô Tam Tỉnh, thằng đệ tử ngốc của Bàn gia và Ngô Tà, còn có A Ninh, cộng thêm chúng ta, đủ cả năm phe!" Tô Mặc trầm tư nói: "Tất cả các người theo dõi kỹ tất cả mọi người cho ta, ta muốn biết nhất cử nhất động của chúng, nơi này sắp loạn rồi..." "Vâng!" Mọi người sắc mặt nghiêm túc: "Tô gia yên tâm!". .....

Gần tối.

Các phe phái đều đã vào thôn Mê Vụ, ai nấy đều tìm được một cứ điểm bí mật để ẩn náu.

“Tô gia, Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán đã vào trong làng của thôn Mê Vụ!” một đệ tử báo cáo.

Tô Mặc và Vương Khải Toàn cầm ống nhòm nhìn về phía ngôi làng.

Quả nhiên!

Có hai người đàn ông lén lút đang đi lang thang trong làng.

Họ chính là Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán trong Thiết Tam Giác.

Cảnh này khiến mọi người đều đứng hình!

Vương Khải Toàn im lặng một lúc lâu, nói: “Nhìn xem, cái gì gọi là kiêu ngạo, cái gì gọi là gan to, nhiều thế lực như vậy, chỉ có nhóm của họ thực lực yếu nhất, nhưng họ lại dám hoạt động công khai như vậy!” Thao Thế nói: “Ha ha ha, đây không phải là hai thằng ngốc chứ!” Vương Khải Toàn: “.....” Dưới sự quan sát của Tô Mặc và mọi người, Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán đi vào tầng hai của một ngôi nhà vẫn còn khá nguyên vẹn.

Vương Khải Toàn nói: “Xem ra, hai cậu nhóc này định ở trọ trong đó!” Đang nói, Vương Nguyệt Bán từ trong nhà đi ra, chạy một mạch đến cánh đồng gần đó, tụt quần bắt đầu giải quyết nỗi buồn.

Chương 256

"Tô gia..." Hỗn Độn đột nhiên hét lên: "Tô gia, có người lẻn qua đó, là người Uông gia!" Mọi người kinh hãi, vội cầm ống nhòm nhìn về phía Vương Nguyệt Bán.

Chỉ thấy, phía sau Vương Nguyệt Bán, một người Uông gia cầm dao găm đang cẩn thận tiếp cận anh ta.

Rõ ràng, đối phương đang nhắm vào Vương Nguyệt Bán!

Tô Mặc đặt ống nhòm xuống, quay đầu nói: "Ai bắn súng giỏi?

Giúp ta xử lý cái tên Uông gia không biết sống chết này!" Nghe vậy, Cùng Kỳ đích thân rút ra một khẩu súng bắn tỉa, lắp ống giảm thanh, ống ngắm lập tức khóa chặt đầu của tên Uông gia kia.

Với tài bắn súng của Cùng Kỳ, hắn tự tin một phát tất sát!

"Đợi đã!" Đúng lúc này, Vương Khải Toàn đột nhiên hét lên.

Hỗn Độn không hiểu: "Sao vậy?" Vương Khải Toàn chỉ xuống dưới: "Các ngươi mau nhìn, Ngô Tam Tỉnh, Phan Tử, Hắc Hạt Tử đang rình mò qua đó..." "Xem ra, họ muốn cứu thằng đệ tử ngốc của ta, nếu đã như vậy, chúng ta không cần phải làm chuyện thừa!" Tô Mặc cũng nhìn thấy Ngô Tam Tỉnh, Hắc Hạt Tử ba người, nhưng để an toàn, anh vẫn nhấn mạnh một câu: "Tay súng bắn tỉa vẫn chú ý cảnh giới, phòng trường hợp đột xuất, chỉ cần không nguy hiểm đến tính mạng, thì không cần quan tâm, nếu có, tự do bắn." "Vâng, Tô gia!" Cùng Kỳ gật đầu, tập trung tinh thần nhìn chằm chằm vào tên Uông gia kia.

Vương Khải Toàn thì cầm lại ống nhòm nhìn xuống dưới.

"..." Xung quanh một mảnh tĩnh lặng, Vương Nguyệt Bán đang đi

tiểu dường như cũng cảm nhận được điều không ổn, kéo quần lên định bỏ chạy.

Nhưng người Uông gia xông tới đã chờ đợi từ lâu, một cú đấm mạnh đã đánh ngất Vương Nguyệt Bán.

"Mẹ nó..." Nhìn thấy cảnh này, Vương Khải Toàn tức đến mức gào lên: "Công phu ta dạy cho nó, thằng nhóc này một chiêu cũng không dùng!" Thấy Vương Nguyệt Bán ngất đi, tên Uông gia này rút dao găm ra, định một nhát cho xong, giải quyết triệt để Vương Nguyệt Bán, nhưng hắn vừa định ra tay, Phan Tử và Hắc Hạt Tử ẩn nấp trong bóng tối đã hành động rất nhanh, hai người phối hợp, chỉ một chiêu đã kết liễu tên Uông gia này.

Thấy đệ tử của mình không sao, Vương Khải Toàn đang lo lắng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Hắc Hạt Tử vác Vương Nguyệt Bán đang hôn mê lên, bắt đầu lùi lại.

Vương Khải Toàn lập tức lại lo lắng: "Ây ây ây, tình huống gì đây, sao lại mang đệ tử của ta đi?

Không đưa cho Ngô Tà, ít nhất cũng nên để lại chỗ cũ chứ!" Tô Mặc cười an ủi: "Không sao, đều là người nhà, Ngô Tam Tỉnh sẽ không làm hại Tiểu Béo đâu, Hắc Hạt Tử biết danh hiệu của ta, hắn càng không dám..." "Thao Thế, phái hai anh em đi xem họ vận chuyển Vương Nguyệt Bán đi đâu rồi!" "Vâng, Tô gia!" Thao Thế quay người gọi hai anh em giỏi theo dõi.

Hai người gật đầu, chui vào bụi cỏ rồi biến mất.

Nửa tiếng sau, hai người theo dõi trở về, cung kính nói: "Tô gia, họ xuống mộ rồi..." Xuống mộ?

Sắp đảo đấu rồi sao?

Mắt mọi người sáng lên, tâm tư bắt đầu xao động.

Hai người đó tiếp tục nói: "Chúng tôi theo vào xem, phát hiện họ đặt Tiểu Béo gia vào một cỗ quan tài, nhưng không đóng nắp..." "Trên đường đi, họ còn cố ý dùng thi thể của người Uông gia để lại một ít vết máu, dường như đang chỉ đường cho ai đó!" Tô Mặc gật đầu: "Được, ta biết rồi, các ngươi đi nghỉ đi!" Hai người chắp tay, quay người rời đi.

Vương Khải Toàn nói: "Xem ra Ngô Tam Tỉnh đang chỉ đường cho Ngô Tà!" Vương Khải Toàn nói: "Xem ra Ngô Tam Tỉnh đang chỉ đường cho Ngô Tà!" "Nhưng mà Ngô Tam Tỉnh này cũng thật là, có chuyện gì không thể nói thẳng với cháu mình sao, cứ phải làm cho mọi chuyện phức tạp như vậy..." "Có mấy lần, tôi thấy Ngô Tà nhắc đến chú Ba của nó, cả người đều trở nên vô cùng căng thẳng!" "Ngô Tà là độc đinh của nhà họ Ngô, cháu trai duy nhất của Ngô Lão Cẩu, Ngô Tam Tỉnh lại hại cháu mình như vậy, tôi mới thấy lần đầu!" "Hơn nữa, Ngô Tam Tỉnh làm việc cũng quá không tử tế, đặt thằng đệ tử ngốc của tôi vào quan tài, nếu đổi lại là người nhát gan, chắc chắn sẽ sợ chết khiếp!" Đừng nhìn Vương Khải Toàn miệng thì gọi là "đệ tử ngốc", nhưng trong lòng ông rất quan tâm đến Vương Nguyệt Bán, cái vẻ dám đánh dám liều, lỗ mãng xen lẫn một chút ngốc nghếch không khiến người ta ghét, giống hệt ông hồi trẻ.

"Ha ha ha..." Nghe Vương Khải Toàn phàn nàn, Tô Mặc cười lớn một tiếng rồi gật đầu tán thành: "Ngô Tam Tỉnh hại cháu ruột của mình mà không chút do dự, đúng là chú cháu ruột!" Nói rồi, Tô Mặc lại nhìn ra xa: "Ngô Tà ra rồi kia kìa, xem ra là ra ngoài tìm Vương Nguyệt Bán!" Nói xong, Tô Mặc vỗ vai Vương Khải Toàn, bảo ông yên tâm. .....

Buổi tối!

Màn đêm sâu thẳm bao trùm cánh đồng hoang vu, gió lạnh gào thét, những đám mây dày đặc che khuất ánh sao trăng, trong rừng thông truyền đến tiếng kêu của các loài động vật.

Tô Mặc và các anh em đang ăn cơm.

Một đệ tử phụ trách giám sát đi tới, cung kính nói: "Tô gia, Uông gia lại ra tay rồi, lần này phái một con rối hình người, không biết là thứ gì, đang đi về phía ngôi nhà của Ngô Tà." Bàn Tử nghi hoặc hỏi: "Con rối?" Tô Mặc đứng dậy đi đến rìa núi, cầm ống nhòm nhìn xuống dưới.

Dưới sự hỗ trợ của Hoàng Kim Đồng, đêm tối thế này cũng không khác gì ban ngày.

Nhìn vật thể hình người mặc áo mưa đen, đi đứng khựng lại từng bước ở dưới.

Tô Mặc biết, đây là Khôi Lỗi Sư trong nguyên tác.

Con rối này cũng không có gì thần kỳ, chỉ là bên trong giấu bom, không khác gì bom người.

"Ây..." Lúc này, Vương Khải Toàn cũng đi tới, cầm ống nhòm nhìn xuống, hỏi: "Đó chính là con rối à?" Tô Mặc gật đầu: "Đúng vậy, chỉ là một loại thuật con rối cổ xưa kết hợp với robot hiện đại, rồi giống như xe điều khiển từ xa, có thể điều khiển di chuyển, không có gì khác, dùng để dò đường, còn không bằng thuật Cản thi Điền Tây trong truyền thuyết..." Vương Khải Toàn chớp chớp mắt: "So với đẳng thuật của Hiến Vương thì thế nào?" Tô Mặc lắc đầu: "Kém xa, đẳng thuật của Hiến Vương truyền thừa từ Ma quốc, có liên quan đến Xà Thần, thuật con rối này của Uông gia thì đáng là gì." Tô Mặc đã từng lĩnh giáo huyễn đồng chi nhãn của Nữ vương Tinh Tuyệt, vu đẳng chi thuật của Hiến Vương... các loại tà thuật quỷ dị, tự nhiên không coi trọng thuật con rối của Uông gia.

“Hỏng rồi...” Vương Khải Toàn vỗ trán, nói: “Tô tiểu ca cậu nam chinh bắc chiến, tự nhiên không sợ, nhưng Ngô Tà không có kinh nghiệm và thân thủ như cậu, lát nữa đừng dọa nó...” “...” Vương Khải Toàn nói xong, nhìn kỹ, phát hiện con rối bên dưới đã giao đấu với Ngô Tà.

Ngô Tà rút dao găm ra, ra tay đều là chiêu sát thủ trong thuật cận chiến, đâm thẳng vào ngực con rối.

“Keng!” Tiếng kim loại va chạm truyền đến.

Ngô Tà sững sờ, tưởng là bị kẹt giữa xương sườn, liền dùng hai tay nắm chặt dao găm, dùng sức ấn xuống.

Con rối xông tới.

Ngô Tà bị ép lùi lại liên tục, con dao găm trong tay cũng rơi xuống đất.

Mất đi dao găm, Ngô Tà thể hiện sự mạnh mẽ hiếm thấy, nhanh chóng thủ thế chiến đấu, nắm chặt nắm đấm, nhắm vào đầu con rối mà tung một cú móc phải.

Tư thế rất ngầu!

Nhưng mà, giây tiếp theo Ngô Tà liền ôm cánh tay phải của mình xoa xoa.

Đau vãi!

“...” Cảnh này khiến Vương Khải Toàn và mọi người cười không ngớt.

“Phụt!” “Ha ha ha...” Hỗn Độn không nể nang cười lớn.

Vương Khải Toàn cố nén cười: “Thằng nhóc này thực ra cũng được... chứ nhỉ?” Tô Mặc nói: “Nhìn ra được, ban đầu có chút quá căng thẳng, hoảng sợ theo tiềm thức, nhưng đánh một lúc thì không sợ

nữa...” “Con rối này dù sao cũng làm bằng sắt, cậu nhóc này gặp phiền phức rồi!” Vương Khải Toàn nói: “Vậy chúng ta có cần ra tay giúp không?” Tô Mặc lắc đầu: “Không cần, Ngô Tam Tỉnh vẫn còn đó, cháu ruột của mình, huyết mạch duy nhất của nhà họ Ngô, ông ta có thể trơ mắt nhìn Ngô Tà chết ở đây sao?” Bên dưới.

Ngô Tà như phát điên, đấm liên tiếp vào con rối, đánh mấy cú liền, nhưng đối phương vẫn không hề hấn gì.

Lúc này, Ngô Tà cũng nhận ra điều không ổn, kẻ địch trước mặt toàn thân bằng sắt, cơ thể thỉnh thoảng lại lắc lư trái phải.

Chương 257

Đây rõ ràng không phải là cách hành động của một con người.

Cảm thấy không ổn, Ngô Tà quay người chạy lên lầu hai.

Con rối dưới sự điều khiển của Uông gia, cũng từng bước đi theo lên.

Ngô Tà lên lầu hai, liền phát hiện đồ đạc trên lầu hai, ba lô, đã biến mất toàn bộ.

Cậu hiểu ra, mình đã bị người ta theo dõi!

Nghe tiếng bước chân ngày càng gần bên ngoài, Ngô Tà lo đến toát mồ hôi hột.

Đột nhiên, cậu nhìn thấy trong một cái tủ bên cạnh, có một khẩu súng cưa nòng của Vương Nguyệt Bán để lại.

Khẩu súng này đã bị cưa nòng, làm thành dạng súng ngắn, tầm bắn hạn chế, nhưng lực sát thương cận chiến vẫn rất tốt.

Không kịp nghĩ nhiều, Ngô Tà cúi người chộp lấy khẩu súng, rồi nhanh chóng quay người lại.

Lúc này, con rối của Uông gia cũng đã đến ngoài cửa.

Hai người đối mặt, bốn mắt nhìn nhau.

"Đoàng!" Ngô Tà không do dự, quả quyết nổ súng.

Một tia lửa lóe lên, trên mặt nạ trắng của con rối lập tức có thêm mười mấy lỗ đạn ghém.

"Đoàng!" một tiếng súng vang lên, con rối của Uông gia "ầm" một tiếng, đổ vật ra đất.

Ngô Tà thấy đối phương ngã xuống không dậy nổi, vẫn không dám lơ là cảnh giác, cầm súng nhắm vào đầu đối phương, một bước, hai bước, từ từ đi tới.

Đến bên cạnh con rối, Ngô Tà ngồi xổm xuống, dùng nòng súng chọc chọc vào mặt nạ của đối phương.

Thấy vẫn không có động tĩnh, Ngô Tà lúc này mới hạ súng xuống, dùng tay gỡ mặt nạ của đối phương ra.

Mặt nạ bị gỡ ra!

Lộ ra khuôn mặt robot bên trong.

"..." Ngô Tà không khỏi trợn tròn mắt, lại cởi áo mưa của đối phương ra, bên trong là một bộ khung xương bằng sắt.

Bên trong khung xương là các loại dây điện, thậm chí có vài sợi dây điện lúc này còn tóe lửa.

Ngô Tà kinh ngạc, hóa ra cái thứ đánh nhau với mình nửa ngày trời lại là một con robot.

"Tít tít tít tít tít tít tít!!!" Lúc này, một âm thanh yếu ớt phát ra từ người con robot.

Ngô Tà nhướng mày, lại cởi hết áo mưa của đối phương ra.

"4!" "3!" Nhìn bộ đếm ngược bên trong, Ngô Tà trong lòng lập tức cảm thấy không ổn, ngay cả súng cũng không kịp lấy, quay người nhảy về phía trước.

"Bùm!" Con robot nổ tung tại chỗ, ngọn lửa khổng lồ lập tức nuốt chửng cả căn phòng.

Ngô Tà cũng bị sóng xung kích này hất văng, ngã mạnh xuống đất.

.....

"Đệch, hóa ra thứ này còn biết nổ, đây chẳng phải là bom người

sao!" Vương Khải Toàn nhìn ngọn lửa ngút trời ở xa kinh thán một tiếng: "Tô tiểu ca, cậu nói xem Ngô Tà có bị nổ chết không..." "Thật sự xảy ra chuyện, nếu để thằng đệ tử ngốc của ta biết, nó khóc chết mất!" Tô Mặc cũng lo lắng Ngô Tà xảy ra chuyện, liền bấm ngón tay tính toán.

Vài giây sau, Tô Mặc lắc đầu nói: "Yên tâm đi, người không chết, chắc chỉ bị chấn động đến ngất thôi!" Thao Thế nói: "Đám người Uông gia này cũng ác thật, đây rõ ràng là muốn lấy mạng Ngô Tà!" Vương Khải Toàn gật đầu: "Tôi thấy chú Ba của Ngô Tà cũng ác không kém, cháu ruột của mình ra nông nỗi này rồi, mà ông ta cũng không hiện thân xem cháu mình có sao không!!" Cùng Kỳ nói: "Ngô Tam Tỉnh có khi nào không biết cháu mình gặp chuyện không?" Thao Thế quay người hỏi: "Ngô Tam Tỉnh bây giờ đang ở đâu?" Tiểu đệ phụ trách giám sát chỉ tay: "Ở đằng kia!" Mọi người cầm ống nhòm nhìn sang.

Chỉ thấy bên phía Ngô Tam Tỉnh cũng đang hỗn loạn.

Phan Tử và Hắc Hạt Tử dường như muốn đi cứu người, nhưng lại bị Ngô Tam Tỉnh ngăn lại.

Ba người không biết đã nói gì, Hắc Hạt Tử đành bất lực bỏ cuộc!

Hỗn Độn có chút không hiểu: "Hóa ra Ngô Tam Tỉnh nhìn thấy được à, đúng là bình tĩnh thật, theo tôi được biết, nhà họ Ngô ba đời, chỉ có Ngô Tà là hậu duệ duy nhất thôi nhỉ!" "Nếu Ngô Tà thật sự không còn, nhà họ Ngô chẳng phải tuyệt hậu sao?" Tô Mặc biết, bất kể là Ngô Tam Tỉnh hay Giải Liên Hoàn, họ đều rất quan tâm đến Ngô Tà.

Chỉ là, lúc này Ngô Tam Tỉnh tính cả mình cũng chỉ có ba người, không dám tùy tiện đi lang thang ngoài sáng.

Bị người Uông gia nhìn thấy, e rằng bọn họ đều sẽ toi đời! .....

Một đêm trôi qua, bình minh ló dạng.

Sương trắng bao phủ núi rừng.

Tô Mặc tỉnh giấc, rửa mặt đơn giản xong, đến bên cạnh Hỗn Độn và mọi người: "Có tình hình gì không?" Hỗn Độn nói: "Tô gia, Uông gia để lại một đội người ở bên ngoài, những người còn lại đều đã vào mộ cổ, Tiểu Hoa gia cũng dẫn người theo vào rồi!" Cuối cùng cũng sắp đảo đấu!

Tô Mặc nhếch miệng cười nhẹ: "Những người khác thì sao?" "Ngô Tam Tỉnh và Phan Tử đều ở bên ngoài, Hắc Hạt Tử kia đã xuống mộ, A Ninh và bọn họ vẫn luôn án binh bất động, vẫn ở bên ngoài." "Ngô Tà cũng vẫn luôn ở trong phòng chưa ra ngoài!" Lúc này, một đệ tử khác hét lên: "Tô gia, Ngô Tà ra rồi!" Tô Mặc cầm ống nhòm lên xem, phát hiện Ngô Tà ôm cánh tay, đi loạng choạng ra ngoài.

"Thằng nhóc khá lắm, ta biết ngay ngươi không chết được mà!" "Ngô Tam Tỉnh không nhìn lầm ngươi!" "Anh em, thu dọn đồ đạc, chuẩn bị xuống mộ!" "Anh em, thu dọn đồ nghề, chuẩn bị xuống mộ!" "Rõ!" Nghe lệnh Tô Mặc, mọi người bắt đầu thu dọn đồ đạc, ăn uống đơn giản để bổ sung năng lượng.

Nửa giờ sau, Tô Mặc nói với mười mấy người trước mặt: "Để lại một đội nhân mã ở trên phụ trách yểm hộ.

Tứ Hung Tướng, Bàn Tử, theo tôi xuống mộ!" Những người khác vẻ mặt nghiêm nghị: "Rõ!" Thấy vậy, Tô Mặc hài lòng gật đầu.

Người của hắn hắn hiểu rõ nhất.

Đa số xuất thân từ cô nhi viện đều là cao thủ, còn mấy người trước mắt lại là tinh anh được Hỗn Độn tuyển chọn kỹ càng, mỗi người đều sánh ngang Binh vương đặc chủng.

“Những người còn lại đi theo tôi!” Nói xong, Tô Mặc đi về phía chân núi.

Vương Khải Hoàn cùng nhóm Tứ Hung Tướng rảo bước theo sau.

...

Trong rừng cây nhỏ.

Chương 258

Tô Mặc rất nhanh đã phát hiện ra Ngô Tà đang lạc đường.

Ngô Tà như con ruồi mất đầu, mò mẫm trong rừng mấy vòng, đột nhiên bước hụt, cả người rơi thẳng xuống một cái hang động.

"Á!" Tiếng hét thanh thúy xen lẫn sự bất an tột độ.

Hỗn Độn che mặt, không nỡ nhìn thẳng cảnh này.

Những người khác cũng ra sức nhịn cười.

Vương Khải Hoàn cũng muốn cười, nhưng nghĩ đến đồ đệ của mình cũng cùng một đức hạnh với tên này, hai đứa đều là hố hàng, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

Đào Ngột che miệng: "Vị Ngô gia Tam gia này đang tấu hài sao?" Dù sao đi nữa, Ngô Tà cũng là truyền nhân duy nhất của Ngô gia thuộc Lão Cửu Môn, nhiều lần đi theo Tô gia xuống mộ đảo đấu, vậy mà bây giờ vẫn như gà mờ.

Tô Mặc lắc đầu, nhanh chóng tiến lên, nhìn Ngô Tà đang nằm rên rỉ dưới đáy hang, hô lớn: "Này, không sao chứ!" Nghe thấy tiếng người, Ngô Tà vẻ mặt căng thẳng nhìn quanh, nhưng lại không thấy bóng dáng ai.

Nhóm Hỗn Độn tiếp tục cạn lời.

Vương Khải Hoàn nhìn bộ dạng như chim sợ cành cong của Tiểu Thiên Chân bên dưới, thực sự nhịn không nổi nữa, cười lớn: "Hahaha, Tiểu Thiên Chân, gan cậu sao lại bé thế hả, nhìn lên trên này!" Nghe tiếng, Ngô Tà ngẩng đầu lên nhìn, vẻ mặt căng thẳng, chán nản trong nháy mắt chuyển thành vui mừng hớn hở: "Tô gia, Bàn gia, là các anh à, các anh đến lúc nào thế?" Có thể thấy được lúc này Ngô Tà vô cùng

kích động.

Vốn dĩ Vương Nguyệt Bán mất tích đã khiến cậu rất hoảng, cộng thêm tối qua lại bị tập kích nên càng hoảng hơn.

Lúc này đột nhiên nhìn thấy Tô Mặc và nhóm Hỗn Độn, quả thật là vui mừng từ tận đáy lòng.

Cảm giác an toàn tràn đầy!

Bên cạnh Tô Mặc có nhiều cao thủ như vậy, Ngô Tà tuyệt đối không tin trên đời này có ai có thể làm hại mình dưới sự bảo vệ của Tô Mặc.

Thấy vẻ mặt vui vẻ của Ngô Tà, Tô Mặc cười nói: "Được rồi, chúng ta xuống thôi.

Cậu xem, người ta gặp chúng ta thân thiết chưa kìa!" Vương Khải Hoàn gật đầu.

Hai người tung người nhảy xuống.

Phía sau, Tứ Hung Tướng cầm vũ khí cũng nhảy theo.

Cái hang này chỉ sâu hai ba mét, đối với những người thân thủ nhanh nhẹn như họ hoàn toàn không thành vấn đề.

Dưới đáy hang.

Ngô Tà kích động chạy đến bên cạnh Tô Mặc, hỏi: "Tô gia, ngài hôm nay mới đến à?" Tô Mặc đáp: "Đến sớm rồi, tôi là nhóm người đến đầu tiên.

Tam thúc của cậu và Uông gia là nhóm thứ hai.

Cậu, Vương Nguyệt Bán còn có Giải Tiểu Hoa, A Ninh bọn họ là nhóm thứ ba." Ngô Tà sững sờ, nghi hoặc nói: "Gần đây có nhiều người như vậy sao?

Ơ...

được rồi, chắc là tôi không phát hiện ra.

Đúng rồi, Tam thúc tôi cũng đến?

Sao ông ấy không đến tìm tôi?" Bàn Tử nói: "Tôi còn đang thắc mắc sao Tam thúc cậu không tìm cậu đây.

Tam thúc cậu, Phan Tử, còn cả tên Hắc Hạt Tử kia nữa, mấy chuyện này cậu đều không biết?" Ngô Tà vẻ mặt xấu hổ: "Tam thúc tôi đúng là chưa từng nói với tôi..." Nói xong, Ngô Tà liền nghĩ đến Vương Bàn Tử đang mất tích, còn có vết máu dọc đường mình đi.

Ngô Tà ấp úng nói: "Tô gia...

Bàn gia, Vương Nguyệt Bán mất tích, hiện tại sinh tử chưa rõ.

Xin lỗi, là tôi không chăm sóc tốt cho Bàn Tử!" Vương Khải Hoàn xua tay: "Không sao, lúc nó bị tập kích chúng tôi nhìn thấy rồi, là Tam thúc cậu cứu nó, xong rồi còn khiêng người vào trong mộ, đặt vào quan tài rồi." "Có điều, Tiểu Thiên Chân, Tam thúc cậu tính tình kiểu gì thế, bỏ một người sống sờ sờ vào quan tài, ông ấy nghĩ cái gì vậy?" Nhắc đến tên đồ đệ ngốc nghếch của mình, Vương Khải Hoàn lại bắt đầu lải nhải như năm xưa.

Ngô Tà nghe Vương Tiểu Bàn Tử không sao, lập tức thở phào nhẹ nhõm, hóa ra là bị Tam thúc vận chuyển vào trong cổ mộ.

Đối mặt với câu hỏi của Vương Khải Hoàn, Ngô Tà chỉ biết cười khổ: "Bàn gia, anh cũng biết mà, Tam thúc tôi thần xuất quỷ một, tôi cũng không hiểu nổi ông ấy...

Tôi hiện tại cảm thấy ông ấy càng ngày càng xa lạ." "Nhưng mà Tiểu Bàn Tử không sao là tốt rồi." "Tối qua tôi còn bị một người bí ẩn tập kích nữa, nếu không tối qua tôi đã ra ngoài tìm Bàn Tử rồi!" Tô Mặc an ủi: "Cậu bị người ta tập kích chúng tôi đều thấy, là Khôi lỗi

sư của Uông gia làm, trang bị của cậu và Vương Tiểu Bàn Tử cũng là do bọn chúng trộm, lát nữa tôi sẽ thay cậu dạy dỗ bọn chúng...” “Hắc...” Bàn Tử nghe đến đây, ôm bụng cười lớn: “Cũng không biết người Uông gia có phải bị ngốc không, ba lô trộm rồi mà lại còn để lại cho cậu một cây súng, lần này hay rồi, mất trắng một con khôi lỗi!” Ngô Tà nhìn Tô Mặc, không thể tin nổi nói: “Tô gia, sao ngài cái gì cũng biết thế?” Hỗn Độn cười nói: “Nhóc con, tất cả mọi người trong Mê Vụ Thôn đều nằm trong phạm vi giám sát của chúng tôi.

Trận hỏa hoạn ngút trời hôm qua chính là do chúng tôi làm...

Uông gia muốn đánh lén Hoa gia, Nhị Pháo bên chúng tôi liền bắn cho bọn chúng ngơ ngác luôn...

Hắc!” “Hóa ra là vậy!” Trước đó Ngô Tà còn tò mò ánh lửa kia từ đâu mà ra, giờ mới vỡ lẽ, không ngờ cái Mê Vụ Thôn nhỏ bé này lại có nhiều người đến thế.

“Được rồi...” Tô Mặc vẫy tay với mọi người, “Vương Nguyệt Bán chắc đang ở vị trí phía trước!

Người Uông gia, Hắc Hạt Tử, còn có nhóm Tiểu Hoa đều đã vào trong rồi, chúng ta cũng phải khẩn trương lên.” “Vâng!” Ngô Tà gật đầu thật mạnh.

Bên cạnh hang động chính là mộ đạo.

Mọi người đi xuống mấy bậc thang liền tiến vào trong mộ đạo.

Hai bên mộ đạo có bốn bức tượng trấn mộ thú cao chưa đến một mét.

Phía trước là một cánh cửa mộ.

Ngô Tà soi những dấu chân hỗn loạn trên mặt đất, nói ngay: “Những dấu chân này chắc là của bọn họ lúc đi vào.” Mọi người đến trước cửa mộ, chốt cửa bên trong đã bị người ta dùng dụng cụ phá

hỏng, dễ dàng tiến vào.

Bàn Tử cười nói: "Hắc, thật nhẹ nhàng, có người mở đường đúng là tốt!" Trước mắt là một con đường mộ đạo, hai bên đặt năm bức tượng nô lệ quỳ gối khắc bằng đá tự lai thạch (đá tảng tự nhiên).

Ngô Tà đến trước một bức tượng, thổi một hơi, lớp bụi bên trên bay đi, nói: "Vết đao này cổ xưa như vậy, chắc là thời Chiến Quốc!

Còn đây là đá tự lai thạch, nó là của thời Minh...

Hít hà!!!

Chẳng lẽ cơ quan đá tự lai thạch này đã xuất hiện từ sớm, hay là ngôi mộ này đã bị cải tạo?

Giống như Đại Tạp Quái vậy, chưa từng thấy bao giờ!" Tô Mặc nhìn thoáng qua bốn phía, trong lòng đã có vài phần sáng tỏ: "Nơi này đã trải qua sự cải tạo của cao nhân!!!" Mọi người đi đến chỗ ngoặt của mộ đạo, nơi này có một dãy bậc thang.

Chương 259

Đi lên bậc thang lại tiến vào một cửa mộ đã bị mở.

Vừa đi được vài bước, mọi người lại phát hiện nơi này hai bên trái phải đều có một nhĩ thất (phòng phụ).

Cửa đá bên trái đóng kín, còn cửa đá bên phải đã bị mở ra.

Tô Mặc nói: "Đi, vào xem thử!" Mọi người rọi đèn pin đi về phía cửa mộ đang mở.

Vừa vào liền thấy trước bẫy cơ quan có một người nằm chết.

Vương Khải Hoàn suy tư: "Nhìn quần áo này chắc là người Uông gia, khẳng định là lúc đi vào bị cơ quan ở đây giết chết..." Không gian mộ thất rộng khoảng sáu bảy mươi mét vuông, bốn phía trên mặt đất đặt hàng trăm món đồ sứ.

Phẩm chất đều rất tốt, bảo quản cũng đặc biệt hoàn hảo.

Có thể nói, tùy tiện lấy một món đồ sứ ở đây mang ra ngoài cũng đủ cho một gia đình ăn cả đời.

Có điều, không ai động vào.

Vương Khải Hoàn vẻ mặt kinh ngạc: "Uông gia không cần bảo bối?

Vậy rốt cuộc bọn chúng tìm cái gì?" Nhóm Hỗn Độn cũng trăm mối vẫn không có cách giải.

Ở giữa mộ thất có một cỗ quan tài đang mở nắp.

Mọi người nhìn vào trong quan tài, bên trong có một vị đại gia quen thuộc đang nằm, hắc... chính là Vương Nguyệt Bán!

Tô Mặc cười nói: "Các cậu xem, tên này ngủ ở đây an tường chưa

kìa!" "Bàn Tử!" Ngô Tà gọi một tiếng, thấy Bàn Tử bất động, vội vàng đặt tay lên mũi Vương Nguyệt Bán thăm dò.

Còn thở!

Ngô Tà thở phào nhẹ nhõm, lay lay Vương Nguyệt Bán: "Bàn Tử, này, Bàn Tử, dậy đi Bàn Tử!" "Để tôi!" Vương Khải Hoàn đưa tay kéo Ngô Tà sang một bên, sau đó lôi bình nước từ trong ba lô ra, nhắm thẳng vào Vương Nguyệt Bán trong quan tài mà tưới.

"Á á, mưa rồi, mưa rồi, mưa rồi!" Vương Nguyệt Bán run lên bần bật, ngơ ngác ngồi dậy.

Nhìn thấy một vòng người trước mặt, Vương Nguyệt Bán sững sờ.

Tôi là ai?

Tôi đang ở đâu?

Tôi không phải đang ở Mê Vụ Thôn sao?

Tô gia sao cũng ở đây?

Vương Nguyệt Bán gãi đầu: "Sao tôi lại chạy loạn đến đây rồi?" Vương Khải Hoàn trợn trắng mắt, nói: "Cậu nói xem, bị người ta đánh lén, đánh ngất mang đi, còn khiêng vào trong quan tài, cậu có thấy mất mặt không?

Còn không mau ra đây, thật sự muốn ở lại trong đó à?" Vương Nguyệt Bán nghe thấy lời sư phụ mình, vội vàng bò dậy: "Tô gia, Sư phụ, mọi người đến lúc nào thế?" Tô Mặc nói: "Đến rồi, nơi này trước đó khá náo nhiệt, Uông gia ba bốn mươi người, sau đó bị đạn hỏa tiễn của sư phụ cậu tiễn đi một nửa...

Tiểu Hoa dẫn theo người Cửu Môn, A Ninh cũng dẫn mười mấy lính đánh thuê, Ngô Tam Tỉnh dẫn Phan Tử và Hắc Hạt Tử, cộng thêm

chúng ta.

Một nơi mấy chục năm hoang vắng không bóng người, thoáng cái đã có gần một trăm người tới.

Nhưng mà trong số những người này, chỉ có hai cậu là thảm nhất, vừa vào Mê Vụ Thôn, tất cả mọi người đều đang nhìn các cậu, a a..." Vương Nguyệt Bán: "..." Ngô Tà: "..." Gần một trăm người đang rình coi hai người bọn họ, quá... quá là mất mặt!

Lúc vào thôn, Vương Nguyệt Bán còn nói "lặng lẽ vào thôn, bắn súng không nên".

Giờ nghĩ lại đúng là mất mặt đến tận nhà bà ngoại!

Tô Mặc lắc đầu: "Được rồi, chúng ta nên đi thôi..." Mọi người theo Tô Mặc đi ra khỏi mộ thất.

Vương Khải Hoàn nhìn cửa đá nhĩ thất đối diện đang đóng chặt, nói: "Cửa này không có ai vào!" Ngô Tà nói: "Mộ thất này chắc có người đã vào rồi, nhưng hiện tại cửa đóng, chúng ta muốn vào thì e là phải tốn chút thủ đoạn..." Nói rồi, Ngô Tà rút con dao găm bên hông ra.

Vương Nguyệt Bán cũng theo bản năng sờ ra sau lưng, nhưng lại trống không.

Vương Nguyệt Bán bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó: "Tô gia, cái xẻng công binh ngài tặng tôi vẫn còn trong ba lô..." Ngô Tà quay đầu, thở dài một hơi, nói: "Sau khi cậu biến mất, tôi lại gặp người Uông gia, ba lô, hành lý gì đó đều không thấy đâu nữa, hiển nhiên là bị người Uông gia lấy mất rồi..." Vương Nguyệt Bán vẻ mặt đau lòng: "Đó là vũ khí của tôi, bảo bối chém sắt như bùn, Tô gia, ngài phải báo thù cho tôi a!" Tô Mặc nhướng mày: "Được rồi, đừng ồn ào, để tôi nghĩ cách..." Nói xong, Tô Mặc lấy điện thoại từ trong ngực ra, thấy

vẫn còn tín hiệu, hắn trực tiếp gọi cho người phụ trách đội hành động bên ngoài.

Sau khi kết nối, Tô Mặc nói thẳng: "Hai cái ba lô Ngô Tà bị mất tối qua, lấy lại toàn bộ!" Người bên kia đáp: "Rõ, Tô gia!" Sẵn tiện gọi điện thoại, Tô Mặc thuận miệng hỏi một câu: "Hiện tại bên ngoài tình hình thế nào?" Đầu dây bên kia lập tức nói: "Tô gia, người Uông gia hiện đang bố trí cạm bẫy, xem ra là chuẩn bị tập kích nhóm người của A Ninh!" "Được, tôi biết rồi, chuyện này cậu tự do quyết đoán là được, lúc cần thiết có thể động thủ!" Tô Mặc nói xong liền cúp điện thoại.

Vương Nguyệt Bán tiến lên hỏi: "Tô gia, ngài ở bên ngoài còn có người?" Tô Mặc gật đầu: "Bên ngoài còn mấy anh em, yên tâm đi, ba lô chắc chắn sẽ lấy lại được cho cậu..." Nghe vậy, Vương Nguyệt Bán thở phào: "Cảm ơn Tô gia!" "Pằng pằng!" "Đoàng đoàng đoàng..." Ngay lúc này, tiếng súng dồn dập vang lên.

Mọi người theo bản năng nép sang hai bên ẩn nấp.

"Tình huống gì thế?" Đột nhiên nghe tiếng súng, Vương Nguyệt Bán suýt chút nữa thì chết khiếp, cậu ta còn tưởng bọn họ bị phục kích.

Vương Khải Hoàn trầm giọng nói: "Truyền đến từ mộ thất phía trước..." Tô Mặc trầm giọng: "Khẳng định là Tiểu Hoa và người Uông gia đụng độ rồi, chúng ta đi giúp!" Dứt lời, Tô Mặc phá cửa, dẫn đầu lao vào.

Nhóm Hỗn Độn theo sát phía sau.

Vừa vào, mọi người liền giẫm phải đầy vỏ đạn dưới đất.

Trước đống vỏ đạn là một thi thể mặc quần áo đen.

Mọi người nhìn quanh bốn phía.

Mộ thất trước mắt hình vuông, ở giữa là một đài đá.

Trên đài đá có một bức tượng đá nữ tính cao hai mét, chúng đứng ở bốn hướng Đông Tây Nam Bắc, hơn nữa trên tay mỗi tượng đá đều bưng một ngọn nến.

Cách đó không xa còn nằm một cái xác.

Vương Khải Hoàn nói: "Hai cái xác này, người mặc đồ đen là người Uông gia, người kia là người do Tiểu Hoa mang đến!

Nơi này vừa trải qua một trận đấu súng, tôi đoán người Uông gia và Tiểu Hoa chắc chắn đang chạy về phía chủ mộ thất!

Đi..." Tô Mặc nói: "Phong vân tế hội, sao có thể thiếu chúng ta!" ...

Chương 260

Trong Mê Vụ Thôn.

Khói thuốc súng mịt mù.

Lính đánh thuê do A Ninh chiêu mộ nối tiếp nhau ngã xuống.

"Bùm!" Theo việc mất liên lạc với thuộc hạ cuối cùng, thân thể yêu kiều của A Ninh khẽ run, nhanh chóng nấp sau vật che chắn, không dám ló đầu ra nữa. ...

Trên một sườn núi khác.

Ngô Tam Tỉnh như đang xem kịch nhìn xuống chiến trường bên dưới.

Xem đến say sưa ngon lành, còn đặc sắc hơn cả phim bom tấn của Mỹ.

"Tam gia..." Lúc này, Phan Tử từ xa đi tới.

"Nhìn kìa!" Ngô Tam Tỉnh chỉ xuống dưới, Phan Tử lấy ống nhòm ra nhìn.

"Đoàng đoàng đoàng đoàng!" Chỉ thấy cách đó không xa, người Uông gia đang điên cuồng xả súng vào vật che chắn mà A Ninh đang ẩn nấp.

"Hưu!" Bỗng nhiên, từ một hướng khác lại vang lên tiếng súng bắn tỉa.

Phịch!

Một tên người Uông gia ngã xuống không một tiếng động.

Đồng tử Ngô Tam Tỉnh co rụt lại, vội vàng nằm rạp xuống đất: "Súng bắn tỉa?" Phan Tử dù sao cũng là người từng đi lính, nhanh

nhẹn nấp đi: “Tam gia, từ lúc nào lại có thêm một phe nhân mã nữa vậy?” Ngô Tam Tỉnh cũng vẻ mặt như gặp quỷ: “Không biết a, tất cả các thế lực đều nằm trong sự giám sát của chúng ta, gặp quỷ, sao tự nhiên lại lòi ra thêm một phe thế lực...” “Hưu!” Bảy phát đạn bắn tỉa, bách phát bách trúng, lặng lẽ lấy mạng bảy tên người Uông gia đang lưu thủ bên ngoài.

“Lão đại...” Tay súng bắn tỉa ẩn trong bóng tối nói nhỏ: “Diệt toàn bộ!” “Rất tốt, sau khi Tô gia ra ngoài, tôi sẽ xin công cho cậu!” “Hì hì...” ...

Thấy gần đó đã không còn bóng dáng người Uông gia, Ngô Tam Tỉnh và Phan Tử như rơi vào hầm băng, trong lòng lạnh toát.

Hai người không ngốc, bọn họ sao không biết lúc này ở Mê Vụ Thôn đang ẩn giấu một thế lực rất thâm sâu, tất cả mọi người, bao gồm cả chính mình, e rằng đều đang nằm dưới họng súng của người khác.

Phan Tử nuốt nước bọt, nói: “Tam gia, vừa rồi bọn họ giúp A Ninh, chẳng lẽ là cao thủ siêu cấp do Cừu Đức Khảo thuê?” “Rắm!” Ngô Tam Tỉnh mắng, “Cừu Đức Khảo cái rắm chó, tôi nghe thằng cháu lớn nhà tôi nói, Cừu Đức Khảo bị giam cầm ở Myanmar, một ngày hai cái màn thầu, muốn chết cũng không chết được, thảm lắm!

Vừa rồi thương pháp bắn tỉa kia có thể nói là bách phát bách trúng, tuyệt đối là đã qua huấn luyện...

Phan Tử, cậu có thương pháp như vậy không?” Phan Tử cười gượng gạo: “Tam gia, có mấy thứ nó dựa vào thiên phú, không phải luyện vài ngày là có thể ra trận giết người...

Đúng rồi...” Phan Tử như nhớ ra điều gì, vỗ trán cái bốp, nói: “Tam gia, ngài nói xem... liệu có phải là...” Ngô Tam Tỉnh nói: “Có gì nói thẳng, đừng ấp a ấp úng!” Phan Tử nói thẳng: “Liệu có phải là Tô

gia không?

Tôi có nghe Tiểu Tam Gia nói, A Ninh ở Thất Tinh Lỗ Vương Mộ, Hải Để Mộ, cùng với Tần Lĩnh đều từng hợp tác với Tô gia.

Với tính cách của Tô gia, ngài ấy chắc sẽ không trơ mắt nhìn A Ninh chết!

Hơn nữa, chẳng phải Tiểu Tam Gia từng nói sao, Tô gia đưa cậu ấy và Vương Bàn Tử đến một cứ điểm của Uông gia, ở trong đó, để giúp Vương Bàn Tử báo thù, Tô gia đã giết hơn một trăm người Uông gia.

Sách lụa của Tiểu Tam Gia chính là tìm được trong cứ điểm đó, Tô gia chắc chắn biết chuyện ở Mê Vụ Thôn...

Tôi đoán chừng a, tám phần mười chính là người của Tô gia." Ngô Tam Tỉnh ngẫm nghĩ kỹ, cảm thấy đúng là có khả năng này.

Ông ta gặp mặt Tô Mặc không nhiều, cũng chỉ hợp tác lúc ở Thất Tinh Lỗ Vương Mộ.

Tuy nhiên, sự mạnh mẽ của Tô Mặc lại để lại ấn tượng rất sâu sắc cho ông ta.

Ngô Tam Tỉnh đảo đấu bao nhiêu năm nay, ông ta lớn lên cùng những câu chuyện truyền kỳ của Lão Cửu Môn, sau này cũng gặp qua nhiều dị sĩ có tuyệt kỹ, nhưng chưa từng thấy nhân vật nào như Tô Mặc, một đường càn quét dưới lòng đất, có thể gọi là máy ủi hình người, còn mạnh hơn cả Đại Phật Gia năm xưa!

Ngô Tam Tỉnh than: "Năm đó Giải Cửu Gia bệnh nguy kịch, tôi theo cha vào kinh, lúc đó Tô Mặc chỉ là một người bình thường.

Không ngờ mới ngắn ngủi hai mươi năm, cậu ta đã là đại nhân vật chấn động một phương, cự đầu mà giới cổ đổng không thể vòng qua!" Theo Ngô Tam Tỉnh nhiều năm, đây là lần đầu tiên Phan Tử

thấy Ngô Tam Tỉnh đa sầu đa cảm như vậy, nhất thời không biết nên nói gì.

Ngô Tam Tỉnh nói: "Đây chính là mệnh a!" Năm xưa Giải Cửu Gia giúp đỡ Tô Mặc rất nhiều khi hắn mới bước chân vào giang hồ, nay Giải Tiểu Hoa được Tô Mặc đích thân thu làm đệ tử.

Giải gia ở Yên Kinh có được địa vị hôm nay cũng không thể tách rời quan hệ với Tô Mặc.

Nếu năm xưa Ngô gia cũng tạo quan hệ tốt với hắn, có lẽ đã là một quang cảnh khác rồi!

Phan Tử khuyên: "Tam gia, không cần ủ rũ, Tiểu Tam Gia hiện tại quan hệ với Tô gia tốt lắm...

Tô gia có thể cứu A Ninh, thì khi Tiểu Tam Gia gặp nguy hiểm, tôi tin Tô gia cũng tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn!" Nghe câu này, trên mặt Ngô Tam Tỉnh mới có thêm chút nụ cười: "Hắc hắc, tính cách thằng cháu lớn nhà tôi chó cũng chê, không ngờ lại lọt vào mắt xanh của Tô Mặc, cùng đồ đệ của Mô Kim Hiệu Úy Vương Khải Hoàn cũng là huynh đệ sinh tử, đúng là ngốc nhân có ngốc phúc..." Có ai nói cháu mình như thế không?

Phan Tử cạn lời cực độ. ...

Bên kia.

A Ninh đợi mãi không nghe thấy tiếng súng, trong lòng nghi hoặc, thò đầu ra, lại thấy bốn phía không có động tĩnh gì.

"A Ninh tiểu thư..." "..." A Ninh kinh hãi, cầm súng quay người lại: "Đừng động đậy!" Bốn... bốn người?

Bọn họ tiềm phục đến bên cạnh mình từ lúc nào?

Mình vậy mà không hề phát giác ra bất kỳ gió thổi cỏ lay nào.

Lúc này, một giọt mồ hôi lạnh chảy xuống từ trán A Ninh.

“A Ninh tiểu thư...” Người đàn ông cầm đầu giải thích: “Chúng tôi là người của Tô gia!” A Ninh giật mình, hít sâu một hơi, lại hỏi: “Vậy tại sao các anh ngay từ đầu không xuất hiện?

Nhìn thân thủ các anh là biết rất lợi hại, nếu các anh xuất hiện sớm hơn, đồng đội của tôi cũng sẽ không chết hết!” Nghe A Ninh trách móc, người đàn ông cầm đầu cũng không tức giận: “A Ninh tiểu thư, Tô gia ra lệnh cho tôi là tùy cơ hành sự, cũng không nói nhất định phải cứu cô, xin cô chú ý ngữ khí nói chuyện với tôi!

Cô...” A Ninh tức nghẹn: “Anh...” Đội trưởng mỉm cười: “A Ninh tiểu thư, cô vẫn là nên đi theo chúng tôi, có chúng tôi ở đây, sẽ không để bất kỳ kẻ nào làm tổn thương đến một sợi lông tơ của cô...

Chương 261

Đương nhiên, cô cũng có thể từ chối, bởi vì tôi cũng không muốn mang theo cô cho lắm!" "Ha..." A Ninh giận quá hóa cười, "Thuộc hạ của Tô gia đều thú vị như vậy sao?" Người đàn ông nói thẳng: "Tôi chỉ là không nỡ nhìn bạn bè của Tô gia chết thảm mà thôi!" Nói xong, mấy người quay người rời đi.

A Ninh tức giậm chân, nhưng cũng không còn cách nào khác, đành phải đi theo mấy người bọn họ. ...

Dưới lòng đất.

Trong mộ thất!

Tô Mặc thầm niệm Tầm Long Quyết, rẽ ba rẽ bảy, dẫn mọi người dễ dàng đến chủ mộ thất.

Vừa mới tiến vào, mọi người chia nhau cảnh giới các hướng, đề phòng người Uông gia bạo khởi đả thương người.

"Phịch!" Đột nhiên, một cái bóng đen từ trên cao rơi xuống, rơi ngay cạnh Vương Nguyệt Bán và Ngô Tà.

"Á?" Hai người Ngô Tà giật mình, vội vàng nấp sau lưng Tô Mặc.

"..." Tô Mặc nói: "Bình tĩnh chút, là xác chết, chắc chắn là muốn nấp ở trên đánh lén, kết quả bị phản sát rồi!

A a, người Uông gia!" Tô Mặc nhìn áo mưa màu đen của đối phương, cười khẩy: "Trộm gà không thành còn mất nắm gạo!" Vương Khải Hoàn cũng nói: "Đáng đời!" Mọi người thu hồi tầm mắt, một lần nữa đặt ánh mắt vào gian chủ mộ thất này.

Gian chủ mộ thất này rất lớn, rộng gần hai trăm mét vuông.

Ở giữa đặt một cỗ quan tài đã mở nắp.

Bốn phía quan tài đặt bốn đài nến đã thắp sáng, bên cạnh là bốn tấm gương đồng cao hai mét.

Ngoài ra còn có sáu cái bàn cổ đại vây quanh quan tài.

Những cái bàn này là kiểu bàn thấp ngồi quỳ thời Chiến Quốc.

Trên bàn đặt không ít đồ sứ.

Có điều, rất nhiều đồ sứ đã bị vỡ nát.

Bàn Tử lắc đầu nói: "Chậc chậc chậc, đồ tốt biết bao nhiêu, vỡ hết cả rồi..." Tô Mặc cười cười: "Được rồi, đao kiếm vô tình, bản thân còn lo chưa xong, ai quản mấy thứ này!" Nói rồi, Tô Mặc quan sát bốn phía mộ thất.

Cửa mộ mà bọn họ đi vào, hai bên cửa đứng hai tượng võ sĩ bằng đá cao hơn hai mét.

Bọn họ cầm qua mâu đứng đó như hộ vệ.

Góc mộ thất đặt mấy cái đèn đá, nến bên trong đang cháy.

Tô Mặc đến bên quan tài, mọi người cũng theo sau, cúi đầu nhìn xuống quan tài.

Nhưng nhìn một cái, lập tức ngẩn người.

"Ơ?" Vương Khải Hoàn kinh nghi nói: "Sao lại là quan tài trống?" "Đúng vậy?

Sao lại là quan tài trống?" Mọi người bàn tán xôn xao, thậm chí không hiểu.

Vương Nguyệt Bán to gan suy đoán: "Liệu có phải chỗ này vốn dĩ là quan tài trống không?" Tô Mặc chỉ vào đồ tùy táng gần đó nói: "Khả năng không lớn, cậu xem, có quan tài trống nào lại để đồ tùy

táng không?" "Cũng đúng ha!" Vương Nguyệt Bán gật đầu, liền không truy cứu chuyện này nữa.

Một cái quan tài trống, lại không có bảo bối, còn thi thể đi đâu thì Vương Nguyệt Bán một chút cũng không quan tâm, vừa rồi cũng chỉ tò mò hỏi thôi.

Ngô Tà nói: "Chúng ta dường như vẫn luôn bỏ qua một chuyện, chúng ta đến đây dựa theo bản đồ của Bất Ngôn Kỵ, chứng tỏ nơi này... một nghìn năm trước Bất Ngôn Kỵ đã từng tới!

Nhưng nơi này lại không có chút dấu vết nào Bất Ngôn Kỵ để lại..." Vương Khải Hoàn mạnh dạn đoán: "Không chừng nửa đường đã bị truy binh giết, căn bản chưa từng vào..." Tô Mặc lắc đầu, ngắt lời suy đoán của Vương Khải Hoàn: "Không thể nào, lúc chúng ta đi vào, lối vào mộ đạo giống như Đại Oa Quái, trong đó một phần rất lớn đều là thủ đoạn của Bất Ngôn Kỵ...

Bọn họ sở hữu thực lực không thua kém Mô Kim Hiệu Úy, cải tạo mộ thất dễ như trở bàn tay!

Nơi này bọn họ tuyệt đối đã tới...

Còn nữa a... chỗ này có một cánh cửa ngầm!" Cửa ngầm?

Mọi người nhìn theo tầm mắt Tô Mặc.

Quả nhiên phát hiện ra một cánh cửa ngầm.

Chất liệu và màu sắc của cánh cửa ngầm này giống hệt tường bao quanh.

Nếu bình thường đóng cửa ngầm lại thì sẽ như bức tường bình thường, người không có chút nhãn lực còn thật sự không phát hiện ra.

"Thật sự có ám thất..." Vương Khải Hoàn kinh ngạc: "Bên trong chủ mộ thất có ám thất, a a, vậy trong đó chẳng phải là 'áp đường hóa'

(hàng độc dưới đáy hòm) của chúng ta sao!" Mọi người đến trước cửa ngầm.

Hỗn Độn và Cùng Kỳ nhìn nhau, xắn tay áo, hai người ra sức kéo cửa ngầm ra, lộ ra không gian vốn có bên trong.

Trên cửa ngầm, Tô Mặc và Ngô Tà cũng nhìn thấy một ký hiệu.

Đây là ký hiệu của Giải Tiểu Hoa!

"Đi thôi, xem ra Tiểu Hoa đang ở phía trước!" Tô Mặc nói xong, dẫn mọi người đi vào.

Không gian bên trong cũng rất lớn, đồng thời cũng vô cùng yên tĩnh.

Bốn phía thắp một vòng nến.

Kỳ lạ là trong mộ thất toàn bộ đều là quan tài.

Tịch mịch mà lại quỷ dị!

Tô Mặc nói nhỏ: "Mọi người cẩn thận, Tiểu Hoa và người Uông gia chắc đang ở đây..." Nói xong, Tô Mặc bấm tay tính toán, rất nhanh liền xác định được vị trí của Giải Tiểu Hoa.

"Đi theo tôi!" Tô Mặc dẫn đường phía trước, mọi người theo sau.

Chương 262

"Đoàng đoàng!" "Đoàng đoàng đoàng đoàng!" Một lát sau, tiếng súng lại vang lên!

Mọi người vừa cảnh giới, vừa bất động thanh sắc thò đầu ra.

Chỉ thấy cách đó không xa, Giải Tiểu Hoa và sáu thuộc hạ đang điên cuồng bắn vào con khôi lỗi mặc áo mưa Uông gia phía trước.

"Đoàng đoàng đoàng đoàng!" Khôi lỗi Uông gia ngã xuống.

Nhóm Giải Tiểu Hoa lập tức thở phào nhẹ nhõm.

"Rắc rắc!" Nhưng ngay lúc này, khôi lỗi Uông gia thẳng tắp đứng dậy, phi thân lao về phía Giải Tiểu Hoa.

"Cẩn thận!" Tô Mặc hét lớn một tiếng, khinh công nhảy lên bán không, tốc độ cực nhanh, cả người uyển chuyển như tia chớp lao đến bên cạnh Giải Tiểu Hoa.

"4!" "3!" Chương trình tự hủy của bom trên người khôi lỗi bắt đầu khởi động.

Ngay trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc này, Tô Mặc nhanh chóng xuất cước, tung ra tuyệt kỹ Khôi Tinh Thích Đấu của Phái Bàn Sơn, lực đạo cực lớn dễ dàng đá bay con khôi lỗi ra xa.

"Ầm!" Giây cuối cùng, bom trên người khôi lỗi bị kích nổ.

Ánh lửa nóng rực và sức ép của thuốc nổ đánh bay tất cả mọi người trừ Tô Mặc, ngay cả cả mộ thất cũng rung chuyển.

"Ầm!" Sức ép bài sơn đảo hải khiến tất cả mọi người trừ Tô Mặc bị thổi bay ngược lại.

Tô Mặc nhanh tay lẹ mắt, một tay tóm lấy Giải Tiểu Hoa giữa

không trung, đỡ đối phương ngồi xuống.

Còn những người khác thì không có cái mạng tốt như vậy.

"Loảng xoảng!" "Phịch!" Một mớ âm thanh hỗn độn, mọi người ngã lăn lóc thảm hại.

"..." Giải Tiểu Hoa mở mắt, nhìn Tô Mặc ngay trước mắt, kinh hô: "Sư phụ, sao người lại ở đây?" Tô Mặc phủi bụi trên người Giải Tiểu Hoa, cười nói: "Sao?

Sư phụ thì không thể đến?" Giải Tiểu Hoa rất vui, cũng rất kích động: "Không phải, con thật sự không ngờ có thể gặp người ở đây..." Lúc này, Vương Khải Hoàn, Ngô Tà, Vương Nguyệt Bán, Hỗn Độn gian nan đứng dậy, chậm rãi đi tới.

Vương Khải Hoàn đỡ cái eo già, cười hì hì nói: "Tiểu Hoa, Bàn gia của cậu cũng tới cứu cậu đây..." Nhìn thấy Vương Khải Hoàn, cả người Giải Tiểu Hoa cứng đờ.

Tất cả những hình ảnh bị Vương Khải Hoàn bắt nạt hồi nhỏ lần lượt lướt qua trong đầu.

Vụ giả gái sau khi say rượu mấy năm trước càng là bóng ma cả đời của Tiểu Hoa.

"Sao thế?" Vương Khải Hoàn đến bên cạnh Giải Tiểu Hoa, nói: "Hì hì, nhóc con, gặp Bàn gia không cảm động sao?" Giải Tiểu Hoa gượng gạo nói: "A a, cảm động, đặc biệt cảm động!" Tô Mặc trừng mắt nhìn Bàn Tử: "Đừng nghịch nữa, người Uông gia vẫn còn đấy, đều cẩn thận chút!" "Người Uông gia?" Giải Tiểu Hoa có chút không hiểu, "Sao bọn họ lại ở đây?" Tô Mặc nói: "Ngôi mộ này có thứ người Uông gia muốn..." Giải Tiểu Hoa vỡ lẽ: "Hèn gì... hóa ra là người Uông gia, thảo nào đối phương lại ra tay độc ác, một chút cơ hội đàm phán cũng không cho...

Dọc đường đi đã hại chết mấy hỏa kế của con...

Nhất là con khôi lỗi kia, vô cùng nguy hiểm!" Nhắc đến Uông gia, Giải Tiểu Hoa có chút tức giận, mà nhắc đến khôi lỗi, đôi mắt Tiểu Hoa trợn tròn, bộ dạng hệt như muốn ăn thịt người.

Hiển nhiên vừa rồi khôi lỗi Uông gia đã khiến cậu ta chịu không ít thiệt thòi!

Tô Mặc an ủi: "Các cậu cứ ở yên đây, không thể cho đối phương cơ hội chơi bom nữa...

Hỗn Độn, bốn người các cậu theo tôi!" Phía trên không gian mộ thất này có nối rất nhiều dây xích sắt, trấn an Tiểu Hoa xong, Tô Mặc vận khinh công nhảy lên dây xích.

Thấy vậy, Tứ Hung Tướng cũng lần lượt theo sau.

Đứng trên cao mấy mét, tình hình bên dưới mộ thất thu hết vào tầm mắt.

Chỉ thấy trong một góc, có năm người và một con khôi lỗi đang nấp.

Tô Mặc ra hiệu cho Tứ Hung Tướng, bốn người gật đầu, tâm lĩnh thần hội, đồng thời nhắm xuống phía dưới.

"Đoàng đoàng đoàng đoàng!" "Đoàng đoàng đoàng đoàng!" Một trận xả súng điên cuồng, năm người Uông gia trong nháy mắt bỏ mạng.

Nhất là tên cầm điều khiển từ xa kia, được Tô Mặc và Tứ Hung Tướng chăm sóc đặc biệt.

Mấy người thô bạo bắn hắn thành cái sàng, hoàn toàn không còn ra hình người.

"Bốp!" Tô Mặc nhẹ nhàng đáp xuống đất, một cước đá nát khôi

lỗi Uông gia, giải trừ mối hậu họa cuối cùng.

"Xong rồi!" Tô Mặc nói, "Người Uông gia đến Mê Vụ Thôn đều bị xử lý hết rồi..." Mọi người đi tới, thấy cảnh này liền thở phào một hơi dài.

Vương Khải Hoàn đi đến bên cạnh Giải Tiểu Hoa, vô cùng tự nhiên khoác vai cậu ta.

"..." Cả người Giải Tiểu Hoa theo bản năng cứng đờ lại, bóng ma tuổi thơ đâu phải nói chơi.

Vương Khải Hoàn khoác vai Giải Tiểu Hoa, cười nói: "Tiểu Hoa, cậu phải cảm tạ Bàn gia của cậu cho tốt vào, về nhà nhất định phải mời Bàn gia uống rượu.

Lần này nếu không phải tôi, cậu và đám người này của cậu chắc chắn vừa vào thôn đã bị người Uông gia đánh lén rồi..." Nhìn ánh mắt khó hiểu của Giải Tiểu Hoa, Bàn Tử giải thích: "Cậu không biết bọn Uông gia này xấu xa thế nào đâu, bọn chúng tìm được mấy cái máy bắn đá trên đỉnh núi, chuẩn bị lấy đá đập các cậu...

Nếu không phải hai quả đạn hỏa tiễn của Bàn gia đây, thằng nhóc cậu giờ này chắc đã khiêng một đống xác về làm đám ma rồi..." Giải Tiểu Hoa nhìn về phía Hỗn Độn muốn xác nhận một chút, không vì gì khác, cậu ta thật sự bị Vương Khải Hoàn lừa đến sợ rồi.

Hỗn Độn lẳng lặng gật đầu.

Giây phút này Giải Tiểu Hoa lập tức hiểu ra nhiều chuyện: "Hóa ra ánh lửa ngút trời kia là do đạn hỏa tiễn gây ra a!" Lời này vừa thốt ra, thủ hạ của Giải Tiểu Hoa cũng đều hiểu rõ.

Phó thủ Ca Sa nói: "Hóa ra là như vậy, Bàn gia, Tô gia, thật sự cảm ơn mọi người." "Haha..." Vương Khải Hoàn khoác vai Giải Tiểu Hoa cười lớn, "Hai nhà chúng ta ai với ai chứ, lớn rồi sao lại còn sinh

phận với Bàn gia thế, cậu quên à, hồi bé Bàn gia ngày nào cũng đưa cậu đi chơi đấy!" Những người khác nghe mấy lời này đều cảm thấy quan hệ hai người bọn họ hóa ra tốt như vậy, còn khóe miệng Giải Tiểu Hoa thì giật giật: "Phải, phải, Bàn gia nói đúng..." "Được rồi được rồi..." Tô Mặc thực sự nhìn không nổi nữa, ngắt lời: "Có chuyện gì ra ngoài rồi nói, bây giờ đang đảo đấu, đảo đấu hiểu không?

Nghiêm túc chút, đừng có hi hi ha ha..." "Tô gia..." Vương Nguyệt Bán đi đến bên cạnh Tô Mặc, nói: "Tiếp theo chúng ta làm thế nào?

Nơi này là chủ mộ thất, nhiều quan tài như vậy, hay là... chúng ta mở ra xem thử?" Tô Mặc suy tư một lát rồi gật đầu: "Mở ra xem." "Được luôn!" Vương Nguyệt Bán chỉ đợi câu này, lôi xà beng ra, cạy nắp quan tài gần mình nhất.

Một giây trước còn hớn hở, sau khi nhìn thấy thi thể trong quan quách, não Vương Nguyệt Bán ong ong: "Ngôi mộ này là thời Hán cổ đại đúng không, người nằm bên trong sao lại mặc quần áo thời Dân Quốc?

Đùa nhau à?" Vương Nguyệt Bán hét lớn một tiếng, mọi người nhao nhao bị thu hút qua.

"Hô!" Hỗn Độn kinh ngạc, "Đúng là thế thật..." Giải Tiểu Hoa và Ngô Tà hợp lực mở một cái quan quách khác bên cạnh, kết quả y hệt.

Chương 263

Ngô Tà cũng có chút chấn kinh: "Chuyện... chuyện này sao có thể?" Giải Tiểu Hoa tìm thấy một vỏ đạn trong quan tài, đưa lên mũi ngửi ngửi rồi ném cho Vương Nguyệt Bán.

Vương Nguyệt Bán đón lấy vỏ đạn, cũng ngửi thử, nghi hoặc nói: "Bị súng bắn chết?

Cái này không chỉ là người của hơn hai ngàn năm sau bồi táng, mà còn dùng cả vũ khí nóng vượt thời đại!!!" Ca Sa đoán: "Trong tất cả quan tài này, người nằm sẽ không phải đều là người Dân Quốc chứ?" Tô Mặc nói: "Hoặc có lẽ còn một khả năng khác, bọn họ là thôn dân Mê Vụ Thôn!" "..." Mọi người nghĩ nghĩ, cảm thấy đúng là có khả năng này.

Như vậy có thể giải thích tại sao thôn dân Mê Vụ Thôn bên ngoài lại biến mất toàn bộ.

Hiện tại suy đoán này của Tô Mặc là tiếp cận sự thật nhất.

Vương Khải Hoàn đi một vòng, bốn phía ngoại trừ quan tài vẫn là quan tài, đường đường là chủ mộ thất mà một chút bảo bối cũng không có, chuyện này khiến hắn rất hoang mang: "Vậy tiếp theo chúng ta làm gì?

Thám hiểm xong rồi, quay về?" Tô Mặc lắc đầu nói: "Không, còn một cái quan tài đặc biệt kỳ quái.

Các cậu xem, tất cả quan tài xung quanh đây đều bằng gỗ, còn chưa được sơn!

Nhưng lúc nãy tôi lên đánh bọn Uông gia, lại thấy một cái quan tài vô cùng kỳ quái, không chỉ được sơn, mà còn lớn hơn quan tài ở đây

rất nhiều, thậm chí còn có phù điêu...” Vương Nguyệt Bán tưởng có bảo bối, mừng rỡ hỏi ngay: “Ở đâu?” “Theo tôi!” Tô Mặc dẫn mọi người đi về phía khu vực trung tâm.

Một lát sau, mọi người đến bên cạnh một cột đá khổng lồ.

“Chính là cái này!” Tô Mặc chỉ vào một cỗ quan tài tinh xảo trước mắt nói, “Mở nó ra!” Hỗn Độn tiến lên, đưa tay đẩy nắp quan tài ra, ngay cả xà beng cũng không dùng, rất nhẹ nhàng.

Hỗn Độn sững sờ: “Hả?

Dễ thế á?” Giải Tiểu Hoa nói: “Quan tài này chắc chắn đã bị người ta mở ra rồi, hơn nữa không chỉ một lần!” Ngô Tà cầm đèn pin soi xuống dưới, chỉ thấy quan tài này không có đáy, bên dưới lại còn một không gian nữa, dường như là một đường hầm được đục ra.

“Đi!” Tô Mặc dẫn đầu nhảy xuống.

Ngô Tà và những người khác lần lượt theo sau.

Mọi người đi qua đường hầm dài, lại đến một mộ đạo.

Vách tường nối liền mộ đạo và đường hầm này đã bị người ta tạc ra một cái lỗ lớn.

Trên mặt đất là đá vụn bị nổ tung!

Mộ đạo không thấy một tia sáng, tối tăm mù mịt.

Mọi người cẩn thận rón rén đi, đột nhiên, trên tường hai bên mộ đạo và trên trần mộ đạo lóe lên ánh sáng.

Nhấp nháy!

Vài giây sau, ánh sáng cuối cùng cũng ổn định lại.

“...” Mọi người ngơ ngác nhìn đèn điện trên trần và hai bên tường mộ đạo, cạn lời cộng thêm hoang mang.

Đây là cổ mộ thời Hán, vậy mà lại xuất hiện đèn điện.

Hơn nữa, nhìn cách trang trí đèn điện này, nhìn là biết đồ thời Dân Quốc.

Tô Mặc nói: "Xem ra ngoài chúng ta, ngôi mộ này vào thời Dân Quốc đã có người tới rồi, người ta còn sửa sang lại nơi này một lượt, a a..." Sửa sang mộ thất?

Chuyện lạ năm nào cũng có, năm nay đặc biệt nhiều!

Khóe miệng mọi người giật giật.

Vương Khải Hoàn gãi đầu: "Không đúng a, cho dù có người vào sửa sang lại, vậy tại sao chúng ta vừa vào đèn điện lại sáng?

Tổng không thể là chúng ta đi vào làm động không khí, không khí dẫn cháy đèn điện ở đây chứ." Khóe miệng Tô Mặc hơi nhếch lên: "Đừng quên, có một người đã vào cổ mộ này từ sớm, chúng ta đến giờ vẫn chưa thấy cậu ta đâu.

Chứng tỏ cậu ta đã đi trước chúng ta một bước phát hiện ra nơi này...

Cũng không tệ, rất chu đáo, biết giúp chúng ta bật đèn... a a!" Giải Tiểu Hoa hỏi ngay: "Sư phụ, ai đang ở trong mộ thất?" Tô Mặc nói: "Hắc Hạt Tử, cậu ta đi theo Ngô Tam Tỉnh, Phan Tử đến đây.

Lúc chúng ta vào thì Ngô Tam Tỉnh và Phan Tử ở bên ngoài, nhưng Hắc Hạt Tử lại vào cổ mộ trước các cậu một bước!

Chắc là vào giúp Ngô Tam Tỉnh tìm thứ gì đó." Giải Tiểu Hoa nghe vậy, nhìn Ngô Tà với ánh mắt cổ quái: "Nói vậy thì Tam thúc cậu cũng khá hiểu rõ nơi này đấy chứ?" Ngô Tà bất lực nói: "Tôi nào biết?" Vương Nguyệt Bán phàn nàn: "Tam thúc cậu cũng chơi khăm quá, có mỗi một ông cháu đích tôn như cậu mà ổng cũng không chịu chia sẻ thông tin!" Ngô Tà: "..." Tô Mặc nói: "Được rồi, đi tiếp thôi!"

Mộ đạo này dài chừng một trăm mét.

Mọi người giương súng, cảnh giác đi về phía trước.

Cuối đường là một cánh cửa gỗ thời Dân Quốc.

Mọi người đồng loạt dừng lại trước cánh cửa này.

Tô Mặc tiến lên, đẩy hai cánh cửa gỗ ra, đi vào trước tiên.

Mọi người theo sau, vừa vào liền bắt đầu cảnh giới nguy hiểm từ các hướng.

Tuy nhiên, tình hình bên trong lại nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người.

Bên trong vậy mà là một văn phòng làm việc thời Dân Quốc.

Trên bàn làm việc có một bộ hài cốt mặc quân phục màu xanh lam đang ngồi.

Trong phòng, giường đơn, sô pha, bàn trà, tủ sách, tủ tài liệu, cái gì cần có đều có.

Vương Khải Hoàn kinh ngạc: "Thật sự có người sống trong mộ a, bọn họ là người của phái Cổ Mộ à?" Vương Nguyệt Bán phản bác: "Sư phụ, bọn họ không phải phái Cổ Mộ." Vương Khải Hoàn nhìn đồ đệ mình, hỏi vặn lại: "Sao mày biết?" Vương Nguyệt Bán nói: "Bộ hài cốt này nhìn là biết đàn ông, phái Cổ Mộ không nhận đệ tử nam!" Vương Khải Hoàn vỡ lẽ: "Cũng phải, dù sao Dương Quá là trường hợp đặc biệt!" Vương Nguyệt Bán gật đầu thật mạnh.

Mọi người: "..." Cái gì loạn cào cào vậy!

Tô Mặc lắc đầu, thu hồi tầm mắt, quan sát lại bốn phía, nói: "Nhìn quân phục trên người này, chắc là người thời quân phiệt hỗn chiến!" Ngô Tà nhìn kỹ trên bàn làm việc, tiện tay cầm một cuốn sách lên, rũ bụi, cười nói: "Người này còn đọc hiểu ngoại ngữ..." Tô Mặc cười:

“Sao?

Coi thường quân phiệt à, có thể tạo phản khởi nghĩa đâu phải là mấy gã mãng hán tứ chi phát triển...

Ngược lại, đại quân phiệt chân chính đều là những kẻ tâm tư kín kẽ!

Chương 264

Mà dưới trướng những người này, ai chả có vài người trí thức...

Cậu nhìn quân hàm của người này xem, giáo quan, cũng coi như là lãnh đạo cấp trung!" Giải Tiểu Hoa cũng cầm một cuốn sách trên bàn lên xem, nói ngay: "Ghi chú bên trên nói, ngôi mộ này vào thời Dân Quốc đã bị người ta phát hiện, tổng cộng có hai tầng..." Ngô Tà nói: "Không chỉ là bị cải tạo, cả ngôi mộ này đều đã được dọn dẹp, cho nên mới sạch sẽ như vậy!" Giải Tiểu Hoa nhìn Ngô Tà, cười nói: "Được đấy, cũng khá nhạy bén!" Vương Nguyệt Bán nhìn cái xác nói: "Vậy người này rốt cuộc là nhân vật gì?" Giải Tiểu Hoa lắc đầu: "Không biết, chỉ biết nơi này bị một Sư trưởng họ Trương cải tạo, còn người này là ai tôi cũng không rõ..." Ngô Tà lẩm bẩm: "Một Sư trưởng không đi đánh giặc lại chạy đi sửa mộ thất, đúng là không làm việc đàng hoàng!" Vừa nghe Ngô Tà càu nhàu, Tô Mặc đi đến trước ngăn kéo bàn làm việc, kéo ra, lấy từ trong đó một cuốn sổ và một phong thư.

Tô Mặc mở cuốn sổ liếc vài lần rồi lắc đầu, đưa hai món đồ cho Giải Tiểu Hoa, nói: "Đây chắc là nhật ký và một bức thư, cứ cất đi đã!

Đối diện còn một phòng nữa, chúng ta qua đó xem còn thứ gì khác không!" "Được!" Giải Tiểu Hoa cất thư và cuốn nhật ký.

Mọi người lui ra khỏi mộ thất này, đến trước căn phòng đối diện.

Nơi này vốn là hai nhĩ thất đối xứng, giờ bị cải tạo thành hai căn phòng.

Bên trong có mười mấy cái giường tầng, còn có một số vật dụng sinh hoạt và hai cái bàn dài.

Tô Mặc nói: "Xem ra nơi này là ký túc xá binh lính!" Ngô Tà không hiểu, hỏi: "Nhưng tại sao lại cải tạo mộ thất thành ký túc xá?" Tô Mặc nói: "Nơi này có một khoảng thời gian chắc chắn có người cư trú, thậm chí cải tạo mộ thất cũng là để tiện cho họ qua đây ở...

Tôi đoán nơi này nhất định có thứ gì đó cần bọn họ ở lại canh giữ không rời nửa bước!

Đi, chúng ta đến chủ mộ thất tầng này xem, ở đó chắc sẽ để lại nhiều manh mối hơn!" Vương Khải Hoàn mạnh dạn đoán: "Tôi nghĩ mộ thất này nhất định giấu bảo bối gì đó, Uông gia tốn công tốn sức đến đây hiển nhiên cũng là vì món bảo bối này..." Mọi người lui ra khỏi ký túc xá binh lính, bước lên thang đá đến trước chủ mộ thất.

Không đợi Tô Mặc lên tiếng, Hỗn Độn và Thao Thiết cùng nhau động thủ đẩy cửa đá ra.

Mọi người nhanh chóng lách mình vào, dò xét các phương vị.

Mộ thất này có rất nhiều gương đồng, từng tấm gương đồng dựng đứng ở đây giống như một mê cung gương.

Không bao lâu sau, Hỗn Độn hét lớn: "Tô gia... bên này phát hiện một cánh cửa gỗ..." Tô Mặc đi tới: "Cửa gỗ này có cơ quan!" Giải Tiểu Hoa nhìn kỹ một lượt, liếc mắt liền thấy cửa gỗ đã từng bị cưỡng ép mở ra, chỉ có điều không thành công.

"Đây là kết cấu mộng gỗ đã được cải tạo chuyên biệt...

Cửa này chỉ có thể khóa từ bên ngoài, xem ra trước đó có người muốn vào, tưởng rằng đơn thuần phá hỏng khóa thi là vào được, thực ra cơ quan hoàn toàn không nằm ở đây." Nghe Tiểu Hoa nói, Tô Mặc cười gật đầu, vô cùng hài lòng.

Cơ quan thuật hắn cũng từng dạy Giải Tiểu Hoa, chỉ có điều Giải Tiểu Hoa phải học quá nhiều thứ.

Cơ quan thuật Tô Mặc chỉ dạy nhập môn, sau đó không dạy nữa.

Tuy nhiên, dù chỉ là nhập môn nhưng cơ sở cần học rất nhiều, trình độ của Tiểu Hoa tuyệt đối không thua kém chuyên gia cơ quan trong giới.

Vương Nguyệt Bán nói: "Không nhìn ra a, vị Trương sư trưởng này không chỉ biết dẫn binh đánh giặc, còn biết xuống mộ, lại còn là một thợ khéo tay!" Tô Mặc nói với Giải Tiểu Hoa: "Lại đây!" Giải Tiểu Hoa gật đầu.

Hai thầy trò đứng hai bên cửa, lần lượt phá giải cơ quan trên cửa.

"Cạch cạch cạch!" Cơ quan bị phá giải!

Tô Mặc nhẹ nhàng đá một cái, cửa gỗ theo tiếng mở ra.

Sau khi Tô Mặc và Giải Tiểu Hoa vào, đám người phía sau nhanh chóng lách mình vào theo.

Vào rồi mọi người mới phát hiện, nơi này cũng là một căn phòng đã bị cải tạo.

Bên trong cũng có bàn làm việc, có sô pha, bàn trà, giường đôi, tủ sách v.v...

Chỉ có điều đồ đạc ở đây hào hoa hơn căn phòng của viên giáo quan trước đó một chút, không gian cũng rộng hơn bên ngoài nhiều.

Phía sau bàn làm việc là một bức tường mộ khổng lồ chạm khắc đồ án.

Tô Mặc nhìn thoáng qua bốn phía, nói ngay: "Nhìn quy cách này, nơi này chắc là chỗ ở của Trương sư trưởng!" Trợ thủ của Giải Tiểu Hoa là Ca Sa nghi hoặc nói: "Nhưng thi thể ông ta đâu, nơi này liệu có mật thất không?" Tô Mặc gật đầu: "Nhìn kết cấu mộ thất này, khẳng định có mật thất..." Tô Mặc nói có thì nhất định là có, Giải Tiểu Hoa

chưa bao giờ nghi ngờ lời sư phụ mình, lập tức nói: "Tản ra, tìm mộ thất!" Nghe Giải Tiểu Hoa ra lệnh, mọi người liền tản ra.

Tô Mặc thì đến trước bức tường mộ chạm khắc đồ án để xem.

Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán đi đến bên cạnh bàn làm việc.

Nhìn cái ấm đồng trên bàn, Ngô Tà nói: "Cái đồng hồ này, không giống đồ vật trong phòng này!" Vương Nguyệt Bán khó hiểu: "Sao lại không giống?" Ngô Tà trầm ngâm: "Vị trí nó đặt cũng quá kỳ quái, cái đồng hồ đang yên đang lành, tại sao lại phải đặt ngay chính giữa cái bàn chứ?" "..." Vương Nguyệt Bán cạn lời một hồi, "Chó sủa trăng khuyết ít thấy đa quái, người ta thích đặt ở đây... cậu quản được à?" Ngô Tà lắc đầu, vô cùng không đồng tình, vẫn kiên trì suy nghĩ của mình.

Vương Nguyệt Bán cạn lời cực độ, rảo bước đến bên cạnh Tô Mặc, trơ mặt cười nói: "Tô gia, cơ quan ở đây?" Tô Mặc gật đầu, Phát Khâu Song Chỉ ướm lên tường, rất nhanh hắn liền phát hiện ra chỗ khác thường, tay phải khựng lại, không do dự ấn xuống.

"Cạch cạch cạch cạch cạch cạch cạch!" Cơ quan khởi động, cả mặt tường mộ khổng lồ bắt đầu thu lại lên trên.

Mọi người cũng nghe thấy động tĩnh, vội vàng quay lại bên cạnh Tô Mặc, giương súng cảnh giới.

Vương Nguyệt Bán kinh ngạc: "Thật sự có mật thất!" Lối đi rất lớn, thấy Tô Mặc đi vào, mọi người lần lượt tiến vào.

Mộ thất bên trong không lớn lắm, trên đài đá chính giữa đặt một cỗ quan tài tinh xảo.

Nhìn quan tài trước mắt, Tô Mặc nói: "Đây chắc là quan tài của vị Trương sư trưởng cải tạo mộ huyệt kia!" Giải Tiểu Hoa gật đầu nói: "Không sai, mộc công điêu khắc, thời gian đều khớp!" Vương Khải

Hoàn nhìn quan tài, xắn tay áo cười nói: "Vậy chúng ta làm việc thôi, mọi người giúp một tay mở quan tài nào!" "Sư phụ!" Bỗng nhiên Vương Nguyệt Bán hét lớn, "Thân là Mô Kim Hiệu Úy, con có cần thắp ngọn nến cho đúng bài không?" "Rắm!" Vương Khải Hoàn mắng to, "Ta tuy là Mô Kim Hiệu Úy, nhưng số lần thắp nến đếm trên đầu ngón tay, có Tô tiểu ca ở đây, mày đúng bài cái rắm!

Tô tiểu ca là Phát Khâu Trung Lang Tướng, chính là Thiên Quan Tứ Phúc, bách vô cấm kỵ...

Nhanh nhanh nhanh, mở quan tài!" "..." Vương Nguyệt Bán không còn gì để nói.

Kể ra cũng hổ thẹn, cậu ta sư thừa Mô Kim Hiệu Úy nhưng lại chưa từng thắp một cây nến nào.

"Lại đây..." Vương Khải Hoàn vẫy tay với mọi người, "Mọi người cùng nhau động thủ, một, hai, ba!" Mọi người hợp sức nhấc nắp quan tài sang một bên.

Tuy nhiên, khi nhìn thấy thi thể mặc tướng phục màu xanh lam bên trong, trừ Tô Mặc ra, những người khác đều ngẩn người.

"Tiểu Ca!" Ngô Tà kinh hô một tiếng, theo bản năng đưa tay muốn cứu người.

Giải Tiểu Hoa nhanh chóng nắm lấy tay Ngô Tà: "Này!

Ngô Tà..." Thầy trò Vương Khải Hoàn đồng thanh chấn kinh nói: "Vãi chưởng..." Ngô Tà tiếp tục đưa tay, thăm dò hơi thở đối phương, sắc mặt run lên, không thể tin nổi nói: "Chết rồi?" Trong lòng cậu, Ách Ba Trương là người vô cùng lợi hại, ai chết hắn cũng sẽ không chết.

Thoáng cái, Ngô Tà như chịu phải đả kích cực lớn.

Tô Mặc nhắc nhở: "Hắn không phải Tiểu Ca, chỉ là trông giống

Tiểu Ca mà thôi, cậu xem, hắn còn mặc tướng quân phục thời Dân Quốc nằm ở đây này!" Ngô Tà lúc này cũng nhận ra điều không ổn: "Đúng đúng đúng, hắn không phải Tiểu Ca, Tiểu Ca sẽ không xảy ra chuyện, hơn nữa, cho dù Tiểu Ca xảy ra chuyện, anh ấy cũng chắc chắn sẽ không mặc quân phục thời Dân Quốc nằm ở đây!

Chương 265

Đây nhất định không phải anh ấy!" Vương Khải Hoàn kinh thán: "Nhưng mà cái này như rùa với ba ba, giống y hệt a, quá giống rồi!" Vương Nguyệt Bán cũng vô cùng đồng tình gật đầu: "Quả thực quá giống, còn sinh đôi hơn cả sinh đôi!" Giải Tiểu Hoa nói: "Nếu người này không phải Tiểu Ca, vậy chắc là Trương sư trưởng!" Ngô Tà nhắc: "Tiểu Hoa, cậu lấy cuốn nhật ký Tô gia đưa cho cậu ra xem thử đi, nói không chừng bên trong sẽ có manh mối." Giải Tiểu Hoa gật đầu, lôi nhật ký từ trong ba lô đưa cho Ngô Tà.

Ngô Tà nhanh chóng lật xem, vẻ mặt căng thẳng dần dần giãn ra: "Đúng là có manh mối..." Vương Nguyệt Bán nôn nóng nói: "Đọc đi, để mọi người cùng nghe..." Ngô Tà nhìn mọi người một cái, lập tức nói: "Thâm tình thác phó, tình hà dĩ kham, thiên đố anh tài...

Ở đây, tôi, Đậu Thành, đối thiên minh thệ, vô luận sinh tử, truy tùy Sư tọa, tung nhập vô gian, diệc bất thối súc!" (Trao gửi thâm tình, tình sao chịu nổi, trời cao ghen tỵ anh tài...

Tôi, Đậu Thành, thề với trời, dù sống hay chết, nguyện đi theo Sư tọa, dù rơi vào vô gian địa ngục cũng không lùi bước!) "..." Nghe những lời này, Giải Tiểu Hoa cảm khái: "Kẻ sĩ trung dũng, chắc hẳn là do trưởng quan của anh ta qua đời nên anh ta cũng tự sát theo!" Vương Khải Hoàn gật đầu: "Hiếm có, đúng là chân tính tình!" Vương Nguyệt Bán: "Tử trung a, hơn nữa anh ta đâu phải bị động bồi táng, cái này là chủ động tuẫn tình a!" Ngô Tà tiếp tục lật xem: "Phía trước anh ta nói mình được điều đến làm thân binh cho một vị Sư trưởng tên là Trương Bất Tốn.

Trương Bất Tốn, Trương sư trưởng mà Tiểu Hoa nói chẳng lẽ

chính là...” Mọi người đồng loạt nhìn về phía thi thể giống hệt Trương Khởi Linh trong quan tài.

Tô Mặc nói: “Chắc là hắn rồi.

Thiếu tướng Lữ trưởng, Sư trưởng, Trung tướng Sư trưởng, có thể khớp!” Ngô Tà tiếp tục lật xem: “Tôi tìm xuống dưới xem...” Lật liên tiếp mấy trang.

“Có rồi!” Ngô Tà nói tiếp, “Đại soái chỉ thị có nhiệm vụ quan trọng giao cho Sư tọa, nhưng chúng tôi không ngờ nhiệm vụ này lại là bắt chúng tôi xuống mộ lấy bảo vật.

Theo lời Đại soái Trương Cao Nguyên, ông ta bắt được một tên trộm mộ họ Uông, qua thẩm vấn, người này nói cho Đại soái biết vị trí một ngôi cổ mộ!” Tên trộm mộ họ Uông?

Vương Khải Hoàn có chút bất ngờ: “Không phải là người Uông gia chứ?” Tiểu Hoa suy tư một lát: “Chắc là hắn, phải biết rằng Uông gia có lịch sử hàng trăm năm!” Ngô Tà lại nói: “Đại soái cần quân lương, mà Sư tọa lại là em rể của Đại soái, cho nên liền để Sư tọa đích thân dẫn người đi lấy bảo vật!” Đọc đến đây, Ngô Tà nhìn mọi người: “Trương Cao Nguyên này tôi có ấn tượng, nghe nói ông ta là quân phiệt vùng Vân Quý thời Thanh mạt Dân sơ, thế lực khá lớn.

Xuất thân từ một gia đình đại hộ, tính cách ông ta khá ngang ngược!

Mượn thế lực gia tộc tổ chức một đội quân, thành lập quân đoàn dân binh, sau đó bành trướng thế lực, một phát không thể vãn hồi!” Vương Nguyệt Bán như nhớ ra điều gì, nói ngay: “Lão già chúng ta tá túc trước đó hình như có nhắc đến Trương Cao Nguyên...

Đúng, có nhắc, lão già nói Trương Cao Nguyên này cũng từng đến Mê Vụ Thôn.

Chậc chậc chậc, một đời kiêu hùng, tôi nói cho các cậu biết, đi theo Trương Bất Tốn này, đoán chừng cũng là nhân vật tàn nhẫn!" Ngô Tà mở sổ tay, tiếp tục đọc: "Sư tọa tuân theo mệnh lệnh của Đại soái, lần theo bản đồ tìm được cổ mộ, còn tìm được vô số vàng bạc châu báu...

Kinh tra, miễn tử kim bài là do thôn dân Mê Vụ Thôn đưa đến tiệm cầm đồ, tin tức này khiến Đại soái vô cùng hưng phấn...

Vì thế quyết định đích thân đến Mê Vụ Thôn tìm hiểu ngọn ngành...

Căn cứ theo lời tên tù binh Uông gia, tổ tiên hắn là Uông Tạng Hải từng phát hiện ra bí mật trường sinh bất lão trong cổ mộ Mê Vụ Thôn.

Đại soái tìm kiếm không có kết quả, tàn sát tất cả thôn dân Mê Vụ Thôn, đồng thời bắt Sư tọa tiếp tục ở lại tìm kiếm vật trường sinh...

Sư tọa tuy trong lòng không nguyện, nhưng Đại soái có ơn với Sư tọa, vô cùng bất lực, chỉ đành ở lại!

Sư tọa giúp thôn dân Mê Vụ Thôn chế tạo quan tài, còn tôi ở trong mộ có phát hiện mới...

Ngôi mộ này vậy mà có kết cấu hai tầng, bên trên là bồi táng, bên dưới mới là mộ thất thực sự của chủ mộ.

Tôi vô cùng vui mừng dẫn Sư tọa qua, thế nhưng không biết chúng tôi đã chạm phải cơ quan gì, mọi người đều trở nên yêu dị, phảng phất biến thành quái vật.

Sư tọa bảo tôi đi gọi viện binh, nhưng khi tôi quay lại thì Sư tọa đã không thấy tăm hơi, ngay cả đồng bào biến thành quái vật cũng biến mất.

Ngay lúc tôi dẫn một trung đội binh lính khổ sở tìm kiếm liên tục mấy ngày không có kết quả, bèn báo cáo chuyện này cho Đại soái,

nhưng đúng lúc này Sư tọa trở về.

Đại soái hỏi Sư tọa đi đâu, Sư tọa nói không nhớ nữa, hai người cãi nhau một trận to.

Sau khi về, tôi cũng hỏi Sư tọa lúc đó đi đâu!" Nói đến đây, Ngô Tà dừng lại.

Vương Khải Hoàn hỏi: "Phía sau thì sao?" Ngô Tà lắc đầu: "Không nói, nhưng chuyện này dường như trở thành một tâm kết của Đậu Thành, sau đó anh ta thường xuyên nhắc đến chuyện này!

Anh ta nói không rõ hôm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với Sư tọa, nhưng anh ta chỉ biết, từ sau hôm đó, Trương sư trưởng trở nên tâm sự nặng nề!" Vương Nguyệt Bán đón lấy cuốn sổ tay, vừa lật xem vừa hỏi: "Sau đó nữa?" Ngô Tà nói: "Sau đó, bọn họ lại vào cổ mộ!" Vương Nguyệt Bán sững sờ: "Tìm thấy thuật trường sinh rồi à?" Ngô Tà lắc đầu: "Không biết." Vương Nguyệt Bán đoán: "Tám chín phần mười là vậy, bởi vì ông ta rõ ràng biết Trương Cao Nguyên sẽ không tha cho mình, thế bọn họ quay lại cổ mộ làm gì?" Tô Mặc nói: "Cũng có thể ông ta có tính toán riêng, nhưng có một điểm có thể xác định, đó là Trương Bất Tốn nhất định chưa phát hiện ra thuật trường sinh thực sự..." Vương Khải Hoàn nhìn Tô Mặc, cười nói: "Không sai, từ tin tức trong nhật ký, Trương Bất Tốn này là người trọng tình trọng nghĩa.

Hơn nữa, hoài bão của ông ta, ước mơ của ông ta đều không phải là trường sinh.

Nếu thật sự phát hiện ra thuật trường sinh chân chính, tôi cảm thấy ông ta chắc chắn sẽ nguyện ý giao cho Trương Cao Nguyên!" Tô Mặc nói: "Trương Bất Tốn rõ ràng biết tin tức liên quan đến thuật trường sinh, nhưng ông ta lại không giao ra, ngược lại còn khác thường mà trấn thủ ở đây...

Tôi cảm thấy, thuật trường sinh này tất nhiên có vấn đề cực lớn!" "Tôi cảm thấy, thuật trường sinh này chắc chắn có vấn đề rất lớn!" Tô Mặc nói thẳng ra suy nghĩ của mình về thuật trường sinh ở thôn Mê Vụ, cũng coi như tiêm một liều vắc-xin phòng bị cho đám người Cửu Môn bên cạnh Tiểu Hoa, để bọn họ không tham luyến thuật trường sinh mà bước vào con đường tà đạo.

Giải Tiểu Hoa nói: "Sư phụ, con thấy phân tích của người có lẽ là đúng…" "Thuật trường sinh ở đây tồn tại vấn đề cực lớn…" "Con cũng có cảm giác này, vị Sư trưởng Trương đây có một cái nhìn mới về thuật trường sinh." "Dường như ông ấy thừa nhận sự tồn tại khách quan của thuật trường sinh, nhưng vẫn không ủng hộ…" Tô Mặc trầm giọng: "Quan trọng nhất là, vào cái thời đại quân phiệt cát cứ đó, một khi tin tức ở đây bị lộ ra ngoài, sẽ có vô số người giống như Trương Cao Nguyên xuất hiện." "Tình huống đó, chắc chắn còn nguy hiểm hơn cả virus lây lan." Giải Tiểu Hoa chỉ vào Trương Bất Tốn trong quan tài, nói: "Cho nên ông ấy thà rằng bí mật này bị chôn vùi mãi mãi, cho dù bản thân phải hy sinh để thành nhân!" Vương Khải Toàn nói: "Nếu thật sự là như vậy, vị Sư trưởng Trương này quả thực là một anh hùng!" Mọi người nhìn Trương Bất Tốn đang nằm yên bình, trong lòng vô cùng kính phục.

Thà chết chứ không chịu tiết lộ bí mật nơi này, người này đúng là một đấng mày râu!

Vương Khải Toàn nhìn quanh bốn phía: "Còn một điểm nghi vấn nữa, tầng này chúng ta đã lục soát hết rồi, Hắc Hạt Tử ở đâu?" Tô Mặc nhìn quan tài nói: "Mộ thất này tôi đã xem qua, nếu nói còn có cơ quan và mật thất, chắc chắn là ở bên dưới cỗ quan tài này…" "Hỗn Độn, lấy công cụ ra, di chuyển thi thể Sư trưởng Trương ra ngoài, lúc di chuyển cẩn thận một chút, động tác nhẹ thôi!" "Vâng, Tô gia!" Hỗn Độn và Cùng Kỳ mở ba lô, lấy ra các loại công cụ, bắt tay vào việc

nhấc Trương Bất Tốn ra, nhẹ nhàng đặt xuống đất.

Tô Mặc đi một vòng quanh quan tài, cuối cùng dừng lại ở mặt bên của nó, tay phải khẽ ấn một cái.

Sàn nhà nơi đặt quan tài lập tức tách ra hai bên, để lộ một không gian bên dưới.

Vương Khải Toàn kinh ngạc nói: "Lại thật sự có một không gian nữa, ngôi mộ này rốt cuộc có mấy tầng vậy, không phải hai tầng sao, sao bên dưới lại còn một tầng nữa?" "Đi, xuống xem thử!" Tô Mặc nói xong, liền đi đầu lật người nhảy xuống, những người phía sau lần lượt đi theo.

Hai bên tường mộ đạo đều treo những chiếc đèn lồng nến đã được thắp sáng.

Ngô Tà nói: "Con đường hầm này giống như mê cung vậy, mọi người nhất định phải nhớ kỹ đường đi, cẩn thận đi lạc!" Vương Khải Toàn cười nói: "Cái lối rẽ này chỉ là mê cung cấp thấp mà tôi từng thấy thôi, năm đó Cổ Lam Huyện Huyền Hồn Thê còn nguy hiểm hơn cái này không biết bao nhiêu lần, Bàn gia ta đây vẫn qua ải dễ dàng…" "Yên tâm đi, đi theo Bàn gia và Tô gia, đảm bảo không có vấn đề gì!" Lúc này.

"Gào!" Đột nhiên, một tiếng gầm của quái thú vang vọng khắp mộ đạo.

Mọi người vội dừng bước.

Chỉ thấy phía trước, Hắc Hạt Tử đang chật vật chạy tới.

Ngô Tà nói: "Hắc Hạt Tử?" Vương Nguyệt Bán nói: "Cuối cùng cũng tìm thấy ông, hóa ra ông ở đây à!" Ngô Tà hỏi: "Ông đi cùng chú Ba tôi đến à?" Hắc Hạt Tử xua tay, thở hổn hển mấy hơi: "Chào, lâu rồi không gặp…" Nhìn về phía Tô Mặc, Hắc Hạt Tử như vớ được

cọng rơm cứu mạng, vội vàng trốn sau lưng anh, “Chào Tô gia!” Tô Mặc cười gật đầu.

Ban đầu ở Miến Điện, Tô Mặc và Hắc Hạt Tử đã ở cùng nhau vài ngày, ấn tượng của anh về Hắc Hạt Tử cũng không tệ.

Giải Tiểu Hoa hỏi: “Ông chạy cái gì thế?” Ngô Tà hùa theo: “Đúng đó, ông chạy cái gì vậy?” Hắc Hạt Tử chỉ về phía sau mình, vừa thở vừa nói: “Khởi thi!” Vương Nguyệt Bán nói: “Đâu cơ?” Mọi người nhìn về phía sau Hắc Hạt Tử.

Chỉ thấy một bầy bướm đêm tỏa ra lửa xanh lục bay ra.

Phía sau bầy bướm là một binh lính mặc giáp trụ.

Tên lính này dường như không có thân xác, bên trong bộ giáp toàn là ngọn lửa màu xanh lục.

Trông như ác linh từ địa ngục, vô cùng đáng sợ và kinh khủng.

Tên lính giáp lửa bước đi lảo đảo.

Chương 266

Thấy vậy, Vương Nguyệt Bán không hề sợ hãi, ngược lại còn khinh bỉ Hắc Hạt Tử: "Này, tôi nói này Hạt tử, ông đúng là hữu danh vô thực, chỉ một con quỷ binh mà dọa ông thành ra thế này, thật là!" Nói rồi, Vương Nguyệt Bán rút súng tiểu liên, vô cùng vênh váo hét vào mặt con quỷ binh: "Này anh bạn, đừng đi lạc, gia gia ở đây này!" "Pằng!" "Pằng!" Họng súng đen ngòm bắn ra hai tia lửa chói mắt.

Hai phát đạn đều trúng vào giáp của quỷ binh, khiến nó bị đẩy lùi hai bước.

Thấy quỷ binh chỉ lùi lại hai bước mà vẫn không hề hấn gì, Vương Nguyệt Bán có chút không phục: "Yo, cũng cứng phết nhỉ!" "Đoàng đoàng đoàng đoàng đoàng!" Người cục tính ít lời, một băng đạn trực tiếp bay ra ngoài.

Tài bắn súng của Vương Nguyệt Bán cũng không tệ, viên nào viên nấy đều trúng đích, nhưng quỷ binh vẫn chỉ bị đẩy lùi, không hề bị thương.

Vương Nguyệt Bán nhíu chặt mày, quay sang nhìn Hắc Hạt Tử, "Ông tìm đâu ra cái Tống tử này thế…" Hắc Hạt Tử cằn nhằn, "Cách của cậu, tôi vừa thử rồi, vô dụng!" "Gào!" Quỷ binh tăng tốc, nhe nanh múa vuốt lao về phía mọi người.

Tô Mặc nhướng mày, rút thanh Xích Tiêu Kiếm sau lưng ra, "Phập" một tiếng, trường kiếm găm thẳng quỷ binh lên vách tường.

Ngô Tà nghi hoặc nói, "Quần áo của quỷ binh này tôi hình như đã thấy qua…" Tô Mặc nói, "Là Bất Ngôn Kỵ, trước đây ở Tần Lĩnh, chúng ta đã từng thấy hình ảnh của họ qua cây thần thanh đồng…" "Đúng đúng đúng…" Nghe lời Tô Mặc, Ngô Tà bừng tỉnh, "Chính là

Bất Ngôn Kỵ, sao họ lại biến thành bộ dạng này?" "Không sai, chính là bọn họ, quân đoàn tìm báu vật của Bắc Ngụy -- Bất Ngôn Kỵ, sao họ lại biến thành bộ dạng này?" Nói rồi, Ngô Tà đi đến bên cạnh quỷ binh, quan sát kỹ lưỡng.

"Grừ grừ…" Quỷ binh vung vẩy hai tay, gầm gừ liên tục với Ngô Tà, như một con dã thú mất kiểm soát.

Ngô Tà bị dọa giật nảy mình.

Tô Mặc nhướng mày, tay phải ép ra một giọt tinh huyết, vung tay bắn ra.

"Bốp!" Giọt tinh huyết rơi xuống trán quỷ binh, khói đen bốc lên, thân thể nó run rẩy một hồi.

"A!" Tiếng kêu vô cùng thê thảm, ngọn lửa xanh yêu dị lúc nãy cũng theo đó mà biến mất.

Tô Mặc biết, Tống tử này đã chết hoàn toàn.

"Ha ha…" Vương Nguyệt Bán đi đến bên cạnh quỷ binh, đắc ý nói, "Anh bạn, vừa rồi không phải mày ngầu lắm sao, sao bây giờ hết ngầu rồi, ta đây là Mô Kim Hiệu Úy…" Nói được nửa câu, trong đường hầm phía trước, từng cụm ánh sáng xanh lục bốc lên.

"……" Sắc mặt Vương Nguyệt Bán cứng đờ, lập tức câm nín, vội vàng trốn sau lưng Tô Mặc, "Tô gia...

Tô gia!" Nhiều quỷ binh Bất Ngôn Kỵ như vậy!

Mọi người cũng tim gan run rẩy, vội nhìn về phía Tô Mặc.

Tô Mặc rút Xích Tiêu Kiếm về, "Mọi người cứ lùi lại, Hỗn Độn, các ngươi đưa họ đi, mộ thất tiếp theo ở chỗ góc rẽ!" Không sợ kẻ địch mạnh, chỉ sợ đồng đội kéo chân.

Con đường hầm chật hẹp thế này, lại tụ tập nhiều người như vậy,

Tô Mặc hoàn toàn không thể thi triển tay chân.

"Vâng!" Hỗn Độn và những người khác gật đầu, quay người đưa Ngô Tà và mọi người rời đi.

"Gào…" "Gầm!" Lũ quỷ binh dày đặc xông về phía Tô Mặc.

"Đến hay lắm!" Tô Mặc cầm kiếm tung người nhảy lên, không chút sợ hãi xông vào đội hình quỷ binh.

"Ngao!" Trong khoảnh khắc tiếp đất, huyết khí Thanh Long phun trào, tiếng rồng ngâm như có như không vang vọng khắp nơi.

Đôi mắt Tô Mặc đỏ rực, thân thể cũng dường như trở nên cao lớn vạm vỡ.

Anh vung vẩy thanh trường kiếm trong tay, quét ngang ngàn quân giữa bầy quỷ binh, nơi nào đi qua đều tan hoang, quỷ binh căn bản không thể cản nổi mũi kiếm sắc bén của anh.

"Chết!" Tô Mặc xông thẳng một đường, vào khoảnh khắc này, anh như chiến thần hạ phàm, uy vũ bá đạo!

"Ầm" một tiếng, Tô Mặc một kiếm chém bay hai tên, chém một tên khác thành hai nửa.

Quỷ binh muốn phản công, nhưng tốc độ của Tô Mặc nhanh đến kinh người, thân ảnh anh xuyên qua giữa bầy quỷ binh, như tia chớp lướt đi, không ngừng thu hoạch sinh mệnh của bọn Tống tử.

Cơ thể anh ẩn chứa sức phá hoại cường đại, tốc độ nhanh như tia chớp, chỉ trong vài chục giây ngắn ngủi, anh đã chém giết hàng trăm quỷ binh. …… Phía bên kia.

Vương Nguyệt Bán thở hổn hển, chạy đến cửa một mộ thất ở góc rẽ, hoảng hốt tìm cơ quan.

Dù hoảng loạn, nhưng thị lực của Vương Nguyệt Bán cũng không

tệ, mấy cơ quan nhỏ này vẫn nhìn ra được.

Rất nhanh cậu ta đã phát hiện ra manh mối, dùng sức đẩy một viên gạch đá.

Nhưng, dù Vương Nguyệt Bán có dùng sức thế nào, viên gạch đá vẫn không nhúc nhích.

"Tránh ra!" Lúc này, Hắc Hạt Tử chạy tới, đẩy Vương Nguyệt Bán ra, đấm một quyền vào viên gạch.

Viên gạch bị đấm vỡ nát, cơ quan được khởi động lại.

"Rầm rầm rầm!" Cửa đá từ từ nâng lên.

Hắc Hạt Tử ngầu lòi đẩy cặp kính đen của mình, nói với Vương Nguyệt Bán: "Lâu năm không sửa, tốn chút sức, đi thôi!" Nói xong, hai người đi đầu bước vào, mọi người theo sát phía sau.

Ngay lúc này, vài tên quỷ binh không biết từ đâu xông tới.

"Gào gào gào!!!" "Gào gào gào!!!" "Chuyện gì vậy?" Ngô Tà kinh hãi la lên, "Sao quỷ binh đuổi kịp rồi?

Chẳng lẽ Tô Mặc gặp nguy hiểm?" Hỗn Độn có chút không vui, vừa định phản bác thì thấy Tô Mặc đã như quỷ mị xuất hiện bên cạnh họ.

"Bình tĩnh chút…" Tô Mặc mặt không đổi sắc, vừa nói vừa vung kiếm, ba nhát năm nhát hai giúp đám quỷ binh này đi đầu thai.

Vung kiếm!

Thu kiếm!

Một mạch liền lạc, như mây trôi nước chảy!

Toát ra khí chất của một đại tông sư.

Tô Mặc bình tĩnh nói, "Số lượng hơi đông, nên mất chút thời

gian…” “……” Mọi người chết lặng.

Lúc này, Tô Mặc cũng nhân cơ hội khởi động cơ quan bên trong cửa, kéo cửa đá xuống.

“Rầm!” Theo tiếng cửa đá rơi xuống, trái tim đang treo lơ lửng của mọi người cũng hạ xuống.

Hắc Hạt Tử giơ ngón cái lên nói với Tô Mặc: “Tô gia, Hắc Hạt Tử tôi chỉ phục mình ngài!” Tô Mặc cười cười, rồi bắt đầu quan sát môi trường xung quanh mộ thất.

Chương 267

Đây là một mộ thất hình tròn.

Không gian rất lớn.

Ở giữa có một bệ đá, trên đó có một vật bằng đá hình tròn có hoa văn, xung quanh đều có những đài đèn cầy đang cháy.

Vương Nguyệt Bán tò mò nhìn Hắc Hạt Tử, nói: "Này tôi nói Hạt tử, ông làm sao mà chọc phải đám quỷ binh này thế?" Hắc Hạt Tử giả vờ thản nhiên nói: "Ha, chỉ là lúc vào không cẩn thận kích hoạt cơ quan khiến chúng khởi thi thôi!" "À… đúng rồi, Bàn Tử, cái quan tài đó ngủ có thoải mái không?" Hắc Hạt Tử cười như không cười nhìn Vương Nguyệt Bán.

Không nhắc thì thôi, vừa nhắc đến là Vương Nguyệt Bán liền nổi giận, chửi mắng: "Tôi nói này ông nghĩ sao vậy, ông bỏ tôi vào quan tài làm cái gì?" "Ông dù có đưa tôi về, hoặc vứt tôi lại chỗ cũ cũng được…" "Ông bỏ tôi vào quan tài làm cái quái gì?" "Sợ tôi chết không có chỗ ở à?" "Ông có biết không, ngay lúc tôi đang ngủ trong quan tài, có người đã vào đấy!" Hắc Hạt Tử vỗ vai Vương Nguyệt Bán, nói: "Yên tâm đi, tôi vẫn luôn âm thầm bảo vệ cậu mà!" Hắc Hạt Tử nói vậy, ngọn lửa trong lòng Vương Bàn Tử mới nguôi đi không ít.

Nếu mình bị người khác giết trong lúc đang ngủ say thì thật quá nực cười.

Giải Tiểu Hoa đi đến bên Hắc Hạt Tử, hỏi: "Ông sao lại đi cùng chú Ba Ngô?" "Hơn nữa, tại sao chú ấy và Phan Tử không xuống mộ, lại để một mình ông xuống?" Hắc Hạt Tử sững sờ: "Sao cậu biết tôi đi cùng Tam gia?" Lần này, đến lượt Vương Nguyệt Bán vỗ vai Hắc Hạt Tử, "Này, Hạt tử, mọi hành động của các ông đều nằm trong sự

giám sát của Tô gia!" Mình bị người ta theo dõi?

Hắc Hạt Tử ngơ ngác nhìn Tô Mặc.

Tô Mặc an ủi: "Yên tâm, chỉ là giám sát văn minh thôi, chuyện của các ông tôi không quản, đừng gây phiền phức cho tôi là được…" Hắc Hạt Tử cười nói: "Ngài yên tâm, tuyệt đối không gây phiền phức cho ngài." Giải Tiểu Hoa lặp lại: "Ông vẫn chưa nói, ông đến thôn Mê Vụ làm gì?" Hắc Hạt Tử nói: "Tôi vào đây tìm một thứ, nhưng là thứ gì thì tôi phải giữ bí mật cho khách hàng, bây giờ không thể nói cho các cậu biết được." Vương Nguyệt Bán la lớn, "Tô gia, ở đây có bảo bối, toàn là đồ tốt cả!" Tô Mặc nhìn theo, phát hiện vách tường xung quanh có không ít hốc nhỏ để đồ bồi táng.

"Khá lắm!" Tô Mặc nói.

"Bảo bối của Bất Ngôn Kỵ đều để ở đây cả sao?" "Ngựa đồng thời Chiến Quốc!" "Đầu Phật ngọc thời Hán!" "Họa sách thời Tào Ngụy!" "Ha ha ha…" Vương Nguyệt Bán ôm một cái đầu Phật ngọc cười lớn, "Bảo bối, sư phụ, đây đều là bảo bối cả!" Vương Khải Toàn che mặt, "Đừng có ra cái vẻ chưa từng thấy đời như thế, rất mất mặt tôi." Vương Nguyệt Bán không cho là đúng, "Nếu các ngươi đều không thèm, vậy lát nữa để tôi mang đi hết là được…" "……" Mọi người cạn lời.

Giải Tiểu Hoa đi đến chỗ Hắc Hạt Tử, hỏi: "Ngôi mộ này, ông đã khám phá xong chưa?" "Chưa…" Hắc Hạt Tử lắc đầu: "Ngôi mộ này có tổng cộng ba tầng, tầng thứ nhất chỉ là đồ giả để lừa người, tầng thứ ba đã được Sư trưởng Trương cải tạo lại…" "Chỉ riêng tầng thứ hai này, là nơi tôi không muốn các cậu vào nhất…" Giải Tiểu Hoa kinh ngạc, hỏi lại: "Ông nói gì?

Mộ thất của Sư trưởng Trương là tầng thứ ba, đây mới là tầng thứ hai?" Lúc này, Vương Nguyệt Bán đang hớn hở kiểm tra bảo bối

của mình, sờ bên trái, ngắm bên phải, nhảy tưng tưng, kích động vô cùng.

"Cạch!" Vương Nguyệt Bán đứng sững tại chỗ, cậu ta cảm giác như mình vừa giẫm phải thứ gì đó.

"Rắc rắc rắc rắc rắc rắc!" Cơ quan gần đó khởi động, khối đá lớn hình tròn có hoa văn dưới chân Vương Nguyệt Bán bắt đầu từ từ dâng lên.

Mọi người lập tức giơ súng cảnh giác.

Ngô Tà hét lên: "Bàn Tử cẩn thận." Vương Nguyệt Bán cảm thấy mình đang từ từ được nâng lên cao, vội vàng bước xuống, lùi sang một bên.

Tô Mặc nói: "Đừng hoảng, chỉ là một cơ quan ẩn thôi…" Bệ đá ngừng dâng lên, để lộ những thứ được giấu kín.

Đó là từng chiếc đĩa vàng.

Vương Nguyệt Bán liếc mắt đã nhận ra đây là đồ làm bằng vàng, nên càng thêm phấn khích, nhanh chân chạy đến trước một chiếc đĩa vàng rồi ngồi xổm xuống.

"Cốc cốc cốc!" Vương Nguyệt Bán không nhịn được mà gõ gõ.

Ngô Tà rất cẩn thận, nhắc nhở: "Bàn Tử, đừng động lung tung, cẩn thận có cơ quan!" Giải Tiểu Hoa như phát hiện ra điều gì, lập tức nói: "Trên mấy cái đĩa vàng này hình như đều là những công trình kiến trúc…" Ngô Tà vừa nghe, lập tức dùng đèn pin soi kỹ, kinh hãi kêu lên: "Lăng mộ dưới đáy biển Tây Sa!!!" Tô Mặc đồng thời cúi xuống, nói: "Cái của tôi là cổ mộ Tần Lĩnh!" Vương Nguyệt Bán cũng mang vẻ mặt như gặp ma, "Cái của tôi hình như là Thất Tinh Lỗ Vương Cung, các cậu xem, xem này!" Ngô Tà đi đến bên cạnh Vương Nguyệt Bán, kinh ngạc vô cùng: "Vị trí điêu khắc của nó lại giống hệt vị trí

thực tế, thật kỳ lạ!" Vương Nguyệt Bán mặt đầy mờ mịt, nói: "Đây không phải cũng là mộ của Uông Tàng Hải chứ?" Ngô Tà lắc đầu: "Không thể nào, Uông Tàng Hải là người thời Minh, còn đây là mộ thời Hán!" Vương Nguyệt Bán phản bác: "Thế Sư trưởng Trương còn là người thời Dân Quốc đấy thôi, ông ta không phải cũng coi ngôi mộ Hán này như nhà mình à!" "Thật là náo nhiệt, Bất Ngôn Kỵ, Uông Tàng Hải, Sư trưởng Trương, hết lớp này đến lớp khác…" "……" Ngô Tà ngồi xổm trước đĩa vàng, trong đầu không ngừng suy nghĩ, "Không đúng, lăng mộ dưới đáy biển Tây Sa rõ ràng là mộ của Uông Tàng Hải, lẽ nào giữa những ngôi mộ này có liên hệ gì sao?" Vương Nguyệt Bán nói: "Tào Tháo còn có bảy mươi hai ngôi mộ giả mà, Uông Tàng Hải đào nhiều mộ như vậy, ông ta sợ sau khi chết mộ của mình cũng bị người khác trộm!" Ngô Tà đi đến vị trí Tô Mặc đứng lúc nãy, cúi người nhìn đĩa vàng: "Uông Tàng Hải còn từng đến cổ mộ Tần Lĩnh?" Tô Mặc nói thẳng: "Tôi thậm chí còn nghi ngờ Thất Tinh Lỗ Vương Cung, chuông đồng ở lăng mộ dưới đáy biển Tây Sa, đều là do Uông Tàng Hải vận chuyển ra từ cây thần Tần Lĩnh!" Thời Minh sơ quả thật danh nhân xuất hiện lớp lớp, không chỉ có Lưu Bá Ôn, Quan Sơn Thái Bảo các loại năng nhân dị sĩ, mà còn sinh ra một kỳ nhân như Uông Tàng Hải.

Người này có tài kinh thiên vĩ địa, so với Thiết Diện Sinh năm đó có hơn chứ không kém.

Tô Mặc nhìn quanh bốn phía, phát hiện đối diện cửa mộ dường như vẫn còn một căn phòng.

Tô Mặc tiến lên, dùng sức đẩy một cái.

"Két!" Cửa đá bị đẩy ra một nửa, để lộ bậc thang đá bên trong.

"Còn có cửa nữa…" Vương Khải Toàn và những người khác nghe tiếng liền đi tới.

Tô Mặc cầm kiếm bước vào, mọi người cẩn thận đi theo sau.

Đi dọc theo mộ đạo sâu hun hút khoảng hai ba phút.

Cuối mộ đạo là một gian mộ thất hình tròn.

Giữa mộ thất đặt một cỗ quan tài được điêu khắc tinh xảo tuyệt vời.

Ngô Tà nhìn quanh một lượt, nói: "Gian mộ thất này được bảo tồn rất hoàn chỉnh, không có dấu vết bị cải tạo!" Giải Tiểu Hoa hỏi: "Hạt tử, ông có biết gì về nơi này không?" Hắc Hạt Tử bước lên bệ đá, đi đến bên quan tài, nói: "Tôi biết cũng không nhiều, nhưng tôi nghe nói nơi đây cất giấu một con Xà mi đồng ngư!" Vì chú Ba của mình, Ngô Tà vốn rất nhạy cảm với Xà mi đồng ngư, lập tức nói: "Chẳng trách lại có thiết kế mộ thất hai lớp, hóa ra là để bảo vệ Xà mi đồng ngư…" Giải Tiểu Hoa lại hỏi: "Hạt tử, vậy ông biết bao nhiêu về Sư trưởng Trương?" Hắc Hạt Tử suy nghĩ một lúc, nói thẳng: "Cũng không nhiều, nhưng tôi từng nghe một đoạn truyền thuyết, liên quan đến cái chết của ông ấy!" Cái chết của Sư trưởng Trương vẫn luôn là một nghi vấn trong lòng mọi người.

Nghe Hắc Hạt Tử lại biết chuyện này, mọi người đều nhìn về phía Hắc Hạt Tử.

Hắc Hạt Tử nói: "Sư trưởng Trương Bất Tốn từng biến mất trong mộ một thời gian…" Mọi người gật đầu, thông tin này ai cũng biết, trước đó trong nhật ký của Đậu Thành đã đề cập đến.

Hắc Hạt Tử lại nói: "Đại soái Trương Cao Nguyên vẫn luôn cho rằng Sư trưởng Trương giấu riêng thuốc trường sinh bất lão, để kiểm chứng suy đoán của mình, ông ta thậm chí còn để em gái mình là Khánh Bình, cũng chính là vợ của Sư trưởng Trương, đi giám sát Sư trưởng Trương!" "Sư trưởng Trương để ngăn chặn hai anh em Trương đại soái đi vào lầm đường lạc lối, bèn nghĩ ra một cách khiến

hai người họ từ bỏ ý định…" "……" Hắc Hạt Tử ngừng lại một chút.

Vương Nguyệt Bán sốt ruột hỏi, "Cách gì?" "……" Hắc Hạt Tử chậm rãi nói, "Đó chính là tự mình sử dụng cái gọi là thuật trường sinh này, sau đó để hai anh em họ tận mắt chứng kiến, cái gọi là thuật trường sinh, rốt cuộc là thứ gì." "Cuối cùng, Sư trưởng Trương đã làm được, ông ấy chết trước mặt hai anh em đại soái, còn phó quan của Sư trưởng Trương là Đậu Thành, không lâu sau đó, lại mở cơ quan, giúp Sư trưởng Trương chỉnh trang lại dung nhan, rồi đặt vào trong quan tài." "Phó quan lòng như tro nguội, cuối cùng cũng tự sát!" "……" Thuật trường sinh hại chết người mà!

Mọi người âm thầm lắc đầu, trong lòng than thở.

Tô Mặc đi đến trước quan tài đá ở trung tâm mộ thất, nói: "Các cậu đoán xem, trong quan tài này nằm là ai?" Vương Khải Toàn suy tư, "Tuyệt đối không phải chủ nhân ban đầu của ngôi mộ Hán này!" "Nói mới nhớ, chủ nhân ban đầu của ngôi mộ Hán này thật là một kẻ xui xẻo…" "Bất Ngôn Kỵ của Bắc Ngụy, Uông Tàng Hải của Minh triều, quân phiệt đầu Dân Quốc, rồi đến chúng ta bây giờ, Uông gia, Cửu Môn, lính đánh thuê nước ngoài, trước trước, sau sau lại có đến cả chục toán người đến nơi an nghỉ của mình!" "Đúng là chết cũng không được yên!" "Ha ha ha…" Nghe vậy, mọi người đều cười lớn.

Tô Mặc quay đầu nói với Tứ Hung Tướng: "Mở quan tài ra!" Bốn người gật đầu, xắn tay áo, cùng nhau hành động.

"Một, hai, ba, lên!" Nắp quan tài bằng đá được bốn người nhấc sang một bên.

Tô Mặc cúi đầu nhìn.

Chỉ thấy bên trong là một vị tướng quân mặc giáp trụ, đội mũ sắt.

Vương Khải Toàn hỏi: "Đây là ai?" Tô Mặc nói: "Đây là tướng

quân Bất Ngôn Kỵ!" "Không sai, chính là ông ta…" Vương Nguyệt Bán chợt hiểu ra: "Trước đây chúng ta đã thấy ông ta trong đoạn video trên cây thần Tần Lĩnh, đây chính là thủ lĩnh câm của Bất Ngôn Kỵ!" Hắc Hạt Tử tò mò nói: "Video gì?" "Heh…" Vương Nguyệt Bán: "Bí mật!" "……" Hắc Hạt Tử sững sờ, "Nếu ông có thể nhìn thấy mắt tôi, sẽ biết tôi đang khinh bỉ ông!" Ngô Tà nhìn quanh bốn phía, "Ủa, sao không thấy Xà mi đồng ngư đâu?" Tô Mặc cười cười, "Xà mi đồng ngư ở trên người vị Sư trưởng Trương kia…" Ngô Tà sững người, vô thức quay đầu nhìn lại đường hầm phía sau, không khỏi nói: "Tô gia, ngài… ngài sao vừa nãy không nói?" Tô Mặc cười như không cười, "Cậu có hỏi đâu…" Ngô Tà: "……" Ngay lúc này, Vương Nguyệt Bán đưa tay định sờ vào miếng ngọc phỉ thúy trên áo giáp của tướng quân Bất Ngôn Kỵ trong quan tài.

Tô Mặc vội hét lên: "Đừng động!" Mọi người đều nhìn về phía Vương Nguyệt Bán.

"……" Vương Nguyệt Bán lúng túng thu tay lại.

Tô Mặc giải thích: "Miếng ngọc bội đó là cơ quan.

Chỉ cần cậu lấy nó, cái xác này sẽ khởi thi…" "Đây chính là tướng quân Bất Ngôn Kỵ, thử nghĩ về thân thủ của Tiểu Dương Quá xem…" Nghe vậy, sắc mặt mọi người nghiêm lại, lập tức liên tưởng đến Tiểu Dương Quá cụt tay trong cổ mộ Tần Lĩnh.

Phải biết rằng, Tiểu Dương Quá dù đã cụt tay, thân thủ vẫn không thua kém Trương Khởi Linh.

Tô Mặc nói tiếp, "Xác này nếu khởi thi, sẽ không phải là quỷ binh bình thường, cậu nhìn thanh đại đao bên cạnh ông ta xem, vừa nhìn đã biết là thần binh, chém sắt như chém bùn." Vương Nguyệt Bán vừa nghe thứ này nguy hiểm như vậy, vội vàng lùi lại.

Tô Mặc đi đến bên phải quan tài, đưa tay lấy thanh đại đao trong

tay thi thể ra.

Chương 268

Trải qua ngàn năm, thanh đại đao này vẫn tỏa ra hàn khí bức người.

Thân đao không một chút gỉ sét, vừa nhìn đã biết được chế tạo từ dược liệu đặc biệt.

Tô Mặc dùng đại đao chém bừa vào đài nến bên cạnh.

"Bốp!" Đài nến bằng đá nổ tung.

"……" Mọi người nhìn đài nến vỡ nát trên đất, gáy mình không khỏi lạnh toát.

"Soạt!" Tô Mặc chống đại đao xuống đất, khen ngợi, "Đao tốt!" "Bảo đao sao có thể phủ bụi, tướng quân, thanh đao này của ngài, tôi xin mang đi!" Nói rồi, Tô Mặc trực tiếp thu thanh trường đao vào không gian hệ thống.

Sau đó, anh quay người trở lại bên quan tài.

Nhìn vị tướng quân Bất Ngôn Kỵ mặc giáp trụ trong quan tài, Tô Mặc than thở: "Thực ra khởi thi cũng không có gì, tôi có thể đối phó…" "Chỉ là vị tướng quân này là bậc trung dũng, lại là đồng hành của Mô Kim Hiệu Úy, chúng ta tốt nhất không nên quấy rầy giấc ngủ của ông ấy…" "Đậy nắp quan tài lại cho ông ấy, chúng ta đi!" "Vâng, Tô gia!" Hỗn Độn, Cùng Kỳ và những người khác lại bước ra, hợp lực đặt nắp quan tài trên đất trở lại vị trí cũ.

Sau đó, mọi người quay trở lại theo đường cũ, về mộ thất lúc trước.

Trên đường đi, Tô Mặc bắt đầu thu gom đồ đạc.

Phàm là bảo bối, Tô Mặc đều không từ chối!

Toàn bộ bảo bối mà quân đoàn tìm báu Bất Ngôn Kỵ của Bắc Ngụy thu thập trong nhiều năm đều rơi vào tay Tô Mặc.

Mọi người bước ra từ lối vào quan tài, bỗng thấy thi thể của Sư trưởng Trương vốn được đặt ở góc tường đã biến mất!

Ngô Tà kinh hãi kêu lên: "Thi thể biến mất rồi!" Tô Mặc bình tĩnh gật đầu, "Ừ, biến mất rồi!" Ngô Tà mờ mịt nhìn Tô Mặc, "Tô gia, ngài… ngài đã đoán trước được?" "……" Tô Mặc khẽ gật đầu.

Ngô Tà đồng tử co rụt lại, "Ai làm?" Tô Mặc nói thật: "Chú Ba của cậu, ngoài chú Ba của cậu ra, còn có thể là ai nữa…" "Cả thôn Mê Vụ, trong ngoài mộ, người cũng gần đủ cả, chỉ có chú Ba cậu là có cơ hội ra tay thôi!" Lần này Ngô Tam Tỉnh còn biết chừng mực, không đóng cả cơ quan cổ mộ lại.

Trong nguyên tác, Ngô Tam Tỉnh đã hại Ngô Tà thảm thương, khiến Ngô Tà và một đám người suýt bị chôn sống.

Là cháu ruột của Ngô Tam Tỉnh - Hạo Thiên Chân bị thương nặng nhất, phải nằm viện suốt hai tháng.

Ngô Tà muốn nói lại thôi, "Tô gia… chú Ba cháu…" Tô Mặc ngắt lời Ngô Tà, "Có những chuyện, cậu vẫn nên tự mình đi hỏi chú Ba cậu đi, biến mất lâu như vậy, cậu nên nói chuyện thẳng thắn với chú Ba cậu một lần rồi…" "……" Ngô Tà như người mất hồn, đứng ngây tại chỗ.

Tô Mặc cũng không nói nhiều, dẫn mọi người quay trở lại mặt đất. …… "Tô gia…" Thấy Tô Mặc xuất hiện, mấy đội viên tác chiến ở lại trên mặt đất đi tới, "Tô gia!" Tô Mặc gật đầu: "Ngô Tam Tỉnh đâu?" Đội trưởng báo cáo: "Tô gia, Ngô Tam Tỉnh và một người nữa đã khiêng một cái xác từ trong mộ ra, rồi lên xe đi rồi…" Tô Mặc gật đầu, rồi nhìn thấy A Ninh trong đội ngũ, không khỏi cười nói, "Nhất thiết phải chơi trò Gia Cát Lượng với Mạnh Hoạch với tôi sao?

Nhất thiết phải bảy lần bắt bảy lần tha?" A Ninh trợn mắt lườm một cái, "Tôi tuyệt đối sẽ không bán mạng cho anh đâu…" Dù là người đất cũng có ba phần tức giận, huống chi là Tô Mặc.

Nghe lời A Ninh, sắc mặt Tô Mặc tối sầm lại, nói với Hỗn Độn.

"Hỗn Độn, tìm một khu rừng nhỏ, thịt nó đi…" "……" Khóe miệng Hỗn Độn giật giật, hắn cũng biết đây là lời nói trong lúc tức giận của Tô Mặc, liền liếc mắt nhìn ra xa, giả vờ như không nghe thấy.

Tô Mặc hít một hơi thật sâu, "Được rồi, chuyến đi thôn Mê Vụ lần này kết thúc, mọi người về nhà nấy đi!" Nói xong, Tô Mặc, Vương Khải Toàn và Tứ Hung Tướng bắt đầu dẫn người rút lui.

"Vâng!" Mọi người dường như cũng biết Tô Mặc đang tức giận, đáp một tiếng rồi tự thu dọn đồ đạc.

Giải Tiểu Hoa hét về phía bóng lưng Tô Mặc: "Sư phụ, mấy ngày nữa là sinh nhật Tú Tú, Hoắc gia đặc biệt chuẩn bị lễ trưởng thành cho con bé, người nhất định phải đến tham gia đấy!" Tô Mặc vẫy tay, tỏ ý mình đã biết.

Ngô Tà nghi ngờ, "Tú Tú sắp sinh nhật?" Giải Tiểu Hoa gật đầu.

Không biết vì sao, Ngô Tà phát hiện giữa hai hàng lông mày của Giải Tiểu Hoa có một nỗi ưu sầu không tan.

Bỗng nhiên!

Ngô Tà như hiểu ra điều gì, kinh ngạc nói, "Bà lão Hoắc muốn giao quyền cho Tú Tú?" Giải Tiểu Hoa thở dài một hơi, hiển nhiên là ngầm thừa nhận chuyện này.

Ngô Tà trầm mặc một lúc lâu, "Kết thúc của một thời đại…" Hoắc Tiên Cô là người chèo lái cuối cùng của thời Lão Cửu Môn, cùng với sự lui về ở ẩn của bà, đánh dấu sự tan rã hoàn toàn của thời đại Lão

Cửu Môn.

Giải Tiểu Hoa lắc đầu, xua đi sự phiền muộn trong lòng, "Ngô Tà, xe của cậu ở đâu?

Tôi đưa cậu qua!" Ngô Tà gật đầu, "Được!" Hắc Hạt Tử mặt dày đi theo sau Giải Tiểu Hoa, "Hoa gia, cho tôi đi nhờ với!" "……" Mọi người lên đường, mỗi người một ngả. …… Sau một chặng đường dài, Tô Mặc và mọi người cuối cùng cũng về đến Yến Kinh vào chiều ngày thứ ba.

Trở về Phan Gia Viên, Tô Mặc tắm rửa qua loa.

"Em gái…" "Em gái!" "Bảo người giúp việc làm cho anh chút gì ăn lót dạ đi…" Tô Mặc mặc áo choàng tắm bước ra.

Anh Tử đang kèm Nhiếp Nhiếp học bài, thấy Tô Mặc liền đứng dậy, "Để em nấu cho anh bát mì nhé…" "Được…" Tô Mặc toe toét cười, "Lâu lắm rồi không được nếm tay nghề của em gái…" Rất nhanh, một bát mì nước đã được Anh Tử bưng lên.

"Cả đường ăn gió nằm sương, cực khổ chết đi được!" Tô Mặc vừa ăn vừa không quên mắng con gái, "Đây chính là cái nghề đảo đấu mà con muốn đấy…" Nhiếp Nhiếp ngồi bên cạnh Tô Mặc, cười tủm tỉm nhìn cha mình, "Chuyến này có thu hoạch gì không?" Tô Mặc nói: "Con đường trường sinh của Uông gia không đi được đâu, ít nhất là đối với cha thì không được…" "Hầy, cha nói với con nhóc nhà con mấy chuyện này làm gì…" Khi đêm xuống.

Anh Tử mệt lả nằm trong lòng Tô Mặc.

Mồ hôi ướt đẫm, cánh mũi phập phồng!

Chỉ trời mới biết cô vừa trải qua những gì!!

"Em gái…" Tô Mặc nghịch ngợm đám mây kia, cười nói: "Trời còn sớm mà!" "……" Câu nói này của Tô Mặc trực tiếp khiến Anh Tử

suy sụp!

“Đi chết đi…” Anh Tử bĩu môi, mặc kệ Tô Mặc.

“Ha ha ha…” Tô Mặc cười lớn, thực ra anh cũng chỉ trêu Anh Tử thôi.

Dù sao vừa rồi đã tốn bao nhiêu sức, chỉ có Tô Mặc tự mình biết.

“Reng reng reng!” Đột nhiên, điện thoại trên bàn reo lên.

Tô Mặc đưa tay lấy, phát hiện người gọi lại là Trương Doanh Xuyến.

Là anh em nhà mình, Tô Mặc cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp bắt máy.

“Alo?

Lão Trương, có chuyện gì vậy?” Việc mình trở về từ thôn Mê Vụ không phải là bí mật gì, trước khi Tô Mặc xuống máy bay, Lão Hồ đã gọi điện, đề nghị tối nay mở tiệc, muốn đón gió tẩy trần cho Tô Mặc.

Chương 269

Tổng cộng cũng chỉ đi có mấy ngày, lại thêm chuyến này ngoài một ít đồ cổ, Tô Mặc chẳng thu hoạch được gì về thuật trường sinh, nên đã khéo léo từ chối lời đề nghị của Lão Hồ.

Trương Doanh Xuyến có thể gọi điện vào lúc này, Tô Mặc ít nhiều cũng có chút bất ngờ.

"Tô tiểu ca…" Đầu dây bên kia, giọng Trương Doanh Xuyến có vẻ do dự, "Anh còn nhớ Tôn Diệu Tổ không?" Tôn Diệu Tổ?

Cái tên này có chút quen thuộc!

Tô Mặc suy nghĩ một lát.

Đột nhiên, đồng tử co rụt lại.

"Tôn Diệu Tổ!" Tô Mặc trầm giọng nói: "Quan Sơn Thái Bảo?" Trương Doanh Xuyến nói: "Không sai, chính là ông ta!" Tôn Diệu Tổ, tên thật là Phong Học Vũ, là huyết mạch cuối cùng còn sót lại của Phong gia, Quan Sơn Thái Bảo duy nhất trên đời.

Năm đó, sau khi chuyến đi Côn Luân kết thúc, để không cho Lão Hồ, Tuyết Lê Dương, Bàn Tử đi vào vết xe đổ, Tô Mặc đã để Trương Doanh Xuyến dùng một số thủ đoạn không trong sạch.

Vụ tai nạn xe hơi trông có vẻ là ngẫu nhiên đó, thực chất là do Trương Doanh Xuyến sắp đặt cẩn thận.

Giáo sư Tôn máu nhuộm đường phố, từ đó bệnh nặng không dậy nổi, trở thành người thực vật không còn ý thức.

Vụ tai nạn đến nay cũng đã hơn hai mươi năm, những năm qua, cái tên giáo sư Tôn không còn xuất hiện trong cuộc sống của Tô Mặc nữa.

Tô Mặc suýt nữa đã quên người này, không ngờ hôm nay Trương Doanh Xuyến lại nhắc đến.

Tô Mặc nhướng mày, "Ông ta không phải đã thành người thực vật rồi sao?

Chẳng lẽ đã tỉnh lại?

Trốn khỏi bệnh viện rồi?" Hơn hai mươi năm trôi qua, Tô Mặc tuy đã khác xưa, nhưng Phong Học Vũ với tư cách là đại BOSS năm xưa, Tô Mặc vẫn không dám xem nhẹ.

"Không không không…" Trương Doanh Xuyến vội nói, "Vừa rồi bệnh viện gọi cho tôi, nói giáo sư Tôn đã qua đời hai tiếng trước…" "……" Hóa ra là vậy, làm tôi giật cả mình!

Tô Mặc thở phào nhẹ nhõm, nói: "Chết là tốt, chết rồi thì không phải chịu khổ nữa…" "Gã này đã cầm cự thêm hơn hai mươi năm, bây giờ chết cũng là xong xuôi cả rồi…" Cùng với sự ra đi của Phong Học Vũ, huyết mạch cuối cùng của Phong gia biến mất, Quan Sơn Thái Bảo từ đây tuyệt tích trên giang hồ.

Quan Sơn Thái Bảo từng khiến Mô Kim Hiệu Úy lâm vào cảnh thê thảm như vậy, giờ đây lại có kết cục thế này, Tô Mặc cũng không nhịn được mà bật cười, "Ha ha…" Tô Mặc bấm ngón tay tính toán, bắt đầu xem lại vận mệnh của Lão Hồ, Tuyết Lê Dương và những người khác.

"……" Nụ cười trên mặt Tô Mặc đông cứng lại, anh vội vàng ngồi dậy.

"Hít!!!" Tô Mặc hít một hơi khí lạnh, mặt vừa kinh vừa sợ, "Sao có thể?" Ba người Lão Hồ, Tuyết Lê Dương, Bàn Tử vốn dĩ thuận buồm xuôi gió, vì cái chết của giáo sư Tôn, mệnh cách của ba người lại một lần nữa liên kết với nhau.

Bốn năm tới, sinh môn của ba người đóng chặt, tính mạng ngàn cân treo sợi tóc!

Trương Doanh Xuyến hỏi: "Tô tiểu ca, có chuyện gì vậy?" "……" Tô Mặc nhíu mày, tiếp tục dùng Thôi Bối Đồ để suy diễn vận mệnh của ba người.

"Ừm…" "Một tia sinh cơ, nằm ở làng Địa Tiên!" Tô Mặc lẩm bẩm, "Quẻ tượng cho thấy, một cao thủ tinh thông Quan Sơn Chỉ Mê Phú sẽ dẫn dắt ba vị Mô Kim Hiệu Úy xông vào làng Địa Tiên, ngăn cản Thi Tiên xuất thế!" "Thi Tiên chết, sinh môn có thể mở!" "Thi Tiên sống, đèn mệnh của Mô Kim Hiệu Úy tắt!" "Cao thủ tinh thông Quan Sơn Chỉ Mê Phú, Quan Sơn Chỉ Mê Phú…" Tô Mặc sững sờ, đây không phải là mình sao?

Sau khi giáo sư Tôn chết, trên đời này ai còn biết tuyệt kỹ Quan Sơn Chỉ Mê Phú của Quan Sơn Thái Bảo?

Chẳng phải là chính mình sao?

"Ra là vậy…" Lông mày Tô Mặc từ từ giãn ra, "Giáo sư Tôn tuy đã chết, nhưng làng Địa Tiên là có thật, đó là sự thật khách quan…" "Phong Sư Cổ đang nằm ở làng Địa Tiên tìm kiếm cơ hội hóa tiên…" "Nếu để hắn xuất thế, tất sẽ sinh linh đồ thán!" Thời gian trôi đến ngày sinh nhật của Hoắc Tú Tú.

Vì mấy ngày trước, Hoắc gia đã sớm gửi thiệp mời.

Lão Hồ, Vương Khải Toàn, Trương Doanh Xuyến, Đại Kim Nha và những người khác đều có phần, không sót một ai.

Nếu là tiệc mừng thọ của bà lão Hoắc, dù Tô Mặc có đi, Lão Hồ, Bàn Tử và những người khác cũng sẽ không đi.

Dù sao hai bên cũng có tranh đấu ngấm ngầm, một bà lão Hoắc cũng không đáng để cả tập đoàn Tô Mặc phải đến.

Nhưng Hoắc Tú Tú thì khác, đó là đứa trẻ mà họ nhìn nó lớn lên.

Trước đây khi Hoắc Tú Tú theo Giải Tiểu Hoa đến Phan Gia Viên, đám anh em phần lớn còn chưa kết hôn, chưa ra ở riêng.

Lúc đó, mọi người đều rất thích cô bé này.

Vì vậy, vì ngày đặc biệt hôm nay, Lão Hồ, Bàn Tử, Đại Kim Nha mấy lão già này đặc biệt mặc vest, ngồi trên xe sang của mình đến Hoắc gia.

"Hồ gia!" "Bàn gia!" "Kim gia!" Quản gia đón khách của Hoắc gia gọi một tiếng thật vang, sắc mặt hồng hào, toát lên vẻ vui mừng.

Trong thời buổi Cửu Môn ngày càng suy tàn, phái Mô Kim Hiệu Úy do Tô Mặc đứng đầu mới là đầu rồng của giới đồ cổ.

Bình thường mấy vị gia này, người thường thật sự không mời nổi họ.

Hôm nay, họ có thể đích thân đến Hoắc gia, cũng là đã nể mặt Hoắc gia lắm rồi.

Không lâu sau, Tô Mặc cũng đưa Anh Tử đến Hoắc gia.

"Tô gia…" Thấy Tô Mặc, quản gia Hoắc gia vội chạy tới, "Tô gia, phu nhân, ngài đã đến!" "Ha ha…" Thấy vẻ mặt câu nệ của quản gia, Tô Mặc cười nhẹ, "Không cần lo lắng, hôm nay tôi không đến để gây rối!" Mặc dù Tô Mặc đã nói vậy, nhưng quản gia vẫn không dám thở mạnh.

Thực sự là Tô Mặc quá lợi hại, quá bá đạo, sau khi Trương Đại Phật Gia qua đời, anh chính là đầu rồng của Yến Kinh và cả giới đồ cổ.

"Tô gia…" Nghe tiếng, bà lão Hoắc đích thân bước ra.

Tô Mặc bước nhanh lên trước, "Tiên cô, tôi là hậu bối, sao dám

phiền ngài ra đón…" "Tô gia khách sáo rồi, mời vào trong!" Bà lão Hoắc cũng rất nhiệt tình, đúng là không ai nỡ đánh người mặt cười, Tô Mặc đã nể mặt Hoắc gia, bà lão đâu phải người không biết điều, không biết nặng nhẹ, vội vàng mời Tô Mặc vào trong.

Khách khứa của Hoắc gia thầm hô đã nghiền, phải biết rằng, Tô Mặc, Trương Doanh Xuyến, Hồ Bát Nhất và những người khác, đây mới thực sự là những ông lớn, nhiều người dù vắt óc suy nghĩ cũng khó mà gặp được họ một lần.

Vậy mà hôm nay, những nhân vật lớn này lại cùng họ nói cười vui vẻ.

Nhiều người nằm mơ cũng không dám tưởng tượng ra cảnh này. …… Tô Mặc bận rộn tiếp khách xong, cầm ly rượu đi đến bên cạnh Lão Hồ, Bàn Tử, lặng lẽ mở Hoàng Kim Đồng, liếc nhìn khí vận của Lão Hồ, Bàn Tử, Tuyết Lê Dương và những người khác.

Chỉ thấy, mệnh cách phú quý vốn đang như mặt trời ban trưa, đỏ tím rực rỡ, lúc này đã dần bị màu đen nuốt chửng.

Ngay cả trên mặt Lão Hồ cũng phủ một lớp khí đen u uất không tan.

Đúng như Tô Mặc đã bói, nếu trong vòng bốn năm không giải quyết được làng Địa Tiên, dù thần tiên hạ phàm cũng không cứu được Lão Hồ và bọn họ.

Chương 270

Tô Mặc đích thân rót cho mấy người một ly rượu vang đỏ, trầm giọng nói, "Gần đây không có việc gì thì đừng ra khỏi Yến Kinh!" Yến Kinh, thủ phủ, dưới chân thiên tử.

Cố đô ngàn năm, long mạch hội tụ.

Có lợi rất lớn cho mệnh cách phú quý của mấy người họ.

"Hả?" Lão Hồ mờ mịt nhìn Tô Mặc, "Sao vậy?" Tô Mặc lắc đầu, không nói nhiều, nâng ly ra hiệu mọi người cùng uống.

Bốn năm!

Thời gian vẫn còn đủ, Tô Mặc có đủ thời gian để nghịch thiên cải mệnh cho ba người Lão Hồ.

Chuyện này một mình mình biết là được, để họ khỏi lo lắng sợ hãi!

Tô Mặc nâng ly, uống một hơi cạn sạch!

"Tô gia, Hồ gia… Bàn gia, mời mấy vị!" Lúc này, quản sự của Hoắc gia đi tới, "Tiên cô mời vào trong…" Tô Mặc gật đầu, dẫn theo Lão Hồ mấy người đi theo quản sự đến phòng ngủ của bà lão Hoắc.

Lúc này, Hoắc Tú Tú cũng đang ở đây.

"Tú Tú…" Lão Hồ và những người khác lần lượt chúc mừng, "Đứa nhóc ngày nào cũng đã lớn rồi…" "Ha ha, bây giờ sắp thành chủ của Hoắc gia rồi…" "Xinh đẹp như vậy, lại sắp gả cho thằng nhóc thối Tiểu Hoa, Tiểu Hoa đúng là đạp phải vận cứt chó!" Những lời trêu chọc của các bậc trưởng bối khiến Hoắc Tú Tú xấu hổ vô cùng.

"Khụ khụ…" Bà lão Hoắc ho nhẹ một tiếng, "Mấy vị gia, mời

ngồi!" Mọi người cười gật đầu, rồi tự tìm ghế ngồi xuống.

Bà lão Hoắc lại nói, "Tú Tú là người đứng đầu đời tiếp theo của Hoắc gia, đây là chuyện tôi đã định từ nhiều năm trước…" "Nếu sau này Tú Tú có làm gì không phải, mong các vị trưởng bối chỉ bảo thêm…" Mọi người cười cười, nhưng không đáp lời.

Họ lăn lộn giang hồ nhiều năm, tự nhiên biết Tú Tú chỉ có tính cách của cô em gái nhà bên, chống đỡ cả một gia tộc lớn quả thực có chút khó khăn.

Tuy nhiên, có những chuyện có thể học, có mấy lão già bọn họ ở phía sau chống lưng cho Tú Tú.

Thử hỏi, ai dám bắt nạt Tú Tú?

Hoắc Tiên Cô khẽ gật đầu, "Tôi đã già rồi, mấy năm trước con cái tôi đã bảo tôi ra nước ngoài dưỡng lão…" "Thực ra, tôi cũng nghĩ vậy…" "Nhưng mà… mấy năm nay vẫn luôn có những đoạn băng ghi hình được gửi đến cho tôi…" Nói rồi, Hoắc Tiên Cô cầm lấy điều khiển bên cạnh, mở chiếc ti vi màu trước mặt.

Chỉ thấy trong ti vi, một người phụ nữ trẻ tuổi mặt mày trắng bệch, quỷ dị đang chải tóc trước ống kính.

Tư thế của cô ta rất kỳ lạ, biểu cảm trên mặt cũng khác với người bình thường.

Trong đoạn băng im phăng phắc, không có âm thanh nào khác, xung quanh có một sự âm u và kinh hoàng khó tả.

"Hoắc Linh!" Vương Khải Toàn kinh ngạc nói, "Cô ấy là Hoắc Linh trong đội khảo cổ Tây Sa, trước đây tôi đã xem ảnh của cô ấy ở chỗ Ngô Tà…" Hoắc Tiên Cô ấn nút tạm dừng trên điều khiển, khuôn mặt nhẫn nhịn, kinh hoàng, cực kỳ không hài hòa của Hoắc Linh dừng lại trên màn hình.

“Không sai…” Hoắc Tiên Cô nói, “Nó chính là Hoắc Linh, con gái tôi, thành viên đội khảo cổ Tây Sa năm đó, từng có lúc tôi nghĩ con bé đã chết, nhưng cho đến khi Tô gia lần trước nói với tôi, Hoắc Linh vẫn còn sống…” “Nếu sau này Tô gia, Hồ gia, mấy vị Mô Kim Hiệu Úy có thể cứu được đứa con gái khổ mệnh của tôi, các ngài chính là ân nhân của Hoắc gia tôi…” “Hoắc gia tôi nguyện ý nhìn theo Tô gia mà hành động!” “Nếu sau này Tô gia, Hồ gia, mấy vị Mô Kim Hiệu Úy có thể cứu được đứa con gái khổ mệnh của tôi, các ngài chính là ân nhân của Hoắc gia tôi…” “Hoắc gia tôi nguyện ý nhìn theo Tô gia mà hành động!” Hoắc Tiên Cô nghiêm túc nhìn Tô Mặc.

“……” Tô Mặc chỉ biết cười khổ.

Cứu?

Cứu thế nào?

Hành động chải tóc quỷ dị của Hoắc Linh trên màn hình, rõ ràng không còn là người bình thường.

Cho dù cứu ra được, thì có thể làm gì?

Tô Mặc nói: “Tiên cô, ban đầu tôi đã nói, chuyện này bà nên đi hỏi Trương Nhật Sơn… ông ta nói thế nào?” Hoắc Tiên Cô lắc đầu, vẻ mặt không được như ý.

Haiz!

Tô Mặc thở dài một hơi, “Thôi được, nếu có cơ hội gặp Hoắc Linh, tôi nhất định sẽ cố hết sức mình để cứu cô ấy…” “Sinh nhật vui vẻ!” Tô Mặc quay người, lấy ra một mặt dây chuyền ngọc cổ, tự tay đeo lên cổ cho Tú Tú.

“Cảm ơn Tô gia…” Là người thừa kế của Hoắc gia Cửu Môn, Hoắc Tú Tú cũng có chút nhãn lực, cô liếc mắt đã nhận ra mặt dây chuyền ngọc cổ Tô Mặc tặng giá trị không nhỏ, là cực phẩm trong các

loại ngọc cổ.

Tô Mặc gật đầu, rồi quay người rời đi.

Tâm trạng vốn đang tốt, bị bà lão Hoắc làm cho một phen, Tô Mặc cũng mất hết hứng thú.

Thấy Tô Mặc rời đi, Lão Hồ và những người khác cũng tặng quà của mình, sau đó lần lượt cáo lui. …… Vài ngày sau.

Buổi tụ tập nhỏ trong nội bộ công ty của Tô Mặc.

"Tô gia!" Hỗn Độn nói: "A Ninh mà ngài bảo chúng tôi theo dõi, gần đây có động tĩnh lạ, Cừu Đức Khảo tuy đã bị chúng tôi khống chế, phần lớn tài sản cũng đã được chuyển vào tài khoản của chúng tôi…" "Nhưng vẫn còn một số kinh tế thực thể, bất động sản, cửa hàng, là chúng tôi không thể động đến, mà những tài sản này hiện tại phần lớn đều nằm trong tay A Ninh và những tâm phúc ngày xưa của Cừu Đức Khảo…" "Theo điều tra mấy ngày nay của chúng tôi, tàn dư của Cừu Đức Khảo hiện đang hợp tác với một công ty tên là "Alpha"…" "Công ty này có cổ phần của Uông gia, cũng được coi là thế lực nước ngoài của Uông gia, dự án chính của nó hiện nay, chính là buôn lậu văn vật của nước ta ra nước ngoài!" "Thậm chí, bọn họ còn trộm cả những văn vật quý giá của một số bảo tàng tư nhân, dùng hàng giả để tráo đổi, hàng thật vận chuyển ra nước ngoài, những món hàng thật này đều là văn vật cấp quốc gia và văn vật cấp hai!" "Từ sau khi Cừu Đức Khảo bị chúng tôi khống chế, liên lạc giữa đám lính đánh thuê nước ngoài và công ty này đột nhiên tăng lên…" Nghe vậy, Vương Khải Toàn có chút tức giận, "Cái cô A Ninh này là sao vậy?

Chúng ta giúp đỡ cô ta như vậy, cô ta lại nhiều lần chống đối chúng ta, người của Uông gia lần trước suýt nữa lấy mạng cô ta ở thôn Mê Vụ, cô ta ngược lại còn càng ngày càng thân thiết với người của Uông gia!" Lão Hồ nói: "Chắc là ý của đám lính đánh thuê đó,

đám người này có sữa là mẹ, thủ đoạn xưa nay đều hèn hạ!" Khi nghe tin công ty "Alpha" lại dám cả gan dùng hàng giả để tráo đổi văn vật quý giá của quốc gia, Tô Mặc tức giận đập bàn ngọc: "Gan to bằng trời, vô pháp vô thiên!" "Tra cho tôi, tra tất cả các đường dây của chúng, tìm ra hết công ty Alpha này và đám lính đánh thuê nước ngoài, những kẻ làm việc cho chúng, những kẻ sắp xếp đường dây, những kẻ tráo đổi, những kẻ làm hàng giả…" "Tra tiếp cho tôi, trong nước rốt cuộc có bao nhiêu thế lực như vậy, lại dám vận chuyển bảo vật ra nước ngoài, tra, bảo vật quốc gia, văn vật cấp một, văn vật cấp hai, văn vật cấp ba, chỉ cần đã vận chuyển qua hoặc tham gia vào, toàn bộ tra ra hết!" Là đầu rồng của giới đồ cổ, lại có kẻ dám làm càn dưới mí mắt mình, điều này khiến Tô Mặc nổi giận đùng đùng.

Bao nhiêu năm qua, đây là lần đầu tiên anh tức giận như vậy.

Mình không quản ngại khó khăn đưa quốc bảo về nước, mà những kẻ này lại lén lút tuồn quốc bảo ra ngoài!

Những người này đã chạm đến giới hạn của Tô Mặc!

Đào Ngột nói: "Theo thông tin anh em trên giang hồ cung cấp, mấy năm nay công ty Alpha có ba đường dây buôn lậu chính trong nước…" "Một đường là đội trục vớt quốc tế của Cừu Đức Khảo trước đây, đường thứ hai là của một người tên "Đao ca", đường thứ ba là do Ngô Tam Tỉnh cung cấp, những đường còn lại đều là những đường dây nhỏ…" "Theo thống kê, chỉ trong mấy năm gần đây, tổng cộng các đường dây này, số lượng hàng thật là văn vật cấp ba, cấp hai, cấp một được buôn lậu ra ngoài, đã vượt quá vạn món!" "Hàng giả vượt quá vài vạn món!" "Đáng chú ý là hàng buôn lậu của Ngô Tam Tỉnh về cơ bản đều là hàng giả…" "Còn Đao ca này, hàng thật về cơ bản đều từ chỗ hắn tuồn ra…" Tuyết Lê Dương nhíu mày, giọng căm phẫn: "Hơn vạn món văn vật từ cấp ba trở lên, quá ngông cuồng!" Ngọn núi lửa trong lòng Tô Mặc hoàn toàn bùng nổ, "Nguồn gốc đồ

cổ của bọn chúng đã tra rõ chưa?" Hỗn Độn gật đầu nói: "Tra rõ rồi, phần lớn đều là lấy từ trong cổ mộ ra, một phần nhỏ hàng thật là dùng hàng giả tráo đổi từ các bảo tàng tư nhân, còn lại là thu mua…" Thao Thiết nói: "Không ngờ, Ngô Tam Tỉnh này cũng tham gia vào, nhưng may là, gã này còn biết điểm dừng!" Tuyết Lê Dương nói: "Tên Đao ca này đáng chết!" Tô Mặc cười lạnh một tiếng: "Chết?

Chết đối với hắn ta quá xa xỉ rồi!" "Sắp xếp cho tôi, ngoại trừ Ngô Tam Tỉnh, giao toàn bộ bằng chứng phạm tội của tên Đao ca này và các thế lực buôn lậu khác cho chính quyền!" "Để cho tên Đao ca này sống hết quãng đời còn lại trong song sắt đi!" "Đồng thời cho người của chúng ta theo dõi, ai dám giở trò cứu tên Đao ca này, lập tức báo cho chúng ta…" "Thứ mà pháp luật không quản được, chúng ta xử theo luật giang hồ!" "Đồng thời cho người của chúng ta theo dõi, ai dám giở trò cứu tên Đao ca này, lập tức báo cho chúng ta…" "Thứ mà pháp luật không quản được, chúng ta xử theo luật giang hồ!" "Tao muốn xem xem, đám người này có phải thật sự đã ăn gan hùm mật gấu không!" Chuyện gian lận, phạm pháp ở những lĩnh vực khác, Tô Mặc thực sự không quản được, nhưng trong lĩnh vực đồ cổ, Tô Mặc tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra.

Từ sau khi chiếm lĩnh thị trường Đông Bắc, công ty của Tô Mặc kiểm soát hơn sáu mươi phần trăm đồ cổ của cả nước, mỗi ngày có vô số đồ cổ được lưu thông qua các nhà đấu giá, anh là đầu rồng không thể tranh cãi của ngành.

Ngay cả Cửu Môn thời kỳ đỉnh cao cũng không bằng Tô Mặc bây giờ.

Nước có quốc pháp, ngành có ngành quy.

Việc tuồn bảo vật đồ cổ của đất nước ra nước ngoài, dù ở thời đại nào, quốc gia nào cũng không được phép.

Là đầu rồng của ngành, Tô Mặc càng không cho phép chuyện này xảy ra dưới mí mắt mình.

Tuyết Lê Dương nói: "Thật không dám tưởng tượng, một Cừu Đức Khảo, một Uông gia, bọn họ rốt cuộc đã buôn lậu bao nhiêu văn vật quý giá của nước ta ra ngoài!" "Lần trước anh bắt được Cừu Đức Khảo, nghe nói thu hoạch rất lớn?" Tuyết Lê Dương nhìn về phía Tô Mặc.

Tô Mặc hừ lạnh nói: "Lớn?

Chương 271

Nào chỉ là lớn, hai mươi tỷ tiền mặt, văn vật mấy ngàn món…" "Nếu không phải Cừu Đức Khảo sắp chết, lần trước tôi tuyệt đối không dễ dàng tha cho hắn như vậy!" "Để xử lý đống đồ cổ của hắn, người của bộ phận nghiệp vụ hải ngoại mấy ngày mấy đêm không chợp mắt, đến giờ vẫn chưa làm xong…" "Hỗn Độn, chuyện này, ngươi đích thân theo dõi, không được lơ là…" Nghe lời Tô Mặc, Hỗn Độn gật đầu: "Vâng, tôi sẽ sắp xếp ngay bây giờ, nghe anh em trên giang hồ nói, bọn họ hiện có một lô vật chứng vẫn còn trong kho hàng…" Tô Mặc nói: "Ngươi đích thân ra tay dẹp bọn chúng, để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn…" Hỗn Độn cung kính nói: "Vâng!" "Lão bản…" Ngoài phòng, một vệ sĩ đi tới, "Vương Nguyệt Bán đến…" Thao Thiết ngạc nhiên nói: "Thằng nhóc này sao lại tìm đến đây, không phải nó vẫn luôn đi theo Ngô Tà sao…" Tô Mặc cũng không nghĩ nhiều, vẫy tay nói: "Cho cậu ta vào đi…" Mấy phút sau, Vương Nguyệt Bán được vệ sĩ dẫn vào.

"Sư phụ, các vị sư bá…" Vương Nguyệt Bán không dám sơ suất, cúi đầu chào từng người một với Lão Hồ và họ.

Vương Khải Toàn không vui nói: "Có chuyện gì nói thẳng, chúng tôi rất bận…" "Vâng vâng vâng!" Vương Nguyệt Bán liên tục gật đầu, rồi nhìn về phía Tô Mặc, nói: "Tô gia, ngài biết không, Ngô Tà xảy ra chuyện rồi!" "Ồ…" Tô Mặc nhướng mày, tò mò nói: "Xảy ra chuyện?

Chết rồi à?" "……" Vương Nguyệt Bán suýt nữa thì nghẹn chết, "Ặc, cái đó thì không…" "Mấy ngày trước, Ngô Tà về Hàng Châu, hình như có người dùng Ngô Tam Tỉnh để gài bẫy cậu ấy, lừa Ngô Tà ra ngoài rồi bắt cóc, sau đó không biết vì sao lại vứt cậu ấy ra

đường!" "Hôm đó trời lại mưa, một người qua đường thấy cậu ấy thì toàn thân đã ướt sũng, người cứ co giật liên hồi, thảm lắm, cuối cùng người qua đường đó dùng điện thoại của cậu ấy gọi cho tôi!" Đứa trẻ xui xẻo!

Lại bị người ta bắt nạt nữa rồi!

Tô Mặc thở dài một hơi, "Vậy cậu đến tìm tôi làm gì?

Cậu không đi Hàng Châu tìm Ngô Tà à?" Sự bình tĩnh của Tô Mặc vượt ngoài dự liệu của Vương Nguyệt Bán, cậu ta cười ngượng nghịu: "Không phải là muốn đi nhờ máy bay riêng của ngài sao, tiết kiệm việc, tiện lợi, quan trọng là còn không mất tiền… hê hê…" Tô Mặc: "……" Dù cạn lời, nhưng dù sao cũng là đệ tử của Vương Khải Toàn, không nể mặt sư cũng nể mặt phật.

Tô Mặc cho người gọi thư ký đến, lập tức sắp xếp máy bay báo cáo chuyến bay.

Tuyết Lê Dương trêu chọc: "Bây giờ chưa đến cao điểm du lịch mà, sao lại không đặt được vé máy bay?" Vương Nguyệt Bán giải thích: "Có vé, nhưng là ngày mốt, tàu hỏa cũng có vé, nhưng quá chậm, bây giờ Ngô Tà đã được đưa vào bệnh viện, tôi đã chuyển tiền cho người qua đường đó, nhưng vẫn không liên lạc được với người nhà cậu ấy." "Ngô Tà một mình ở bệnh viện, tôi cũng không yên tâm lắm, hơn nữa, cậu ấy cứ co giật liên tục, rất kỳ lạ…" "Theo tôi biết, sức khỏe của Ngô Tà rất tốt, hoặc là đám người đó đã tra tấn Ngô Tà, hoặc là đám người đó đã cho Hạo Thiên Chân dùng thứ gì đó!" "Tôi đoán, đám người này hoặc là tàn dư của Cừu Đức Khảo, hoặc là người của Uông gia, ngoài bọn họ ra, Ngô Tà cũng không có kẻ thù nào khác…" Thư ký đi tới, "Tô gia, máy bay đã chuẩn bị xong rồi…" Nghe vậy, Tô Mặc gật đầu, nhìn về phía Vương Nguyệt Bán, nói: "Được, cậu cũng nghe rồi, máy bay đã chuẩn bị xong, nhưng cậu cũng

đừng vội, tôi đã xem tướng cho Ngô Tà, cậu ta không phải loại người đoản mệnh…" "Mà cậu cũng thế, nếu không phải sau lưng cậu có sư phụ cậu và tôi che chở, cậu tin không, cứ giúp Ngô Tà như vậy, người tiếp theo gặp chuyện sẽ là cậu!" Vương Nguyệt Bán thở dài nói: "Tôi cũng biết, nhưng tôi cũng không thể không quan tâm Ngô Tà được, chú Ba của cậu ta đúng là hại người quá, Ngô Tà vì chú Ba của mình mà bị người ta hại không biết bao nhiêu lần rồi…" Tô Mặc trầm mặc một hồi, cũng không nói gì thêm.

Trong tay mình còn mấy chuyện quan trọng chưa làm xong, lúc này Ngô Tà lại gặp chuyện ở Hàng Châu xa xôi, Tô Mặc thực sự phân thân không nổi.

Nhưng dù sao cũng là đệ tử duy nhất của Vương Khải Toàn, Tô Mặc cũng không thể bên trọng bên khinh, lấy ra một tín vật đưa cho Vương Nguyệt Bán.

"Trên có thiên đường, dưới có Tô Hàng, trước đây công ty có rất nhiều lão già chán ghét giang hồ chém giết đều ở đó ẩn cư…" "Cậu cầm cái này, họ sẽ biết cậu là người của tôi, đến lúc đó, họ sẽ giúp cậu…" Đám anh em đội bảo an lứa đầu tiên, đa phần là chiến hữu của Lão Hồ và người trong trại Già Long.

Những người có huyết mạch dị thú và dùng đan dược kéo dài tuổi thọ chỉ là số ít.

Hơn hai mươi năm trôi qua, những người này cầm số tiền hưu trí kếch xù do Tô Mặc cấp để dưỡng già, đa phần ẩn cư ở khu vực Tô Hàng.

Nghe lời Tô Mặc, Vương Nguyệt Bán mừng rỡ, "Đa tạ Tô gia!" Nói rồi, Vương Nguyệt Bán cung kính nhận lấy tín vật của Tô Mặc.

Có nó, chuyến đi Hàng Châu lần này, cậu ta cũng yên tâm phần nào! …… Buổi tối!

Bầu trời đầy sao lấp lánh, đẹp không sao tả xiết!

Nhưng đêm nay lại là một đêm nhiều biến cố.

Vương Nguyệt Bán đã lên máy bay riêng của Tô Mặc khởi hành đến Hàng Châu.

Đao ca và các băng nhóm buôn lậu khác, trong đêm nay, lần lượt bị vây quét, tất cả thành viên không một ai lọt lưới, thu giữ được một lượng lớn văn vật thật và văn vật giả.

Khi bắt giữ Đao ca, hai bên đã trực tiếp nổ súng!

Các vệ sĩ bên cạnh Đao ca đều là lính đánh thuê, khi rút súng yểm trợ Đao ca rút lui, toàn bộ đã bị bắn hạ tại chỗ.

Cuối cùng, Đao ca thấy không còn hy vọng trốn thoát, cũng chỉ biết ôm đầu đầu hàng. …… Ở một nơi khác, Ngô Tam Tỉnh đang xem người khác đấu quyền trong một võ đài ngầm, vừa ra khỏi cửa thì phát hiện mình đã bị theo dõi.

Ngô Tam Tỉnh dù sao cũng là người từng trải, đi lòng vòng tại chỗ, ngay khi ông ta tưởng đã cắt được đuôi, cho rằng mình đã đủ an toàn, thì ở một góc cua, một khẩu súng đã chĩa vào trán ông ta.

“Ngô Tam Tỉnh…” Người đến thở hổn hển nói, “Mẹ nó chứ ông đi lòng vòng giỏi thật đấy!” “Ngô Tam Tỉnh...

Mẹ nó nhà mày chạy giỏi thật đấy!” “Lão tử mà không biết chút khinh công thì có khi đã mất dấu mày rồi...” Nghe giọng điệu cũng biết người này đã tức điên lên rồi.

“...” Ngô Tam Tỉnh không dám chọc giận người này nữa, bèn hạ giọng hỏi: “Các người là ai?

Tại sao lại nhắm vào tôi?” “...” Ngô Tam Tỉnh vừa mở miệng, người đối diện lại im bặt.

"..." Ngô Tam Tỉnh nhíu mày: "Cho dù phải chết, cũng phải cho tôi một lý do, để tôi chết cho minh bạch!" "..." Im lặng một lúc lâu, đối phương mới lên tiếng: "Lão đại của chúng tôi trước giờ không xen vào chuyện của Cửu Môn các người, nhưng nghe nói mày buôn lậu đồ cổ ra nước ngoài, chuyện này đã phạm vào điều cấm kỵ của ngài ấy..." Thì ra là vì chuyện này!

Ngô Tam Tỉnh thở phào nhẹ nhõm, vội vàng giải thích: "Hàng tuồn ra nước ngoài, phần lớn đều là đồ giả thôi..." "Tôi... khoan đã... hình như tôi từng gặp anh ở làng Mê Vụ, anh... anh là người của Tô Mặc!" "..." Chết tiệt, vậy mà lại bị nhận ra!

Lão Tam nhà họ Ngô quả nhiên danh bất hư truyền!

Chẳng trách lúc họ đến, đại ca Hỗn Độn đã dặn dò phải cẩn thận một chút.

Người nọ khẽ cười, hạ súng xuống: "Không sai, Tô gia bảo tôi qua đây nhắc nhở anh một tiếng, đừng hợp tác với công ty Arfa nữa..." "Arfa tuồn một lượng lớn quốc bảo ra nước ngoài, đây là đang tát vào mặt ngài ấy, khiến ngài ấy rất tức giận..." Ngô Tam Tỉnh mấp máy môi, định nói gì đó rồi lại thôi, đúng lúc này, một người khác từ sau lưng anh ta bước ra.

Người này không nói một lời, vung gậy đánh ngất Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Tam Tỉnh tối sầm mắt lại rồi ngất đi.

"Mày đừng có đánh chết người ta, đây là chú Ba của Ngô Tà, bạn của Tô gia đấy..." "Đừng lề mề nữa, lại đây phụ một tay!" "Mang đi, mang đi..." .....

Khi Ngô Tam Tỉnh tỉnh lại lần nữa, ông phát hiện mình đang ở một nơi hoang dã hẻo lánh.

Mười mấy phút sau, Phan Tử lái xe đến đây.

“Tam gia?” “Phan Tử, sao cậu lại ở đây?

Đây là Hàng Thành à?” “Đúng vậy, Tam gia, đây là Hàng Thành.

Vừa rồi có người gọi điện cho tôi, bảo tôi đến đây đón ngài...

À, ngài bị sao vậy, sao lại thê thảm thế này?” Ngô Tam Tỉnh sững sờ, người của Tô Mặc vậy mà đã đưa ông từ Yến Kinh đến Hàng Châu ngay trong đêm.

Phan Tử khó hiểu hỏi: “Tam gia?

Ngài sao vậy?” Ngô Tam Tỉnh xua tay: “Đừng nhắc nữa, đi thôi, lão tử cả đêm chưa được nghỉ ngơi!” Phan Tử gật đầu, khởi động xe.

Trong xe.

Chương 272

Ngô Tam Tỉnh nói: "Đừng về nhà, cũng đừng đến mấy căn nhà khác của tôi, tìm một khách sạn mới, tôi muốn tắm rửa, nghỉ ngơi cho thật tốt!" Phan Tử gật đầu: "Rõ!" Phan Tử không ngốc, anh ta cũng nhìn ra Ngô Tam Tỉnh chắc chắn đã gặp phải chuyện gì đó.

Nhưng Phan Tử cũng không hỏi, định đợi Ngô Tam Tỉnh nghỉ ngơi xong rồi nói sau!

Tuy nhiên, Phan Tử đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Chuyện này, anh ta cảm thấy cần phải nói cho Ngô Tam Tỉnh biết.

"Phải rồi Tam gia, trong một đêm ngài mất tích, đã có chuyện lớn xảy ra!" Ngô Tam Tỉnh ngả người trên ghế, trong lòng thầm nhủ: Còn có chuyện gì lớn hơn việc lão tử bị người ta dí súng vào đầu chứ.

Tuy nhiên, Ngô Tam Tỉnh cũng biết tính cách của Phan Tử, bèn nhắm mắt, lơ đãng nói: "Chuyện gì?" Phan Tử nói: "Gã Đao ca giúp Arfa buôn lậu cổ vật, và những thế lực khác giúp Arfa buôn lậu, tất cả đều bị cảnh sát tóm gọn trong một đêm!" "Không một ai lọt lưới, đêm qua, đám lính đánh thuê vệ sĩ của Đao ca còn nổ súng định gây rối, nhưng đã bị quân đội trấn áp mạnh mẽ." "Vụ án này gây chấn động rất lớn, không chỉ thu giữ được một lượng lớn tiền mặt mà còn tịch thu tại trận không ít đồ cổ và đồ giả, trong đó có cả quốc bảo!" "Nghe nói một vị quan lớn trong triều sau khi nghe tin đã tức giận đến mức lật cả bàn..." "Cả giới đồ cổ Yến Kinh đều đang trong tình trạng nơm nớp lo sợ!" "..." Phan Tử vừa nói xong, Ngô Tam Tỉnh đột nhiên mở bừng mắt.

Ông biết, đây chắc chắn cũng là bút tích của Tô Mặc.

Chẳng trách Tô Mặc lại đưa ông đến Hàng Thành ngay trong đêm,

đây là để ông đi lánh nạn!

Quan lớn trong triều nổi giận, theo thông lệ, cả giới đồ cổ Yến Kinh sẽ dấy lên một trận bão "truy quét nghiêm ngặt".

Ngô Tam Tỉnh có quan hệ mật thiết với Arfa, tuy hàng ông gửi đi đa phần là đồ giả, nhưng chuyện này người khác đâu có biết!

Nếu có người thật sự đâm chuyện này lên cấp trên, đến lúc đó, Ngô Tam Tỉnh có trăm cái miệng cũng không giải thích rõ được!

May mắn, may mắn!

Ngô Tam Tỉnh thở phào một hơi, ông biết một khi Tô Mặc đã báo trước cho mình, vậy thì những chuyện sau đó, Tô Mặc tám phần cũng đã lo liệu xong xuôi cho ông rồi.

Sau vụ Thập Nhất Thương, mọi người đều biết Tô Mặc có quan hệ với quan lớn trong triều.

Có mối quan hệ này, Tô Mặc bảo vệ một Ngô Tam Tỉnh như ông, chắc sẽ không có vấn đề gì lớn.

"Haiz..." Ngô Tam Tỉnh thở dài một tiếng, tự nhủ: "Cái nhân tình này không nhỏ chút nào, thôi được, bị người ta đánh một gậy, còn phải cảm ơn người ta, đúng là hết nói nổi..." Phan Tử không hiểu: "Cái gì ạ?" "Không có gì?" Ngô Tam Tỉnh lắc đầu, "Cứ lái xe đi..." "Ồ..." Phan Tử gật đầu.

Ngô Tam Tỉnh ánh mắt lóe lên, thầm nghĩ: "Lần này cũng không phải là hoàn toàn không có thu hoạch.

Tô gia ra tay với công ty Arfa, Uông gia chắc chắn sẽ ghi hận trong lòng, sau này hai bên tuyệt đối là kẻ thù không đội trời chung!" "Tô gia nhập cuộc, ít nhất mình cũng có thêm ba phần thắng!" .....

Ở một nơi khác, Vương Nguyệt Bán và Ngô Tà cũng đã gặp nhau.

Lần này, ngoài việc bị bắt cóc, thu hoạch lớn nhất của Ngô Tà chính là một tờ báo cũ màu vàng.

Trên đó ghi lại một ngôi mộ cổ, ngôi mộ này từng khai quật được Xà Mi Đồng Ngư.

Bây giờ Ngô Tà, mỗi lần nghe tin tức về Xà Mi Đồng Ngư, cả người đều vô cùng căng thẳng.

Thứ này giống như có độc vậy, muốn vứt cũng không vứt được.

Đồng thời, Ngô Tà cũng đoán ra được, đây là có người lại giăng bẫy cho cậu, ép cậu phải đến nơi đó!

Nhưng không còn cách nào khác, có một số chuyện cậu bắt buộc phải làm cho rõ, ngày nào cũng bị người khác nhòm ngó, thực sự rất đáng sợ.

Thông qua tờ báo, Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán đã dò hỏi suốt ba ngày.

Hai người cuối cùng mới biết được một nơi, Kính Nhi Cung ở Quảng Tây!

Nơi mà năm đó Trần Bì A Tứ của Cửu Môn đã thất bại.

Hai người bàn bạc một hồi, liền thẳng tiến đến Kính Nhi Cung. .....

Yến Kinh.

Phan Gia Viên.

Tô Mặc đang cùng vợ con dạo phố. 【Đinh!】 Tiếng hệ thống đã lâu không vang lên, 【Tình tiết Kính Nhi Cung ở Quảng Tây đã mở, chúc mừng ký chủ kích hoạt hệ thống lựa chọn...】 "..." Tô Mặc sững sờ.

Thôi rồi!

Những ngày tốt đẹp luôn ngắn ngủi.

Tô Mặc cực kỳ cạn lời mà than thở một tiếng. 【Lựa chọn một: Tham gia tình tiết Kính Nhi Cung ở Quảng Tây, đi theo Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán khám phá Kính Nhi Cung, phần thưởng nhiệm vụ: Tuyệt kỹ Vọng Văn Vấn Thiết của Trần Ngọc Lâu!】【Lựa chọn hai: Đánh lẻ Kính Nhi Cung, hoàn thành việc khám phá toàn bộ mộ thất trước khi Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán xuống mộ, phần thưởng nhiệm vụ: Bàn Sơn Điền Hải Thuật của Bàn Sơn Đạo Nhân!】【Lựa chọn ba: Không tham gia vào diễn biến tình tiết Kính Nhi Cung, lựa chọn bỏ qua, phần thưởng: Nửa quyển sau của Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật (nửa quyển đã bị Trương Tam Liên Tử hủy đi!)】 "..." Nghe thấy tiếng của hệ thống, Tô Mặc đứng ngây tại chỗ.

Hệ thống từ khi nào lại hào phóng như vậy! .....

Mười mấy ngày sau.

Phần thưởng cho lựa chọn về Kính Nhi Cung đã hoàn thành.

Sau đó, Tô Mặc liền tự nhốt mình trong phòng ngủ, bắt đầu tiêu hóa nửa bản còn lại của Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật trong đầu.

Trí tuệ của anh phi phàm, bình thường không thể hiện ra ngoài, nhưng mỗi khi đến thời khắc mấu chốt đều có thể phát huy tác dụng không nhỏ.

Năm xưa trong chuyến đi Cổ Lam Huyện, Tô Mặc với trí tuệ vượt xa người thường, dưới sự trợ giúp của hệ thống, chỉ dùng một giờ đã thấu hiểu được Thôi Bối Đồ.

Ngày nay, Tô Mặc với trí tuệ cao tới 200, càng dùng tốc độ nhanh nhất lĩnh ngộ được toàn bộ sách Âm Dương Thập Lục Tự do Trương

Tam Liên Tử để lại.

Đến lúc này, Tô Mặc cũng coi như đã hiểu tại sao năm đó Trương Tam Liên Tử lại muốn hủy đi nửa quyển sau của Thập Lục Tự.

Loại sách này căn bản không nên tồn tại trên thế gian!

Đây đâu chỉ là có hại cho thiên đạo, đâu chỉ là tổn hại âm đức!

Nếu như bị kẻ có lòng dạ khác đoạt được, thì thật quá đáng sợ!

Chương 273

Bên trong có giới thiệu không ít trận pháp phong thủy.

Rất huyền ảo.

Có một số thậm chí có thể được gọi là tiên thuật!

Ai cũng biết, một trận pháp phong thủy có thể thay đổi phong thủy của một nơi.

Đương nhiên, dược liệu cần thiết cũng vô cùng hiếm có.

Dược liệu tốt nhất chính là linh ngọc mà Tô Mặc đã có được.

Yếu hơn một chút, là một số loại ngọc thạch đỉnh cấp và hoa cỏ cây cối quý giá, thậm chí dùng ngoại lực thay đổi dòng chảy của sông núi cũng được.

Tầm Long Quyết, tìm chính là long mạch!

Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật nói về chính những điều này.

Nhưng đây vẫn chưa phải là lý do thực sự khiến Trương Tam Liên Tử hủy đi cuốn sách này.

Nguyên nhân thực sự là nửa sau của bí thuật có chứa thuật phong thủy có thể thay đổi vận mệnh của cả một thành, một vùng, thậm chí là cả một quốc gia.

Nửa quyển trong tay Lão Hồ nói về 《Phong Thủy》, nửa bị xé đi nói về 《Âm Dương》, nửa bị hủy này mới chính là bí thuật đoạt thiên địa tạo hóa.

Nhân mệnh, quốc vận, những thứ này đều âm thầm hợp với đạo của trời đất.

Năm đó, Trương Tam Liên Tử cũng lo lắng có người lợi dụng

Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật để cố ý phá hoại cục diện phong thủy của thiên đạo.

Vì vậy, ông mới hủy đi nửa bản sau của cuốn sách!

Nghĩ đến đây, suy nghĩ của Tô Mặc và Trương Tam Liên Tử không hẹn mà gặp, anh quyết định, tuyệt đối không truyền lại nửa bản Âm Dương Phong Thủy Bí Thư này, thậm chí sẽ không dạy cho Lão Hồ!

Không phải Tô Mặc lo lắng cho Lão Hồ, mà là lo lắng cho hậu nhân của Lão Hồ.

Thứ này có quá nhiều biến số.

Tốt nhất là một mình mình biết, ít nhất anh sẽ không làm bậy.

Tuy nhiên, tuy không truyền lại, nhưng thay đổi một chút phong thủy của Phan Gia Viên thì vẫn có thể.

Nghĩ đến đây, Tô Mặc vỗ tay tán thưởng.

Thế là, Tô Mặc tự mình ra tay, không ngừng trồng hoa cỏ cây cối, chôn ngọc cổ, tiền đồng ở sân sau nhà mình.

Bận rộn suốt hai ba ngày.

Cuối cùng, anh đã bố trí một trận pháp phong thủy khổng lồ xung quanh nhà mình, đồng thời cũng cải thiện phong thủy cho sân nhà.

Vào buổi tối.

Tô Mặc cảm nhận rõ rệt không khí xung quanh trong lành hơn rất nhiều, vô cùng ấm áp.

Nếu quan sát kỹ, thậm chí có thể thấy những loại hoa cỏ cây cối quý giá anh trồng ở sân sau đều trở nên tràn đầy sức sống hơn.

Hoa, trở nên tươi thắm hơn.

Cây, trở nên cao thẳng hơn!

Người sống lâu năm ở đây, có thể kéo dài tuổi thọ, tà ma không cắn, trăm bệnh không sinh.

Có thể gọi là phúc địa nhân gian thực sự! .....

"Hệ thống, mở giao diện thuộc tính của tôi!" 【Tên: Tô Mặc】 【Tuổi: 44】 【Huyết mạch: Thanh Long huyết mạch】 【Chức nghiệp: Phát Khâu Trung Lang Tướng (Thiên Quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ)】 【Thiên phú: Thiên Ủng Cự Lực, Bách độc bất xâm!】 【Kỹ năng: Bát Cực Quyền, Phê Quải Quyền, Hoàng Kim Đồng, khinh công Đạp Tuyết Vô Ngân, Thiên Cơ Vọng Khí Thuật, Khôi Tinh Thích Đấu, Quan Sơn Chỉ Mê Phú, Phát Khâu Song Chỉ, Huyễn thuật, Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, v.v.】 【Sức mạnh: 200!】 【Nhanh nhẹn: 200!】 【Trí tuệ: 200!】 【Không gian 1200 mét khối: Phát Khâu Thiên Ấn, Xích Tiêu Kiếm, một số đồ cổ Tinh Tuyệt, một số đồ cổ Côn Luân Thần Cung, một số tiền mặt, một số đồ cổ lăng mộ Lỗ Vương Thất Tinh, một số đồ cổ Tần Lĩnh, một số đạn súng trường, v.v...】 Tô Mặc hài lòng gật đầu: "Không tồi!" Đừng nói là Tống tử thông thường, cho dù là Bá Vương Thi Biến sống lại, Tô Mặc cũng có sức đánh một trận!

"Tô gia..." Ngoài phòng, đột nhiên có tiếng của Vương Nguyệt Bán.

Tô Mặc mỉm cười, biết gã này vừa từ Quảng Tây ra, phần thưởng hệ thống của mình cũng là nhờ bọn họ cả.

Vương Nguyệt Bán vừa vào đã tuôn một tràng khổ sở với Tô Mặc.

Nói một đống chuyện vô bổ, nhưng Tô Mặc cũng nghe ra được điểm chính.

Đó là Tiểu Béo và Ngô Tà lại bị A Ninh bắt nạt ở Kính Nhi Cung.

Tô Mặc: "..." Hai gã đàn ông suốt ngày bị phụ nữ bắt nạt!

Tô Mặc cũng vạch đen đầy mặt, anh cũng thấy xấu hổ thay cho Vương Nguyệt Bán!

"Tô gia." Vương Nguyệt Bán nghiêm túc nói: "Lần này tôi đến là có chuyện quan trọng tìm ngài..." "Ồ..." Tô Mặc thản nhiên nói: "Quan trọng đến mức nào?

Bảo tôi giúp cậu dạy dỗ A Ninh à?

Chuyện này tôi không làm được đâu..." "..." Vương Nguyệt Bán mặt già đỏ ửng: "Tô gia, tôi tìm ngài đương nhiên là chuyện lớn, ngài còn nhớ bức bích họa ở mộ biển, và bản đồ trong mộ biển không?" Tô Mặc gật đầu: "Nhớ, Vân Đỉnh Thiên Cung, do Uông Tàng Hải phụ trách xây dựng mà..." Vương Nguyệt Bán nói: "Đúng đúng đúng, chính là cái đó!" "Tô gia, Vân Đỉnh Thiên Cung ở ngay núi Trường Bạch, chúng tôi định đến đó xem sao, ngài có đi không?" "Tô gia, Vân Đỉnh Thiên Cung ở ngay núi Trường Bạch, chúng tôi định đến đó xem sao, ngài có đi không?" Vương Nguyệt Bán đầy mong đợi nhìn Tô Mặc.

Nói thật, cậu ta thật lòng hy vọng Tô Mặc cùng đi.

Chỉ cần có Tô Mặc ở đó, Vương Nguyệt Bán còn lo gì Tống tử nữa!

Tô gia đi một đường tóe lửa điện, Tống tử còn không đủ cho anh chém nữa là!

Hơn nữa, so với Tiểu Ca thường xuyên biến mất, Tô Mặc mang lại cảm giác an toàn cao hơn.

"Núi Trường Bạch?" Trong đôi mắt sâu thẳm của Tô Mặc dấy lên một gợn sóng, anh khẽ lẩm bẩm: "Thanh Đồng Môn..." Nhắc đến Thanh Đồng Môn, ánh mắt Tô Mặc lập tức trở nên sắc bén.

Tình tiết Kính Nhi Cung, Tô Mặc có thể không tham gia.

Nhưng, bên trong núi Trường Bạch ẩn giấu Thanh Đồng Môn, mà Thanh Đồng Môn lại liên quan đến Chung Cực, Tô Mặc tuyệt đối không thể bỏ qua.

Chương 274

"Được!" Tô Mặc suy nghĩ một lát rồi nói: "Núi Trường Bạch, tôi sẽ đi với cậu, đi xem thử Thiên Cung do Uông Tàng Hải xây dựng..." "Hiến Vương Thiên Cung thì tôi đã thấy rồi, không biết so với của Uông Tàng Hải thì thế nào!" Vương Nguyệt Bán nghe Tô Mặc đồng ý, lập tức mừng rỡ như điên: "Tuyệt vời, mấy ngày nữa chúng ta xuất phát, ngài cứ sắp xếp, chúng tôi theo ngài!" Tô Mặc gật đầu: "Được, vậy bốn ngày nữa chúng ta xuất phát..." "Mấy ngày này, tôi chuẩn bị những thứ cần thiết." "Tuyệt vời, không vấn đề gì!" Vương Nguyệt Bán lập tức nói cho Tô Mặc địa điểm hội hợp của Ngô Tà và Ngô Tam Tỉnh, đó là một khách sạn dưới chân núi Trường Bạch. .....

Ngày thứ hai.

Tô Mặc đang thu dọn trang bị thì Vương Khải Toàn, Lão Hồ, Trương Doanh Xuyến, Tuyết Lê Dương đột nhiên tìm đến tận cửa.

Nhìn thấy mấy người họ, Tô Mặc trong lòng có dự cảm không lành, gượng cười nói: "Ối, ngọn gió nào đưa mấy vị đến đây thế..." Vương Khải Toàn có vẻ phấn khích: "Tô tiểu ca, nghe nói cậu lại sắp đi đảo đấu à?" Mẹ kiếp, cái thằng Vương Nguyệt Bán này, miệng lưỡi cũng nhanh nhảu quá nhỉ!

Tô Mặc: "..." Vương Khải Toàn nói: "Mộ biển chúng ta đều đã tham gia, cái Thiên Cung do Uông Tàng Hải xây dựng này, chúng ta dù thế nào cũng không thể bỏ qua được..." "..." Tô Mặc im lặng.

Nếu là trước đây, dẫn theo Lão Hồ, Bàn Tử mấy người họ đến núi Trường Bạch cũng không có gì, với thực lực của mình, chỉ cần không bước vào Thanh Đồng Môn, Tô Mặc đủ sức bảo vệ mấy người họ chu toàn.

Tuy nhiên, Địa Tiên giống như một con dao treo lơ lửng trên đầu mấy người họ, Tô Mặc không dám có chút lơ là nào.

Mấy ông anh này năm xưa đã cùng anh chịu khổ, đều là tình nghĩa sống chết có nhau, Tô Mặc không thể trơ mắt nhìn họ chết được.

Tô Mặc nói: "Mọi người... hay là đừng đi nữa, núi Trường Bạch... không an toàn, đâu có thoải mái bằng thế giới phồn hoa ở Yến Kinh..." "Hầy..." Vương Khải Toàn lập tức không vui: "Tô tiểu ca, xem cậu nói kìa, cậu nghĩ Bàn gia tôi chưa từng chịu khổ à, năm xưa tôi với Lão Hồ về quê cắm đội, lúc đó mới gọi là khổ chứ..." Lão Hồ cũng nói: "Tô tiểu ca, hay là để chúng tôi đi cùng cậu đi..." "Không biết tại sao, gần đây cứ thấy lòng không yên, cảm giác như sắp có chuyện gì xảy ra..." "Phải rồi, Tô tiểu ca, cậu không phải tinh thông thuật chiêm bốc sao, có thể xem giúp tôi gần đây có gặp phải chuyện gì không?" "Có cần tôi vào chùa thắp hương, bái Phật gì không... ha ha ha..." Nói rồi, Lão Hồ cười lớn.

Nhưng Tô Mặc lại không cười nổi, hai mắt nhìn thẳng vào Lão Hồ: "Anh thật sự có cảm giác đó?" Lão Hồ tinh thông Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thuật, bản thân khí vận đã cực mạnh, ngoài Tô Mặc ra, anh ta có thể coi là người tinh thông Âm Dương Bí Thuật xuất sắc nhất trên đời.

Lão Hồ bị Tô Mặc nhìn chằm chằm đến mức toàn thân phát run: "Tô tiểu ca... cậu có phải đã nhận ra điều gì không?

Chẳng lẽ tôi thật sự gặp chuyện rồi?" Tô Mặc nói: "Không phải anh, mà là Bàn Tử, Dương tham mưu và anh, ba người các anh trong mệnh còn có một kiếp nạn!" Vương Khải Toàn trợn tròn mắt: "Cái gì?

Lời nguyền Hồng Ban Chủ không phải đã giải rồi sao?" Tô Mặc nói: "Không phải lời nguyền mắt đỏ, là một chuyện khác..." "Ba

người các anh là Mô Kim Hiệu Úy thực sự, là người ứng kiếp do thiên đạo chỉ định, sứ mệnh chính là ngăn cản một tà vật nào đó xuất thế!" "Nhưng năm xưa vì tôi can thiệp, các anh đã có mấy năm sống trong phú quý, tính kỹ lại, tà vật đó cũng đến lúc xuất thế rồi..." Vương Khải Toàn vội nói: "Vậy chúng ta còn đợi gì nữa, mau lên đường thôi, Bàn gia chuẩn bị mấy tấn thuốc nổ, không tin là không nổ chết được tà vật đó..." Tô Mặc lắc đầu: "Nơi đó cứ mười hai năm mới vào được một lần, thời gian chưa đến, không ai vào được đâu..." Tô Mặc biết, làng Địa Tiên có Cửu Tử Kinh Lăng Giáp bảo vệ.

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp là cơ quan phòng trộm mộ tối thượng thời cổ, hình thể to lớn, ăn sâu vào cả lăng mộ, có thể bao bọc cả một dãy núi, sinh trưởng quanh lăng mộ, gặp phải vật sống, nó sẽ từ trong vách núi lao ra, nghiền nát tất cả những kẻ xâm nhập, vô cùng bá đạo!

Hầu như không có thiên địch, tất cả những người trộm mộ chỉ có thể trong mấy ngày của năm Tý mười hai năm một lần, nhân lúc Cửu Tử Kinh Lăng Giáp ngủ đông, mới có cơ hội vào được làng Địa Tiên.

Năm Tý tiếp theo, chính là bốn năm sau.

Điều này trùng khớp với quái tượng hiển thị bốn năm sau, sinh môn của Lão Hồ và những người khác đóng chặt.

"Nơi đó..." Vương Khải Toàn mặt mày khổ sở: "Chúng ta bắt buộc phải đi?" Tô Mặc gật đầu: "Bắt buộc phải đi!" Thi Tiên xuất hiện, đèn Nhân Tử của Mô Kim Hiệu Úy sẽ tắt!

Hai bên chỉ có một được sống!

Quái tượng hiển thị như vậy, thật sự không tìm được phương pháp hóa giải nào khác.

"Ha... ha ha..." Vương Khải Toàn giả vờ thoải mái nói: "Đi thì đi chứ, có gì to tát đâu.

Năm xưa Ma Quốc bí ẩn như vậy, chúng ta không phải cũng vượt qua được sao...” “Phải rồi, Tô tiểu ca, chuyến đi núi Trường Bạch này, cậu không được bỏ chúng tôi lại, tôi đã lâu không ra tay rồi, chuyến này vừa hay hoạt động gân cốt, rèn luyện một chút, kẻo không đánh lại tà vật đó...” “Đúng vậy, đúng vậy, tà vật còn xa, nhưng chuyến đi núi Trường Bạch này, cậu không được bỏ chúng tôi lại!” “Đúng, vừa hay lấy núi Trường Bạch luyện tay!” Phản ứng của mọi người ngoài dự liệu của Tô Mặc.

“...” Tô Mặc im lặng một lúc lâu, vỗ bàn nói: “Được, trước đó là tôi lo xa rồi, năm xưa chúng ta cưỡi lạc đà vào sa mạc, mặc áo đơn vào tuyết nguyên, lúc đó còn khó khăn hơn nhiều...” “Thi Tiên thì nhằm nhò gì, tôi không tin trên đời này còn có ngôi mộ nào mà Mô Kim Hiệu Úy chúng ta không đảo được!” “Đi, đi, đi, mấy ngày nữa lên núi Trường Bạch, tất cả cùng đi!” “Không thiếu một ai, Dương tham mưu, cô cũng đi nhé, không thể thiếu cô được...” “Chúng ta cứ lấy núi Trường Bạch luyện tay, thứ khác chúng ta còn chẳng thèm để vào mắt!” .....

Mấy ngày sau.

Ngô Tà, Vương Nguyệt Bán, Lão Hồ, Trương Doanh Xuyến, Vương Khải Toàn, Tuyết Lê Dương, Hỗn Độn và những người khác tập hợp, ngồi máy bay đến tỉnh Cát Lâm.

Thị trường Đông Bắc, vì chuyện của Trương Hải Tiêu lần trước, sớm đã bị Tô Mặc ngầm thâu tóm.

Thành đầu biến ảo đại vương kỳ, nay nơi này mang họ “Tô”!

Sau khi xuống máy bay, ba chiếc xe việt dã do công ty sắp xếp đã đợi sẵn từ lâu.

Tài xế xe việt dã, toàn bộ đều là người của công ty, họ đều là người bản địa.

Các tuyến đường gần đó, họ đã đi ít nhất mười mấy năm, vô cùng quen thuộc, vô hình trung cũng đảm nhận vai trò hướng dẫn viên du lịch.

Mọi người bỏ ba lô vào cốp sau.

Ngô Tà đột nhiên hỏi: "Tô gia, mọi người... không lạnh sao?" Mùa đông ở Đông Bắc vốn đã rất lạnh, núi Trường Bạch lại là ngọn núi tuyết nổi tiếng, Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán lúc này đều mặc áo phao, trông hai người vô cùng cồng kềnh.

Nhưng dù vậy, Vương Nguyệt Bán vẫn run cầm cập vì lạnh.

Ngược lại, mấy người Tô Mặc, một thân trang phục thường ngày, phong độ ngời ngời, hoàn toàn không để ý đến gió lạnh nơi đây.

Cảnh này khiến Ngô Tà vô cùng chấn động.

Vương Khải Toàn trêu chọc: "Người trẻ tuổi.

Hai cậu sức khỏe không tốt, mấy người chúng tôi tuổi tác nào có kém cạnh gì các cậu, vẫn phải rèn luyện... biết chưa!" Lão Hồ cố ý lắc đầu, cảm khái: "Đúng vậy, haiz, thanh niên bây giờ, thật là một thế hệ không bằng thế hệ trước!" Trương Doanh Xuyến phối hợp: "Thể chất quá kém!" Cùng Kỳ cũng ra vẻ ta đây: "Còn phải luyện thêm!" Ngô Tà: "..." Vương Nguyệt Bán: "???" Tuyết Lê Dương liếc mọi người một cái, rồi giải thích với Ngô Tà: "Mau lên xe đi, cậu đừng so với chúng tôi..." "Quần áo chúng tôi mặc đều là hàng đặt may riêng, cộng thêm mấy người quanh năm luyện võ, thể chất vượt xa người thường!" "Lên xe đi, đừng để bị lạnh!" Ngô Tà gật đầu như hiểu như không.

Mọi người lên xe, đi đến địa điểm đã hẹn.

Nửa giờ sau, mọi người đúng giờ đến khách sạn Trường Bạch.
.....

Mọi người nhìn xung quanh một vòng.

Một màu trắng xóa, vô cùng đẹp đẽ.

Chương 275

Xa xa còn có thể nhìn thấy núi Trường Bạch cao lớn và những khu rừng rậm rạp.

"Đi thôi, vào trong đi!" Tô Mặc dẫn mọi người đi về phía khách sạn.

Khách sạn Trường Bạch này cũng không lớn lắm, cao hai tầng, rộng bằng hai căn nhà của người dân nông thôn.

Mấy người vén rèm cửa giữ ấm đi vào.

Trong phòng rất ấm áp, đặt mấy cái bàn, giống như khách sạn thời cổ.

Bên trái còn có một quầy thu ngân, trên quầy đặt rượu trắng và sổ sách, bên cạnh thông với bếp sau.

Ông chủ lúc này đang nằm trên ghế thái sư ngủ gật, bên cạnh còn có một con chó sói canh gác.

Vương Khải Toàn chỉ vào con chó sói, nói: "Ê, con chó này không tồi, trông cũng chỉ kém Tiểu Thốn Đinh một chút..." Mọi người nhìn ngó xung quanh trong phòng, không đánh thức ông chủ đang ngủ gật.

Lúc này, một người đàn ông trung niên đầu trọc, béo tốt cầm một ấm trà nhỏ từ trên lầu đi xuống.

Ngô Tà nhìn người này, vô cùng kinh ngạc: "Hải Thúc!" Hải Thúc nhìn thấy Ngô Tà, sững người một giây, rồi vội vàng quay người, dường như không muốn để Ngô Tà nhìn thấy mình.

"Hải Thúc!" Thấy đối phương muốn tránh mình, Ngô Tà liền gọi thẳng.

Hải Thúc khựng lại, vô cùng ngượng ngùng.

Ngô Tà kinh ngạc hỏi: "Sao chú lại ở đây?" Hải Thúc biết mình không trốn được nữa, đành bất đắc dĩ xoay người, cười nói: "Hóa ra là Tiểu Tam Gia à!" Nói rồi, Hải Thúc lại nhìn đám người bên cạnh Ngô Tà, nhưng liếc một vòng, lại không nhận ra ai cả.

"À à, tôi được người ta mời đến làm cố vấn, không đáng nhắc đến, không đáng nhắc đến..." "Ây da, Tiểu Tam Gia, sao cậu cũng đến đây vậy?" Không nói thì thôi, vừa nói đến đây Ngô Tà có chút bối rối: "Chú Ba hẹn tôi gặp ở đây, chú có biết ông ấy ở đâu không?" "Hả..." Hải Thúc liền cười phá lên: "Ây da, chú Ba của cậu thần long thấy đầu không thấy đuôi, tôi làm sao mà gặp được ông ấy chứ!" Ngô Tà sững sờ, không nói nên lời.

"Này, cậu nhóc, tôi lại rất tò mò, đám người sau lưng cậu là người phương nào vậy?" Hải Thúc tiến lên một bước, nhỏ giọng hỏi.

Ngô Tà cạn lời, người trước mắt này chẳng nói cho mình biết gì cả, bây giờ còn muốn moi thông tin từ cậu, đúng là mơ mộng hão huyền!

"À, tôi đi theo họ đến đây..." Ngô Tà trả lời lạc đề.

"..." Hải Thúc vô cùng cạn lời nhìn Ngô Tà, tôi quan tâm cậu đi theo họ hay họ đi theo cậu làm gì, tôi có hỏi cậu cái đó đâu?

Tôi hỏi là họ là người phương nào cơ mà!

Nhìn Ngô Tà ranh ma, Hải Thúc tức đến bật cười: "Được, có tiền đồ, giống chú Ba của cậu!" "Thế này, tôi có thể nói cho cậu một tin, cậu biết không?

Ngay trước các cậu không lâu, Trần Bì A Tứ cũng đã đến, đang ở trên lầu đấy!" Hải Thúc cố ý hạ giọng, vẻ mặt cẩn thận, dường như trong lòng rất sợ đối phương.

Tuy nhiên, tin tức này thật sự khiến Ngô Tà kinh ngạc.

"Trần Bì A Tứ cũng đến đây?" "Trần Bì A Tứ cũng đến đây?" Nghe lời của Hải Thúc, Ngô Tà có phần kinh ngạc.

Trần Bì là một kẻ tàn nhẫn, từng vì một trăm văn tiền mà giết người, sau đó chạy trốn đến Hoàng Quỳ, là người lòng dạ độc ác, tiếng tăm trong Cửu Môn cực kỳ tệ.

"Suỵt!

Suỵt!" Tiếng kêu kinh ngạc của Ngô Tà làm Hải Thúc giật mình, vội vàng xua tay, ra hiệu cho đối phương nói nhỏ lại: "Tính ra, theo quan hệ trong Cửu Môn, cậu còn phải gọi ông ta một tiếng Tứ A Công!" Nói xong, Hải Thúc không nói thêm gì nữa, tìm một chiếc bàn rồi ngồi xuống.

Lúc này, ông chủ khách sạn đang ngủ say cũng bị tiếng nói chuyện của mọi người đánh thức.

Tô Mặc tiến lên, nói: "Ông chủ, cho mấy phòng sạch sẽ!" Ông chủ ha ha cười, nói: "Hoan nghênh hoan nghênh!" Đến quầy thu ngân, ông chủ đưa cho Tô Mặc mấy chiếc chìa khóa phòng.

Tô Mặc nhận lấy, lại nói: "Ông chủ, tối nay chuẩn bị cho chúng tôi mấy bàn cơm, thêm chút canh nóng nữa!" Nói xong, Tô Mặc liền dẫn mọi người lên lầu hai.

"Không vấn đề gì, yên tâm đi, chỗ chúng tôi không nói gì khác, chỉ có đặc sản núi rừng là nhiều, lát nữa, tuyệt đối sẽ khiến các vị hô to không uổng công đến..." Ông chủ khách sạn hét lớn theo bóng lưng của mọi người.

Mọi người lên lầu hai, lúc này, một ông lão đeo kính râm cũng từ trong phòng đi ra, mấy người chạm mặt nhau.

Trên người ông lão có một luồng huyết khí nhàn nhạt khiến Tô

Mặc nhíu mày, thầm nghĩ: "Số mạng người trong tay người này tuyệt không dưới trăm, người như vậy ngay cả tiểu quỷ cũng không dám dễ dàng chọc vào!" Tuy nhiên, khi nhìn thấy đôi đồng tử dưới cặp kính râm của ông lão, Tô Mặc lập tức hiểu ra.

Trần Bì A Tứ!

"Tránh ra..." Trần Bì A Tứ thản nhiên nói: "Các người cản đường tôi rồi..." "Hửm?" Hỗn Độn nhíu mày, đang định dạy dỗ lão già thối tha này một bài học.

Ai ngờ, Tô Mặc lại đưa tay ngăn Hỗn Độn lại, và chủ động nghiêng người nhường đường cho Trần Bì.

"Lão gia... chậm một chút!" Tô Mặc cười cười, tốt bụng nhắc nhở: "Tung hoành cả đời, đừng để ngã ngựa ở nơi này!" Nói xong, Tô Mặc thản nhiên liếc nhìn đối phương một cái, không dừng lại, dẫn người đi lướt qua bên cạnh Trần Bì.

"..." Trần Bì quay đầu lại, tò mò nhìn đám người Tô Mặc một cái.

Lúc này, ông ta cũng cảm thấy đám người này không phải là nhân vật tầm thường.

Chỉ không biết là thần tiên phương nào, có phải cũng đến vì lăng mộ Đông Hạ Hoàng Đế hay không.

Trần Bì mang theo nghi hoặc trong lòng, đi xuống lầu.

Mọi người vừa rẽ một khúc cua, lại lần nữa gặp phải một người quen.

Phan Tử!

Tâm phúc của Ngô Tam Tỉnh!

Thấy Ngô Tà, Phan Tử vui mừng hét lên: "Tiểu Tam Gia, cậu cũng ở đây à!" "Phan Tử!" Ngô Tà thấy Phan Tử cũng vô cùng kích động,

chạy một mạch đến bên cạnh Phan Tử.

Lúc này, Phan Tử cũng nhìn thấy người dẫn đầu là Tô Mặc, vội vàng nói: "Tô gia!" Tô Mặc cười cười: "Ừ, cậu cũng ở đây à, tôi giới thiệu cho cậu, Tuyết Lê Dương, Hồ Bát Nhất, Vương Khải Toàn, Trương Doanh Xuyến, họ đều là Mô Kim Hiệu Úy!" "Còn có Tứ Hung Tướng, ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung các cậu đã biết nhau rồi, không cần tôi giới thiệu nữa..." Phan Tử kinh ngạc nhìn về phía Tuyết Lê Dương và những người khác.

Mô Kim Hiệu Úy!

Những người anh em năm xưa theo Tô gia đi nam về bắc, bây giờ đều là những nhân vật lớn nổi tiếng giang hồ.

Danh tiếng của họ thậm chí còn vượt xa Ngô Tam Tỉnh.

Phan Tử lần lượt chắp tay, chào hỏi: "Dương tiểu thư, Hồ gia, Bàn gia, Trương gia, chào mọi người!" Ngô Tà nói: "Phan Tử, sao cậu lại ở đây?" Phan Tử ánh mắt lóe lên, giải thích: "Tam gia bảo tôi đợi ở đây!" "Chú Ba?" Nghe tin tức về chú ba của mình, Ngô Tà vội hỏi: "Chú Ba bây giờ ở đâu?" "Ờ..." Phan Tử nói: "Tam gia...

Chương 276

Tam gia xuống dưới rồi, ông ấy nói, nếu không xuống bây giờ, sẽ phải đợi mấy ngày nữa đấy!" Nghe vậy, Ngô Tà mặt đầy tiếc nuối.

"..." Tô Mặc nhìn Phan Tử nghiêm túc lừa gạt Ngô Tà, trong lòng vô cùng cạn lời.

Phan Tử quả thực đang đợi người, nhưng không phải đợi Ngô Tam Tỉnh, mà là đợi Ngô Tà.

"Được rồi, các cậu nói chuyện đi..." Tô Mặc vỗ vai Phan Tử: "Chúng tôi về phòng trước!" "Được, Tô gia, mọi người nghỉ ngơi đi, tôi đi tìm người dẫn đường!" Nói xong, Phan Tử cười với mọi người, rồi đi xuống lầu.

Mọi người cầm chìa khóa phòng của mình, tìm đến phòng của mỗi người.

Phòng không lớn không nhỏ.

Tuy không phải khách sạn năm sao, nhưng cơ sở vật chất đầy đủ, trên chiếc giường gạch lớn có nối với lò sưởi, mang đậm phong cách Đông Bắc.

"Tô gia..." Hỗn Độn đột nhiên đi vào, "Cái gã Hải Thúc vừa rồi, tôi thấy quen quen..." "Vừa ngồi trên giường nghĩ một lúc, liền nhớ ra người này..." "Gã này trước đây chuyên làm đồ giả cho công ty Arfa..." "Lần trước cảnh sát và người của chúng ta đều đang tìm hắn, gã này thấy tình hình không ổn, chuồn rất nhanh, không ngờ bây giờ lại trốn đến tận Đông Bắc để lánh nạn..." Tô Mặc có chút bất ngờ: "Con cá lọt lưới của hành động lần trước à?" Hỗn Độn gật đầu: "Còn là một con cá lớn!" "Ha..." Tô Mặc khẽ cười: "Vậy được, thứ mà cảnh sát không quản được, chúng ta sẽ xử theo luật giang hồ..." "Đi,

xuống lầu!" Tô Mặc dẫn Hỗn Độn xuống lầu.

Vừa xuống.

Tô Mặc liền thấy A Ninh dẫn một đội thuộc hạ đi vào.

Hải Thúc đang uống trà ở cửa vội vàng đặt ấm nước trong tay xuống: "A Ninh tiểu thư..." A Ninh phủi tuyết trên người: "Hải Thúc!" "Ai!" Hải Thúc nói: "Gió tuyết lớn như vậy, tôi còn tưởng mấy người không đến nữa chứ!" A Ninh tháo mũ trên đầu xuống: "Sao có thể chứ Hải Thúc, chú cũng biết, đây là tâm nguyện bao năm qua của tiên sinh!" "Phải rồi, Hải Thúc, người của Hạo Thiên đến chưa?" Hải Thúc chỉ lên lầu.

A Ninh hiểu ý đối phương, lập tức vui mừng ra mặt.

"A Ninh!" Lúc này, Tô Mặc từ cầu thang đi xuống: "Trùng hợp thật..." Nhìn thấy Tô Mặc, nụ cười trên mặt A Ninh đông cứng lại.

"Anh... sao anh cũng ở đây?" "Ha ha ha..." Biểu cảm hoảng hốt bất an trên người A Ninh khiến Tô Mặc bật cười.

"Sao?

Sao tôi lại không thể đến?

Núi Trường Bạch bị các người bao trọn rồi à?" A Ninh thất thần: "Tôi... anh..." A Ninh lập tức á khẩu, không phải nói cô sợ Tô Mặc đến mức nào, bất kể là địa vị hay thân thủ, nếu Tô Mặc muốn giết cô, cô tuyệt đối không sống được đến bây giờ.

Chỉ là mỗi lần Tô Mặc xuất hiện đều phá hỏng chuyện tốt của cô.

Điều này khiến A Ninh vô cùng khó chịu!

Tô Mặc nghiêng đầu, nhìn về phía Hải Thúc bên cạnh: "Người này tên Hải Thúc, là người cô thuê à?" A Ninh tò mò quay lại nhìn Hải Thúc một cái, gật đầu: "Ừm!" Tô Mặc nhìn Hải Thúc, thản nhiên nói:

“Tiếc quá, A Ninh, cô phải đổi người dẫn đường rồi!” Lời này vừa dứt.

Hỗn Độn đứng sau lưng Tô Mặc bước lên một bước, đột nhiên siết chặt cổ Hải Thúc.

“Này, đây là ý gì?” Hải Thúc bị siết đến không thở nổi, liều mạng cầu cứu: “A Ninh tiểu thư cứu tôi, A Ninh tiểu thư cứu tôi!” Thuộc hạ của A Ninh thấy người của mình bị khống chế, vội vàng đặt tay lên vị trí khẩu súng.

Tình hình lập tức trở nên căng thẳng.

A Ninh vội hét lên: “Dừng tay!” Thấy sếp lớn lên tiếng, đám lính đánh thuê của A Ninh mới không rút súng.

A Ninh khó hiểu nhìn Tô Mặc, nói: “Sao vậy?

Hải Thúc đắc tội anh à?” “Sao vậy?

Hải Thúc đắc tội anh à?” “Cũng không hẳn, người đắc tội với Tô Mặc tôi, rất ít kẻ có thể sống sót!!!” Tô Mặc đi đến bên cạnh Hải Thúc, cười nói: “Nhưng mà, có một món nợ cũ, tôi cần phải tính sổ với hắn...” Hải Thúc mặt mày ngơ ngác, lúc này hắn cũng đã nhận ra, người trẻ tuổi trước mặt khí thế phi phàm, tuyệt đối không phải người bình thường.

“Vị gia này, không biết giữa ngài và tôi có món nợ gì cần tính toán?” “Tôi nghĩ chắc chắn là hiểu lầm.

Con người tôi rất khiêm tốn...” Hải Thúc cảm thấy có gì đó không ổn, vì vậy thái độ rất nhún nhường.

Tô Mặc ngồi trên ghế đẩu, từ trên cao nhìn xuống Hải Thúc, bình tĩnh nói: “Nghe nói, ông là một cao thủ làm giả?” “Đồ cổ giả ông làm ra, ngay cả chuyên gia cũng không nhận ra được?” “A!” Hỗn Độn đột nhiên tung một cước, Hải Thúc kêu thảm một tiếng, hai chân mềm

nhũn, quỳ thẳng xuống đất trước mặt Tô Mặc.

"Ông..." Hải Thúc trong lòng vô cùng phẫn nộ, nhưng lúc này thân ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, điều hắn lo lắng nhất là đồ cổ của đối phương đã bị đồ giả của mình tráo mất, bị người mua bắt quả tang, vậy thì chết chắc!

Hải Thúc lắc đầu, nói: "Không dám nhận, chỉ là học qua mấy ngày nghề này thôi..." Còn giở trò vòng vo với ta!

Tô Mặc cười lạnh một tiếng, rồi hỏi tiếp: "Ông giúp các công ty nước ngoài, ví dụ như Arfa, Cừu Đức Khảo chế tạo một lượng lớn đồ giả, sau đó tráo đổi hàng thật, buôn lậu ra nước ngoài, để kiếm lời bất chính, chuyện này là thật hay giả?" Tiêu rồi!

Nghe lời của Tô Mặc, Hải Thúc tim đập thình thịch, đúng là sợ gì gặp nấy, thật sự bị mình đoán trúng, đồ cổ của đối phương thật sự bị đồ giả của mình tráo đổi!

Hơn nữa nhìn cái thế trận này của đối phương, ngay cả A Ninh cũng không dám chọc vào.

Hải Thúc nói: "Gia, tôi thừa nhận, tôi có làm một số đồ giả, nhưng, hàng thật không phải tôi tráo đổi, cũng không phải tôi gửi ra nước ngoài, tôi không có năng lực lớn như vậy..." "Tôi chỉ làm một số đồ giả theo yêu cầu của họ, những chuyện khác không thuộc phạm vi quản lý của tôi, tôi cũng không biết..." "A Ninh, cô nói giúp tôi đi, tôi thật sự không lừa ngài ấy, tôi thật sự không biết gì cả!" "..." A Ninh mấp máy môi, nhưng không biết nên nói gì.

Hơn nữa, cô cũng không cho rằng với giao tình của mình và Tô Mặc có thể bảo vệ được Hải Thúc.

Nếu mình thật sự có bản lĩnh đó, thì đã cầu xin Tô Mặc thả ông chủ của mình ra rồi!

Tuy nhiên, dù sao cũng là người mình tìm, A Ninh suy nghĩ một lát, vẫn nói thật: "Ông ta quả thực không tham gia buôn lậu, công việc của ông ta chỉ là làm giả!" Tô Mặc đương nhiên biết đối phương không có năng lực buôn lậu, liền hỏi tiếp: "Vậy tôi hỏi ông, ông có biết những đồ giả ông làm được mang đi làm gì không?" "Đừng vội trả lời, nghĩ cho kỹ rồi hãy nói, ông chỉ có một cơ hội để nói, nếu lừa tôi, ông muốn chết cũng khó!" Hải Thúc trong lòng vô cùng hoảng sợ, cắn răng nói: "Biết!" Tô Mặc gật đầu: "Vậy tôi hỏi tiếp, có ai dí súng vào đầu bắt ông làm đồ giả không?" Hải Thúc cả người run rẩy, lắc đầu: "Không có!" Tô Mặc cười: "Vậy ông có thấy mình đáng chết không?" Hải Thúc sững sờ, câu này bảo hắn trả lời thế nào đây!

Hải Thúc im lặng một lát, cắn răng nói: "Vị gia này, cho dù ngài muốn thay trời hành đạo, nhưng, tôi chỉ là một người làm đồ giả, không tham gia các giao dịch khác, chỉ là kiếm cơm bằng nghề thủ công..." Tô Mặc tức đến bật cười: "Hay cho một câu kiếm cơm bằng nghề thủ công, vậy cảnh sát tìm ông, ông chạy làm gì?" "Từ Yến Kinh chạy đến cái xó Đông Bắc này, ông đang sợ cái gì?" "Ông có biết ông và Arfa, Cừu Đức Khảo cấu kết, buôn lậu bao nhiêu quốc bảo không, ông có biết không?" "Ông còn lý luận nữa à!!!" Tô Mặc xua tay, lười phải tranh cãi với gã này nữa: "Đem ra ngoài cho tôi, giết!" Nghe lệnh của Tô Mặc, Hỗn Độn túm đầu Hải Thúc đi ra cửa.

"A Ninh tiểu thư...

A Ninh tiểu thư!" Lúc này, Hải Thúc hoàn toàn hoảng loạn, liều mạng kêu cứu.

Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán vốn đang ở lầu hai, nghe thấy tiếng la hét bên dưới, mặt đầy tò mò, đẩy cửa ra nhìn.

Vừa hay nhìn thấy Hỗn Độn lôi Hải Thúc ra ngoài.

Thấy vậy, Ngô Tà vội vàng hét lên: "Đợi đã, đợi đã!" Hải Thúc

nhìn thấy Ngô Tà, như vớ được cọng rơm cứu mạng, vội vàng hét lên: "Tiểu Tam Gia, Tiểu Tam Gia cứu tôi.

Nể tình Tam gia, cậu nhất định phải cứu tôi!" Ngô Tà vội vàng chạy xuống lầu đến bên cạnh Tô Mặc, nói: "Tô gia, Hải Thúc đã đắc tội gì với ngài?

Mà khiến ngài tức giận như vậy?" Cùng lúc đó, ông chủ khách sạn cũng từ bếp sau đi ra.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng vô cùng hoang mang.

Chương 277

Nhưng thấy đều là khách của mình, vội vàng tươi cười nói: "Gia, mấy vị gia, xin lỗi, xin lỗi, chăm sóc không chu đáo, chăm sóc không chu đáo, ngài bớt giận!" Tô Mặc nói với ông chủ: "Ông chủ, chuyện này không liên quan đến ông, không cần phải sợ..." Nói rồi, Tô Mặc ra hiệu bằng mắt với Hỗn Độn.

Hỗn Độn gật đầu, kéo lê đầu Hải Thúc ra ngoài.

Ngô Tà thấy vậy, trong lòng lo lắng.

Tô Mặc nói với Ngô Tà: "Cậu nhóc, chuyện này cậu không cần quản, tôi giết hắn đã là nhẹ rồi, nếu thật sự theo luật giang hồ, gã này dù có chết, cũng phải chịu khổ ba đao chín lỗ!" "..." Ngô Tà le lưỡi. .....

Ngoài khách sạn.

Hỗn Độn lôi Hải Thúc đến một khu rừng thông xa xa, "rắc" một tiếng, ra tay vặn gãy cổ Hải Thúc.

Hải Thúc ngừng giãy giụa, tắt thở.

Hỗn Độn tiện tay tìm một khe nứt dưới đất ném xuống.

Khu rừng núi tuyết rộng lớn như vậy, chính là nơi hủy thi diệt tích tự nhiên.

Cảnh này vừa hay bị Trần Bì ở gần đó phát hiện.

"Lão mù..." Hỗn Độn lạnh lùng liếc Trần Bì một cái: "Hy vọng ông mù thật..." Nói xong, Hỗn Độn liền quay người đi thẳng không ngoảnh đầu lại.

Trần Bì trong lòng kinh hãi, cảm giác như mình bị một con mãnh

thú tuyệt thế nào đó nhìn chằm chằm, lông mày giật liên hồi, lẩm bẩm: "Huyết mạch Hỗn Độn, không thua kém Cùng Kỳ của Trương Đại Phật Gia!" .....

Một lát sau.

Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán cũng đến gần đó.

Còn chưa vào mộ mà đã có án mạng, điều này khiến Ngô Tà khá bối rối.

Vương Nguyệt Bán nói: "Thiên Chân, cậu đi chậm thôi..." Đột nhiên!

Tai nạn xảy ra.

Ngô Tà đi quá nhanh bị trượt chân, cả người ngã xuống đất, trượt xuống con dốc.

"Thiên Chân!" Vương Nguyệt Bán hét lớn một tiếng, vội vàng lao về phía Ngô Tà, nhưng cả hai vẫn trượt về phía khe nứt dưới đất.

"A!" Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, Trần Bì A Tứ cũng đến bên cạnh Vương Nguyệt Bán, gầm lên một tiếng, một tay nắm lấy cổ chân Vương Nguyệt Bán, gắng sức kéo cả hai người lên.

"Hù hù hù..." Hai người thoát chết trong gang tấc nhìn cảnh này, đúng là mẹ nó đáng sợ quá đi!

Ngô Tà vỗ ngực, vội nói: "Cảm ơn Tứ A Công!" Trần Bì A Tứ chỉ vào hai người trên đất, cạn lời nói: "Chỉ bằng hai thằng ranh các người mà cũng đòi đi đào quan tài Cửu Long Sĩ Thi của hoàng đế Đông Hạ, hử!" "Tao thấy cái đầu của Ngô Tam Tỉnh chắc chắn bị lừa đá rồi!" "Chỉ bằng hai thằng ranh các người mà cũng đòi đi đào quan tài Cửu Long Sĩ Thi của hoàng đế Đông Hạ..." Trần Bì A Tứ cười lạnh một tiếng: "Ha ha!" "Tao thấy cái đầu của Ngô Tam Tỉnh chắc chắn bị lừa đá rồi!" Hoàng đế Đông Hạ?

Quan tài Cửu Long?

Mình và Trần Bì A Tứ đang đi đến cùng một nơi sao?

Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán nhìn nhau ngơ ngác.

Ngô Tà hỏi dồn: "Tứ A Công, vừa rồi ngài nói gì vậy... quan tài Cửu Long Sĩ Thi và hoàng đế Đông Hạ!" Trần Bì sững sờ: "Ngô Tam Tỉnh không nói với các cậu à?" Vương Nguyệt Bán lắc đầu: "Không có ạ, chúng cháu chỉ biết là chúng cháu đến Vân Đỉnh Thiên Cung thôi!" "..." Trần Bì cạn lời: "Tao không quan tâm các người Vân Đỉnh cái gì, tóm lại lần này tao và Ngô Tam Tỉnh đi đảo đấu, chính là lăng mộ Đông Hạ, bên trong chôn cất quan tài Cửu Long Sĩ Thi!" "Tao có thể nói với các cậu thế này, lăng mộ Đông Hạ, trên đời này, ngoài tao ra, không có người thứ hai nào xuống được đâu!" "..." Lời này của Trần Bì suýt nữa làm Vương Nguyệt Bán bật cười.

Trần Bì A Tứ đúng là một nhân vật cộm cán, đứng đầu Bình Tam Môn trong Cửu Môn, từng là đại ca siêu cấp ở Trường Sa.

Nhưng, lời này nói quá tuyệt đối rồi!

Phải biết rằng, trong khách sạn, đám Mô Kim Hiệu Úy do Tô gia dẫn đầu vẫn còn ở đó!

Với bản lĩnh của họ, chẳng lẽ lại thua Trần Bì A Tứ sao?

Vương Nguyệt Bán nhếch mép, một nụ cười mỉa mai hiện lên: "Tôi nói này...

Tứ gia, lời này của ngài..." "Khụ khụ khụ..." Ngô Tà ho một tràng ngắt lời Vương Nguyệt Bán, rồi hỏi tiếp: "Tứ A Công, vậy quan tài Cửu Long Sĩ Thi là gì ạ?

Hoàng đế Đông Hạ lại là ai ạ?" Trần Bì A Tứ lắc đầu, mặt tỏ vẻ cạn lời: "Thanh niên bây giờ xuống mộ còn không biết mình đang đảo cái đấu gì, chẳng trách Cửu Môn lại biến thành thế này..." "Tao thấy

các người từ đâu đến thì về đó đi...” “Ngay trong cái khe đất này, vừa có người chết đấy...” “Dưới lòng đất, mạng người rẻ như kiến!” “...” Ngô Tà nhìn khe đất một cái: “Tứ A Công, người ngài nói chắc là Hải Thúc...” Vương Nguyệt Bán tấm tắc khen ngợi: “Nói ra cũng là gã này xui xẻo, chọc phải Tô gia, thôi xong, giờ thành tương thịt rồi...” Trần Bì kinh ngạc trước phản ứng của hai người, không khỏi hỏi: “Hai cậu quen đám người vừa rồi à?” “Tao nghe người dưới lầu nói, các cậu đi cùng nhau?” “Vốn dĩ Ngô Tam Tỉnh còn muốn để tao dẫn mày qua đây, cuối cùng tao ở trên tàu hỏa cũng không đợi được các cậu, không ngờ các cậu lại đi cùng một đám người khác...” Ngô Tà lúc này mới biết chú Ba của mình đã sắp xếp mọi thứ, chỉ không ngờ họ lại đi máy bay cùng Tô Mặc đến đây.

Ngô Tà vừa định nói gì, lần này lại bị Vương Nguyệt Bán giành trước: “Tứ A Công, chúng cháu đi cùng sư phụ của cháu, không còn cách nào khác, ở đây nguy hiểm như vậy, chúng cháu cũng mời một số trưởng bối, sư phụ cháu là Bàn gia Yến Kinh -- Vương Khải Toàn!” Nghe nói là đám người Mô Kim Hiệu Úy, Trần Bì lập tức á khẩu.

Sau khi Trương Đại Phật Gia, Nhị Nguyệt Hồng lần lượt qua đời hai năm trước, trên đời này người có thể lọt vào mắt xanh của Trần Bì ít lại càng ít.

Nhưng, nếu đối phương là Mô Kim Hiệu Úy, thì lại là chuyện khác!

Đám Mô Kim Hiệu Úy do Tô Mặc đứng đầu, mấy năm nay đang ở thời kỳ đỉnh cao!

Trần Bì tuy ngông cuồng, nhưng cũng không phải kẻ ngốc!

“Đi thôi đi thôi...” Trần Bì lắc đầu: “Về khách sạn thôi, bên ngoài lạnh quá...” Thấy Trần Bì đã im, Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán nhìn nhau một cái, trong lòng sảng khoái không tả xiết, cuối cùng cũng có

đại thần trấn áp được kẻ tàn nhẫn này! .....

Ba người cùng nhau trở về khách sạn, từ xa đã nhìn thấy một chiếc xe tải màu trắng đậu trước cửa khách sạn.

Cửa xe tải mở ra, bên trong là một số vật tư trang bị.

Có ba người đang kiểm kê.

Đợi mấy người đến gần, chỉ thấy ba người cúi đầu chào Ngô Tà: "Tứ A Công!" Vương Nguyệt Bán sững sờ, vội nói: "Này này này, mấy anh, tôi có già thế không?

Cái món hời này tôi không dám nhận đâu..." Ngô Tà phản ứng trước, kéo Vương Nguyệt Bán lại: "Này, tôi nói này Bàn Tử, người ta gọi Tứ A Công đấy, không phải gọi cậu, chen vào làm gì..." Vương Nguyệt Bán bừng tỉnh, vội vàng né sang một bên, Trần Bì ở phía sau đi tới.

Một trong những người bên cạnh xe tải cầm một danh sách vật tư đưa cho Trần Bì: "Tứ A Công, những thứ ngài cần đã chuẩn bị xong rồi..." Thấy cảnh này, Vương Nguyệt Bán hạ thấp giọng, nói: "Tứ A Công này chuẩn bị kỹ lưỡng thật, đệ tử thuộc hạ gì cũng mang theo." "Này, cái lăng mộ Đông Hạ và Vân Đỉnh Thiên Cung mà ông ta nói có phải cùng một nơi không?" Ngô Tà nhỏ giọng nói: "Cái này tôi cũng không biết, nhưng Uông Tàng Hải này không phải luôn thích sửa mộ của người khác sao, vậy rất có khả năng lăng mộ Đông Hạ và Vân Đỉnh Thiên Cung là cùng một nơi!" "Nếu không thì khả năng tồn tại đồng thời hai ngôi mộ cổ hoành tráng trên núi Trường Bạch thực sự quá nhỏ!" Vương Nguyệt Bán cạn lời: "Cậu nói chuyện này Tô gia và những người khác có biết không?" Ngô Tà suy tư nói: "Có thể... chắc là biết, Tô gia và những người đó đều là Mô Kim Hiệu Úy, tinh thông thuật Phân Kim Định Huyệt, chuyện này chắc không qua mắt được họ đâu..." "Cũng phải..." Vương Nguyệt Bán gật đầu: "Cậu nói có lý,

chút chuyện này chắc không qua mắt được Tô gia đâu...” Trần Bì A Tứ nói chuyện với ba người bên xe tải một lúc, sau đó vội vã quay lại khách sạn, không biết lại bận rộn chuyện gì.

Thấy Trần Bì rời đi, Vương Nguyệt Bán vứt điếu thuốc trong tay: “Cậu xem, Tứ A Công đi rồi, chúng ta qua làm quen với mấy anh kia đi!” Nói rồi, Vương Nguyệt Bán kéo Ngô Tà đi về phía xe tải.

Chương 278

"Chào mấy anh..." Vương Nguyệt Bán cười chào hỏi: "Chúng tôi theo Ngô Tam gia, vị này là Ngô Tà chính gốc nhà họ Ngô, đều là bạn bè, có cần giúp gì không, chúng tôi phụ một tay..." "À không cần!" "Không cần đâu..." Ba người nghe nói là người của Ngô Tam Tỉnh, biết là bạn bè, cười lắc đầu.

Vương Nguyệt Bán nói: "Không biết mấy anh tên gì?" Người thanh niên mặc áo xanh đầu đinh: "Diệp Thành!" Người đeo kính: "Hoa Hòa Thượng!" Người còn lại: "Lang Phong!" Vương Nguyệt Bán: "Ối chà, chào, chào!" Mọi người hàn huyên một hồi, coi như đã chào hỏi xong.

"Đi thôi... lên lầu thôi!" Thấy người của Trần Bì đi vào khách sạn, Vương Nguyệt Bán thúc giục Ngô Tà nhanh chóng về phòng.

Phải công nhận, cái xó Đông Bắc này mẹ nó lạnh thật!

"Tít tít tít!" Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán vừa quay người, mấy chiếc xe sedan màu đen, đồng loạt xếp hàng, dừng lại trước cửa khách sạn.

"Hú..." Vương Nguyệt Bán kinh ngạc nói: "Chơi trội thế, lại là ai nữa đây!" "..." Ngô Tà lắc đầu.

Không lâu sau, một đám đàn ông cao to vạm vỡ từ trên xe bước xuống.

Người đàn ông dẫn đầu mặt mày hung dữ, nhìn thấy Ngô Tà, hung hăng nói: "Ngô Tà, tao đang tìm mày đây, tấm bản đồ Vân Đỉnh Thiên Cung trong tay mày, phiền cho tao mượn xem một chút, dùng xong tao trả lại..." "Hầy..." Nghe lời này, Vương Nguyệt Bán không vui: "Cái gì vậy, thứ gì thế, đùa giỡn với chúng tao à, mày là ai?" Người đàn

ông cười lạnh lẽo: “Tao tên Kiệt Sâm, của công ty Arfa, Ngô Tam Tỉnh chắc biết tao, mau giao đồ ra đây, đỡ phải chịu khổ!” Vương Nguyệt Bán chế nhạo: “Công ty Arfa?

Cảnh sát đang tìm chúng mày đấy, mày còn dám ló mặt ra, xem ra là muốn đeo vàng đeo bạc, ăn cơm tù rồi...” Nếu ở nơi khác, Vương Nguyệt Bán nên nhún thì sẽ nhún, cũng chẳng sao cả.

Câu nói cũ nói rất hay, làm người học theo phép con rùa, lúc nên rụt đầu thì cứ rụt đầu.

Nhưng bây giờ, Tô gia, sư phụ của mình, Hồ gia và những người khác đều đang ở trong khách sạn, có họ chống lưng, Vương Nguyệt Bán không sợ mấy con mèo con chó này.

Câu nói này của Vương Nguyệt Bán cũng coi như đã chọc vào chỗ đau của Kiệt Sâm, sắc mặt hắn ta lập tức sa sầm.

“Không biết sống chết!” Kiệt Sâm hừ lạnh một tiếng, quay đầu liếc nhìn đám thuộc hạ bên cạnh.

Đám thuộc hạ gật đầu, nhanh chóng vây lấy Vương Nguyệt Bán, Ngô Tà.

“Phỉ!” Vương Nguyệt Bán tức giận mắng: “Mẹ kiếp, bắt nạt Bàn gia ít người à?” “Tô gia!” “Sư phụ!” “Hồ gia...” “Hỗn Độn lão đại, mọi người ra đây đi, có người bắt nạt con...” Vương Nguyệt Bán gân cổ, dùng hết sức bình sinh hét lớn. .....

A Ninh và Tô Mặc trong phòng cũng nghe thấy động tĩnh bên ngoài, mọi người lần lượt đi ra.

Vừa ra khỏi khách sạn, đã thấy Ngô Tà, Vương Nguyệt Bán bị người ta vây lại.

A Ninh nhíu mày: “Kiệt Sâm!” Thấy Tô Mặc và những người khác ra ngoài, Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán thở phào nhẹ nhõm.

“Tô gia...” Vương Nguyệt Bán mặt mày cười toe toét: “Những người này là người của công ty Arfa!” Tô Mặc cười: “Arfa...” “Hỗn Độn, đi đi!” “Vâng, Tô gia!” Tứ Hung Tướng gật đầu, thân hình di chuyển nhanh chóng, đồng thời lao về phía Kiệt Sâm và đồng bọn.

Kiệt Sâm rõ ràng không ngờ tốc độ của bốn người lại mạnh đến vậy, mặt lộ vẻ kinh hãi, vội vàng lùi về phía sau, nhưng hắn vẫn đánh giá thấp Tứ Hung Tướng, đánh giá quá cao chính mình.

Hỗn Độn trong nháy mắt đã áp sát.

“Bành!” Hỗn Độn một chưởng đã đánh bay Kiệt Sâm ra ngoài.

Kiệt Sâm miệng phun máu tươi, nằm trên đất, cơ thể co giật nhẹ.

Còn Cùng Kỳ và những người khác thì chuyển sang tấn công những người còn lại.

Nghiền ép!

Hoàn toàn là một trận nghiền ép!

Mười mấy người thuộc hạ của Kiệt Sâm trong tay Tứ Hung Tướng không cầm cự nổi một phút, tất cả đều la hét ngã xuống đất.

Lão Hồ cười nói: “Tô tiểu ca, Hỗn Độn và họ có phong thái vô địch năm xưa của cậu đấy!” Trương Doanh Xuyến gật đầu: “Đúng vậy đúng vậy!” Kiệt Sâm trên đất mặt mày ngơ ngác nhìn cảnh này, quay đầu nhìn Tô Mặc trong đám đông, đồng tử co rút lại: “Anh... anh là Tô gia?” Chết tiệt!

Ông chủ đã nhiều lần dặn dò hắn không được chọc vào đám Mô Kim Hiệu Úy ở Yến Kinh.

Mình vậy mà lại ngu ngốc chạy đến đây nộp mạng!

Tô Mặc như không nhìn thấy Kiệt Sâm, nói với Hỗn Độn: “Hỗn Độn, ném bọn chúng vào núi cho sói ăn, xử lý cho sạch sẽ...” Nghe lời

này, Kiệt Sâm cuống lên, vội vàng cầu xin: "Tô gia, Tô gia, tôi không có ý nhắm vào Vương Nguyệt Bán, mục tiêu của tôi chỉ có Ngô Tà thôi!" Ngô Tà: "..." Mẹ nó, hóa ra là chỉ bắt nạt người thật thà thôi chứ gì!

"Tô gia, Tô gia, tôi không có ý định nhắm vào Vương Nguyệt Bán, mục tiêu của tôi chỉ có Ngô Tà!" Thấy Tô Mặc không hề động lòng, Jason lại nhìn sang A Ninh bên cạnh, khóc lóc nói: "A Ninh, chúng ta là người cùng một phe mà, cô nói giúp tôi đi, nói giúp tôi đi..." A Ninh cũng tỏ vẻ cạn lời, sao hôm nay nhiều người nhờ cô nói đỡ thế không biết!

Mấy tiếng trước, cô vừa cầu xin cho chú Hải, kết quả chú Hải chết thẳng cẳng, bây giờ chắc đã đầu thai rồi!

A Ninh thở dài, nói thật: "Đừng cầu xin tôi, tôi nói không có tác dụng đâu!" Sắc mặt Jason trắng bệch, lại nhìn về phía Tô Mặc: "Tô gia, người của Uông gia chúng tôi từ đầu đến cuối đều không có ý định đối đầu với ngài..." "Chúng tôi cũng chưa từng ra tay với Vương Nguyệt Bán, ngược lại là ngài đã nhiều lần giết người của Uông gia chúng tôi..." "...Ồ!" Tô Mặc cười nhạt, "Uông gia đúng là quý nhân hay quên, lần trước ở thôn Mê Vụ, các người dám ra tay với Tiểu Hoa, rõ ràng là không coi tôi ra gì..." "Có phải các người nghĩ rằng ở nơi hoang giao dã ngoại thì sẽ không ai biết chuyện này không..." Đối mặt với câu hỏi của Tô Mặc, Jason cứng họng, giết người diệt khẩu, hủy thi diệt tích, đây đúng là phong cách làm việc của Uông gia.

"Uông gia các người không phải thích giết người ở nơi hoang vu hẻo lánh sao..." Vương Khải Hoàn lúc này nổi hứng trêu đùa, nhìn Jason với vẻ mặt giễu cợt, "Bàn gia lần này cho mày một cơ hội sống, nếu mày và đám anh em của mày cởi hết quần áo, quỳ ngoài khách sạn một đêm, ngày mai mà còn sống thì chứng tỏ ông trời đã tha cho bọn mày..." "Nếu bọn mày không chịu nổi gió tuyết, chết cóng ở ngoài, ân

oán giữa chúng ta coi như xóa sổ!" Quỳ ngoài trời một đêm ư?

Gió lạnh cắt da cắt thịt, thế này còn đau khổ hơn cả việc giết bọn họ!

Jason trợn tròn mắt, gân xanh nổi lên trên mặt: "Chúng!

Tôi!

Quỳ!" Dù sao đi nữa, đây là cơ hội sống duy nhất của họ!

Lão Hồ quở trách: "Bàn Tử, giết quách đám này đi cho xong, ông nghĩ cái gì vậy?" Vương Khải Hoàn cười nói: "Lão Hồ, tôi đây gọi là lấy đạo của người, trả lại cho người..." Nói rồi, Vương Khải Hoàn lại nhìn về phía Jason, nói: "Nhóc con, nếu mày sống sót được, mà không phục thì cứ bảo người của Uông gia chúng mày đến tìm tao, hắc hắc..." Jason nói: "Không dám, tôi là tôi, Uông gia là Uông gia, là tôi sai, tôi nguyện chịu phạt!" Lão Hồ nói: "Ồ, người của Uông gia các người cũng trung thành phết nhỉ..." Vương Khải Hoàn thì nói: "Cút đi, cởi quần áo, quỳ ngoài cửa, mạng của bọn mày trông vào ông trời đấy..." Mấy người vừa lết vừa bò ra quỳ giữa nền tuyết.

Vương Khải Hoàn cười ha hả nhìn cảnh này: "Tô tiểu ca, anh nói xem trong hơn chục người bọn họ, cuối cùng sống được mấy người..." Tô Mặc nhìn sâu vào Jason: "Một người, chỉ có một người thôi!" Nói xong, Tô Mặc dẫn mọi người quay trở lại khách sạn. … Ngày hôm sau.

Đúng như Tô Mặc dự đoán, ngoài Jason ra, không một ai sống sót, tất cả đều biến thành tượng băng.

Vương Khải Hoàn đã nói ra rồi, Tô Mặc cũng không tiện làm mất mặt ông ta, đành bất đắc dĩ tha cho Jason một mạng.

Sau đó, Ngô Tà đề nghị mọi người vào núi, khám phá Vân Thiên Cung, nhưng Lão Hồ đêm qua quan sát thiên tượng, phát hiện mấy

ngày tới đều có bão tuyết, tuyết lớn sắp phong tỏa núi, lúc này vào núi khác nào tự tìm cái chết.

Tô Mặc suy nghĩ một lúc, cảm thấy không cần thiết phải mạo hiểm.

Thế là mọi người quyết định ở lại khách sạn.

Chương 279

Buổi chiều, Ngô Tà đi tìm người dẫn đường đã thành công mang về một người: "Các vị, đây là người dẫn đường của chúng ta -- Thuận Tử!" Mọi người gật đầu, cũng không mấy để tâm, dù sao bây giờ tuyết lớn đã phong tỏa núi, dù có người dẫn đường thì họ cũng phải đợi mấy ngày nữa mới vào núi được.

"Các vị... tôi còn dẫn về một người nữa!" "Xem này!" Mọi người lơ đãng ngẩng đầu lên, lại phát hiện người này là một người quen.

Vương Nguyệt Bán sững sờ: "Này, Ách Ba Trương, sao cậu lại ở đây?" Trương Khởi Linh vẫn giữ nguyên bộ mặt đưa đám, không chút biểu cảm, đưa tay kéo một chiếc ghế rồi ngồi xuống: "Ăn cơm!" Mọi người: "..." Vương Nguyệt Bán cạn lời: "Chủ quán, cho mấy món nóng, anh em tôi đói rồi!" Chủ khách sạn liên tục gật đầu: "Được được, tôi đi chuẩn bị bữa tối ngay!" Nửa tiếng sau, thức ăn đã được dọn lên đầy đủ.

Mọi người nâng chén cụng ly, bắt đầu tiệc tẩy trần cho Trương Khởi Linh.

Trong lúc mọi người đang ăn uống vui vẻ, Tô Mặc chợt thấy Jason dẫn theo thuộc hạ của mình và một người dẫn đường bản địa đi xuống lầu.

Mấy ngày nay, công ty của Cừu Đức Khảo lại cử một đội người mới đến cho Jason sử dụng.

Vân Thiên Cung, xem ra đám người này quyết tâm phải có được nó!

Trong khách sạn.

Người của Jason đều được trang bị đầy đủ vũ khí.

Ngay cả chính Jason cũng đang thì thầm với một người dẫn đường bản địa tên "A Lực".

Hai người họ nói đi nói lại cũng toàn là chuyện trên núi!

Chủ khách sạn nghe thấy mà giật giật mày, không khỏi hỏi: "A Lực, các cậu định ra ngoài à?

Không thấy bão tuyết sắp đến rồi sao?" Người dẫn đường A Lực mặt đầy vẻ khó xử, nói: "Chú ơi, chú đừng hỏi nữa, các ông chủ quyết định lúc này lên núi, cháu cũng không thể không nghe!" Chủ khách sạn giận dữ quát: "Mày hồ đồ à, vì mấy đồng tiền mà đến mạng cũng không cần nữa sao?" Jason lạnh lùng liếc nhìn ông chủ: "Lão già, ông có biết thằng nhóc này nhận của chúng tôi bao nhiêu tiền không?

Toàn là đô la Mỹ, chạy một chuyến này đủ cho nó sống nửa đời sau rồi..." A Ninh lúc này cũng từ tầng hai đi xuống: "Jason, tôi khuyên anh nên nghe lời người địa phương, biết rõ là nguy hiểm mà vẫn đi, không phải là cách làm của người thông minh!" "..." Jason nhìn sang bàn bên cạnh đang ăn cơm của Tô Mặc và những người khác.

Thực ra Jason cũng không muốn mạo hiểm vào núi trong lúc tuyết rơi, nhưng ở chung một mái nhà với Tô Mặc và mọi người, ngày nào hắn cũng sống trong lo sợ.

Vương Khải Hoàn cố ý hay vô tình trêu chọc, Tứ Hung Tướng thay phiên nhau giám sát bọn họ, khiến Jason muốn ngủ cũng không dám ngủ, sợ bị người ta cắt cổ trong mơ.

Ở trong khách sạn, sống một ngày dài bằng một năm.

Điều này còn khó chịu hơn cả việc giết hắn.

Vì vậy, Jason mới quyết định mạo hiểm, vào núi sớm hơn.

“Đi...” Jason nghiến răng, hạ quyết tâm, “Thu dọn đồ đạc, mười phút nữa xuất phát!” Nói xong, Jason dẫn theo người dẫn đường A Lực quay người bước ra khỏi khách sạn.

“Ha ha...” Nhìn thấy Jason và những người khác rời đi, Vương Khải Hoàn đang ăn cơm bên cạnh cười khẩy: “Vào núi lúc này, đúng là lão thọ tinh ăn thạch tín, chán sống rồi!” “Nhưng cũng tốt, ông trời cứ giúp chúng ta thu dọn người!” Người dẫn đường Thuận Tử mà Ngô Tà mời về đột nhiên nói: “Ai cũng nói bão tuyết đáng sợ, nhưng tôi thấy ở đây đáng sợ nhất vẫn là những con quái vật chưa biết trên núi...” “Năm đó người trong làng chúng tôi lên núi, có người chết một cách khó hiểu.” “Khi được tìm thấy, thi thể đều là từng mảnh như bị xé nát bởi một lực cực lớn, đông cứng trên mặt đất đỏ đỏ vàng vàng một mảng, ruột non cũng giòn, kéo nhẹ là đứt!” Nghe những lời này, Lão Hồ lập tức mất hết khẩu vị ăn uống, nói: “Nặng đô thật, đó có phải là dã thú trong núi không?” Bàn bên cạnh, Trần Bì cũng đặt bát đũa xuống, nói: “Giả thần giả quỷ, sao không nói là do con người gây ra?” Đang nói, A Ninh cầm hành lý cũng từ trên lầu đi xuống.

Vương Nguyệt Bán liền cười nói: “Cô nương, cô cũng muốn đi nộp mạng à?” A Ninh nói: “Ông chủ của chúng tôi năm đó có hợp tác với công ty của Cừu Đức Khảo, tôi không thể trơ mắt nhìn bọn họ đi chết...” Vương Nguyệt Bán lập tức giơ ngón tay cái lên: “Ghê gớm thật, cô không nỡ nhìn bọn họ đi chết, nên quyết định đi chết cùng họ luôn...” “Đúng là thanh cao, Bàn Tử tôi đây phục cô từ tận đáy lòng...” “Cô yên tâm, cô cứ đi thong thả, ngày này năm sau, tôi nhất định sẽ đốt tiền vàng cho cô!” Những lời nói châm biếm của Vương Nguyệt Bán khiến A Ninh vô cùng tức giận, cô hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi ra khỏi khách sạn.

“Ai...” Tô Mặc lắc đầu, “Lời hay khó khuyên con ma sắp chết, chúng ta đã làm hết những gì có thể, mặc cô ta đi!” … Hai giờ sau.

Mọi người đã ăn xong từ lâu, cơm nước trên bàn cũng được thay bằng trà nước và hạt dưa, lạc.

Đột nhiên, rèm cửa được vén lên, Jason và phó tướng của hắn xông vào.

Phó tướng của Jason vừa vào đã hét lớn: "Trong rừng có thứ kỳ quái, có thứ mê hoặc người ta, rất nhiều người đã biến mất trong sương mù, họ đều biến mất cả rồi!!!" Sắc mặt phó tướng của Jason trắng bệch, rõ ràng là bị dọa không nhẹ.

Chủ khách sạn run giọng hỏi: "Vậy...

A Lực đi cùng các cậu đâu rồi?" Ngô Tà cũng đứng dậy nói: "A Ninh không phải đã ra ngoài tìm các anh sao?

Không về cùng các anh à?" Jason thở hổn hển, vẻ mặt vẫn còn kinh hãi: "Không thấy, không biết!" Phó tướng của Jason thì hoảng sợ hét lớn: "Chắc chắn là bị quái vật bắt đi rồi..." "Khụ khụ khụ..." Ngoài cửa, lại có tiếng bước chân vang lên, mọi người quay đầu lại, phát hiện chính là A Ninh.

Nhưng lúc này A Ninh cũng vô cùng thảm hại, thở không ra hơi, vẻ mặt cực kỳ kinh hoàng.

Chủ khách sạn vội vàng hỏi: "Cô A Ninh, người dẫn đường A Lực đâu..." A Ninh lắc đầu: "Anh ấy bị lạc khỏi chúng tôi rồi, nếu không có gì bất ngờ thì bây giờ anh ấy đã chết..." "Chết rồi... chết rồi!" Sắc mặt chủ khách sạn run rẩy, ngã quỵ xuống đất.

Nhìn thấy thảm kịch này, Trần Bì và những người vốn định khởi hành trộm mộ cũng đành phải từ bỏ.

Mạng sống chỉ có một, không thể qua loa đại khái!

"Ai..." Tô Mặc thở dài một hơi, "Đều ngoan ngoãn một chút đi, cứ yên lặng đợi tuyết tạnh, nếu không thần tiên cũng không cứu được các

người đâu...” … Mấy ngày sau.

Trời quang mây tạnh, ánh nắng mặt trời đã lâu không thấy lại xuất hiện trên bầu trời Trường Bạch sơn.

Jason và phó tướng vội vã từ tầng hai đi xuống, trang bị đầy đủ.

Khi đi ngang qua mọi người, hai người họ không hề dừng lại một chút nào, mà sải bước nhanh ra ngoài.

Tô Mặc đứng dậy vươn vai: “Đi thôi, chúng ta cũng nên xuất phát rồi, ở mấy ngày nay, người cũng sắp mốc meo rồi!” Nhận được lệnh của Tô Mặc, Hỗn Độn và những người khác bắt đầu thu dọn hành lý.

Chủ khách sạn đứng ở cửa, nhìn mọi người với ánh mắt bất an.

Tô Mặc quay đầu cười với ông chủ: “Đừng lo lắng, người được trời phù hộ sẽ không sao, người không được trời phù hộ, khó tránh khỏi tai nạn!” Mười mấy phút sau, mọi người vẫy tay chào ông chủ, rồi quay người rời khỏi khách sạn.

“Lão gia tử...” Lão Hồ nhìn Trần Bì, nói: “Dù sao cũng tiện đường, hay là chúng ta cùng đi?” Trần Bì suy nghĩ một lát, gật đầu nói: “Cũng được, nhưng lúc đảo đấu, chúng ta phải dựa vào bản lĩnh của riêng mình...” “Được!” Lão Hồ cười gật đầu, “Mỗi người dựa vào bản lĩnh của mình!” … Không lâu sau, mọi người đi vào khu rừng tuyết.

Khu rừng tuyết này, từ chân núi kéo dài đến tận sườn núi tuyết.

Cánh đồng tuyết trắng xóa trông vô cùng xinh đẹp, điều này cũng làm vơi đi nhiều phần mệt nhọc trên đường đi.

Đi được một tiếng đồng hồ.

Mọi người dừng lại nghỉ ngơi một lát.

Lúc này, Ngô Tà lại phát hiện ra điều gì đó.

Trên một cái cây lớn ở xa, dường như có thứ gì đó đang ngoe

nguẩy.

Ngô Tà vỗ vai Vương Nguyệt Bán, nói: "Này này, Bàn Tử, nhìn kìa, nhìn kìa, ở đó, ở đó!" Vương Nguyệt Bán tò mò nhìn sang: "Cái gì vậy?" Ngô Tà cưỡng ép kéo Vương Nguyệt Bán đứng dậy, nói: "Đi, qua đó xem thử!" Vương Nguyệt Bán bất đắc dĩ gật đầu: "Được!" Nói rồi, hai người chuẩn bị đi xem cho rõ.

Chương 280

Người dẫn đường Thuận Tử thấy hai người định tách đoàn, lập tức ngăn lại: "Ấy ấy, hai vị đại ca!" Ngô Tà dừng bước.

Thuận Tử nói: "Có biết đi trên đường tuyết kỵ nhất điều gì không?" Vương Nguyệt Bán nghi ngờ: "Kỵ cái gì?" Thuận Tử nói: "Chính là không nghe lời người dẫn đường, tách khỏi đội ngũ!" Ngô Tà giải thích: "Không phải, vừa rồi ở bên đó..." Đang nói, cách đó không xa có một con vật nhỏ lông xù nhảy ra.

"A!" Vương Nguyệt Bán hét lớn, "Có con cáo!" Vương Nguyệt Bán hét lớn: "A, có con cáo!" "Vút!" Trần Bì vung tay ném một viên bi sắt về phía con cáo ở xa.

Hành động nhanh đến mức không ai kịp phòng bị!

Không hổ là đại đệ tử của Nhị Nguyệt Hồng, bách phát bách trúng.

Con cáo trắng "bịch" một tiếng ngã xuống đất.

Thấy vậy, Vương Nguyệt Bán cười hắc hắc, nhanh chóng chạy về phía trước.

Mấy phút sau, Vương Nguyệt Bán quay lại, trong lòng bất ngờ có thêm một con cáo trắng với vết máu trên cổ.

"Lại đây, các anh em, xem này!" Vương Nguyệt Bán vui mừng ôm con cáo trở về đội, hắn đang định khoe với mọi người.

Đột nhiên, con cáo trắng trong lòng mở mắt, há miệng, hung hăng cắn Vương Nguyệt Bán một cái.

"Á!" Vương Nguyệt Bán đau đớn hét lên, theo phản xạ ném con cáo trắng ra ngoài.

Con cáo trắng nhẹ nhàng đáp xuống đất, nhanh nhẹn chạy vào rừng.

Vương Nguyệt Bán hét lớn: "Con cáo của tao..." Tô Mặc đến bên cạnh Vương Nguyệt Bán, khuyên ngăn: "Kệ nó đi, để nó đi đi, loài vật này có linh tính, cậu không nuôi được đâu..." Nói xong, Tô Mặc quay người lại gọi: "Trương tiểu ca!" Trương Khởi Linh nghe tiếng liền đi tới.

Tô Mặc chỉ vào Vương Nguyệt Bán, nói: "Cậu ta bị cáo trắng cắn, tám phần là đã trúng độc cáo rồi, cậu giúp giải độc đi!" Trương Khởi Linh khẽ gật đầu, đưa tay tháo găng tay của Vương Nguyệt Bán ra.

Quả nhiên, trên cổ tay Vương Nguyệt Bán có bốn vết răng màu đỏ.

Màu sắc của máu cũng không giống bình thường, tuy vẫn là màu đỏ tươi, nhưng nếu nhìn kỹ có thể thấy máu có màu hơi đen nhạt.

Trương Khởi Linh tháo găng tay của mình, ép ra mấy giọt Kỳ lân tinh huyết nhỏ lên vết thương của Vương Nguyệt Bán.

Tô Mặc cũng từ không gian hệ thống lấy ra hai miếng băng cá nhân đưa cho Vương Nguyệt Bán.

Tô Mặc nói: "Khu rừng này không biết còn có thứ gì nữa, mọi người cẩn thận một chút..." "Được!" Mọi người liên tục gật đầu, không dám có chút sơ suất nào nữa.

Nghỉ ngơi một lát, mọi người tiếp tục lên đường.

Có bài học của Vương Nguyệt Bán, chặng đường tiếp theo, mọi người cẩn thận hơn rất nhiều, cũng không chủ động trêu chọc động vật trong rừng nữa. … Hai ngày sau.

Hành trình không có quá nhiều trắc trở, giống như miêu tả trong nguyên tác, mọi người đã đến được vị trí của hố bích họa suối nước nóng.

Sau hai ngày ở chung, mọi người cũng coi như đã hiểu rõ về nhau.

Trần Bì A Tứ tuy vẫn còn chút đề phòng với Tô Mặc và những người khác, nhưng nhìn chung, họ sống với nhau khá hòa thuận.

Vương Nguyệt Bán nói với hòa thượng người Việt Nam trong đội của Trần Bì A Tứ: "Các ngươi biết nhiều, có thể kể cho chúng tôi nghe về Đông Hạ quốc không..." Đông Hạ quốc là một thông tin quan trọng, Hoa hòa thượng không dám tùy tiện tiết lộ, liền quay đầu nhìn Trần Bì A Tứ để hỏi ý kiến.

Ngay lúc này.

Tuyết Lê Dương chủ động mở lời: "Đông Hạ quốc là khi Nữ Chân bị diệt quốc, một chính quyền đột nhiên nổi lên ở vùng Cát Lâm và Hắc Long Giang..." "Theo ghi chép của sử liệu, họ thực ra có mối quan hệ ngàn vạn sợi tơ với người Nữ Chân!" "Ngay cả văn tự cũng dùng chung một loại, sau này người Mông Cổ đi đường vòng qua Cao Ly quốc đột kích Đông Hạ, Đông Hạ vong!" "Trong suốt cả lịch sử, họ chỉ tồn tại được bảy mươi năm!" "Vì vậy sau này có một số nhà sử học cho rằng, họ nhiều nhất cũng chỉ là một bộ lạc lớn hơn một chút." "Bởi vì xét về dân số, chính trị, và cả lãnh thổ, họ không đạt đến cấp độ của một quốc gia!" Tuyết Lê Dương sở dĩ mở lời, chủ yếu là muốn cho Trần Bì thấy, Mô Kim Hiệu Úy của họ đảo đấu không phải chỉ dựa vào sức mạnh cơ bắp.

"..." Mọi người đều có vẻ suy tư.

Ngô Tà nói với Trần Bì: "Tứ a công, không phải ngài nói, chúng ta phải đi tìm một lăng mộ của hoàng đế Đông Hạ sao?" "Vừa rồi Dương tiểu thư đã nói, Đông Hạ quốc chỉ tồn tại ngắn ngủi hơn bảy mươi năm, dân số cũng không nhiều." "Hơn nữa, từ kinh nghiệm đi đường hai ngày qua, trang phục, kiến trúc của Đông Hạ quốc lúc đó cũng cho thấy sức sản xuất của họ không cao, vậy làm sao họ có khả

năng xây dựng một lăng mộ lớn như vậy?" "Cho dù có khả năng, cũng không có thời gian!" Vương Nguyệt Bán trong lòng cũng vô cùng nghi hoặc, phụ họa nói: "Đúng vậy, mộ của người xưa là phân cấp bậc, lăng mộ mà ngài nói phải lớn đến mức nào?" Trần Bì A Tứ không trả lời hai người, mà hỏi ngược lại: "Ta vừa nghe các người nói, trang phục của người Đông Hạ, các người đã thấy trên bức bích họa này chưa?" Ngô Tà nhìn Vương Nguyệt Bán, thấy Vương Nguyệt Bán gật đầu, liền trả lời: "Trước đây ở đáy biển mộ, đó là lăng tẩm của Uông Tàng Hải, chúng tôi đã thấy một nhóm phụ nữ mặc trang phục như vậy đang làm lễ tống táng trên núi tuyết." "Điểm cuối cùng là một cung điện lơ lửng giữa mây!" Trần Bì A Tứ biết, đây chính là Vân Thiên Cung mà trước đây Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán đã nói.

Trần Bì trầm ngâm nói: "Vậy các người có nghĩ rằng!

Cái gọi là Vân Thiên Cung có phải là cùng một nơi với lăng mộ hoàng đế Đông Hạ không?" Ngô Tà nói: "Chúng tôi đã cân nhắc khả năng này, nhưng vừa rồi Tô gia và họ không phải đã nói sao, Đông Hạ diệt quốc là vào đầu thời Nguyên..." "Mà Vân Thiên Cung là kiệt tác của Uông Tàng Hải, giữa hai thời điểm này cách nhau mấy chục năm, thậm chí là cả trăm năm!" "Không không không..." Tuyết Lê Dương ngắt lời Ngô Tà, nói: "Thực ra người Đông Hạ không hoàn toàn bị diệt tuyệt, sau chiến tranh, họ đã để lại một bộ tộc còn sót lại trốn vào trong núi sâu!" "Điểm này, trong "Cao Ly chí" có ghi chép, vào đầu thời Minh, còn có một số người Triều Tiên đi hái nhân sâm, đã thấy những người mặc trang phục kỳ lạ này trong núi sâu!" "Những người này, chính là nhóm người Đông Hạ còn sót lại năm đó, trốn vào trong núi sâu!" Vương Khải Hoàn nói: "Vậy nói như thế, Đông Hạ quốc thực ra sau khi diệt quốc, không thực sự biến mất, vẫn còn tồn tại, chà chà... nói như vậy, Vân Hạng Thiên Cung này, còn có lăng mộ hoàng đế Đông Hạ, thực sự có khả năng là cùng một nơi..." Hoa hòa

thượng nói: "Đúng vậy, tôi đã nghiên cứu ghi chép trong văn hiến lịch sử, nó cũng chứng minh người Đông Hạ không hoàn toàn bị diệt tuyệt..." Nói đến đây, Hoa hòa thượng cười một cách bí ẩn: "Và, chúng tôi có bằng chứng trực tiếp nhất để chứng minh!" Nói xong, Hoa hòa thượng nhìn Trần Bì.

Chỉ thấy Trần Bì từ trong túi lấy ra một miếng lụa gấp lại.

Dưới ánh mắt của mọi người, Trần Bì từ từ mở miếng lụa ra.

Không lâu sau, một con cá đồng mày rắn xuất hiện trong mắt mọi người.

Ngoài Tô Mặc không quan tâm và Lão Hồ không hiểu chuyện gì, thì Ngô Tà, Vương Nguyệt Bán và Trương Khởi Linh, khi nhìn thấy con cá đồng mày rắn, đều biến sắc, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Ngô Tà buột miệng nói: "Xà mi đồng ngư!" Nói rồi, bất giác đưa tay sờ vào túi quần bên phải của mình.

Vương Nguyệt Bán nhẹ nhàng gạt tay Ngô Tà ra, ho khan một tiếng, hỏi Trần Bì A Tứ: "Đây là cái gì vậy?" Trần Bì A Tứ cười lạnh một tiếng.

Tô Mặc thì vô cùng cạn lời, cậu thật sự coi Trần Bì A Tứ là kẻ ngốc à?

Nếu Ngô Tà không nói ra tên của Xà mi đồng ngư, cậu hỏi như vậy còn được, bây giờ Ngô Tà đã nói ra tên của thứ này rồi, cậu còn giả vờ ngốc.

Đây không phải là coi thường Trần Bì A Tứ sao!

Trần Bì cười lạnh nói: "Lúc ta lăn lộn giang hồ, bố mày còn chưa mặc quần thủng đũng đâu, giở trò với ta à..." Nói rồi, Trần Bì đưa con cá đồng mày rắn trong tay cho Ngô Tà: "Đây, cầm lấy xem đi!" Ngô Tà cẩn thận nhận lấy con cá đồng mày rắn, nhìn nó, trong lòng vô

cùng bất ổn.

"Con cá đồng mày rắn trong Kính Nhi cung, không ngờ lại thật sự ở trong tay ông ta!" Ngô Tà kinh ngạc nói nhỏ vào tai Vương Nguyệt Bán.

Vương Nguyệt Bán thấp giọng nói: "Là thật sao?" Ngô Tà hỏi lại: "Thứ này còn có giả à?" Vương Nguyệt Bán: "..." Im lặng một lúc lâu, Vương Nguyệt Bán lại nói: "Thiên Chân, cậu mau trả lại cho Trần Tứ gia đi, đừng làm hỏng mất!" Ngô Tà trả lại con cá đồng mày rắn trong tay cho Trần Bì A Tứ.

Hoa hòa thượng nói: "Con cá đồng này có hình dạng rồng, là do Tứ a công của chúng tôi tình cờ có được, tôi tin rằng người làm ra con cá đồng này, nhất định rất hiểu về Đông Hạ quốc này!" "Và điều kỳ diệu hơn là, ông ta đã thông qua con cá đồng này để che giấu một bí mật vô cùng ẩn giấu!" Nói xong, Hoa hòa thượng nói với Trần Bì: "Tứ a công, cho tôi mượn dùng một chút!" Trần Bì gật đầu, đưa con cá đồng mày rắn trong tay cho Hoa hòa thượng.

Hoa hòa thượng nhận lấy con cá đồng mày rắn, dùng tay kẹp chặt hai đầu trên dưới, tay phải cầm đèn pin, nói với mọi người: "Các vị, nhìn này!" Nói rồi, liền chiếu đèn pin vào con cá đồng mày rắn.

Không lâu sau, một cảnh tượng thần kỳ xuất hiện trong mắt mọi người.

Chỉ thấy ánh đèn của đèn pin chiếu vào thân con cá đồng mày rắn, con cá đồng mày rắn lóe lên ánh sáng vàng.

Trên vách đá ở xa, còn xuất hiện từng hàng chữ cổ màu vàng.

Chương 281

Nhìn thấy những chữ màu vàng trên vách đá, Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán, cùng với Trương Khởi Linh, Phan Tử đều kinh ngạc đến rớt cả cằm.

Mấy người đều không ngờ con cá đồng mày rắn lại ẩn chứa một cơ quan tinh vi đến vậy.

Lang Phong lấy điện thoại ra, liên tục chụp ảnh.

Hoa hòa thượng cười giải thích: "Bí mật thực ra nằm ở vảy cá, bên trong ẩn chứa bốn mươi bảy chữ Nữ Chân!" "Lần đầu tiên tôi phát hiện ra, cũng bị chấn động, thật là tuyệt vời!" "Người xưa có những ý tưởng kỳ diệu, kỹ nghệ như vậy, thật sự khiến tôi bội phục sát đất!" Ngô Tà vừa kinh ngạc vừa tức giận, cậu chỉ biết tìm mọi cách để thu thập cá đồng mày rắn, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến việc giải mã nó.

Ngô Tà nắm chặt nắm đấm, kìm nén cảm xúc bồn chồn trong lòng, cố gắng bình ổn giọng điệu: "Nội dung ghi trên đó là gì vậy?" Hoa hòa thượng tắt đèn pin, nói: "Dữ liệu trên đây không đầy đủ, tôi cũng không giải mã được..." "Tuy nhiên, tôi tin chắc người làm ra con cá đồng này, ông ta muốn ghi lại bí mật của Đông Hạ quốc." "Trên đây ghi chép rời rạc về việc sau khi người Đông Hạ và người Mông Cổ quyết chiến, có một bộ phận người rút lui đến biên giới Cát Lâm và Cao Ly, họ đã sống ở đó rất lâu, dường như đang tiến hành một hoạt động tế tự nào đó..." "Nếu có thể tìm đủ dữ liệu, tôi nhất định có thể vén màn bí mật của đoạn lịch sử này!" Nói rồi, Hoa hòa thượng trả lại con cá đồng mày rắn trong tay cho Trần Bì A Tứ.

Tô Mặc thiện ý nhắc nhở một câu: "Nếu các người đã giải mã

được bí mật của cá đồng mày rắn, chẳng lẽ không biết cá đồng mày rắn là do Uông Tàng Hải làm ra sao?" Hoa hòa thượng nhướng mày: "Uông Tàng Hải?" "Cái gì!!!" Sắc mặt Ngô Tà đại kinh: "Cá đồng mày rắn là do Uông Tàng Hải làm ra???" "Tô gia... ngài... tôi..." "Tôi không phải nghi ngờ ngài, tôi muốn xác nhận lại một lần nữa, con cá đồng mày rắn này thật sự là do Uông Tàng Hải làm ra?" Tô Mặc gật đầu: "Đúng vậy, cá đồng mày rắn thực sự là do Uông Tàng Hải làm ra!" Lão Hồ vuốt cằm, kết hợp với thông tin mà Hoa hòa thượng vừa đưa ra, phân tích từng chút một: "Nếu cá đồng mày rắn là do Uông Tàng Hải làm ra, mà chữ viết bên trong lại là chữ Đông Hạ, bây giờ gần như có thể xác định, Vân Thiên Cung và lăng mộ hoàng đế Đông Hạ mà các người nói là cùng một nơi!" Trương Doanh Sảnh cũng nói: "Đúng vậy, bất luận là Vân Thiên Cung, hay là lăng mộ hoàng đế Đông Hạ, bên trong chắc chắn đều có liên quan đến Uông Tàng Hải..." Nghe những lời của Tô Mặc và mọi người, Vương Nguyệt Bán cả người sững sờ tại chỗ.

Thực ra cậu và Ngô Tà luôn biết cá đồng mày rắn có liên quan đến Uông Tàng Hải, nhưng không bao giờ ngờ rằng cá đồng mày rắn lại là do Uông Tàng Hải làm ra.

Vậy bí mật của cá đồng mày rắn, hay nói cách khác bí mật của Uông Tàng Hải rốt cuộc là gì???

Là một danh thần dưới trướng Minh Thái Tổ Chu Nguyên Chương, tại sao ông ta lại chế tạo cá đồng mày rắn?

Tại sao lại phân tán chúng vào các ngôi mộ cổ khác?

Đông Hạ quốc rốt cuộc có bí mật kinh thiên động địa gì, khiến Uông Tàng Hải phải thận trọng đến vậy???

"..." Ngô Tà lại đưa tay sờ vào con cá đồng mày rắn trong túi của mình.

Lúc này, cậu chỉ muốn lấy con cá đồng mày rắn ra giao cho Hoa hòa thượng giải mã.

Như vậy, tất cả bí mật đều có thể được phơi bày!

Nhìn thấy hành động của Ngô Tà, Vương Nguyệt Bán lại lặng lẽ gạt tay Ngô Tà ra, ngầm ra hiệu cho Ngô Tà đừng hành động thiếu suy nghĩ!

Trần Bì đặt con cá đồng này lên miếng lụa, cẩn thận cất đi, nói: "Một thời gian trước ta mới biết, cháu trai của Giải Lão Cửu là Giải Tiểu Hoa cũng có một con cá đồng mày rắn..." "Vốn dĩ ta đã lấy được, nhưng lại bị thằng nhóc Ngô Tam Tỉnh kia đòi đi rồi!" Nghe thấy tên của chú ba mình, vẻ mặt Ngô Tà có chút không tự nhiên: "Vậy sao, Tứ a công, ngài thật hào phóng, thứ quý giá như vậy mà nói cho mượn là cho mượn!" Vương Nguyệt Bán ở bên cạnh ra sức nịnh bợ: "Nhìn cách làm người của Tứ a công kìa, không hổ là Thái sơn Bắc đẩu trong Cửu môn!" Trần Bì khinh bỉ nói: "Thái sơn Bắc đẩu cái con khỉ, năm đó Trương Đại Phật Gia hận không thể lột da ta... lạc đề rồi..." "Thằng nhóc Ngô Tam Tỉnh kia lấy hai ngôi mộ cổ để trao đổi với ta lấy con cá đồng mày rắn, hơn nữa còn hứa với ta, đợi sau khi giải mã được thông tin trên con cá đồng, sẽ giao lại cho ta!" "Tính thế nào ta cũng không thiệt!" "Nhưng đến bây giờ, hoàn toàn không có tin tức gì, ai, thằng nhóc thối, lòng dạ thật đen tối, thằng nhóc này có thật là con của Ngô Lão Cẩu không?" "Ông nội mày không có tính cách như vậy đâu!" "..." Ngô Tà lúng túng sờ mũi.

Trần Bì lại nói: "Chú ba mày phái mày đến tìm Vân Thiên Cung, chắc hẳn nó đã giải mã được tất cả thông tin trên con cá đồng này rồi, là ta đã đánh giá thấp nó..." "..." Đồng tử Ngô Tà co lại, kinh hãi....

"Đến cả ta cũng dám lừa..." Trần Bì bực bội nói, "Ngô Tam Tỉnh còn tinh ranh hơn ông nội mày Ngô Lão Cẩu nhiều..." Ngô Tà ngượng

ngùng cười: “Tứ a công, lần này chú ba cháu ra ngoài, cũng không gạt ngài ra ngoài mà!” “Đúng đúng đúng...” Vương Nguyệt Bán liên tục gật đầu, “Lão nhân gia ngài không phải cũng ở đây sao...” Trần Bì cười như không cười nói: “Ha ha, thằng nhóc Ngô Tam Tỉnh này chỉ thích làm trò thần bí, lần này sợ là chơi quá lố rồi, cuốn cả đứa cháu như mày vào...” “Đúng, chú ba nó quá đểu...” Vương Nguyệt Bán theo bản năng gật đầu, “Lão cáo già...

ờm...” Nói được nửa chừng, để ý thấy ánh mắt của Ngô Tà, Vương Nguyệt Bán vội vàng ngậm miệng lại.

“...” Tô Mặc cạn lời nói: “Được rồi được rồi, hai người các cậu đang tấu hài đấy à, tan ra đi, xem cái hố bích họa suối nước nóng này còn có thứ gì khác không...” Mọi người tản ra, bắt đầu tìm kiếm manh mối xung quanh.

Trương Khởi Linh cẩn thận kiểm tra xung quanh, đột nhiên nói: “Có người đã đến đây.” Lời nói của Trương Khởi Linh, không chỉ Tô Mặc tin, mà Trần Bì và những người khác cũng rất tin.

Ngô Tà không hiểu: “Tiểu ca, cậu nói có ý gì?” “Tô gia!” Thao Thiết đứng trước một vách đá, quay đầu gọi.

“Ở đây có phát hiện!” Ngoại trừ Trương Khởi Linh đứng yên tại chỗ, mọi người đều đi về phía Thao Thiết.

Trương Khởi Linh thấy mình có phát hiện mà những người khác đều bỏ đi, vô cùng cạn lời, cơ mặt giật giật.

Tôi cũng có phát hiện mà, các người không nghe tôi nói hết à?

Trương Khởi Linh bất đắc dĩ, đành phải đi theo sau Ngô Tà.

Thao Thiết chỉ vào chữ viết trên vách tường nói: “Tô gia, trên này có chữ viết ghi lại...” Mọi người nhìn vào chỗ Thao Thiết đang đứng, cách đó một mét còn có một cái lều màu vàng và một số nồi niêu

xoong chảo.

Hoa hòa thượng nhìn chữ viết trên vách tường, nói: "Ê, thật sự có chữ viết à, chữ này rất cổ, tôi tuy không nhận ra hết, nhưng có thể khẳng định, có người đã đến đây trước chúng ta một bước!" Vương Khải Hoàn cạn lời, chỉ vào mặt đất, nói: "Cái này còn cần xem chữ à, nhìn cái lều và nồi niêu xoong chảo bên cạnh ông không phải là biết rồi sao!" "Tôi còn biết, người đến, chắc chắn là trong mấy chục năm gần đây." Hoa hòa thượng: "..." Ngô Tà nhìn chữ viết trên vách đá, nói: "Đây là chữ trên Lỗ hoàng bạch thư thời Chiến Quốc, đội ngũ nào lại sử dụng loại chữ này!" Sắc mặt người dẫn đường Thuận Tử trở nên kích động: "Năm đó cha tôi từng dẫn một đội khảo cổ đến đây, nhưng sau đó họ đều biến mất!" Đội khảo cổ mấy chục năm trước?

Mọi người đều kinh ngạc!

Trần Bì trầm giọng nói: "Chuyện này tuyệt đối không thoát khỏi liên quan đến thằng nhóc Ngô Tam Tỉnh, nó nhất định biết..." Liên quan đến chú ba của mình, Ngô Tà trở nên nghiêm túc, nhìn vào vách đá, giải mã từng chữ một: "Ngày sáu tháng sáu, ngày thứ hai chúng ta đến đây, chúng ta có lẽ đã nhìn thấy được một số điều..." "Khụ khụ..." Đúng lúc này, Trần Bì ho khan một trận, cắt ngang giọng nói của Ngô Tà.

Tô Mặc liếc nhìn chữ viết trên vách tường, hứng thú nhìn Trần Bì đang ngồi trên mặt đất.

Một đội ngũ, mười mấy người, cộng lại chắc cũng phải có hơn tám trăm cái đầu mưu mẹo.

Đội ngũ không dễ dẫn dắt à!

"Mọi người nghỉ ngơi thêm một chút..." Tô Mặc nói, "Nếu không có manh mối, chúng ta sẽ tiếp tục xuất phát..." Mọi người gật đầu, cẩn thận tìm kiếm lại một lần nữa.

Tuy nhiên, ngoài nồi niêu xoong chảo trên mặt đất, một đống rác, mọi người cũng không phát hiện ra điều gì.

Sau một hồi nghỉ ngơi ngắn ngủi, mọi người bắt đầu khởi hành lại.

Tuyết địa + núi cao, nếu là người khác thì thật sự có chút không chịu nổi, nhưng may mắn là Tô Mặc, Lão Hồ và những người khác có kinh nghiệm thám hiểm ở Tạng địa năm đó, cộng thêm tinh thông thuật phân kim định vị, gặp núi thì đi vòng, phong thủy bắc cầu, chuyến đi này coi như khá bình lặng.

Cuối cùng đến ngày thứ ba, họ đã tìm thấy lối vào của mộ đạo.

Bước vào mộ thất, xung quanh ấm áp hơn rất nhiều.

Vương Nguyệt Bán mặc áo lông vũ, đeo kính chống gió, thoải mái nằm trên mặt đất, nói: "Đây đối với Bàn Tử tôi mà nói là một bước nhỏ, nhưng đối với Mô Kim Hiệu Úy mà nói, đây là một bước tiến vượt bậc!

Một bước nhảy vọt về chất!" Vương Khải Hoàn nghe đệ tử của mình nói năng ngông cuồng, bực bội mắng: "Thôi đi, đừng làm mất mặt Mô Kim Hiệu Úy của chúng ta." "Từ lúc mày ngã xuống, mày đã làm lùi bước của Mô Kim Hiệu Úy rồi..." Trương Doanh Sảnh cũng ở bên cạnh khuyên nhủ: "Tiểu Béo, sau này chưa xuất sư, đừng tự xưng là Mô Kim Hiệu Úy ở bên ngoài, kẻo làm mất mặt Mô Kim Hiệu Úy, biết chưa?" Lão Hồ gật đầu: "Mày ở ngoài cũng đừng nói là quen biết tao, lớn tuổi rồi, giữ cho tao chút thể diện..." Vương Nguyệt Bán: "..." Đột nhiên, trong mộ đạo lại có ánh đèn lóe lên.

Mọi người đầu tiên sững sờ một giây, sau đó kinh hãi, vội vàng cảnh giác.

Vương Khải Hoàn thấp giọng nói: "Tống tử?" Lão Hồ lắc đầu:

“Không phải, rõ ràng là người!” Tô Mặc mở Hoàng kim đồng nhìn về phía trước, chỉ thấy Ngô Tam Tỉnh dẫn theo ba bốn thuộc hạ đi vào.

“Tam gia!” Lúc này, Phan Tử trong đội cũng nhìn thấy Ngô Tam Tỉnh, vội vàng chạy tới: “Tam gia, sao ngài cũng ở đây...” Ngô Tam Tỉnh hiển nhiên cũng không ngờ lại gặp Tô Mặc, Ngô Tà và những người khác ở đây.

Ngô Tam Tỉnh gật đầu với Phan Tử, Ngô Tà, Trần Bì và những người khác, coi như đã chào hỏi, sau đó đi thẳng đến bên cạnh Tô Mặc, chắp tay nói: “Tô gia...” Lần trước vì chuyện của công ty Cừu Đức Khảo, Tô Mặc đã giúp mình, đây là đại ân, lúc này Ngô Tam Tỉnh đối với Tô Mặc cũng thêm mấy phần tôn kính.

Tô Mặc chắp tay đáp lại: “Tam gia, sau lần chia tay ở miếu Qua Tử, Tam gia phong thái vẫn như xưa!” Biết đời mà không thế tục, trải đời mà vẫn giữ được sự ngây thơ, giỏi tự trào mà không trào phúng người khác.

Tô Mặc đã lăn lộn trên giang hồ nhiều năm, tinh thông đạo đối nhân xử thế, ông không nhắc đến chuyện của Cừu Đức Khảo, như vậy ngược lại càng khiến Ngô Tam Tỉnh nhớ kỹ chuyện này hơn.

Chương 282

"Ha..." Ngô Tam Tỉnh cười lớn, "Không bằng Tô gia... ha ha!" "Chú ba..." Ngô Tà chạy tới, oán trách nói: "Chú ba... lần sau có chuyện chú có thể báo cho cháu trước một tiếng không..." "Cháu trai lớn..." Ngô Tam Tỉnh liên tục lắc đầu, "Đừng vội, chú ba còn có việc phải làm..." Ngô Tam Tỉnh nghiêm mặt, chỉ vào Lang Phong bên cạnh Trần Bì: "Trói nó lại cho ta..." "Vâng!" Mấy người phía sau Ngô Tam Tỉnh nhanh chóng khống chế Lang Phong.

Trần Bì giận dữ nói: "Ngô Tam Tỉnh, thằng nhóc nhà ngươi có ý gì?" Trần Bì tính tình xảo quyệt, kỳ quái, khắc bạc, tiếng tăm trong Cửu môn cực kém, nhưng Ngô Tam Tỉnh lại là một trong số ít người có thể nói được vài câu bên cạnh ông ta.

Năm đó chuyện của Ngô Tam Tỉnh và Trần Văn Cẩm không phải là bí mật gì trong Cửu môn, Ngô Tam Tỉnh cũng suýt trở thành con rể của Trần Bì, Ngô Lão Cẩu và Trần Bì cũng suýt trở thành thông gia.

Đối với người cha này của Trần Văn Cẩm, Ngô Tam Tỉnh rất tôn trọng: "Tứ thúc, ngài đừng vội, tôi sẽ cho ngài một lời giải thích!" "Soạt!" Phan Tử lập tức lục soát ba lô và người của Lang Phong.

Chưa đến mười giây.

Phan Tử đã tìm thấy một chiếc điện thoại trên chân Lang Phong, và trong ba lô của Lang Phong, anh ta lại tìm thấy một chiếc điện thoại vệ tinh.

"Tô tiểu ca..." Vương Khải Hoàn không hiểu nói, "Bọn họ đang làm gì vậy?

Nội đấu?" Tô Mặc cười nói: "Lang Phong này là người của Jason!" "..." Mọi người có chút bất ngờ.

Tuyết Lê Dương nhìn chằm chằm Tô Mặc: "Anh biết Lang Phong là kẻ phản bội?" "Ừm!" Tô Mặc gật đầu, "Cầm máy ảnh chụp suốt đường, hận không thể viết bốn chữ "Tôi là nội gián" lên mặt, tôi sớm đã cảm thấy không ổn rồi..." "Tuy nhiên, người này yếu như gà con, tôi cũng không thèm để ý đến hắn..." Lang Phong bị hai thuộc hạ của Ngô Tam Tỉnh đè xuống đất, hét lớn: "Tứ a công, cứu tôi, cứu tôi với..." Phan Tử đưa điện thoại và điện thoại vệ tinh tìm được cho Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Tam Tỉnh nhìn nội dung trò chuyện trên điện thoại và số điện thoại trên điện thoại vệ tinh, tức đến phát cười: "Trần Tứ thúc, người của ngài không sạch sẽ à!" Nói rồi, Ngô Tam Tỉnh đưa bằng chứng cho Trần Bì A Tứ, Hoa hòa thượng thay Trần Bì xem một cái, sắc mặt khó coi, sau đó thì thầm vào tai Trần Bì mấy câu.

Ngô Tam Tỉnh lại nói: "Tứ thúc, đây là lính của ngài, tôi không xuống tay được, ngài ra tay đi!" Trần Bì nhìn Lang Phong, trong lòng vô cùng phẫn nộ.

Vừa phẫn nộ Ngô Tam Tỉnh dám động đến người của ông, vừa phẫn nộ Lang Phong lại có vấn đề.

Ông Trần Bì A Tứ là ai?

Là gia chủ của Trần gia Cửu môn, tung hoành giang hồ nhiều năm, năm đó là một nhân vật cứng cựa khiến Trương Đại Phật Gia tức đến nghiến răng, nhưng hôm nay lại bị người ta chơi một vố ngay bên cạnh mình.

Nhìn Lang Phong bị đè dưới đất, Trần Bì từ từ đi tới.

Lang Phong hoảng sợ không thôi: "Tứ a công!" Trần Bì ngồi xổm trước mặt Lang Phong, lạnh giọng hỏi: "Mày rốt cuộc là người của ai?" Lang Phong biết, mình không thể thừa nhận, có chết cũng không thể thừa nhận.

“Tôi là đệ tử của ngài, là người đã dập đầu ba cái, dâng trà bái sư đó ạ!” “Ngài mau nói với Tam gia, bảo ngài ấy mau thả tôi ra, Tứ a công, Tứ a công...” Trần Bì mắng: “Đồ súc sinh!” Nói rồi, Trần Bì tung một cú đá vào mặt Lang Phong.

“Á!” Lang Phong hét lên một tiếng, hai mắt tối sầm, ngất đi.

Ngô Tam Tỉnh nhíu mày, nói: “Phan Tử, Tứ thúc mềm lòng rồi, cậu đi, dùng chút thủ đoạn với thằng nhóc đó, để nó nói ra những điều chúng ta không biết!!” “Vâng!” Phan Tử đáp một tiếng, kéo Lang Phong đang bất tỉnh đi đến một góc khuất.

Không lâu sau, trong mộ thất vang lên tiếng la hét thảm thiết.

Ngô Tà và những người khác nghe mà rợn cả tóc gáy.

Hỗn Độn Tứ Hung Tướng ánh mắt lóe lên, không thể không nói, Ngô Tam Tỉnh và Phan Tử rất hợp khẩu vị của họ.

Không lâu sau, Phan Tử quay trở lại, nói: “Tam gia, hỏi ra rồi, thằng nhóc này chính là người của Jason, trên đường đi nó đều thông báo tin tức cho Jason!” “Hơn nữa, tôi còn tìm thấy rất nhiều thiết bị định vị trên người thằng nhóc này!” Nói rồi, Phan Tử đưa những thiết bị định vị nhỏ tìm được trong tay cho Ngô Tam Tỉnh xem.

Sắc mặt Ngô Tam Tỉnh càng ngày càng khó coi.

Phan Tử lại nói: “Thằng nhóc này còn nói Jason giữa đường gặp phải tuyết lở, mất không ít người...” Nghe những lời này, Vương Nguyệt Bán không phúc hậu mà cười lớn: “Jason này, thật là xui xẻo, chúng ta nhiều người như vậy đều bình an vô sự qua được, chỉ có hắn gặp phải tuyết lở...” Ngô Tà khóe miệng nhếch lên nụ cười: “Bị Cửu Đức Khảo phái đến tìm Vân Thiên Cung, chắc là chuyện xui xẻo nhất trong đời của Jason...” “Xoạt!” Đúng lúc này, trong mộ thất có tiếng động lạ vang lên, ngay sau đó, những con côn trùng màu đen như nhện

dày đặc từ dưới đất chui lên.

"Đây là cái gì?" Vương Nguyệt Bán hét lớn, "Đây là thi miết sao?" Trương Khởi Linh sắc mặt lập tức thay đổi: "Du diên, đây là du diên, mau lui lại!" Đội quân du diên màu đen men theo mộ đạo bò lên, di chuyển nhanh chóng, áp sát mọi người.

Mọi người muốn chạy trốn, nhưng tốc độ của những con du diên này rất nhanh, lại còn dày đặc, không biết từ lúc nào, chúng đã chặn hết đường lui của họ từ bốn phương tám hướng.

Tô Mặc trầm giọng nói: "Đuổi hết những thứ này đi!" "Vâng, Tô gia!" Tứ Hung Tướng đứng ở phía trước, Hỗn Độn, Thao Thiết, Cùng Kỳ, Đào Ngột, xương cốt kêu răng rắc, sát khí đột nhiên bùng phát.

"..." Tất cả du diên bị hung sát khí trên người Tứ Hung Tướng dọa cho chạy tán loạn.

Mọi người vừa thở phào nhẹ nhõm, nhưng chưa đầy mấy giây, tình thế lại thay đổi.

Hỗn Độn hét lớn: "Tô gia, con lớn đến rồi!!" Tô Mặc ngẩng đầu nhìn.

Chỉ thấy trên vách đá của tường mộ, có một con du diên lớn dài mấy mét đang bò nhanh chóng.

Tốc độ nhanh gấp năm sáu lần du diên bình thường.

Tô Mặc thấy con vật này sống động như vậy, liền biết hung sát khí của Hỗn Độn và những người khác không dọa được nó.

"Gầm!" Con du diên lớn gầm lên, lao tới.

"Chết đi!" Tô Mặc hừ lạnh một tiếng, thân thể biến mất khỏi không trung, Thông Bối Quyền toàn lực đánh ra.

"Bành!" Cú đấm có sức mạnh khai sơn liệt thạch này đã đánh cho

con du diên lớn choáng váng, đồng thời cũng triệt để chọc giận nó.

"Ú ~" Con du diên lớn đứng thẳng dậy, thân thể cao năm sáu mét như một tòa tháp sắt, những chi dài mảnh có khoảng hơn hai mươi cặp, trông như Thiên Thủ Quan Âm.

"Trời ơi..." Ngô Tà há hốc miệng, "Trên đời còn tồn tại loại quái vật này sao!" "Dọa ta à?" Tô Mặc cười lạnh, tay phải lật một cái, Xích Tiêu kiếm rơi vào tay, khinh công tung người nhảy lên, kiếm ảnh và tia lửa giao nhau, thân ảnh cũng nhanh đến lạ thường.

Trong vòng ba bốn giây ngắn ngủi, hơn hai mươi cặp tay chân của con du diên lớn đều bị chém đứt.

"Ốu ô ~" Con du diên lớn gầm lên liên tục, tiếng kêu vô cùng thê lương.

"Vút!" Ánh sáng lại lóe lên, Tô Mặc nhẹ nhàng đáp xuống cái đầu khổng lồ của du diên, Xích Tiêu kiếm trong tay xuyên qua sọ não, "phụt" một tiếng, toàn thân đâm vào.

Du diên giãy giụa một lát, "ầm" một tiếng, thân thể to như núi đổ xuống đất, cứ thế tắt thở.

Vương Nguyệt Bán há hốc miệng.

Ngô Tà như thể gặp ma giữa ban ngày.

Trương Khởi Linh im lặng.

Phan Tử nuốt nước bọt.

Trương Doanh Sảnh, Tuyết Lê Dương đã quen rồi, vẻ mặt như thể không có gì lạ.

Chương 283

Vương Khải Hoàn tinh thần phấn chấn: "Các vị à, đừng kinh ngạc, con du diên lớn này còn chưa là gì, năm đó chúng ta ở Cổ Lam huyện gặp phải Thiết Đầu Long Vương, đó mới gọi là kỳ, con vật đó có thể ảnh hưởng đến thiên tượng, phải tốn rất nhiều công sức chúng ta mới giết được nó..." Lão Hồ vuốt cằm, hồi tưởng: "Bàn Tử, sao tôi nhớ lúc đó ông rơi xuống nước, Thiết Đầu Long Vương là do tôi và Tô tiểu ca cùng nhau giết, cũng chính vì ông kéo chân sau nên chúng ta mới giết nó rất khó khăn..." Vương Khải Hoàn đỏ mặt: "Nói bậy, Lão Hồ, tôi thấy ông già rồi, tám phần là lú lẫn rồi..." "....." "Được rồi được rồi..." Tô Mặc ngắt lời, "Còn cãi nữa, mau rời khỏi đây, trong lăng mộ hoàng đế Đông Hạ, những thứ như du diên này có không ít đâu..." "Giết cũng không hết, nơi này không nên ở lâu!" "Đúng đúng đúng..." Vương Khải Hoàn liên tục gật đầu.

"Tô tiểu ca nói đúng, chúng ta mau rời đi thôi..." Mọi người tiếp tục đi về phía trước, tình hình trong mộ phức tạp, đi khoảng nửa giờ, cuối cùng lại gặp một con sông ngầm.

Vương Nguyệt Bán nói: "Vừa hay rửa mặt cho tỉnh táo..." (Vừa hay rửa mặt, tỉnh táo lại một chút...) Nói rồi, Vương Nguyệt Bán định đi về phía dòng nước ngầm, nhưng một bước còn chưa bước ra, Trương Khởi Linh đã nhanh chóng ấn vai Vương Nguyệt Bán lại: "Không được!" "Cậu nhìn xem..." Trương Khởi Linh bật đèn pin, chiếu xung quanh.

Chỉ thấy xung quanh toàn là những đốm sáng xanh lục nhỏ, bao phủ cả một diện tích sườn núi.

Du diên!

Toàn bộ đều là du diên!

"Mẹ ơi!" Hoa hòa thượng hét lên một tiếng, cả người gần như muốn khóc.

Sắc mặt Vương Nguyệt Bán biến sắc: "Chúng ta đã vào tổ côn trùng rồi!" Sắc mặt Vương Nguyệt Bán biến sắc: "Chúng ta đã vào tổ côn trùng rồi!" Tô Mặc vẻ mặt nghiêm túc: "Sinh vật trên núi tuyết thường thích ở gần những nơi ấm áp, nhiệt độ thực của sông ngầm thực ra ấm hơn bên ngoài rất nhiều, vì vậy nơi này đã trở thành tổ của du diên..." Nói rồi, Tô Mặc chỉ vào phía dưới dòng sông.

Mọi người cúi đầu nhìn, phát hiện bên trong dòng sông toàn là ánh sáng màu xanh lục.

Vương Nguyệt Bán nuốt nước bọt: "Nơi này tuyệt đối là sào huyệt của du diên, quá nhiều, chắc phải có mấy triệu con..." "Tô gia, nhiều như vậy chúng ta có chống đỡ được không?" Tô Mặc nói: "Tôi có thể chống đỡ được, còn các người..." Sắc mặt Vương Nguyệt Bán trắng bệch: "Chúng ta chỉ có một con đường chết?" Tô Mặc cười: "Không cần lo lắng, bây giờ nhiệt độ còn khá thấp, chúng đều đang ở trong trạng thái bán tử, không có sự kích thích đặc biệt mạnh mẽ, sẽ không tỉnh lại đâu!" "Chúng ta mau đi, qua khỏi đoạn này là không sao nữa..." Phan Tử liên tục gật đầu: "Đúng đúng đúng, Tô gia nói đúng!" Mọi người cẩn thận đi qua con đường đá nhỏ, đến một bệ đá trên sườn núi.

Lão Hồ nhìn thế núi sông ở đây, cảm thấy nó rất phù hợp với ghi chép về long mạch phong thủy trong Thập lục tự âm dương phong thủy bí thuật, liền nói: "Nơi này không đơn giản!" Tô Mặc mỉm cười: "Các người bật đèn pin lên xem thử..." Mọi người đều bật đèn.

Giây tiếp theo, hai mắt trợn tròn.

Tất cả mọi người đều sững sờ tại chỗ.

Chỉ thấy dưới chân là một khu vực núi lửa, xa xa là một quần thể kiến trúc đen kịt.

Vương Nguyệt Bán cởi ba lô, từ bên trong lấy ra một khẩu súng bắn pháo hiệu, bắn một phát về phía trên.

Ánh sáng vàng từ súng bắn pháo hiệu bắn ra, bay lên không trung.

Ánh sáng vàng mạnh mẽ, chiếu sáng cả khu vực này như ban ngày.

Vương Khải Hoàn kinh ngạc: "Cũng đẹp đấy chứ!" Tuyết Lê Dương gật đầu: "Dung nham này, như một nét bút điểm xuyết, phối hợp với quần thể kiến trúc lớn như vậy, đẹp vô cùng!" Phía trước là dung nham đỏ rực, khu vực trung tâm có mấy cột đá tự nhiên của sườn núi, chống đỡ phần núi phía trên.

Lão Hồ tấm tắc khen ngợi: "Hóa ra Vân Thiên Cung này chính là miệng núi lửa, Uông Tàng Hải quả nhiên có tài kinh thiên vĩ địa, lợi hại!" Tô Mặc nói: "Đi thôi, chuẩn bị sẵn dây thừng và mặt nạ phòng độc, chúng ta xuống dưới!" Mọi người gật đầu, mở ba lô nối từng sợi dây thừng, đeo mặt nạ phòng độc, trượt xuống theo dây.

Phía dưới có một con đường đá rộng, cuối con đường là một đại điện.

Mọi người đi một lúc, Hoa hòa thượng đột nhiên chỉ lên trên hét: "Tứ a công, ngài xem!" Mọi người ngẩng mắt lên, chỉ thấy phía trước có một cánh cửa đá cao lớn, trên đó viết hai chữ "Thiên môn".

Trần Bì nói: "Đây là cánh cửa đá đầu tiên của lăng mộ, gọi là Thiên môn, các ngươi nhớ kỹ đấy, lúc ra ngoài, nhất định phải đi lùi." "A?" Hoa hòa thượng vẻ mặt mờ mịt.

Trần Bì nói: "Đi lùi, để không gặp phải cửa chém đầu..." Vương Nguyệt Bán nghi ngờ: "Đây là quy tắc gì vậy?" Trần Bì nói: "Sau khi

đại điển nhập liệm hoàn thành, những người khiêng quan tài và đưa tang, ra khỏi cánh cửa này sẽ bị giết." "Vì vậy, cánh cửa này cũng được coi là một cánh cửa âm dương..." "Theo quy tắc của người xưa, người vào huyệt một khi đã vào Thiên môn, lúc ra ngoài phải đi lùi, nếu không sẽ rất phiền phức!" Vương Nguyệt Bán tuy đã gặp nhiều chuyện ma quỷ trên đường đi, nhưng những quy tắc này, cậu từ trong lòng đã không tin, càng không tin một cánh cửa đá bình thường, chỉ vì có thêm hai chữ Thiên môn mà biến thành cửa âm dương, liền phàn nàn: "Mê tín dị đoan là không nên..." Ngô Tà nói: "Cậu còn có phải là Mô Kim Hiệu Úy không?

Sao cái gì cũng không biết?" Thấy Tô Mặc và sư phụ của mình đều nhìn sang, Vương Nguyệt Bán vội vàng phản bác: "Mô Kim Hiệu Úy chỉ nhớ một điều, gà gáy đèn tắt không trộm vàng..." "Ồ, trên này viết Thiên môn, cánh cửa đá này liền biến thành cửa âm dương, vậy nếu tôi viết Nam thiên môn, nó có biến thành cửa tiên phàm không?" Ngô Tà: "..." "Phụt..." Tuyết Lê Dương che miệng cười: "Đừng nói, đi đảo đấu cùng các người, cũng thú vị thật đấy..." Vương Khải Hoàn ra vẻ người thầy tốt: "Nhóc con, nhớ kỹ, gà gáy đèn tắt không trộm vàng là quy tắc ngày xưa, bây giờ chỉ cần có Tô gia ở đây, chúng ta chính là thiên quan ban phước, trăm điều không kỵ!" Vương Nguyệt Bán gật đầu mạnh: "Sư phụ, con nhất định ghi nhớ, tin Tô gia, được vĩnh sinh!" Tô Mặc: "..." Tuyết Lê Dương không nhịn được mà cười lớn: "Ha ha ha..." Tô Mặc nói: "Đi thôi đi thôi..." Mọi người bước vào Thiên môn, tiếp tục đi sâu vào trong.

Nhưng đi được một lúc, Ngô Tà nhìn sang bên phải, mày nhíu chặt, đột nhiên dừng lại.

Vương Nguyệt Bán nhắc nhở: "Thiên Chân, sao vậy?" Ngô Tà nói: "Tôi vừa thấy có một người đứng ở đó..." Nghe những lời này, mọi người lập tức dừng lại.

Hoa hòa thượng hỏi: “Cậu không phải là bị ảo giác đấy chứ?

Cậu nhìn lại xem, có phải là người đá không?

Đừng dọa người như vậy chứ...” Mọi người liếc nhìn, phát hiện bên phải Ngô Tà quả thực có một người đá.

Ngô Tà nói: “Vừa rồi thoáng qua, hình như là một khuôn mặt người!” Vương Nguyệt Bán lập tức căng thẳng: “Cậu đừng dọa tôi, có phải là bọn Jason không.” Trần Bì vỗ vai Hoa hòa thượng.

Hoa hòa thượng như nghĩ ra điều gì đó, lập tức nói: “Tứ a công, hay là chúng ta quay lại xem, biết đâu thật sự là bọn họ!” Trần Bì gật đầu, chiếu đèn pin vào Thuận Tử: “Cậu, đi cùng chúng tôi...” Trần Bì không nói một lời, kéo Thuận Tử và Hoa hòa thượng quay người rời đi.

Tô Mặc không nói nên lời, Trần Bì này rõ ràng là cố ý tách khỏi đội.

Từng người một, xuống mộ mà cứ như điệp viên.

Trương Khởi Linh đến trước mặt Ngô Tà: “Tôi cũng đi, các người cẩn thận một chút!” Nói xong, Trương Khởi Linh cũng quay người rời đi.

Tô Mặc đoán, Trương Khởi Linh tám phần là đã hồi phục một số ký ức, Thanh đồng môn ở ngay đây, anh ta rõ ràng là không thể ngồi yên được nữa.

“Tô gia...” Ngô Tam Tỉnh cũng nói, “Tôi cũng đi làm chút việc, đi rồi về ngay...” “Được!” Tô Mặc cười, cũng không ngăn cản, “Cẩn thận một chút!” Ngô Tam Tỉnh gật đầu, nhanh chóng biến mất trong bóng tối, không cho Ngô Tà cơ hội mở miệng.

Thấy chú ba và Ách Ba Trương đều đi, Ngô Tà vẻ mặt ngạc nhiên.

“Cú ~” Một con chim có cánh đậu trên người đá, hình dạng của nó có chút giống cú mèo, nhưng lại có một khuôn mặt giống hệt con người.

Trương Doanh Sảnh nói: “Diều hâu mặt người!” “Ưng mặt người?” Vương Nguyệt Bán chớp chớp mắt, “Đây là cái gì?

Trông cũng khá giống người...” Trương Doanh Xuyến giải thích: “Ưng mặt người, còn được gọi là cú mặt người, là một loại thần thú trấn mộ!” “Thần thú?” Mắt Vương Nguyệt Bán sáng lên, “Bắt một con về trông nhà, chắc chắn sẽ ngầu lắm đây...” “Ha ha ha...” Nghe vậy, Ngô Tà bật cười lớn, “Mày đừng chọc tao cười nữa, Bàn Tử béo, con ưng mặt người trong lăng mộ này có lai lịch cả đấy.” “Thứ này thời cổ đại gọi là Si Ngạc, là loài chim ác liên quan đến cái chết, ngụ ý điềm chẳng lành, đồ vật hình con cú chủ yếu được dùng làm minh khí!” Ngô Tà ngẩng đầu, nhìn thẳng vào con ưng mặt người trên tượng đá: “Con cú thời cổ đại cũng được coi là linh vật, thời nhà Thương rất sùng bái loài cú, cú được xem là biểu tượng của sự may mắn, thường xuất hiện trên các loại lễ khí.” “Ở vùng Tiểu Á và Ai Cập thời kỳ văn minh Lưỡng Hà, người ta cũng đã khai quật được rất nhiều đồ vật hình cú đầu mèo!” Trương Doanh Xuyến giơ ngón cái lên, “Khá đấy, nói không sai chút nào...” “Để tôi nói cho cậu biết nhé, khi loài người bước vào nền văn minh nông nghiệp, người ta bắt đầu coi trọng tác dụng bắt chuột của loài cú.” “Hơn nữa cú là loài chim săn mồi hung dữ, vào thời nhà Thương, nó còn là biểu tượng của chiến thắng...” “Người xưa đều tin vào thần quỷ, thế rồi, họ dựa vào tập tính ngày ngủ đêm bay của cú, cho rằng nó là thần bảo hộ của đêm đen và những giấc mơ, nói nó là thần điểu mang linh hồn tổ tiên đi lại vào ban đêm...” “Thế nhưng, đến thời Tây Chu, địa vị của cú đã không còn như trước...” “Số lượng các tác phẩm nghệ thuật liên quan đến cú bắt đầu giảm mạnh, cuối cùng ngay cả hoa văn hình cú cũng

biến mất sạch." "Các nhà sử học cho rằng, đây có lẽ là một cuộc thanh trừng văn tự do nhà nước chủ đạo." "Tác dụng của việc này là muốn xóa sổ hoàn toàn biểu tượng văn hóa đại diện cho chiến thắng của triều Thương, một quốc gia bại trận!" Ngay lúc Trương Doanh Xuyến đang phổ cập kiến thức lịch sử, Ngô Tà và con ưng mặt người bắt đầu nhìn chằm chằm vào nhau.

Ngô Tà nghiêng đầu, con ưng mặt người cũng nghiêng đầu theo.

Ngô Tà gật đầu, con ưng mặt người cũng gật đầu theo Ngô Tà.

Một người một chim chơi đùa vui vẻ.

Lão Hồ tốt bụng nhắc nhở: "Thứ này ở đây, mọi người cẩn thận một chút, theo kinh nghiệm của tôi, động vật dưới mộ đều rất tà ma..." "Không sao đâu sư bá, chỉ có một con thôi, cháu định bắt nó về nuôi!" Vương Nguyệt Bán vừa nói, vừa lấy từ trong túi ra một món đồ ăn, xé bao bì rồi huýt sáo tiến lại gần con ưng mặt người.

Con ưng mặt người dường như cũng có chút sợ hãi, từ từ lùi lại một bước.

Ngay khi Vương Nguyệt Bán chuẩn bị đưa tay ra cho ăn, đột nhiên phát hiện phía sau con ưng mặt người này có chút vấn đề.

Vương Nguyệt Bán lấy đèn pin rọi vào, suýt chút nữa thì bị dọa chết khiếp.

Chỉ thấy sau lưng con ưng mặt người này toàn là đồng loại của nó, quan trọng nhất là, tất cả chúng đều đang nhìn chằm chằm Vương Nguyệt Bán không chớp mắt.

Cảnh tượng vô cùng quỷ dị.

Tô Mặc cười khẽ, "Vừa rồi Lão Hồ, Lão Trương đều đã nhắc nhở cậu rồi, đây là thú trấn mộ, tà ma lắm!" "Từng người một đều không nghe, còn chơi đùa với nó nữa..." Ngô Tà xấu hổ cúi đầu.

Chương 284

Tô Mặc quay đầu nhìn Vương Nguyệt Bán, "Còn cậu thì càng lợi hại hơn, cho ăn thì thôi đi, còn định bắt về nuôi nữa..." "..." Vương Nguyệt Bán cũng một mặt xấu hổ.

Tô Mặc nói tiếp: "Tôi nói cho các cậu biết nhé, mấy ngày trước tuyết lớn phong tỏa núi, nhóm của Jason liều mạng vào núi, cuối cùng tất cả đều chết dưới tay lũ ưng mặt người này, các cậu còn nghĩ nó là bé cưng đáng yêu à?" Vương Nguyệt Bán nuốt nước bọt: "Tô...

Tô gia, chúng tôi sai rồi, bây giờ...

đừng giáo huấn chúng tôi nữa được không..." "Chúng... chúng ta bây giờ có nên chạy không?" Bị nhiều con ưng mặt người như vậy nhìn chằm chằm, cảm giác này thật quá đáng sợ.

Lúc này, giọng của Vương Nguyệt Bán đã bắt đầu run rẩy.

Tuyết Lê Dương thấy hai người họ thật sự sợ hãi, bèn lên tiếng: "Được rồi Tô đội, anh đừng dọa họ sợ hỏng mất, chúng ta bây giờ làm sao đây, đi hay là đánh?" Tô Mặc suy nghĩ một lát rồi nói: "Thế này, chúng ta từ từ rời đi trước, nếu chúng nó đuổi theo, chúng ta sẽ tùy cơ ứng biến..." Nơi thị phi này, mọi người đã sớm không muốn ở lại nữa!

Mọi người rón rén đi về phía đại điện.

Con ưng mặt người đang chơi vui, thấy những con người đang chơi với mình lại định bỏ đi, lập tức không vui, kêu lên một tiếng chói tai: "Y nha!" Tiếng kêu này đã làm kinh động tất cả những con ưng mặt người khác!

"Cô cô cô..." Tất cả ưng mặt người đều giang cánh bay lên.

“Chạy!” Lão Hồ biến sắc, “Mau rời khỏi đây!” Mọi người thấy tình cảnh này, dốc hết sức bình sinh, tăng tốc chạy như điên.

Vương Khải Hoàn vừa chạy vừa hét: “Sao phía trước có nhiều cửa đá vậy?” Trương Doanh Xuyến lớn tiếng đáp lại: “Đây là Lục đạo luân hồi của Phật giáo và Đạo giáo nhà Hán!” “Cái quái gì vậy?

Người Đông Hạ không phải tin vào Shaman giáo sao??” Vương Khải Hoàn hỏi.

Vương Nguyệt Bán la lên: “Sư phụ, tổng công trình sư Uông là người Hán mà!” Đại điện phía trước được xây dựng rất hùng vĩ, giống như hoàng cung, mà bậc thang đá phía trước có ít nhất mấy trăm bậc!

Tô Mặc quyết định ngay lập tức: “Hỗn Độn, các ngươi ở lại cản hậu với ta...” “Vâng!” Hỗn Độn và Tứ Hung Tướng lập tức dừng lại.

“Hỗn Độn, các ngươi ở lại cản hậu với ta...” “Vâng!” Nghe lệnh của Tô Mặc, Tứ Hung Tướng do Hỗn Độn dẫn đầu lập tức dừng lại.

“Lão Hồ...” Tô Mặc hét lớn, “Các người đi mau...” Lão Hồ biết mình cũng không giúp được gì nhiều, ở lại đây ngược lại chỉ ảnh hưởng đến Tô Mặc phát huy, bèn hét lớn: “Vậy cậu chú ý an toàn!” Vương Khải Hoàn nói: “Nhanh lên, lũ ưng mặt người không làm gì được Tô gia đâu...” Đồng tử Tô Mặc co lại, huyết mạch Thanh Long trong người đột nhiên cuộn trào ra ngoài, phun ra như núi lửa, một luồng khí vô hình cuồn cuộn, cảm giác không gian bị ép chặt chợt hiện ra.

“Ngao!” Cùng lúc đó, sau lưng Tô Mặc phảng phất ngưng tụ một con Thanh Long, tiếng gầm vang vọng khắp trời mây.

Cùng Kỳ da đầu tê dại, “Tô gia... mạnh quá!” Bốn người họ mang huyết mạch hung thú, trong khi Thanh Long của Tô Mặc là thần thú

của trời đất, hai bên bẩm sinh đã khắc chế nhau.

Dù cho Tô Mặc đang cố ý áp chế khí tức của mình, nhưng chút khí tức huyết mạch vô tình tỏa ra cũng đủ khiến tứ tạng lục phủ của bốn người họ một trận run rẩy.

"Súc sinh!" Tô Mặc gầm lên một tiếng, giọng nói chính trực, uy nghiêm như Phật quang phổ chiếu, tất cả những con ưng mặt người trên không trung đột nhiên khựng lại.

Lúc này, không cần Tô Mặc ra lệnh, bốn người Hỗn Độn đã rút súng tiểu liên, nâng nòng súng lên, bắn quét không phân biệt.

"Tạch tạch tạch tạch tạch tạch tạch!" "Tạch tạch tạch tạch tạch tạch tạch tạch..." Năm người bắn súng như thần, ngay lập tức một băng đạn đã được bắn ra.

Phải nói rằng, nếu chỉ xét về khả năng tiêu diệt trên diện rộng, tính thực dụng của vũ khí nóng luôn vượt trội hơn vũ khí cận chiến.

Bầy ưng mặt người trên trời lập tức trở thành bia sống, chỉ trong nửa phút, vô số con ưng mặt người đã chết và bị thương, liên tục có những con rơi từ trên trời xuống.

Lũ ưng mặt người phía sau thấy tình hình không ổn, sợ hãi quay đầu bỏ chạy.

Lúc này, năm người đã thay băng đạn mới, thừa thế bắn bổ sung.

Lần này tuy không đơn giản như lần trước, nhưng cũng không khó hơn bao nhiêu, vì dù sao chúng cũng chỉ là súc sinh, tất cả đều bắt đầu chạy trốn về một hướng.

"Tạch tạch tạch tạch..." Sau một loạt bắn quét, Tứ Hung Tướng thuận thế tiêu diệt thêm mấy trăm con ưng mặt người nữa.

Đợi đến khi tất cả ưng mặt người biến mất, bốn người mới tiếc

nuối hạ súng xuống.

Thao Thế nói: "Tiếc quá...

để chúng nó chạy mất rồi!" Tô Mặc cười cười, "Nhiều quá, nếu chúng nó đều muốn chạy, chúng ta làm sao có thể giết hết được..." "Đi thôi..." Mọi người quay người đi về phía đại điện, hội hợp với nhóm Lão Hồ.

Lão Hồ thuận miệng hỏi: "Không sao chứ?" Tô Mặc lắc đầu: "Yên tâm, chỉ là một đám ưng mặt người thôi mà, có thể có chuyện gì được, bị chúng tôi bắn chết mấy trăm con, chạy cũng nhanh lắm..." Vương Nguyệt Bán cười nói: "Tô gia, các ngài lợi hại thật, chúng tôi ở trên đều thấy cả, lũ ưng mặt người rơi xuống như mưa sao băng vậy!" Tô Mặc cười thờ ơ: "Mọi người đứng ở cửa làm gì, đi thôi, vào trong xem thử!" Mọi người cùng nhau đi vào trong đại điện.

Bên trong đại điện tối om.

Mọi người lần lượt bật đèn pin, nhìn xung quanh.

Chỉ thấy trong đại điện bừa bộn vô cùng, trên đất đầy những mảnh gỗ vỡ và những cánh cửa gỗ vương vãi.

"Keng keng!!" Một âm thanh nhỏ vang lên.

Tô Mặc cúi đầu nhấc chân ra, nhìn xuống, chỉ thấy trên đất có không ít vỏ đạn.

Tô Mặc cúi đầu, nhặt một vỏ đạn lên xem, nói: "Có người đã đến đây trước chúng ta một bước..." Mọi người ngẩn ra, "Nhanh hơn cả chúng ta?" Tô Mặc nói: "Chắc là nhóm Jason..." "Đi..." Tô Mặc nói ngay, "Không thể để chúng nó phá hỏng chuyện tốt của chúng ta!" Mọi người men theo đường đá tiếp tục đi sâu vào trong, lần này ai nấy cũng đã tăng tốc bước chân.

Nhưng, mọi người cũng không đi được bao lâu, lại một tình huống

bất ngờ nữa xuất hiện, đường đá phía trước lại bị đứt đoạn!

Phía dưới là một vực sâu không thấy đáy, khoảng cách đến con đường đá đối diện có một khoảng trống chừng ba bốn mét.

"Bia ranh giới hoàng lăng!" Ngô Tà nhìn tấm bia đá đối diện, nói: "Phía trước chắc là bậc thềm trường sinh dẫn đến điện Vãng Sinh!" Vương Nguyệt Bán: "Hết đường rồi, làm sao bây giờ?

Nhảy qua?" Tô Mặc đến bên miệng vực, lấy la bàn ra, nhìn không gian bên dưới, rồi nói ngay: "Không cần nhảy, chuẩn bị dây thừng, chúng ta đi xuống, bên dưới có mật đạo dẫn đến huyền cung dưới lòng đất." "Không cần nhảy, chuẩn bị dây thừng, chúng ta đi xuống, bên dưới có mật đạo dẫn đến huyền cung dưới lòng đất..." Lời của Tô Mặc khiến mọi người kết thúc những suy nghĩ lung tung, tất cả đều đổ dồn ánh mắt xuống phía dưới.

Vương Khải Hoàn rón rén đến bên cạnh Tô Mặc, một tay đặt lên vai anh, nắm chặt, rồi cẩn thận thò đầu nhìn xuống.

Chỉ thấy bên dưới là một không gian màu vàng không thấy đáy.

Cát vàng mênh mông, tình hình cụ thể bên dưới thế nào, ở trên này căn bản không nhìn rõ.

"Tô tiểu ca, bên dưới này sâu lắm nhỉ, chúng ta thật sự phải xuống sao?" Vương Khải Hoàn lùi lại mấy bước, thở phào một hơi dài.

Tô Mặc biết Vương Khải Hoàn đang sợ, chứng sợ độ cao nhiều năm của anh ta lúc này lại tái phát.

"Yên tâm đi..." Tô Mặc an ủi: "Không gian bên dưới này không sâu, tối đa cũng không quá một trăm mét, hơn nữa bên dưới toàn là cát, rất an toàn!" Điểm này Tô Mặc không lừa Vương Khải Hoàn, độ cao bên dưới quả thực không quá một trăm mét.

Chương 285

Trong truyện gốc, sau khi Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán vô tình rơi xuống, hai người cũng chỉ bị thương nhẹ mà thôi.

Tô Mặc quay người, nói với mọi người: "Chuẩn bị dây thừng, chúng ta từng người một đi xuống!" Mọi người gật đầu, không do dự, lập tức bắt đầu sắp xếp đồ đạc.

Ngô Tà, Vương Nguyệt Bán, Vương Khải Hoàn, Hỗn Độn và những người khác cởi ba lô, bắt đầu nối dây thừng.

May mà họ xuống đây đông người, dây thừng cũng mang nhiều, nếu không với lượng dây thừng tiêu hao trên đường đi, đã sớm dùng hết rồi.

Mỗi người có khoảng ba mươi mét dây thừng, mười người là ba trăm mét.

Đối phó với nguy cơ lần này, thừa sức.

Mọi người nối xong dây thừng.

Tô Mặc là người đầu tiên bắt đầu tuột xuống.

Không gian bên dưới sâu tối đa một trăm mét.

Khi Tô Mặc xuống đến hai mươi mét, anh nhìn xung quanh, liền thấy vô số dây xích sắt.

Dây xích kéo dài rất xa, không nhìn thấy điểm cố định ở hai đầu.

Tuy nhiên, Tô Mặc biết rằng, vô số dây xích giăng ngang này là để phòng ngừa Vạn Nô Vương xông ra.

Khoảng cách giữa mỗi sợi xích không lớn, như vậy, Vạn Nô Vương to hơn con du diên đến mười mấy lần, trong mạng lưới xích

sắt thiên la địa võng này, tự nhiên không thể xông lên được, nó chỉ có thể ngoan ngoãn ở lại trong không gian dưới lòng đất.

Trên mỗi sợi xích, cách nhau khoảng một hai mét, lại treo một thi thể khô, mang một vẻ âm u kinh khủng không tả xiết.

Tốc độ đi xuống của Tô Mặc rất nhanh, chẳng mấy chốc, anh đã đứng trên bãi cát vàng của không gian bên dưới.

Anh quan sát xung quanh, thấy không có nguy hiểm, bèn lắc dây thừng, ra hiệu cho mọi người có thể xuống.

Mười mấy phút sau, mọi người an toàn đáp đất.

Lão Hồ nhìn xung quanh, nhíu chặt mày, "Phong thủy nơi này cực tệ, là nơi có phong thủy tệ nhất mà tôi từng thấy trong đời." "Nếu thật sự có người chôn ở nơi như thế này, con cháu của hắn tuyệt tự, bao nhiêu chuyện thảm khốc xảy ra với họ, tôi cũng cảm thấy không có gì lạ!" "Đây chính là tập hợp tất cả những nơi có phong thủy tệ nhất thế giới lại một chỗ..." "Đây thật sự là lăng mộ của hoàng đế Đông Hạ sao?

Có ai lại muốn chôn mình ở đây?" Lão Hồ, người tinh thông phong thủy, nói ra nỗi nghi hoặc trong lòng mình.

Nghe vậy, Trương Doanh Xuyến cũng gật đầu phụ họa, anh ta nghiên cứu Âm Dương Thập Lục Tự Bí Thuật nhiều năm, tuyệt đối không nhìn lầm, phong thủy nơi này không thể tả nổi, có thể nói là thảm khốc đến cực điểm.

Lão Hồ, Trương Doanh Xuyến nhìn nhau, rồi lập tức đồng loạt hướng ánh mắt về phía Tô Mặc.

Tô Mặc suy nghĩ một lúc, rồi nói: "Phong thủy là dành cho người, các hoàng đế Đông Hạ không phải là người thì sao?" "..." Nghe lời của Tô Mặc, mọi người đều ngơ ngác.

Hoàng đế Đông Hạ không phải là người?

Đùa kiểu gì vậy?

Mọi người nhìn Tô Mặc với vẻ khó tin.

Tô Mặc nói: "Lúc chúng ta đến, thấy các hình tô tem, bích họa, và cả đồng ngư xà mi của Trần Bì A Tứ, đều ghi chép rằng các hoàng đế Đông Hạ không phải là người, họ được gọi là Vạn Nô Vương..." "Con du diên lớn lúc trước, các cậu còn nhớ không?

Vạn Nô Vương có chút giống du diên, có rất nhiều tay chân, nhưng nó to hơn du diên rất nhiều..." Ngô Tà không thể tin nổi nói: "Đang là hoàng đế bình thường, sao ông ta lại biến thành quái vật?" Tô Mặc khẽ cười, "Chuyện này không phải một hai câu có thể giải thích rõ ràng được, đi thôi, chúng ta tiếp tục khám phá đi, đến sau này, các cậu sẽ biết thôi." Mọi người men theo bãi cát tiếp tục tiến về phía trước, trên đường gặp không ít tượng người chôn theo, và càng đi về phía trước, tượng người càng nhiều.

Tất cả tượng người đều hướng về một phía, giống như đang xếp hàng hành quân ra trận.

"Ây," Hỗn Độn chỉ vào một cửa động nói, "Ở đây có ký hiệu..." Vương Nguyệt Bán dùng đèn pin rọi vào tảng đá, trong đầu chợt có một cảm giác kỳ lạ: "Thiên Chân, ký hiệu này chúng ta đã thấy ở đâu rồi!!!" Được Vương Nguyệt Bán nhắc nhở, Ngô Tà cũng ngay lập tức nhớ lại một số chuyện, "Tôi nhớ ra rồi, ký hiệu này..." Lão Hồ nhanh nhảu nói: "Ký hiệu này, lúc trước chúng ta đã thấy ở mộ dưới đáy biển..." Ngô Tà liên tục gật đầu, "Đúng đúng đúng, không sai, lúc trước đã thấy ở mộ dưới đáy biển..." Trương Doanh Xuyến cũng đi tới: "Gần giống với cái trên vách đá cầu thang ở mộ dưới đáy biển..." Ngô Tà nói: "Lúc đó tôi còn suy đoán, nói rằng ký hiệu này rất có thể là do chú Ba hoặc là đội khảo cổ Tây Sa lúc đó để lại..." Thao Thế ghé

đầu qua xem, rồi khẽ cười một tiếng, “Sao giống ấn ký của ninja trong Naruto thế nhỉ...” Vương Nguyệt Bán nhìn Thao Thế với thân hình cường tráng, “Ồ, anh cũng biết Naruto à...” Thao Thế ngại ngùng nói, “Biết sơ sơ thôi, ha... ha ha...” Lão Hồ không biết, lần đầu tiên nghe đến cái tên này, mặt đầy vẻ khó hiểu, “Naruto, đó là cái gì?” “Biệt hiệu à?” Tuyết Lê Dương đoán: “Ninja?

Chó Nhật?” Vương Nguyệt Bán nhìn vẻ mặt tò mò của mấy người, lập tức cười ha hả: “Ha ha, cũng có thứ các người không biết à nha, ha ha...” Tô Mặc giải thích: “Phim hoạt hình!” Lập tức!

“...” Lão Hồ, Trương Doanh Xuyến, Tuyết Lê Dương ngẩn người, nhìn Vương Nguyệt Bán với vẻ mặt đầy hoài nghi.

Tuổi tác đã lớn!

Mà vẫn còn rất trẻ con, ở nhà còn lén xem phim hoạt hình.

Nhìn ánh mắt của mấy người, Vương Nguyệt Bán có chút cạn lời.

Vương Khải Hoàn có chút mất mặt, mắng: “Đồ của lũ chó Nhật thì xem ít thôi...” “Đi thôi đi thôi...” Tô Mặc ngắt lời mọi người, “Phía trước chắc có manh mối...” Mọi người gật đầu, đi theo Tô Mặc vào hang động có ký hiệu.

Cửa mộ khép hờ, rõ ràng đã có người mở qua.

Điều này khiến tâm trạng mọi người càng thêm nặng nề!

Người vào trước họ một bước, không biết là nhóm Jason, hay là đội khảo cổ do cha của Thuận Tử dẫn đầu mấy chục năm trước.

Mọi người đi xuyên qua thông đạo.

Dùng đèn pin rọi vào tình hình bên trong.

Chỉ thấy bên trong toàn là vàng bạc châu báu.

Vàng ở khắp nơi!!!

Mật thất này rất lớn, ít nhất cũng hơn một trăm mét vuông.

Từng đống vàng nhỏ chất thành núi trên mặt đất.

Từng món đồ vàng đặt trên bàn, hoặc rơi trên đất.

Trên những viên gạch vàng lấp lánh, còn có không ít mã não, phỉ thúy, trân châu, ngọc thạch và những bảo vật vô giá khác.

"..." Mọi người hoa cả mắt.

Vương Nguyệt Bán hét lớn: "Ha ha ha, cuối cùng cũng có thu hoạch... chúng ta phát tài rồi!" "Ha ha ha, cuối cùng cũng có thu hoạch...

Chương 286

chúng ta phát tài rồi!" Vương Nguyệt Bán hét lớn, trực tiếp nằm lên đống vàng, "A!

Cấn chết tôi rồi, ha ha, cấn mà thoải mái..." Lão Hồ cười nói: "Kho báu quy cách thế này, thật sự không mấy khi thấy, chúng ta đã xuống biết bao nhiêu ngôi mộ, vàng bạc châu báu ở đây cũng có thể xếp vào top ba rồi nhỉ..." Trương Doanh Xuyến gật đầu: "Chắc vậy!" Vương Khải Hoàn tay cầm một thỏi vàng và một viên gạch vàng đến trước mặt mấy người, khoe khoang cười lớn: "Ha ha ha ha, còn tưởng năm nay cứ thế trôi qua..." "Không ngờ, đến cuối cùng, lại có thu hoạch lớn như vậy, Tô gia, ngài nhớ dùng thuật Ngũ Quỷ Vận Chuyển mang chúng đi nhé!" Tô Mặc gật đầu: "Yên tâm đi, không quên đâu!" "Ây, đó là gì...

Hít..." Vương Nguyệt Bán đột nhiên hét lên một tiếng, "Thi thể!" Tô Mặc và những người khác đi tới, nhìn một cái, chỉ thấy phía trước có mấy thi thể nằm trên những viên gạch vàng.

Mà quần áo của họ chính là phong cách của mấy chục năm trước.

Nếu không có gì bất ngờ, những người này chính là đội khảo cổ do cha của Thuận Tử dẫn đầu mấy chục năm trước.

Không khí, trong nháy mắt trở nên yên lặng.

Lão Hồ trầm giọng nói: "Nhìn cách chết của họ, những người này chắc là bị chết đói..." Trương Doanh Xuyến cũng thở dài một tiếng, "Chân đạp trên núi vàng, nhưng cuối cùng lại chết đói, thời cũng là mệnh vậy!" Tuyết Lê Dương trầm tư nói: "Họ chắc là đã gặp phải quỷ đả tường... nên mới bị nhốt ở đây!" Quỷ đả tường?

Tô Mặc ra hiệu cho Hỗn Độn, Hỗn Độn gật đầu, đặt ba lô xuống,

thi triển khinh công, nhanh chóng biến mất tại chỗ.

Ngay lúc mọi người đang suy nghĩ không hiểu, Hỗn Độn rất nhanh lại từ một đường hầm khác đi ra.

"Tô gia..." Hỗn Độn nói, "Đúng là quỷ đả tường, chúng ta không ra được..." Nụ cười trên mặt Vương Nguyệt Bán đông cứng lại, vội vàng nói: "Tô gia, ngài nghĩ cách đi, tôi không muốn chết ở đây đâu..." "Đừng vội, tôi đã tìm ra nguyên nhân rồi..." Tô Mặc an ủi mọi người, "Các cậu có lẽ không ngờ được, tôi cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc ở đây..." Tô Mặc nói xong, đứng dậy đi về phía một đống gạch vàng.

Lúc này, tất cả mọi người đều tò mò nhìn Tô Mặc, không biết anh định làm gì.

Chỉ thấy Tô Mặc ở trong một đống gạch vàng, tìm kiếm kỹ lưỡng một lúc lâu, rồi dùng khăn tay bọc lấy một vật quen thuộc đi ra.

Ngô Tà kinh ngạc hét lên: "Cành cây Thanh Đồng!" Vương Nguyệt Bán cũng đứng dậy: "Hóa ra thứ này cũng ở đây, thảo nào ở đây lại có quỷ đả tường!" Tô Mặc cười nói: "Không sai, đội khảo cổ này bị nhốt chết ở đây, chính là vì thứ này, cành cây Thanh Đồng, rất tà dị..." "Chắc là Uông Tàng Hải đặt ở đây, vật này trong mật thất chắc vẫn còn..." Ngô Tà đã từng chứng kiến sự lợi hại của cành cây Thanh Đồng này, chỉ vào nó, nói: "Tô gia, chúng ta mau đốt nó đi!" Tô Mặc gật đầu, cẩn thận đưa cành cây Thanh Đồng và khăn tay cho Ngô Tà: "Đi đi!" Vương Nguyệt Bán thu thập một ít vật dễ cháy, nhóm lửa lên, Ngô Tà từ từ đặt cành cây Thanh Đồng lên trên.

Nguy cơ được giải trừ, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Tô Mặc cũng đứng dậy, bắt đầu vận chuyển châu báu trong mật thất.

Nhìn vàng bạc châu báu như ảo thuật dần dần biến mất trước mắt mình, Vương Nguyệt Bán mở to mắt, lẩm bẩm: "Thuật Ngũ Quỷ Vận Chuyển quả nhiên đáng sợ, năm đó Trương Đại Phật Gia cũng là vận chuyển tượng Phật về nhà mình như vậy sao?" "Vút!" Tô Mặc biến mất tại chỗ, thân thể liên tục lóe lên xung quanh mật thất.

Chẳng mấy chốc, vàng bạc châu báu đã biến mất.

"Đi thôi..." Tô Mặc hài lòng gật đầu, "Sau khi về Bắc Kinh, những bảo vật này tôi sẽ chia đều cho mọi người!" Vương Khải Hoàn và những người khác gật đầu thờ ơ, những năm nay tài sản trong tay họ đủ tiêu mấy đời rồi, nên cũng xem rất nhẹ.

Vương Nguyệt Bán thì lại phấn khích gật đầu.

Cậu ta biết Tô gia sẽ không lừa gạt một hậu bối như mình.

Đột nhiên!

"Ầm!!!" Một tiếng nổ lớn vang lên.

Mọi người kinh hãi, lại có chuyện gì nữa đây?

Vương Khải Hoàn: "Có người dùng thuốc nổ, có phải là Ngô Tam Gia và họ không?" Lão Hồ cũng nói: "Lượng thuốc nổ này không nhỏ, chẳng lẽ lại xảy ra chuyện gì rồi sao?" Tô Mặc nói: "Tôi đoán là, họ có lẽ cũng bị nhốt lại rồi, nên mới dùng thuốc nổ mở đường trong mộ đạo, đi thôi, chúng ta qua đó!" Mọi người nghĩ lại, cảm thấy lời Tô Mặc nói cũng có mấy phần hợp lý, chỗ họ có cành cây Thanh Đồng, không chừng nơi khác cũng có.

Hơn nữa, gặp phải quỷ đả tường trong mộ cũng không phải chuyện lạ.

"Tạch tạch tạch..." Sau khi tiếng nổ kết thúc, theo sau là tiếng súng dồn dập.

Ngô Tà lo lắng: “Chú Ba chắc là gặp phải rắc rối rồi...” “Đi...” Tô Mặc nói, “Chúng ta qua xem thử...” Mọi người đi theo sau Tô Mặc, men theo mộ đạo đi lên.

Đối diện họ là vô số con du diên, và hơn mười người đang nổ súng.

Trong đó có cả Jason, A Ninh, Ngô Tam Tỉnh và những người khác.

“Tô gia...” Thấy Ngô Tam Tỉnh gặp nguy hiểm, Ngô Tà lo lắng đi đi lại lại, “Ngài nghĩ cách đi, mau cứu chú Ba của tôi với...” Tô Mặc gật đầu, “Hỗn Độn...” “Vâng!” Hỗn Độn nhảy lên một cái, thi triển khinh công đến giữa đám người, chắn trước mặt Ngô Tam Tỉnh, gầm lên một tiếng, giải phóng toàn bộ sát khí.

Lập tức!

Toàn bộ mật thất khổng lồ đều bị sát khí lấp đầy.

Tất cả mọi người đều cảm thấy như bị một con hung thú cổ đại nào đó nhắm vào, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán.

Không chỉ con người.

Tất cả những con du diên lại càng sợ hãi hơn, lùi lại ba thước, bắt đầu rút lui từ các hướng khác nhau.

Tốc độ đó, nhanh hơn gấp đôi so với lúc chúng bò bình thường.

Tô Mặc nhìn thấy không khỏi cười, quả nhiên, giữa sự sống và cái chết, dù là con người hay động vật, đều có thể bộc phát ra ý chí cầu sinh mãnh liệt.

Rất nhanh!

Chưa đầy một phút, tất cả du diên đều đã rút lui.

Được cứu rồi!

Thấy cảnh này, Ngô Tam Tỉnh và những người khác như trút được gánh nặng.

"Đa tạ Tô gia..." Thấy Tô Mặc đi tới, Ngô Tam Tỉnh chắp tay cảm tạ.

"Không có gì..." Tô Mặc nói, "Chỉ là tiện tay thôi..." Jason nhìn Tô Mặc đang đi tới, và cả nhóm người sau lưng anh, đặc biệt là Hỗn Độn vừa mới đại triển thần uy, trong lòng vô cùng kiêng dè.

Hắn ngoan ngoãn tìm một góc hơi xa Tô Mặc, yên lặng chuẩn bị làm người vô hình.

Tô Mặc thấy Jason dẫn người đi, không hề để ý, đối với anh mà nói, Jason chẳng qua chỉ là một diễn viên quần chúng mà thôi.

Nhỏ bé đáng thương, chỉ cần hắn không gây rối, Tô Mặc còn không có tâm trạng để xử lý hắn.

"Cộc, cộc, cộc, cộc..." Một tràng âm thanh từ trong mộ đạo bên ngoài mật thất từ từ vang lên.

Theo tiếng động ngày càng gần.

Mọi người trong mật thất đều nghe thấy âm thanh này.

Chương 287

Lão Hồ, Bàn Tử, Tuyết Lê Dương, Trương Doanh Xuyến và Tứ Hung Tướng nghe tiếng là biết Trần Bì A Tứ đã đến.

Ở cùng Trần Bì A Tứ mấy ngày, tiếng bước chân và âm thanh hành động của ông ta, mọi người đã sớm quen thuộc.

Nhưng những người khác thì không biết người đến là ai, thậm chí không biết là người hay là tống tử.

Đặc biệt là thuộc hạ của A Ninh và Jason, sắc mặt ngưng trọng, cầm súng chĩa vào mộ đạo cảnh giới.

"Cộc, cộc, cộc, cộc!" Tiếng động ngày càng gần, tất cả mọi người đều quay đầu nhìn.

Chỉ thấy Trần Bì A Tứ vô cùng phóng khoáng, không nhanh không chậm, từ từ đi vào.

Vừa vào đã phát hiện, ít nhất có hơn mười họng súng đang chĩa vào mình.

Trần Bì A Tứ dường như cũng cảm nhận được nguy hiểm, chắp tay một cái, tìm một góc yên tĩnh, một mình ngồi xuống.

Trong chốc lát, không khí trong mộ bắt đầu trở nên quỷ dị.

"..." Sau khi Trần Bì ngồi xuống, không khí trong mộ lập tức trở nên quỷ dị.

Mấy phe thế lực khác nhau bây giờ tụ tập trong một mật thất, tất cả mọi người đều có ý đồ riêng, đề phòng lẫn nhau.

Tô Mặc đơn giản liếc nhìn mọi người trong mật thất, trong lòng không gợn chút sóng gió, lấy thuốc lá ra, đưa một điếu lên miệng, rồi

chia cho Lão Hồ, Trương Doanh Xuyến và những người khác mỗi người một điếu.

Mấy người châm lửa, mặc kệ ánh mắt cảnh giác của những người khác, cứ thế ung dung hút thuốc trong mật thất.

Phan Tử mở bình giữ nhiệt trong ba lô của mình, đưa cho Ngô Tam Tỉnh: "Tam gia, đây!" Ngô Tam Tỉnh uống một hơi cạn sạch, vô tình liếc nhìn về phía Trần Bì A Tứ đang nghỉ ngơi, trong lòng lại bắt đầu tính toán.

Ngô Tà nhìn Ngô Tam Tỉnh, "Chú Ba, chú sao rồi?" Ngô Tam Tỉnh nói: "Bị thương nhẹ, không vấn đề gì lớn!" Mọi người trong mộ đề phòng lẫn nhau, rồi lại im lặng với nhau.

Khoảng nửa giờ sau, A Ninh đi tới, nói với Ngô Tam Tỉnh và Tô Mặc: "Khi nào chúng ta tiếp tục xuất phát?" Nghe A Ninh vội vã như vậy, Ngô Tam Tỉnh vội ngắt lời: "Chúng ta vừa mới trải qua một trận ác chiến, bây giờ mọi người cần hồi phục thể lực, cô không thấy sao?" A Ninh lạnh nhạt nói: "Chúng ta đã nghỉ ngơi nửa giờ rồi, tôi nghĩ nên lập tức xuất phát!" "..." Ngô Tam Tỉnh cạn lời: "Nửa giờ?

Cô tưởng đây là đâu hả?

Công viên giải trí à?

Chơi mệt thì nghỉ một chút, hả?" "Đây là nơi nào, có thể chết người bất cứ lúc nào!" "Nếu chúng ta đều chết hết, thì đến đây có ý nghĩa gì nữa?" A Ninh không bị lời nhắc nhở và cảnh cáo của Ngô Tam Tỉnh ảnh hưởng, vẫn rất bình tĩnh: "Người của chúng tôi đã chuẩn bị và điều tra đầy đủ." "Lũ du diên vừa mới tấn công chúng ta một lần, sẽ không quay lại nhanh như vậy." "Hơn nữa ngôi mộ cổ này ông cũng biết, đến tối càng nguy hiểm hơn, bây giờ lũ du diên vừa rút lui, chính là cơ hội tốt nhất của chúng ta!" Nói xong, A Ninh liếc nhìn đồng hồ điện tử trên cổ tay: "Tôi biết ông bị thương, nhưng không thể

vì một mình ông mà trì hoãn được...” “Nghỉ ngơi thêm một giờ nữa, một giờ sau lập tức xuất phát.” Ngô Tam Tỉnh nói: “Cô chắc chắn chứ?” “Tôi chắc chắn!” A Ninh lạnh nhạt đáp.

Ngô Tam Tỉnh thấy không nói chuyện được với A Ninh, quay đầu hỏi Tô Mặc: “Tô gia, ngài thấy sao?” Tô Mặc mặt mày bình tĩnh: “Tôi sao cũng được, dù là xuất phát ngay bây giờ cũng được, hơn nữa các người cũng đã thấy, lũ du diên đối với chúng tôi mà nói, không hề có uy hiếp!” “Nhưng mà ông đã bị thương, hay là nghỉ ngơi thêm một lúc nữa rồi nói.” Nghe lời của Tô Mặc, Ngô Tam Tỉnh gật đầu, “Được, chúng ta nghỉ thêm một lúc!” A Ninh lại nhìn sang Ngô Tà bên cạnh Ngô Tam Tỉnh, “Ngô Tà, tôi nghĩ chúng ta có thể hợp tác...” Vương Nguyệt Bán nói: “A, muốn hợp tác cũng được thôi, nhưng đã muốn hợp tác, chúng ta phải nói thẳng với nhau, cô từ miếu Giao Tử đã bắt đầu nhắm vào chúng tôi, cô đếm xem cô đã chơi chúng tôi bao nhiêu lần rồi...” “Muốn hợp tác, cô nương nhà cô phải thể hiện thành ý ra...” A Ninh suy nghĩ một chút, rồi nói: “Ý của ông chủ lúc đầu tôi cũng không rõ lắm, tôi cũng chỉ là làm theo lệnh, nhưng mà...” “Chuyện trước đây, tôi có thể giải thích cho cậu.” “Lúc ở mộ dưới đáy biển, tôi nhận được lệnh, tìm hai thứ, một là ngọc tỷ, cũng chính là Quỷ Tỳ được ghi trong văn hiến, nó có thể triệu hồi quân đội âm gian.” “Còn một thứ khác là bản đồ kết cấu Vân Thiên Cung, đáng tiếc là, tôi cũng không tìm được...” Ngô Tà kinh ngạc nói: “Quỷ Tỳ?

Quỷ Tỳ của Lỗ Thương Vương??

Ở trong mộ dưới đáy biển??” Ngô Tà thật sự không ngờ lại nghe thấy thứ này ở đây.

A Ninh hiểu sự nghi hoặc của Ngô Tà, giải thích: “Sau khi mộ của Lỗ Thương Vương bị Uông Tàng Hải trộm, ông ta đã lấy đồng ngư xà mi để thay thế Quỷ Tỳ, chúng tôi vẫn luôn tưởng rằng Quỷ Tỳ bị ông ta mang vào mộ dưới đáy biển...” “Nhưng ở trong mộ dưới đáy

biển, chúng tôi không tìm thấy gì cả." "Còn bản đồ kết cấu Vân Thiên Cung, e rằng đã rơi vào tay chú Ba của cậu rồi..." "Chúng tôi đến bây giờ không biết đã bị chú Ba của cậu lừa bao nhiêu lần, nhưng vẫn phải hợp tác với ông ta, vì thông tin của ông ta, chính xác hơn chúng tôi rất nhiều!" Ngô Tà cũng không ngờ, ông chú Ba già gian xảo của mình lại có thể xoay A Ninh và người của cô ta như chong chóng, nói: "Vậy các người ở trong mộ dưới đáy biển đã tìm được những gì?" A Ninh từ trong túi lấy ra một tập ảnh đưa cho Ngô Tà, "Đây là bích họa kể chuyện tôi chụp ở mộ dưới đáy biển." Ngô Tà nhận lấy, xem liền sáu bảy tấm ảnh, đột nhiên thấy một tấm có nội dung là một người Hán bị một đám binh lính Đông Hạ bao vây.

Ngô Tà lập tức dừng lại, chỉ vào người Hán trong ảnh, hỏi A Ninh: "Người bị bắt này, là Uông Tàng Hải?" A Ninh gật đầu: "Đúng, điều này cho thấy Uông Tàng Hải xây dựng Vân Thiên Cung, có thể là bị ép buộc, ông ta bị bắt đến đây." Ngô Tà như phát hiện ra một lục địa mới, vội vàng xem tiếp, sau khi xem thêm vài tấm ảnh nữa: "Những bích họa phía sau này, đều ghi lại những gì ông ta trải qua trong tay người Đông Hạ, ây, đợi đã, đây là hoàng lăng sao?" Ngô Tà lại đổi một tấm ảnh khác, chỉ vào quần thể kiến trúc đồ sộ trong ảnh hỏi: "Vậy nên hoàng lăng ở đây, không phải do Uông Tàng Hải xây dựng, mà là do ông ta cải tạo?" Ngô Tà nói: "Vậy nên hoàng lăng ở đây, không phải do Uông Tàng Hải xây dựng, mà là do ông ta cải tạo?" A Ninh gật đầu nói: "Chúng tôi đã nghiên cứu qua, kiểu dáng tổng thể của hoàng lăng trên đó, thuộc về thời kỳ Ân Thương, còn cái chúng ta đang thấy là kiểu nhà Minh đã được Uông Tàng Hải cải tạo!" "Vì thời gian quá dài, đã mục nát đến mức không thể dùng được nữa!" "Vì vậy, chúng tôi suy đoán Uông Tàng Hải chắc là được người Đông Hạ cố ý bắt về để sửa chữa hoàng lăng..." A Ninh vừa nói, Ngô Tà vừa lật xem những tấm ảnh phía sau.

A Ninh: "Mấy tấm cuối cùng này, chúng tôi cũng không giải mã được..." Ngô Tà gãi đầu, "Mấy tấm cuối cùng này gần giống như thần thoại truyền thuyết..." "Được rồi!" A Ninh giật lấy tập ảnh trong tay Ngô Tà: "Ảnh có thể xem sau, chuyện của chúng tôi đều đã nói cho cậu biết rồi, bây giờ có phải cậu cũng nên nói cho tôi biết gì đó không!" Ngô Tà do dự một lúc, rồi nói: "Vậy cô gọi người trong đội của cô, người biết chữ Nữ Chân đó, qua đây đi, giải mã chút đồ!" Nói rồi, Ngô Tà liền từ trong túi lấy ra hai con đồng ngư xà mi, đặt trước mặt A Ninh: "Tất cả nội dung mà các người muốn biết đều ở trong hai con đồng ngư này." A Ninh kinh ngạc nhìn Ngô Tà một cái, cô thật sự không ngờ trong tay Ngô Tà lại có hai con đồng ngư xà mi.

Bí mật của Vân Thiên Cung gần trong gang tấc, ánh mắt A Ninh lập tức trở nên nóng rực, "Đường Đao!" Đường Đao, cũng chính là phó thủ của A Ninh, sau khi nghe A Ninh gọi, liền nhanh chân đi tới.

Đồng thời!

Tiếng gọi này, tất cả mọi người trong mật thất đều đổ dồn ánh mắt qua.

Khi Jason thấy đồng ngư xà mi trong tay Ngô Tà, hơi sững người, vội vàng đứng dậy.

"Sao lại lấy ra?" Vương Nguyệt Bán ghé sát tai Ngô Tà thì thầm một tiếng.

Ngô Tà không trả lời, mà kể lại chuyện bí mật được giấu trong đồng ngư xà mi, cần dịch bằng chữ Nữ Chân cho Đường Đao nghe.

Jason kinh ngạc nói: "Cậu lại có hai con?" Từ khi Jason được công ty Alva cử đến trong nước, hắn đã không biết tốn bao nhiêu tâm tư để tìm kiếm đồng ngư xà mi.

Thậm chí còn đến chỗ Giải Tiểu Hoa để trộm.

Đáng tiếc, cuối cùng lại bị Trần Bì A Tứ cướp đi.

Điều đáng xấu hổ nhất là, sau một hồi bận rộn, họ mới biết con đồng ngư xà mi đó là hàng giả mà Giải Tiểu Hoa cố tình tung ra để nhử mồi.

Mình bận rộn cả nửa năm, không thu được gì, mà lúc này Ngô Tà lại lôi ra hai con.

Jason trông như thể cha chết, "Cậu... lấy ở đâu ra vậy?" Vương Nguyệt Bán lạnh lùng hừ một tiếng: "Cần mày quản?" Jason: "..." A Ninh nhìn phó thủ của mình là Đường Đao, nói: "Dịch được không?" Đường Đao nói: "Tôi thử xem sao!" Ngô Tà gật đầu, đưa một con đồng ngư xà mi cho Vương Nguyệt Bán, rồi tay trái cầm đèn pin, tay phải cầm đồng ngư xà mi, bật đèn lên.

Khoảnh khắc tiếp theo, ánh sáng đèn pin xuyên qua thân đồng ngư xà mi, từng hàng chữ vàng hiện lên trên vách tường.

Nhìn những chữ hình chiếu màu vàng trên vách tường, A Ninh, Jason, còn có Đường Đao và một đám thuộc hạ, đều kinh ngạc không thôi, vẻ mặt như được mở mang tầm mắt.

Lúc này mọi người mới hiểu, hóa ra đồng ngư xà mi được dùng như thế này.

Đường Đao mở ba lô, lấy giấy bút ra, bắt đầu giải mã những chữ hình chiếu trên vách tường.

Vài phút sau, con đồng ngư xà mi đầu tiên đã được giải mã!

Con đồng ngư xà mi thứ hai cũng không mất nhiều thời gian.

Trần Bì cũng đi tới, lôi ra con đồng ngư xà mi thứ ba.

Trăm năm trước, những con đồng ngư xà mi mà Uông Tàng Hải đặt trong các ngôi mộ cổ lớn, hôm nay lần đầu tiên xuất hiện trước

mặt thế nhân, và bí mật ẩn giấu của Vân Thiên Cung cũng sẽ được giải mã. ...

Nửa giờ sau.

Đường Đao nói: "Xong rồi!" Ngô Tà và Trần Bì A Tứ lần lượt cất đồng ngư xà mi của mình đi.

Lúc này!

Chương 288

Ánh mắt của tất cả mọi người, đều đổ dồn về phía Đường Đao.

Đường Đao đơn giản sắp xếp lại nội dung và thứ tự sau khi dịch ba con đồng ngư xà mi, bắt đầu dịch cho mọi người nghe: "Trên này nói, đây là do Uông Tàng Hải khắc lại, hy vọng là vĩnh viễn không thấy ánh mặt trời, cho dù có người phát hiện, cũng hy vọng là người Hán, chứ không phải người Nữ Chân!" Vương Nguyệt Bán ngồi trên đất, tò mò hỏi: "Vậy sao ông ta lại dùng chữ Nữ Chân để ghi lại chứ?

Người Hán nào mà biết chữ Nữ Chân chứ???" Đường Đao: "..." Tôi chỉ dịch thôi, chuyện này, làm sao tôi biết được.

Đường Đao thầm phàn nàn trong lòng.

Vương Khải Hoàn mắng: "Đừng có chen ngang, để người ta nói tiếp..." Vương Nguyệt Bán ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Tuyết Lê Dương đột nhiên nói: "Tôi nghĩ, đây chắc là một biện pháp bảo hiểm kép, giả sử, con đồng ngư xà mi này bị người Nữ Chân có được, nhưng, họ lại không hiểu cơ quan của người Hán, về cơ bản rất khó phát hiện mật văn trên đó!" "Ngược lại, nếu người Hán có được đồng ngư xà mi, không biết chữ Nữ Chân, có được cũng không có tác dụng gì..." Tô Mặc gật đầu nói: "Uông Tàng Hải chắc là có ý này, như vậy, mật văn trong đồng ngư xà mi, xác suất bị giải mã, gần như bằng không." Vương Nguyệt Bán ngồi trên đất, liên tục gật đầu: "Ừm, Tô gia nói có lý!" Đường Đao nhìn vào sổ tay, tiếp tục nói: "Phía sau này, là ghi lại chuyện Uông Tàng Hải bị bắt đến Đông Hạ, cũng gần giống với những gì ghi trên bích họa, cũng chỉ nói vài câu như vậy!" "Để xây hoàng lăng, cần rất nhiều bảo vật mà Đông Hạ không có, thế là, Uông Tàng Hải đã dẫn người khai quật rất nhiều

ngôi mộ cổ, ông ta đã nhân cơ hội này, tìm mấy nơi có linh khí dồi dào nhất, lén lút đặt đồng ngư xà mi vào...” “Chỉ hy vọng bí mật này, có cơ hội được người khác phát hiện!” Vương Nguyệt Bán ngồi trên đất phì cười: “Lão Uông đó thuộc cung Song Tử à, vừa muốn người ta phát hiện, lại không muốn người ta phát hiện, nhân cách phân liệt à?” “A ha ha ha ha!!!” “...” Tất cả mọi người đều lạnh lùng nhìn Vương Nguyệt Bán.

“A... a... a!” Tiếng cười ngừng lại, Vương Nguyệt Bán vội vàng ngậm miệng lại, “Ây mọi người không cần để ý đến tôi, không cần để ý đến tôi, tiếp tục tiếp tục, tiếp tục...” “Mạch Đao, nói mau!” Đường Đao: “...” Mày còn thúc, nếu mày không ngắt lời, tao đã nói xong rồi!

Còn nữa, mẹ nó Mạch Đao là ai?

Lão tử tên Đường Đao!

Tô Mặc, Lão Hồ, Ngô Tà cạn lời nhìn Vương Nguyệt Bán.

Đường Đao hít một hơi thật sâu, nhìn vào sổ tay tiếp tục dịch: “Uông Tàng Hải này bị nhốt ở đây đến mười năm, ông ta còn từng được dẫn đi xem một cánh cửa dưới lòng đất được gọi là thần tích.” Cửa dưới lòng đất?

Ngô Tà có một trực giác, cánh cửa dưới lòng đất này, có lẽ chính là bí mật lớn nhất của Vân Thiên Cung.

“Vậy trên đó có ghi lại vị trí của cửa dưới lòng đất không?” Ngô Tà lập tức hỏi.

Đường Đao nhìn vào sổ tay nói: “Ngay dưới hoàng lăng này dưới chân núi Trường Bạch, niên đại có từ thời thượng cổ, e rằng là sản vật của thời kỳ Ân Thương...” “Mà con đường dẫn đến cửa dưới lòng đất, được canh giữ bởi một loài chim có đầu người.” “Loài chim này, thích bắt con mồi lên cao rồi ném xuống cho chết, sau đó treo lên cao

để phơi khô dự trữ." Vương Nguyệt Bán ngồi trên đất nghịch giày của mình, nghe đến đây, không khỏi hỏi: "Ây, con cú đầu mèo đó chắc là con ưng mặt người chúng ta đã thấy?" "Bốp!" Vương Khải Hoàn gõ vào đầu Vương Nguyệt Bán, "Ngậm miệng, nghe người ta nói hết đã..." "Bốp!" Vương Khải Hoàn gõ mạnh vào đầu Vương Nguyệt Bán, "Ngậm miệng, nghe người ta nói hết đã..." "Hôm nay mày làm sao thế?

Có thể đừng chen ngang không..." "..." Vương Nguyệt Bán vội vàng bịt miệng lại, tỏ ý mình sẽ không nói nữa.

Liên quan đến Cổng Đồng, Tô Mặc vốn im lặng cũng không ngồi yên được nữa, lập tức hỏi: "Uông Tàng Hải miêu tả cánh cửa dưới lòng đất này như thế nào?" Tô Mặc là người mạnh nhất trong mật thất, Đường Đao không dám coi thường câu hỏi của Tô Mặc, nhìn vào nội dung dịch trong sổ tay, nói: "Uông Tàng Hải quả thực đã từng vào sau cánh cửa dưới lòng đất..." "Nhưng đối với việc miêu tả cánh cửa dưới lòng đất, ông ta viết rất mơ hồ?" Rất mơ hồ?

Mọi người ngẩn người.

Đường Đao tiếp tục nói: "Sau khi Uông Tàng Hải vào cánh cửa dưới lòng đất, phát hiện bên trong là một khoảng hư vô, chỉ có thể dùng lửa chân thực mới có thể nhìn rõ tình hình bên trong..." "Các công cụ chiếu sáng khác hoàn toàn vô dụng... phía sau, tôi không hiểu nữa..." "Đồng ngư xà mi chỉ ghi lại có bấy nhiêu thôi." Nói rồi, Đường Đao nhìn mọi người, đồng thời, anh ta cũng gập sổ tay lại.

"Hít!!!" "Một khoảng hư vô." "Hít!!!" "Ây, đây là ghi chép của lão Uông à?" Mọi người bàn tán xôn xao.

Tô Mặc cũng không hiểu Uông Tàng Hải rốt cuộc có ý gì, nhưng Cổng Đồng đã gần trong gang tấc, bận tâm vấn đề này cũng không có ý nghĩa gì.

Tất cả bí mật, khi anh bước vào Cổng Đồng sẽ tự khắc được giải đáp!

Im lặng một lát, Tô Mặc là người đầu tiên phá vỡ sự im lặng: "Đi thôi, nghỉ ngơi cũng gần đủ rồi..." "Ừm!" Mọi người gật đầu, thu dọn hành lý, lên đường trở lại.

Cơ quan, dị thú trong mộ có thể nhốt được Ngô Tam Tỉnh, Jason và những người khác, nhưng lại không làm khó được Tô Mặc.

Có Tứ Hung Tướng mở đường, Tô Mặc phá giải cơ quan, mọi người nhẹ nhõm hơn rất nhiều, có những cơ quan thậm chí không đáng nhắc tới, hành trình dường như còn đơn giản hơn tưởng tượng.

Đến cửa ải cuối cùng, Tô Mặc là người đầu tiên xuyên qua những sợi xích sắt chằng chịt.

Mọi người cầm đèn pin, nhìn xung quanh.

Phía trước là kiến trúc do con người xây dựng.

Phía sau là một vùng đất đen, gần đó còn có không ít ánh sáng đỏ le lói.

Đất đen khô cằn, dung nham đỏ, cảnh tượng như địa ngục này, khiến trái tim đang treo lơ lửng của mọi người lại được nâng lên.

Tô Mặc nhìn những bậc thềm phía trước, trong lòng cũng bắt đầu gợn sóng.

Cổng Đồng, cuối cùng đã đến!

Tô Mặc hít một hơi thật sâu, với tâm trạng kích động, mong chờ, là người đầu tiên mở đường, đến trước Cổng Đồng.

Tô Mặc tăng tốc, nhanh chóng leo lên bậc thềm, đến trước Cổng Đồng, ngẩng đầu nhìn cánh Cổng Đồng cao lớn này, lẩm bẩm: "Khéo đoạt thiên công, không thể tưởng tượng nổi!" Đừng nói là thời cổ đại,

ngay cả thời hiện đại, e rằng cũng không biết phải tốn bao nhiêu nhân lực, vật lực, tài lực mới có thể xây dựng nên một cánh Cổng Đồng cao lớn uy vũ như vậy!

Thảo nào người xưa, người Đông Hạ, Uông Tàng Hải, sau khi nhìn thấy Cổng Đồng này sẽ cho rằng đó là thần tích.

Ngay lúc Tô Mặc đang thưởng thức Cổng Đồng, những người phía sau Tô Mặc cũng đã đến trước Cổng Đồng.

Tất cả mọi người đứng trước Cổng Đồng, nhỏ bé như con kiến.

Mọi người kinh ngạc.

"Thật quá hùng vĩ, đây tuyệt đối không phải là sản phẩm đồng mà người xưa có thể chế tạo ra, cũng tuyệt đối không phải để cho người dùng." "Đây quả thực là kỳ tích!!!" Jason ngẩng đầu nhìn Cổng Đồng thần bí, trang trọng, kinh hãi nói.

"Đây chính là cánh cửa dưới lòng đất mà Uông Tàng Hải nói nhỉ, cậu nói xem bên trong này có thứ gì!" Vương Nguyệt Bán cũng kinh ngạc nhìn Cổng Đồng.

Ngô Tà cảm thán: "Bây giờ tôi cảm thấy mình thật quá nhỏ bé, phảng phất..." Tuyết Lê Dương giúp nói: "Phảng phất như đang ở giữa vũ trụ." Ngô Tà gật đầu: "Không sai, phảng phất như đang ở giữa vũ trụ, cảm nhận sự nhỏ bé của con người!" Vương Khải Hoàn nói: "Thứ này, nói thế nào cũng có lịch sử nhiều năm rồi nhỉ, các cậu nói xem thứ này tồn tại từ khi nào, không lẽ thật sự có thần tiên à..." "Có tiên thần hay không tôi không biết, nhưng tôi biết sau lưng Cổng Đồng này, tất nhiên là ẩn giấu một bí mật to lớn, mà nhà họ Uông, rõ ràng đã biết được một chút huyền bí trong đó..." Lão Hồ nén lại sự kinh ngạc trong lòng, lý trí phân tích.

"Chung Cực!" Jason nói, "Chung Cực của thế giới này!" Hả?

Mọi người nghi ngờ, khó hiểu nhìn Jason.

Jason nói: "Bên trong đồng ngư xà mi ẩn giấu quan điểm của Uông Tàng Hải về Vân Thiên Cung và cả Cổng Đồng này..." "Nhưng dưới Cổng Đồng này, Uông Tàng Hải lại chẳng là gì, trước mặt 'Chung Cực', ông ta chỉ là một kẻ đến triều kiến mà thôi!" "..." Mọi người có chút mơ màng, mặt mày mờ mịt nhìn Jason đột nhiên phát điên.

Lão Hồ môi khẽ động, "Tô tiểu ca, Cổng Đồng này rốt cuộc là sao?" Tô Mặc sờ lên Cổng Đồng, lẩm bẩm: "Đây là một câu chuyện rất dài!" "Mấy nghìn năm trước, một thiên thạch ngoài trái đất rơi xuống, trên đường đi bị phân rã, rơi rớt ở những nơi khác nhau..." "Trong đó có một khối rơi vào giữa bộ lạc Trương gia, tất nhiên lúc đó họ vẫn còn là người nguyên thủy ăn lông ở lỗ.

Theo thời gian, họ học được ngôn ngữ, Trương gia bắt đầu hình thành..." "Và trong quá trình này, họ cũng phát hiện ra vẫn ngọc, bức xạ phát ra từ nó đã thay đổi gen hoặc huyết mạch nào đó trong cơ thể họ..." "Sự thay đổi này khiến tuổi thọ của họ tăng lên rất nhiều, dung mạo cũng giữ được vẻ không già..." "Để tìm kiếm thêm nhiều bí mật về trường sinh, họ lại tìm thấy những thiên thạch khác có cùng chức năng!" "Một khối ở Táp Mộc Đà, một khối ở núi Trường Bạch..." "Sau khi tộc trưởng đời đầu qua đời, họ đặt thi thể của ông ta vào trong Táp Mộc Đà để lột da tái sinh!" "Còn mình thì chiếm đất làm vua ở núi Trường Bạch, nghiên cứu khối thiên thạch còn lại!" "Sau này, có một bộ lạc lớn tên là nước Tây Vương Mẫu, dẫn tộc nhân di cư đến Táp Mộc Đà, và họ cũng đang sử dụng một phương pháp để tìm kiếm sự trường sinh..." "Để tránh hai nhà xảy ra tranh chấp, lúc này tộc trưởng của Trương gia và Tây Vương Mẫu đã đạt được thỏa thuận, cùng nhau chia sẻ bí pháp trường sinh của mình!" "Sau này, Trương gia và Tây Vương Mẫu hai bên giao lưu dung hợp, cùng nhau

quyết định xây dựng một nơi ở núi Trường Bạch để bảo vệ bí mật trường sinh!" "Và nơi này, chính là Cổng Đồng dưới chân chúng ta!" "..." Mọi người kinh ngạc đến trợn mắt há mồm.

Lịch sử của Cổng Đồng có thể truy ngược đến nguồn gốc của loài người?

Trường sinh?

Chương 289

Lão Hồ trầm giọng nói: "Hóa ra ý đồ thực sự của nhà họ Uông là sự trường sinh sau lưng Cổng Đồng!" Tô Mặc gật đầu, "Sự trường sinh này có tác dụng phụ, là không hoàn chỉnh, nhưng dù vậy, so với con người có tuổi thọ sáu bảy mươi tuổi, nó cũng có sức hấp dẫn vô cùng lớn..." Jason thử đặt tay lên Cổng Đồng, nhưng tay phải của hắn vừa mới chạm nhẹ vào Cổng Đồng.

Khoảnh khắc tiếp theo, Jason như bị điện giật, lại nhanh chóng rụt tay phải về.

Và ngay lúc đó, Tô Mặc phát hiện trên người Jason dường như có thêm một chút tà khí.

Tô Mặc nhíu chặt mày, nhìn Jason, rồi lại nhìn Cổng Đồng.

Chất liệu của Cổng Đồng này lại có chút tương tự với cây cổ thụ Thanh Đồng!!!

Tô Mặc nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Jason, khóe miệng nhếch lên, khẽ lẩm bẩm: "Thằng xui xẻo!" Nhìn Jason, ánh mắt Tô Mặc không khỏi có thêm vài phần thương hại.

Vận mệnh của Jason đã trắc trở, không ngờ bây giờ lại nhiễm phải loại tà khí này!

Thôi, chết chắc rồi!

Số mệnh đã định, không thể trách người khác!

"Ây..." Lúc này, Ngô Tam Tỉnh được Phan Tử dìu, rời khỏi đội ngũ đang nghiên cứu Cổng Đồng, từ từ đi đến tế đàn bên trái.

Nhìn "tế đàn" chín tầng không xa và chín con du diên khổng lồ trên "tế đàn" chín tầng.

Phan Tử kinh ngạc hét lên: “Cửu Long Sĩ Thi Quan!” “Tô gia, Tiểu Tam Gia, đây chính là Cửu Long Sĩ Thi Quan!” Phan Tử chỉ tay vào “tế đàn”, quay đầu hét lên với Tô Mặc và Ngô Tà đang nghiên cứu Cổng Đồng ở phía trên.

Nghe thấy tiếng của Phan Tử bên dưới, mọi người di chuyển về phía tế đàn.

Dưới sự trợ giúp của ánh sáng đèn pin, mọi người có thể nhìn thấy rõ ràng ở phía trước không xa, trên đài tròn chín tầng là một cỗ quan quách của dị tộc và chín con du diên lớn không nhúc nhích.

“Trời ạ, không chạy đâu được, tuyệt đối là nó, nhìn xem, chín con thần long đang quấn quanh kìa!” Vương Nguyệt Bán kinh hô một tiếng.

“...” Lão Hồ sửa lại: “Đây không phải là rồng, đây là con du diên lớn mà chúng ta đã gặp trước đó...” “Mặc kệ nó là du diên hay là rồng...” Vương Khải Hoàn cởi xẻng công binh ở bên hông, “Tôi đi mở quan tài...” Tô Mặc gọi Vương Khải Hoàn lại: “Đợi đã!” “...” Vương Khải Hoàn dừng bước, quay đầu khó hiểu nhìn Tô Mặc.

Tô Mặc nhắc nhở: “Có nguy hiểm!” Vương Khải Hoàn chớp mắt, nhanh nhẹn lùi lại bên cạnh Tô Mặc, “Tô tiểu ca, cậu nói rõ hơn đi...” Tô Mặc nói: “Các cậu xem, trên đài đá đó không phải là tượng đá, đó là du diên thật, và tôi có thể cảm nhận được, nó không chết, chỉ là đang ngủ say!” “Cái gì?” Nghe Tô Mặc nói vậy, mọi người vội vàng nhìn lại lần nữa.

“Trời ạ...” “Con sâu lớn biến dị rồi à?

Sao lại lớn thế này, không bình thường chút nào!!!” Khi nhìn rõ con du diên khổng lồ trên quan quách, cả người Phan Tử đều không ổn.

Ngô Tà mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, “Loại sinh vật nhỏ này tuổi thọ thường chỉ có ba bốn năm, con du diên lớn thế này, không lẽ nó đã sống mấy nghìn năm rồi à...” “Có phải từ lúc Vạn Nô Vương được hạ táng, nó chưa từng tỉnh lại, giống như thú giữ mộ...” Vương Nguyệt Bán nhìn Tô Mặc, “Tô gia, vậy chúng ta bây giờ làm sao, cũng không thể cứ đứng đây mãi được?” “Theo tôi nói, mặc kệ chúng nó chết hay sống, cứ bắn vào đầu chúng nó vài phát là xong.” “Sau đó, chúng ta sẽ mở quan tài, xem Vạn Nô Vương là người hay là quái vật!” Vương Bàn Tử vừa nói xong, Ngô Tà trực tiếp phản bác: “Không được, cậu còn chưa thấy ở đây đủ loạn à?

Lỡ như dẫn dụ đến những con quái vật khác, cậu đối phó được không?” Tô Mặc thở dài một hơi, “Các cậu lùi lại, vẫn là để chúng tôi lo, Lão Hồ, Lão Trương!” Hồ Bát Nhất và Trương Doanh Xuyến gật đầu, lần lượt rút ra Tiểu Thần Phong và đoản đao Vô Danh của mình!

Tô Mặc rút kiếm Xích Tiêu, Tuyết Lê Dương rút Kim Cương Tán sau lưng.

Tứ Hung Tướng thì rút chiến đao.

Tô Mặc gật đầu, Vương Khải Hoàn cùng Lão Hồ, Trương Doanh Xuyến ba người đi đến bên cạnh quan quách.

Ba vị Mô Kim Hiệu Úy cùng ra tay, chẳng mấy chốc, quan quách đã bị cạy ra một khe hở.

Mọi người vui mừng.

“Ầm!” “Ầm ầm ầm!” Ngay lúc này, quan quách phát ra tiếng động lạ, Lão Hồ và những người khác tại chỗ biến sắc.

Tô Mặc hét lớn: “Quay lại!” Vương Khải Hoàn, Lão Hồ không dám do dự, nhanh chóng quay lại bên cạnh Tô Mặc.

Jason, Ngô Tà, Ngô Tam Tỉnh và những người khác cầm súng tiểu

liên, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Cửu Long Sĩ Thi Quan.

"Bành!" Nắp quan tài bay lên trời, rơi mạnh xuống đất.

Mọi người nín thở.

Một thi thể nam màu đen khổng lồ từ từ đứng dậy, trên người mặc áo giáp của người Nữ Chân đã phai màu mục nát.

Điều khiến mọi người kinh ngạc là thi thể nam này lại có mười hai cánh tay, xếp thành hình tròn sau lưng, và mười hai cánh tay đều đang chuyển động, giống như Quan Âm nghìn tay trong miếu.

Thấy cảnh tượng khó tin này, đầu óc mọi người như muốn nổ tung.

Đây là thứ gì?

Vương Nguyệt Bán nói: "Con du diên này thành tinh rồi à?" Dưới sự chú ý của mọi người, "du diên" trong quan tài đứng thẳng dậy.

Mọi người nhìn thứ này, trong lòng có một cảm giác kỳ quái không thể nói thành lời.

Nói gã này là du diên đi, nó quả thực phảng phất như là do du diên biến dị mà thành, nhưng điều kỳ quái là, nửa thân trên của "du diên" này lại rất giống con người.

Thân trên có đầu, hai tay, lồng ngực!

Nhưng, nửa thân dưới lại không có gì khác biệt với du diên, hai bên trái phải, đều có không ít móng vuốt sắc bén.

"Gầm!!!" Quái thú ngửa mặt lên trời gầm giận dữ, "Gầm!!!" "Chà, chà chà, trông quen mắt quá, là ai nhỉ?" Nói rồi, Vương Bàn Tử liền gãi đầu nhớ lại.

"Thi thể nữ mười hai tay ở mộ dưới đáy biển!" Ngô Tà nhìn dị thú cao lớn cường tráng phía trước, giọng nói cũng run rẩy.

Vương Nguyệt Bán liên tục gật đầu, "Đúng, là chồng của nữ thi, là đàn ông của cô ta!" Lão Hồ khó hiểu nói: "Thứ này sao lại nằm trong Cửu Long Sĩ Thi Quan của hoàng đế Đông Hạ Vạn Nô Vương?" Tô Mặc trầm giọng nói: "Gã này có thể chính là hoàng đế Đông Hạ, Vạn Nô Vương!" Tô Mặc nói xong, mọi người đều kinh ngạc nhìn anh, phảng phất như đang hỏi, anh có nghiêm túc không?

Thứ này là hoàng đế Đông Hạ?

Tô Mặc lại nói: "Đây có thể chính là cái giá của sự trường sinh của Vạn Nô Vương!" "Xì!" "Trường sinh!" "Trường sinh như thế này mà nó cũng muốn, não có vấn đề à!" Vương Khải Hoàn nhìn Vạn Nô Vương người không ra người, quỷ không ra quỷ, yêu không ra yêu, ma không ra ma mà phàn nàn.

Vạn Nô Vương nhìn những người nhỏ bé bên dưới, từ từ bò ra khỏi quan tài.

Hành động này, làm mọi người sợ hãi không nhẹ.

Ngô Tà hoảng hốt hỏi: "Nó muốn làm gì?" Vương Nguyệt Bán quay đầu nhìn Cổng Đồng sau lưng, "Nó có phải là muốn vào trong không?" Nghe Vương Nguyệt Bán suy đoán, Jason vội vàng nói: "Mau ngăn nó lại, trên đồng ngư nói mở cửa địa ngục sẽ bị trời phạt, nghiệp hỏa dưới lòng đất sẽ phun trào ra khỏi địa ngục, thiêu rụi cả bầu trời!" "Cửa vừa mở, cơ quan sẽ khởi động, đến lúc đó cả địa cung sẽ bị thiêu rụi!" "Mọi người không ai chạy thoát được đâu!!!" "Nhanh!" "Nhanh ngăn nó lại đi!

Trên con cá đồng có nói mở cửa địa ngục sẽ bị trời phạt, nghiệp hỏa dưới lòng đất sẽ tuôn ra, thiêu rụi cả bầu trời!" "Cửa vừa mở, cơ quan sẽ khởi động, lúc đó cả địa cung sẽ bị thiêu rụi!" "Tất cả mọi người không ai chạy thoát được đâu!!!" "Nhanh!" Câu cuối cùng, Kiệt Sâm gào về phía Tô Mặc.

Lúc này, trong mắt hắn, người có thể ngăn cản con quái vật này chỉ có Tô Mặc và mọi người.

Chương 290

Vương Nguyệt Bán nhắc nhở: "Nó càng lúc càng gần rồi…" Nhìn con quái thú đang từ từ bò tới, rất nhiều người đã bắt đầu lùi lại.

Vương Khải Hoàn nói: "Súng trong tay mấy người là que cời lửa à?

Bắn chết mẹ nó cho tao!" A Ninh và phó tướng của mình là Đường Đao cũng gầm lên một tiếng: "Mẹ kiếp, xử nó!" Nói rồi, Đường Đao bóp cò, điên cuồng xả đạn: "Đoàng đoàng đoàng đoàng đoàng đoàng…" Mọi người như bừng tỉnh khỏi cơn mê, lần lượt nổ súng bắn tới.

"Đoàng đoàng đoàng…" "Đoàng đoàng đoàng…" Tài bắn súng của mọi người đều không tệ, tất cả đạn đều găm vào lớp áo giáp bằng thịt cứng như sắt của Vạn Nô Vương.

Thế nhưng, đạn bắn vào người Vạn Nô Vương chỉ tóe ra vô số tia lửa, lách cách như bắn vào tấm thép, tất cả đều nảy ra, vỏ đạn rơi lả tả trên mặt đất.

Đối mặt với đòn tấn công gãi ngứa này, Vạn Nô Vương cũng nổi điên, nó há cái miệng to như chậu máu gầm lên: "GÀOOOO!" "Tránh ra!" Tô Mặc ngay lập tức nhận ra nguy hiểm, lớn tiếng hét.

Lão Hồ và những người khác không chút do dự, nhanh chóng né đi.

Còn những người còn lại trong sân vẫn còn hơi ngơ ngác.

Giây tiếp theo!!!

Vạn Nô Vương tốc độ cực nhanh, cộng thêm thân hình cao lớn và vô số đôi chân, trong nháy mắt đã lao đi cả trăm mét, như một con tàu

khổng lồ mất lái, hung hăng húc bay hai tên thuộc hạ còn lại của Kiệt Sâm.

Kiệt Sâm thấy cảnh này, mặt trắng bệch, đâu còn dũng khí nổ súng, sợ hãi quay người bỏ chạy.

Nhưng vừa chạy được một bước, Vạn Nô Vương đã tức khắc xuất hiện sau lưng hắn, tay phải biến thành móng vuốt sắc nhọn, mạnh mẽ đâm tới.

Phập!

Một tiếng động giòn tan vang lên.

Móng vuốt của Vạn Nô Vương dễ dàng xuyên thủng lồng ngực Kiệt Sâm.

Giây phút này, thời gian dường như ngừng trôi.

Mọi người ngây người nhìn cảnh tượng đó, phảng phất như đã nghĩ đến kết cục sắp tới của mình, không khí lập tức trở nên nặng nề.

Bị móng vuốt xuyên qua cơ thể, Kiệt Sâm cảm thấy một cơn đau dữ dội ập đến, khi cúi đầu nhìn thấy móng vuốt xuyên qua ngực mình, hắn biết ngày chết đã đến, muốn mở miệng nói gì đó, nhưng đã không còn chút sức lực nào.

Đến đây, đội của Kiệt Sâm đã chết toàn bộ!

Vạn Nô Vương giơ tay từ từ nhấc Kiệt Sâm lên, nghiêng đầu nhìn, tò mò săm soi, dường như đang suy nghĩ xem tên này ăn có ngon không.

Sợ hãi, kinh hoàng, căng thẳng, phẫn nộ, đủ loại cảm xúc đan xen vào nhau.

Đường Đao, Vương Nguyệt Bán, Ngô Tà lại một lần nữa bóp cò, như thể trút giận, nhắm vào Vạn Nô Vương bắn hết sạch đạn.

“Đoàng đoàng đoàng…” “Đoàng đoàng đoàng…” “Lui ra!” Tô Mặc trầm giọng nói: “Các người không phải là đối thủ của nó!” “Đi đi, đi mau!” Nghe thấy tiếng Tô Mặc, Vương Nguyệt Bán kéo Ngô Tà đang ngẩn người quay đầu bỏ chạy.

Trương Khởi Linh không có ở đây, mọi người đều biết lúc này chỉ có Tô Mặc và những người khác mới có thể đối phó với con quái vật này, còn nếu họ ở lại, thì chỉ là gánh nặng cho nhóm Tô Mặc mà thôi.

“Đi…” Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán vừa chạy được vài bước, Vạn Nô Vương cũng đã chiêm ngưỡng xong Kiệt Sâm đã tắt thở, vung tay ném hắn về phía trước.

Cũng thật trùng hợp, cú ném này lại trúng ngay vào người Vương Nguyệt Bán và Ngô Tà.

Hai người đang chạy ngon lành, bị thi thể của Kiệt Sâm đập “bốp” một cái, ngã lăn ra đất.

“Ái u…” “A!” Phản ứng đầu tiên của Bàn Tử khi ngã xuống là nhặt khẩu súng trường tự động bị rơi trên đất lên, quay người nhìn Vạn Nô Vương đang từ từ bò tới.

“Đồ đệ!” “Tiểu Béo!” Vương Khải Hoàn, Lão Hồ, Trương Doanh Quyến, Tuyết Lê Dương cùng hét lên, chuẩn bị tiến lên giúp đỡ.

“Không cần lo lắng, có người đến cứu viện rồi.” Cảm nhận của Tô Mặc mạnh mẽ đến mức nào, trong sân có thêm một người, anh đã cảm nhận được ngay từ đầu.

Nghe nhịp tim và bước chân của người mới đến, Tô Mặc lập tức biết đó là ai.

Nhịp tim đặc biệt, trạng thái hô hấp đặc biệt, Trương Khởi Linh!

Nghe lời Tô Mặc, mấy người quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Trương Khởi Linh nhanh như một tia chớp hình người, tốc độ cực nhanh, đến cả A Ninh và những người khác cũng chỉ nhìn thấy những vệt tàn ảnh.

Trương Khởi Linh tung người nhảy lên, hung hăng đá vào lồng ngực Vạn Nô Vương.

Đòn tấn công bất ngờ này khiến Vạn Nô Vương không kịp phòng bị, lảo đảo lùi lại năm sáu mét.

Còn Trương Khởi Linh cũng thuận theo lực phản chấn, mượn lực trên không, nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán.

"…" Vương Nguyệt Bán, Ngô Tà như trút được gánh nặng.

Mọi người đều hiểu đạo lý thừa thắng xông lên, Tứ hung tướng dẫn đầu là Hỗn Độn liền bay người tới, ép sát thân thể Vạn Nô Vương.

"Grừ~" Vạn Nô Vương gầm nhẹ một tiếng, đứng thẳng người dậy, phản ứng cũng cực nhanh, móng vuốt bên dưới mạnh mẽ tóm lấy đầu Hỗn Độn và những người khác.

"…" Nhìn thấy cảnh này, đồng tử của mọi người co rụt lại.

"Tên này khó xơi hơn tưởng tượng!" Tô Mặc nhảy vọt lên cao, tung một chiêu "Lực Phách Hoa Sơn", sức mạnh ngàn cân kết hợp với sự sắc bén của thanh Xích Tiêu kiếm, chém thẳng vào đầu Vạn Nô Vương.

Vạn Nô Vương dường như cũng cảm nhận được nguy hiểm, nó quăng Hỗn Độn và những người khác đi, nhe nanh múa vuốt lao về phía Tô Mặc.

Hỗn Độn và đồng bọn nhặt lại được một mạng, không dám do dự, nhanh chóng rời khỏi chiến trường.

“GÀOOOO!” Mười mấy cặp móng vuốt sắc nhọn lộ ra hết, đòn tấn công bất ngờ đã thất bại, Tô Mặc lập tức chuyển sang tấn công thân thể Vạn Nô Vương, nhưng Vạn Nô Vương dường như đã lường trước, lập tức phòng bị.

“Keng keng keng!” “Keng keng keng!” Hai người giao đấu, móng vuốt sắc bén của Vạn Nô Vương và trường kiếm của Tô Mặc va chạm tóe ra những tia lửa chói mắt.

“Vạn Nô Vương này mạnh quá, vậy mà có thể theo kịp phản ứng của Tô tiểu ca!” “Ngang tài ngang sức, nó vậy mà ngang tài ngang sức với Tô gia!” Nhìn chiến cục giằng co trên sân, mọi người kinh ngạc đến rớt cả cằm.

“Vút!” Vạn Nô Vương giơ cao móng vuốt, tiếng gió rít theo sau, mục tiêu nhắm thẳng vào đầu Tô Mặc.

Tô Mặc cúi người nghiêng mình, giây tiếp theo, lập tức phản đòn, nhanh chóng hất văng móng vuốt của Vạn Nô Vương.

“GÀOOOO!” Vạn Nô Vương gầm lên liên hồi.

Chương 291

Tô Mặc nhân cơ hội này, nhanh như chớp lùi ra khỏi chiến trường, trở về bên cạnh Lão Hồ và những người khác.

"Tô gia…" "Tô tiểu ca!" "Tô đội…" Mọi người hoảng loạn nhìn Tô Mặc.

"Hù hù hù!" Tô Mặc điều chỉnh lại nhịp thở, trầm giọng nói: "Gặp phải đối thủ khó nhằn rồi…" Mọi người kinh hãi, Lão Hồ và những người khác thì có vẻ mặt như gặp ma giữa ban ngày, họ theo Tô Mặc xông pha nam bắc, đã gặp vô số âm hồn, tà ma, tống tử.

Có Tô Mặc ở đây, mỗi lần họ xuống mộ đều như đi dạo về nhà, các loại tống tử tà ma chưa bao giờ là đối thủ của Tô Mặc.

Mà hôm nay, con Vạn Nô Vương này lại có thể khiến Tô Mặc cảm thấy có chút vất vả.

Điều này khiến Lão Hồ, Trương Doanh Quyến và những người khác kinh hãi không thôi.

Vương Nguyệt Bán kinh ngạc nói: "Ngài không phải là đối thủ của nó sao?" Tô Mặc lắc đầu: "Hơi khó nhằn, giết nó chắc phải tốn chút thời gian…" "GÀOOOO!" Ngay lúc này, Vạn Nô Vương gầm lên một tiếng rồi lại lao về phía mọi người.

"Vút!" Trương Khởi Linh tay cầm Hắc kim cổ đao, chặn đường tiến của Vạn Nô Vương.

Một người một đao, vô cùng uy vũ phi phàm!

Mọi người đều nghĩ Trương Khởi Linh và Vạn Nô Vương sắp sửa có một trận chiến kinh tâm động phách nữa.

Thế nhưng, khi Vạn Nô Vương nhìn thấy Trương Khởi Linh, thân

hình đang lao tới như vũ bão của nó lại dừng lại.

"…" Vạn Nô Vương cúi đầu, hai mắt quét nhìn Trương Khởi Linh, môi khẽ động: "Gừ… grừ~ Trương!" "Trương!" Cảm xúc của Vạn Nô Vương lập tức trở nên kích động, nó vung vẩy móng vuốt, tung hết sức lực, đòn tấn công càng thêm sắc bén, tốc độ càng thêm nhanh mạnh.

Vương Khải Hoàn kinh ngạc nói: "Mọi người có nghe thấy không?

Vừa rồi Vạn Nô Vương bật ra một tiếng 'Trương'?" Lão Hồ cũng đầy vẻ nghi hoặc: "Con Vạn Nô Vương này với tiểu ca áo đen họ Trương hình như có thù oán, nhìn thấy cậu ấy, cảm xúc của Vạn Nô Vương có gì đó không ổn…" Tô Mặc suy tư: "Nghe nói các đời Vạn Nô Vương đều đi ra từ Thanh đồng môn, mà Trương gia có trách nhiệm canh giữ Thanh đồng môn, hai bên hẳn là kẻ thù truyền kiếp…" Vương Nguyệt Bán nói: "Hóa ra là kẻ thù gặp nhau, đặc biệt đỏ mắt!" Ngô Tà thì lo lắng: "Tiểu Ca có phải là đối thủ của Vạn Nô Vương không?" Dường như để trả lời câu hỏi của Ngô Tà, đối mặt với đòn tấn công sắc bén của Vạn Nô Vương, Trương Khởi Linh rất nhanh đã rơi vào thế hạ phong, chiến đao trong tay cũng chỉ có thể bị động phòng ngự.

Tô Mặc vừa thấy tình hình không ổn, không dám lơ là, lập tức quay lại chiến trường, trường kiếm trong tay vẽ ra từng vệt hàn quang trong không khí, mỗi lần đều có thể đánh trúng thân thể Vạn Nô Vương, nhưng mỗi kiếm đều không thể chém chết nó.

Lớp da thịt của Vạn Nô Vương thật sự quá cứng chắc!

Bên kia, vì có Tô Mặc tham gia, Trương Khởi Linh có được một cơ hội thở dốc, anh quả quyết lùi về bên cạnh Lão Hồ, Tuyết Lê Dương, thở hổn hển.

Trong mắt Vạn Nô Vương dường như chỉ có Trương Khởi Linh, thấy anh rời đi, nó liền bỏ mặc Tô Mặc, lại lao về phía Trương Khởi Linh.

Tuyết Lê Dương thấy Vạn Nô Vương lao tới hung hãn, trong nháy mắt đã đến trước mặt, cô nhanh chóng bung Kim cương tán ra nhắm vào Vạn Nô Vương, mạnh mẽ chống đỡ!

"Ầm!" Vạn Nô Vương đâm sầm vào Kim cương tán, Tuyết Lê Dương cả người lẫn dù đều bị húc bay, bay ngược ra sau tới hơn năm mươi mét.

Tuy nhiên, cũng chính vì lùi lại năm mươi mét này, mượn lực trên không, Tuyết Lê Dương đã an toàn đáp xuống đất.

Ánh mắt Vạn Nô Vương vẫn gắt gao nhìn chằm chằm Trương Khởi Linh.

"Chết đi!" Chỉ nghe một tiếng xé gió từ sau lưng Vạn Nô Vương truyền đến, Tô Mặc bay người tới, thanh Xích Tiêu kiếm thấm đẫm máu Thanh Long trong tay đã cắm sâu vào sau lưng Vạn Nô Vương.

Thân kiếm "phập" một tiếng xuyên thủng cơ thể Vạn Nô Vương.

Vạn Nô Vương cảm nhận được một cơn đau dữ dội, cúi đầu nhìn thân kiếm Xích Tiêu phá ngực mà ra, trong mắt hiện lên vài phần sợ hãi.

Hỗn Độn và những người khác mừng rỡ, rút chiến đao ra lại lao về phía Vạn Nô Vương.

Tô Mặc nắm tay thành búa, tay nặng ngàn cân, nhắm thẳng vào đầu Vạn Nô Vương mà đập xuống.

May mà Vạn Nô Vương đao thương bất nhập, nếu không, chỉ một cú này thôi cũng đủ khiến đầu nó nổ tung như dưa hấu.

Nhưng dù vậy, Vạn Nô Vương cũng bị thương không nhẹ, ý thức trống rỗng, đầu óc ong ong.

Tô Mặc vừa dứt đòn, Hỗn Độn và những người khác đã ồ ạt xông lên.

Vương Khải Hoàn nhân lúc Vạn Nô Vương chưa kịp hoàn hồn, vung xẻng công binh Hắc kim chém bay một móng vuốt tay trái của nó.

Trương Khởi Linh cầm Hắc kim cổ đao, đồng thời cũng chặt đứt móng vuốt tay phải còn lại trên phần thân người của Vạn Nô Vương.

Hỗn Độn và đồng bọn theo sát phía sau, mỗi người chặt đứt một móng vuốt.

Lão Hồ thấy con quái vật này suýt nữa làm vợ mình là Tuyết Lê Dương bị thương, trong lòng sớm đã lửa giận ngút trời, tay cầm Tiểu Thần Phong tấn công vào hai mắt của Vạn Nô Vương.

Lúc này đầu Vạn Nô Vương vừa bị Tô Mặc đánh trọng thương, vẫn chưa hoàn hồn, tuy mắt vẫn mở nhưng trước mắt lại là một mảng trắng xóa!

Hoàn toàn không chú ý đến nguy cơ cực lớn lúc này.

"Vút!" Lão Hồ trước tiên chọc thủng mắt trái của Vạn Nô Vương, sau đó cả con dao găm lại hoàn toàn cắm vào mắt phải của nó.

Hai mắt bị tấn công, cơn đau mang lại còn dữ dội và khó chịu hơn cả việc mất đi cánh tay!

"GÀOOOO!!!" Cơn đau tột cùng khiến Vạn Nô Vương gầm lên giận dữ.

Không đợi Vạn Nô Vương phản ứng, Tô Mặc rút Xích Tiêu kiếm ra, nhắm vào cổ nó quét ngang một đường.

Thanh trường kiếm sắc bén vô cùng, như chém đậu hũ, không chút trở ngại nào chặt đứt đầu thú của Vạn Nô Vương!

"Loảng xoảng!" Đầu thú rơi xuống đất, sinh cơ trong cơ thể Vạn Nô Vương cạn kiệt, nó ngã thẳng xuống!

"Phì!" "Đúng là quá hời cho nó rồi…" Lão Hồ, người vốn luôn trầm ổn, nhổ một bãi nước bọt vào xác Vạn Nô Vương trên đất.

Có thể thấy, chuyện của Tuyết Lê Dương lúc trước, trong lòng Lão Hồ vẫn chưa thể cho qua.

"Rốt cuộc đây là cái thứ quái gì vậy?

Sao lại mọc ra kỳ dị thế này, là hợp thể người và côn trùng à?" Trương Doanh Quyến nhíu mày hỏi.

"Đúng là rất kỳ dị.

Nửa thân trên là thân người, nhưng cũng khác người thường, cơ thể cứng như thép, rất rắn chắc, đầu lâu cũng vậy." "Nhưng sao nửa thân dưới lại là con rết thế này?" Vương Khải Hoàn sờ cằm, mặt đầy vẻ tò mò.

Trương Khởi Linh nói: "Nó chỉ là một sản phẩm nghiên cứu thất bại mà thôi!" Tuyết Lê Dương nhìn về phía Trương Khởi Linh: "Nghiên cứu, nghiên cứu gì?" Lúc này, tất cả mọi người đều nhìn về phía Trương Khởi Linh.

"…" Trương Khởi Linh mấp máy môi, muốn nói lại thôi, nhưng cuối cùng vẫn im lặng.

Chương 292

"…" Thấy Trương Khởi Linh mãi không nói, Vương Khải Hoàn sốt ruột: "Này, nói cậu là Ách Ba Trương, cậu đúng là đồ câm thật…" Tô Mặc nói: "Đừng làm khó Tiểu Ca nữa, có một số chuyện, với tư cách là tộc trưởng Trương gia, cậu ấy không tiện tiết lộ, cứ để tôi nói cho." Mọi người nhìn sang Tô Mặc.

Tô Mặc nói: "Nghiên cứu về trường sinh.

Lão Trương vừa nói không sai, Vạn Nô Vương chính là hợp thể người và côn trùng, mượn gen sinh mệnh của rết, phụ trợ thêm các thủ đoạn khác, để đạt được mục đích trường thọ cho bản thân." "Còn Vạn Nô Vương, chỉ là một sản phẩm thất bại được tạo ra trong quá trình nghiên cứu của người khác mà thôi!" Vương Khải Hoàn nhìn xác chết trên đất, vẻ mặt ghét bỏ: "Nghiên cứu trường sinh?" "Hừ, chỉ nghiên cứu ra cái thứ quái quỷ này thôi sao?" "Nếu trường sinh là biến thành cái loại động vật bò sát này, thì cái kiểu trường sinh như vậy, Bàn gia ta đây không thèm!" Tuyết Lê Dương suy tư nói: "Vạn Nô Vương này ít nhất cũng là người của mấy trăm năm trước, mấy trăm năm trước đã có nghiên cứu về trường sinh rồi sao?" "Hơn nữa, xem trạng thái của Vạn Nô Vương này, dường như đã tiếp xúc được với một vài bí mật của trường sinh, chỉ có điều, hình như tác dụng phụ rất lớn, nghiên cứu không được thành công cho lắm…" "Nhưng, một khi đã có người dám nghiên cứu trường sinh, vậy thì những người này chắc chắn đã có được thứ gì đó phi thường, hoặc là thứ mà họ cho là thần vật…" "Bây giờ xem ra, thứ đó hẳn là có liên quan đến cánh cửa đồng khổng lồ kia!" Tuyết Lê Dương dựa vào những sự kiện đang diễn ra, lần theo các manh mối, tuần tự phân tích.

"Không hổ là Dương tham mưu…" Tô Mặc chân thành khen ngợi:

“Tôi cảm thấy dù không có tôi, chuyến đi đến thôn Địa Tiên này, cô và Lão Hồ, Bàn Tử ba người cũng có thể gặp dữ hóa lành, tuyệt địa phùng sinh!” “Ha ha ha…” Tô Mặc cười lớn lên.

Vương Khải Hoàn nói: “Ây ây ây, Tô tiểu ca đừng đánh trống lảng, đang nói chuyện trường sinh của Vạn Nô Vương mà…” Tô Mặc nói: “Đừng vội, nghe tôi từ từ kể!” Mọi người đều không chớp mắt nhìn Tô Mặc.

Tô Mặc quay người chỉ lại vào cánh cửa đồng: “Dương tham mưu nói đúng, bên trong này đúng là có thứ có thể khiến người ta trường sinh!” Mặc dù Tô Mặc không biết tình hình cụ thể sau cánh cửa đồng, nhưng anh đoán chắc chắn có Vẫn ngọc.

Vẫn ngọc!!!

Đúng vậy, khởi nguồn của sự trường sinh trong thế giới Đạo Mộ Bút Ký, Vẫn ngọc!

Có thể nói, Trương gia có được huyết mạch trường sinh, Vẫn ngọc là yếu tố quan trọng nhất.

Vương Khải Hoàn đột nhiên nói: “Dương tham mưu, Tô tiểu ca, vậy theo như hai người nói, cánh cửa đồng bí ẩn này cũng chẳng ra gì cả!” Tuyết Lê Dương nghi hoặc nhìn Vương Khải Hoàn: “Ý gì?” Lão Hồ và Trương Doanh Quyến cũng rất không hiểu.

“Cô nghĩ mà xem, chỉ nghiên cứu ra cái thứ xui xẻo này, thế có được tính là trường sinh không, có tác dụng gì chứ?” Nhìn thi thể dưới đất, Vương Khải Hoàn vẫn vẻ mặt ghét bỏ.

“Chỉ thế thôi à?” Tuyết Lê Dương: “…” Mọi người đang nói chuyện, Trần Bì A Tứ, người đã im lặng một lúc lâu ở bên cạnh, đột nhiên bước lên bậc thang, từ từ đi về phía cửa đồng.

Trương Khởi Linh đột nhiên nhíu mày, muốn ngăn Trần Bì lại.

Không ai rõ hơn Trương Khởi Linh về sự hung hiểm sau cánh cửa đồng, tùy tiện đi vào, tuyệt đối là một con đường chết.

Trương Khởi Linh vừa bước một bước, Tô Mặc đã giữ lấy vai anh.

"…" Trương Khởi Linh ngẩn ra.

Tô Mặc lắc đầu: "Tôi biết cậu và Trần Bì có một đoạn giao tình ở Quảng Tây, nhưng, bây giờ ông ta không nghe lọt lời khuyên của cậu đâu…" "Hơn nữa, cho dù cậu nói cho ông ta biết mọi chuyện, Trần Bì A Tứ cũng sẽ không tin.

Ông ta đã già rồi, sở dĩ bây giờ trông thân thủ còn nhanh nhẹn, đó là do Nhị Nguyệt Hồng đã huấn luyện tốt…" "Người bình thường đến tuổi của ông ta, sớm đã nằm liệt trên giường chờ chết rồi." "Ông ta không muốn chết, cho nên, bí mật trường sinh sau cánh cửa đồng bây giờ, ngược lại đã trở thành hy vọng duy nhất để ông ta sống tiếp!!!" Trương Khởi Linh: "…" Trương Khởi Linh trong lòng cũng biết Tô Mặc nói không sai, nhưng để anh trơ mắt nhìn Trần Bì A Tứ đi về phía địa ngục, trong lòng anh cũng có chút không nỡ.

Tô Mặc nhìn ra được suy nghĩ của Trương Khởi Linh, cuối cùng khuyên nhủ: "Sống chết có số, phú quý tại trời, cứ để ông ta đi đi!" Trương Khởi Linh nhìn Trần Bì A Tứ từng bước từng bước đi lên bậc thang, bất đắc dĩ nhắm mắt lại.

Ai có thể ngờ được, khi một người từng bước từng bước tràn đầy hy vọng, lại chính là đang từng bước từng bước tiến về vực sâu!

Đây là chuyện bi ai và nực cười biết bao!

"Ầm!!!" Một tiếng nổ lớn đột nhiên vang lên.

Mọi người nghe tiếng nhìn lại.

"Cót két két két két két két két" Chỉ thấy cánh cửa đồng khổng

lồ đang từ từ mở ra, vô số bánh răng cao lớn đang chậm rãi chuyển động.

Lão Hồ kinh hô: "Cửa đồng mở rồi!" "Đi, chúng ta qua đó xem thử!" Tô Mặc chậm rãi đi về phía cửa đồng.

"Ha ha ha, cuối cùng cũng đến rồi, ha ha!" "Trường sinh, ha ha!!!" Trần Bì A Tứ nhìn cánh cửa đồng đang từ từ mở ra, cuối cùng cũng lộ vẻ kích động, cười điên cuồng không ngớt.

Lúc này.

Mọi người cũng đã leo hết lên bậc thang, đến gần cửa đồng.

Trương Khởi Linh nhìn Trần Bì đang cười như điên, lại thở dài một hơi.

Khi cánh cửa đồng mở ra, cảnh tượng phía sau cũng dần dần hiện ra trước mắt mọi người.

Kỳ lạ là, bên trong không có gì cả, chỉ có luồng khí màu xanh lục vô tận.

Khi khe hở của cửa đồng ngày càng mở rộng, một ít khí xanh lục đã bay ra ngoài.

Vương Nguyệt Bán nhíu mày nói: "Sao trông kỳ quái thế này, một sự kỳ quái không thể tả nổi!" Ngô Tà nhìn Vương Nguyệt Bán: "Ý cậu là, luồng khí xanh này không giống như sinh khí, mà ngược lại giống như độc khí… phải không?" Vương Nguyệt Bán liên tục gật đầu: "Đúng đúng đúng, ý tôi là vậy!" "Chà, đây không phải là độc khí thật chứ?" Nói rồi, Vương Nguyệt Bán vội vàng bịt miệng mũi, người cũng lùi lại vài bước.

Trương Khởi Linh thấy vẻ mặt nghiêm trọng của Vương Nguyệt Bán, giải thích: "Đây không phải độc khí, yên tâm, chỉ cần các người không lại gần hoặc không đi vào, thì sẽ không có vấn đề gì…" "Vậy

thì tốt rồi, tốt rồi, làm tôi sợ chết khiếp.” Lời Trương Khởi Linh nói, Vương Nguyệt Bán vẫn rất tin tưởng, cậu ta bỏ tay đang bịt miệng mũi xuống, vỗ vỗ vào trái tim nhỏ đang đập nhanh của mình, tự trấn an một chút.

Ngô Tà đến bên cạnh Trương Khởi Linh, thấp giọng nói: “Tiểu Ca, sao anh có vẻ rất hiểu về cửa đồng thế, có phải anh đã vào trong rồi không?” Trương Khởi Linh không giấu giếm Ngô Tà, thành thật nói: “Đã vào rồi, hơn nữa, lát nữa tôi còn phải vào nữa…” “Cót két két két két két két” “Ầm!” Vương Nguyệt Bán nói: “Cửa đồng mở rồi!” “Tốt!

Tốt!

Tốt!” Trần Bì liên tục hét lên ba tiếng “tốt”.

“Trần Bì A Tứ ta tung hoành một đời, trải qua thời đại loạn lạc nhất và thời đại hòa bình nhất của thế gian này!” “Nay đại hạn đã đến, sống không còn bao lâu!” “Vậy mà lại để ta tìm được cơ hội kéo dài sinh mệnh!” “Ha ha ha ha ha ha ha ha ha!” “Lão trời gian ác, mặc cho ngươi giăng xuống cho ta trùng trùng kiếp nạn, ta, Trần Bì, không phục!!!” “Mệnh của ta do ta không do trời!!!” Trần Bì ngửa mặt lên trời hét lớn.

Giây phút này, Trần Bì A Tứ nhanh chóng hồi tưởng lại cả cuộc đời mình.

Từ lúc nhỏ bị xa lánh, bắt nạt, đến nỗi đau mất đi sư mẫu, rồi đến việc mình phản bội sư môn, một đường chém giết tạo nên một vùng trời riêng.

Trong đó, có giết chóc, thậm chí là lạm sát người vô tội.

Có tuyệt vọng, yêu mà không được, cầu mà không thành, bên cạnh mà không được.

Có uất ức, người thân ly tán, cô độc không nơi nương tựa, chín chết một sống, chỉ là không có hạnh phúc!

"Mệnh của ta do ta không do trời!!!" Lời vừa dứt, Trần Bì đã lao vào trong cánh cửa đồng.

"A!!!" Luồng khí xanh vô tận bao bọc lấy thân thể Trần Bì A Tứ, từ từ ăn mòn.

"Ta không phục!!!" "Lão trời gian ác, ta không phục, đây là ngươi nợ ta!!" "A!!!" Mọi người ở bên ngoài, chỉ thấy Trần Bì A Tứ lao vào cửa đồng rồi dừng lại, sau đó cơ thể bắt đầu tan rã.

Không lâu sau, lại như bị lửa lớn thiêu đốt, tan thành tro bụi.

"…" Mọi người mở to mắt nhìn cảnh tượng này.

Câu cuối cùng Trần Bì A Tứ để lại cho thế gian chính là: Lão trời gian ác, ta không phục, đây là ngươi nợ ta!!!

Bên ngoài cửa đồng, nhìn thấy cảnh này, mọi người đều bị dọa cho một phen.

Chương 293

"Trời ạ, hóa ra luồng khí xanh này quả nhiên không phải thứ gì tốt đẹp!" Vương Nguyệt Bán kinh hãi kêu lên.

"Tứ a công!" Ngô Tà nhìn Trần Bì A Tứ tan thành tro bụi, mặt đầy vẻ không thể tin nổi.

Trong mắt cậu, Trần Bì A Tứ là người xảo quyệt nhất trong Cửu Môn cũ, năm đó ngay cả Trương Đại Phật Gia cũng không làm gì được ông ta.

Thế nhưng, một nhân vật tầm cỡ như vậy lại có kết cục tan thành tro bụi ngay trước mắt mình.

"Tứ thúc, lên đường bình an!" Ngô Tam Tỉnh nhìn về phía cửa đồng, thấp giọng lẩm bẩm.

"Tam gia!" Phan Tử cũng như Ngô Tà, mặt đầy kinh ngạc: "Trần Tứ a công cứ thế mà chết sao?" Ngô Tam Tỉnh hạ thấp giọng: "Từ lúc Tứ thúc sưu tập cá đồng mắt rắn, ông ấy đã sớm không còn là Trần Bì A Tứ vô pháp vô thiên năm nào, ông ấy cảm nhận được sự già nua của mình, cảm nhận được mình đã đến đường cùng…" "Vài năm trước Tứ thúc đã chết rồi, người sống chỉ là một cái vỏ rỗng mong cầu trường sinh!" Lúc này Ngô Tam Tỉnh rõ ràng có chút đau thương: "Nhưng cái Thanh đồng môn này, đâu phải muốn vào là vào, cái sự trường sinh này, đâu phải muốn có là có được!!!" "Năm bảy sáu, vị đại nhân vật đó cũng vọng tưởng trường sinh…" Giọng Ngô Tam Tỉnh đột ngột dừng lại, dường như nhắc đến điều gì cấm kỵ, lập tức ngậm miệng.

Phan Tử không hiểu: "Vị đại nhân vật nào?" Ngô Tam Tỉnh lại không nói một lời, im lặng như một người câm.

A Ninh thấy Trần Bì A Tứ đi vào cửa đồng rồi tan thành tro bụi, phản ứng đầu tiên không phải là cảm thán, không phải là kinh ngạc, mà là lại liên tưởng đến ông chủ của mình.

Nếu lúc này Cừu Đức Khảo dẫn người vào cửa đồng, vậy kết cục của ông ta, chẳng phải cũng giống như Trần Bì A Tứ sao?

A Ninh cảm thấy da đầu tê dại, không dám nghĩ tiếp nữa.

"Tô gia, Bàn gia, Hồ gia, Trương gia!" Được Phan Tử dìu, Ngô Tam Tỉnh bước tới: "Tôi đến đây vì người của công ty Alfar, bây giờ họ đều đã chết ở đây…" "Tôi ở lại đây cũng không còn ý nghĩa gì, hơn nữa trên người tôi còn có chút vết thương, không ở lại lâu, xin cáo từ tại đây, chúng ta ngày khác gặp lại!" Nói rồi, Ngô Tam Tỉnh chắp tay với mọi người.

Tô Mặc gật đầu: "Dưỡng thương cho tốt!" Ngô Tam Tỉnh nhìn Ngô Tà, hỏi: "Còn cháu thì sao, đại điệt tử, cháu có muốn đi cùng chúng ta không?" Ngô Tà nói: "Tam thúc, chú cứ về trước đi, cháu sẽ đi cùng Tô gia và Vương Nguyệt Bán bọn họ!" Ngô Tam Tỉnh gật đầu, cũng không nghĩ nhiều, bên Tô Mặc có nhiều người tài giỏi, cháu trai của mình ở đây thậm chí còn an toàn hơn ở bên cạnh ông.

"Phan Tử, các anh chăm sóc tốt cho tam thúc của tôi!" Ngô Tà dặn dò Phan Tử.

Phan Tử cười nói: "Yên tâm đi tiểu tam gia, có Phan Tử tôi ở đây, sẽ không có chuyện gì đâu!" "Các vị, cáo từ!" "Tô gia, chúng tôi đi trước!" Ngô Tam Tỉnh và Phan Tử nói xong, liền dẫn theo hai người làm quay người rời đi.

A Ninh suy nghĩ một chút, giả vờ hỏi han vài câu, rồi cũng dẫn phó tướng của mình rời đi.

Bây giờ những người có thể đi đều đã đi, chỉ còn lại phe của Tô

Mặc.

Lão Hồ nhìn Tô Mặc: "Chúng ta tiếp theo làm gì đây?" "…" Tô Mặc không trả lời, mà quay đầu nhìn Trương Khởi Linh: "Tiểu ca, còn cậu thì sao!" Trương Khởi Linh suy nghĩ một chút, nói: "Tôi phải vào Thanh đồng môn này, trong thời gian ngắn chắc sẽ không ra được, các người cứ về đi!" Vừa nghe Trương Khởi Linh nói vậy, Ngô Tà đã sốt ruột: "Tiểu Ca!" "Cánh cửa đồng này nguy hiểm như vậy, lúc trước Tứ a công đã chết rồi, sao anh còn muốn vào?" Ánh mắt đờ đẫn của Trương Khởi Linh lần đầu tiên lóe lên tia sáng: "Tôi có sứ mệnh của tôi, hy vọng sau này chúng ta vẫn còn cơ hội gặp lại!" Trương Khởi Linh nói xong với Ngô Tà, lại nhìn sang mọi người.

Thầy trò Vương Khải Hoàn!

Tứ hung tướng!

Mô Kim Hiệu Úy!

Tô Mặc!

Trương Khởi Linh gật đầu với mọi người, không đợi mọi người đáp lại, anh trực tiếp vận dụng khinh công, nhảy vào trong cửa đồng, xuyên qua màn sương mù xanh lục, trong nháy mắt đã biến mất không còn tăm hơi.

"Tiểu Ca!" Ngô Tà nhìn về phía cửa đồng, lo lắng hét lên.

"Được rồi…" Tô Mặc an ủi: "Các cậu không cần lo lắng, trên đời này, người có thể sống sót trong Thanh đồng môn, ngoài Trương Khởi Linh ra, cũng không còn lại mấy người." Lời này không phải Tô Mặc nói dối, Thanh đồng môn đều do Trương gia chủ trì xây dựng, sau đó, Trương gia lại càng chịu trách nhiệm trấn thủ Thanh đồng môn.

Trên đời này, không ai hiểu rõ thế giới sau cánh cửa đồng hơn người nhà họ Trương.

“Mọi người nghỉ ngơi ở đây một chút, tôi cũng phải vào xem thử!” Tô Mặc nói xong, vận dụng khinh công, nhanh chóng bay về phía cửa đồng.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng, đã thấy Tô Mặc cũng biến mất trong làn sương mù xanh lục.

“Trời ạ!” Vương Nguyệt Bán mở to mắt: “Sao Tô gia cũng vào trong đó rồi…” Nhìn Tô Mặc trong nháy mắt bay vào cửa đồng, mọi người lập tức bắt đầu lo lắng.

Sự nguy hiểm của cửa đồng, lúc trước khi Trần Bì A Tứ đi vào đã thể hiện rõ.

Đây mới chỉ là cửa vào, nếu đi sâu vào trong, chẳng phải càng nguy hiểm hơn sao?

“GÀOOOO!!!” Một trận gầm rú của dã thú từ trong cửa đồng truyền ra.

Tất cả mọi người đồng loạt nhìn về phía cửa đồng.

Vương Khải Hoàn nuốt nước bọt: “Trong cửa đồng rốt cuộc có cái gì?” “…” Mọi người im lặng, không một ai có thể trả lời câu hỏi của Vương Khải Hoàn. … Bên trong cửa đồng!

Tô Mặc vừa bước vào đã cảm thấy cả thế giới đều là màu xanh lục.

Không nhìn rõ thứ gì, cũng không thấy được gì!

Nhìn tình hình kỳ quái như vậy, Tô Mặc thầm đoán, đây hẳn là cơ quan được chế tạo bằng Vẫn ngọc.

Giống như những gì Uông Tàng Hải kể trong con cá đồng mắt rắn, không nhìn thấy gì cả, chỉ có Chân Thực Chi Hỏa mới có thể nhìn thấy tình hình bên trong.

Nghĩ đến đây, Tô Mặc khẽ mỉm cười.

Tuy anh không có Chân Thực Chi Hỏa, nhưng anh có Hoàng Kim Đồng.

Giây tiếp theo, Tô Mặc mở Hoàng Kim Đồng.

Lập tức!

Sương mù xanh lục hoàn toàn biến mất.

Bên trong động là một thế giới khác.

Đây là một thế giới rất lớn.

Nhìn không thấy điểm cuối.

Phảng phất như cách biệt với thế giới bên ngoài!

Ở xa xa, cứ cách một đoạn lại có một ngọn đèn cổ bằng đồng chiếu sáng một vùng.

Ngọn lửa trong đèn cổ vẫn cháy mãi, Tô Mặc đoán, đây hẳn là đã dùng một loại bí phương cổ đại nào đó, hoặc là thứ như dầu giao nhân, có thể cháy hàng ngàn năm.

Trương gia và bộ lạc Tây Vương Mẫu, hai gia tộc trường sinh, có chút thủ đoạn này, cũng không có gì lạ!

Chương 294

Không xa, kiến trúc cổ kính hùng vĩ, khắp nơi đều được xây dựng bằng đá, như một đại điện, trang trí nên có đều có đủ, nhưng vẫn khá trống trải.

Tô Mặc tinh thông tuyệt kỹ của bốn phái Mô Kim Hiệu Úy, tự nhiên cũng có thể nhìn ra, bên trong đại điện này có không ít cơ quan.

Một vòng nối một vòng, vô cùng nguy hiểm!

Không ngoài dự đoán, đây hẳn là bút tích của Trương gia.

Nghĩ đến đây, Tô Mặc cười lắc đầu.

Trần Bì A Tứ này, đúng là biết cách tìm đường chết!

Cho dù gã không bị sương mù xanh lục ảnh hưởng, trong tình huống không nhìn thấy gì, cũng chắc chắn sẽ dẫm phải cơ quan ở cửa.

Đến lúc đó, cũng là chết!

Tô Mặc từ từ đi về phía trước, mỗi bước đều khéo léo tránh được các cơ quan hai bên.

Anh liếc nhìn xung quanh, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Trương Khởi Linh đâu cả.

Trương Khởi Linh đi đâu rồi?

Bên trái và bên phải của kiến trúc đều có một lối đi.

Tô Mặc chọn một lối đi vào.

Bên trong lối đi!

Tô Mặc tò mò quan sát, nhìn ngó bốn phía.

Nền đất trên đỉnh, tường hai bên đều là vách đá, từ đó có thể biết, lối đi này được khai thác từ trong lòng núi.

Hai bên lối đi, cứ cách một mét lại có một ngọn đèn cổ bằng đồng.

Đèn cổ ở đây cũng được đốt bằng vật liệu đặc biệt, ngàn năm không tắt!

Tô Mặc đi rất chậm, anh không vội, ngược lại còn hứng thú thưởng thức.

Đi vào trong đại điện, phong cách đột nhiên thay đổi, giống như một viện nghiên cứu cổ đại.

Hai bên đặt hàng ngàn hàng vạn thẻ tre, trên bệ đá lớn ở trung tâm còn có không ít dụng cụ làm bằng đồng.

Bên cạnh còn có một lò luyện đan cao ba bốn mét.

Tô Mặc đến gần quan sát, phát hiện tuy bề ngoài của tất cả các đồ đồng đều có một lớp bụi dày, nhưng những thứ bên trong dụng cụ vẫn có thể nhìn rõ.

Không ít đồ đồng hình bình, bên trong chứa chất lỏng không rõ.

Do bụi bặm tích tụ, thật sự không nhìn ra được những chất lỏng này là máu tươi hay thứ gì khác!

Không nhìn ra, Tô Mặc cũng không bận tâm, tiếp tục đi về phía những đồ đồng khác.

Không lâu sau, anh lại nhấc một món đồ đồng giống như cái đỉnh lớn lên.

Điều kỳ lạ là, cái đỉnh ba chân này lại có cả nắp đồng.

Tô Mặc tháo nắp đồng ra, cúi đầu nhìn xuống.

Chỉ thấy bên trong là từng khối vật thể vừa giống ngọc vừa giống

đá.

Có thể thấy, những thứ này đều do con người dùng công cụ đập vỡ ra từ một khối chính.

Ở trong cửa đồng, lại vừa giống ngọc vừa giống đá, còn dùng để nghiên cứu.

Thôi, không cần nghĩ nhiều!

Trong đầu Tô Mặc đã hiện ra một từ: Vẫn ngọc!

Vẫn ngọc quái dị khó lường, có thể sánh ngang với cây cổ thụ bằng đồng, Tô Mặc không động vào nó.

Thay vào đó, anh đến bên giá sách, tùy ý rút một thẻ tre ra xem.

Có lẽ nơi này giỏi bảo quản, những thẻ tre này được bảo quản tương đối hoàn chỉnh, không bị hư hại nhiều, ngay cả chữ viết bên trong cũng có thể nhìn rõ.

Phải nói là chữ trên thẻ tre có sự khác biệt rất lớn so với chữ viết hiện đại.

Tuy nhiên, Tô Mặc tinh thông không ít chữ cổ, thật sự nhận ra được.

Chỉ cần liếc qua, anh phát hiện trên đó đều là ghi chép các tài liệu dùng để nghiên cứu.

Cứ như vậy, Tô Mặc liên tiếp lật xem bốn năm thẻ tre, về cơ bản đều là ghi chép tài liệu nghiên cứu.

Chỉ có điều, có rất nhiều là tài liệu dùng Vẫn ngọc để luyện đan.

Mười mấy phút sau, Tô Mặc nhẹ nhàng đặt thẻ tre xuống, quay người sang phòng tiếp theo.

Bố cục của phòng tiếp theo cũng tương tự như phòng trước.

Xung quanh cũng có không ít giá sách, trên giá cũng có không ít thẻ tre, điểm này không có gì khác biệt lớn.

Nhưng, trên bệ đá lớn ở giữa, lại đặt không ít bình đồng, chúng được sắp xếp ngay ngắn theo kích thước trên bàn đá.

Số lượng, có tới hàng trăm cái.

"Kỳ lạ…" Tô Mặc lẩm bẩm: "Sao ở đây ngoài thẻ tre ra chỉ có bình?

Ngay cả dụng cụ khác cũng không có?" Vì tò mò, Tô Mặc đến bên bàn đá, mở một cái bình nhỏ ra xem.

Thứ bên trong khiến Tô Mặc hơi kinh ngạc, nhưng cũng nằm trong dự đoán của anh.

Chương 295

Chỉ thấy trong bình có không ít chất lỏng có tính chất chống ăn mòn hoặc nuôi dưỡng, mà trong chất lỏng, không phải thứ gì khác, chính là một con rết nhỏ đang nằm im bất động.

Ở nơi này, nhìn thấy rết nhỏ Tô Mặc không hề ngạc nhiên, điều ngạc nhiên là con rết nhỏ này lại được ngâm trong loại chất lỏng này.

Phải nói, trí tuệ của người cổ đại thật sự lợi hại.

Hàng trăm, thậm chí hàng ngàn năm trôi qua, con rết nhỏ trong chất lỏng vẫn không bị thối rữa, phảng phất như vừa mới được đặt vào.

Không hổ là Trương gia!

Đậy nắp lại, Tô Mặc lần lượt mở hết nắp của mấy cái bình gần đó ra xem.

Trong đó đều là các loại động vật nhỏ được ngâm trong dung dịch chống ăn mòn, thậm chí còn có Thi miết vương màu xanh và màu đỏ!!!

Sau khi xem liên tục mấy cái bình, Tô Mặc đã không còn hứng thú với những cái bình phía sau, chẳng qua cũng chỉ là những động vật nhỏ hoặc côn trùng nhỏ khác.

"Xem ra, Tây Vương Mẫu sở dĩ chọn Thi miết vương để luyện đan, chắc chắn đã từng bỏ tâm tư làm không ít nghiên cứu, cuối cùng mới từ các loại động vật nhỏ và côn trùng nhỏ, chọn ra loại có hiệu quả nghiên cứu tốt nhất là Thi miết vương!" "Tây Vương Mẫu, đúng là một nhân vật!" Trong thời cổ đại thiếu thốn công cụ và kiến thức như vậy, Tây Vương Mẫu vẫn có thể nghiên cứu ra thuật trường sinh của riêng mình, tuy không biết kết quả ra sao, nhưng ít nhất cũng đã

tạo ra được kẻ giả trường sinh như Vạn Nô Vương.

Phải nói, Tây Vương Mẫu quả thực có chút thủ đoạn!

Tô Mặc lại quay người đi ra, đến các phòng khác.

Lần này, bố cục và cách bài trí trong phòng đã hoàn toàn khác với các phòng mộ trước đó.

Chỉ thấy trong phòng không còn có bàn đá lớn, cũng không còn những giá sách chi chít.

Chỉ có những cỗ đồ đồng lớn hơn cả quan tài.

Những đồ đồng này hình dáng giống quan tài, chỉ có điều, lớn hơn quan tài bình thường gấp đôi!

Mà trong phòng, những "quan tài" như vậy có hơn năm mươi cỗ!

Tô Mặc liên tiếp mở ba cỗ quan tài, phát hiện bên trong nằm những con rết lớn mà anh đã thấy ở bên ngoài.

Mà những con rết lớn này, hiện tại cũng đang được ngâm trong loại dung dịch chống ăn mòn và có chất dinh dưỡng đó.

Tô Mặc nói: "Ba cỗ bên trong đều là rết lớn, xem ra, những cỗ còn lại bên trong này chắc cũng đều là rết lớn!" "Đây đâu phải là căn cứ nghiên cứu trường sinh, đây rõ ràng là căn cứ nghiên cứu sinh vật mà!" Nói rồi, Tô Mặc đóng quan tài lại, từ từ lui ra khỏi phòng, tiếp đó lại đi xem qua các phòng khác.

Về cơ bản đều là dùng để nghiên cứu, điểm này, trước đó Tô Mặc đã dự liệu.

Những phòng còn lại, có phòng toàn bộ đều đặt tài liệu, hẳn là chuyên dùng để lưu trữ kết quả nghiên cứu.

Các phòng khác, về cơ bản đều là phòng nghiên cứu của Tây Vương Mẫu và người Trương gia! … Sau khi xem xong lối đi bên

trái, Tô Mặc lại đến lối đi bên phải.

Nơi này phẳng phất như một khu vườn sinh thái.

Tô Mặc nhìn thấy các loại thực vật kỳ lạ, cây cối, còn có cả sông ngầm dưới đất.

Tô Mặc kinh ngạc nhìn mọi thứ trước mắt.

Không ngờ ở một nơi như thế này, lại xuất hiện một khu vườn sinh thái.

Phải biết rằng, nơi này là dưới lòng đất mấy trăm mét, từ đó có thể thấy, ban đầu Tây Vương Mẫu và Trương gia đã bỏ ra không ít tâm tư để kinh doanh nơi này.

"GÀOOOO!!!" Một tiếng gầm của dã thú kéo suy nghĩ của Tô Mặc trở về thực tại.

Tô Mặc quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một con dị thú tương tự Vạn Nô Vương đang nhìn chằm chằm vào anh.

Nhìn "quái vật" trước mắt cũng có nửa thân trên là người, nửa thân dưới là rết, Tô Mặc kinh ngạc vô cùng.

Còn có loại giống hệt thế này nữa à!

Chả trách nói các đời Vạn Nô Vương đều bò ra từ cửa đồng.

GÀO!

Con rết giống Vạn Nô Vương thấy con người trước mắt không để ý đến mình, lập tức như núi lửa phun trào, lao thẳng về phía Tô Mặc.

"Hừ, tìm chết!!!" Tô Mặc thấy tên này dám ra tay với mình, liền rút thanh Xích Tiêu kiếm sau lưng ra.

Bảo kiếm nhuốm máu, tiếng rồng gầm vang vọng!

Khi con rết đến gần, Tô Mặc vung một nhát kiếm nhanh như chớp

vào cổ nó!

"Xoẹt!" Đầu và thân con rết lìa khỏi nhau, cột máu phun trào, "Ầm" một tiếng, thân hình to lớn của nó đổ sụp xuống.

Tô Mặc không biểu cảm liếc nhìn thi thể trên đất, sau đó xách Xích Tiêu kiếm đi vào trong khu vườn.

Dọc theo con sông ngầm, Tô Mặc từ từ bước đi.

Không lâu sau, ngày càng nhiều quái vật xuất hiện trước mắt Tô Mặc.

Tuy nhiên, những con quái vật này đều không phải là đối thủ một chiêu của Tô Mặc!

Đối với những con quái vật này, Tô Mặc không chút lưu tình, trong mắt anh, những sản phẩm nghiên cứu như vậy, vốn không nên tồn tại trên đời!

"GÀOOOO!!!" Đột nhiên, một tiếng gầm đinh tai nhức óc truyền vào tai Tô Mặc.

Tô Mặc quay đầu nhìn theo tiếng gầm.

Tiếng gầm lần này, không phải dạng vừa.

Nó như một đòn tấn công sóng âm, chấn động tâm thần dị thường, và tiếng gầm rất lớn, như sấm sét rền vang!

Tô Mặc nhướng mày: "Có mùi vị quen thuộc!" Lời vừa dứt, Tô Mặc vận dụng khinh công, nhanh chóng lao về phía tiếng gầm.

Một phút sau.

Chương 296

Tô Mặc đến gần nơi phát ra âm thanh, đứng trên một cành cây khô quan sát xung quanh.

Chỉ thấy bên dưới, một "Vạn Nô Vương" cao tám chín mét lúc này đang giao đấu với một thanh niên áo đen, và người áo đen này không ai khác, chính là Trương Khởi Linh.

Tô Mặc quan sát một lúc, phát hiện Trương Khởi Linh vừa đánh vừa lùi, bắt đầu rơi vào thế hạ phong.

"Bành!" Trên chiến trường, Trương Khởi Linh không ngừng né tránh, nhưng con rết lớn thân hình khổng lồ, tốc độ cũng không hề thua kém.

"Ầm!" Sau mấy trăm hiệp giao đấu, Trương Khởi Linh hoàn toàn rơi vào thế hạ phong, bị móng vuốt của con rết lớn tát bay ra ngoài.

"Hầy…" Tô Mặc nhìn xuống phía dưới, nói: "Cậu trẻ, cậu còn phải luyện nhiều!" Trương Khởi Linh ngã trên đất, đột nhiên nghe thấy có người nói chuyện ở trên, mạnh mẽ ngẩng đầu lên, chỉ thấy Tô Mặc đang đứng cực ngầu trên cành cây, ra dáng cao thủ.

Trương Khởi Linh ngơ ngác, Tô Mặc?

Sao anh ta lại ở đây?

Trương Khởi Linh, người luôn có khuôn mặt như tượng chết, phảng phất như phát hiện ra một lục địa mới, biểu cảm đặc biệt đặc sắc.

Tô Mặc cười nói: "Cần giúp không?" Hai người đang nói chuyện, chỉ thấy con rết lớn phía trước lao thẳng về phía Trương Khởi Linh.

Tốc độ của nó cực nhanh, thân hình khổng lồ như một cỗ máy ủi

hình người, khiến người ta nhìn mà sợ hãi.

Tô Mặc nhanh chóng nhảy xuống, kéo Trương Khởi Linh, vận dụng khinh công né tránh.

"Ầm!!!" Một tiếng nổ lớn trầm đục, lúc này con quái vật rết lớn đã đâm sầm vào cây đại thụ.

Cây cổ thụ cao mấy chục mét bị nó đâm cho tan xương nát thịt.

Nhìn cảnh này, Trương Khởi Linh không khỏi sợ hãi, nếu không phải có Tô Mặc, mình mà bị con súc sinh này đâm trúng, không chết cũng bị trọng thương.

Trương Khởi Linh nói: "Cảm ơn…" "Không sao, đừng vội tự trách, trước tiên giải quyết tên này đã!" Tô Mặc rút thanh Xích Tiêu kiếm sau lưng, thân hình cũng cực nhanh, một động tác xoạc chân đã đến bên cạnh con rết lớn.

Phập!

Tô Mặc cầm kiếm chém mạnh xuống, toàn lực chém vào ngực con rết lớn, khiến nó da tróc thịt bong, máu tươi đầm đìa.

"GÀOOOO!!!" Con rết lớn bị chọc giận, vung móng vuốt cánh tay, mang theo lửa giận lao về phía Tô Mặc.

"Keng!" Tô Mặc giơ ngang Xích Tiêu kiếm đỡ đòn, nhưng một cú toàn lực của con rết cao tám mét đủ để làm núi lở đá nứt, Tô Mặc không kịp hóa giải lực, bị chấn bay ra ngoài.

"Khụ khụ…" Tô Mặc đáp xuống bên cạnh Trương Khởi Linh, thở ra một hơi: "Sức mạnh của tên này thật kinh người!" Trương Khởi Linh trầm giọng nói: "Chúng ta cùng lên!" "Được!" Tô Mặc gật đầu, cầm kiếm lại một lần nữa xông ra.

Trương Khởi Linh cũng không chậm, bám sát sau lưng Tô Mặc.

“Grừ~” Con rết lớn thấy hai người cầm đao xông tới, nó gầm lên một tiếng đầy uy hiếp rồi không chút sợ hãi lao về phía hai người.

Ngay khi sức mạnh của hai bên sắp va chạm, Tô Mặc và Trương Khởi Linh ăn ý vô cùng, tách ra trái phải, mỗi người tấn công một hướng.

Tô Mặc tay cầm lưỡi kiếm sắc bén, như một con rồng lượn, xuyên qua từ bên hông cánh tay.

Còn Trương Khởi Linh thì cầm kiếm, như một con rắn lượn, bám sát theo sau!

Hai người phối hợp thiên y vô phùng, không hề có chút sơ hở nào.

“Gào~ gào~ gào~” Trơ mắt nhìn hai người lướt qua trước mặt mình, con rết lớn vốn hung ác nanh ác lập tức sốt ruột!

Nó phát ra một chuỗi tiếng gầm thảm thiết.

Tô Mặc và Trương Khởi Linh phối hợp vô cùng ăn ý, một người tấn công nhắm vào đầu lâu, một người tấn công lồng ngực.

Kiếm pháp của Tô Mặc rất hiểm hóc và quỷ dị, mỗi khi yếu huyệt bị đánh trúng, anh liền rút trường kiếm ra, sau đó nhanh chóng phản ứng né tránh, đòn tấn công của anh khiến con rết lớn không kịp phòng bị.

Còn Trương Khởi Linh thì cầm kiếm vẽ ra mấy vệt kiếm ảnh trước ngực con rết, mỗi vệt đều nhắm thẳng vào yếu huyệt!

Hai người phối hợp thiên y vô phùng, không chỉ khiến con rết lớn không có khả năng phản kháng, mà ngay cả khả năng phòng ngự cũng bị hai người hóa giải!

“Bành~ bành!” Chỉ thấy Tô Mặc một đao chém vào đầu con rết lớn, máu tươi bắn ra, và cùng lúc đó, trường kiếm của Trương Khởi

Linh cũng đâm sâu vào bụng con rết lớn!

Hai đòn tấn công này đều là chí mạng, con rết lớn giãy giụa vài giây rồi đổ sụp xuống.

Tô Mặc thu lại Xích Tiêu kiếm: "Tình hình thế nào?

Sao cậu lại ở đây?" Trương Khởi Linh chỉ về phía trước: "Tôi định nghỉ ngơi ở phía trước, không ngờ lại gặp con quái vật này…" "Phải rồi, sao anh lại ở đây, cửa đồng lát nữa sẽ đóng lại, anh không đi sao?

Hay là anh muốn ở lại đây với tôi?" Nói đến cuối, Tô Mặc vậy mà lại nghe ra được một chút mong đợi trong lời nói của Trương Khởi Linh.

Tô Mặc: "…" "À, ở lại thì thôi vậy, bên ngoài tôi còn cả một đám người đang chờ, nếu cậu thật sự buồn chán…" "Hay là tôi ra ngoài rồi đưa Ngô Tà vào đây với cậu?" Đối mặt với ánh mắt hy vọng của Trương Khởi Linh, Tô Mặc vô cùng lúng túng.

Ở lại?

Vợ con đều ở bên ngoài, sao anh có thể ở lại được!

"Không cần, bên trong quá nguy hiểm, Ngô Tà vào đây tôi cũng chưa chắc đã bảo vệ được cậu ấy!" Trương Khởi Linh lắc đầu, từ chối đề nghị của Tô Mặc.

"Anh cũng mau rời đi đi…" Trương Khởi Linh lại nói: "Cửa đồng còn lâu mới đơn giản như anh tưởng, cho dù anh có huyết mạch Thanh Long, ở đây cũng rất nguy hiểm…" Tô Mặc nhướng mày, đang định kể lại những gì mình đã thấy và nghe trên đường đi, nhưng Trương Khởi Linh lại lắc đầu cắt ngang lời Tô Mặc: "Anh không phát hiện ra sao?

Cửa đồng đang bài xích anh…" "Thịch!" Dường như để chứng

thực lời của Trương Khởi Linh, tim của Tô Mặc đột nhiên đập mạnh một cái, cơ thể cũng không tự chủ được mà co giật.

"Hít…" Tô Mặc ôm ngực: "Hơi đau!" Trương Khởi Linh lại nói: "Anh nên rời đi, nơi này có dấu tích tồn tại ngàn năm của Trương gia ta, nên tôi có thể ở lại đây…" "Người ngoài rất khó thích nghi với môi trường ở đây!" "Anh thấy chỉ là phần nổi của tảng băng chìm sau cửa đồng, bí mật ở đây vượt xa sức tưởng tượng của anh…" Tô Mặc đầu óc choáng váng, cơ thể nặng như ngàn cân.

Vào cửa đồng thì dễ, nhưng muốn ở lại đây lại khó như lên trời.

Lúc này, Tô Mặc nghĩ đến một người!

Hắc Hạt Tử!

Trong nguyên tác, Hắc Hạt Tử là một trong số ít người đã bước vào cửa đồng, cũng chính vì anh ta vào cửa đồng mới có được cơ thể bất lão, nhưng cũng bị phản phệ, dẫn đến mắt bị "bệnh mắt".

Mà đôi mắt có thể nhìn trong đêm, khác với người thường của Hắc Hạt Tử, cũng có thể hiểu là "biến dị".

Chương 297

Nghĩ đến đây, Tô Mặc không dám ở lại lâu nữa, sợ trên người mình cũng xảy ra những biến hóa khó lường.

Tô Mặc nói: "Vậy cậu tự chú ý an toàn, sau khi ra ngoài có cần tôi giúp gì, nhớ đến Phan Gia Viên tìm tôi!" "Được!" Trương Khởi Linh khẽ gật đầu, trong mắt hiện lên vài phần ý cười.

Những ngày này quen biết Tô Mặc, Ngô Tà và những người khác, đã khiến anh lần đầu tiên cảm nhận được sự ấm áp.

"Đi…" Nói xong, Tô Mặc vận dụng khinh công, bắt đầu quay lại đường cũ, nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của Trương Khởi Linh.

Nhìn bóng lưng của Tô Mặc, Trương Khởi Linh vẫy tay: "Tạm… biệt!". … Quay trở lại đường cũ.

Tô Mặc rất nhanh đã đến đại điện, sau đó tìm được vị trí cửa đồng, bước một bước ra ngoài!

"Tô tiểu ca!" "Tô đội!" "Tô gia!" Thấy Tô Mặc toàn thân trở ra, trái tim treo lơ lửng của Lão Hồ cuối cùng cũng hạ xuống, ông cười tươi nhìn Tô Mặc.

Đối với Lão Hồ, Vương Khải Hoàn mà nói, Tô Mặc sớm đã là một phần không thể tách rời trong cuộc sống của họ.

Nếu năm đó không có Tô Mặc, họ chỉ là những tiểu thương bán hàng rong bình thường ở Phan Gia Viên, ai sẽ nhớ đến tên của họ!

Tô Mặc toàn năng đã trở thành tín ngưỡng trong lòng mấy người.

"Tô gia, Tiểu Ca đâu?" Ngô Tà nhìn cánh cửa đồng sau lưng Tô Mặc, lo lắng hỏi.

“Sao Tiểu Ca không ra?” “Đúng vậy, sao Tiểu Ca không ra?” Vương Nguyệt Bán lúc này cũng phản ứng lại, hai người đi vào, sao chỉ có một người ra, còn một người nữa đâu?

Chẳng lẽ bị cửa đồng nuốt mất rồi sao???

Tô Mặc nói: “Tiểu Ca còn có việc và nhiệm vụ của riêng mình, trong thời gian ngắn sẽ không ra ngoài…” Ngay lúc này!

“Cót két két két két két két két” Một trận âm thanh cơ quan truyền vào tai mọi người.

Mọi người quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy cửa đồng không biết vì sao, đang từ từ đóng lại.

“Ầm!!!” Không lâu sau, cánh cửa đồng khổng lồ đã đóng sập lại trước mắt mọi người.

“Cánh cửa đồng này thật thần kỳ, Tô tiểu ca, bên trong rốt cuộc có thứ gì vậy?” “Thật sự có bí mật có thể khiến người ta trường sinh sao?” Lúc này lòng hiếu kỳ của Vương Khải Hoàn đặc biệt sôi sục, không nhịn được hỏi.

Không chỉ Vương Khải Hoàn, mà cả Tứ hung tướng và Vương Nguyệt Bán, Ngô Tà cũng đều chăm chú nhìn Tô Mặc.

Mọi người đều rất muốn biết tình hình sau cánh cửa đồng rốt cuộc là như thế nào?

Tô Mặc lắc đầu, nói: “Đây không phải là nơi để nói chuyện, chúng ta cứ ra ngoài rồi nói sau.” Mọi người đành phải đi theo Tô Mặc rời đi.

Trên đường về, Tô Mặc cất hết những thứ có thể mang đi vào không gian hệ thống.

Cộng thêm núi vàng biển bạc trước đó, chuyến đi này thu hoạch vô

cùng phong phú! … Chuyến đi Trường Bạch Sơn kết thúc, tốc độ xuống núi của mọi người chậm đi rất nhiều, phong cảnh tuyết trắng trên đường đi đặc biệt đẹp, Vương Khải Hoàn, Tuyết Lê Dương và những người khác lấy máy ảnh ra chụp lia lịa.

Không khí trong đội đã thoải mái hơn rất nhiều.

Hai ngày sau, mọi người trở về khách sạn dưới chân núi tuyết Trường Bạch Sơn.

Trò chuyện một lúc với ông chủ khách sạn, sau đó lại nghỉ ngơi thêm hai ngày ở khách sạn, mọi người mới bắt đầu hành trình trở về. … "Ôi chà, cuối cùng cũng về rồi, vẫn là thành Bắc Kinh cũ của chúng ta thân thiết!" Máy bay hạ cánh xuống sân bay thủ đô, anh em bước xuống máy bay, nhìn tuyết rơi lất phất bên ngoài, cảm thấy đặc biệt thân thương.

Cũng là do sắp đến Tết, điều này khiến Vương Khải Hoàn vươn vai, nheo mắt cảm thán một câu.

Chuyến đi lần này quả thực đã mất không ít thời gian, đã hơn nửa tháng, mọi người thật sự có chút nhớ nhà.

Mấy phút sau, xe của công ty sắp xếp đã đến.

"A Đạt…" Tô Mặc lên xe, kinh ngạc nói: "Sao cậu lại đích thân đến đây…" Vị đại ca năm xưa bước ra từ trại Già Long, nay mặc vest lịch lãm, vẫn ra dáng một người ưu tú.

A Đạt cười nói: "Chẳng phải sắp Tết rồi sao, muốn tụ tập náo nhiệt với mấy anh em…" "Ha ha…" Nghe vậy, Lão Hồ và những người khác đều cười lớn lên.

"Gần đây có chuyện gì xảy ra không?" Sau một hồi hàn huyên, Tô Mặc theo thói quen hỏi một câu.

"Có, không lâu sau khi ngài đi, công ty Alfar đã ra tay gây rối,

muốn dùng thông tin về Hoắc Linh - đứa con gái mất tích nhiều năm của Hoắc lão thái để uy hiếp bà ấy giúp chúng vận chuyển hàng!" "Nhưng Hoắc lão thái thủ đoạn cứng rắn, bà lão cũng không phải là người ai muốn bắt nạt là bắt nạt được, đã từ chối đối phương ba lần liên tiếp." "Cuối cùng Alfar nghĩ ra một chiêu ngu ngốc, lại ra tay với Hoắc Tú Tú, muốn bắt cóc Tú Tú để uy hiếp Hoắc lão thái!" "Hừ!" A Đạt còn chưa nói xong, Tô Mặc đã hừ lạnh một tiếng: "Muốn bắt cóc Tú Tú?

Bọn chúng đúng là to gan thật!" Lão Hồ nói: "Cuối cùng thế nào?" A Đạt nói: "May mà Tô tiểu ca đã dạy Tú Tú thuật cầm nã, đám lính đánh thuê ra tay lần đầu đều bị Tú Tú xử lý một trận…" Mọi người đều mỉm cười.

"Nhưng…" A Đạt tiếp tục nói: "Sau đó Alfar huy động tay súng, mai phục Tú Tú.

Tú Tú vẫn còn thiếu kinh nghiệm và thực chiến, nên đã bị đối phương bắt được." "Sau đó may mà Tiểu Hoa kịp thời ra tay, cứu Tú Tú ra…" Tô Mặc nói: "Người của công ty Alfar đúng là to gan thật, dám động súng ở Bắc Kinh!" Tô Mặc lạnh lùng nói: "Người của công ty A Nhĩ Pháp đúng là to gan thật, dám ra tay ở Bắc Kinh!" Vương Khải Hoàn vốn là người không giữ được lời, nghe tin này liền nổi giận đùng đùng: "Tô tiểu ca, chúng ta ra tay dọn dẹp công ty A Nhĩ Pháp đi, mẹ nó tức chết đi được!!!" "Đầu tiên là động đến Ngô Tà, Vương Tiểu Béo, rồi lại đến Tiểu Hoa, bây giờ còn bắt nạt Tú Tú, rõ ràng là không coi chúng ta ra gì mà..." "....." Tô Mặc trầm mặc, không nói gì.

A Nhĩ Pháp không đáng lo, nhưng đứng sau công ty đó là Uông gia, quả là một phiền phức.

Tô Mặc đã nhiều lần tấn công Uông gia, nhưng Uông gia vẫn sống

khỏe re, thực lực có thể thấy rõ.

Tô Mặc trầm ngâm nói: “Sau khi về, điều động toàn bộ nghiệp vụ của công ty để chèn ép công ty A Nhĩ Pháp, phải dùng thời gian nhanh nhất để ép nó phá sản!” Tuyết Lê Dương sáng mắt lên: “Cách này hay đấy, chúng ta chiếm giữ toàn bộ thị trường An Lạc, vốn liếng hùng hậu, dùng thủ đoạn thương mại để tiêu diệt công ty A Nhĩ Pháp thì dễ như trở bàn tay!” Lão Hồ nói: “Được, cứ làm vậy đi!” Mọi người trên xe đã định ra chiến lược đối phó với công ty A Nhĩ Pháp cũng như tiếp tục tăng cường quấy nhiễu, tấn công Uông gia. .....

Nửa giờ sau!

Tô Mặc, Vương Khải Hoàn và những người khác đã trở về cửa hàng đồ cổ ở Phan Gia Viên.

Vương Nguyệt Bán cùng Ngô Tà, Tứ Hung Tướng và những người khác ai về nhà nấy.

“Về nhà rồi...” Mọi người theo Tô Mặc đi vào trong.

Đến hậu viện, Tô Mặc phát hiện cây cối, hoa lá nơi đây tràn đầy sức sống và hơi thở của tự nhiên.

Những loại hoa cỏ, cây cối quý giá đều trở nên sinh cơ dạt dào.

Chương 298

Nhìn thấy những điều này, Tô Mặc lập tức hiểu ra, đây là do trận pháp phong thủy.

Có lẽ chẳng bao lâu nữa, nhà của mình sẽ biến thành bảo địa phúc tướng!

"Chà, Tô tiểu ca, nhà của cậu ngày càng tinh xảo đấy, bây giờ ở nhà mà cũng có thể ngắm được cảnh non sông tươi đẹp hiếm có bên ngoài!" Vương Khải Hoàn kinh ngạc nhìn vườn hoa đào trong sân sau, cộng thêm tuyết rơi làm nền, lập tức cảm thấy có một phong vị rất riêng, liền giơ ngón tay cái lên khen ngợi.

"Ha ha..." Tô Mặc có phần đắc ý cười cười: "Cũng tạm được, nào, mọi người ngồi đi..." Mọi người lần lượt ngồi xuống bên cạnh ghế đá.

Không lâu sau, nghe tin Tô Mặc đã về, tiểu Niếp Niếp ôm Tiểu Thốn Đinh cũng đi ra.

"Ồ!" Vương Khải Hoàn cười nói: "Đây không phải là cháu gái của tôi sao?

Lại xinh đẹp hơn rồi..." Tô Mặc là người đầu tiên trong đám anh em kết hôn, năm đó khi có tiểu Niếp Niếp, Vương Khải Hoàn, Lão Hồ và những người khác chỉ hận không thể hái sao trên trời xuống để chúc mừng cô bé.

Tiểu Niếp Niếp cười tươi gọi: "Chú Bàn, chú Hồ, dì Dương, chú Trương!" Tô Mặc mỉm cười, nói: "Đi... pha cho các chú ít trà đi!" "Vâng ạ!" Niếp Niếp đặt Tiểu Thốn Đinh xuống, chạy một mạch vào phòng khách.

“Cẩu gia...” Vương Khải Hoàn bế Tiểu Thốn Đinh dưới đất lên, “Cuộc sống của mày đúng là sung sướng thật đấy!

Bàn Tử tao đây còn không bằng...” Tiểu Thốn Đinh liếc mắt nhìn, vẻ mặt kiêu ngạo.

“Tô tiểu ca!” Trương Doanh Xuyến nói: “Trương Khởi Linh là sao vậy?

Tại sao cậu ấy lại vào được Thanh đồng môn...” Chuyến đi Vân Thiên Cung tuy đã kết thúc, nhưng vẫn còn rất nhiều bí ẩn khiến mọi người nghĩ mãi không ra.

Tô Mặc uống một ngụm trà, nói thẳng: “Thanh đồng môn là do Trương gia và Tây Vương Mẫu hợp lực xây dựng...” Mọi người gật đầu, chuyện này họ đã biết khi ở Thanh đồng môn, nhưng điều này có liên quan gì đến Trương Khởi Linh chứ.

Ơ...

Trương Khởi Linh cũng họ Trương...

Chẳng lẽ?

Mọi người đồng tử co lại, lập tức liên tưởng đến điều gì đó.

“Ha ha ha...” Vẻ mặt của mọi người, Tô Mặc đều thu hết vào mắt, cười lớn: “Không sai, Trương Khởi Linh chính là người nhà họ Trương, hơn nữa còn không phải người bình thường, cậu ta là tộc trưởng nhà họ Trương!” Tiếp đó, Tô Mặc lại kể cho mọi người nghe những gì mình đã thấy và nghe được bên trong Thanh đồng môn.

Hơn mười phút sau, nghe xong lời kể của Tô Mặc, tất cả mọi người đều tròn mắt kinh ngạc.

Hóa ra trên đời này thật sự có thuật trường sinh!!!

“Không phải chứ, hóa ra cái người giống như con trùng lớn kia,

thật sự là Vạn Nô Vương à!" Vương Khải Hoàn vô cùng chấn động nói.

Tuy trước đó Tô Mặc đã nói "quái thú" đó là Vạn Nô Vương, nhưng họ thật sự không hề liên hệ thứ đó với con người.

Trương Doanh Xuyến lắc đầu: "Xem ra, pháp thuật trường sinh chung sống giữa người và thú này, cuối cùng đã thất bại rồi, người không còn linh trí, cho dù có thể sống một vạn năm, thì cũng chỉ là một con súc sinh mà thôi!" "Kiểu trường sinh như vậy, hoàn toàn là bỏ gốc lấy ngọn!" Vương Khải Hoàn vô cùng đồng tình gật đầu.

Lão Hồ nói: "Tô tiểu ca, theo lời cậu nói, nhà họ Trương nhờ sự trợ giúp của vẫn ngọc, thật sự đã đắc đạo trường sinh?" Vừa nói, Lão Hồ vừa lấy ra một bao thuốc lá đặc biệt, chia cho mọi người một vòng, tự mình châm một điếu rồi rít một hơi thật mạnh để trấn tĩnh.

"Không đúng nha, nếu thật sự đắc đạo trường sinh, vậy một gia tộc lớn như Trương gia, sao lại chỉ còn lại Tiểu Ca và vị phó quan của Trương Phật gia trong Cửu Môn chứ?" Lão Hồ hút một hơi thuốc, đột nhiên phát hiện có gì đó không ổn, tiếp tục hỏi: "Tôi nghĩ, chắc hẳn ở giữa đã xảy ra chuyện gì khác..." Tô Mặc gật đầu: "Năm đó Trương gia bị Uông gia làm cho tan rã, ngoài nhánh của Trương Đại Phật Gia, thực ra trên đời vẫn còn rất nhiều người Trương gia tồn tại, mấy hôm trước tôi gặp Trương Hải Tiêu ở Đông Bắc, bọn họ thuộc về Trương gia hải ngoại!" Nhắc đến Trương gia hải ngoại, Tô Mặc dừng lại một chút, lần trước bọn họ đề nghị cùng mình khám phá Vân Thiên Cung, bây giờ nghĩ lại, những người này tám phần cũng là vì bí mật bên trong Thanh đồng môn.

Lúc này, Niếp Niếp đi tới, tự tay pha cho mọi người trà Đại Hồng Bào Vũ Di Sơn hảo hạng.

Tô Mặc mời mọi người: "Nào nào, thử đi, đây là lá trà mà Lão

Khôi Thủ tặng năm đó, uống xong lần này là thật sự hết rồi đó...” Ngoài nhà, một bóng hình xinh đẹp vội vã đi tới.

Tô Mặc ngẩng đầu lên, trên mặt lập tức nở nụ cười: “Em gái, em đến đúng lúc lắm, nào nào, uống trà uống trà...” Người đến chính là Anh Tử, nhưng không biết vì sao, lúc này mặt cô ấy đầy vẻ lo lắng.

“Tô ca...” Anh Tử đưa cho Tô Mặc một tập tài liệu, “Xảy ra chuyện rồi!” Tô Mặc nhíu mày: “Sao vậy?” Anh Tử nói: “Anh xem tập tài liệu này đi, là em lấy từ Đại học Bắc Kinh, một giờ sau, nó sẽ xuất hiện trên trang nhất các tờ báo lớn!” Tô Mặc nhíu mày thành hình chữ “xuyên”, lập tức mở tài liệu ra.

Nhìn thấy nội dung bên trong, Tô Mặc lập tức ngồi không yên: “Tin này rốt cuộc là thật hay giả?” Không phải Tô Mặc không tin em gái mình, mà là nội dung trong tài liệu quá mức khó tin, ngay cả anh cũng phải xác nhận lại một lần nữa.

“Là thật!” Anh Tử vẻ mặt nghiêm túc: “Em lấy từ chỗ hiệu trưởng Đại học Bắc Kinh, nghe nói anh từ núi Trường Bạch về, em liền lập tức mang tài liệu về đây...” “Tô ca, anh là người đứng đầu trong ngành đồ cổ này, anh nói xem vật này rốt cuộc là thật hay giả?” “.....” Lão Hồ và những người khác nghe mà ngơ ngác.

Vương Khải Hoàn không nhịn được hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tô Mặc đưa tài liệu cho mọi người, nhìn thấy nội dung bên trong, ai nấy đều kinh hãi thất sắc.

“Đảo Thái Uyển phát hiện ra Hòa Thị Bích?” “Ngọc tỷ truyền quốc?

Hít... làm sao có thể!” Mọi người nhìn nhau, hít một hơi khí lạnh.

“Đảo Thái Uyển phát hiện ra Hòa Thị Bích?” “Ngọc tỷ truyền quốc?

Hít... làm sao có thể!" Lão Hồ sững sờ tại chỗ, nhìn nhau ngơ ngác.

"....." Sau cơn kinh ngạc, Vương Khải Hoàn là người đầu tiên bắt đầu nghi ngờ: "Không thể nào, nhất định là giả, đã biến mất nhiều năm như vậy, sao có thể đột nhiên xuất hiện được..." "Không thể, tuyệt đối không thể..." Vương Khải Hoàn lắc đầu như trống bỏi.

Lão Hồ suy tư nói: "Ngọc tỷ truyền quốc từ thời Tần, Hán, Tấn... mãi cho đến cuối thời Đường, thời Ngũ Đại Thập Quốc, Thạch Kính Đường dẫn quân Khiết Đan đến Lạc Dương, Mạt Đế Lý Tòng Kha ôm ngọc tỷ lên lầu Huyền Vũ tự thiêu, từ đó ngọc tỷ mất tích..." "Đến năm Chí Nguyên thứ ba mươi mốt, tức năm 1294, Thế Tổ Hốt Tất Liệt băng hà. 'Ngọc tỷ truyền quốc' bỗng xuất hiện ở Đại Đô, được rao bán ngoài chợ, quyền thần Bá Nhan đã sai người mua lại, nhưng không biết thật giả, dân gian đa phần đồn là hàng nhái!" "Đầu thời Minh, Minh Thái Tổ cử Từ Đạt vào Mạc Bắc, truy đuổi tàn dư thế lực nhà Nguyên, tương truyền, mục đích chính là để đoạt lại ngọc tỷ truyền quốc, nhưng cuối cùng vẫn không công mà về!" "Hai đời Minh Thanh, thỉnh thoảng lại có tin 'Ngọc tỷ truyền quốc' xuất hiện, nhưng đều là hàng nhái, đồ giả mạo!" Những truyền thuyết liên quan đến ngọc tỷ truyền quốc, Lão Hồ đều kể vanh vách.

Đây không phải vì Lão Hồ học rộng tài cao, mà thực sự là danh tiếng của ngọc tỷ truyền quốc quá lớn, không biết câu chuyện về nó thì ra ngoài không dám tự nhận mình làm nghề sưu tầm đồ cổ.

Tuyết Lê Dương nhíu mày: "Chắc là đồ giả thôi...

Tôi nhớ nhà đấu giá của chúng ta năm đó cũng từng bán một cái ngọc tỷ truyền quốc giả... hình như tên là... tên là..." Hai mươi mấy năm trôi qua, Tuyết Lê Dương cũng không nhớ rõ lắm.

Trương Doanh Xuyến nói: "Minh Thái Tổ đã cho làm giả Hòa Thị

Bích, do thương nhân Thẩm Vạn Tam chế tác, cuối cùng bị ông trùm cảng thương Lý Giáp Trình mua lại trong buổi đấu giá...” “Đúng đúng đúng!” Tuyết Lê Dương liên tục gật đầu: “Lý Giáp Trình chính là vì chuyện này mà kết duyên với chúng ta...” Tô Mặc xem đi xem lại tấm ảnh trong tài liệu, lông mày nhíu càng lúc càng chặt: “Chuyện này e là không đơn giản như vậy đâu...” Mọi người trong lòng giật mình: “Chẳng lẽ...

đây là thật?” Tô Mặc nói: “Theo sử sách ghi lại ‘ngọc tỷ hình vuông bốn tấc, trên có năm con giao long quấn lấy nhau!’” “Một tấc thời Tần, tương đương với 2.31 centimet bây giờ, vì vậy ngọc tỷ truyền quốc này có cạnh dài khoảng 9.24 centimet, trên núm ấn còn được điêu khắc tinh xảo năm con rồng đầu đuôi giao nhau...” Vừa nói, Tô Mặc vừa chỉ vào tấm ảnh trong tài liệu: “Cũng gần bằng thế này!” Tô Mặc lại nói: “Trong các loại ngọc khí thời Tần Hán, tạo hình rồng kế thừa phong cách thời Chiến Quốc, không phải là con rồng theo ý nghĩa hiện đại, càng không phải khủng long, mà là ‘ly long’.

Chương 299

'Ly long' còn gọi là 'ly hổ', hay 'bàn ly'!" "Tấm ảnh này cũng phù hợp với hình dạng của bàn ly!" "Người xưa xem ngọc, trọng đức thứ phù.

Nghĩa là người xưa phán đoán ngọc tốt xấu, tiêu chuẩn chính là chất ngọc chứ không phải màu sắc..." "Sở thích về màu sắc ngọc của người Tần tuy không có ghi chép rõ ràng, nhưng từ rất nhiều cuộc khai quật khảo cổ hiện đại, có thể thấy người Tần thích ngọc thanh màu sẫm hơn..." "Màu sắc trong ảnh cũng rất phù hợp với ngọc thanh màu sẫm!" Tô Mặc nói rất lưu loát, nhưng vẻ mặt lại càng lúc càng nặng nề.

"Sau này, Vương Mãng soán Hán..." "Tây Kinh Hiếu Nguyên Hoàng hậu đối mặt với việc Vương Mãng soán ngôi ép cung và đòi ngọc tỷ truyền quốc, nghĩ rằng ngày tháng này không thể sống nổi nữa, trong lúc cấp bách liền cầm ngọc tỷ ném xuống đất, kết quả làm mẻ một góc..." "Vương Mãng đau lòng đến nghiến răng, vội lệnh cho thợ dùng vàng để vá lại, từ đó về sau ngọc tỷ truyền quốc còn được gọi là 'kim tương ngọc'!" "Các người xem chỗ này trong ảnh, có phải có vết vàng không?" Mọi người tiến lên xem, phát hiện đúng như lời Tô Mặc nói, một góc của tấm ảnh có vết tích sửa chữa bằng vàng.

"....." Mọi người lại một lần nữa sững sờ.

Một lúc lâu sau!

Lão Hồ khẽ nói: "Cái... cái ngọc tỷ này là thật?" Mọi người thấp thỏm nhìn Tô Mặc, họ đều biết, với bản lĩnh của Tô Mặc, nếu anh phán định ngọc tỷ này là thật, vậy thì báu vật xuất hiện ở đảo Thái Uyển chính là ngọc tỷ truyền quốc đã biến mất ngàn năm.

“.....” Tô Mặc im lặng một lúc lâu: “Nếu bảo tôi giám định các báu vật khác, chỉ dựa vào những điều kiện này, tôi đủ để phân biệt thật giả, nhưng... ngọc tỷ truyền quốc, tôi không dám đảm bảo...” “Chưa nhìn thấy vật thật, tôi không dám đưa ra bất kỳ đảm bảo nào...” Lúc này, với tư cách là một thương nhân đồ cổ thực thụ, Tô Mặc nghiêm túc như một nhà sử học!

“Nhưng...” Tô Mặc chuyển lời, lập tức bổ sung: “Có thể kết luận rằng, cho dù là hàng nhái, đây cũng là một món đồ được ai đó hoặc một thế lực nào đó chế tác tinh xảo, giá trị phi thường!” Vừa nói, Tô Mặc vừa nhìn về phía Anh Tử: “Cái này em lấy từ chỗ hiệu trưởng Đại học Bắc Kinh?” Anh Tử gật đầu: “Đúng vậy!” Tô Mặc dần dần giãn mày, tự nhủ: “Nói như vậy, lão già đó tám phần cũng đã nhận được tin tức rồi...” Vương Khải Hoàn không hiểu hỏi: “Ai vậy?” “Reng reng reng!” Đột nhiên, điện thoại của Tô Mặc trên bàn reo lên, Tô Mặc cúi đầu nhìn, phát hiện đó là một số điện thoại quen thuộc mà xa lạ.

Tô Mặc cười cười: “Ngọc tỷ truyền quốc về bản chất cũng là đồ cổ, nhưng bản thân nó lại mang thuộc tính chính trị cực mạnh!” “Xem kìa...” “Ngọc tỷ truyền quốc xuất hiện ở đảo Thái Uyển xa xôi, các vị đại quan trong triều ngồi không yên rồi...” Tô Mặc cười cười, lập tức bắt máy: “Alo, lão Lưu đầu, sao lại nhớ đến tôi vậy...” Số điện thoại quen thuộc mà xa lạ chính là của Lưu bí thư.

Lưu bí thư nói: “Cậu biết tin về ngọc ấn chưa?” Tô Mặc gật đầu: “Vừa mới biết...” Đầu dây bên kia im lặng vài giây rồi nói: “Bọn chó chết ở đảo Thái Uyển chỉ dựa vào một cái ngọc ấn không rõ lai lịch mà dám tự xưng là chính thống An Lạc à?” “Ai cho chúng nó cái gan đó!” “Vũ lực đánh không lại, thì bày trò vớ vẩn!” “Lão tử trước đây đã chủ trương năm 96 nên dọn dẹp nó rồi, bọn người trong quân đội làm ăn không sạch sẽ, lại còn để xảy ra phản bội!” Đầu dây bên kia,

Lưu bí thư chửi ầm lên.

Lão Hồ đứng bên cạnh nghe mà tim đập thình thịch, vài câu nói ngắn ngủi đã tiết lộ ra mấy thông tin cực kỳ bí mật.

Mỗi một tin đều là tin tức kinh thiên động địa!

"....." Tô Mặc ra hiệu im lặng với mọi người, rồi cầm điện thoại, lập tức nói: "Lão Lưu đầu, ông đừng có trút giận lên tôi, nếu các ông thật sự đánh Thái Uyển, tôi lập tức quyên góp một trăm tỷ!" "....." Nghe câu này, Lưu bí thư lập tức nguôi giận, một lúc lâu sau mới nói: "Đừng nói những lời không có lợi cho đoàn kết!" Tô Mặc: "....." Lưu bí thư lại nói: "Cậu làm đồ cổ, cậu nói xem, cái ngọc tỷ đó rốt cuộc là thật hay giả?" Tô Mặc nói: "Không dám đảm bảo, ít nhất tôi cũng phải nhìn qua một cái đã..." "Được..." Lưu bí thư nói: "Lát nữa tôi cho tài xế của tôi đến đón cậu, tôi ở Trung Nam Hải đợi cậu, lát nữa cậu đích thân phân tích cho Khôi Thủ về cái ngọc tỷ truyền quốc chó má không rõ lai lịch này!" Tô Mặc nhướng mày: "Kinh động cả Khôi Thủ rồi à?" Lưu bí thư nói: "Bọn chính khách trên đảo muốn dùng ngọc tỷ để tự xưng là chính thống An Lạc, đừng nói là Khôi Thủ, tôi nghe thôi đã thấy buồn nôn rồi..." "Không nói nữa, cậu chuẩn bị đi, chúng ta lát nữa gặp!" Vài phút sau, tài xế của Lưu bí thư đưa Tô Mặc đến nơi.

"Ai da..." Nhìn thấy bóng dáng Tô Mặc, Lưu bí thư có phần trách móc: "Sao bây giờ cậu mới đến?" Tô Mặc nói: "Đã nhanh lắm rồi, tốc độ lái xe của tài xế ông đúng là bò con lái máy bay, trâu bò lên tận trời rồi!!" Lưu bí thư lườm một cái: "Lúc này cậu đừng có đùa nữa, Khôi Thủ đang đợi cậu đấy..." Vừa nói, Lưu bí thư vừa đẩy cánh cửa sau lưng ra, thúc giục: "Mau vào đi..." Tô Mặc ngạc nhiên nói: "Ông không vào cùng tôi à?" Lưu bí thư nói: "Khôi Thủ muốn gặp riêng cậu, nhớ kỹ, bước qua cánh cửa này, những chuyện xảy ra trong phòng, nội dung cuộc nói chuyện, cậu đều không được tiết lộ ra ngoài!" "Chà!" Tô Mặc nói: "Nghe ông nói kìa, tôi lại chẳng phải lần

đầu tiên đến đây, quy tắc tôi vẫn hiểu!" Là một doanh nhân, Tô Mặc đã nhiều lần vào Trung Nam Hải, nhìn khắp cả nước, cũng chỉ có anh, Tô Mặc, mới có được ân huệ này.

Lưu bí thư nói: "Mau vào đi, giỡn với tôi thì được, vào trong đó thì kiềm chế một chút, Khôi Thủ là một người rất nghiêm túc đấy!!!" Tô Mặc biết đây là lão Lưu đang nhắc nhở mình, gật đầu cảm ơn rồi nhanh chân bước vào phòng.

Trong phòng, một người đàn ông trung niên mặc vest đen, đeo kính đang xử lý công vụ.

Thấy Tô Mặc bước vào, người đàn ông trung niên đứng dậy, mặt nở nụ cười: "Tô tiên sinh, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, năm đó tôi từng nghe Lão Khôi Thủ nhắc đến anh rất nhiều lần..." "Không dám không dám..." Tô Mặc không dám tự cao, vội nói: "Khôi Thủ, ngài quá lời rồi..." Khôi Thủ: "Năm đó Lão Khôi Thủ khen anh nhiều lần lắm đấy, nói anh làm một thương nhân đồ cổ đúng là lãng phí tài năng..." Tô Mặc: "Chỉ là một câu nói đùa của Lão Khôi Thủ thôi, Khôi Thủ đừng coi là thật!" Bên cạnh bàn làm việc của Khôi Thủ còn có bốn binh sĩ cầm súng.

Bốn người này hô hấp ổn định, ánh mắt sắc bén, vừa nhìn đã biết là người luyện võ lâu năm, thân thủ phi phàm.

Nhưng không biết vì sao, Tô Mặc lại cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc trên người bốn người này, có vẻ quen biết, nhưng anh lại có thể khẳng định mình chưa từng có bất kỳ giao tiếp nào với họ.

Khôi Thủ xua tay: "Các cậu ra ngoài trước đi, tôi có chuyện cần bàn với Tô tiên sinh..." Bốn người lo lắng: "Khôi Thủ, chúng tôi phải ở bên cạnh để bảo vệ an toàn cho ngài..." Nói xong, bốn người còn không quên cảnh giác liếc Tô Mặc một cái.

“Ha ha ha...” Khôi Thủ chỉ vào Tô Mặc: “Các cậu còn chưa biết anh ta à, năm đó năm vị sư phụ của các cậu cộng thêm một Trương Phật gia cũng chưa từng làm Tô tiên sinh bị thương dù chỉ một chút!” “Tô tiên sinh, nếu thật sự muốn làm hại tôi, các cậu cũng không phải là đối thủ của anh ấy...” Bốn người kinh hãi!

“.....” Tô Mặc có chút bất ngờ, hóa ra sư phụ của bốn người này là mấy vị vệ sĩ của Lão Khôi Thủ năm đó, những vị quốc thuật đại sư đã qua đời.

Chẳng trách mình luôn cảm thấy có một mùi vị quen thuộc, hóa ra những người này cũng luyện Thái Cực, Thiết Tuyến Quyền và các loại công phu khác.

Bốn người kiên trì: “Khôi Thủ, chúng tôi phải bảo vệ an toàn cho ngài!” “Thôi được thôi được...” Khôi Thủ bất lực lắc đầu, ngẩng đầu nhìn Tô Mặc với vẻ áy náy: “Tô tiên sinh...” “Không sao không sao...” Tô Mặc lắc đầu lia lịa: “Tôi không để ý đâu...” Khôi Thủ gật đầu, lúc này mới nói: “Chuyện ngọc tỷ truyền quốc, anh thấy thế nào?

Không cần phải che giấu, anh nói thẳng cho tôi biết đi...” Tô Mặc trầm tư nói: “Chỉ nhìn qua ảnh, viên Hòa Thị Bích đó rất gần với viên Hòa Thị Bích đã biến mất ngàn năm!” Nghe lời của Tô Mặc, Khôi Thủ bất giác nhíu mày.

Thấy vậy, Tô Mặc vội bổ sung: “Tuy nhiên, không loại trừ khả năng là hàng nhái, sau khi bước vào thế kỷ mới, kỹ thuật làm giả đồ cổ đã khác xưa rất nhiều, cho dù làm giả được Hòa Thị Bích, cũng không phải là không thể!” “Khôi Thủ, ngài lo cho trăm họ, là người làm việc lớn...” “Chuyện này xin hãy để tôi xử lý, thật giả của ngọc tỷ truyền quốc, cũng liên quan đến danh dự của giới đồ cổ Hoa Hạ, tôi nguyện ý bay ra hải ngoại, điều tra thật giả của ngọc tỷ truyền quốc!” Tô Mặc là người đứng đầu ngành, mà ngọc tỷ truyền quốc lại là một

báu vật không thể bỏ qua trong giới đồ cổ, lần này bí ẩn về Hòa Thị Bích thật giả, anh thật sự không thể né tránh.

"Tốt tốt tốt..." Khôi Thủ vui mừng khôn xiết: "Tô tiên sinh, anh là chuyên gia trong lĩnh vực này, tôi tin anh!". .....

Ba mươi phút sau.

Tô Mặc bước ra khỏi văn phòng của Khôi Thủ.

Lưu bí thư tiến lên: "Thế nào rồi?" Tô Mặc nói: "Là thật hay giả, chỉ cần tôi ra hải ngoại xem một cái là biết..." Lưu bí thư tuy trong điện thoại thường xuyên chê bai Tô Mặc, nhưng ông chưa bao giờ nghi ngờ trình độ chuyên môn của anh.

Giới đồ cổ nước rất sâu, Tô Mặc vững vàng chiếm giữ vị trí đứng đầu ngành nhiều năm, không phải chỉ dựa vào công phu tay chân.

"À phải rồi..." Lưu bí thư nhớ ra điều gì đó, lập tức nói: "Chúng tôi đã thử liên lạc với hải ngoại qua kênh chính thức, nhưng đã bị từ chối nhiều lần..." Lưu bí thư ngập ngừng: "Chúng tôi..." Tô Mặc nhướng mày: "Chuyến đi này của tôi không thể đại diện cho chính phủ?" Lưu bí thư gật đầu: "Ừm!" Tô Mặc: "Vậy tôi sẽ đi với tư cách cá nhân..." Lưu bí thư mỉm cười: "Vất vả cho cậu rồi..." "Này, Tô Mặc, cậu nói xem, cái nơi bé tí tẹo này, nó lấy tư cách gì mà tự xưng là chính thống An Lạc?" "Bất kể lịch sử phát triển thế nào, mấy trăm năm sau người ta cũng chỉ coi hải ngoại là một chính quyền cát cứ!" Lưu bí thư nói một cách đanh thép.

Tô Mặc nói: "Cũng giống như viên Hòa Thị Bích này, thật không thể giả được, giả thì cũng không thể thành thật!" "Ha ha..." Lưu bí thư và Tô Mặc nhìn nhau, hai người như hai con cáo già gian trá cùng cười lớn. .....

Ngày hôm sau.

Tô Mặc cùng mấy chục quản lý cấp cao của công ty dưới trướng lấy danh nghĩa "phát triển nghiệp vụ" để ra hải ngoại.

Vừa xuống máy bay.

Hàng trăm doanh nhân, phú hào hàng đầu bản địa ở hải ngoại đã ồ ạt kéo đến như thủy triều.

"Tô tiên sinh... chào ngài, chúng tôi là Phú Nhĩ Khang!" "Tô tiên sinh, chúng tôi là..." "Tô tiên sinh, chúng tôi là của Liên Phát..." "Tô tiên sinh, chúng tôi là..." Cùng với sự đẩy mạnh cải cách, những năm gần đây người hải ngoại làm ăn ở An Lạc không ít, mà Tô Mặc là một trong những người đứng đầu An Lạc, không biết có bao nhiêu người muốn hợp tác với anh!

Bình thường Tô Mặc đi khắp nơi ở An Lạc để đảo đấu, bọn họ cầu xin cũng không có cửa.

Bây giờ Tô Mặc chủ động đến hải ngoại.

Doanh nhân ở đây tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội ngàn năm có một này.

Ánh mắt của một đám người nóng rực, như thể nhìn thấy một kho báu kinh thiên.

"Được được được..." Tô Mặc lần lượt nhận danh thiếp của những người này, cười nói: "Thiện ý của các vị Tô Mặc đã nhận, qua vài ngày nữa, tôi nhất định sẽ đích thân đến thăm!" Rất nhanh, một người đàn ông trung niên trạc tuổi mình trong đám đông đã thu hút sự chú ý của Tô Mặc.

Tô Mặc không khỏi nói: "Này... anh có vẻ là..." Người đó cười cười, đưa ra một tấm danh thiếp: "Tô tiên sinh, cha tôi là Lý Giáp Trình..." Tô Mặc chợt hiểu ra.

Chương 300

Người đó tiếp tục nói: "Ngài và cha tôi là bạn tốt nhiều năm, lần này Tô tiên sinh đến hải ngoại, cha tôi vốn muốn đích thân ra đón..." "Nhưng mấy ngày nay ông ấy bị cảm mạo, dù sao cũng lớn tuổi rồi, mong Tô tiên sinh đừng trách!" "Tô tiên sinh, tôi tên Lý Triết!" Tô Mặc cười bắt tay con trai cả của Lý Giáp Trình.

"Lý Triết?

Em trai anh có phải tên là Lý...

Lý gì đó?" Lời đến miệng, nhưng Tô Mặc lại không thể nào nhớ ra được.

Lý Triết cười nói: "Em trai tôi tên là Lý Cự, năm đó còn nhờ có Hồ gia và Hỗn Độn bọn họ..." Cuộc đối thoại giữa Tô Mặc và Lý Triết đã gợi lại một chuyện cũ năm xưa.

Năm đó trước thềm Hồng Kông trở về, Lão Hồ và những người khác đến đấu pháp với Cừu Đức Khảo.

Trong thời gian đó cũng xảy ra một vài sự cố nhỏ.

Cuối thế kỷ trước, Hồng Kông có một tên siêu trộm khét tiếng, tên là Trương Chí Cường, biệt danh "Đại Phú Ông".

Tên này đã nhiều lần tống tiền các nhân vật nổi tiếng ở Hồng Kông, số tiền hắn phạm tội có được cao đến mức được ghi vào Sách Kỷ lục Guinness Thế giới.

Mà Lý Giáp Trình được mệnh danh là Lý Siêu Nhân, là một trong những phú hào hàng đầu Hồng Kông.

Có một lần, tên siêu trộm này đã nhắm vào nhà họ Lý, sau nhiều ngày lên kế hoạch, hắn đã bắt cóc thành công con trai út của Lý Giáp

Trình là Lý Cự.

Khi Lão Hồ đánh bại Cừu Đức Khảo, Lý Giáp Trình đã nhiều lần ra tay giúp đỡ, quan hệ cá nhân với Lý Giáp Trình khá thân thiết.

Nghe tin nhà họ Lý xảy ra chuyện, Lão Hồ đã tự mình đứng ra giải quyết mớ bòng bong này, ra lệnh cho Hỗn Độn và những người khác tìm kiếm tung tích của Trương Chí Cường.

Khi đó, Hỗn Độn Tứ Hung Tướng cũng mới ra mắt, trẻ tuổi khí phách, làm việc cũng rất thô bạo.

Bốn người trong một đêm đã xử lý hơn mười tên đại ca côn đồ, thành viên băng đảng thì không dưới trăm người, và mỗi khi dọn dẹp một địa bàn, họ lại để lại lời đe dọa: "Trương Chí Cường không thả người, chúng tao sẽ giết tiếp." Mấy ngày đó, cả Hồng Kông như chim sợ cành cong, những tên côn đồ đầu sỏ ngày thường kiêu ngạo hống hách đến đi vệ sinh cũng phải mang theo súng tiểu liên.

Chuyện này kéo dài một tuần, cuối cùng các ông lớn Hồng Kông cũng không ngồi yên được nữa, cả hắc đạo và bạch đạo cùng ra lệnh truy nã Trương Chí Cường với giá trên trời.

Trương Chí Cường thấy tình hình không ổn, đã âm thầm thả Lý Cự, rồi lên thuyền trốn khỏi Hồng Kông ngay trong đêm.

Từ đó, câu chuyện giữa nhà họ Lý và Trương Chí Cường mới kết thúc.

Lý Triết trước mặt Tô Mặc là con trai cả của Lý Giáp Trình, cũng là anh ruột của nạn nhân Lý Cự năm đó.

Tô Mặc hỏi: "Sức khỏe của cha anh gần đây thế nào?" Lý Triết thở dài: "Dù sao cũng lớn tuổi rồi, dạo này hay bị cảm..." "Ha ha ha..." Tô Mặc cười lớn: "Yên tâm đi, tôi đã xem qua mệnh cách của cha anh, ông ấy sống thêm hai mươi năm nữa không thành vấn đề!" Lý Triết

biết người bạn vong niên này của cha mình tinh thông thuật chiêm bốc vận khí, nghe vậy không khỏi vui mừng: "Tô tiên sinh... ngài nói thật chứ?" Tô Mặc gật đầu, nói: "Đương nhiên là thật, cha anh ít nhất còn sống thêm hai mươi năm nữa..." Đúng lúc này, một người đàn ông mặc Đường trang màu trắng trong đám đông đi tới.

Người đó khoảng bốn mươi mấy tuổi, không cao lắm, vẻ ngoài mập mạp, thân hình phúc hậu, tròn trịa, có chút giống Phật Di Lặc.

"Tiểu tử vô tri từ đâu đến, cũng dám tùy tiện nói chuyện thiên cơ!" Người đàn ông mặc Đường trang trắng có vẻ là một nhân vật có tiếng, thấy ông ta đến, các ông lớn trong giới kinh doanh hải ngoại bên cạnh đều lùi lại ba bước, nhường ra một lối đi.

Tô Mặc nhướng mày, thầm nghĩ: "Vừa mới xuống máy bay, đã có người không ngồi yên được rồi sao?" Người đàn ông mặc Đường trang trắng đi đến trước mặt Tô Mặc: "Tiểu tử miệng còn hôi sữa, học được mấy ngày thuật Hoàng Lão mà cũng dám đến hải ngoại khoe khoang à?" Các vệ sĩ sau lưng Tô Mặc sa sầm mặt: "Béo, câm miệng, ngươi có biết..." "....." Tô Mặc liếc mắt ra hiệu cho vệ sĩ sau lưng im lặng.

Tô Mặc chắp tay với người đàn ông: "Không biết huynh đài danh tính là gì?" Người đàn ông đắc ý cười: "Này, ai đó đến đây, nói cho tên này biết tên của ta!" "....." Mọi người im lặng nhìn quanh, không ai lên tiếng, chọn cách không giúp bên nào.

Chỉ có Lý Triết đứng ra, giới thiệu với Tô Mặc: "Tô tiên sinh, vị này là đệ tử quan môn của đại sư phong thủy Hồng Kông Bạch Long Vương, người ta gọi là Di Lặc Phật!" Di Lặc Phật?

Tô Mặc thầm nhướng mày, danh tiếng của Bạch Long Vương, anh có nghe qua, người này có rất nhiều người theo đuổi trong giới giải trí Hồng Kông, quả thực có vài phần bản lĩnh.

Chỉ là Di Lặc Phật này... lại là cái thứ gì?

Tô Mặc lắc đầu: “Di Lặc Phật?

Không quen?

Chưa từng nghe qua...” “Ngươi...” Di Lặc Phật mặt đỏ bừng: “Tiểu tử miệng còn hôi sữa...” Tô Mặc hừ lạnh: “Muốn gây sự, cứ ra chiêu đi, tôi tiếp hết...” “Ngươi... ngươi...” Di Lặc Phật tức đến bật cười: “Được được được, hôm nay ta sẽ thử bản lĩnh của ngươi!” “Tô Mặc ở Bắc Kinh, ta đã nghe tên ngươi từ lâu rồi...” “Nghe nói ngươi tinh thông thuật chiêm bốc vọng khí, thế này đi, hôm nay Di Lặc gia sẽ thử bản lĩnh của ngươi...” “Ngươi có dám nhận không?” Di Lặc Phật nhìn Tô Mặc với vẻ khiêu khích.

Tô Mặc nói: “Mau ra chiêu đi, đừng lãng phí thời gian của tôi...” Di Lặc Phật cười hắc hắc, cũng không tức giận, lập tức nói: “Ta có một cháu gái lớn, sinh ngày 4 tháng 8 năm 95, không biết Tô tiên sinh có thể giúp ta xem vận số của nó được không?” “Tính xem tương lai nó là phúc hay quý?” “.....” Nghe lời của Di Lặc Phật, những người xung quanh lộ vẻ kỳ quái.

Lý Triết định nói lại thôi, nhưng Di Lặc Phật đã kịp thời ngắt lời: “Lý tiên sinh, đây là cuộc so tài giữa chúng ta trong Hoàng môn đạo thuật, xin ngài đừng can thiệp vào chuyện này...” “Tô tiên sinh, ngài có thể tính được vận mệnh của cháu gái tôi không?” Tô Mặc nhíu mày.

Di Lặc Phật càng thêm đắc ý: “Ồ ồ ồ, là ta quên mất, chiêm bốc cần vọng, văn, vấn, thiết, đây là ảnh của cháu gái tôi, mời Tô tiên sinh xem kỹ...” Tô Mặc cúi đầu nhìn, lạnh lùng nói: “Ông giở trò gì vậy?

Cô gái này đã chết từ một năm trước rồi, ông đang đùa tôi đấy à?” “.....” Nụ cười trên mặt Di Lặc Phật dần biến mất, mọi người khó tin nhìn Tô Mặc.

“Thần kỳ!” “Tô tiên sinh vậy mà đã phá được Di Lặc cục!” Trong đám đông vang lên vài tiếng thì thầm.

Di Lặc cục?

Tô Mặc có chút nghi hoặc.

Lý Triết đứng bên cạnh khẽ giải thích: “Cái gọi là Di Lặc cục, chính là Di Lặc Phật dùng cháu gái lớn đã chết của mình để lập cục, để các đồng đạo tướng sĩ xem tướng, đoán phúc quý hay nghèo hèn...” “Người đã chết rồi, kết quả mà tướng sĩ đưa ra dù là nghèo hèn hay phúc quý, đều đã rơi vào thế hạ phong...” “Đây không phải là âm mưu gì, nhưng kế này đã làm cho rất nhiều tướng sĩ ở hải ngoại mất mặt!” Nghe lời của Lý Triết, Tô Mặc mới vỡ lẽ: “Hóa ra là vậy, chiêu này đủ độc đấy!” Tô Mặc ngẩng đầu, đánh giá lại Di Lặc Phật, khóe miệng nhếch lên một nụ cười: “Ông thật sự là đệ tử quan môn của Bạch Long Vương?” Di Lặc Phật có chút không tự nhiên: “Ta đương nhiên là vậy!” Tô Mặc lấy điện thoại ra: “Tôi bây giờ gọi điện hỏi sư phụ của ông!” Di Lặc Phật có chút hoảng hốt: “Hừ, ta cần gì ngươi liên lạc với sư phụ ta, lát nữa về ta sẽ tự gọi điện...” Vừa nói, Di Lặc Phật liền định quay người rời đi.

Tên này có lẽ không phải là đệ tử quan môn của Bạch Long Vương!

Các ông lớn kinh doanh hải ngoại bên cạnh đã lăn lộn thương trường nhiều năm, mắt tinh như diều hâu, lúc này tự nhiên cũng phát hiện ra điều mờ ám.

Tô Mặc lại nói: “Cô gái đã chết đó thật sự là cháu gái lớn của ông sao?

Không phải là con gái do ông và em gái ruột sinh ra à?” “Bịch!” Nghe lời của Tô Mặc, Di Lặc Phật hai chân mềm nhũn, ngã ngồi xuống đất.

Đậu má!

Mọi người cũng tròn mắt nhìn Di Lặc Phật.

“Bịch!” Nghe lời của Tô Mặc, Di Lặc Phật hai chân mềm nhũn, ngã ngồi xuống đất.

Đậu má!

Mọi người cũng tròn mắt nhìn Di Lặc Phật.

Chương 301

"Ngươi ngươi ngươi..." Di Lặc Phật như bị người ta chọc trúng tâm sự đen tối nhất trong lòng, ánh mắt lúc sáng lúc tối, sắc mặt cực độ bất an: "Ngươi đang nói bậy bạ gì vậy..." Tô Mặc cười như không cười, hỏi ngược lại: "Tôi đang nói bậy bạ à?" "....." Di Lặc Phật sững sờ, mặt khó chịu như ăn phải phân.

"....." Còn những người bên cạnh cũng lộ vẻ mặt như bị táo bón, hoàn toàn bị làm cho buồn nôn.

Di Lặc Phật không dám ở lại nữa, đứng dậy, nhanh chóng biến mất trong đám đông.

Mọi người kinh ngạc thán phục: "Tô tiên sinh lợi hại..." "Tô tiên sinh trâu bò!" Tít tít tít!

Tiếng còi báo động dồn dập vang lên, mọi người nhìn theo tiếng động, xe cảnh sát mở đường, xe mô tô hộ tống xếp hàng, thanh thế vô cùng lớn.

Không lâu sau, một người đàn ông mặc đồ Tôn Trung Sơn bước xuống xe hơi.

Mọi người ngạc nhiên: "Thường tiên sinh?

Sao ông ấy lại đến đây?" "Vị này là nhân vật lớn, phụ trách thương mại, nửa giới kinh doanh hải ngoại đều nằm dưới sự quản lý của ông ấy..." Người đàn ông đi đến bên cạnh Tô Mặc: "Tô tiên sinh... chào ngài, tôi là tổng thư ký hiệp hội thương mại hải ngoại, Thường Kiến Xương, hoan nghênh ngài đến hải ngoại!" Vì là quan chức hải ngoại, Tô Mặc biết ý định của chuyến đi này của mình e là không giấu được những người này, vì vậy cũng không định vòng vo nữa, nói thẳng: "Thường tiên sinh, nghe nói hải ngoại xuất hiện ngọc tỷ truyền

quốc, có thể cho tôi xem một cái được không?" ".....” Thường Kiến Xương sững sờ một chút, không ngờ Tô Mặc lại thẳng thắn như vậy.

“Ha ha...” Thường Kiến Xương cười lớn một tiếng, cố gắng che giấu sự lúng túng của mình: “Không vội không vội, Tô tiên sinh mới đến hải ngoại, còn chưa trải nghiệm phong thổ nhân tình ở đây...” “Chuyện ngọc tỷ, chúng ta qua vài ngày nữa hẵng nói...” “Tô tiên sinh mới xuống máy bay, chắc là mệt lắm rồi, chúng tôi đã chuẩn bị phòng khách cho ngài, ngài nghỉ ngơi cho khỏe...” Tô Mặc gật đầu: “Cũng được!” Dù sao cũng đã liên lạc được với quan chức, lúc này, Tô Mặc ngược lại không vội nữa.

Sau khi từ biệt các doanh nhân hải ngoại, Tô Mặc theo tổng thư ký đến khách sạn nghỉ ngơi. .....

Mấy ngày tiếp theo, cuộc sống của Tô Mặc đặc biệt bình lặng.

Gặp gỡ các doanh nhân bản địa ở hải ngoại!

Tham quan các danh lam thắng cảnh địa phương!

Trải nghiệm phong thổ nhân tình xung quanh.

Trong thời gian này, Tô Mặc đã nhiều lần đề nghị Thường Kiến Xương cho xem ngọc tỷ truyền quốc, nhưng vị tổng thư ký thương mại này lại đánh thái cực rất giỏi, nói vòng vo tam quốc, chính là không đề cập đến chuyện ngọc tỷ truyền quốc.

Lúc này, Tô Mặc cũng đã nhìn ra, rõ ràng là có người không muốn cho anh xem ngọc tỷ truyền quốc. .....

Ngày hôm đó.

Tô Mặc vừa uống xong trà chiều.

Thì thấy Thường Kiến Xương dẫn theo ba bốn người đi tới.

Thường Kiến Xương mặt mày tươi cười: “Tô tiên sinh, gần đây

nghỉ ngơi có tốt không?" Tô Mặc lườm một cái: "Không tệ, phong cảnh rất đẹp, sớm biết vậy tôi đã đưa vợ tôi qua đây rồi, ngày nào cũng rảnh rỗi không có việc gì làm, ở đây sinh con thì tốt biết mấy..." Thường Kiến Xương mặt đầy lúng túng: "Ha ha, Tô tiên sinh thật hài hước!" Tô Mặc tiếp tục nói: "Thường tổng thư ký, gặp ông một lần thật khó, tôi vốn định xem Hòa Thị Bích xong là đi, không ngờ lại ở đây lâu như vậy..." "Ha ha..." Thường Kiến Xương càng lúng túng hơn, không nói nên lời, chỉ có thể cười gượng vài tiếng.

Tô Mặc nghiêng đầu, nhìn về phía sau Thường Kiến Xương: "Hai vị này là?" Thường Kiến Xương vỗ đầu: "Xem trí nhớ của tôi này, đây là ngài John Deere người Mỹ và ngài Kojima Hideo người Nhật..." John Deere, thân hình vạm vỡ, mũi to, hình tượng điển hình của lính Mỹ.

Kojima Hideo, mặc kimono, chân đi dép gỗ, eo đeo kiếm dài, mép có chòm râu nhỏ trông đến phát ói.

"....." Tô Mặc nghi ngờ nhìn Thường Kiến Xương.

Thường Kiến Xương nói: "Nghe nói Tô tiên sinh biết chút công phu, hai vị này muốn so tài với anh một chút..." Tìm chuyện à?

Tô Mặc hiểu ra, đây là lại có người đang giở trò với mình.

"Được..." Tô Mặc không hề suy nghĩ, trực tiếp đồng ý: "Hai người các người cùng lên đi..." "....." Thường Kiến Xương sững sờ một giây, lập tức lại nói: "Tô tiên sinh, ngài có thể đã hiểu lầm, ngài John là đai đen cửu đẳng Taekwondo, là một siêu cao thủ!" "Đao của ngài Kojima nhanh như chớp, mười mấy năm trước, ông ấy đã ở Nhật khai tông lập phái!" "....." Tô Mặc chớp mắt: "Thì sao?

Cứ để họ cùng lên là được..." "Fuck!" John tức giận, vung nắm đấm, đấm thẳng vào đầu Tô Mặc: "Đồ bím tóc phương Đông ngu ngốc!" Tô Mặc nhẹ nhàng né người, nhưng sắc mặt lập tức lạnh đi,

mấy ngày nay gặp chuyện vốn đã khiến anh có chút bực bội, lúc này nghe tên mũi to chửi bới, Tô Mặc quyết định không nương tay nữa.

Thấy Tô Mặc né được, John có chút kinh ngạc: "Tên lùn, có bản lĩnh thì đừng né, chuyện cười nhất mà tôi từng nghe là công phu China, toàn là hoa quyền tú cước!" John dựa vào thân hình cao lớn, khinh miệt nhìn Tô Mặc.

"Vậy à..." Tô Mặc bình tĩnh nói: "Vậy được, tôi sẽ cho anh xem công phu China là thế nào..." "Ở thời cổ đại, chúng tôi có một chiêu cơ bản, gọi là thốn kình!" Hai người cách nhau khoảng ba bốn tấc, Tô Mặc đột nhiên phát lực, tung một quyền.

Kojima Hideo đứng bên cạnh đồng tử co lại, như gặp phải đại địch!

"Ầm!" John Deere đau đớn, thân thể bay ngược ra sau năm sáu mét, rồi ngã xuống đất không dậy nổi.

Thường Kiến Xương há hốc mồm, sau khi kinh ngạc, vội vàng chạy lại đỡ John Deere.

"....." Thường Kiến Xương vừa nắm lấy cổ tay John Deere, như phát hiện ra điều gì, sắc mặt tái nhợt, vô thức sờ sờ vào cánh mũi của John Deere.

"Tắt... tắt thở rồi!" Thường Kiến Xương khó tin nhìn Tô Mặc.

Tô Mặc nói: "Bây giờ ông gọi cấp cứu, chắc vẫn còn cứu được..." Thường Kiến Xương không dám lơ là, vội vàng lấy điện thoại ra, gọi cấp cứu.

Tô Mặc nhìn người Nhật nhỏ, mặt không biểu cảm: "Còn anh?

Còn muốn thách đấu không?" Kojima Hideo nghiến răng: "Đấu tay không luôn là hạ sách, thời cổ đại... vũ khí mới là mấu chốt để chiến thắng!" "Keng!" Kojima Hideo nhanh chóng rút thanh kiếm bên hông

ra, hai tay cầm kiếm, thân người ngả về sau, giữ một khoảng cách an toàn với Tô Mặc rồi lập tức vào thế chiến đấu.

Tô Mặc nhìn thanh kiếm trong tay Kojima Hideo: "Anh... anh nói tiếng Trung khá tốt đấy!" "Ngươi..." Kojima Hideo cảm thấy mình bị coi thường, tức giận: "Đông Á bệnh phu!" "....." Tô Mặc lạnh nhạt liếc Kojima Hideo một cái.

"Bịch!" Kojima Hideo mặt ngơ ngác, thanh kiếm trong tay rơi xuống đất.

"Phịch" một tiếng, Kojima Hideo quỳ xuống đất.

"....." Thường Kiến Xương sững sờ tại chỗ.

Kojima Hideo hét lớn: "Mày là cha tao, tao là con mày!" "Anh cả chị cả Tết vui vẻ!" "....." Thường Kiến Xương há hốc mồm, đây lại là ý gì? .....

"Anh cả chị cả Tết vui vẻ..." "Mày là cha tao, tao là con mày!" Kojima Hideo vừa dập đầu với Tô Mặc, vừa la hét.

Chương 302

Cảnh tượng cực kỳ quỷ dị này khiến Thường Kiến Xương đứng bên cạnh ngơ ngác.

Ta là ai?

Ta đang ở đâu?

Chuyện gì đã xảy ra?

Hai người mình đưa đến một người nửa sống nửa chết, người còn lại thì... hắn điên rồi à?

Mình phải làm sao bây giờ?

Thường Kiến Xương tung hoành thương trường, quan trường, cũng là lần đầu tiên gặp phải vấn đề nan giải như hôm nay.

Đồng thời, Thường Kiến Xương trong lòng cũng đã dán cho Tô Mặc một cái mác không thể chọc vào.

"Anh cả chị cả Tết vui vẻ..." "Mày là cha tao, tao là con mày!" Kojima Hideo dập đầu như giã tỏi, vô cùng gắng sức.

Tô Mặc lạnh lùng quát một tiếng: "Cút đi..." Hai mắt Kojima Hideo dần dần trở nên tỉnh táo, thấy mình đang quỳ trên mặt đất, hắn kinh hãi, lập tức nhớ lại mọi chuyện.

Tô Mặc nói: "Còn không mau cút!" Ánh mắt Kojima Hideo đầy vẻ kiêng dè, nhưng cũng không dám nói thêm gì nữa, đứng dậy, nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

Thường Kiến Xương: "....." Tô Mặc nhắc nhở: "Xe cứu thương đến chưa?

Muộn vài phút nữa, lão Mỹ này sẽ chết thật đấy..." Thường Kiến

Xương vội nói: “Đến rồi đến rồi, sắp đến rồi...” Tô Mặc lại nói: “Thường tiên sinh, các người trước là Di Lặc Phật ở sân bay muốn dằn mặt tôi, bây giờ lại tìm người đến gây sự với tôi, còn có phương pháp gì thì cứ dùng hết ra đi?” “.....” Thường Kiến Xương định nói lại thôi.

“Reng reng reng!” Đột nhiên, điện thoại trên người Thường Kiến Xương reo lên.

Thường Kiến Xương áy náy nhìn Tô Mặc một cái, nhanh chóng đi đến góc phòng: “Vâng vâng, nhận được rồi, nhận được rồi...” “Không vấn đề...” Tô Mặc cũng không nghe được đầu dây bên kia nói gì, chỉ thấy Thường Kiến Xương cứ gật đầu lia lịa.

Khoảng nửa phút sau, Thường Kiến Xương quay lại, nói: “Tô tiên sinh, tôi nhận được thông báo, vài giờ sau, nhân viên công tác tương ứng sẽ đưa ngài đến nơi đặt ngọc tỷ truyền quốc...” Tô Mặc có chút bất ngờ: “Đồng ý rồi à?” “Vâng vâng!” Thường Kiến Xương gật đầu: “Có người đã gật đầu đồng ý, chiều nay công việc của tôi coi như hoàn thành...” Vừa nói, Thường Kiến Xương cũng thở phào một hơi dài, ông ta đã tiếp xúc với không ít doanh nhân, nhưng những người đó so với Tô Mặc thì kém xa, những ngày ở cùng Tô Mặc, ông ta luôn cảm thấy như có gai trong cổ, như có gai sau lưng, vô cùng không tự tại.

Hôm nay vốn định giở trò, để Tô Mặc biết khó mà lui, nhưng cuối cùng lại suýt nữa gây ra án mạng.

Tô Mặc không phải là người ông ta có thể đối phó, cũng không phải là người ông ta có thể chọc vào.

“Được!” Trong mắt Tô Mặc lóe lên vài phần ý cười: “Tôi ở khách sạn đợi điện thoại của ông...” Một cái liếc mắt!

Với kinh nghiệm lăn lộn nhiều năm của Tô Mặc, chỉ cần một cái

liếc mắt, anh có thể nhìn ra thật giả của cái gọi là ngọc tỷ truyền quốc!

Ngoài nhà, xe cứu thương đã đến dưới lầu, Thường Kiến Xương và Tô Mặc bắt tay nhau lần nữa, rồi quay người rời đi.

"Ting!" Sau khi Thường Kiến Xương rời đi, điện thoại của Tô Mặc đột nhiên nhận được một tin nhắn.

"Có nguy hiểm, cẩn thận hành động!!!" Tô Mặc cúi đầu nhìn điện thoại, sững sờ tại chỗ.

Ai?

Ai muốn ra tay với anh?

Ai lại đang nhắc nhở anh?

Tô Mặc ánh mắt lóe lên, bấm ngón tay tính toán, đồng tử phóng đại: "Tử cục?" .....

Gần tối.

Một chiếc xe hơi dừng lại dưới lầu khách sạn của Tô Mặc.

Tô Mặc biết đây là xe đến đón mình, thu dọn hành trang, xuống lầu ngồi vào xe: "Xuất phát đi!" "Vâng!" Tài xế đáp một tiếng, đạp ga, đưa Tô Mặc hướng ra ngoại ô.

Chiếc xe đi khoảng hai mươi mấy phút, đến cổng một biệt thự có phong cảnh hữu tình ở ngoại ô.

"Không phải là bảo tàng sao?" Tô Mặc hỏi câu hỏi đầu tiên: "Sao lại ra khỏi thành phố rồi?" Tài xế nói lí nhí: "Hòa Thị Bích ở đây..." "....." Tô Mặc mặt không biểu cảm nhìn tài xế: "Hết rồi?" Tài xế giả vờ bình tĩnh: "Cái gì?

Cái gì hết rồi?" Tô Mặc nói: "Đây là di ngôn của ngươi?" Tài xế sững sờ một giây, nhưng Tô Mặc không cho hắn cơ hội nói nữa, tay

phải bịt miệng tài xế.

"Rắc!" Một tiếng động giòn tan vang lên, Tô Mặc thô bạo bẻ gãy cổ tài xế, sau đó chậm rãi xuống xe, một mình một ngựa đi vào biệt thự.

Biệt thự này rất lớn!

Tuy nhiên, Tô Mặc kiểm tra một vòng cũng không tìm thấy một bóng người.

Khi anh bước vào phòng khách, anh nhìn thấy một chiếc ấn cổ được đặt ở trung tâm.

"Vút!" Một bước khinh công, Tô Mặc biến mất tại chỗ, giây tiếp theo, anh xuất hiện ngay trước mặt chiếc ấn cổ.

"Tốt tốt tốt..." Sờ vào chiếc ấn cổ, Tô Mặc liên tục khen ngợi: "Màu sắc, công nghệ, thủ pháp chế tác đều là đỉnh cao mà tôi từng thấy!" "Để làm giả nó, các người cũng đã tốn không ít công sức!" "Ha ha ha..." Tô Mặc đứng trong phòng khách trống rỗng, cười lớn.

"Nếu có thể dùng một chiếc ấn giả để giết chết Tô gia lừng lẫy..."" Lúc này, loa trên tường vang lên tiếng nói: "Tất cả đều đáng giá!" "Hả..." Tô Mặc có chút kinh ngạc: "Hóa ra là muốn giết tôi, để tôi nghĩ xem, các người là ai?

Người của công ty A Nhĩ Pháp?

Hay là tàn dư của Cừu Đức Khảo?" "....." Im lặng một lát, tiếng loa lại vang lên: "Ngươi rất thông minh, nhưng ngươi cũng chính vì sự thông minh lần này mà hại chết ngươi..." "Ting!" "Ting!" "Ting!" Dưới chân có tiếng báo động vang lên, Tô Mặc cúi đầu nhìn, phát hiện đó là một quả bom hẹn giờ.

"Vút!" Tô Mặc lại một lần nữa biến mất tại chỗ.

“Ầm!” Khói lửa đỏ rực bốc lên trời, cả căn biệt thự trong nháy mắt hóa thành biển lửa. .....

“Nổ hay lắm!” “Ha ha, cho mày còn ngông cuồng!” Trong một căn nhà nhỏ đổ nát cách đó vài trăm mét, vang lên một trận reo hò, mấy chục người kích động đứng dậy: “A a a, Tô gia lừng lẫy, vậy mà lại chết ở hải ngoại...” “Cho nó ngông cuồng, tự có trời thu!” Mọi người vui mừng nhảy nhót.

“Khụ khụ...” Tô Mặc đẩy cửa ra, bình tĩnh bước vào: “E là làm các người thất vọng rồi...” Mọi người sững sờ tại chỗ, kinh hãi, cúi người cầm lấy súng ngắn sau lưng.

Nhưng Tô Mặc không cho họ cơ hội nổ súng, một bước đạp ra, mấy người như bị sét đánh, toàn bộ bay ngược ra ngoài, hai mắt tối sầm, không biết sống chết.

Chỉ còn một người đứng tại chỗ!

Chương 303

Một người phụ nữ!

Hơn nữa còn là "người quen".

Tô Mặc có chút bất ngờ nhìn người đó: "Hóa ra là cô!" "Tôi nên gọi cô là Trần Thừa Trừng, hay là gọi tên khác?" Người này chính là Trần Thừa Trừng mà họ đã gặp ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung.

Ban đầu, Tô Mặc đã nói cho Ngô Tà và những người khác biết thân phận thật của người này, cứ tưởng nữ gián điệp này đã sớm xuống suối vàng, không ngờ cô ta vẫn còn sống.

Nhưng, nghĩ lại cũng đúng, với tính cách do dự thiếu quyết đoán của Ngô Tà, cậu ta cũng sẽ không lấy mạng Trần Thừa Trừng.

"Ngươi..." Trần Thừa Trừng khó tin nhìn Tô Mặc: "Sao có thể?" Tô Mặc khinh thường nói: "Cái bẫy này bố trí rất tốt, mưu kế thâm sâu đến mức kinh người, nhưng... cô không biết gì về thực lực của tôi!" Trần Thừa Trừng cười thảm.

Tô Mặc nói: "Cô chắc là tàn dư cuối cùng của Cừu Đức Khảo rồi, A Ninh thông minh hơn cô nhiều..." Lời vừa dứt, Tô Mặc đã đập nát đầu Trần Thừa Trừng.

"Phụt!" Tô Mặc không chút do dự, giơ tay phải lên, một chưởng đập nát sọ của Trần Thừa Trừng.

Hai mắt Trần Thừa Trừng tối sầm, khí tức hoàn toàn biến mất, cả người mềm nhũn ngã xuống đất.

Làm xong những việc này, Tô Mặc lại kiểm tra xem trên mặt đất có ai còn sống sót không.

Đã chết, thì thôi.

Còn may mắn sống sót, Tô Mặc cũng không do dự, quả quyết bồi thêm một nhát.

Hơn mười phút sau, Tô Mặc quay người đi vào căn nhà nhỏ đổ nát, sau lưng anh khói lửa bốc lên ngùn ngụt, hóa thành đống tro tàn.

.....

Ngày hôm sau.

Tô Mặc cho người đặt vé máy bay về Bắc Kinh, sớm rời khỏi vùng đất thị phi này.

Ngay chiều hôm Tô Mặc rời đi, đài truyền hình chính thức của hải ngoại đã phát một thông báo khẩn: do nhân viên thao tác sai lầm, ngọc tỷ truyền quốc được cất giữ tại bảo tàng Đài Bắc không may bị rơi vào biển lửa, mặc dù nhờ sự cứu chữa của nhân viên, ngọn lửa lớn đã được khống chế, nhưng sau đó ngọc tỷ truyền quốc đã biến mất một cách bí ẩn trong biển lửa.

Bản tin này rất chính thức, nói đủ thứ, lại như chẳng nói gì.

Tuy nhiên, trận hỏa hoạn bất ngờ này cũng đã phủ lên ngọc tỷ truyền quốc một lớp màu sắc bí ẩn.

Viên ngọc tỷ truyền quốc này rốt cuộc là thật hay giả?

Trận hỏa hoạn này do đâu mà có?

Ngọc tỷ truyền quốc rốt cuộc là bị thiêu rụi, hay là bị người ta lấy trộm?

Chuyện này cũng được không ít người bàn tán, lan truyền rộng rãi.

.....

Máy bay bay trên không trung, Tô Mặc nhìn xuống hòn đảo đơn độc ở hải ngoại, lòng mãi không thể bình tĩnh.

Sự kiện ngọc tỷ truyền quốc tuy đã kết thúc, nhưng trong đó vẫn

còn rất nhiều bí ẩn cho đến nay vẫn chưa được giải đáp.

Tình hình ở hải ngoại phức tạp, rối ren, đằng sau dường như còn có sự tranh giành của các thế lực chính thức.

Tô Mặc tuy có thân phận giàu có địch quốc, nhưng cũng không dám dễ dàng bước vào vòng xoáy chính trị này.

Đối với anh, sớm thoát thân, mới là thượng sách!

"Quý khách, máy bay của chúng ta còn một giờ nữa sẽ đến Bắc Kinh, mời mọi người chú ý nghỉ ngơi..." Loa trên máy bay đột nhiên vang lên, Tô Mặc giơ tay gọi một cô tiếp viên hàng không xin một chai nước khoáng.

Vừa mở nắp chai, Tô Mặc lại thấy cô tiếp viên hàng không này ngồi xuống vị trí bên cạnh mình.

Có chút bất ngờ, nhưng cũng nằm trong dự liệu!

Tô Mặc uống một ngụm nước: "Người của Trương gia hải ngoại?" Nữ tiếp viên ngạc nhiên nói: "Ngài biết tôi à?" Tô Mặc lắc đầu: "Cô là ai, tôi thật sự không biết..." "Nhưng ai ngồi cạnh tôi, người đó chính là người Trương gia!" "Trước đây tôi cũng không nghĩ ra rốt cuộc là ai đã nhắn tin thông báo cho tôi..." "Dù sao tôi ở hải ngoại cũng không có cơ sở gì..." "Đến lúc lên máy bay, tôi mới nhớ đến các người..." "Người Trương gia hải ngoại, các người bám trụ ở hải ngoại nhiều năm, bí mật đằng sau ngọc tỷ truyền quốc, e là các người biết rõ hơn ai hết..." "Các người nhắn tin nhắc nhở tôi, công lao lớn này, với tính cách của người Trương gia các người, các người tuyệt đối sẽ không giấu giếm công lao, thế nào cũng phải đến chỗ tôi lộ mặt, khoe khoang một chút..." "Nhân tiện đòi tôi chút lợi ích, hoặc là hòa giải quan hệ với tôi!" Nữ tiếp viên mỉm cười: "Không hổ là Tô gia, tính toán không sai một ly!" Tô Mặc lắc đầu: "Đừng vội tâng bốc tôi, có thể kể cho tôi nghe bí mật đằng sau ngọc tỷ truyền quốc

không?" "Cái này?" Nữ tiếp viên trầm ngâm một lát, nói: "Thực ra cũng không có gì, năm mới sắp đến, sang năm lại là cuộc bầu cử lãnh đạo hải ngoại..." "Đúng lúc này, có một người phụ nữ từ Mỹ đến không biết từ đâu lấy được một viên Hòa Thị Bích, tuyên bố đây chính là ngọc tỷ truyền quốc đã biến mất ngàn năm!" "Thế là, viên ngọc tỷ truyền quốc này trở thành vật tranh giành của mấy vị ứng cử viên..." "Sau đó, chúng tôi mới biết người phụ nữ đó muốn lợi dụng ngọc tỷ truyền quốc để lập bẫy giết ngài..." "....." Tô Mặc vỡ lẽ: "Chẳng trách tôi cảm nhận được sự tham gia của các thế lực chính thức hải ngoại, hóa ra đằng sau có liên quan đến cuộc bầu cử năm sau!" Tô Mặc lại nhìn nữ tiếp viên: "Trương gia các người có phải cũng tham gia vào cuộc bầu cử, cũng có đề cử ứng cử viên không?" Nữ tiếp viên nói: "Đúng vậy, chúng tôi ủng hộ ông Lý..." Tô Mặc lắc đầu, ngắt lời: "Các người ủng hộ ai, không liên quan đến tôi, tôi không muốn nghe..." Nữ tiếp viên: "....." Không phải anh muốn hỏi sao?

Nữ tiếp viên cạn lời.

Tô Mặc tiếp tục nói: "Chuyện này...

ân tình của Trương gia, tôi ghi nhớ!!" Gương mặt xinh đẹp của nữ tiếp viên lập tức nở một nụ cười, có thể khiến Tô gia ghi nhớ ân tình này, sau này đối với việc họ phát triển thị trường đại lục cũng có lợi ích to lớn.

"Được rồi..." Tô Mặc nhắm mắt lại: "Cô có thể đi được rồi, để tôi nghỉ ngơi một lát..." "Vâng!" Nữ tiếp viên gật đầu, đứng dậy rời đi. .....

Một giờ sau.

Tô Mặc xuống máy bay.

Trên đường về Phan Gia Viên, anh gọi điện cho Lưu bí thư, kể lại toàn bộ câu chuyện về ngọc tỷ truyền quốc từ đầu đến cuối.

Lưu bí thư nghe xong cũng im lặng hồi lâu, ông không ngờ một viên ngọc tỷ truyền quốc lại còn liên quan đến cuộc bầu cử năm sau ở hải ngoại.

Sau đó, Tô Mặc trở về Phan Gia Viên.

Năm mới sắp đến, hai bên đường đã treo đèn lồng đỏ.

Trẻ con đều đã được nghỉ học, xung quanh đâu đâu cũng thấy trẻ em nô đùa.

Xuống xe, đi vào cửa hàng đồ cổ của mình.

Hậu viện, tiểu Niếp Niếp cùng các bạn thân đang chơi đùa với Tiểu Thốn Đinh, Trần Hạt Tử mặc một chiếc áo bông đen, ung dung nằm trên ghế.

Tô Mặc cũng không làm phiền họ, cười cười rồi đi về phòng mình.

Trong phòng ngủ.

Chương 304

Anh Tử đang đọc sách.

Thấy Tô Mặc đột ngột trở về, Anh Tử có chút bất ngờ: "Anh về lúc nào vậy?

Sao không nói trước một tiếng, để em cho người đi đón anh..." Tô Mặc nói: "Vừa xuống máy bay!" Anh Tử lại nói: "Ngọc tỷ truyền quốc được đồn thổi ầm ĩ kia là thật hay giả?" Tô Mặc lật tay phải, một chiếc ấn vuông xuất hiện trong tay.

Anh Tử kinh ngạc: "Đây là ngọc tỷ truyền quốc?

Em xem báo hải ngoại nói, nó không phải đã biến mất trong đám cháy rồi sao?" Tô Mặc khinh thường cười: "Lời nói vớ vẩn của quan chức, nghe cho biết thôi, đừng bao giờ tin là thật!" Nhận lấy chiếc ấn vuông trong tay Tô Mặc, Anh Tử lập tức cảm nhận được điểm khác thường: "Quá nhẹ, đây là hàng nhái!" Là một giảng viên chuyên ngành khảo cổ, Anh Tử vẫn có chút bản lĩnh này.

"Ừ!" Tô Mặc nói: "Viên Hòa Thị Bích này đủ để làm giả như thật, chỉ là trọng lượng không đủ, nhìn từ xa thì được, cầm trên tay là biết thật giả ngay!" "Em gái, tặng em đấy... lúc rảnh có thể khoe khoang với học sinh của em, nói cho chúng biết chồng em lợi hại thế nào!" "Bảo chúng nó sau khi tốt nghiệp thì sớm vào làm việc cho nhà đấu giá Tô Thị... ha ha!" Nói rồi, Tô Mặc cười lớn.

"....." Anh Tử lườm Tô Mặc một cái thật dài, nhưng nghe nói viên Hòa Thị Bích nhái này giao cho mình xử lý, Anh Tử vô cùng vui vẻ.

"Đi đi đi... em gái!" Tô Mặc xua tay: "Đi làm cho anh ít đồ ăn, đói rồi..." Anh Tử đứng dậy: "Sắp Tết rồi, còn đi công tác xa nữa không?" "Không..." Tô Mặc lắc đầu: "Nghỉ ngơi một thời gian, mọi chuyện để

sau Tết hẵng nói!" "Được!" Anh Tử gật đầu, quay người đi ra ngoài.

Sau khi về lại Bắc Kinh, thời gian trôi qua rất nhanh, chẳng mấy chốc đã là đêm ba mươi Tết!

Cả Bắc Kinh... không, là cả nước, ngoài đường pháo nổ vang trời.

Trên bầu trời đêm, từng đóa pháo hoa bung nở, cả vùng đất đỏ rực tràn ngập không khí lễ hội nồng nàn, ai nấy đều tươi cười rạng rỡ.

Giờ phút này, Tô Mặc, Lão Hồ, Vương Khải Toàn, Trương Doanh Sảnh, Đại Kim Nha, Trần Hạt Tử, Tứ Hung Tướng và nhiều người khác đều đưa cả gia đình đến, ba bốn mươi người tụ tập đông đủ tại tiệm đồ cổ Phan Gia Viên.

Riêng bàn ăn đã bày đến sáu bảy bàn.

Phụ nữ một bàn!

Trẻ con một bàn!

Còn bàn trung tâm nhất chính là Tô Mặc, Lão Hồ, Trương Doanh Sảnh và mấy người nữa.

Năm xưa, Tô Mặc cùng nhóm Lão Hồ chân đất đi nam về bắc, mấy chục năm trôi qua, một vòng lợi ích lấy Tô Mặc làm trung tâm đã được hình thành.

Một câu nói của họ cũng đủ sức ảnh hưởng đến cả giới đồ cổ trong nước, khiến nửa giới kinh doanh phải rung chuyển.

Tô Mặc đứng dậy: "Đàn ông uống rượu, phụ nữ uống nước ngọt, đám quỷ nhỏ uống nước lọc, chúng ta cạn một ly!" Đồng thời, Tô Mặc cũng không quên gửi lời chúc năm mới đến mọi người.

"Chúc mọi người năm nào cũng có ngày này, tuổi nào cũng có hôm nay!" "Cạn!" "Năm nào cũng có ngày này, tuổi nào cũng có hôm nay!" Mọi người cùng hoan hô.

Đêm đó, Tô Mặc cùng mấy anh em hàn huyên tâm sự, nói chuyện nhân sinh.

Năm nay đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Kể từ khi lời nguyền mắt đỏ được giải trừ, họ chưa bao giờ náo nhiệt như năm nay.

Thất Tinh Lỗ Vương Mộ!

Hải Để Mộ!

Vân Đỉnh Thiên Cung!

Một năm vừa căng thẳng lại vừa phong phú.

Năm nay, họ cũng đã quen biết không ít bạn bè, Ngô Tà, Vương Nguyệt Bán, và cả Trương Khởi Linh.

Đương nhiên, còn có sự sụp đổ của thế lực Cửu Đức Khảo và sự phá sản của công ty A Nhĩ Pháp!

Một năm trôi qua thật không bình yên!

Mấy chục người uống rượu đến tận hơn mười giờ, sau đó mọi người lại rủ nhau chơi mạt chược và Tạc Kim Hoa.

Tứ Hung Tướng thì không chơi Tạc Kim Hoa cũng không chơi mạt chược, mà giống như phần lớn người dân, ngồi trước tivi xem chương trình gala cuối năm.

Mấy đứa nhóc nghịch ngợm còn lại thì sớm đã kéo bảo vệ của Phan Gia Viên và Tiểu Niếp Niếp ra ngoài chơi pháo hoa.

Đêm tối đèn đuốc sáng trưng.

Trăm hoa khoe sắc mừng cả nhà đoàn viên!

Tiếng pháo vang vọng suốt đêm!

Năm mới đến là năm con Khỉ! ...

Năm mới khí thế mới.

Tô Mặc trải qua mấy ngày thảnh thơi, nhân viên công ty cũng được nghỉ một kỳ dài.

Mãi cho đến sau Tết Nguyên Tiêu, cả công ty mới hoạt động trở lại.

Buổi đấu giá đầu tiên của năm con Khỉ, Tô Mặc đặc biệt dồn tâm huyết, tự mình đưa Anh Tử đến trụ sở chính của công ty.

Nghe tin Tô Mặc đến công ty, Vương Khải Toàn và Lão Hồ cũng tí tởn đi theo.

"Tô gia... phu nhân!" "Hồ gia!" "Bàn gia!" Sau Tết, Tô Mặc đã gọi Tiếu Hồ từ Miến Điện về Bắc Kinh, hiện giờ anh ta đã là người đứng đầu nhà đấu giá Tô Thị, nắm giữ toàn bộ việc lưu chuyển đồ cổ của công ty.

Dù sao cũng từng phụ trách các mảng kinh doanh như phỉ thúy, tượng Phật ở Miến Điện, là một nhân tài, trụ sở chính cũng được anh ta quản lý đâu ra đấy.

Chương 305

Tô Mặc khoác tay Anh Tử, tiện miệng hỏi: "Hôm nay có những ai đến?" Tiếu Hồ thành thật đáp: "Hôm nay có rất nhiều phú hào đến, có Vua cờ bạc Hạ Môn, còn có Vua tàu Hồng Kông, phú hào mới nổi ở đại lục là Trần Thiên Xảo..." "À phải rồi, còn có mấy vị phú hào nước ngoài!" "Trong đó có James - Rothschild!" Trí nhớ của Tiếu Hồ không tồi, lần lượt giới thiệu hết các khách hàng trên lầu cho Tô Mặc.

"Ồ?" Tô Mặc như có điều suy nghĩ: "James - Rothschild?" Tiếu Hồ gật đầu: "Vâng, nghe nói vị James - Rothschild này là người trẻ tuổi ưu tú nhất của gia tộc Rothschild, và rất có khả năng sẽ là người thừa kế tộc trưởng nhiệm kỳ tới!" "Tô gia, buổi đấu giá sắp bắt đầu rồi, chúng ta vào trước đi!" "Được!" Tô Mặc gật đầu, đi theo Tiếu Hồ vào trong nhà đấu giá.

"Tô tiểu ca, gia tộc Rothschild này rất lợi hại sao?" Lão Hồ không hiểu, hỏi.

Tô Mặc đáp: "Ừ, danh tiếng rất lớn, là đại gia tộc trăm năm của Mỹ, ở những khu vực như châu Âu và châu Mỹ, gia tộc Rothschild nắm giữ vô số của cải và quyền lực!!!" "Những ông trùm phố Wall mà chúng ta biết đến, trong mắt những gia tộc và tập đoàn này căn bản chẳng là gì cả!" "Nói đơn giản, những người này trên địa bàn của họ, chính là hoàng đế chốn giang hồ, có thể tồn tại mà không cần tuân theo pháp luật!!" Lời của Tiếu Hồ khiến Tô Mặc nhớ lại một vài chuyện.

Ban đầu, lúc Tô Mặc và Anh Tử mới cưới, hai người họ đã hưởng tuần trăng mật một tuần ở Mỹ.

Trong mấy ngày đó, Tô Mặc đã tận mắt chứng kiến thế lực của

gia tộc Rothschild ở bản địa.

Khi đó, một thế lực xã hội đen dưới trướng gia tộc Morgan, trong một đêm tối, đã mang súng đến tận cửa diệt cả nhà một phú thương, sau đó còn phóng hỏa rồi ung dung rời đi.

Cảnh tượng này vừa hay bị Tô Mặc ra ngoài đi dạo vô tình nhìn thấy.

Cảnh tượng lúc đó cũng khiến Tô Mặc ngây người!

Suốt nửa tiếng đồng hồ, không có bất kỳ cảnh sát nào đến.

Dù sao lúc đó cũng là ngày vui của mình, Tô Mặc mang tâm lý tích đức cho con cháu đời sau, bèn tránh các camera xung quanh, vào trong biệt thự xem còn ai sống không.

Nhưng, anh vẫn đánh giá thấp sự tàn nhẫn của người Mỹ!

Cả căn biệt thự không một ai sống sót, tất cả đều bị bắn thành cái sàng.

Tự do Mỹ Lợi Kiên, đấu súng mỗi ngày!

Mãi hai tiếng sau, cảnh sát mới đủng đỉnh tới nơi.

Nhưng so với thảm án diệt môn này, điều thực sự khiến Tô Mặc mở mang tầm mắt là tin tức đăng trên báo chí ngày hôm sau.

Nội dung trên báo lại là nhà của phó cục trưởng cục cảnh sát địa phương không may xảy ra hỏa hoạn, một nhà ba người, cả người lẫn chó, không một ai may mắn thoát khỏi biển lửa.

Không một ai sống sót!

Nhìn thấy nội dung trên báo, Tô Mặc lúc đó thật sự đứng hình.

Bức ảnh trên báo, địa chỉ trang viên đó, chẳng phải là nhà của vị phú thương bị diệt môn tối qua sao?

Hóa ra mình còn đánh giá thấp thân phận của gia đình đó, đối phương lại là phó cục trưởng cục cảnh sát địa phương!

Điều này càng kinh khủng hơn!

Là phó cục trưởng cảnh sát, quan chức cấp cao của chính phủ Mỹ, một gia tộc danh giá ở địa phương, họ cứ thế bị diệt môn, mà nguyên nhân cái chết lại là tai nạn hỏa hoạn!!!

Phải biết rằng, lúc Tô Mặc lẻn vào, gần biệt thự đều có camera giám sát, ngay cả anh cũng phải tránh camera mà đi.

Một chuyện kinh thiên động địa, thảm khốc đến tột cùng như vậy, chỉ trong một đêm đã bị ém nhẹm xuống, có thể tưởng tượng được sức ảnh hưởng của gia tộc Rothschild đằng sau lớn đến mức nào.

"Lợi hại đến thế sao?" Nghe Tô Mặc kể lại, Lão Hồ mặt đầy vẻ khó tin.

Lão Hồ từng đi lính, trong mắt ông, các tập đoàn gia tộc chẳng qua là nhiều tiền hơn một chút, cùng lắm là giàu ngang một nước, nhưng không ngờ lại có thể làm đến mức này.

Bàn Tử ở bên cạnh cũng há hốc mồm: "Ở nước ngoài, hóa ra có tiền là có thể làm càn!" Tô Mặc nói: "Đúng vậy, có tiền thật sự có thể làm càn!" Mấy người đi vào phòng bao bên cạnh ngồi xuống.

Lúc này, đèn trong nhà đấu giá sáng rực, nữ đấu giá viên xinh đẹp bước lên sân khấu: "Chào mọi người, tôi là người phụ trách buổi đấu giá lần này!" "Trước tiên, chào mừng mọi người đã đến tham dự buổi đấu giá của chúng tôi, có mặt ở đây về cơ bản đều là khách hàng cũ, tôi xin chúc trước mọi người thu hoạch bội thu, không uổng chuyến đi này, ra về thắng lợi!!!" "Bây giờ tôi tuyên bố, buổi đấu giá lần này, chính thức bắt đầu!" "Bốp bốp bốp bốp bốp!" Khách mời bên dưới cũng rất nể mặt, vỗ tay đúng lúc.

“Cảm ơn mọi người!” “Không nói nhiều nữa, sau đây, chính thức bắt đầu đấu giá!” “Mời vật phẩm đấu giá đầu tiên của buổi hôm nay!” Nữ đấu giá viên vừa nói xong, hai nhân viên mặc sườn xám đỏ liền bưng vật phẩm đầu tiên đến khu trưng bày.

Lúc này, màn hình lớn phía sau sân khấu đấu giá cũng bắt đầu thay đổi, chuyển thành hình ảnh vật phẩm ở khu trưng bày.

“Vật phẩm đầu tiên của buổi đấu giá hôm nay, bản thảo của Picasso, giá khởi điểm một triệu Nhân dân tệ, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn năm mươi nghìn tệ!” “Bây giờ bắt đầu đấu giá!” Nữ đấu giá viên vừa dứt lời, bên dưới đã sôi sục.

Danh tiếng của Picasso nổi danh thế giới, dù không phải là tranh thật, chỉ là một bản thảo, thì cũng có giá trị sưu tầm rất lớn.

Đặc biệt là những người nước ngoài dưới khán đài, đất nước họ tuy nhiều nơi kinh tế phát triển.

Nhưng lịch sử lại không lâu đời, những thứ có thể sưu tầm quá ít, mà đồ của Picasso lại chính là một trong những vật phẩm rất đáng sưu tầm, và giá trị sưu tầm cực lớn.

Hơn nữa, họ cũng muốn đấu giá văn vật của nước ta, nhưng rất đáng tiếc, cùng với sự phát triển kinh tế của đất nước, những năm gần đây đã có luật lệ liên quan được ban hành cấm văn vật chảy ra nước ngoài.

Nhà đấu giá Tô Thị cũng có một quy tắc ngầm, đó là cấm người nước ngoài đấu giá văn vật nước ta, dù là văn vật thời cuối nhà Thanh!

Buôn lậu, bán văn vật ra nước ngoài sẽ bị cả ngành phong sát!

Dưới quy tắc như vậy, vẫn có không ít người nước ngoài đến tham dự buổi đấu giá.

Bởi vì, hiện tại nhà đấu giá Tô Thị đã vươn tầm quốc tế, vật phẩm đấu giá không còn chỉ giới hạn ở văn vật trong nước.

Ví dụ như, bức họa của Picasso trên sân khấu!

"Một triệu!" "Một triệu linh năm vạn!" "Một triệu hai mươi vạn!" "Một triệu ba mươi vạn!" "Hai triệu!" "..." "Hai triệu rưỡi!" "Ba triệu!" Những người nước ngoài trong hội trường liên tiếp giơ bảng, thậm chí còn có rất nhiều người Hoa tham gia đấu giá! ...

Lầu hai, phòng bao.

James thong dong ngồi trên sofa nhìn cảnh đấu giá sôi nổi bên dưới, đưa tay cầm ly rượu lên, từ từ lắc nhẹ, nói: "Không tồi, không hổ là nhà đấu giá Tô Thị nổi tiếng thế giới, vừa ra tay đã là bản thảo của Picasso, không uổng công ta tham gia buổi đấu giá này!" "Thiếu gia, bản thảo Picasso này tuy không phải là tranh, nhưng vẫn có giá trị sưu tầm không nhỏ, ngài có muốn ra giá không?" Bên cạnh sofa của chàng trai trẻ, một người đàn ông trung niên đang đứng cung kính, khom lưng nói.

Đối với những tập đoàn và gia tộc như họ, một trong những việc thích làm nhất chính là sưu tầm, không vì gì khác, chỉ đơn thuần là vì nó có giá trị sưu tầm.

Tiền chỉ sẽ mất giá, nhưng văn vật sẽ càng trở nên có giá trị hơn theo năm tháng.

"Nếu ta đã đến đây, tự nhiên không thể đi tay không, người phụ trách lúc nãy chẳng phải đã nói sao, hy vọng ta ra về thắng lợi!" "Tuy giá trị bản thảo không lớn lắm, nhưng giá trị sưu tầm vẫn rất tốt!" "Nhưng nhà đấu giá Tô Thị chết tiệt này lại không cho phép chúng ta tham gia đấu giá văn vật nước các người, đúng là phân biệt chủng tộc, hừ, ngươi không nói danh tiếng gia tộc Rothschild của chúng ta sao?" James khá bực bội liếc nhìn quản gia bên cạnh.

“Thiếu gia, tôi đã nói rồi, và còn nói rõ ngài là dòng chính của gia tộc Rothschild, nhưng người phụ trách nhà đấu giá vẫn không nhượng bộ, còn nói dù có là tổng thống Mỹ đến cũng không ngoại lệ...” Thấy thiếu gia nhà mình không vui, quản gia vội khom lưng giải thích, đồng thời ngay lập tức rũ bỏ trách nhiệm của mình.

Khí tức hung bạo trong mắt James không ngừng cuộn trào, nói: “Khẩu khí lớn thật, đây cũng là vì đang ở nước các người, nếu là ở Tây Âu, ta phải cho Lư Sắt nếm mùi máu tanh!” “Ta muốn xem xem, xương cốt của người phụ trách nhà đấu giá này có phải cứng đến mức Lư Sắt cũng không gặm nổi không!” Quản gia không nói gì, Lư Sắt là con chó ngao Tây Tạng quý giá mà thiếu gia nuôi, sức sát thương có thể sánh ngang với mãnh thú trong rừng.

Chương 306

"Đúng rồi..." James đột nhiên nhớ ra điều gì đó, "Ta nghe nói ông chủ của nhà đấu giá Tô Thị thích văn vật, trước đây nhà chúng ta không phải có sưu tầm mấy món văn vật nước các người sao, ngươi đi nói với ông chủ một tiếng, xem có thể dùng chúng đổi lấy một cái chén rượu bằng đồng không!" "Đồ cổ không thể mua bán, chúng ta đổi cũng không được sao?" "..." Quản gia có chút do dự, "Việc này..." James nổi nóng, "Ngươi cứ đi hỏi, không được thì thôi..." Thấy thiếu gia nhà mình tức giận, quản gia liền gật đầu lia lịa, "Được, tôi đi xem ngay đây..." Nói xong, quản gia nhanh chóng bước ra khỏi phòng bao.
...

Mười mấy phút sau, trong phòng bao của Tô Mặc.

Tiếu Hồ đẩy cửa bước vào.

Lão Hồ, Bàn Tử, Anh Tử đều ngẩng đầu nhìn.

Tiếu Hồ đến bên tai Tô Mặc thì thầm mấy câu.

Tô Mặc nhướng mày, "Thật sao?" Tiếu Hồ gật đầu mạnh, rồi lấy ra một danh sách, "Tôi nghe vị quản gia kia nói, đây là một phần nhỏ văn vật nước ta mà họ sưu tầm..." "Nếu ngài đồng ý, họ muốn dùng văn vật có giá trị tương đương để trao đổi..." Tô Mặc cúi đầu nhìn, chỉ thấy trên danh sách có mười mấy món văn vật nước ta, mà đứng đầu danh sách lại chính là đầu của một trong mười hai con giáp ở Viên Minh Viên.

Tô Mặc suy nghĩ một lát, "Mời họ vào đi, tôi sẽ nói chuyện trực tiếp với vị người thừa kế của gia tộc Rothschild này..." "Vâng!" Tiếu Hồ gật đầu, quay người rời đi.

Không lâu sau, James, quản gia, và một vệ sĩ da đen vạm vỡ bước

vào.

“Ngài James...” Tô Mặc đứng dậy, “Chào ngài, tôi là ông chủ ở đây!” James ngẩn người, “Anh... là ông chủ ở đây?

Trông anh không lớn hơn tôi bao nhiêu tuổi nhỉ?” “Ha ha ha.” Tô Mặc cười lớn, nhưng không đôi co với gã Tây này về vấn đề đó, “Ngài James, tiếng Trung của ngài lưu loát thật, mời ngồi!” James ngồi đối diện Tô Mặc, quản gia và vệ sĩ đứng sau lưng anh ta.

“Ngài Tô...” James nói thẳng, “Danh sách bảo vật anh xem chưa?

Có hài lòng không?” Tô Mặc gật đầu, “Xem rồi, ngài James, mời ngài ra giá, tôi tuyệt đối không mặc cả!” James nhíu mày, “Ngài Tô, tôi nghĩ anh đã hiểu lầm ý tôi, tôi rất thích đồ cổ của nước anh, đặc biệt là đồ đồng...

Ý của tôi là muốn trao đổi với anh với giá tương đương...” Tô Mặc lắc đầu, “Đồ đồng là quốc bảo, chúng tôi không cho phép mang ra nước ngoài...” Sắc mặt James trầm xuống.

“Phắc!” Vệ sĩ da đen chửi một tiếng, lập tức rút khẩu súng lục trong ngực ra chĩa vào đầu Tô Mặc, “Lời... của... thiếu gia... chúng tôi... nghe... cho... kỹ!” Lời nói của vệ sĩ da đen có chút lơ lớ, nhưng may là Tô Mặc vẫn nghe hiểu được.

“Ha ha...” Tô Mặc cười lạnh một tiếng, ngẩng đầu liếc gã da đen một cái.

Sắc mặt gã da đen sững lại, hai mắt thất thần.

“Bằng!” Gã da đen tự sát ngay tại chỗ trong phòng bao của Tô Mặc.

“Này này này...” James la lớn: “What are you doing?” “Ai có thể cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra không?” “Bằng!” Một tiếng súng vang lên, vệ sĩ da đen ngã xuống đất.

Quản gia đứng ngây tại chỗ.

James kinh hãi, nói: “What are you doing?

Ai có thể cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra không?” Lão Hồ và Vương Khải Toàn đồng thời đứng dậy, cảnh giác nhìn James và quản gia sau lưng anh ta.

Tô Mặc che mắt Anh Tử, đồng thời kéo cô ra sau lưng mình, trầm giọng nói: “Ngài James, tên nô lệ da đen của ngài chĩa súng vào tôi, đây là ý của ngài sao?” Quản gia vội nói, “Ngài Tô... chúng tôi...” Tô Mặc lạnh lùng quát: “Câm miệng!” Cảm nhận được khí thế mạnh mẽ như núi của Tô Mặc, quản gia vội ngậm miệng lại.

Lúc này, quản gia cũng đã nhận ra, vị Tô tiên sinh trước mặt tuyệt đối là người đã từng thấy máu, thiếu gia nhà mình so với anh ta chỉ là đóa hoa trong nhà kính, thực sự kém xa.

Hơn nữa, điều khiến quản gia kinh hãi hơn là cách chết của vệ sĩ... quá mức kinh người, đến bây giờ ông ta vẫn không hiểu, đó là... thuật thôi miên?

Tô Mặc lại nói: “Chĩa súng vào đầu đối tác kinh doanh, thiếu gia James, đây là quy củ của gia tộc Rothschild sao?” James cũng hoảng sợ, “Không phải, anh nghe tôi giải thích, thằng ngốc này bình thường tính cách quả thực có chút lỗ mãng...” Vương Khải Toàn đấm một cú khiến James ngã sõng soài trên đất, “Mày giải thích cái con khỉ!” Quản gia vội la lên, “Thiếu gia...” Lão Hồ gắt gao nhìn chằm chằm quản gia.

“Đừng đừng đừng!” James đang nằm bò trên đất vội vàng xin tha, “Tôi có lời muốn nói, để tôi nói hết lời...” “Nói con mẹ mày...” Bàn Tử không cho gã Tây mũi lõ này cơ hội nói chuyện, vung nắm đấm lên, đấm túi bụi, đánh cho James khóc cha gọi mẹ.

“Thiếu gia...” Quản gia che mặt, không nỡ nhìn thẳng cảnh thảm

thương của thiếu gia nhà mình.

Đánh được mười mấy phút, Tô Mặc cảm thấy cũng gần đủ rồi, lên tiếng can ngăn: "Được rồi được rồi, Bàn Tử!" Nghe vậy, Bàn Tử hạ nắm đấm xuống, lùi sang một bên, "Phì, cái thứ gì, tao lần đầu tiên thấy có người dám rút súng trên địa bàn của chúng ta..." "Hu hu hu hu hu..." Lúc này, James đã bị đánh thành đầu heo, mặt đầy vẻ uất ức, chỉ vào thi thể gã da đen trên đất, nói: "Chắc... chắc nó chỉ muốn dọa các người thôi, chứ không có ý định thực sự nổ súng..." "Hừ!" Tô Mặc hừ lạnh, "Chĩa súng vào đầu tao, tao không quan tâm nó có ý định nổ súng hay không, nó đã chạm vào giới hạn của tao rồi..." "Thiếu gia James, ngài xem chuyện hôm nay xử lý thế nào?" Tô Mặc sắc mặt không tốt nhìn chằm chằm James trên đất.

"Tôi..." James toàn thân run rẩy, nói: "Tôi... tôi..." Tô Mặc nói: "Tôi cũng không chiếm tiện nghi của ngài..." Nói rồi, Tô Mặc lại lấy tờ danh sách ra, "Tất cả đồ cổ trên đó mang hết đến đây cho tôi, chuyện hôm nay coi như cho qua..." Quản gia do dự, "Thiếu gia nhà tôi chỉ muốn một món đồ đồng thôi mà..." "Cạch!" Lão Hồ cũng rút khẩu súng lục từ sau lưng ra, đập mạnh lên bàn, "Được hay không?" James vội vàng nói: "Được được được, chắc chắn được, tôi nguyện ý mang đồ cổ đến..." Tô Mặc gật đầu, "Vậy khoảng thời gian này đành phải làm phiền thiếu gia James rồi, ngài cứ ở lại đây với chúng tôi..." Tô Mặc ngẩng đầu, liếc nhìn người quản gia đang hoảng sợ bất an.

Sắc mặt quản gia trắng bệch, sợ mình cũng giống như tên vệ sĩ da đen, chết một cách không minh bạch ở đây.

Phịch!

Quản gia đột nhiên quỳ xuống đất, "Tô tiên sinh tha mạng, Tô tiên sinh tha mạng..." Tô Mặc lắc đầu, "Ông sẽ không chết, với tư cách là quản gia của gia tộc Rothschild, tôi hy vọng ông sẽ báo cáo trung thực

chuyện hôm nay cho gia chủ của ông...” Quản gia liên tục gật đầu, “Vâng vâng vâng!” Tô Mặc lại nói: “Đồng thời cũng nói với ông ta một tiếng, hỏi ông ta muốn đồ cổ, hay là muốn mạng của con trai ông ta!” Quản gia nói: “Được được được, tôi sẽ liên lạc với gia chủ ngay lập tức!” Tô Mặc xua tay, “Đi đi!” Quản gia không dám nán lại, quay người vội vã rời đi.

Bên ngoài, buổi đấu giá vẫn đang tiếp tục.

Nữ đấu giá viên đứng trên sân khấu, “Tiếp theo, vật phẩm đấu giá này là tác phẩm của đại sư điêu khắc gỗ nổi tiếng thời nhà Thanh, Trương Văn Long, tượng Quan Công đứng bằng gỗ hồng mộc sơn son thếp vàng, kích thước 16x14x33cm, nặng 780g!” “Mọi người đều biết, Quan Công ở nước ta được xưng là Võ Thánh, càng là đại diện cho một chữ Nghĩa trong phẩm đức của người An Lạc...” “Bức tượng Quan Công này điêu khắc sống động như thật, như thể Quan Công tái thế!” “Giá khởi điểm, một triệu Nhân dân tệ, mỗi lần tăng giá không dưới 5 vạn!” “Bây giờ bắt đầu đấu giá!” Tô Mặc lại chuyển tầm mắt lên sân khấu đấu giá.

Tiếu Hồ dẫn hai vệ sĩ vào, kịp thời dọn dẹp thi thể và vết máu của gã da đen.

Mọi người đều tỏ ra rất bình tĩnh, bao gồm cả Anh Tử.

James thấy không ai để ý đến mình, cũng thở phào một hơi, một mình bò vào góc tường, thành thạo băng bó vết thương của mình, đồng thời trong lòng thầm cầu nguyện quản gia của mình sớm quay lại.

Chương 307

"Một triệu!" "Một triệu hai mươi vạn!" "Một triệu hai mươi lăm vạn!" "Hai triệu!" Rất nhanh, bức tượng Quan Công thời nhà Thanh đã được một phú hào cảng thương mua với giá cao năm triệu.

Nữ đấu giá viên: "Tiếp theo, mời vật phẩm tiếp theo của chúng ta..." Sau khi hai cô gái mặc sườn xám đỏ bưng vật phẩm đấu giá lên, nữ đấu giá viên lại giới thiệu, đồng thời, màn hình lớn phía sau cũng hiện lên hình ảnh và thông tin của vật phẩm.

"Mọi người có thể thấy, viên ngọc lục bảo này to bằng nắm tay, và bên trong viên đá rất trong suốt, loại đá quý chất lượng này hoàn toàn thuộc hàng đỉnh cao nhất thế giới!" "Hai viên ngọc lục bảo được đấu giá cùng lúc, giá khởi điểm hai mươi triệu, mỗi lần tăng giá không dưới một triệu!" "Bây giờ đấu giá bắt đầu!" Nữ đấu giá viên vừa dứt lời, cuộc cạnh tranh bên dưới đã vô cùng sôi nổi.

Đá quý đỉnh cao, thực sự là thứ có thể gặp mà không thể cầu.

"Hai mươi triệu!" "Ba mươi triệu!" "Bốn mươi triệu!" "Tám mươi triệu!" "Một trăm triệu!" Chỉ trong nửa phút, giá của viên ngọc lục bảo đã tăng lên một trăm triệu.

James cũng rất ngạc nhiên trước đà tăng này, vô tình liếc nhìn Tô Mặc và những người khác, lại thấy sắc mặt Tô Mặc thản nhiên, rất bình tĩnh, liên tưởng đến thủ đoạn quỷ dị mà Tô Mặc dùng để giết người lúc nãy.

James biết rằng có lẽ cả đời này mình cũng không báo được thù này, người trước mắt bất luận là tài lực hay thế lực đều không thua kém gia tộc mình.

Hiện nay kinh tế An Lạc đang phát triển tốt, cha anh ta cũng sẽ

không vì mình mà từ bỏ toàn bộ thị trường An Lạc.

"Ngài Tô..." Đúng lúc này, quản gia của James chạy vào, "Ngài Tô, gia chủ của chúng tôi đã đồng ý!" "Ngoài ra, gia tộc Rothschild chúng tôi sẽ tặng thêm cho ngài Tô một trăm món đồ cổ An Lạc, coi như gia chủ kết bạn với ngài!" "Ông ấy còn nói, thiếu gia James đã đắc tội với ngài, muốn giết muốn xẻo tùy ngài xử lý, đồ cổ ngày mốt sẽ được gửi đến cho ngài..." "....." Lão Hồ và Bàn Tử nhìn nhau.

Vương Khải Toàn nói: "Đúng là một con cáo già!" Lão Hồ than thở: "Gia tộc Rothschild đứng vững mấy trăm năm không đổ, không phải là không có lý do!" Quản gia nói: "Ông ấy còn nói, thiếu gia James đã đắc tội với ngài, muốn giết muốn xẻo tùy ngài xử lý, đồ cổ ngày mốt sẽ được gửi đến cho ngài..." Lão Hồ than thở: "Gia tộc Rothschild đứng vững mấy trăm năm không đổ, không phải là không có lý do!" "....." Tô Mặc cũng không nói nên lời, người ta không chỉ gửi bảo vật đến, mà còn tặng thêm hơn một trăm món đồ cổ An Lạc, nếu mình còn giết con trai ông ta nữa thì thật sự không nói được.

Nhưng may là ý định ban đầu của Tô Mặc cũng không muốn giết James, anh chỉ mượn cớ chuyện của tên vệ sĩ da đen để gây khó dễ, đòi văn vật từ gia tộc Rothschild mà thôi.

Tô Mặc gật đầu, "Nếu đã như vậy, hảo ý của gia chủ các vị tôi xin nhận..." Nói rồi, Tô Mặc lại chỉ vào James trên đất, "Các vị có thể mang thiếu gia của mình đi được rồi..." "Vâng vâng vâng!" Quản gia đỡ James trên đất dậy, "Nhiều nhất là ba ngày, đồ cổ nhất định sẽ được gửi đến phủ của ngài Tô..." Tô Mặc khẽ gật đầu, "Đối với uy tín của gia tộc Rothschild, tôi vẫn tin tưởng!" James và quản gia cùng nhau bước ra khỏi cửa, Bàn Tử đóng cửa lại, hưng phấn nói: "Lại vớ được một món hời lớn rồi!" Tô Mặc lắc đầu, "Chúng ta bây giờ không thiếu tiền, tiền chỉ là một thứ gia vị, nhưng chúng ta đã ngồi ở vị trí cao, thì nên đóng góp cho đất nước, làm những việc trong khả

năng của mình, ví dụ như đón văn vật về nước!" Vương Khải Toàn nháy mắt nói: "Cái này gọi là gì?

Cái này gọi là chính trị chính xác!" Tô Mặc cười lớn nói: ""Đi chết đi, ha ha ha..." "Tô gia!" Tiếu Hồ đẩy cửa bước vào, nhỏ giọng nói: "Một giờ trước, khu vực Ba Thục xảy ra động đất, thương vong thảm trọng..." Lão Hồ đứng dậy, "Chẳng trách đêm qua ta quan sát hướng tây nam, thấy hắc vụ kéo đến, trời sinh dị tượng..." Tô Mặc nói: "Báo với bên tài chính, phải dốc hết sức mình giúp đỡ khu vực Ba Thục..." Tiếu Hồ gật đầu.

"Vâng!". ...

Buổi tối.

Bầu trời đêm Bắc Kinh đầy sao lấp lánh.

Tô Mặc đứng trong tiệm đồ cổ Phan Gia Viên, không hiểu vì sao, trong lòng anh ngày càng phiền não.

Nhìn lên bầu trời đêm, Tô Mặc bấm ngón tay tính toán, giây tiếp theo toàn thân đột nhiên rùng mình một cái.

Trong đầu đột nhiên hiện lên một bức tranh núi thây biển máu, máu chảy thành sông.

Khiến người ta không nỡ nhìn thẳng!

Tô Mặc đột ngột nhìn về hướng đông nam, tự nhủ: "Họa xuất đông nam...

đông nam..." "Hít... khu vực Ba Thục?" "Trận động đất đột ngột này không phải là thiên tai?" Tô Mặc nhíu chặt mày, nhìn về hướng đông nam, trầm mặc không nói.

"Cốc cốc cốc!" Dưới lầu, vang lên tiếng gõ cửa dồn dập.

Anh Tử từ phòng tắm thò đầu ra, không hiểu hỏi: "Ai vậy?" Tô

Mặc lắc đầu, “Không có gì, em cứ yên tâm ngủ đi, anh xuống xem sao...” Tô Mặc xuống lầu, mở cửa, phát hiện lại là một “người quen” - tài xế của thư ký Lưu, lần trước Tô Mặc từng đi xe của ông ta đến Trung Nam Hải.

Tô Mặc có chút nghi hoặc, “Xảy ra chuyện gì rồi?

Sao Lão Lưu không gọi điện cho tôi?” Người tài xế mặt đầy lo lắng, “Xảy ra chuyện lớn rồi, ngài Lưu bảo tôi phải mang đồ đến cho ngài ngay trong đêm...” Người tài xế đưa qua một tập tài liệu có khắc hai chữ “Tuyệt mật”.

Tô Mặc trong lòng rùng mình, cảm thấy có điềm chẳng lành.

Loại tài liệu bảo mật cấp này ít nhất phải là lãnh đạo cấp thị mới được xem.

Tô Mặc nhìn người tài xế, hỏi: “Tôi có thể xem không?” Người tài xế thành thật nói: “Thứ này, ngài Lưu bảo tôi phải tự tay đưa đến cho ngài!” Tô Mặc gật đầu, nhanh chóng mở túi bọc ra, phát hiện bên trong là một cái đĩa CD.

Tô Mặc ngẩn người, lại nhìn về phía tài xế.

Tài xế nói thẳng: “Ngài có thể mang vào xem, nhưng nhớ phải tiêu hủy kịp thời!” Tô Mặc lập tức gọi bảo mẫu đến, đặt đĩa vào máy, cho mọi người lui ra, nghiêm túc xem.

Tống tử!

Đoạn phim trong máy quay lại là cảnh tống tử tấn công làng.

“Reng reng reng!” Chuông điện thoại trong túi vang lên, Tô Mặc cúi đầu nhìn, phát hiện chính là điện thoại của thư ký Lưu.

Tô Mặc không nghĩ ngợi, trực tiếp nhấc máy, hỏi: “Lão Lưu đầu, chuyện gì vậy?” Lão Lưu nói: “Hôm nay khu vực Ba Thục động đất,

những thứ không sạch sẽ dưới lòng đất đã chạy lên mặt đất, làm bị thương không ít người, quân đội đã hoàn toàn tiếp quản nơi đó rồi...” Tô Mặc không cho là vậy: “Cho pháo binh bắn mấy phát là được chứ gì, dọn dẹp vật lý, cỏ không mọc nổi!” Lão Lưu lại nói: “Không dễ như cậu tưởng tượng đâu, sau khi quân đội tiếp quản, cũng có rất nhiều binh sĩ bị nhiễm ôn dịch, cũng có người hôn mê bất tỉnh...” “Tô Mặc, cậu không phải có một đám anh em Mô Kim Hiệu Úy sao?

Các cậu đến khu vực Ba Thục xem sao đi...” Tô Mặc nhướng mày, “Nghiêm trọng đến vậy sao?” Lão Lưu trầm giọng nói: “Trận động đất này đến một cách khó hiểu, cộng thêm khu vực Ba Thục nhiều núi, trung tâm động đất tên là Vu Sơn Quan Tài Hạp, địa hình hiểm trở, có vô số “huyền quan”, sau khi động đất xảy ra, rất nhiều huyền quan rơi vãi khắp nơi...” “Đợi đã!” Tô Mặc trong lòng chấn động, “Ông vừa nói gì?

Vu Sơn Quan Tài Hạp?” Lão Lưu nói: “Đúng, Vu Sơn Quan Tài Hạp!

Cậu biết nơi này sao?” 【Đinh!】 Ngay lúc Tô Mặc đang thất thần, giọng nói của hệ thống đã lâu không xuất hiện vang lên. 【Chúc mừng ký chủ đã kích hoạt tình tiết Vu Sơn Quan Sơn -- Thi Tiên Phong Sư Cổ xuất thế (nhiệm vụ lần này là bắt buộc)】 【Với tư cách là người duy nhất trên thế gian tinh thông “Quan Sơn Chỉ Mê Phú”, lần này ký chủ không có quyền lựa chọn!】 【Thi tiên xuất thế, dòng dõi Mô Kim đèn người tắt!】 【Mời ký chủ đến Địa Tiên Thôn ngăn chặn Thi tiên xuất thế!】 “...” Tô Mặc đứng hình.

Hai mươi mấy năm qua, đây là lần đầu tiên anh nhận được nhiệm vụ bắt buộc.

Hơn nữa, sự kiện “Địa Tiên Thôn” lần này cũng đến quá quỷ dị rồi!

Vốn tưởng còn ba bốn năm thời gian chuẩn bị, không ngờ một trận động đất bất ngờ đã khiến Địa Tiên Thôn bị lộ ra trước thời hạn!

Thấy Tô Mặc mãi không trả lời, Lão Lưu lại hỏi: "Alô?

Tô Mặc, cậu có đang nghe không?" Tô Mặc vội đáp: "Lão Lưu đầu, ông yên tâm đi, ngày mai tôi sẽ dẫn người đến khu vực Ba Thục..." Dòng dõi Mô Kim, cùng với sáu chữ chân ngôn "người thắp nến, ma thổi đèn" mà lưu truyền từ lâu.

Hệ thống lại cố tình nói một câu -- Thi tiên xuất thế, dòng dõi Mô Kim đèn người tắt!

Cuộc khủng hoảng lần này e rằng còn nghiêm trọng hơn tưởng tượng.

"Được!" Lão Lưu đầu nói: "Có cậu ở đó, tôi yên tâm rồi!" Hai người lại hàn huyên một hồi, Tô Mặc cúp máy.

Nhìn về hướng Ba Thục, trong lòng mãi không thể bình tĩnh...

Chương 308

Bắc Kinh!

Trụ sở chính của nhà họ Uông.

Trong phòng bao sang trọng, đèn đuốc sáng trưng, một chiếc bàn dài khổng lồ đặt ở chính giữa phòng.

Hơn mười vị cao tầng nhà họ Uông ngồi quanh bàn dài, tất cả đều im lặng không nói, không khí nặng nề như trong hội đồng trưởng lão của một bộ phim kỳ ảo.

Có người ngồi không yên nữa, "Gia chủ, chúng tôi nhận được tin, khu vực Ba Thục, trấn Thanh Khê giữa ban ngày ban mặt lại xuất hiện tống tử!" Người ngồi ở ghế chủ tọa nói: "Khu vực Ba Thục, trấn Thanh Khê?

Ha ha ha, Địa Tiên Thôn sắp xuất thế rồi sao?" Mọi người nghi hoặc: "Địa Tiên Thôn?

Gia chủ, Địa Tiên Thôn này là sao ạ?" Gia chủ nhà họ Uông nói: "Trấn Thanh Khê là đất của tộc Phong Sơn Thái Bảo ngày xưa, năm đó Phong Sơn Thái Bảo và tiên tổ của chúng ta là Uông Tàng Hải cùng hiệu lực dưới trướng Minh Thái Tổ, nhiều lần ngồi đàm đạo, họ có những quan điểm khác nhau về trường sinh!" "Ha ha ha, lần này ta sẽ tự mình dẫn đội đến Địa Tiên Thôn!" Địa tiên sắp xuất thế, liên quan đến tính mạng của dòng dõi Mô Kim Hiệu Úy, Tô Mặc không dám lơ là, ngay trong đêm ngồi xe đến khu vực Ba Thục.

Đi cùng còn có Lão Hồ và Bàn Tử Vương Khải Toàn.

Tống tử tấn công làng, kinh động đến cả quân đội!

Chuyện này không phải chuyện nhỏ!

Tô Mặc cũng để Hỗn Độn điều động hơn 500 anh em viện mồ côi thân thủ nhanh nhẹn, những người này đều sở hữu Mô Kim Phù kiểu mới do Tô Mặc sáng tạo ra, họ do Tuyết Lê Dương và Trương Doanh Sảnh phụ trách, làm đội thứ hai đến Ba Thục.

Năm xưa, Trần Hạt Tử làm Xá Lĩnh tổng bả đầu, chiếm núi làm vua ở Thường Thắng Sơn, dưới trướng Xá Lĩnh lực sĩ cũng không quá hai nghìn người, mà thế lực của Tô Mặc hiện nay mạnh hơn ông ta rất nhiều.

Dưới trướng Tô Mặc không chỉ có Lão Hồ, Trương Doanh Sảnh, Tứ Hung Tướng và những người tài giỏi khác, anh chỉ cần giơ tay hô một tiếng, cả nước đều hưởng ứng.

Sau khi sự kiện Ba Thục bùng nổ, cả công ty vận hành như một cỗ máy chiến đấu tốc độ cao, mỗi người một việc, trật tự đâu ra đấy. ...

Ánh bình minh le lói, trời từ mờ sáng.

Trực thăng tư nhân lượn lờ trên bầu trời trấn Thanh Khê một lúc lâu, nhưng mãi không tìm được chỗ để hạ cánh.

Những con đường vốn sạch sẽ, ngăn nắp ngày xưa, giờ đây khắp nơi đều là tường đổ vách nát!

Tô Mặc nhìn phi công, nói: "Bay thấp một chút, chúng tôi nhảy thẳng xuống!" Phi công giật mình, "Tô gia, như vậy không an toàn đâu!" Lão Hồ cười cười, "Chúng tôi đều biết khinh công, độ cao này không là gì cả..." Bàn Tử hơi sợ độ cao, nhưng lúc này cũng cứng đầu hùa theo: "Năm đó chúng tôi ở Côn Luân Thần Cung, độ cao nhảy xuống còn lợi hại hơn thế này nhiều..." "Thôi được..." Phi công bất đắc dĩ, kéo cần lái xuống, máy bay bổ nhào xuống, Tô Mặc mắt nhanh tay lẹ, tóm lấy Bàn Tử và Lão Hồ rồi nhảy vọt ra ngoài.

Sau một hồi xoay chuyển tốc độ cao, ba người Tô Mặc nhẹ nhàng

đáp xuống đất.

Thấy mấy người bình an vô sự, phi công thở phào nhẹ nhõm.

Tô Mặc vẫy tay về phía máy bay, ra hiệu nó quay về.

Đợi máy bay rời đi, Tô Mặc, Lão Hồ, Bàn Tử ba người dùng khinh công, lao về phía trấn Thanh Khê. ...

Trấn Thanh Khê, thời cuối Nguyên đầu Minh, nơi đây có một gia tộc danh giá là họ Phong sinh sống, sau này dòng họ Phong vào kinh xây dựng hoàng lăng cho Chu Nguyên Chương, họ cũng thuận lý thành chương trở thành Quan Sơn Thái Bảo sau này.

Từng có thời kỳ đỉnh cao, suýt nữa đã cắt đứt truyền thừa của Mô Kim Hiệu Úy.

Thời Vạn Lịch, vị trí thủ lĩnh của Quan Sơn Thái Bảo rơi vào tay Phong Sư Cổ của nhà họ Phong.

Phong Sư Cổ cũng là một kỳ nhân, ông ta thấy hoàng lăng nhà Chu do tổ tiên xây dựng có vấn đề, đề nghị hoàng đế di dời mộ tổ, nhưng không được hồi đáp, bèn quay về quê hương trấn Thanh Khê.

Sau đó, Phong Sư Cổ mưu đồ tu thành thi tiên, dẫn gần như toàn bộ người dân trấn Thanh Khê vào Địa Tiên Thôn.

Từ đó, Quan Sơn Thái Bảo chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa.

Trấn Thanh Khê trải qua bao biến đổi, nơi đây tuy vẫn còn một số ít người họ Phong, nhưng họ lại không có bất kỳ quan hệ nào với dòng dõi Quan Sơn.

"Đứng lại!" Hai binh sĩ mặc quân phục nhìn ba người Tô Mặc đang chạy về phía trấn Thanh Khê, giơ súng cảnh giới, quát: "Đây đã là khu quân sự cấm, cấm vào!" Tô Mặc dừng bước, thấy hắc khí ngưng tụ trên trán người lính, mày nhíu chặt.

“Thi khí!” Lão Hồ nghi hoặc: “Cậu thanh niên này cũng chỉ khoảng hai mươi tuổi, sao lại có thi khí nặng như vậy!” Tô Mặc than thở: “Địa tiên xuất thế, gieo họa ngàn dặm!” Dứt lời, Tô Mặc bước một bước, biến mất tại chỗ.

Thấy Tô Mặc lao về phía mình, hai chiến sĩ trẻ vội quát: “Đứng lại, còn động nữa tôi sẽ nổ súng!” Tô Mặc đảo mắt một cái, thân hình nhanh đến lạ thường, Phát Khâu song chỉ nhanh chóng điểm vào ngực hai chiến sĩ, hai người có chút đau, theo phản xạ há to miệng.

Hai viên Hồng Liêm Diệu Tâm Hoàn trong tay Tô Mặc bay ra.

“A...” Hai người lính thuận thế nuốt xuống.

“Anh...” “Anh cho chúng tôi ăn gì vậy?” Hai chiến sĩ trẻ kinh hãi.

Tô Mặc đưa tay gõ vào đầu hai chiến sĩ trẻ, “Muộn một chút nữa, hai cậu đều sẽ biến thành thi, bây giờ cảm thấy đỡ hơn chưa?” Hai người lính ngẩn ra, một trong hai người mặt đầy ngơ ngác, “Tôi... cơ thể tôi không còn cứng đờ nữa!” “Ê, hình như vậy đó, đầu tôi cũng không đau nữa!” Hai người trợn tròn mắt.

Tô Mặc nói: “Mời đoàn trưởng của các cậu ra đây, chúng tôi phụng mệnh của một vị đại nhân vật ở Bắc Kinh đến tiếp quản nơi này!” Hai chiến sĩ trẻ kinh ngạc nhìn ba người Tô Mặc, “Các anh là người bắt ma?” “Ha ha ha...” Vương Khải Toàn cười lớn, “Chiến sĩ trẻ, bọn này không tin vào mấy thứ đó đâu, mọi trâu quỷ rắn thần cuối cùng đều sẽ gục ngã dưới chân nhân dân!” Lão Hồ đá mạnh Bàn Tử một cái, “Bàn Tử, làm gì đấy?

Bây giờ có phải là lúc nói nhảm không?” Lão Hồ quay đầu, lại nói: “Chiến sĩ trẻ, vẫn là nên gọi lãnh đạo của các cậu đến đi...” “Được được được...” Hai chiến sĩ trẻ cũng biết ba người Tô Mặc không phải người xấu, một trong hai người quay người chạy về phía trấn Thanh Khê phía sau.

Không lâu sau, một vị lãnh đạo quân đội bước tới, “Chào các vị, tôi là người phụ trách ở đây, các vị có thể gọi tôi là đoàn trưởng Hình!” Tô Mặc nghiêm mặt nói: “Chào đoàn trưởng Hình, tôi nghĩ các vị đã nhận được mệnh lệnh rồi...” Đoàn trưởng Hình gật đầu, “Vâng, chúng tôi đã nhận được mật lệnh của văn phòng quân vụ Bắc Kinh, họ yêu cầu chúng tôi rút khỏi trấn Thanh Khê kịp thời sau khi ngài Tô đến...” Tô Mặc tiếp lời, “Tôi chính là Tô Mặc, đoàn trưởng Hình, các vị đã hoàn thành trách nhiệm của mình rồi...” Nói rồi, Tô Mặc lấy ra hơn mười lọ Hồng Liêm Diệu Tâm Hoàn đưa cho đoàn trưởng Hình, “Xin hãy chắc chắn cho tất cả các chiến sĩ uống!” Đoàn trưởng Hình và hai chiến sĩ trẻ nhận lấy lọ thuốc, “Chỉ có ba người các anh sao?

Bên trong có... rất nhiều thứ bẩn thỉu!!!” “Ha ha ha...” Ba người Tô Mặc nhìn nhau, cười lớn nói: “Yên tâm đi, đoàn trưởng Hình, chúng tôi là chuyên nghiệp!” Tô Mặc vỗ vai đoàn trưởng Hình, “Sau khi tôi vào, xin ngài cho quân đội phong tỏa lối vào trấn Thanh Khê, không có lệnh của tôi, tất cả mọi người đều không được vào!” “Rõ!” Đoàn trưởng Hình chào theo kiểu quân đội, rồi quay người rời đi.

Năm phút sau, quân đội lần lượt rút khỏi trấn Thanh Khê.

Tô Mặc khởi động cơ thể, một bước chân bước vào trong. ...

Trong trấn Thanh Khê, sương mù bao phủ.

Tô Mặc đi chưa được bao lâu, đã thấy một con đại tống tử gầy trơ xương lao về phía mình.

Lão Hồ và Bàn Tử luyện võ nhiều năm, phản ứng cũng vô cùng nhanh nhạy, Tiểu Thần Phong và xẻng công binh Hắc Kim lần lượt chém đứt hai chân trái phải của con tống tử.

Chương 309

Ngay lúc Lão Hồ và Vương Khải Toàn sắp chém đứt cánh tay nó, Tô Mặc can ngăn: "Đợi đã!" Lão Hồ và Bàn Tử đột ngột dừng lại, nhanh chóng thu vũ khí, đè chặt con tống tử dưới thân.

Phải nói, hai anh em này phối hợp với nhau, thực sự là thiên y vô phùng, không một kẽ hở.

"Ô ô!" Âm thanh phát ra từ miệng con tống tử giống như bị lưỡi cưa cùn ma sát, vô cùng chói tai.

Tô Mặc quan sát trái phải một lượt, nói: "Con tống tử này có chút tuổi đời, ít nhất có thể truy ngược về cuối thời Minh!" Bàn Tử có chút kinh ngạc, nói: "Mấy thứ này từ đâu ra vậy?" Tô Mặc đáp: "Vu Hạp Quan Sơn!" "Gầm!" Một tiếng gầm giận dữ truyền đến, mọi người nhìn theo hướng âm thanh, thì thấy một khuôn mặt đầy lông lá từ phía sau đi ra, dung mạo xấu xí như sơn quỷ.

Lão Hồ trong lòng kinh hãi, "Ba Sơn Viên Dứu, thứ này không phải đã tuyệt chủng từ lâu rồi sao?" Nhìn thấy khuôn mặt đầy lông lá, dung mạo xấu xí như sơn quỷ.

Lão Hồ trong lòng kinh hãi, "Ba Sơn Viên Dứu, thứ này không phải đã tuyệt chủng từ lâu rồi sao?" Con Ba Sơn Viên Dứu này thân thể dị thường cao lớn, khi lao đi tiếng động như sấm rền, lông trên người khô trắng, nhưng trông vẫn rất oai vệ.

"Ầm!" Ngay lúc Lão Hồ kinh hô, Ba Sơn Viên Dứu đã gào thét lao tới, chỉ trong nháy mắt đã ở ngay trước mặt.

"Khỉ con!" Thấy vậy, Bàn Tử hét lớn một tiếng, "Ăn của Bàn gia mày một đấm!" Ba Sơn Viên Dứu không chịu yếu thế, cánh tay to như thân cây siết chặt nắm đấm, tung cú đấm ra.

“Mẹ kiếp, sức mạnh kinh người!” Bàn Tử không địch lại, lảo đảo lùi về phía sau.

Lúc này, họa vô đơn chí, con tống tử trên người Lão Hồ giãy giụa dữ dội, cố gắng thoát khỏi sự trói buộc.

Tô Mặc lúc này cũng nhận ra con Ba Sơn Viên Dứu trước mắt chính là con mà Phong đoàn trưởng (anh trai giáo sư Tôn) trong nguyên tác để lại.

Thấy nó nhe nanh múa vuốt lại lao về phía mình, Tô Mặc một chiêu Khôi Tinh Thích Đấu liền đá bay con Ba Sơn Viên Dứu.

“Âu ô ô ~” Con tống tử dưới thân Lão Hồ phát ra tiếng gầm rú như dã thú.

“Còn có ngươi!” Tô Mặc ra tay, không chút lưu tình đập nát sọ của con đại tống tử.

Lão Hồ đỡ Vương Khải Toàn dậy, nói: “Bàn Tử, cậu không sao chứ...” Tuy bình thường Lão Hồ không ít lần dạy dỗ Bàn Tử, nhưng đối với người anh em chơi từ nhỏ đến lớn này, ông vẫn rất quan tâm.

Bàn Tử lắc đầu, nhìn lại con Ba Sơn Viên Dứu, “Cái con quái dị này là gì vậy?

Sức mạnh kinh người thật!” Tô Mặc giải thích: “Ba Sơn Viên Dứu do tướng mạo hung tợn xấu xí, nên trong dân gian từ xưa đến nay còn có tên gọi là “sơn quỷ”...” “Truyền thuyết “sơn quỷ có thể biết chuyện trong một năm”, tức là nó có thể dự đoán những chuyện sẽ xảy ra trong vòng một năm, đương nhiên đây chỉ là truyền thuyết hư ảo không có thật, nhưng cũng từ một khía cạnh khác, chứng minh Ba Sơn Viên Dứu cực kỳ có linh tính!” Linh tính?

Bàn Tử quan sát từ trên xuống dưới con Ba Sơn Viên Dứu đầu óc đần độn kia, “Sao tôi không nhìn ra nó có linh tính nhỉ?” Hai mắt Ba

Sơn Viên Dứu đỏ rực, ánh mắt tràn đầy vẻ hung bạo.

Tô Mặc cũng chú ý đến điểm này, theo như nguyên tác, con Ba Sơn Viên Dứu này cực kỳ thông nhân tính, đã giúp đỡ nhóm nhân vật chính rất nhiều.

"Thi khí!" Lão Hồ nói: "Tô tiểu ca, trên người con Ba Sơn Viên Dứu này có thi khí!" Tô Mặc nhướng mày, đầu ngón tay ép ra một giọt tinh huyết, vung tay bắn ra.

"Bạch!" Tinh huyết Thanh Long không hề lệch, chính xác rơi vào trán của Ba Sơn Viên Dứu.

Gào!!!

Một con Thanh Long vô hình lượn lờ quanh người Ba Sơn Viên Dứu, tiếng rồng ngâm theo đó vang vọng bên tai mọi người.

"..." Dần dần, hai mắt Ba Sơn Viên Dứu trở nên trong sáng, nhìn thấy ba người Tô Mặc, Ba Sơn Viên Dứu không nói hai lời, quay đầu bỏ chạy.

"Này..." Bàn Tử không vui, "Một câu cảm ơn cũng không để lại, quay người là đi, cái con súc sinh này học của ai vậy???" "Cánh tay Bàn gia suýt nữa gãy rồi, lần này không tiễn mày về Tây Thiên thì không được!" Bàn Tử gầm lên một tiếng, rút súng định bắn.

"Đừng vội!" Tô Mặc nhảy vọt lên, chắn trước mặt Ba Sơn Viên Dứu, lạnh lùng nói: "Ba Sơn Viên Dứu, bây giờ ta là người duy nhất trên thế gian tinh thông Quan Sơn Chỉ Mê Phú, quen biết chủ nhân của ngươi là Phong Học Văn, ngươi không muốn nói gì với ta sao?" "....." Con vượn già này còn có thể nghe hiểu tiếng người?

Lão Hồ và Bàn Tử nhìn nhau, kinh ngạc không thôi.

"..." Ba Sơn Viên Dứu ngơ ngác nhìn Tô Mặc.

Tô Mặc lại nói: “Phong Học Văn đã qua đời ở Địa Tiên Thôn, Phong Học Vũ chỉ là hậu nhân chứ không phải truyền nhân, ta tinh thông Quan Sơn Chỉ Mê Phú, cũng coi như là nửa người Quan Sơn Thái Bảo, hay là ngươi giúp ta tìm được Địa Tiên Thôn, cũng coi như hoàn thành di nguyện của Phong Học Văn...

được không?” Nói xong, Tô Mặc lại đọc mấy câu Quan Sơn Chỉ Mê Phú, tự chứng minh thân phận.

“Hảo cá đại vương, hữu thân vô thủ!” “Nương tử bất lai, quần sơn bất khai!” “Thiêu sài khởi oa, chử liễu can phế!” “Tạc tỉnh phạt diêm, vấn quỷ thảo tiền!” “Điểu đạo tung hoành, bách bộ cửu hồi!” “Dục phóng địa tiên, tiên hoa ô dương!” Quả nhiên!

Nghe đoạn này, Ba Sơn Viên Dứu gãi tai gãi má, địch ý giảm đi rất nhiều.

Tô Mặc bước lên, vừa dỗ vừa dọa, một lúc lâu sau, cuối cùng cũng dỗ được con Ba Sơn Viên Dứu.

“Đi... chúng ta đến nhà thờ tổ họ Phong!” Dưới sự dẫn dắt của Ba Sơn Viên Dứu, mọi người quen đường quen lối đến được Nữ Thần Phong.

Trên đường cũng có rất nhiều tống tử cản đường, nhưng may là đều là một số cương thi cấp thấp, Lão Hồ và Bàn Tử liên thủ xử lý chúng.

Ba người một vượn cuối cùng đã tìm thấy một đoạn sạn đạo cổ trong hẻm núi sâu, được gọi là Ngũ Xích Đạo.

Ngũ Xích Đạo cũng rất vất vả, đó là con đường cổ cắm cheo leo trên vách đá, trông vô cùng nguy hiểm.

Con đường cổ ở đây có thể truy ngược về thời Tiên Tần!

Sau khi Tô Mặc và những người khác bước lên, những phiến đá

dưới chân bắt đầu lung lay, thậm chí có vài chỗ sắp sập.

Người nhát gan đi, e rằng không đi được mấy bước.

Lão Hồ còn đỡ, Bàn Tử đi được một lúc đã sắp khóc!

Cuối cùng vẫn là Ba Sơn Viên Dứu không nhìn nổi nữa, ôm lấy Bàn Tử, không quay đầu lại đi vào trong núi sâu.

Tô Mặc đi xuyên qua giữa hẻm núi mây mù sâu thẳm, bước chân vững vàng, thân hình nhẹ nhàng, không cần bám vào vách đá cũng đi nhanh như gió.

Rất nhanh, họ đã đi qua Ngũ Xích Đạo, tiến vào sâu trong núi.

Trong núi sâu đường đi quanh co, những con đường tưởng chừng không thể đi qua, dưới sự dẫn dắt của Ba Sơn Viên Dứu, cũng đã đi qua một cách hữu kinh vô hiểm.

Một đường thuận lợi, họ đã đến được khu vực bên trong của trấn Thanh Khê.

Len lỏi qua những ngôi nhà bỏ hoang, Tô Mặc miệng lẩm bẩm: "Dục phóng địa tiên, tiên hoa ô dương!" Ô dương ô dương, chính là thứ mà Phong Sư Cổ lúc đó muốn dùng để "thành tiên".

Giữa vô số ngôi nhà, Tô Mặc dựa vào thuật phân kim định huyệt, rất nhanh đã tìm thấy dương trạch của họ Phong nổi bật.

Chương 310

Nhìn những tàn tích trên mặt đất, ngôi nhà này hẳn là nơi chỉ huy khai thác khoáng sản, ba người sau hai tiếng đồng hồ tìm kiếm không ngừng.

Họ cuối cùng đã tìm thấy con thú đá Ô Dương trong một khe hẹp của đường hầm.

Tô Mặc vừa vui mừng, thì thấy Ba Sơn Viên Dứu cả người co rúm lại ở góc tường, ngay sau đó, anh lại nghe thấy một tiếng gầm gào.

"Gầm!!!" Âm thanh chấn động đến điếc tai.

"Gầm!!" Lại một tiếng nữa, chẳng mấy chốc, âm thanh càng lúc càng lớn, càng lúc càng hung hãn.

Bàn Tử nghi ngờ: "Là tiếng sói, nhưng sao ở đây lại có sói?" Lão Hồ ngước mắt lên, đã nhìn thấy vô số cặp mắt đỏ trong bóng tối.

Những cặp mắt đó trong bóng tối vô cùng âm u quỷ dị, và đều đang lao về phía mấy người.

Đó là hàng nghìn con sói mắt đỏ, thân hình còn lớn hơn cả con vượn, và tốc độ chạy cực kỳ nhanh.

"Mẹ kiếp!" Tô Mặc chửi một tiếng, "Đây đều là những thứ trong Địa Tiên Thôn, không ngờ một trận động đất đã khiến chúng đều chạy ra ngoài!" "Các cậu mau đi đi!" Tô Mặc bước lên một bước, hai tay giương cung trái phải, sức mạnh lên đến 200 điểm chạm vào là chết, không lâu sau, đã có hơn một trăm con sói chết dưới chân Tô Mặc.

"Đi đi đi..." Lão Hồ kéo Bàn Tử, "Chúng ta ở đây chỉ làm vướng chân Tô tiểu ca thôi!".

Sau khi Lão Hồ, Bàn Tử và Ba Sơn Viên Dứu rời đi, Tô Mặc cũng không còn gì phải kiêng dè.

Anh thân hình nhanh nhẹn, như đi trên đất bằng, một cú lộn người nhảy ra phía sau, hai chân đạp lên trán bầy sói, đột nhiên nhảy lên, đáp xuống lưng một con sói đen to nhất, cánh tay phải dùng sức đập vào đầu nó, con sói đen phát ra tiếng kêu thảm thiết, ngã xuống đất.

Rầm!

Tô Mặc lại lộn người đáp xuống, giẫm một con sói khổng lồ lông trắng dưới chân, cánh tay phải đột ngột vung lên, ném con sói khổng lồ đi xa mấy mét, đập vào một bức tường, thân hình nổ tung, chết vô cùng thảm khốc...

Ánh mắt của bầy sói này lóe lên tia hung ác, tuy sức chiến đấu của Tô Mặc kinh người, nhưng chúng không vì bị áp chế mà mất đi dũng khí phản kháng.

"Hú hú ~" Nhất thời, cả bầu trời trấn Thanh Khê, tiếng sói tru dày đặc vang vọng khắp nơi.

"Hừ!" Tô Mặc hừ lạnh một tiếng, như một vị sát thần, xông pha chém giết, mỗi lần thân hình di chuyển, đều sẽ có một con sói khổng lồ ngã xuống.

"Mẹ kiếp!" Không biết qua bao lâu, Tô Mặc lau vết máu trên người, thở ra một hơi, nói: "Nếu không phải lão tử còn có việc chính, hôm nay không xé xác lũ súc sinh các ngươi không được..." Tô Mặc hít một hơi thật sâu, dùng toàn lực khinh công lùi về phía sau, đợi đến khi kéo ra khoảng cách an toàn vài trăm mét với bầy sói, tay phải lật một cái, mười mấy quả lựu đạn được ném ra không trung.

"Bằng!" "Bằng!" Tức thì, nhà thờ tổ họ Phong lửa bốc ngút trời.

Trên đất máu thịt bầy nhầy!

Bầy sói tan tác chạy trốn.

Tô Mặc cũng nhân lúc ánh lửa, nhân cơ hội rút lui. ...

Không lâu sau, Tô Mặc lại hội ngộ với Lão Hồ, Bàn Tử và Ba Sơn Viên Dứu.

Lão Hồ nói: "Tô tiểu ca, không sao chứ?" Vương Khải Toàn cũng nhìn về phía Tô Mặc, tiếng nổ vừa rồi, hai anh em cũng nghe thấy, Tô Mặc là trụ cột của đội, họ không muốn Tô Mặc có mệnh hệ gì.

Tô Mặc lắc đầu, "Tôi không sao... nhưng tình hình nghiêm trọng hơn chúng ta tưởng tượng!" "Tống tử, bầy sói, quỷ mới biết còn có thứ bẩn thỉu gì chạy ra ngoài nữa..." "Mấy ngày nay có lẽ không xuống mộ được, chúng ta phải dọn dẹp sạch sẽ những thứ bẩn thỉu xung quanh trấn Thanh Khê!" Trấn Thanh Khê có rất nhiều người dân sinh sống, những thứ bẩn thỉu dưới lòng đất không phải là thứ người thường có thể đối phó, vấn đề mà Tô Mặc đang đối mặt lúc này cũng khá nan giải.

"Lão Hồ..." Tô Mặc nói, "Cậu gọi điện thúc giục Tuyết Lê Dương, Lão Trương họ đi, bảo anh em mau đến..." Lão Hồ gật đầu mạnh, "Vâng!" Tô Mặc nhìn lên trời, "Trời sắp sáng rồi, lát nữa ba anh em mình dọn dẹp xung quanh, dọn được bao nhiêu hay bấy nhiêu, trước tiên phải đảm bảo an toàn cho bà con xung quanh!" "Được, không vấn đề gì," nói xong, Bàn Tử một tay cầm súng lục, một tay cầm xẻng công binh Hắc Kim, bắt đầu tìm kiếm những con tống tử xung quanh. ...

Lại qua một giờ nữa.

Mặt trời mọc ở phương đông.

Nhưng, cả trấn Thanh Khê vẫn bị một lớp sương mù bao phủ.

Lại qua hai ba giờ nữa, Trương Doanh Sảnh, Tuyết Lê Dương và

năm trăm anh em đã đến trấn Thanh Khê, họ còn mang theo thuốc men, thực phẩm, nước sạch.

Những thứ này chính là những thứ mà trấn Thanh Khê cần nhất lúc này.

Vì tình hình khẩn cấp, sau khi 500 người đến, Tô Mặc ra lệnh cho họ trực tiếp dọn dẹp tống tử, bầy sói, và các loại thứ bẩn thỉu từ Địa Tiên Thôn và Vu Hạp chạy ra.

Cuộc dọn dẹp này, đã bận rộn suốt bốn ngày.

Mãi cho đến khi xác nhận trấn Thanh Khê không còn tống tử, Tô Mặc mới ra lệnh giải trừ phong tỏa trấn Thanh Khê, các loại vật tư thông qua quân đội liên tục được đưa vào khu vực Ba Thục.

Tuy những thứ bẩn thỉu đã được dọn dẹp gần hết, nhưng khoảng thời gian này cũng khiến mọi người mệt rã rời.

Tô Mặc cái gì đáng thưởng thì thưởng, cái gì đáng khen thì khen.

Dưới trướng mấy nghìn người đi theo mình kiếm cơm, Tô Mặc vẫn hiểu những đạo lý này!

Từ đó, sự kiện động đất ở trấn Thanh Khê coi như tạm thời kết thúc.

Rất nhiều người trong công ty của Tô Mặc đã ở lại đây để hỗ trợ công tác tái thiết sau động đất ở trấn Thanh Khê.

Và Tô Mặc cũng đã đưa chuyện Địa Tiên Thôn lên lịch trình. ...

"Lão bản!" Lão Hồ, Trương Doanh Sảnh và hơn mười cao tầng trong công ty đã tìm một quán ăn sạch sẽ ở trấn Thanh Khê ngồi xuống.

"Đến đây..." Một người phụ nữ ba bốn mươi tuổi bước ra, "Các anh ăn gì không?" Có thể thấy, lúc trẻ người phụ nữ này hẳn là một

mỹ nhân tiêu chuẩn, bây giờ tuy không còn trẻ, nhưng phong vận vẫn còn, cặp đùi thon thả khiến không ít anh chàng độc thân nhìn đến mắt cũng thẳng ra.

"Ố..." Bàn Tử trêu chọc, "Gọi nhầm rồi, là bà chủ..." "Ha ha ha..." Mọi người cũng theo đó hùa theo, cười phá lên.

"Được rồi!" Thấy vậy, Lão Hồ quát mắng: "Tất cả im lặng cho tôi, đừng làm như chưa từng thấy phụ nữ vậy, mẹ nó, Bàn Tử cậu cũng vậy, con cái đã lớn thế rồi, còn hùa theo la lối!" Lão Hồ lắc đầu, lấy ra hai vạn tệ trong túi đưa cho người phụ nữ, "Em gái, đừng giận, anh em tôi đều là những người thô lỗ, không biết quy củ..." "Số tiền này cô cầm lấy, làm cho chúng tôi ít đồ mặn, tối nay chúng tôi ăn ở đây..." Người phụ nữ cười ha ha, không hề tức giận, "Vị đại ca này, xem anh nói kìa, tôi biết các anh, mấy ngày nay đều là anh và các anh em của anh giúp chúng tôi dọn dẹp những thứ bẩn thỉu... không có số tiền này...

Chương 311

tôi cũng nên mời các anh một bữa cơm!" Nghe vậy, Bàn Tử giơ ngón tay cái lên, "Em gái sảng khoái, vừa rồi là Bàn Tử tôi không biết quy củ!" Mười mấy tráng hán phía sau cũng giơ ngón tay cái lên, "Nữ trung hào kiệt, vừa rồi là chúng tôi có mắt không tròng!" Lão Hồ nói: "Chuyện nào ra chuyện đó, số tiền này cô cứ nhận đi, chúng tôi không phải là đám giang hồ đầu đường xó chợ không có tiền ăn cơm!" "Ha ha..." Mọi người lại cười lớn một tiếng.

Người phụ nữ từ chối không được, đành phải nhận tiền, "Được rồi, mấy anh em, các anh cứ đợi nhé..." Nói xong, người phụ nữ lại đi vào sân sau.

"....." Tô Mặc nhìn chằm chằm vào bóng lưng của người phụ nữ, khẽ mỉm cười.

"Tô tiểu ca..." Trương Doanh Sảnh nhìn theo bóng lưng người phụ nữ hỏi, "Sao vậy?" "À..." Tô Mặc lắc đầu, "Không có gì... mọi người ngồi đi, mọi người ngồi xuống đi..." Mọi người lần lượt ngồi xuống.

"Tiểu nhị, mang ít rượu lên trước đi!" "Được rồi, đến ngay đây, rượu Ngũ Lương Dịch chính tông của Ba Thục, mời các vị dùng!" Mở rượu ra, mọi người uống cạn, vô cùng sảng khoái.

"Yêu Muội Nhi!" Bên ngoài, năm sáu người đàn ông mặc đồ đen bước vào, lớn tiếng gọi: "Yêu Muội Nhi!" "Đến đây!" Bà chủ vừa nãy bước ra, "Mấy vị khách, ăn gì ạ?" Người đàn ông cầm đầu nhìn Yêu Muội từ trên xuống dưới, nói: "Mang đi!" Nghe vậy, hai thuộc hạ phía sau lập tức định đưa bà chủ Yêu Muội Nhi đi.

Yêu Muội Nhi vội nói: "Mấy vị, các vị đây là có ý gì?" Tô Mặc

miệng nhai đậu phộng, cười khẩy nói: “Hôm nay gặp được nhiều cố nhân thật?” Lão Hồ vẫn chưa hiểu chuyện gì, “Tô tiểu ca?

Chuyện này...” Tô Mặc nhàn nhạt nói: “Quần áo của họ, cậu không quen sao?” Lão Hồ quay đầu nhìn một cái, lập tức nói: “Người nhà họ Uông?” Tô Mặc nâng chén rượu lên, nhấp một ngụm nhỏ.

Bàn Tử đứng dậy, nói với mấy người mặc đồ đen: “Mấy anh em, giữa ban ngày ban mặt cướp phụ nữ, các anh coi đây là thời đại nào?” Lời vừa dứt, người đàn ông mặc đồ đen cầm đầu rút khẩu súng lục chĩa vào đầu Bàn Tử, “Bàn Tử, anh hùng cứu mỹ nhân trước tiên phải tự lượng sức mình...” “Ha ha...” Bàn Tử cười vui vẻ, nhìn về phía Tô Mặc, “Mấy anh em, đừng nhìn nữa...” Soạt!

Trừ Tô Mặc, tất cả mọi người, bao gồm Lão Hồ, Trương Doanh Sảnh và hơn mười người khác đều rút súng ra, có người thậm chí còn lấy ra một quả lựu đạn.

“.....” Trong quán rượu nhỏ im phăng phắc.

Không khí như ngưng đọng lại.

Người nhà họ Uông tại chỗ biến sắc.

Bị hàng chục khẩu súng chĩa vào đầu, tên thủ lĩnh nhà họ Uông hoảng sợ, vội vàng hạ súng xuống, chủ động tỏ ra yếu thế: “Anh em, tôi nghĩ đây là hiểu lầm, chúng ta trước nay không thù, gần đây không oán...” “Bốp!” Tên đó còn chưa nói xong, Bàn Tử đã tát một cái trời giáng vào mặt gã.

“Hiểu lầm cái con khỉ!

Chĩa súng vào đầu lão tử mà mày bảo là hiểu lầm à?

Hiểu lầm mẹ mày!” Cục đất sét còn có ba phần lửa, huống chi là người nhà họ Uông.

Là một gia tộc đã truyền thừa hàng trăm năm, từng khiến Trương gia tan rã, trong lòng bọn chúng kiêu ngạo vô cùng.

Gã đàn ông tức giận nhìn đám người Vương Khải Hoàn: "Dám hỏi mấy vị đi con đường nào?" "Hừ..." Bàn Tử không ưa ánh mắt của gã này, lại vung tay tát thêm một cái nữa: "Cậy thế bắt nạt người, thứ chó má, mày nghĩ Bàn gia đây sẽ sợ sao?

Ha ha...

Bàn Tử ta đây hành không đổi danh, tọa không đổi tính, Vương Khải Hoàn ở Phan Gia Viên chính là ta!" Lão Hồ nói: "Hồ Bát Nhất!" "..." Sắc mặt gã đàn ông biến đổi dữ dội, vội vàng cúi xuống nhặt khẩu súng trên đất, nhưng Bàn Tử đã đoán trước được, một cước đá văng gã ngã lăn ra đất.

"Phỉ!" Bàn Tử nói: "Thằng nhãi con còn dám làm màu trước mặt bọn tao à?

Nhóc con, mày nói xem tao có nên tát mày không?" Bốp bốp bốp!

Bàn Tử vỗ vào má gã đàn ông, có thể nói là không cho gã chút mặt mũi nào.

Gã đàn ông nghiến răng, căm phẫn nhìn Bàn Tử.

Ban đầu gã định tỏ ra yếu thế để hóa giải cơn nguy khốn này, không ngờ lại đụng phải tử địch của nhà họ Uông.

Sớm biết bọn họ là Hồ Bát Nhất, Vương Khải Hoàn, bọn chúng nào dám hạ súng.

Trong gần một năm qua, nhà họ Uông và tử địch Cửu Môn vẫn bình an vô sự, ngược lại lại nhiều lần giao đấu với Tô Mặc và Hồ Bát Nhất ở Phan Gia Viên.

Chỉ trong một năm này, người nhà họ Uông chết trong tay Tô Mặc

đã không dưới ba trăm người.

Hai bên sớm đã là tử địch!

"Thằng nhãi này không phục..." Bàn Tử nói với những người xung quanh: "Thấy không, thằng nhãi này không phục!" "Bàn gia, giao cho tôi, cho tôi một tiếng, tôi đảm bảo khiến nó phục sát đất!" "Bàn ca, tôi chỉ cần năm phút!" Những người có mặt ở đây đa phần là lứa đầu tiên bước ra từ cô nhi viện, tuy không phải là những kẻ hung danh lừng lẫy như Hỗn Độn, nhưng cũng là nhân vật cấp cao trong công ty, đã lăn lộn giang hồ tạo nên không ít danh tiếng.

"Được rồi..." Tô Mặc im lặng nãy giờ đột nhiên lên tiếng: "Nhanh chóng dọn dẹp, vứt xác vào trong Vu Hạp Sơn, đừng làm lỡ bữa ăn của anh em..." Mọi người vội vàng ngậm miệng: "Vâng, Tô gia!" Nói rồi, hai gã tráng hán rút con dao găm bên hông ra: "Hôm nay chúng mày gặp may, Tô gia đã lên tiếng, sẽ không hành hạ chúng mày nữa!" Tô gia...

Tô Mặc!

Mấy người nhà họ Uông biết địa vị của Tô Mặc, một khi anh đã lên tiếng, vậy thì kết cục của mình đã được định đoạt, trên mặt lộ ra nụ cười thê lương.

Nguyên bản chỉ là một nhiệm vụ nhỏ, không ngờ lại đụng phải vị sát thần này!

Thật đúng là quá xui xẻo!

Khác với suy nghĩ của mọi người, tên cầm đầu nhà họ Uông vội vàng hét lớn: "Tô gia, Tô gia..." "Tôi có chuyện muốn nói... tôi còn có bí mật!" "..." Tất cả mọi người đều nhìn Tô Mặc.

Tô Mặc mặt không đổi sắc: "Những người khác xử lý đi, chỉ để một mình nó nói!" "Vâng!" Nói rồi, hai người đàn ông cầm dao găm

liền định ra tay.

Tô Mặc quát: “Ra ngoài, tìm chỗ nào yên tĩnh, đừng làm hỏng việc làm ăn của bà chủ!” “Vâng vâng vâng!” Người đàn ông cười ngượng ngùng, rồi kéo những người nhà họ Uông rời đi.

Tô Mặc nhìn tên thủ lĩnh nhà họ Uông, nói: “Nói đi...” Đối mặt với một Tô Mặc sát phạt quyết đoán như vậy, tên thủ lĩnh nhà họ Uông nào còn dám do dự, vội nói: “Gia chủ của chúng tôi cũng đến rồi...

Gia chủ nhà họ Uông của chúng tôi cũng đã đến trấn Thanh Khê!” Gia chủ nhà họ Uông?

Mọi người nhìn nhau, sắc mặt mỗi người một vẻ.

Thế nhưng, Tô Mặc lại bình tĩnh đến lạ thường: “Đừng nói là gia chủ nhà họ Uông, dù Uông Tàng Hải có đến đây, tôi cũng không sợ.

Dẫn xuống, xử lý đi!” Tên thủ lĩnh nhà họ Uông cuống lên: “Đừng đừng đừng, Tô gia, tôi biết thân phận của Yêu Muội Nhi này, tôi nói cho ngài biết...” Tô Mặc lười để ý đến gã: “Tôi còn rõ thân phận của cô ấy hơn mày.

Đi đi đi, dẫn xuống!” Một tráng hán bên cạnh gật đầu: “Vâng!” “Tô gia, Tô gia!” Tên thủ lĩnh nhà họ Uông hét lớn: “Tha cho tôi một mạng, tha cho tôi một mạng...” Tô Mặc uống một ngụm rượu, không nói thêm lời nào nữa.

“...” Lúc này, tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt vào bà chủ quán.

Người này là ai?

Chương 312

Tại sao người nhà họ Uông lại muốn bắt cô ấy đi?

Mọi người nghĩ mãi không ra.

Bà chủ quán thản nhiên cười: "Mấy vị gia, các vị chờ một chút, tôi dọn món lên ngay!" Tô Mặc đột nhiên nói: "Đồ kinh cao sơn sĩ đầu khán, sơn thượng nhất diện kim tự bài, kim tự bài hậu ngân tự bài, bài bài đô thị phong tự đầu!" (Đi qua núi cao ngẩng đầu nhìn, trên núi một tấm biển vàng, sau biển vàng là biển bạc, biển nào cũng có chữ Phong!) Bà chủ quán vốn đã xoay người rời đi bỗng khựng lại tại chỗ, từ từ quay người, nhìn Tô Mặc từ trên xuống dưới một lượt, dường như không tin những lời này có thể phát ra từ miệng anh, còn tưởng mình nghe nhầm, hỏi lại: "Nhất diện kính tử lưỡng sơn chiếu, chiếu xuất kim phong xuy mãn diện, bất tri na lộ quá phong sơn, thức đắc kim ngân phong tự bài?" (Một tấm gương soi hai ngọn núi, soi ra gió vàng thổi khắp mặt, không biết người qua đường nào, mà nhận ra được biển vàng biển bạc chữ Phong?) Cái gì đây?

Ám hiệu à?

Hơn mười cao thủ đi theo Tô Mặc đều ngơ ngác không hiểu.

Ngược lại, Tuyết Lê Dương bên cạnh thì hai mắt mở to, thầm nghĩ "Đủ bộ rồi, lại gặp được người của Phong Oa Sơn", rồi tiếp lời: "Phong lý diêu tử tùy sơn chuyển, đả mã gia tiên cản lộ trình; đội ngũ bất tề hưu kiến quái, lễ mạo hoang sơ vật quải hoài!" (Người trong giang hồ nương núi mà đi, thúc ngựa quất roi vội lên đường; đội ngũ không ngay ngắn xin đừng trách, lễ nghĩa sơ suất chớ để lòng!) Sắc mặt bà chủ càng thêm kinh ngạc, lại hỏi: "Sơn thượng sơn hạ?

Sở vi hà lai?" (Trên núi hay dưới núi?

Đến đây vì việc gì?) Tuyết Lê Dương đáp: "Bất thượng bất hạ, tưởng thỉnh phong hạp." (Không trên không dưới, muốn xin 'phong hạp'.) Bà chủ khẽ gật đầu, nhưng có lẽ vẫn còn chút không yên tâm, tiếp tục hỏi: "Phong gia hảo kiến, phong hạp nan thỉnh, bất tri thỉnh khứ liễu hữu na bàn tác vi?" (Nhà họ Phong dễ gặp, 'phong hạp' khó xin, không biết xin rồi thì để làm gì?) Tuyết Lê Dương không muốn dễ dàng tiết lộ hành tung, chỉ nói qua loa: "Trà lưu danh sơn khách, môn nghênh ngũ hồ tân.

Giai thị sơn trung nhân, hà tất vấn miêu căn!" (Trà mời khách núi non, cửa đón bạn năm hồ.

Đã là người trong núi, hà tất phải hỏi gốc gác!) Chỉ thấy bà chủ vỗ trán, khen ngợi: "Nói có lý, mấy chục năm nay, chưa từng nghe ai nói chuyện sảng khoái như vậy.

Mấy vị gia, vừa rồi tôi có nhiều chỗ thất lễ, mời vào trong..." Có những chuyện không tiện nói trước mặt nhiều người, Tô Mặc gật đầu, gọi anh em: "Các cậu cứ ăn trước đi..." "Vâng!" Mọi người nghe những lời vừa rồi như lọt vào sương mù, hoàn toàn không hiểu gì cả, đa phần đều nghe tai này lọt tai kia, cũng không để tâm, nghe Tô Mặc dặn dò, gật đầu rồi lại ngồi xuống.

Ai ăn cứ ăn, ai uống cứ uống!

Tô Mặc cùng Tuyết Lê Dương, Lão Hồ, Bàn Tử, Trương Doanh Suyền năm người theo bà chủ vào hậu viện.

Tuyết Lê Dương nói: "Không ngờ cô nương lại là truyền nhân của Phong Oa Sơn!" Phong Oa Sơn, một trong bảy mươi hai nghề thủ công, chuyên chế tạo các loại dụng cụ đặc biệt cho giới đạo mộ!

Bà chủ cười khổ: "Thời thế thay đổi rồi, xã hội pháp trị, đâu còn Phong Oa Sơn nào nữa...

Nhưng hôm nay lại có thể gặp được Mô Kim Hiệu Úy, ha ha...” Mọi người sững sờ, Tô Mặc cũng có chút khó hiểu.

Bà chủ cười giải thích: “Vương Khải Hoàn, Hồ Bát Nhất, tôi đã nghe qua thân phận của các vị, các vị trong giới rất có tiếng tăm!” Mọi người lúc này mới hiểu ra.

Tô Mặc lại nói: “Truyền nhân Phong Oa Sơn đường đường sao lại đổi nghề mở quán ăn...” Bà chủ nói: “Chẳng phải vừa nói rồi sao, thời thế thay đổi, với lại... tôi mở quán ăn còn kiếm được nhiều hơn chế tạo binh khí đảo đấu, một tháng gần cả vạn đấy!” Bà chủ cười hì hì, ra vẻ mê tiền.

“...” Tô Mặc không nói nên lời.

Thời gian quả thật là một thứ tốt!

Theo như miêu tả trong nguyên tác, bà chủ quán chính là Yêu Muội Nhi, từ nhỏ đã được người trong nghề chế tạo dụng cụ của Phong Oa Sơn nhận nuôi.

Theo tuyến câu chuyện gốc, khi cô gặp Lão Hồ và Bàn Tử lần đầu, cô chỉ là một cô gái trẻ ngoài hai mươi, mặt mày thanh tú, rất xinh đẹp, từ trên xuống dưới toát lên vẻ sạch sẽ gọn gàng, một cô gái Tứ Xuyên chính hiệu.

Thế sự vô thường, không ngờ bây giờ lại biến thành một kẻ mê tiền.

Bàn Tử gãi đầu: “Tại sao nhà họ Uông lại muốn bắt cóc bà chủ?” Tô Mặc giải thích: “Truyền nhân của Phong Oa Sơn tinh thông cơ quan thuật, mà trong Địa Tiên Thôn có một cơ quan tên là Cửu Cung Ly Ly Tỏa, người nhà họ Uông đa phần đến đây vì nó!” Uông Tàng Hải và tổ tiên nhà họ Phong từng cùng phục vụ dưới trướng Minh Thái Tổ Chu Nguyên Chương, nhà họ Uông biết bí mật của Địa Tiên

Thôn cũng không có gì lạ.

Nghe lời Tô Mặc, mọi người bừng tỉnh.

Trương Doanh Suyền nhìn Tô Mặc: "Tô gia, cái Cửu Cung Ly Ly Tỏa này, ngài có phá giải được không?" Trương Doanh Suyền liếc nhìn Tô Mặc, ngụ ý là nếu không phá giải được, hay là chúng ta cũng đưa bà chủ vào Địa Tiên Thôn, cho tiện việc.

Tô Mặc đương nhiên hiểu ý của Trương Doanh Suyền, suy nghĩ một lát: "Được!" Trương Doanh Suyền khẽ chắp tay, trong lòng cũng dập tắt ý định bắt cóc bà chủ.

"Đúng rồi..." Yêu Muội Nhi vỗ trán, đột nhiên nhớ ra một chuyện, đi đến góc tường mở một cái hòm, bên trong có một vật được bọc kỹ bằng nhiều lớp gấm.

Đợi cô mở lớp gấm ra, Tuyết Lê Dương kinh ngạc kêu lên: "Kim Cương Tán!" Kim Cương Tán là vật hộ thân của Mô Kim Hiệu Úy, năm đó "Trần trưởng lão" từng truyền lại một chiếc, do Chá Cô Tiếu mang đến Mỹ, sau này Tuyết Lê Dương lại mang ra ngoài.

Nguyên liệu và công nghệ chế tạo chiếc ô này đều là bí mật, đã thất truyền từ lâu, muốn tìm người chế tạo một chiếc nữa là điều không thể.

Tuyết Lê Dương không ngờ ở đây lại có thể nhìn thấy bảo bối này.

Yêu Muội Nhi nói: "Năm đó Mô Kim Hiệu Úy – Kim Toán Bàn" đã để lại bản vẽ và công thức bí mật về tỷ lệ hợp kim, nhờ ông nội tôi chế tạo một chiếc Kim Cương Tán!" "Nhưng đến khi ông nội tôi chế tạo thành công thì tiền bối Kim Toán Bàn đã 'như hạc vàng bay đi mất tăm', không bao giờ quay lại lấy ô.

Chuyện này cũng trở thành một khối tâm bệnh của ông nội tôi

trước khi qua đời!" "Bảo bối của Mô Kim Hiệu Úy các vị, hôm nay lại về với Mô Kim Hiệu Úy!" Yêu Muội Nhi đưa chiếc Kim Cương Tán cho đám người Tô Mặc.

Tô Mặc ra hiệu bằng mắt cho Tuyết Lê Dương.

Tuyết Lê Dương hiểu ý, lập tức nhận lấy Kim Cương Tán, đồng thời nói: "Tiền bối Kim Toán Bàn đã chết ở Long Lĩnh Mê Quật, chính chúng tôi đã thu dọn thi thể cho ông ấy!" Tô Mặc nói: "Yêu Muội Nhi, truyền nhân Phong Oa Sơn ở đây mở quán ăn quả thực là quá uổng phí tài năng, hay là thế này, đợi sau khi chuyện ở trấn Thanh Khê kết thúc, theo chúng tôi về Yến Kinh đi, vẫn làm nghề gia truyền của cô..." "Chẳng phải cô thích tiền sao, sau khi về Yến Kinh, tiền lương cứ tùy ý ra giá, tôi tuyệt đối không mặc cả!" Phong Oa Sơn có thể chế tạo ra bảo bối như Kim Cương Tán, nhìn khắp thiên hạ, Tô Mặc cũng khó tìm được người thứ hai như vậy.

Dưới trướng mình có bao nhiêu nhân viên đảo đấu, rất nhiều người đều thiếu một món binh khí thuận tay, nhân tài đặc biệt như Yêu Muội Nhi là người có thể gặp mà không thể cầu, vì vậy, Tô Mặc cũng nảy sinh ý định chiêu mộ cô.

Vừa nhắc đến tiền, ánh mắt Yêu Muội Nhi lập tức sáng lên: "Lương, tôi tùy ý ra giá?" Tô Mặc gật đầu: "Tùy ý ra giá!" Yêu Muội Nhi nói: "Một tháng một vạn... không, một tháng một vạn rưỡi?

Ngài phải biết, quán ăn nhỏ này của tôi chịu khó một chút, một tháng cũng kiếm được gần một vạn!" Tô Mặc: "..." Phụt!

Bàn Tử không nhịn được nữa, cười hì hì: "Thật nực cười cho nhà họ Uông, chỉ là chuyện một vạn tệ, mà bọn chúng còn làm phức tạp như vậy!" Lão Hồ thực sự không nhìn nổi nữa: "Yêu Muội Nhi, Tô đại ca của cô là người giàu nhất An Lạc, chỉ riêng trận động đất ở Ba Thục, anh ấy đã quyên góp không dưới 1 tỷ!" "Trời ạ..." Yêu Muội

Nhi há hốc miệng: “10 tỷ!!!

Tôi mở quán cả đời cũng không kiếm được nhiều tiền như vậy!” “...” Mọi người không nói nên lời, nhất thời không biết nên nói gì.

“Được!” Yêu Muội Nhi nắm chặt nắm đấm nhỏ, như thể vừa được tiêm thuốc kích thích: “Tôi đi với các người, tôi cùng các người đến Yến Kinh!” Tô Mặc nói: “Được, đợi chúng ta xong việc ở trấn Thanh Khê, chúng ta sẽ đưa cô về Yến Kinh!” Yêu Muội Nhi: “Các người... các người cũng muốn vào Địa Tiên Thôn sao?

Để tôi dẫn các người vào!” “...” Mọi người kinh ngạc, có chút ngỡ ngàng nhìn Yêu Muội Nhi.

Yêu Muội Nhi nói: “Tôi tuy không phải người tộc Phong, nhưng quê gốc cũng ở trấn Thanh Khê, biết rất nhiều bí mật mà người ngoài không biết.

Lúc này các người vào Địa Tiên Thôn, e là phải tốn không ít công sức...” Tô Mặc vẻ mặt đầy ẩn ý: “Đâu chỉ tốn không ít công sức, trong Địa Tiên Thôn có Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, đây là một loại cơ quan tối thượng dùng để chống trộm mộ!” “Giáp này được bố trí theo bí mật tuần hoàn của địa chi, ‘sinh môn’ của nó trong mỗi một kỷ, tức là mười hai năm, chỉ mở ra ba ngày vào tháng nào đó của năm Tý!” “Chúng ta bây giờ đang ở sai thời gian, sai địa điểm, lại gặp phải thiên tai động đất, thiên thời, địa lợi, nhân hòa đều không thuộc về chúng ta!” “Dù là tôi cũng không dám tùy tiện đi vào!” Thấy vẻ mặt nghiêm trọng của Tô Mặc, mọi người cũng cảm nhận được vấn đề này rất nan giải.

“Hay là...” Bàn Tử nói: “Chúng ta rút lui đi, Địa Tiên Thôn thì liên quan quái gì đến chúng ta!” Tô Mặc lắc đầu, trầm giọng nói: “Quái tượng hiển thị, Địa tiên xuất, Mô kim nhất mạch nhân tử đăng diệt! (Địa tiên xuất hiện, dòng dõi Mô Kim đèn người tắt!)” Bàn Tử chép

miệng, lập tức im bặt.

Chương 313

Yêu Muội Nhi mắt đảo lia lịa: “Tôi còn biết một con đường khác để vào Địa Tiên Thôn...” Mọi người sững sờ một lúc, vội vàng nhìn Yêu Muội Nhi.

Lão Hồ kinh ngạc vô cùng: “Không thể nào, phàm là đại lăng, đừng nói là lối vào thứ hai, một số dân phu xây mộ đạo cũng phải tuẫn táng theo.

Địa Tiên Thôn do Phong Sư Cổ xây dựng, người này tính cách xảo quyệt... sao có thể để lại lối đi thứ hai?” “Ai da...” Yêu Muội Nhi bất mãn nói: “Ở đây tôi quen thuộc hơn các người, hơn nữa lối đi này không phải do Phong Sư Cổ để lại, mấy ngày trước động đất, ở Quan Tài Hạp trên núi Vu, nứt ra một đường hầm, dân làng gần đó nhặt được rất nhiều đồ cổ bảo bối...” Tuyết Lê Dương vừa kinh ngạc vừa vui mừng: “Thật không?” Yêu Muội Nhi nói: “Thật hay không thật gì, không tin thì bây giờ tôi có thể dẫn các người qua đó!” Tô Mặc và Lão Hồ, Bàn Tử nhìn nhau một cái rồi lập tức nói: “Được, chúng ta xuất phát ngay bây giờ!” “Được!” Yêu Muội Nhi nói: “Không vấn đề!” Tạm biệt anh em, Tô Mặc dẫn theo Lão Hồ, Bàn Tử, Tuyết Lê Dương lại ra khỏi trấn Thanh Khê, đi bộ khoảng nửa giờ, mọi người đã đến Vu Sơn Hạp.

Ở Vu Sơn Hạp, các loại hang động núi non dọc ngang chằng chịt, chồng chéo lên nhau.

Lão Hồ lấy la bàn ra định vị, nhưng la bàn đến nơi này lại không hề nhúc nhích, từ trường hỗn loạn, khiến ông có chút bất an.

La bàn có vấn đề, chứng tỏ nơi đây là đại hung chi địa!

Thấy la bàn đã mất tác dụng, Lão Hồ lập tức dựa vào Thập Lục

Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật để quan sát xung quanh.

Nhưng thế núi xung quanh trập trùng, cộng thêm sự tàn phá của trận động đất, sớm đã không còn như xưa.

Lão Hồ nhìn nửa ngày cũng không nhìn ra được gì, vô cùng chán nản: "Quỷ thật, Tầm Long Quyết của tôi ở đây mất tác dụng rồi!" Tô Mặc quan sát thung lũng từ trên xuống dưới, chỉ thấy phía trước hang động xa xa có một đoạn đường đá dốc đứng, quanh co uốn lượn thông xuống đáy thung lũng, nhưng từ đây không thể nhìn thấy tình hình dưới đáy.

Đối diện là một vách đá lớn dựng đứng chạm trời, hàng chục thác nước hình thành sau mưa từ trong núi đổ ra ào ào.

Đi xuống từ vách đá chính là Quan Tài Hạp của Vu Sơn, giống như một khe nứt khổng lồ.

Tô Mặc nói: "Yêu Muội Nhi nói không sai, ở đây quả thực có một đường hầm có thể vào cổ mộ Địa Tiên!" Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật của Lão Hồ tuy không dùng được, nhưng không có nghĩa là Tô Mặc không nhìn ra được huyền cơ trong đó, Tô Mặc nắm giữ toàn bộ bí thuật Âm Dương Thập Lục Tự, năng lực vượt xa Lão Hồ.

"Vậy còn chờ gì nữa..." Bàn Tử nói thẳng: "Chúng ta ra tay thôi!" Tô Mặc lại lắc đầu: "Không vội..." "Yêu Muội Nhi, cô đi cùng chúng tôi, yên tâm, tôi sẽ đảm bảo an toàn cho cô!" Yêu Muội Nhi gật đầu, thân là gái Tứ Xuyên, vô cùng hào sảng: "Được!" Tô Mặc tiếp tục nói: "Lát nữa gọi Ba Sơn Viên Dữu đến, cậu ta hẳn cũng quen thuộc nơi này!" Mọi người lại gật đầu.

Tô Mặc nhìn Trương Doanh Suyền: "Lão Trương, lần này cậu ở ngoài!" Trương Doanh Suyền khó hiểu nhìn Tô Mặc.

Tô Mặc không cho cậu ta cơ hội mở miệng, giải thích: "Người nhà họ Uông chung quy vẫn là một mối họa, cậu trấn giữ trấn Thanh Khê đối phó với bọn chúng, tôi yên tâm!" Tô Mặc tuy miệng nói không để ý người nhà họ Uông, nhưng lần này không phải chuyện tầm thường, ngay cả gia chủ nhà họ Uông cũng vì Địa Tiên Thôn mà đến, bọn họ và nhà họ Uông giao đấu chắc chắn không thể thiếu.

Trương Doanh Suyền bất đắc dĩ: "Được, người nhà họ Uông bên ngoài mộ cứ để tôi đối phó!". .....

Nửa giờ sau.

Anh em mang trang bị đảo đấu của Lão Hồ và mọi người đến, đi cùng còn có Ba Sơn Viên Dữu, sau đó mọi người từ biệt, chính thức tiến vào hẻm núi.

Dưới đáy hẻm là một dòng sông chảy xiết.

Hai bên có rất nhiều bãi đá xanh tự nhiên, giữa những bãi đá hiểm trở có vài con đường ván đá quanh co có thể đi qua.

Đây chính là một lối vào khác của Quan Tài Hạp.

Đi được khoảng mấy trăm mét, Tô Mặc với thính giác nhạy bén đã nghe thấy tiếng hô hô phía trước.

Âm thanh đó nghe như tiếng thở của vô số động vật tụ tập lại với nhau.

Tô Mặc giật mình, đưa tay ngăn Yêu Muội Nhi lại: "Dừng lại, phía trước có sói!" Mọi người trong lòng chợt thót lên.

"Sói?

Ở nơi này mà xuất hiện sói thì chúng ta gần như không có đường nào để chạy." Lão Hồ và mấy người giơ đèn pin lên, nhìn xung quanh.

Sự kinh hoàng vô hình này thực sự khó chịu.

Tô Mặc trầm giọng nói: "Tắt đèn pin đi!" Nhiều năm đảo đấu, mấy người đều tuyệt đối tin tưởng Tô Mặc, nhanh chóng tắt đèn pin, Lão Hồ và những người khác trong tình trạng gần như không nhìn thấy gì, lần theo tiếng động đi theo sau Tô Mặc.

Mọi người nép sang một bên, nơi có vô số dây leo rủ xuống, cả nhóm bám chặt vào.

Không lâu sau, trong bóng tối, Lão Hồ và họ cũng bắt đầu nghe thấy tiếng phì phò.

Âm thanh này vừa nghe, ai cũng có thể nhận ra, chắc chắn là một bầy đàn vô cùng lớn.

Họ vừa nghe thấy âm thanh này, da gà toàn thân đã nổi lên.

Ngay khi họ đang hoảng sợ, trong bóng tối trước mắt họ, xuất hiện những điểm sáng màu đỏ.

Những điểm sáng màu đỏ đó còn chớp tắt!

"Là sói mắt đỏ!" "Lũ này thật là âm hồn không tan!" Lão Hồ và mọi người thầm chửi trong lòng.

Không ai dám lên tiếng, họ thậm chí còn nghe thấy tiếng thở hổn hển của bầy sói.

"Giết hết chúng!" Tô Mặc tung người nhảy lên, lao thẳng vào giữa bầy sói.

Khác với ở tổ trạch nhà họ Phong, lần này bầy sói mắt đỏ trấn giữ con đường phải đi qua, Tô Mặc chỉ có thể lựa chọn tử chiến!

"Ú ~" Bầy sói cùng nhau gầm lên, Tô Mặc ra tay dứt khoát, sức mạnh Thanh Long toàn thân bùng nổ.

Bầy sói mắt đỏ lao tới như thác lũ về phía Tô Mặc.

Những đôi mắt đỏ rực trong bóng tối cùng với tiếng gầm không

ngớt khiến người ta nghe thấy chân run, tim đập thình thịch, mồ hôi lạnh túa ra.

Yêu Muội Nhi nhìn Tô Mặc, đầu óc trống rỗng, vô cùng lo lắng.

Sát khí trên thanh Xích Tiêu Kiếm phun ra, huyết quang bùng nổ, Thanh Long và Bạch Mãng quấn quanh nó, đồng thời được huyễn hóa ra.

"Ngao!" "Tê!" Hai tiếng gầm trấn áp bầy sói mắt đỏ vang dội khắp Quan Tài Hạp.

Tô Mặc tốc độ cực nhanh, sau lưng như có vô số tàn ảnh lướt qua, chồng chéo, giao nhau, khiến người ta hoa mắt.

Yêu Muội Nhi nhìn đến ngây người!

Bầy sói nhìn đến ngẩn ngơ!

Chương 314

Xích Tiêu Kiếm vẽ một đường cong trên không, rồi đâm xuyên chính xác vào cổ một con sói hung dữ, máu tươi phun ra, con sói hung dữ đó ngã sầm xuống đất.

Tô Mặc thân hình linh hoạt nhảy lên mình một con sói khác.

Tốc độ của anh rất nhanh, gần như không ai có thể nhìn rõ anh đã làm thế nào.

Ngay cả những người đứng bên cạnh quan chiến cũng không nhận ra động tác và tốc độ của Tô Mặc.

Tô Mặc như một vị sát thần khát máu, chỉ trong nửa phút ngắn ngủi, đã có hàng trăm con sói ngã xuống.

Lão Hồ nhíu chặt mày: "Sao lũ sói này giết mãi không hết, chuyện gì vậy?" Mọi người lúc này cũng phát hiện ra vấn đề này, dù Tô Mặc tốc độ cực nhanh, ra tay dứt khoát, nhưng bầy sói đó không hề có dấu hiệu giảm bớt.

"Tô tiểu ca biến mất rồi!" Bàn Tử kinh hãi kêu lên, vừa rồi vẫn đang xem Tô Mặc chiến đấu, nhưng sau khi bị bầy sói mắt đỏ che khuất, anh ta không tìm thấy bóng dáng Tô Mặc nữa.

Mọi người lo lắng, nhưng cũng không có cách nào.

Lúc này Tô Mặc đã đến một hang động lớn.

Vừa rồi khi nhìn từ xa, anh đã thấy vô số quan tài trên vách đá cao chót vót.

Bầy sói mắt đỏ không ngừng xuất hiện, cộng thêm việc chúng không sợ hãi Thanh Long huyết khí của anh, tất cả các dấu hiệu cho thấy, bầy sói mắt đỏ này tuyệt đối không phải là sinh vật bình

thường!

Chắc chắn có "người" đang điều khiển bầy sói mắt đỏ!

Tô Mặc dùng khinh công, di chuyển nhanh chóng trên vách hang động ở tầng cao.

Ở đây, Tô Mặc cảm nhận được âm khí cực nặng!

Hang động này xung quanh toàn là dây leo, không khí vô cùng ẩm ướt, trên đầu thỉnh thoảng còn có giọt nước rơi xuống, khiến người ta cực kỳ khó chịu.

Và ngay lúc này, Tô Mặc phát hiện trên bệ đá cao phía trước là một cỗ quan tài.

Quan tài không có quách, trong tình trạng nước nhỏ giọt không ngừng từ đỉnh hang đã sớm mục nát, thậm chí còn bốc ra một mùi hôi thối.

Tô Mặc nhảy xuống, đứng trên bệ đá cao, cỗ quan tài ẩm ướt đó bị dây leo quấn quanh hơn nửa.

Tô Mặc ra tay gỡ bỏ hết những dây leo này.

"Cốc!" Đột nhiên có tiếng cốc cốc cốc vang lên từ bên trong quan tài.

Tô Mặc không sợ hãi, cũng không lùi bước, một chân đá văng tấm ván quan tài.

Ầm một tiếng, tấm ván quan tài rơi xuống đất.

Một luồng khí đen từ trong quan tài bốc ra.

Tô Mặc bịt miệng mũi: "Thứ quỷ gì vậy?" Luồng khí đen dường như tuôn ra không ngớt, cực kỳ quỷ dị, tuyệt đối không phải thứ tốt lành.

Tô Mặc cười lạnh: “Muốn dọa ta à?” Nói rồi, Tô Mặc lấy ra Phát Khâu Thiên Ấn của mình ném vào trong.

Không lâu sau, luồng khí đen dịu đi, từ từ không còn bốc lên nữa.

Sau khi khí đen tan biến, phía trên quan tài, sương nước hiện ra rất rõ.

Nơi như thế này và quan tài trong nước nhỏ giọt, thực ra rất dễ khởi thi.

Hơn nữa, mười phần thì có tám chín phần là hung thi.

Tô Mặc ép ra bốn giọt tinh huyết, đặt ở bốn hướng đông nam tây bắc của quan tài.

“...” Quan tài cuối cùng cũng không còn kêu cốc cốc cốc nữa.

Tô Mặc bước tới, cúi đầu nhìn, chỉ thấy một đôi tay ướt sũng vươn ra, đột ngột muốn bóp cổ Tô Mặc.

“Vụt!” Tô Mặc phản ứng cực nhanh, lùi lại một bước, rút Xích Tiêu Kiếm ra, vung kiếm chém đứt bàn tay ướt sũng đó.

Sau khi đảm bảo an toàn, Tô Mặc mới lại gần quan sát.

Trong quan tài là một vũng nước đen.

Vô số con mắt đỏ như đang trôi nổi trong nước, nhìn kỹ, đó là những con mắt đỏ được cắt bằng giấy.

Phái Quan Sơn giỏi nhất chính là điều khiển rắn rết côn trùng bám vào thi thể hoặc người giấy.

Có thể nhìn thấy thứ này ở Vu Hạp Quan cũng không có gì lạ!

Tô Mặc trong lòng đã hiểu, biết rằng bầy sói mắt đỏ này là do người Quan Sơn bố trí.

Chỉ là thủ đoạn điều khiển này vô cùng lợi hại, thuật cắt giấy vu

thuật cũng vượt ngoài dự đoán của Tô Mặc.

Bầy sói mắt đỏ gần như không khác gì sinh vật bình thường, thủ đoạn này cần đến vu thuật cao siêu.

Tô Mặc suy đoán, thứ ở đây e là do chính Phong Sư Cổ thiết lập.

"Ầm!" Tô Mặc một quyền đấm vỡ quan tài, nước đen hôi thối tuôn ra.

Một lúc sau, khi anh quay lại nhìn, thấy trong quan tài còn có một người đàn ông trẻ tuổi mặc đạo bào màu đen.

Không!

Nên gọi là nam thi!

Thi thể được bảo quản rất tốt, không có dấu hiệu mục nát, có thể do ngâm nước lâu ngày, lúc này thi thể có chút trắng bệch.

Một cánh tay đã bị Tô Mặc chém đứt.

Điều đáng sợ nhất là mắt của thi thể mặc hắc bào này đang mở.

Chương 315

"Gào!" Ngay lúc này, vô số con sói mắt đỏ sau lưng Tô Mặc đột nhiên gầm gừ với anh, dường như muốn tấn công anh một cách dữ dội nhất.

"Mắt!" Tô Mặc nhanh chóng phát hiện ra manh mối, nếu không có gì bất ngờ, mắt của nam thi này chính là chìa khóa để điều khiển bầy sói mắt đỏ.

Nghĩ đến đây, Tô Mặc dùng Phát Khâu Song Chỉ, không khách khí móc mắt nam thi ra.

"..." Cùng với việc nhãn cầu của nam thi bị móc ra, tất cả bầy sói mắt đỏ đều ngã xuống đất.

Tiếng gầm không ngớt ban đầu đã biến mất!

Tô Mặc cúi đầu nhìn, phát hiện trên đất toàn là bùa giấy hình sói mắt đỏ.

Tô Mặc lẩm bẩm: "Phong Sư Cổ quả nhiên là một nhân vật, nếu có thể cùng thời với hắn, ta thật sự phải so tài với hắn một phen..." Tô Mặc đảo đấu nhiều năm, trong nghề này, anh đã trở thành một nhân vật cấp đại tông sư.

Cùng thời kỳ có thể so sánh với anh cũng chỉ có một mình Trương Đại Phật Gia.

Tuy nhiên, Trương Đại Phật Gia giỏi tâm kế, Tô Mặc chưa bao giờ coi ông ta ra gì.

Phong Sư Cổ là người tập hợp những tinh hoa của dòng Quan Sơn Thái Bảo, đạo hạnh của người này có lẽ không dưới Tô Mặc!

"Tô tiểu ca..." "Tô đội!" Bên ngoài hang động, Tô Mặc nghe thấy

tiếng của Lão Hồ và Bàn Tử.

Tô Mặc bước ra, hội ngộ với mọi người.

Bàn Tử nói: "Tô tiểu ca, chuyện gì vậy?

Bầy sói mắt đỏ ngã xuống biến thành bùa giấy, nơi này thật là quỷ dị!" Tô Mặc an ủi mọi người, nói: "Phong Sư Cổ lúc còn sống được mệnh danh là Địa Tiên Chân Quân, tinh thông vu thuật, bầy sói mắt đỏ mà chúng ta vừa gặp chính là thủ đoạn mà hắn để lại khi còn sống!" Bàn Tử nói: "Vu thuật ở đây so với Đằng Vu chi thuật của Ma Quốc thì thế nào?" Tô Mặc trầm ngâm nói: "Mỗi cái có một vẻ, Phong Sư Cổ đã đảo không ít cổ mộ, học được rất nhiều thanh ô chi thuật, bản lĩnh của người này không dưới ta!" Mọi người kinh ngạc.

"Đi thôi..." Tô Mặc cũng không day dưa vấn đề này, cùng Yêu Muội Nhi dẫn mọi người tiếp tục đi sâu vào.

"Mau nhìn!" Đi thêm khoảng một cây số nữa, Bàn Tử giơ tay chỉ về phía trước: "Mau nhìn kia..." Mọi người theo tầm mắt của Bàn Tử ngước lên, chỉ thấy trên vách đá hai bên treo rất nhiều quan quách.

Phân bố cao thấp lộn xộn, nơi cao nhất nhỏ chỉ bằng một chấm đen.

Nhưng có nơi lại dày đặc.

Số lượng nhiều vô kể, khí thế như ngàn quân vạn mã.

Quả thực là một kỳ quan hiếm thấy.

Bầu trời phía trên dần thu hẹp, chỉ còn lại một vệt sáng.

Nếu một viên sỏi nhỏ rơi từ trên cao xuống, trúng vào đầu cũng đủ để lấy mạng người.

Vì vậy, ở nơi này, có cảm giác chông chênh, mơ hồ, dễ sinh lòng sợ hãi.

Tô Mặc ngẩng đầu, trầm giọng nói: "Những chiếc quan tài này không hề bình thường..." Mọi người nhìn kỹ, đường nét của những chiếc quan tài treo đó rất đặc biệt.

Chỉ thấy những chiếc quan tài treo rải rác trên cao bỗng nhiên trở nên dày đặc trong tầm mắt của mình.

Đường viền nơi tập trung quan quách, họ có thể lờ mờ nhận ra đó là hình ảnh của một người khổng lồ cao lớn uy nghiêm.

Càng nhìn lâu, đường viền mơ hồ của những chiếc quan tài treo càng trở nên rõ ràng.

Tư thế ngồi ngay ngắn vô cùng chân thực, hai bàn chân khổng lồ đạp lên dòng nước chảy xiết dưới đáy hẻm.

Nhưng hình dáng giống người này, tuy sống động như thật, lại không có đầu.

Tô Mặc cười nói: "Đại vương giỏi thật, có thân không đầu!" "Các cậu nhìn xem, ở tay trái của hình dáng này, dường như thiếu một mảng quan tài treo, khiến bàn tay khổng lồ tách ra hai ngón, giống như đang bắt quyết chiêm tinh, chỉ thẳng vào vách đá cổ đối diện." Manh mối tinh vi như vậy cũng có thể phát hiện, mọi người thầm khâm phục sự tỉ mỉ của Tô Mặc, rồi di chuyển tầm mắt, nhìn lại sang một bên.

Nhưng Lão Hồ nhanh chóng phát hiện vị trí mình đang đứng không tốt lắm, nếu muốn sang phía đối diện, thực sự quá khó khăn.

"Theo tôi!" Tô Mặc bình tĩnh nói, Ba Sơn Viên Dữu theo ý anh, đi trước mở đường.

Con đường mà Ba Sơn Viên Dữu dẫn là vách đá bên dưới con đường nhỏ phía trước.

Trên vách đá đó có một cửa hang, cửa hang có vài bụi cây leo khô

và cỏ dại, đối diện với nơi mà bố cục của đám quan tài treo chỉ dẫn.

Tô Mặc không chút do dự nhảy xuống, cùng Ba Sơn Viên Dữu đồng thời tiến vào hang động.

Mọi người theo sát phía sau.

Hang động có dấu vết đục đẽo nhân tạo, bên trong còn có một cửa đá khổng lồ, cỏ dại mọc um tùm che kín cửa đá.

"Lẽ nào đây là lối đi?

Thật là ẩn khuất." "Tìm được là tốt rồi." Lúc này bóng tối bao trùm, họ lấy đèn pin ra chiếu sáng, chỉ thấy trên xà ngang của cửa đá khổng lồ có khắc những con dị thú "Ô Dương" hung tợn.

Cửa đá trong hang đã sụp đổ từ nhiều năm trước, hành lang bên trong quanh co sâu thẳm.

Đèn pin cũng không chiếu tới cuối, Tô Mặc và Ba Sơn Viên Dữu từ hành lang sau cửa đá tiến vào.

Lúc này mặt trời đã lặn, trời tối đen, trong hẻm núi và lòng núi đã không còn gì khác biệt, đều là một màu đen kịt tĩnh lặng.

Họ thậm chí còn nghe thấy từ sâu trong hang động, thỉnh thoảng lại có tiếng gió rít kỳ quái.

Hành lang bên trong cực kỳ nhẵn nhụi, không giống như hang động tự nhiên, lại có vài phần giống mộ đạo trước địa cung.

Lão Hồ nói: "Ở đây có dấu chân, có người đã đến đây trước chúng ta một bước!" Nghe vậy, mọi người lập tức căng thẳng.

Lại có người đến trước họ!

Có thể đến Địa Tiên Thôn vào lúc này, tuyệt đối là địch chứ không phải bạn!

Lúc này, trong đầu mọi người đều nghĩ đến một kẻ địch quen thuộc!

Tô Mặc thu hết vẻ mặt của mọi người vào mắt, gật đầu nói: "Không sai, chính là người nhà họ Uông...

Chương 316

quả là tôi đã xem thường vị chủ nhân nhà họ Uông này, không ngờ bọn chúng lại đến đây trước chúng ta một bước!" Bàn Tử nói: "Xem ra chúng ta phải tăng tốc rồi..." Lão Hồ nói: "Nhà họ Uông mà đắc thế, bọn chúng chắc chắn sẽ đối phó với chúng ta đầu tiên, tôi nghĩ, sự căm hận của bọn chúng đối với chúng ta còn hơn cả Cửu Môn..." Cửu Môn và nhà họ Uông dây dưa nhiều năm, Cửu Môn ở ngoài sáng, nhà họ Uông trong bóng tối, Cửu Môn chịu không ít thiệt thòi.

Tuy nhiên, trong những lần giao đấu với Tô Mặc, bọn chúng lần nào cũng thất bại thảm hại, chỉ trong một năm này, bọn chúng đã thương vong vô số.

Đối với Tô Mặc, người nhà họ Uông hận không thể lột da rút gân anh.

"Đi!" Tô Mặc gật đầu: "Không thể để bọn chúng đạt được mục đích, nếu gặp phải người nhà họ Uông, không cần nương tay, bắn thẳng!" "Được, xuất phát!!" Mọi người nắm chặt nắm đấm, đồng thanh đáp.

Hành lang phía trước đã đến cuối, trên vách đá hai bên như hai con quỷ giữ cửa, mỗi bên treo hai cái đầu lợn đen máu thịt bầy nhầy.

Dưới vách đá có một bàn đá hình chữ nhật, trên bàn chất đống như núi, bừa bãi đặt mấy nghìn cái đầu lâu.

Da thịt trên những cái đầu lâu đó đã sớm mục rữa sạch sẽ, nhìn răng và hình dạng hộp sọ có phần giống đầu người, nhưng lại không phải là đầu lâu người bình thường.

"Đây là gì?" Yêu Muội Nhi tò mò hỏi: "Không giống đầu lâu con người." Lão Hồ nói: "Đây là đầu lâu của loài linh trưởng giống vượn,

ở đây đã xảy ra một cuộc tàn sát giống như tế lễ." Yêu Muội Nhi rùng mình, một luồng âm khí quỷ dị lạnh lẽo bao trùm lấy cô.

Cảm giác này giống như khi ngủ lo lắng dưới gầm giường có thứ gì đó không sạch sẽ.

Khiến người ta bất giác rùng mình!

Giữa hai bức tường đá bên trong có một cửa hang, Tô Mặc nhìn thấy thạch nhũ.

Hang động này lại là một hang động đá vôi tự nhiên.

Không gian bên trong hang động rất lớn, cách thạch nhũ trên đỉnh khoảng mười mấy mét.

Ánh sáng đèn pin như bị bóng tối nuốt chửng, Hoàng Kim Đồng của Tô Mặc cũng chỉ có thể nhìn thấy đại khái.

Mọi người lại gần, một tảng đá xanh lớn như bia đá nằm ngang trên mặt đất, trên đá có một "người" bằng ngọc cao lớn vạm vỡ.

"Hít..." Bàn Tử hít một hơi khí lạnh: "Đáng sợ thật, tôi cứ tưởng là người thật!" Lão Hồ đỡ Bàn Tử, Bàn Tử giơ đèn pin nhìn lại.

Ngọc sắc đỏ như máu, mặc mãng bào, đeo đai lưng, đầu rất to.

Xung quanh có hàng chục người đá nam nữ trong tư thế quỳ lạy, đều đang cầm đèn nến, bình rượu.

Trên đầu người ngọc, đeo một chiếc mặt nạ đồng to như chậu đồng, nhưng không có ngũ quan, ngay cả một lỗ để thở cũng không có.

"Thật kỳ lạ, chế tạo người ngọc như vậy có ý nghĩa đặc biệt gì sao?" Tuyết Lê Dương đầy nghi hoặc.

Tô Mặc thì dùng ngón tay gõ vào mặt nạ đồng, vang lên tiếng keng.

Bàn Tử cũng đưa tay sờ vào người ngọc, cảm thấy không mang về được thì thật đáng tiếc.

"Lão Hồ, giúp một tay, tôi xem cái mặt nạ này..." Bàn Tử đưa tay lên gỡ mặt nạ người ngọc, kết quả không lay chuyển được, quay đầu gọi Lão Hồ.

Lão Hồ một tay nắm lấy cánh tay Bàn Tử, tay kia ấn vào bên kia của mặt nạ đồng.

Hai người gắng sức, lại có thể xoay người ngọc một vòng tại chỗ, gáy cũng xoay ra phía sau.

Lão Hồ kinh ngạc kêu lên: "Trời đất ơi." Mọi người vội vàng nhìn qua.

Hóa ra trên mặt nạ đồng ở gáy người ngọc lại có ngũ quan, mày mắt miệng mũi đầy đủ.

Chỉ là không phải mặt người, mà là một khuôn mặt Ô Dương.

Toàn bộ người ngọc chính là một con yêu quái "Ô Dương" khoác mãng bào.

Bàn Tử vừa rồi không thành công, hơn nữa sau khi xoay một vòng, lại phát hiện bên trong mặt nạ là rỗng, không có đầu lâu người ngọc, trong lòng không vui.

Phải biết rằng, toàn bộ người ngọc mới có giá trị.

Tô Mặc chỉ vào đế ngồi, nói: "Cạy cái bên dưới ra xem." Lão Hồ và Bàn Tử ngồi xổm xuống dùng tay sờ, bên dưới đế ngồi nhẵn nhụi mềm mại, đều là những viên gạch trắng hình chữ nhật như gối, mép là một túm tua rua màu đen.

Bàn Tử ngẩn người: "Sao lại mọc ra nhiều tóc thế này?" Tuyết Lê Dương chiếu đèn pin qua, chỉ thấy bên hông bệ đá trắng, không biết

từ lúc nào, lặng lẽ lộ ra một khuôn mặt phụ nữ.

Khuôn mặt đó tuyệt đối không phải ngọc thạch điêu khắc, mà là một khuôn mặt cương thi miệng mắt rỉ máu.

Lão Hồ và Bàn Tử vừa ngồi xổm xuống, coi như là đối mặt với nữ quỷ ở cự ly gần, dù họ đã từng trải qua không ít sóng gió, nhưng lúc này cũng cảm thấy một luồng khí lạnh từ xương sống bốc lên, cả người như rơi vào hầm băng.

Tuyết Lê Dương nói: "Còn động đậy!" Tô Mặc tiến lên xem, đầu người bên hông bệ đá trắng là một thi thể thật sự.

Miệng và mắt đều mở, trong bóng tối trông càng quái dị hung tợn.

Tô Mặc lắc đầu, không nỡ nhìn thẳng cảnh này: "Thứ chảy ra trên mặt cô ấy không phải là máu tươi, mà là thứ bị nhét đầy trong miệng!" Nói rồi, Tô Mặc dùng Xích Tiêu Kiếm gõ nhẹ, chỉ thấy trong miệng nữ thi toàn là những hạt cát màu đỏ máu, không biết lúc còn sống đã bị đổ loại thuốc gì, toàn bộ khoang miệng đều bị nhét đầy.

Hơn nữa, không chỉ có một thi thể.

Tô Mặc di chuyển sang nơi khác, chỉ thấy bên cạnh còn có sáu thi thể trần truồng.

Chúng đều có một đặc điểm rất rõ ràng, đó là toàn bộ sống lưng đều lộ ra ngoài.

Lão Hồ nhìn chằm chằm nửa ngày, sắc mặt biến đổi: "Cát đỏ được đổ vào trong cơ thể nữ thi, mười phần thì có tám chín phần là hống để đoạt mạng, dùng để duy trì huyết nhục không cứng không mềm..." "..." Mọi người há hốc miệng.

Tô Mặc nói: "Đây chính là nơi tế tự, huyệt mộ của Ô Dương Vương cũng đã sớm không còn quan quách và thi thể của hắn, vì Quan Sơn Thái Bảo đã sớm đào quan quách của hắn, và xây dựng Địa Tiên

Thôn trong ngôi mộ quy mô cực lớn đó, làm nơi cất giấu bí mật...” “Dục phóng địa tiên, tiên hoa ô dương, đương niên phong sư cổ bả địa tiên thôn sở hữu bí mật đô tàng tiến quan sơn chỉ mê phú trung! (Muốn tìm địa tiên, trước tìm Ô Dương, năm xưa Phong Sư Cổ đã giấu tất cả bí mật của Địa Tiên Thôn vào trong Quan Sơn Chỉ Mê Phú!)” Mộ trong mộ!

Mọi người cũng không phải lần đầu gặp phải vấn đề này!

Ở Cổ Lam Huyền, Lý Thuần Phong đã chiếm tổ chim khách.

Ở Miếu Dưa, Thiết Diện Sinh liên hợp với Lỗ Thương Vương chiếm mộ của Chu Mục Vương!

Nhưng lần này, dường như có một bàn tay vô hình đang đẩy mọi người tiến về phía trước, bị Phong Sư Cổ chết mấy trăm năm lợi dụng, điều này khiến mọi người cực kỳ khó chịu.

Phải biết rằng, họ là những Mô Kim Hiệu Úy lừng lẫy trên giang hồ, đã bao giờ chịu sự sỉ nhục này!

Chương 317

"Đi thôi." Nhìn thấy bộ dạng đáng sợ của mấy nữ thi, Yêu Muội Nhi không dám nán lại, lập tức nói: "Đi thôi, đây là mộ của Ô Dương Vương, không phải Địa Tiên Thôn..." Mọi người gật đầu, cẩn thận rời khỏi nơi này.

Không lâu sau, họ đã vượt qua cầu tiên vô ảnh một cách kinh hãi nhưng an toàn.

Dưới chân vách đá có nhiều hang động như nhà sàn, trước hang động cắm rất nhiều người cỏ.

Người cỏ đều mặc thanh bào cổ trang, thắt dây thừng vàng, đầu đội đạo quan, rõ ràng là trang phục đạo nhân.

Trang phục đạo nhân trên người cỏ ít nhất cũng có lịch sử vài trăm năm.

Tuy đã mục nát, nhưng màu sắc và hình dạng vẫn chưa phai hết.

Nhìn từ xa, không khác gì người thật.

Lúc này, tất cả mọi người đều nhớ đến chiết chỉ thuật của Quan Sơn Thái Bảo!

Lão Hồ nhìn Tô Mặc: "Chiết chỉ thuật của Quan Sơn Thái Bảo... anh thấy thế nào?" Tô Mặc nhún vai: "Tôi đương nhiên là ngồi xem..." Lão Hồ: "..." Yêu Muội Nhi nói: "Trò đùa này thật là lạnh!" Bàn Tử nói: "Chiết chỉ thuật của Quan Sơn Thái Bảo rất tà môn, vung tay tụ binh, một tờ giấy là ngàn quân vạn mã, cảnh tượng vô cùng hùng vĩ, Tô tiểu ca, anh có đối phó được không?" Bàn Tử nói xong, mọi người đều nhìn về phía Tô Mặc.

Lo lắng của Bàn Tử không phải là không có lý, khi mọi người

càng đi sâu vào, họ chắc chắn sẽ phải đối mặt với nhiều bí thuật của Quan Sơn Thái Bảo hơn.

"Không sao!" Tô Mặc tiêm trước cho mọi người một liều thuốc an thần: "Gấp giấy thành binh tuy nghe rất dọa người, nhưng thực tế không tà môn đến vậy, các cậu có thể yên tâm, tôi tuy không bằng Địa Tiên, nhưng bản lĩnh đủ để bảo vệ các cậu chu toàn!" Nói rồi, Tô Mặc lại nhìn về phía những người cỏ bên cạnh: "Tránh xa những người cỏ này ra, nguy hiểm!" Mọi người không dám chậm trễ, vội vàng lùi lại.

Nhưng, thật là sợ gì gặp nấy, trong hang động sau lưng mọi người, chui ra hai con bọ bay vàng óng ánh.

Bọ bay vỗ cánh, lại lao về phía đám người Tô Mặc.

"Chết tiệt!" Lão Hồ chửi một tiếng, cùng Tuyết Lê Dương đồng thời mở Kim Cương Tán che chắn trước mặt họ.

Dọc theo dòng dõi Mô Kim Hiệu Úy, tập hợp được hai chiếc Kim Cương Tán là cực kỳ hiếm, ngay cả năm đó Liễu Trần trưởng lão và Kim Toán Bàn cũng chưa chắc có được kỳ ngộ như vậy.

Nhưng lúc này, những con bọ vàng óng ánh thực sự quá nhiều, Kim Cương Tán cũng khó lòng chống đỡ, huống chi là thân xác bằng xương bằng thịt của con người.

Một đàn bọ bay giáp vàng lớn, tụ lại thành một đám dưới đáy hẻm núi, bay lượn hỗn loạn.

Che kín cả bầu trời!

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người nghẹt thở!

Bàn Tử nói: "Rốt cuộc là chuyện gì vậy???

Chúng ta đã kích hoạt cơ quan gì sao?" Lão Hồ vừa che ô vừa hét lớn: "Tô tiểu ca, đây có phải cũng là thuật bùa giấy như bầy sói mắt

đỏ không?" Tô Mặc nhìn vệt sáng trên hẻm núi, lúc này đã bị hàng triệu con bọ bay che khuất.

Tiếng "ù ù ù" vang lên, làm màng nhĩ người ta ong ong.

Tô Mặc trầm giọng nói: "Không, đây là bọ thật!" Cách đó không xa, đám bọ bay giáp vàng đang tiến lại gần, mọi người hoảng sợ, nép sát vào Tô Mặc.

Trong nháy mắt, Bàn Tử liên tiếp bị cắn mấy phát, đau đến nhe răng trợn mắt: "Tô tiểu ca, mau nghĩ cách đi, cứ thế này, chưa đến Địa Tiên Thôn, Bàn Tử tôi đã mất máu mà chết rồi!" "..." Xương cốt toàn thân Tô Mặc kêu răng rắc, huyết mạch phun trào, huyết mạch Thanh Long tuôn ra.

Cùng lúc đó, Yêu Muội Nhi từ trong lòng lấy ra một vật, ném mạnh ra ngoài.

"Ầm" một tiếng, khói lửa bốc lên, khiến bức tường bọ dày đặc như sóng triều vỗ bờ tản ra từ giữa.

Cảnh tượng này, mọi người nhìn đến ngây người.

Bàn Tử kinh ngạc hỏi: "Đây là cái gì?" Yêu Muội Nhi đắc ý cười: "Chưởng Tâm Lôi, ông nội tôi cho đấy!" Tô Mặc không chút do dự, quyết đoán ngay lập tức: "Đi!" Lời còn chưa dứt, Tô Mặc đã dẫn đầu rời khỏi nơi này.

Mọi người theo sát sau lưng Tô Mặc, rồi cùng nhau chui vào khe núi.

Bầy bọ bay phía sau thấy đám người Tô Mặc rời đi, bay lượn vài vòng rồi lại rút về tổ.

Mọi người bước vào hang động, vừa thở hổn hển một hơi, chỉ thấy phía trước có một bóng ảo đang lay động.

"..." Mọi người nhìn nhau, cẩn thận quan sát xung quanh.

Không gian trong hang động cực kỳ chật hẹp, nhìn lên có thể thấy một vệt sáng trắng mờ ảo.

Rất cao!

Nhìn xuống là sương khói mờ ảo, tiếng nước chảy róc rách.

Họ đang đứng ở lối vào hang động.

Sau khi ổn định tinh thần, mọi người đều đồng loạt chiếu đèn pin về phía bóng đen đó.

Dưới ánh sáng tập trung, họ thấy ở đó lại có một ông lão râu dài đang ngồi ngay ngắn.

Tuyết Lê Dương và Lão Hồ theo phản xạ định rút vũ khí tùy thân ra.

"Cái Địa Tiên Thôn này thật là tà môn, còn để cho người ta sống không..." "Sao nơi này lại có một ông lão ngồi đây?

Là người hay là quỷ?" Sắc mặt mọi người hoàn toàn tối sầm lại.

Vừa ra khỏi hang rồng lại vào hang cọp.

"Đừng ra tay..." Lão Hồ nói: "Hình như là người chết thật!" Tô Mặc cầm kiếm chém đứt tất cả dây leo xung quanh ông lão, dường như không hề để ý đến ông ta.

Đợi anh chém xong, mới thấy trong khe đá giấu một cỗ quan tài bằng đồng.

Tô Mặc đưa tay đẩy nắp quan tài treo, thi thể trong quan tài đứng thẳng dậy.

Mọi người vội vàng lùi lại, bị dọa cho một phen hú vía.

Nhưng may mà thi thể không hề khởi thi!

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, lại quan sát cỗ thây khô.

Chương 318

Hốc mắt thi thể lõm sâu, da thịt khô quắt vàng úa, nhưng thần thái anh hùng của cổ thi vẫn chưa tan.

Tóc búi một cái trâm, mặc một chiếc áo bào xám rộng, trong lòng ôm một thanh cổ kiếm bằng đồng có hoa văn cổ loang lổ.

Râu tóc đều bạc trắng, râu dài khẽ bay.

Nhìn qua, thật giống như tiên nhân cách thế.

Lão Hồ đảo đấu nhiều năm, liếc mắt một cái là nhận ra ông lão trong quan tài này đã chết được một thời gian.

Thi thể có thể bảo quản tốt như vậy trong môi trường này, có thể coi là kỳ tích!

"Không thể nào, thật sự thành Địa Tiên sao?

Đây không phải là Phong Sư Cổ chứ?" Trong Quan Tài Hạp, một nơi tàng phong nạp khí thượng đẳng, thi thể vẫn không mục nát như người sống.

Điều này không khỏi khiến người ta nghĩ đến Phong Sư Cổ.

"Lão Hồ..." Bàn Tử không nhịn được hỏi: "Ông vào xem trong quan tài có minh khí không?" "Phong Sư Cổ lúc sinh thời đã đảo bao nhiêu cổ mộ, đồ bồi táng chắc chắn không ít..." Lão Hồ vốn cũng muốn vào xem có minh khí không, vừa định tiến lên thì thấy Tô Mặc cầm Xích Tiêu Kiếm nhẹ nhàng chọc vào thi thể tiên phong đạo cốt này.

Thi thể ngã nhào, "phịch" một tiếng, đổ ngược lại vào quan tài.

Tô Mặc nói: "Đây không phải Phong Sư Cổ, hẻm núi Vu Sơn, vô

số quan tài, thi thể này không biết đã được chôn ở đây từ bao giờ...” “Tô đội nói không sai!” Tuyết Lê Dương nói: “Mọi người qua đây xem...” Chùm sáng quét vào sâu trong vách đá, mấy người nhìn qua.

Hóa ra trong sương mù dày đặc, còn có rất nhiều khe đá, bên trong ẩn hiện, lại là một quần thể quan tài treo trong khe đá cực lớn.

Chỉ là sương mù trong hẻm núi bốc lên, lờ mờ có thể thấy hai vách đá xung quanh giấu không ít quan tài treo.

“Tôi cứ tưởng chỉ có bên ngoài mới có quan tài treo, không ngờ bên trong còn nhiều như vậy, sao lại có nhiều người đặt thi thể ở đây?

Hay là, đây đều là quan tài rỗng?” Tô Mặc nhìn quanh, lập tức lại tìm thấy bốn cỗ quan tài xung quanh, bên trong đều là cổ thi.

Điều khiến họ cảm thấy quỷ dị nhất là bên trong lại có một cỗ cổ thi đồng nhan.

Cỗ cổ thi đó không mục nát, không biến thành thây khô.

Tóc bạc da hồng, thậm chí, da của cô ấy trắng đến mức như sắp rỉ ra nước, và tỏa ra một mùi hương lạ, vô cùng yêu dị...

Nữ thi tóc bạc da hồng, thậm chí da còn trắng đến mức sắp rỉ ra nước.

Điều kỳ lạ hơn là cô ấy tỏa ra một mùi hương lạ, vô cùng yêu dị.

“Tại sao lại có mùi thơm?” “Tóm lại tôi thấy ghê tởm.” “Suy nghĩ của người xưa, đúng là biến thái!” Mọi người đứng bên cạnh nữ thi bàn tán xôn xao.

May mà cổ thi không có bất kỳ dị thường nào.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, nghỉ ngơi một lát.

Soạt soạt ~ Hang động bên cạnh đột nhiên vang lên tiếng bước chân, giây tiếp theo, hơn mười người mặc áo đen từ trong đó bước ra.

"..." Tô Mặc và mọi người cùng hơn mười người mặc áo đen đối mặt nhau.

"Người nhà họ Uông!" "Hồ Bát Nhất, Vương Khải Hoàn!" Hai bên nhận ra nhau, tất cả mọi người ngay lập tức rút vũ khí ra, tình hình trở nên căng như dây đàn.

Yêu Muội Nhi cũng nắm chặt Chưởng Tâm Lôi trong tay, nhưng trong lòng lại khó xử, khoảng cách gần như vậy, dù có ném ra, phạm vi nổ cũng sẽ làm bị thương người của mình.

Tô Mặc không chớp mắt nhìn chằm chằm vào đối phương, ánh mắt ngày càng quỷ dị.

"Mọi người đừng nhìn vào mắt hắn..." Một người nhà họ Uông trong đám đông hét lớn: "Huyễn thuật, người này tinh thông huyễn thuật!" Người nhà họ Uông như gặp phải đại địch, nghiêng đầu, vội vàng chuyển tầm mắt.

Tô Mặc sững sờ, ngẩng đầu nhìn người đàn ông trung niên trong đám người đối diện.

Người đàn ông đó khoảng bốn mươi tuổi, khí độ bất phàm, hai vệt ria mép nhỏ ở cằm không những không làm ông ta già đi mà còn thêm phần tinh anh.

Thấy Tô Mặc thầm đánh giá mình, người đó mặt căng thẳng, dưới đôi lông mày dựng đứng, một đôi mắt đỏ rực vì lửa giận bắn ra hai tia sáng lạnh.

"Tô gia?" "Chủ nhân nhà họ Uông?" Tại Vu Hạp Quan, đây là lần đầu tiên hai vị đại lão gặp mặt.

Khác với tưởng tượng của Tô Mặc, vị chủ nhân nhà họ Uông này không phải là một ông lão già nua sắp đi đến đường cùng, một lòng cầu trường sinh, tuổi thật của ông ta tương đương với Tô Mặc, hai

người không chênh nhau mấy tuổi.

"A..." Tô Mặc nhếch mép: "Chủ nhân nhà họ Uông, hôm nay cuối cùng cũng gặp được người sống!" "Nếu Ngô Tam Tỉnh cũng ở đây, tôi nghĩ ông ta nhất định sẽ không tiếc bất cứ giá nào cũng phải xử lý ông!" "Cửu Môn và nhà họ Uông dây dưa nhiều năm, nếu xử lý được ông, đây tuyệt đối là tin tức chấn động!" Chủ nhà họ Uông không cho là đúng: "Ngô Tam Tỉnh là một nhân tài, nhưng Cửu Môn chỉ là một đám trộm cắp vặt vãnh, khó làm nên chuyện lớn!" "Ha ha ha..." Nghe vậy, Tô Mặc cười lớn: "Năm mươi bước cười trăm bước, trong mắt tôi các người cũng đâu khác gì một đám lừa đời trộm danh..." Nói xong, Tô Mặc ngẩng đầu, khiêu khích nhìn đối phương.

Chủ nhà họ Uông cũng không tức giận: "Tô Mặc, anh cũng quá tự tin rồi..." "Cởi áo ra, cho Tô gia xem, món quà chúng ta chuẩn bị cho hắn..." Chủ nhà họ Uông vẫy tay, mấy người áo đen cởi áo khoác ngoài, lộ ra những quả bom có sức công phá mạnh được buộc quanh eo.

Sắc mặt Lão Hồ và mọi người biến đổi, theo phản xạ lùi lại một bước.

Lũ người nhà họ Uông này đều là lũ điên sao!

Mọi người thầm chửi trong lòng.

Chủ nhà họ Uông tỏ ra vô cùng bình tĩnh: "Đều nói Tô gia thân thủ sánh ngang với Bá Vương thời xưa, chỉ là không biết những quả bom này cùng nổ... có thể làm bị thương Tô gia không?" Tô Mặc im lặng một lát, tung người bay ra, thân hình lóe lên, tức thì xuất hiện bên cạnh chủ nhà họ Uông, vung nắm đấm, đập thẳng vào đầu gã.

"Có bản lĩnh thì kích nổ đi!" "Chúng ta cùng nhau toi đời!" Sắc mặt người nhà họ Uông biến đổi, đều không ngờ Tô Mặc lại có hành động như vậy.

“Tất cả đừng động...” Chủ nhà họ Uông hét lớn, nghiêng người, vừa vặn né được nắm đấm của Tô Mặc.

“Hóa ra là người luyện võ, thảo nào không sợ hãi!” Tô Mặc có chút bất ngờ, bước chân khẽ di chuyển, nhưng thế công trong tay không hề giảm đi nửa phần, tiếp tục tấn công, lực đạo và tốc độ trong lòng bàn tay ngày càng nhanh.

Chủ nhà họ Uông cũng không phải người thường, phản ứng cũng vô cùng nhanh nhạy, ngay khoảnh khắc nắm đấm của Tô Mặc sắp rơi xuống đầu gã, giơ tay lên chặn lại cú đấm này.

Sau đó, tay phải của chủ nhà họ Uông nắm lấy cánh tay phải của Tô Mặc, dùng sức kéo ra ngoài, khiến Tô Mặc không thể tiến thêm nửa bước.

Thế công mạnh mẽ của Tô Mặc tức thì bị hóa giải chín phần lực đạo.

“Công phu tá lực thật mạnh!” Tô Mặc thầm kinh ngạc, kẻ địch trước mắt tuyệt đối là một cao thủ!

Chương 319

Sau khi cánh tay phải của Tô Mặc bị giữ lại, cánh tay trái lập tức phát động, biến chưởng thành đao, chém mạnh vào ngực chủ nhà họ Uông.

Chủ nhà họ Uông thấy vậy, người hơi cúi xuống, vai trái nhún lên, cả người lập tức thấp xuống nửa phần, đồng thời hai tay nắm quyền, đánh mạnh vào bụng Tô Mặc!

Tô Mặc đột ngột nghiêng người sang một bên, né được đòn này, sau đó thuận thế đá ra một cước.

Hai người qua lại, lại đánh không dưới trăm chiêu!

Lão Hồ hai mắt mở to, khó tin nhìn cảnh này.

Ngoài Trương Khởi Linh, đây là lần đầu tiên ông thấy có người có thể qua chiêu với Tô Mặc.

Không chỉ Lão Hồ, Bàn Tử và mọi người, Tô Mặc cũng ngày càng kinh ngạc, thân thủ của chủ nhà họ Uông vượt xa Cửu Môn Trương Nhật Sơn, thậm chí không hề thua kém Trương Khởi Linh.

Sau trăm chiêu, chủ nhà họ Uông có chút đuối sức, dần dần rơi vào thế hạ phong.

Tô Mặc ánh mắt híp lại.

Chủ nhà họ Uông vừa đứng vững, chuẩn bị lao lên lần nữa thì một luồng khí tức nguy hiểm đột ngột ập đến, khiến gã lông tóc dựng đứng, liên tục lùi lại.

"Vút!" Thân ảnh Tô Mặc biến mất tại chỗ, xuất hiện thẳng bên phải chủ nhà họ Uông, một cước Khôi Tinh Thích Đấu đá ra.

“Ầm!” Cơ bụng của chủ nhà họ Uông tức thì nứt ra, cả người như con diều đứt dây bay ngược ra ngoài, ngã mạnh xuống đất, còn thân hình Tô Mặc vẫn giữ nguyên tư thế đứng, không hề lay động.

“Phụt!” Sau khi ngã xuống đất, chủ nhà họ Uông phun ra một ngụm máu tươi.

“Gia chủ!” “Tiên sinh!” Sắc mặt người nhà họ Uông biến đổi.

Chủ nhà họ Uông khó khăn bò dậy từ dưới đất, sắc mặt âm lãnh nhìn chằm chằm Tô Mặc, trong mắt đầy oán độc và phẫn nộ.

Tô Mặc cũng không hề yếu thế, trừng mắt lại với chủ nhà họ Uông: “Là các người tự đi, hay là tôi ép các người đi?” Chủ nhà họ Uông nghiến răng: “Chúng ta đi!” Nói rồi, dưới sự dìu dắt của thuộc hạ, đám người nhà họ Uông đi vào một đường hầm khác.

Nhìn bóng lưng đám người nhà họ Uông đi xa, Bàn Tử tiếc nuối nói: “Thật muốn giết sạch bọn chúng!” Tô Mặc cười khẩy: “Không vội, chúng ta không dọn dẹp, phía trước tự sẽ có thứ dọn dẹp...” Mọi người sững sờ, rồi nhìn Tô Mặc: “Tô tiểu ca, anh... anh có ý gì?” Tô Mặc ánh mắt lóe lên một tia khác thường: “Phía trước có Cửu Tử Kinh Lăng Giáp!” “...” Mọi người hít một hơi khí lạnh.

“Đi thôi...” Tô Mặc cười nói: “Chủ nhà họ Uông lần này không chết cũng trọng thương!” Mọi người đi sâu vào, không lâu sau, đã đến vị trí của Cửu Cung Ly Hổ Tỏa, và ở góc tường còn có một thi thể.

Tô Mặc biết, đây là thi thể của Phong Học Văn (anh trai giáo sư Tôn).

Bên cạnh thi thể còn đặt mấy tờ giấy gói thuốc lá.

Tờ giấy đã trở nên vàng úa giòn tan, trên đó viết chi chít rất nhiều chữ.

Tô Mặc liếc qua, cảm thấy không có gì thú vị, liền ném cho Lão

Hồ và mọi người.

Lão Hồ nhận lấy, ngạc nhiên nói: "Hầy, trên này kể về nguồn gốc của Quan Sơn, và cả sự hình thành của Địa Tiên Thôn này!" "Này, bên trên nói về nguồn gốc của Quan Sơn, còn có cả sự hình thành của thôn Địa Tiên này nữa!" Vừa nghe thấy thế, Bàn Tử lập tức phấn chấn hẳn lên: "Nói nghe xem nào!" Lão Hồ cúi đầu nhìn mảnh giấy gói thuốc, nói: "Khu vực Hạp Quan Tài này là khu lăng mộ chôn cất theo vua Vu Lăng của Di Sơn!" "Vào thời Tống Nguyên, tổ sư gia họ Phong đã trộm được rất nhiều cổ tịch thẻ tre mai rùa trong Huyền Quan ở Hạp Quan Tài!" "Những người được chôn trong Huyền Quan ở đây đa phần đều là dị sĩ trong thiên hạ, thông hiểu tinh tướng âm dương, càng giỏi thuật kỳ môn biến hóa!" "Cổ tịch tùy táng đa số ghi lại những phương thuật cổ đại thần bí kỳ lạ, họ Phong dựa vào đó mà phất lên!" "Trong Hạp Quan Tài có một ngọn núi Quan Tài, ngọn núi đó chính là lăng mộ của vua Vu Lăng Di Sơn!" "Truyền đến cuối thời Minh, thủ lĩnh của một đời Quan Sơn Thái Bảo họ Phong nhận ra thiên hạ sắp có biến lớn!" "Thế là cả tộc lui về ở ẩn tại trấn Thanh Khê, sống bằng nghề khai thác mỏ muối!" "Do gia sản giàu có, chẳng mấy chốc đã trở thành một gia tộc hào phú ở địa phương!" "Thủ lĩnh Quan Sơn Thái Bảo lúc đó là Phong Sư Cổ, đầu óc mê muội thuyết đan đạo bất tử, bèn đi ngược lại tổ huấn, dẫn người đào núi Quan Tài, lấy ra từ trong mộ Chu Thiên Long Cốt Quái Đồ, tự xưng đã lĩnh ngộ được huyền cơ trong đó!" "Đồng thời còn rêu rao rằng mình sắp luyện thành Địa Tiên bất tử, dốc hết tâm huyết cả đời, xây dựng một thôn Địa Tiên!" Lão Hồ dừng lại một chút.

Bàn Tử nói: "Thì ra thôn Địa Tiên này thật sự là để thành tiên, nhưng Phong Sư Cổ này cũng có chút thủ đoạn đấy." "Lão Hồ đừng dừng, tôi cảm thấy sắp đến cao trào rồi…" Mọi người: "……" Lão Hồ mặt đầy vạch đen, lườm Bàn Tử một cái rồi đọc tiếp: "Phong Sư

Cổ mĩ danh nói rằng, hắn muốn độ hóa phàm nhân thế gian.

Nhất thời có rất nhiều người tin vào thuyết thần tiên, đều theo Phong Sư Cổ tiến vào thôn Địa Tiên!" "Từ đó về sau bặt vô âm tín, không ai còn thấy người sống nào từ trong cổ mộ thôn Địa Tiên đi ra nữa!" "Thôn Địa Tiên tuy được Phong Sư Cổ gọi là nơi lánh đời, nhưng cũng có người cực lực phản đối!" "Năm đó trong nhà họ Phong có một bộ phận người cho rằng Phong Sư Cổ đã điên rồi.

Tổ tiên có để lại huấn thị, lăng mộ vua Vu Lăng Di Sơn không được đào!" "Bởi vì trong ngôi mộ cổ đó chôn một con quái vật, nhưng Phong Sư Cổ không tuân thủ cấm kỵ này, sau khi trộm mộ này, cả người hắn đã thay đổi, suốt ngày nghĩ đến chuyện thành tiên thành thánh, đa phần là do bị âm hồn của vua Vu Lăng ám lúc trộm mộ!" "Mấy chục năm qua, hắn đem minh khí, quan quách, đan đỉnh, vàng ngọc trộm được từ khắp nơi nhét hết vào cổ mộ, lại còn dùng lời lẽ ma mị dụ dỗ, muốn kéo người sống theo tuẫn táng!" Nghe đến đây, Bàn Tử đột nhiên cắt ngang: "Nói như vậy thì đến thôn Địa Tiên, chẳng phải chúng ta lại phát tài rồi sao?" Trong lúc Lão Hồ giải thích cho mọi người về lai lịch của thôn Địa Tiên, Tô Mặc đã đi đến trước Cửu Hổ Ly Hổ Tỏa.

Phong Học Văn chết ngay dưới khóa, có thể thấy sự lợi hại của nó.

Yêu Muội Nhi cũng đến bên cạnh Tô Mặc, quan sát kỹ Cửu Hổ Ly Hổ Tỏa.

Tô Mặc cười nói: "Có giải được không?" Yêu Muội Nhi gật đầu, tự tin đáp: "Tôi đã học rất nhiều từ ông nội, cái này rất đơn giản!" Tô Mặc mỉm cười: "Được, cô thử đi, tôi phụ cho!" Nói vậy nhưng Tô Mặc vẫn không dám lơ là chút nào.

"Cửu Hổ Ly Hổ Tỏa" là một loại khóa liên hoàn, nếu mở sai thứ

tự, mọi người chỉ có thể dừng bước tại đây.

Yêu Muội Nhi tiến lên, miệng lẩm nhẩm: "Nói cửu cung, đạo cửu cung, tuần hoàn qua lại không ngừng nghỉ, cửu cung vốn không có gốc rễ, sách Lỗ gia ghi rõ ràng, chỉ vì không ai biết cửu cung, mới lầm tiên sơn làm thước đo!" Yêu Muội Nhi dùng thủ đoạn của "Phong Oa Sơn", dựa theo lời trong ca quyết, gỡ từng con hổ ly trong chín con ra.

Bỗng nghe trong quách đá vang lên một tiếng "cạch", cơ quan đã bị giữ lại một nửa, nắp quách hé ra một khe hở.

Tô Mặc mỉm cười, vỗ tay tán thưởng: "Tốt!" Bên kia, mọi người nghe tiếng cũng đi tới.

Thấy Yêu Muội Nhi dễ dàng giải được cơ quan trước mắt, ai nấy đều mừng rỡ.

Bàn Tử nghĩ đến việc chìa khóa "cổ mộ thôn Địa Tiên" đang ở bên trong liền phấn chấn tinh thần, gọi Lão Hồ và Vượn già Ba Sơn, hai người một thú hợp sức nâng nắp quách ra.

Chỉ thấy bên trong quách đá là một cỗ quan tài không nắp.

Cả đoạn đường này mọi người đã thấy quá nhiều thi thể, nhưng lần này trong quan quách lại không có hài cốt, chỉ có một chiếc hộp vàng dài gần hai thước nằm trong quan tài.

Chiếc hộp vàng bị ánh sáng của "đèn pin mắt sói" chiếu vào, lập tức lấp lánh ánh vàng, chói cả mắt.

Bàn Tử mừng rỡ: "Địa tiên lão gia không hổ là đại địa chủ, đại chủ mỏ, hào phóng thật, cái hộp đựng chìa khóa cũng bằng vàng ròng.

Chúng ta xem thử chìa khóa bên trong là vàng hay bạc." Bàn Tử bước tới, nhặt chiếc hộp vàng lên, mở ra thì phát hiện bên trong chỉ có một cây bút lông!

Bàn Tử lấy cây bút lông ra xem xét kỹ, thân bút không phải làm bằng tre mà cũng là vàng ròng, rất nặng.

Bàn Tử hai mắt sáng rực: "Bút lông hoàng kim, mang ra ngoài chắc chắn có nhiều đại lão sẵn sàng bỏ tiền ra mua!" Lão Hồ nói: "Này, tôi nói này Bàn Tử, cậu lại nói nhảm rồi, may mà Vương Nguyệt Bán không có ở đây…" Bàn Tử cười hì hì, chỉ vào thân bút hoàng kim, nói: "Trên đó còn khắc hai hàng chữ!" Lão Hồ nhìn kỹ.

Quan Sơn Thần Bút, họa địa vi lao! (Bút Thần Quan Sơn, vẽ đất làm nhà giam!) Bàn Tử nghi ngờ: "Ý gì vậy, chẳng lẽ cầm bút vẽ đại một cái cửa là chúng ta có thể đi vào thôn Địa Tiên sao?" Lão Hồ cầm hộp vàng và cây bút thần lên xem đi xem lại mấy lần, hộp vàng rỗng ruột, không có cơ quan ngăn cách nào.

Họa tiết chạm rỗng trên mặt hộp mang phong cách thời Minh, có núi cao, nước chảy và nhân vật.

Trong thung lũng dưới núi cây cối um tùm, có một vị tiên nhân đang vẽ tranh trên một ngọn núi lớn kẹp giữa hai vách đá.

Hình vẽ của vị tiên nhân dường như chính là một cánh cửa lớn.

Lão Hồ trầm ngâm: "Theo ý của bức tranh này, thật sự là phải vẽ ra một cánh cửa, nhưng chắc là phải vẽ trên vách đá ở một nơi không có nước." Tuyết Lê Dương nói: "Vậy chúng ta đi tìm một nơi thử xem!" Hang mộ đá cách đáy cốc đã không còn xa, vách đá dựng đứng từ trên mây đâm xuống, chỉ thấy dòng nước xiết gầm thét chảy qua khe núi.

Chương 320

Trong hẻm núi có một ngã rẽ, bên trong là một lòng sông đá xanh khô cạn.

Đi vào không sâu đã đến cuối đường, là một thác nước nằm giữa núi cao.

Nhưng thác nước hoặc đã đổi dòng hoặc đã cạn, không còn nguồn nước, đối diện chỉ còn lại một vách đá trơn nhẵn.

Nơi này cực kỳ giống với họa tiết trên hộp vàng.

"Nơi tiên nhân dùng bút thần vẽ cửa, hẳn là vách đá ở chỗ thác nước không có nước." Bàn Tử có chút kích động nói: "Bây giờ chính là thời khắc chứng kiến kỳ tích!" Lão Hồ lắc đầu: "Nhưng tôi vẫn cảm thấy không khả thi, làm gì có chuyện cầm bút mà vẽ ra được một cánh cửa có thể đi qua, quá hoang đường!" Nghĩ thế nào cũng thấy không thể.

Ngoại trừ Tô Mặc, những người khác cũng nghĩ vậy.

Chuyện này chẳng khác gì ảo tưởng của trẻ con.

Tô Mặc cười cười: "Thử một chút cũng không sao, Lão Khôi Thủ nói đúng, thực tiễn là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm nghiệm chân lý!" Lão Hồ gật đầu, lấy Quan Sơn Thần Bút ra, mài thỏi mực trong hộp vàng thật đậm, rồi nhúng đầy đầu bút.

Sau đó, anh ta vung tay, vẽ một cánh cửa trên vách đá.

Thế nhưng, mọi người chờ rất lâu cũng không thấy cánh cửa này mở ra!

Lão Hồ thậm chí niệm cả "vừng ơi mở ra" cũng vô dụng.

“Quả nhiên là giả, trong một cuộc đảo đấu nghiêm túc thế này mà chúng ta lại chơi trò con nít!” Tô Mặc cười ha hả: “Chúng ta lui về hang động kia trước đã!” Tô Mặc đã nói vậy, họ cũng quay người lui về.

“Ông!” Đúng lúc này, cả hang động khẽ rung chuyển.

Không chỉ vậy, mọi người còn cảm nhận được một âm thanh rung động kỳ lạ trong không khí.

Giống như một loài động vật nào đó đang vỗ cánh bay.

Nghe âm thanh đó, tuyệt đối là dày đặc, như thế ngàn quân vạn mã.

“Tô tiểu ca, chuyện gì vậy?” Bàn Tử kinh hãi hỏi.

Trong những lùm cây dưới đáy thung lũng, khắp nơi đều là tiếng ong ong vỗ cánh.

Tô Mặc khẽ mỉm cười, ra hiệu mọi người yên tâm: “Là ong chập!” “Ong chập?

Sao ong chập lại tới?

Chúng ta dụ tới à?” Bàn Tử không hiểu, còn tưởng lại là thủ đoạn vu thuật do Phong Sư Cổ để lại.

“Ừm… vấn đề này hơi phức tạp!” Tô Mặc nói: “Chúng ta trốn vào trong hang động là được, lát nữa các cậu sẽ hiểu!” Trong Quan Sơn Thần Bút có chứa một loại dược vật dẫn dụ ong, khiến bầy ong rời tổ.

Ong chập bay rợp trời, nếu chúng tấn công họ thì không phải chuyện đùa.

Tô Mặc đã nói vậy, Bàn Tử cũng không hỏi thêm, kéo Lão Hồ, Tuyết Lê Dương và những người khác trốn thật xa.

Tô Mặc nhìn Tuyết Lê Dương, cười nói: "Dương tham mưu, có giống phương thuật của Bàn Sơn Phân Giáp không?" Tuyết Lê Dương được Tô Mặc nhắc nhở, lập tức thông suốt: "Đúng rồi, sao tôi không nghĩ ra nhỉ, đây rõ ràng là lợi dụng ong chập để mở cửa…" Mọi người trợn to mắt, nhìn bầy ong chập ở xa.

Lúc này, ai nấy đều vô cùng mâu thuẫn, họ vừa sợ hãi bầy ong, đồng thời lại hy vọng ong chập có thể giúp họ mở lối vào thôn Địa Tiên.

Không lâu sau, bầy ong chập đã bị mùi mực của Quan Sơn Thần Bút dụ đến ngây ngất, chúng liền tiết ra sáp ong trên một cành cây vươn ngang gần vách đá, xây nên mấy cái tổ ong.

Chúng xây tổ ngày càng lớn, dần dần nối liền mấy cái tổ lớn thành một cái tổ khổng lồ.

Cành cây lớn treo cái tổ bị sức nặng kéo cong xuống, run rẩy gần như chạm đất.

Trong tình huống kỳ dị này, trên vách đá bỗng lóe lên một vệt sáng trắng.

Cánh cửa mà Lão Hồ vừa dùng bút vàng vẽ trên vách đá, dưới sự lay động qua lại của ong rừng, vết mực vàng hiện ra một vầng sáng mờ ảo lấp lánh, giống như một đám quỷ hỏa màu vàng kỳ dị.

Bầy ong chập tụ tập trong tổ ong khổng lồ dường như bị quỷ hỏa trên vách đá làm kinh hãi, vỗ cánh bay ra khỏi tổ, hỗn loạn bay lượn vòng quanh tổ trên không trung.

Lão Hồ khẽ nói: "Quan Sơn Thái Bảo giỏi dị thuật, sự am hiểu về đạo âm dương phong thủy không thua kém Mô Kim Hiệu Úy của chúng ta!" "Xem tình hình hiện tại, về các phương thuật sinh khắc chế hóa và những đạo thuật kỳ quái khác, so với phái Bàn Sơn cũng không

hề thua kém!" "Chẳng trách trước đây có thể áp chế Tứ phái Đạo mộ, Phát Khâu!" Tô Mặc lúc này cũng đang chăm chú quan sát, nhìn thấy cảnh tượng dày đặc như châu chấu tràn qua, trong lòng cũng khá kinh ngạc.

Khí thế thật sự quá mạnh mẽ.

Càng khiến người ta kinh ngạc đến cứng lưỡi, chỉ thấy sau khi bầy ong rời tổ, chúng nhanh chóng khôi phục trật tự từ trạng thái hỗn loạn.

Để không cho ngọn lửa thiêu hủy tổ, chúng đồng loạt tập kết lại.

Dường như nhận được mệnh lệnh đặc biệt, tất cả bay lên trên tổ ong, cơ thể phun ra một loại chất tiết đặc biệt.

Hàng vạn con ong tranh nhau phun, chẳng mấy chốc đã làm tổ ong ướt sũng.

Chất tiết rơi xuống, đá cứng như sắt bị axit ăn mòn, bề mặt đá xanh dưới đất trong nháy mắt đã bị ăn mòn thành một cái hố lớn đường kính vài thước mà không hề có tiếng động.

"Thì ra 'vẽ đất làm cửa' là ý như vậy!" Bao gồm cả Bàn Tử, mọi người đều bừng tỉnh ngộ.

Tuyết Lê Dương tấm tắc khen ngợi: "Cùng với thuật Bàn Sơn Phân Giáp có sự kỳ diệu tương đồng, Quan Sơn quả nhiên lợi hại!" Nhìn thấy cái hố trên đá núi ngày càng sâu mà vẫn chưa thấy đáy.

"Không biết ngôi mộ cổ đó giấu sâu dưới lòng đất bao nhiêu, thôn Địa Tiên sẽ là cảnh tượng gì đây?" Mọi người có chút sốt ruột.

Tô Mặc nhìn thấy dưới lớp đất bùn xanh lục toàn là tầng đá màu trắng bạc: "Đây chính là lối vào thôn Địa Tiên, những tầng đá trắng xóa kia đều là tường sắt vách bạc!" "Vách bạc là gì?" Một chữ "bạc" khiến hai mắt Bàn Tử lóe lên ánh sáng kỳ dị, tuy anh ta đã không thiếu

tiền, nhưng việc thám hiểm tìm báu trong lúc đảo đấu cũng khiến anh ta rất khoái trá.

Tô Mặc giải thích: "Tương truyền bạc chất đống lâu ngày sẽ mục nát thành bùn bạc, bùn bạc mục nát sau khi phong hóa sẽ cứng như sắt!" "Nếu dùng vách bạc làm tường chắn cho mộ, sẽ chắc chắn và vững chắc hơn tường đất thông thường rất nhiều!" "Hơn nữa vách bạc dày, âm thanh khó truyền vào!" "Còn có một lợi ích thực tế khác, lối vào của ngôi mộ cổ này chỉ xuất hiện tạm thời, một lát sau, bức tường vách bạc này sẽ đóng lại!" "Nó vẫn sẽ bị đất bùn cây cỏ che phủ, người không biết địa điểm cụ thể hoàn toàn không thể tìm thấy vị trí chính xác!" "……" Mọi người như đang nghe truyện cổ tích, mặt mày ngơ ngác.

Một lúc lâu sau!

Bàn Tử không nhịn được cảm thán: "Mẹ kiếp, chẳng trách không ai tìm được nơi này, đúng là kín đáo, quá biến thái!" Tô Mặc gật đầu: "Tôi cũng chỉ từng thấy phương pháp này trong một tài liệu nào đó, vốn tưởng chỉ là truyền thuyết, không ngờ Phong Sư Cổ lại thật sự dùng đến nó…" Hơn mười phút sau, thấy cái hố ngày càng lớn, Tô Mặc nhảy lên, thanh Xích Tiêu kiếm trong tay bay ra, đâm nát tổ ong lớn thành từng mảnh.

Cùng lúc đó, huyết khí Thanh Long mang theo uy áp lẫm liệt, cuồn cuộn ập đến.

Bầy ong chập rùng mình, tan tác như khỉ trên cây đổ, trong nháy mắt đã chạy sạch.

Thấy vậy, mọi người bước ra khỏi hang động, một cái hố sâu không thấy đáy hiện ra trước mắt.

Chương 321

Tô Mặc nói: "Đeo mặt nạ phòng độc vào!" Mọi người gật đầu, đeo những thứ cần đeo, sau khi kiểm tra lại thiết bị, vũ khí được cầm lại trong tay.

Tô Mặc và Vượn già Ba Sơn đi xuống trước.

Hang động cao khoảng hơn chục mét, mọi người đều có gần hai mươi năm khinh công, độ cao này đối với họ không là gì.

Mười mấy phút sau, mọi người lần lượt đáp xuống đất, ngẩng mắt liền thấy tầng bạc dày đặc.

Đây là một hang động tự nhiên.

Địa hình toàn bộ hang động chật hẹp, sâu trong tầng đá còn có tiếng nước tí tách, môi trường tổng thể ẩm ướt, ngột ngạt!

Tô Mặc men theo những tảng đá lộn xộn bên bờ nước nhìn qua, phát hiện trên vách động có rất nhiều vết nứt, bên trong toàn là những mảnh xương người vương vãi, ngoài ra còn có những dây xích nối thành chuỗi, đều dùng để khóa các tù nhân thành từng hàng.

Ước tính sơ bộ theo quy mô địa hình, trong hàng chục khe đá, hang đá của động chôn xác này, ít nhất đã chôn hơn ngàn bộ hài cốt.

Mấy người không khỏi cảm thấy rùng mình.

Mộ đạo phía trước toàn là đá vụn, mọi người cẩn thận đi qua.

Trong mộ thất bốn phía đều có cửa động, trên một bức tường mộ có vẽ một bức bích họa kỳ quái, là một phu nhân mập mạp mặt không biểu cảm.

Phu nhân tay ôm một lão già gầy gò chỉ to bằng nắm tay trẻ con.

“Bức tranh quỷ dị thật, lão già này trông như một con ác quỷ…” Mọi người bị bức bích họa làm cho khó chịu.

“Oa!” Bên tai mọi người đột nhiên vang lên tiếng khóc của một người phụ nữ, từng hồi từng hồi, rất rõ ràng, tuyệt đối không phải loại ảo thanh mờ ảo.

Tất cả mọi người có mặt đều rợn tóc gáy, mồ hôi lạnh túa ra ngay lập tức.

Nghe thấy tiếng khóc thê lương này, tất cả mọi người có mặt đều rợn tóc gáy, mồ hôi lạnh túa ra ngay lập tức.

“Đây… đây rốt cuộc là cái gì?” Yêu Muội Nhi là con gái Ba Thục, bình thường trời không sợ đất không sợ, tính tình ngang tàng, nhưng âm thanh quỷ dị tà ma thế này, lúc này cô cũng không khỏi có chút sụp đổ.

“Chúng ta đảo đấu bao nhiêu năm, yêu ma quỷ quái gì mà chưa từng thấy…” “Đừng sợ, cứ đi theo tôi là được!” Tô Mặc tài cao gan lớn, men theo mộ đạo hơi dốc đi về phía trước.

Trên đường, những bức bích họa thời Đường không hoàn chỉnh liên tục xuất hiện.

Trong môi trường ẩm ướt khắp nơi này, màu sắc bích họa vẫn tươi mới như xưa.

Giọng người phụ nữ sâu trong mộ đạo đứt quãng, không chỉ là tiếng khóc, lúc cười lúc lại hô hoán.

Âm thanh lúc có lúc không, nghe vô cùng mờ ảo hư không.

Mọi người nén lại sự sợ hãi, lội nước đi đến cuối mộ đạo.

Dường như cảm nhận được sự kinh động nào đó, tiếng la hét của người phụ nữ trong cổ mộ đột nhiên im bặt.

Cuối đường hầm là một gian nhĩ thất trong mộ, dưới gạch mộ trước thất có một cái giếng ngầm.

Nước ngầm chảy đến đây, trăm sông đổ về một biển, tất cả đều thấm vào khe đá ngầm trước cửa mộ thất.

Bên trong mộ thất hoàn toàn không có nước đọng, hai cỗ quan tài sơn son đỏ có hình Chung Quỳ bắt quỷ, một đông một tây đặt trong mộ thất.

Yêu Muội Nhi hỏi: "Đây có phải là chủ mộ thất không?" Lão Hồ lắc đầu: "Không phải, đây là quan tài đã bị di chuyển, nơi này vốn không nên có quan quách!" Chỉ thấy trên cỗ quan tài sơn son gần cửa động mộ thất có ánh sáng lấp lánh.

Âm thanh đó, chính là từ nơi đó truyền ra.

"Tôi biết rồi, đây là quỷ âm!" Bàn Tử đột nhiên phấn khích hét lớn.

Lão Hồ nghi ngờ nhìn Bàn Tử: "Cậu còn biết cả quỷ âm?" Bàn Tử bĩu môi: "Này, xem cậu nói kìa, chưa ăn thịt heo chẳng lẽ chưa thấy heo chạy sao…" Lão Hồ vẫn nhìn Bàn Tử với vẻ không thể tin nổi.

Bàn Tử bất đắc dĩ: "Thôi được rồi, là tôi nghe từ Đại Kim Nha!" "Quỷ âm là một loại điệu hát thời Đường, trong đêm thanh vắng không có nhạc đệm, do nữ tử hát chay, khúc điệu quỷ dị không linh, mô phỏng tiếng khóc than của vong hồn!" "Thứ này rất thịnh hành ở Nhật Bản, trước đây tôi đi Nhật Bản chơi… khụ khụ!" "Lúc đi Nhật Bản du lịch, tôi có nghiên cứu một chút…" Tô Mặc đi thẳng đến trước quan tài, đưa tay vỗ vỗ vào quan quách, không biết là do sức của Tô Mặc quá lớn, hay là do quan tài lâu năm hư hỏng.

"Cạch!" một tiếng giòn tan, phần đầu quan tài nứt ra một miệng lớn úp xuống đất.

Từ khe nứt của quan tài, một cánh tay thi thể nữ khô quắt cứng đờ thò ra.

Trên cánh tay nữ thi còn có vòng ngọc và nhẫn.

Ánh đèn pin chiếu qua, châu quang bảo khí hiện lên vô cùng bắt mắt.

Hai mắt Bàn Tử lập tức sáng lên: "Lão Hồ, nhìn kìa, minh khí sáng loáng, chúng ta…" Tô Mặc lên tiếng nhắc nhở: "Đừng động!" "Thiêu nữ thi trong quan tài trước đã, âm thanh đó chính là từ bên trong truyền ra!" Hai mắt mấy người trợn trừng, thi thể còn có thể hát hò khóc lóc sao?

"Oa!" Lúc này, tiếng khóc lại vang lên, và khóc không ngừng.

Mọi người trong lòng phát hoảng.

Tô Mặc nhìn Lão Hồ: "Châm lửa!" Lão Hồ đi tới, đưa tay châm lửa.

Quần áo trên thi thể khô như giấy vụn, gặp lửa là cháy, ngọn lửa lập tức bùng lên.

Lửa cháy hừng hực, chiếu sáng cả mộ thất.

Cương thi bị lửa thiêu, gân cốt không ngừng co rút.

Thi thể đang nằm thẳng trong lửa đột nhiên ngồi bật dậy, cơ thể bọc trong lửa co giật run rẩy, nhất thời ánh sáng chập chờn.

Lúc này, Lão Hồ, Bàn Tử và những người khác hoàn toàn không cảm nhận được nhiệt độ của ngọn lửa, ngược lại, cảm giác lạnh buốt thấu tim gan.

Tình huống quỷ dị này, họ vẫn không thể giải thích được.

Thi thể trong mộ thất bị lửa thiêu, ở nơi lửa cháy mạnh nhất, thi thể nữ gần như trở thành một tim nến.

Ánh lửa đỏ sẫm chiếu lên tường mộ, trên gạch mộ liền hiện ra một bóng người đen kịt.

Thân hình đầy đặn mập mạp, trông giống như hình ảnh nghiêng của một quý phụ.

Chương 322

"Cạch!" Đột nhiên một tiếng động nhỏ, bức tường mộ hiện lên bóng người kia bỗng nhiên từ từ chuyển động.

Lão Hồ nhíu mày: "Thì ra là một bức tường cơ quan!" Họ đến gần xem thử.

Sau bức tường bí mật lại là một người phụ nữ đang ngồi ngay ngắn.

Toàn thân người phụ nữ đó toàn là những lớp thịt trắng bệch, hoàn toàn không có sinh khí của người sống.

"Nhìn thế này, giống như cương thi thời Đường, âm thanh đó…" Sắc mặt Tuyết Lê Dương lại biến đổi: "Còn có quỷ âm!" Và những tiếng quỷ âm này chính là từ bụng của cương thi trước mặt truyền ra.

Tô Mặc nhướng mày, rút Xích Tiêu kiếm, nhanh chân bước tới, không nói một lời, một kiếm đâm xuống.

Xích Tiêu kiếm nhiều năm thấm máu rồng, trừ tà tránh sát tự nhiên không cần bàn cãi, cho nên một kiếm này đâm xuống, cương thi phát ra một tiếng hét chói tai, sau đó liền hoàn toàn im bặt.

"Khụ khụ khụ…" Ngay lúc này, một bóng đen từ bức tường cơ quan chạy ra, hai chân mềm nhũn, quỳ thẳng xuống đất.

"Ai?" Mọi người cúi đầu, quan sát kỹ một lượt, kinh ngạc nói: "Người nhà họ Uông?" Bàn Tử rút súng ngắn ở hông ra, lạnh lùng quát: "Nhóc con, sao mày lại ở đây?

Gia chủ của chúng mày đâu?" Người nhà họ Uông dưới đất sắc mặt tái nhợt như giấy trắng, không chút huyết sắc, môi mấp máy: "Gia chủ mất tích, những người khác đều chết rồi, đều chết hết

rồi…” Tô Mặc cười như không cười: “Nhóc con, mày biết không?

Mày cũng đã chết rồi!” “……” Mọi người đều sững sờ.

Người nhà họ Uông kia ngẩng đầu nhìn Tô Mặc.

Tô Mặc nói: “Trên người mày có ruồi ăn xác, ruồi ăn xác chỉ bám vào người chết thôi…” Nghe Tô Mặc nói vậy, Tuyết Lê Dương, Lão Hồ và những người khác kinh ngạc nhìn người nhà họ Uông trên đất.

Quả nhiên, mấy người họ nhìn thấy ruồi ăn xác trong tai của người nhà họ Uông kia.

Lần này, tất cả mọi người đều lùi về phía sau.

“Tôi chết rồi…” “Tôi chết rồi!” Người nhà họ Uông kia không dám tin, trợn to mắt nhìn Tô Mặc: “Tôi thật sự chết rồi?” Tô Mặc im lặng gật đầu.

Hai mắt người nhà họ Uông tối sầm, “bịch” một tiếng ngã xuống đất, không còn bất kỳ động tĩnh nào nữa.

“……” Mọi người nhìn cảnh này với vẻ khó tin.

Bàn Tử nuốt nước bọt: “Tà ma, thôn Địa Tiên này đúng là tà ma!” Tô Mặc nói: “Nơi này không nên ở lâu…” Nói rồi, Tô Mặc chỉ vào bên cạnh: “Bên này có một mộ đạo, các cậu men theo vách đá mà đi, từng người một!” Mọi người tuân theo lời Tô Mặc, cẩn thận đi qua, phía trước đúng như Tô Mặc nói, có một mộ đạo.

Nhưng cũng có rất nhiều quan tài.

Lộn xộn nằm ở đó, hoàn toàn không nhìn ra ý nghĩa gì.

Tuyết Lê Dương nhìn xung quanh: “Nơi này trông giống mộ vua Ô Dương!” Tô Mặc đứng trước một cỗ quan tài đá lớn quan sát đi quan sát lại, dường như đang xác định điều gì đó.

Một lúc sau, Tô Mặc tiến lên nhổ đinh đá trên nắp quan tài.

Mở ra xem, bên trong là một nửa mảnh sứ men màu tinh xảo phẳng phiu.

Bàn Tử gãi đầu: "Sao chỉ có một nửa vậy?" Lão Hồ bình tĩnh chỉ vào một cỗ quan tài khác bên cạnh: "Này, bên kia còn nữa!" Bàn Tử nghe vậy lại mở cỗ quan tài kia ra, cũng xuất hiện một nửa mảnh sứ men màu tinh xảo.

Hai mảnh ghép lại, họa tiết trên đó vừa khít thành một bức bình phong cỡ quyển sách.

Trên bình phong sứ vẽ một thôn trang tựa như chốn bồng lai tiên cảnh, và những thôn trang này đều ẩn mình trong khe núi sâu thẳm.

"Đây chính là chỉ đường rồi phải không?

Phong Sư Cổ cơ quan tính đủ đường, cuối cùng chẳng phải cũng bị Mô Kim Hiệu Úy chúng ta lấy được sao…" "Lão Hồ!" Bàn Tử và Tuyết Lê Dương đứng sau lưng với giọng điệu kỳ lạ gọi một tiếng.

Lão Hồ quay đầu lại, lại thấy Bàn Tử đang chĩa súng vào mình.

Lão Hồ giận dữ: "Bàn Tử, cậu làm gì vậy?" Ngay cả vẻ mặt của Tuyết Lê Dương và Yêu Muội Nhi cũng vô cùng kỳ quái.

"Sau lưng anh… có… có thứ gì đó!" "Lão Hồ…" Bàn Tử cầm súng, run rẩy nói: "Anh… sau lưng anh… có thứ gì đó!" Lúc đầu, Lão Hồ còn không tin, nhưng khi thấy Tuyết Lê Dương cũng lộ ra vẻ mặt kinh hãi, Lão Hồ lập tức rợn tóc gáy.

Gió lạnh ập đến, một luồng khí lạnh buốt từ sau lưng truyền đến, Lão Hồ quay đầu lại, lập tức nhìn thấy một quý phụ thời Đường đang dán chặt vào sau lưng mình.

Đây chính là quý phụ vừa phát ra quỷ âm lúc nãy!

Hai người bốn mắt nhìn nhau!

“Mẹ kiếp, đây rốt cuộc là thứ quỷ gì…” Nói được nửa câu, cổ Lão Hồ đã bị chiếc lưỡi dài của quý phụ sau lưng quấn lấy, một trận ngạt thở!

“Cút ngay!” Tô Mặc gầm lên, một giọt tinh huyết Thanh Long trong tay bắn ra, “bép” một tiếng rơi xuống trán nữ thi.

“Oao~” Nữ thi kêu thảm một tiếng rồi tách ra khỏi người Lão Hồ, thân thể nặng nề đập vào vách núi sau lưng.

“Xoẹt!” Tô Mặc rút Xích Tiêu kiếm, thân hình lóe lên, nhanh như chớp, “keng” một tiếng, bảo kiếm cắm sâu vào thân thể nữ thi.

“A!” Nữ thi hét lên, âm thanh thê lương.

Tô Mặc mặt không biểu cảm, xoay bảo kiếm: “Đi đầu thai đi!” Thân thể nữ thi co giật, hóa thành một luồng khí đen, tan biến.

Lão Hồ như trút được gánh nặng.

Mọi người hoảng sợ nhìn xung quanh, sợ lại có thứ tà ma nào đó nhảy ra.

Bàn Tử run giọng nói: “Tô tiểu ca, dù sao chúng ta cũng có bản đồ rồi, mau đi thôi!” Tô Mặc gật đầu, cầm lấy bản đồ bình phong, sau khi xác định lộ tuyến, liền men theo bản đồ, dẫn đầu đi vào sau mộ đạo, leo lên vách đá tiến vào trong hang động dày đặc.

Mọi người theo sau đi qua hai cửa hẻm, nghe thấy cuối đường có tiếng gió thổi.

Họ đến gần, thấy mấy tảng đá đen kịt sừng sững.

Cấu trúc như vậy trong cổ mộ có tác dụng tàng phong nạp khí.

Theo chỉ dẫn trên bản đồ, sau vách đá chính là cổ mộ thôn Địa Tiên.

Mọi người leo trèo một hồi, chẳng mấy chốc đã đến phía sau vách

đá.

Chương 323

Nhưng cảnh tượng tiếp theo khiến tất cả đều sững sờ.

Môi trường họ đang ở và bố cục của trấn Thanh Khê gần như giống hệt nhau.

“Không thể nào, chúng ta lại quay về trấn Thanh Khê rồi sao?” Tô Mặc lắc đầu: “Không phải, đây chính là thôn Địa Tiên!” “Thôn Địa Tiên?

Sao bố cục lại giống hệt trấn Thanh Khê vậy?” Yêu Muội Nhi rất kinh ngạc.

Cô đã mở quán ăn ở trấn Thanh Khê nhiều năm, quen thuộc từng ngọn cỏ cành cây ở đây, cảnh tượng trước mắt như thể đưa cô trở lại trấn Thanh Khê.

Lão Hồ suy nghĩ rồi nói: “Chẳng lẽ năm đó Phong Sư Cổ đã xây dựng âm trạch thôn Địa Tiên theo bố cục của trấn Thanh Khê?

Nếu vậy, Phong Sư Cổ có phải đang nằm trong âm trạch của nhà họ Phong không?” Tô Mặc nhìn Lão Hồ với ánh mắt tán thưởng.

Tuy mình đã che mất nhiều hào quang của Hồ Bát Nhất, nhưng Lão Hồ quả thực cũng là một đại tướng có thể một mình đảm đương một mặt.

Tô Mặc nói: “Theo tôi biết, bố cục của thôn Địa Tiên trong núi Quan Tài gần như hoàn toàn được xây dựng theo trấn Thanh Khê!” “Và Phong Sư Cổ đang ở trong đại trạch của nhà họ Phong, chúng ta tìm được đại trạch nhà họ Phong là đến được đích thực sự!” Mấy người nghe tin sắp đến nơi, lập tức tinh thần phấn chấn gấp mười hai lần.

Đặc biệt là Bàn Tử, hai mắt sáng rực, như thể thấy vô số minh khí đang vẫy tay với mình.

"Vậy chúng ta đi ngay bây giờ!" Yêu Muội Nhi hăm hở: "Đại trạch nhà họ Phong, tôi nhớ là ở hướng đó…" Yêu Muội Nhi chỉ về phía bên phải.

Đúng lúc này, một vệt sáng màu đỏ sậm đột nhiên từ phía trước chiếu tới.

Trong khoảnh khắc, núi Quan Sơn vốn tối tăm bỗng như gặp lúc bình minh.

Mọi người nhận ra có điều không ổn.

Vị trí họ đang đứng cách mặt đất ít nhất cũng một hai nghìn mét, làm sao có thể có ánh sáng ban ngày?

Hơn nữa thời gian cũng không đúng, vừa qua mười hai giờ, dù ở ngoài núi cũng đang là lúc trời tối đen.

"Cái quái gì vậy?" "Không biết, bây giờ đứng yên tại chỗ!" Mọi người nín thở, nhìn cảnh này với vẻ khó tin.

Từng vệt sáng đứt quãng, có chút giống như dung nham cuộn trào, như thể núi lửa phun trào.

Nhưng nó lại không có chút nhiệt lượng hay mùi lưu huỳnh nào, ngược lại còn khiến người ta cảm thấy một luồng khí lạnh lẽo toàn thân.

Lúc này, toàn bộ lòng đất nơi họ đang đứng như bị bao phủ trong một màu huyết sắc mờ ảo.

Có thể thấy Quan Sơn với bố cục giống hệt trấn Thanh Khê, chính là một gò đồi có hình dạng giống như một xác chết không đầu, từng dãy nhà lầu gác được xây dựng trên đó.

Đây chính là thôn Địa Tiên!

Trong ánh sáng, nhóm người còn thấy giữa quần thể kiến trúc có mấy tòa cổng vòm cổ sừng sững, cao hơn một bậc so với nhà cửa sân vườn xung quanh.

Mọi người trong lòng đều khẳng định, đó chính là đại trạch nhà họ Phong nằm ở trung tâm thôn Địa Tiên.

Toàn bộ thôn trấn tựa như một âm trạch quỷ phủ, không thấy một chút ánh đèn hay bóng người.

"Giống như một ngôi làng ma, thật không thể tưởng tượng nổi Phong Sư Cổ trốn ở đây có thể tìm được chân tiên gì." Lão Hồ lẩm bẩm.

Trên đồi núi đầy cỏ cây dây leo, thảm thực vật rất rậm rạp, nhưng đều rất thấp lùn, và màu sắc cực kỳ đậm.

Tô Mặc cũng tấm tắc khen ngợi.

Lòng đất này vốn được Phong Sư Cổ mô phỏng theo trấn Thanh Khê.

Nhưng lại có thể mọc ra những thực vật này, thật là kỳ lạ.

Tuy nhiên, sự việc bất thường ắt có yêu ma.

"Oành!

Oành long!" Đột nhiên, ánh sáng máu trên không trung biến mất.

Cùng lúc núi Quan Tài chìm vào bóng tối, từ nơi rất cao rất xa mơ hồ có tiếng kim loại đồng sắt chuyển động.

Mọi người trong lòng giật thót, họ đều nghĩ đến một thứ.

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.

Tiếng động này không lớn, nhưng có thể dày vò từng sợi thần kinh

trong não người, khiến người ta hoảng hốt không yên, một lúc lâu sau mới dừng lại.

Tâm thần Tô Mặc rất vững, tuy anh không bị ảnh hưởng, nhưng vẫn cảm thấy một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng.

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp là một loại cơ quan tối thượng dùng để chống trộm mộ, Tô Mặc cũng không dám lơ là chút nào.

Tô Mặc trầm giọng nói: "Đi, đến đại trạch nhà họ Phong, mỗi bước đều đi theo dấu chân của tôi, đừng đi lung tung!" Mọi người gật đầu, họ đã sớm cảm nhận được luồng khí nguy hiểm, vì vậy cũng không dám coi thường.

Tô Mặc dẫn đầu, một nhóm người đi thẳng đến trước cửa đại điện.

Nói là đại điện, thực ra chỉ là một ngôi miếu.

Mọi người cùng nhau đẩy cửa, từ từ đi vào bên trong.

"Kia là gì?" Đèn pin của Tuyết Lê Dương chiếu lên đài mây trong miếu.

Trên đài mây là một vũ khí giống như thanh long yển nguyệt đao.

Tô Mặc kiểm tra xung quanh một lượt, thấy không có cơ quan, lúc này mới tiến lên cầm "thanh long yển nguyệt đao" lên.

Tô Mặc thuận miệng nói: "Thanh đao này không tồi!" Nói xong, Tô Mặc liền cất "thanh long yển nguyệt đao" vào không gian hệ thống.

Tuyết Lê Dương tinh ý phát hiện sau lưng tượng đất ác thần có một tấm biển gỗ.

Nền đen chữ vàng, trên đó viết ba chữ lớn "Pháo Thần Miếu".

Chương 324

Bàn Tử nói: “Ai đặt tên này vậy?

Chẳng tao nhã chút nào.” Yêu Muội Nhi lại nói: “Trong miếu Pháo Thần này, chắc chắn đã đặt vô số thuốc nổ, nếu không sao lại gọi tên này?” Tô Mặc gật đầu: “Khí tiêu sấm quỷ trong miếu đa phần được giấu trong tường cửa, cột rường, cửa sổ điện đều có thể đóng không thể mở, bốn vách chịu lực sẽ kích nổ thuốc nổ!” “Mọi người cẩn thận một chút!” “Khí tiêu sấm quỷ trong miếu đa phần được giấu trong tường cửa, cột rường, cửa sổ điện đều có thể đóng không thể mở, bốn vách chịu lực sẽ kích nổ thuốc nổ!” Tô Mặc trịnh trọng nói: “Mọi người cẩn thận một chút, chúng ta đào đất lên, đi từ dưới vào!” Trong nguyên tác, Lão Hồ và những người khác chính là thông qua việc đào đường hầm để đến âm trạch nhà họ Phong.

Lúc này, Tô Mặc đặc biệt cẩn thận, cũng dự định dùng phương pháp ổn thỏa và an toàn nhất để đến đích cuối cùng.

Mọi người tự nhiên gật đầu, tỏ ý đồng tình, nhanh chóng triển khai hành động.

Tất cả mọi người xếp thành một hàng, cẩn thận dùng xẻng công binh từng khối từng khối cạy gạch lát nền lên.

Rất nhanh, nhóm người đã phát hiện dưới mặt đất sát tường trong điện đều có những thứ giống như pháo, được bố trí dày đặc thành từng hàng, không có khe hở.

Toàn bộ miếu đường chỉ có khu vực xung quanh tượng đất Pháo Thần Gia là không chôn thuốc nổ và ám khí.

Mọi người sợ chạm phải thuốc nổ, không ai dám dùng sức quá mạnh, từ từ nhấc mấy viên gạch xanh trên cùng lên.

Bên dưới là một lớp đất sét kháng thổ!

Chất đất kháng thổ cứng và mịn, xem ra rất khó để tiếp tục đào xuống.

Tô Mặc vốn hay dùng bạo lực để xử lý cơ quan.

Nhưng trước mắt lại không thể dùng bạo lực, anh đứng dậy, rút Xích Tiêu kiếm ra quả quyết chém xuống, phá vỡ lớp đất kháng thổ này rồi đào tiếp, bên dưới còn có một lớp cao lanh dày.

Đây có lẽ cũng là thủ đoạn do Phong Sư Cổ để lại, nhưng hắn vẫn coi thường Tô Mặc.

Tô Mặc ra hiệu mọi người tiếp tục.

Chẳng mấy chốc, đã đào thông một cái hố đất đen ngòm, bên trong thổi ra từng luồng gió lạnh.

Tô Mặc không nói hai lời, nhảy xuống trước.

Mọi người theo sát phía sau.

Lối ra của đường hầm là một ngôi nhà, xung quanh tối đen tĩnh mịch, không một bóng người.

Đồ đạc trong nhà được bài trí đầy đủ, món nào cũng tinh xảo đẹp đẽ.

"Chúng ta lại sắp phát tài một phen…" Bàn Tử hai mắt sáng rực.

Tô Mặc nhắc nhở: "Đừng động lung tung!" Bàn Tử vốn đang chuẩn bị gói đồ cổ, liền nhanh chóng rụt tay lại, trốn sau lưng Tô Mặc, động tác cực kỳ thành thục.

Tô Mặc bật đèn pin, cẩn thận quan sát xung quanh.

Phong Sư Cổ một lòng cầu tiên, đi ngược lại tổ huấn, chôn cả sản nghiệp to lớn vào núi Quan Tài, cuối cùng khiến nhà họ Phong con

cháu suy tàn.

Cuối cùng lòng dạ bất chính, dụ dỗ vô số bá tánh tuẫn táng theo.

Thôn Địa Tiên nơi đây, sát khí nồng đậm cũng không thể xem thường, từng trận gió lạnh thổi qua dưới lòng đất sâu này, khiến người ta rùng mình.

Tuyết Lê Dương nói: "Toàn bộ núi Quan Tài tử khí nặng nề, không giống có người sống ở, e rằng Phong Sư Cổ đã chết từ mấy trăm năm trước rồi!" Yêu Muội Nhi nhìn xung quanh âm u, mặt có chút sợ hãi: "Nơi này tu tiên gì chứ, đúng là nói bậy bạ!" Tô Mặc bước ra khỏi nhà, men theo con đường đi sâu vào trong, chỉ thấy nhà nào nhà nấy đều giống như nhà ma.

Hỏi Yêu Muội Nhi phương hướng nhà cũ họ Phong, Tô Mặc dẫn mọi người đi thẳng đến đó.

Đến tường ngoài nhà họ Phong, Tô Mặc trước tiên ra hiệu cho Lão Hồ và mấy người đừng nóng vội, sau đó nhảy lên, lật tường vào trong.

Vượn già Ba Sơn cũng theo Tô Mặc nhảy vào.

"Vượn già Ba Sơn này cũng luyện công pháp sao, thân thủ tuyệt vời." "Chắc là vậy, vượn bình thường, dù có nhanh nhẹn đến đâu cũng không thể lợi hại như vậy." Lão Hồ và những người khác đứng bên ngoài, hiếm khi được thở phào một hơi, mỗi người châm một điếu thuốc tán gẫu.

Tô Mặc đi một vòng trong sân lớn nhà họ Phong, không phát hiện vấn đề gì.

Nhưng trong sân, ngay cả người luôn bình tĩnh như anh cũng có chút ngẩn ngơ.

Đèn pin quét qua, hoa cỏ trong vườn xanh biếc, ánh sáng lạnh lẽo

chói mắt, chính là do cây cỏ trồng trong hậu viện này phát ra.

Chúng đều được khảm từ lưu ly, bảo thạch, ngọc phiến và san hô, chứ không phải cây cỏ thật.

Thật là xa xỉ, lộng lẫy.

Có thể sánh với Tử Cấm Thành, thậm chí còn hơn.

Tô Mặc suy đoán những cây ngọc cành vàng trong hoa viên này, e rằng toàn bộ đều là minh khí mà Phong Sư Cổ lấy được từ các cổ mộ.

Tô Mặc lớn tiếng gọi: "Vào đi…" Chẳng mấy chốc, Bàn Tử từ trên tường rơi xuống, anh ta bò trên đất, nhìn đến ngây người: "Lần này chúng ta đến đúng chỗ rồi, Lão Hồ, chúng ta phát tài lớn rồi…" Lão Hồ vừa xuống, trong lòng cũng rung động, nhưng anh ta vẫn còn khá lý trí.

"Của bất nghĩa, lấy không đàng hoàng, nhưng việc gì cũng có nặng nhẹ trước sau, bây giờ tìm Địa Tiên Phong Sư Cổ là quan trọng nhất!" Lão Hồ nói tuy có lý, nhưng những thứ này, anh cũng không muốn bỏ qua, liền thu hết vào không gian hệ thống, rồi đi sâu vào trong sân.

Vừa đi được mấy bước, mọi người phát hiện trong hoa viên có một bóng đen khổng lồ.

Đến gần xem, lại là một gò mộ.

Thôn Địa Tiên trong núi Quan Tài này, thật có thể gọi là trong đất có núi, trong núi có nhà, trong nhà có mộ, vòng trong vòng.

Nhóm người đi một vòng quanh gò mộ, cũng không thấy bia văn hay bia đá, càng không có cửa mộ lộ trên mặt đất.

Sau mộ là một tòa lầu gác ba tầng hai gian, trên cửa treo năm chữ "Quan Sơn Tàng Cốt Lâu".

Đang định vào xem, họ đột nhiên ngửi thấy một mùi hôi thối.

“Nhìn kìa…” Tuyết Lê Dương chỉ vào ngôi mộ trước lầu Quan Sơn.

“Lại chảy máu!” Họ quay đầu lại, chỉ thấy trong khe gạch mộ toàn là máu đen, hôi thối kinh khủng.

“Đây là máu xác chết, không phải máu tươi.” Tô Mặc nói.

“Đi, lên lầu.” Thế là họ vội vàng lên lầu.

Chương 325

Họ vừa đi vừa hỏi: "Tô tiểu ca, đây là ý gì, bên trong chắc có rất nhiều thi thể phải không?

Nếu không sao lại chảy ra nhiều máu như vậy?" Tô Mặc nói: "Phong Sư Cổ dốc hết tâm huyết xây dựng âm trạch trong núi Quan Tài, là để sau khi chết có thể đắc đạo, luyện hóa thành thi tiên!" "Quan niệm sau khi chết luyện xác thành tiên đã có từ xa xưa, thi thể của các đạo sĩ sau khi chết được gọi là di thuế!" "Nếu sau khi người chết hình hồn không tan, vẫn ngưng tụ trong di thuế, trải qua kiếp nạn luyện hóa, là có thể siêu thoát luân hồi, trường sinh bất lão!" Tô Mặc vừa giải thích vừa đi lên, chẳng mấy chốc, mọi người đã đến trước cửa Quan Sơn Tàng Cốt Lâu.

Cửa lầu gỗ ba tầng đóng chặt, cửa lớn bị mấy ổ khóa đồng khóa chặt.

Tô Mặc đang định dùng bạo lực phá ra, lại bị Yêu Muội Nhi cản lại.

"Để tôi." Nói rồi, Yêu Muội Nhi từ trong lòng lấy ra một chiếc chìa khóa vạn năng.

Cuối cùng cũng có cơ hội ra tay, Yêu Muội Nhi sao có thể bỏ lỡ, những ngày tháng sau này còn dài, cô không thể để Tô Mặc cảm thấy mình là kẻ vướng chân!

"Được…" Tô Mặc gật đầu: "Vậy cô làm đi…" Yêu Muội Nhi cầm chìa khóa vạn năng, nhắm vào lỗ khóa chọc mấy cái, móc mấy móc, ổ khóa vang lên tiếng rồi mở ra.

Sự thành thạo của cô khiến Lão Hồ và những người khác ngẩn người.

“Giỏi lắm Yêu Muội Nhi.” “Chuyện nhỏ!” Không ai ngờ, Vượn già Ba Sơn lại bỏ lại mọi người, đi vào Quan Sơn Tàng Cốt Lâu trước.

Tô Mặc từ đầu đến cuối không thèm để ý Vượn già Ba Sơn, nó dường như cũng rất quen thuộc với nơi này, từ đầu đến cuối cũng không kích hoạt cơ quan nào.

Mọi người cũng theo Vượn già Ba Sơn đi vào, bên trong tối đen như mực, và quỷ dị âm u.

Đèn pin chiếu vào, cảnh tượng hiện ra trước mắt, vô cùng khó tin.

Chỉ thấy trong lầu có rất nhiều giá gỗ đàn hương để đồ cổ, trên đó trưng bày toàn là những mảnh mai rùa, xương rồng.

“Những vật mà Quan Sơn Thái Bảo trộm được trong Huyền Quan ở Hạp Quan Tài, e rằng đều ở đây cả!” Một nhóm người không hiểu xương rồng, cũng biết thứ này đối với họ vô dụng.

Tô Mặc thì có thể hiểu một chút, nhưng lúc này cũng không phải là lúc nghiên cứu cái này.

Nghĩ ngợi, anh liền cất hết xương rồng vào không gian hệ thống.

Phía sau là từ đường nhà họ Phong, thờ rất nhiều bài vị tổ tiên.

Hai bên cửa sổ treo một bức tranh cổ, chính là bức 《Quan Sơn Đạo Cốt Đồ》 trong truyền thuyết.

Đây là một cổ vật chứa đựng rất nhiều thông tin lịch sử.

Vật này một khi ra đời, chắc chắn sẽ gây ra sóng gió, vì liên quan đến bí sử lăng mộ hoàng đế nhà Minh, còn có rất nhiều lịch sử có thể vì nó mà bị sửa đổi.

Tuy nhiên, nghiên cứu chứng minh lịch sử là nhiệm vụ của các nhà sử học, liên quan gì đến Mô Kim Hiệu Úy (Phát Khâu Trung Lang

Tướng) của họ.

Thay vì tự tìm phiền phức, chi bằng cứ để nó mãi mãi chỉ là một truyền thuyết dân gian.

Tô Mặc cũng cất bức tranh vào không gian hệ thống.

Trên tường còn treo bốn bức tranh cổ!

Lão Hồ nhận ra: "Đây là bút tích thật của Phong Sư Cổ!" Một nhóm người nhìn tranh vẽ trên đó, không có manh mối gì.

Bốn bức tranh, ba bức đầu đều là trấn Thanh Khê, âm dương trạch, nhà cũ họ Phong, không có manh mối gì.

Bức cuối cùng là 《Quan Sơn Ngộ Tiên Đồ》.

Cảnh tượng được vẽ trong 《Quan Sơn Ngộ Tiên Đồ》, chủ thể là quách điện của cổ mộ vua Ô Dương.

Quan tài đá trong quách điện được mở toang, xung quanh nằm sáu tên trộm mộ.

Mỗi tên đều xác chết nằm ngang, máu tươi vương vãi, chết vô cùng thảm thương!

Trong đó có hai người mang theo lệnh bài Quan Sơn, chắc đều là anh em đồng tông hoặc môn đồ của Phong Sư Cổ.

Chỉ có một người đàn ông trung niên mặc áo bào đen ở giữa vẫn còn sống, mọi người đoán đây chính là Phong Sư Cổ.

Trên tranh, Phong Sư Cổ còn sống sót không hề gọi đồng bọn trong mộ đạo, mà một tay cầm kiếm đâm xuyên ngực một thi thể cổ, tay kia mở dây trói xác, giăng lưới trời đất trùm cả quách đá lẫn xác chết vào.

Lão Hồ chỉ vào bức tranh, nói: "Tôi nghĩ, lúc Phong Sư Cổ mở quan tài, vua Ô Dương trong quách đá vẫn còn sống, 'ngộ tiên' trong

《Quan Sơn Ngộ Tiên Đồ》 là chỉ việc Phong Sư Cổ nhìn thấy người bất tử khi mở quan tài!" Tô Mặc gật đầu, nói: "Sự thật cũng đúng như Lão Hồ suy đoán, cổ mộ vua Ô Dương nằm ở cuối một khe núi sâu…" "Vua Ô Dương vô cùng tàn bạo, cuối cùng bị người ta giết, không có đầu, đành phải đội một cái đầu vàng để chôn cất!" "Tổ tiên họ Phong phát hiện vị trí chính xác của cổ mộ vua Ô Dương trong Hạp Quan Tài, đồng thời cũng phát hiện trong quách điện cổ mộ đầy rẫy lời nguyền!" "Một khi phá vỡ sự tĩnh lặng vĩnh hằng trong địa cung, thế gian sẽ phải trả giá bằng núi xương sông máu!" "Tổ tiên Quan Sơn để lại huấn thị, răn dạy con cháu các đời của họ Phong tuyệt đối không được vào ngôi mộ cổ đó!" "Một khi động đến ngôi mộ cổ đó, ắt sẽ có họa diệt môn diệt tộc!" "Nhưng Phong Sư Cổ tự cho mình thủ đoạn cao siêu, lại cảm thấy trong địa cung của vua Ô Dương chắc chắn ẩn giấu nhiều vật kỳ quái ảo diệu!" "Phong Sư Cổ nghiện trộm mộ, hoàn toàn phớt lờ tổ huấn, bèn triệu tập đệ tử đồ tôn và anh em con cháu trong nhà đến trước từ đường, tuyên bố đêm qua quan sát thiên tượng, thấy hung tinh phạm chủ, thiên hạ sắp có đại nạn, muốn bảo vệ gia môn bình an, thì cần phải vào núi Quan Tài trộm mộ!" "Chu Thiên Quái Đồ trong cổ mộ vua Ô Dương ẩn chứa huyền cơ sâu sắc, có thể chỉ lối cho người lạc đường, giúp tộc nhân tìm một nơi thái bình yên tĩnh để lánh đời ẩn cư!" "Tộc nhân họ Phong bị hắn dụ dỗ, giúp Phong Sư Cổ tìm thấy mộ vua Ô Dương!" "Sau khi Phong Sư Cổ tìm thấy mộ vua Ô Dương, liền phanh thây vua Ô Dương thành tám mảnh!" "Cái gọi là ngộ tiên, trên bức tranh đó vẽ, chính là cảnh Phong Sư Cổ giết chết vua Ô Dương!" "……" Mọi người kinh ngạc đến cứng lưỡi nhìn Tô Mặc.

Tô Mặc tiếp tục nói: "Khi Phong Sư Cổ tìm thấy quan quách của vua Ô Dương, từ trong quách thò ra một cái đầu lâu nhe nanh múa vuốt sáng lấp lánh ánh vàng!" "Hắn nhấc tay một kiếm đâm xuyên cương thi vua Ô Dương!" "Ai ngờ thân thể vua Ô Dương đầu vàng lại

giống như người sống, chỗ bị đâm máu tươi bắn ra!" "Vì vậy mới trực tiếp phanh thây tám mảnh, khiến vua Ô Dương không còn khả năng sống lại, và lấy đi toàn bộ minh khí quý giá trong quách đá!" "Phong Sư Cổ đem thi thể vua Ô Dương luyện thành đan, nhưng không có tác dụng, thế là hắn lại dẫn người đi tìm núi Quan Tài, liên tục cướp đoạt địa mạch thế đất!" "Từ đó có được một thông tin kinh người, nơi này là Bàn Cổ mạch đã tồn tại từ khi hỗn độn sơ khai.

Trong đạo phong thủy, đây chính là một thi mạch được bầy rồng bao quanh đúng như tên gọi của nó!" "Nhưng mấy nghìn năm trước, địa mạch đã sớm bị đào đứt, Phong Sư Cổ dự định biến núi Quan Tài thành âm trạch để hắn luyện thành tiên, liền dùng thủ đoạn dụ dỗ, tự xưng là Địa Tiên tổ sư!" "Có rất nhiều người tin hắn, cả nhà cả tộc theo Địa Tiên vào núi, huy động nhân lực xây dựng thôn Địa Tiên hai tầng âm dương!" "Bố cục này lấy từ cổ pháp phong thủy, âm dương hỗn nguyên, chuyên dùng để khôi phục khí mạch của đất!" "Để bảo vệ bí mật trường sinh của mình, hắn đã chôn Cửu Tử Kinh Lăng Giáp bên ngoài núi Quan Tài!" Dựa vào bích họa trên tường và những gì đã trải qua trước đó, Tô Mặc kể hết lai lịch của thôn Địa Tiên.

Lão Hồ nghe xong, hồi lâu không nói gì.

Trầm mặc một lúc lâu, Lão Hồ lắc đầu nói: "Phong Sư Cổ này thật sự điên rồi, lời nói ma quỷ như vậy mà cũng tin?" Yêu Muội Nhi nói: "Được rồi, chúng ta mau tìm thi thể của Phong Sư Cổ trước đi." "Được." Đang định tiếp tục đi về phía trước, Bàn Tử ở khe cửa đột nhiên căng thẳng nói: "Mấy vị, sao tôi cảm thấy nơi này sắp có chuyện lớn vậy, mọi người mau nhìn xem bên ngoài có chuyện gì?" Lão Hồ một tay đẩy cửa sổ ra, sắc mặt kinh hãi vô cùng.

Thì ra núi Quan Tài này nằm dưới đáy một ngọn núi cao ngàn mét, phần núi bên trên giống như một gò mộ.

Lúc này, trong tầng đá trên đầu có ánh sáng máu lúc ẩn lúc hiện.

Từ các khe đá thấm ra rất nhiều sương mù màu đỏ sẫm, có thể ngửi thấy một mùi tanh hôi lạnh lẽo đang cuộn trào trong không khí.

Nhưng xung quanh vẫn tối đen tĩnh mịch.

Tuyết Lê Dương và Lão Hồ vội vàng mở ô Kim Cương ra, mọi người trốn sau ô Kim Cương.

Trên không trung sấm rền, những giọt mưa máu đen kịt rơi xuống như mưa rào.

"Mẹ kiếp, nhà nó chứ, dưới lòng đất mà lại có mưa máu?" Tô Mặc nhíu mày: "Đóng cửa sổ lại, đây là máu xác chết trên Cửu Tử Kinh Lăng Giáp!" Cửu Tử Kinh Lăng Giáp là một loại thực vật bằng đồng được nuôi cấy bằng máu xác chết.

Hình dạng giống như gai san hô, lại giống rễ cây, chôn trong đất sẽ mọc ngày càng nhiều.

Dịch thể do loại thực vật này tiết ra gần giống máu xác chết, độc vô cùng.

Thứ mà Tô Mặc vẫn luôn canh cánh trong lòng, không ngờ lại xuất hiện như vậy.

"Xem ra Kinh Lăng Giáp đã sớm xuyên qua tầng đá, đang dần dần sinh sôi vào trong núi Quan Tài, có lẽ không bao lâu nữa, cả thôn Địa Tiên sẽ bị thực vật huyết thanh đồng nuốt chửng!" "Dù chúng ta không đến đảo đấu, cổ mộ thôn Địa Tiên sớm muộn cũng sẽ bị Kinh Lăng Giáp phá hủy." Trong lúc Lão Hồ và Tuyết Lê Dương nói chuyện, hai vợ chồng đồng thời nhìn về phía Tô Mặc.

Chương 326

Tình huống hiện tại cũng chỉ biết người có sức chiến đấu bùng nổ như Tô Mặc mới có thể xử lý được!… Mưa máu đã tạnh!

Tạnh một cách không hề báo trước!

Ngoài sương máu vẫn còn lan tỏa chưa tan hết, dường như mọi thứ lại trở về như cũ.

Nhưng Tô Mặc biết, càng như vậy, càng đại diện cho sự nguy hiểm.

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đã xuất hiện, chỉ cần họ động đậy, là có thể bị giết bất cứ lúc nào.

Bản thân anh thì không sao, nhưng Lão Hồ và những người khác không phải là đối thủ của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.

Không khí trong lầu rất quỷ dị, không ai nói chuyện.

"Nhớ kỹ!" Tô Mặc nhắc nhở: "Trong thôn Địa Tiên không được đốt nến…" Tô Mặc nhìn Lão Hồ một cách cực kỳ nghiêm túc: "Dù anh là Mô Kim Hiệu Úy!" "Tại sao?" Tuyết Lê Dương tò mò hỏi một câu.

Tô Mặc nói: "Bố cục thôn Địa Tiên trong núi Quan Tài giống hệt với trấn cổ Thanh Khê, mỗi ngôi nhà, sân vườn đều không có gì khác biệt so với nhân gian!" "Nhưng, không biết mọi người có chú ý không, tất cả các sân vườn ở đây đều không có nến và đài đèn, dầu đèn, thậm chí trong bếp lò cũng không có củi lửa!" Mọi người gật đầu, thực ra Lão Hồ và Tuyết Lê Dương đã sớm phát hiện ra vấn đề này.

Chỉ là họ nghĩ là do đây là âm trạch, nên không nghĩ sâu.

Tô Mặc giải thích: "Bố cục thôn Địa Tiên có hình dạng như đài đèn không lửa, đây là một bố cục kỵ lửa!" "Nếu suy nghĩ sâu hơn,

việc này chắc chắn có liên quan đến chuyện nhà họ Phong ở Quan Sơn thiết kế hủy đi ấn Phát Khâu và phù Mô Kim vào năm Vĩnh Lạc!" Bàn Tử bỗng nhiên bừng tỉnh: "Phong Sư Cổ đang đề phòng chúng ta?" Tô Mặc gật đầu: "Không sai, hắn đang đề phòng Mô Kim Hiệu Úy!" "Soạt soạt soạt!" Ngay lúc này, một âm thanh nhỏ và quỷ dị vang lên.

Sự quỷ dị này, giống như một luồng khí lạnh băng đột nhiên ùa tới.

Tất cả mọi người đều không biết chuyện gì xảy ra, không khí kinh hoàng đã bao trùm.

Mọi người nhìn ra ngoài.

Chỉ thấy bên ngoài Tàng Cốt Lâu, sương máu lan tỏa trên không trung, gần vách quan tài bên ngoài thôn Địa Tiên, âm thanh dày đặc.

Tựa như thủy triều cuồn cuộn đang ập về phía Tàng Cốt Lâu.

Trong núi Quan Tài không có một người sống, sao lại đột nhiên xuất hiện động tĩnh này?

Hơn nữa nghe có vẻ số lượng không nhỏ, cũng không phải là âm thanh ma sát lúc nhúc của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.

"Kẻ đến không thiện, có thứ gì đó đáng sợ sắp tràn vào thôn Địa Tiên!" Bàn Tử ngay lập tức trốn sau lưng Tô Mặc.

Tô Mặc nhướng mày: "Là trùng quan tài!" Trùng quan tài còn được gọi là trùng giấy, là do một sách sinh trưởng trong vách quan tài biến hóa mà thành.

Nó có cánh thịt, bảy cặp răng nanh, chuyên ăn những thứ mục nát.

Con nhỏ như hạt gạo, nhưng con lớn nhất có thể phát triển to bằng bàn tay của trẻ em bảy tám tuổi.

Dân đảo đấu đa số đều từng thấy qua thứ này.

Nhưng trong những ngôi mộ cổ thông thường, dù là một mộ nhiều xác, số lượng quan quách cũng không thể quá nhiều.

Cho nên dù có xuất hiện trùng quan tài, cũng chưa bao giờ quá nhiều.

Chỉ cần số lượng không nhiều, thì đều có thể đối phó.

Nhưng nơi này bây giờ không giống.

Họ sở dĩ bất giác cảm thấy sợ hãi, khí lạnh chạy dọc sống lưng.

Là bởi vì nơi này, không phải là một ngôi mộ cổ thông thường.

Trên đường đi, trong Hạp Quan Tài chứa rất nhiều Huyền Quan bằng gỗ.

Khắp khe núi, thung lũng toàn là dây leo, rêu đất, hài cốt.

Trong đó ký sinh rất nhiều trùng quan tài ăn rêu đất và gỗ vụn.

Số lượng nhiều đến nỗi, dù là Quan Sơn Thái Bảo do Phong Sư Cổ năm đó dẫn đầu cũng không thể tiêu diệt hết.

Một khi bị bầy trùng này vây công, thì đến xương vụn cũng không còn.

Nghe tiếng chân trùng bò từ xa đang dần đến gần, càng lúc càng khiến người ta hoảng sợ.

Chẳng mấy chốc, bầy trùng quan tài dày đặc đã bò đến hai bên cửa sổ.

Tô Mặc như thường lệ phóng thích huyết khí Thanh Long, nhưng bầy trùng quan tài chỉ dừng lại một chút, sau đó tiếp tục bò về phía mọi người.

"Các người đi đi!" Tô Mặc gầm lên, một quyền đấm xuống đất.

"Bụp" một tiếng vang lớn, mặt đất lập tức có thêm một cái hố to,

đá vụn bay tứ tung, bụi đất mù mịt, vô số trùng quan tài rơi xuống.

Số trùng quan tài còn lại dường như nhận ra Tô Mặc là một nhân vật nguy hiểm, đồng loạt tấn công Tô Mặc.

Tô Mặc bay lên không, lộn vài vòng trên không rồi vững vàng đáp xuống đất.

Anh dậm một chân xuống đất, cả người như một con báo nổi giận, hung hãn nhìn chằm chằm vào đối phương, trong mắt toàn là sát khí!

Uy áp vô hình ập đến, như một con quái vật hồng hoang.

Bước chân tiến tới của bầy trùng quan tài đột ngột dừng lại.

Hành động này cũng đã giành được thời gian rút lui cho Lão Hồ và mấy người, mấy người vội vàng lui về phía Thi Hành Sơn.

Tô Mặc tay cầm Xích Tiêu kiếm cùng Vượn già Ba Sơn mở đường cho mọi người.

May mà hàng ngàn vạn con trùng quan tài bị thực vật đồng kinh động bò ra không bò đến bụng Thi Hành Sơn.

Nơi đây vẫn giữ được bầu không khí quỷ dị, tĩnh mịch.

Mọi người cũng đã chạy vào trong, thở hổn hển như trâu.

Chương 327

"Xem ra… nơi này… là thật sự an toàn rồi!" Bàn Tử lòng dạ rộng rãi, nguy cơ trước mắt đã giải quyết, anh ta đã mệt đến mức không nghĩ được nhiều nữa.

Lão Hồ và Tô Mặc ngẩng đầu, nhìn thấy trên sườn núi ngoài thôn có một tấm bia lớn.

Trên bia khắc sáu chữ "Địa Tiên Mộ Linh Tinh Điện", phía sau là một khe núi sâu.

Lão Hồ đi vào trong khe núi sâu, thấy bên trong tối đen không thể phân biệt, tĩnh mịch quỷ dị, trong lòng chùng xuống, có cảm giác chẳng lành vừa thoát hang cọp lại vào miệng sói.

Lão Hồ đang định xuống thăm dò đường, thì nghe thấy tiếng oành oành long long.

Nhóm người theo phản xạ ngẩng đầu nhìn lên.

Tuy nhiên, lòng đất tối tăm không có ánh sáng, đèn pin cũng bị bóng tối nuốt chửng ở khoảng cách ba mét, cộng thêm sương mù màu đỏ thẫm của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp trên không trung vẫn chưa tan hết.

Họ hiện tại không thể nhìn thấy tình hình trong tầng đá.

"Núi này sắp sập rồi?" "Không…" Tô Mặc nói: "Là Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, chúng sắp ra rồi, đã rất gần!" Mọi người lập tức toàn thân chấn động, mồ hôi lạnh chảy dài trên trán.

Loại thực vật dưới lòng đất mọc từ hỗn hợp đồng và máu thịt này tuyệt đối không phải ba năm người có thể đối phó.

Đúng là nguy hiểm nối tiếp nguy hiểm.

Nếu không phải họ gan dạ hơn một chút, có lẽ đã sụp đổ rồi.

Đúng là nguy hiểm nối tiếp nguy hiểm.

Nếu không phải họ gan dạ hơn một chút, thì mẹ nó đã sụp đổ từ lâu rồi.

Nghĩ đến những người nhà họ Uông chết thảm, trên mặt Bàn Tử hiện rõ vẻ sợ hãi: "Tô tiểu ca, mau nghĩ cách đi…" Tiếng giáp huyết thanh đồng giãy giụa, lúc nhúc trong tầng đá, không khỏi khiến người ta kinh hồn bạt vía, khí lạnh tăng vọt, như thể tiếng gào thét của tử thần.

Lão Hồ nghe mà toàn thân run rẩy.

"Đừng vội!" Tô Mặc an ủi một tiếng, sau đó từ từ ngẩng đầu, bước theo bậc đá trên vách đi xuống.

Khe núi sâu này vô cùng chật hẹp và dốc đứng, từng mạch đá trong tầng đất nhấp nhô.

Trong đất bùn cũng lồi lõm, chôn rất nhiều miếng ngọc bích hình thù kỳ dị.

Màu ngọc cổ xưa, có màu đỏ sẫm, trông cũ kỹ.

Theo ghi chép trong cuốn 《Quan Sơn Quật Tàng Truyện》 mà họ có được, những món ngọc khí này đều là vật hiến tế thời văn hóa Vu Tà được chôn trong núi Quan Tài.

Nhưng chính những thứ này lại khiến họ cảm thấy quỷ dị lạ thường.

Một luồng khí lạnh ùa đến, như thể có thứ gì đó đang nhìn chằm chằm vào họ… Một luồng hơi lạnh quét tới, như thể có thứ gì đó đang nhìn chằm chằm vào họ.

Tô Mặc đi phía trước, anh tỏ ra rất bình tĩnh, con vượn Ba Sơn

cũng không hề dừng bước.

Ngay cả một con khỉ cũng điềm tĩnh như vậy, những người khác đâu còn dám nói gì, họ vực dậy tinh thần, theo sát sau lưng Tô Mặc.

Tô Mặc đi ngay phía trước, Bàn Tử và những người khác không dám đi chậm một bước.

Tuy họ đều có võ nghệ phòng thân, nhưng làng Địa Tiên quá quỷ dị, khắp nơi đều là những mối nguy hiểm chết người.

Đi được một đoạn, Tô Mặc đột nhiên dừng lại, nhíu mày nhìn về phía bức tường ngọc, "Kỳ lạ, rõ ràng không có lửa, nhưng sao chúng vẫn xuất hiện, nguyên nhân là gì?" Mấy người trong lòng kinh hãi, thấy Tô Mặc nghiêm túc như vậy, họ biết lại có chuyện rồi!

Thế là họ nhìn theo ánh mắt của Tô Mặc, kết quả đều sững sờ tại chỗ, bất động nhìn chằm chằm vào vách đá.

Nguyên nhân là trong bức tường ngọc bích đã xuất hiện một thứ kỳ quái.

Dưới ánh đèn pin, trong tường ngọc dường như có một hình bóng mờ ảo như ma quỷ.

Điều kinh ngạc hơn là nó dường như hữu hình vô chất, lại có thể di chuyển bên trong tường.

Tô Mặc tiến lên nhìn kỹ, cái bóng đen đột nhiên giơ tay nhấc chân, lao về phía trước, làm ra vẻ muốn lao ra khỏi tường.

Lão Hồ và những người khác vì quá tò mò nên không thể rời mắt, nhưng bị thứ đó dọa cho toàn thân mười vạn tám nghìn lỗ chân lông, không lỗ nào không toát mồ hôi lạnh.

Thứ giống như ma ảnh đó dường như sắp trườn ra khỏi tường.

Giây tiếp theo, bóng ma trong tường ngọc đã đến ngay trước mắt.

Trong sự mơ hồ, ngũ quan méo mó, khuôn mặt đen kịt đang giãy giụa chui ra, trông vô cùng lạnh lẽo, quỷ dị và đáng sợ.

"Xoạt" một tiếng, nó xuất hiện ngay trước mặt họ.

Tô Mặc đã bịt miệng Yêu muội nhi đang sắp hét lên, giơ nắm đấm, mạnh mẽ tung ra.

Con ma đang định phá tường chui ra liền bị đẩy lùi vào trong.

"Hừ, yêu ma quỷ quái, quỷ mị tà thuật!" Tô Mặc hừ lạnh một tiếng, không hề hoảng sợ.

Con đường nhỏ được đục vào vách đá vô cùng chật hẹp và dốc đứng, nếu không cẩn thận sẽ rơi thẳng xuống vực sâu.

Trong bức tường ngọc này không chỉ xuất hiện một con ma, nắm đấm của Tô Mặc vừa hạ xuống, lập tức lại xuất hiện thêm mấy con nữa.

Trên mặt Bàn Tử vốn đã có vài vết xước, đột nhiên bị một thứ gì đó lông lá lướt sát qua da thịt bên má.

Vết thương cũ rách ra, xương gò má còn bị cào một trận đau rát.

"Bàn gia không ra oai, mày tưởng ông đây là mèo bệnh à!" Bàn Tử hét lên một tiếng, vung xẻng công binh vàng đen lên đập.

Đầu xẻng mang theo gió lốc, nhắm thẳng vào bóng đen trong tường ngọc mà đập tới.

"Keng" một tiếng vang dội, chấn động khiến Bàn Tử tê cả hổ khẩu.

Nhưng chiếc xẻng lại không trúng mục tiêu.

Chương 328

Chỉ thấy cái bóng đen hữu hình vô chất đó lại "vèo" một tiếng chui vào khe hở giữa lớp đất và phiến ngọc.

Nhưng bức tường ngọc không hề yên tĩnh trở lại, ngược lại càng có nhiều bóng đen lao về phía họ.

Tô Mặc đưa tay tóm lấy Bàn Tử, kéo anh ta lại.

Vết thương trên mặt Bàn Tử bị cào rách chảy máu, trong phút chốc, cả mặt anh ta đầy máu.

Tô Mặc rạch lòng bàn tay, máu tươi phun ra, toàn bộ nhỏ xuống kiếm Xích Tiêu.

"Bùm!" một tiếng nổ vang trời điếc tai vang lên, thứ bẩn thỉu trong tường gào lên một tiếng rồi tan biến.

Một lúc lâu sau, thấy bức tường không còn động tĩnh gì, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Tô Mặc nói: "Đừng chạm vào tường, nếu không không chỉ có những thứ này, Cửu tử kinh lăng giáp cũng sẽ xuất hiện.

Cứ theo tôi là được." "Được." Tim họ đập thình thịch, cả người khó chịu, nhưng vẫn phải tiếp tục đi xuống.

Mọi người rón rén, hoàn toàn không dám chạm vào lớp đất bùn có chôn ngọc bích ở hai bên.

Đi xuống lòng đất một đoạn, họ phát hiện cổ ngọc xung quanh không những không giảm đi mà còn nhiều hơn.

Giữa hai vách tường toàn là những hang động bằng ngọc thạch, bên trong chứa vô số quan tài nhỏ.

Lão Hồ đi cuối cùng, trong lòng suy nghĩ miên man.

Phong Sư Cổ của Địa Tiên giấu mình ở cuối con đường này, không biết người này rốt cuộc còn sống hay đã chết.

Hắn ta có thật sự đã thoát thai thành tiên trong thần mạch Bàn Cổ không?

Suốt chặng đường, chứng kiến quá nhiều điều không thể tưởng tượng nổi, khiến tinh thần Lão Hồ có chút hỗn loạn.

Đúng lúc này, Tô Mặc đã sắp đến cuối đường.

Tô Mặc lấy từ ba lô ra một cây gậy phát sáng rồi ném xuống.

Mọi người cúi đầu nhìn theo cây gậy đang rơi xuống, phát hiện phía dưới vô cùng rộng rãi, lại là một thế giới khác.

Nhưng họ cũng nhìn thấy một cảnh tượng vô cùng đáng sợ.

Ở đó, khắp nơi đều là Cửu tử kinh lăng giáp!

Nó đang yên tĩnh nằm ở đó, giống như những sợi râu rồng quấn quanh mọi ngóc ngách.

Thân núi phía trên núi Quan Tài bị Cửu tử kinh lăng giáp xâm thực nghiêm trọng.

Từng khối đá núi sụp đổ bắt đầu rơi xuống từ lưng chừng trời.

Tiếng ầm ầm khiến họ lạnh sống lưng.

Đá tảng rơi vào bụng của thi mạch Bàn Cổ, trượt xuống vực sâu.

Nếu vừa rồi họ không cẩn thận rơi xuống, có lẽ đã bị đập thành bánh thịt.

Do đá tảng quá lớn, khe vực lại hẹp, nên chúng đều bị kẹt giữa con đường đục vào tường ngọc.

Bụi bặm lan tỏa.

Lần này, một mảng lớn tường ngọc và quan tài đá đều lộ ra.

Trong ánh sáng xanh lam, từng mảng bóng ma mờ ảo đột nhiên xuất hiện giữa các bức tường.

Số lượng nhiều đến mức khó có thể đếm xuể, khiến người ta nhìn mà chết lặng.

“Không chỉ dựa vào nhiệt độ, âm thanh cũng sẽ khiến chúng tìm đến.

Số lượng này thật quá đáng sợ.” Yêu muội nhi nói.

Cô bé vốn gan dạ, nhưng lần đầu xuống đấu đã gặp phải nhiều chuyện quái dị như vậy.

Bây giờ áp lực tâm lý lại trở nên rất lớn.

Cô rùng mình một cái, nép vào bên cạnh Tô Mặc.

Cả nhóm đi đến sâu trong hang núi.

Ở một góc, họ thấy một con thú sắt màu đen có vảy và sừng.

“Này, thứ đó tôi nghe Đại Kim Nha nói rồi, là Thiết Kỳ Lân.” Bàn Tử nhận ra vật này, hưng phấn hét lớn.

Tô Mặc suy nghĩ rồi nói: “Nếu chúng ta đã kinh động chúng, vậy thì những thứ bẩn thỉu này sẽ không dễ dàng bỏ qua cho chúng ta đâu…” “Không phải chúng thích nhiệt độ sao?” “Vậy thì khởi động Thiết Kỳ Lân, hỏa thiêu liên doanh!” Thiết Kỳ Lân là một loại đèn chiếu sáng bằng sắt trong địa cung của hoàng lăng.

Thông thường, bên trong chắc chắn có rất nhiều nhiên liệu.

Lão Hồ nói: “Mô Kim Hiệu Úy chúng tôi gọi nó là Kỳ Lân Tỏa Long Đăng.

Mở loại đèn lân này không làm khó được Mô Kim Hiệu Úy chúng

tôi!” Ngay lập tức, ông ta mò đến trước đầu con thú sắt, tìm thấy vòng mũi rồi dùng sức kéo mạnh ra ngoài.

“Két” một tiếng, ngọn lửa điên cuồng lập tức bùng lên từ bên trong.

Bốn chân của Kỳ Lân Tỏa Long Đăng cắm sâu dưới đất, có rãnh dầu thông với nhau, những chỗ gần đó lần lượt phun lửa bùng cháy.

Xung quanh được chiếu sáng trưng, ngọn lửa lân âm u, lạnh lẽo khiến hang động dưới lòng đất trông như một cái quỷ quật.

Ở sâu trong hang động, có một bức tường cửa cao lớn, hai cánh cửa mộ đóng chặt.

Phía sau họ, trái phải đều có vô số bóng dáng mờ ảo của thi tiên, đang giãy giụa trườn ra từ trong tường.

Chương 329

Tô Mặc lấy ra rất nhiều vật trừ tà đặt lên tường mộ, sau đó lại nhỏ thêm vài giọt tinh huyết Thanh Long.

Trong thời gian ngắn, đám thi tiên tạm thời sẽ không thể xông ra.

Lão Hồ và những người khác đồng loạt thở phào nhẹ nhõm, lau mồ hôi lạnh trên mặt.

Không ai có thể thực sự bình tĩnh như thường khi đối mặt với nguy hiểm, kể cả những Mô Kim Hiệu Úy lão luyện như họ.

Mọi người đi qua mộ đạo dài hẹp và thấp, cuối cùng là một hang ngọc tự nhiên nằm sâu trong lòng núi mạch Bàn Cổ.

Bên trong hơi ẩm rất nồng, thoang thoảng có mùi máu tanh xộc vào mũi.

Có một bậc thềm đá cực rộng và dài, trông như một chiếc thang lên trời.

Không do dự, vì đây là lối ra duy nhất.

Thế là mọi người bước lên, họ có thể thấy những cây sam cổ sau khi hóa thạch có chất liệu như ngọc.

"Thật quá xa xỉ!" Cả nhóm kinh ngạc thán phục, trong lòng chấn động.

Bàn Tử lẩm bẩm một câu, chỉ riêng bậc thềm này, tùy tiện đục xuống một miếng cũng có thể đổi được một căn nhà ở thành phố nhỏ hạng ba, hạng bốn.

"Bao năm qua chúng ta cũng coi như đã mở mang kiến thức không ít, vào không biết bao nhiêu lăng mộ lớn, không ngờ đến đây mới biết

thế nào gọi là mở rộng tầm mắt!" "Phong Sư Cổ, một lão địa chủ quèn thì có thể làm được gì?" "Tạo ra được bảo điện hùng vĩ tráng lệ thế này sao?" Bàn Tử hai mắt sáng rực, lại vô cùng đau lòng, vì anh ta phát hiện ra chẳng lấy đi được thứ gì!

Tuyết Lỵ Dương thì phát hiện trên bậc thềm đá có khắc rất nhiều cổ văn, sau khi xem một lúc, cô nói: "Đây là chữ triện cổ, có thể đều là di tích từ thời vua Ô Dương, không phải do Quan Sơn Thái Bảo xây dựng, cũng không có giá trị tham khảo gì." Tô Mặc "ừ" một tiếng, trong ký ức của anh không có đoạn này, chắc cũng không phải là chuyện quan trọng.

Nhưng bậc thang ngọc này, ngay cả Tô Mặc nhìn vào cũng cảm thấy xa hoa vô cùng.

Chẳng trách nhiều người lại muốn đi đảo đấu trộm mộ như vậy.

Bởi vì có những ngôi mộ cổ, thật sự có thể khiến người ta giàu lên sau một đêm!

Ở cuối bậc thang lên trời được đắp bằng những cây sam ngọc, không phải là điện thờ với mái cong đấu củng, mà là bốn bức tường tự nhiên hình thành từ mạch ngọc.

Hình dạng như thành quách, giống như một tòa cung điện lớn.

Quy mô hẳn là tương đương với âm dương nhị trạch của làng Địa Tiên.

Địa cung ở đây là một hang ngọc khổng lồ nằm bên trong mạch Bàn Cổ.

Địa mạo nham thạch vô cùng kỳ lạ, hoàn toàn không giống bất kỳ đặc điểm địa mạo nào trên mặt đất.

"Tầng đá ngầm có thể được hình thành do biển ăn mòn, càng có khả năng là do phong thủy địa khí bào mòn mà sinh ra.

Trời đất này vốn có âm dương nhị khí, từ hỗn độn mà hóa thành vô hình!" "Khí của ngũ hành, ở trên trời là tượng, ở dưới đất thành hình, sự ảo diệu của tạo hóa quỷ phủ thần công khiến người thường khó mà tưởng tượng nổi!" Lão Hồ nhìn xung quanh, không khỏi cảm thán.

Tô Mặc trêu chọc: "Đừng cảm thán nữa, nơi này đều bị Cửu tử kinh lăng giáp bao vây, mọi người cẩn thận một chút, nếu không thì cứ chuẩn bị tinh thần đây chính là mộ của mình đi!" Tô Mặc đứng ở nơi cao nhất của tấm bia tế, tầm mắt nhìn tới đâu cũng thấy hàng chục huyệt mộ trong hang đá.

Xa xa, những ngọn lửa ma trơi lấp lòe bất định.

Dựa vào những điều này để ước tính, e rằng những huyệt mộ tương tự như vậy nhiều không đếm xuể.

Tô Mặc nói: "Khu mộ này phân bố dày đặc dưới lòng đất, thi thể bên trong đều không có quan quách liệm táng, người chết trong lòng đều ôm đèn, hẳn là để dẫn đường cho vong linh ở âm gian!" "Họ mong chờ sau khi Địa tiên đắc đạo sẽ đưa hồn phách của họ từ âm phủ địa phủ trở về, rồi dựa vào thi thể chưa hóa hình của chính mình được giấu trong núi Quan Tài để thành tiên!" "Khi huyết vụ nhập địa, Phong Sư Cổ sẽ dẫn theo bầy tiên xuất sơn!" "Nhảm nhí!" Bàn Tử chửi: "Chỉ hắn mà cũng thành tiên?

Tao thấy đầu óc hắn úng nước rồi." Lão Hồ gật đầu: "Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao, nhiều mộ thất như vậy, lại có Cửu tử kinh lăng giáp, muốn tìm quan quách của Phong Sư Cổ e là không dễ!" Lúc này dưới lòng đất đột nhiên truyền đến một trận rung động, tựa như động đất rung núi.

Chỉ thấy thi thể trong mộ thất cũng rung lắc theo, lớp ngọc trên đỉnh đầu phát ra tiếng vỡ vụn.

Tình hình lúc này không thể lạc quan!

Nếu sau trận động đất vừa rồi, giữa hang ngọc và âm trạch của làng Địa Tiên xuất hiện vết nứt, lập tức sẽ có hàng đàn quan tài trùng tràn vào.

Tô Mặc nhướng mày: "Là Cửu tử kinh lăng giáp dưới lòng đất đang siết núi Quan Tài ngày càng chặt, e là mạch Bàn Cổ sắp sụp đổ vỡ vụn rồi!" Lão Hồ đứng bên cạnh Tô Mặc: "Tô tiểu ca, cậu nói xem phải làm sao, tôi sẽ hỗ trợ cậu!" Tô Mặc không nói gì, lấy ra la bàn hoàng kim, trong lòng mặc niệm khẩu quyết.

La bàn từ từ chuyển động.

Đây là thuật "Chiếu chúc vấn kính" trong 《Thập lục tự âm dương phong thủy bí thuật》, lợi dụng lý lẽ của chiêm khí, để phân kim định huyệt trong địa mạch.

Một long mạch không phải nơi nào cũng là cát, huyệt vàng tụ phong tích thủy có thể chỉ nhỏ bằng một đồng tiền.

Tìm ra huyệt vàng này chính là tinh túy của phân kim định huyệt.

Lão Hồ kinh ngạc, vì lúc này ông ta cũng nhận ra tầm long quyết mà Tô Mặc nắm giữ và cái của gia truyền nhà mình… hình như không giống nhau lắm!

Lúc này, chấn động đã ngừng, khôi phục lại sự ổn định.

Cùng lúc đó, Tô Mặc cũng đã khóa mục tiêu cuối cùng tại một vách đá cheo leo hiểm trở.

Tô Mặc đặt la bàn xuống, đi về phía trước vài bước.

Trước mặt là bốn gian mộ thất, một trong số đó chính là nơi khởi nguồn của vô cùng thi khí trong mạch Bàn Cổ.

Tô Mặc nói: "Nếu đoán không lầm, Phong Sư Cổ hẳn là đang trốn

ở bên trong!" Các mộ thất xung quanh đều là một thất một thi thể, cũng không có quan quách minh khí gì, người chết tay cầm đèn khô.

Tại một hang đá không bắt mắt, họ phát hiện sau lưng thi thể có một khe đá hình tam giác, thò đầu qua xem, sâu bên trong dường như còn có không gian.

Lão Hồ và Tô Mặc cúi người chui qua khe đá, "Mọi người theo sau!" Cả nhóm đi qua một đoạn hẹp dài vài mét, liền đến một gian phòng đá lởm chởm, trên tường có bích họa, giữa phòng là một cỗ quan quách bằng vàng.

"Đây là chủ mộ thất rồi sao?" Ánh mắt Bàn Tử dừng lại trên quách vàng, trong tiếng kinh ngạc không nhịn được liền muốn tiến lên động tay, nhưng lại bị Lão Hồ một tát gạt tay ra.

Lão Hồ quát mắng: "Muốn chết thì đừng kéo theo chúng tôi!" Bàn Tử bất mãn nói: "Lão Hồ, dạo này ông cũng trở nên bạo lực quá đấy." Tô Mặc đang xem bích họa, trên đó toàn là cây đào.

Cỗ quan quách được đúc bằng vàng đó, đặt giữa những bức bích họa rừng đào hoa lá rực rỡ.

Trên đó đúc rất nhiều hình dạng kỳ lạ của người, thú và các vật khác.

Một luồng khí tức yêu dị phảng phất trong không khí tĩnh lặng, lạnh lẽo.

Chương 330

Yêu muội nhi có chút choáng váng, Tuyết Lỵ cũng cảm thấy đầu óc mơ hồ.

Bàn Tử sờ sờ đầu, "Nơi này sao lại khiến người ta buồn ngủ thế nhỉ?" Tô Mặc nghe vậy liền nhíu mày.

Xem ra ở đây còn có thể có thứ quả gì đó gây ảo giác mê hoặc người.

Tô Mặc quyết đoán ngay lập tức: "Đeo mặt nạ phòng độc vào!" Mọi người gật đầu, lập tức đeo mặt nạ.

Phía sau thạch thất còn có hai gian mộ thất nhỏ hơn, một gian nối với cửa vào, gian còn lại bị một cánh cửa đá chặn lại.

Lão Hồ nhìn những thứ này, vô cùng nghi hoặc, nói: "Sao cứ có cảm giác như đến một trang trại trồng đào vậy?" "Chẳng lẽ tổ tiên của lão địa chủ này phất lên nhờ bán đào à?

Cũng chỉ có cái quan quách này là hàng thật giá thật, còn ra dáng một chút!" Tô Mặc dở khóc dở cười: "Đây là quan quách của Phong Sư Cổ!" "Cái gì?

Chính là cái này sao?" Bàn Tử kinh ngạc hét lên: "Mẹ kiếp, cuối cùng cũng tìm thấy rồi, chúng ta mở ra xem bên trong có minh khí gì.

Nói đi cũng phải nói lại, cả đoạn đường chỉ lo chạy trốn, còn chưa lấy được bảo bối nào cả!" Tô Mặc đi đến trước quan tài, chuẩn bị mở nắp.

Quách vàng của Địa tiên xung quanh không hề có khe hở, mà trên đỉnh quách có hai cánh cửa quách rỗng.

Không có khóa, không có đinh, Tô Mặc đưa tay là có thể mở ra,

không tốn chút sức lực nào.

Lão Hồ thoáng sững sờ, ông không ngờ lần mở quan tài này lại đơn giản đến vậy, đến nỗi ông không hề có bất kỳ sự chuẩn bị tâm lý nào.

Ngay sau đó, một mùi xác thối rữa nồng nặc từ bên trong tỏa ra.

Mùi hôi thối này khiến hai người đứng gần đó mấy lần buồn nôn.

Mặc dù đã đeo mặt nạ phòng độc, nhưng cũng thực sự khó chịu.

"Chắc đã thối gần hết rồi, Phong Sư Cổ lão tổng tử này thối rữa đến mức này, có lẽ đến cả bật xác cũng không nổi." Bụng Lão Hồ như sông cuộn biển gầm, chỉ hận không thể nôn ra cả mật xanh mật vàng.

"Không..." Tô Mặc lại lắc đầu, nói: "Chuyện không đơn giản như vậy đâu!" Vừa nói, Tô Mặc vừa cúi đầu, nhìn thẳng vào trong quan quách.

Lão Hồ nén sự run rẩy trong lòng, liếc mắt nhìn vào đó.

Ba người phía sau vô cùng lo lắng.

Tuyết Lỵ Dương nói: "Hai người cẩn thận." Vừa nói, Tuyết Lỵ Dương vừa không quên đưa cho Lão Hồ một khẩu súng tiểu liên.

Lão Hồ cầm lấy khẩu súng, trong lòng quả thực yên tâm hơn nhiều.

Bởi vì thứ ông nhìn thấy chỉ là một thi thể thối rữa, hoàn toàn không phải là Địa tiên gì cả.

Mức độ thối rữa như vậy, sao có thể là Địa tiên được chứ!

Tô Mặc nói: "Đốt nó đi!" Bàn Tử mở ba lô, lấy ra vật dễ cháy, ngọn lửa nhanh chóng lan đến thi thể.

Tô Mặc nói: "Đây là thi thể của vua Ô Dương, nhưng chỉ là một lớp da.

Lớp da của vua Ô Dương chính là quan quách thứ hai của Phong Sư Cổ!" "..." Yêu muội nhi nghe vậy liền cảm thấy không thể tin nổi, thầm nghĩ không lẽ thật sự là cả một người nằm dưới lớp da của người khác sao?

Lão Hồ, Tuyết Lỵ Dương, Bàn Tử ba người thì nghĩ nhiều hơn, cả ba đều nghĩ đến thi động trong mộ Hiến Vương ở Điền Tây hơn hai mươi năm trước.

Quan quách thứ hai của Hiến Vương chính là đống thịt thối trong thi động đó.

Cảnh tượng năm xưa, vẫn còn rõ mồn một!

Quá kinh tởm!

Kết quả là làng Địa Tiên cũng có thứ như vậy.

Thi thể thối rữa đó, cũng chính là thi thể vua Ô Dương mà Tô Mặc nói, đã bắt đầu bị ngọn lửa đỏ rực thiêu đốt.

Cảm giác nóng rát ập đến, Tô Mặc và Lão Hồ đồng thời lùi lại hai bước.

Thi thể vua Ô Dương vóc dáng cao lớn, nếu đứng dậy có lẽ còn cao hơn Bàn Tử hai cái đầu.

Toàn thân khoác áo ngọc khảm rồng, tức là bộ kim lũ ngọc y thường gọi, một thân giáp ngọc bao bọc kín mít từ trên xuống dưới, kết cấu vô cùng tinh xảo.

Dưới nhiệt độ cao của lửa đỏ, phiến ngọc trên đầu vỡ ra, để lộ ra vàng bên trong, dường như trên thân thể đã được khảm một cái đầu lâu bằng vàng ròng.

Lão Hồ lẩm bẩm: "Đầu vàng của vua Ô Dương, quả nhiên là như vậy!" Huyết khí đã hiện ra trong những bức tường đá lởm chởm xung quanh.

Theo những gì họ biết, đây là dấu hiệu cho thấy thi tiên sắp xuất hiện!

Khi huyết vụ nhập địa, cũng là lúc bầy tiên xuất sơn.

Sinh khí của mạch Bàn Cổ núi Quan Tài vốn đã biến mất ngàn năm, Quan Sơn Thái Bảo xây dựng âm dương nhị trạch của làng Địa Tiên chính là để phục hồi sinh khí cho thi mạch.

Năm đó Phong Sư Cổ đã đào được một thi tiên đã khô héo trong núi, sau khi chết ông ta mang theo thi tiên chôn cùng trong mộ.

Hắn cho rằng mình có thể hóa thành chân tiên, dẫn theo mấy vạn môn đồ phá quan tài mà ra.

Mà những huyết vụ này, chính là chỉ Cửu tử kinh lăng giáp được chôn xung quanh núi Quan Tài.

Loại thực vật biến dị từ đồng này, trong gai đồng và vảy đồng mang theo huyết khí cực nặng, hoàn toàn cách ly ngôi mộ cổ của làng Địa Tiên với thế giới bên ngoài.

Do trận động đất ở Ba Thục cách đây không lâu, Cửu tử kinh lăng giáp đã mất kiểm soát, siết chặt vào núi Quan Tài dưới lòng đất, bất cứ lúc nào cũng có thể nghiền nát toàn bộ mạch Bàn Cổ.

Mà những luồng huyết khí đó đã thấm vào tiên mộ trong điện, cộng thêm ngọn lửa hừng hực bây giờ, nơi này quả thực giống như một tòa thành quỷ.

Cổ thi của vua Ô Dương tỏa ra thi khí nồng nặc mùi hôi thối từ trong bộ giáp ngọc.

Cương thi, hành thi và nhiều loại tà ma quỷ quái khác, đều gặp lửa là cháy, thiêu thành tro bụi.

Nhưng, cỗ thi thể trước mắt này, sao đốt thế nào cũng thấy không ổn.

Chương 331

"A!" Ngực Lão Hồ đau nhói, "Hít... sao tôi có cảm giác đại họa sắp ập đến vậy!" Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương hai người đầu óc choáng váng, "bịch" một tiếng, ngã xuống đất.

Con vượn Ba Sơn và Yêu muội nhi lập tức đỡ hai người dậy.

Tuyết Lỵ Dương nhìn quan quách, nói: "Nơi này... chẳng lẽ thật sự là tử địa của Mô Kim Hiệu Úy chúng ta sao?" Bàn Tử thì nhớ lại lời Tô Mặc nói mấy ngày trước, lẩm bẩm: "Địa tiên xuất, Mô Kim nhất mạch nhân tử đăng diệt!" "Đừng có suy nghĩ lung tung..." Tô Mặc lớn tiếng nói: "Phong Sư Cổ dù có thành tiên cũng phải qua ải của tôi đã!" Tô Mặc nhìn về phía Tuyết Lỵ Dương, "Có Khổn Thi Tác không?" Tuyết Lỵ vội vàng lấy Khổn Thi Tác ra.

Đó là vật do ông ngoại cô, Chá Cô Tiếu để lại.

Bây giờ vừa hay dùng được.

"Tôi còn có Khổn Tiên Thằng!" Yêu muội nhi vỗ vỗ vào ba lô của mình.

Tô Mặc gật đầu, nói: "Các cô chuẩn bị trước đi." Bàn Tử vẫn còn tính toán đợi lửa tắt sẽ đi lấy cái đầu lâu bằng vàng ròng đó, thứ đó dù sao cũng dễ di chuyển hơn quách vàng.

Kết quả bây giờ, anh ta cũng có chút do dự.

Cạch!

Trong lửa truyền đến tiếng nứt vỡ của thứ gì đó.

Ngay sau đó, thi thể đang bốc cháy trong ngọn lửa hừng hực, đột ngột ngồi dậy.

“.....” Lão Hồ và những người khác lại bị dọa một phen, tim như muốn ngừng đập.

Ngọn lửa hừng hực cháy lại không hề làm tổn hại đến thi thể này, nhưng, những sợi chỉ vàng nối các miếng ngọc trên người nó bị nhiệt làm tan chảy, hai lớp giáp ngọc lần lượt rơi ra.

Cùng với việc đầu và áo ngọc của thi thể tách rời và rơi vãi, một cái đầu lâu bằng vàng khác với khuôn mặt hung tợn lại hiện ra trong ánh lửa.

Các mảnh giáp ngọc tuy chưa bị hủy hoại, nhưng ngọn lửa đã làm cho các sợi chỉ vàng khiến cả bộ giáp ngọc văn rồng bong ra, thi thể được bao bọc bên trong cũng dần lộ diện.

Cái đầu lâu bằng vàng ròng, mặt mũi già nua, trông như ác quỷ.

Cùng với việc áo ngọc rơi lả tả, cơ thể bên dưới đầu lâu của thi thể cũng bắt đầu lộ ra trong lửa.

Tô Mặc cầm Khổn Thi Thằng tiến lên, sợi dây trong tay vung ra.

Khổn Thi Thằng trực tiếp tròng vào thi thể, bề ngoài trông có vẻ chắc chắn, thi tiên sẽ không thể thoát ra được.

Cổ thi này trong áo ngọc không mặc áo liệm, mà là thân trần.

Mọi người có thể thấy những vệt máu trên thi thể, dường như đã bị phanh thây thảm khốc rồi lại bị phong ấn khâu lại.

Đúng như lời Tô Mặc nói, áo ngọc này và thi thể vua Ô Dương chính là hai lớp quan tài lồng vào nhau của Phong Sư Cổ.

Cái đầu lâu bằng vàng ròng bị Tô Mặc lấy ra, toàn bộ áo ngọc còn lại rơi hết, một lớp da người hoàn toàn lộ ra.

Bên trong sớm đã bị khoét rỗng, từ trong da thịt của vua Ô Dương, lộ ra một khuôn mặt của một người đàn ông tóc đen râu đen.

“A!” Yêu muội nhi khẽ kêu lên một tiếng, lúc này cô không còn gan dạ được nữa, bám chặt lấy Tuyết Lỵ.

Mà sắc mặt Tuyết Lỵ Dương thì trắng bệch, “Tô đội, đây... thật sự là Phong Sư Cổ sao?” Cỗ thi thể này... lại còn có sinh khí!

Mặc dù đã chết mấy trăm năm, nhưng râu mày như còn sống, dung mạo vẫn còn nét anh phong sắc sảo chưa tan.

Đầu đội ngọc quan, thân mặc hắc bào Quan Sơn, tay cầm phất trần, ẩn hiện có tư thái của thần tiên thoát tục.

“Phong Sư Cổ...” Trong một góc khác, một giọng nói xa lạ vang lên, “Phong Sư Cổ... con đường trường sinh khác với Trương gia!” Lòng mọi người trĩu nặng, quay đầu nhìn lại, phát hiện người này lại chính là chủ nhân nhà họ Uông đã biến mất từ lâu.

Lúc này, chủ nhân nhà họ Uông cũng vô cùng thảm hại, mái tóc bù xù như tổ chim, mặt vàng như nghệ, đồng tử đầy tơ máu, như thể đã bị kinh hãi.

Điều bất ngờ hơn là cánh tay trái của chủ nhân nhà họ Uông lại trống không.

Mọi người có chút bất ngờ, Bàn Tử cười khẩy nói: “Hóa ra mày vẫn chưa chết à!” Nghe lời Bàn Tử, sắc mặt chủ nhân nhà họ Uông lập tức sa sầm, vẻ mặt âm u, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm Tô Mặc, đồng tử tràn đầy oán độc.

“Tao chưa chết!” Chủ nhân nhà họ Uông âm hiểm nói: “Nhưng ngày chết của chúng mày đã đến rồi!” Vừa nói, chủ nhân nhà họ Uông từ trong lòng lấy ra một cái hộp đen, một con rắn đen dài bay ra, không lệch một ly, vừa vặn rơi xuống đầu của Phong Sư Cổ trong quan tài.

Ngay sau đó, con rắn đen hung hãn cắn vào cổ Phong Sư Cổ.

“Gào!” Gió lạnh ập đến, ác quỷ gào thét, Phong Sư Cổ ngửa mặt lên trời gầm giận dữ.

Dây Khổn Tiên trong tay Lão Hồ đứt phựt, mấy người đang kéo bị bật ngược ra sau, bay thẳng ra ngoài.

Rắn đen?

Pheromone?

Sắc mặt Tô Mặc biến đổi, thực sự không ngờ chủ nhân nhà họ Uông còn có chiêu bài này?

Nói như vậy, sau khi có được ý thức của tổ tiên nhà họ Uông, người sống lại rốt cuộc là Phong Sư Cổ, hay là một vị tổ tiên nào đó của nhà họ Uông?

Tô Mặc hai mắt trừng trừng nhìn thi thể trong quan tài.

Lúc này, chủ nhân nhà họ Uông lại trở nên không còn quan trọng nữa!

“Ha ha ha...” Chủ nhân nhà họ Uông đắc ý cười lớn: “Năm xưa tổ tiên nhà họ Phong cùng Uông Tàng Hải làm quan cùng triều, duyên phận giữa nhà họ Uông và nhà họ Phong cũng từ đó mà ra.

Trước khi Phong Sư Cổ tiến vào làng Địa Tiên, người cuối cùng ông ta tiếp kiến chính là một vị tổ tiên của nhà họ Uông chúng tôi...” “Khi đó, bậc trí giả của nhà họ Uông chúng tôi đã nghĩ ra kế trộm long tráo phụng, mượn tay Phong Sư Cổ, để phục sinh tổ tiên nhà họ Uông!” “.....” Tô Mặc liếc nhìn chủ nhân nhà họ Uông, không nói gì.

Chương 332

"Gào!" Thi thể trong quan quách gầm lên liên hồi, đôi mắt vốn lờ đờ lại dần dần trở nên trong trẻo, lúc thì tự nói, lúc thì gào thét.

"Ta là Uông Dược Hải!" "Gào!" "Không... ta là Phong Sư Cổ!" "Gào!" Lão Hồ và những người khác không khỏi kinh ngạc.

Nụ cười của chủ nhân nhà họ Uông càng rạng rỡ, "Uông Dược Hải, đại sư phong thủy của nhà họ Uông chúng tôi, năm đó đủ sức sánh ngang với Phong Sư Cổ, năm đó ông ta tuyên bố muốn vượt qua tiên tổ Uông Tàng Hải!" Thi thể gầm lên, "Ta là Uông Dược Hải... gào...

Phong Sư Cổ!" "Thằng ranh nhà họ Uông!" "Ta là Địa tiên Phong Sư Cổ!" Ánh mắt thi thể trong nháy mắt trở nên sắc bén, nhìn xuống Tô Mặc và những người khác từ trên cao.

Cao cao tại thượng, tựa như tiên nhân giáng trần!

Đồng tử của chủ nhân nhà họ Uông co rụt lại, "Sao có thể?" Người sống lại không phải là tổ tiên của mình, cảnh tượng này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của chủ nhân nhà họ Uông.

Tô Mặc nhíu chặt mày, thầm nghĩ, "Phiền phức rồi!" Theo tình tiết ban đầu, thi tiên dù có sống lại cũng chỉ là một con rối bị thi tiễn Bàn Cổ điều khiển, nhưng sau khi bị nhà họ Uông giở trò, ý thức của Phong Sư Cổ đã hoàn toàn hồi phục.

"Địa tiên!" Phong Sư Cổ nhìn cơ thể của mình, ánh mắt nóng rực, "Ta cuối cùng đã thành tựu thân thể Địa tiên, ha ha ha..." Mấy trăm năm mưu tính, hôm nay một sớm thành công!

Cười xong, Phong Sư Cổ lại nhìn về phía mọi người, mày nhíu lại

một cách không tự nhiên, "Mô Kim Hiệu Úy!" "Người nhà họ Uông!" "Phát Khâu Trung Lang Tướng... không, huyết mạch Thanh Long!" Mọi người đứng trước mặt Phong Sư Cổ, không có bí mật nào có thể che giấu.

Khóe miệng Phong Sư Cổ nhếch lên, "Lại có nhiều năng nhân dị sĩ như vậy đến nghênh đón lão phu thoát khốn..." "Đi chết đi!" Phong Sư Cổ còn chưa nói xong, đã thấy Vương Bàn Tử đứng dậy, rút khẩu súng tiểu liên bên hông ra.

Tạch tạch tạch!

Tạch tạch tạch!

Bàn Tử giơ súng tiểu liên, xả một tràng điên cuồng.

Keng keng keng!

Nhưng, đạn như thể va phải tấm sắt, phát ra một tràng tiếng kêu giòn tan, tất cả đạn đều rơi xuống dưới chân Phong Sư Cổ.

"....." Cảnh tượng này khiến Bàn Tử há hốc mồm kinh ngạc.

Thân thể Địa tiên?

Phong Sư Cổ thật sự đã thành tiên rồi sao?

Lòng mọi người vô cùng bất an.

Phong Sư Cổ nhặt một vỏ đạn lên, quan sát kỹ, "Đây là vũ khí của mấy trăm năm sau sao?" 【Đinh...】 Đúng lúc này, âm thanh hệ thống quen thuộc vang lên. 【Chúc mừng ký chủ tham gia tình tiết làng Địa Tiên, kích hoạt lựa chọn thần cấp!】 【Lựa chọn một: Lùi ba bước, chạy thoát khỏi làng Địa Tiên, thưởng khinh công Thảo Thượng Phi】 【Lựa chọn hai: Còn núi xanh không sợ thiếu củi đốt, quỳ xuống đất cầu xin Phong Sư Cổ, cầu xin hắn khoan thứ, thưởng -- Trung Cẩu Nhẫn Thuật】 【Lựa chọn ba: Tử chiến với Địa tiên Phong Sư Cổ,

sau khi giết thành công Phong Sư Cổ, hệ thống sẽ phát một phần thưởng đặc biệt!】 Lựa chọn một là chạy trốn, Tô Mặc dựa vào khinh công cao siêu có lẽ có thể trốn thoát thành công, nhưng Lão Hồ, Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương, còn có một Yêu muội nhi, hy vọng trốn thoát của họ không lớn.

Lựa chọn hai là quỳ xuống cầu xin, nhưng, Tô Mặc không tin Phong Sư Cổ sẽ tha cho họ, phải biết rằng Quan Sơn Thái Bảo và Mô Kim Hiệu Úy thù hận đã kéo dài mấy trăm năm, hai bên là tử địch!

Xem ra bây giờ, chỉ có lựa chọn thứ ba... tử chiến!

Keng!

Tô Mặc rút kiếm Xích Tiêu sau lưng ra.

Phong Sư Cổ nghiêng đầu nhìn Tô Mặc, vẻ mặt thản nhiên, "Ngươi muốn giết ta?" Tô Mặc không nói gì, "vèo" một tiếng, cả người anh bay lên.

"Ầm ầm ầm!" Một tiếng sấm vang lên, bầu trời đột nhiên mây đen giăng kín, rắn điện cuồng múa, gió lớn gào thét, sấm sét vang trời.

Tô Mặc hành động rất nhanh, trong khoảnh khắc bay lên không trung, sát khí ngút trời bùng lên.

Một luồng uy áp Thanh Long mạnh mẽ vô song quét ra, cả không gian dường như ngưng đọng lại, khiến người ta cảm thấy khó thở.

Đây là lần đầu tiên từ trước đến nay, Tô Mặc triển khai thực lực của mình!

Phong Sư Cổ nheo mắt lại, hắn nhìn Tô Mặc đang bay về phía mình, khóe miệng nhếch lên một nụ cười, "Đây là thực lực của Phát Khâu Trung Lang Tướng đương đại sao?" Khí thế trên người Tô Mặc hùng dũng, hai mắt trợn trừng, cổ tay anh rung lên, kiếm Xích Tiêu vẽ ra một đường kiếm quang sắc lẹm, chém về phía Phong Sư Cổ!

Sắc mặt Phong Sư Cổ không đổi, vẫn là bộ dạng nhàn nhã tự tại đó.

Hắn duỗi ngón tay nhẹ nhàng điểm vào mũi kiếm Xích Tiêu, mũi kiếm bị bật lên không trung, thân kiếm rung lên, phát ra tiếng "đing đang đing đang" giòn tan, cuối cùng vẫn rơi xuống đất.

Tô Mặc không chút do dự, anh lại vung cánh tay, một lần nữa nhấc kiếm Xích Tiêu lên.

Tô Mặc lại vung tay một lần nữa, lần này là kiếm Xích Tiêu quét ngang.

Lần này mũi kiếm chỉ đâu, trên thân kiếm mang theo một sức mạnh vô song, lao thẳng về phía Phong Sư Cổ.

Vẻ mặt Phong Sư Cổ vẫn không có chút gợn sóng, nhưng đáy mắt lại lộ ra vẻ ngưng trọng, thân hình như quỷ mị, nhanh chóng lùi về phía sau.

Tô Mặc lại hụt một đòn, kiếm Xích Tiêu trong tay anh không hề chạm vào đối phương, ngược lại cả người anh bay ra ngoài, "đông" một tiếng rơi xuống đất.

"Ầm" một tiếng, mặt đất vỡ nát.

Tô Mặc từ trong đống đá vụn bò ra, khóe miệng rỉ máu tươi.

Vừa rồi trên ngón tay của Phong Sư Cổ, có một sức mạnh cường đại.

Phong Sư Cổ bình tĩnh đứng dậy, hắn nhìn Tô Mặc từ trên cao, trên mặt lộ ra một nụ cười trào phúng, "Trung lang tướng, chỉ có chút bản lĩnh này mà cũng dám đấu với ta?" "....." Tô Mặc hít sâu một hơi, điều hòa lại hơi thở.

Thân xác cứng như cương thi, tốc độ không thua kém Tô Mặc,

cộng thêm sức mạnh vô song đó.

Phải nói rằng, Phong Sư Cổ lúc này mạnh đến đáng sợ.

“.....” Bầu không khí ngưng trọng đến cực điểm.

Chương 333

Đặc biệt là Lão Hồ, Bàn Tử và mấy người khác.

Họ theo Tô Mặc nam chinh bắc chiến nhiều năm, hôm nay là lần đầu tiên thấy Tô Mặc bị kẻ địch đánh bị thương, trong lòng lập tức căng thẳng vô cùng.

"Ngươi nghĩ dựa vào thanh kiếm này là có thể làm ta bị thương sao?" Phong Sư Cổ chậm rãi bước tới.

Trong mắt Tô Mặc lóe lên một tia sáng kỳ lạ, kiếm Xích Tiêu đột nhiên đâm thẳng lên trời!

Bước chân Phong Sư Cổ hơi khựng lại, trên mặt lộ ra một nụ cười lạnh, ngay sau đó thân hình hắn đột nhiên biến mất tại chỗ.

Giây tiếp theo, Phong Sư Cổ xuất hiện sau lưng Tô Mặc, hắn duỗi ngón tay, nhẹ nhàng điểm vào lưỡi kiếm Xích Tiêu.

Kiếm Xích Tiêu rung động dữ dội, phát ra âm thanh "keng keng".

Phong Sư Cổ hơi nhíu mày, dường như có chút bất ngờ khi Tô Mặc lại dùng kiếm để chống đỡ.

Trên mũi kiếm có máu tươi đang từ từ chảy xuống.

Mày của Phong Sư Cổ nhíu lại càng chặt hơn.

Hắn cổ tay rung lên, lại một lần nữa bật kiếm Xích Tiêu ra.

Lần này, kiếm Xích Tiêu lại một lần nữa thoát khỏi sự khống chế của Tô Mặc.

Thanh kiếm Xích Tiêu từng một thời bất khả chiến bại, giờ đây lại trở thành gánh nặng của Tô Mặc.

Nhưng may mắn là Tô Mặc rất nhanh đã nhận ra điểm này, vứt

kiếm Xích Tiêu xuống, giơ nắm đấm, mạnh mẽ tấn công vào vị trí tim của Phong Sư Cổ.

Thân hình Phong Sư Cổ đột ngột lùi lại, nhưng tốc độ của Tô Mặc còn nhanh hơn.

Hai người trong vài hơi thở đã giao đấu mấy chục chiêu.

Chiêu nào cũng hiểm hóc!

Mỗi lần Phong Sư Cổ ra tay đều là hiểm tượng hoàn sinh, chỉ cần chậm một chút, đều có nguy cơ mất mạng.

Thân ảnh hai người như quỷ mị, tốc độ cực nhanh.

Chủ nhân nhà họ Uông nhìn chằm chằm vào tàn ảnh của Phong Sư Cổ và Tô Mặc với vẻ mặt nóng rực.

Mặc dù kế hoạch đã thoát khỏi dự tính của hắn, nhưng sự tồn tại của Phong Sư Cổ lúc này cũng chứng minh con đường trường sinh của nhà họ Phong là khả thi.

Điều này đối với nhà họ Uông chuyên nghiên cứu trường sinh quả thực là một niềm vui bất ngờ!

"Bùm!" Cú va chạm mạnh mẽ giữa Tô Mặc và Phong Sư Cổ khiến căn phòng rung chuyển dữ dội, gạch ngói vỡ vụn không ngừng rơi xuống.

"Ra ngoài đánh, ở đây không thể thi triển tay chân!" Giọng Tô Mặc vang lên từ xung quanh.

"Được," Phong Sư Cổ gật đầu, "để ngươi chết tâm phục khẩu phục!" "Ầm!" Một luồng khí trường mạnh mẽ hất văng mọi người ra, họ chỉ cảm thấy trước mắt lóe lên, ngay sau đó, trong hang động đã không còn bóng dáng của Tô Mặc và Phong Sư Cổ.

Trận chiến này liên quan đến tính mạng của tất cả mọi người,

không ai dám lơ là, vội vàng chạy ra ngoài.

Chỉ thấy Tô Mặc và Phong Sư Cổ đang di chuyển với tốc độ cao trong làng Địa Tiên, tiếng nổ do những cú đấm gây ra vang vọng khắp trời mây.

Sóng khí cuồn cuộn!

Khí tức tỏa ra từ hai người khiến người ta biến sắc.

Bàn Tử nuốt nước bọt, "Giống hệt như trong tiểu thuyết võ hiệp miêu tả cao thủ tuyệt thế quyết đấu!" Lão Hồ gật đầu đồng tình, nếu không phải tận mắt chứng kiến, ông tuyệt đối không tin vào cảnh tượng này.

Thực ra không chỉ có Lão Hồ và những người khác, Phong Sư Cổ càng đánh càng kinh hãi, người thanh niên trước mặt thân thể linh hoạt, chiêu thức tinh chuẩn, tốc độ ra quyền cực nhanh.

Mình vừa mới xuất thế, lại gặp phải một đối thủ như vậy!

"Bốp!" Tô Mặc lại một lần nữa va chạm với Phong Sư Cổ.

Lần này, cả hai đồng thời bay ngược ra sau.

Lùi lại cả một cây số, hai người mới miễn cưỡng ổn định được thân hình.

Trên mặt Phong Sư Cổ hiện lên vẻ ngưng trọng, hắn ngẩng mắt nhìn Tô Mặc ở xa.

Khóe miệng Tô Mặc rỉ máu, sắc mặt trắng bệch, nhưng anh lại không hề sợ hãi, ánh mắt rực lửa.

"Trên người người thanh niên này, dường như mang theo tiềm lực vô tận, dù mình tấn công thế nào, hắn cũng luôn có thể hóa giải nguy hiểm!" Lông mày Phong Sư Cổ nhíu càng sâu hơn, con người này quá khủng khiếp!

Không được, tuyệt đối không thể để hắn tiếp tục sống sót.

Nghĩ đến đây, trên mặt Phong Sư Cổ hiện lên vẻ tàn nhẫn, "Nếu ngươi tìm chết, vậy thì ta sẽ thành toàn cho ngươi!" Nói xong, Phong Sư Cổ lại ra tay.

Hắn giơ cả hai tay lên, hai lòng bàn tay đánh về phía đỉnh đầu của Tô Mặc.

Lòng bàn tay của Phong Sư Cổ, giống như hai ngọn giáo dài sắc bén.

Giây phút này, không khí dường như bị cắt thành hai nửa.

Một chưởng này của Phong Sư Cổ, tuyệt đối có thể làm núi băng đá nứt!

Đồng tử Tô Mặc co rụt lại, anh cảm nhận được một luồng áp lực mạnh mẽ ập đến, đây là một mối đe dọa chí mạng.

Tô Mặc biết nếu mình đối đầu trực diện với đòn tấn công này, tuyệt đối không có khả năng sống sót, cơ thể anh lộn vài vòng trên không, né tránh đòn tấn công của Phong Sư Cổ.

"Ầm ầm ầm!" Đúng lúc này, tầng đất nứt ra một cái hố lớn sâu không thấy đáy, bên trong toàn là những bụi cây huyết thực bằng đồng trông như gai góc.

Gai đồng chi chít, mỗi cây đồng thực đều đầy những ngạnh sắc nhọn.

Ngay sau đó, vô số bụi gai bay lên trời, lao thẳng về phía Tô Mặc và Phong Sư Cổ.

Chương 334

Thấy cảnh này, Lão Hồ hai mắt trợn tròn, "Cửu tử kinh lăng giáp!" Sắc mặt chủ nhân nhà họ Uông biến đổi liên tục, không ai hiểu rõ sự lợi hại của Cửu tử kinh lăng giáp hơn hắn.

Bao nhiêu tinh nhuệ của nhà họ Uông, trong phút chốc đã bị Cửu tử kinh lăng giáp hút cạn máu tươi, cảnh tượng đó có thể gọi là kinh hoàng!

Tô Mặc và Phong Sư Cổ đang giao đấu lúc này cũng nhận ra nguy hiểm, cả hai đồng thời quay đầu nhìn lại.

Khi nhìn thấy những xúc tu bằng đồng đó, sắc mặt Phong Sư Cổ trắng bệch, "Súc sinh!" Thủ đoạn mình bố trí năm xưa, giờ đây lại trở thành vũ khí lợi hại nhất uy hiếp chính mình, Phong Sư Cổ sao có thể không tức giận!

Nhưng Cửu tử kinh lăng giáp dù sao cũng không phải là Chu Trúc Thanh biết nghe lời, nó là cỗ máy giết người tối thượng, một tồn tại nuốt chửng vạn vật.

"Vù vù vù!" Vô số dây leo gai góc đầy ngạnh bay về phía Phong Sư Cổ và Tô Mặc, Phong Sư Cổ vội vàng lùi lại, nhưng Tô Mặc lại không cho hắn cơ hội này, đòn tấn công theo sát ngay sau đó, cơ thể Phong Sư Cổ bị đâm xuyên mấy lỗ.

"Đừng vội đi chứ..." Tô Mặc nói, "Kịch hay mới chỉ bắt đầu thôi!" Phong Sư Cổ có thân thể Địa tiên, lại được âm khí của dãy núi Bàn Cổ nuôi dưỡng trăm năm, trong tình huống bình thường, Tô Mặc rất khó giết được hắn, sơ suất một chút, thậm chí còn có khả năng bị hắn phản sát.

Nhưng, Cửu tử kinh lăng giáp lại khiến Tô Mặc nhìn thấy một tia

hy vọng lật ngược tình thế.

"Ngươi..." Phong Sư Cổ gầm lên, "Thằng điên, mày đúng là thằng điên!" Phong Sư Cổ vừa né tránh đòn tấn công của Tô Mặc, vừa phải để ý đến Cửu tử kinh lăng giáp, cả hai đều là những tồn tại chết người.

Lúc này, Phong Sư Cổ rõ ràng cảm thấy đuối sức.

"Vù!" Xúc tu của Cửu tử kinh lăng giáp liên tiếp ập đến, Tô Mặc và Phong Sư Cổ né tránh trong không gian nhỏ hẹp của các xúc tu, thỉnh thoảng lại phải đề phòng đối phương tấn công lén.

"Đây là Địa tiên sao?" Tô Mặc bắt đầu chơi đòn tâm lý, không ngừng đả kích Phong Sư Cổ, "Bố cục trăm năm, thực lực chỉ ngang ngửa với ta, đúng là già mà sống phí hoài!" Sắc mặt Phong Sư Cổ càng ngày càng khó coi, không chỉ vì lời sỉ nhục của Tô Mặc, mà còn là thực lực của anh.

Vì sự tồn tại của Cửu tử kinh lăng giáp, Phong Sư Cổ vẫn luôn né tránh Tô Mặc, nhưng Tô Mặc thực sự quá xảo quyệt, luôn tấn công vào những vị trí yếu nhất của hắn.

"Bốp!" Lưng Phong Sư Cổ trúng một chưởng, cả người ngã nhào về phía trước.

Bóng Tô Mặc lóe lên, một tay tóm lấy gáy Phong Sư Cổ, tay kia nắm thành quyền, một cú đấm mạnh mẽ giáng vào ngực Phong Sư Cổ.

Hai mắt Phong Sư Cổ lồi ra, hắn hai tay ôm đầu, "A" một tiếng hét thảm, ngửa người nằm xuống đất.

"Vù!" Lúc này, Cửu tử kinh lăng giáp lại ập đến...

"Vù!" Lúc này, Cửu tử kinh lăng giáp lại ập đến!

Phong Sư Cổ không kịp né tránh, xoẹt xoẹt xoẹt mấy tiếng, cơ thể đã bị hơn chục cái vảy đồng ghim chặt.

Một trong những cái gai đồng to như thân cây, xuyên từ sau gáy Phong Sư Cổ, rồi đâm thủng ra từ trán.

"A!" Sau khi Phong Sư Cổ hét lên một tiếng, liền trực tiếp tắt thở.

"....." Cảnh tượng tàn nhẫn này cũng khiến Lão Hồ tái mặt tại chỗ.

Nếu họ bị Cửu tử kinh lăng giáp tóm được, mười phần thì có đến tám chín phần cũng sẽ có kết cục như vậy.

Cửu tử kinh lăng giáp được tạo ra từ những đồ đồng cổ của thời Tam Đại, thuộc loại đồ tùy táng bảo vệ lăng mộ.

Người ta giết nô lệ trong các đồ đồng, trộn lẫn rễ cây Cửu tử hoàn hồn thảo, cùng với máu thịt và đất bùn của xác chết, chôn ở gần khu lăng mộ trong nhiều năm.

Thủ đoạn tàn nhẫn đến mức nào cũng có thể làm.

Vài năm sau, nó có thể sinh thành một loại thực vật hút máu sống dưới lòng đất.

Rễ cây sắc nhọn, bén vô cùng.

Nó có thể quấn quanh khu lăng mộ và không ngừng sinh sôi nảy nở, gặp vật sống là cắn giết hút máu.

Những cái gai đồng chi chít khiến người ta tê cả da đầu.

Địa tiên Phong Sư Cổ bị mấy cái gai đồng đâm xuyên, máu toàn thân chảy như suối.

Trong cơ thể Phong Sư Cổ lại có máu tươi, điều này cho thấy hắn không khác gì người sống bình thường.

Gần như chỉ trong vài giây, thi thể của Phong Sư Cổ đã bị hút cạn máu tủy, chỉ còn lại một cái xác rỗng.

"Hít!" Tuyết Lỵ Dương và những người khác cũng hít một hơi khí lạnh.

Cửu tử kinh lăng giáp!

Đây chính là Cửu tử kinh lăng giáp độc ác!

Dù ai có lòng dạ độc ác đến đâu, khi tận mắt chứng kiến cảnh Địa tiên chết đi sống lại bị gai đồng hút cạn máu tươi, cũng không khỏi sinh lòng sợ hãi.

Yêu muội nhi không dám nhìn nữa, lùi lại hai bước rồi ngồi phịch xuống đất.

"Đây là lần đầu tiên trong đời tôi thấy Cửu tử kinh lăng giáp dưới lòng đất, nhưng cảnh tượng này e là đến chết cũng không quên được!" Giọng Lão Hồ run rẩy nói.

Tô Mặc lại đột ngột quay đầu, quát lớn: "Mau chạy đi!" Chỉ thấy Cửu tử kinh lăng giáp sau khi giết chết Phong Sư Cổ, không hề dừng lại, những xúc tu bằng đồng rung lên, một phần tấn công về phía Tô Mặc, phần còn lại tấn công về phía Lão Hồ và những người khác.

Tô Mặc dựa vào khinh công cao siêu, vẫn còn có thể đối phó, nhưng trong lòng anh lại vô cùng lo lắng cho sự an toàn của Lão Hồ và mấy người kia.

Lão Hồ, Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương nhanh chóng lùi lại, thân thủ của họ tuy không bằng Tô Mặc, nhưng may mắn là vẫn có thể miễn cưỡng ứng phó.

"Địa tiên chưa chết!" Đúng lúc này, chủ nhân nhà họ Uông im lặng đã lâu lên tiếng: "Phong Sư Cổ chưa chết!" Mọi người bị ông ta hét lên như vậy, quay đầu nhìn lại cỗ thi thể kia.

Lúc này thi thể của Phong Sư Cổ bị hút cạn máu tủy, đầu lại từ từ ngẩng lên.

Ngạnh trên vảy đồng, xé toạc một mảng da thịt lẫn xương trên đầu thi thể, thế là trước trán đen ngòm, lập tức lộ ra một cái hố.

Chỉ thấy hai mắt Địa tiên đột nhiên mở ra, nhưng hai con mắt lại giống như hai hố đen, nhìn thẳng vào nhóm người Lão Hồ.

Đầu ngửa ra sau, miệng càng lúc càng há to, đã vượt xa mức độ bình thường.

Hai hàm răng gần như tách ra một trăm tám mươi độ.

Tim Bàn Tử và những người khác đập thình thịch, mồ hôi lạnh không ngừng tuôn ra, há miệng mấy lần mà không nói nên lời.

Chương 335

Yêu muội nhi toàn thân run rẩy, lại một lần nữa mềm nhũn ngã ngồi xuống đất, đúng lúc này, một cây đồng thực đầy những ngạnh sắc nhọn bay thẳng tới.

Sắc mặt Yêu muội nhi biến đổi, thấy đã không kịp né tránh, biết ngày chết sắp đến, tuyệt vọng nhắm mắt lại.

"Keng!" Tô Mặc từ trên trời giáng xuống, dùng kiếm chém đứt một xúc tu của Cửu tử kinh lăng giáp, sau đó tóm lấy Yêu muội nhi dưới đất nhanh chóng né tránh.

"....." Cùng lúc đó, tiếng cười quái dị của chủ nhân nhà họ Uông cũng đột ngột im bặt.

Họ nhìn thấy một cái bóng đen mờ ảo, dường như toàn thân đầy lông lá, đang giãy giụa trườn ra từ miệng của Địa tiên Phong Sư Cổ, với tốc độ không thể tin nổi, xuyên qua giữa những bụi Cửu tử kinh lăng giáp chi chít, gần như trong nháy mắt đã biến mất.

"....." Lão Hồ và những người khác gần như kinh ngạc đến ngây người, định nói gì đó, nhưng những vết nứt trên mặt đất ngày càng nhiều, nếu còn ở lại trong mộ thất, trong khoảnh khắc sẽ bị sụp đổ theo.

Tô Mặc muốn đuổi theo thứ đó, nhưng, việc xuyên qua nhiều Cửu tử kinh lăng giáp như vậy cũng không phải là chuyện đơn giản.

Bây giờ lại thêm sụp đổ, họ phải chạy!

Lối vào sớm đã sụp, tường mộ khắp nơi nứt toác, mộ đạo cũng sụp một mảng lớn.

Bàn Tử chạy đầu trong lúc cấp bách, dùng hết sức nhảy qua cửa

đá của động bồi táng.

Nhưng dù anh ta dùng sức chín trâu hai hổ cũng chỉ mở được một khe hở.

Khe hở này chỉ đủ cho một người đi qua.

Tô Mặc dùng khinh công, dịch chuyển tức thời đến, không nói hai lời liền đá một cước.

Ngay sau đó, cửa đá ầm ầm sụp đổ, cả nhóm chui vào nhĩ thất của mộ Địa tiên.

Từng trận rung động như động đất không ngừng truyền vào cơ thể, trong nhĩ thất tối đen như mực.

Tô Mặc vừa vào liền bảo Lão Hồ bật đèn pha, phát hiện đây lại là nhĩ thất để đặt minh khí.

Bàn Tử bây giờ nhìn thấy nhiều minh khí như vậy, mắt lập tức sáng lên.

Trên mặt đất chất đống một số sách cuộn và châu báu, mắt nhìn đâu cũng thấy châu quang bảo khí, xen lẫn còn có xương cốt của các linh thú như hươu mai hoa, hạc tiên.

Thạch thất đã bị phong bế từ lâu, không khí có rất nhiều tạp chất, mọi người vẫn không dám tháo mặt nạ phòng độc.

"Lão Hồ, chúng ta không lấy thì có lỗi với cả đoạn đường liều mạng này quá!" "Lấy vài món kỷ niệm cũng không sao..." Tuyết Lỵ thực sự không nói nên lời, "Hai người đang làm gì vậy, cẩn thận phía sau!" Nhĩ thất cũng bắt đầu nứt vỡ sụp đổ, tường mộ cuối cùng sụp xuống, lộ ra một bậc thang đá hẹp, hai đầu đều không thấy điểm cuối.

Mọi người đứng ở cuối, có chút mông lung.

Trong khoang bụng của thi mạch Bàn Cổ, vô số mộ thất hình

thành tự nhiên phân bố.

Lúc này hoàn toàn không thể phán đoán được bậc thang dẫn đến đâu.

Chỉ thấy Cửu tử kinh lăng giáp dưới lòng đất đã xé toạc tầng đất.

Kinh lăng giáp như kén tằm quấn chặt núi Quan Tài, bốn phương tám hướng toàn là đường cùng.

"Làm sao bây giờ, con đường nào cũng là đường chết?" Yêu muội nhi đã run rẩy, cô bé nắm chặt tay Tô Mặc, lần đầu tiên xuống đấu đã nguy hiểm như vậy, đây là điều cô không hề lường trước.

Tô Mặc vỗ vỗ vai Yêu muội nhi, an ủi: "Không sao, không chết được đâu!" Họ đã chạy đến kiệt sức, nhưng trước sự sống và cái chết, không ai dừng lại.

Đến cuối bậc thang đá, đường hầm đến đây rẽ ra hai ngả, phía trước vẫn còn không gian, nhưng phía trên bậc thang là một cái nắp sắt, giống như nối với một mật thất.

Lúc này, trận rung chuyển dữ dội xung quanh thân núi dần dần lắng xuống.

Mọi người phát hiện con đường hầm này quanh co khúc khuỷu, gạch đá trong cả con đường hầm đều khắc kinh văn và phù chú, lại xuyên ra từ trong địa cung.

Cấu trúc quỷ phủ thần công này, quả thực khiến người ta phải kinh ngạc thán phục.

Lão Hồ lấy ra quyển sổ ghi chép đó, trên bản đồ có đánh dấu rất rõ ràng.

Con đường hầm này trực tiếp nối liền với ngôi mộ thời Chiến Quốc ở tầng dưới cùng, và có chôn giấu bí dược Đoạn Trùng, dường

như được thiết kế riêng cho một mình Phong Sư Cổ của làng Địa Tiên để có thể vào mộ thất bất cứ lúc nào.

Lúc này, hai tầng âm dương trạch của làng Địa Tiên đều bò đầy quan tài trùng bị kinh lăng giáp đuổi ra.

Tô Mặc ra hiệu, mấy người tiếp tục đi sâu vào trong con đường hầm tối đen.

Bàn Tử dường như bị vấp phải thứ gì đó dưới chân, đột nhiên loạng choạng ngã sấp mặt.

Cú ngã này khiến Vương Bàn Tử choáng váng, hồi lâu cũng không bò dậy được.

Bàn Tử chửi ầm lên: "Mẹ kiếp, hảo hán đường nào lại cản đường phát tài của Bàn gia vậy?" Tại sao mấy người đi trước không bị ngã, mà sao chỉ có mình ngã?

Lão Hồ đỡ Bàn Tử đang nằm sấp dưới đất dậy, hai người đưa tay sờ soạng lung tung dưới đất, muốn xem trong đường hầm rốt cuộc có thứ gì, là một viên gạch, hay là một cỗ thi thể.

Bàn Tử chửi ầm lên: "Mẹ kiếp, hảo hán đường nào lại cản đường phát tài của Bàn gia vậy?" Lão Hồ đỡ Bàn Tử đang nằm sấp dưới đất dậy, hai người đưa tay sờ soạng lung tung dưới đất, muốn xem trong đường hầm rốt cuộc có thứ gì, là một viên gạch, hay là một cỗ thi thể.

Tuyết Lỵ Dương nói: "Chắc chỉ là đá vụn do sụp đổ thôi, mau đứng dậy đi!" Mà Tô Mặc thấy Bàn Tử ngã, lại hiếm khi quay đầu lại xem, dùng đèn pin chiếu xuống đất, anh liền thấy dưới chân lại là một sợi xích sắt rất to.

Lão Hồ kinh ngạc nói: "Đây là hình cụ?" Trên đó còn nối với một quả cầu sắt, xích khóa vừa nặng vừa dài, cách mấy mét lại có một quả cầu sắt nữa.

Tô Mặc nói: “Chúng ta đi theo những sợi xích này, là có thể thấy được.” Về phần thấy được cái gì, họ đều ngầm hiểu mà không hỏi.

Bởi vì họ đồng thời đều nghĩ đến cái bóng đen chui ra từ thi thể của Địa tiên.

Khi đó trong mộ thất xảy ra địa chấn, Phong Sư Cổ bị Cửu tử kinh lăng giáp hút cạn máu tủy não tương.

Sau đó, từ miệng Phong Sư Cổ chui ra một cái bóng đen, dường như toàn thân đều là lông thi thể mốc meo, nhưng hình dạng cụ thể lại không nhìn rõ.

Nhưng có một điểm có thể khẳng định, thứ đó không sợ nước lửa.

Trong tình huống bị gai đồng của Cửu tử kinh lăng giáp hút máu cạo tủy xuyên qua người vẫn có thể hành động.

Thứ đó còn quỷ dị hơn cả Địa tiên Phong Sư Cổ!

Chương 336

Thử nghĩ xem, ai có thể không hề hấn gì trước Cửu tử kinh lăng giáp?

Lão Hồ và những người khác vừa suy nghĩ lung tung, vừa đi theo Tô Mặc về phía trước.

Tô Mặc men theo đường hầm dưới lòng đất đi vào nơi sâu nhất, mò mẫm đi về phía trước hơn chục bước, phát hiện trên mặt đất lại có một cỗ thi thể nằm ngang.

Cỗ thi thể này vô cùng kỳ lạ, lồng ngực trần trụi, từng chiếc xương sườn đều lộ rõ ra ngoài.

Nhìn vào khuôn mặt đó, lúc còn sống hẳn là một ông lão.

Bởi vì núi Quan Tài là một linh mạch tàng phong nạp thủy, nên người chết ở làng Địa Tiên đều không bị thối rữa, da thịt dung mạo của người chết đều được bảo quản tốt, tuyệt đối không hình thành xác khô, trông chỉ như đang ngủ.

Thi thể này bị khóa trên sợi xích sắt thô nặng, gầy gò khô héo, hình dáng như một con quỷ.

Tay chân đều bị cùm khóa lại!

Ai cũng có thể nhìn ra, người này bị cố ý giam giữ.

Nhưng, tại sao Phong Sư Cổ lại dùng hình cụ nặng nề như vậy để khóa một ông lão khô héo thế này?

Mọi người nghi hoặc, trăm bề không giải thích được.

Tuyết Lỵ Dương hỏi: "Tù nhân này là ai vậy?" Lão Hồ tiến lên xem xét, "Không biết, trông cũng không giống người Quan Sơn, cách

ăn mặc thực sự quá kỳ lạ!" Bàn Tử chỉ về phía trước, "Xem kìa, còn rất nhiều!" Lúc này, Tô Mặc đã đi vào một thạch thất, ở giữa có rất nhiều xiềng xích, trên xích còn cùm hàng trăm thi thể tả tơi.

Già trẻ gái trai đều có, toàn bộ đều gầy trơ xương, từng chiếc xương sườn hiện rõ mồn một, có chút khiến người ta rùng mình.

Hơn nữa còn không ít thi thể bị cụt tay cụt chân, chết một cách thê thảm khó tả.

Tô Mặc đi đến trước mấy con thú đồng khổng lồ.

Phần lớn thi thể đều bị khóa chặt xung quanh một con rùa đồng cao lớn cổ xưa.

Lão Hồ đi theo vào vô cùng ngơ ngác.

Mật thất này đã là cuối cùng của đường hầm Địa tiên, chỉ có một lối vào, phía trước không còn đường nào khác.

Tuyết Lỵ Dương tinh ý, nhắc nhở: "Trên đó có chữ!" Trên cơ thể của tất cả người chết, đều có một hình xăm giống như văn tự.

Trong số các thi thể có một ông lão râu tóc bạc phơ, nhìn tóc, râu và trang phục, thân phận rõ ràng khác với những người khác.

Lão Hồ lật xem, quả nhiên trong áo của thi thể phát hiện một số chữ viết, mọi người chỉ có thể đọc hiểu đại khái.

"Để tôi!" Đột nhiên, một giọng nói xa lạ vang lên.

Mọi người sững sờ, quay đầu lại nhìn, phát hiện lại là chủ nhân nhà họ Uông.

"Hê..." Bàn Tử cười, "Bàn gia sao lại quên mất mày nhỉ..." Vừa nói, Bàn Tử vừa rút xẻng công binh vàng đen bên hông ra.

Mọi người không quên những việc tốt mà chủ nhân nhà họ Uông đã làm, nếu không phải hắn, Phong Sư Cổ sao có thể tỉnh lại được.

“Đừng...” Chủ nhân nhà họ Uông thở dài một hơi, cởi áo ra, chỉ thấy một cái gai đồng đã xuyên qua ngực hắn, “Tôi không sống được nữa rồi...” “.....” Mọi người nhìn về phía Tô Mặc.

Tô Mặc kiểm tra cơ thể của chủ nhân nhà họ Uông, khóe miệng nhếch lên, “Vân Lĩnh bí thuật, dùng kim thép phong bế tất cả các giác quan của mình, biến thành người sống chết!” Chủ nhân nhà họ Uông cười khổ, “Vẫn là không có gì giấu được Tô gia a!” Chủ nhân nhà họ Uông được Tô Mặc cho phép, bước lên phía trước, vừa xem những chữ viết trên mảnh áo rách nát, vừa dịch cho Lão Hồ và những người khác nghe.

Hóa ra những thi thể trong mật thất này, vốn là những pháp sư của một bộ tộc cổ ở Quan Tài Hạp, nhiều người trong số họ tự xưng là hậu duệ của vua Ô Dương.

Khi Phong Sư Cổ xây dựng mộ cổ làng Địa Tiên, đã gặp phải hậu duệ của những pháp sư này ở núi Quan Tài, từng giết rất nhiều người của họ.

Sau đó biết được nhóm người này nắm giữ thuật chiêm tinh diễn quái của thời đại vu tà.

Phong Sư Cổ muốn thành tiên, đã đến mức độ điên cuồng.

Thế là, Phong Sư Cổ tang tóc bệnh hoạn đã bí mật giam giữ họ, ngày đêm tra tấn bằng những hình phạt tàn khốc.

Chính là để có thể ép họ vì việc thành tiên mà diễn quái thôi tượng.

Muốn ở mạch thần Bàn Cổ luyện thành tiên, dốc hết khả năng xây dựng mộ cổ làng Địa Tiên.

Lúc đầu, những pháp sư đó còn không chịu vi phạm cấm kỵ do tổ tiên để lại, nhưng sau đó không chịu nổi tra tấn nghiêm hình, cộng thêm Phong Sư Cổ không ngừng giết người ép buộc, đành phải tính

toán cho hắn.

Kết quả mà các pháp sư tính ra là -- Cửu tử kinh lăng giáp sẽ dần dần nuốt chửng núi Quan Tài, và khi có kẻ trộm mộ vào mộ cổ đảo đấu, quan quách của Địa tiên sẽ gặp phải kiếp nạn đao sơn hỏa hải.

Nghĩ đến những gì mình và nhóm người đã gặp phải trước đó, Bàn Tử xen vào một câu: "Tính cũng chuẩn đấy!" Chủ nhân nhà họ Uông lại nói: "Trên đó còn nói, phàm là người thành tiên đều phải trải qua bao nhiêu kiếp số, sau khi thành thi tiên, Phong Sư Cổ sẽ vào lúc làng Địa Tiên bị hủy diệt, dẫn theo toàn bộ những người tuẫn táng thoát khỏi núi Quan Tài!" "Những di dân của vua Ô Dương này, đã giấu huyết thư trong áo, phát ra rất nhiều lời nguyền rủa cực kỳ ác độc, chết đi biến thành lệ quỷ cũng phải đến báo thù!" Họ nghe mà cảm thấy vô cùng kinh khủng, cảm giác rùng rợn không rét mà run lại xuất hiện.

Dù sao thì họ đã trải qua Cửu tử kinh lăng giáp và sụp đổ, còn thấy cả đám thi tiên chi chít trong tường, bây giờ họ gần như tin lời này.

"Phong Sư Cổ thật đáng sợ, vô nhân tính!" "Vấn đề bây giờ là, nói cái gì mà dẫn theo người tuẫn táng thoát ra, vậy nói như vậy, chúng ta bây giờ vẫn chưa thoát khỏi hiểm địa..." Cửu tử kinh lăng giáp đang lăm le, Lão Hồ và những người khác phát hiện mình bây giờ gần như không còn đường lui.

"....." Mọi người đều nhìn về phía Tô Mặc, hy vọng đặt hết lên người anh.

Tuyết Lỵ Dương nói: "Tô đội, mọi người mau qua đây xem, theo giải thích của bức tranh này, dường như có thứ gì đó ở trên đỉnh đầu!" Mọi người nhìn theo tiếng gọi.

Chỉ thấy từ trên bích họa, thi tiên ngồi ngay ngắn trên đạo tinh, bay lượn lên không trung, phía dưới là thi thể của những người tuẫn táng

trong làng Địa Tiên.

Xương cốt chất thành núi, vô số người chết từ trong núi thi thể thoát ra, phân tán ra bốn phương tám hướng.

Biển máu xuất hiện, giống như đến ngày tận thế.

Chỉ thấy trên bích họa, thi tiên ngồi ngay ngắn trên đạo tinh, lăng không bay lên giữa trời, bên dưới là thi thể của những người bị tuẫn táng trong thôn Địa Tiên.

Xương cốt chất chồng như núi, vô số người chết từ trong núi thây thoát ra, chạy tán loạn về bốn phương tám hướng.

Biển máu xuất hiện, tựa như thế giới đến ngày tận thế.

"Quần tiên xuất sơn..." Lão Hồ lẩm bẩm một tiếng.

Lúc này, Lão Hồ vẫn chưa hiểu được ý nghĩa thực sự của bức tranh này.

Chương 337

Đột nhiên, Tô Mặc nhìn thấy một bóng đen, nhưng tốc độ thực sự quá nhanh, cộng thêm tầm nhìn trong động mờ tối, anh cũng không nhìn rõ lắm.

Lão Hồ và những người khác lại càng không để ý đến nó.

"Kỳ lạ..." Tô Mặc khẽ nói: "Lại quay về rồi?" Lão Hồ không hiểu, "Cái gì quay về rồi?" Tô Mặc lắc đầu, không giải thích nhiều.

Hiện tại cả thôn Địa Tiên này vẫn đang rung chuyển nhè nhẹ, tuy không còn mạnh mẽ nhưng vẫn vô cùng nguy hiểm, trên đầu có thể sụp đổ bất cứ lúc nào!

Một lát sau, Tô Mặc lập tức nói: "Ra bằng cửa sau!" Nói xong, Tô Mặc dứt khoát đẩy mở cửa sau của nhà lao đá.

Cửa sau là một lối đi bậc thang đá dốc xuống, cuối đường có một cái nắp bị khóa chặt.

Tô Mặc đến gần, cạy chốt khóa, đi thẳng về phía trước.

Nhưng sau một hồi loanh quanh, Tô Mặc phát hiện cả nhóm lại quay về khe nứt sâu hoắm nơi bụng của xác Bàn Cổ.

Đám trùng quan tài vẫn còn đó, mọi người đi sát sau lưng Tô Mặc, tạm thời vẫn an toàn.

Lũ trùng quan tài dường như rất sợ Tô Mặc, chần chừ không dám tấn công.

Mọi người đi phía trước, lũ trùng quan tài trườn bò phía sau.

Tình huống này kéo dài khoảng năm sáu phút.

Không lâu sau, những con trùng quan tài này như thể bị thứ gì đó

đáng sợ xua đuổi, đồng loạt lao về phía lối đi phía sau.

"Ầm ầm ầm!" Đột nhiên, xung quanh rung chuyển dữ dội.

Dưới chân mọi người đột ngột xuất hiện một vết nứt lớn, ngay sau đó lối đi sụp đổ.

Gia chủ nhà họ Uông phía sau "vụt" một tiếng rơi vào khe nứt đen ngòm của thân núi.

Cả núi Quan Tài vang lên những tiếng nổ ầm ầm.

Tiếng kêu kinh hoàng của gia chủ nhà họ Uông cũng biến mất trong những tiếng nổ đó, không ai có thể cứu hắn.

Lão Hồ và những người khác thậm chí còn không kịp than thở một câu, ngay lập tức lại có một vết nứt lớn khác xuất hiện.

"Kệ hắn, rơi xuống như vậy chắc chắn đã tan xương nát thịt rồi, chúng ta chạy mau!" Lão Hồ và họ bây giờ hết cách, quay đầu bỏ chạy.

Tô Mặc nắm lấy Yêu Muội Nhi nhanh chóng né tránh những tảng đá vỡ.

Vượn Ba Sơn thân hình linh hoạt, liên tục lăn lộn và nhảy nhót dọc theo vách tường.

Cũng may là mấy người Tô Mặc ai nấy đều tinh thông khinh công, nếu đổi lại là người khác, chắc chắn sẽ có kết cục giống như gia chủ nhà họ Uông.

Không biết qua bao lâu, tiếng núi rung chuyển dần yếu đi, mọi người đều tìm một chỗ đặt chân nghỉ ngơi một lát.

"Là động đất?

Hay là Giáp Lăng Kinh Cửu Tử sắp nghiền nát thôn Quan Sơn?" Bàn Tử sợ độ cao, run rẩy hỏi.

“Không phải động đất, là cả thôn Quan Sơn đang di chuyển...” Tô Mặc nói, “Nó sẽ không bị chôn vùi dưới lòng đất, ngọn núi chứa đầy xác chết và mộ cổ các triều đại này sắp sửa tiến vào Trường Giang!” Chỉ vài câu giải thích của Tô Mặc, Lão Hồ thông minh đã hiểu ra chuyện gì.

Mấy mạch nước ngầm ẩn dưới lòng đất, cùng với một lượng lớn nước mưa, không ngừng dùng sức mạnh kinh thiên động địa va vào toàn bộ thân núi Quan Tài.

Bây giờ thôn Quan Sơn căn bản không thể chống lại sự di chuyển do dòng chảy ngầm khổng lồ tác động.

Chỉ cần núi Quan Tài này đủ vững chắc, cuối cùng thậm chí sẽ trôi vào Trường Giang.

Giáp Lăng Kinh Cửu Tử không ngừng ăn mòn địa mạch, khiến mạch nước ngầm đổi dòng, làm cho núi Quan Tài bị dòng lũ va đập mà di chuyển, cho đến khi cuối cùng tiến vào hẻm núi mới hoàn toàn sụp đổ.

Đây dường như là một cuộc hành trình do tử thần dẫn lối, trạm cuối cùng tất nhiên là nơi thảm họa cuối cùng xảy ra.

Lão Hồ như nhớ ra điều gì, “Quần tiên xuất sơn?

Đây chính là quần tiên xuất sơn!” Tuyết Lê Dương sắc mặt trắng bệch, “Những văn tự trên bích họa và trên người thầy mo, đây...

đây đều là thật sao?” Tuyết Lê Dương từ nhỏ lớn lên ở Mỹ, chịu ảnh hưởng của bà ngoại từ nhỏ, cô là một người theo chủ nghĩa vô thần tiêu chuẩn, nhưng lúc này nghĩ đến lời tiên tri mà thầy mo để lại, trong lòng phức tạp vô cùng.

Lẽ nào... tất cả mọi chuyện đã được định sẵn?

Lão Hồ kinh hãi nói: “Trong núi Quan Tài chôn cất vô số người và

súc vật qua các triều đại, phong thủy nơi đây có thể khiến người chết không cứng lại không mục rữa, nhưng một khi rời khỏi vùng đất phong thủy bảo địa, trôi vào Trường Giang...” “Hàng vạn thi thể sẽ gây ra một trận ôn dịch kinh hoàng chưa từng có, mà Trường Giang là huyết mạch của dân tộc, một khi bầy xác vào sông, hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi!” Nói đến đây, giọng Lão Hồ đã run rẩy, “Tuyệt đối không thể để thi thể trong núi Quan Tài thoát ra ngoài!” Sắc mặt Tô Mặc cũng dần trở nên nghiêm trọng.

Bầy xác vào sông!

Đất đỏ ngàn dặm!

Nhân quả lớn như vậy, dù mạnh như Tô Mặc cũng phải lùi bước ba phần.

Lúc này, sự rung chuyển như động đất dần lắng xuống, chỉ còn tiếng nước ầm ầm vẫn vang vọng bên tai, dường như thân núi Quan Tài di chuyển vẫn chưa xuyên thủng mặt đất mà ra.

“Oong oong!” Bỗng nhiên trong vách đá phát ra một tiếng động cực kỳ chói tai.

Trong nháy mắt, hai tai mọi người ong ong, đối mặt với âm thanh như vậy, ai nấy đều đã có kinh nghiệm, vội vàng bịt tai há miệng, cố gắng giảm bớt sự khổ sở kích thích thần kinh này.

Nhưng âm thanh đó dường như có hình có chất, vẫn không ngừng chui vào não từ bốn phương tám hướng.

May mắn là trận âm thanh xoay tròn dày đặc này đến nhanh mà đi cũng cực nhanh.

Mọi người vừa thở phào một hơi, thân núi lại một lần nữa rung chuyển.

Lão Hồ biết những âm thanh đó là do Giáp Lăng Kinh Cửu Tử

phát ra.

Tuyết Lê Dương nói: “Có phải Giáp Lăng Kinh Cửu Tử đều chết hết rồi không!” Giáp Lăng Kinh Cửu Tử chung quy vẫn là một loài thực vật hút máu sống dưới lòng đất, rễ của nó đều mọc trong ba món đồ đồng cổ, không thể tách rời địa mạch.

Chương 338

Nếu không, Giáp Lăng Kinh Cửu Tử sẽ lập tức khô héo mà chết.

Lúc này, núi Quan Tài bị dòng chảy ngầm tác động rời khỏi vị trí ban đầu, dù đám thực vật bằng đồng bám chặt trên vách núi rất mạnh, nhưng cũng không thể ngăn cản cả ngọn núi Quan Tài di chuyển dưới lòng đất.

Tuyết Lê Dương đoán rằng, tám phần mười Giáp Lăng Kinh Cửu Tử đều đã bị kéo chết khỏi bùn đất.

Tô Mặc đang định giải thích, thì thấy trong cơn gió lạnh xoáy tròn, từng mảng giáp đồng lăng kinh khô héo bị vách núi cào đứt, rơi xuống từ trên không.

Mảnh giáp đồng lăng kinh rơi ngay trước mắt mọi người tuy đã khô héo, nhưng những gai ngược sắc bén và cứng rắn vẫn còn đó, từ trên rơi xuống hoàn toàn có thể xuyên thủng cơ thể người gây tử vong.

Tuyết Lê Dương và Lão Hồ đồng thời bung ô kim cương, một lần nữa che chắn cho mọi người dưới ô.

"A!" Đột nhiên một tiếng hét quen thuộc vang lên, mọi người vội quay đầu nhìn lại.

Bàn Tử trợn to mắt, kinh ngạc hô: "Mẹ kiếp, cái thứ chó má này lại còn sống!" Gia chủ nhà họ Uông vốn tưởng đã tan xương nát thịt lại xuất hiện dưới chân mọi người.

Chỉ thấy một cái gai đồng đâm xuyên qua người hắn, ghim chặt xuống đất!

Hắn bị đâm một phát xuyên thấu!

Bàn Tử nói: “Lúc thằng chó này rơi xuống, chắc là bị cái gì đó chặn lại, may mắn không chết...” “He he...” “Kết quả, bây giờ vẫn bị Giáp Lăng Kinh Cửu Tử đâm xuyên!” Nói rồi, Bàn Tử cười một cách không mấy tử tế.

Trên đám thực vật bằng đồng đó toàn là gai ngược, máu tươi bắn tung tóe.

Gia chủ nhà họ Uông ngơ ngác nhìn chằm chằm vào cái gai đồng đã đâm xuyên qua mình, rồi đột nhiên cười lên một cách quỷ dị.

“Ha ha ha...” “Ha ha ha...” Gia chủ nhà họ Uông ngơ ngác nhìn chằm chằm vào cái gai đồng đã đâm xuyên qua mình, rồi cười lên một cách quỷ dị, “Ha ha ha...” “...” Mấy người Lão Hồ nhìn gia chủ nhà họ Uông, trong lòng bỗng có cảm giác tim đập thình thịch.

Vẻ thê thảm của gia chủ nhà họ Uông đã không còn giống người bình thường, mọi người theo bản năng đều cho rằng hắn thực chất chỉ là một cái xác không hồn.

Thực tế cũng đúng là như vậy.

Vừa rồi sau khi gia chủ nhà họ Uông hét lên một tiếng, đã không còn bất kỳ cảm giác đau đớn nào, hắn đã biến thành một cái xác không hồn đúng nghĩa.

“Đệt...” Lão Hồ buột miệng, “Tao còn phải nghi ngờ nó có phải sắp biến thành xác sống không nữa!!!” Tô Mặc nheo mắt, ép ra một giọt tinh huyết Thanh Long bắn vào trán gia chủ nhà họ Uông.

“A!” Gia chủ nhà họ Uông kêu thảm một tiếng, dường như cảm nhận được một chút đau đớn đã lâu không có.

Rõ ràng hắn đã dùng bí thuật Vân Lĩnh phong bế mọi giác quan của mình, dù cho đám thực vật bằng đồng đầy gai ngược đâm xuyên qua bụng, gia chủ nhà họ Uông vẫn không cảm thấy chút đau đớn nào,

nhưng máu của Tô Mặc lại dường như có thể đánh thẳng vào linh hồn, điều này khiến hắn vừa phấn khích vừa sợ hãi!

Gia chủ nhà họ Uông nhe răng trợn mắt, từ trong ngực lấy ra một thứ giống như đồng tiền cổ, nói: "Thứ này, đối với ta đã vô dụng, hy vọng có thể giúp được các người..." Lão Hồ nhìn kỹ, sắc mặt ngẩn ra, "Phù Rồng Bằng Đồng!

Sao thứ này lại ở chỗ ngươi?" Tô Mặc cũng nhận ra món bảo vật trong tay gia chủ nhà họ Uông, đó chính là một món bảo vật khác trong thế giới Ma Thổi Đèn – Phù Rồng Bằng Đồng.

Theo diễn biến câu chuyện ban đầu, những bảo vật này sẽ được bộ ba Mô Kim Hiệu Úy của Lão Hồ thu thập.

Nhưng, Lão Hồ, Bàn Tử đã theo Tô Mặc đi trộm mộ nhiều năm, lịch sử đã sớm xảy ra những thay đổi không thể đảo ngược.

Điều khiến Tô Mặc không ngờ là lòng vòng một hồi, Phù Rồng Bằng Đồng lại quay về tay của Mô Kim Hiệu Úy!

"Khụ khụ khụ..." Gia chủ nhà họ Uông ho dữ dội, "Nói ra dài dòng... trên đường đi nhờ có nó, ta mới đến được thôn Địa Tiên!" Lão Hồ sắc mặt phức tạp nhận lấy Phù Rồng Bằng Đồng.

Lúc này, thân núi lại một lần nữa rung lên, vết nứt lại mở rộng ra.

"A!" Gia chủ nhà họ Uông hét lên một tiếng, rơi vào trong hố vỡ, biến mất trước mắt mọi người.

Mọi người còn chưa kịp than thở một câu, đã nghe trên đỉnh đầu tiếng "rắc rắc" vang lên không ngớt.

Giờ khắc này, tất cả Giáp Lăng Kinh Cửu Tử đều không chịu nổi sức va đập của dòng nước, toàn bộ rơi xuống chết.

Thể tích và trọng lượng của núi Quan Tài lập tức giảm đi, tiếp tục

nghiêng ngả di chuyển về phía trước trong sự rung lắc.

Không lâu sau, ngọn núi đá rỗng ruột này đã tiến vào hẻm Quan Tài núi cao sông dài.

Tô Mặc không thể ngăn cản sự di chuyển của thân núi, mục tiêu của anh vẫn luôn là bóng đen kia.

Nhưng trải qua sự rung chuyển của thân núi vừa rồi, bóng đen nhảy ra từ miệng Phong Sư Cổ đã hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt Tô Mặc.

Hiện tại, Tô Mặc phải tìm mọi cách để tìm ra nó.

Dòng lũ ngầm đổi dòng, từ vách đá trên không gần lòng sông dưới hẻm, tuôn ra một thác nước.

Núi Quan Tài thuận dòng trôi xuống.

Lúc này, thôn Địa Tiên xây trên núi hình xác Bàn Cổ đã sớm nhà sập cửa tan, xác Bàn Cổ cũng đã vỡ nát sụp đổ.

Những thi thể tuẫn táng kia, bị gió núi bên ngoài mộ cổ thổi vào, lập tức trên người mọc ra một lớp đốm đen.

"Không ổn, người chết trong thôn Địa Tiên tám phần là sắp biến thành xác sống rồi!" Lão Hồ kinh hãi la lên.

Mà Tô Mặc thì nói, "Thì ra là vậy, bóng đen kia, chính là muốn dẫn dắt vô số thi tiên này phá quan tài mà ra!" Trên vách đá bên dưới họ, bò đầy những xác chết trôi ra từ mộ cổ thôn Địa Tiên do gặp nước.

Dày đặc không đếm xuể, những người chết được chôn cùng với Địa Tiên Phong Sư Cổ, ai nấy toàn thân mọc đầy lông xác mốc meo.

Tựa như quỷ thành mở cửa!

Mọi người biến sắc, xác chết trong thôn Địa Tiên đều đã thoát ra hết, lời nguyền của thầy mo cũng đã ứng nghiệm!

Bàn Tử kinh hãi tột độ, run rẩy nói: “Nhiều thế này, chúng ta phải đối phó thế nào?” Những thi thể bò ra từ núi Quan Tài gần như che kín vách đá màu xanh thẫm, nhìn ra xa là một mảng đen kịt.

Cái xác đầu vỡ làm đôi của Địa Tiên Phong Sư Cổ, cũng trà trộn trong đó, nó cuộn trong một đám sương đen hôi thối lạ thường, từ dưới lên trên, như mãnh hổ vồ mồi lao về phía nhóm Tô Mặc.

“Mẹ kiếp, đây là định nhập xác à?” Bàn Tử sợ hãi la lớn.

“Vụt” một tiếng, mọi người đều né được.

Chương 339

Một lát sau, một giọt máu từ đầu ngón tay Tô Mặc bay qua, bóng đen kia vặn vẹo rồi lập tức biến mất không thấy đâu.

Lão Hồ và những người khác nhìn thấy hy vọng, đều thở phào một hơi.

Các bóng đen cũng đã nếm mùi lợi hại của Tô Mặc, tạm thời không dám lại gần, nhưng vẫn lượn lờ xung quanh nhóm Tô Mặc, Lão Hồ, vô cùng ghê tởm.

Bị bầy xác vây khốn, Tô Mặc biết cứ thế này cũng không phải là cách, anh tung người nhảy vào một khe nứt trên vách đá, ở đó có mấy cỗ quan tài treo, lúc này lại trở thành chỗ đặt chân của mọi người.

Và đúng lúc này, xác của Phong Sư Cổ đuổi theo Tô Mặc.

"Khốn kiếp!" Tô Mặc không kìm được chửi một câu, rồi giật lấy xẻng công binh trong tay Lão Hồ, đập vào cỗ quan tài treo trên đỉnh đầu.

"Ầm!" Tiếng nổ vang lên, Tô Mặc vội co người né tránh, cỗ quan tài treo trên đỉnh đầu gào thét rơi xuống ngay bên cạnh anh, vừa vặn rơi trúng đầu Phong Sư Cổ, lập tức đập trúng.

Cỗ quan tài từ trên trời rơi xuống đã đập mạnh cái đầu vỡ từ miệng của Phong Sư Cổ, thô bạo chặt đứt khỏi cổ.

Địa Tiên Phong Sư Cổ, chỉ còn lại một thân xác không đầu!

Những thi thể bò ra từ núi Quan Tài không ngừng tuôn ra, đã hình thành thế bao vây trên vách đá đối với mọi người.

Tô Mặc cũng không thể trong thời gian ngắn tiêu diệt hoàn toàn lũ quỷ xác.

Hơn nữa, điều càng khiến người ta kinh ngạc là những con quỷ xác này dường như có thể bám vào vách đá di chuyển nhanh chóng, tỏa ra một mùi hôi thối quỷ dị.

Lão Hồ đột nhiên hét lớn: "Rêu xác Bàn Cổ, thứ trong miệng Phong Sư Cổ chính là rêu xác Bàn Cổ trong truyền thuyết!" Thi thể của Trương Đại Phật Gia được đặt trong kho số mười một, không biết bị ai đặt vào rêu xác.

Rêu xác!

Một từ ngữ xa lạ!

Sau sự kiện kho số mười một, Lão Hồ đã đọc không ít sách về phương diện này.

"Kệ nó là cái gì, hôm nay đừng hòng thoát ra ngoài!" Ánh mắt Tô Mặc trở nên vô cùng sắc bén, anh lấy ra một lá bùa bằng đồng.

Chính là Phù Rồng Bằng Đồng mà gia chủ nhà họ Uông vừa giao cho mọi người.

Rêu xác Bàn Cổ đó là do vô số xác chết mục rữa trong huyệt nhãn phong thủy hóa thành.

Thứ rêu thịt xác này cực kỳ mục nát và âm u.

Trong nguyên tác, lửa sấm có thể diệt nó!

Tô Mặc giơ tay, không chút do dự ném lá phù rồng xuống.

Trong chất đồng của Phù Rồng Bằng Đồng ẩn chứa hải khí, trải qua mấy ngàn năm mà không tan.

Chỉ thấy rêu xác Bàn Cổ trong hình hài người chết đang phun ra sương đen, vô tình cuốn lá phù rồng vào trong cơ thể.

Lúc này, trong hẻm núi thôn Quan Sơn đã bị sương đen che kín.

Ầm ầm ầm!

Một trận sấm rền vang trong mây mù, lửa sấm sắp đến.

Xoẹt!

Một tia chớp sáng như kinh long lướt qua trước mắt, lập tức chiếu sáng hai bên vách đá một màu trắng bệch chói mắt.

Sấm chớp inh tai nhức óc, khiến vạn quan tài trong hẻm Quan Tài đồng loạt rung chuyển.

Sấm chớp nói đến là đến, trong những tiếng sấm rền trước đó, một tia chớp dài hình cành cây quét ngang qua hẻm núi.

Tia chớp chói mắt lập tức chiếu sáng thôn Quan Sơn sáng như phủ sương.

Sấm chớp nói đến là đến, trong những tiếng sấm rền trước đó, một tia chớp dài hình cành cây quét ngang qua hẻm núi.

Tia chớp chói mắt lập tức chiếu sáng thôn Quan Sơn sáng như phủ sương.

Lúc này, Tô Mặc nhìn thấy rõ mồn một, khắp vách đá xung quanh đều đầy xác Bàn Cổ.

Hài cốt của vô số người chết trong thôn Địa Tiên, phần lớn đều đã da rách thịt nát, bên trong lộ ra những mảng lớn rêu xác đen kịt đang ngọ nguậy.

Hình thù kỳ quái, máu me bám trên vách đá chen chúc nhau không ngừng bò lên cao.

Đáy hẻm đen kịt đột nhiên bốc lên vô số quả cầu lửa, tất cả xác tiên Bàn Cổ đều bị lửa sấm đánh trúng.

Sương xác cũng bị đốt cháy, như thể cả không khí cũng bị thiêu rụi.

Một tiếng la hét thảm thiết, khiến người ta toát mồ hôi lạnh.

Cảnh này còn kinh hoàng hơn cả cuộc tấn công của bầy xác mà họ gặp ở mộ Hiến Vương.

Không khí nồng nặc mùi hôi thối khiến người ta gần như nghẹt thở.

Lửa sấm không ngừng, thế hủy thiên diệt địa khiến cho âm mưu quần tiên phá núi ra ngoài trở thành con số không.

Lửa sấm tan đi, một vệt sáng trời trong hẻm núi Quan Sơn lại hiện ra.

Chỉ còn vô số tro đen hình thành sau khi lửa sấm thiêu đốt hài cốt bay lượn trong không trung.

Sống sót sau kiếp nạn, thấy lại ánh mặt trời, có lẽ chính là trải nghiệm như thế này.

Bị lửa trời thiêu rụi, minh khí trong thôn Địa Tiên ở núi Quan Tài cũng không còn, điều này khiến Bàn Tử đau lòng như cắt.

Tô Mặc thì nhìn vào vách đá, trong bóng tối vô tận này, không ai biết anh đang nhìn gì.

Không lâu sau, Lão Hồ và những người khác thấy Tô Mặc từ trong ngực lấy ra một quả lựu đạn, lại ném vào bóng tối vô tận.

Chương 340

"Ầm!" Ngay sau đó, Lão Hồ nghe thấy một tiếng hét thảm thiết inh tai nhức óc, cùng với tiếng xèo xèo của da thịt bị đốt cháy.

Lão Hồ tê cả da đầu, trong lòng phát hoảng.

Tô Mặc giải thích: "Là gia chủ nhà họ Uông, tôi đã hủy đi xác thịt của hắn, nếu không hắn sẽ trở thành Phong Sư Cổ thứ hai!" Bất kể gia chủ nhà họ Uông có ý định đó hay không, Tô Mặc cũng sẽ không ngồi yên mặc kệ.

Thôn Địa Tiên đã khiến Tô Mặc và mọi người nếm đủ khổ sở.

Đến phút cuối, Tô Mặc không muốn để nhà họ Uông hưởng lợi nữa.

Đối với nhà họ Uông, Tô Mặc luôn cảnh giác, họ đã quen biết với tộc Phong Thái Bảo Quan Sơn từ thời nhà Minh, không chừng còn có những thủ đoạn mà Tô Mặc không biết.

Vì vậy, Tô Mặc không dám lơ là. ...

Giáp Lăng Kinh Cửu Tử đã chết, núi Quan Tài cũng ngừng di chuyển.

Mọi người ngồi trên mặt đất, thở hổn hển. 【Đinh!】 【Phong Sư Cổ đã chết, cốt truyện thôn Địa Tiên kết thúc, chúc mừng ký chủ hoàn thành phần thưởng lựa chọn!】 Tiếng hệ thống vang lên.

Tô Mặc ngẩn ra, vừa rồi chỉ mải lo chạy trốn, suýt nữa thì quên mất phần thưởng của hệ thống.

Phần thưởng đặc biệt?

Phần thưởng đặc biệt gì!

Tô Mặc nghi ngờ. 【Thưởng cho ký chủ thân thể Địa Tiên, tốc độ, nhanh nhẹn, trí lực vĩnh viễn +100, không gian hệ thống 3000m³, tuổi thọ 300 năm!】 Oa!

Nghe thấy tiếng hệ thống, Tô Mặc lập tức không ngồi yên được nữa.

Sức mạnh, tốc độ, nhanh nhẹn vĩnh viễn +100, nói như vậy thì thuộc tính ba chiều của anh đã đạt đến con số 300 kinh người!

Còn có 300 năm tuổi thọ nữa!

Trong truyền thuyết, Trương Tam Phong sống hơn hai trăm tuổi, trong dân gian gần như được gọi là "ẩn tiên", mà Tô Mặc sở hữu 300 năm tuổi thọ, quả là kinh khủng!

Nếu nói như vậy, thứ mà Phong Sư Cổ canh cánh trong lòng "Địa Tiên", chẳng phải đã hoàn thành trong tay Tô Mặc sao!

Đây quả thực là một bước nhảy vọt về cấp độ sinh mệnh!

Giờ khắc này, khí thế của Tô Mặc đã thay đổi trời long đất lở, phảng phất như tiên nhân giáng trần, khiến người ta không kìm được phải ngước nhìn.

Trên người anh tỏa ra khí phách vương giả lẫm liệt không thể xâm phạm, giống như đế vương cao quý.

Lão Hồ là người đầu tiên nhận ra sự thay đổi này, "Tô tiểu ca?" "..." Tô Mặc vẫn còn đắm chìm trong niềm vui.

Lão Hồ lại nói: "Tô tiểu ca..." Tô Mặc như tỉnh mộng, nhìn xung quanh, trong mắt không che giấu được niềm vui, "Đi thôi, chúng ta nên rời khỏi đây rồi!" Nghe thấy lời này, Bàn Tử lồm cồm bò dậy, "Đi, đi, đi, mau đi thôi..." Chuyến đi thôn Địa Tiên lần này có thể nói là khổ không kể xiết, Bàn Tử không muốn ở lại đây thêm một khắc nào nữa.

So với thôn Địa Tiên hoang tàn, Bàn Tử thích cuộc sống đèn hồng rượu lục ở Yến Kinh hơn.

Mọi người thu dọn trang bị, Tô Mặc dẫn cả nhóm ra khỏi hẻm núi Vu Sơn.

Giáp Lăng Kinh Cửu Tử đã chết, một số tà ma quỷ quái cũng không phải là đối thủ của Mô Kim Hiệu Úy, đi khoảng hai tiếng nữa, mọi người ra khỏi hang núi.

Lão Hồ và họ đã lâu không thấy ánh mặt trời, từ từ mở mắt ra, nhìn thấy một khung cảnh tràn đầy sức sống trước mắt, không khỏi rơi nước mắt.

Cả nhóm mệt mỏi nằm trên bãi cỏ, thị trấn Thanh Khê phía sau đã rời khỏi vị trí ban đầu, sụp đổ hoàn toàn.

Đợi họ hoàn toàn thích nghi với ánh sáng, Tô Mặc đứng dậy đầu tiên.

Anh nhìn về phía thị trấn Thanh Khê đã sụp xuống, trong lòng đột nhiên cảm thấy nhẹ nhõm.

Hẻm núi Vu Sơn quả thực là một nơi vô cùng quỷ dị và đáng sợ.

Không thể dùng logic thông thường của mộ cổ để xem xét!

Nhưng, may mắn là tất cả đã kết thúc!

Tô Mặc từ không gian hệ thống lấy ra một bao thuốc, chia cho Lão Hồ, Bàn Tử mấy điếu.

Mấy người đều nằm trên bãi cỏ, im lặng.

Ngay cả Bàn Tử, lúc này cũng rất yên tĩnh, những chuyện họ trải qua, không thể nào quên được.

Bắt đầu từ mộ tướng quân nước Kim ở núi Ngưu Tâm, mỗi một ngôi mộ cổ họ đến đều kinh hiểm vạn phần.

Thôn Địa Tiên kết thúc, khiến họ bất giác có cảm giác mọi thứ sắp kết thúc.

Yêu Muội Nhi lần đầu tiên trải qua trộm mộ, lại bắt đầu ngay ở chế độ địa ngục.

Cô bé vốn dĩ rất gan dạ, lúc này mặt trắng bệch vẫn chưa hồi phục, cô nắm chặt tay Tuyết Lê Dương, "Chúng ta còn sống sao?

Hu hu...

Em... em không bao giờ đến thị trấn Thanh Khê nữa đâu." Nói rồi, Yêu Muội Nhi òa khóc.

Bàn Tử cười lớn, "Ha ha ha, Yêu Muội Nhi, yên tâm, những ngày tốt đẹp phía trước đang chờ em đó..." Tô Mặc hút xong điếu thuốc, nói: "Lão Hồ, gửi tín hiệu cho Trương Doanh Xuyến, bảo cậu ấy cử người đến đón chúng ta..." "Được!" Lão Hồ gật đầu, từ túi hành lý sau lưng lấy ra súng tín hiệu bắn lên trời.

"Bùm!" Một quả đạn khói màu xanh lá cây xé toạc bầu trời.

Không lâu sau, Trương Doanh Xuyến lái xe đến trước mặt mọi người.

Chương 341

"Lão Trương..." Bàn Tử ôm lấy Trương Doanh Xuyến, xúc động đến mức sắp khóc, "Ha ha ha... hu hu hu... anh cuối cùng cũng đến rồi..." "Lại là đích thân ngài đến, Bàn gia tôi nhớ ngài chết đi được!" Trương Doanh Xuyến: "???" "Đi thôi, đi thôi..." Lão Hồ đặt hành lý lên xe, "Bàn Tử, xem cái bộ dạng của mày kìa, còn khóc lóc om sòm nữa tao bỏ mày lại đây đấy..." Bàn Tử một trăm phần trăm không muốn, trực tiếp ngồi vào ghế phụ lái, "Đi đi đi, chúng ta đi." Mọi người lần lượt lên xe, vì động đất nên tốc độ xe không nhanh lắm, Vượn Ba Sơn chậm rãi đi theo sau.

Tô Mặc hỏi Trương Doanh Xuyến: "Người nhà họ Uông trên mặt đất đã dọn dẹp sạch sẽ chưa?" Trương Doanh Xuyến gật đầu, "Lão Trương tôi làm việc anh cứ yên tâm!" Tô Mặc khẽ gật đầu.

Đội ngũ nhà họ Uông toàn diệt, cộng thêm gia chủ nhà họ Uông chết ở thôn Địa Tiên, lần này nhà họ Uông không chỉ tổn thương nguyên khí, mà còn mất hết mặt mũi.

Cửu Môn và nhà họ Uông giao tranh nhiều năm, ngay cả họ cũng chưa từng có được chiến tích huy hoàng như vậy.

Chuyến đi thôn Địa Tiên chính thức kết thúc.

Trưa hôm sau, Tô Mặc rời khỏi thị trấn Thanh Khê.

Tuy nhiên, theo yêu cầu của một vị đại lão trong quân đội, Tô Mặc vẫn sắp xếp hơn 50 Mô Kim Hiệu Úy thế hệ thứ hai thân thủ nhanh nhẹn đóng quân tại thị trấn Thanh Khê, phòng ngừa có âm quỷ tà túy lọt lưới.

Còn Lão Hồ, Bàn Tử và những người khác, họ theo Tô Mặc trở về thành Yến Kinh.

Đúng rồi!

Đi cùng còn có Yêu Muội Nhi và Vượn Ba Sơn!

Yêu Muội Nhi là truyền nhân của phái Phong Oa Sơn, tinh thông thuật chế tạo cơ quan, nhân tài như vậy là thứ Tô Mặc cần nhất hiện nay.

Còn Vượn Ba Sơn, Tô Mặc thấy thân thủ của nó khá tốt, nên nảy sinh ý định thu phục.

Vượn Ba Sơn cũng không từ chối, vui vẻ theo Tô Mặc trở về Yến Kinh. … Sau khi trở về Phan Gia Viên, mọi người đều ngoan ngoãn hơn rất nhiều, không còn nhắc đến chuyện trộm mộ nữa.

Ngay cả người ngoài cũng có thể nhận ra, thôn Địa Tiên đã ảnh hưởng rất lớn đến mọi người!

Trong số rất nhiều ngôi mộ cổ mà họ đã trải qua, mức độ nguy hiểm của thôn Địa Tiên có thể nói là cao nhất trong lịch sử!

Đối với điều này, Tô Mặc cũng xem rất nhẹ, nhân thời gian này, anh cũng bắt đầu dành nhiều thời gian hơn để ở bên vợ con.

Đương nhiên, Tô Mặc cũng không quên sự tồn tại của nhà họ Uông, nhà họ Uông đã chết nhiều người như vậy ở thôn Địa Tiên, chắc chắn sẽ im hơi lặng tiếng để dưỡng thương.

Nhưng, Tô Mặc không cho họ cơ hội này, một khi hai bên đã hoàn toàn vạch mặt nhau, anh đương nhiên cũng biết đạo lý thừa thắng xông lên.

Tô Mặc đích thân hạ lệnh, thông báo cho người phụ trách các bàn khẩu, toàn diện chèn ép việc làm ăn của nhà họ Uông. … Hôm nay, Tô Mặc đang ở sân sau chơi đùa cùng Anh Tử và Tiểu Niếp Niếp.

Một vệ sĩ đột nhiên đi tới, cúi người ghé tai nói: “Tô gia, anh em

gác cổng nói có khách đến, vị khách này không đưa danh thiếp, cũng không nói chuyện...” “Nhưng, anh em gác cổng đã thấy anh ta đến Phan Gia Viên của chúng ta làm khách mấy lần, còn ở lại qua đêm, chắc là bạn của ngài!” Từ khi Tô Mặc dùng Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thuật thay đổi phong thủy Phan Gia Viên, nơi đây bốn mùa như xuân, trăm hoa đua nở, con trai Lão Hồ, thằng béo nhà Vương Khải Toàn, cả con gái nhỏ của Đại Kim Nha suốt ngày chạy sang đây.

Tô Mặc ngầm cho Hỗn Độn và những người khác tăng cường công tác phòng vệ Phan Gia Viên.

Vượn Ba Sơn sau khi từ thị trấn Thanh Khê trở về, rất nhanh đã kết thân với Tiểu Thốn Đinh, hai con thú một sáng một tối, bảo vệ an toàn cho Phan Gia Viên.

Lúc này, nghe thấy lời vệ sĩ, Tô Mặc nhướng mày, vui mừng ra mặt.

Tiểu Niếp Niếp thì lập tức tò mò.

Khách đã từng đến nhà mình, lại không đưa danh thiếp, không chào hỏi người gác cổng?

Tùy hứng vậy sao?

“Ha ha ha...” Tô Mặc cười lớn một tiếng, “Mời cậu ta vào đi, cái gã này cứ như bị câm vậy!” Không đưa danh thiếp, không nói chuyện, lại từng đến Phan Gia Viên mấy lần, còn ở lại qua đêm!

Ngoài Trương Khởi Linh ra, Tô Mặc thật sự không nghĩ ra người thứ hai!

Tô Mặc có chút kích động nói: “Mau mời cậu ta vào...” “Vâng!” Vệ sĩ gật đầu, nhanh chóng quay người rời đi.

Anh Tử dịu dàng hỏi: “Ai vậy, anh kích động thế?” Tiểu Niếp Niếp mắt đảo lia lịa, có lẽ vì từ nhỏ đã chơi cùng Tiểu Thốn Đinh, nên

giờ cũng trở nên vô cùng tinh ranh, "Có phải là anh trai áo đen trông rất ngầu, rất đẹp trai đó không ạ?" Trương Khởi Linh từ cửa Thanh Đồng trở về, lúc này tâm trạng Tô Mặc rất tốt, không khỏi hỏi lại: "Anh trai áo đen rất ngầu sao?

Có ngầu bằng ba con không?" Nói rồi, Tô Mặc còn tạo một dáng mà anh cho là ngầu bá cháy, "Ba con lúc còn trẻ, đi khắp thiên hạ, không phải dựa vào thân thủ nhanh nhẹn này đâu..." "Mà dựa vào khí chất phong độ ngời ngời, sinh viên nổi tiếng khắp mười làng tám xóm, văn võ song toàn, ngay cả mẹ con cũng bị ba mê hoặc đến thần hồn điên đảo..." Tiểu Niếp Niếp quay đầu nhìn Anh Tử, "Mẹ, ba sến quá đi!" Tô Mặc: "..." Anh Tử đã không còn giữ hình tượng của mình, cười toe toét.

Không lâu sau, vệ sĩ dẫn một người đàn ông vào sân sau.

Người đàn ông này mặc áo hoodie có mũ, quần jean đen, chân đi giày thể thao đen, sau lưng đeo một chiếc hộp gỗ dài.

Trang phục này, không phải Trương Khởi Linh thì còn là ai?

Nhìn gương mặt quen thuộc, Tô Mặc đứng dậy đón, "Trương Khởi Linh!" Sau khi ôm Trương Khởi Linh một cái thật sâu, Tô Mặc vui vẻ cười nói: "Cậu ra ngoài lúc nào vậy, thời gian qua sống tốt chứ?" Trương Khởi Linh nhàn nhạt nói: "Đói rồi." Tiểu Niếp Niếp: "..." Anh Tử: "..." Hay thật!

Thật sự không coi mình là người ngoài!

Nhưng, may là Tô Mặc đã quen với cách nói chuyện của Trương Khởi Linh, gật đầu lia lịa, "Được, được..." Tô Mặc vẫy tay gọi vệ sĩ, "Đi, chuẩn bị đồ ăn!" "Vâng!" Vệ sĩ vội vàng quay người rời đi.

"Đợi một lát, nhanh thôi..." Tô Mặc ra hiệu cho Trương Khởi Linh ngồi xuống, thân thiết rót cho anh một tách trà nóng.

Trương Khởi Linh cầm tách trà, uống một hơi cạn sạch, uống xong dường như vẫn chưa đã khát, lấy bình nước ra tu ừng ực.

Đừng nói Anh Tử và Niếp Niếp, ngay cả Tô Mặc cũng bị bộ dạng này làm cho cạn lời.

Tô Mặc không nhịn được hỏi: "Ở trong cửa Thanh Đồng, sau khi ăn hết đồ ăn tôi để lại, cậu ăn gì?

Cứ đói mãi sao?" Nước nóng vào bụng, Trương Khởi Linh nghỉ một lát, chậm rãi nói: "Bên trong có một vài cây ăn quả, quả đó có thể ăn, trong sông cũng có một số loại cá đặc biệt, cũng có thể ăn..." Tô Mặc bừng tỉnh ngộ ra, nghĩ đến bên trong có một hệ sinh thái độc lập cũng không có gì lạ.

Nhắc đến cửa Thanh Đồng, lúc này Tô Mặc có chuyện muốn nói, "Hay là... chúng ta cùng quay lại núi Trường Bạch đi... một lần dẹp tan bí ẩn Chung Cực của cửa Thanh Đồng!" Sau chuyến đi thôn Địa Tiên, toàn thân Tô Mặc có một bước nhảy vọt về chất, tuổi thọ càng đạt đến 300 năm, nói là thân thể Địa Tiên cũng không quá.

Chương 342

Lần này, Tô Mặc tự tin có thể đi sâu vào trung tâm của cửa Thanh Đồng!

Ý nghĩ này của Tô Mặc khiến Trương Khởi Linh nhíu mày, "Anh... sao anh lại có ý nghĩ như vậy?" Tô Mặc đứng dậy, trong cơ thể dường như có một sức mạnh to lớn đang bùng nổ, uy nghiêm vô hình như thần phật giáng lâm, ánh mắt anh lạnh lùng như băng.

Trương Khởi Linh tê cả da đầu, như rơi vào hầm băng.

Tô Mặc nhếch mép, "Thực lực của tôi bây giờ thế nào?" Trương Khởi Linh thành thật nói: "Mạnh đến đáng sợ!" Tô Mặc cười nhạt, thu lại uy áp, thong thả ngồi đối diện Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh thở phào một hơi, anh thực sự không thể tưởng tượng được hai người mới xa nhau chưa đầy hai tháng, thực lực của Tô Mặc lại tăng lên, thậm chí đã bỏ xa mình!

Tô Mặc nhìn Trương Khởi Linh, "Với thực lực hiện tại của tôi, Du Diên trong cửa Thanh Đồng có phải là đối thủ của tôi không?" "..." Trương Khởi Linh im lặng một lúc, sau đó vẫn lắc đầu, "Trước đây có lẽ có thể... bây giờ..." Trương Khởi Linh lộ vẻ khó xử.

Hả?

Tô Mặc có chút bất ngờ, hỏi dồn: "Trong cửa Thanh Đồng lại xảy ra biến cố gì sao?" "Ừm!" Trương Khởi Linh gật đầu, "Trong cửa Thanh Đồng đầy rẫy âm binh, ngay cả tôi muốn vào, bây giờ cũng không phải là chuyện dễ dàng..." Âm binh trong cửa Thanh Đồng?

Tô Mặc nhíu chặt mày.

Trương Khởi Linh tiếp tục nói: "Hôm nay tôi tìm anh cũng vì

chuyện này, tôi vừa mới ra ngoài không lâu, định đi tìm Ngô Tà...” Thôi được!

Hóa ra người đầu tiên nghĩ đến vẫn là Ngô Tà, chung quy là tôi đã trao nhầm tình cảm!

Tô Mặc thầm phàn nàn một câu.

“Nhưng... tôi phát hiện ra thứ này...” Trương Khởi Linh lấy ra một tờ báo, trên đó ghi ngày đấu giá mới nhất của khách sạn Tân Nguyệt.

Trương Khởi Linh chỉ vào hình ảnh một món đồ đấu giá, “Tôi cần nó...” Tô Mặc cúi đầu nhìn, kinh ngạc nói: “Quỷ Tỳ?” Nhìn thấy hình ảnh trên báo, Tô Mặc kinh ngạc nói: “Quỷ Tỳ?” Ngay sau đó, Tô Mặc nghĩ đến điều gì đó, nhìn Trương Khởi Linh, “Đây là Quỷ Tỳ của Lỗ Thương Vương dùng để điều khiển âm binh?” Khi mọi người trộm mộ Thất Tinh Lỗ Vương, Trương Khởi Linh đã tráo đổi mọi thứ trong quan tài, bao gồm cả Quỷ Tỳ trong hộp vàng cũng biến mất.

“Không phải...” Trương Khởi Linh lắc đầu, “Quỷ Tỳ của Lỗ Thương Vương vẫn luôn ở chỗ tôi...” Quả nhiên!

Tô Mặc thầm nghĩ, mình đoán không sai, Trương Khởi Linh mới là người hưởng lợi lớn nhất từ mộ Thất Tinh Lỗ Vương.

Trương Khởi Linh tiếp tục nói: “Đây là Quỷ Tỳ thứ hai, có Quỷ Tỳ, có thể tránh được quỷ binh, tự do ra vào cửa Thanh Đồng!” Lúc này, Tô Mặc đã hiểu ý của Trương Khởi Linh, nói: “Cậu muốn nó?” Trương Khởi Linh gật đầu, “Đúng vậy!” “Đơn giản!” Tô Mặc lấy điện thoại ra, tìm số liên lạc của người phụ trách khách sạn Tân Nguyệt.

Hiện tại, gia chủ nhà họ Doãn vẫn là mẹ của Doãn Nam Phong, nhưng bà dường như có ý định dọn đường cho con gái, luôn trong tình trạng nửa ẩn nửa lui.

Vì vậy, Tô Mặc liên lạc trực tiếp với Doãn Nam Phong.

Rất nhanh, điện thoại được kết nối!

"Tô gia?" Giọng Doãn Nam Phong rất ngọt ngào, khiến người ta có cảm tình ngay lập tức.

Tô Mặc thân quen với gia chủ nhà họ Doãn ngày xưa, cũng coi như là nửa bậc trưởng bối của Doãn Nam Phong.

Vì vậy, Tô Mặc không vòng vo, đi thẳng vào vấn đề.

"Nam Phong à..." Tô Mặc nói, "Tôi thấy khách sạn Tân Nguyệt ngày mai sẽ đấu giá một tôn phương tỳ thời Chiến Quốc, món này, tôi rất thích..." "Hay là thế này, các cô bảo người đấu giá nâng giá lên, cần bao nhiêu tiền, tôi sẽ cho người gửi đến cho cô sau..." "Yên tâm, đảm bảo sẽ không để cô...

để khách sạn Tân Nguyệt chịu thiệt đâu!" Tô Mặc đã lăn lộn nửa đời người, tiền đối với anh bây giờ chỉ là một chuỗi số dài.

Dù có sưu tầm đồ cổ, đó cũng chỉ là sở thích mà thôi!

Doãn Nam Phong cười, "Tô gia, xem ngài nói kìa, uy tín của ngài tôi đương nhiên là tin tưởng... nhưng mà..." Doãn Nam Phong dừng lại một chút.

Vạn sự chỉ sợ hai chữ "nhưng mà", Tô Mặc lập tức nhíu mày, "Có khó khăn gì sao?" Doãn Nam Phong trầm ngâm nói: "Theo tôi được biết, tôn Quỷ Tỳ này trước đây là của Hoắc Tiên Cô của Cửu Môn..." "Hôm qua tôi còn đặc biệt gọi điện cho Hoắc Tú Tú, cô ấy nói Hoắc lão thái đã tặng tôn Quỷ Tỳ này cho người khác, bà cụ bây giờ cũng không còn quan tâm đến tung tích của nó nữa..." "Mà người thực sự đưa phương tỳ đến khách sạn Tân Nguyệt để đấu giá, lại là một người Hoa gốc Anh!" "Khách sạn Tân Nguyệt của tôi vốn định trả giá cao để mua lại phương tỳ này, nhưng, người đàn ông đó nhất quyết

không đồng ý, chỉ muốn đấu giá tại nhà đấu giá, người trả giá cao sẽ được!" "..." Tô Mặc nói: "Người Hoa gốc Anh?

Người tiểu Phù Tang trên đảo Trung Cẩu?" Doãn Nam Phong nói: "Chắc là không phải, tôi nghe khẩu âm không giống, ngược lại giống người Yến Kinh bản địa!" "Thôi được..." Tô Mặc thở dài, "Vì người bán đã kiên quyết như vậy, ngày mai tôi sẽ đích thân đến khách sạn Tân Nguyệt vậy..." "Được!" Doãn Nam Phong cười nói, "Kính chờ Tô gia đại giá quang lâm..." Tô Mặc nói: "Đại giá quang lâm thì không dám, chỉ là lâu rồi không gặp Trương Nhật Sơn, lần này tiện đường xem thằng nhóc đó chết chưa..." Hai người lại hàn huyên một lúc.

Vài phút sau, Tô Mặc cúp điện thoại, nhìn về phía Trương Khởi Linh, "Ngày mai đi cùng tôi đến khách sạn Tân Nguyệt một chuyến nhé?" Trương Khởi Linh mặt không biểu cảm, "Được!" Lúc này, đầu bếp đẩy một chiếc xe thức ăn đi tới, "Tô gia, đồ ăn ngài cần đã đến rồi..." Tô Mặc chỉ vào Tiểu Ca Trương Khởi Linh, "Cho cậu ấy... tất cả đều cho cậu ấy!" Trương Khởi Linh cũng không khách khí, đến trước xe thức ăn, mở hộp ra, ăn ngấu nghiến. ...

Ngày thứ hai.

Khách sạn Tân Nguyệt.

Khách khứa tấp nập, vô cùng náo nhiệt.

Mỗi người đến đều là những nhân vật lớn trong giới đồ cổ ở Yến Kinh.

Tô Mặc rất kín đáo, dẫn Trương Khởi Linh đi cửa sau vào khách sạn Tân Nguyệt, không tiếp xúc nhiều với các thương gia, phú hào ở sảnh trước.

Dù sao cũng chỉ là đấu giá một món đồ cổ, Tô Mặc cũng không muốn gây ra những rắc rối không cần thiết.

Chỉ là nghe tin Tô Mặc đến khách sạn Tân Nguyệt, Trương Nhật Sơn ngồi không yên, đích thân chạy đến phòng riêng của Tô Mặc.

"Thằng nhóc nhà cậu trước nay không có việc gì không đến điện Tam Bảo, hôm nay đến địa bàn của tôi lại vì chuyện gì đây..." Trương Nhật Sơn đang định hỏi tội, nhưng khi nhìn thấy Trương Khởi Linh bên cạnh Tô Mặc thì lập tức câm nín.

Trương Nhật Sơn: "Trương Khởi Linh... tộc... tộc trưởng!" Trương Nhật Sơn lắp bắp, nhất thời không biết nên xưng hô với người trẻ tuổi trước mặt như thế nào.

Là một lão quái vật đã sống hơn trăm tuổi, tâm phúc của Trương Đại Phật Gia, cuộc đời của Trương Nhật Sơn có thể nói là một huyền thoại, nhưng lúc này ông lại hoảng sợ chưa từng có.

Ngược lại, Trương Khởi Linh sắc mặt thản nhiên, sau khi đối mặt với Trương Nhật Sơn một lát, liền chuyển tầm mắt sang nơi khác.

Chương 343

Sự phớt lờ này khiến Trương Nhật Sơn vô cùng khó chịu, "Tộc trưởng... năm đó... hành vi của Phật gia cũng là bất đắc dĩ..." Trương Khởi Linh lắc đầu, "Chuyện năm đó không cần nhắc lại!" "..." Trương Nhật Sơn không nói nên lời, không khí trong phòng riêng lập tức lạnh xuống.

"Tiểu Ca!" "Ách Ba Trương!" Và đúng lúc này, bên ngoài cửa khách sạn Tân Nguyệt đột nhiên vang lên hai giọng nói quen thuộc.

Trương Khởi Linh ngẩn ra, "Là Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán..." Hai tên dở hơi này không phải đang ở Hàng Thành sao?

Tô Mặc bước ra khỏi phòng riêng, cúi đầu nhìn xuống cửa.

Chỉ thấy đôi bạn trời sinh Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán đang bị côn nô của khách sạn Tân Nguyệt chặn ở ngoài cửa.

Vương Nguyệt Bán nổi giận, chỉ vào thủ lĩnh côn nô, mắng chửi: "Đồ chó cậy thế người, hôm nay mày gặp chuyện rồi, mày biết bọn tao là ai không?" "Ngô Tà, cháu ruột của Ngô Lão Cẩu, Ngô gia Tiểu Tam Gia lừng lẫy danh tiếng!" "Còn có Bàn gia tao, mày không đi hỏi thăm sư phụ tao là ai à?

Nói ra dọa chết chúng mày..." Doãn Nam Phong cũng bước ra, một bộ đồ công sở màu đen, vừa ngầu vừa đẹp.

"Vương Bàn Tử, các người đừng quá đáng, nếu không phải nể mặt Tô gia và Hồ gia, tôi đã sớm đánh các người ra ngoài rồi..." "Ồ!" Vương Nguyệt Bán nhìn Doãn Nam Phong một cách dê xồm, "Doãn đại tiểu thư, cô lại xinh ra rồi..." "Anh..." Doãn Nam Phong nghiến răng nghiến lợi nhìn Vương Nguyệt Bán.

Vương Nguyệt Bán ra vẻ heo chết không sợ nước sôi, "Doãn tiểu thư, khách sạn Tân Nguyệt là nơi làm ăn, cô dựa vào cái gì mà không cho chúng tôi vào?" Không nói thì thôi, vừa nhắc đến chủ đề này, Doãn Nam Phong lại tức điên lên, "Ban đầu các người vì chuyện Xà Mi Đồng Ngư, ở khách sạn Tân Nguyệt đốt thiên đăng, khoản phí đó khách sạn Tân Nguyệt của tôi chưa bao giờ nhận được..." Vương Nguyệt Bán và Ngô Tà liếc nhau, nói: "Chuyện này lúc đó Tô gia..." Doãn Nam Phong tức quá hóa cười, "Lúc đó Tô gia giúp các người đỡ tai họa, chứ không nói là trả tiền cho các người..." "Nếu các người không tin, Tô gia đang ở trên lầu, tôi đưa các người đến nói chuyện trực tiếp với ngài ấy..." Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán theo bản năng ngẩng đầu lên, thì thấy Tô Mặc trên lầu đang cười như không cười nhìn họ.

Vương Nguyệt Bán ngượng ngùng gãi đầu, "Tô gia!" "Ầm!" Một tiếng nổ inh tai nhức óc vang lên từ bên trong khách sạn Tân Nguyệt.

"Ầm!" Tiếng nổ inh tai nhức óc vang lên từ bên trong khách sạn Tân Nguyệt, một quả cầu lửa chói mắt lao thẳng lên trời.

"A, cứu mạng!" Trong khách sạn Tân Nguyệt, vang lên những tiếng la hét thảm thiết, ngay sau đó là những tiếng bước chân hoảng loạn.

"Chạy mau!" Không biết ai là người đầu tiên hét lên, lập tức tất cả mọi người đều điên cuồng chạy ra ngoài.

"Bùm!" Lại một tiếng nổ lớn vang lên.

"Cứu mạng!

Mau đến đây!" Trong đám đông không ngừng có tiếng la hét và tiếng kinh hãi vang lên, xen lẫn những tiếng hét và tiếng kêu đau đớn.

"Chuyện gì vậy?" "Xảy ra chuyện gì vậy?" Trong chốc lát, mọi

người trong khách sạn Tân Nguyệt đều hoảng loạn chạy ra ngoài.

Doãn Nam Phong sắc mặt biến đổi, kinh ngạc nhìn cảnh này.

Vụ nổ!

Có người lại dám đặt bom ở khách sạn Tân Nguyệt!

Thật là to gan!

Trương Nhật Sơn bên cạnh Tô Mặc sắc mặt cũng âm trầm vô cùng.

Từ khi Trương Đại Phật Gia và Doãn Tân Nguyệt thành hôn, khách sạn Tân Nguyệt đã trở thành biểu tượng của Cửu Môn ở Yến Kinh, công khai gây nổ ở khách sạn Tân Nguyệt, đây không nghi ngờ gì là đang công khai tát vào mặt Cửu Môn.

Trong khách sạn Tân Nguyệt khói đen cuồn cuộn, sóng xung kích khổng lồ khiến cả khách sạn rung chuyển dữ dội.

"Đi..." Tô Mặc không dám lơ là, gọi Trương Khởi Linh một tiếng rồi tung người nhảy xuống từ lầu hai.

Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán bị dọa ngốc, ngơ ngác nhìn cảnh này.

"Đi..." Tô Mặc lướt qua hai tên dở hơi, không vui nhắc nhở: "Muốn chết à..." Hai người Ngô Tà bừng tỉnh, vội vàng chạy theo Tô Mặc ra ngoài.

Bên ngoài khách sạn Tân Nguyệt, tụ tập hàng trăm người dân Yến Kinh, chỉ trỏ vào khách sạn.

"Tô gia..." Vương Nguyệt Bán đi tới, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Anh nói xem... chuyện này là do ai làm?" Tô Mặc trong lòng đã có suy đoán, nhưng cũng không dám dễ dàng kết luận, "Cửu Môn những năm nay bên ngoài có không ít kẻ thù, nội bộ cũng có tranh chấp, chuyện này...

không dễ kết luận!" "Khụ khụ khụ..." Không lâu sau, Doãn Nam Phong được hai côn nô dìu ra khỏi khách sạn Tân Nguyệt.

"Sao lại như vậy..." Doãn Nam Phong mặt trắng bệch, môi run rẩy, "Sao lại như vậy?" "Bình tĩnh!" Tô Mặc lạnh lùng quát, "Bây giờ không phải là lúc đau buồn..." Doãn Nam Phong thất thần, ngẩng đầu nhìn Tô Mặc.

Thấy bộ dạng mất hồn của Doãn Nam Phong, Tô Mặc đoán cô bé chắc là bị vụ nổ dọa sợ, lắc đầu nói: "Báo cảnh sát, để nhân viên cứu hỏa đến nhanh nhất có thể!" "Đồng thời để Cửu Môn sơ tán đám đông xung quanh, giảm bớt thương vong không cần thiết..." Thế hệ thứ ba của Cửu Môn, phần lớn đều là hoa trong nhà kính, Doãn Nam Phong tuy đã nắm quyền khách sạn Tân Nguyệt, nhưng dù sao tuổi còn nhỏ, kinh nghiệm còn nông, gặp chuyện khó tránh khỏi hoảng loạn.

Vẫn cần thời gian rèn luyện!

Thực ra không chỉ có Doãn Nam Phong, ngay cả Ngô Tà cũng cần một khoảng thời gian để lột xác, anh ta bây giờ còn cách xa "Tà Đế" sau này nhiều lắm!

"À à..." Doãn Nam Phong gật đầu lia lịa, "Đúng đúng đúng, báo cảnh sát, trước tiên báo cảnh sát!" Nói rồi, Doãn Nam Phong vội vàng lấy điện thoại ra.

Đúng như lời Tô Mặc, sơ tán đám đông, kiểm soát đám cháy, giảm thiểu thương vong, đó mới là việc cấp bách lúc này.

Tô Mặc cũng lấy điện thoại ra, gọi cho Hỗn Độn, bảo cậu ta cử người đến hỗ trợ khách sạn Tân Nguyệt.

Vài phút sau, đội cứu hỏa và người của Hỗn Độn lần lượt đến.

Dưới sự nỗ lực không ngừng của hàng trăm người, đám cháy nhanh chóng được kiểm soát, điều này cũng khiến Doãn Nam Phong

thở phào nhẹ nhõm.

Tô Mặc đi đến bên cạnh Doãn Nam Phong, hỏi: "Quỷ Tỳ còn không?" Doãn Nam Phong lắc đầu, "Vừa rồi lửa rất lớn, nhiều bảo vật đấu giá đã bị thiêu rụi..." Bị cháy rồi?

Quỷ Tỳ bị cháy rồi?

Tô Mặc ngẩn người tại chỗ, kết quả này nằm ngoài dự đoán của anh.

"Không thể nào..." Trương Khởi Linh bên cạnh đột nhiên nói, "Quỷ Tỳ được làm từ dược liệu đặc biệt, theo tôi biết, nó không sợ nhiệt độ cao!!!" Doãn Nam Phong kinh ngạc nói: "Nhưng người của chúng tôi không tìm thấy Quỷ Tỳ ở hiện trường...

Lẽ nào đã bị người ta lấy đi trước rồi?" "..." Ánh mắt Tô Mặc lóe lên, trong lòng đã nhận ra có điều gì đó bất thường.

Trong đám đông, thấy đám cháy đã được kiểm soát, một người đàn ông mặc áo choàng đen, không che giấu được vẻ khinh bỉ trên mặt, "Cửu Môn...

Tô Mặc...

Chương 344

cũng chỉ có thế!" Cùng lúc đó, tai Tô Mặc khẽ động, anh đột nhiên ngẩng đầu, nhìn người đàn ông áo đen đang quay người rời đi.

Một bóng người lóe lên, Tô Mặc xuất hiện ngay bên cạnh người đàn ông áo đen, nói: "Anh bạn, anh đi đâu vậy?" Người đàn ông áo đen kinh hãi, vội rút súng.

Đồng tử Tô Mặc lóe lên tia lạnh, một quyền đấm ra.

"Ầm!" Người đàn ông áo đen bay ra xa hơn mười mét!

"Là hắn!" Cảnh này thu hút sự chú ý của nhiều người, khi Doãn Nam Phong nhìn rõ bộ dạng của người trên mặt đất, cô hét lớn.

"Chính hắn là người bán đấu giá Quỷ Tỳ!" Hỗn Độn nhanh chóng tiến lên, đá văng khẩu súng của người đàn ông áo đen.

Cùng đến với Hỗn Độn còn có mấy nhân viên cứu hỏa, nhìn thấy người trên mặt đất, một nhân viên cứu hỏa nhướng mày, "Tô tiên sinh, đây là chủ mưu vụ cháy ở khách sạn Tân Nguyệt sao?" "Ha ha..." Tô Mặc cười lớn, "Không không không, đương nhiên không phải, đây chỉ là một tên trộm vặt bình thường, mấy vị hôm nay vất vả rồi..." "Đám cháy lớn ở khách sạn Tân Nguyệt là do đầu bếp ở bếp sau sơ suất gây ra, làm gì có chủ mưu nào chứ!" Nói rồi, Tô Mặc còn không quên ra hiệu cho Doãn Nam Phong.

Doãn Nam Phong hiểu ý, cô biết Tô Mặc đang giữ thể diện cho khách sạn Tân Nguyệt của cô.

Nếu tin đồn lan ra - khách sạn Tân Nguyệt bị người ta đặt bom, danh tiếng của nhà họ Doãn, thậm chí cả Cửu Môn cũng coi như xong!

Mấy nhân viên cứu hỏa liếc nhau, im lặng gật đầu, thú vị không hỏi thêm nữa.

"Doãn lão bản, cô nên bảo nhân viên của mình cẩn thận một chút..." "Đúng vậy, những năm gần đây, thảm kịch do cháy bếp sau gây ra còn ít sao?" Đối mặt với lời "khuyên bảo ân cần" của mấy nhân viên công vụ, Doãn Nam Phong gật đầu lia lịa, "Vâng vâng vâng, chúng tôi nhất định sẽ rút kinh nghiệm, đảm bảo sẽ không để chuyện như vậy xảy ra nữa..." Tô Mặc nghiêng đầu liếc Hỗn Độn.

Hỗn Độn ôm người đàn ông áo đen trên mặt đất đi về phía sau. ...

Nửa giờ sau.

Tô Mặc xử lý xong chuyện ở khách sạn Tân Nguyệt, dẫn Trương Khởi Linh, Ngô Tà, Vương Bàn Tử và những người khác rời đi, đến địa điểm đã hẹn để gặp Hỗn Độn.

"Tô gia..." Hỗn Độn chỉ vào người đàn ông áo đen trên mặt đất đã bị đánh không ra hình người, "Xương cứng đấy!" "Tôi lần đầu tiên thấy một gã cứng miệng như vậy!" "Đã dùng hết mọi thủ đoạn, gã này vẫn nhất quyết không mở miệng..." "Phì!" Người đàn ông áo đen ngẩng đầu, nhếch mép, một ngụm máu phun xuống chân Tô Mặc.

Tô Mặc nhướng mày, ngồi xổm xuống, ánh mắt nhìn thẳng vào người đàn ông áo đen.

"..." Ánh mắt hung dữ của người đàn ông áo đen dần dần tan rã.

Tô Mặc khẽ nói: "Tôi hỏi gì, anh nói nấy..." Người đàn ông áo đen ngơ ngác gật đầu, "Được!" "..." Ngô Tà và những người khác không nói nên lời, đồng thời nhìn về phía Hỗn Độn.

Hỗn Độn: "..." Tô Mặc khẽ nói: "Tôi hỏi gì, anh nói nấy, hiểu chưa?" Người đàn ông áo đen ngơ ngác gật đầu, "Được!" Tô Mặc nói thẳng: "Người nhà họ Uông?" "Không..." Giọng người đàn ông áo đen

trầm thấp, "Tôi phục vụ cho công ty Alpha, ông chủ của chúng tôi là người nhà họ Uông!" Công ty Alpha?

Công ty này cách đây không lâu không phải đã bị Tuyết Lê Dương làm cho phá sản rồi sao?

Tô Mặc nhướng mày, tiếp tục hỏi: "Quỷ Tỳ trong tay Hoắc lão thái làm sao lại rơi vào tay các người?" Trong nguyên tác Đạo Mộ Bút Ký, Quỷ Tỳ thứ hai đúng là ở trong tay Hoắc Tiên Cô.

Chỉ là, điều khiến Tô Mặc không hiểu là tại sao Hoắc Tiên Cô lại tặng Quỷ Tỳ cho người nhà họ Uông.

Nhà họ Hoắc và nhà họ Uông đã cấu kết với nhau?

Không có lý!

Với sự hiểu biết của Tô Mặc về Hoắc lão thái, với tính cách già cả bảo thủ của bà, bà tuyệt đối sẽ không làm như vậy!

Người đàn ông áo đen lẩm bẩm: "Đại ca của tôi có tin tức về con gái của Hoắc Tiên Cô, Hoắc Linh..." Nghe vậy, Tô Mặc lập tức hiểu ra.

Hoắc Tiên Cô dù sao cũng đã có tuổi, thiếu đi sự quyết đoán của thời trẻ, bây giờ điều bà lo lắng nhất chính là cô con gái mất tích nhiều năm của mình.

Hoắc Linh là điểm yếu duy nhất của Hoắc Tiên Cô!

Tô Mặc lại nói: "Hoắc Linh...

đại ca của anh biết những gì?" Người đàn ông áo đen: "Cái này tôi không rõ lắm... tôi chỉ nghe thấy mấy chữ "viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc" trong cuộc đối thoại giữa anh ta và Hoắc Tiên Cô..." Viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc?

Nhà họ Uông vươn tay cũng xa quá nhỉ!

Ánh mắt Tô Mặc lóe lên, "Đại ca của anh ở đâu?" Người đàn ông áo đen nói: "Không biết..." Tô Mặc nhíu mày, "Bình thường các người liên lạc thế nào?" Người đàn ông áo đen chỉ vào điện thoại trên bàn, "Gọi điện thoại!" Hỗn Độn bên cạnh hiểu ý, lập tức đưa điện thoại cho Tô Mặc.

Tô Mặc kiểm tra lịch sử cuộc gọi, quả nhiên tìm thấy số liên lạc của "Ông chủ" trong danh bạ.

Tô Mặc đứng dậy, không chút do dự gọi lại.

"Tút tút tút!" Rất nhanh, điện thoại được kết nối.

"Cường Tử, sao vậy?

Sao muộn thế này mới gọi cho tôi?" "Tình hình ở khách sạn Tân Nguyệt thế nào rồi?" "Có làm bị thương người của Cửu Môn không?" "Tôi nghe nói Tô Mặc của Phan Gia Viên cũng ở đó..." "Tôi hy vọng sẽ nghe được tin tốt lành khiến tôi phấn khích từ miệng cậu!" "..." Tô Mặc im lặng một lát, cười khẩy nói: "E là phải làm ông thất vọng rồi, tôi vẫn sống tốt..." "Hít!" Người đối diện hít một hơi khí lạnh, "Tô Mặc?" Tô Mặc: "Ông chủ hậu trường của công ty Alpha?" "..." Hai người đều im lặng.

Hồi lâu.

Tô Mặc là người phá vỡ sự im lặng, "Những việc làm hôm nay, nhà họ Uông sau lưng ông có biết không?" Cửu Môn và nhà họ Uông những năm nay tuy tranh đấu không ngừng, nhưng phần lớn đều là những va chạm nhỏ, không giống như hôm nay.

Công khai đặt bom ở khách sạn Tân Nguyệt, điều này có nghĩa là đã hoàn toàn xé rách mặt mũi.

"Ha ha ha..." Ai ngờ, ông chủ công ty Alpha ở đầu dây bên kia lại cười lớn, "Nhà họ Uông?

Ha ha ha, lão tử bây giờ đã đến Trung Cẩu rồi, nhà họ Uông là cái thá gì!" "Vụ nổ ở khách sạn Tân Nguyệt là do Uông Phong Tề tôi làm, nhưng thì sao chứ?" "Tô Mặc, sớm biết vậy lão tử đã kiếm thêm nhiều bom, tiễn mày đi đoàn tụ với Trương Đại Phật Gia!" "Ha..." "Không tiễn được Tô gia lừng lẫy danh tiếng về Tây Thiên, lão tử sẽ hối hận cả đời!" "Ha ha ha..." Thái độ ở đầu dây bên kia vô cùng kiêu ngạo, "Hôm nay tao nói thẳng ở đây, mày làm gì được lão tử?" Tô Mặc lửa giận ngút trời, lạnh lùng nói: "Chúc mừng... mày đã chọc giận tao thành công!!!" "He he..." Người đó khẽ nói: "Tô Mặc, tao thừa nhận mày rất lợi hại, nhưng mày thật sự nghĩ mình có thể một tay che trời sao?" "Trung Cẩu, lão tử đang ở Trung Cẩu..." "Tao có hàng trăm tỷ đầu tư trên hòn đảo này!" "He he, ở đây, thật sự nghĩ tao sẽ sợ mày sao?" "Đúng rồi... tao nói cho mày một tin tốt nữa, Quỷ Tỳ mà chúng mày muốn cũng đã bị tao mang đến Trung Cẩu rồi!" "Chỉ cần tao còn sống, món bảo vật này sẽ không bao giờ vào được An Lạc!" "..." Tô Mặc hít một hơi thật sâu, "Hãy tận hưởng khoảng thời gian sắp tới đi!" Nói xong, Tô Mặc trực tiếp cúp điện thoại, liếc nhìn người đàn ông áo đen trên mặt đất.

Lúc này, người đàn ông áo đen đã thoát khỏi ảo cảnh của Tô Mặc, nhớ lại cuộc đối thoại vừa rồi, mặt trắng bệch, hét lớn: "Mày... mày đã làm gì tao!" "Hừ!" Tô Mặc hừ lạnh một tiếng, một chiêu Khôi Tinh Thích Đấu quét về phía đầu người đàn ông.

"Bốp!" Đầu người đàn ông vỡ tan như quả dưa hấu.

Chương 345

Ngô Tà, Vương Nguyệt Bán và những người khác không nỡ nhìn thẳng vào cảnh này.

Tô Mặc nhìn về phía Trương Khởi Linh, "Quỷ Tỳ... nhất định phải có?" Trương Khởi Linh gật đầu.

"Được!" Tô Mặc nhìn về phía Hỗn Độn, "Đặt cho tôi một vé máy bay đến Trung Cẩu..." "Mẹ kiếp..." "Lăn lộn bao nhiêu năm, lần đầu tiên bị người ta đè đầu cưỡi cổ bắt nạt!" Bất kể là Quỷ Tỳ, hay là ông chủ Alpha, chuyến đi Trung Cẩu này, Tô Mặc nhất định phải đi.

Gia chủ nhà họ Uông còn bị Tô Mặc giữ lại vĩnh viễn ở thôn Địa Tiên, Uông Phong Tề hắn ta là cái thá gì, một con chó hoang do nhà họ Uông nuôi cũng dám sủa càn với mình!

Sát khí trên người Tô Mặc ngày càng nồng đậm, Vương Nguyệt Bán và những người xung quanh đều cảm nhận được một áp lực mạnh mẽ và nguy hiểm đang đến gần.

Ngô Tà kinh hãi vô cùng, anh đã cùng Tô Mặc đi trộm mộ nhiều lần, hôm nay là lần đầu tiên thấy Tô Mặc tức giận như vậy.

"Được!" Đừng nói Ngô Tà, ngay cả Hỗn Độn lúc này cũng lạnh sống lưng, không dám lơ là, gật đầu lia lịa, "Tôi đích thân đi làm!" Trương Khởi Linh nói: "Tôi đi cùng anh đến Trung Cẩu!". ...

Ba giờ sau.

Tô Mặc ngồi trên chuyến bay đến Trung Cẩu.

Đi cùng chỉ có Trương Khởi Linh và Hỗn Độn.

"Tô gia..." Hỗn Độn nói, "Đất nước Trung Cẩu này khác với Miến Điện, Mỹ, Hồng Kông, Loan Đảo mà chúng ta tiếp xúc, ở đây xã hội

đen, khu đèn đỏ đều hợp pháp...” Lúc này, Tô Mặc đang nhắm mắt dưỡng thần, nghe thấy bài diễn văn dài của Hỗn Độn, trong lòng phiền não không thôi, không khách khí ngắt lời: “Nói những gì tôi không biết đi...” “Ách...” Hỗn Độn đã theo Tô Mặc nhiều năm, tự nhiên cũng hiểu tính khí của anh, đổi chủ đề, lập tức nói: “Tôi đã cho người điều tra Uông Phong Tề, phát hiện gã này là một siêu phú hào, trước đây công ty Alpha đã đầu tư rất nhiều vào Trung Cẩu...” “Không chỉ vậy, hắn còn có liên hệ với nhiều tổ chức xã hội đen ở Trung Cẩu...” “Nếu chúng ta muốn động đến hắn ở Trung Cẩu, e là không dễ...” Tô Mặc mở mắt ra, “Tôi tự có tính toán!” “Vâng!” Hỗn Độn vội vàng ngậm miệng lại, không hỏi thêm nữa.

Suốt đường đi không nói chuyện.

Khi ba người Tô Mặc đến sân bay thủ đô Trung Cẩu, trời đã về chiều.

Ba người ra khỏi sân bay, ăn tạm gì đó ở quán ăn vỉa hè để lót dạ.

Nhưng, đang ăn, Hỗn Độn nhận ra có điều không ổn.

Chỉ thấy con phố vốn dĩ náo nhiệt, đèn hồng rượu lục lúc này lại không một bóng người.

Ngay cả người đầu bếp vừa làm đồ ăn cho họ cũng không biết đã đi đâu mất.

Hỗn Độn kinh hãi, “Tô gia!” Tô Mặc đặt bát đũa xuống, rút giấy ăn lau miệng, “Xem thường tên Uông Phong Tề này rồi, vừa xuống máy bay đã bị theo dõi...” Tiếng bước chân loạt xoạt truyền đến, Tô Mặc nhìn theo hướng âm thanh, chỉ thấy từng bóng đen từ bốn phương tám hướng tụ về phía mình.

Nhìn ra xa, có đến năm sáu trăm người.

Những người này mặc vest đen, tay cầm mã tấu, tuyệt đối không

phải loại hiền lành.

Tiếng bước chân lộn xộn truyền đến, Tô Mặc nhìn theo âm thanh, chỉ thấy từng bóng đen từ bốn phương tám hướng tụ tập về phía mình.

Nhìn sơ qua, có đến năm sáu trăm người.

Những người này mặc vest đen, tay cầm mã tấu, tuyệt đối không phải loại lương thiện.

Đúng là một đám côn đồ mặc vest!

Hỗn Độn biến sắc: "Bọn người này... giữa thanh thiên bạch nhật... lại có thể..." Trương Khởi Linh đặt đũa xuống, chỉ lên trời, nói: "Bây giờ không phải thanh thiên bạch nhật... trời sắp tối rồi!" Hỗn Độn tức giận lườm Trương Khởi Linh một cái: "Cậu tưởng tôi mù à?

Ý tôi cậu không hiểu sao?" "..." Trương Khởi Linh thẳng thừng lắc đầu.

Hỗn Độn: "..." Thôi được!

Mình đi so đo với tên đầu gỗ này làm gì chứ!

Hỗn Độn lắc đầu, rồi lập tức chuyển ánh mắt về phía Tô Mặc: "Tô gia... chúng ta?" Tô Mặc vẻ mặt bình tĩnh: "Cứ bình tĩnh!" Năm sáu trăm tên côn đồ mặc vest từ bốn phương tám hướng vây lại.

Dày đặc như kiến, vây Tô Mặc và mọi người kín như bưng!

Đúng là chắp cánh cũng khó thoát!

Cả đám dừng lại ở vị trí cách Tô Mặc chưa đầy mười mét.

Đinh linh linh!

Bất ngờ, một hồi còi cảnh sát vang lên.

Mọi người đồng loạt quay đầu nhìn lại, thấy một chiếc xe cảnh

sát Nhật Bản dừng lại.

Vài giây sau, hai cảnh sát Nhật Bản bước xuống xe: "Này... làm gì đấy?" "..." Tất cả mọi người không nói một lời, lạnh lùng nhìn hai vị cảnh sát.

Trong đó, nhiều tên côn đồ mặc vest còn nhếch mép, vẻ mặt pha lẫn sự hưng phấn cuồng nhiệt.

Cảnh tượng này khiến hai viên cảnh sát tê cả da đầu, họ vội chui vào xe, nhấn ga, phóng đi mất. "Baka yarou!" "Baka!" Đám côn đồ mặc vest tức tối, gào thét chửi bới bóng lưng chiếc xe cảnh sát. "Tôi nhớ ra rồi..." Hỗn Độn nuốt nước bọt, "Bọn họ... bọn họ là người của tổ chức Tứ Hợp Hội!" Tứ Hợp Hội?

Tô Mặc nghi hoặc nhìn Hỗn Độn, tỏ vẻ không hiểu.

Chương 346

Nhật Bản là một quốc gia cực kỳ đặc biệt, trước đó trên máy bay Hỗn Độn cũng đã nói, Nhật Bản là quốc gia duy nhất trên thế giới thừa nhận sự tồn tại hợp pháp của các tổ chức xã hội đen.

Hiến pháp của đảo quốc này quy định, công dân Nhật Bản có quyền tự do lập hội.

Vì vậy, một bộ phận phần tử bất pháp đã lợi dụng quy định này để thành lập cái gọi là bạo lực đoàn, cũng chính là băng đảng xã hội đen Nhật Bản mà người dân An Lạc thường nói tới.

Về điều này, Tô Mặc đã sớm nghe qua, trong đó có Tam Khẩu Tổ, Đạo Xuyên Hội, Trụ Cát Hội đều là những tổ chức xã đoàn khét tiếng ở đảo quốc Nhật Bản.

Tuy nhiên, về Tứ Hợp Hội mà Hỗn Độn nói, Tô Mặc vẫn là lần đầu tiên nghe thấy.

Hỗn Độn giải thích: "Tứ Hợp Hội, hai năm trước, nó vẫn chỉ là một tổ chức xã đoàn bình thường ở Hokkaido, nhưng không biết được ông lớn nào tài trợ, điên cuồng rót tiền, khiến Tứ Hợp Hội chiêu binh mãi mã, dần dần lớn mạnh!" "Nó là tổ chức xã đoàn nổi bật nhất Nhật Bản trong những năm gần đây, mới ra mắt hai năm đã càn quét khắp bốn đảo Nhật Bản, từng có lúc đánh cho các thế lực lão làng như Tam Khẩu Tổ không thở nổi!" "Thành viên toàn thân mặc vest, tay cầm rìu, sau lưng xăm hình Bát Kỳ Đại Xà!" "Giống hệt như chúng ta đang thấy bây giờ!" Hỗn Độn lại chuyển ánh mắt sang các thành viên Tứ Hợp Hội, lúc này trên mặt gã đã lấm tấm mồ hôi lạnh.

Mặc dù dưới trướng Hỗn Độn cũng có nhiều địa bàn, nhưng Tứ Hợp Hội dám cầm rìu, nghênh ngang xuất hiện trên đường phố, công

khai khiêu khích cảnh sát Nhật Bản.

Chuyện khó tin như vậy, cho Hỗn Độn một vạn lá gan, gã cũng không dám làm!

Tô Mặc nói: "Nói như vậy, kẻ đứng sau Tứ Hợp Hội này là Uông Phong Tề?" Hỗn Độn suy nghĩ vài giây rồi gật đầu: "Tôi nghĩ... chắc là vậy!" "Này..." một gã gầy trơ xương, cao lêu nghêu như khỉ bước ra, "Tô-san, ai là Tô-san?" Giọng điệu của tên "Khỉ Gầy" tuy khó nghe, nhưng Tô Mặc ít nhiều cũng nghe hiểu được, ít nhất vấn đề giao tiếp hiện giờ xem như đã giải quyết.

Tô Mặc bước lên một bước, bình tĩnh nhìn về phía "Khỉ Gầy". "Tô gia..." Thấy vậy, Hỗn Độn giật nảy mình, "Cẩn thận!" Tô Mặc lắc đầu, ra hiệu cho gã yên tâm. "Khỉ Gầy" đánh giá Tô Mặc từ trên xuống dưới: "Lão già gầy gò ốm yếu này?

Là người đàn ông lợi hại nhất Chi Na?" Nói xong, "Khỉ Gầy" nhếch miệng cười, ngay sau đó, gã đột ngột ném chiếc rìu trong tay phải ra: "Uông gia bảo tôi gửi lời hỏi thăm ngài!" "Vút!" Chiếc rìu bay thẳng đến đầu Tô Mặc một cách chuẩn xác. "Ha ha..." Đám côn đồ mặc vest đồng loạt cười lạnh, tất cả mọi người đều biết cảnh tượng máu thịt bay tung tóe sắp diễn ra. "Vút!" Nhưng đúng lúc này, Tô Mặc cười khẩy, cơ thể cũng biến mất tại chỗ ngay tức thì.

Trong không khí đột nhiên vang lên một tiếng nổ, quả thật nhanh như chớp, cho dù là máy móc tinh vi nhất cũng chỉ có thể bắt được những tàn ảnh của Tô Mặc.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, Tô Mặc đã xuất hiện ngay bên cạnh "Khỉ Gầy", còn chiếc rìu vừa bị "Khỉ Gầy" ném đi lúc này đã bị Tô Mặc kề lên đầu gã. "..." Tất cả đám côn đồ mặc vest đều trợn tròn mắt, chết lặng nhìn cảnh tượng này.

Sắc mặt "Khỉ Gầy" trắng bệch, sợ đến không còn giọt máu, mồ

hôi lạnh tuôn như suối. "Phịch" một tiếng, hai chân "Khỉ Gầy" mềm nhũn, ngã quỵ xuống đất.

Thấy đám đàn em của mình đều đang trân trối nhìn mình, "Khỉ Gầy" cứng đầu, tiếp tục la lối: "Mày không dám động đến tao... hôm nay tao đã mang theo hơn sáu trăm người..." "Chúng tao mỗi người một bãi nước bọt cũng đủ dìm chết mày!" Phải công nhận, trong lúc hoảng loạn, phát âm tiếng quốc ngữ của "Khỉ Gầy" còn rõ ràng hơn lúc nãy rất nhiều. "Bốp!" "Bốp bốp!" Tô Mặc cầm rìu vỗ vào má "Khỉ Gầy", âm thanh nghe rất giòn giã. "Đừng có xin tha!" Tô Mặc nhìn xuống từ trên cao, như thể đang nhìn một tên hề, "Tao thích cái vẻ kiêu ngạo bất tuân lúc nãy của mày hơn..." "Khỉ Gầy" nghiến răng nghiến lợi: "Mày không dám giết tao, tao là lão đại của Tứ Hợp Hội... giết tao... mày đừng hòng rời khỏi Nhật Bản..." "Ồn ào!" "Khỉ Gầy" đang lải nhải không ngừng thì Tô Mặc đã có chút mất kiên nhẫn, rìu giơ lên hạ xuống, chém bay đầu của tên "Khỉ Gầy".

Keng!

Đầu của "Khỉ Gầy" lăn xa mười mấy mét. "..." "..." Chết lặng!

Một sự im lặng chết chóc!

Kim bài đả thủ lừng lẫy của giới hắc đạo Nhật Bản lại chết thảm ngay trên phố!

Tất cả đám côn đồ mặc vest đều cảm thấy một luồng khí ngột ngạt. "Báo thù!" "Báo thù!" Không biết ai đã hét lên một tiếng, ngay sau đó, tất cả đám côn đồ mặc vest đều giơ rìu lên.

Hỗn Độn sắc mặt biến đổi liên tục, vào khoảnh khắc này, gã hoàn toàn mất đi vẻ ung dung thường ngày: "Tô gia!" Tô Mặc không quay đầu lại, nói: "Các cậu cứ đứng yên là được rồi, tôi khởi động gân cốt một chút..." Nói xong, Tô Mặc một mình lao ra.

Cùng lúc đó, tất cả đám côn đồ mặc vest của Tứ Hợp Hội đều giơ rìu lên.

Ánh sáng lạnh lẽo loé lên, hàng trăm chiếc rìu như vũ khí của tử thần đồng loạt bổ về phía Tô Mặc.

Tuy nhiên, tất cả những điều này đối với Tô Mặc đều vô nghĩa, sau sự kiện ở trấn Thanh Khê đất Ba Thục, hắn đã thành tựu thân thể Địa Tiên.

Chỉ thấy Tô Mặc nhắm chặt hai mắt, mũi chân đột ngột dậm mạnh xuống đất, tức thì một tiếng nổ lớn vang lên.

Khí thế vô song từ người hắn tuôn ra, như thể trời long đất lở.

Ngay sau đó, Tô Mặc bước một bước, thân hình lướt đi như ảo ảnh, trong nháy mắt đã đến trước mặt mười mấy tên mặc vest.

Tốc độ này khiến những tên côn đồ cầm rìu xung quanh không khỏi hít một hơi khí lạnh, chúng không dám tin vào cảnh tượng đang diễn ra trước mắt.

Tô Mặc vung song quyền, trong nháy mắt đã đánh bay gần mười người, máu tươi phun ra, sau khi rơi xuống đất, tất cả đều tắt thở!

Trong một nhịp tim, Tô Mặc đã liên tục giải quyết mười tên côn đồ mặc vest.

Tuy nhiên, cái chết của mười mấy người này chẳng là gì trong đám đông năm sáu trăm người, ngược lại, hành động này còn kích thích lòng hiếu chiến của bọn côn đồ. "Baka!" "A!" Tiếng chửi rủa không ngớt bên tai, không khí trên cả con phố trở nên náo động.

Tô Mặc ánh mắt lạnh như băng quét một vòng đám côn đồ mặc vest xung quanh. "Baka yarou!!" Theo một tiếng hét lớn truyền đến, hơn hai mươi tên côn đồ gần Tô Mặc nhất đồng loạt rút đao ra.

Thế nhưng, chúng còn chưa xông lên được hai bước, đã cảm thấy một cơn đau dữ dội ở cổ, ngay sau đó, ý thức của chúng trở nên mơ hồ, cơ thể mềm nhũn ngã xuống đất.

Chương 347

Tô Mặc sắc mặt lạnh lùng, thân pháp quỷ dị, hắn vung hai tay, quyền phong gào thét, đánh thẳng vào yết hầu của những kẻ cầm rìu.

Cạch!

Ba tiếng xương gãy giòn tan vang lên.

Ngay lập tức, Tô Mặc vung song quyền đấm mạnh vào tim ba người.

Bụp bụp bụp!

Ba tiếng động trầm đục vang lên, tim của ba người bị đánh nát, chết ngay tại chỗ.

Trong chốc lát, Tô Mặc như chiến thần nhập thể, mỗi một đòn tấn công đều lấy đi một mạng người.

Trong vòng hai phút ngắn ngủi, Tô Mặc đã hạ gục không dưới hai trăm tên côn đồ, mà trên người hắn vẫn không hề hấn gì, như thể mọi việc vừa làm chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Cùng với sự gục ngã của tốp côn đồ đầu tiên, những người còn lại cuối cùng cũng phản ứng lại, sau một thoáng thất thần, họ liền bị thực lực kinh khủng của Tô Mặc trấn áp, hoàn toàn không dám manh động!

Nhìn những huynh đệ đã chết trên mặt đất, trong lòng chúng dâng lên một cảm giác bất lực sâu sắc.

Số lượng đông thì sao chứ?

Chúng có lợi hại đến mấy cũng không thể nào là đối thủ của người Chi Na trước mặt!

Mặt ai nấy đều lộ vẻ kinh hoàng, trong mắt tràn đầy sự sợ hãi và kinh hãi.

Và Tô Mặc cũng từ từ dừng lại vào lúc này, quay người nhìn về phía hàng trăm người phía sau. "Đã quá!" Hỗn Độn đứng bên cạnh xem mà la lên sảng khoái, "Trương tiểu ca..." Trương Khởi Linh vẫn luôn mang bộ mặt như người chết: "Tôi lớn hơn cậu một trăm tuổi!" "..." Hỗn Độn cạn lời, nhưng lúc này gã cũng lười so đo chuyện này, "Nhìn Tô gia tàn sát đám giặc lùn, có sướng không?" "Còn có cái sướng hơn..." Tô Mặc từ trong lòng lấy ra hai khẩu súng tiểu liên và mười mấy hộp đạn, "Các cậu có muốn thử không?" Hỗn Độn nhận lấy súng tiểu liên, hiểu ý Tô Mặc: "Tô gia...

ý ngài là... chúng ta có thể..." Tô Mặc gật đầu, cũng lấy ra một khẩu tiểu liên.

Lắp đạn, lên nòng, một mạch thành công! "Đoàng đoàng đoàng đoàng!" Đám đông hàng trăm người, không cần nhắm, một băng đạn cứ thế quét qua.

Máu tươi đầm đìa!

Máu chảy thành sông!

Một chữ "thảm" không đủ để hình dung cảnh tượng bi tráng lúc này.

Sắc mặt đám côn đồ mặc vest tái nhợt, sợ hãi lùi về phía sau. "Ác quỷ!" "Ma vương!" Lúc này, người của Tứ Hợp Hội lần đầu tiên cảm nhận được sự sợ hãi.

Bọn chúng Tứ Hợp Hội dám hành hung trên phố, dám công khai khiêu khích cảnh sát Nhật Bản, nhưng lại không dám dễ dàng nổ súng ở khu vực đông người.

Chúng đặt chân vào vùng xám, nhưng không dễ dàng chạm vào

pháp luật Nhật Bản.

Lúc này, tất cả người của Tứ Hợp Hội đều đã xem thường người thanh niên trước mặt.

Người thanh niên đến từ An Lạc này còn tàn nhẫn hơn, vô pháp vô thiên hơn họ tưởng, và cũng giống phần tử khủng bố hơn. "Ha ha ha..." Hỗn Độn kích động la lớn, "Sướng quá!" Nói rồi, Hỗn Độn cũng chĩa súng về phía thành viên Tứ Hợp Hội. "Đoàng đoàng đoàng!" "Đoàng đoàng đoàng đoàng đoàng!" Tứ Hợp Hội vừa mới kiêu ngạo, tự xưng là xã đoàn lợi hại nhất Nhật Bản giờ đây đã biến thành những bia sống.

Trương Khởi Linh có chút không nỡ, cố gắng bắn vào chân của đám côn đồ, nhưng Hỗn Độn thì không có sự kiêng dè đó, toàn bộ đều bắn vào tim, đầu và những vị trí hiểm yếu của chúng.

Đương nhiên, Hỗn Độn còn không quên "tốt bụng" giúp Trương Khởi Linh bắn bồi!

Mấy trăm người còn lại, bị ba khẩu tiểu liên của Tô Mặc giải quyết gọn gàng.

Không lâu sau, hơn sáu trăm người toàn bộ bị tiêu diệt!

Nền gạch xanh trên mặt đất đã bị nhuộm thành màu đỏ. "Thời đại nào rồi..." Tô Mặc hạ súng tiểu liên xuống, khinh khỉnh nói. "Còn cầm rìu ra dọa người..." "Đinh linh linh!" "Đinh linh linh!" Xa xa, còi báo động vang lên inh ỏi, nghe âm thanh thì không dưới năm sáu chiếc. "Không hay rồi..." Hỗn Độn la lớn, "Chắc chắn đã kinh động đến Sở Cảnh sát Nhật Bản..." "Cứ bình tĩnh..." Tô Mặc vẫn không hề có chút hoảng loạn nào, "Để tôi gọi người!" Nói rồi, Tô Mặc lấy điện thoại trong túi ra.

Gọi người?

Hỗn Độn lập tức nghi hoặc.

Vì các yếu tố quốc gia, chính trị ảnh hưởng, bọn họ ở Nhật Bản không có bất kỳ nền tảng nào, gọi người nào?

Gọi người ở đâu? "Tút tút tút..." "Đinh linh linh!" Tiếng còi báo động từ xa và tiếng chuông điện thoại của Tô Mặc tạo thành một sự tương phản mạnh mẽ!

Trái tim Hỗn Độn lập tức thắt lại.

Tô Mặc dường như cảm nhận được sự căng thẳng của Hỗn Độn, an ủi. "Gọi quốc tế đường dài, chậm một chút, cũng là điều dễ hiểu!" Trương Khởi Linh: "..." Hỗn Độn sắp khóc đến nơi.

Và đúng lúc này, điện thoại đã kết nối. "Hi!" đầu dây bên kia, là giọng điệu quý tộc New York chính hiệu. "Thiếu gia James..." Tô Mặc nói thẳng, "Là tôi...

Chương 348

Tô Mặc... còn nhớ không?" Tô Mặc tuy hỏi vậy, nhưng hắn dám chắc rằng tên nhóc này tuyệt đối không quên mình.

Lần trước tại buổi đấu giá của hắn, hắn đã để lại ấn tượng rất sâu sắc với người thừa kế của gia tộc Rothschild này. "Ồ ồ ồ..." James lập tức chuyển sang tiếng quốc ngữ, "Tô gia?

Tô gia... ngài cứ nói, ngài cứ nói..." Tô Mặc nói: "Tôi gặp chút rắc rối..." Tiếp đó, hắn kể lại tình cảnh hiện tại của mình.

Lần trước, gia chủ gia tộc Rothschild vì muốn lấy lòng Tô Mặc, cũng là để cứu mạng con trai, đã tặng Tô Mặc rất nhiều đồ cổ An Lạc.

Sau đó, Tô Mặc đáp lễ, hai bên đã đạt được hợp tác trong nhiều lĩnh vực, việc kinh doanh của gia tộc Rothschild cũng chính thức tiến vào thị trường An Lạc.

James sau khi nghe lời Tô Mặc, lẩm bẩm: "Cảnh sát Nhật Bản, Sở Cảnh sát?

Được, không vấn đề, tôi sẽ bảo bố tôi gọi điện cho họ..." Tô Mặc nói: "Bố cậu giải quyết được không?" James: "Đương nhiên, gia tộc Rothschild chúng tôi đã tài trợ cho rất nhiều chính khách, sĩ quan quân đội cấp cao của nước M, chỉ huy quân đội M đóng tại Nhật Bản là bạn của bố tôi!" "Bố tôi từng nói người Nhật Bản là một bầy sói không thể thuần hóa, chỉ cần chúng ta đủ mạnh, họ sẽ là một bầy chó chăn cừu..." "Chỉ cần chúng ta đủ mạnh, nước Mãi mãi là bố của họ!" "Đừng nói là ngài giết vài tên xã hội đen, chỉ cần xử lý khéo léo, chúng tôi còn có thể khiến Sở Cảnh sát Nhật Bản trao cho ngài một huy chương 'Trừ gian diệt ác'!" "..." Lần này thì đến lượt Tô Mặc cạn

lời.

Sau khi Tô Mặc cúp điện thoại, xe cảnh sát Nhật Bản cũng đã dừng ở ngã tư, hơn một trăm cảnh sát trang bị tinh nhuệ vừa xuống xe.

Bỗng nhiên, điện thoại của tất cả mọi người đồng thời vang lên.

Không ít người nhận điện thoại, sau khi nghe nội dung trong điện thoại, vẻ mặt đầy kinh ngạc. "Rút!" "Thu đội!" Dưới ánh mắt của Hỗn Độn, hơn năm mươi chiếc xe cảnh sát quay đầu rời đi.

Có thể nói là đến cũng vội vàng, đi cũng vội vàng.

Cảnh tượng này thực sự khiến Trương Khởi Linh và Hỗn Độn ngây người. "Trí tuệ!" Tô Mặc gõ vào đầu Hỗn Độn, "Làm việc phải dùng chút trí tuệ..." Hỗn Độn phấn khích gật đầu, ra vẻ khiêm tốn học hỏi.

Trương Khởi Linh vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng, cũng không biết cậu ta có ghi nhớ lời Tô Mặc vào lòng hay không.

Tô Mặc nói: "Đi thôi..." Hỗn Độn không hiểu: "Đi đâu?" Trong mắt Tô Mặc lóe lên một tia lạnh lẽo: "Đại thiếu gia nhà Rothschild đã định vị được vị trí của Uông Phong Tề..." Lần này, tên thiếu gia James lông bông của gia tộc Rothschild lại mang đến cho Tô Mặc một bất ngờ thú vị.

Hóa ra, Uông Phong Tề không phải là một kẻ kín tiếng, thời gian trước gã đã điên cuồng mua xe sang, biệt thự ở Nhật Bản.

Người M vẫn luôn xem đảo quốc Nhật Bản là vật trong túi của mình.

Uông Phong Tề mang theo số tiền khổng lồ đáp xuống Nhật Bản, các thế lực như chính khách, tài phiệt lớn của M đã sớm để mắt đến Uông Phong Tề.

Điều này cũng mang lại sự tiện lợi cho Tô Mặc.

Hắn đang đau đầu không biết tìm Uông Phong Tề thế nào.

Không ngờ, gia tộc Rothschild không chỉ giúp hắn giải quyết Sở Cảnh sát Nhật Bản, mà còn cung cấp tung tích của Uông Phong Tề. "Đi đi đi..." Hỗn Độn nói, "Không thể để lão già khốn kiếp này chạy thoát, dám dùng cả xã đoàn hắc đạo Nhật Bản để truy sát chúng ta, tôi thấy hắn thật sự không muốn sống nữa rồi..." Trương Khởi Linh, Hỗn Độn hai người theo sau Tô Mặc, ba người bước ra khỏi tu la trường đẫm máu.

Không lâu sau, họ lại bắt một chiếc taxi trên một con phố sầm uất khác.

Ba người lái xe, hướng về khu ngoại ô thành phố.

Và nơi đó, chính là nơi ở của ông chủ đứng sau Alpha - Uông Phong Tề. .....

Biệt thự nơi Uông Phong Tề ở là một tòa nhà cổ giống như kiến trúc thời nhà Đường, nhìn từ bên ngoài giống như một bảo tàng lớn, hay nói đúng hơn là một phòng triển lãm nghệ thuật.

Tuy nhiên, khi Tô Mặc, Trương Khởi Linh, Hỗn Độn ba người trèo tường vào, họ lập tức cảm nhận được có điều gì đó không ổn.

Xung quanh gió lạnh thổi hiu hắt, khiến người ta bất giác hoảng sợ.

Nơi này không giống phòng triển lãm nghệ thuật, mà càng giống... một bãi tha ma! "Có phải là Tô gia không?" Ngọn đèn cổ trên lầu sáng lên, ngay sau đó là giọng nói của một người đàn ông trung niên.

Tô Mặc nhướng mày: "Uông Phong Tề?" "Cạch!" Cánh cửa lặng lẽ mở ra, "Mời Tô gia vào!" Hỗn Độn nhìn quanh trái phải, nhưng tìm mãi cũng không thấy một bóng người nào.

Hỗn Độn không dám lơ là: "Tô gia, có gì đó kỳ lạ, cẩn tắc vô ưu." Tô Mặc lắc đầu: "Không sao, hôm nay tôi muốn xem xem tên Uông Phong Tề này rốt cuộc định giở trò gì..." "Hai người ở ngoài đi, lát nữa đánh nhau, tôi sợ hai người cản trở tôi!" "..." Hỗn Độn không nói nên lời.

Theo lý mà nói, với thân thủ của Hỗn Độn và Trương Khởi Linh, dù là lính thủy đánh bộ của M cũng không phải là đối thủ của họ.

Nhưng, Tô Mặc thực sự mạnh đến đáng sợ.

Bất kể là trên mặt đất hay dưới lòng đất, người có thể làm tổn thương Tô Mặc gần như không tồn tại.

Tô Mặc chậm rãi đi qua bên cạnh Trương Khởi Linh và Hỗn Độn, ngẩng cao đầu, bước vào tòa nhà cổ.

Lối vào phía trước là một hành lang dài tối om, giống như một ngôi mộ cổ.

Tô Mặc vốn tưởng Uông Phong Tề sẽ bố trí nhiều cơ quan ở đây, nhưng sự thật lại hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Tô Mặc.

Hành lang ngoài sự tối tăm ra, không có gì khác!

Khoảng hai phút sau, phía trước xuất hiện một tia sáng, Tô Mặc biết đó hẳn là lối ra, liền tăng tốc bước chân.

Cuối đường có một cánh cửa, Tô Mặc đẩy cửa bước vào.

Đập vào mắt là một căn phòng nhỏ được trang trí theo phong cách Nhật Bản.

Chính giữa phòng, trên giá nến có một ngọn nến đang cháy, một người đàn ông trung niên mặc kimono đang ngồi xếp bằng dưới giá nến.

Chương 349

Nhìn thấy người đàn ông trung niên này, Tô Mặc nhướng mày, có chút ngạc nhiên: "Gia chủ nhà họ Uông?" Người đàn ông trung niên ngồi xếp bằng trên mặt đất có tướng mạo cực kỳ giống với gia chủ nhà họ Uông, ngoại trừ bộ kimono hoa cúc kia, hai người quả thực như được đúc từ một khuôn.

Uông Phong Tề cười nhẹ: "Xem ra cậu đã gặp em họ tôi, nếu tôi không đoán sai, nó bây giờ đã chết ở trấn Thanh Khê!" "..." Tô Mặc nhìn chằm chằm vào Uông Phong Tề.

Uông Phong Tề tiếp tục nói: "Vốn dĩ vị trí gia chủ nhà họ Uông là của tôi, nhưng tôi tính tình lười biếng, nên đã tiếp quản công ty Alpha, còn em họ tôi thì trở thành gia chủ nhà họ Uông..." "Những năm qua, hai chúng tôi một sáng một tối, cùng nhau quản lý việc kinh doanh của nhà họ Uông, việc kinh doanh của nhà họ Uông ngày càng phát đạt..." "Cho đến khi gặp được cậu, Tô Mặc!" Gân xanh trên mặt Uông Phong Tề nổi lên, hai mắt như muốn phun ra lửa.

Tô Mặc làm như không thấy, bình thản nói: "Tôi lặn lội đến Nhật Bản, không phải để nói chuyện phiếm với ông..." Sắc mặt Uông Phong Tề càng lạnh hơn: "Tôi biết cậu đến vì nó..." Nói rồi, Uông Phong Tề không biết từ đâu lấy ra một cái ấn vuông.

Tô Mặc cúi đầu nhìn, phát hiện đó chính là Quỷ tỳ mà Trương Khởi Linh khổ sở tìm kiếm.

Khóe miệng Uông Phong Tề nở một nụ cười kỳ lạ: "Cứ xem cậu có thể lấy nó từ tay tôi đi không..." "Vụt!" Đúng lúc này, ánh nến chao đảo, vô số bóng đen trong phòng đang tụ lại. .....

Bên ngoài, gió lạnh từng cơn, tiếng hổ gầm sói tru.

Hỗn Độn và Trương Khởi Linh ngay lập tức cảm nhận được có điều gì đó không ổn.

Đồng tử của Trương Khởi Linh co lại: "Nơi này... có quỷ!" Hỗn Độn kinh ngạc nói: "Vậy chẳng phải Tô gia đang gặp nguy hiểm sao?" Keng!

Hỗn Độn rút chiến đao sau lưng ra định xông vào tòa nhà cổ. "Đừng vội..." Trương Khởi Linh giữ vai Hỗn Độn lại, "Chờ xem sao..." Hỗn Độn tức giận nói: "Trương Khởi Linh, nếu Tô gia có mệnh hệ gì, tôi không tha cho cậu đâu!" Trương Khởi Linh không nói một lời, hai mắt nhìn chằm chằm vào tòa nhà cổ. .....

Bên trong tòa nhà cổ.

Ánh nến chao đảo.

Vô số lệ quỷ, quỷ mị, tà túy chui ra từ vách tường. "A!" Một con lệ quỷ hét lên một tiếng rồi ngã xuống đất.

Trên người nó đầy những vết thương sâu cạn khác nhau.

Máu tươi đầm đìa, nanh vuốt đáng sợ.

Đây là một con nữ quỷ, tuổi không lớn, khoảng mười sáu, mười bảy.

Khuôn mặt nó méo mó dữ tợn, trong đồng tử lóe lên ngọn lửa oán độc.

Một cơn gió lạnh thổi qua, ngọn nến trên giá nến nhảy múa vài cái, sáp nến theo giá nến nhỏ giọt xuống, phát ra tiếng tí tách.

Một người phụ nữ mặc đồ trắng xuất hiện sau lưng Uông Phong Tề, tóc cô ta xõa trên vai, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy trắng. "Oa a!" "Ô nha!" Ngày càng nhiều tà túy tụ tập sau lưng Uông Phong Tề, chúng phát ra những tiếng kêu thảm thiết, như lệ quỷ đòi mạng, kinh

dị và khủng bố.

Uông Phong Tề đắc ý nhìn về phía Tô Mặc: "Tòa nhà cổ phỏng theo kiến trúc nhà Đường này của tôi từng là một nơi mai táng của Phật giáo Nhật Bản, trấn áp vô số lệ quỷ quỷ mị..." "Tô Mặc, hôm nay, ngươi chắc chắn sẽ đổ máu tại Nhật Bản!" "Ra tay!" Theo lệnh của Uông Phong Tề, vô số âm hồn lệ quỷ trong phòng giương nanh múa vuốt lao về phía Tô Mặc. "Chết đi!" Tô Mặc hừ lạnh một tiếng, khí tức toàn thân hòa quyện với Thanh Long huyết khí phun trào ra, tạo thành một cơn cuồng phong thổi bay đám lệ quỷ xung quanh ngã nghiêng ngã ngửa. "Ầm ầm!" Sức mạnh của Thanh Long và quỷ mị gặp nhau, lập tức phát ra một tiếng nổ kinh thiên động địa, cả căn phòng rung chuyển dữ dội, như sắp sụp đổ. "Hống hống!!" "A!!!" Những tiếng la hét thảm thiết từ trong phòng truyền ra. "Địa tiên!" "Một vị Địa tiên còn sống!" Những âm hồn lệ quỷ đó bị Thanh Long huyết khí trấn áp, hoàn toàn không thể đến gần Tô Mặc nửa bước.

Tuy nhiên, dù vậy cũng khiến chúng kinh hồn bạt vía, lần lượt quay đầu bỏ chạy, không dám giao thủ với Tô Mặc nữa. "Hống hống!" "A!" Những tiếng la hét thảm thiết từ trong phòng truyền ra.

Những âm hồn lệ quỷ này bị Thanh Long huyết khí bao phủ, trong nháy mắt liền hóa thành tro bụi.

Thấy không ít âm hồn, quỷ mị chạy tán loạn như ruồi không đầu, Uông Phong Tề hoảng sợ.

Tình hình hiện tại hoàn toàn khác với những gì gã tưởng tượng.

Nếu đám âm quỷ đều chạy hết, mình phải làm sao?

Nghĩ đến vấn đề này, trong lòng Uông Phong Tề càng hoảng sợ hơn, lớn tiếng quát: "Tất cả lên cho tao, kẻ nào dám lùi lại, tao nhất định khiến nó vĩnh viễn không được siêu sinh!" Bầy quỷ run rẩy, đành phải dừng bước, cứng đầu xông lên. "Rắc!" Một vết nứt đột ngột

xuất hiện ở cửa phòng, ngay sau đó từng con quỷ ảnh dữ tợn vô cùng chui ra, lao thẳng về phía Tô Mặc. "Chết đi!" Tô Mặc nheo mắt, trong ánh mắt sát khí lộ rõ, thân hình khẽ động, trong nháy mắt biến mất tại chỗ. "Bùm bùm bùm!" "Gào gào!" Cùng với những tiếng động trầm đục và tiếng quỷ khóc sói tru, những con quỷ mị xông lên muốn cắn xé hắn, tất cả đều bị Tô Mặc một quyền đánh bay ra ngoài. "Ầm!" Tô Mặc bình tĩnh, quyền trái phải liên tục tung ra, không khí trong không trung cuộn trào, những tiếng nổ vang vọng khắp trời mây. "Bành!" Lại một tiếng va chạm nặng nề vang lên.

Tô Mặc tay phải nhấc lên, tóm lấy đầu lâu của con nữ quỷ tóc tai rũ rượi, đập mạnh nó vào tường, tức thì máu tươi bắn tung tóe, tiếng la hét thảm thiết liên hồi. "Bành!" Lại một cú đá tung ra, một con quỷ mị khác cũng bị đá bay đi, đập thẳng vào góc tường, ngất xỉu.

Nhìn những con quỷ mị đang giãy giụa trên mặt đất, trong lòng Tô Mặc không có chút thương hại nào.

Hắn tuy không phải người hiếu chiến, hiếu sát, nhưng đối với kẻ thù, Tô Mặc cũng tuyệt đối không có chút nương tay. "Ầm!" Tô Mặc chân phải lại giơ lên, dẫm mạnh xuống. "Rắc!" Một tiếng gãy giòn tan vang lên, không ít âm quỷ hóa thành khói đen tan biến. "Lên, tất cả lên cho tao!" Uông Phong Tề mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, "Hôm nay dù có phải hao tổn, cũng phải cầm cự đến chết với nó!" Bầy quỷ lao tới, lại một lần nữa tấn công Tô Mặc.

Chương 350

Chỉ là kiểu tấn công tự sát này mang đầy màu sắc Nhật Bản!

Đáng buồn, đáng than, đáng thương! "Cút!" Tô Mặc hét lớn một tiếng, khí thế trên người lẫm liệt, đẩy lùi không ít lệ quỷ âm hồn đang cản đường.

Một đôi mắt đen sâu thẳm như băng lạnh không đáy, mang theo sát ý lạnh lẽo.

Ngay sau đó, khí tức Địa Tiên bùng nổ!

Sóng khí và luồng xung kích mạnh mẽ lập tức bùng phát ra xung quanh, đè nén khiến tim gan bầy quỷ run rẩy.

Những con lệ quỷ ở gần Tô Mặc nhất trực tiếp hóa thành bong bóng tan biến. "..." Trăm con quỷ tim gan đều run rẩy, cơ thể run lẩy bẩy đứng tại chỗ, không dám đến gần Tô Mặc nữa.

Tô Mặc ánh mắt lạnh lùng, chậm rãi đi về phía Uông Phong Tề.

Uông Phong Tề kinh hãi: "Nhanh nhanh nhanh... bảo vệ ta!" Thân thể bầy quỷ như bị đóng đinh tại chỗ, không thể cử động.

Tô Mặc đi đến chỗ Uông Phong Tề, giơ nắm đấm lên, "Keng" một tiếng, đấm cho Uông Phong Tề hai mắt nổ đom đóm. "Trong điện thoại, mày không phải kiêu ngạo lắm sao?" "Mày không lợi hại lắm sao?" "Tứ Hợp Hội, âm hồn, thủ đoạn của mày cũng không ít!" "Nói thật, tao cũng suýt nữa bị mày hại!" Chỉ với ba cú đấm, Tô Mặc đã đánh cho mặt Uông Phong Tề tím bầm như gan lợn. "Khụ khụ..." Uông Phong Tề cắn răng, chịu đựng cơn đau dữ dội, "Tô Mặc, ta thừa nhận ngươi rất lợi hại... nhưng ngươi đi quá gần với Cửu Môn, đời này chắc chắn không được chết yên lành!" "Cửu Môn... kẻ thù của

Cửu Môn không chỉ có nhà họ Uông chúng ta, trong bóng tối còn có rất nhiều..." "Có những thứ chỉ dựa vào nắm đấm và sức mạnh vũ phu là không được..." Uông Phong Tề ngã trên mặt đất, cười nhạo Tô Mặc. "..." Tô Mặc sững sờ, hạ nắm đấm xuống, ánh mắt nhìn thẳng vào Uông Phong Tề, "Nói cho ta biết tất cả những gì ngươi biết, ta sẽ xem xét để lại cho ngươi một cái toàn thây..." "He he..." Uông Phong Tề cười khẽ, "Có những thứ, cho dù ngươi biết rồi thì có ích gì?" Nói rồi, Uông Phong Tề chỉ vào cái ấn vuông trên bàn, "Quỷ tỳ liên quan đến bí mật của Thanh đồng môn..." "Thế nhưng, các ngươi ngay cả ân oán trong thế giới thực bên ngoài cánh cửa còn chưa giải quyết xong, mà cũng dám dòm ngó 'Chung cực' của thế giới này sao?" "Ngô Tam Tỉnh những năm nay trốn đông trốn tây, hắn thật sự là đang trốn tránh nhà họ Uông ta sao?" "Giải Liên Hoàn ở trong nhà cũ của nhà họ Ngô nhiều năm như vậy, thật sự nghĩ rằng người ngoài không biết sao?" "Ở An Lạc, tổ chức nghiên cứu trường sinh, lẽ nào chỉ có một mình nhà họ Uông ta?" "Một bàn tay vô hình đã sớm nắm chặt Cửu Môn trong lòng bàn tay!" "Thật đáng cười cho ngươi, Tô Mặc, chết đến nơi rồi mà vẫn không hay biết!" "..." Tô Mặc nhướng mày, "Những thứ này, làm sao ngươi biết được?" Tô Mặc tóm lấy cổ Uông Phong Tề, trầm giọng chất vấn. "Còn nữa, chuyện của Hoắc Linh và viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc, ngươi lại làm sao biết được..." "Ngoài ngươi ra, còn ai biết chuyện này?" Thông tin mà Uông Phong Tề tiết lộ đã vượt quá dự đoán của Tô Mặc, đồng thời, nó cũng khiến Tô Mặc nhớ lại rất nhiều chuyện cũ.

Giải Liên Hoàn!

Thi thể trong nhà cũ của nhà họ Ngô!

Hoắc Linh!

Đội khảo cổ Tây Sa mất tích!

Còn có... 'tha' tổ chức! "He..." Uông Phong Tề vẻ mặt quỷ dị, "Tô Mặc, ta nguyền rủa ngươi không được chết tử tế!" "A!" Lời vừa dứt, Uông Phong Tề đã cắn lưỡi tự vẫn ngay dưới chân Tô Mặc.

Nhìn thi thể của Uông Phong Tề, Tô Mặc có chút thất thần. 'Tha' tổ chức đã tìm đến nhà họ Uông?

Hay là nhà họ Uông và 'tha' tổ chức đã liên thủ? "Hừ!" Tô Mặc đứng dậy, thu lại Quỷ tỳ trên bàn, nhìn quanh.

Trăm con quỷ run rẩy, đối mặt với ánh mắt của Tô Mặc, đồng loạt quỳ rạp dưới chân hắn. "Xin Địa tiên đại nhân giải trừ ràng buộc, cho chúng tôi được đầu thai!" "Xin Địa tiên cho phép chúng tôi được đầu thai chuyển thế!" Xung quanh, âm thanh của quỷ la hét, gió lạnh gào thét, nhưng Tô Mặc lại nghe hiểu được lời của những con quỷ Nhật Bản này.

Tô Mặc cầm lấy ngọn nến, châm lửa vào những vật dễ cháy xung quanh. "Ầm!" Lửa cháy ngùn ngụt, ngọn lửa lớn lan nhanh, không thể kiểm soát.

Tô Mặc nhìn những linh hồn quỷ tà trên mặt đất, phất tay, "Đi đầu thai hết đi!" "Vâng!" "Đa tạ Địa tiên!" Bầy quỷ khấu đầu tạ ơn, rồi lập tức quay người rời đi. ..... "Không hay rồi..." Thấy tòa nhà cổ bốc cháy dữ dội, Hỗn Độn biến sắc, "Tô gia..." Và đúng lúc này, Tô Mặc từ trong tòa nhà cổ bước ra, ánh lửa chiếu lên mặt hắn, vừa thần thánh vừa tà ác.

Hỗn Độn thở phào nhẹ nhõm, nhanh chân tiến lên: "Tô gia, ngài không sao chứ..." Tô Mặc vỗ vai Hỗn Độn: "Không sao, tôi có thể có chuyện gì chứ..." Nói rồi, Tô Mặc quay người nhìn Trương Khởi Linh, đồng thời đưa Quỷ tỳ trong tay ra: "Có Quỷ tỳ, có thể tự do bước vào Thanh đồng môn?" Trương Khởi Linh chắp tay: "Về lý thuyết là có thể, nhưng tôi không đề nghị cậu bước vào Thanh đồng

môn lúc này..." Suy nghĩ hiện tại của Tô Mặc và Trương Khởi Linh trùng khớp với nhau.

Kẻ thù mới đã xuất hiện!

Chuyện Thanh đồng môn không ngại tạm gác lại.

Đợi hắn làm rõ thế lực đứng sau Giải Liên Hoàn và Hoắc Linh, rồi nghiên cứu Thanh đồng môn cũng không muộn. "Đi..." Tô Mặc nói, "Về Bắc Kinh!" ...

Sau khi sự kiện ở Nhật Bản kết thúc, Tô Mặc đưa Trương Khởi Linh và Hỗn Độn lên máy bay, trở về Bắc Kinh.

Tuy nhiên, Uông Phong Tề đã cho Tô Mặc một lời nhắc nhở.

Nhà họ Uông và "tha" có lẽ có liên quan.

Thêm vào đó, sự cảnh giác của Ngô Tam Tỉnh đối với "tha" còn cao hơn cả nhà họ Uông.

Vì vậy, Tô Mặc càng không dám lơ là.

Ta ở ngoài sáng, địch ở trong tối, cảm giác bị người khác rình rập mọi lúc này khiến Tô Mặc vô cùng khó chịu.

Sau khi trở về Phan Gia Viên, Tô Mặc một mặt ra lệnh cho các địa bàn tăng cường vây quét việc kinh doanh của nhà họ Uông, mặt khác ra lệnh cho Tuyết Lê Dương thu thập lại thông tin liên quan đến "tha", khởi động lại cuộc điều tra về đội khảo cổ Tây Sa.

Ngô Tam Tỉnh là thế hệ thứ hai của Cửu Môn, một trong những người thực sự tham gia vào đội khảo cổ Tây Sa năm đó, Tô Mặc vốn định mời ông ta đến Phan Gia Viên, trao đổi thông tin hai bên biết được, cùng nhau phân tích tin tức về tổ chức "tha".

Chương 351

Nhưng điều Tô Mặc không ngờ tới là Ngô Tam Tỉnh lại lại lại mất tích!

Ngô Tam Tỉnh là người thường xuyên mất tích trong sổ hộ khẩu nhà họ Ngô, Hỗn Độn và mọi người đã quen với việc Ngô Tam Tỉnh mất tích.

Tô Mặc đành bất lực, cũng chỉ có thể bỏ qua! .....

Trở về Bắc Kinh không lâu, anh em ở Miến Điện gửi về một tin tức bất ngờ.

Cừu Đức Khảo bị Tô Mặc giam cầm ở Miến Điện đã kết thúc cuộc đời tội lỗi của mình.

Nghe nói là bị bỏ đói đến chết, trước khi chết không ít lần bị hành hạ.

Cừu Đức Khảo nửa đời trước làm nhiều điều ác, trung niên lại hưởng hết vinh hoa, cuối đời kết thúc thê thảm!

Nhận lấy kết cục này, coi như là tội đáng đời!

Tô Mặc ra lệnh chôn cất thi thể qua loa, rồi không quan tâm đến chuyện này nữa. .....

Thời gian trôi nhanh, thoáng chốc đã qua ba tháng.

Hôm nay, Tô Mặc rảnh rỗi đang cùng Trương Khởi Linh tỉ thí, thì cửa hàng đồ cổ của hắn đón một vị khách không mời mà đến.

Tóc húi cua, một thân áo da đen!

Cao khoảng một mét bảy!

Vừa ngầu vừa đẹp, đúng chuẩn một đại mỹ nữ!

Nhìn người phụ nữ này, Tô Mặc dừng tay, cười ha hả: "Ồ, đây không phải là A Ninh sao?

Gió nào đưa cô đến chỗ tôi thế này..." A Ninh lạnh lùng nhìn Tô Mặc: "Ông chủ của tôi chết rồi?" Tô Mặc giả ngốc: "Ông chủ nào?

Là ông chủ Alpha, hay là Cừu Đức Khảo...

à đúng rồi, họ đều chết cả rồi..." Nói ra thì A Ninh cũng khá thảm, theo Cừu Đức Khảo nhiều năm, Cừu Đức Khảo bị Tô Mặc giam cầm đến chết, sau đó lại hợp tác với công ty Alpha.

Mà mấy ngày trước, ông chủ đứng sau công ty Alpha cũng bị Tô Mặc giết chết.

Cả hai ông chủ trước và sau đều chết trong tay Tô Mặc. "Anh..." A Ninh tức đến nghẹn lời, nghiến răng kèn kẹt.

Tô Mặc thản nhiên nói: "Nếu cô đến vì vấn đề này, thì bây giờ có thể đi rồi, ông chủ Cừu Đức Khảo của cô không phải do tôi giết..." "Tuổi cao như vậy rồi, chết già thôi mà!" "..." A Ninh không nói nên lời, sắc mặt dịu đi một chút, "Lần này tôi có chuyện đến tìm anh..." Tô Mặc nhíu mày, ra hiệu cho A Ninh nói tiếp.

A Ninh nói: "Tôi nhận được hai cuộn băng video, là có người lấy danh nghĩa Ngô Tà gửi đến công ty chúng tôi..." "Tôi đoán lý do lấy danh nghĩa Ngô Tà, là để cuộn băng này có thể đến được tay tôi..." "Tôi đã xem cuộn băng rồi, bên trong là một người trông giống hệt Ngô Tà..." "Nhưng kỳ lạ là, cuộn băng này được quay từ hơn mười năm trước!" "Sau đó tôi lại tìm thấy một mẩu giấy trong cuộn băng, bên trong viết Tháp Mộc Đà, cổ đô của Tây Vương Mẫu, người ký tên là Trần Văn Cẩm, người đã mất tích nhiều năm trong đội khảo cổ năm đó!" "Địa chỉ gửi là viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc ở Thanh Hải!" Tô Mặc sững sờ một lúc, rồi lập tức nhớ ra điều gì đó.

Chung cực!

Cốt truyện Chung cực đã bắt đầu!

A Ninh kể lại nguyên nhân sự việc, sau đó lại nhìn sang Trương Khởi Linh bên cạnh Tô Mặc, nói: "Trương Khởi Linh, nói ra thì trước đây anh cũng là một thành viên của đội khảo cổ Tây Sa..." "Trần Văn Cẩm cũng là đồng đội cũ của anh, thế nào, có muốn đi cùng không, phí ra sân tôi nhất định sẽ trả cho anh giá cao!" Tô Mặc đã tung hoành trên giang hồ nhiều năm, là một con cáo già, A Ninh không nắm chắc được Tô Mặc, cũng không có mười phần tự tin, nên cô ta đã dồn hết tâm tư vào Trương Khởi Linh bên cạnh. "..." Trương Khởi Linh cúi đầu suy nghĩ, rồi nhanh chóng đồng ý: "Được!" Trương Khởi Linh không có khái niệm gì về tiền bạc, nhưng đô thành Tây Vương Mẫu và cung Tây Vương Mẫu mà A Ninh nói đã khiến nội tâm cậu dâng lên một sự thôi thúc mạnh mẽ.

Chuyến đi này, mình nhất định phải đi một lần!

Không chỉ vì tung tích của Trần Văn Cẩm và đội khảo cổ Tây Sa, mà còn vì bí mật ẩn giấu sau lăng mộ của Tây Vương Mẫu.

Mấy ngàn năm trước, Trương gia và Tây Vương Mẫu cùng nhau nghiên cứu đạo trường sinh, mà Trương gia đã tan rã.

Từ một ý nghĩa nào đó, nghiên cứu về trường sinh của Tây Vương Mẫu còn vượt xa Trương gia.

A Ninh mỉm cười, nghiêng đầu nhìn Tô Mặc.

Tô Mặc thở dài một hơi, nói: "Khi nào xuất phát?" Chuyện liên quan đến đội khảo cổ năm đó và nghiên cứu trường sinh, Tô Mặc tự nhiên sẽ không bỏ qua.

A Ninh nói: "Ngày mai, đội của tôi đã xuất phát trước một bước, họ đã tìm được người dẫn đường của đội khảo cổ Trần Văn Cẩm

năm đó, lần này người dẫn đường của chúng ta cũng là ông ấy!" "Tuy nhiên, chúng ta không đến lăng mộ Tây Vương Mẫu trước, chúng ta đến viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc tìm một số manh mối trước." "Tôi đoán, Trần Văn Cẩm nhất định đã để lại manh mối ở viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc!" Tô Mặc suy nghĩ một lát rồi đồng ý với kế hoạch của A Ninh.

Thấy Tô Mặc gật đầu, A Ninh mừng rỡ, lấy một chiếc ghế đẩu ngồi bên cạnh hai người, ba người nhanh chóng vạch ra một kế hoạch đảo đấu. .....

Sáng ngày thứ hai!

Tô Mặc, A Ninh, Trương Khởi Linh, sau khi ăn sáng xong, liền mang theo ba lô và vũ khí riêng mà Tô Mặc đã chuẩn bị sẵn, lên đường ra sân bay, bắt đầu hành trình của cốt truyện Chung cực!

Về chuyện đảo đấu lăng mộ Tây Vương Mẫu, Tô Mặc không hề giấu giếm, đã nói thật cho Lão Hồ, Tuyết Lê Dương, Vương Khải Toàn ba người.

Tuy nhiên, ba người Lão Hồ vừa từ thôn Địa Tiên ra, dường như trong lòng có chút kháng cự với việc đảo đấu.

Tô Mặc cũng không miễn cưỡng, bèn mang theo Tứ hung tướng.

Lăng mộ Tây Vương Mẫu đối chiếu cũng chính là Xà Chiểu Quỷ Thành!

Trong nguyên tác, Xà Chiểu Quỷ Thành là một vương quốc cực kỳ nguy hiểm, những nhà thám hiểm và kẻ đào vàng muốn thoát ra khỏi đó mà không bị tổn hại gì gần như là một điều không thể.

Ngay cả Trương Khởi Linh thân thủ bất phàm cũng suýt nữa gục ngã trong thiên thạch, dù may mắn sống sót, cậu ta cũng lại một lần nữa mất trí nhớ.

Ngoài ra, đây cũng là nơi A Ninh bỏ mạng.

Để bi kịch của Trương Khởi Linh và A Ninh không tái diễn, Tô Mặc còn đặc biệt mang theo Tiểu Thốn Đinh.

Ở nơi hoang vu như vậy, khả năng phán đoán nguy hiểm của động vật thậm chí còn hơn cả con người.

Chương 352

.....

Buổi chiều, sau khi máy bay hạ cánh, mọi người lên chiếc xe thương mại lớn do thuộc hạ của A Ninh đến đón, đi đến viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc.

Vừa lên xe, không nói đâu xa, trong xe ngoài một tài xế không quen biết, còn có một người quen. "Chào Tô gia!" Vừa nhìn thấy Tô Mặc, Hắc Hạt Tử liền nhớ lại vụ bắt cóc ở Miến Quốc năm ngoái và sự uy vũ của Tô Mặc, cung kính chào một tiếng.

Tô Mặc có chút ngạc nhiên, cười nói: "Cậu cũng ở đây à!" Đối với Hắc Hạt Tử, ấn tượng của Tô Mặc không tệ, hơn nữa đối phương cũng đã giao tiếp với hắn vài lần, cũng coi như là bạn bè. "Vâng ạ." Hắc Hạt Tử gãi đầu, tỏ ra vô cùng thật thà, "Chẳng phải là được bà chủ A Ninh thuê, kiếm sống thôi mà!" "Vâng ạ!" Hắc Hạt Tử gãi đầu, tỏ ra vô cùng thật thà, "Chẳng phải là được bà chủ A Ninh thuê, kiếm sống thôi mà, không đáng kể..." Tô Mặc: "..." Nếu không phải Tô Mặc biết lai lịch của gã này, hôm nay thật sự đã bị đối phương lừa rồi. "Được rồi, cậu đừng có khiêm tốn với tôi nữa..." "Còn nữa, lớn tuổi rồi, sau này bớt làm nũng đi!" "Nhất là làm nũng với đàn ông, càng đáng xấu hổ!" Tô Mặc vẻ mặt ghê tởm nhìn Hắc Hạt Tử.

Là một trong số ít người trên thế gian còn sống sót ra khỏi Thanh đồng môn, Hắc Hạt Tử cũng giống như Trương Khởi Linh, hắn cũng có thể chất bất lão, tuổi thọ vượt xa người khác.

Hắc Hạt Tử sững sờ, lời nói trong lời nói của Tô Mặc, người khác không nghe ra, nhưng hắn thì nghe ra được, "He he, không hổ là Tô gia, thông tin thật là toàn diện!" Trường sinh là điều cấm kỵ, Hắc Hạt

Tử không dám tiếp tục vấn đề này, vội vàng nói: "Ủa, Tô gia, ngài ra ngoài sao lại mang theo cả chó thế?" Hắc Hạt Tử tò mò nhìn Tiểu Thốn Đinh dưới chân Tô Mặc. "Gâu gâu!" Tiểu Thốn Đinh cảm thấy mình lại bị xúc phạm, liền đứng dậy sủa Hắc Hạt Tử một tiếng, rồi nhe hàm răng sắc nhọn nhìn đối phương, ra vẻ muốn cắn người. "Ơ..." Hắc Hạt Tử bị Tiểu Thốn Đinh nhìn có chút rợn người, thật sự sợ Tiểu Thốn Đinh đột nhiên cắn mình một cái.

Dù sao, đây cũng là chó của Tô gia.

Nếu nó thật sự cắn mình một cái, Hắc Hạt Tử cũng không có chỗ nào để nói lý.

Không chọc nổi, không chọc nổi!

Hắc Hạt Tử lắc đầu, trực tiếp nhận thua: "À à, cậu... cậu khỏe!" "Chó của Tô gia chắc cũng không phải chó thường, cẩu gia, chúng ta lần đầu gặp mặt, sau này xin chỉ giáo nhiều hơn!" Nghe đối phương nhận thua, Tiểu Thốn Đinh mới hài lòng nằm lại dưới chân Tô Mặc.

A Ninh: "..." A Ninh vô cùng cạn lời, cô ta đột nhiên cảm thấy mình trả tiền cho Hắc Hạt Tử hình như hơi nhiều.

Tô Mặc nhẹ nhàng vỗ đầu Tiểu Thốn Đinh, giới thiệu: "Nó tên là Tiểu Thốn Đinh, rất thông minh, nghe hiểu được mọi người nói chuyện, đảo đấu cũng là một tay cừ khôi!" Tô Mặc nói xong, Tiểu Thốn Đinh rất ra dáng người gật gật đầu chó. "Lợi hại nha, vậy là thần khuyển rồi, chào ngài, chào ngài!" Hắc Hạt Tử lại chào Tiểu Thốn Đinh một lần nữa.

Mặc dù bị Tiểu Thốn Đinh làm mất mặt, nhưng Hắc Hạt Tử cũng không để ý, trong mắt hắn tất cả chỉ là đùa giỡn mà thôi. "Ồ, đây không phải là Trương tiểu ca sao, sao cậu cũng đến đây?" Hắc Hạt Tử hỏi Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh lạnh lùng liếc Hắc Hạt Tử một cái, cũng không nói gì, tựa vào lưng ghế nhắm mắt dưỡng thần. "À à, mệt rồi à, ngủ đi!" Hắc Hạt Tử thấy người ta không thèm để ý đến mình, ngượng ngùng tìm một cái cớ ngồi xuống.

Sau một phút im lặng.

Hắc Hạt Tử rảnh rỗi sinh nông nổi lại không nhịn được nữa, ngẩng đầu quét một vòng trong xe, sau khi loại trừ Tô Mặc khí thế bức người, Trương Khởi Linh đang ngủ, Tiểu Thốn Đinh vừa tát vào mặt mình, và Tứ hung tướng đầy sát khí, cuối cùng hắn khóa mục tiêu vào A Ninh ngồi ở ghế phụ phía trước. "Bà chủ A Ninh, quan hệ rộng thật, ngay cả Trương tiểu ca và Tô gia cũng được cô mời đến, lợi hại, khâm phục!!!" Hắc Hạt Tử điên cuồng nịnh bợ A Ninh ở ghế phụ phía trước.

May mà, A Ninh không giống Trương Khởi Linh khiến Hắc Hạt Tử mất mặt.

Cứ như vậy, A Ninh đầy bất đắc dĩ bắt đầu trò chuyện qua lại với Hắc Hạt Tử.

Chiếc xe này chạy liên tục mấy tiếng đồng hồ.

Lúc này trời bên ngoài cũng đã tối.

Lại một lúc sau, tài xế cuối cùng cũng đến viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc, rồi theo chỉ thị của A Ninh tìm một nơi hẻo lánh dừng lại. "Ôi, cuối cùng cũng đến nơi, chỗ này thật là hẻo lánh!" Hắc Hạt Tử nhìn khung cảnh bên ngoài nói.

A Ninh quay đầu nói với phía sau: "Trương Khởi Linh, anh đi cùng Hắc Hạt Tử một chuyến đi, lấy đồ mà Trần Văn Cẩm để lại bên trong ra..." "Được thôi, Trương tiểu ca, đi, chúng ta đi cùng nhau!" Hắc Hạt Tử cười nói với Tiểu Ca: "Tôi thấy viện điều dưỡng này cũng khá thú

vị đấy, giống như một ngôi nhà ma vậy, cậu có sợ không?" Trương Khởi Linh mặt không biểu cảm liếc Hắc Hạt Tử một cái, cũng không nói gì, cầm lấy thanh Hắc kim cổ đao bên cạnh rồi mở cửa xuống xe. "Này, đúng là một người nóng tính!" "Tô gia, bà chủ A Ninh, hai người cứ ở trong xe đợi chúng tôi một lát, tôi đoán tôi và Trương tiểu ca sẽ phải chơi một lúc ở bên trong!" Nói xong, Hắc Hạt Tử xuống xe, nhanh chóng đuổi theo Tiểu Ca.

Tô Mặc ngồi trên xe, yên lặng chờ tin tốt của hai người Hắc Hạt Tử. .....

Mười mấy phút sau.

Trong xe!

Tô Mặc đột nhiên mở mắt, trầm giọng nói: "Có người đến!" "Ai?" "Ai đến?" A Ninh sững sờ, nơi hẻo lánh như vậy mà cũng có người đến?

Khoảng ba mươi giây sau.

Quả nhiên, có một chiếc xe ba gác dừng lại ở cửa viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc, một thanh niên từ trên xe bước xuống.

Ngay sau đó, chiếc xe ba gác nhanh chóng quay đầu rời đi, để lại người thanh niên mặt đầy ngơ ngác nhìn bóng lưng chiếc xe ba gác.

Thế là đi sao?

Không đợi tôi??

Anh đi rồi, tôi về kiểu gì???

Người thanh niên đứng ngẩn ngơ trong gió. "Ngô Tà, thật là trùng hợp!" Tô Mặc một mắt đã nhận ra người thanh niên đang ngơ ngác ở xa.

A Ninh vẻ mặt nghi hoặc: "Sao cậu ta lại đến đây!

Cái tên...

Chương 353

lừa đảo lớn này!" Nửa phút sau, Ngô Tà cuối cùng cũng thoát khỏi trạng thái ngơ ngác, nhìn khung cảnh tối đen như mực trước mắt, rồi lại nhìn viện điều dưỡng đổ nát, lấy đèn pin ra.

Dưới sự chú ý của Tô Mặc và A Ninh, Ngô Tà cẩn thận bước vào viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc. "A!" Sau khi Ngô Tà vào, không bao lâu, viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc liền truyền ra một tiếng la hét thảm thiết.

Sau đó, Tô Mặc liền nhìn thấy một bóng người gầy gò mặc quần áo đen đang đuổi theo Trương Khởi Linh, Hắc Hạt Tử và Ngô Tà ba người.

Tô Mặc nhướng mày, vội vàng nói: "Lái xe qua đó!" Tài xế tuy không rõ thân phận thực sự của Tô Mặc, nhưng cũng biết Tô Mặc chắc chắn là đại lão do bà chủ của mình mời đến, không dám có chút do dự, không nói hai lời liền nổ máy lái xe đến cửa viện điều dưỡng.

Xe vừa đến cửa viện điều dưỡng, Trương Khởi Linh và Hắc Hạt Tử liền nhanh nhẹn chui vào.

Nghe tiếng la hét thảm thiết bên ngoài, tài xế sợ đến mức nhấn ga chuẩn bị bỏ chạy. "Này!" "Đợi tôi với!" "Đợi đã, tôi còn chưa lên xe mà!" "Ai, dừng xe, dừng xe!!!" Thằng nhóc này đúng là sao chổi nhập thể mà!

Tô Mặc lắc đầu, không nhịn được cười.

Nghe tiếng la hét xé lòng của Ngô Tà phía sau, A Ninh nói: "Chậm lại!" "Vâng!" Tài xế ngoan ngoãn bắt đầu giảm tốc.

Mười giây sau, Ngô Tà cuối cùng cũng thành công chui vào xe, rồi

ngồi bên cạnh Tô Mặc thở hổn hển.

Sau khi nghỉ một lát, Ngô Tà ngẩng đầu nhanh chóng quét một vòng xung quanh.

Khi nhìn thấy Tô Mặc và Tứ hung tướng, Ngô Tà trực tiếp ngơ ngác: "Tô gia... ngài... sao mọi người đều ở đây?" "Sao?" Tô Mặc cười nói: "Đến mức phải kinh ngạc như vậy sao?" Ngô Tà còn chưa kịp trả lời, A Ninh ở ghế phụ phía trước quay người lại, chào Ngô Tà: "Ông chủ Ngô!" "A Ninh???" Ngô Tà mặt đầy ngơ ngác, "Mọi người đều ở đây?" "A Ninh???" Ngô Tà mặt đầy ngơ ngác, "Mọi người đều ở đây?" Ngô Tà vừa lau mồ hôi trên trán, vừa hỏi.

Nói thật, vốn dĩ Ngô Tà ở viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc nhìn thấy Tiểu Ca và Hắc Hạt Tử đã rất ngơ ngác rồi, lên xe bây giờ lại nhìn thấy Tô Mặc và A Ninh.

Lúc này, đầu óc Ngô Tà trực tiếp rối thành một nồi cháo.

Mọi người từ khi nào lại đoàn kết như vậy?

A Ninh không để ý đến sự tò mò và nghi vấn của Ngô Tà, mà nhìn Ngô Tà chất vấn: "Cậu ở Hàng Thành giả vờ giống thế?

Tôi còn tưởng cậu thật sự không biết gì cả..." Trước khi tìm Tô Mặc, A Ninh đã đến Ngô Sơn Cư ở Hàng Thành một chuyến để tìm Ngô Tà dò hỏi về chuyện băng video và manh mối.

Kết quả, tự nhiên là không thu được gì.

Lúc đó Ngô Tà tỏ ra hỏi gì cũng không biết.

Cũng chính vì vậy, trước đó A Ninh khi nhìn thấy Ngô Tà đến đây mới nhỏ giọng mắng một tiếng "lừa đảo"!

A Ninh nói: "Vậy là cậu cố ý thăm dò tôi?

Trong băng video của cậu cũng có lớp kẹp???" Ngô Tà im lặng gật

đầu.

Cậu ta sở dĩ biết địa chỉ viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc, chính là tìm thấy trong lớp kẹp của băng video.

Bên trong có một mẩu giấy, trên đó viết địa chỉ số nhà của viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc. "A!" A Ninh lắc đầu nói: "Xem ra cậu đã không còn là Thiên Chân vô tà của ngày xưa nữa!" "Đúng rồi..." A Ninh nhớ ra điều gì đó, vội vàng nhìn Trương Khởi Linh và Hắc Hạt Tử, "Hai người tìm thấy gì trong viện điều dưỡng?" Ngô Tà nói: "Bên trong toàn là Cấm bà, giống hệt những con chúng ta gặp ở mộ dưới biển!" Cấm bà?

Xem ra bóng đen vừa rồi truy đuổi ba người Ngô Tà cũng là Cấm bà!

Mọi người bừng tỉnh.

Lúc này, Trương Khởi Linh chậm rãi nói: "Tôi nhìn thấy Hoắc Linh, cô ấy cũng biến thành Cấm bà, tôi đã tự tay giải quyết cô ấy..." Giọng Trương Khởi Linh không vui không buồn, nhưng Hắc Hạt Tử, Ngô Tà và mọi người đều cảm nhận được cảm xúc trầm xuống của Trương Khởi Linh.

Theo họ được biết, năm đó quan hệ của Hoắc Linh và Trương Khởi Linh rất tốt, hơn nữa, mọi người còn biết Hoắc Linh năm đó rất thích Trương Khởi Linh. "..." Tô Mặc thở dài một hơi, "Cũng coi như cho Hoắc lão thái một lời giải thích!!" Cái chết của Hoắc Linh đã không thể đảo ngược, Cấm bà, đây là một loại sinh vật giống như cương thi, cũng có thể nói là Tống tử.

Đừng nói là Tô Mặc, cho dù là Uông Tàng Hải, Trương Tam biện tử, Lý Thuần Phong, Phong Sư Cổ những đại sư phong thủy hàng đầu này cùng cứu chữa, họ cũng không cứu sống được Hoắc Linh.

Hắc Hạt Tử nói: "Chúng tôi còn tìm thấy một quyển sổ tay không biết là ai để lại ở bên trong, Ngô Tà đang cầm nó..." Hắc Hạt Tử chỉ vào Ngô Tà.

Mọi người nghe vậy liền nhìn qua, chỉ thấy trong tay Ngô Tà cầm một chiếc phong bì thư bảo hộ lao động loại cuối những năm 80, chất liệu là giấy kraft, trên đó có hình đầu của thái tổ đương triều đã phai màu.

Mắt A Ninh sáng lên, ghé đầu qua: "Nhanh, mở ra xem..." Nào ngờ, Ngô Tà trực tiếp cất quyển sổ tay đi, vẻ mặt cảnh giác nhìn A Ninh: "Tôi không tin cô..." A Ninh: "..." Cũng không phải Ngô Tà hẹp hòi, thực sự là cậu ta bị A Ninh làm cho sợ rồi, Thất tinh Lỗ vương cung, mộ dưới biển, Vân Thiên Cung, Kính Nhi Cung, trên đường đi ba lần năm lượt bị A Ninh trêu đùa, uy tín của A Ninh ở chỗ cậu ta thấp đến đáng thương. "Tô gia... ngài đến xem đi..." Nói rồi, Ngô Tà đưa quyển sổ tay cho Tô Mặc.

Đối với Tô Mặc, mọi người đều hiểu, cũng đều tin tưởng, dù sao cũng đã nhiều lần cứu mạng mọi người.

Huống hồ, Tô gia ra mắt nhiều năm, tiếng tăm trên giang hồ luôn rất tốt.

Đừng nói là họ, năm đó Hồng Kông trở về, Tô Mặc bỏ tiền bỏ sức, cả hắc đạo và bạch đạo đều rất nể mặt Tô Mặc. "Được được được..." Tô Mặc nhận lấy quyển sổ tay từ Ngô Tà, "Để tôi cho mọi người xem... tiện thể kể cho mọi người nghe!!!" Tô Mặc lật phong bì ra, thò tay vào, liền lôi ra một quyển sổ tay công tác cũ kỹ như tạp chí khổ lớn, tiếp đó lật trang bìa, phát hiện trên trang đầu tiên của sổ tay, có một đoạn chữ viết bằng bút máy vô cùng thanh tú. "Khụ khụ..." Tô Mặc hắng giọng, nhìn một cái rồi đọc cho mọi người nghe: "Tôi không biết người mở phong bì là ai?

Nhưng dù bạn là ai, khi bạn đến đây và phát hiện ra phong bì này, tin rằng đã bị cuốn vào sự việc!" "Cuộn băng video là chương trình bảo hiểm cuối cùng chúng tôi thiết lập, băng video được gửi đi, đại diện cho người bảo quản băng video đã không thể liên lạc được với tôi!" "Vậy thì, điều này đại diện cho việc tôi đã chết, hoặc 'tha' đã phát hiện ra tôi, tôi đã rời khỏi thành phố này!" "Dù là tình huống nào, đều có nghĩa là tôi có thể sẽ sớm rời khỏi thế gian, vì vậy, băng video sẽ dẫn đường các bạn đến đây, để các bạn nhìn thấy quyển sổ tay này." "..." Nghe những lời này, tim mọi người lập tức thắt lại.

Tô Mặc nhìn chằm chằm vào sổ tay, tiếp tục nói: "Nội dung bên trong liên quan đến một số bí mật to lớn, tôi từng thề sẽ mang chúng xuống mồ, nhưng cuối cùng vẫn không thể giữ lời hứa của mình.

Những bí mật này, sau khi xem xong, phúc họa khó lường, mong các bạn hãy cẩn thận!" "Tháng 9 năm 1995, Trần Văn Cẩm!" Ngô Tà trợn tròn mắt: "Dì Văn Cẩm, thứ này lại là do dì ấy để lại, nói như vậy, người gửi băng video cho tôi, dẫn tôi đến đây, chính là dì ấy?" A Ninh lẩm bẩm: "Trần Văn Cẩm, người yêu cũ của Ngô Tam Tỉnh, con gái của Trần Bì A Tứ, một nhân vật kiệt xuất trong thế hệ thứ hai của Cửu Môn, thành viên của đội khảo cổ Trường Sa năm xưa!" Ngô Tà đến bên cạnh Tô Mặc, cúi đầu nhìn nội dung trong sổ tay.

Đó là một bức vẽ kỳ lạ, được vẽ rất tinh xảo.

Chương 354

Bức vẽ này chỉ có bảy đường nét tạo thành, sáu đường cong và một vòng tròn không đều.

Bức vẽ này, Ngô Tà cảm thấy có chút quen thuộc, suy nghĩ một lát, cậu ta liền nhớ đến cuộc đối thoại chi tiết với chú Ba sau khi kết thúc Vân Thiên Cung.

Bức vẽ này lại cực kỳ giống với hình vẽ được dịch ra từ chiến quốc bạch thư mà ông nội cậu ta để lại.

Chỉ thấy trên sáu đường cong này, mỗi đường đều có một chấm đen, trong đó bốn chấm đen, còn có vài chữ nhỏ.

Chúng được sắp xếp theo thứ tự!

Trường Bạch Sơn Vân Thiên Cung!

Qua Tử Miếu Thất Tinh Lỗ Vương Cung!

Ngọa Phật Lĩnh Thiên Quan Tự Phật Tháp!

Sa Đầu Tiều Hải Để Trầm Thuyền Mộ!

Sài Đạt Mộc Tháp Mộc Đà! "Hít!!!" Sau vài giây rối loạn trong lòng, Ngô Tà bỗng như được khai sáng, không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Tô Mặc tinh thông đạo phong thủy, lúc này cũng cảm nhận được có điều gì đó không ổn, liền nói: "Đây là một con 'rồng', hay nói đúng hơn là một long mạch!" "..." Mọi người nghi hoặc.

Tô Mặc chỉ vào bản đồ giải thích cho mọi người: "Sáu đường này lần lượt là đuôi rồng, đầu rồng, và bốn chi của rồng!" "Mấy ngôi mộ phía trước, các cậu đều đã đến rồi, nơi này, Sài Đạt Mộc Tháp Mộc

Đà, chính là mục đích của chuyến đi này của chúng ta, lăng mộ Tây Vương Mẫu!" "Trước đó ở mộ dưới biển, trong đại long mạch mà Uông Tàng Hải xác định, mỗi một bản đồ mạch lạc của sơn mạch, nó cũng tương tự như bản đồ này!" "Chúng ta tuy không tìm thấy mối liên hệ giữa Uông Tàng Hải và Tháp Mộc Đà..." "Tuy nhiên, theo ghi chép trong sử liệu của Minh Thái Tổ..." "Năm Hồng Vũ thứ hai mươi chín, vệ sĩ bốn mươi sáu người, sĩ quan mười hai người, ngựa bảy trăm hai mươi sáu con, trân châu mười đấu, vàng ba mươi cân, v.v., cử đến Tháp Mộc Đà!" “Tuy nhiên, căn cứ vào ghi chép lịch sử của Minh Thái Tổ...” “Năm Hồng Vũ thứ hai mươi chín, bốn mươi sáu vệ binh, mười hai binh sĩ, một trăm hai mươi sáu ngựa chiến, mười đấu trân châu, ba mươi cân vàng, v.v., đã được gửi đến Tháp Mộc Đà!” Tô Mặc chậm rãi kể lại, giải đáp thắc mắc cho mọi người.

Không chỉ vậy, trong bút ký còn miêu tả việc Trần Văn Cẩm đã bước vào Thanh đồng môn và chứng kiến cái gọi là “chung cực” ở phía sau cánh cửa.

Nhắc đến chuyện này, Ngô Tà liên tục gặng hỏi Trương Khởi Linh, nhưng Trương Khởi Linh lại tỏ vẻ bí hiểm sâu xa, nhất quyết không nói về Thanh đồng môn, im lặng như một người câm.

Tô Mặc đứng ra giảng hòa, chủ động chuyển chủ đề: “Thôi được rồi, việc cấp bách bây giờ là lăng mộ Tây Vương Mẫu ở Tháp Mộc Đà, chuyện Thanh đồng môn sau này hãy nói cũng không muộn...” Thấy Tô Mặc đã nói vậy, Ngô Tà cũng không tiện nói thêm gì, thở dài một hơi rồi ngồi xuống.

A Ninh nói: “Đi thôi, nơi này không nên ở lâu!” Hắc Hạt Tử gật đầu tán thành: “Đúng đúng đúng, chúng ta mau đi thôi, ở đây có Cấm bà, rất khó đối phó!” Ông chủ của mình đã lên tiếng, tay tài xế càng không dám lơ là, nhấn mạnh chân ga, chiếc xe khách phóng đi mất hút.

Trương Khởi Linh vẫn luôn nhìn chằm chằm vào viện điều dưỡng Cát Nhĩ Mộc đang dần xa, không biết đang suy nghĩ điều gì... ...

Lái xe cả đêm.

Trưa ngày hôm sau, cả nhóm cuối cùng cũng đến được khu cắm trại của đội tiên phong do A Ninh thiết lập.

"Đến rồi, xuống xe đi!" A Ninh nói xong, đẩy cửa xe bước xuống đầu tiên, sau đó những người khác lần lượt đi ra.

Cái gọi là khu cắm trại thực chất chỉ là một chiếc lều lớn do người của A Ninh dựng lên.

A Ninh dẫn Tô Mặc, Tứ hung tướng, Tiểu Thốn Đinh, Trương Khởi Linh và Hắc Hạt Tử đi vào.

Bên trong, có một bà lão mặc trang phục kỳ lạ đang ngồi xếp bằng.

Bên cạnh bà lão còn có một nam thanh niên người địa phương.

A Ninh liếc nhìn Hắc Hạt Tử một cái.

Hắc Hạt Tử hiểu ý, lập tức lấy ra một chiếc hộp gỗ hình vuông từ trong ba lô đặt bên cạnh bà lão.

A Ninh bước tới, mở hộp gỗ ra, chỉ thấy bên trong có một chiếc đĩa sứ vỡ trông giống đồ gốm sứ thanh hoa.

Tuy nhiên, chiếc đĩa sứ này có phần khác biệt với những chiếc đĩa khác, chiếc đĩa vỡ này rõ ràng không phải dùng để đựng thức ăn thời xưa mà có mục đích khác.

Tô Mặc nhìn hoa văn trên đĩa sứ, thoáng một cái đã nhận ra đây là một tấm bản đồ.

Chỉ có điều, do đồ sứ bị vỡ và thiếu mảnh nên tấm bản đồ trên đó cũng trở nên lốm đốm không rõ ràng.

Ngô Tà nhìn cảnh tượng yên tĩnh và nghiêm túc trước mắt, nhất thời không biết họ định làm gì, cứ ngây người đứng đó, tay chân luống cuống.

Hắc Hạt Tử nhận ra sự khó hiểu của Ngô Tà, bèn khẽ giải thích: "Này, bà lão này chính là Đinh Chúc Trác Mã, người dẫn đường cho đội khảo cổ của Trần Văn Cẩm năm đó!" "Cái trên bàn kia chính là chiếc đĩa sứ lấy từ viện điều dưỡng!" "Năm đó, sau khi đội khảo cổ của Trần Văn Cẩm đi từ Đại Sài Đán vào khu vực Trà Nhĩ Hãn thì không thể tìm được đường vào nữa!" Ngô Tà kinh ngạc: "Không tìm được đường?" "Ừ!" Hắc Hạt Tử gật đầu.

"Họ đến Tháp Mộc Đà, à, nơi đó còn được gọi là Tháp Nhĩ Mỗ Tư Đa, có nghĩa là thành phố ma trong mưa, tương truyền chỉ xuất hiện khi trời mưa lớn!" Hắc Hạt Tử biểu cảm phong phú, nói năng ra vẻ lắm.

Ngô Tà hỏi tiếp: "Sau đó thì sao?" Hắc Hạt Tử lắc đầu: "Không ai biết, bây giờ bà lão này là manh mối duy nhất!" "Chiếc đĩa này là tín vật giữa bà ấy và Trần Văn Cẩm khi xưa, trên đó có ghi lại bản đồ đến Tháp Mộc Đà!!" Giọng Hắc Hạt Tử rất nhỏ, sợ làm kinh động bà lão.

"Trát Tây, tha mụ khái khái, thứ ngã kháp bất tạp, ba mật thứ đích, đô đô mụ đát!" Bà lão nói với chàng trai da đen bên cạnh.

Bà lão nói tiếng dân tộc địa phương, không một ai trong số những người có mặt, kể cả Tô Mặc, có thể hiểu được.

Mọi người đồng loạt quay sang nhìn chàng trai trẻ.

May mắn là chàng trai cũng không làm mọi người thất vọng, phiên dịch giúp họ: "Bà tôi nói chiếc đĩa không hoàn chỉnh, thiếu một phần, không đi được!" A Ninh hỏi: "Vậy cậu có biết mảnh sứ đó ở đâu không?" Trát Tây, cháu của bà lão, lại dịch lời của A Ninh cho bà

nghe, thành công đóng vai trò người truyền tin cho hai bên.

Bà lão ra hiệu bằng tay: "A, a xúc để kỳ sơ..." Mọi người: "....." Đồng loạt nhìn về phía chàng trai trẻ Trát Tây.

Trát Tây hiểu ý, lập tức nói với mọi người: "Bị mang đến Lan Thác rồi..." Sau khi biết vị trí mảnh vỡ, A Ninh lập tức thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nói với Trương Khởi Linh và Hắc Hạt Tử: "Đến Lan Thác!" Trương Khởi Linh và Hắc Hạt Tử gật đầu rồi quay người rời đi.

Ngô Tà lập tức đuổi theo: "Này này, Tiểu Ca!" Ra khỏi lều, Ngô Tà chặn Trương Khởi Linh lại, nắm chặt tay đối phương.

Hắc Hạt Tử đứng bên cạnh cười hắc hắc, dáng vẻ vô cùng mờ ám: "Xem ra, Tiểu Tam Gia có lời muốn nói với cậu!" "Hay là tôi một mình đến Lan Thác đi, dù sao thì, mấy cái nơi sân vườn nhỏ kiểu nhà nông, vừa nhìn đã biết là chỗ tôi nên đến rồi, ha!" Nói xong, Hắc Hạt Tử vỗ vai Trương Khởi Linh, quay người đi.

Trương Khởi Linh nhìn Ngô Tà, nói: "Cậu quay về đi, chuyến đi này quá nguy hiểm!" Ngô Tà hít một hơi thật sâu, nói: "Được, tôi sẽ về, nhưng cậu phải trả lời tôi vài câu hỏi!" Sắc mặt Trương Khởi Linh vô cùng bình tĩnh: "Tôi cũng đang tìm kiếm câu trả lời!" Lúc này!

A Ninh, Tô Mặc cùng Tứ đại tướng và Tiểu Thốn Đinh cũng bước ra.

Nhìn Trương Khởi Linh và Ngô Tà với không khí có phần căng thẳng, A Ninh trêu chọc: "Cãi nhau à?" Ngô Tà lườm một cái: "Nghe lén người khác nói chuyện là không tốt đâu!" A Ninh liếc Thiên Chân một cái, khoanh tay nói: "Đây là trại của tôi!" Ngô Tà: "....." A Ninh mỉm cười, tốt bụng nhắc nhở: "Cách đây vài cây số có một bến xe đường dài, cậu có thể đi nhờ xe của tôi!" Có Tô Mặc, Tứ hung tướng, Trương Khởi Linh và Hắc Hạt Tử ở đây, A Ninh thật sự không coi

trọng vị Tiểu Tam Gia của Ngô gia này.

Nhưng dù sao cũng là bạn bè một phen, mọi người lại nhiều lần cùng nhau vào sinh ra tử, cô ta cũng có thể đưa đối phương đến bến xe.

“.....” Ngô Tà liếc nhìn Tô Mặc, sau đó hỏi A Ninh.

Chương 355

"Khi nào các người xuất phát đến Tháp Mộc Đà?" A Ninh đáp: "Khi có đủ bản đồ thì xuất phát." "Được!" Ngô Tà trầm giọng nói.

"Tôi muốn đi cùng các người, nếu tôi không đi được, các người cũng đừng hòng đi được!" Ngô Tà cố tình nghiêm mặt, đe dọa.

"Ha ha ha," A Ninh che miệng cười khẽ, "Nếu cậu muốn báo cáo tôi, vậy thì tôi nói cho cậu biết, chuyến thám hiểm lần này của chúng ta đã được cấp phép rồi!" "....." Ngô Tà ngây người.

Tiêu rồi, con bài tẩy của mình đã bị người ta nhìn thấu!

Ngô Tà lộ vẻ thất bại, một lúc lâu sau, lấy hết can đảm, nói lại: "Vậy tôi cũng nói cho cô biết, một khi Trần Văn Cẩm đã chọn gửi băng video cho tôi, điều đó chứng tỏ bà ấy hy vọng tôi sẽ đi, nói cách khác, bà ấy cần tôi đi!" Nhìn dáng vẻ quả quyết của Ngô Tà, A Ninh sững sờ: "Cậu có manh mối giấu tôi?" "Thôi được rồi..." A Ninh cũng không nói gì thêm.

"Nếu cậu đã không biết sống chết, thì cứ đi theo chúng tôi vậy..." "Nếu cậu thật sự chết ở đây, tôi chỉ sợ Tam Thúc của cậu tìm tôi gây phiền phức, cậu là độc đinh của Ngô gia đấy!" ...

Tối!

Tô Mặc, A Ninh, Tiểu Ca, Ngô Tà và Tứ hung tướng đang ăn cơm.

Hắc Hạt Tử từ Lan Thác lấy đồ về, đồng thời còn mang theo hai "người quen".

"Ối chà, đến sớm không bằng đến đúng lúc, lại đây lại đây, cho tôi đôi đũa, đói chết tôi rồi!" Hắc Hạt Tử nhận lấy đôi đũa Ngô Tà đưa, ngồi bên cạnh Tô Mặc, ăn uống ngon lành.

“Sư phụ!” “Tô gia!” Người đi cùng Hắc Hạt Tử chính là Giải Tiểu Hoa, đệ tử của Tô Mặc, và Hoắc Tú Tú.

Hai người vừa vào đã thấy Tô Mặc, kinh ngạc vô cùng, họ thực sự không ngờ lại có thể gặp Tô Mặc ở đây.

“Sư phụ...” Giải Tiểu Hoa há hốc miệng.

“Người cũng ở đây sao?

Anh Tử tỷ còn nói người đã đến Trung Quốc...” Tô Mặc đặt đũa xuống, nói: “Vừa về, sao hai đứa lại ở đây?” “Chúng con muốn điều tra rõ một số bí mật của thế hệ trước trong Cửu Môn, sau đó dựa vào Lỗ Hoàng bạch thư mà tìm đến đây.

Sư phụ, sao người lại ở đây ạ?” Giải Tiểu Hoa không giấu giếm Tô Mặc, nói thật mục đích của mình.

“Lại đây, Tiểu Hoa, Tú Tú, hai đứa ngồi đi.” Hỗn Độn lấy hai chiếc ghế đẩu, đợi hai người ngồi xuống, Tô Mặc thản nhiên nói: “Đến đây điều tra một số chuyện...” “Đói rồi phải không, lại đây, ăn chút gì trước đi!” Tô Mặc lấy hai đôi chén đũa mới đặt trước mặt hai người.

Giải Tiểu Hoa liếc một vòng những người có mặt, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Ngô Tà, lại hỏi với vẻ khó hiểu: “Ngô Tà, sao cậu cũng ở đây???” Hoắc Tú Tú đầy vẻ tò mò: “Đúng vậy đó, Ngô Tà ca ca, sao anh cũng ở đây vậy?” “Ai!” Ngô Tà thở dài một hơi, vẻ mặt chán nản.

“Một lời khó nói hết, tóm lại, tôi bị hai cuốn băng video lừa đến đây!” “Băng video?” Lúc này, Hoắc Tú Tú cũng nhớ đến cuốn băng video không rõ nguồn gốc mà bà nội mình nhận được, vội vàng hỏi: “Băng video như thế nào?” “Khụ khụ khụ...” Ngô Tà mở miệng, vừa định nói gì đó thì nghe thấy Tô Mặc ho khan một tràng.

“.....” Ngô Tà nhìn Tô Mặc.

Tô Mặc kín đáo ra hiệu bằng mắt.

“.....” Ngô Tà chợt nhớ lại Cấm bà mà mình nhìn thấy ở viện điều dưỡng Cát Nhĩ Mộc thực chất là cô của Hoắc Tú Tú – Hoắc Linh, lập tức hiểu ý của Tô Mặc, liền nói: “Bản thân cuốn băng video đó không có gì đặc biệt, mấu chốt là thứ được giấu bên trong, sau khi tôi phát hiện ra thì bị dẫn đến đây.” Hoắc Tú Tú nghe xong liền nghiêm túc suy nghĩ.

Hóa ra, băng video cũng có thể giấu đồ.

Vậy trong cuốn băng video mà bà nội nhận được cũng có giấu manh mối sao?

Suy nghĩ chuyển hướng, Hoắc Tú Tú càng nghĩ càng thấy có lý, âm thầm ghi nhớ chuyện này trong lòng.

Thấy mọi người đã hàn huyên xong, A Ninh không thể nhịn được nữa.

“Thứ tôi bảo cậu lấy, cậu đã mang về chưa?” A Ninh hỏi Hắc Hạt Tử đang ăn như hổ đói.

Quá đáng quá, bảo cậu đi lấy hai mảnh sứ, cậu thì hay rồi, mang về cho tôi hai người, mà còn là người của Hoắc gia và Giải gia trong Cửu Môn!

A Ninh rất không hài lòng với chuyến đi này của Hắc Hạt Tử.

Hắc Hạt Tử nghe ông chủ hỏi, “xì xụp” nuốt ngụm canh thịt trong miệng, cười gượng gạo: “Hắc hắc, hai mảnh sứ đó ở trong tay họ, lúc tôi đến thì đã bị họ lấy được rồi!” Nói xong, anh ta trưng ra vẻ mặt vô tội, tỏ ý chuyện này không thể trách tôi được, ai bảo người ta nhanh tay hơn chứ!

“.....” A Ninh lườm Hắc Hạt Tử một cái, đồng thời cũng cuối cùng hiểu được tại sao anh ta lại mang về hai người.

Giải Tiểu Hoa nhìn A Ninh, hỏi: “Các người cần hai mảnh sứ này làm gì?” “Hầy...” Tô Mặc vỗ vào đầu Giải Tiểu Hoa, nói: “Bảo con lấy ra thì cứ lấy ra đi, sao lắm lời thế...” Giải Tiểu Hoa: “.....” A Ninh và Hắc Hạt Tử lộ vẻ thích thú, thầm nghĩ: “Hôm nay được thấy Giải gia chi chủ bị quê, đúng là không uổng chuyến này!” Tứ hung tướng và những người khác mỉm cười ý nhị, khác với A Ninh, bốn người họ biết rằng Tô gia không có con trai, đối với Tiểu Hoa xem như con ruột.

“Con chỉ hỏi một câu thôi mà...” Giải Tiểu Hoa yếu ớt đáp lại một câu, sau đó ngoan ngoãn lấy mảnh sứ ra.

Ngô Tà cười, giải vây cho Giải Tiểu Hoa: “Trong tay A Ninh có một cái hũ gốm, trên hũ có một tấm bản đồ đến Tháp Mộc Đà, giờ chỉ thiếu hai mảnh sứ của cậu là hoàn chỉnh rồi...” Giải Tiểu Hoa bừng tỉnh, lập tức lại nói: “Sư phụ, con đi cùng người nhé...” Mặc dù A Ninh là người khởi xướng đội ngũ này, nhưng Giải Tiểu Hoa biết, người cốt lõi thực sự của đội ngũ này là sư phụ của mình.

Chỉ cần sư phụ của cậu lên tiếng, Trương Khởi Linh, Hắc Hạt Tử, Ngô Tà, kể cả A Ninh cũng sẽ không nói gì, họ cũng không dám nói gì.

“Ừm...” Tô Mặc gật đầu.

“Đừng chạy lung tung, đến nơi phải nghe theo sự sắp xếp của ta!” Đối với yêu cầu của Giải Tiểu Hoa, Tô Mặc cũng không nói nhiều, dù sao đứa trẻ cũng đã lớn, một mực áp chế chưa chắc đã là chuyện tốt, cũng nên để nó ra ngoài xông pha.

Khi mình bằng tuổi Giải Tiểu Hoa, đã cùng Lão Hồ, Bàn Tử nhiều lần kề vai tử thần rồi.

“Được!” Mọi người ngồi xuống, tiếp tục ăn cơm... ...

Sáng hôm sau!

Mọi người dậy sớm, dỡ trại, lên xe bắt đầu khởi hành, thẳng tiến vào sa mạc.

Đi được hai ba tiếng đồng hồ.

Sa mạc vốn đang nắng gắt bỗng nổi lên một trận cát vàng, cát bay mù trời, tầm nhìn giảm đi đáng kể.

A Ninh nhanh chóng cầm lấy bộ đàm: “Nổi gió rồi, giữ vững đội hình, đừng hoảng loạn!” Cứ như vậy, đội xe đi thêm nửa tiếng nữa, nhưng gió vẫn không có dấu hiệu giảm bớt, cát vàng tràn ngập không trung như không khí, đâu đâu cũng có.

Tô Mặc giật lấy bộ đàm từ tay A Ninh: “Tất cả mọi người dừng xe, mặc trang bị xuống xe!” “Sao vậy?” A Ninh lúc này vẫn chưa hiểu mức độ nghiêm trọng của vấn đề.

Lúc này, Trương Khởi Linh ngồi ở ghế phụ lái lên tiếng: “Dừng xe, nếu không sẽ bị chôn sống!” A Ninh kinh hãi: “Dừng xe!” “Kít!” Một tiếng phanh gấp.

A Ninh cầm bộ đàm, hét lớn: “Dừng xe, tất cả mọi người dừng xe!” “Nhận được trả lời, nhận được trả lời!” “.....” Mười mấy giây sau, bộ đàm không có bất kỳ âm thanh nào vang lên.

Lúc này, A Ninh cũng biết tình hình không ổn, lại cầm bộ đàm hét lên: “Tất cả mọi người dừng xe, nhận được trả lời, nhận được trả lời!” Nhìn dáng vẻ lo lắng của A Ninh, Tô Mặc nói: “Đừng lo, không xảy ra chuyện lớn đâu, chúng ta mặc trang bị xuống xe trước đã!” Thiên tai như thế này còn đáng sợ hơn Tống tử, quỷ hồn gấp nhiều lần, nếu bị chôn vùi ở đây thì thần tiên cũng khó cứu.

Chương 356

"Được!" Hỗn Độn trong xe đeo kính chống gió và khăn che mặt, Tô Mặc cũng đội cho Tiểu Thốn Đinh một chiếc mũ bảo hiểm nhỏ được chế tạo đặc biệt.

Một nhóm mấy người bước xuống xe.

Lúc này bên ngoài cát vàng bay mù mịt, gió lớn nổi lên, rõ ràng, mấy người họ đang ở ngay trung tâm cơn bão.

Trương Khởi Linh vừa xuống xe đã đến đầu xe, rút thanh Hắc kim cổ đao sau lưng cắm xuống cát để tính tốc độ cát bao phủ.

Còn A Ninh thì trèo lên nóc xe, lấy ra súng bắn pháo hiệu bắn lên trời một quả pháo sáng màu đỏ chói mắt.

Nhưng ánh sáng đỏ chói mắt vừa bay lên không lâu đã bị cát vàng và gió lớn che lấp.

Trước sức mạnh của thiên nhiên như vậy, dù cho mọi người đã trang bị đầy đủ cũng trở nên vô cùng nhỏ bé.

"Pằng!" "Pằng!" Chẳng mấy chốc, A Ninh đã bắn hết tất cả súng pháo hiệu trên người mình.

Thanh Hắc kim cổ đao của Trương Khởi Linh cắm trên mặt đất cũng đã bị cát vàng che lấp đến tận đốc đao.

Cả bàn chân của Tô Mặc đã bị cát vàng vùi lấp.

A Ninh thấy súng pháo hiệu của mình đã bắn hết, liền không do dự nữa, lật người xuống xe đến bên cạnh Tô Mặc, nói với tài xế: "Chúng ta đi thôi..." Tô Mặc cũng nhìn về phía Trương Khởi Linh: "Chúng ta phải tìm một nơi tránh gió, đợi bão tan rồi hãy đi tiếp..." Trương Khởi Linh mở to mắt, quan sát tình hình xung quanh, trong lòng vô cùng lo

lắng cho sự an nguy của Ngô Tà.

"Các người đi trước đi, tôi ở lại!" Trương Khởi Linh sợ rằng mình đi rồi, Ngô Tà cũng sẽ mất đi tia hy vọng sống cuối cùng.

"Đi thôi..." Tô Mặc khuyên nhủ.

"Tướng mạo của Ngô Tà không phải là người yểu mệnh, người hiền ắt có trời phù hộ!" "Tôi để lại cho cậu ta vài chữ!" Nói rồi, Tô Mặc lấy ra một cây bút dạ từ không gian hệ thống, quay người viết lên thân xe mấy chữ lớn.

Viết xong, Tô Mặc quay người nói: "Được rồi, nếu thật sự có người tìm đến, thấy chữ rồi cũng sẽ tìm chúng ta ở gần đây!" "Trương tiểu ca, chúng ta phải tìm một nơi có thể tránh gió dựng trại rồi, cậu yên tâm, lát nữa bão cát qua đi, tôi sẽ để Tiểu Thốn Đinh dẫn cậu đi tìm người!" "....." Thấy sự việc đã đến nước này, Trương Khởi Linh cũng không nói gì thêm, rút thanh Hắc kim cổ đao trên cát ra: "Được!" "Đi thôi!" Mọi người bắt đầu lên đường.

Nửa tiếng sau, mấy người loanh quanh một hồi, cuối cùng cũng tìm được một nơi tốt có thể dựng trại tránh gió ở gần đó.

Nơi này giống như một thung lũng.

Xung quanh đều có một dải cát như một tuyến phòng thủ tự nhiên.

Mọi người chung sức dựng lên một chiếc lều nhỏ chống cát.

Tô Mặc dùng một quyền đóng một cây cọc thép xuống lòng đất sâu mấy chục mét, đảm bảo đủ an toàn, mọi người mới yên tâm vào lều.

Cơn gió dữ dội hoành hành thêm nửa tiếng nữa, bão cát bắt đầu dần tan biến, cát vàng bay lượn trên không trung cũng từ từ rơi xuống đất.

A Ninh ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện bầu trời vốn bị cát vàng che lấp đang dần trở lại bình thường, tầm nhìn cũng trở lại bình thường.

Thấy vậy, mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Tô Mặc nhìn dáng vẻ đứng ngồi không yên của Trương Khởi Linh, bất giác mỉm cười, thầm nghĩ: "Cặp đôi này đúng là tình yêu đích thực!" Tiếp đó, Tô Mặc xoa đầu Tiểu Thốn Đinh: "Biết không, còn nhớ mùi của Ngô Tà và Tiểu Hoa chứ?" "Gâu gâu!" Tiểu Thốn Đinh ngẩng đầu, sủa lớn hai tiếng, dường như đang nói, không vấn đề, cứ giao cho tôi!

Tô Mặc hài lòng gật đầu, rồi nhìn về phía Trương Khởi Linh: "Trương tiểu ca, cậu dẫn Tiểu Thốn Đinh đi tìm người đi..." A Ninh cũng nói: "Tôi cũng muốn đi, cậu bảo Tiểu Thốn Đinh giúp tôi tìm Đinh Chúc Trác Mã nữa!" Nếu chuyến đi này mà mất cả người dẫn đường thì coi như xong, về cơ bản có thể quay về đường cũ.

Không có Đinh Chúc Trác Mã, người dẫn đường biết đường đi, đừng nói đến cung điện của Tây Vương Mẫu, A Ninh cảm thấy họ còn không vào nổi Tháp Mộc Đà.

Tô Mặc cũng biết tầm quan trọng của người dẫn đường, năm đó An Lực Mãn ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, A Đạt ở Trùng Cốc Vân Nam, Sơ Nhất ở Côn Luân Thần Cung, v.v., những người này với tư cách là người dẫn đường đã giúp đỡ rất nhiều cho cuộc hành trình của họ.

Tô Mặc nói: "Yên tâm, Đinh Chúc Trác Mã, tôi sẽ đích thân đi tìm..." Nói xong, Tô Mặc, Trương Khởi Linh, Tiểu Thốn Đinh, hai người một chó bước ra khỏi lều... ...

Dưới sự nỗ lực không ngừng của Tô Mặc và Trương Khởi Linh, hai tiếng sau, phần lớn mọi người đã quay trở lại khu trại trú ẩn.

Trương Khởi Linh dẫn Tiểu Thốn Đinh tìm được Tiểu Hoa và

Ngô Tà.

Khác với diễn biến trong truyện gốc, Giải Tiểu Hoa nhờ sự rèn luyện nhiều năm của Tô Mặc nên thể chất được tăng cường hơn người thường, do đó cả Giải Tiểu Hoa và Ngô Tà đều không bị ngất xỉu trong sa mạc.

Khi Trương Khởi Linh tìm thấy hai người, Giải Tiểu Hoa đang dìu Thiên Chân đi về phía A Ninh đã bắn pháo hiệu trước đó.

Cùng lúc đó, Tô Mặc cũng tìm thấy Đinh Chúc Trác Mã, Trát Tây và những người khác.

Còn những người không quan trọng khác thì dựa vào thông tin Tô Mặc để lại trên thân xe trước đó cũng đã tìm được đến khu trại trú ẩn.

Mọi người nghỉ ngơi một lát, A Ninh nhìn Trát Tây và Đinh Chúc Trác Mã, nói: "Tiếp theo nên đi như thế nào?" Trát Tây bình tĩnh lại, nói: "Đi thêm hai mươi dặm nữa, phía trước có một thành phố ma!" "Thành phố ma?

Thành phố ma là gì?" Ngô Tà nhìn Trát Tây không hiểu, hỏi.

"Một dải núi đá rộng lớn, nghe nói nơi đó trước đây là một thành trì bằng đá điêu khắc..." Trát Tây chưa nói xong, Hắc Hạt Tử đã xen vào hỏi: "Vậy thì có liên quan gì đến ma quỷ?" Sắc mặt Trát Tây nghiêm túc: "Tương truyền từ rất lâu rất lâu trước đây, nơi đó là một thành phố, người dân cần cù dũng cảm, sống cuộc sống ấm no, nhưng dần dần, người dân ở đó đều thay đổi, chìm đắm trong vui chơi tửu sắc, đấu đá lẫn nhau..." "Thần linh để đánh thức lương tri của con người, đã hóa thành một người ăn xin đến thành phố muốn cứu chuộc họ!" "Nhưng, người dân ở đó không những không đối xử tốt với người ăn xin này, mà còn sỉ nhục ông ta..." "Thần linh trong cơn thịnh nộ đã thiêu rụi thành phố đó, tất cả mọi người đều bị chôn vùi dưới đống đổ nát." "Vì vậy, mỗi khi đêm về, trong thành phố đó lại vang

lên tiếng ai oán!" "....." Mọi người nghe xong, nhìn nhau.

Hỗn Độn nói: "Thật sự sẽ phát ra âm thanh như vậy sao?" Trát Tây nói: "Có, nghe nói đó là tiếng la hét thảm thiết của họ khi bị lửa thiêu!" Hắc Hạt Tử nhướng mày, nói: "Vậy là cậu định dẫn chúng tôi vào thành phố ma à?" "Không không không..." Sắc mặt Trát Tây lộ vẻ sợ hãi, liên tục lắc đầu, nói: "Chúng ta không vào, chúng ta chỉ cắm trại ở gần đó thôi..." ...

Ngày hôm sau!

Mọi người lại lên đường.

Sau hơn mười tiếng đồng hồ hành trình.

Mọi người đã đến ngoại ô thành phố ma.

Thành phố ma này như một bức tường thành bằng núi đá Gobi, vô cùng hùng vĩ.

Tô Mặc lại tìm cho mọi người một nơi tránh gió cát, A Ninh hài lòng nhìn xung quanh: "Nơi này có thể tránh gió cát, mọi người tản ra dựng trại!" Mọi người cầm lều tản ra.

Hắc Hạt Tử đi về phía Giải Tiểu Hoa, cười nhăn nhở nói: "Này, Hoa nhi gia, Hoa nhi gia, cậu là thân vàng ngọc..." "Cậu có biết dựng lều không?

Có cần dịch vụ dựng lều không?

Tôi giảm giá cho cậu 20%!" "....." Giải Tiểu Hoa bất lực quay người, cạn lời nhìn Hắc Hạt Tử đang cười hì hì trước mặt.

Tối qua vừa mới lừa cậu ta năm trăm đại dương mua một gói bánh quy nén, giờ lại đến, rõ ràng, cậu ta đã lộ ra mình có tiền và bị Hắc Hạt Tử để mắt đến rồi.

Chương 357

Hơn nữa, nghĩ đến chuyện tối qua, Giải Tiểu Hoa lại thấy cạn lời, chưa từng thấy ai làm ăn như Hắc Hạt Tử.

Sau đó, Hắc Hạt Tử còn nhân lúc cậu không để ý, lại trộm lại gói bánh quy nén.

Xem kìa!

Đây có phải là chuyện con người làm không?

Giải Tiểu Hoa thở dài: "Bao nhiêu tiền?" Hắc Hạt Tử cười hì hì giơ hai ngón tay lên: "200!" "Năm mươi!" Giải Tiểu Hoa nhìn Hắc Hạt Tử rất bình tĩnh bắt đầu trả giá.

Dù cậu biết dựng lều, nhưng có người sẵn lòng làm việc, Giải Tiểu Hoa vẫn rất vui lòng bỏ tiền ra thuê người làm.

Phải biết rằng, trong lĩnh vực hí kịch, cậu đã chi ra không vì lợi nhuận, hiện tại đã tích lũy lên đến hàng chục triệu rồi.

Tuy nhiên, Giải Tiểu Hoa cũng không phải là kẻ ngốc, Hắc Hạt Tử tối qua lừa cậu như vậy, cậu đến giờ vẫn chưa quên.

Nghe Giải Tiểu Hoa trả giá như vậy, Hắc Hạt Tử ngây người, thu lại một ngón tay, nói lại: "100!" Giải Tiểu Hoa gật đầu: "Thành giao!" Sau một lúc nghỉ ngơi ngắn ngủi, mọi người tụ tập lại, thảo luận về việc tiến vào thành phố ma.

Đảo đấu là một công việc tỉ mỉ, nó không bao giờ dựa vào số lượng người, mặc dù A Ninh có nhiều người dưới trướng, nhưng điều này chưa chắc đã là chuyện tốt, năm đó Tá Lĩnh Lực Sĩ chiếm đất làm vua, tự xưng có hàng ngàn người, nhưng mỗi lần đảo đấu đều thương vong nặng nề.

Vì vậy, mọi người không dám qua loa.

Tuy nhiên, ngay khi mọi người đã lập xong kế hoạch, một sự kiện bất ngờ đã ảnh hưởng đến tiến trình của họ.

Trát Tây mang vẻ sợ hãi, nói: "Tôi... tôi sẽ không vào thành phố ma cùng các người đâu!!!" "....." Nghe những lời này, mọi người đều sững sờ.

Người dẫn đường còn đình công, họ làm sao đây?

Hắc Hạt Tử nhìn Trát Tây, bất mãn nói: "Quần tôi còn cởi rồi, cậu lại làm thế này với tôi sao?

Dễ bị yếu sinh lý lắm đấy, huynh đệ!" "....." A Ninh lườm một cái, có ai ví von như vậy không chứ.

Thật trùng hợp, lúc này trong thành phố ma lại vang lên một trận tiếng quỷ khóc sói hú.

"Hú hú hú hú!" Vô cùng đáng sợ!

Thêm vào đó, trên trời còn có một đám mây đen trôi qua, không khí quỷ dị tại hiện trường lập tức lên đến đỉnh điểm.

Trát Tây cúi đầu, run lẩy bẩy: "Các người nghe kìa, các người nghe kìa!" Thấy thì tin, nghe thì ngờ, người của A Ninh cũng bắt đầu hoảng loạn.

Tuy nhiên, Ngô Tà vốn nhát gan lúc này lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh, mỉm cười nói: "Đừng sợ, đây là đặc điểm điển hình của địa hình Yardang, do phong hóa nên mới hình thành những ngọn núi đá kỳ dị này, núi đá phân bố không đều, gió thổi qua mới tạo ra âm thanh như vậy, giống như chúng ta thổi sáo vậy!" Giải Tiểu Hoa cũng rất bình thản, nói thêm: "Ở Thanh Hải và Tân Cương cũng có rất nhiều địa hình Yardang, chuyện này rất bình thường!" Trát Tây vẫn lắc đầu: "Không không không, tôi không đi!" "Không ai có thể sống sót ra khỏi

thành phố ma...” “Năm chín bảy, có một đội khảo sát địa chất đến thành phố ma, tất cả mọi người đều mất tích!” “Hai năm!!!” “Ròng rã hai năm mới tìm được hai thi thể bị gió khô, những người khác đến giờ vẫn chưa tìm thấy!!!” Trát Tây là người bản địa, từ nhỏ đã nghe những câu chuyện truyền thuyết này mà lớn lên, rất mê tín, đồng thời cũng rất sợ hãi!

Dù Ngô Tà và Giải Tiểu Hoa đưa ra cái gọi là bằng chứng khoa học, anh ta cũng không tin một chút nào, lại một lần nữa từ chối.

Hắc Hạt Tử véo véo vai Trát Tây, giọng nói có phần lạnh lùng: “Yên tâm đi, chúng tôi sẽ bảo vệ an toàn cho cậu...” “.....” Trát Tây định nói lại thôi.

Hắc Hạt Tử kịp thời ngắt lời anh ta, chỉ vào Hỗn Độn và những người khác: “Họ không phải là người tốt lành gì đâu!” Hỗn Độn nhe răng cười.

Trát Tây dĩ nhiên biết những người này không phải là người tốt lành gì, nhìn thấy dáng vẻ cao to vạm vỡ của Thao Thế, cùng với biểu cảm như cười như không trên mặt, Trát Tây biết chuyện này đã không phải do anh ta quyết định được nữa.

“Được!” Trát Tây nuốt nước bọt, “Chỉ cần các người không đi sâu vào bên trong, tôi sẵn lòng đi cùng các người...” Mọi người nhìn nhau cười... ...

Chiều, ngoại trừ bà của Trát Tây, Hoắc Tú Tú, tài xế và những người khác ở lại bên ngoài, mọi người lần lượt đi vào thành phố ma.

Dù Trát Tây trăm bề không muốn, nhưng bị mọi người chĩa súng vào, anh ta cũng đành phải nhắm mắt đi về phía trước.

Tuy nhiên, mỗi khi đi qua ngã ba, Trát Tây đều dừng lại đặt một đống đá ở ngã ba.

Đống đá này là bí mật của Trát Tây, số lượng đá ở mỗi đống đều khác nhau, là công cụ quan trọng mà Trát Tây dùng để nhận đường làm dấu.

Mỗi đống đá được đặt khác nhau, số lượng khác nhau, đều có ý nghĩa khác nhau.

Trát Tây thật thà suốt cả hành trình cũng không nói ra tác dụng và mật mã của đống đá.

Lại đi qua một ngã ba!

Ngay khi Trát Tây đang đặt đống đá, Ngô Tà vô thức nhận ra điều gì đó, nhỏ giọng nói với A Ninh: "Đống đá này có ý nghĩa đặc biệt gì không?" "Hừ!" A Ninh không ngốc, dĩ nhiên cũng nhận ra điều gì đó, nói: "Không cần quan tâm, mạng của thằng nhóc này nằm trong tay tôi!" Tô Mặc cũng ở bên cạnh an ủi: "Không sao đâu, một thành phố ma nhỏ bé không giam được chúng ta đâu, yên tâm đi..." "Đi thôi!!" Nói xong, Tô Mặc đi đầu tiếp tục tiến về phía trước.

Mọi người theo Tô Mặc rẽ qua một khúc quanh, rồi đồng loạt dừng bước.

Chỉ thấy cách đó không xa, lại có một con thuyền!!!

Một con thuyền cổ trong sa mạc!

Nó như thể xuất hiện từ hư không, không lệch đi đâu được, vừa vặn kẹt giữa hai vách núi Gobi.

Những người khác trong đội thấy con thuyền này thì kinh ngạc khó hiểu, còn phản ứng của Trát Tây khi thấy con thuyền này là sợ hãi, hoảng sợ, hai chân mềm nhũn, ngã quỵ xuống đất.

"Phật tổ phù hộ, Phật tổ phù hộ, Phật tổ phù hộ, Phật tổ phù hộ..." Sắc mặt Trát Tây trắng bệch, không ngừng dùng tiếng địa phương cầu nguyện.

“Ác đồng, là ác đồng, trên... trên thuyền!” Sau khi con thuyền này xuất hiện, cả người Trát Tây đều ngây dại.

“.....” A Ninh khó hiểu nhìn Trát Tây.

Ngô Tà nói: “Trát Tây, cậu sao vậy?

Đây chỉ là một con thuyền cổ thôi mà!” “Không phải, ác đồng, ác đồng ở trong thuyền, truyền thuyết đều là thật, không thể đi tiếp được nữa, đi nữa, đi nữa sẽ không về được...” Sắc mặt Trát Tây trắng bệch, bắt đầu nói năng lảm nhảm.

Từ việc không muốn đi lúc đầu, đến sau đó lề mề, rồi đến những hành vi kỳ quái trên đường, A Ninh đối với Trát Tây đã không thể nhẫn nhịn được nữa, một tay túm lấy cổ áo Trát Tây, giận dữ nói: “Cậu sợ cái gì?

Đây chỉ là một con thuyền!” “A Ninh!” Ngô Tà ngăn cản.

Chương 358

Trát Tây không để ý đến phản ứng của hai người, vẫn ngây ngốc nhìn con thuyền gỗ phía trước: "Ác đồng ở trong thuyền, ác đồng ba ngàn năm, đoạt mạng trong chớp mắt..." Nghe vậy, lửa giận của A Ninh lại bùng lên, lôi cổ áo Trát Tây đi về phía con thuyền gỗ.

"A Ninh!" Ngô Tà hét lên: "Cậu ấy có vẻ thật sự bị dọa rồi!" Dáng vẻ kinh hãi của Trát Tây lại một lần nữa làm lung lay tinh thần của người của A Ninh.

"Thuyền ma?" "Anh em, cậu ta nói thuyền ma..." "Làm sao đây?

Có thể sẽ có nguy hiểm?" Người của A Ninh liếc nhìn nhau, bắt đầu thì thầm.

Tô Mặc tai nghe tám hướng, thu hết phản ứng của mọi người vào mắt.

Khi thấy Trát Tây vẻ mặt vô tội, có chút đáng thương, Tô Mặc cũng nhíu mày.

Trát Tây này đúng là đồng đội tồi, trong số các người dẫn đường từ trước đến nay, anh ta là người tệ nhất mà Tô Mặc từng thấy, nghe Trát Tây lải nhải lâu như vậy, chỉ nghe ra được trong thuyền gỗ có ác đồng.

Còn về nguyên nhân hậu quả và câu chuyện truyền thuyết, Trát Tây lại không hề truyền đạt được chút nào, thứ duy nhất truyền đạt được chỉ là không khí sợ hãi và căng thẳng tại hiện trường.

Cả đội đều bị Trát Tây làm cho thần kinh căng thẳng.

Tô Mặc không biểu cảm đến trước mặt Trát Tây, nói: "Cậu có biết chúng tôi đang làm gì không?" "Bảo cậu giúp đỡ, cậu lại gây rối suốt

cả chặng đường, tiền làm người dẫn đường của cậu có phải kiếm được quá dễ dàng rồi không??" Trát Tây bị Tô Mặc nói đến mức ngây người tại chỗ, nhưng vẫn không có ý định tiếp tục đi.

A Ninh tức giận lườm đối phương một cái, sau đó nghiến răng nói: "Ở đây đợi chúng tôi, nếu cậu dám chạy, thì đừng hòng sống sót ra ngoài!" A Ninh nói với những người còn lại: "Chúng ta lên xem thử, trên thuyền này chắc chắn có manh mối..." Mọi người run rẩy đi về phía con thuyền cổ.

Muốn lên được con thuyền gỗ cổ xưa trên đó, phải leo lên từ vách đá Gobi hai bên.

A Ninh dặn dò phó thủ lĩnh: "Lão Đường, cậu ở dưới đợi đi, để lại một người ứng cứu!" Phó thủ lĩnh Đường Đao, chính là người đã giúp Ngô Tà dịch Xà mi đồng ngư ở Vân Thiên Cung trước đây.

"Ừm!" Đường Đao gật đầu đáp: "Được!" Tô Mặc nói với mấy người Hỗn Độn: "Đi, chúng ta đi xem trước..." Nói xong, Tô Mặc vận khinh công mượn lực, nhanh chóng leo lên.

Mấy người Hỗn Độn theo sát phía sau.

Ngô Tà, A Ninh vì không biết khinh công nên chậm hơn một chút.

Thuyền gỗ không lớn không nhỏ, chiều dài khoảng hai mươi mét.

Tô Mặc lướt nhìn một vòng, dùng đèn pin chiếu xuống sàn: "Thuyền này hư hỏng rất nặng, hơn nữa ở đây còn có một cái lỗ, mọi người cẩn thận dưới chân!" Hỗn Độn đến bên cạnh lỗ trên sàn ngồi xổm xuống, nói: "Dưới lỗ hình như có thứ gì đó, xem ra tầng này chắc là boong tàu, Tô gia, tôi xuống xem thử!" Tô Mặc gật đầu.

Được Tô Mặc đồng ý, Hỗn Độn nhanh chóng nhảy xuống.

Sau khi xác nhận an toàn, mọi người cũng không do dự, lần lượt nhảy xuống, đến khoang thuyền bên dưới.

Khi nhìn từ bên ngoài, con thuyền gỗ này trông khá bình thường, nhưng khi mọi người xuống dưới, mới phát hiện kết cấu bên trong con thuyền này khá phức tạp.

Ngay khi mọi người chuẩn bị tiếp tục tiến lên khám phá, bộ đàm trong tay A Ninh đột nhiên phát ra một tràng tạp âm, kêu vù vù, như tiếng quỷ.

Mọi người trong lòng căng thẳng, đồng loạt cúi đầu nhìn xuống.

Mấy giây sau, tạp âm trong bộ đàm lại đột nhiên biến mất.

“.....” Mọi người nhìn nhau.

Ngoại trừ Tô Mặc, Hỗn Độn những người thường xuyên đảo đấu, những người khác đều lộ vẻ kinh hãi.

“Mọi người cẩn thận...” Tô Mặc gọi mọi người một tiếng, tiếp đó, đi về phía trước của hành lang hình vuông này.

Bên trong hành lang này, hay nói đúng hơn là bên trong con thuyền gỗ, còn bị hư hỏng nghiêm trọng hơn nhiều so với bên ngoài.

Bên ngoài, tổng thể con thuyền và boong tàu trên đó đều không bị hư hỏng quá nghiêm trọng.

Nhưng, không gian bên trong con thuyền này, bao gồm cả hành lang hình vuông mà mấy người đang đứng, xung quanh đều bị phá hoại tan hoang.

Tô Mặc chậm rãi đi trong hành lang, qua những vách gỗ mục nát hai bên có thể nhìn thấy những căn phòng nhỏ bên trong, và trong những căn phòng nhỏ đó có rất nhiều hũ gốm.

Những hũ gốm này tuy cũng là đồ cổ, nhưng giá trị lại không lớn lắm, ý nghĩa của chúng lại giống như những vật chứa để lưu trữ.

Nghĩ đến đây, Tô Mặc mở Hoàng kim đồng của mình, trong nháy

mắt đã nhìn rõ tình hình bên trong hũ gốm.

Trời ạ!

Bên trong không ngờ toàn là thi miết vương màu đỏ!

Số lượng nhiều đến mức khiến người ta phải kinh ngạc!

“.....” Khóe miệng Tô Mặc khẽ giật, trong lòng cạn lời đồng thời cũng tò mò không biết Tây Vương Mẫu này rốt cuộc tìm ở đâu ra nhiều thi miết vương như vậy.

Lẽ nào, Tây Vương Mẫu này đã tìm một nơi để nuôi dưỡng và nhân giống thi miết vương sao?

Tô Mặc dặn dò mọi người một tiếng.

Mọi người nghe thấy là thi miết vương, vội vàng lùi sang một bên.

Thi miết xuất chinh, cỏ cây không mọc.

Nghĩ đến cảnh tượng dày đặc đó, mọi người rùng mình.

“Đi...” Tô Mặc ra hiệu cho Hỗn Độn.

Hỗn Độn dẫn mọi người cẩn thận đi qua bên cạnh những chiếc hũ, đi khoảng mười mấy phút, phía trước lại xuất hiện một cỗ quan tài chặn đường.

A Ninh nhìn chằm chằm vào quan tài một lúc, nói: “Cỗ quan tài này có niên đại rồi...” Tô Mặc trầm giọng nói: “Quách trước thời nhà Hán!” Ngô Tà cũng ở bên cạnh phụ họa: “Quách này quả thực khiến tôi nhớ đến mộ kiêu tương thời nhà Hán, trước tiên đặt thi thể vào, niêm phong bằng sơn mài, sau đó khắc hoa văn lên trên sơn mài...” “Nhưng cỗ quan tài này, dùng không phải là sơn mài, mà là thứ gì đó tương tự như đất tam hợp!” A Ninh suy tư nói: “Nếu đã là quan tài, vậy chúng ta phải mở nó ra, biết đâu bên trong có manh mối gì về cung điện của Tây Vương Mẫu!” Tô Mặc và Ngô Tà gật đầu, đồng ý

với quan điểm này của A Ninh.

Họ một người là con cháu duy nhất của Ngô gia trong Cửu Môn, một người là thủ lĩnh Mô Kim Hiệu Úy, Phát Khâu Trung Lang Tướng, nhiều năm đảo đấu, họ đối với quan tài sớm đã không còn sợ hãi.

A Ninh đi một vòng quanh quan tài, lập tức lại nói: "Mở như thế nào đây?" Ngô Tà nói: "Tôi có một cách..." Nói rồi, Ngô Tà từ trong túi lấy ra bật lửa, châm lửa rồi hơ ở vị trí phía trên quan tài, sau một thời gian hơ lửa chậm rãi bằng bật lửa, hoa văn trên quan tài cuối cùng cũng có dấu hiệu tan chảy.

"Lại đây!" Ngô Tà nói với A Ninh bên cạnh, "Tưới nước!" A Ninh lấy ra bình nước, nhắm vào vị trí Ngô Tà vừa hơ lửa tưới một lượt nước, tiếp đó, Ngô Tà lấy ra một con dao găm, cẩn thận vạch lên phía trên quan tài.

Mấy phút sau!

Chương 359

Ngô Tà dừng động tác, vui mừng nói: "Tìm thấy nắp quan tài rồi!" A Ninh mỉm cười: "Tiếp tục, tìm ra khe hở của nắp quan tài..." Ngô Tà tiếp tục cúi đầu làm việc.

Cứ như vậy, lại qua nửa tiếng nữa.

Ngô Tà cuối cùng cũng làm xong việc, nắp quan tài cuối cùng cũng có thể tự do mở ra.

"Cốp!" Ngay khi Ngô Tà và người của A Ninh chuẩn bị mở nắp, phía sau họ đột nhiên vang lên một tiếng động quái dị!

"....." Tim của mọi người như treo lên.

"Cốp!" Trong không gian tối tăm chật hẹp, tiếng động đột ngột vang lên bên tai mọi người.

Ngoại trừ Tô Mặc và Tứ hung tướng, những người khác đều giật mình, lập tức dừng động tác, quay đầu nhìn lại.

Nhưng quay đầu nhìn lại, xung quanh không có một bóng ma nào.

"....." Lần này, không khí kinh hoàng của mọi người ngay lập tức lên đến đỉnh điểm!

Ngay cả A Ninh lúc này cũng có chút hoảng sợ, vội vàng hét lên: "Nhanh lên, mau mở nắp, tìm thấy manh mối thì mau rút lui..." Tên đã lên dây, không thể không bắn!

Mọi người nghiến răng mở nắp.

"Nào, một, hai, ba!" Dưới sự hợp lực của A Ninh và mấy người, cỗ quan tài đã bị phong ấn ngàn năm này trực tiếp bị mấy người mở ra.

Đẩy nắp quan tài ra, một luồng khí độc từ trong quan tài tỏa ra, mọi người có mặt đều bịt mũi, ngay cả Tô Mặc và Tứ hung tướng cũng không ngoại lệ.

Cùng với khí độc bay hơi, thi thể vốn được bảo quản tốt, không một chút mục nát trong quan tài cũng bắt đầu bị oxy hóa.

Cảnh tượng này bị người của A Ninh nhìn thấy, thấy thi thể bắt đầu biến đổi, lập tức kinh hoảng hét lớn: "Thi... thi biến!" "Đừng hoảng..." Tô Mặc quát: "Đây không phải là thi biến!" "Vù" một tiếng, gió thổi qua, thi thể máu thịt hóa thành một bộ xương khô.

Ngô Tà giải thích: "Đây là biến đen do oxy hóa, là hiện tượng bình thường sau khi mở mộ kiêu tương!" Nghe lời của Ngô Tà, người của A Ninh lập tức yên tâm, quan trọng nhất là, thi thể này quả thực không có bất kỳ dấu hiệu nào muốn bật dậy.

Họ đều là người bình thường, khi đi trộm mộ, điều sợ nhất không gì khác ngoài thi biến!

Tất nhiên, đây là suy nghĩ của họ khi không hiểu rõ tình hình của Tô Mặc và Tứ hung tướng, nếu họ biết Tô Mặc và Tứ hung tướng giết cương thi như giết chó, thì vừa rồi cũng sẽ không hoảng sợ như vậy!

Quan tài mở ra, khí độc ngàn năm và mùi hôi thối cũng đã bay hơi hết và được không khí trung hòa, mùi khó chịu cũng dần biến mất, mọi người lúc này mới bỏ tay bịt mũi ra.

Tiếp đó, sự chú ý của mọi người bị thu hút bởi tình hình bên trong quan tài.

Bốn vách bên trong quan tài được khắc rất nhiều hoa văn, còn có chữ viết.

Thấy những thứ này, Ngô Tà thoáng một cái đã nhận ra hoa văn

hình chim trong đó: “Tam thanh điểu!!!” “Tam thanh điểu là sứ giả của Tây Vương Mẫu, tìm kiếm lâu như vậy, cuối cùng cũng có chút manh mối rồi!” “Tam thanh điểu là sứ giả của Tây Vương Mẫu, tìm kiếm lâu như vậy, cuối cùng cũng có chút manh mối rồi!” A Ninh đầy vẻ kinh hỉ, đây là tin tốt duy nhất mà cô nghe được trong mấy ngày nay.

Ngô Tà tiếp tục nói: “Tam thanh điểu là tiền thân của phượng hoàng, là vật cát tường mang tính thần thánh, trong truyền thuyết, nó không chỉ là sứ giả của Tây Vương Mẫu, mà còn giống như con rồng an lạc của chúng ta, chỉ có hoàng tộc mới được sử dụng!” “Xem ra thân phận của chủ nhân ngôi mộ này không hề tầm thường a!” “.....” Nói rồi, Ngô Tà đột nhiên phát hiện có vấn đề gì đó, dừng lại một chút, nghi hoặc nói: “Các người có cảm thấy có gì đó không ổn không, kích thước quần áo này sao lại lớn hơn nhiều như vậy...” Mọi người nhướng mày, cũng phát hiện ra vấn đề này.

A Ninh là người đầu tiên đưa ra phán đoán của mình: “Nhìn kích thước xương cốt này, chắc là một đứa trẻ!” Thao Thiết đầy vẻ tò mò: “Đứa trẻ này sao lại mặc quần áo người lớn để hạ táng?

Đây là quy tắc gì vậy?

Chưa từng nghe nói qua?” Mấy chục năm nay, Thao Thiết và những người khác cũng đã theo Tô Mặc xuống không ít lăng mộ, tai nghe mắt thấy, biết được rất nhiều kiến thức về trộm mộ, nhưng cảnh tượng kỳ lạ như bây giờ, nói thật, họ quả thực chưa từng thấy.

Hỗn Độn nói: “Thi thể này chắc chắn có vấn đề!” “Các người xem, trên vách quan tài còn có chữ...” Tô Mặc đưa tay chỉ vào một chỗ nhắc nhở.

A Ninh ghé đầu qua: “Viết gì vậy?” Ngô Tà thì trực tiếp bò lên quan tài, bật đèn pin, nhắm vào chữ viết trên vách quan tài xem xét.

Nửa phút sau, Ngô Tà vừa cúi người, vừa nói: "Viết về một số chuyện trong cuộc đời của chủ nhân ngôi mộ, còn có...

đan dược?" A Ninh chấn kinh nói: "Đan dược?" "Sau đó thì sao?" Lúc này, A Ninh như thể nhớ ra điều gì đó, vội vàng hỏi.

Ngô Tà nhìn chằm chằm vào những chữ cổ mờ nhạt trên vách quan tài, lắc đầu nói: "Oxy hóa quá nặng rồi, không nhìn rõ!" A Ninh vô cùng thất vọng, nhíu mày, định tự mình quan sát.

Lúc này, Ngô Tà vừa chuẩn bị đứng dậy, lại bị Tô Mặc đưa tay ấn xuống, khiến cậu không thể cử động được.

Ngô Tà hoảng hốt, vội vàng nói: "Tô gia, sao vậy?" Tô Mặc đưa tay chỉ: "Đừng động, cậu nhìn xuống dưới, khóa kéo quần áo của cậu đã móc vào một sợi chỉ lụa, đó chắc chắn là cơ quan!" Bên cạnh, mấy người của A Ninh không thèm để ý, nói: "Con thuyền này đã bao nhiêu năm rồi, con thuyền này đã hỏng nát như vậy, cho dù có cơ quan chắc chắn cũng không dùng được nữa..." Tô Mặc lắc đầu: "Nếu ai cũng nghĩ như các người, thổ phu tử đã sớm tuyệt chủng rồi!" Tô Mặc vừa nói, vừa giúp Ngô Tà gỡ sợi chỉ lụa ra.

"Cảm ơn Tô gia!" Ngô Tà sau khi được giải thoát đứng dậy cảm ơn Tô Mặc, sau đó lại nói với người của A Ninh: "Chúng ta vẫn nên cẩn thận thì hơn..." Người của A Ninh thở dài, tuy trong lòng không phục, nhưng cũng không nói gì, đối với Tô Mặc, họ luôn rất kiêng kỵ.

A Ninh tò mò hỏi: "Trong quan tài rốt cuộc là người gì?" "Ờ..." Ngô Tà dựa vào bức bích họa trong quan tài, mạnh dạn đoán: "Nên là người thân của Tây Vương Mẫu, năm mười tám tuổi mắc bệnh nặng, Tây Vương Mẫu cho cô ấy uống đan dược để kéo dài mạng sống, nhưng không thể cứu vãn..." "Ha..." Bên cạnh, Ngô Tà bật cười một tiếng: "Tây Vương Mẫu này chắc là cho rằng đan dược mà bà ta nghiên cứu ra có thể trì hoãn sự lão hóa, nên cho rằng đó là tiên đan, có

thể trường sinh bất lão, lại có thể trị trăm bệnh, giải trăm độc!" Nghe lời của Tô Mặc, Ngô Tà trong lòng kinh ngạc: "Thuốc trường sinh, thế giới này làm sao có thể có loại thuốc này chứ??" Tô Mặc vừa định nói gì, thì thấy A Ninh vui mừng khôn xiết, hưng phấn nói: "Không sai rồi, nhất định là thuốc trường sinh bất lão, theo tài liệu chúng tôi thu thập được, Tây Vương Mẫu để trường sinh, quả thực đã thử qua các loại phương pháp để chế tạo đan dược!" "Tây Vương Mẫu muốn kéo dài mạng sống cho đứa trẻ trong quan tài, rất có khả năng chính là đã cho đứa trẻ uống thuốc trường sinh bất lão mà mình luyện chế!" Nói đến đây, A Ninh lại một lần nữa cẩn thận quan sát thi thể: "Nếu Tây Vương Mẫu đã nghiên cứu ra thuốc trường sinh bất lão, lẽ nào bà ta bây giờ vẫn còn sống?" Ngô Tà lắc đầu, phủ nhận phán đoán của A Ninh: "Các người xem bộ thi thể này đi, dáng vẻ chắc cũng chỉ khoảng mười bảy mười tám tuổi, theo lẽ thường, cơ thể của cô ấy không thể nhỏ như vậy..." "Là hoàng tộc càng không thể mặc quần áo không vừa người để hạ táng, cho nên chỉ có một khả năng, đó là cơ thể của cô ấy đã xảy ra hiện tượng nghịch sinh trưởng!" "Nếu là thuốc trường sinh bất lão, làm sao có thể xảy ra tình huống như vậy, cho dù không thể làm được việc cải tử hoàn sinh, thì việc ổn định hình thể của cơ thể tổng có thể làm được chứ!" Bộ não của Ngô Tà vô cùng linh hoạt, đã phân tích ra những điểm nghi vấn có thể xuất hiện hiện tại.

A Ninh nhướng mày: "Cũng phải, đan dược không những không thể kéo dài mạng sống cho cô ấy, mà còn khiến cơ thể sau khi chết của cô ấy xảy ra biến dị, xem ra, cô ấy ăn phải là sản phẩm thất bại của Tây Vương Mẫu..." "Cô thật sự tin có thuốc trường sinh bất lão à?" Ngô Tà kinh ngạc nhìn A Ninh, cậu cũng thật sự không hiểu tại sao một người thông minh như A Ninh lại có thể tin vào thứ hư vô mờ mịt này.

A Ninh hung hăng nhìn chằm chằm Hạo Thiên Chân, cố ý đe dọa: "Tôi cho phép cậu đi theo, chứ không cho phép cậu dò hỏi bí mật thương mại của tôi!" Ngô Tà: "....." Tô Mặc mỉm cười, giải thích: "Theo như tôi biết, Tây Vương Mẫu này quả thực đã nghiên cứu ra thuốc trường sinh bất lão, ha ha... chỉ là thuốc này có tác dụng hay không, vẫn còn phải xác định!" Cái gì?

Thật sự có thuốc trường sinh bất lão?

Ngô Tà nghe lời của Tô Mặc xong, ngây người một lúc lâu, cả người đều không ổn.

Là một thanh niên tốt của thế kỷ mới, cậu đã được giáo dục cao cấp, nhưng từ khi tiếp xúc với ngành trộm mộ, thế giới quan của cậu có thể nói là đã được làm mới hết lần này đến lần khác.

"Hú hú hú ~" Đột nhiên, không gian tối tăm phía trước lại vang lên một âm thanh quái dị!

Trong ngôi mộ thuyền chìm này, sự xuất hiện đột ngột của hiện tượng bất thường này khiến mọi người không dám có chút sơ suất, tất cả mọi người đều bật đèn pin nhìn về phía trước.

Cả đội đều trở nên cẩn trọng!

Tô Mặc và Tứ hung tướng thì không sao, nghệ cao gan lớn, cộng thêm nhiều năm đảo đấu, đối mặt với tình huống đột ngột, họ đã quen rồi, lúc này chỉ là cẩn thận đề phòng.

Ngô Tà tuy sợ hãi, nhưng có Tô Mặc ở đây, cậu vẫn chưa đến mức hoảng loạn.

Ngược lại, mấy người của A Ninh, nhìn về phía trước tối tăm, tim đập thình thịch, mặt mày vừa kinh vừa sợ.

"Ác, ác đồng, ác đồng đến rồi!" Nhớ lại lời của người dẫn đường Trát Tây trước đó, một người của A Ninh hét lớn.

Chương 360

A Ninh liếc nhìn cấp dưới vô dụng, trong lòng cảm thấy mất mặt, lắc đầu, trực tiếp đi về phía trước: "Tôi muốn xem xem, là thứ gì đang giả thần giả quỷ!" A Ninh đi đến gần nơi phát ra tiếng động quái dị, quan sát một vòng, rất nhanh đã phát hiện ra chỗ không ổn.

Chỉ thấy sau một tấm ván gỗ cũ nát, tỏa ra một luồng ánh sáng quái dị màu xanh lục nhạt.

"Rầm!" A Ninh không nói hai lời, một cước đá văng tấm ván gỗ mục nát, để lộ ra nguồn gốc quái dị phía sau.

Tô Mặc nhìn kỹ, chỉ thấy một tấm da người nhỏ bé hình dạng trẻ con đang đứng đó bốc cháy.

Ngô Tà và người của A Ninh thấy A Ninh dường như đã phát hiện ra điều gì đó, nuốt nước bọt, cố gắng giữ bình tĩnh đi qua.

Ngô Tà và người của A Ninh thấy A Ninh dường như đã phát hiện ra điều gì đó, nuốt nước bọt, cố gắng giữ bình tĩnh đi qua.

Ngô Tà đến trước tấm da người, ngồi xổm xuống xem một lúc, nói: "Vách khoang này là rỗng, bên trong có đồ!" Hỗn Độn nghe xong, lườm Ngô Tà một cái, nói: "Nói thừa, nó còn đang cháy kìa, bắt mắt như vậy, ai mà không thấy!" Ngô Tà cười gượng gạo, trước đó cậu quả thực quá sợ hãi, tư duy nhất thời hỗn loạn.

"....." Tô Mặc lắc đầu, tuy Ngô Tà trước đây đã xuống không ít mộ lớn, nhưng lá gan vẫn quá nhỏ, đây không phải là thứ có thể luyện thành trong một năm ngắn ngủi.

Ngô Tà lúc này so với Tà Đế sau này vẫn còn khoảng cách rất lớn, trong đó, khoảng cách lớn nhất chính là lá gan này!

Một người của A Ninh cúi người đứng sau Ngô Tà, bật đèn pin nhìn, nói: "Đây là da người!" A Ninh nhíu mày nói: "Có chút quỷ dị!" "Bên ngoài da này phủ sáp ong, sau sáp ong chắc là lân trắng, lân trắng tự cháy, lửa lân qua những tấm da người này liền thành bóng..." Ngô Tà sắp xếp lại suy nghĩ, lại một lần nữa nghiêm túc phân tích.

Một người của A Ninh đoán: "Lẽ nào?

Đây chính là ác đồng trong miệng Trát Tây?" "Áu ú ú ~" Lúc này, một người của A Ninh bên cạnh quan tài phát ra tiếng hét chói tai, sau đó "bịch" một tiếng ngã xuống đất.

Nghe thấy tiếng động, mọi người vội vàng quay đầu nhìn lại.

"A Hổ!" Thấy đồng đội của mình ngã xuống không dậy nổi, một người khác của A Ninh tên là "Đao Tử" nhanh chóng chạy đến xem, nhìn A Hổ đang co giật không ngừng trên đất, Đao Tử lại một lần nữa kinh hãi hét lên: "Ác đồng, nhất định là ác đồng đòi mạng!" A Ninh quát: "Im miệng, một đám vô dụng, chỉ biết tự dọa mình!" Thấy A Hổ vẫn đang co giật, Ngô Tà cũng chạy đến xem, cẩn thận kiểm tra tình hình của A Hổ, lập tức nói: "Là hội chứng chèn ép, kéo dài nữa sẽ bị suy thận, mau rời khỏi đây!" Tình hình khẩn cấp, A Ninh đến bên cạnh Đao Tử đưa tay nói: "Đao Tử, phi trảo cho tôi!" Đao Tử không dám do dự, nhanh chóng cởi ba lô của mình lắp ráp phi trảo đưa cho A Ninh.

A Ninh cầm lấy phi trảo, nhắm vào tấm ván gỗ phía trên bắn một phát.

"Pằng!" Phi trảo chính xác kẹt vào khe hở của tấm ván gỗ.

A Ninh nắm lấy dây thừng nói với mọi người: "Tôi lên trước, rồi kéo các người lên!" Ngô Tà dặn dò: "Cẩn thận!" A Ninh gật đầu, liền nắm lấy dây thừng leo lên.

Nhưng khi A Ninh đã leo được một nửa, tiếng quỷ âm trong thuyền lại vang lên, tim A Ninh đập loạn, cơ thể cũng từ trên không trung tuột xuống.

Mấy tên này đúng là cản trở!

Tô Mặc cạn lời, nhảy lên một cái đỡ lấy A Ninh.

Tô Mặc quan tâm nói: "Không sao chứ?" A Ninh mặt đỏ bừng, liên tục lắc đầu.

Tô Mặc gật đầu, nhẹ nhàng đặt A Ninh xuống đất.

"Ầm ầm ầm!" Có lẽ là động tĩnh lần này của mọi người quá lớn, lúc này, cơ chế bảo vệ của ngôi mộ thuyền chìm này đã hoàn toàn bị kích hoạt, trước tiên là một tiếng hét chói tai từ không trung ập đến.

Ngay sau đó, tất cả ác đồng da người trong thuyền cổ đều bốc cháy.

Những biến cố liên tiếp này bị mọi người nhìn thấy, trong lòng hoảng sợ.

Sắc mặt Đao Tử trắng bệch, rõ ràng bị dọa không nhẹ: "Ác...

ác đồng, nhiều ác đồng quá!" "Lùi lại!" Tứ hung tướng rút súng xung kích sau lưng, một băng đạn tức khắc bắn ra.

"Tạch tạch tạch tạch..." "Tạch tạch tạch tạch!" Đạn xuyên qua cơ thể ác đồng da người, không để lại một chút dấu vết nào.

Thấy cảnh tượng này, Tô Mặc nhíu mày, trầm giọng nói: "Có độc, đừng thở, các người mang người bị thương đi trước đi..." Tô Mặc nói xong, mọi người đồng loạt bịt miệng mũi.

"Cậu cẩn thận, chú ý an toàn!" Nói xong, A Ninh không chút do dự, quay người rời đi.

Với kinh nghiệm nhiều lần thoát hiểm của mình, cô biết, bây giờ

không phải là lúc nói những lời vô ích.

Hơn nữa, mọi người ở đây thật sự không giúp được gì, ngược lại còn làm vướng chân Tô Mặc.

Không bao lâu, trong thuyền chỉ còn lại Tô Mặc, Tứ hung tướng và một đám ác đồng da người.

Tô Mặc vung thanh Xích Tiêu kiếm trong tay, chiến ý lẫm liệt: "Các ngươi ở một bên xem, ta chơi đùa với đám quỷ này!" "Vâng, Tô gia!" Tứ hung tướng thấy Tô Mặc hứng thú như vậy, cũng không tiện làm phiền, yên lặng lui sang một bên.

Tô Mặc cười khẩy nói: "Các tiểu quỷ, lại đây!" "Oa!" Lời nói của Tô Mặc dường như đã hoàn toàn chọc giận đám ác đồng, ngay sau đó, tất cả ác đồng da người đều từ sau tấm ván gỗ bay ra.

Một cái!

Hai cái!

Ba cái!

Đếm kỹ, số lượng có đến mười hai cái!

Mười hai ác đồng bay lơ lửng trên không dùng đôi mắt lửa nhìn chằm chằm Tô Mặc, không đợi Tô Mặc có bất kỳ động tĩnh nào, mười hai ác đồng ra tay trước, đồng loạt ném ra một quả cầu lửa to bằng nắm đấm về phía Tô Mặc.

Tô Mặc tạm thời còn chưa rõ uy lực của ngọn lửa, không chọn đối đầu trực diện, nhanh chóng di chuyển né tránh.

Mười hai ma đồng bám sát Tô Mặc, chẳng mấy chốc đã bao vây Tô Mặc.

"Có chút thú vị!" Tô Mặc cười khẽ, tiên phong tấn công, cơ thể như tia chớp xuất hiện trước mặt một ác đồng trên không, vung tay

chính là một kiếm.

Ánh sáng lóe lên, ác đồng đang cháy ngọn lửa quỷ dị này trực tiếp bị chém thành hai nửa.

Tấm da người bị chém làm đôi rơi xuống đất, ngọn lửa quỷ dị đó cũng biến mất.

Một đòn thành công, Tô Mặc không dừng động tác, mà nhanh chóng lao về phía ác linh thứ hai.

Một luồng ánh sáng bạc xé toạc hư không, chém ngang lưng ác đồng thứ hai.

Hai ác đồng ngã xuống đất, một biến thành tro bụi, một biến thành khói đen.

Lúc này, đám ác đồng dường như là vật sống, chúng cũng nhận ra nguy hiểm, quay người lại muốn bỏ chạy.

Chương 361

"....." Tứ hung tướng trừng mắt nhìn Tô Mặc.

Tô Mặc hừ lạnh một tiếng: "Đã đến rồi, hà tất phải đi!" Tô Mặc giơ thanh Xích Tiêu kiếm lên, cơ thể trong nháy mắt biến mất tại chỗ, tốc độ của hắn nhanh đến cực hạn, dường như hóa thành vô số tàn ảnh, sát khí và tàn ảnh phong tỏa các đường lui xung quanh.

Lúc này, trời đất vạn vật đều tĩnh lặng.

Thân hình Tô Mặc lóe lên, như quỷ mị, truy đuổi ác đồng thứ ba không buông.

Một tràng tiếng hét thảm thiết liên tiếp vang lên.

Ác đồng thứ ba căn bản không thể né tránh, chỉ có thể trơ mắt nhìn trường thương đâm xuyên qua cơ thể nó.

Tô Mặc ngón tay khẽ búng, trường kiếm lập tức nổ tung, hóa thành những mảnh vụn tiêu tán.

Trong nháy mắt, mười hai ma đồng đã bị Tô Mặc tàn sát hết.

Thân thể Địa Tiên, thật đáng sợ!

Thấy mười hai ma đồng đều đã chết hết, Tứ hung tướng chậm rãi đi tới: "Tô gia, những ác đồng da người này rốt cuộc là gì vậy?

Sao lại tà môn như thế?" Cùng Kỳ gật đầu phụ họa: "Đúng vậy, tôi thấy cũng không giống như là cơ quan gì..." Tô Mặc thu lại trường kiếm, lạnh lùng nhìn đống tro tàn trên đất, tự nhủ: "Những ác đồng da người này quả thực không phải là cơ quan gì, mà là ác linh!" "Tây Vương Mẫu đáng chết đã tra tấn những đứa trẻ vị thành niên này đến chết..." "Sau đó lại bị lột gân lột da một cách thảm thương!" "Những đứa trẻ này mang theo oán hận sau khi chết chuyển hóa thành ác linh

bị phong ấn trong chính tấm da của chúng, cứ như vậy, trải qua ngàn năm hấp thụ âm khí, đã biến thành ác đồng da người!" "Những đứa trẻ này sau khi chết trong uất hận đã biến thành ác linh, bị phong ấn ngay trong chính lớp da người của chúng.

Cứ như vậy, sau khi hấp thu âm khí ngàn năm, chúng đã biến thành ác đồng da người!" Sắc mặt Tô Mặc âm trầm, trong lòng vô cùng căm ghét việc làm của Tây Vương Mẫu.

Thao Thiết cảm thán: "Xã hội phong kiến vạn ác à, may mà Tuyết Lê Dương không đi cùng, nếu không với tính cách của vị tiền bối này, cô ấy có thể lột da rút gân, nghiền xương tro cốt thi thể của Tây Vương Mẫu!" Tô Mặc khẽ nói: "Thi thể ư?

Tây Vương Mẫu thật sự đã chết sao?" "..." Tứ hung tướng trong lòng kinh hãi, trợn to hai mắt.

"Tô...

Tô gia..." Hỗn Độn kinh ngạc nói, "Tây Vương Mẫu chưa chết?" Tô Mặc im lặng một lúc, không trực tiếp trả lời câu hỏi của Hỗn Độn, nói: "Đi thôi, A Ninh, Ngô Tà đang đợi chúng ta đó, đừng để họ đợi quá lâu..." Tô Mặc nói xong liền không nhiều lời nữa, xoay người rời đi.

"..." Mọi người chết lặng, một lúc lâu sau mới tiêu hóa được những lời của Tô Mặc.

Tây Vương Mẫu còn sống?

Bà ta đang sống dưới hình thức nào?

"Đi..." Thấy Tô Mặc sắp đi xa, Hỗn Độn cắt ngang suy nghĩ của mọi người, "Tô gia, đợi chúng tôi với..." Chẳng mấy chốc, Tô Mặc và Tứ hung tướng đã ra khỏi thuyền cổ, hội ngộ lại với A Ninh, Trát Tây và những người khác.

Dưới màn đêm, cả đoàn người quay trở lại doanh địa.

Thế nhưng, điều khiến tất cả mọi người không ngờ tới là trong doanh địa đã có hai "người quen" đợi từ lâu.

Phan Tử và Vương Nguyệt Bán!

Ngô Tà không mấy ngạc nhiên khi thấy Phan Tử đến, "Chú Ba của tôi cũng đến rồi sao?" Phan Tử nói: "Ừ, Tam gia đến vì Trần Văn Cẩm!" Ngô Tà gật đầu, không nghĩ nhiều, dù sao năm đó chú Ba và Trần Văn Cẩm cũng là người yêu của nhau.

Cậu quay đầu nhìn Vương Nguyệt Bán, "Thế sao cậu lại ở đây?" Vương Nguyệt Bán nói một cách đầy chính nghĩa: "Chú Ba của cậu nói ở đây có mối làm ăn lớn, nên tôi đi theo..." Ngô Tà nói: "Mẹ kiếp, cậu có biết ở đây nguy hiểm thế nào không?

Người khác trốn còn không kịp, cậu lại chủ động xông vào..." Trương Khởi Linh, người đã im lặng từ lâu, cắt ngang cuộc trò chuyện của mọi người: "Chúng ta phải nhanh chóng tìm được mộ Tây Vương Mẫu!" Tô Mặc như nghĩ đến điều gì, mày nhíu chặt lại, "Không còn nhiều thời gian nữa?" Trương Khởi Linh gật đầu, "Bỏ lỡ lần này, phải đợi thêm năm năm nữa!" "Ha ha ha..." Lúc này, Vương Nguyệt Bán phá lên cười, "Bàn gia ta đây đã sớm tìm ra quy luật rồi!" Tô Mặc đảo mắt một cái, "Nói chuyện cho đàng hoàng!" "Ách..." Tiếng cười của Vương Nguyệt Bán tắt ngấm, sắc mặt lập tức trở nên lúng túng, "Vâng vâng vâng, Tô gia dạy phải..." Đùa à!

Cho Vương Nguyệt Bán thêm mười vạn lá gan, cậu ta cũng không dám ra vẻ trước mặt Tô Mặc.

"Khụ khụ khụ..." Vương Nguyệt Bán hắng giọng, nói lại: "Các vị có biết không?

Nơi này đã không còn là thành Ma Quỷ ban đầu nữa!" A Ninh vẻ

mặt khó hiểu: "Không phải là ban đầu?" Vương Nguyệt Bán giải thích: "Đây là một quần thể địa mạo Yardang khổng lồ, được tạo thành từ hơn mười thành Ma Quỷ nhỏ, ở giữa là Gobi..." "Mà thành Ma Quỷ này được các dãy núi đá nối liền với nhau, đầu đuôi tương tiếp, tạo thành một chuỗi thành Ma Quỷ khổng lồ!" Vương Nguyệt Bán chỉ vào Gobi và núi đá dưới bầu trời đêm, bắt đầu giải thích cho mọi người.

"Ý cậu là... chúng ta vẫn luôn đi dọc theo chuỗi này?" A Ninh còn chưa nói xong, Ngô Tà cũng nghĩ đến điều gì đó, cướp lời: "Hoặc có thể nói... chúng ta đang đi theo con đường đã được người khác thiết kế sẵn!" Vương Nguyệt Bán mỉm cười: "Thiên Chân đúng là thông minh, trong thành Ma Quỷ này có rất nhiều tảng đá, trông thì lộn xộn nhưng thực ra cách sắp đặt rất tinh tế.

Ví dụ, khi cậu lật qua một ngọn núi đá, một bên có nhiều đá, một bên có ít đá!" Đôi mắt Ngô Tà lập tức sáng lên: "Tôi hiểu rồi, khi cậu đưa ra phán đoán tức thời, không biết nên đi đường nào, phản xạ có điều kiện trong tiềm thức sẽ mách bảo cậu rằng nên đi về hướng có ít đá hơn!" Vương Nguyệt Bán khen: "Trả lời đúng rồi, hơn nữa, hầu như mọi ngã rẽ đều như vậy, cho dù cậu có đi nhầm, cũng có vô số khả năng giúp cậu sửa sai!" "Thứ này rất phổ biến ở thời cổ đại, có một người cổ đại rất mộc mạc đã đặt cho nó một cái tên hay, gọi là Kỳ, Môn, Độn, Giáp!" Kỳ Môn Độn Giáp?

Đây chính là sở trường của Tô gia!

Lúc này, mấy người đều đổ dồn ánh mắt về phía Tô Mặc.

Tô Mặc lại mỉm cười, ra hiệu cho Vương Nguyệt Bán và Ngô Tà tiếp tục nói.

Phải công nhận!

Thời gian này Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán tiến bộ rất nhanh,

vậy mà đã nhìn ra được bố cục của Tây Vương Mẫu.

Được Tô Mặc tán thành, Ngô Tà cũng mạnh dạn hơn, chỉ vào Gobi trong sa mạc, nói: "Những tảng đá này trông cũng có tuổi rồi, có lẽ năm xưa nơi này là một chiến trường!" "Tây Vương Mẫu này hẳn là một cao thủ số thuật, nên những tảng đá này có lẽ dùng để phòng ngự!" "Trong bút ký của Trần Văn Cẩm có đề cập, vương quốc của Tây Vương Mẫu này được bảo vệ bởi một bức tường thành vô hình, người khác không nhìn thấy, nhưng nếu đụng phải thì chắc chắn sẽ quay đầu." "Nơi này mấy nghìn năm trước hẳn đều là nước!" "Nói cách khác là có một dải nước, tương tự như một con sông hộ thành bao quanh!" "Nếu dải nước đó chính là bức tường thành vô hình, vậy thì cung điện của Tây Vương Mẫu hẳn là nằm trong vòng tròn này!" "Hoặc có thể nói, bà ta ở ngay giữa thành Ma Quỷ!" "..." Nghe lời của Ngô Tà, A Ninh suy nghĩ một lúc rồi nói: "Theo lời của Đinh Chúc Trác Mã, ở phía tây của thành Ma Quỷ này, đi dọc theo lòng sông khoảng hai ngày nữa là đến cửa núi đá nơi đội của ông ấy và Trần Văn Cẩm biến mất năm đó.

Còn về... con đường tiếp theo, Đinh Chúc Trác Mã cũng không nhận ra nữa!" Phan Tử nói: "Vậy chúng ta cứ đợi đội của Tam gia đi, đi xuôi theo dòng sông, vì thành cổ nhất định ở gần lòng sông, đội của năm đó cũng đi như vậy, chúng ta cũng có thể thử vận may!" Vẻ vui mừng trên mặt Ngô Tà dần tan biến: "Nhưng lòng sông cổ đến đoạn này cơ bản đã liền với bãi Gobi, hoàn toàn không nhìn rõ được nữa!" "Ầm ầm!!!" Ngay lúc này, một tiếng động đinh tai nhức óc vang lên trên bầu trời.

"Sắp mưa sao?

Đây là bãi Gobi mà, cả năm chẳng mưa được một lần!!!" Ngô Tà ngơ ngác ngẩng đầu nhìn trời.

Trương Khởi Linh ngẩng đầu, vẻ mặt nghiêm trọng: "Không còn nhiều thời gian nữa!" Ngô Tà nhìn về phía Trương Khởi Linh, một thông tin quan trọng chợt lóe lên trong đầu: "Đúng rồi, trước đó Đinh Chúc Trác Mã có nói, tương truyền chỉ có vào ngày mưa mới có thể vào được bên trong thành trì..." "Ầm ầm!!!" Tiếng sấm vẫn tiếp tục, vang dội khắp bầu trời, chẳng mấy chốc, những giọt mưa nhỏ bắt đầu lách tách rơi xuống!

Tô Mặc nói: "Thế này đi, chúng ta hôm nay nghỉ một đêm, sáng mai trời sáng sẽ xuất phát.

Nếu cung điện Tây Vương Mẫu ở trong thành Ma Quỷ này, tôi nghĩ tôi có thể tìm được đường!" Tô Mặc đã lĩnh hội thông suốt bản lĩnh của tứ phái đạo mộ, ngoài những người đã chết như Trương Tam Liên Tử, Uông Tàng Hải, Thiết Diện Sinh, Tô Mặc nhìn khắp thiên hạ, thật sự không tìm được ai có thể sánh ngang với mình.

Việc tìm ra lối vào mộ Tây Vương Mẫu, đối với Tô Mặc mà nói, cũng không quá khó.

"He he, đó là dĩ nhiên, Tô gia ngài là cao thủ tầm long điểm huyệt, lại còn tinh thông Chu Dịch Bát Quái, tìm một cái cung điện Tây Vương Mẫu thì có gì là to tát!" Vương Nguyệt Bán đã hoàn hồn sau trận sấm sét ban nãy, lại hoạt bát trở lại, lập tức nịnh nọt Tô Mặc.

"Được rồi, đừng nịnh nữa, ở đây vừa hay có sẵn lều, mọi người hôm nay nghỉ ngơi cho tốt đi..." Tô Mặc nhìn sắc trời, đã gần chạng vạng, lại thêm mưa không ngớt, thật sự không thích hợp để lên đường.

Chương 362

Mọi người gật đầu, vào lều trú mưa!

Ngày hôm sau.

Trời vừa sáng, mọi người đã thu dọn xong đồ đạc, chỉnh trang lên đường!

Dưới sự chú ý của mọi người, Tô Mặc lấy ra la bàn hoàng kim xem xét, tiếp đó lại dùng Thôi Bối Đồ để tính toán.

Sở dĩ phải phiền phức như vậy là vì Tô Mặc biết, cung điện Tây Vương Mẫu này không giống bất kỳ ngôi mộ cổ nào họ từng đến.

Trải qua ngàn năm, sơn xuyên, dòng sông ở đây đã sớm thay đổi, phong thủy cũng khác xa trước đây.

Dù là thuật phân kim định huyệt của Lão Hồ cũng chưa chắc có thể thành công tìm ra lối vào mộ thất của Tây Vương Mẫu.

Thế nhưng, may mà Tô Mặc tinh thông thuật thôi diễn, lại lĩnh hội được hai quyển Thập lục tự âm dương phong thủy bí tịch, hiện tại sự phiền phức này đối với anh mà nói, cũng không quá khó.

Chỉ là... cần phải mất một chút thời gian!

Không lâu sau, Tô Mặc đã định vị được vị trí lối vào cung điện Tây Vương Mẫu.

Hơn nữa, vị trí lối vào không chỉ có một.

Trong đó, có mấy lối vào đều ở trong thành Ma Quỷ, mà lối vào gần nhất với mọi người chính là một vách đá cách đó vài cây số.

"Thế nào rồi, có tìm được lối vào cung điện Tây Vương Mẫu không?" A Ninh đứng bên cạnh, vẻ mặt căng thẳng nhìn Tô Mặc.

Nếu Tô Mặc không định vị được lối vào, vậy họ cũng chỉ có thể làm theo lời Phan Tử nói hôm qua, đi xuôi theo dòng sông để thử vận may!

Tô Mặc cất la bàn hoàng kim, "Yên tâm đi, đã tìm được rồi, lối vào còn không chỉ có một!" "Tốt quá rồi!" Mọi người nghe lời Tô Mặc, ai nấy đều phấn khích. ... ...

Hai giờ sau!

Khi mọi người đi qua một khu Gobi cao lớn, Phan Tử đột nhiên dừng lại nhìn Gobi ở phía xa nói: "Đợi đã, mọi người xem, bên trong này trông có vẻ hơi khác!" Nghe Phan Tử có phát hiện, tất cả mọi người đều dừng lại.

Phan Tử xuất thân quân đội, mấy năm trước còn từng ra chiến trường, kinh nghiệm trinh sát vô cùng phong phú, không hề thua kém Lão Hồ, điểm này những người có mặt đều rất tin phục.

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Gobi.

Vương Nguyệt Bán dường như cũng có phát hiện, nhưng lại có chút không chắc chắn, nói: "Sao tôi cứ cảm thấy phía sau tảng đá của Gobi này hình như có thứ gì đó nhỉ!" A Ninh nhìn một lúc, do dự nói: "Hình như có ánh sáng!" Vương Nguyệt Bán thấy mọi người đều không phát hiện ra gì, liền không quan tâm ba bảy hai mốt, rút dao găm từ trong ngực ra, chạy đến bên tảng đá, từng chút một cạo lớp đất cát xuống.

Chưa đến vài phút, thứ giấu bên trong đã lộ ra.

Nhìn thứ lộ ra, Vương Nguyệt Bán lập tức trợn tròn hai mắt kinh hô: "Hóa thạch!" Giây tiếp theo, Vương Nguyệt Bán mừng như điên: "Ha ha ha ha ha, lần này đáng giá rồi, cho dù không tìm được cung điện Tây Vương Mẫu, được thấy hóa thạch cũng đáng!" Theo lớp đất

cát được cạo đi, thứ bên trong cũng ngày càng rõ ràng.

Lúc này, tất cả mọi người miễn cưỡng có thể nhìn thấy hình dạng xương trắng lờ mờ bên trong.

A Ninh quay đầu nhìn Tô Mặc, nói: "Dù sao cũng không thiếu chút thời gian này, hay là chúng ta dọn nó ra xem sao?" Thật lòng mà nói, A Ninh khá hứng thú với khối hóa thạch bên trong.

Tô Mặc gật đầu, "Được, vậy xem thử đi!" Thấy Tô Mặc đồng ý, Vương Nguyệt Bán cạo càng hăng hái hơn.

Không lâu sau, khi lớp đất cát bị cạo đi ngày càng nhiều, hình dạng của hóa thạch bên trong dần dần hiện rõ.

Khi Vương Nguyệt Bán nhìn rõ hình dạng hóa thạch, đột nhiên giật nảy mình, lùi mạnh về sau một bước.

"Sao vậy?" Phan Tử tò mò hỏi.

Vương Nguyệt Bán nhìn hóa thạch, vẻ mặt lúc này khó chịu như nuốt phải ruồi: "Phì, đúng là xui xẻo!" Phan Tử thấy Vương Nguyệt Bán phản ứng lớn như vậy, không khỏi hỏi: "Sao vậy Bàn Tử, chất lượng hóa thạch không tốt à?" Vương Nguyệt Bán lắc đầu, "Chất lượng quá tốt, anh tự xem đi!" Phan Tử tiến lên một bước, nhìn kỹ một lượt, sau đó cũng phát hiện ra vấn đề, kinh ngạc nói: "Mọi người đừng đụng vào, là hóa thạch mặt người!" Hóa thạch mặt người???

Mọi người đồng loạt nhìn về phía hóa thạch, quả thật cũng phát hiện ra điểm bất thường, một phần của hóa thạch này, thực sự quá giống xương mặt người.

"Tao không tin vào tà ma này!" Vương Nguyệt Bán càng nhìn, trong lòng càng tức, liền lại cầm dao găm tiến lên cạo.

Lần này, dường như cậu ta muốn đào toàn bộ hóa thạch ra để xác nhận.

Trong lúc Vương Nguyệt Bán vì không cam tâm mà dọn dẹp lớp bề mặt Gobi trên quy mô lớn, mọi người đứng bên cạnh, cũng phát hiện ra ngày càng nhiều thứ!

Lúc này mọi người mới phát hiện, thì ra trong Gobi này không chỉ có một hóa thạch mặt người, mà là vô số hóa thạch mặt người.

Số lượng nhiều đến mức, gần như Vương Nguyệt Bán dọn đến đâu, ở đó sẽ xuất hiện.

Phan Tử nhìn vô số hóa thạch mặt người trên Gobi trước mặt, kinh hãi nói: "Nhiều mặt người như vậy, không lẽ là hố chôn vạn người?" Phía trước!

Vương Nguyệt Bán, người vì không cam tâm giấc mộng phát tài từ hóa thạch bị tan vỡ mà vẫn luôn dọn dẹp lớp bề mặt Gobi, nghe thấy lời Phan Tử liền lập tức dừng lại, quay người nhìn mọi người, "Xem ra Tây Vương Mẫu này quả thật là một bạo chúa!" Lần này, lúc dọn dẹp, Bàn Tử cũng không còn cẩn thận nữa, mà đầy oán khí!

Trước đó, khi Bàn Tử phát hiện hóa thạch thì vui mừng bao nhiêu, lúc này cậu ta đối mặt với những hóa thạch mặt người này thì tức giận bấy nhiêu! ... ...

Khoảng năm sáu phút sau, dưới sự trả thù đầy oán khí của Vương Nguyệt Bán, Gobi đầy hóa thạch mặt người đột nhiên bốc lên một trận bụi mù, lao thẳng về phía mọi người.

Mọi người vội vàng che miệng mũi.

Tô Mặc bước ra một bước, huyết khí cuồn cuộn, không khí xoáy động trong hư không, một luồng gió lạnh từ dưới chân anh sinh ra, lập tức thổi tan đám bụi mù.

Giữa ban ngày ban mặt, một cảnh tượng quỷ dị như vậy lại diễn ra ngay trước mắt mọi người, ai nấy đều hoảng hốt.

Phan Tử vội vàng hét lên: “Được rồi, Bàn Tử cậu đừng đào nữa, có chút không ổn!” Vương Bàn Tử cũng bị dọa không nhẹ, lảo đảo nhảy ra khỏi hố đất.

Chân cậu ta dường như đang ở chính giữa hố chôn vạn người, trên Gobi hoang vắng, vô số đầu lâu mặt người, cảnh tượng này vô cùng quỷ dị.

Chương 363

Vương Nguyệt Bán lập tức toát mồ hôi lạnh, ngoan ngoãn đứng đối diện Gobi, nghiêm chỉnh cúi đầu chào hố đất, nói: "Xin lỗi các vị gia, đã làm phiền các vị, chúng tôi đi ngay đây!!" Nói xong, Vương Nguyệt Bán còn không quên kéo Ngô Tà bên cạnh quay người bỏ chạy.

"Bốp!" Tô Mặc vỗ một phát vào gáy Vương Nguyệt Bán.

"Á!" Vương Nguyệt Bán đau điếng, "Ai đánh Bàn gia?

Chú chịu được chứ thím không chịu được, hôm nay dù là Thiên Vương lão tử đến, Bàn gia cũng liều mạng với ngươi..." Vương Nguyệt Bán gào thét, nhưng vừa quay người lại thì thấy Tô Mặc, vẻ mặt lập tức xụ xuống, "Tô gia?" Vương Nguyệt Bán mặt đầy uất ức, "Tô gia ngài đánh tôi làm gì?" Tô Mặc thấy Vương Nguyệt Bán như một cô dâu nhỏ bị ấm ức, suýt nữa thì tức đến bật cười, mắng: "Cậu nói xem cái tính nhát gan này của cậu, có thể làm vẻ vang cho sư phụ cậu một chút được không?" "Đừng ra ngoài làm mất mặt nữa được không?

Mặt mũi của Mô Kim Hiệu Úy đều bị cậu làm mất hết rồi!" "Giữa ban ngày ban mặt, chúng ta đông người thế này cậu sợ cái gì?" "Cậu nhìn kỹ lại xem, thứ này tuy trông giống xương người, nhưng căn bản không phải người!" Tô Mặc chỉ vào hóa thạch "mặt người" trong Gobi nói.

Vương Nguyệt Bán ngẩn người, nhanh chóng đi lại gần, nhìn kỹ lại, nhưng vẫn không nhìn ra được gì, bèn hỏi thẳng: "Tô gia, đây không phải xương người thì là gì?" "..." Tô Mặc cạn lời.

Lứa trẻ này thật khó dạy!

Tô Mặc lắc đầu, chỉ vào hóa thạch xương nối liền bên cạnh xương "mặt người" nhắc nhở: "Cậu nhìn kỹ lại đi, rìa của tảng đá này..." "Đây là..." Vương Nguyệt Bán có chút không dám tin, "Xương sống người??" Lời này vừa nói ra, A Ninh đứng phía sau bước lên, "Xương sống người làm gì có ngắn như vậy, đây là xương cá!" Tô Mặc gật đầu, "Đúng, đây là một loài động vật trong truyền thuyết, gọi là cá mặt người!" "Đúng..." Tô Mặc nhìn mọi người, giải thích: "Đây là một loài động vật trong truyền thuyết, gọi là cá mặt người!" "Vân Đính Thiên Cung có chim mặt người, Tháp Mộc Đà có cá mặt người, mối liên hệ trong đó... cũng khá thú vị đấy..." Khóe miệng Tô Mặc nhếch lên, ánh mắt lóe lên một tia sáng.

"Cá mặt người???" Vương Nguyệt Bán ngơ ngác nhìn Tô Mặc, "Tô gia, Bàn Tử tôi học ít, ngài đừng có lừa tôi..." "Cá mặt người!!!" Ngô Tà thì lại lộ ra vẻ kinh ngạc, "Đó là loài vật của vạn năm trước!" Cả vạn năm!

Vương Nguyệt Bán vừa nghe đến con số này, lập tức lại trở nên kích động, hớn hở phủi lớp bụi đất trên hóa thạch cá mặt người.

Đồ cổ cả vạn năm, thứ này phải đáng giá cả đống tiền!

"Ở đây có cả một vùng hóa thạch cá mặt người, cộng thêm kết cấu của lớp đá này, về cơ bản có thể phán đoán nơi đây trước kia chính là lòng sông cổ!" Ngô Tà đột nhiên nghĩ đến điều gì, "Đúng rồi, mọi người chắc vẫn chưa quên con thuyền cổ đó chứ!" "Con thuyền đó?" A Ninh bừng tỉnh, "Nếu con thuyền đó là thuyền mai táng của người thân nhất của Tây Vương Mẫu, thì nó phải xuất phát từ cung điện Tây Vương Mẫu, vậy nên ở đây nhất định có lòng sông!" "Không sai!" Ngô Tà cười gật đầu.

Phan Tử kích động không thôi: "Điều này chứng tỏ, phương hướng Tô gia tìm không sai, con đường chúng ta đang đi là chính

xác...” Tô Mặc nói với mọi người: “Được rồi, một khi đã thông qua các manh mối khác để xác nhận lại phương hướng, vậy chúng ta đừng lãng phí thời gian nữa, xuất phát thôi!” Nói xong, anh liền tiếp tục dẫn đường.

Tứ hung tướng, A Ninh, Trương Khởi Linh, Phan Tử và những người khác theo sau.

Để lại Vương Nguyệt Bán mặt đầy lúng túng ôm khối hóa thạch cá mặt người vừa đào ra, nhìn mấy người đã xuất phát mà vội vàng la lên: “Ê đừng đi mà, chúng ta mang khối hóa thạch này về cho cơ quan văn vật địa phương nghiên cứu cũng được mà!” Bên cạnh, Ngô Tà cũng ở lại bầu bạn với Vương Bàn Tử, cười nói: “Bàn Tử, cậu có biết tại sao cá mặt người lại có mặt người không?” “Tại sao?” Vương Nguyệt Bán ôm phiến hóa thạch cá mặt người khó hiểu hỏi.

Ngô Tà ha ha cười một tiếng, “Bởi vì à, nó ăn quá nhiều người!” Nói xong, Ngô Tà vỗ vỗ vai Vương Bàn Tử, đi về phía đoàn người.

Vương Nguyệt Bán: “...” “Chỉ có cậu biết nhiều!” Thấy Ngô Tà cũng đi, Vương Nguyệt Bán nhìn phiến hóa thạch cá mặt người to đùng trong tay, lại nhìn đám người đã sắp đi xa, chỉ đành bất lực đặt phiến hóa thạch xuống, lưu luyến đuổi theo. ... ...

Vài giờ sau!

Mọi người đứng trên vách đá Gobi, vẻ mặt nghiêm trọng nhìn xuống vực sâu không thấy đáy bên dưới.

“Tô gia, ngài chắc chắn chứ, từ đây xuống có thể tìm thấy cung điện Tây Vương Mẫu???” Vương Nguyệt Bán nhìn vực sâu bên dưới, nuốt nước bọt.

“Sao?” Tô Mặc mặt không biểu cảm, “Không tin tôi?” “Không không không...” Vương Nguyệt Bán vội lắc đầu, “Không phải, Tô gia,

cái này cũng sâu quá rồi, đây đâu phải là bồn địa, đây rõ ràng là hố thiên thạch mà!" "Hơn nữa, sâu không thấy đáy thế này, cũng không biết dây an toàn của chúng ta có đủ dài không, lỡ như không đủ dài, lơ lửng giữa chừng, chúng ta kẹt ở lưng chừng chẳng phải là lúng túng lắm sao?" Vương Bàn Tử mặt đầy lo lắng nhìn mọi người.

"Yên tâm!" Tô Mặc an ủi, "Tôi đã đến đây, chứng tỏ nơi này có thể đi được, mọi người chuẩn bị dây thừng đi!" Mọi người gật đầu, ai nấy chuẩn bị dây thừng.

Mười mấy phút sau, ngoại trừ Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán nhát gan, những người khác đều đã chuẩn bị xong, một đầu dây cố định vào tảng đá phía trên, đầu kia buộc vào eo.

Tô Mặc đứng bên vách đá, quay người nhìn Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán, động viên: "Hai người cố lên, chúng tôi ở dưới đợi hai người!" Nói xong, anh gật đầu ra hiệu với Tứ hung tướng, A Ninh và Phan Tử.

Giây tiếp theo!

Mấy người đồng thời nắm lấy dây thừng không chút do dự trượt xuống, để lại Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán mặt ngơ ngác đứng ngây tại chỗ.

Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán do dự một lát, cắn răng, lấy dây thừng của mình ra từ trong ba lô. ... ...

Một phút sau, Tô Mặc và mấy người vừa trượt đến giữa vách đá, dây thừng đã hết.

"Tô gia!!!" Phan Tử lớn tiếng gọi, "Làm sao bây giờ?

Dây không đủ dài!" Tô Mặc nhìn vô số dây leo bên vách đá, lập tức cởi dây thừng, nắm lấy một sợi dây leo, "Chúng ta dùng dây leo xuống!" "Được!" Những người khác nghe vậy, làm theo.

Sau khi nắm lấy dây leo, lần này mọi người không dám trượt xuống nữa, xét đến độ chắc chắn của dây leo, ai nấy đều từng bước một leo xuống.

Vài phút sau, cả đoàn người đã an toàn đáp xuống mặt đất.

"..." Mấy người kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt.

Chỉ thấy xung quanh đá tảng dày đặc, mặt đất cũng không còn là cát sỏi mà là đất đai màu mỡ.

Phía trước, lại là một khu rừng rậm thần kỳ, mỗi một cây đại thụ đều cành lá sum suê, đây chính là một khu rừng già trong núi sâu!

Không chỉ vậy, bên tai mấy người còn thỉnh thoảng vang lên tiếng chim hót và tất cả những âm thanh nên có của một khu rừng bình thường.

Nhìn mọi thứ trước mắt, A Ninh kinh ngạc nói: "Không ngờ trong sa mạc này lại có một khu rừng lớn như vậy, thật là đáng kinh ngạc!" "Môi trường ở đây phức tạp, chúng ta phải cẩn thận hơn!" Phan Tử cảnh giác nhìn xung quanh và khu rừng phía trước.

Tô Mặc nói: "Cung điện Tây Vương Mẫu ở ngay trong khu rừng này, đây là sào huyệt của Tây Vương Mẫu, nguy hiểm trùng trùng, mọi người hãy giữ cảnh giác!" Nói rồi, Tô Mặc mở ba lô sau lưng, thả Tam Thốn Đinh ra.

Trong khu rừng nguyên sinh rậm rạp này, khứu giác của động vật vượt xa con người.

"Ai, nếu không phải tận mắt chứng kiến, có đánh chết tôi cũng không tin trong sa mạc lại có một khu rừng mưa lớn như vậy!" Vương Nguyệt Bán nhìn xung quanh tươi tốt mà cảm thán.

Trương Khởi Linh, người đã im lặng từ lâu, đột nhiên nói: "Thực ra toàn bộ sa mạc là một bồn địa lớn, nơi này lại là điểm thấp nhất

của bồn địa, tất cả nước mưa, nước ngầm đều sẽ hội tụ về đây, nuôi dưỡng khu rừng mưa này!" "Đồng thời cũng khiến cho các dải núi đá xung quanh mọc lên không ít thực vật!" "Cảnh tượng này, chính là điều người xưa nói tàng phong tụ thủy mà bất động, cũng là câu nói dân gian phong thủy bảo địa!" Đôi mắt Trương Khởi Linh chăm chú nhìn xung quanh, trong mắt có một vẻ gì đó không nói nên lời.

"Phong thủy bảo địa?" Vương Nguyệt Bán càu nhàu: "Tây Vương Mẫu này thật biết chọn chỗ!" Tô Mặc dặn mọi người buộc chặt cổ tay áo và ống quần, môi trường ở đây khá giống với trùng cốc năm đó, khắp nơi đều là muỗi, đỉa, côn trùng độc.

Chương 364

Những loài sâu bọ không đáng kể ở bên ngoài này, ở đây có thể ăn thịt người.

"Đi thôi..." Mọi người đi theo Tô Mặc suốt một chặng đường, trong lúc đó cũng gặp không ít thứ nguy hiểm.

Như trong nguyên tác, thảo tỳ tử cũng gây ra không ít phiền phức cho mọi người, nhưng may mà huyết khí hung thú của Tứ hung tướng, huyết khí kỳ lân của Trương Khởi Linh và huyết khí thanh long của Tô Mặc đều có thể áp chế thảo tỳ tử, mọi người mới tránh được kiếp nạn này.

Tô Mặc đi phía trước, đang đi thì đột nhiên dừng bước.

Phan Tử vừa định mở miệng hỏi, Tô Mặc đã ra hiệu cho anh ta nhìn về phía trước.

Giây phút này!

Mấy người đồng thời nhìn về phía trước.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn, Ngô Tà và Phan Tử mặt mày tái mét.

Chỉ thấy trên cây đại thụ phía trước bốn người, đang quấn quanh một con trăn khổng lồ dài hơn mười mét, mình có vằn vàng tía.

Trên mình con trăn, những lớp vảy rắn rõ rệt, cứng như sắt thép, tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo.

Con trăn này, vừa nhìn đã biết không phải loại tầm thường, với cái đầu lâu khổng lồ của nó, Ngô Tà và Phan Tử tuyệt đối không nghi ngờ việc nó có thể nuốt chửng họ trong một miếng.

Điều khiến Ngô Tà và Phan Tử sợ hãi nhất là, con trăn khổng lồ

dài hơn mười mét này, lúc này đang dùng đôi mắt màu vàng kim tò mò quan sát họ.

Tiêu rồi, bị phát hiện!

Ngô Tà và Phan Tử liếc nhìn nhau, trong lòng kinh hãi.

"Đừng động đậy, đừng phát ra tiếng động, nhìn chằm chằm vào mắt nó!" Trương Khởi Linh dùng giọng nói yếu ớt nhắc nhở.

Tô Mặc bình tĩnh nhìn con trăn, nói nhỏ: "Đừng sợ, chỉ là một con rắn nhỏ thôi, chúng ta không cần thiết phải chọc vào nó, nhưng cũng không cần phải sợ nó!" Cũng phải!

Bên mình có nhiều cao nhân dị sĩ như vậy, đừng nói là một con rắn, cho dù là một con rồng chọc vào họ, kết cục cũng sẽ cực thảm.

Lời của Tô Mặc đã tiếp thêm không ít dũng khí cho Ngô Tà và Phan Tử, hai người cũng đều biết bản lĩnh của Tô Mặc, liền lập tức nghe theo lời Trương Khởi Linh, chăm chú nhìn vào mắt con trăn, trong mắt không còn vẻ né tránh!

"Xì ya!!!" Con trăn dường như cảm nhận được sự coi thường trong mắt Tô Mặc, há cái miệng to như chậu máu, tiếp đó một tiếng gầm của dã thú đinh tai nhức óc vang vọng khắp trời đất.

Lời vừa dứt, con trăn khổng lồ lao thẳng xuống, tấn công về phía mọi người.

"Tiểu Tam Gia, chúng ta mau lùi lại!" "Nó đến rồi!" Ngô Tà và Phan Tử lùi lại, Tứ hung tướng và những người khác cũng nhanh chóng rút ra chiến đao, bội kiếm của mình.

Vương Nguyệt Bán lấy ra một khẩu tiểu liên và mấy quả lựu đạn, "Tô gia!" Tô Mặc lắc đầu, từ chối yêu cầu của Vương Nguyệt Bán.

Nơi này quỷ dị, nếu sử dụng thuốc nổ, không chừng sẽ thu hút

những sinh vật khác.

Một con rắn nhỏ không là gì, nếu kinh động đến những tà vật khác, thì thật là được không bù mất.

Thấy con trăn sắp bay tới, Tô Mặc và Trương Khởi Linh rút Xích Tiêu kiếm và Hắc Kim cổ đao ra, nhảy lên định chặn lại.

Hai người dùng khinh công nhảy lên phía trên con trăn, Tô Mặc cầm kiếm chém mạnh xuống thân nó.

"Bốp!" Lập tức, trên mình con trăn có thêm một vết máu.

Mà Trương Khởi Linh cũng không hề yếu thế, chém nhanh một nhát, chỉ có điều, nhát đao này của anh ta chém xuống, đừng nói là vết máu, ngay cả vảy của con trăn cũng không chém vỡ.

"Gầm!!!" Cảm giác đau đớn truyền đến, con trăn nổi giận đùng đùng, quẫy mình, dùng sức hất văng Tô Mặc và Trương Khởi Linh trên lưng ra ngoài.

Tô Mặc và hai người nhẹ nhàng đáp xuống đất.

Nào ngờ, con trăn lại lao thẳng tới.

Trương Khởi Linh lộn người né tránh.

Tô Mặc lại không hề có ý định lùi bước, một chiêu Khôi Tinh Thích Đấu liền đá về phía đầu rắn.

Tô Mặc là nhân vật cỡ nào, thân thể Địa tiên, sức mạnh càng đạt đến con số 300 đáng kinh ngạc, cú đá dồn lực này đá vào đầu rắn, lực đạo kinh người đã đá văng con trăn dài hơn mười mét bay xa mấy mét.

"Gầm!" Con trăn đầu óc choáng váng, lắc lắc đầu, ánh mắt nhìn mọi người, hàn ý tỏa ra bốn phía.

Tô Mặc nhíu mày, nhận ra có điều không ổn, "Con súc sinh này

thành tinh rồi...” Lớn lên ở một nơi phong thủy bảo địa như thế này hàng trăm, thậm chí hàng ngàn năm, con trăn khổng lồ này tuy bị phong ấn sau khi kiến quốc nên không thể thành yêu, nhưng cũng đã khai mở linh trí, chỉ là linh trí không hoàn thiện, phần lớn vẫn bị thú tính hung ác chi phối.

“Gừ!” Con trăn ngẩng đầu, thân thể khổng lồ như một ngọn núi nguy nga, bóng của nó đổ xuống mặt đất.

Nhìn thấy cảnh này, trong lòng mọi người lạnh toát.

“Gầm!” Con trăn gầm lên một tiếng về phía Tô Mặc, rồi lao thẳng về phía anh.

Tô Mặc di chuyển thân thể, khéo léo né tránh.

“Ầm~” một tiếng, con trăn đâm gãy thân cây trên mặt đất, toàn bộ thân thể lao về phía trước, há miệng cắn về phía Tô Mặc.

Tô Mặc lại né.

Tuy nhiên, tốc độ của con trăn cũng cực nhanh, chưa đến ba giây đã lại lao về phía anh.

Trương Khởi Linh cầm đao bay tới, muốn chia sẻ một chút áp lực cho Tô Mặc, nhưng anh ta vẫn đánh giá thấp thực lực của con trăn ngàn năm.

“Vút!” Con trăn quất đuôi một cái trúng ngay Trương Khởi Linh, Trương Khởi Linh không địch lại, lảo đảo bay ra ngoài.

“Khụ khụ...” Sau khi đáp đất, Trương Khởi Linh phun ra một ngụm máu tươi.

“Tiểu Ca...” “Trương tiểu ca...” Ngô Tà, Hỗn Độn và những người khác vội vàng chạy tới.

“Không sao...” Trương Khởi Linh lắc đầu.

“Vết thương nhẹ!” Mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Chương 365

Tô Mặc đang né tránh đòn tấn công của con trăn, thấy Trương Khởi Linh ói máu, liền lớn tiếng nói: "Tất cả tránh ra, các người không phải đối thủ của nó!" Mọi người không dám chần chừ, liên tiếp lùi lại một cây số, hoàn toàn giao lại chiến trường cho Tô Mặc.

"Vèo~" một tiếng, miệng con trăn phun ra một luồng khói trắng, lập tức bao phủ Tô Mặc.

Khói trắng nhanh chóng tan biến, thay vào đó là một chiếc lưỡi rắn lạnh lẽo vô cùng.

Đồng tử Tô Mặc co lại.

Giây tiếp theo, lưỡi rắn mang theo sát khí lạnh lẽo, trực tiếp quấn quanh cổ anh.

Lúc này, đầu rắn từ từ vươn ra, đối diện với khuôn mặt Tô Mặc.

"Xì~" Lưỡi rắn uốn éo trong không khí, nó đang liếm cổ Tô Mặc.

Cảm giác lạnh buốt thấu xương, còn xen lẫn mùi tanh nhàn nhạt, khiến người ta buồn nôn.

Đúng là ghê tởm!

Tô Mặc nheo mắt, tay nắm chặt Xích Tiêu kiếm.

Giây tiếp theo, Xích Tiêu kiếm xé toạc không khí, lao về phía trước, đâm mạnh vào trán con trăn.

"Gào~" Cảm giác đau đớn tột cùng truyền đến, khiến con trăn đau đớn gào thét, nhân cơ hội này, Tô Mặc phi một cước, Khôi Tinh Thích Đấu trúng ngay giữa trán con trăn.

"Ầm ầm ầm!" Con trăn bị đá ngã xuống đất, thân thể như núi đổ

sập xuống, phát ra một tiếng động trầm đục.

"Phụt!" Tô Mặc nhân cơ hội rút Xích Tiêu kiếm ra, không chút do dự đâm tiếp vào bảy tấc của con trăn.

"Xì~" Máu tươi bắn tung tóe, con trăn đau đớn rít lên, chẳng mấy chốc đã không còn động tĩnh.

Trận chiến này khiến Ngô Tà và những người khác ở không xa xem mà tim đập chân run.

Tô Mặc phủi vết máu trên người, sau đó nhìn về hướng Hỗn Độn và những người khác, "Đi, tiếp tục lên đường!" Mọi người liên tục gật đầu, theo Tô Mặc tiếp tục tiến về phía trước. ... ...

Không lâu sau, mọi người đã đến bên một dòng suối nhỏ dài.

Mọi người đi xuôi theo dòng suối, đi khoảng nửa giờ đồng hồ, đến dưới một con thác.

Nhìn cảnh đẹp trước mắt, mọi người không khỏi dừng lại thưởng thức.

Nghe tiếng nước thác chảy rào rào, trong khoảnh khắc, sự nóng nực khi vừa đi đường của mọi người lập tức tan biến.

"Tây Vương Mẫu này thật biết chọn chỗ, đúng là đẹp thật!" Vương Nguyệt Bán nhìn thác nước phía trước, tâm trạng thoải mái hơn nhiều.

"Sao?" Tô Mặc nhìn Vương Nguyệt Bán, nói đầy ẩn ý: "Cậu chuẩn bị ở lại bầu bạn với Tây Vương Mẫu à?" "A a a, thôi đi, tôi bây giờ cảm thấy nơi này của chúng ta vẫn không bằng Phan Gia Viên của chúng ta, ha ha!" Vương Bàn Tử bị dọa đến mức vội vàng xua tay lắc đầu, sợ Tô Mặc thật sự bỏ cậu ta lại một mình ở đây.

"Gâu gâu!" "Gâu gâu gâu!" Tiếng sủa lớn đột ngột của Tam Thốn

Đinh lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Phải biết rằng, suốt chặng đường này Tam Thốn Đinh rất ngoan ngoãn.

Nó không giống những con chó bình thường, theo Tô Mặc nhiều năm, trong mắt nó, Ngô Tà, Hỗn Độn, Vương Nguyệt Bán đều là tiểu bối, bình thường rất kiêu ngạo, căn bản sẽ không sủa bậy.

Mọi người quay đầu nhìn về phía Tam Thốn Đinh.

Chỉ thấy Tam Thốn Đinh đứng yên không nhúc nhích nhìn về hướng thác nước, toàn thân cảnh giác.

Mọi người thuận theo tầm mắt của Tam Thốn Đinh, nhìn về phía thác nước.

Những người khác đều không phát hiện gì, chỉ có Tô Mặc có thân thể khác thường mới phát hiện ra sự bất thường.

"Cẩn thận, ở thác nước có thứ gì đó!" Tô Mặc nhắc nhở mọi người.

"Cẩn thận, ở thác nước có thứ gì đó!" Tô Mặc nhắc nhở mọi người, sắc mặt vô cùng nghiêm trọng.

Nếu Tô Mặc không đoán sai, nơi này chính là lãnh địa của Dã kê bột tử.

Trong nguyên tác, A Ninh chính là bỏ mạng ở gần đây.

Nghĩ đến đây, Tô Mặc không động thanh sắc liếc nhìn A Ninh một cái, rồi lại thu hồi ánh mắt.

"..." Nghe lời của Tô Mặc, những người khác lại quan sát kỹ một vòng, nhưng vẫn không phát hiện ra gì.

Thế nhưng mọi người đều biết, một khi Tô Mặc và Tiểu Thốn Đinh đều đã nhận ra có điều không ổn, vậy thì phía sau thác nước

chắc chắn có thứ gì đó đang rình mò họ, hoặc có thứ gì đó nguy hiểm đang đến gần.

Nghĩ đến đây, tất cả mọi người đều nín thở, toàn bộ cảnh giác.

Tứ hung tướng cầm đao đứng sẵn!

Vương Nguyệt Bán và Phan Tử cũng lần lượt rút súng tiểu liên, lên đạn, nòng súng nhắm thẳng về hướng thác nước.

Con trăn khổng lồ vừa rồi họ không giúp được gì, trong lòng mấy người đều đang kìm nén một ngọn lửa.

Soạt soạt!

Khoảng năm sáu phút sau, một con rắn lớn dài khoảng ba mét, toàn thân màu tím, đầu có mào, từ trong thác nước lao ra, xuất hiện ngay trong tầm mắt của mọi người.

"Mẹ kiếp, nơi này rốt cuộc là cái quỷ gì vậy, sao nhiều rắn thế, đây là mộ Tây Vương Mẫu, hay là mộ rắn?" "Chết tiệt, con rắn này cũng không nhỏ!" Vương Nguyệt Bán thấy con rắn lớn, toàn thân đều căng cứng, tay cầm tiểu liên nhắm vào nó.

"Dã kê bột tử!" Trương Khởi Linh nói, tay phải khẽ nắm lấy Hắc Kim cổ đao sau lưng.

Vương Nguyệt Bán nghi hoặc, hỏi nhỏ: "Gà gì tử?

Đó là cái gì?

Chương 366

Có ăn thịt người không?" Ngô Tà cạn lời: "Cậu nên hỏi nó có cắn người không!" "..." Vương Nguyệt Bán lập tức hỏi tiếp: "Vậy nó có cắn người không?" "Dã kê bột tử là loài độc nhất trong các loài rắn, ý thức lãnh thổ rất mạnh, chúng ta hẳn là đã vào lãnh địa của nó, làm kinh động nó, bị nó lầm tưởng là kẻ xâm nhập!" A Ninh nhìn Dã kê bột tử ở không xa bắt đầu phổ cập kiến thức.

"Dã kê bột tử này lợi hại như vậy à, vậy nếu bị cắn một nhát, chẳng phải là ngay cả thời gian cứu chữa cũng không có sao?" Đối mặt với con rắn độc còn lợi hại hơn cả rắn hổ mang chúa ở không xa, trong lòng Vương Nguyệt Bán lập tức sợ hãi.

Tô Mặc trầm giọng nói: "Đây không phải là Dã kê bột tử bình thường, mọi người cẩn thận!" "Gâu gâu!" Tiểu Thốn Đinh nhìn tên toàn thân màu tím đối diện, sủa lên thị uy, ngầm xua đuổi.

Con rắn thấy những người này dám ở trên địa bàn của mình la hét, lập tức nổi giận đùng đùng, lè lưỡi, miệng phát ra tiếng "xì xì".

Vù vù!

Chẳng mấy chốc, ngày càng nhiều Dã kê bột tử từ trong bụi cỏ, tảng đá, phía sau thác nước lao ra.

Tô Mặc nhíu mày, quả quyết ra lệnh: "Nổ súng!" Mọi người gật đầu, lần lượt bóp cò.

"Đoàng đoàng đoàng đoàng!" "Đoàng đoàng đoàng đoàng đoàng đoàng đoàng!" Đạn bay như mưa bão, trong khu rừng nguyên sinh rậm rạp này phát ra những tiếng rít chói tai.

Tiếng kêu thảm thiết của Dã kê bột tử vang lên liên tiếp, thê lương

vô cùng.

“Bùm!” Vương Nguyệt Bán rút một quả lựu đạn ném ra, một con Dã kê bột tử bị nổ thành từng mảnh thịt.

“Gào!” Một con rắn độc bị bắn trúng bảy tấc, kêu thảm rồi ngã xuống đất co giật.

Mấy người bắn liên tục suốt hai phút, nhưng số lượng Dã kê bột tử không hề giảm đi, ngược lại còn có xu hướng ngày càng nhiều.

Trên mặt đất dày đặc Dã kê bột tử, giống như trải một lớp thảm.

Cái vẻ không sợ chết đó, ngay cả Tô Mặc cũng phải kinh hãi.

Vương Nguyệt Bán bắn hết một băng đạn, đang định thay đạn, thì lúc này một con Dã kê bột tử lao về phía cổ cậu ta.

Vương Nguyệt Bán lập tức hoảng hốt, vội vàng lùi lại.

Cũng chính vì Vương Nguyệt Bán lùi lại, lưới lửa mà Phan Tử và những người khác cẩn thận giăng ra lập tức xuất hiện lỗ hổng, Dã kê bột tử thuận theo lỗ hổng đó lao thẳng về phía mọi người.

“Bàn Tử...” Ngô Tà sắc mặt biến đổi, “Chết tiệt!” “Bình tĩnh!” Tô Mặc nói nhàn nhạt, sau đó ra hiệu cho bốn người Hỗn Độn.

Hỗn Độn và những người khác hiểu ý, nhảy lên, nhanh chóng chặn đường tiến của Dã kê bột tử.

“Cút ngay!” Bốn người đồng thanh gầm nhẹ, trong cơ thể đột nhiên truyền đến một tiếng động giòn giã, phát ra tiếng gầm như rồng như hổ.

Huyết khí hung thú bùng nổ, tạo thành một vòng sáng máu khổng lồ xung quanh họ.

Khi một luồng sức mạnh cuồn cuộn dâng lên trong cơ thể, cả bốn người đều không tự chủ được mà phát ra một tiếng hừ nhẹ!

Khí thế trên người bốn người tăng vọt, cơ thể đột nhiên căng cứng, cơ bắp cuồn cuộn như rồng, trong mắt bắn ra ánh sáng kinh người.

Như ngọn lửa đang cháy, khiến sắc mặt họ trở nên càng thêm hung tợn, hai mắt đỏ ngầu, hung bạo vô cùng như dã thú, trên người tỏa ra hung khí và uy áp đáng sợ.

Dã kê bột tử dường như linh hồn cũng đang run rẩy, thân thể run lẩy bẩy co rúm lại.

"Vù vù vù!" Chẳng mấy chốc, lũ Dã kê bột tử không chút do dự, quay đầu tháo chạy.

"Nguy hiểm quá nguy hiểm quá!" Mọi người thấy Dã kê bột tử đi rồi, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm.

Vương Nguyệt Bán cất súng tiểu liên, giơ ngón tay cái lên với Tứ hung tướng và những người khác, chân thành khen ngợi: "Lợi hại!" "Đi..." Tô Mặc nói, "Nơi này không nên ở lâu, mau rời khỏi đây!" Mọi người men theo dòng suối nhỏ đi thêm vài giờ nữa.

Nhiệt độ trong rừng mưa rất cao, lại thêm mọi người cứ phải trèo non lội suối, ngay cả người có thể chất mạnh như đặc chủng binh Phan Tử cũng mệt đến toát mồ hôi hột.

Bất đắc dĩ, mọi người chỉ có thể dừng lại nghỉ ngơi trên một bãi đất trống bên suối.

Tô Mặc lấy ra một ít thịt, đồ uống, rượu từ không gian hệ thống phân phát cho mọi người.

Có rượu có thịt, mọi người vừa ăn vừa trò chuyện, ăn hết nửa giờ đồng hồ.

Sau khi ăn thịt xong, A Ninh một mình đứng dậy, đi về phía dòng suối.

Hành động này bị Tô Mặc nhìn thấy, "A Ninh, cô làm gì đó?" "Tôi ra bờ sông rửa ráy!!!" A Ninh không quay đầu lại mà hét lên.

"..." Thấy A Ninh đã đến bên suối ngồi xổm xuống, lời đến miệng, Tô Mặc lại nuốt xuống.

Tô Mặc với tinh thần khác thường đã nhận ra có điều không ổn trong dòng suối.

Có rắn trong suối, là Dã kê bột tử!

Tô Mặc từ từ đứng dậy, không động thanh sắc tiến lại gần A Ninh.

Bất chợt!

Một con Dã kê bột tử đột nhiên tấn công, vọt lên khỏi mặt nước, há miệng to lao về phía A Ninh.

"A Ninh, mau qua đây!" Ngô Tà có ý thức trinh sát không tồi, lúc này cũng phát hiện ra sự bất thường, ngay khi Dã kê bột tử vọt lên khỏi mặt nước, đồng thời hét lớn một tiếng.

"Sao vậy?" Trùng hợp thay, điều này khiến A Ninh đột ngột quay đầu lại, mà không nhận ra nguy hiểm của mình.

Tô Mặc nhíu mày, đá một hòn đá dưới chân bay về phía con Dã kê bột tử đang tấn công A Ninh.

"Bép!" Hòn đá đập mạnh vào đầu Dã kê bột tử, máu văng tung tóe, đầu bị đập nát bét.

Nghe thấy tiếng động, A Ninh theo phản xạ quay đầu lại nhìn.

Khi nhìn thấy một xác Dã kê bột tử nổi trên mặt nước, lập tức kinh hãi!

Nhìn lại hòn đá đang "khảm" trên đầu con Dã kê bột tử, làm sao A Ninh không biết mình vừa mới đi một vòng trong quỷ môn quan.

Nếu không phải Tô Mặc, A Ninh đoán mình chín phần mười đã bỏ mạng.

Nghe thấy tiếng động, A Ninh theo phản xạ quay đầu lại nhìn.

Chương 367

Khi nhìn thấy một xác Dã kê bột tử nổi trên mặt nước, lập tức kinh hãi!

Nhìn lại hòn đá đang "khảm" trên đầu con Dã kê bột tử, làm sao A Ninh không biết mình vừa mới đi một vòng trong quỷ môn quan.

Nếu không phải Tô Mặc, A Ninh đoán mình chín phần mười đã bỏ mạng.

Dã kê bột tử không giống như rắn độc thông thường, nếu bị rắn độc thông thường cắn, chắc chắn vẫn còn thời gian cứu chữa, nhưng nếu bị Dã kê bột tử cắn, không quá ba giây, chắc chắn sẽ chết, ngay cả thời gian cứu chữa giải độc cũng không có!

Nghĩ đến đây, A Ninh một trận sợ hãi.

"A Ninh cẩn thận, bên trái!" Đúng lúc này, Vương Nguyệt Bán đột nhiên lại hét lên một tiếng.

Mọi người vội vàng nhìn về phía A Ninh.

Chỉ thấy bên trái A Ninh không biết từ đâu lại xuất hiện một con Dã kê bột tử dài một mét, lúc này đang bay lượn trên không, há miệng đầy răng nanh lao về phía A Ninh.

Lần này A Ninh, vì bài học vừa rồi mà không quay đầu lại nữa, mà nhanh chóng rút dao găm trên người ra, nghe gió đoán vị trí chém về phía bên trái.

Dù thân thủ của A Ninh không bằng Trương Khởi Linh, Hỗn Độn và những người khác, nhưng với tư cách là tay đấm vàng dưới trướng Cừu Đức Khảo, thân thủ của cô cũng rất lợi hại.

A Ninh vung dao găm, một nhát chém xuống, Dã kê bột tử lập tức

bị chém làm đôi.

Lúc này A Ninh cũng rất cẩn thận, biết đạo lý rắn chết mà không cứng, nhanh chóng đá một cước, đá nửa thân trên của Dã kê bột tử bay ra xa.

Chưa kịp để mọi người thở phào nhẹ nhõm, lại có một con Dã kê bột tử dài hơn một mét lao tới cắn vào bắp chân phải của A Ninh.

Lần này, vì A Ninh đang ở vị trí dốc thấp bên bờ suối, không ai trong số những người ở không xa phát hiện ra.

Ngay cả Tô Mặc, lúc này cũng đang âm thầm tính toán xem đại kiếp của A Ninh đã qua an toàn chưa.

Con Dã kê bột tử thứ ba xuất hiện ngoài dự liệu của tất cả mọi người, nó không bay lên không trung, mà lao thẳng về phía bắp chân phải của A Ninh.

Ngay khi Dã kê bột tử sắp cắn trúng, Tiểu Thốn Đinh, cũng có ngũ quan nhạy bén, đã phát hiện ra nguy cơ của A Ninh, hóa thành một bóng mờ chạy về phía cô.

Trong chốc lát.

Ngay khi Dã kê bột tử sắp cắn trúng bắp chân phải của A Ninh, Tiểu Thốn Đinh nhanh chóng đến nơi chặn lại, há miệng xé xác con Dã kê bột tử thành từng mảnh thịt vụn.

Tô Mặc cũng bị tai ương ba lần bảy lượt này làm cho ngẩn người!

"Cảm ơn..." A Ninh mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, một lúc lâu sau, ổn định lại cảm xúc.

"Cảm ơn ơn cứu mạng của Tô gia!" Bất kể là Tô Mặc ra tay, hay là Tiểu Thốn Đinh kịp thời cứu nguy, đây đều là ơn cứu mạng.

Tô Mặc khẽ cười, "Khách sáo rồi, tôi cũng không phải lần đầu

cứu cô...” “...” A Ninh nghẹn lời.

Nhân cơ hội này, Tô Mặc lại nói: “Cừu Đức Khảo cũng chết rồi, công ty A Nhĩ Pháp cũng không còn, A Ninh, hay là thế này, đưa cấp dưới của cô theo tôi, thế nào?” Sau khi Trần Thừa Tranh chết, một phần tài sản và mối quan hệ của Cừu Đức Khảo đều do A Ninh kế thừa.

Tài sản, Tô Mặc không thiếu.

Chính là những mối quan hệ đó, Tô Mặc khá hứng thú!

Nếu có thể để A Ninh phục vụ cho mình, sau này tuyệt đối sẽ có tác dụng lớn.

“...” Lời của Tô Mặc khiến A Ninh rất do dự.

Khi hai ông chủ Cừu Đức Khảo và Uông Phong Tề lần lượt qua đời, A Ninh biết mình bây giờ chính là một con chó nhà có tang.

Nương tựa vào Tô Mặc, đây đúng là một lựa chọn không tồi.

Danh tiếng của Tô Mặc ở An Lạc có thể nói là hàng đầu, cả hắc bạch lưỡng đạo đều rất nể mặt anh.

Nhưng, hai ông chủ trước đây của A Ninh đều có liên quan đến cái chết của Tô Mặc!

Lúc này, trong lòng A Ninh rất rối bời!

Tô Mặc biết A Ninh đang lo lắng điều gì, cười ha hả, “Không vội, chuyện này, tôi cho cô thời gian suy nghĩ, đợi sau khi xong chuyện ở mộ Tây Vương Mẫu chúng ta nói tiếp cũng không muộn...” A Ninh thở phào nhẹ nhõm, chỉ sợ Tô Mặc ép cô đưa ra quyết định.

“Được!” A Ninh nói, “Sau khi cuộc đảo đấu này kết thúc, tôi nhất định sẽ cho Tô gia một câu trả lời hài lòng!” Tô Mặc khẽ gật đầu.

Nơi này đầy rẫy Dã kê bột tử, mọi người nào dám dừng lại, ăn

uống qua loa, đeo ba lô, hành lý đi dọc theo dòng suối nhỏ.

Lại đi thêm khoảng một hai giờ nữa.

Phan Tử đột nhiên chỉ về phía trước hét lên: "Tô gia, Tiểu Tam Gia, mọi người xem!" Mọi người nhìn về phía trước, chỉ thấy phía trước có một cái hồ nhỏ.

Trong hồ, những cột đá phủ đầy rêu xanh được sắp xếp có trật tự.

Vương Nguyệt Bán nhìn phế tích di tích trước mắt, vui mừng nói: "Trời ơi, đây không phải là phế tích của cung điện Tây Vương Mẫu chứ!" "Chắc là vậy rồi!" "Tảng đá chúng ta đang đứng, có lẽ là một phần của bức tượng dưới nước." "Hoa văn trên này rất cổ, hẳn là di tích của cung điện Tây Vương Mẫu, những bức tượng đá dưới nước này, có thể là tượng đá trên các công trình phòng thủ của thành!" "Tác dụng là để gây áp lực tinh thần cho các sứ giả qua lại!" "Vương quốc của Tây Vương Mẫu vào thời đại đó e rằng cũng là một bá chủ một phương!" Ngô Tà nhìn những bức tượng đá dưới chân và xung quanh, phân tích một cách có trật tự.

Tô Mặc gật đầu đồng tình sâu sắc.

Đừng xem thường một vương quốc Tây Vương Mẫu, quốc dân không nhiều, quân đội không nhiều, nhưng chỉ dựa vào những thứ anh gặp trên đường đi, thi miết vương, ưng mặt người, Dã kê bột tử, trăn khổng lồ, và một loạt những thứ thần kỳ khác là tuyệt đối có thể trở thành bá chủ của thời đại đó.

"Nhưng..." Phan Tử khó hiểu hỏi, "Cung điện Tây Vương Mẫu này sao lại chìm xuống nước vậy?" Vương Nguyệt Bán mạnh dạn đoán: "Có lẽ sau khi vương quốc Tây Vương Mẫu tan rã, cung điện này bị bỏ hoang, thời gian lâu dài, hệ thống thoát nước mất hiệu lực, nước ngầm dâng lên, bùn cát tràn vào!" "Oa!!!" "Cung điện này liền chìm xuống đáy nước!" Vương Bàn Tử chỉnh đốn lại cảm xúc, nói

năng lưu loát.

Vương Nguyệt Bán nói cũng có lý, nhưng Ngô Tà cũng không hoàn toàn đồng ý với cậu ta, "Quy mô của cung điện Tây Vương Mẫu hẳn là rất lớn, chúng ta bây giờ nhìn thấy, chỉ là một phần rất nhỏ." "Nhưng tất cả đều đã nằm trong bùn dưới nước rồi, chúng ta làm sao vào được đây?" Ngô Tà nói xong, chính mình cũng bắt đầu suy nghĩ.

"Ai!" Đột nhiên, Tô Mặc quay đầu hét về phía bụi cỏ bên phải.

Không biết từ lúc nào, ngay khi mọi người đang thưởng thức phong cảnh xung quanh, lại có một người mò đến bụi cỏ gần đó.

Dù động tĩnh của đối phương không lớn, vẫn bị Tô Mặc thiên phú dị bẩm phát hiện ra tung tích!

Mọi người tưởng là Dã kê bột tử lại tấn công, vội vàng quay đầu nhìn lại.

Thế nhưng, không thấy Dã kê bột tử đâu, chỉ thấy một người bùn nhỏ thó, toàn thân dính đầy bùn, quay người nhanh chóng chạy trốn vào hồ nước của di tích.

Chương 368

Trương Khởi Linh thấy vậy, rút Hắc Kim cổ đao ra đuổi theo.

Ngay khi những người khác cũng chuẩn bị đuổi theo, A Ninh hét lên: "Đừng đuổi nữa, một mình Trương Khởi Linh là đủ rồi, đề phòng có người điệu hổ ly sơn!" A Ninh nói xong, những người chuẩn bị truy kích đều dừng lại.

Phan Tử bất lực nói: "Nhanh quá, tôi muốn đuổi cũng không đuổi được!" Vương Nguyệt Bán nhìn người bùn vẫn rất nhanh nhẹn trong nước, không khỏi càu nhàu: "Tên này trông nhỏ con mà chạy trong nước như thỏ vậy, bị chúng ta dọa sợ à?" Ngô Tà nói: "Trông giống người!" "Không phải là trông giống người, đây chính là người!" "Được rồi, đừng nhìn nữa, có Tiểu Ca đi là đủ rồi, thân thủ của Tiểu Ca, mọi người đều biết!" Mấy người lắc đầu, không suy nghĩ về chuyện này nữa.

Tô Mặc mày nhíu chặt, nhìn bóng lưng người bùn đi xa, lẩm bẩm: "Trần Văn Cẩm?" Tô Mặc nhíu chặt mày, nhìn bóng lưng người bùn đi xa, lẩm bẩm: "Trần Văn Cẩm?" Ngô Tà quay sang kinh ngạc: "Tô gia, anh nói gì vậy?" Ngô Tà cứ ngỡ mình nghe nhầm, người bùn đó là dì Văn Cẩm ư?

Sau khi kết thúc chuyện ở lăng mộ đáy biển Tây Sa, không phải bà ấy đã mất tích mấy chục năm rồi sao?

Sao lại xuất hiện ở đây.

Lúc này, trong lòng Ngô Tà đầy rẫy nghi hoặc.

"..." Tô Mặc lắc đầu, không nói gì thêm: "Không có gì, chắc là tôi nhìn nhầm thôi!" Ngô Tà: "..." Ngô Tà cũng nhìn ra Tô Mặc không muốn đề cập đến chuyện này, đành bất lực cho qua.

“Thôi nào, đừng lo nữa, cậu không biết thân thủ của Tiểu Ca à?

Cậu ấy không sao đâu!” Vương Nguyệt Bán cứ ngỡ Ngô Tà đang lo cho sự an toàn của Trương Khởi Linh, bèn khuyên mấy câu.

“Đúng vậy, Tiểu Tam Gia...” Phan Tử cũng khuyên theo, “Yên tâm đi, Tiểu Ca sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, hơn nữa A Ninh nói đúng, cẩn thận trúng kế!!” “...” Ngô Tà cạn lời.

Lời của Tô gia vừa rồi, các người không ai nghe thấy sao?

Trần Văn Cẩm!

Là Trần Văn Cẩm đó!

Một trong những người sống sót từ lăng mộ đáy biển Tây Sa năm đó, tìm được bà ấy, tất cả bí mật sẽ được làm sáng tỏ.

Ngô Tà cười khổ, Tô Mặc không nói, cậu cũng không tiện hỏi nhiều, đành giấu những lời này trong lòng.

Cả nhóm tiếp tục lên đường.

Nhưng họ cũng không dám đuổi theo quá nhanh, lỡ như Trương Khởi Linh không tìm thấy họ thì phiền phức to!

Vương Nguyệt Bán vừa đi vừa nói với Ngô Tà: “Này, Thiên Chân, nói theo lý thì chú Ba của cậu cũng phải vào đây rồi chứ, sao chúng ta mãi chẳng thấy tăm hơi đâu cả!” Câu này quả thật đã hỏi trúng vấn đề.

Ngô Tam Tỉnh cũng dẫn người đến Tháp Mộc Đà, nhưng không hiểu vì sao lại chẳng thấy bóng dáng ông ta đâu, khiến mọi người vô cùng khó hiểu.

Thấy mọi người đều nhìn mình, Ngô Tà suy nghĩ một lát rồi quay đầu nhìn sang phía khác, nói: “Phan Tử, anh phát tín hiệu cho chú Ba đi!” “Được!” Phan Tử gật đầu, rồi mở ba lô sau lưng, lấy ra một hộp

sắt nhỏ hình tròn.

Bên trong hộp sắt có bốn miếng bánh tròn nhỏ màu vàng cam.

Phan Tử lấy ra một miếng, nhóm một đống lửa rồi ném vào.

“Nếu Tam gia nhìn thấy, chắc chắn sẽ đáp lại!” Phan Tử nhìn đống lửa nói.

Chẳng mấy chốc.

Một luồng khói vàng đậm bốc lên từ đống lửa, lượn lờ bay lên trời.

Ngô Tà thì thầm: “Cũng không biết chú Ba bây giờ thế nào rồi!” Thời gian trôi qua, khói vàng ngày càng đậm, bay thẳng lên mây.

Ngô Tà, Phan Tử, Vương Nguyệt Bán ba người đứng dậy nhìn lên bầu trời xung quanh, chờ rất lâu mà bốn phía vẫn không có hồi âm.

Vương Bàn Tử nói trong vô vọng: “Thiên Chân, chẳng có chút phản ứng nào cả!” Đột nhiên, Vương Bàn Tử quay đầu nhìn Ngô Tà, nói đùa: “Này Thiên Chân, chú Ba của cậu không phải là không cần cậu nữa chứ...” “Ha ha ha, chuyện như vậy, ông ấy cũng không phải làm lần đầu!” Ngô Tà: “...” “Mọi người nhìn kìa, bên đó!” A Ninh chỉ về một hướng hét lên.

Cả nhóm đồng loạt ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy phía xa trên cao đang bốc lên một luồng khói màu đỏ đậm.

Vương Bàn Tử vừa thấy, kích động nói: “A a, có có có, có hồi âm rồi!” Ngô Tà cuối cùng cũng mỉm cười: “Tốt quá rồi!” So với sự kích động và vui mừng của hai người, Phan Tử lại có vẻ mặt nghiêm túc: “Khói này màu đỏ!” Phan Tử nhìn Tô Mặc với vẻ cầu khẩn: “Tô gia, đây là tín hiệu cầu cứu, Tam gia họ gặp chuyện rồi, chúng ta phải mau qua đó!” “Vậy Tiểu Ca không tìm thấy chúng ta thì sao?” Ngô Tà lo lắng.

Phan Tử khẳng định: "Tiểu Ca thấy khói cũng sẽ qua đó!" "Được!" Tô Mặc suy nghĩ một lát, đồng ý với yêu cầu của Phan Tử.

Ngô Tam Tỉnh là một trong những nhân vật hàng đầu của Cửu Môn giai đoạn này, ông ta mà chết, Cửu Môn phải mất ba đến năm năm mới gượng dậy nổi.

Tô Mặc nói: "Vậy không thể chậm trễ, chúng ta qua đó trước đi!" Nghe Tô Mặc nói vậy, Phan Tử lập tức kích động gật đầu.

Cả nhóm tăng tốc, đi về phía có khói đỏ. ...

Ở một nơi khác.

Trương Khởi Linh và Trần Văn Cẩm lần đầu gặp lại nhau kể từ sau khi kết thúc chuyện ở lăng mộ đáy biển Tây Sa.

Ngoài dự liệu của Trương Khởi Linh, lần này Trần Văn Cẩm cố ý dẫn anh đến.

Hai người đã nói rất nhiều, làm sáng tỏ nhiều bí ẩn về lăng mộ đáy biển và viện điều dưỡng.

Một lúc sau, hai người cũng phát hiện ra làn khói đỏ ở xa.

Trần Văn Cẩm nói: "Tín hiệu cầu cứu của Cửu Môn?" Trương Khởi Linh nhíu chặt mày, nghĩ đến điều gì đó: "Ngô Tam Tỉnh gặp chuyện rồi!" Nói rồi, Trương Khởi Linh quay người đi: "Tôi phải đi!" "Đợi đã!" Trần Văn Cẩm nhanh chóng chặn Trương Khởi Linh lại: "Đến giờ chúng ta vẫn chưa xác định được 'Nó' là ai, 'Nó' ở đâu, 'Nó' có đồng bọn không, tôi hoàn toàn không biết gì cả!" "Nhưng, tôi có thể khẳng định người của 'Tổ chức của Nó' cũng chắc chắn đã theo các cậu đến Tháp Mộc Đà!" Trong lời nói, Trần Văn Cẩm rất dè chừng "Tổ chức của Nó".

"..." Trương Khởi Linh nhìn Trần Văn Cẩm, nói: "Ít nhất, không phải Ngô Tà!" "Vậy những người khác thì sao?" Trần Văn Cẩm hỏi

lại: “Cậu biết đấy, tôi... chúng ta không thể mạo hiểm như vậy.” Trương Khởi Linh không chút do dự nói: “Cũng sẽ không phải là Tô gia, Phan Tử và A Ninh!” Trần Văn Cẩm nói: “Tôi cũng tin không phải Phan Tử, nhưng cậu đối với Tô gia kia... sao cậu lại biết không phải là hắn?” “Vừa rồi cậu nói với tôi, thế lực của Tô Mặc ở bên ngoài rất lớn, điều này chẳng phải giống hệt đặc điểm của ‘Nó’ sao?” Trần Văn Cẩm nhìn thẳng vào mắt Trương Khởi Linh.

Sự việc đã đến nước này, Trần Văn Cẩm sắp phải tiến vào thiên thạch trong cung Tây Vương Mẫu để áp chế độc Cấm bà.

Bên trong thiên thạch ẩn giấu bí mật trường sinh của Tây Vương Mẫu.

Trần Văn Cẩm sợ “Tổ chức của Nó” lại một lần nữa đặt ánh mắt giám sát lên người mình, càng sợ “Tổ chức của Nó” biết được thông tin về thiên thạch.

“...” Đối mặt với sự chất vấn của Trần Văn Cẩm, Trương Khởi Linh nhớ lại những chuyện đã qua với Tô Mặc.

Chương 369

Thất Tinh Lỗ Vương Cung!

Lăng mộ đáy biển!

Vân Đỉnh Thiên Cung!

Cửa Thanh Đồng!

Cho đến Tháp Mộc Đà ngày hôm nay!

Trong đôi mắt đờ đẫn của Trương Khởi Linh lóe lên một tia sáng: "Tôi tin tuyệt đối không phải là anh ấy!" Trần Văn Cẩm: "..." Lời nói của Trương Khởi Linh nằm ngoài dự liệu của Trần Văn Cẩm, bà nhớ Trương Khởi Linh năm đó không phải như vậy.

Trần Văn Cẩm nói: "Tiểu Trương, xem ra những năm nay cậu đã thay đổi không ít!" Ánh mắt Trương Khởi Linh dịu đi rất nhiều, năm đó ở lăng mộ đáy biển Tây Sa, Trần Văn Cẩm giống như một người chị lớn, rất chăm sóc cho anh.

Trương Khởi Linh nói: "Tô Mặc có huyết mạch Thanh Long, lại là Phát Khâu Trung Lang Tướng, nếu như cô cùng tôi trở về, anh ấy nhất định có cách chữa khỏi cho cô!" Trần Văn Cẩm lắc đầu: "Tiểu Trương, cậu không biết nỗi đau khổ của tôi những năm qua đâu, ngoài cậu và Tam Tỉnh, tôi sẽ không tin bất kỳ ai khác..." "..." Hai người cứ thế im lặng.

Trần Văn Cẩm lên tiếng trước: "Đi đi, Tam Tỉnh bây giờ đang gặp nguy hiểm, chỉ có cậu mới cứu được ông ấy, tôi hy vọng trước khi vào mộ Tây Vương Mẫu vẫn có thể gặp lại ông ấy lần cuối!" Trương Khởi Linh gật đầu: "Được!!!" Nói xong, Trương Khởi Linh quay người rời đi, hướng về phía khói đỏ mà đi.

“.....” Trần Văn Cẩm đứng bất động tại chỗ, nhìn bóng lưng Trương Khởi Linh, sắc mặt phức tạp.

Trong doanh trại của Ngô Tam Tỉnh.

Tình thế vô cùng nguy cấp.

Ngô Tam Tỉnh và mọi người đang bị một bầy rắn mào gà bao vây ở trung tâm doanh trại.

Nguy hiểm hơn nữa là, bầy rắn đã bắt đầu tấn công.

Dưới đất, nằm la liệt mấy xác người!

Mọi người cầm đuốc lửa, vừa sợ hãi phòng ngự bầy rắn, vừa liều mạng né tránh các cuộc tấn công.

Đúng lúc này!

Có ba con rắn mào gà bay về phía mọi người ở trung tâm mà cắn tới.

Một con nhắm vào Ngô Tam Tỉnh, hai con nhắm vào hai thuộc hạ của ông ta.

Ngô Tam Tỉnh mắt nhanh tay lẹ, nhanh chóng né được con rắn mào gà bay tới, đồng thời cây đuốc trong tay phải cũng không chậm, đập mạnh vào thân con rắn này.

“Phụt!” Con rắn mào gà lập tức bị Ngô Tam Tỉnh đập chết tươi.

Hai người còn lại, một người không né kịp, bị rắn mào gà cắn chết tại chỗ.

Người kia may mắn hơn, dùng đuốc chắn trước mặt, con rắn mào gà cắn vào cán gỗ của cây đuốc, nhờ vậy mà may mắn giữ lại được một mạng.

Hiện trường hỗn loạn.

Tiếng la hét của mọi người không ngớt.

Đột nhiên, một con rắn mào gà vừa cắn chết người, nhắm vào Ngô Tam Tỉnh đang quay lưng về phía nó.

Ngay khi con rắn mào gà sắp cắn trúng bắp chân sau của Ngô Tam Tỉnh, Hắc Hạt Tử kịp thời xuất hiện, một cước đá văng con rắn ra xa.

"Tam gia, bảo đao chưa cùn nha!" Hắc Hạt Tử chắn trước mặt Ngô Tam Tỉnh, cảnh giác nhìn bầy rắn phía trước, đồng thời không quên nói đùa.

Ngô Tam Tỉnh ở phía sau càm ràm: "Cậu mà không đến nữa thì bảo đao gãy ở đây rồi..." "Ông đừng vội tức giận..." Hắc Hạt Tử cười rất vui vẻ, "Tôi đây gọi là đến sớm không bằng đến đúng lúc!" Ngô Tam Tỉnh nói: "Không phải cậu ở cùng Tô gia sao?

Bọn họ đâu?

Thằng cháu lớn của tôi đâu?" Hắc Hạt Tử nói: "Tô gia ở phía sau, anh ấy bảo tôi và Tiểu Hoa đến trước, phòng khi ông gặp bất trắc..." "..." Sắc mặt Ngô Tam Tỉnh tối sầm lại.

"Cứu người trước đã!" Ngô Tam Tỉnh không có tính cách phóng khoáng như Hắc Hạt Tử, họ đã bị bầy rắn tấn công một thời gian, tinh thần sớm đã mỏi mệt, chỉ muốn mau chóng kết thúc cục diện hỗn loạn này.

Hắc Hạt Tử tuy tính cách bay nhảy, nhưng vẫn phân biệt được nặng nhẹ, gấp hay không.

Nhìn trang bị trên mặt đất phía trước, Hắc Hạt Tử nhanh chóng quét mắt một vòng, rất nhanh đã phát hiện một dụng cụ có thể giúp mình.

Chỉ thấy Hắc Hạt Tử nhặt đèn dầu dưới đất lên, đến trước tấm vải dầu trên giá phơi đồ bên cạnh, đưa tay châm lửa.

Tiếp đó, Hắc Hạt Tử khoác tấm vải dầu đã đổ đầy dầu hỏa lên người, quay đầu hét lên: "Tam gia!" Ngô Tam Tỉnh thấy hành động của Hắc Hạt Tử, lập tức hiểu ra ý định của đối phương: "Được!" Nói rồi, Ngô Tam Tỉnh dùng đuốc châm hết dầu hỏa trên tấm vải dầu.

Trong nháy mắt, ngọn lửa hừng hực bùng cháy sau lưng Hắc Hạt Tử.

Hắc Hạt Tử khoác tấm vải dầu đang cháy, xông thẳng vào bầy rắn mào gà.

Phàm là dã thú đều sợ lửa!

Rắn mào gà cũng không ngoại lệ.

Thấy Hắc Hạt Tử xông tới, tất cả rắn mào gà đều né sang hai bên.

Sau khi Hắc Hạt Tử chạy một vòng.

Bầy rắn mào gà đã chạy tán loạn.

Thấy bầy rắn mào gà rút lui, mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Sống sót sau đại nạn, mọi người cũng không còn sức lực để ăn mừng.

Bầy rắn tuy đã rút đi, nhưng không ai dám chắc chúng sẽ không quay lại.

Ngô Tam Tỉnh ra lệnh, cho tất cả mọi người mang theo trang bị của mình, bắt đầu di chuyển.

Mọi người cầm hành lý, vác túi, tìm một nơi trống trải để nghỉ ngơi.

Tất cả đều mệt mỏi ngồi xuống đất.

Chương 370

Giải Tiểu Hoa thấy áo da của Hắc Hạt Tử đã bị cháy hỏng, không khỏi hỏi: "Bị bỏng không?" "Không sao, có vải dầu che rồi!" Hắc Hạt Tử ngồi trên đất, lắc đầu, cúi đầu phủi phủi chiếc áo da màu đen đã bị cháy hỏng, có vẻ khá tiếc.

Ngô Tam Tỉnh ngồi trên đất, thấy Giải Tiểu Hoa nói chuyện, liền bực bội dạy dỗ: "Bảo cháu lo cho tốt..." "Cháu, chuyện của Giải gia nhà cháu..." "Cháu, cháu, cháu sao lại theo tới đây nữa?" Không hiểu vì sao, lúc này Ngô Tam Tỉnh có vẻ hơi kích động.

Giải Tiểu Hoa nhìn Ngô Tam Tỉnh, hỏi lại: "Tam gia, cháu có mấy chuyện muốn hỏi ông!" Ngô Tam Tỉnh nhìn Giải Tiểu Hoa với vẻ mặt đau khổ, giáo huấn: "Mẹ kiếp, đám thanh niên các cháu, lúc nào cũng không quản được cái tính tò mò của mình!" Tiểu Hoa cũng không giận, vì Giải gia và Ngô gia vốn có quan hệ thông gia: "Tam gia... cháu..." Ngô Tam Tỉnh lắc đầu: "Tôi mệt rồi, để hôm khác nói đi..." Giải Tiểu Hoa: "..." Ở phía khác, một người trong đội lính đánh thuê của Ngô lão tam phàn nàn: "Lúc đến thì thề thốt chắc nịch là việc nhẹ nhàng, cả đường đi ai cũng bị thương..." "Mấy ngày rồi, còn chưa thấy đích đến đâu, anh em tôi bị thương hết một nửa rồi!" "Còn nói ông quen thuộc khu rừng này, quen cái con khỉ!" "Đóng trại trong ổ rắn, kẻ có não nào lại làm chuyện này?" Lời này vừa nói ra.

Giải Tiểu Hoa và Hắc Hạt Tử khó chịu nhìn về phía người đó.

Hắc Hạt Tử cũng nhận ra người này, biệt danh là Tha Bả, giống như hắn, đều làm công việc nhận tiền của người, giúp người giải tai họa.

Trong giới này, Tha Bả cũng có chút danh tiếng.

Giải Tiểu Hoa trong lòng có chút tức giận, Ngô Tam Tỉnh là trưởng bối của cậu, đồng thời cũng là người đứng đầu Ngô gia của Cửu Môn, thân phận như vậy mà lúc này lại bị đám tép riu dưới tay nói này nói nọ.

Hắc Hạt Tử cũng cực kỳ tức giận, năm đó hắn cũng từng đi theo Ngô Tam Tỉnh, rất hiểu con người của Tam gia.

Hắc Hạt Tử nghiêm mặt đứng dậy, đi đến bên cạnh Tha Bả, đang định nói gì đó.

Tha Bả lạnh lùng nhìn Hắc Hạt Tử: "Làm gì?" Giải Tiểu Hoa đứng dậy, với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, túm lấy Tha Bả, tung một đòn quật qua vai ném gã xuống đất thật mạnh.

"Mẹ mày..." Tha Bả nổi giận, theo phản xạ định rút súng trong người ra.

Sắc mặt Giải Tiểu Hoa lạnh đi trong nháy mắt, một cước đá mạnh vào tay phải của Tha Bả.

Tha Bả đau đớn, lăn lộn trên đất.

"Mẹ kiếp..." "Thằng nhóc!" Trong đám lính đánh thuê, nhiều người trung thành với Tha Bả nhanh chóng rút súng ra, "Nhóc con, mày tìm chết à?" Hắc Hạt Tử đứng bên cạnh "tốt bụng" nhắc nhở: "Thằng nhóc này là chủ của Giải gia, đệ tử duy nhất của Tô gia đấy!" "..." Sắc mặt mọi người biến đổi.

Chủ của Giải gia thì thôi, dù sao sản nghiệp của Giải gia đều ở Bắc Kinh, bọn họ dù có nổ súng, sau này ẩn danh giấu tên, Giải gia chưa chắc đã tìm được.

Nhưng, đệ tử của Tô gia thì khác, nếu Giải Tiểu Hoa thực sự xảy ra chuyện ở đây, thủ đoạn của Tô gia thông thiên, cả hắc đạo lẫn bạch đạo đều rất nể mặt anh, dù có trốn đến chân trời góc bể, Tô gia cũng

có thể tìm ra bọn họ.

Hỗn Độn, Thao Thiết, Tứ Hung Tướng lừng lẫy danh tiếng, chẳng phải hạng ăn chay đâu.

Nghĩ đến đây, mọi người im lặng cất súng đi.

Chết đạo hữu không chết bần đạo, quan hệ của bọn họ với Tha Bả, vẫn chưa đến mức để mình bị Tô gia lừng danh để ý tới.

Hắc Hạt Tử cười cười, một chân giẫm lên mông Tha Bả, nói với Giải Tiểu Hoa: "Hoa nhi gia, bình tĩnh, ra ngoài làm ăn, dĩ hòa vi quý!" Hắc Hạt Tử vừa nói, vừa dùng sức giẫm, rồi cúi đầu nhìn Tha Bả dưới đất, cười hỏi: "Ngươi nói có đúng không!" "..." Ngô Tam Tỉnh thở dài, chậm rãi đi tới, vẫy tay với Giải Tiểu Hoa và Hắc Hạt Tử: "Đủ rồi!" Giải Tiểu Hoa và Hắc Hạt Tử lạnh lùng liếc nhìn Tha Bả dưới đất một cái, lúc này mới nhấc chân đang giẫm trên người gã ra.

Ngô Tam Tỉnh thở dài, chậm rãi đi tới, vẫy tay với Giải Tiểu Hoa và Hắc Hạt Tử: "Đủ rồi!" Giải Tiểu Hoa và Hắc Hạt Tử lạnh lùng liếc nhìn Tha Bả dưới đất một cái, lúc này mới nhấc chân đang giẫm trên người gã ra.

Ngô Tam Tỉnh ném cho Tha Bả một chiếc khăn mặt và mấy chai nước, lạnh lùng nói: "Xử lý vết thương đi..." Tha Bả cố gắng đứng dậy, lúc này không dám gây sự với Giải Tiểu Hoa và Hắc Hạt Tử nữa, so với hai người họ, con người của Ngô Tam gia quả thật là quá tốt.

"Cảm ơn Tam gia..." "Cảm ơn Tam gia..." Tha Bả vội vàng cảm ơn, nếu không phải Ngô Tam Tỉnh ra tay, Tha Bả không chút nghi ngờ rằng Giải Tiểu Hoa sẽ đánh chết mình.

Ngô Tam Tỉnh gật đầu, vẻ mặt bình tĩnh, không nói gì thêm.

Không lâu sau, tiếng bước chân sột soạt truyền đến.

Ngô Tam Tỉnh và mọi người ngồi ngay ngắn, trong lòng lập tức cảnh giác.

"Rắn mào gà... lại... quay lại!" Mọi người sắc mặt đại biến, vội vàng cầm vũ khí lên lần nữa.

"Chú Ba..." Người đầu tiên xuất hiện là Ngô Tà, nhìn thấy Ngô Tam Tỉnh, Ngô Tà kích động không thể tả.

"Chú Ba, chú vẫn còn sống?

Tốt quá rồi..." Ngô Tam Tỉnh: "..." Tô Mặc cũng dẫn Hỗn Độn và những người khác chậm rãi đi tới.

Nhìn thấy Ngô Tam Tỉnh, đồng tử Tô Mặc co lại, trong lòng đã hiểu ra điều gì đó.

Ông ta không phải Ngô Tam Tỉnh!

Là Giải Liên Hoàn, ông ta là Giải Liên Hoàn!

Hai người họ thực sự quá giống nhau, đừng nói người thân như Ngô Tà không nhận ra, ngay cả Tô Mặc cũng có chút mơ hồ.

Nếu không phải Tô Mặc tinh thông thuật xem tướng xương bói toán, e rằng anh cũng không nhìn ra người trước mặt không phải Ngô Tam Tỉnh, mà là Giải Liên Hoàn đã mất tích nhiều năm.

Giải Liên Hoàn ở đối diện vẫn chưa nhận ra điều gì, chắp tay với Tô Mặc, nói: "Tô gia... sau lần chia tay ở Vân Đỉnh Thiên Cung, đã lâu không gặp!" "..." Tô Mặc hoàn hồn, cười như không cười: "Sao tôi lại nhớ lần trước chúng ta gặp nhau là ở sân cũ nhà họ Ngô nhỉ?" Lần đó ở sân cũ nhà họ Ngô, Tô Mặc vì điều tra cái xác đó mà có lần giao đấu đầu tiên với Giải Liên Hoàn.

Chuyện này làm cực kỳ bí mật, ngay cả Ngô Nhị Bạch, chú Hai của Ngô Tà cũng không biết.

“.....” Sắc mặt Giải Liên Hoàn có chút không tự nhiên, lúc này ông ta cũng biết thân phận của mình đã bị Tô Mặc nhìn thấu.

“Ha...” Tô Mặc vỗ trán, “Xem cái đầu của tôi này, chắc chắn là tôi nhớ nhầm, Tam gia, đừng trách đừng trách...” Nói rồi, Tô Mặc cố ý liếc nhìn Giải Tiểu Hoa một cái, phải biết, Giải Liên Hoàn trên danh nghĩa là “cha” của Giải Tiểu Hoa, từ khi Giải Liên Hoàn biến mất, hai người chưa từng gặp nhau với quan hệ cha con.

“...” Giải Liên Hoàn cười khổ.

Vài phút sau, Trương Khởi Linh cũng hội ngộ cùng mọi người.

Nhìn thấy mấy người, Giải Liên Hoàn như trút được gánh nặng, có Tô Mặc, Trương Khởi Linh, Hỗn Độn bọn họ, chuyến đi Tháp Mộc Đà này, họ lại có thêm vài phần hy vọng thành công.

“Tô gia...” Giải Liên Hoàn nhìn Tô Mặc, “Anh chỉ đường đi...” Tô Mặc khẽ gật đầu, lấy la bàn vàng ra, một lần nữa chỉ đường cho mọi người.

Tô Mặc đi trước, mọi người theo sau, không ai dám nói chuyện, cũng không ai làm phiền suy nghĩ của Tô Mặc.

Đi khoảng năm sáu phút, Tô Mặc dừng bước, nhìn xuống mặt đất, trầm giọng nói: “Chính là ở đây, đào đi!” Hỗn Độn, Cùng Kỳ mấy người lấy xẻng công binh ra, xắn tay áo lên, bắt đầu đào, chẳng mấy chốc, mấy người đã đào ra được mấy tấm đá xanh.

Chương 371

Tô Mặc nói: "Dời ra!" Hỗn Độn không nói hai lời, lập tức dời tấm đá xanh ra.

Một lối vào lòng đất hình chữ nhật giống như quan tài xuất hiện trước mắt mọi người.

Tô Mặc cúi đầu nhìn thoáng qua.

Hắc Hạt Tử nói: "Xuống xem sao!" Giải Tiểu Hoa nói: "Để tôi!" Tô Mặc dặn dò: "Chú ý an toàn!" Hắc Hạt Tử: "Có nguy hiểm thì giật dây!" Giải Tiểu Hoa làm một cử chỉ OK, sau đó thuận theo sợi dây trượt xuống.

Mọi người đợi bảy tám phút, Giải Tiểu Hoa có kinh nhưng không hiểm trèo từ dưới lên.

Giải Tiểu Hoa nói đồng thời với Giải Liên Hoàn và Tô Mặc: "Bên dưới có một đường cống ngầm rất lớn, và đều được lát bằng đá lớn, trông còn rất dài." Nghe Giải Tiểu Hoa miêu tả, Giải Liên Hoàn như có điều suy nghĩ: "Đường cống ngầm này có lẽ có thể thông đến cung Tây Vương Mẫu!" "Hầy... mình đang nghĩ vớ vẩn gì ở đây vậy..." Giải Liên Hoàn nhìn Tô Mặc, "Tô gia...

đây có phải là..." Tô Mặc gật đầu, "Một đường cống ngầm lớn như vậy, ngoài cung Tây Vương Mẫu ra, tôi không nghĩ ra nơi nào khác..." Dù sao một đường cống ngầm lớn như vậy, nếu không phải chuẩn bị cho cung Tây Vương Mẫu, thì còn chuẩn bị cho cái gì, huống hồ là ở trong một khu rừng rậm lớn như thế này.

"A, thật sự có cung Tây Vương Mẫu à!" Nghe cuộc nói chuyện của Tô Mặc và những người khác, Tha Bả kích động nói.

“Chẳng phải nói thừa sao, nếu không chúng ta vất vả đến đây du lịch à!” “Nếu có thể phát hiện ra món đồ cổ văn vật nào đó, chúng ta cũng có thể vang danh thiên hạ!” “A a a a a!” “Ha ha ha ha ha!” Đặc biệt là Tha Bả, kẻ vừa bị Giải Tiểu Hoa dạy cho một bài học, sau khi nghe thấy bốn chữ cung Tây Vương Mẫu, lập tức cảm thấy mình lại ngon rồi.

“...” Nghe tiếng cười bên tai, Tô Mặc cảm thấy đặc biệt chói tai, lông mày từ từ nhíu lại.

“Câm miệng!” Hỗn Độn nhận ra sự bất mãn của Tô Mặc, quát lớn: “Tô gia và Tam gia đang nói chuyện, đến lượt các ngươi chen miệng sao...” “...” Tha Bả và những người khác im như ve sầu mùa đông, không dám nói thêm lời nào.

Hỗn Độn không phải là Giải Tiểu Hoa!

Giải Tiểu Hoa có thể đánh cho bọn họ một trận, còn Hỗn Độn thì có thể mời bọn họ ăn kẹo đồng.

Đám người này năm đó ở Hồng Kông suýt nữa đã vặn được đầu của tên Toàn quyền cuối cùng.

Giải Tiểu Hoa nhìn Giải Liên Hoàn, nói: “Bên dưới dòng nước chảy xiết, sâu không lường được, các người có mang theo thiết bị lặn không?” Giải Liên Hoàn lắc đầu, “Có mang, ở doanh trại lúc nãy!” “Cái gì??” Nghe đến đây, Tha Bả hoảng hốt, “Ổ rắn đó á?” Giải Liên Hoàn lạnh nhạt nói: “Quay về lấy đi!” “Tam gia, ông, ông, ông là đang chê anh em tôi chết chưa đủ nhiều sao!” Tha Bả nhìn Giải Liên Hoàn với vẻ mặt oan ức, cả người sắp khóc đến nơi rồi.

Giải Liên Hoàn nói: “Cậu vội cái gì, đã bảo cậu quay về đâu?

Chỉ bằng cậu và đám anh em này, còn chưa đủ để kéo chân tôi à?” Tất cả những điều này, Tô Mặc đều nhìn thấy trong mắt, so với Ngô

Tam Tỉnh, thủ đoạn của Giải Liên Hoàn có phần do dự thiếu quyết đoán.

Nếu Ngô Tam Tỉnh ở đây, Tô Mặc tin rằng, với tính cách của ông ta, tuyệt đối có thể trị đám người của Tha Bả này phục phục tùng tùng.

Giải Tiểu Hoa nhìn Tha Bả: "Bên dưới khá nguy hiểm, các người cứ nghỉ ngơi ở đây đi!" Giải Liên Hoàn không nói gì, coi như đồng ý với lời của Giải Tiểu Hoa, Tô Mặc và mọi người đã đến, ông ta tự nhiên cũng không cần để ý đến Tha Bả và đám người đó nữa.

"Đi thôi..." Tô Mặc từ không gian hệ thống lấy ra một bộ thiết bị lặn phát cho mọi người.

Mọi người mặc đồ chỉnh tề, theo Tô Mặc nhảy xuống.

Tha Bả thấy đại đội của Tô Mặc đều đã đi, vẻ mặt hèn mọn lập tức biến mất, cả người lại cứng rắn lên.

"Phì!" Tha Bả nhổ một bãi nước bọt xuống đất, ra vẻ tiểu nhân đắc chí.

"Tha Bả ca..." một tên đàn em nói, "Chúng ta phải làm sao đây ạ?" "Phì!" Tha Bả nhổ một bãi nước bọt xuống đất, ra vẻ tiểu nhân đắc chí.

"Tha Bả ca..." một tên đàn em nói, "Chúng ta phải làm sao đây ạ?" "Tha Bả ca, bọn họ đều đi xa rồi, chúng ta..." "Mấy anh em chúng ta đều không phải người sợ chết, nhưng rắn mào gà thật sự quá hung dữ..." Nghe lời của hai tên đàn em, Tha Bả trừng mắt nhìn chúng, quát: "Đồ vô dụng, đáng đời bị người ta coi thường!" Một tên đàn em khác nói: "Tha Bả ca, anh nói xem bọn họ có phải cố ý tìm cớ để bỏ rơi chúng ta không..." "Việc khổ việc mệt toàn là chúng ta làm, anh em còn mất mát nhiều như vậy, đừng để đến lúc bọn họ có lợi, lại ném

chúng ta ở đây...” Tha Bả nghe lời đàn em nói, trong lòng đã có tính toán, ánh mắt ẩn chứa vẻ độc ác: “Đi, không thể để bọn họ chiếm hời được!”. ...

Bên dưới động đất, Hắc Hạt Tử càm ràm với Giải Liên Hoàn: “Tam gia, lần này ông tìm đám người này không ổn lắm!” Giải Liên Hoàn thở dài một hơi: “Hầy, cậu tưởng ai cũng liều mạng đáng tin cậy như Phan Tử à, lần này là bỏ tiền ra làm việc, bọn họ chỉ nhận tiền không nhận người!” “Vậy thì ông tìm người đắt hơn đi!” Hắc Hạt Tử vô thức nói: “Như tôi đây... tiền nào của nấy, chưa bao giờ làm khách hàng thất vọng!” “...” Giải Liên Hoàn im lặng nhìn Hắc Hạt Tử, rồi lại tự giễu: “À, trước đây có tiền thì có thể tùy tiện chọn, hai năm nay gia nghiệp không ổn, không tìm được người quá đáng tin cậy!” Ngô Tam Tỉnh quả thực đã kế thừa không ít gia sản về đồ cổ của nhà họ Ngô, thậm chí còn có mấy chợ đồ cổ nhỏ để giao dịch.

Nhưng theo những năm tháng Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn ngấm ngầm chi tiêu, số tiền mặt trong tay họ sớm đã chẳng còn bao nhiêu.

Điều này không phải do Ngô Tam Tỉnh không biết kinh doanh, vì không chỉ nhà họ Ngô, mà về cơ bản toàn bộ Cửu Môn trong lĩnh vực kinh doanh đồ cổ chính quy, đều có hiện tượng suy yếu mạnh.

Cửu Môn, đang suy tàn với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, câu nói này không phải là không có cơ sở...

Hắc Hạt Tử nghe lời của Giải Liên Hoàn, cũng cạn lời theo, hắn có thể nói gì đây?

Ông chủ đang giả nghèo với hắn sao, sợ đến mức Hắc Hạt Tử trực tiếp ngậm miệng lại.

Giải Tiểu Hoa đứng bên cạnh cười nói: “Nghe thấy chưa, còn không mau giảm giá cho Tam gia!” Hắc Hạt Tử: “Tôi tuy đắt, nhưng

đáng đồng tiền bát gạo, tương đối mà nói thì vẫn lợi hơn nhiều, phải không Tam gia!" Hắc Hạt Tử thấy không né được nữa, liền bắt đầu tự biên tự diễn.

"Ha ha ha!" Giải Liên Hoàn cười cười, cũng không để trong lòng.

Mọi người đi suốt một quãng đường, xuyên qua con đường hầm đá dài.

Tuy nhiên, khi nhìn thấy thứ ở phía trước, người đi đầu dò đường lập tức dừng lại.

Tô Mặc, Giải Liên Hoàn và những người khác rẽ đám người phía trước ra để xem.

Chỉ thấy đường hầm đá phía trước biến mất, thay vào đó là một thứ hình bầu dục giống như một cái lều nhựa màu trắng.

Giải Liên Hoàn nói: "Có ánh sáng!" Tô Mặc lúc này đã nhận ra thứ này, kinh ngạc nói: "Con rắn lớn thật!" "Tô gia, đây là da rắn lột à?" Hắc Hạt Tử nhìn cái lều trắng lớn trước mặt, cả người đều không ổn.

Tô Mặc gật đầu, trước đây anh cũng từng giết một con mãng xà khổng lồ, mà con mãng xà đó, trước lớp da lột này, chẳng khác nào một đứa trẻ sơ sinh.

Tô Mặc và Giải Liên Hoàn cùng mọi người đi vào trong.

Với chiều cao của một người trưởng thành như Tô Mặc, có thể tự do đi lại bên trong.

Do đó, Tô Mặc phán đoán.

Chiều cao của thân con rắn này ít nhất cũng phải ba mét, và chiều rộng cũng ít nhất hơn hai mét.

Một con rắn lớn như vậy, Tô Mặc đảo đấu hạ mộ nhiều năm, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Nhìn những dấu vết vảy rõ ràng trên lớp da lột, Tô Mặc biết ngay, con rắn này e rằng đã thành giao, thậm chí sắp hóa rồng.

E rằng lựu đạn và tên lửa cũng không thể phá vỡ lớp vảy của nó.

Chương 372

Tô Mặc và Giải Liên Hoàn dẫn đường, đi về phía trước một đoạn.

Giải Liên Hoàn nói: "Chúng ta bây giờ đã đi lên mặt đất, chắc là sắp ra khỏi đường hầm rồi." Vương Nguyệt Bán hỏi: "Chả trách lại mềm, đây là cái gì, lều nhựa à?" Ngô Tà cạn lời: "Lều nhựa nhà cậu có cả dấu vảy rắn à, đây là da rắn lột!" Rắn?

Vương Nguyệt Bán trợn tròn mắt: "Đây là rắn?

Sao có thể có con rắn lớn như vậy?" Hắc Hạt Tử đeo kính nói: "Hạt tử ta hôm nay, mở rộng tầm mắt rồi!" Nói thật, Tô Mặc cũng rất kinh ngạc, nhưng nghĩ lại đây là cung Tây Vương Mẫu, đến cả người trốn trong động vẫn ngọc chờ trường sinh cũng có, một con mãng xà khổng lồ, cũng không phải là chuyện gì to tát.

Dù sao, đây là rừng rậm nguyên sinh dưới lòng thành phố ma.

Trong mấy nghìn năm qua, số người đặt chân đến đây chỉ đếm trên đầu ngón tay.

"Đây là," Vương Nguyệt Bán nhìn xung quanh, nhận ra điều gì đó, "Đây là đường cụt?" Phía trước lại là một khu rừng rậm rạp, con đường bằng da rắn kết thúc đột ngột.

Tô Mặc nhướng mày: "Chắc là bị cành cây dây leo ở đây chặn lại rồi, dọn dẹp hết đám linh tinh này đi!" "Vâng!" Hỗn Độn và những người khác tản ra dọn dẹp.

Hắc Hạt Tử, Ngô Tà, Trương Khởi Linh, Giải Liên Hoàn, cộng thêm mấy thuộc hạ của A Ninh, nhân số của họ không ít, mọi người cùng nhau ra tay, động tác cũng rất nhanh.

Đột nhiên, có tiếng động từ trong rừng truyền ra.

Đồng tử Tô Mặc co lại, lớn tiếng hét: “Mau mau mau, tất cả lui ra...” Mọi người không dám lơ là, vội vàng lui về sau lưng Tô Mặc.

Lúc này, một tiếng rít vang lên.

Tất cả mọi người có mặt đều nghe rõ mồn một.

Giây tiếp theo, từng con rắn mào gà bò ra từ các lối đi trên vách tường xung quanh.

“Rắn... rắn!” Nhìn thấy rắn mào gà, mấy thuộc hạ của A Ninh bị dọa nhảy dựng lên.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử, cặp đôi ngọa long phượng sồ này, theo phản xạ ôm chầm lấy nhau.

Những người khác cũng lần lượt lại gần Tô Mặc, hoặc Trương Khởi Linh.

Tứ Hung Tướng nhìn từng con rắn mào gà đang sẵn sàng tấn công, không đợi Tô Mặc lên tiếng, bốn người nhanh chóng đứng ra khỏi đám đông.

Cùng một lúc, sát khí trên người bốn người phun trào.

“...” Giây phút này, tất cả rắn mào gà đều dừng bước.

Phản ứng của Tứ Hung Tướng cũng có thể gọi là hoàn hảo, nhanh chóng rút súng ra, bắn về phía những con rắn mào gà phía trước.

Khoảng cách hai bên ngắn, rắn mào gà lại không di chuyển.

Mục tiêu cố định, phát nào cũng trúng đầu!

Trong đám đông, Phan Tử, Hắc Hạt Tử là những người đầu tiên thoát khỏi trạng thái thất thần, lấy súng ra, điên cuồng bắn.

“Gầm!” Ngay sau đó, một tiếng gầm đủ để xuyên thủng màng nhĩ vang lên.

Mọi người ngẩng đầu nhìn, một con mãng xà khổng lồ lốm đốm đang uốn lượn quấn quanh một cây cổ thụ khô héo, thân rắn to lớn quấn chặt lấy cây cổ thụ mục nát này.

Xung quanh con rắn khổng lồ, còn nằm đầy xác chết, những xác chết này đều là thức ăn của nó.

"Gầm!" Con rắn khổng lồ đối mặt với mọi người, ánh mắt như một vị thần cao cao tại thượng.

Mọi người lòng lạnh toát, trong tiếng gầm của con mãng xà, tất cả đều cảm thấy sợ hãi, nỗi sợ hãi từ trong xương tủy khiến họ bất giác muốn chạy trốn khỏi nơi này.

Nhìn thấy hai cái xúc tu trên đầu con mãng xà, Tô Mặc trong lòng chùng xuống: "Con mãng xà này sắp hóa rồng!" Mọi người kinh hãi: "Tô gia, anh... anh đối phó được không?" Tô Mặc chăm chú nhìn con mãng xà.

"Các người tự lui đi, tôi sẽ đối phó với nó!" Mọi người kinh hãi: "Tô gia, anh... anh đối phó được không?" Tô Mặc chăm chú nhìn con mãng xà.

"Các người tự lui đi, tôi sẽ đối phó với nó!" Mọi người không dám lơ là, tản ra bốn phía.

Tuy nhiên, khi mọi người rút lui, gần đó cũng có rắn mào gà bám theo, mọi người vừa đánh vừa lùi.

Chẳng mấy chốc, trên sân chỉ còn lại một mình Tô Mặc, đồng tử con mãng xà dựng đứng, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Tô Mặc, không hề để ý đến những người khác rời đi.

"..." Tô Mặc có chút kinh ngạc, bấm ngón tay tính toán, trong lòng lập tức hiểu ra.

"Ha ha ha..." Tô Mặc cười lớn, "Súc sinh nhà ngươi không phải

muốn báo thù cho đồng loại, hóa ra là muốn nuốt huyết mạch Thanh Long của ta để hóa rồng...” Lúc này, Tô Mặc cảm thấy vô cùng kỳ quái, anh không bao giờ ngờ rằng có một ngày mình lại trở thành “cơ duyên” của kẻ khác.

Thấy mọi người đều đã lui đi, ánh mắt Tô Mặc sắc như điện, “vụt” một tiếng rút Xích Tiêu kiếm ra, đạp khinh công tung ra một đòn trước tiên.

“Súc sinh!” Cùng với tiếng hét lớn của Tô Mặc, thân hình hắn cũng đã đến trước cái đầu khổng lồ của con mãng xà, không chút do dự, toàn lực vung đao chém tới.

Hàn quang lóe lên, Xích Tiêu kiếm chém thẳng vào đầu con mãng xà.

“Keng!” Một tia lửa điện lóe lên.

Đầu con mãng xà không hề có một chút tổn hại nào.

“...” Tô Mặc im lặng nhìn thanh Xích Tiêu kiếm của mình, không ngờ, phòng ngự của con mãng xà này ngay cả Xích Tiêu kiếm cũng không thể phá vỡ, không hổ là sinh vật sắp hóa rồng.

May mà kinh nghiệm chiến đấu của Tô Mặc cực kỳ phong phú, một đòn không trúng, nhân lúc con mãng xà chưa phản công, Tô Mặc lập tức thay đổi quỹ đạo của thanh kiếm, đâm mạnh vào mắt vàng của nó.

“Keng!” Lại một đòn không trúng, ngay khi Xích Tiêu kiếm sắp đâm trúng mắt con mãng xà, đối phương lại trực tiếp nhắm mắt lại, rồi lại một đóa hoa lửa bay qua.

“Gầm!” Hai đòn tấn công toàn lực liên tiếp của Tô Mặc cũng đã hoàn toàn chọc giận con mãng xà, sau một tiếng gầm giận dữ, đòn tấn công của nó theo sát phía sau, lao về phía Tô Mặc, tận dụng thân hình

khổng lồ mà lao tới.

Tô Mặc bất cẩn, vội vàng đưa ngang kiếm ra đỡ.

Chương 373

"Rầm!" Lực va chạm như núi của con mãng xà đập mạnh vào Xích Tiêu kiếm, Tô Mặc không địch lại, có chút chật vật bay ngược ra ngoài.

Khi Tô Mặc tiếp đất, lực đạo khổng lồ khiến Tô Mặc liên tục lùi lại để giảm lực, trong lúc đó, Tô Mặc trực tiếp giẫm chết không ít rắn mào gà.

"Hù!" Tô Mặc hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên, đánh giá lại con mãng xà, "Có thể ép ta đến mức này, có chút thú vị..." Con mãng xà quẫy đuôi, há cái miệng máu, để lộ hàm răng sắc nhọn, một lần nữa tấn công về phía Tô Mặc.

Tô Mặc nắm chặt nắm đấm, tung một quyền ra, trực tiếp đập vào bụng con mãng xà, phát ra tiếng va chạm trầm đục.

Con mãng xà đau đớn, thân hình khổng lồ không ngừng lăn lộn, để lại trên mặt đất một rãnh sâu dài hàng chục mét.

Con mãng xà đau đớn không chịu nổi, nhưng không dám tấn công nữa, chỉ dùng đôi mắt đỏ như máu hung hăng trừng mắt nhìn Tô Mặc.

Tô Mặc không do dự, bàn chân đạp mạnh xuống đất, trực tiếp bay vọt lên trời, nhảy lên người con mãng xà, một tay bóp chặt đầu nó, tay kia nắm thành quyền, không chút do dự đấm vào đầu con mãng xà.

Ầm ầm!

Tiếng va chạm trầm đục vang lên, con mãng xà bị một quyền này đánh bay ra ngoài.

Tô Mặc nhân cơ hội tiếp đất, thân hình xoay một vòng, đã đứng sau lưng con mãng xà, ngay sau đó, hai chân anh hơi khuỵu xuống, đầu

gối đột nhiên thúc vào sống lưng con mãng xà.

"Ầm!" Cả người như một quả đạn pháo bay ra, một cú đá tiên, quất mạnh vào cổ con mãng xà, lập tức, thân thể con mãng xà run rẩy dữ dội, lưỡi rắn thè ra, phát ra tiếng "xì xì xì xì".

"Gầm!!" Con mãng xà phẫn nộ gào thét, lưỡi rắn múa loạn, cuộn về phía Tô Mặc.

Tô Mặc hạ thấp người, lưỡi rắn lướt qua má Tô Mặc.

Lần này, Tô Mặc không để ý đến thế công của con mãng xà, thân hình linh hoạt xoay chuyển, cánh tay phải đột nhiên duỗi ra, chộp về phía cổ nó.

Đúng lúc này, đồng tử Tô Mặc co rút lại, chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh cường đại ập đến, đầu con mãng xà lại lao về phía anh với tốc độ cực nhanh.

Tô Mặc không chịu thua kém, tụ lực vài giây, tung một quyền toàn lực ra, trong khoảnh khắc, một tiếng nổ siêu thanh hình thành, chấn động bốn phương.

Lúc này, xung quanh thân thể hai người, đều hiện lên những gợn sóng không khí nhàn nhạt, trông vô cùng quỷ dị.

"Bốp!" Quyền kình va chạm vào nhau, phát ra một tiếng vang trầm đục, ngay sau đó, một luồng sóng xung kích khổng lồ lan ra bốn phía, mặt đất đều xuất hiện những vết nứt nhỏ.

"Phụt!" Đầu con mãng xà nổ tung như quả dưa hấu, máu tươi đầm đìa, óc văng tung tóe khắp đất.

Tô Mặc mặt không biểu cảm, thu quyền giảm lực, liếc nhìn đám rắn mào gà trên đất với vẻ khinh bỉ, rồi nhanh chóng lui đi.

Chuyện ở đây đã xong, Tô Mặc cũng không ở lại đây lâu, tìm theo

dấu chân đuổi theo đám người Ngô Tà.

Có thể thấy, lúc mấy người chạy trốn đã bị đám rắn mào gà làm cho rất chật vật, dấu chân của họ chia ra trên một con đường nhỏ, điều này cho thấy đội ngũ cũng đã tản ra ở đây.

Tô Mặc bấm ngón tay tính toán, tính ra phương hướng của Hỗn Độn và những người khác, chân đạp khinh công, lập tức đuổi theo.

Một giờ sau, Tô Mặc hội ngộ cùng mọi người.

Sau khi vừa chia tách, Tô Mặc phát hiện đội ngũ chỉ còn lại Tứ Hung Tướng cùng với Ngô Tà, A Ninh, Vương Nguyệt Bán mấy người.

Trương Khởi Linh là sau khi Tô Mặc trở về không lâu mới quay lại đội, hơn nữa, anh còn mang theo một "người bạn cũ".

"Dì Văn Cẩm..." Nhìn thấy người phụ nữ đó, Ngô Tà kinh ngạc kêu lên, "Là dì sao?

Dì Văn Cẩm?" Người này chính là Trần Văn Cẩm đã biến mất nhiều năm, lúc này bà đã không còn là bộ dạng người bùn trước đó, một thân trang phục gọn gàng, trông vô cùng tháo vát.

"Ngô Tà..." Trần Văn Cẩm mỉm cười nhìn Ngô Tà, "Cháu lớn của Tam Tỉnh!" Ngô Tà kích động không thôi, "Dì Văn Cẩm, dì không thay đổi chút nào cả, y hệt như trong ảnh..." Trần Văn Cẩm tự giễu: "Thanh xuân vĩnh trú đối với tôi, không phải là chuyện gì tốt đẹp cả!" "Không ngờ cháu đã lớn thế này rồi, hai mươi mấy năm trước dì còn giặt tã cho cháu đấy, thời gian trôi nhanh thật!" Ngô Tà gãi đầu, cười gượng: "Dì Văn Cẩm, nói thật, dì đột nhiên xuất hiện như vậy, cháu thực sự không biết phải phản ứng thế nào." Trần Văn Cẩm cười nói với Ngô Tà: "Ai nói chúng ta lâu rồi không gặp?" "..." Ngô Tà ngẩn ra, nhớ lại lời của Tô Mặc trước đó, bỗng nhiên tỉnh ngộ, "Người bùn đó

hóa ra thật sự là dì...” Tô Mặc nhìn Trần Văn Cẩm, tấm tắc khen ngợi: “Thật là kỳ lạ, cô đã uống thi miết đan, nhiều năm như vậy mà vẫn chưa biến thành Cấm bà, thật khiến người ta kinh ngạc...” “...” Trần Văn Cẩm trong lòng kinh ngạc, thầm nghĩ: “Không hổ là Tô gia lừng danh!” Tuy nhiên, Trần Văn Cẩm rất nhanh đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh, cười tủm tỉm nói: “Tô Mặc, tôi đã nghe qua tên của anh!” Tô Mặc ngạc nhiên: “Cô Trần lại biết tôi sao?” “Ừm!” Trần Văn Cẩm gật đầu, “Năm đó trước khi đến lăng mộ đáy biển, Tô gia thực ra đã có chút danh tiếng ở Phan Gia Viên, lúc Giải Cửu gia còn sống, đã khen anh có tư chất của một kiêu hùng loạn thế!” “Nếu anh sinh ra sớm hơn vài năm, e rằng đã không có chuyện gì của Cửu Môn rồi...” “Ha ha ha...” Tô Mặc trước tiên cười lớn vài tiếng, sau đó im lặng, trầm mặc một lúc lâu, lẩm bẩm: “Cửu gia trước đây quả thực đã giúp tôi rất nhiều!” Trên con đường của Tô Mặc, quý nhân lớn nhất mà anh tiếp xúc chính là Giải Cửu gia trong Cửu Môn cũ.

Hai mươi mấy năm trước, lúc đó Tô Mặc mới có chút danh tiếng trên giang hồ, Giải Cửu gia đã không tiếc công sức ủng hộ anh, thậm chí còn ở Tân Nguyệt Phạn Điếm giải vây giúp anh, đây là đại ân.

Nhiều năm như vậy, Tô Mặc chưa từng quên.

Đến mức năm đó sở dĩ thu nhận Giải Tiểu Hoa làm đồ đệ, cũng là vì nể mặt Giải Cửu gia.

Nếu không, với tính cách của Tô Mặc lúc đó, anh tuyệt đối sẽ không dễ dàng tham gia vào cuộc đấu tranh giữa Uông gia và Cửu Môn.

“Dì Văn Cẩm...” Nhìn thấy Trần Văn Cẩm, tâm tư của Ngô Tà lập tức sôi nổi hẳn lên, vội vàng hỏi: “'Nó' mà dì ghi trong sổ tay rốt cuộc là ai?” Là người sống sót của đội khảo cổ Tây Sa năm đó, Ngô Tà biết Trần Văn Cẩm biết rất nhiều bí mật không ai hay biết của năm xưa.

“Nó...” Sắc mặt Trần Văn Cẩm phức tạp, “Chuyện này phải nói đến biến cố năm 76...” Năm 76?

Mọi người có những suy nghĩ khác nhau, phải biết rằng, năm 76, vốn là một năm không hề bình thường.

“Khụ khụ...” Tô Mặc kịp thời ngắt lời Trần Văn Cẩm, “Cô Văn Cẩm, cẩn thận tai vách mạch rừng...” Trần Văn Cẩm vội vàng ngậm miệng lại, cẩn thận nhìn xung quanh.

Ngô Tà: “...” Tô Mặc không đợi Ngô Tà nói, tiếp tục hỏi: “Cô Văn Cẩm, cô có biết về cái xác dưới sân cũ nhà họ Ngô không?” Đối với “Nó” hay “Tổ chức của Nó”, Tô Mặc trong lòng đã có một sự hiểu biết sơ bộ, hiện tại, điều khiến Tô Mặc đau đầu nhất vẫn là cái xác dưới sân cũ nhà họ Ngô.

Ngô Tà nghi ngờ, cái xác dưới sân cũ nhà họ Ngô?

Đây là có ý gì?

“Cái xác?” Trần Văn Cẩm ngẩn ra, trên mặt có chút nghi hoặc.

“Cái xác!” Trần Văn Cẩm như nghĩ đến điều gì đó, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Trần Văn Cẩm mặt đầy vẻ kiêng kỵ: “Nhiều năm như vậy trôi qua, Tam Tỉnh đáng lẽ phải tiêu hủy cái xác đó rồi!” Tô Mặc nhìn chằm chằm Trần Văn Cẩm: “Cái xác đó rốt cuộc là của ai?” “...” Trần Văn Cẩm nhìn Tô Mặc, “Thật sự muốn biết?” “...” Tô Mặc gật đầu.

Trần Văn Cẩm cười một cách kỳ quái, sau đó từ trong túi lấy ra một tờ tiền giấy một đồng, trải phẳng ra, đưa cho Tô Mặc.

“...” Mọi người mặt đầy vẻ mơ hồ, không hiểu hành động này của Trần Văn Cẩm có ý nghĩa gì.

Tô Mặc nhìn thấy hoa văn trên tờ tiền, kinh ngạc đến sững sờ.

“Là ông ấy...” Trong lòng Tô Mặc dâng lên sóng to gió lớn, “Hóa ra là ông ấy!” Chả trách lúc đầu ở sân cũ nhà họ Ngô, Giải Liên Hoàn thà kích nổ thuốc nổ để đồng quy vu tận với mình cũng phải che giấu chuyện này.

Thực sự là chuyện này quá sức tưởng tượng, nếu truyền ra ngoài, tất sẽ gây nên sóng gió ngập trời.

“...” Lúc này, Trần Văn Cẩm cũng im lặng.

Chương 374

Năm đó đội khảo cổ Ba Nãi dưới mệnh lệnh của một vị đại lão, đã đưa một cái xác vào địa cung của Trương gia cổ lâu.

Nhưng trong địa cung, cái xác sẽ xảy ra một loại biến hóa không thể tưởng tượng nổi.

Sự biến hóa này liên quan đến trường sinh, đối với một số vị đại lão vô cùng quan trọng.

Nhưng, trong đội khảo cổ có người phản đối làm như vậy, và do cha của Giải Liên Hoàn là Giải Cửu gia, dẫn dắt thế lực này đánh tráo đội khảo cổ, vận chuyển cái xác đi, trong lúc trốn chạy đã cầu cứu Ngô Lão Cẩu.

Hai người đã liên thủ lập ra kế hoạch liên minh đối kháng và bảo vệ hậu duệ.

Sau này, hai người họ đã giấu cái xác ở dưới lòng đất khu vực này.

Cái xác này cũng trở thành con át chủ bài trong kế hoạch của Ngô Lão Cẩu và những người khác.

Vì cái xác này là một bí mật khổng lồ, các vị đại lão luôn sợ hãi cái xác này cũng như tất cả kế hoạch hoang đường đằng sau bị bại lộ, một khi công khai, tất sẽ trở thành ngọn nguồn hủy diệt mọi thứ.

Sau này, Ngô Lão Cẩu và Giải Cửu gia lần lượt qua đời, bí mật này cũng đương nhiên rơi vào tay Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn, hai người trở thành những người bảo vệ mới.

"Nó..." Ngô Tà có chút mơ màng, "Tô gia, dì Văn Cẩm, sao cháu không hiểu các người đang nói gì..." "Được rồi!" Tô Mặc lớn tiếng

quát một tiếng, ngăn Ngô Tà lại, "Chuyện này dừng ở đây!" Ngô Tà bị dọa nhảy dựng, trong ấn tượng của cậu, đây là lần đầu tiên cậu thấy Tô Mặc như vậy.

Tô Mặc nói: "Chuyện này, về hỏi chú Ba của cậu, sau khi chuyện ở Tháp Mộc Đà kết thúc, ông ấy sẽ nói cho cậu biết mọi chuyện..." Ngô Tà gật đầu, im lặng.

Không khí cũng trở nên vô cùng nặng nề.

"Ngô Tà, dì biết cháu có rất nhiều nghi vấn, nhưng có một số chuyện, vẫn cần cháu tự mình đi khám phá..." Trần Văn Cẩm khẽ thở dài, sau đó từ trong túi áo gió lấy ra một cuốn sổ tay bìa da bò, lấy ra một tấm ảnh đưa cho Ngô Tà: "Cái này, cháu đã xem qua chưa?!" Mọi người quay sang nhìn.

Tấm ảnh là một bức ảnh đen trắng chụp một nhóm thanh niên đứng trước một con thuyền.

Bên dưới tấm ảnh, còn có một dòng chữ màu xanh, trên đó viết: Đội khảo cổ Tây Sa năm 1985!

Trên tấm ảnh, rõ ràng là ảnh chụp chung của các thành viên đội khảo cổ Tây Sa năm đó.

Trong đó, cũng có một số bóng dáng quen thuộc, ví dụ như Trương Khởi Linh, Ngô Tam Tỉnh, Trần Văn Cẩm.

Ngô Tà nhận lấy tấm ảnh, chỉ vào bóng dáng quen thuộc trên ảnh: "Đây là Tiểu Ca!" "Đúng..." Trần Văn Cẩm gật đầu.

"Đây là dì." "Ừm!" "Đây là chú Ba của cháu." Ngô Tà chỉ vào một người trong ảnh nói.

Nghe vậy, sắc mặt Trần Văn Cẩm lập tức thay đổi, nhìn chằm chằm Ngô Tà vài giây rồi trầm giọng hỏi: "Tại sao cháu lại cho rằng người này là chú Ba của cháu?" Vương Nguyệt Bán đứng bên cạnh

Ngô Tà, chỉ vào người trong ảnh nói: "Chú Ba chúng tôi sao có thể nhận nhầm được, cho dù chúng tôi nhận nhầm, Thiên Chân cũng không nhận nhầm đâu." Ngô Tà cười nói: "Không sai, đây chính là chú Ba của cháu, cháu đã từng thấy dáng vẻ lúc trẻ của chú Ba, trông giống hệt người này..." Trần Văn Cẩm nhận lấy tấm ảnh, nhìn vào ảnh nói: "Trên thế giới này, không chỉ có ảnh mới giống nhau, hai người có quan hệ huyết thống, cũng có khả năng sẽ giống nhau!" "Cái gì?" "Ý dì là sao?" Ngô Tà lúc này trong lòng cảnh giác cao độ, nội tâm đã có dự cảm không lành.

"Ý dì là...

ông ta không phải chú Ba của cháu?" Ngô Tà kinh ngạc.

Lúc này, cả người Ngô Tà lưng trực tiếp dâng lên một luồng khí lạnh.

Không chỉ Ngô Tà, Vương Bàn Tử, bao gồm cả A Ninh, do đang ở trong lăng mộ cổ, nghe lời của Trần Văn Cẩm xong, cũng thấy lạnh sống lưng.

Ngô Tam Tỉnh mà họ gặp trước đó, không phải là quỷ chứ!

"Ông ta quả thực không phải!" Trần Văn Cẩm nhìn Ngô Tà, thẳng thắn nói: "Ông ta là Giải Liên Hoàn!" Lời này vừa nói ra, mọi người đều kinh ngạc vô cùng.

Ngay cả Trương Khởi Linh đang im lặng cũng nhìn về phía Trần Văn Cẩm.

Tại hiện trường, ngoài Tô Mặc vẫn luôn biết chuyện này nên không có gì thay đổi.

Tứ Hung Tướng và Tiểu Thốn Đinh thì tỏ ra rằng tất cả những chuyện này không liên quan đến mình.

Trần Văn Cẩm nhìn Ngô Tà, thẳng thắn nói: "Ông ta là Giải Liên

Hoàn!" Lời này vừa nói ra, mọi người đều kinh ngạc vô cùng.

Ngay cả Trương Khởi Linh đang im lặng cũng nhìn về phía Trần Văn Cẩm.

Tình hình gì thế này???

Tôi là ai?!

Tôi đang ở đâu??

Tôi đã nghe thấy cái gì vậy???

Lúc này, cả người Ngô Tà đều không ổn, thất thần lẩm bẩm: "Sao có thể, sao có thể như vậy, tôi đã từng gặp Giải Liên Hoàn trước đây." Nhớ lại dáng vẻ của Giải Liên Hoàn trước đây, Ngô Tà lập tức lại cứng họng, đột ngột ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Trần Văn Cẩm.

"Hít!" Ngô Tà hít một hơi khí lạnh, giật lấy tấm ảnh trong tay Trần Văn Cẩm, cảm xúc mất kiểm soát, lớn tiếng chất vấn: "Người này sao có thể là Giải Liên Hoàn được chứ?" Giải Liên Hoàn đã chết từ lâu rồi.

Ngô Tà năm đó ở lăng mộ đáy biển, còn tận mắt nhìn thấy di thư của Giải Liên Hoàn.

Nếu Giải Liên Hoàn chưa chết, vậy thì Tam Tỉnh hiện tại lại là chuyện gì???

Lúc này, đầu óc Ngô Tà ong ong.

"Thiên Chân, Thiên Chân, đừng vội, nghe người ta nói thế nào đã..." Vương Nguyệt Bán nhẹ nhàng vỗ lưng Ngô Tà.

"..." Nhìn Ngô Tà sắp mất kiểm soát cảm xúc, Trần Văn Cẩm nói: "Chú Ba của cháu lúc đó quả thực ở cùng chúng tôi, nhưng ông ấy không có trong tấm ảnh này, vì ông ấy là nhiếp ảnh gia của tấm ảnh này!" "Người mà cháu gọi là chú Ba, vốn dĩ không phải là Ngô Tam

Tỉnh, đây cũng là lý do ông ấy tuyệt đối sẽ không nói thật với cháu!" "Bởi vì ngay từ đầu mọi chuyện đã sai, ông ấy ở đáy biển Tây Sa đã bị tráo đổi với Giải Liên Hoàn!" "..." Mọi người kinh hãi!

Nghe vậy, cảm xúc của Ngô Tà gần như sụp đổ: "Không đúng, dì chắc chắn đang lừa cháu..." "Dì Văn Cẩm, dì đang lừa cháu phải không?" "Dì nói cho cháu biết, dì chắc chắn đang lừa cháu phải không???" Trần Văn Cẩm nhìn Ngô Tà với vẻ mặt đau lòng, an ủi: "Ngô Tà, cháu và ông ấy đã sống cùng nhau nhiều năm như vậy, dì biết cháu không thể tin những điều này, vì vậy dì cũng đã nghĩ sẽ không nói ra!" "Nhưng cháu đối với chuyện của đội khảo cổ Tây Sa năm đó thực sự quá cố chấp, cho dù bây giờ dì không nói, dì nghĩ Giải Liên Hoàn cũng không thể che giấu được bao lâu!" "Đến ngày hôm nay, sơ hở đã quá nhiều rồi..." "Giải Liên Hoàn ngoài việc không ngừng lừa dối cháu, đã không còn cách nào khác để che giấu qua chuyện!" "..." Ngô Tà nghe lời của Trần Văn Cẩm, tinh thần đã sụp đổ.

Chú Ba không phải chú Ba!

Cú sốc đột ngột này, khiến Ngô Tà cả người không kiểm soát được cơ thể, suýt nữa ngã quỵ.

May mà Tô Mặc mắt nhanh tay lẹ, kịp thời đỡ lấy Ngô Tà: "Bình tĩnh, chỉ có bình tĩnh mới có thể suy nghĩ, mới có thể đưa ra phán đoán chính xác!" Ngô Tà gật đầu, hai tay ôm đầu ngồi thụp xuống.

Một phút sau!

Ngô Tà khóc lóc nói: "Dòng chữ máu trên lăng mộ đáy biển Tây Sa viết rành rành ra đó, Ngô Tam Tỉnh hại tôi chết không nhắm mắt, ký tên là Giải Liên Hoàn!" "Không chỉ cháu nhìn thấy, Tiểu Ca, Tô gia, Vương Bàn Tử, họ đều nhìn thấy!" Vương Nguyệt Bán ngồi bên cạnh Ngô Tà, an ủi: "Đúng đúng đúng, chúng tôi đều nhìn thấy!" Trần Văn

Cẩm tuy có chút không nỡ, nhưng có một số chuyện, bà vẫn phải nói ra: "Những dòng chữ máu đó là do chính cháu hiểu sai." Ngô Tà ngẩng đầu nhìn Trần Văn Cẩm, gầm lên: "Dòng chữ máu đó viết rành rành ra như vậy, cháu hiểu sai thế nào được chứ??" Trần Văn Cẩm thở dài một tiếng, nói: "Cháu cứ viết lại theo những gì cháu đã thấy đi." Ngô Tà nghe vậy ngẩn ra, sau đó nhanh chóng cởi bình nước bên hông, đổ một ít nước ra ngón tay, dùng nước viết lại nguyên văn dòng chữ máu trong trí nhớ của mình ở lăng mộ đáy biển xuống đất.

Ngô Tam Tỉnh, hại ta không lối thoát, chết oan, trời đất chứng giám, Giải Liên Hoàn.

Chương 375

Tổng cộng ba hàng chữ.

Mỗi hàng đều viết dọc.

Trong đó, bên trái nhất là Ngô Tam Tỉnh, ở giữa là hại ta không lối thoát chết oan trời đất chứng giám, bên phải nhất là Giải Liên Hoàn.

Viết xong.

Mọi người cùng nhau nhìn xuống đất.

Ngô Tà nhìn dấu chữ mình vừa viết, đồng tử phóng đại, bỗng nhiên tỉnh ngộ: "Cháu đã đọc ngược thứ tự!" "Không sai, thông thường mọi thứ trên bản khắc đều là ngược, tất cả các văn bản viết dọc đều đọc từ phải sang trái, câu này đọc ngược lại, ý nghĩa sẽ hoàn toàn trái ngược!" Trần Văn Cẩm nói.

Nghe lời của Trần Văn Cẩm, Ngô Tà nước mắt lưng tròng.

Lẽ nào... lẽ nào chú Ba của cậu thật sự đã chết?

Người chú Ba đã ở cùng mình mấy chục năm là do Giải Liên Hoàn giả mạo?

"Sao lại như vậy?" "Sao lại như vậy?" Ngô Tà ôm đầu khóc nức nở, chuỗi đả kích liên tiếp này đã tàn bạo phá hủy phòng tuyến tâm lý của cậu.

Vương Nguyệt Bán ngồi xuống, nhẹ nhàng vỗ lưng Ngô Tà.

Lúc này, là bạn chí cốt của Ngô Tà, cậu cũng không biết mình nên nói gì.

Không ai rõ hơn Vương Bàn Tử, Ngô Tam Tỉnh trong lòng Ngô Tà đại diện cho điều gì?

Đó không phải là mối quan hệ chú cháu bình thường.

Trần Văn Cẩm lại nói: "Sau đó, chúng tôi bị người ta làm cho hôn mê, khi chúng tôi tỉnh lại, đã gặp phải một số chuyện mà đến nay tôi vẫn không thể hiểu được." "Viện điều dưỡng Golmud?" A Ninh hỏi.

Trần Văn Cẩm không trả lời, tiếp tục hồi tưởng trong đau thương: "Chúng tôi thiếu mất mấy người, Trương Khởi Linh cũng biến mất, và nhìn thời gian trên đồng hồ, đã là hơn một tuần sau khi chúng tôi hôn mê, và chúng tôi phát hiện ra, đội ngũ luôn có người giám sát!" "Ai?" A Ninh tiếp tục hỏi.

"..." Trần Văn Cẩm không nói gì, mà quay ánh mắt về phía Tô Mặc.

Thấy chủ đề lại bị kéo về, Tô Mặc lắc đầu, ra hiệu cho Trần Văn Cẩm tiếp tục, đừng nói về chủ đề này.

Trần Văn Cẩm hiểu ý, "Nhiều năm như vậy trôi qua, tất cả chúng tôi đều không hề già đi..." Vương Nguyệt Bán kinh ngạc: "Vậy là các người trường sinh bất lão?" Nghe đến cái gọi là trường sinh bất lão, Trần Văn Cẩm rơi hai hàng lệ.

Đối với "Tổ chức của Nó" này, Trần Văn Cẩm trong lòng tràn ngập sợ hãi.

Nói rồi, Trần Văn Cẩm ngồi thụp xuống đất, hai tay ôm gối, phảng phất như vậy, có thể cho bà một chút cảm giác an toàn đáng thương: "Cháu còn nhớ, thứ mà cháu gặp ở dưới lòng đất Golmud không?" Ngô Tà đương nhiên nhớ.

Lúc đó ở viện điều dưỡng Golmud, có một con quái vật nữ tóc dài mặc đồ đen rách nát, đã tấn công cậu mấy lần.

May mà Ngô Tà kinh hiểm né được, cuối cùng được Tiểu Ca cứu mới an toàn.

Sau đó, Ngô Tà mới biết đó là Hoắc Linh đã biến mất nhiều năm.

Trần Văn Cẩm vừa khóc, vừa tiếp tục nói: "Sau năm 90, sự giám sát đối với chúng tôi dường như đã được dỡ bỏ, chúng tôi lại tiếp tục điều tra, nhưng sau khi từ Tháp Mộc Đà trở về, Hoắc Linh bắt đầu thay đổi." Nghĩ đến những điều này, Trần Văn Cẩm lập tức rùng mình một cái.

"Cháu ngửi thử xem!" Trần Văn Cẩm đưa tay đến trước mặt Ngô Tà.

Ngô Tà nắm lấy tay Trần Văn Cẩm đặt dưới mũi ngửi kỹ, lập tức buông ra, bịt miệng mũi: "Mùi này quen quá!" Trần Văn Cẩm rưng rưng nước mắt, tự giễu: "Giống mùi trên người Hoắc Linh, đúng không!" Trần Văn Cẩm hai mắt vô thần, ngơ ngác nhìn hai bàn tay mình, đau khổ nói: "Điều này có nghĩa là không lâu nữa, tôi cũng sẽ bắt đầu thay đổi, cơ thể tôi sẽ bỏ qua bước tử vong, trực tiếp từ người sống, biến thành quái vật!" Lời này vừa nói ra, mọi người trong lòng đều giật nảy mình.

Trần Văn Cẩm hai mắt vô hồn, ngơ ngác nhìn hai bàn tay mình, đau khổ nói: "Điều này có nghĩa là không lâu nữa, tôi cũng sẽ bắt đầu biến đổi, cơ thể tôi sẽ bỏ qua giai đoạn tử vong, trực tiếp biến từ người sống thành quái vật!" Lời này vừa thốt ra, tim mọi người đều nhảy lên một nhịp.

"Mẹ kiếp!" Vương Bàn Tử chửi ầm lên ngay tại chỗ: "Một lũ thất đức đến bốc khói, lại dám dùng người vô tội để làm loại thí nghiệm này!" A Ninh kinh hãi nói: "Đây đâu phải là trường sinh bất lão, đây rõ ràng là..." Có Trần Văn Cẩm ở đây, A Ninh không nói tiếp nữa, nhưng mọi người đều hiểu ý cô.

Trường sinh bất lão kiểu này, ai mà dám nhận?

Ai nguyện ý biến thành một con quái vật không có ý thức tự chủ?

Trần Văn Cẩm hai mắt vô hồn nhìn về phía trước, lẩm bẩm: "Tôi vốn định giấu kín chuyện này mãi mãi, nhưng chỉ vài tháng trước, tôi đã ngửi thấy mùi này phát ra từ chính cơ thể mình!" "Tôi biết số mệnh cuối cùng đã đến, tôi không còn thời gian nữa!" Trần Văn Cẩm vừa dứt lời, đúng lúc này, Phan Tử thở hồng hộc chạy vào: "Tô gia, mọi người đều ở đây à, Tam gia bảo tôi đến tìm các vị..." Nghe Phan Tử nói, mọi người nhìn nhau.

Nếu Trần Văn Cẩm không xuất hiện, mọi người thấy Phan Tử đương nhiên sẽ vui mừng, nhưng sau khi nghe Trần Văn Cẩm kể lại, họ đối với "Ngô Tam Tỉnh" đứng sau Phan Tử có thể nói là vừa sợ vừa e.

"....." Mọi người không nói gì, vẻ mặt cảnh giác nhìn Phan Tử.

"....." Phan Tử cũng nhận ra không khí không ổn, bước lên một bước, hỏi Vương Nguyệt Bán: "Bàn Tử, tôi nói này..." Chỉ một bước nhỏ đó, Vương Nguyệt Bán như con chuột tre bị kinh động, toàn thân xù lông, vội vàng lùi sang một bên: "Anh...

đừng qua đây!" "....." Phan Tử chết lặng, há hốc mồm: "Mấy người anh em, các cậu bị sao vậy?" "Phan Tử!" Ngoài hang động, đột nhiên truyền đến một giọng nói quen thuộc.

Phan Tử quay người, kêu lên: "Tam gia, tôi ở đây!" Không lâu sau, dưới ánh mắt của mọi người, "Ngô Tam Tỉnh" bước vào, theo sau còn có Giải Tiểu Hoa và Hắc Hạt Tử.

"Tô gia." Sau khi thấy nhóm người Tô Mặc, "Ngô Tam Tỉnh", cũng chính là Giải Liên Hoàn, vẫy tay chào một tiếng, sau đó ánh mắt của ông ta bị Trần Văn Cẩm đứng sau Tô Mặc thu hút.

Nhìn Trần Văn Cẩm trong đám đông, cả người Giải Liên Hoàn sững sờ.

Dù Giải Liên Hoàn đã biết trước chuyến đi này có thể sẽ gặp Trần Văn Cẩm, trong lòng đã có chuẩn bị, nhưng khi nhìn thấy Trần Văn Cẩm đã biến mất nhiều năm lại một lần nữa đứng trước mặt mình, Giải Liên Hoàn vẫn không nén được sự kinh ngạc và kích động trong lòng.

Giải Liên Hoàn kinh ngạc kêu lên: "Văn Cẩm!" Phan Tử bên cạnh, sau khi nghe hai chữ "Văn Cẩm" liền nhìn về phía Trần Văn Cẩm.

Ở bên cạnh Ngô Tam Tỉnh nhiều năm, ba chữ Trần Văn Cẩm này anh ta đương nhiên biết, đó chính là người mà Tam gia yêu nhất!

"Cô... cô!" Nhìn Trần Văn Cẩm trước mắt, Giải Liên Hoàn nhất thời không biết nên nói gì.

Khác với Giải Liên Hoàn, Trần Văn Cẩm nói thẳng: "Ngô Tà đã biết cả rồi, ông không cần phải giấu nữa..." Lời này vừa thốt ra, sắc mặt Giải Liên Hoàn đại biến, sau đó quay đầu nhìn Ngô Tà vài giây rồi bất đắc dĩ thở dài: "Đã biết cả rồi sao?" Ngô Tà nhìn Giải Liên Hoàn, cố gắng kìm nén cảm xúc trong lòng.

Giải Liên Hoàn nhìn "đứa cháu lớn" trước mặt, muốn nói gì đó nhưng lại không thể nói ra lời, cuối cùng, lại hóa thành một tiếng thở dài.

"....." Thấy Giải Liên Hoàn lại im lặng, Ngô Tà gầm lên: "Ông không có gì muốn nói sao?" Nhìn đứa cháu đang bùng nổ, Giải Liên Hoàn run rẩy môi, hổ thẹn nói: "Ngô Tà, xin lỗi!" "Chú Ba." Ngô Tà buột miệng gọi một tiếng, nhưng ngay sau đó, cậu cảm thấy có gì đó không ổn, người trước mặt không phải là chú Ba của mình, thậm chí có khả năng còn là hung thủ sát hại chú Ba.

"Ai!" Trần Văn Cẩm thấy cảnh này, khẽ thở dài.

Chương 376

Tiếng thở dài bên tai kéo sự chú ý của Giải Liên Hoàn trở lại thực tại, nhìn Trần Văn Cẩm quen thuộc trước mắt, Giải Liên Hoàn nói nhỏ bên tai đối phương: "Văn Cẩm, yên tâm đi, Ngô Tam Tỉnh không chết." Nghe lời nói bên tai, Trần Văn Cẩm lập tức trừng lớn hai mắt: "Tôi... tôi hiểu rồi, Liên Hoàn, đây không phải lỗi của ông, ông đã về đội rồi!" Cái gì???

Hắc Hạt Tử, Giải Tiểu Hoa, Phan Tử ba người đồng loạt nhìn về phía Ngô lão tam và Trần Văn Cẩm, trong mắt ba người đều là vẻ khó tin.

Đặc biệt là Giải Tiểu Hoa.

Giải Liên Hoàn là người của Giải gia, trên danh nghĩa còn là cha của cậu.

"Cô vừa gọi ông ấy là gì???" Giải Tiểu Hoa dường như có chút ù tai không nghe rõ, tiến lên hỏi.

Nghe Giải Tiểu Hoa chất vấn, Giải Liên Hoàn bất lực nhắm mắt lại.

Phía trước có một Ngô Tà còn chưa giải quyết xong, phía sau lại tới một Giải Tiểu Hoa.

"Được rồi!" Tô Mặc nói: "Tiểu Hoa, ông ấy đúng là chú út của cậu.

Tôi không biết cậu còn có ấn tượng không, lúc đó cậu còn nhỏ.

Năm đó ở Phan Gia Viên, chú út của cậu bị thương, là tôi đã cứu ông ấy, ông ấy không chết..." "Nhưng có người muốn ra tay với ông ấy...

Thế là chú út của cậu và Ngô Tam Tỉnh đã hoán đổi thân phận, ẩn náu nhiều năm, cùng nhau bố trí cục diện." Giải Liên Hoàn thở phào nhẹ nhõm.

Đúng như câu nói "Sóng sông Tiền Đường đúng hẹn dâng, hôm nay mới biết ta là ta", mặt nạ đeo lâu, có lúc Giải Liên Hoàn cũng không biết mình rốt cuộc là ai.

Hôm nay, nói toạc ra cũng tốt!

Cuộc sống tăm tối, ẩn danh giấu họ đó ông ta cũng chịu đủ rồi!

"Tô gia..." Giải Liên Hoàn từ trong lòng lấy ra một đồng tiền cổ đưa cho Tô Mặc: "Thứ này, tôi không cần nữa!" Tô Mặc cúi đầu nhìn, phát hiện đó chính là đồng Tinh Tuyệt cổ tệ mà năm đó mình tặng cho Giải Liên Hoàn.

Giải Liên Hoàn: "Thì ra năm đó ở Phan Gia Viên, Tô gia đã tính toán được nửa đời sau của tôi, biết rằng sau này tôi sẽ thường xuyên lui tới dưới lòng đất, qua lại giữa âm dương, nên đã đặc biệt tặng tôi đồng tiền cổ để bảo mệnh!" Tô Mặc mỉm cười, nhận lại đồng Tinh Tuyệt cổ tệ: "Giải huynh khách sáo rồi, năm đó may nhờ Cửu gia nhiều lần giúp đỡ, Tô Mỗ cũng chỉ là đáp lễ mà thôi!" "Ha ha ha..." Hai người nhìn nhau, rồi cùng cười.

Lời nói hôm nay, cứ ngỡ như đã cách một đời.

"Tô Mặc..." Trương Khởi Linh im lặng đã lâu đột nhiên lên tiếng: "Văn Cẩm sắp biến thành Cấm bà, cậu có cách nào cứu chữa không?" Nói xong, Trương Khởi Linh và Trần Văn Cẩm đều nhìn Tô Mặc với vẻ mặt đầy hy vọng.

"....." Tô Mặc im lặng một lát, rồi lắc đầu: "Độc thi miết của cô Văn Cẩm đã ăn sâu vào cốt tủy, xin lỗi..." Tô Mặc không phải thấy chết không cứu.

Anh tuy là thân Địa tiên, nhưng rốt cuộc không phải là thần tiên thật sự.

Hơn nữa, Trần Văn Cẩm đã trúng độc hơn mười năm, cho dù Biển Thước tái sinh, Hoa Đà tại thế, hai người họ hợp lực cũng không giải được độc thi miết này.

Nghe lời của Tô Mặc, Trần Văn Cẩm mặt mày tuyệt vọng.

"Tuy nhiên..." Tô Mặc chuyển giọng: "Tuy tôi không có cách nào, nhưng không có nghĩa là cô Văn Cẩm nhất định sẽ chết!!!" Cái gì?

Mọi người ngơ ngác nhìn Tô Mặc.

Tô Mặc nói: "Trong lăng mộ Tây Vương Mẫu có lẽ có thứ gì đó có thể áp chế độc thi miết, chẳng phải cô Văn Cẩm đến đây cũng vì nó sao?" "Đúng đúng đúng!" Trần Văn Cẩm như vớ được cọng rơm cứu mạng: "Trong cung điện của Tây Vương Mẫu có thứ có thể cứu tôi!" "Không thể chậm trễ..." Bên này, Giải Liên Hoàn cũng lo lắng nói: "Chúng ta mau xuất phát thôi..." "....." Tô Mặc gật đầu, đồng ý với yêu cầu của Giải Liên Hoàn.

Cả nhóm đã trì hoãn không ít thời gian, nếu không nhanh lên, Trần Văn Cẩm thật sự sẽ biến thành tà vật Tống tử ngay trước mặt mọi người.

Tô Mặc lấy la bàn vàng ra, dẫn mọi người tiếp tục lên đường.

Cái hang động mà họ đang ở thực ra đã nằm trong một cái hồ chứa nước cách đó không xa.

Tô Mặc đã xem qua, hồ chứa nước này rất lớn, và gần như không có ngã rẽ nào.

Mọi người tìm kiếm một lúc, quả nhiên phát hiện một tấm đá ở đáy hồ, trên đó có hai cái vòng sắt.

Chưa đợi Tô Mặc lên tiếng, Hỗn Độn và Cùng Kỳ đã phấn khích hét lên một tiếng, dùng sức kéo vòng sắt nâng tấm đá lên.

Mọi người cúi đầu nhìn, phát hiện bên dưới lại có một hang động khác.

Trương Khởi Linh nói: "Tôi xuống trước!" Tô Mặc không nói gì, mà nhảy xuống cùng Trương Khởi Linh, Hắc Hạt Tử theo sát phía sau.

Bên dưới là một hang đá hình tròn khổng lồ.

Trương Khởi Linh dùng đèn pin soi một vòng, có thể thấy rất nhiều cửa đá.

Hắc Hạt Tử thấy xung quanh không có nguy hiểm, liền ra hiệu cho mọi người ở trên, mọi người lần lượt nhảy xuống.

Khi đã đông đủ, mọi người bắt đầu mò mẫm đi về phía trước.

Đường hầm hình chữ "phi" nhanh chóng đi đến cuối.

Trước mặt họ xuất hiện một hang động.

Cuối hang động có những bậc thang uốn lượn men theo hang đi xuống.

"Bàn Tử, pháo sáng!" Tô Mặc hét lớn.

Vương Nguyệt Bán mở ba lô, nhanh chóng bắn một quả pháo sáng.

Quả cầu lửa bay vào trong bóng tối không lâu thì bung ra, hang động được chiếu sáng như ban ngày, tình hình xung quanh hiện rõ trước mắt mọi người.

Đây đúng là nơi sâu nhất dưới thành Tháp Mộc Đà!

Bên trong hang động đâu đâu cũng là vết đục vết rìu, có thể thấy

hang đá không phải hình thành tự nhiên mà do con người đào đẽo.

Công trình khổng lồ này đủ để nói lên tầm quan trọng của nơi đây.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện phía trên còn rất cao, không nhìn rõ đỉnh hang, nhưng có thể thấy xung quanh hang được người ta xây thành từng bậc một.

Trên mỗi bậc đều là những bức tượng đen sì, tạo hình cồng kềnh như những cái vò.

Chương 377

Dày đặc chi chít!

Bên dưới là mấy chục pho tượng có hình thù kỳ lạ, sự rộng lớn của nơi này khiến người ta phải kinh ngạc.

Tô Mặc đã lặng lẽ ra hiệu cho bốn người Hỗn Độn, kinh nghiệm trước đây mách bảo anh rằng nơi này chắc chắn có điều kỳ quái.

Trương Khởi Linh nheo mắt, trầm giọng nói: "Mọi người cẩn thận, những bức tượng màu đen kia là ngọc dũng, bên trong rất có thể là huyết thi..." Mọi người sững sờ, rồi kinh hãi!

Số ngọc dũng dày đặc này chẳng phải đều là huyết thi sao!

Trần Văn Cẩm nói: "Nơi này chắc là thánh địa của Tây Vương Mẫu!" Ngô Tà đến giờ vẫn còn nhớ lúc ở Lỗ Vương Cung, một bộ ngọc dũng đã đủ khiến họ kinh ngạc, mà ở đây lại có nhiều đến thế.

Nhiều xác khô được xếp ngay ngắn như vậy, thật sự là rợn người.

Hắc Hạt Tử nói: "Nơi như thế này, hoặc là nơi tu luyện, hoặc là nơi tế tự!" Hắc Hạt Tử tuy nói vậy, nhưng chính anh ta cũng biết nơi này tuyệt đối không phải nơi tế tự, bởi vì theo tục tế tự thời xưa, nơi này tuyệt đối sẽ là thây chất thành núi, xương khô đầy đồng.

"Tô gia, Tiểu Ca..." Ngô Tà không nhịn được hỏi: "Hai người có biết đây là chuyện gì không?

Có giống với Lỗ Vương Cung không?" Trương Khởi Linh gật đầu: "Đều là cùng một loại ngọc dũng!" Tô Mặc lắc đầu, nói: "Nhưng mà, kim lũ ngọc y ở Lỗ Vương Cung có chất lượng cao hơn những cái chúng ta đang thấy!" Ngọc dũng mà Chu Mục Vương, Lỗ Thương Vương, Thiết Diện Sinh đã dùng hiện vẫn đang yên tĩnh nằm trong

không gian hệ thống của Tô Mặc, anh tự nhiên có thể phân biệt được sự khác nhau.

Ngọc dũng trong Thất Tinh Lỗ Vương Cung lần lượt có Lỗ Thương Vương và Thiết Diện Sinh ở, nhưng nguồn gốc của nó lại là Chu Mục Vương.

Chu Mục Vương đến Tháp Mộc Đà cầu Tây Vương Mẫu thuật trường sinh, hai người đã nảy sinh tia lửa tình yêu.

Tây Vương Mẫu nói với Chu Mục Vương, sau khi uống đan dược thi miết, vào trong ngọc dũng, chỉ cần được đánh thức vào thời điểm thích hợp (một nghìn năm sau), là có thể sống mãi.

Là người tình, Tây Vương Mẫu tự nhiên sẽ không bạc đãi Chu Mục Vương, ngọc dũng tặng cũng là loại tốt nhất, đến mức Thiết Diện Sinh nằm trong đó nghìn năm sau vẫn còn hơi thở yếu ớt.

"Trời đất ơi." Ngô Tà không quên được huyết thi khiến Tiểu Ca phải quỳ gối trong Lỗ Vương Cung, không khỏi kinh hô: "Bên trong đó có xác khô hay huyết thi không nhỉ?" Tô Mặc đi đến bậc thang gần nhất, giơ đèn pin soi vào một cái ngọc dũng.

Khi nhìn thấy xác khô trong ngọc dũng, Ngô Tà, Bàn Tử và A Ninh, những người đã trải qua huyết thi ở Lỗ Vương Cung, đều rùng mình, không nhịn được lùi lại hai bước.

Tô Mặc quay người nói với Trương Khởi Linh: "Không thể thấy máu." Trương Khởi Linh, Hắc Hạt Tử, Hỗn Độn và những người khác đều gật đầu đầy ăn ý.

Nơi này một khi thấy máu, họ sẽ phải đối mặt với sự tấn công của những huyết thi đáng sợ này.

Cấp độ huyết thi này tuy không bằng Chu Mục Vương phi thiên độn địa, nhưng cũng lợi hại hơn con dã kê bột tử rất nhiều.

Tô Mặc dẫn đội, mọi người cẩn thận đi về phía đồ đồng.

Cái vò đồng rất lớn, gần như có thể chứa tất cả bọn họ.

Trần Văn Cẩm kinh hô: "Tôi nhớ ra rồi, đây là nơi Tây Vương Mẫu luyện đan!" "Ở đây có thuốc trường sinh bất lão sao?" "Ha ha, cái này còn đáng giá hơn đồ cổ nhiều!" Mọi người cười lớn, không khí thoải mái hơn lúc nãy rất nhiều.

Tô Mặc nhíu mày, thính giác nhạy bén hơn người thường của anh đã nhận ra một tiếng sột soạt trong bóng tối.

"Không ổn!" Tô Mặc đột ngột quay đầu, sắc mặt lập tức sa sầm.

Mọi người nhìn theo hướng của Tô Mặc, giây tiếp theo liền thấy vô số bóng đen đứng trong tầm mắt của họ.

Và những âm thanh đó, chính là tiếng ngọc dũng nứt ra.

"....." Lúc này, Ngô Tà và những người khác đã bị những ngọc dũng khởi thi làm cho kinh ngạc đến ngây người, tiếp theo là một trận rung chuyển trời đất.

"Khởi thi!" "Có Tống tử!" Rầm!

Ngày càng nhiều bóng đen đứng dậy, một âm thanh "lạc lạc lạc" cũng theo đó xuất hiện.

"Đi..." Tô Mặc quyết đoán: "Mau rời khỏi đây!" Nói rồi, Tô Mặc chỉ về phía trước, đó là một khe hở rất nhỏ và hẹp, chỉ đủ cho một người đàn ông trưởng thành lách người qua một cách khó khăn.

Theo sắp xếp của Âm Dương Bát Quái, nơi đó chính là Sinh môn.

Nghe lời của Tô Mặc, mọi người không dám chần chừ, vội vàng chạy về phía khe hở.

Mọi người vừa đi khỏi, đám xác khô đã gầm lên như dã thú, tất cả đều lao về phía Tô Mặc.

Tô Mặc cũng không đôi co với chúng, từ không gian hệ thống lấy ra hơn chục ống thuốc nổ, nhanh chóng châm lửa rồi ném ra.

Sau đó, Tô Mặc lanh lẹ lách vào khe hở, cả người hoàn toàn biến mất trong phòng luyện đan của Tây Vương Mẫu.

"Rầm!" Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, phòng luyện đan đã bị bịt kín hoàn toàn.

"Rầm!" Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, khe hở của phòng luyện đan bị bịt kín hoàn toàn.

"Tô gia lợi hại..." Vương Nguyệt Bán giơ ngón tay cái, lập tức tâng bốc: "Tôi còn tưởng anh sẽ cầm vũ khí đại khai sát giới chứ!" Tô Mặc xòe tay: "Thuốc nổ cho nhanh!" Nói rồi, Tô Mặc quay đầu nhìn lại, khe hở hẹp vừa rồi đã bị đá vụn lấp kín hoàn toàn.

Tuy đã tránh được huyết thi thành công, nhưng họ muốn quay lại đường cũ cũng đã là điều không thể.

"Đi thôi... không còn thời gian..." Trần Văn Cẩm đột nhiên nói: "Nơi trở về của tôi... sắp đến rồi!" Trần Văn Cẩm nói xong đã đi vào trong.

Tô Mặc cũng đi theo vào nơi sâu trong hồ nước.

Đây là lối ra duy nhất.

Mấy người phía sau đều đi theo.

Ngô Tà nghĩ đến việc Trần Văn Cẩm sắp biến thành Cấm bà, trong lòng rất khó chịu.

Dì Văn Cẩm vội vã như vậy, "nơi trở về" mà dì nói rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Mang theo sự tò mò và nghi vấn, Ngô Tà đuổi theo, cũng đi đến nơi sâu trong đáy hồ.

Bóng tối ở đây.

Chương 378

Ngay cả khi đèn pin của họ bật chế độ sáng nhất.

Bóng tối vẫn như mực đen bao trùm trước mặt họ.

Nơi này, quỷ dị đến có chút đáng sợ.

"Cẩn thận dưới chân!!!" Trương Khởi Linh nói một tiếng, anh giẫm phải thứ gì đó kỳ lạ, cúi đầu nhìn, phát hiện là mảnh vỡ, mảnh ngói vỡ.

Ngô Tà cúi đầu liếc nhìn, nói: "Hình như là mảnh vỡ của hũ sành!!!" Mảnh vỡ của hũ sành, đối với tất cả mọi người bao gồm cả Ngô Tà đều là một loại ám ảnh.

Bởi vì bên trong đó, có khả năng là có thi miết.

"Không có thi miết, nhưng đừng để bị xước, sẽ bị nhiễm trùng, có thể sẽ thu hút thêm nhiều quái vật hơn!" Nghe Tô Mặc nói vậy, cả nhóm đều nhìn xuống chân, cẩn thận bước đi.

Bên dưới này, lẫn trong một lượng lớn mảnh vỡ hũ sành, chôn không sâu lắm.

Thi miết đã sớm không còn, trong mảnh vỡ còn lẫn cả xương người.

Có những mảnh còn dính cả tóc, khiến người ta nhìn thấy gần như muốn nôn.

"Xem ra đây đều là vật tế, thời đại của Tây Vương Mẫu, một người phụ nữ, sao lại tàn nhẫn như vậy!" "Nhiều vật tế như vậy, có phải phía sau chính là lăng mộ của Tây Vương Mẫu không?" Vương Nguyệt Bán vẫn còn mơ tưởng đến bảo vật.

Đến tận lúc này cậu ta vẫn chưa lấy được bảo vật hữu dụng nào, trong lòng rất phiền muộn.

Khu vực này rất lớn, dường như cũng không có lối ra.

Nhưng bước chân của Tô Mặc lại dừng lại.

Trần Văn Cẩm nhận ra sự khác thường của Tô Mặc, mở miệng hỏi: "Sao vậy?" Tô Mặc nói: "Chúng ta đến rồi." "Đến?

Có ý gì?" "Ý anh là, đây chính là đích đến của chúng ta!" Ngô Tà nhìn xung quanh, họ rõ ràng mới đi được vài bước, ở đây còn chưa có gì cả.

"Nhìn lên đỉnh đầu!!!" Tô Mặc nhắc nhở một câu.

Mọi người theo lời anh ngẩng đầu nhìn lên.

Ánh sáng yếu của đèn pin này chiếu xa được gần bốn mươi mét.

Nhưng khi chiếu lên, mọi người cuối cùng cũng phát hiện ra vấn đề.

"....." Tất cả mọi người đều sững sờ.

Ngay trên đỉnh đầu của tất cả họ lại được khảm một vật thể khổng lồ.

Khối vật này vô cùng to lớn.

Phần nhô ra khỏi đỉnh hang có hình cầu.

Vô biên vô tận.

Căn bản không biết nó rốt cuộc lớn đến mức nào.

Bề mặt đá toàn là những cái lỗ lớn nhỏ.

Nhìn như vậy, thật sự là tuyệt diệu.

Hàng nghìn hàng vạn, dày đặc chi chít.

Nhìn mà hội chứng ám ảnh cưỡng chế và hội chứng sợ lỗ đều bị ép ra.

Tô Mặc cũng là lần đầu tiên nhìn thấy thứ này, nhưng anh vẫn khá bình tĩnh, dù sao cũng đã từng thấy nhiều cảnh tượng lớn.

Nhưng những người khác thì đờ ra như khúc gỗ, trực tiếp ngơ ngác.

Vương Nguyệt Bán lẩm bẩm một câu: "Cái quái gì vậy?" "Trời, đây là một khối thiên thạch!" Trần Văn Cẩm kinh hô một tiếng, thậm chí có chút kích động.

"....." Tô Mặc nghe lời, quan sát hành động, lập tức nghĩ ra thứ này rốt cuộc là gì.

Vương Nguyệt Bán hỏi: "Thiên thạch là gì?" Tô Mặc: "Chính là vẫn thạch từ ngoài không gian!" "Ồ... ra là vậy..." Vương Nguyệt Bán bừng tỉnh đại ngộ.

Tô Mặc lẩm bẩm, trong con ngươi sâu thẳm lóe lên ánh sáng: "Đây chính là bảo vật quý giá nhất của Tây Vương Mẫu!" Đồ cổ gì đó so với khối vẫn thạch trước mắt chẳng đáng nhắc đến, nó là chỗ dựa lớn nhất cho sự trường sinh của Tây Vương Mẫu, là bảo vật quý giá nhất của cả Tháp Mộc Đà.

Nghe lời của Tô Mặc, Vương Nguyệt Bán lập tức kích động: "Mẹ nó, trong khối vẫn thạch này rốt cuộc có cái gì?" Trần Văn Cẩm lắc đầu: "Tôi cũng không biết, có lẽ có liên quan đến những cái lỗ này!" Mọi người men theo bậc thang đá đi lên, trên một cây cột đá rộng và lớn nhất, hai bên bậc thang đặt những chiếc đèn đồng.

Trên cùng của bậc thang đá là một cái gãy.

Và cái gãy được sửa thành một cái đài đá.

Tô Mặc nói với Trương Khởi Linh: "Nơi này chắc là đài tế tự."

Trương Khởi Linh gật đầu, sau đó theo bản năng tìm kiếm cơ quan xung quanh.

Mọi người quan sát xung quanh, rất nhanh liền nhìn thấy một cái ngai vàng bằng đá.

Trên ngai vàng, còn có một bóng người đang ngồi.

“.....” Trong lòng Tô Mặc dâng lên một tia lạnh lẽo.

Trương Khởi Linh cũng đồng thời rút Hắc Kim Cổ Đao sau lưng ra, không khí lập tức trở nên nặng nề.

Vương Nguyệt Bán rùng mình nói: “Mẹ kiếp, đó là ai vậy!” Tô Mặc biết đây chính là Tây Vương Mẫu, nhưng để không gây ra hoảng loạn không cần thiết, anh không nói cho mọi người biết sự thật.

“Tôi qua đó xem thử...” Về việc Tây Vương Mẫu có còn sống hay không, điểm này Tô Mặc cũng không dám phán đoán bừa, nhưng đối với tiên thuế của Tây Vương Mẫu, anh vẫn khá hứng thú.

Tô Mặc chậm rãi đi qua, lúc này, tất cả mọi người đều cảnh giác.

Từ khoảng cách của họ, bóng người trên ngai vàng rất mơ hồ, thậm chí không phân biệt được nam nữ, trên mặt dường như còn đeo mặt nạ.

Chương 379

Nhưng từ bộ quần áo hoa lệ có thể thấy, chắc là phụ nữ.

"Tây Vương Mẫu sao?" Vương Nguyệt Bán vừa lẩm bẩm, vừa lấy móng lừa đen ra.

Cậu ta không có bản lĩnh như sư phụ và Hồ gia, chỉ có cái danh Mô Kim Hiệu Úy suông, cầm một cái móng lừa đen phòng thân vẫn là rất cần thiết.

Tô Mặc từ từ đến gần, đó là một nữ thi đang ngồi ngay ngắn trên ngai vàng, đầu đội mũ miện vô cùng phức tạp, thân mặc áo choàng kim tuyến, đính đầy ngọc phiến.

Cả thi thể nữ ngồi ngay ngắn như đang ngủ, trông như người sống.

Tô Mặc bật đèn pin, cẩn thận quan sát nữ thi.

Mặt nữ thi có màu xanh, đó là do trên mặt thi thể được phủ một lớp chất keo màu xanh giống như vôi rồi được điêu khắc tỉ mỉ.

Điều kỳ lạ hơn là toàn thân nữ thi không để lộ một chút da thịt nào, dưới ánh đèn pin trông vô cùng âm u.

"Phía sau!" Trương Khởi Linh soi đèn ra sau nữ thi: "Phía sau còn nữa!" Tô Mặc nhìn theo ánh đèn.

Chỉ thấy sau lưng nữ thi có hai xác vệ sĩ đang đứng.

Họ đều mặc áo giáp của Tây Vực.

Hai thi thể này không được bảo quản tốt, lớp vôi trên mặt đã bong hết, để lộ xương cốt mục nát bên trong.

"Những thi thể này đều đã qua xử lý đặc biệt!" Tô Mặc đưa tay

định chạm vào.

Trương Khởi Linh nhắc nhở: "Đợi đã, cẩn thận cơ quan!" "Những thi thể này đều đã qua xử lý đặc biệt!" Tô Mặc đưa tay định chạm vào.

Trương Khởi Linh nhắc nhở: "Đợi đã, cẩn thận cơ quan!" Tô Mặc rất bình tĩnh: "Không sao đâu, không có cơ quan!" Lúc nãy khi đến gần, Tô Mặc đã âm thầm kiểm tra rồi, cơ quan thuật của anh vượt xa Trương Khởi Linh, chỉ liếc mắt đã nhìn ra mánh khóe ở đây.

Nơi này rất bằng phẳng, thứ duy nhất có thể làm cơ quan chính là những thi thể này.

Nhưng, từ những dấu vết trên đường đi, Tây Vương Mẫu, người phụ nữ này rất thông minh và cũng rất cao ngạo, bà ta sẽ không dùng chính cơ thể mình để đặt cơ quan.

Tô Mặc sờ vào má của Tây Vương Mẫu, cảm giác mềm mại đó cực kỳ chân thật, không khác gì người thật.

"Thật lợi hại!" Tô Mặc tấm tắc khen ngợi.

Trương Khởi Linh đi lên, nhỏ giọng hỏi: "Đây có phải là Tây Vương Mẫu không?" "....." Tô Mặc gật đầu.

Vương Nguyệt Bán ở bên cạnh vừa nghe thấy ba chữ "Tây Vương Mẫu", trái tim liền nóng rực lên, hai mắt càng sáng rực, như thể phát hiện ra báu vật hiếm có: "Tôi nói này mấy người anh em, tôi nhớ mấy năm trước di tích Tam Tinh Đôi cũng khai quật được một nữ thi, được mệnh danh là quốc bảo, cái loại mà cấm mang ra nước ngoài triển lãm ấy..." "Chúng ta mà mang cái xác nữ này về Bắc Kinh, có phải là phát tài to không!" "Cuối cùng Bàn gia ta cũng thấy được chút đồ tốt.

Chả trách dọc đường chẳng thấy bảo vật gì, hóa ra bà già này mặc

hết lên người rồi!" "Đàn bà quản nhà, nhà sập cửa tan, đàn bà vẫn là đàn bà, chết rồi cũng không nỡ bỏ bộ đồ này!" Vương Nguyệt Bán nóng lòng muốn thử, đã sớm không kìm được khát vọng với bảo vật.

Ngô Tà nghe vậy, liền cảm thấy không ổn, lập tức ngăn Bàn Tử lại trước khi cậu ta kịp ra tay: "Bàn Tử, tôi nói cho cậu biết, cậu đừng có gây rối, trước đây vì cậu tham tiền, chúng ta thiếu chút nữa mất mạng bao nhiêu lần rồi!" "Cậu đừng có mà gây chuyện, đứng yên ở đây cho tôi!" Không chỉ Ngô Tà, mà cả Hắc Hạt Tử, A Ninh đều nhìn về phía Vương Nguyệt Bán.

Mọi người đều biết, tên Bàn Tử này không phải chỉ gây chuyện một lần.

"....." Bàn Tử cười gượng, chỉ có thể lùi lại, trong lòng tuy ngứa ngáy nhưng cũng đành chịu.

Trương Khởi Linh dùng Kỳ Lân Trường Chỉ sờ vào mép bàn tròn, phát hiện ra một chút không ổn, lập tức nói: "Không đúng, có khe hở rất nhỏ, có thể cũng có cơ quan cân bằng." Tô Mặc cúi đầu nhìn, phát hiện quả thật như lời Trương Khởi Linh nói, bên dưới có cơ quan bí thuật.

Tô Mặc nói: "Lát nữa tôi dùng thuật Ngũ Quỷ Vận Chuyển để dịch chuyển nó đi, động tác của cậu phải nhanh." Trương Khởi Linh gật đầu: "Được!" Tô Mặc vẫy tay, khẽ nói: "Thu!" "Vút!" Thi thể của Tây Vương Mẫu lập tức bị Tô Mặc thu vào không gian hệ thống.

Cùng lúc đó, Tô Mặc và Trương Khởi Linh nhanh chóng lùi lại.

"Rầm!" Sau khi Tây Vương Mẫu biến mất, cái ngai vàng trực tiếp chìm xuống.

Kéo theo cả bệ đá nơi họ vừa đứng, vô số mũi tên từ dưới bắn lên.

“Trời ơi!

Lại là cơ quan!” Mọi người kinh hãi, đồng loạt lùi lại.

May mà tầm bắn của mũi tên không xa, sau một tràng tiếng tên dồn dập, không ai trong nhóm bị thương.

Nhưng, nơi mọi người vừa đứng lại lộ ra một cái cửa động, đối xứng với một cái lỗ vẫn ngọc ở phía trên.

Mọi người lại ngẩng đầu nhìn lên đỉnh.

“Cái lỗ đó, nhất định có ám thị đặc biệt gì đó!” Ngô Tà nói về phía cái lỗ đối ứng với ngai vàng: “Cứ cảm thấy có gì đó không đúng!” Trần Văn Cẩm rút dây thừng trong hành lý ra: “Tôi muốn vào trong xem thử...” Nghe vậy, Ngô Tà có chút lo lắng, chắn trước mặt Trần Văn Cẩm: “Dì Văn Cẩm, bên trong nguy hiểm lắm...” Tô Mặc lắc đầu: “Ngô Tà, tình hình của cô Văn Cẩm bây giờ có chút khác!” Ngô Tà kinh ngạc: “Chẳng lẽ...” Tô Mặc thở dài: “Đúng vậy, nếu cô ấy không vào vẫn thạch, nhiều nhất là 12 giờ nữa, cô ấy sẽ biến thành Cấm bà!” Giải Liên Hoàn cũng lắc đầu với Ngô Tà, ý bảo cậu đừng quản chuyện này nữa.

Sự việc đã đến nước này, tia hy vọng sống duy nhất của Trần Văn Cẩm chính là ở bên trong khối vẫn thạch này.

Ngô Tà trong lòng khó chịu, lúc này, trong lòng cậu đã mơ hồ có một loại cảm giác.

Lần này chia tay, chú Ba và dì Văn Cẩm sẽ không còn cơ hội gặp lại nhau nữa.

Trương Khởi Linh nhìn về phía Ngô Tà, an ủi: “Tôi sẽ cùng Văn Cẩm vào trong...” Nghe Trương Khởi Linh nói vậy, Ngô Tà mới hơi thả lỏng một chút.

Trần Văn Cẩm buộc dây thừng vào eo, không lâu sau đã chuẩn bị

xong mọi thứ, rồi quay đầu lại từ biệt Ngô Tà: “Ngô Tà, đừng lo cho tôi...” Trần Văn Cẩm nở một nụ cười, nụ cười này vô cùng dịu dàng, nhưng cũng ẩn chứa một sự quyết tuyệt.

Ngô Tà cảm thấy bất lực, đành tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Trần Văn Cẩm từ từ leo lên.

Động tác tuy không nhanh, nhưng may mà thân thủ của cô cũng không tồi, chắc là đã được Trần Bì A Tứ chân truyền.

Thấy Trần Văn Cẩm đã vào trong thành công, Trương Khởi Linh đưa tay nắm lấy dây thừng, theo sát phía sau.

“Mọi người đợi tôi ở đây...” Tô Mặc cúi đầu nhìn vũng nước, rồi nói với Hỗn Độn và những người khác: “Nếu 8 tiếng nữa tôi vẫn chưa ra, mọi người hãy tìm cách rời khỏi Tháp Mộc Đà!” “Tô gia!” Hỗn Độn nói: “Ngài...” Tô Mặc: “Không cần nhiều lời, ta tự có chừng mực!” “Vâng!” Hỗn Độn bất đắc dĩ: “Chúng tôi đợi ngài ở đây!” Tô Mặc gật đầu, từ biệt mọi người, sau Trần Văn Cẩm và Trương Khởi Linh, anh là người thứ ba cũng theo vào trong vẫn ngọc. .....

Bên trong vẫn thạch, ba người chậm rãi đi, lúc đầu con đường cực kỳ chật hẹp, nhưng sau vài trăm mét, con đường ngày càng rộng rãi.

Và, điều kỳ lạ hơn là họ hoàn toàn không nhìn thấy bất kỳ ranh giới nào, sờ cũng không tới.

Chương 380

Đây là một không gian hư vô.

Giống hệt như những gì Tô Mặc đã thấy ở Thanh Đồng Môn.

Tô Mặc vỗ vai Trương Khởi Linh: "Tiểu Ca, cậu có biết chúng ta đã vào đây bao lâu rồi không?" Trương Khởi Linh lắc đầu, lông mày nhíu chặt.

Hình như... từ lúc họ vào đây...

đã không còn khái niệm về thời gian.

Sức mạnh vô hình của vẫn ngọc khiến người ta không kịp trở tay.

Tô Mặc nhất thời cũng có chút mơ màng.

Mà Văn Cẩm cũng giống như họ, thậm chí không biết họ đã vào đây như thế nào.

Tô Mặc trong lòng kinh hãi, lấy ra Xích Tiêu kiếm, rạch một đường trên lòng bàn tay mình.

Khoảnh khắc máu tươi chảy ra, Tô Mặc không còn cảm giác mơ màng nữa, mà sâu trong tâm trí anh, một nhận thức dần dần hình thành.

Chẳng trách trong nguyên tác, Trương Khởi Linh sau khi ra khỏi vẫn ngọc lại một lần nữa mất trí nhớ!

Thì ra ở đây thực sự có một loại sức mạnh vô hình đang tác quái!

"Tại sao... tôi không thấy gì cả?" Trần Văn Cẩm lúc này cũng cảm thấy quỷ dị, bước chân của cô đã không còn chịu sự kiểm soát, giống như có thứ gì đó đang kéo cô đi về phía trước.

Dường như thật sự là vì số mệnh mà tiến lên.

Tô Mặc theo bản năng muốn đưa tay ra kéo Trần Văn Cẩm lại.

Nhưng vừa đưa tay ra, Tô Mặc đã phát hiện khoảng cách thực sự giữa mình và Trần Văn Cẩm đã cách nhau hàng trăm mét, mà khoảng cách anh nhìn thấy chỉ là một cánh tay mà thôi.

Tô Mặc nhìn về phía Trương Khởi Linh: "Nơi này đã không phải là không gian bình thường nữa rồi, Tiểu Ca, có phải rất giống với những gì cậu thấy ở Thanh Đồng Môn không!" Tô Mặc nhìn về phía Trương Khởi Linh: "Nơi này đã không phải là không gian bình thường nữa rồi, Tiểu Ca, có phải rất giống với những gì cậu thấy ở Thanh Đồng Môn không!" Trương Khởi Linh khẽ gật đầu: "Đúng!" Hai người tăng tốc, cố gắng hết sức để theo kịp bước chân của Văn Cẩm, nhưng không biết vì sao, đi được một lúc, chỉ trong một cái chớp mắt, cả người Trần Văn Cẩm đã biến mất.

"....." Tô Mặc và Trương Khởi Linh nhìn nhau, đều sững sờ một lúc.

Biến mất rồi?

Trần Văn Cẩm biến mất rồi?

Tô Mặc trầm giọng nói: "Có điều kỳ quái!" Phóng mắt khắp thiên hạ, dưới lòng đất này, Tô Mặc và Trương Khởi Linh liên thủ, có thể nói là vô địch.

Nhưng, dù là vậy, Trần Văn Cẩm vẫn biến mất ngay dưới mí mắt của hai người họ.

Nơi này quỷ dị quá mức, hoàn toàn vượt ngoài dự đoán của họ.

"Không đúng..." Trương Khởi Linh hét lớn: "Nơi này không giống Thanh Đồng Môn, nơi này có một sức mạnh đang bài xích tôi!" Lúc này, đầu óc Trương Khởi Linh đau dữ dội, ảnh hưởng của vẫn ngọc đối với anh đang ngày càng sâu sắc.

Tô Mặc lại không có phản ứng gì lớn.

Tô Mặc lấy la bàn ra, phát hiện la bàn đã hoàn toàn mất tác dụng.

"Nơi này..." Ánh mắt Tô Mặc lóe lên, dường như nhận ra điều gì đó: "Không gian ảo, nơi này giống như không gian ảo!" Sự quỷ dị ở đây khiến Tô Mặc nhớ đến quỷ động của Tinh Tuyệt Cổ Thành, đó cũng là một không gian ảo.

Quỷ động ở sa mạc Zagrama kết nối với Ác Quỷ Hải Thành của Côn Luân Cung ở Tây Tạng, cũng cực kỳ quỷ dị.

"Phịch!" Trương Khởi Linh ngã xuống đất.

Tô Mặc đỡ Trương Khởi Linh dậy: "Cố gắng một chút..." Ngay khi Tô Mặc định đưa Trương Khởi Linh ra ngoài, giây tiếp theo, Tô Mặc cảm nhận được cả không gian hư vô này bắt đầu có sự thay đổi.

Ngay sau đó, một người phụ nữ có dung mạo y hệt Tây Vương Mẫu, cứ như vậy xuất hiện trước mặt anh.

Lặng lẽ không một tiếng động!

Tóc tai bù xù, không có chút hơi thở của người sống.

Đứng ở đó, khí tức quỷ dị nồng nặc đến rợn người.

"Tây Vương Mẫu?" Trương Khởi Linh lẩm bẩm: "Đây mới là Tây Vương Mẫu thật sự..." Tô Mặc nhíu mày, bấm ngón tay tính toán, rất nhanh lại thông suốt, người bị anh thu vào không gian hệ thống không phải là Tây Vương Mẫu thật sự, rất có khả năng là sứ giả Huyền Nữ trong truyền thuyết.

Mấy nghìn năm trước, sau khi Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương chia tay, bà ta đã luôn ở trong vẫn ngọc, duy trì một loại trường sinh khác, còn Huyền Nữ là thế thân của bà, mang danh "Tây Vương Mẫu" để đi lại trong thế gian.

“.....” Đối mặt với câu hỏi của Trương Khởi Linh, người phụ nữ phía trước không nói gì.

Mặt cô ta trắng bệch, không có bất kỳ biểu cảm nào, ánh mắt cũng trống rỗng vô hồn.

Nhìn như vậy, giống hệt như một biểu cảm của người chết!

Một cái xác không hồn.

Lạc lạc lạc!

Ngay khi Tô Mặc nghĩ rằng cô ta sẽ không lên tiếng, nữ thi lại phát ra một chuỗi âm thanh rợn người như vậy.

“.....” Tô Mặc nổi cả da gà.

Âm thanh này nghe quen quen!

Đúng rồi!

Đây không phải là âm thanh mà huyết thi Chu Mục Vương đã phát ra khi ở Lỗ Vương Cung sao?

“Ngươi cứ từ từ mà ‘lạc lạc lạc’ đi, ta đưa cậu ta đi trước.” Tô Mặc hoàn toàn không có tâm trạng để dây dưa với cô ta, nói xong liền định đưa Trương Khởi Linh đang như người mất hồn đi ra ngoài.

Chương 381

“Nói cho ta biết, Chu thiên tử hiện tại là vị nào?” Nữ thi ngẩng đầu lên, để lộ nửa khuôn mặt xanh mét.

Chu thiên tử?

Tô Mặc sững sờ, đầu óc có chút mông lung.

“Chu Mục Vương ở đâu?” Lúc này, giọng điệu của Tây Vương Mẫu vừa dịu dàng vừa cẩn trọng, vừa mong chờ vừa sợ hãi.

“.....” Trong lòng Tô Mặc chùng xuống!

Chu Mục Vương?

Ả ta hỏi mình Chu Mục Vương?

Lụy tình đến mức này sao?

Tô Mặc kinh ngạc nhìn Tây Vương Mẫu.

“Trên người ngươi có khí tức của ngọc dũng, ta hỏi ngươi Chu Mục Vương ở đâu?” Thấy Tô Mặc mãi không nói, Tây Vương Mẫu gầm lên một tiếng, tóc tai bù xù, bên trong vẫn ngọc như địa ngục tu la, gió âm thổi từng cơn.

Đôi mắt Tây Vương Mẫu đỏ rực, tử khí nặng nề, xung quanh cơ thể bà ta có vô số oan hồn đang khóc lóc ai oán, kêu gào thảm thiết, như thể ác quỷ địa ngục đang gào khóc, khiến người ta không tự chủ được mà rùng mình.

Trương Khởi Linh bị khí thế của Tây Vương Mẫu dọa cho giật mình, anh yếu ớt ngẩng đầu lên.

Trương Khởi Linh và Tây Vương Mẫu nhìn nhau, đồng tử của Tây Vương Mẫu giãn ra: “Người Trương gia, người Trương gia đáng

chết!" Tây Vương Mẫu trong mắt mang theo sát ý và hận ý điên cuồng, hai tay nắm chặt thành quyền, gân xanh nổi lên, cả người như một con dã thú bị chọc giận.

Xem ra quan hệ giữa người Trương gia và Tây Vương Mẫu không tốt cho lắm!

Tô Mặc lẩm bẩm một tiếng, sau đó hét lớn: "Chu Mục Vương... chết rồi, đã chết mấy nghìn năm rồi!" Tô Mặc thẳng thắn nói thật, lúc ở Lỗ Vương Cung, Chu Mục Vương đã biến thành huyết thi và bị anh phanh thây không thương tiếc.

Đương nhiên, chuyện này không thể nói thẳng ra được.

Dù sao một người phụ nữ lụy tình, ai biết sẽ làm ra chuyện gì!

Tây Vương Mẫu nghe thấy Chu Mục Vương đã chết, đột nhiên như phát điên, gầm lên với Tô Mặc: "Không... không thể nào, các ngươi những kẻ tiện dân này, ai cũng lừa gạt ta!" "Ta đã đợi nhiều năm như vậy rồi, chàng nói chàng nhất định sẽ quay về!" Tô Mặc chỉ cảm thấy đau đầu: "Ta không có lý do gì để lừa ngươi, chúng ta chính là vì có được thông tin liên quan mới đến đây!" "Và trong những thông tin này, chính là có liên quan đến Chu Mục Vương..." "Ông ta đã vào ngọc dũng, nhưng cuối cùng vẫn trường sinh thất bại!!!" "....." Sương mù đen xung quanh cơ thể Tây Vương Mẫu ngày càng đậm đặc, như một vòng xoáy khổng lồ đang hút lấy tinh huyết và sinh khí của cơ thể bà ta.

Tây Vương Mẫu với vẻ điên cuồng và dữ tợn, đôi mắt đỏ như máu: "Ta muốn ngươi chết!" "Vù vù vù!" "Xì xì xì!" Như thể có loài động vật nào đó đang bay, lại như có vô số con rắn đang tiến lại gần anh.

Tô Mặc nhìn kỹ xung quanh, không ổn rồi, vô số nhân diện điểu từ sâu trong vẫn ngọc ùn ùn kéo ra.

Còn có vô số kê quan xà đang lao về phía anh.

Tô Mặc toàn thân Thanh Long huyết khí phun trào, sau lưng có một con thần long màu xanh đang gầm thét, đang gào rú.

"Rầm!" Không gian xung quanh Tô Mặc như bị xé toạc, tiếng nổ siêu thanh gào thét bay qua.

Trong đôi mắt Tô Mặc tinh quang bùng nổ, cả người như hóa thành một tia chớp màu xanh lao về phía đám nhân diện điểu và dã kê bột tử.

"Vút vút vút!" Tốc độ của Tô Mặc quá nhanh, ngay cả đám nhân diện điểu và dã kê cũng không kịp phản ứng.

"Bụp!

Bụp!

Bụp!" Từng tiếng kêu thảm thiết vang lên, sọ của những con nhân diện điểu và dã kê lần lượt nổ tung.

"Phụt!" "Phụt!" Không lâu sau, xác của những con nhân diện điểu và dã kê đã chất thành một ngọn núi nhỏ.

"Địa tiên!" Tây Vương Mẫu có chút kinh ngạc: "Nghìn năm sau, bên ngoài vẫn ngọc lại còn tồn tại Địa tiên!" "Nhưng, ngươi đã đến đây rồi, hôm nay ta tuyệt đối sẽ không để ngươi sống sót ra ngoài!" Tô Mặc cười lạnh: "Ta muốn đi, không ai dám cản ta!" "Vút!" Tây Vương Mẫu biến mất tại chỗ, Tô Mặc đột ngột ngẩng đầu, chỉ thấy một bàn tay khổng lồ từ trên trời giáng xuống.

Bàn tay khổng lồ này che khuất nửa bầu trời, mang theo một uy áp không thể chống cự chụp về phía anh!

"Địa tiên rất lợi hại sao?" "Ta!

Tây Vương Mẫu!" Giọng của Tây Vương Mẫu sang sảng đầy uy

lực: “Mấy nghìn năm trước đã thành tựu thân Địa tiên!” “Địa tiên rất lợi hại sao?” “Ta!

Tây Vương Mẫu!” Giọng của Tây Vương Mẫu sang sảng đầy uy lực: “Mấy nghìn năm trước đã thành tựu thân Địa tiên!” Bàn tay khổng lồ này che khuất nửa bầu trời, mang theo một uy áp không thể chống cự chụp về phía anh!

Tô Mặc trong lòng kinh hãi, đảo đấu nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên anh ngửi thấy mùi tử vong, như thể Diêm Vương đang vẫy tay với mình.

Tô Mặc không dám lơ là, vội vàng vận chuyển toàn bộ sức mạnh, khinh công Đạp Tuyết Vô Ngân được vận dụng đến cực hạn, hóa thành một tia chớp vàng lao về phía trước.

Nhưng bàn tay lớn đó lại như có sinh mệnh, di chuyển theo bước chân của anh, tốc độ nhanh như chớp, không những đuổi kịp Tô Mặc mà còn trực tiếp đập vào sau lưng anh.

Tô Mặc đau điếng, loạng choạng dừng bước.

Sau khi bàn tay tan biến, Tây Vương Mẫu tóc tai bù xù, trông như ác quỷ đứng ở phía trước, bà ta tỏa ra một khí tức mạnh mẽ: “Vào thời đại của ta, Địa tiên có tuổi thọ hàng trăm năm, Đế Chuyên Húc chi tôn tuy chưa trường sinh, nhưng cũng sống gần 800 năm!” Đế Chuyên Húc chi tôn?

Qua dã sử truyền kỳ, Tô Mặc lập tức nghĩ đến một người.

Bành Tổ!

Tên thật của ông là “Khanh”, là cháu bốn đời của Đế Chuyên Húc, con trai của Lục Chung.

Theo truyền thuyết, khi ông làm quan đại phu nhà Ân đã hơn bảy trăm tuổi mà không có dấu hiệu già nua, thường dùng bột thủy quế

vân mẫu và tán mi giác, lại giỏi thuật phòng trung, đạo dẫn hành khí, và truyền lại cho Thái Nữ, vua Ân và những người khác, sau đó chu du thiên hạ, thăng tiên mà đi.

Giọng của Tây Vương Mẫu lại cắt ngang suy nghĩ của Tô Mặc: "Không ngờ Địa tiên nghìn năm sau lại yếu ớt như vậy, thật không chịu nổi một đòn!" "À..." Tô Mặc tự nhiên không phục: "Đồ quái vật xấu xí, lão tử còn chưa tung sức đâu, sao ngươi đã ra vẻ rồi..." "Ngươi gọi ta là gì?" "Rầm!" Trên người Tây Vương Mẫu bùng nổ ánh sáng chói lòa, cảm giác áp bức ập đến, áp lực ngút trời trực tiếp đổ dồn về phía Tô Mặc.

Tô Mặc không khỏi hít sâu một hơi, hai tay chống trước ngực, cố gắng ổn định cơ thể, trong lòng lại thầm than: Tây Vương Mẫu này mạnh thật!

"Tây Vương Mẫu, đây là ngươi ép ta!" Tô Mặc gầm nhẹ, mắt trở nên đỏ ngầu.

"Ầm ầm!" Một tiếng rồng gầm đột nhiên vang vọng trời mây, một tia chớp chói lòa xé toạc bầu trời, trực tiếp đánh xuống đỉnh đầu Tây Vương Mẫu.

Chương 382

Xung quanh Tây Vương Mẫu lập tức hình thành một vòng xoáy đen khổng lồ.

"Hừ!" Tây Vương Mẫu cười lạnh, tay phải đột nhiên vung về phía Tô Mặc.

"Ầm ầm!" Bên cạnh Tô Mặc lập tức nổi lên cuồng phong, vô số cơn gió gào thét ập đến, má Tô Mặc bị thổi đến đỏ bừng.

"Ầm ầm!" Từng tia sét từ trên trời giáng xuống, như muốn hủy diệt mọi thứ trên thế gian.

Tô Mặc liên tiếp né tránh, sau đó một quyền đấm thẳng vào đầu Tây Vương Mẫu.

"Bụp!" Tiếng va chạm trầm đục đột nhiên nổ tung, cả khuôn mặt Tây Vương Mẫu lập tức bị đấm bay đi, thân thể nặng nề rơi xuống phía xa.

Tô Mặc cũng không khá hơn, bị lực phản chấn làm cho lùi lại mấy bước mới đứng vững, mặt cũng có chút tái nhợt. .....

Bên ngoài vẫn ngọc.

A Ninh, Tứ hung tướng Hỗn Độn, Hắc Hạt Tử, Giải Tiểu Hoa, Giải Liên Hoàn, tất cả mọi người đều nín thở, ngẩng đầu nhìn lên vẫn ngọc.

Cả khối vẫn ngọc đều đang rung chuyển!

Một tia khí tức rò rỉ ra cũng đủ khiến họ run lẩy bẩy, có thể thấy bên trong đang diễn ra một trận đại chiến kinh hoàng đến mức nào.

Vương Nguyệt Bán nuốt nước bọt: "Ai... rốt cuộc là ai đang giao

thủ với Tô gia?" "Tây Vương Mẫu!" Hắc Hạt Tử trầm giọng nói: "Bà già này vậy mà thật sự không chết..." Mọi người kinh hãi: "Tây Vương Mẫu... bà ta... bà ta quen biết người Trương gia, yêu Chu Mục Vương, tính như vậy, bà ta ít nhất đã sống ba nghìn năm!" "Thời gian dài như vậy, dù là một con lợn cũng có thể thành tiên đắc đạo, huống chi là Tây Vương Mẫu lừng danh!". .....

Tây Vương Mẫu đứng dậy, đưa tay lau khóe miệng, trên mặt lộ ra vẻ khinh thường: "Một tiểu bối sống mấy chục năm cũng dám làm tổn thương bản tọa?

Quả là tự tìm cái chết!" Tây Vương Mẫu nói xong, cơ thể đột nhiên lao về phía Tô Mặc, một ngọc chưởng trực tiếp đánh về phía Tô Mặc.

"Xoạt xoạt ~~" Y phục của Tô Mặc không gió tự bay, anh từ từ ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Tây Vương Mẫu: "Nếu là ngươi ở thời kỳ đỉnh cao, ta tự nhiên sẽ lui ba phần, nhưng bây giờ ngươi chỉ đáng sống tạm bợ trong khối vẫn ngọc này, một thứ không phải người cũng chẳng phải quỷ mà cũng đòi làm đối thủ của ta..." Tây Vương Mẫu đại nộ: "Tiểu bối, bản tọa cho ngươi xem uy nghiêm của Tây Vương Mẫu là gì!" Tây Vương Mẫu quát lạnh, ngọc chưởng lại một lần nữa đánh về phía Tô Mặc.

"Bụp!" "Rầm!" Hai người lại một lần nữa va chạm, lần này, không phải Tây Vương Mẫu chiếm thế chủ động, mà là Tô Mặc chiếm thế chủ động.

Thân ảnh Tô Mặc tại chỗ không ngừng vặn vẹo và xoay tròn, mỗi lần va chạm đều tạo ra những đợt sóng năng lượng cực kỳ dữ dội, chấn động bốn phương.

Thân thể Tây Vương Mẫu bị phản chấn bay ra, Tô Mặc cũng không chiếm được lợi thế.

“Bụp!” Tây Vương Mẫu đạp mạnh chân xuống đất, thân thể đột nhiên bắn ngược ra, lộn nhào giữa không trung rồi rơi xuống một bên khác.

“Phụt ~~” Tây Vương Mẫu vừa tiếp đất, liền phun ra một ngụm máu tươi, trên mặt đầy vẻ kinh hãi, người trẻ tuổi trước mắt lại có thể đánh bà ta trọng thương.

Tô Mặc đứng tại chỗ, trên mặt không có bất kỳ biểu cảm nào.

“Ngươi...” Tây Vương Mẫu nhìn về phía Tô Mặc, mặt mày khó tin.

Lúc này, bộ dạng của Tô Mặc trông đã không còn vẻ yếu đuối và suy sụp như trước, thay vào đó là một sự điên cuồng và hung hãn.

Một luồng khí thế cực kỳ mạnh mẽ tỏa ra từ người anh, như một thanh kiếm báu vừa ra khỏi vỏ, sắc bén vô cùng.

Mắt Tô Mặc ngày càng đỏ rực, anh đột nhiên lao đến trước mặt Tây Vương Mẫu, một cú đá roi bất ngờ quất ra.

“Bốp!” Tây Vương Mẫu căn bản không kịp né tránh, chỉ có thể dùng cánh tay phải để đỡ, nhưng không ngờ, cú đá này của Tô Mặc lại quất trúng cánh tay bà ta, cơn đau dữ dội lập tức truyền khắp toàn thân.

“A!” Tây Vương Mẫu không khỏi hét thảm lên.

Tô Mặc hừ lạnh một tiếng, tiếp tục vung roi chân.

“Bụp!

Bụp!

Bụp!” Mỗi một cú đá roi đều ẩn chứa sức mạnh kinh khủng, Tây Vương Mẫu căn bản không thể chống đỡ, liên tục bị quất trúng, trên người rất nhanh đã lưu lại từng vết thương kinh hoàng.

“Rắc!” Một tiếng giòn vang, xương cốt trên cánh tay phải của Tây Vương Mẫu lại bị Tô Mặc quất gãy, máu tươi không ngừng chảy ra, nhuộm đỏ cả cánh tay bà ta.

Sắc mặt Tây Vương Mẫu lập tức trở nên trắng bệch, thân thể không tự chủ được mà run rẩy.

Tốc độ của Tô Mặc ngày càng nhanh, Tây Vương Mẫu thậm chí không kịp phản ứng, đã bị anh quất mấy trăm cú.

Lần này, Tây Vương Mẫu cuối cùng cũng không chịu nổi nữa.

“Bùm!” Một tiếng trầm đục, thân thể Tô Mặc đột ngột biến mất, giây tiếp theo đã xuất hiện trước mặt Tây Vương Mẫu, một quyền hung hăng đấm vào trán bà ta.

“Rầm!” Cả cái đầu của Tây Vương Mẫu bị nắm đấm của Tô Mặc đập nát, một cái sọ lớn rơi xuống đất, máu tươi đỏ thẫm theo trán Tây Vương Mẫu nhỏ giọt xuống.

Thân thể bà ta mềm nhũn nằm trên mặt đất, mắt trợn tròn.

Tô Mặc lạnh lùng liếc nhìn Tây Vương Mẫu, chân phải giẫm lên ngực bà ta, nghiền nát toàn bộ cơ thể.

“Lộc cộc!” Đầu của Tây Vương Mẫu lăn đi rất xa: “Sao có thể... sao ta lại thua ngươi...” Tô Mặc nói: “Tây Vương Mẫu, cái bộ dạng không ra người không ra quỷ của ngươi còn ảo tưởng Chu Mục Vương sẽ yêu ngươi sao?” “Chết cũng là một sự giải thoát, sự trường sinh đau khổ như của ngươi, thật sự có ý nghĩa sao?” Tô Mặc đối với sự trường sinh méo mó của Tây Vương Mẫu, thật sự cảm thấy đáng thương.

Trường sinh và vẫn ngọc đã biến người phụ nữ này thành yêu quái!

Nói thật, khát vọng trường sinh của Tô Mặc thực ra không kém

Tây Vương Mẫu, nhưng nếu bắt Tô Mặc ở trong khối vẫn ngọc này hàng trăm hàng nghìn năm, anh thà chết còn hơn.

"He he!" Tây Vương Mẫu sau khi nghe lời của Tô Mặc, cúi đầu mỉm cười, cả khuôn mặt trở nên vô cùng quỷ dị: "Nhóc con, ngươi lại dạy đời ta rồi..." Tô Mặc nhíu mày.

Chương 383

Tây Vương Mẫu nhìn thẳng vào mắt Tô Mặc, nói: "Người trẻ tuổi, tuy ngươi đã giết được ta, nhưng ngươi không hề thắng ta..." Tô Mặc nhíu mày càng sâu, cái gì gọi là giết được ta, nhưng không hề thắng ta?

Lời nói vụng về như vậy, nghe sao mà chói tai thế?

Tô Mặc nói: "Có thủ đoạn gì cứ dùng ra đi..." "Lạc lạc lạc!" Tiếng cười của Tây Vương Mẫu vẫn như lúc nãy, không nói gì nhiều, từ từ nhắm mắt lại.

"Vút!" Đầu và thân thể của Tây Vương Mẫu đồng thời biến mất trong mắt Tô Mặc, giống hệt như Trần Văn Cẩm vừa biến mất.

"....." Ngực Tô Mặc có chút nặng nề, luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

"Cô Văn Cẩm!" "Cô Văn Cẩm!" Tô Mặc hét lớn trong vẫn ngọc.

"....." Nhưng, mãi không có tiếng trả lời.

"Ầm ầm ầm!" Lúc này, cả khối vẫn ngọc đều đang rung chuyển, như thể sắp sụp đổ bất cứ lúc nào, ngay cả không khí cũng bắt đầu tràn ra ngoài.

"Chết tiệt!" Tô Mặc thầm chửi một tiếng, cũng không quan tâm đến Trần Văn Cẩm đã biến mất, cõng Trương Khởi Linh trên mặt đất lên rồi bắt đầu chạy ra khỏi vẫn ngọc.

Hai người rời đi không lâu, một bóng người lặng lẽ xuất hiện trong vẫn ngọc.

"Cô ta" đầu đội mũ miện vô cùng phức tạp, thân mặc áo choàng kim tuyến, trông rất giống Trần Văn Cẩm, nhưng thần thái cao cao tại

thượng trên mặt lại y hệt Tây Vương Mẫu.

Nhìn bóng lưng hai người Tô Mặc rời đi, người phụ nữ không nói một lời.

"Vút!" Một lúc lâu sau, thân hình người phụ nữ lóe lên, lại một lần nữa biến mất tại chỗ.

Trong vẫn ngọc, một mảnh tĩnh lặng, trở lại sự yên bình như cũ. .....

"Tô gia..." "Tiểu Ca?" Thấy Tô Mặc từ trong vẫn ngọc nhảy ra, Hỗn Độn, Giải Tiểu Hoa vội vàng vây lại.

"Không còn thời gian nữa..." "Không còn thời gian nữa..." Trên lưng Tô Mặc, Trương Khởi Linh đã hôn mê từ lâu, nhưng miệng anh vẫn luôn lẩm bẩm câu này: "Không còn thời gian nữa!" Ngô Tà thấy vậy, mặt đầy lo lắng: "Tiểu Ca bị sao vậy?" Tô Mặc không trả lời, mà đặt Trương Khởi Linh xuống đất, vỗ vỗ vào má anh.

Trương Khởi Linh từ từ mở mắt, ánh mắt anh trống rỗng, khuôn mặt đáng sợ, toàn thân cứng đờ thậm chí có chút run rẩy.

"Đây...

đây là chuyện gì vậy?

Tiểu Ca anh ấy sao thế?" "Sao anh ấy lại biến thành thế này?" Mọi người đều là lần đầu tiên nhìn thấy Trương Khởi Linh bộ dạng này.

Phải biết, trong đội, thân thủ của Tiểu Ca chỉ thua Tô Mặc, Tứ hung tướng Hỗn Độn liên thủ mới miễn cưỡng hạ gục được anh.

Trong nhiều lần đảo đấu, Tiểu Ca chính là tồn tại như một con BUG.

Hôm nay sao lại biến thành bộ dạng này.

Mọi người đều kinh hãi, trong lòng đồng thời cũng cảm thấy bất

an.

“Không còn thời gian nữa.” “Không còn thời gian nữa.” Trương Khởi Linh không nhìn họ, miệng vẫn luôn lẩm bẩm cùng một câu.

“.....” Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán chết lặng.

“Tô gia, rốt cuộc Tiểu Ca bị sao vậy??” Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán, cặp đôi Ngọa Long Phượng Sồ này, nhìn về phía Tô Mặc.

Tô Mặc nói: “Tám phần là cậu ấy lại mất trí nhớ rồi, bây giờ căn bản không nhận ra chúng ta!” “Thôi rồi!” Vương Nguyệt Bán kêu quái dị: “Không phải chứ, lại mất trí nhớ?” Ngô Tà cũng có vẻ mặt khó tin, trí nhớ của Trương Khởi Linh mới vừa hồi phục ở Vân Thiên Cung, chưa được mấy ngày, lại mất trí nhớ rồi!

Ngô Tà truy hỏi: “Trong vẫn ngọc rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tô Mặc hé miệng, định nói gì đó, thì nghe một tiếng “Rầm”, cả mặt đất đều rung chuyển.

Tô Mặc thầm nghĩ không ổn.

Dưới lòng đất có thứ gì đó, và rất hung dữ.

“Chúng ta rời khỏi đây trước rồi nói, ra ngoài rồi tôi sẽ kể cho mọi người, bây giờ ở đây quá nguy hiểm!” Ngô Tà và Bàn Tử nhìn nhau, lập tức đỡ Muộn Du Bình dậy, hai người một trái một phải kẹp anh ta trên vai.

“Đi đi đi...” Mọi người không dám lơ là, vội vàng chạy ra ngoài hang động, và quay lại theo đường cũ, rất nhanh đã nhìn thấy lại hồ chứa nước.

“Ầm ầm ầm!” Dưới chân lại là một trận rung chuyển lớn, một mùi bùn đất nồng nặc xộc vào mũi họ, mọi người gần như muốn ngạt thở.

Ngô Tà soi đèn pin: “Rốt cuộc là có thứ gì vậy?

Cảm giác như sắp trồi lên!" Tô Mặc cũng cảm nhận được sự tồn tại của thứ đó, anh từ không gian hệ thống lấy ra một quả pháo sáng, rồi ném ra ngoài.

Ngay sau đó, mấy người liền nhìn thấy một con mắt khổng lồ.

Con mắt đó, đang nhìn chằm chằm vào quả pháo sáng trên không, dường như cảm nhận được có người đang nhìn, nó chuyển động con mắt đối diện với Ngô Tà và những người khác.

"....." Ngô Tà lập tức thấy lạnh gáy.

Con mắt khổng lồ này, to như một cái lu nước lớn.

Khi con mắt đó chuyển động, một luồng yêu khí bốc lên, khiến người ta rất khó chịu.

"Trời ơi!

Tổ tông của tôi ơi!

Đây là Xà Mẫu à." Vương Nguyệt Bán lúc này hét lớn một tiếng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Con mắt khổng lồ, những đường vân da rắn khiến người ta nổi da gà, phần đầu to như đầu hai chiếc xe tải.

Thật sự khiến người ta cảm thấy sợ hãi sâu sắc.

"Đúng là Xà Mẫu, nó đã sống dưới lòng đất mấy nghìn năm rồi!" Tô Mặc lập tức đưa ra đối sách: "Lấy đèn pin chiếu vào mắt nó..." Sống dưới lòng đất quanh năm, Xà Mẫu thực ra rất nhạy cảm với nguồn sáng, chỉ cần một chút ánh sáng cũng có thể thu hút nó, lợi dụng điểm này, hoàn toàn có thể hạn chế hành động của nó, mọi người cũng có thể có thời gian để rút lui an toàn.

Lời của Tô Mặc vừa dứt, Xà Mẫu đột ngột ngẩng đầu lên, cái cổ rắn không thấy đâu là cuối, thẳng tắp đứng lên, rồi há to miệng, lao về

phía họ.

Chương 384

Đây hoàn toàn là muốn nuốt chửng cả mấy người họ trong một miếng.

"Chiếu vào mắt nó!" Tô Mặc hét lớn, rồi lại ném ra mấy quả pháo sáng nữa.

Ánh sáng xanh lam xé toạc bầu trời, tốc độ điên cuồng của Xà Mẫu cũng dừng lại.

Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán rất chật vật trong nước, luống cuống tay chân bật đèn pin lên mức sáng nhất, giơ lên chiếu vào con mắt khổng lồ đó.

"....." Thấy Xà Mẫu quả nhiên đã dừng lại, hai người mới thở phào nhẹ nhõm.

Tô Mặc lại từ không gian hệ thống lấy ra mấy quả lựu đạn, gắng sức ném về phía Xà Mẫu.

"Rầm!" Tiếng nổ đinh tai nhức óc, mãi không tan.

Tô Mặc lại lấy từ không gian hệ thống ra mấy quả lựu đạn, gắng sức ném về phía Xà Mẫu.

"Ầm!" Tiếng nổ vang trời nhức óc, hồi lâu không tan.

Lựu đạn vừa hay nổ ngay vị trí đầu lâu của Xà Mẫu.

Loại lựu đạn chuyên dụng của đặc chủng Mỹ này đã thổi bay mất nửa bên đầu của Xà Mẫu.

Một mảng máu thịt bầy nhầy!

Trông cực kỳ gớm ghiếc và đáng sợ.

"Ô!" Cơn đau xé tim gan khiến Xà Mẫu ngửa cổ gầm dài, lúc này

nó cũng chẳng buồn để ý đến ánh đèn của Ngô Tà, Vương Nguyệt Bán nữa, toàn thân lắc lư qua lại, vô số cây cối, rừng rậm, đá tảng bị nó phá hủy.

Tô Mặc tung người nhảy lên, dùng khinh công đạp lên thân Xà Mẫu để đến đầu nó, rồi lập tức rút kiếm Xích Tiêu, nhắm chuẩn vị trí, "phập" một tiếng, cắm ngập vào trong não Xà Mẫu.

"Ô!" Xà Mẫu gào lên một tiếng căm hận thê lương.

Tô Mặc chẳng thèm quan tâm, dùng sức rút kiếm Xích Tiêu ra, rồi lại nhanh chóng đâm xuống, cứ thế lặp đi lặp lại mười mấy lần, Xà Mẫu loạng choạng ngã xuống, thân hình khổng lồ đổ sập như núi lở, không còn động tĩnh gì nữa.

"Khụ khụ khụ..." Tô Mặc từ trên đầu Xà Mẫu bước xuống.

Trước đánh Tây Vương Mẫu, sau lại chiến Xà Mẫu, trận đại chiến này, dù là hắn cũng cảm thấy mệt mỏi chưa từng có.

"Chết rồi..." Thấy Xà Mẫu ngã xuống, mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Ngô Tà ngã ngồi xuống đất, "Tô gia... dì Văn Cẩm đâu rồi?

Dì ấy sao rồi?" "....." Tô Mặc im lặng, lắc đầu, "Đi thôi, đừng nghỉ ngơi ở đây, nơi này không nên ở lâu!" Mọi người đứng dậy từ mặt đất, theo chân Tô Mặc đi ra ngoài.

Ngô Tà đi sau lưng Tô Mặc, nhưng càng nghĩ càng thấy không ổn, dì Văn Cẩm đi đâu rồi?

Mình phải ăn nói thế nào với chú Ba đây!

Nghĩ đến đây, Ngô Tà dừng bước, quay đầu nhìn về phía sau, đó là hướng của vẫn ngọc lúc trước.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn đã giật nảy mình.

Chỉ thấy trong một sơn động nào đó, một người phụ nữ mặc đồ cổ trang trông hệt như Trần Văn Cẩm cũng đang ló nửa đầu ra nhìn bọn họ.

“.....” Ngô Tà và người phụ nữ đó bốn mắt nhìn nhau!

“Hít!” Ngô Tà bị dọa cho giật mình, hai chân mềm nhũn, ngã ngồi xuống đất.

“.....” Tô Mặc lòng có cảm ứng, cũng bất giác quay đầu lại nhìn.

“Vụt!” Thấy Tô Mặc, bóng người vừa đối mặt với Ngô Tà liền chui tọt vào trong vẫn ngọc.

“Trần Văn Cẩm!” “Không!!” “Tây Vương Mẫu... ngươi chưa chết!” Đồng tử Tô Mặc co rút lại, lòng chấn động mạnh, định đuổi theo, nhưng lúc này cả Tháp Mộc Đà trời xoay đất chuyển, trên trời bỗng nhiên mây đen giăng kín, sấm chớp rền vang.

“Ầm!” “Ầm ầm ầm!” Cây cối đổ rạp, đá tảng lăn xuống, cả Tháp Mộc Đà như thể sắp đến ngày tận thế.

“Đi...” Giải Liên Hoàn hét lớn, “Chỗ này sắp chìm rồi, mọi người mau đi...” Ánh mắt Tô Mặc lóe lên, hừ lạnh một tiếng, rồi rời đi. .....

Nửa giờ sau.

“Mẹ kiếp, cuối cùng cũng về lại được mặt đất.” Vương Nguyệt Bán mệt đến thở hổn hển, Ngô Tà cũng dựa vào một cái cây, mệt đến gần như tê liệt.

Mọi người ngồi trên mặt đất, thở dốc từng hơi.

Trên đường chạy trốn vừa rồi núi lở đất nứt, thỉnh thoảng còn có dã kê bột tử quấy nhiễu, cả nhóm cũng mệt rã rời.

“Không được động...” “Không được động!” Ngay lúc này, một đội

người vũ trang đầy đủ, khoảng hai ba mươi người đã bao vây nhóm Tô Mặc.

Hỗn Độn vừa định rút súng lục ra, một người đã dí súng trường vào đầu gã.

Lòng Hỗn Độn trầm xuống, gã giơ hai tay lên, nhưng mắt lại nhìn về phía Tô Mặc.

Tô Mặc nhìn chằm chằm vào đám người này, trong lòng đã lờ mờ đoán ra được lai lịch của chúng.

Nếu vậy thì những lo lắng trước đây của Trần Văn Cẩm là đúng.

"Hắn" quả nhiên đã để mắt đến Tháp Mộc Đà, để mắt đến mọi người.

"Tha Bả!" Thấy bóng người quen thuộc trong đám đông đối phương, Giải Liên Hoàn nhíu chặt mày, vô cùng kinh ngạc, "Sao lại là ngươi..." "He he he..." Tha Bả vênh váo đi tới, "Tam gia, ông không cần chúng tôi, tự nhiên có người thu nhận chúng tôi..." Sắc mặt Giải Liên Hoàn khó coi, "Ngươi phản bội ta..." Tha Bả tỏ vẻ không quan tâm, lắc đầu, "Tam gia, xem lời ông nói kìa, phản bội cái gì mà không phản bội, ông cũng biết tôi là loại người có sữa thì là mẹ, ai cho tiền thì tôi theo người đó!" "Ha..." Hắc Hạt Tử cạn lời, nói nhỏ: "Quy củ của nghề chúng ta đều bị tên này làm bại hoại hết rồi..." Giải Tiểu Hoa: "Quy củ gì?" Hắc Hạt Tử: "Đạo cũng có đạo của nó mà..." Tha Bả nhìn về phía Hắc Hạt Tử và Giải Tiểu Hoa, thể hiện bộ mặt tiểu nhân đắc chí đến cực điểm, "Hai người các ngươi lẩm bẩm cái gì đó, im mồm... nghe thấy cả chưa?" Giải Tiểu Hoa còn định nói gì đó thì bị Tô Mặc dùng ánh mắt ngăn lại.

Chương 385

Tô Mặc đi đến trước mặt Tha Bả, nói: "Ngươi có biết bọn họ là người như thế nào không?" Đối mặt với Tô Mặc, Tha Bả vẫn có chút kiêng dè, thịnh danh chi hạ vô hư sĩ, danh tiếng của Tô Mặc là do thực chiến mà có.

Tha Bả giả vờ trấn tĩnh, "Ta... ta quan tâm hắn là ai làm gì!" Lúc này, một gã có vẻ là thủ lĩnh tiểu đội đi về phía Tô Mặc, "Đồ đâu?" Tô Mặc: "Đồ gì?" Sắc mặt gã thủ lĩnh âm trầm, "Thứ có thể trường sinh bất lão!" Phía xa cũng có tiếng bước chân truyền đến!

Tô Mặc mở hoàng kim đồng quét mắt nhìn một cái rồi hét lớn, "Nằm xuống!" Tứ hung tướng của Hỗn Độn, A Ninh, Hắc Hạt Tử, Ngô Tà và những người khác không hề do dự mà nằm rạp xuống đất.

"Đoàng đoàng đoàng đoàng đoàng!" "Đoàng đoàng đoàng đoàng!" Tiếng súng dồn dập vang lên.

Tha Bả trúng mấy phát đạn, chết ngay tại chỗ.

Hơn ba mươi tên phần tử vũ trang được trang bị tinh nhuệ này phản ứng cũng rất nhanh, lập tức tìm chỗ nấp để bắn trả kẻ địch ở xa, nhưng... chúng lại bỏ qua mối nguy hiểm lớn nhất thực ra đang ở ngay bên cạnh mình.

Tô Mặc đột ngột đứng dậy, giơ nắm đấm, đấm mạnh vào một tên phần tử vũ trang bên cạnh.

Phụt!

Sức mạnh của Tô Mặc cao tới 300S, đủ để khai sơn liệt thạch, tên phần tử vũ trang này chết ngay tại chỗ.

Những người còn lại kinh hãi, vội vàng chĩa súng sang, nhưng Tô

Mặc không cho chúng cơ hội nổ súng, thân hình như quỷ mị lướt qua đám người, nơi hắn đi qua, những tên phần tử vũ trang này lần lượt ngã xuống.

"Tô Mặc!" Gã thủ lĩnh hét lên một tiếng.

Sắc mặt Tô Mặc bình tĩnh, một quyền đấm xuyên lồng ngực gã này.

"Phịch!" Sắc mặt gã thủ lĩnh tối sầm lại, rồi ngã xuống đất.

Không lâu sau, nhóm phần tử vũ trang không rõ lai lịch này đã bị tiêu diệt hoàn toàn!

Nhưng dù vậy, mọi người vẫn không dám đứng dậy, vì họ vẫn chưa biết người nổ súng ở xa rốt cuộc là địch hay bạn.

Ngô Tà nằm rạp trên đất, "Đây là những người nào vậy!" Tô Mặc lại thở phào nhẹ nhõm, lớn tiếng gọi, "Tam gia, chết cả rồi, đừng nổ súng, lỡ bắn trúng cháu trai cưng của ông thì không hay đâu..." Ngô Tà chớp chớp mắt, "Chú Ba?" "Dừng, dừng, dừng!" "Tất cả dừng lại!" Phía xa truyền đến giọng nói quen thuộc, chính là Ngô Tam Tỉnh đã lâu không gặp.

Tiếng súng ngừng lại, nửa phút sau, Ngô Tam Tỉnh dẫn một nhóm người đi tới.

Mọi người như trút được gánh nặng.

Tô Mặc thì đi đến trước mặt gã thủ lĩnh đang thoi thóp, cúi đầu, im lặng nhìn gã.

"A..." Gã thủ lĩnh nói: "Tô Mặc, Lưu tiên sinh nhờ tôi gửi lời hỏi thăm ngài..." "A..." Gã thủ lĩnh nói: "Tô Mặc, Lưu tiên sinh nhờ tôi gửi lời hỏi thăm ngài..." "....." Tô Mặc trừng lớn hai mắt.

Ngô Tà, Bàn Tử và những người khác cũng đi tới, "Tên này bị

thương nặng như vậy sao vẫn chưa chết?

Hắn lẩm bẩm cái gì thế...” Gã thủ lĩnh nhìn về phía Ngô Tà, “Lưu tiên sinh...” “Bụp!” Tô Mặc nhấc chân, một cước đạp nát đầu gã thủ lĩnh.

Ngô Tà có chút khó hiểu, “Lưu tiên sinh... hắn hình như nói là Lưu tiên sinh gì đó?” Tô Mặc lắc đầu, “Là cậu nghe nhầm rồi...” Ngô Tà nghi ngờ, “Là tôi nghe nhầm sao?” Nói xong, Ngô Tà nhìn về phía Vương Nguyệt Bán.

Vương Nguyệt Bán nhún vai, tỏ vẻ mình chẳng nghe thấy gì cả.

Ngô Tam Tỉnh cũng đi đến bên cạnh Tô Mặc, nhìn người đàn ông trên đất, kinh ngạc nói, “Là hắn...” Ngô Tà có chút ngạc nhiên, “Chú Ba, chú biết người này sao...” Ngô Tam Tỉnh: “Hắn là người năm đó...” Vừa nói được mấy chữ, giọng Ngô Tam Tỉnh đột ngột dừng lại, “Không có gì... một người chết... cần gì phải nhắc lại!” “Đi thôi...” Tô Mặc nói, “Nên về Yến Kinh rồi...” “Tô gia...” Ngô Tam Tỉnh gọi Tô Mặc lại.

“.....” Tô Mặc dừng bước, quay đầu nhìn Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Tam Tỉnh nói: “Văn Cẩm... cô ấy...” Lúc này Ngô Tam Tỉnh vô cùng căng thẳng.

Đến chết, ông vẫn không được gặp Trần Văn Cẩm lần cuối.

Tô Mặc vỗ vai Ngô Tam Tỉnh, thầm thở dài.

Thực ra đối với mọi người, Trần Văn Cẩm rốt cuộc sống hay chết, điều này đã không còn quan trọng nữa!

Dù Trần Văn Cẩm còn sống, cô cũng không thể rời khỏi vẫn ngọc, càng xa vẫn thạch, trên người cô sẽ xuất hiện tình trạng thi hóa, cô chỉ có thể sống trong đầm lầy này.

Cô đã biến thành một phần của đầm lầy!

Từ một góc độ nào đó, Trần Văn Cẩm thực sự đã chết, vì từ nay về sau, cô sẽ không bao giờ xuất hiện trên thế giới này nữa.

Ngô Tam Tỉnh mặt lộ vẻ đau đớn tột cùng.

Giải Liên Hoàn cũng có vẻ mặt phức tạp, không biết nên khuyên giải thế nào.

A Ninh đi theo sau Tô Mặc, đột nhiên nói: "Xin Tô gia thu nhận!" A Ninh biết, nếu lần này Tô Mặc không ra tay cứu giúp, mình rất có thể đã vĩnh viễn ở lại trong quỷ thành đầm lầy rắn này.

Đây là đại ân!

Huống hồ, sau khi Cừu Đức Khảo chết, đám người bọn họ chẳng khác nào chó mất chủ, Tô Mặc chịu thu nhận, cô đâu còn dám kén chọn.

Từ Thất Tinh Lỗ Vương Cung bắt đầu, họ đã hợp tác nhiều lần, đối với thế lực, thân thủ, con người của Tô Mặc, A Ninh vẫn rất rõ.

Tô Mặc ngẩn ra, trên mặt từ từ hiện lên nụ cười, "Được!" Nếu vậy thì chuyến đi Tháp Mộc Đà cũng không phải là không có thu hoạch, A Ninh kế thừa phần lớn danh vọng và tài sản của Cừu Đức Khảo, thế lực này ở trong nước có lẽ không là gì, nhưng ở nước ngoài, họ lại rất lợi hại.

"Đi thôi..." Tô Mặc nói, "Về Yến Kinh!" .....

Tạm biệt hướng dẫn viên và những người khác, cả nhóm cuối cùng cũng rời khỏi Tháp Mộc Đà, sau đó lại lên máy bay, rời khỏi Thanh Tỉnh.

Bệnh tình của Trương Khởi Linh không thể trì hoãn thêm, đội ngũ mười mấy người ở sân bay Kinh đô từ biệt nhau.

Chương 386

Ngay sau đó, Tô Mặc, Ngô Tà, Vương Nguyệt Bán ba người liền không ngừng nghỉ đưa Trương Khởi Linh đến bệnh viện.

"Tô gia, ngài có biết y thuật không?

Tiểu Ca lần này có qua khỏi được không?" Ngô Tà hai tay chống lên giường bệnh, nhíu mày lo lắng nhìn Trương Khởi Linh.

Lúc này, toàn thân cậu ta sốt cao không hạ, hình xăm kỳ lân trên người đã hiện ra, cậu ta lúc tỉnh lúc mê.

Lúc tỉnh thỉnh thoảng lại nói một câu "Không còn thời gian nữa!", hoặc là hai mắt nhìn trần nhà, ngẩn người, đôi mắt trống rỗng.

"Chắc sẽ không sao..." Tô Mặc trầm ngâm nói, "Nhưng mất trí nhớ là điều khó tránh khỏi!" Lời của Tô Mặc cũng coi như là một liều thuốc an thần cho Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán, may mà Trương Khởi Linh thường xuyên mất trí nhớ, hai người họ đối với chuyện này cũng không lạ.

Ngay sau đó, Tô Mặc lại kể cho Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán những chuyện đã xảy ra giữa mình và Trương Khởi Linh trong vẫn ngọc.

Tại sao Trương Khởi Linh lại hoảng sợ như vậy, Tô Mặc cũng không thể đưa ra câu trả lời.

Dường như sau khi nhìn thấy Tây Vương Mẫu, Trương Khởi Linh liền trở nên hoảng sợ.

Tô Mặc trầm tư nói, "Cho nên, giải thích duy nhất chính là, thứ cậu ta nhìn thấy và thứ tôi nhìn thấy không giống nhau!" "Lẽ nào là do huyết mạch hoặc nguyên do nào khác, hai người nhìn thấy trong vẫn

ngọc thực ra là hai thế giới khác nhau?" Bộ não học bá của Ngô Tà lập tức hoạt động.

Tô Mặc nói: "Thời gian của chúng tôi trong vẫn ngọc và của các cậu ở bên ngoài có sự chênh lệch rất lớn, tốc độ thời gian trôi rõ ràng không giống nhau..." "Tuy nhiên, theo tôi đoán, đây cũng không phải là nguyên nhân trực tiếp khiến Tiểu Ca tinh thần hoảng hốt như vậy!" "Nguyên nhân cậu ta mất trí nhớ có quan hệ tuyệt đối với vẫn ngọc, chỉ là cậu ta có lẽ đã nhìn thấy nhiều hơn tôi một tầng khác..." Vẫn ngọc quá mức thần bí, dù Tô Mặc thân là Địa tiên, đối với vẫn ngọc cũng vẫn chỉ biết một nửa.

Tuy nhiên, Trương Khởi Linh thân là tộc trưởng Trương gia, mà người Trương gia bản thân đã có liên quan đến những vẫn ngọc, thanh đồng môn này, cậu ta có thể nhìn thấy những thứ mình không thấy được, Tô Mặc không hề cảm thấy kỳ lạ.

Ngô Tà cười khổ, "Bác sĩ Tiểu Lương đưa ra phán đoán là, cậu ta mắc chứng mất trí nhớ ngược chiều..." Tô Mặc nói, "Thời gian này các cậu cứ ở bên Trương Khởi Linh đi, tiếp xúc nhiều với bạn bè cũng có lợi cho việc hồi phục của cậu ta!" "Có chuyện gì thì đến Phan Gia Viên tìm tôi..." Sự việc đã đến nước này, Tô Mặc cũng hết cách, dù sao cũng không phải ngoại thương, hắn ở đây cũng không giúp được gì.

"Được!" Ngô Tà, Vương Nguyệt Bán đồng thời đứng dậy, tiễn Tô Mặc ra cửa.

Tô Mặc vừa đẩy cửa ra, đột nhiên có một người đâm sầm vào lòng hắn.

"Cô..." Bác sĩ Tiểu Lương vốn đang có chút tức giận, ngẩng đầu định dạy dỗ một phen, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt của Tô Mặc, liền lập tức tươi cười rạng rỡ, "Tô tiên sinh, ngài định về rồi sao?"

Không phải chứ!

Thế này cũng gặp vận đào hoa được!

Thấy cảnh này, khóe miệng Vương Nguyệt Bán giật giật.

Hắn cũng không trách bác sĩ Tiểu Lương mê trai, Tô gia có tiền có thế, nhiều năm được nuông chiều, khí thế trên người không phải hạng đầu đường xó chợ như bọn họ có thể so sánh được.

Ngô Tà giới thiệu, "Tô gia, đây là bác sĩ Lương Loan..." Tô Mặc nhướng mày, có chút kinh ngạc, nhưng hắn không nói gì nhiều, chỉ lịch sự gật đầu, "Đúng vậy, còn phải có người chăm sóc bệnh nhân!" Nói xong, hắn liền lách người rời đi.

Bác sĩ Lương Loan, nụ cười cứng đờ trên mặt.

"Cái gì vậy chứ, sao đàn ông đẹp trai như vậy mà lại là trai thẳng ư?

Ngay cả nhìn mình một cái cũng không thèm." Lương Loan bĩu môi, thuận tay sờ lên mặt mình, "Chẳng lẽ mình không xinh đẹp sao?" "Ha ha ha..." Vương Nguyệt Bán cười lớn, "Bác sĩ Tiểu Lương mới tốt nghiệp phải không..." Lương Loan có chút ngại ngùng, "Chuyện này cũng bị các anh nhìn ra rồi..." Cô đã khắc hai chữ "ngây thơ" lên mặt rồi, Ngô Tà cạn lời.

Vương Nguyệt Bán cười lớn, "Tô gia nhà chúng tôi đã hơn bốn mươi tuổi rồi, con sắp thi đại học rồi đó!" "A!" Lương Loan há hốc miệng, "Nhưng trông anh ấy trẻ quá!" "Hơn bốn mươi tuổi..." "Không được không được..." Lương Loan liên tục lắc đầu, cái đầu nhỏ quay tít như trống bỏi, "Tuổi tác lớn quá, sau này mình phải tìm người trẻ hơn..." .....

"Hắt xì..." Trong Tân Nguyệt Phạn Điếm, Trương Nhật Sơn hắt hơi một cái, đưa tay đặt tai nghe xuống, tắt bài "Hai chú bướm hồ

điệp" đang phát lặp lại.

Doãn Tân Nguyệt đẩy cửa bước vào, "Hội trưởng, Ngô Tà từ Tháp Mộc Đà về rồi..." Tạm biệt Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán, Tô Mặc liền trở về Phan Gia Viên.

Thấy vợ con bình an vô sự, trái tim đang treo lơ lửng của Tô Mặc cũng hạ xuống.

Họa không đến vợ con!

Đây luôn là giới hạn của hắn!

Sau khi để Anh Tử làm cho mình một bát mì trứng gà, Tô Mặc ăn ngấu nghiến, vừa ăn vừa không quên tự trêu mình, "Mì em gái tôi làm quả là tuyệt, trình độ quốc yến..." Bên cạnh, Tiểu Niếp Niếp đang bế Tiểu Thốn Đinh, nghe thấy lời của cha mình thì rùng mình một cái, "Mẹ chỉ cho thêm một quả trứng, rắc chút hành lá thôi mà, ba ơi, ba sến quá đi!" "Này..." Tô Mặc không vui, đặt bát đũa xuống, "Ba con năm đó là..." Tô Mặc còn chưa nói hết câu, đã thấy Tiểu Niếp Niếp nói giọng châm chọc, "Ba là chàng trai tuấn tú nổi tiếng Phan Gia Viên, sinh viên tài năng của Đại học Yến Kinh, mẹ con mười tám tuổi đã theo ba... chuyện cũ rích rồi, ngày nào ba cũng nhắc đi nhắc lại!" Tô Mặc: "....." Anh Tử bên cạnh cười đến nghiêng ngả, ngày thường Tô Mặc đi đến đâu cũng có tiếng cười và tiếng vỗ tay, lời khen và sự phụ họa theo sau, người có thể khiến hắn cứng họng chỉ có cô con gái rượu của mình.

"Hai vợ chồng nói chuyện đi..." Tiểu Niếp Niếp bế Tiểu Thốn Đinh đứng dậy, đi về phía sân sau, lúc này Bàn Sơn Viên đang luyện công.

"Con quỷ nhỏ, không lớn không nhỏ!" Tô Mặc cười mắng một tiếng, sau đó cầm bát đũa lên, tiếp tục ăn.

Anh Tử cười tươi nhìn Tô Mặc.

Tô Mặc nói giọng lúng búng, "Thời gian anh đi có chuyện gì xảy ra không..." Anh Tử lắc đầu, "Không có, rất yên tĩnh, anh Hồ với anh Bàn, Tuyết Lê Dương thì thường xuyên đến chơi..." "Đúng rồi..." Anh Tử đột nhiên nhớ ra một chuyện, "Mấy hôm trước, thư ký Lưu hình như có gọi điện, bảo anh về thì đến tìm ông ấy..." "....." Tô Mặc sững người.

Anh Tử nhận ra có điều không ổn, "Sao vậy?" "....." Tô Mặc im lặng một lúc, lắc đầu, nói: "Không sao... chuyện nhỏ thôi!" "Đúng rồi em gái, em có muốn ra nước ngoài chơi không?" "Bây giờ A Ninh đang theo anh, cô ấy ở nước ngoài cũng khá lắm..." "Qua một thời gian nữa anh sắp xếp, em với Tiểu Niếp Niếp ra nước ngoài ở một thời gian." Tô Mặc từ từ nói.

"Hả?" Anh Tử há hốc miệng, "Trong nước không phải rất tốt sao..." Tô Mặc ngắt lời: "Đi chơi mà, em theo anh nhiều năm như vậy, lúc nào cũng lo lắng sợ hãi, cuộc sống trong nước luôn rất căng thẳng, lần này nhân dịp ra nước ngoài, chơi cho đã!" Anh Tử nghĩ lại, cảm thấy đề nghị của Tô Mặc thực ra cũng không tệ, bản thân cô thì sao cũng được, mọi thứ đều dễ nói, nhưng con gái mình sắp thi đại học, nghe nói giáo dục nước ngoài cũng không tồi.

Nếu có thể, sau này gửi con gái ra nước ngoài du học, đây cũng là một lựa chọn không tồi.

"Được!" Anh Tử vui vẻ ra mặt, "Em nghe anh!" .....

Sau khi trở về Yến Kinh, cuộc sống của Tô Mặc đã trở lại bình thường, nhưng bên phía Ngô Tà lại bận tối tăm mặt mũi.

Trương Khởi Linh ở bệnh viện một thời gian, bệnh tình vẫn không khá hơn, cuối cùng bác sĩ Lương Loan đề nghị để Trương Khởi Linh cố gắng trở về môi trường quen thuộc, tốt nhất là nhà của mình, như

vậy có lợi cho việc hồi phục.

Điều này đúng là làm khó Ngô Tà.

Trương Khởi Linh đã hơn một trăm tuổi!

Cùng thời với ông nội cậu là Ngô Lão Cẩu!

Quỷ mới biết nhà cậu ta ở đâu?

Bất đắc dĩ, Ngô Tà đành phải đưa Trương Khởi Linh về Hàng Châu, mang về nhà mình!

Vốn tưởng "hai ông chú ba" của mình sẽ giúp đỡ, nhưng điều khiến Ngô Tà tức giận là hai lão già thần long thấy đầu không thấy đuôi này sau khi đi Tháp Mộc Đà về lại biến mất tăm!

Ngô Tà mặt mày chán nản ngồi bệt trong cửa hàng mà chú ba để lại, cậu vừa cạo râu vừa đọc bút ký của ông nội, xem thử có thể tìm được manh mối gì về Trương Khởi Linh trong cuốn "Đạo Mộ Bút Ký" đó không.

Chương 387

Nhân viên cửa hàng Vương Minh nói, "Ông chủ!" Ngô Tà lơ đãng, tiếp tục cạo râu, "Đừng làm phiền tôi, đợi tôi cạo râu xong sẽ trả lương cho cậu!" Ngô Tà nói qua loa, thầm nghĩ, kéo được ngày nào hay ngày đó.

Tiền điện nước trong cửa hàng hình như vẫn là chú hai của cậu -- Ngô Nhị Bạch giúp trả mấy tháng liền.

Thẳng thắn mà nói, cậu bây giờ thực sự có hơi nghèo, đi trộm mộ cả năm, gặp ngôi mộ nào cũng kỳ lạ, ngôi mộ nào cũng hiểm nguy, nhưng không biết vì sao, cậu lại càng ngày càng nghèo.

Vương Minh nói: "Không phải, ông chủ, Bàn gia đến rồi..." Ngô Tà quay đầu, liền nhìn thấy Vương Nguyệt Bán ở cửa.

Ngô Tà nói: "Bàn Tử, cậu đến rồi, ngồi tự nhiên, đợi tôi làm xong việc đã..." Bàn Tử tiến lên một bước, thấy Ngô Tà mấy ngày nay không sửa soạn, không khỏi lắc đầu, "Xem ra cậu vẫn chưa có được câu trả lời mình muốn..." "Đúng rồi, nghe nói chú hai của cậu, Ngô Nhị Bạch, rất lợi hại, ngay cả Tô gia cũng khen ông ấy là người giỏi tâm kế, tinh anh bình tĩnh, là nhân vật linh hồn của nhà họ Ngô các cậu, trông có vẻ thờ ơ với đời, thực ra từng bước đều là tính toán!" "Ông ấy không giúp cậu giải đáp thắc mắc à?" "....." Ngô Tà đặt dao cạo xuống, nhìn Trương Khởi Linh đang đứng ở cửa cười khổ, "Trông mong ông ấy trực tiếp cho tôi câu trả lời, ha ha..." Ngô Tà cười một tiếng kỳ quái, "Tôi còn chưa nói ông ấy tâm cơ sâu đến mức nào đâu!" Là bạn thân của Ngô Tà, Vương Nguyệt Bán có thể cảm nhận rõ sự thay đổi của Ngô Tà trong thời gian này, sự thay đổi này sau chuyến đi Tháp Mộc Đà lại càng rõ rệt hơn.

Vương Nguyệt Bán thở dài một hơi, nhìn về phía Trương Khởi Linh, "Tiểu Ca, cậu vẫn ổn chứ?" "....." Trương Khởi Linh nhìn chằm chằm vào Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán, không nói một lời, dường như không hiểu họ đang nói gì.

Nhưng trông tinh thần đã tốt hơn trước rất nhiều.

"Ai, cái cậu Tiểu Ca này..." Ngô Tà thở dài, "Ngày nào cũng hầm óc heo cho cậu ta ăn mà chẳng có tác dụng gì, cái gì cũng không nhớ ra." Vương Nguyệt Bán: "Tiểu Ca, cậu muốn đi đâu?

Chúng tôi đưa cậu ra ngoài giải khuây." "....." Trương Khởi Linh vẫn trong trạng thái ngẩn ngơ, ngay khi Ngô Tà và Bàn Tử nghĩ rằng cậu ta sẽ không trả lời, Trương Khởi Linh đột nhiên mở miệng, nói: "Đi, đến nơi có ký ức của tôi!" "....." Ngô Tà và Bàn Tử lập tức chết lặng.

Mất trí nhớ.

Rồi lại tìm lại ký ức.

Lẽ nào đây chính là cuộc đời sau này của Trương Khởi Linh sao?

Hai người im lặng, bắt đầu đứng ở cửa hút thuốc.

Rất lâu sau!

Ngô Tà lấy điện thoại ra, "Đi, chúng ta đến Phan Gia Viên, tìm Tô gia, ngài ấy kiến thức rộng, lại tinh thông thuật chiêm bốc, chắc chắn biết nhiều hơn chúng ta..." Mắt Vương Nguyệt Bán sáng lên, "Đúng đúng đúng, đề nghị này hay, phải tôi nói, lúc đó chúng ta xuất viện về Hàng Châu làm gì, đi thẳng đến Phan Gia Viên là được rồi, Tô gia, Hồ gia, sư phụ tôi, Trương gia đều ở đó..." "Bọn họ lăn lộn giang hồ nhiều năm, gặp chuyện quỷ dị còn nhiều hơn muối chúng ta ăn..." Ngô Tà lườm một cái, "Vuốt đuôi ngựa, sao lúc đó không nói..." Vương Nguyệt Bán cười ngượng ngùng, "Không phải là không nghĩ tới

sao...” Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán đưa Trương Khởi Linh đi, ngay trong đêm đặt vé máy bay đến Bắc Kinh. .....

Yến Kinh!

Phan Gia Viên!

Sau khi gặp Tô Mặc, Ngô Tà đã kể chi tiết mọi chuyện xảy ra trong thời gian qua cho Tô Mặc.

Tô Mặc trầm ngâm, nói: “Các cậu có biết Trương Khởi Linh trước khi theo chú ba của cậu, là thuộc hạ của ai không?” Vấn đề này Ngô Tà quả thực biết, “Trần Bì A Tứ, Tứ a công!” Ban đầu ở Vân Thiên Cung, chú ba của cậu có nhắc đến chuyện này, Ngô Tà vẫn chưa quên.

“Đúng...” Tô Mặc gật đầu, “Chính là Trần Bì A Tứ, lúc đó Tiểu Ca còn có một tên gọi khác, là A Khôn...” “Ồ, đúng rồi, ban đầu ở Ba Nãi cũng xảy ra không ít chuyện.” Tô Mặc gật đầu, “Chính là Trần Bì A Tứ, lúc đó Tiểu Ca còn có một tên gọi khác, là A Khôn...” “Ồ, đúng rồi, ban đầu ở Ba Nãi cũng xảy ra không ít chuyện...” “Các cậu có hứng thú nghe không?” Tô Mặc nhìn Ngô Tà đầy hứng thú, sau khi chuyến đi Tháp Mộc Đà kết thúc, Ngô Tà trưởng thành rất nhanh, nhưng sự trưởng thành như vậy vẫn chưa lọt vào mắt xanh của Tô Mặc.

Ngô Tà vui mừng nói, “Xin Tô gia giải đáp...” Tô Mặc gật đầu, tiếp tục nói: “Năm đó Trần A Tứ hợp tác với đám trộm mộ địa phương ở biên giới, chuẩn bị xuống một ngôi mộ cổ!

Lão ta thấy có một người bị mấy tên phu đất địa phương bỏ vào trong một cái giỏ tre khiêng đi...” “Khi đến cửa động vào mộ cổ, họ liền thả người trong giỏ ra.

Người đó chính là A Khôn, cũng chính là Trương Khởi Linh!” “Sau đó Trương Khởi Linh xuống mộ cổ trước, có hai người đi theo

sau, kết quả ngôi mộ cổ đó thực ra là một hung mộ cực kỳ nguy hiểm, người xuống không lên được, người trên mặt đất cũng rất sợ, Trần Bì A Tứ liền hạ lệnh bịt kín cửa động...” Ngô Tà “a” một tiếng, “Vậy Tiểu Ca không phải cũng bị nhốt vào trong rồi sao!” Tô Mặc chắp tay, “Không sai, Trương Khởi Linh cũng bị nhốt vào trong, nhưng một tuần sau, Trần A Tứ lại một mình quay lại, thực ra đây là lão ta cố ý làm vậy, lão ta muốn độc chiếm của cải trong mộ cổ!” Ngô Tà im lặng gật đầu.

Dựa theo hiểu biết của mình về Tứ a công, đây quả thực giống phong cách của lão ta, cũng chính vì nguyên nhân này mà danh tiếng của Tứ a công trong Cửu Môn rất tệ.

Khi Trương Đại Phật Gia còn sống, thực ra vẫn luôn có ý định giết Trần Tứ.

Tô Mặc: “Bọn họ tưởng những người ở trong đó đều chết cả rồi, bao gồm cả Trương Khởi Linh, dù sao cũng đã qua một tuần, đói cũng có thể làm chết người!” “Nhưng khi họ mở cửa động ra, Trương Khởi Linh liền bước ra, hoàn toàn không bị thương, cũng không có vẻ suy yếu, quả thực là thần nhân!” “Trần A Tứ còn tưởng Trương Khởi Linh là một mối nguy, muốn trừ khử cho nhanh, nhưng lão ta lại nhanh chóng phát hiện người này trầm mặc ít nói, hơn nữa còn mất trí nhớ...” “Vị Tứ a công này của các cậu suy nghĩ một hồi liền thu nhận cậu ta làm thuộc hạ!” “Vì vậy, những năm đó Trương Khởi Linh luôn theo Trần A Tứ, thân thủ cậu ta tốt, ở dưới lòng đất như trở về nhà mình, vì vậy trong giới ‘giáp lạt ma’ có vị thế rất cao!” Giáp lạt ma, là tiếng lóng trong nghề, gần giống như ý nghĩa lập đội trộm mộ.

“.....” Nghe lời của Tô Mặc, khóe miệng Ngô Tà cong lên, không khỏi cười, thân thủ của Tiểu Ca thế nào cậu tự nhiên biết rõ.

Nhìn khắp thiên hạ, ngoài Tô gia ra, e rằng không ai là đối thủ của

cậu ta.

Tô Mặc: "Sau này, Trương Khởi Linh vẫn luôn sống trong một trại Dao ở Ba Nãi!" "Ba Nãi??" Ngô Tà lẩm bẩm một tiếng, rồi mắt sáng lên, "Nếu vậy, có phải chúng ta đưa Tiểu Ca đến Ba Nãi một chuyến, cậu ta sẽ có thể hồi phục ký ức..." "Đừng vội..." Tô Mặc cười lắc đầu, "Tôi vừa mới nói mà, năm đó Ba Nãi xảy ra rất nhiều chuyện, còn có một chuyện liên quan đến thông tin về Trần Văn Cẩm và đội khảo cổ Tây Sa, hai cậu có muốn nghe không?" "....." Đội khảo cổ?

Chuyện đội khảo cổ không phải đã kết thúc rồi sao?

Hoắc Linh bị tổ chức thần bí giam cầm ở viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc, Trần Văn Cẩm thì chết trong vẫn ngọc ở Tháp Mộc Đà.

Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán nhìn nhau, im lặng rất lâu.

Cuối cùng vẫn là Vương Nguyệt Bán nói lại, "Xin Tô gia cứ nói..." Biểu cảm của Tô Mặc dần trở nên nghiêm túc, "Đó là vào năm bảy sáu..." "Năm này rất đặc biệt, các cậu không cần hỏi tôi, dù hỏi tôi cũng không nói, cứ nghe cho kỹ là được..." Biểu cảm của Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán trở nên nghiêm trọng, tuy Tô Mặc luôn rất kỵ húy về những chuyện xảy ra vào năm bảy sáu, nhưng họ cũng không ngốc.

Năm bảy sáu, đó là năm trời sập, mấy vị đại nhân vật đã qua đời.

Tô Mặc nói: "Hơn nữa chuyện này còn do Trương Đại Phật Gia phụ trách, lúc đó tôi và Lão Hồ, Tuyết Lê Dương bọn họ còn đang buôn đồ cổ, mãi đến nhiều năm sau, tôi mới dần hiểu rõ ngọn ngành của chuyện này!" "Giới giang hồ đều nói Phật gia không chết, Tô gia không xuất hiện, câu nói này tuy tôi chưa bao giờ coi là thật, nhưng những năm đó Trương Đại Phật Gia quả thực rất phong quang..." "Đến giờ tôi vẫn nhớ lần đầu gặp Trương Đại Phật Gia, lúc đó là ở Trung Nam Hải, ông ấy đứng bên cạnh Tổng Thiết Kế Sư..." Nói rồi,

ánh mắt hắn ánh lên vẻ hồi tưởng, tuy chuyện này đã qua mấy năm, nhưng Tô Mặc đối với ngày hôm đó vẫn nhớ như in.

"...Khụ khụ, lạc đề rồi, ha..." Tô Mặc hiếm khi ngượng ngùng một lần, "Chúng ta nói về Ba Nãi và Trần Văn Cẩm!" "Trần Văn Cẩm vào năm đó, tức năm 76, đã dẫn một đội khảo sát đến Ba Nãi tiến hành khảo sát!" "Hơn nữa là đi sâu vào trong núi, đóng trại bên một cái hồ, trong đó có một người dẫn đường là thợ săn của trại Dao địa phương tên Bàn Mã, ông ta được quy định vào một thời gian nhất định sẽ mang vật tư đến cho đội khảo cổ, không được nhiều hơn một phân, cũng không được thiếu một phân!" "Kết quả, có một hôm ông ta giao hàng sớm, phát hiện đại bản doanh bên hồ không có một bóng người!" "Yên tĩnh đến lạ, dường như chưa từng có ai đến, nhưng trong núi sâu này người bình thường không thể vào được!" "Lúc đó, Bàn Mã còn tưởng đã xảy ra chuyện linh dị gì ghê gớm lắm, nhưng khi ông ta quay lại, những người đó lại xuất hiện đầy đủ!" "Trạng thái sinh hoạt vô cùng bình thường, hoàn toàn không nhìn ra họ là những người đã biến mất một thời gian!" "Hơn nữa Bàn Mã phát hiện đội khảo cổ đã vớt lên từ đáy hồ rất nhiều hộp, cứ cách một khoảng thời gian lại gửi ra ngoài!" "Lúc đó Bàn Mã và ba người khác trong làng cùng đi giao gạo, nhưng nảy sinh lòng tham, bị người ta phát hiện, bốn người họ liền giết chết người đó!" "Để không lộ chuyện ra ngoài, họ thẳng tay hạ độc thủ, giết sạch cả đội khảo sát, vô cùng độc ác!" "Nhưng..." Tô Mặc dừng lại, "Điều khiến lão Bàn Mã cảm thấy kinh hoàng là ngày hôm sau, lão ta lại nhìn thấy đội khảo sát mà họ đã giết!" "Tất cả mọi người đều y hệt, hơn nữa đối với sự xuất hiện của Bàn Mã, hoàn toàn không có chút nghi ngờ nào..." "....." Nghe những lời này, Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán hoàn toàn ngây người.

Vương Nguyệt Bán nuốt nước bọt, "Nghe sao giống chuyện ma vậy?" Ngô Tà kinh ngạc nói: "Nói cách khác, họ giết một đội khảo sát,

ngày hôm sau lại xuất hiện một đội khảo sát y hệt!" Tô Mặc gật đầu, "Bàn Mã lúc đó gần như sụp đổ.

Chuyện này lại không thể nói với ai.

Sau này ngoài lão ta ra, ba người còn lại đều tự sát, Bàn Mã nhận ra có điều không ổn, trốn trong núi suốt ba năm!" Ngô Tà: "Bàn Mã này bây giờ ở đâu?

Còn sống không?" Tô Mặc mỉm cười, "Trong tay tôi, mấy hôm trước, Hỗn Độn đã đích thân đến Ba Nãi, tìm thấy ông ta trong một trại Dao!" Vương Nguyệt Bán hết lời khen ngợi, hắn biết Tô gia sẽ không làm mình thất vọng.

"Hỗn Độn theo chỉ dẫn của lão Bàn Mã, tìm thi thể dưới đáy hồ, trong nước quả thực có thi thể, nhưng rất quỷ dị, bàn tay phải đều bị chặt đứt, sau đó Hỗn Độn lại có phát hiện lớn trong hồ..." "Trong hồ lại có tựa mười mấy trại Dao dưới nước vô cùng hùng vĩ, ở giữa có một tòa cổ lâu kiểu Hán, trên đó viết 'Trương Gia Cổ Lâu'!" Bốn chữ Trương Gia Cổ Lâu, Tô Mặc nhấn giọng rất nặng.

"Trong hồ lại có tựa mười mấy trại Dao dưới nước vô cùng hùng vĩ, ở giữa có một tòa cổ lâu kiểu Hán, trên đó viết 'Trương Gia Cổ Lâu'!" Bốn chữ Trương Gia Cổ Lâu, Tô Mặc nhấn giọng rất nặng, hắn cảm thấy mình giống như một NPC cao cấp, một lần nữa chỉ đường cho cuộc điều tra của Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán.

"Thế này đi, nếu cậu muốn tiếp tục điều tra, tại sao không bắt đầu từ Trần Văn Cẩm?" Tô Mặc mỉm cười nhìn hai người Ngô Tà.

"Nhưng mà Tô gia, dì Văn Cẩm đã biến mất trong vẫn ngọc rồi, tôi còn hỏi dì ấy thế nào được, khoan đã, ý ngài là, tôi có thể điều tra theo đội khảo sát năm đó?" Đang nói, Ngô Tà ngẩn người, rồi lập tức bừng tỉnh.

Tô Mặc tán thưởng nhìn Ngô Tà một cái, nói thật, đầu óc thằng nhóc này thực ra rất lanh lợi, chỉ là cần thêm một thời gian để khai khiếu.

Tô Mặc nói: "Lúc ở viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc, không phải cậu đã lấy được một cuốn bút ký của Trần Văn Cẩm sao, tôi nhớ trên đó còn có một danh sách đội khảo cổ mộ dưới đáy biển Tây Sa!" "Đội khảo cổ lần này và đội khảo sát ở Ba Nãi chắc là cùng một đội, ít nhất Văn Cẩm và Hoắc Linh đều có mặt, nếu cậu đi tra lại ghi chép sự việc năm đó, biết đâu lại có được tin tức bất ngờ!" "Đúng rồi!" Nghe lời của Tô Mặc, Ngô Tà tức thì giác ngộ, "Sao mình không nghĩ ra điểm này nhỉ..." Nói rồi, Ngô Tà liền đứng dậy, "Đa tạ Tô gia chỉ điểm, tôi đi điều tra hồ sơ năm đó ngay!" "Đa tạ Tô gia..." Vương Nguyệt Bán nói lời cảm ơn, rồi cùng Ngô Tà rời khỏi Phan Gia Viên.

Tô Mặc nhìn bóng lưng hai người rời đi, trầm ngâm nói, "Năm bảy sáu đội đưa tang, danh nghĩa là khảo cổ, thực ra là đưa tang, mà đích đến của những người này chắc là... tổ địa của Trương gia!"
.....

Chương 388

Sau khi Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán rời đi, Tô Mặc cùng vợ con dạo phố, thỉnh thoảng cùng Trần Hạt Tử đánh cờ, hoặc cùng Yêu Muội Nhi chế tạo vũ khí, tối lại cùng em gái mình tăng ca, cuộc sống cũng trôi qua vô cùng thoải mái.

Về bí mật tổ địa Trương gia, Tô Mặc tin rằng Ngô Tà sẽ mất rất nhiều thời gian mới có thể giải mã được.

Vốn tưởng những ngày tháng tiêu dao khoái hoạt của mình sẽ kéo dài rất lâu, không ngờ một vị khách không mời mà đến, làm đảo lộn tất cả sự thanh tịnh của Tô Mặc.

"Tô gia..." Một lão già tóc bạc mặc đồ Đường cung kính hành lễ giang hồ, "Lần trước chúng ta đã gặp nhau..." Tô Mặc gật đầu, "Người của Trương gia hải ngoại, tôi nhớ ông, lần trước chính ông đã mang đầu của Trương Hải Tiêu đến cho tôi..." Lão già tóc bạc lộ vẻ ngượng ngùng, "Tô gia, chuyện này là Trương gia chúng tôi không phải, mong ngài đừng tức giận!" Tô Mặc "thiện ý" nhắc nhở, "Là Trương gia hải ngoại!" "Ồ đúng đúng đúng!" Lão già tóc bạc giả vờ bừng tỉnh, "Xem cái não của tôi này, già cả rồi, Tô gia đừng trách, Tô gia đừng trách ha, là Trương gia hải ngoại, là Trương gia hải ngoại... ha ha ha..." Nói xong, lão già cười sang sảng.

Tô Mặc gật đầu, ra hiệu cho lão già tóc bạc ngồi xuống nói chuyện.

Hai người ngồi đối diện nhau.

Tô Mặc rót cho lão một tách trà, "Không biết lão tiên sinh hôm nay đến đây vì chuyện gì?" Ban đầu ở đảo Bảo Loan, Trần Thừa Trừng lợi dụng Hòa Thị Bích thật giả để bày bố cục, ý đồ lấy mạng mình,

may nhờ có sự báo tin của Trương gia hải ngoại, mình mới may mắn thoát nạn.

Tô Mặc cũng không phải người nhỏ nhen, chuyện của Trương Hải Tiều ở Đông Bắc tự nhiên là đã cho qua.

Lão nhân uống một ngụm trà, không ngừng khen ngợi, "Trà ngon, trà ngon..." "....." Tô Mặc nhướng mày, thầm chửi một tiếng lão hồ ly, quả là biết nhẫn nại.

Thấy lão già không nói, Tô Mặc cũng không vội, rất ung dung rót thêm cho lão một tách nữa.

Lần này, lão già không vội uống, mà cẩn thận nói: "Tô gia, tôi nghe nói... vị tiểu tam gia của nhà họ Ngô đang điều tra một chuyện?" Tô Mặc nhướng mày, liếc nhìn lão già một cái, "Các ông ở hải ngoại, không ngờ tin tức lại khá nhanh nhạy!" Lão già cười gượng, "Nhờ phúc của Tô gia, việc làm ăn của chúng tôi cũng không tồi, nên chuyện trên giang hồ đều biết..." "Hừ!" Tô Mặc hừ lạnh một tiếng, rồi nói tiếp: "Trương Khởi Linh bị bệnh, Ngô Tà đang giúp cậu ta hồi phục ký ức..." Lão già lại nói: "Nghe nói họ đang điều tra chuyện Trương Gia Cổ Lâu?" "....." Tô Mặc nhìn lão già với vẻ mặt đầy ẩn ý, "Tôi hiểu rồi, thì ra ông đến đây vì Trương Gia Cổ Lâu..." Sắc mặt lão già sững lại, không ngờ Tô Mặc lại nhìn thấu ý đồ của mình, lòng dạ rối bời, không khỏi hoảng hốt.

"Trương..." Lão già nói lắp bắp, "Trương...

Trương Khởi Linh, cậu ta..." Tô Mặc lại ngắt lời, "Ông nên gọi cậu ta là tộc trưởng, tuổi còn lớn hơn ông đấy!" "....." Lão già á khẩu, im lặng rất lâu mới nói lại, "Ban đầu, Trương Hải Tiều chiếm cứ Đông Bắc, một là để chiếm lĩnh thị trường đồ cổ đại lục, hai là để điều tra lối vào của Trương Gia Cổ Lâu!" "Nhưng mà, chúng tôi đã tìm rất nhiều năm, đều không tìm được vị trí chính xác của Trương

Gia Cổ Lâu...” “Tô gia, chúng ta có thể hợp tác, ngài là Phát Khâu Trung Lang Tướng duy nhất trên thế gian, mấy vị Mô Kim Hiệu Úy cũng đều là huynh đệ của ngài, chỉ cần các ngài có thể xác định được vị trí cổ lâu, chúng tôi sẽ có thể giúp các ngài thành công tiến vào Trương Gia Cổ Lâu!” “Hai bên chúng ta hợp tác, tuyệt đối là trăm lợi không một hại!” Lão già tóc bạc lúc này như một tín đồ, mặt đầy cuồng nhiệt, “Tô gia, ngài yên tâm, sau khi vào cổ lâu, đồ cổ đều là của Mô Kim Hiệu Úy các ngài, Trương gia hải ngoại chúng tôi tuyệt không lấy một món minh khí nào!” Tô Mặc cười lạnh, lão hồ ly này lại tính kế đến cả mình, mình lăn lộn nửa đời người, thiếu chút đồ cổ đó sao?

Nói cách khác, bảo vật quý giá nhất trong Trương Gia Cổ Lâu là đồ cổ à?

Thật sự coi tôi là trẻ con ba tuổi dễ lừa vậy sao?

Tô Mặc lườm một cái, “Sự hợp tác trong miệng ông trong mắt tôi chẳng có chút hấp dẫn nào, tôi đã tìm được vị trí chính xác của Trương Gia Cổ Lâu, chẳng lẽ còn không vào được Trương Gia Cổ Lâu sao?” “Ha ha ha...” Tô Mặc cười khẩy, “Lão tiên sinh, ông cũng quá xem thường Tô Mỗ này rồi!” Nghe những lời này, lão già tóc bạc vội vàng, “Tô gia, Trương Gia Cổ Lâu không giống những ngôi mộ cổ khác, không có người Trương gia chúng tôi dẫn đường, không biết sẽ chết bao nhiêu người, lẽ nào ngài muốn dùng mạng của huynh đệ mình để lấp đầy cơ quan trong Trương Gia Cổ Lâu?” “Tôi biết Tô gia ngài không phải là người như vậy!” “Trương Khởi Linh mất trí nhớ, cậu ta bây giờ là một phế nhân!” “Ngoài cậu ta ra, nhìn khắp thiên hạ, còn ai hiểu rõ Trương Gia Cổ Lâu hơn người của Trương gia hải ngoại chúng tôi!” Lão già tóc bạc thề thốt nhìn Tô Mặc, “Tô gia, ngài chỉ có thể hợp tác với chúng tôi!” “Ồ...” Tô Mặc nhướng mày, “Thế à, là tôi nhớ nhầm sao?

Sao tôi lại nhớ trong Tân Nguyệt Phạn Điếm còn có một vị mang họ Trương!" "....." Lão già tóc bạc tắc lưỡi, "Ngài... ngài nói là phó quan của Trương Đại Phật Gia, hội trưởng hiện tại của hiệp hội Cửu Môn, Trương Nhật Sơn?" ...

Gần đây sức khỏe không tốt, chỗ tôi lại bị phong tỏa, tâm trạng tồi tệ, đợi tôi bận xong thời gian này, sẽ bạo chương.

Lão già tóc bạc tắc lưỡi, "Ngài... ngài nói là phó quan của Trương Đại Phật Gia, hội trưởng hiện tại của hiệp hội Cửu Môn, Trương Nhật Sơn?" Tô Mặc nhún vai, "Đương nhiên, ngoài ông ta ra còn có thể là ai, tôi biết năm đó ông ta là con cháu dòng chính của Trương gia, huyết mạch chỉ đứng sau dòng tộc trưởng!" "....." Lão già tóc bạc im lặng không nói, ông ta tuy kiêu ngạo, nhưng cũng không ngốc đến mức đi nghi ngờ huyết mạch của Trương Nhật Sơn.

Tuổi thật của Trương Nhật Sơn còn lớn hơn ông ta, nhưng trông cũng chỉ khoảng ba mươi tuổi, đây chẳng phải là dấu hiệu của huyết mạch trường sinh Trương gia sao!

Hơn nữa, Trương Nhật Sơn còn là một người rất lợi hại, sau khi Trương Đại Phật Gia qua đời, Trương Nhật Sơn đã kín tiếng hơn nhiều, nhưng từng có thời ông ta cũng là người liếm máu trên lưỡi dao.

Nghĩ đến đây, lão già tóc bạc xì hơi, "Tô gia..." Lão già tóc bạc mở miệng, trong lòng lại không biết nên nói gì.

Tô Mặc xua tay, "Ý đồ của ông tôi đã rõ rồi, nhưng gần đây tôi tạm thời không có ý định đi trộm mộ, nếu thật sự phải đi Trương Gia Cổ Lâu, tôi sẽ xem xét các ông..." Dù sao ở đảo Bảo Loan những người này đã giúp đỡ mình, Tô Mặc cũng không muốn hai bên hoàn toàn trở mặt, chỉ có thể khéo léo kết thúc cuộc đối thoại.

"....." Nghe lời của Tô Mặc, lão già tóc bạc mừng rỡ, "Được

được được, Tô gia, nếu ngài có cần gì đến Trương gia hải ngoại chúng tôi, chúng tôi nhất định sẽ dốc sức như chó ngựa!" Nói xong, lão già tóc bạc cúi đầu thật sâu, sau đó quay người rời đi.

Nhìn bóng lưng khỏe khoắn của lão già, Tô Mặc đau cả đầu, vốn định nghỉ ngơi một thời gian, nhưng những rắc rối lớn nhỏ cứ nối tiếp nhau kéo đến, khiến người ta không kịp đề phòng.

"Đội đưa tang năm bảy sáu, Trương Nhật Sơn..." Nghĩ đến người này, mắt Tô Mặc sáng lên, "Ngày mai đến Tân Nguyệt Phạn Điếm hỏi Bách Tuế Sơn là được!" Trương Nhật Sơn là dòng chính của Trương gia cũ, tâm phúc của Phật gia, Tô Mặc tin rằng ông ta biết toàn bộ bí mật của đội đưa tang Ba Nãi. .....

Ngày hôm sau.

Tô Mặc lấy cớ dạo phố, đưa em gái và con gái mình đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Nói cũng thật trùng hợp, đúng lúc Tân Nguyệt Phạn Điếm đang có một buổi đấu giá, khách khứa đông đủ, khá là náo nhiệt.

Tuy nhiên, với đồ cổ thông thường, Tô Mặc đã không còn cảm giác gì, vì vậy hắn cũng không mấy để tâm đến buổi đấu giá này, sau khi sắp xếp cho con gái và Anh Tử một phòng riêng, Tô Mặc liền lên tầng cao nhất, đó là văn phòng của Trương Nhật Sơn.

Năm đó, Tô Mặc vì thân phận thấp cổ bé họng, đối với chuyện Ba Nãi tránh không kịp, bây giờ hắn đã lún sâu vào ván cờ, càng muốn biết tất cả ngọn ngành của năm đó.

Sau khi hai người gặp mặt, Trương Nhật Sơn ban đầu còn không muốn nói về chuyện này, nhưng khi Tô Mặc đưa ra ngày càng nhiều bằng chứng, thậm chí không tiếc lấy cái xác bị Giải Liên Hoàn giấu nhiều năm ra uy hiếp, Trương Nhật Sơn bất đắc dĩ, đành phải nói ra

sự thật mình biết.

Bảy sáu, vốn là một năm cục thế biến động.

Có những chuyện cũng không phải ba lời hai câu là có thể nói rõ, những khúc mắc và uẩn khúc trong đó dù là Tô Mặc nghe xong cũng thấy tê cả da đầu.

Hai người nói chuyện khoảng nửa giờ, vừa định nói ra một bí mật lớn nào đó, Tô Mặc và Trương Nhật Sơn liền đột nhiên nghe thấy tiếng đánh nhau ở dưới lầu.

Trương Nhật Sơn vội vàng ngậm miệng lại, cuộc đối thoại của họ hôm nay thực sự quá kinh người, nếu tai vách mạch rừng, truyền ra ngoài đủ để gây ra một trận động đất lớn.

"Dưới lầu có động tĩnh..." Nói xong, không đợi Tô Mặc trả lời, Trương Nhật Sơn đẩy cửa ra, sải bước đi ra ngoài.

Tô Mặc: "....." Mẹ kiếp, một đám lão hồ ly.

Tô Mặc cạn lời đến cực điểm, lắc đầu, theo Trương Nhật Sơn đi ra ngoài.

Dưới lầu vô cùng náo nhiệt, có hai phe đã đánh nhau, Tô Mặc lập tức có hứng thú, dựa vào lan can, làm một người quần chúng hóng chuyện.

Nhưng mà... khi hắn nhìn rõ ba bóng người trong đám đông, Tô Mặc liền sững người, kinh ngạc nói, "Ba huynh đệ này sao lại ở đây?

Giúp người tìm lại ký ức mà cũng tìm đến Tân Nguyệt Phạn Điếm rồi..." Hai phe đánh nhau một bên chính là Ngô Tà, Vương Nguyệt Bán, Trương Khởi Linh.

Đừng nhìn ba người họ số lượng không chiếm ưu thế gì, nhưng đánh nhau thì phải gọi là một chữ "máu", mười mấy người đối

phương lại không phải là đối thủ của họ.

Chương 389

Trương Khởi Linh tuy mất hết ký ức, nhưng sức mạnh vẫn còn, vẫn là người tỏa sáng nhất toàn trường.

Vương Nguyệt Bán là đệ tử của Vương Khải Hoàn, bản lĩnh Mô Kim Hiệu Úy chưa học được bao nhiêu, nhưng khả năng đánh nhau thì không hề kém, lờ mờ có phong thái của Vương Khải Hoàn.

Biểu hiện của Ngô Tà cũng coi như bình thường, nhưng có một đồng đội cấp vương giả là Trương Khởi Linh dẫn dắt, cơ bản là nằm cũng thắng.

"Ngô Tà... lần trước mày với Vương Nguyệt Bán ở Hàng Châu lừa tao hơn một trăm vạn, tao đang tìm mày đây, mày còn dám đến Yến Kinh!" Một người đàn ông trung niên đối diện tức giận nhìn Ngô Tà, "Tao với chú ba mày có ân oán, hôm nay thù mới nợ cũ tính chung một lượt..." Lời này Vương Nguyệt Bán nghe xong liền không vui, "Này, tôi nói này Lưu Ly Tôn, nghề đồ cổ này là mua đứt bán đoạn, lúc giao dịch, ông đâu có như vậy!" "Đánh!" Lưu Ly Tôn nghiến răng.

"Đánh cho tao, đánh thật mạnh vào, đánh chết hôm nay tao chịu..." Hai phe lại bắt đầu đánh nhau.

Trên lầu, Trương Nhật Sơn nhìn về phía Tô Mặc, "Là cậu chỉ đạo?" Tô Mặc lắc đầu, "Sao có thể, nếu tôi ra tay có thể dỡ cả Tân Nguyệt Phạn Điếm, ba người họ chỉ là đang chơi đồ hàng thôi..." Trương Nhật Sơn: "....." Tô Mặc cười nói, "Đừng nói nữa, đang xem kịch hay..." Lưu Ly Tôn người này, Tô Mặc từng nghe Đại Kim Nha nhắc đến danh tiếng của gã, thân giá gã hơn trăm triệu, trong giới đồ cổ Yến Kinh cũng coi như có chút danh tiếng.

"Tiểu Ca!" Vương Nguyệt Bán chỉ vào Lưu Ly Tôn nói, "Chế

phục tên khốn đó đi!" Muộn Du Bình nghe vậy, vớ lấy một cây dùi cui bên cạnh, vung tay ném ra.

"Vút!" Dùi cui vừa hay đập trúng Lưu Ly Tôn, Lưu Ly Tôn hét lên một tiếng, nửa bên đầu sưng đỏ lên, ôm đầu rên rỉ đau đớn.

"A!" Thuộc hạ của Lưu Ly Tôn nghe tiếng vội vàng chạy tới kiểm tra vết thương của lão đại.

"Ngô Tà!" "Vương Bàn Tử!" Không lâu sau, bà chủ của Tân Nguyệt Phạn Điếm, Doãn Nam Phong, mặt đầy sát khí đi tới, "Các... các người thật sự coi Tân Nguyệt Phạn Điếm của tôi là nơi diễn xiếc ở Thiên Kiều sao, muốn đến gây rối lúc nào thì gây rối lúc đó à?" Khi Doãn Nam Phong nhìn rõ Ngô Tà, tên tội phạm quen mặt này, quả thực sắp tức điên lên, từ khi cô tiếp quản Tân Nguyệt Phạn Điếm, nơi này dường như đã bước vào những năm tháng đen tối, mấy hôm trước có người đặt bom ở đây, hôm nay lại có người đánh nhau!

"Côn Nô nghe lệnh!" Doãn Nam Phong lạnh lùng quát, "Đánh ba tên này ra ngoài cho ta!" "Không phải..." Vương Nguyệt Bán vội vàng nói, "Doãn đại mỹ nữ, chuyện không hoàn toàn do chúng tôi, tên Lưu Ly Tôn đó cũng chẳng phải loại tốt đẹp gì!" Doãn Nam Phong lại không quan tâm những điều đó, "Đuổi hết đám người này ra ngoài cho tôi..." "Ấy ấy ấy..." Vương Nguyệt Bán vội, hắn biết côn nô của Tân Nguyệt Phạn Điếm đã được huấn luyện chuyên nghiệp, không phải là đám thùng cơm vô dụng của Lưu Ly Tôn có thể so sánh được, đánh nhau xong, đau da thịt chắc chắn là không thể thiếu, thế là vội vàng nói, "Tô gia cũng ở đây, tôi thấy xe của ngài ấy ở cửa!" Doãn Nam Phong nghiến răng, quyết tâm phải cho Ngô Tà một bài học, "Hôm nay dù Tô gia có ở đây, tôi cũng phải cho các người biết tay..." Nổi điên rồi, con mụ này nổi điên rồi!

Vương Nguyệt Bán nhìn về phía Ngô Tà.

Ngô Tà nói nhỏ, "Tìm cơ hội chuồn đi..." Nói ra Ngô Tà cũng thật xui xẻo, nghe nói Tân Nguyệt Phạn Điếm có buổi đấu giá, cậu vốn định đưa Ách Ba Trương đến thử vận may, xem có thể giúp cậu ta hồi phục ký ức không, không ngờ lại gặp phải chuyện trời ơi đất hỡi này.

"Con nhóc!" Ngay khi hai bên chuẩn bị động thủ, Hoắc Tiên Cô đột nhiên xuất hiện ở lầu hai, "Có thể nể mặt lão thái thái ta một lần không, ta có vài lời muốn nói với Ngô Tà!" "Con nhóc!" Ngay khi hai bên chuẩn bị động thủ, Hoắc Tiên Cô đột nhiên xuất hiện ở lầu hai, "Có thể nể mặt lão thái thái ta một lần không, ta có vài lời muốn nói với Ngô Tà!" Hoắc Tiên Cô hiền từ nhìn Doãn Nam Phong.

"Bà nội Hoắc... bà..." Doãn Nam Phong có chút kinh ngạc, mặt mũi của Hoắc Tiên Cô, cô không thể không nể, là người cầm trịch duy nhất còn sót lại của thời đại Lão Cửu Môn, Hoắc Tiên Cô đã sớm trở thành một lá cờ của Cửu Môn.

"....." "Thôi được!" Doãn Nam Phong thở dài một hơi, "Nam Phong nghe lời bà nội Hoắc!" "Được!

Ngô tiểu cẩu..." Hoắc Tiên Cô nhìn về phía Ngô Tà, lập tức đổi sắc mặt, "Mau cút lên đây cho ta!" "....." Ngô Tà cũng mặt dầy bất đắc dĩ, nợ tình ông nội để lại, tại sao người bị mắng luôn là cậu.

Ngô Tà không tình nguyện bước lên lầu, theo Hoắc Tiên Cô đi vào phòng riêng.

Trong phòng riêng còn có Giải Tiểu Hoa, Hoắc Tú Tú và mấy người nhà họ Hoắc.

Giải Tiểu Hoa và Ngô Tà nhìn nhau một cái, rồi đưa một ánh mắt bất lực, dường như đang nói, "Cậu nhóc tự cầu phúc đi nhé..." Hoắc Tiên Cô ngồi trên bàn gỗ, nâng tách trà, nhấp một ngụm, "Nói ra, cậu cũng nên gọi ta một tiếng cho dễ nghe, ta và bà nội cậu là bạn khuê phòng chơi với nhau từ nhỏ..." Ngô Tà cố gắng nặn ra nụ cười, vừa

định nói gì đó, ngay sau đó, Hoắc Tiên Cô đổi giọng, "Nhưng ông nội cậu, Ngô Lão Cẩu, đúng là một thứ..." Ngô Tà: "....." Ngô Tà sững sờ tại chỗ, không biết phải làm sao.

Hóa ra bà lão gọi mình lên là để mắng thẳng mặt mình à!

Bà lão Hoắc châm biếm Ngô Tà mấy câu rồi không thèm để ý đến cậu nữa, quay người đến trước mặt Trương Khởi Linh.

"Nó chính là người có hình xăm kỳ lân đó..." "....." Ngô Tà ngơ ngác gật đầu, nhưng vừa nhìn biểu cảm của bà lão Hoắc liền cảm thấy không ổn, cảm thấy trong chuyện này chắc chắn có uẩn khúc.

Bà lão Hoắc nhìn Trương Khởi Linh, toàn thân có chút run rẩy, "Cho ta xem tay của cậu!" Trương Khởi Linh mặt lạnh tanh, có lẽ cũng cảm nhận được bà lão Hoắc không có ác ý, rất phối hợp đưa tay phải ra, động tác có vẻ rất ngô nghê.

Thực tế, chỉ cần không phải đánh nhau, cậu ta sẽ không ra tay với một bà lão.

Bà lão Hoắc nhìn ngón tay của cậu ta, vành mắt lập tức bắt đầu đỏ lên, bà lùi lại một bước, sắc mặt cực kỳ phức tạp.

"Là cậu, là cậu, trước đây ta lại không nhận ra cậu..." Bà lão Hoắc nói xong, làm ra một hành động khiến mọi người kinh ngạc.

Bà đột nhiên quỳ xuống trước mặt Trương Khởi Linh.

Tiếng hai đầu gối đập xuống sàn nhà vô cùng vang dội.

"....." Tất cả mọi người gần như hóa đá.

Đây là tình huống gì?

Tú Tú không hiểu chuyện gì, nhưng bà nội vừa quỳ xuống, cô cũng không biết tại sao, bản thân cũng bất giác quỳ theo.

Lúc này, Hoắc Tú Tú hoàn toàn ngây người, người bà hô phong

hoán vũ ở đất Yến Kinh, nguyên lão còn sót lại không nhiều của thời đại Lão Cửu Môn, lại quỳ xuống trước mặt bao nhiêu người.

Mà bên cạnh Tiểu Hoa và bọn họ muốn xông lên đỡ, nhưng bà lão Hoắc vẫn không đứng dậy.

"....." Ngô Tà kinh ngạc đến mức không nói nên lời.

Vẻ mặt trang nghiêm của bà Hoắc, cùng với sự nặng nề và kiên quyết khi quỳ xuống, hoàn toàn không phải đang diễn kịch, dường như đang bái "Phật"!

Thì ra, mục tiêu của bà lão không phải là mình, mà là Trương Khởi Linh.

Ngô Tà thầm lẩm bẩm một câu.

"....." Nhưng dù vậy, Trương Khởi Linh nhìn Hoắc Tiên Cô vẫn không chút động lòng, ngay cả một ánh mắt thừa cũng không có, như thể đang ngẩn người.

Giọng bà lão Hoắc trở nên vô cùng dịu dàng, cả người run rẩy hỏi, "Ngài còn nhớ ta không?" Trương Khởi Linh máy móc lắc đầu.

Bên cạnh, Vương Nguyệt Bán thì nói: "Đừng nói là bà, mấy hôm trước ngay cả Bàn gia tôi và Thiên Chân của nó cũng quên." Nhưng bà lão Hoắc như thể không nghe thấy, bà cúi đầu lẩm bẩm: "Cũng đúng, ngài chắc chắn không nhớ gì cả, đây là mặt trái của trường sinh!" Ngô Tà tuy một bụng buồn bực, nhưng lúc này cũng đã nguôi giận gần hết, cứ quỳ như vậy cũng không phải cách, Tiểu Ca nhà người ta bây giờ không có tình cảm đâu.

Ngô Tà tiến lên đỡ, "Thôi được rồi bà, có chuyện gì đứng dậy rồi nói..." Lúc này, Tô Mặc và Trương Nhật Sơn cũng đi vào.

Trương Nhật Sơn vốn không muốn gặp vị tộc trưởng cùng họ này, nhưng không chịu nổi sự thuyết phục của Tô Mặc, cộng thêm

nghe nói Trương Khởi Linh đã mất trí nhớ, lúc này mới theo Tô Mặc đi tới.

"Tô gia...

Phó quan!" Thấy Tô Mặc và Trương Nhật Sơn, Hoắc Tiên Cô mặt đầy kinh ngạc.

Tô Mặc tiến lên, "Dưới đất lạnh, Tiên cô xin mời đứng dậy!" Bà lão Hoắc run rẩy đứng dậy, nhưng mắt bà vẫn luôn nhìn Trương Khởi Linh, "Là Cửu Môn chúng ta đã không tuân thủ giao ước..." "Những năm này nhân tài Cửu Môn điêu tàn, nhiều lần gặp nạn, ta vẫn luôn cho rằng đây là sự trừng phạt của ông trời đối với Cửu Môn!" Trương Nhật Sơn im lặng nhìn tất cả, suy nghĩ lại quay về mấy chục năm trước.

Chương 390

Người Trương gia từ khi sinh ra đã mang gánh nặng bảo vệ bí mật của thanh đồng môn, nhưng vì sự nhắm vào của Uông gia, chiến tranh, mâu thuẫn nội bộ và nhiều nguyên nhân khác đã dẫn đến sự tan rã của Trương gia, khiến Trương gia không còn có thể một mình gánh vác sứ mệnh.

Mấy chục năm trước, vị tộc trưởng này của ông ta vì áp lực đã đến Trường Sa tìm Phật gia cũng mang họ Trương.

Sau này, Trương Nhật Sơn cũng biết Phật gia và tiểu tộc trưởng đã đạt được thỏa thuận -- tiểu tộc trưởng giúp đại gia tìm kiếm bí mật trường sinh bất lão, đổi lại, Lão Cửu Môn sẽ theo lịch luân phiên giúp Trương gia bảo vệ trách nhiệm của thanh đồng môn.

Đây chính là giao ước chung của Lão Cửu Môn và Trương gia, cũng là khởi nguồn của tất cả!

Sau này, hành động trộm mộ lớn nhất của Lão Cửu Môn là thám hiểm Tứ Cô Nương Sơn, tìm được chìa khóa vào Trương Gia Cổ Lâu.

Kết quả Lão Cửu Môn tổn thất thảm trọng, nhân viên tinh anh gần như tổn thất hết, cộng thêm sau này Phật gia bất đắc dĩ phải thanh trừng Lão Cửu Môn khiến Lão Cửu Môn dần dần suy tàn, chỉ còn trên danh nghĩa.

Sự chia rẽ nội bộ của Cửu Môn cũng khiến Lão Cửu Môn không thể thực hiện (cũng có người không muốn thực hiện) giao ước với Trương gia.

Trương Nhật Sơn thân là người Trương gia lại theo Cửu Môn phản bội tín ngưỡng của gia tộc mình!

Đây cũng là nguyên nhân Trương Nhật Sơn những năm này luôn tránh xa Trương Khởi Linh.

“Ta biết các ngươi gần đây đang tìm kiếm bí mật của Trương Gia Cổ Lâu, trong tay ta có vài thứ, hy vọng có thể giúp được các ngươi...” Bà lão Hoắc vẫy tay với cháu gái Tú Tú của mình, Tú Tú lấy ra một cái hộp gỗ cũ từ sau lưng.

Bà lão Hoắc nhận lấy, thuận tay mở ra.

Ngô Tà ngẩng đầu nhìn, bên trong lại toàn là Dạng thức lôi, tổng cộng có bảy tấm.

Ngô Tà kinh hô, “Sao có thể, sao bà lại có nhiều như vậy...” Ngô Tà thời gian này vẫn luôn điều tra sự kiện Ba Nãi và bí ẩn về tộc địa của Trương Khởi Linh, tốn chín trâu hai hổ mới thu thập được một tấm Dạng thức lôi.

Bà lão Hoắc nói: “Đây là bản vẽ của thời kỳ cuối, nhà thiết kế là Lôi Tư Khởi, trong tay ta tổng cộng chỉ có bảy tấm!” Ngô Tà nói: “Bà nội, bà làm sao có được những thứ này...” Bà lão Hoắc im lặng một lát, “Những năm này ta lần lượt nhận được những cuộn băng video do người không rõ danh tính gửi đến, Tú Tú đã tìm thấy chúng trong lớp lót của cuộn băng...” .....

Hoắc bà bà trầm mặc một lúc, "Những năm nay tôi lần lượt nhận được những cuốn băng ghi hình do người lạ gửi tới, Tú Tú đã tìm thấy nó trong lớp lót của cuốn băng..." Ngô Tà tìm thấy viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc trong lớp lót cuốn băng, còn Hoắc bà bà thì tìm thấy thông tin liên quan đến Trương Gia Cổ Lâu bên trong.

Cả hai đều có thu hoạch, chỉ khác là cuốn băng của Ngô Tà do Trần Văn Cẩm gửi đi.

Chuyện xảy ra ở Tháp Mộc Đà đã kết thúc một thời gian dài, Hoắc

bà bà sớm đã biết chân tướng cái chết thảm của con gái mình.

Hoắc bà bà nói: "Về phần nội dung trong băng, chắc hẳn các cậu đều đã rõ cả rồi!" Lời của Hoắc Tiên Cô khiến Ngô Tà nghĩ đến Hoắc Linh đã sớm biến thành Cấm bà và chết dưới tay Muộn Du Bình, mà cô chính là người con gái mà bà lão trước mặt đây đã mong nhớ suốt mười mấy năm trời. "..." Ngô Tà nhìn Hoắc bà bà với ánh mắt vô cùng đồng cảm, không khí trong phòng bỗng chốc trở nên trĩu nặng hơn. "Không cần nhìn tôi như vậy!" Hoắc bà bà không cần sự đồng cảm của người khác, thân là một trong số ít những nguyên lão còn sót lại của thời Lão Cửu Môn, cả đời này bà đã chứng kiến quá nhiều bi kịch nhân gian.

Lúc này, Hoắc bà bà đã khôi phục vẻ ung dung, "Tôi biết, có kẻ dùng con gái để ép tôi, ép tôi đến Trương Gia Cổ Lâu, nếu trong Trương Gia Cổ Lâu có thứ chúng muốn..." "Thì tôi bắt buộc phải đi trước chúng một bước, lấy được thứ chúng muốn, chỉ có như vậy mới có thể ép tất cả những kẻ đứng sau màn lộ diện!" "Tôi không biết chúng là ai, nhưng tôi biết bọn chúng không phải thứ gì tốt đẹp..." "Vì Hoắc gia chúng tôi, vì Cửu Môn, tôi tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua, bởi vì Hoắc gia chúng tôi, có thù tất báo!" Hoắc Linh từng là ràng buộc duy nhất của Hoắc bà bà, nay Hoắc Linh đã chết, Hoắc bà bà cũng không còn sợ hãi kẻ địch ẩn mình trong bóng tối. "..." Nghe lời của Hoắc Tiên Cô, Ngô Tà cũng động lòng.

Cơn tức giận trong lòng hoàn toàn tan biến, một câu "có thù tất báo" thật hay.

Giờ đây cậu cũng tràn đầy phẫn nộ với "nó" bí ẩn kia.

Chính vì sự tồn tại của "nó" mà Cửu Môn mấy chục năm không được yên ổn, ngay cả thế hệ của bọn họ cũng không thể tránh khỏi.

Hoắc bà bà từ từ bình ổn lại tâm trạng của mình, "Dạng thức Lôi

từ đâu mà có, các cậu cũng đã biết rồi, nói ra thì chúng ta đều là những người bị chúng sắp đặt, đi đến bước này cũng không thể không hợp tác!" "Chỉ cần chúng ta đến được Trương Gia Cổ Lâu, những kẻ đó chắc chắn cũng sẽ lộ diện..." Hoắc bà bà vừa nói, vừa nhìn lại về phía Trương Khởi Linh: "Bây giờ chúng ta chỉ còn cách chân tướng một bước chân, có ngài ở đây, lần này chúng ta tuyệt đối thuận lợi..." Trương Khởi Linh nhìn Hoắc bà bà, anh vô cùng quả quyết thốt ra mấy chữ, "Tôi không tin tưởng bà." "..." Trương Khởi Linh nói rồi đứng dậy, từng bước đi đến trước mặt Vương Nguyệt Bán và Ngô Tà, "Đưa tôi về nhà." Mọi người: "..." Tất cả đều im lặng một lúc, nhất thời không phản ứng kịp, còn Ngô Tà thì theo bản năng đứng dậy, "Được, tôi đưa cậu về nhà." Nói rồi cậu nhìn về phía Tô Mặc.

Tô Mặc gật đầu, nhường đường, ra hiệu ba người có thể rời đi trước.

Được Tô Mặc chấp thuận, Ngô Tà lúc này mới yên tâm đưa Muộn Du Bình rời đi.

Tô Mặc đã lên tiếng, mọi người không tiện, cũng không dám nói gì, chỉ đành để ba người họ đi.

Sau khi ba người đi, Hoắc Tiên Cô nhìn Tô Mặc, nói: "Tô gia, chẳng lẽ Trương Gia Cổ Lâu cất giấu toàn bộ bí mật của Trương gia, trong đó còn có cả sự trường sinh...

Lần này chúng ta chỉ cần..." Tô Mặc lắc đầu, ngắt lời Hoắc bà bà, "Chuyện này, tôi sẽ cân nhắc, nhưng để một thời gian nữa hãy nói..." Nói xong, Tô Mặc tìm thấy vợ con mình trong phòng bao khác, đưa họ cùng rời khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm. "..." Khi mấy người Tô Mặc rời đi, Hoắc bà bà trầm mặc hồi lâu rồi nói: "Lập tức ra lệnh xuống dưới, chuẩn bị tất cả những thứ cần dùng để đảo đấu!" Hoắc Tú Tú không hiểu, "Nhưng... bà nội, vừa rồi Trương Khởi Linh đã từ chối

bà, Tô gia, hình như cũng không đồng ý." Hoắc bà bà bình tĩnh đáp, "Họ sẽ đến, từng người một trong số họ đều đã lún sâu vào chuyện này, không thể không đến!" Giọng Hoắc bà bà vô cùng chắc chắn, "Sẽ có người ép họ phải đồng hành cùng tôi!" .....

Phan Gia Viên.

Trong sân sau tiệm đồ cổ của Tô Mặc.

Ngô Tà, Vương Nguyệt Bán, Trương Khởi Linh ba người ngồi trên ghế đá ngẩn người.

Vương Nguyệt Bán là người nóng tính, là người đầu tiên ngồi không yên, nói: "Thiên Chân, cậu nói một câu đi chứ, rốt cuộc chúng ta có đi Trương Gia Cổ Lâu hay không?" Ngô Tà bất lực: "Tôi thì muốn đi, nhưng Tiểu Ca không tin tưởng Hoắc gia bà bà, cậu ấy sẽ không hợp tác đâu!" "..." Trương Khởi Linh ngồi bên cạnh, im lặng không nói. "Coi như chúng ta hành động riêng lẻ, nhưng vẫn cần bảy tấm Dạng thức Lôi trong tay Hoắc bà bà, nếu không lần này sẽ vô cùng nguy hiểm, còn nhớ chuyện Tú Tú kể về Tứ Cô Nương Sơn không?" Vương Nguyệt Bán đương nhiên biết, "Là cuộc hành động trộm mộ quy mô lớn nhất trong lịch sử Cửu Môn đó hả?" Lần hành động ở Tứ Cô Nương Sơn đó, không chỉ huy động phần lớn sức mạnh của Cửu Môn, nghe nói còn có sự tham gia của các thế lực khác trên giang hồ.

Nhưng kết quả thì sao!

Không chỉ tổn thất nặng nề, mà còn không thu được gì cả!

Ngô Tà gật đầu: "Về lần hành động đó, những người tham gia năm xưa bây giờ chỉ còn lại Hoắc bà bà và Trương Nhật Sơn, Trương Nhật Sơn đã nửa ở ẩn nửa lui về sau nhiều năm, tôi nghĩ lần này ông ta cũng sẽ không can thiệp..." "Cho nên, chúng ta muốn sống sót tiến vào Trương Gia Cổ Lâu, quả thực cần thông tin mà Hoắc bà bà biết!" Nghe vậy, Vương Nguyệt Bán lập tức thấy đau đầu, "Nhưng Tiểu Ca

ở Tân Nguyệt Phạn Điếm không phải đã nói rồi sao, cậu ấy nói mình không tin tưởng Hoắc gia bà bà..." "Trực giác của Ách Ba Trương trước nay luôn rất chuẩn, Hoắc gia bà bà đó liệu có thật sự có vấn đề gì không?" Muộn Du Bình ở bên cạnh bỗng nhiên lên tiếng: "Không tin tưởng, nhưng phải đi!" Trương Khởi Linh đột nhiên nói một câu như vậy, Ngô Tà, Vương Nguyệt Bán hai người nhất thời không phản ứng kịp. "Tiểu Ca, thật sự phải đi?" Hai người xác nhận lại nhiều lần, nhưng Muộn Du Bình đã không nói nữa.

Lúc này, Ngô Tà và Trương Khởi Linh đã hiểu ý của Trương Khởi Linh, chuyến đi Trương Gia Cổ Lâu, họ bắt buộc phải đi! "Quyết định rồi sao?" Lúc này, Tô Mặc cũng đi tới, mỉm cười nhìn bộ ba sắt này. "Tô gia..." "Tô gia..." Vương Nguyệt Bán và Ngô Tà thấy bóng dáng Tô Mặc liền đứng dậy chào đón.

Ngô Tà nói: "Tô gia, chuyến đi Trương Gia Cổ Lâu, ngài có đi không?" Ngô Tà có chút thấp thỏm, nếu Tô Mặc đi, mọi khó khăn sẽ được hóa lớn thành nhỏ, hóa nhỏ thành không, giải quyết dễ dàng.

Tô Mặc mỉm cười, "Không vội, chuyện này không vội..." Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán nhìn nhau, trong lòng đều nghi hoặc, lời này có ý gì?

Tô Mặc nhìn ra sự nghi hoặc của hai người, giải thích, "Có kẻ đang cố tình hoặc vô ý dẫn dắt mọi người đến Trương Gia Cổ Lâu, các cậu đừng vội, chỉ cần tĩnh tâm lại, cứ ăn cứ uống, sẽ có người còn gấp hơn các cậu!" Ngô Tà nhướng mày, "Ai?" Khóe miệng Tô Mặc nhếch lên, "Đừng vội, các cậu cứ ở lại chỗ tôi trước đi, tôi tin rằng chúng sẽ sớm lộ đuôi cáo thôi..." Ngô Tà, Vương Nguyệt Bán tuy không biết ý của Tô Mặc là gì, nhưng đối với quyết định và phán đoán của Tô Mặc, họ vẫn tin tưởng.

Dù sao thì khả năng chưa đoán đã biết của Tô gia, họ đã sớm được

lĩnh giáo.

Chương 391

Cứ như vậy, ba người Ngô Tà đều ở lại Phan Gia Viên, Tô Mặc nhà cao cửa rộng, dĩ nhiên không để ý đến chuyện thêm ba đôi đũa.

Nhưng, điều khiến ba người Ngô Tà không ngờ tới là họ ở lại đây cả một tuần, trong thời gian đó Tô Mặc không hề nhắc đến chuyện Trương Gia Cổ Lâu, có thể nói là vững như Thái Sơn. .....

Hôm đó.

Tô Mặc và Anh Tử kết thúc "vận động" vợ chồng, chợp mắt một lúc, đang nói chuyện thì thầm trong phòng.

Anh Tử nằm trong lòng Tô Mặc, mặt vẫn còn ửng hồng, khẽ mấp máy môi, nói: "Em thấy mấy hôm nay mấy cậu thanh niên Ngô Tà càng ngày càng ngồi không yên rồi..." Tay phải Tô Mặc nhẹ nhàng vuốt ve cặp tuyết lê mềm mại, trong lòng lại không hề để tâm đến lời của cô em gái mình, "Người trẻ tuổi mà, tính tình nóng nảy là khó tránh khỏi, không cần quan tâm, cứ để họ đợi là được..." Có những chuyện giống như săn chim ưng, ai không giữ được bình tĩnh trước, người đó sẽ có nhiều sơ hở, tự nhiên cũng sẽ rơi vào thế yếu trong cuộc giao tranh sau này. "Nó" vừa không muốn bỏ sức, lại muốn đứng ngoài hưởng thành quả, trên đời làm gì có chuyện tốt như vậy?

Hơn nữa, Tô Mặc cũng tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra.

Anh Tử ngẩng đầu, nhìn gò má góc cạnh như dao tạc của Tô Mặc, nhẹ giọng hỏi, "Lại phải đi đảo đấu nữa sao?" Tô Mặc tự nhiên biết cô em gái của mình đang lo lắng điều gì, không khỏi than thở, "Cô em ngốc của tôi ơi, không đảo đấu sao được!" "Tính thời gian, hiệu quả 30 năm của đan Duyên Thọ cũng sắp hết rồi..." "Nếu tôi không nghĩ

cách, Lão Hồ, Bàn Tử bọn họ sẽ bắt đầu lão hóa bình thường mất..." Sau chuyến đi Côn Luân thần cung ở Tây Tạng kết thúc, lời nguyền nốt ruồi ban đỏ của mấy người Lão Hồ được giải trừ, Tô Mặc cũng nhận được một lọ đan Duyên Thọ, tổng cộng mười hai viên.

Anh Tử một mình uống ba viên, Tiểu Niếp Niếp hai viên, số còn lại được Tô Mặc chia cho Lão Hồ, Tuyết Lê Dương, Trương Doanh Suyến, Trần Hạt Tử mấy người.

Vì số lượng có hạn, mỗi người bọn Lão Hồ được một viên.

Những năm nay họ có thể giữ được dung nhan không lão hóa, cũng là vì lý do này.

Nhưng chuyến đi Tây Tạng, tính đến nay đã hơn hai mươi năm, ba mươi năm sắp trôi qua.

Lão Hồ, Bàn Tử mấy người anh em này, năm đó theo mình đi nam về bắc, Tô Mặc tự nhiên không muốn nhìn thấy mấy người từng bước già đi, cho đến cuối cùng đi vào nấm mồ.

Tô Mặc nói: "Phải, Lão Hồ bọn họ còn trẻ khỏe, thêm mấy chục năm nữa không thành vấn đề, nhưng Trần Hạt Tử thì không có khả năng đó, hiệu quả của đan Duyên Thọ vừa hết, e rằng ngày thứ hai ông ấy sẽ cưỡi hạc về tây!" Trần Hạt Tử với tư cách là "lão tổ tông" ở Phan Gia Viên, đã hơn một trăm tuổi, lão Hạt Tử cũng là người gần với tử thần nhất trong số mọi người. "..." Anh Tử im lặng, cô tự nhiên biết mối quan hệ giữa con gái mình và Trần Hạt Tử.

Tiểu Niếp Niếp từ nhỏ đến lớn được Tô Mặc coi như hòn ngọc quý trên tay, mấy vị chú bác càng cưng chiều hết mực, chưa từng thấy qua cái chết và sự ly biệt của người thân, nếu Trần Ngọc Lâu qua đời, e rằng cô bé nhất thời khó mà chấp nhận được.

Tô Mặc cúi đầu hôn lên trán Anh Tử, "Em gái, em nghĩ đơn giản

quá rồi..." Anh Tử vùi vào lòng Tô Mặc, bĩu môi.

Tô Mặc cười ha ha, "Em gái, nhưng cũng không trách em được, trong đó có nhiều khúc mắc, em cũng không biết!" Tô Mặc luôn cấm vợ con mình tham gia vào việc đảo đấu, thậm chí cả những chuyện nội bộ của công ty, anh cũng không cho phép họ tham gia.

Tiểu Niếp Niếp đã kế thừa hoàn hảo huyết mạch Thanh Long của mình, nhưng Tô Mặc ngoài việc dạy cô bé một chút khinh công, về chuyện trộm mộ, anh chưa từng nhắc đến một chữ.

Đây cũng là cách Tô Mặc bảo vệ họ một cách gián tiếp.

Có những con đường, một khi đã bước chân vào, tất sẽ lún sâu cả đời, giống như Ngô Tà vậy.

Tô Mặc thà rằng vợ con mình sống một cuộc đời vui vẻ, cũng không muốn họ phải trải qua những âm mưu lừa lọc bên trong. "Vút!" Một luồng khí lạnh lẽo không biết từ đâu ập đến, ngay sau đó, một luồng tử khí sền sệt lan tỏa qua bên cạnh. "..." Tô Mặc chỉ cảm thấy trong đầu vang lên tiếng nổ, bị một luồng khí lạnh buốt xâm chiếm, anh nhíu chặt mày. "Láo xược!" Tô Mặc gầm lên, "Âm hồn phương nào, dám đến nhà ta quấy phá!" Tô Mặc phi thân lên, vớ lấy chiếc áo ngủ trên tường, nhanh chóng bước ra khỏi phòng.

Năm đó sau khi nhận được toàn bộ Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thuật, Tô Mặc đã bỏ ra rất nhiều tâm huyết để cải tạo tiệm của mình theo trận pháp.

Về lý mà nói, nơi này tuyệt đối sẽ không sinh ra âm hồn!

Theo mùi tanh hôi đặc trưng trên người âm hồn, Tô Mặc rất nhanh đã đến phòng của con gái mình.

Một cước đá văng cửa phòng, chỉ thấy bên trong ba cô gái, bao gồm cả con gái mình, đang thắp nến, dưới thân vẽ những phù hiệu kỳ

dị.

Cảnh tượng này ngay lập tức khiến Tô Mặc liên tưởng đến nghi thức chiêu hồn của một quốc gia nhỏ ở Đông Nam Á nào đó. "Bố!" Thấy Tô Mặc đến, sắc mặt Tiểu Niếp Niếp có chút không tự nhiên, nhanh chóng thổi tắt nến, "Bố... sao bố lại đến?" Tô Mặc không đáp lời, ngẩng mày nhìn lên, chỉ thấy sau lưng ba cô gái, một nữ quỷ tóc tai rũ rượi áo trắng đang cười âm hiểm với anh.

Rõ ràng, nghi thức chiêu hồn đã thành công! "Chết tiệt!" Tô Mặc lửa giận ngút trời, cắn rách ngón tay, ép ra một giọt tinh huyết của mình, một ngón tay bắn về phía nữ quỷ. "A!" Nữ quỷ không kịp né tránh, kêu lên một tiếng thảm thiết, thân hình hóa thành một đám khói đen bay ra ngoài. "Còn muốn chạy..." Cảm nhận được nữ quỷ chưa chết, Tô Mặc phá cửa sổ đuổi theo.

Chỉ để lại ba cô gái ngây người trong phòng, một trong số đó tỉnh lại trước tiên, "Niếp Niếp, bố cậu... giỏi quá, ông ấy là đạo sĩ à, lại có thể bắt ma?" Tiểu Niếp Niếp vẻ mặt vẫn còn kinh hãi, dường như không nghe thấy lời của cô bạn thân, lẩm bẩm nói. "Thật sự có ma, thằng nhóc Lưu Hiên Hạo nói đúng, trên đời thật sự tồn tại ma..." "Trò chơi bút tiên, lại thật sự có thể triệu hồi quỷ quái!" "Mình cứ tưởng những chuyện ông Trần kể trước đây đều là chuyện kinh dị, đều là lừa trẻ con..." .....

Sân sau, Tô Mặc đã đuổi kịp nữ quỷ, chỉ vài chiêu, anh đã đánh nữ quỷ không ra hình ma.

Nữ quỷ kinh hồn bạt vía, liều mạng chạy sang một bên. "Vút!" Trương Khởi Linh cầm Hắc Kim Cổ Đao, đứng chắn trước mặt nữ quỷ.

Nữ quỷ nghiến răng, lùi sang một bên khác. "Dưới chân Thiên tử, đất trời quang đãng, lũ tà ma các ngươi lại dám quấy nhiễu nhân

gian!" Ở một hướng khác, Trần Hạt Tử một tay chống gậy, một tay cầm giấy phù, chặn đường lui của nữ quỷ.

Nữ quỷ kinh hãi, lại đổi hướng. "Gâu gâu gâu..." Lúc này, Tiểu Thốn Đinh và vượn Ba Sơn nhe nanh múa vuốt về phía nữ quỷ, gầm gừ không ngớt.

Nữ quỷ biến sắc, không ngờ trong tiệm đồ cổ nhỏ bé này lại có nhiều "năng nhân dị sĩ" thiên phú dị bẩm đến vậy. "Bó tay chịu trói, ta cho ngươi cơ hội chuyển thế đầu thai..." Tô Mặc lạnh lùng nói, "Dám động thêm một cái, ta cho ngươi hồn bay phách tán, vĩnh thế bất đắc siêu sinh!" Lời vừa dứt, huyết khí Thanh Long toàn thân Tô Mặc tuôn ra, một luồng uy áp kinh khủng quét tới, chấn tan đám mây đen bao phủ trên không trung của nữ quỷ.

Chương 392

Trời đất trong sáng, những côn trùng chim thú ẩn nấp trong bóng tối bị uy thế của anh áp chế, run rẩy không dám động đậy.

Đôi mắt đen như mực của Tô Mặc lúc này biến thành màu vàng, trong ánh mắt toát ra sự lạnh lẽo vô tận, khiến người ta không khỏi cảm thấy lạnh từ tận đáy lòng.

Dưới chân anh là một bức tượng rồng khổng lồ.

Bức tượng rồng đó sống động như thật, dường như sắp phá không bay đi, mang theo uy thế kinh thiên động địa và sự bá đạo.

Lúc này, toàn bộ bảo vệ trong tiệm đồ cổ đều cảm nhận được cơn giận của Tô Mặc!

Ngô Tà đang tán gẫu với Vương Nguyệt Bán để giải khuây, bỗng nhiên, cả căn phòng rung chuyển, Vương Nguyệt Bán với thân phận nửa vời là Mô Kim Hiệu Úy ngay lập tức cảm nhận được có chuyện không ổn, "Là Tô gia, Tô gia nổi giận rồi..." Ngô Tà kinh hãi, "Chuyện gì vậy?" Vương Nguyệt Bán như nghĩ ra điều gì đó, "Chắc chắn có kẻ đang nhắm vào chị Anh Tử và Tiểu Niếp Niếp, nếu không Tô gia sẽ không tức giận như vậy!" .....

Sân sau.

Trần Hạt Tử chép miệng, vuốt mấy sợi râu lưa thưa trên cằm, tấm tắc khen ngợi, "Trên trời quần tiên được tiêu dao, nhân gian Địa tiên chứng trường sinh..." "Sau thời Minh Thanh, lão phu chưa từng nghe nói có người đắc đạo thành Địa tiên, trước thời Minh Thanh, cũng chỉ có Trương Quân Bảo của Võ Đang có danh xưng là "Ẩn tiên", hưởng phúc quý gần ba trăm năm, trải qua ba triều Tống, Nguyên, Minh, không ngờ thằng nhóc Tô lại đi đến được bước này!" "Địa tiên a!"

Trần Hạt Tử chân thành tán thưởng, "Dòng dõi Mô Kim thật đúng là được trời cao ưu ái, mấy chục năm trước vừa xuất hiện một Trương Tam Liên Tử sáng tạo ra thuật đủ để thay đổi thiên vận, bây giờ lại sinh ra một Địa tiên!" Nữ quỷ biến sắc, "Tha mạng, Địa tiên đại nhân tha mạng!" Tô Mặc lạnh giọng, "Quỳ xuống!" "Phịch!" Hai chân nữ quỷ mềm nhũn, quỳ sụp xuống đất, "Địa tiên đại nhân, nô tỳ là người Tô Châu thời Minh Vĩnh Lạc, sau theo phu quân sang Triều Tiên làm ăn, chẳng may bị cảm lạnh, không may chết ở Bình Nhưỡng, sống chết phiêu bạt nơi đất khách quê người, mấy năm trước vừa mới trở về đây, nô tỳ chưa từng hại người a..." Nữ quỷ cầu xin tha thứ, sợ mình bị Tô Mặc đánh cho vĩnh thế bất đắc siêu sinh. "Tô gia!" "Tô gia!" Động tĩnh ở sân sau cũng kinh động đến bảo vệ ở Phan Gia Viên, những người này thân thủ lợi hại, ai cũng đeo Mạc Kim Phù kiểu mới do Tô Mặc chế tạo.

Tô Mặc: "Áp giải xuống, thẩm vấn kỹ càng, trông coi nghiêm ngặt, chỉ cần nói sai một chữ, chỉ cần có ý định bỏ trốn, không cần xin chỉ thị của tôi, trực tiếp đánh chết, khiến nó vĩnh thế bất đắc siêu sinh!" "Vâng!" Các bảo vệ gật đầu nhận lệnh, sau đó lấy móng lừa đen, lưới gỗ đào và những vật chí dương khác để khống chế nữ quỷ. "Mọi người ngủ sớm đi..." Sau khi chào hỏi Trương Khởi Linh và Trần Hạt Tử, Tô Mặc quay người rời đi, nhưng lửa giận trong lòng vẫn chưa nguôi, anh chậm rãi bước vào tiểu lâu, trở lại phòng của con gái mình. "Bố..." Tiểu Niếp Niếp cúi đầu, vô cùng bất an.

Anh Tử lúc này cũng đang ở trong phòng con gái, đang mắng nhiếc cô bé một trận.

Sắc mặt Tô Mặc hơi dịu lại, cúi đầu nhìn cây nến chưa cháy hết và những phù hiệu kỳ dị dưới đất, chậm rãi nói: "Ai đã dạy con cái này?" Tô Mặc chưa bao giờ kể cho con gái mình nghe về chuyện đảo đấu, dưới sự che chở của mình, cô bé cũng chưa từng thấy quỷ quái

tà ma, xét về một phương diện nào đó, cô bé chính là một người bình thường, ngoại trừ... gia tài vạn quán!

Nói rồi, Tô Mặc liếc mắt nhìn hai người bạn thân sau lưng Niếp Niếp, nếu là họ dạy con gái mình những thứ không sạch sẽ này, Tô Mặc cũng sẽ không khách khí với họ.

Niếp Niếp vội vàng nói, "Là một người tên là Lưu Hiên Hạo, cậu ấy là bạn cùng lớp của con, cậu ấy nói làm vậy có thể thấy được quỷ hồn, con không tin... cho nên... cho nên mới thử xem..." Lưu Hiên Hạo?

Sắc mặt Tô Mặc khựng lại, sau sự kiện Tháp Mộc Đà, anh đặc biệt nhạy cảm với những người họ "Lưu".

Tô Mặc suy nghĩ một lúc, gật đầu, "Không còn sớm nữa, mau ngủ đi..." Nói xong, Tô Mặc kéo Anh Tử ra khỏi phòng Tiểu Niếp Niếp.

Anh Tử ngẩng đầu nhìn Tô Mặc, "Anh Tô..." "Có anh ở đây, không sao đâu..." Tô Mặc lắc đầu, lấy điện thoại ra, gọi cho Hỗn Độn.

Rất nhanh, đầu dây bên kia đã có tiếng trả lời, "Tô gia?" Giọng Hỗn Độn có chút uể oải, như vừa mới ngủ dậy.

Tô Mặc: "Đang ngủ à?

Làm phiền cậu nghỉ ngơi rồi?" "Không không, buổi chiều uống chút rượu với mấy đứa em, ngủ một giấc rồi, giờ không buồn ngủ nữa, Tô gia, có chuyện gì ngài cứ nói..." Hỗn Độn lập tức tỉnh táo.

Tô Mặc nói thẳng, "Cậu đi điều tra một chút về bạn cùng lớp của Niếp Niếp, tên là Lưu Hiên Hạo, xem cậu ta có bối cảnh gì, cậu đích thân đi làm..." "Nhớ kỹ, kín đáo một chút, đừng để lại dấu vết gì để người ta truy ra được..." Trong Tứ Hung Tướng, Hỗn Độn già dặn trầm ổn, làm việc kín kẽ, khiến người ta yên tâm, có phong thái của Lão Hồ, đây cũng là lý do tại sao bao nhiêu năm qua, Tô Mặc luôn bồi

dưỡng hắn. "Được..." Hỗn Độn: "Tô gia ngài yên tâm, tôi đi làm ngay!" "Đừng để lại bất cứ nhược điểm nào!" Nói xong, Tô Mặc thẳng thừng cúp máy.

Nhìn đồng hồ trên tường, Tô Mặc ra hiệu cho Anh Tử ngủ trước, còn mình thì ngồi trên sofa đợi điện thoại.

Khoảng hai giờ sau.

Hơn 11 giờ đêm.

Điện thoại của Hỗn Độn gọi đến.

Tô Mặc nhấc điện thoại, "Điều tra thế nào rồi?" Hỗn Độn: "Xin lỗi Tô gia, tôi đã dùng rất nhiều mối quan hệ, nhưng vẫn không tìm được bất kỳ thông tin gì về Lưu Hiên Hạo này!" Tô Mặc, "Thế là đúng rồi..." Hỗn Độn ngẩn người, "Tô gia, ý gì vậy?" Tô Mặc nói, "Cậu không tìm được cậu ta, chính là đã nói rõ thân phận của đứa trẻ này..." Hỗn Độn vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Tô Mặc nói: "Con cháu trong đại viện, cậu không tìm được là chuyện bình thường!" Đại viện... tử đệ!

Hỗn Độn kinh hãi. "Vất vả cho cậu rồi..." Tô Mặc không nói nhiều, dù sao chuyện liên quan đến quá kinh người, "Không còn sớm nữa, mau ngủ đi..." Nói xong, Tô Mặc lại nhanh chóng cúp máy, gọi một số khác.

Số điện thoại này từng giúp anh giải quyết vô số phiền phức, nhưng lần này "ông ta" lại trở thành người gây ra phiền phức.

Rất nhanh, điện thoại đã được người nhấc máy. "Ha ha, Lão Lưu, ngủ chưa, có quên mất thằng em nhỏ này không a..." Tô Mặc ra vẻ đã lâu không gặp, vô cùng nhớ nhung. "Tô Mặc?" Giọng bí thư Lưu có chút kinh ngạc, "Sao lại nghĩ đến lúc này gọi cho tôi, dạo này thế nào, có phải lại phát tài lớn không..." Hai người quen biết nhiều năm, lại

đều là những nhân vật lãnh đạo trong lĩnh vực của mình, lời nói đều mang ý dò xét. "Xem lão ca nói kìa..." Giọng Tô Mặc xen lẫn sự quan tâm nồng hậu, "Chẳng phải là quan tâm đến sức khỏe của anh sao, đúng rồi, trong lớp con gái tôi có một cậu nhóc tên Lưu Hiên Hạo, nghe nói có quan hệ với anh..." "Lão ca đúng là gừng càng già càng cay nhỉ, tuổi đã cao mà vẫn chưa nghỉ ngơi..." "Lão ca, anh thật khiến tôi ghen tị chết đi được, bụng con em nhà tôi đến giờ vẫn không chịu cố gắng, tôi nghĩ đến con trai sắp phát điên rồi đây..." "..." Nghe lời của Tô Mặc, Lão Lưu ở đầu dây bên kia trầm mặc hồi lâu.

Tô Mặc: "Lão Lưu có đó không?

Lão Lưu sao anh lại không nói gì nữa?" "Lão Lưu..." "Lão Lưu, anh không sao chứ?

Đừng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn nhé?

Sau này tôi còn cần anh bảo vệ đấy!" Tô Mặc cầm điện thoại nói liến thoắng. "Tô Mặc!" "Ai, tôi đây!" "Tôi hy vọng cậu có thể đến Trương Gia Cổ Lâu..." "Trương Gia Cổ Lâu?

Trương Gia Cổ Lâu nào?" Tô Mặc biết rõ mà còn cố hỏi.

Đầu dây bên kia, gân xanh trên trán Lão Lưu nổi lên, "Thằng nhóc nhà cậu bớt giả vờ với tôi đi, cậu có biết bây giờ có bao nhiêu cặp mắt đang nhìn chằm chằm vào cậu không?" "Ai mà không muốn sống lâu hơn một chút?

Năm đó được đại lão cho phép, Trương Đại Phật Gia đã lên kế hoạch cho cuộc hành động trộm mộ lớn nhất trong lịch sử Cửu Môn, chuyện này tuy thất bại, nhưng rất nhiều người đến giờ vẫn canh cánh trong lòng về Trương Gia Cổ Lâu..." "Bọn họ vốn đã đứng trên đỉnh chuỗi thức ăn, càng là thứ không có được, họ lại càng tham lam!" "Những người đó nằm trong lồng kính, hít thở thêm một hơi cũng cảm thấy xa xỉ, còn Trương Nhật Sơn, Trương Khởi Linh hơn một

trăm tuổi vẫn còn sống khỏe mạnh, cậu nghĩ những người đó không ghen tị sao?" "Trương Nhật Sơn tại sao lại cứ trốn mãi trong khách sạn Tân Nguyệt không ra ngoài, chẳng phải là sợ gây ra sự đố kỵ của những người đó sao!" "Mấy ngày nay cậu làm mấy trò nhỏ, đừng tưởng tôi không biết..." "Tôi nói cho cậu biết, Tô Mặc, lần này đến Trương Gia Cổ Lâu, cậu đi cũng phải đi, không đi cũng phải đi!" Giọng Lão Lưu vô cùng kích động, Tô Mặc quen ông ta bao nhiêu năm, đây là lần đầu tiên thấy ông ta kích động như vậy.

Chương 393

Gấp rồi, gấp rồi, ông ta gấp rồi!

Đối mặt với lời đe dọa của Lão Lưu, Tô Mặc không hề nao núng, trong tay anh không phải là không có con bài tẩy.

Năm đó, thi thể bí ẩn được giấu trong nhà cũ của gia đình trở thành con át chủ bài trong kế hoạch của Ngô Lão Cẩu và những người khác, phản công lại "tổ chức của nó" trong nhiều năm.

Chiêu này tuy cũ, nhưng đến ngày hôm nay, mình nhặt lên vẫn dùng được.

Nếu kế hoạch hoang đường năm đó bị phơi bày ra ánh sáng, công khai cho mọi người biết, đây sẽ trở thành nguồn gốc hủy diệt tất cả.

Những đại lão vốn đã được ghi danh trong sử sách kia đủ để bị dân chúng phỉ nhổ ngàn năm.

Trong mắt những kẻ đứng trên đỉnh chuỗi thức ăn đó, mình chỉ là một kẻ đào mộ, một con kiến, không đáng kể, cái nào nặng cái nào nhẹ, Tô Mặc tin rằng trong lòng những người đó tự có phán đoán lợi hại.

Thấy đầu dây bên kia mãi không có tiếng trả lời, Lão Lưu tưởng rằng đối phương đã cúp máy, "Tô Mặc?" Lão già, cuối cùng thì ông cũng không ngồi yên được nữa rồi!

Tô Mặc mỉm cười, rồi lại nói: "Ôi trời, tôi còn tưởng chuyện gì to tát, với quan hệ của hai chúng ta, chỉ có chuyện vặt vãnh này, anh nói một tiếng là được rồi..." "..." Sự sảng khoái của Tô Mặc vượt ngoài dự liệu của Lão Lưu.

Tô Mặc tiếp tục nói, "Lão Lưu à, không phải tôi nói anh, tuổi đã

cao rồi, bày vẽ mấy trò hoa hòe hoa sói làm gì..." Khó có được cơ hội để mỉa mai vị đại nhân vật này một cách danh chính ngôn thuận, Tô Mặc tự nhiên không tránh khỏi một phen châm biếm.

Lão Lưu: "..." Lão Lưu nghẹn lời, giữ im lặng, dù sao cũng là mình "có việc cầu người", lúc này cũng không tranh cãi với Tô Mặc. "Lão Lưu à, tuổi đã cao rồi, giữ gìn sức khỏe mới là quan trọng nhất, chuyện duy trì nòi giống cứ giao cho người trẻ làm đi!" "Lão Lưu... anh, anh có được không đấy, tôi có thuốc này, khà khà, hiệu quả tốt lắm..." Đầu dây bên kia, sắc mặt Lão Lưu ngày càng đen lại, "Tô Mặc, mẹ nó, thằng nhóc nhà cậu đừng có quá đáng!" Có thể khiến một vị quan nhất phẩm thường ngày được nuông chiều tức giận đến văng tục, có thể thấy Lão Lưu lúc này đang tức giận đến mức nào.

Tô Mặc đảo mắt một vòng, "Chuyến đi Trương Gia Cổ Lâu, tôi sẽ đi!" Nói xong, Tô Mặc không nói thêm gì nữa, thẳng thừng cúp máy.

Lão Lưu: "..." "Mẹ kiếp!" Xa tận biệt thự nhà họ Lưu ở Bắc Đới Hà, một tiếng gầm uất ức bỗng vang lên. .....

Đã quyết định đi đảo đấu ở Trương Gia Cổ Lâu, Tô Mặc cũng không giấu giếm nữa, ngay trong đêm gọi điện cho người của công ty chuẩn bị trang bị đảo đấu.

Và Tô Mặc cùng Ngô Tà, Vương Bàn Tử cũng đã đến nhà họ Hoắc vào sáng ngày hôm sau để bàn bạc chuyện đảo đấu.

Bởi vì Dạng thức Lôi trong tay Hoắc bà bà cũng là thứ mọi người cần.

Thực tế, kể từ lần gặp ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, Hoắc bà bà đã chuẩn bị rất nhiều, bây giờ chỉ chờ xuất phát.

Bà chống gậy, nói với mọi người: "Lần này, chúng ta phải chia làm hai nhóm!" "Cái gì?

Chia làm hai nhóm?

Ý gì vậy?" Bàn Tử và Ngô Tà ngớ người, đảo đấu còn chia làm hai đợt, làm cái gì vậy?

Hoắc bà bà kiên trì sắp xếp như vậy: "Lần này, một nhóm đến Trương Gia Cổ Lâu, một nhóm đến Tứ Cô Nương Sơn!" "..." Hoắc bà bà dừng lại một chút, nhìn về phía Tiểu Hoa và Thiên Chân: "Tiểu Hoa, đội của các cháu xuất phát trước, nơi các cháu đến là Tứ Cô Nương Sơn, ở đó đã có người đang chờ!" Tiểu Hoa gật đầu, quay đầu nhìn Ngô Tà, "Cậu cùng đội với tôi!" Ngô Tà "A" một tiếng, ngây người ra, Bàn Tử cũng không vui: "Đây là muốn mấy người chúng tôi tách ra à?" Cả hai đều cảm thấy đây không phải là một sự sắp xếp hay ho.

Giải Tiểu Hoa cười khì khì, "Chẳng lẽ các cậu muốn bốn người, còn tôi một mình à?" "Vậy đến Tứ Cô Nương Sơn làm gì?

Có liên quan gì đến Trương Gia Cổ Lâu này?" Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán hỏi tới tấp không ngớt.

Thấy hai người như vậy, Hoắc bà bà trở nên rất nghiêm khắc, nói: "Muốn sống sót vào Trương Gia Cổ Lâu, thì phải làm như vậy!" Bà quá rõ nơi đó nguy hiểm đến mức nào, nếu không có sự trợ giúp của mật mã Thiên Lý Tỏa, căn bản không thể nào thực sự vào được cổ lâu!

Mà mật mã Thiên Lý Tỏa này, chính là ở Tứ Cô Nương Sơn, cho nên lần này bắt buộc phải đi.

Tô Mặc cũng nói thêm vào, "Đây là kết quả sau khi tôi và Tiên Cô bàn bạc!" Ý của Tô Mặc đã quá rõ ràng, tôi đã đồng ý chuyện này, ý kiến của các cậu giữ lại, nghe tôi sắp xếp.

Ngô Tà cũng biết Tô gia sẽ không làm bừa.

Nhưng vừa nghĩ đến việc mình rất có thể sẽ phải tách đội với Tô gia, trái tim nhỏ bé của cậu có chút hoảng loạn, dù sao sự mạnh mẽ của Tô gia ai cũng biết, cùng anh đi đảo đấu, quả thực không thể sướng hơn.

Đột nhiên phải tách khỏi Tô gia, Ngô Tà khó tránh khỏi có chút thất vọng, đồng thời cũng có chút không tự tin. "Khụ khụ..." Thấy mọi người đều nhìn mình, Tô Mặc hắng giọng, nói lại, "Vừa rồi Tiên Cô nói chưa rõ, bây giờ tôi bổ sung một chút..." "Chúng ta quả thực chia đội hành động, tôi sẽ dẫn các cậu đến Tứ Cô Nương Sơn để lấy mật mã Thiên Lý Tỏa!" Trong nguyên tác, chính vì bước truyền mật mã ở Tứ Cô Nương Sơn bị sai, dẫn đến đội ở Trương Gia Cổ Lâu bị diệt toàn bộ, để không đi vào vết xe đổ, Tô Mặc quyết định dẫn Ngô Tà đích thân đến Tứ Cô Nương Sơn. "Còn đội kia, tôi đã nói chuyện với Lão Hồ, Lão Trương, Bàn Tử bọn họ rồi, để họ theo Tiên Cô thẳng tiến vào Trương Gia Cổ Lâu..." Nghe nói Tô Mặc cũng đi Tứ Cô Nương Sơn, Ngô Tà lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Có Tô gia ở đây, chú Hai bọn họ cũng không cần lo lắng cho sự an toàn của mình nữa!

Tô Mặc tiếp tục nói: "Còn đội kia, tôi đã nói chuyện với Lão Hồ, Lão Trương, Bàn Tử bọn họ rồi, để họ theo Tiên Cô thẳng tiến vào Trương Gia Cổ Lâu..." Nghe lời của Tô Mặc, Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán nhìn nhau, trong lòng đồng thời reo lên: "Ổn!" Hồ gia chính là nhân vật số hai trong các Mô Kim Hiệu Úy.

Tô gia đi đảo đấu bên ngoài nhiều năm, luôn là Hồ gia quản lý công việc của công ty Mô Kim Hiệu Úy, nội bộ công ty, bao gồm cả Tứ Hung Tướng, đều rất nể phục Hồ gia.

Trận chiến thành danh của Mô Kim Hiệu Úy ở Yến Kinh, chính là cuộc đối đầu với Cừu Đức Khảo và những người khác vào đêm trước

khi Hồng Kông trao trả.

Dù không có Tô gia, Hồ gia vẫn làm việc kín kẽ.

Sau đó, nghe nói ngay cả Tổng thiết kế sư cũng khen Hồ Bát Nhất già dặn trầm ổn!

Thêm vào đó là Trương Doanh Suyến, Vương Khải Hoàn, đây đều là những Mô Kim Hiệu Úy chính hiệu.

Đây là sự hợp tác giữa Cửu Môn và dòng dõi Mô Kim, quy mô cũng không hề thua kém cuộc hành động trộm mộ lớn nhất trong lịch sử Cửu Môn do Trương Đại Phật Gia lên kế hoạch năm đó.

Tô Mặc nói, "Còn có Trương tiểu ca, cậu cũng đi cùng Lão Hồ bọn họ, Trương Gia Cổ Lâu, là địa bàn gia tộc cậu, chắc chắn có thể giúp được!" "..." Trương Khởi Linh im lặng gật đầu, cũng coi như là công nhận quyết định của Tô Mặc.

Tô Mặc nhìn mọi người một lượt, "Nếu không có ý kiến, cứ quyết định như vậy đi, mọi người về thu dọn hành lý, ngày mốt khởi hành!" "Được!" Mọi người đồng thời đứng dậy, "Chờ điện thoại của Tô gia!" .....

Hai ngày sau.

Một đoàn người chia tay ở sân bay Yến Kinh, chia đội đến các địa điểm tương ứng.

Tô Mặc cùng Ngô Tà, Giải Tiểu Hoa và một số ít người đến Tứ Cô Nương Sơn, còn Lão Hồ, Hoắc Tiên Cô, Trương Khởi Linh, Hỗn Độn, sư đồ Vương Khải Hoàn thì đến Ba Nãi, Quảng Tây. .....

Tứ Cô Nương Sơn, chính là bốn ngọn núi nối liền nhau, nó thẳng đứng đến mức gần như không giống một ngọn núi, không có sườn núi dốc, muốn leo lên, quả thực khó như lên trời.

Chương 394

Mang lại cho người ta cảm giác uy nghiêm và kỳ quái.

Mấy người Tô Mặc thuê một tài xế địa phương, người này cũng đóng vai trò là nửa hướng dẫn viên.

Tài xế nói giọng phổ thông Tứ Xuyên giới thiệu cho họ tại sao lại gọi là Tứ Cô Nương Sơn.

Vừa xuống xe, mọi người cũng nhìn thấy người mà Hoắc bà bà nói đã đợi từ lâu.

Lại là người quen!

Giải Tiểu Hoa ngẩn người, "Hạt Tử, sao lại là anh..." Hắc Hạt Tử dang hai tay, "Hoa gia, lâu rồi không gặp..." "Anh..." Giải Tiểu Hoa đẩy Hắc Hạt Tử ra, rồi bỗng nhiên hiểu ra, "Anh được bà Hoắc thuê à?" "He, tui!" "Nô tài ba họ, tôi khinh bỉ anh..." Giải Tiểu Hoa giơ ngón tay cái lên.

Hắc Hạt Tử lại không hề thấy xấu hổ, cười hì hì, "Hoa gia, ngài thật là đề cao tôi rồi, tôi đây, Hạt Tử, có sữa là có mẹ, làm nô tài mấy họ cũng chẳng sao!" Lúc này, Ngô Tà, Tô Mặc và những người khác đều đã xuống xe.

Thấy Tô Mặc, Hắc Hạt Tử thu lại nụ cười, lập tức lon ton chạy tới, "Tô gia..." "Ừm!" Tô Mặc gật đầu, không nói nhiều, dù sao cũng là bạn cũ cả rồi.

Tứ Cô Nương Sơn cao ngất trời ngay trước mắt, Tô Mặc đã thấy qua vô số kỳ quan, Tứ Cô Nương Sơn này tuy không thuộc loại siêu kỳ lạ, nhưng quan sát kỹ một hồi, phát hiện không thể không nói rằng thiên nhiên thật là quỷ phủ thần công, khiến người ta sinh lòng kính

sợ.

Tô Mặc nói: "Đi, chuẩn bị hành động thôi!" Tô Mặc dẫn Ngô Tà, Tiểu Hoa và những người khác đến chân núi.

Ngô Tà ngẩng đầu nhìn đỉnh núi cao chót vót, sắc mặt có chút tái nhợt, "Hơi cao..." "Cao cái gì mà cao..." Giải Tiểu Hoa cởi áo khoác ngoài, thay giày leo núi, rồi cười với Ngô Tà, "Xem tôi đây..." Tiểu Hoa hành động rất mạnh mẽ, nói xong liền trực tiếp bắt đầu leo.

Dưới tình trạng không có bất kỳ công cụ bảo hộ nào, động tác của Tiểu Hoa rất nhẹ nhàng, khiến Ngô Tà nhìn đến ngây người.

Tô Mặc thấy cảnh này cũng mỉm cười, Giải Tiểu Hoa có được thành tựu như hôm nay, không uổng công mình bồi dưỡng bao nhiêu năm.

Tô Mặc nói, "Bắt đầu đi..." Hắc Hạt Tử gật đầu, cũng bắt đầu leo tay không, tốc độ của hắn tuy không bằng Giải Tiểu Hoa, nhưng may là đủ vững, Tô Mặc quan sát một hồi, phát hiện Hắc Hạt Tử rất quy củ, cũng không giống như sẽ xảy ra chuyện. "Sao mấy gã này ai cũng trâu bò thế nhỉ?" Ngô Tà không thể không thừa nhận, về mặt thể lực này, mình quả thực là đội sổ.

Ngô Tà lắc đầu, lấy dây thừng, đai an toàn và các công cụ khác từ trong xe ra.

Rắn có đường rắn, chuột có đường chuột!

Mình không có thân thủ như Giải Tiểu Hoa, tự nhiên phải dùng cách ngu.

Tô Mặc xắn ống quần, vừa lúc thấy Ngô Tà cầm dây thừng đi ra, liền mắng: "Phiền phức!" "..." Ngô Tà lúng túng, xấu hổ vô cùng.

Trong đội ai cũng có tuyệt kỹ, chỉ có cậu dường như lúc nào cũng là đối tượng được bảo vệ.

Tô Mặc vẫy tay với Ngô Tà, Ngô Tà không hiểu nhìn Tô Mặc.

Ai ngờ, Tô Mặc kẹp cổ Ngô Tà, dùng khinh công nhảy lên, đạp lên đá nhọn như đi trên đất bằng, chẳng mấy chốc, bóng người đã lao thẳng lên mây. "Vãi!" Thấy cảnh này, Hắc Hạt Tử kêu lên, "Khinh công tuyệt vời!" "Hoa gia, chúng ta tăng tốc lên, đừng để Tô gia đợi quá lâu!" Giải Tiểu Hoa gật đầu, tăng tốc leo lên.

Rất nhanh, Tô Mặc đã đến một hang động. "Nơi này chắc là hang động mà Hoắc bà bà nói!" .....

Hoa nở hai đóa, mỗi đóa một vẻ!

Ngay khi Tô Mặc, Ngô Tà và họ bắt đầu hành động ở Tứ Cô Nương Sơn, đội còn lại đến Ba Nãi, lúc này đã ở trong nhà của dân làng A Quý.

Dân làng A Quý còn có một cô con gái tên là Vân Thải, tuổi còn trẻ, ca hay múa giỏi, cực kỳ lanh lợi, Vương Nguyệt Bán nhìn một cái đã như mất hồn.

Cái dáng vẻ xuân tâm nhộn nhạo đó, ai nhìn cũng ra.

Vương Khải Hoàn khuyến khích đệ tử của mình mạnh dạn theo đuổi tình yêu, Lão Hồ thì ngầm trách mắng "chính sự quan trọng hơn".

Lão Hồ bỏ ra số tiền lớn thuê A Quý làm người dẫn đường, đội ngũ hùng hậu kéo đến bên hồ Dương Giác Sơn.

Hỗn Độn trước đó đã phụng mệnh Tô Mặc, để điều tra chân tướng đội đưa tang ở Ba Nãi, đã từng đến đây, nhớ lại sự kỳ quái dưới đáy hồ, trong lòng lập tức cảnh giác.

Hỗn Độn trầm giọng nói, "Trước đây tôi lặn xuống đáy hồ, gặp phải một loại sinh vật kỳ lạ, suýt nữa lấy mạng tôi, sau đó Tô gia nói với tôi, thứ đó gọi là... gọi là..." Lão Hồ cười, "Mật Lạc Đà?" "Đúng đúng đúng..." Hỗn Độn vội vàng vỗ đầu, "Chính là cái tên này, hơi khó

đọc, nhất thời không nhớ ra...

Hồ gia, ngài cũng biết thứ này à..." Lão Hồ gật đầu, "Mật Lạc Đà trong tiếng Dao có nghĩa là "bà tổ", chỉ cả ngọn núi lớn, nhưng trong ngành đảo đấu của chúng ta, Mật Lạc Đà chỉ có thể coi là quái vật, nó rất nhạy cảm với nguồn nhiệt, có thể bắt giữ mọi sinh vật..." "Chúng lợi dụng phương thức đặc biệt này, nhốt chết những sinh vật đi lạc vào khe hở và hang động, sau đó ăn xác của chúng..." "Tôi cũng chỉ nghe Tô tiểu ca thỉnh thoảng nhắc đến một lần, liền ghi nhớ trong lòng, chứ chưa từng tận mắt thấy..." Lão Hồ từ từ kể, giải đáp thắc mắc cho mọi người.

Hoắc Tiên Cô gật đầu, ánh mắt lóe lên, quả nhiên danh bất hư truyền, Hồ Bát Nhất này chắc hẳn trên đường đi đã tra cứu hồ sơ của đội đưa tang Ba Nãi năm đó. "Ừm..." Hoắc Tiên Cô mỉm cười, "Hồ gia, nghe nói thuật phân kim định vị của ngài không hề thua kém Tô gia, xin ngài chỉ dẫn phương hướng cho chúng tôi..." Năm đó, Trương Đại Phật Gia đã lên kế hoạch cho cuộc hành động trộm mộ lớn nhất trong lịch sử Cửu Môn, với tư cách là người tham gia, Hoắc bà bà vẫn còn chút ký ức về chuyện năm đó.

Nhưng, đối với Trương Gia Cổ Lâu, bà cũng chỉ biết vị trí đại khái, muốn tìm chính xác lối vào cổ lâu, vẫn cần đến bản lĩnh gia truyền của Mô Kim Hiệu Úy là phân kim điểm huyệt! "Tiên Cô khách sáo, là chuyện trong nghề!" Lão Hồ cũng không nói nhiều, nhanh chóng lấy ra la bàn tổ truyền, bên cạnh Trương Doanh Suyến cũng cùng nhau suy diễn. "Nơi này... tôi hình như có chút ấn tượng..." Trương Khởi Linh lẩm bẩm một tiếng, sau đó quay người đi về một hướng khác. "..." Trương Khởi Linh đột nhiên rời đội khiến mọi người bất ngờ.

Hoắc bà bà nhíu mày, vẫy tay, gọi một người nhà họ Hoắc đến, bảo người đó nhanh chóng đi theo.

Đi khoảng bảy tám phút, Trương Khởi Linh dừng bước, bắt đầu nhìn xung quanh.

Đó là một nơi bị bụi cây che phủ rất kín.

Trương Khởi Linh không biểu cảm, cúi người xuống, dùng hai tay vạch ra, chỉ thấy bên dưới chính là một cửa hang rất bí mật.

Lúc này, Hồ Bát Nhất và Trương Doanh Suyến mang la bàn cũng đã đi tới, hai người cũng nhìn thấy cảnh này.

Hoắc bà bà ngẩn người, "Đây chính là lối vào?" "..." Lão Hồ khẽ chắp tay.

Vương Nguyệt Bán đắc ý vênh váo, "Trực giác của Tiểu Ca nhà chúng tôi chuẩn không cần chỉnh, thế nào Hoắc bà bà, để người của bà cùng vào với chúng tôi đi!" Vương Nguyệt Bán nhìn những người đồng đội hùng hậu sau lưng, thầm nghĩ, "Vào trong dù có gặp Mật Lạc Đà, họ cũng không đến nỗi chạy trối chết!" Hoắc bà bà suy nghĩ một lúc, sau đó đích thân chọn mấy người nhà họ Hoắc, mấy người này đều là tâm phúc của bà, hơn nữa ai cũng thân thủ nhanh nhẹn, công phu rất tốt.

Chương 395

Điều khiến mọi người không ngờ là Hoắc Tú Tú kiên quyết đòi vào.

Hoắc bà bà dù sao cũng đã già, thiếu đi vài phần khí phách và quyết đoán thời trẻ, không lay chuyển được Tú Tú, đành để cô bé vào. "Ta ở ngoài nhận ảnh từ Tứ Cô Nương Sơn, có tin tức sẽ gửi vào cho các ngươi, các ngươi đều phải chú ý một chút!" Hoắc bà bà nói rồi, liền cho người đeo "cường đảm" đi vào theo.

Trong loại núi này, bên trong lớp đá đặc biệt có chất đặc thù, hình thành nên quái vật cảm ứng nhiệt Mật Lạc Đà.

Thứ này Hoắc bà bà đương nhiên biết, mấy chục năm trước, bà đã được nếm mùi lợi hại của Mật Lạc Đà, ngoài việc sợ cường đảm ra, nó gần như không có điểm yếu nào.

Vì vậy, lần này Hoắc bà bà cũng đã có chuẩn bị, cho người mang theo không ít cường đảm.

Trương Khởi Linh đi đầu, nhảy vào hang động trước tiên, mọi người theo sát phía sau.

Hang động bên trong âm u quỷ dị, độ dốc không lớn lắm, nhưng quả thực là đang đi xuống. .....

Phía bên kia.

Tứ Cô Nương Sơn.

Giải Tiểu Hoa móc tiền, chỉ huy Hắc Hạt Tử làm việc.

Đừng nói, có sự hỗ trợ của tiền bạc, Hắc Hạt Tử làm việc đặc biệt nhiệt tình.

Còn Tô Mặc và Ngô Tà thì ngồi một bên thưởng thức cảnh đẹp của Tứ Cô Nương Sơn. "Tô gia, ngài nói xem Tiểu Ca bọn họ bây giờ có phải đã vào trong rồi không?" Tô Mặc nhìn cảnh sắc mờ ảo xa xa, ừ một tiếng gật đầu, "Chắc là vào rồi, đợi đến cánh cửa đầu tiên, chúng ta cũng sẽ sớm nhận được ảnh!" "Bên chúng ta, phải thật chính xác, nếu không bên họ sẽ gặp chuyện!" Chia ra hai nơi tốn nhiều công sức như vậy, không đơn giản như lời nói, một bước bất cẩn, cả bàn cờ đều thua.

Trương gia làm ra cái Thiên Lý Tỏa, không chỉ để phòng người ngoài tộc tìm thấy Trương Gia Cổ Lâu của họ.

Cái này còn phòng cả người nhà mình nữa.

Trương gia từng bùng nổ một lần nội đấu, sau này lại xuất hiện một nhánh Trương Đại Phật Gia, và Trương gia ở hải ngoại.

Chuyện trong đó không hề đơn giản.

Theo suy diễn thiên cơ của Tô Mặc có thể biết, việc xây dựng Trương Gia Cổ Lâu ở Ba Nãi này mất gần ngàn năm, Trương gia tốn thời gian tốn sức cũng nguyện ý làm như vậy, chắc hẳn đã dự kiến được vấn đề sau này của Trương gia.

Nói cách khác, nếu thực sự tồn tại một cái bẫy.

Vậy thì Trương gia từ ngàn năm trước đã bắt đầu giăng bẫy, và để lại đường lui.

Nghĩ đến đây, Tô Mặc đột nhiên nhìn về phía Ngô Tà, "Tôi hỏi cậu một câu..." Ngô Tà ngẩn người, "Tô gia, ngài cứ nói thẳng là được..." Tô Mặc thẳng thắn, "Nếu Trương Khởi Linh chết trong Trương Gia Cổ Lâu, cậu sẽ nghĩ thế nào?" Ngô Tà tưởng Tô Mặc đang nói đùa, "Sao có thể, cậu ấy sẽ không chết, hơn nữa thân thủ của cậu ấy lợi hại như vậy, sao có thể dễ dàng chết được!" Tô Mặc im lặng nhìn

Ngô Tà.

Ngô Tà chớp chớp mắt, "Tô gia, ngài... ngài sao lại đột nhiên hỏi câu này..." Tô Mặc lắc đầu, "Vậy nếu... cậu ấy biến mất, không xuất hiện nữa thì sao?" Ngô Tà nghiêm túc nhìn Tô Mặc, cậu cảm thấy có gì đó không ổn, "Tô gia, rốt cuộc ngài bị sao vậy?" Tô Mặc cười, "Sau khi Trương Gia Cổ Lâu kết thúc, Trương Khởi Linh sẽ biến mất một thời gian rất dài..." Ngô Tà không ngạc nhiên, "Tiểu Ca không phải thường xuyên biến mất sao?" Tô Mặc nói, "Rất dài... khoảng thời gian này sẽ rất dài..." Ngô Tà cười, "Bao lâu?

Chẳng lẽ sẽ là mười năm?" "..." Tô Mặc chỉ cười, không nói thêm về chuyện của Trương Khởi Linh nữa.

Ngô Tà cũng không nghĩ quá xa, đúng như cậu nói, Trương Khởi Linh thường xuyên biến mất, cũng không phải một hai lần, nhưng sau đó mỗi lần đều có thể nhanh chóng xuất hiện. "Mấy vị, lại đây, xem tôi đào được gì này." Hắc Hạt Tử hét lớn một tiếng, thu lại chiếc xẻng Lạc Dương nhỏ trên tay, "Thông rồi à?" Ngô Tà, Tô Mặc đứng dậy đi tới, nhưng chỉ thấy là đã đục được một cái lỗ nhỏ. "Tôi nói này, thế này sao đủ?

Dù sư phụ tôi có biết thuật co xương, anh thật sự muốn ông ấy chui qua cái lỗ chuột này à..." Giải Tiểu Hoa vô cùng ghét bỏ nhìn Hắc Hạt Tử.

Hắc Hạt Tử giải thích, "Không phải, bên trong có thứ gì đó, xem trước thế nào đã, hơn nữa lớp đất này là huyết thổ, các cậu xem, máu này là từ bên trong chảy ra!" Hắc Hạt Tử đưa tay bóp một nắm đất, xòe ra xem, quả thực là máu tươi ướt sũng.

Tiểu Hoa lập tức nhíu mày, trong lòng dấy lên một cảm giác không lành. "Xem trước bên trong là gì đã." Ngô Tà ghé đầu vào cái lỗ nhỏ.

Cậu nhìn vào cái lỗ nhỏ, sắc mặt lập tức thay đổi. "Mẹ kiếp!

Bên trong nhiều xương quá, các cậu qua đây xem đi!" Giải Tiểu Hoa đẩy đầu Ngô Tà ra một cái: "Vậy phiền cậu dời đầu ra một chút, cảm ơn." Bật đèn pin!

Giải Tiểu Hoa thấy bên trong là một không gian khá lớn, mấy bộ hài cốt cứ dựng đứng trên mấy vách đất đá, bên trong mấy bộ thi thể bị khảm thẳng vào trong vách đất đá này.

Thoạt nhìn, chúng giống như những người lúc sống muốn bò ra khỏi vách đá, nhưng sau lưng có thứ gì đó kéo họ lại không thể ra được.

Tình huống này khiến người ta nhìn một cái đã thấy rợn người, da đầu tê dại.

Nhìn lại độ cong và hướng vươn của xương tay, tuyệt đối là động tác được tạo ra trong sự kinh hoàng khi muốn trốn thoát.

Hễ gặp phải loại hài cốt này, chứng tỏ trước khi chết, họ nhất định đã vô cùng đau khổ. "Trên mấy cái xương này còn mọc đầy tóc, kinh tởm quá!" Ngô Tà kể từ khi gặp Cấm bà ở mộ dưới biển, đã có ám ảnh tâm lý cực lớn với tóc.

Giải Tiểu Hoa nhìn những bộ xương đó, trầm giọng nói: "Bên trong đây chẳng lẽ là những người không cứu ra được trong cuộc hành động đảo đấu do Trương Đại Phật Gia lên kế hoạch năm đó sao?" Ngoài lần hành động đó ra, anh thật sự không nghĩ ra được lần nào khác!

Nhìn thảm cảnh trước khi chết của những người này, Giải Tiểu Hoa không dám tưởng tượng hiện trường lúc đó kinh khủng đến mức nào.

Những người này ở bên trong rốt cuộc đã gặp phải thứ gì?

Phải biết rằng, những người có thể đi đảo đấu cùng Trương Đại

Phật Gia, đều là tinh nhuệ của Cửu Môn!

Tô Mặc mạnh dạn phỏng đoán, "Lớp đất ở đây thực chất là do con người bịt lại, để không cho người bên trong chạy ra..." "Chắc là có thứ gì đó đã tóm lấy họ, để cho chắc chắn, Trương Đại Phật Gia bèn hạ lệnh, chôn sống cả những người này vào trong!" "Cái này..." Ngô Tà và Giải Tiểu Hoa nhìn nhau, họ lớn lên nghe chuyện của Trương Đại Phật Gia, trong ấn tượng của họ, Trương Đại Phật Gia là đại diện cho sự vĩ đại, quang minh, chính trực!

Chương 396

"Hừ!" Tô Mặc như nhìn thấu sự nghi hoặc của hai người, không khỏi cười lạnh một tiếng, "Đại Phật Gia làm chuyện bẩn thỉu nhiều lắm, chỉ là các cậu không biết mà thôi..." Nói rồi, Tô Mặc giơ nắm đấm, khống chế lực đạo, một quyền đánh ra, thạch động nứt toác, một luồng mùi máu tanh nồng nặc xộc ra.

Toàn bộ là những bộ hài cốt, trên đó mọc đầy tóc, có những bộ thậm chí bị tóc quấn chặt, đen kịt một đống, khiến người ta nhìn thấy không khỏi toàn thân run rẩy.

Tô Mặc nhướng mày, tạm thời nín thở, sau đó không chút sợ hãi bước vào trong thạch động, Hắc Hạt Tử và Giải Tiểu Hoa, Ngô Tà ba người bất an đi theo sau anh.

Đi được vài bước, họ đã thấy được không gian rộng lớn bên trong, khắp nơi đều đặt đầy hũ gốm.

Hai bên vách đá là những hốc lõm hình vuông, dường như để tiện cho người ta tiếp tục đi vào trong.

Phía trên sâu bên trong có một cửa động, nhưng từ góc độ của họ hoàn toàn không nhìn rõ bên trong có gì. "Lúc ở thành phố ma quỷ cũng thấy loại hũ gốm này, chắc hẳn bên trong có thi miết vương!" Ngô Tà ghét nhất là nhìn thấy thứ này, thi miết vương kịch độc, cắn một miếng là chết chắc.

Hắc Hạt Tử nghi hoặc, "Thật kỳ lạ, đồ của Tây Vương Mẫu cung sao lại ở đây?" "Bây giờ vẫn nên nhanh chóng qua đó thôi." Tiểu Hoa phát hiện những hũ gốm này không thể đi thẳng qua được, một khi chạm vào một cái, có thể sẽ dẫn thi miết vương ra.

Đến lúc đó, không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa!

Nhưng không qua cũng không được, vì đây còn xa mới là đích đến cuối cùng của họ. "Các cậu đợi tôi, tôi qua trước!" Tiểu Hoa vừa dứt lời, đang định hành động, đã bị Hắc Hạt Tử kéo lại.

Hắc Hạt Tử tự mình yêu cầu đi đầu, "Hay là để tôi trước, bên trong còn có nguy hiểm gì, tôi có thể đối phó trước!" Tô Mặc cảm thấy hai người cứ qua lại như vậy, giống như hai đứa trẻ con, cực kỳ ấu trĩ.

Chỉ thấy Tô Mặc đạp chân một cái, đã từ vách đá bên cạnh lướt qua.

Tốc độ kinh người, động tác đẹp mắt. "..." Tiểu Hoa và Hắc Hạt Tử hơi lúng túng, nhìn xem hành động và hiệu suất của người ta kìa, quá đỉnh!

Tiếp đó, Tô Mặc ném dây thừng ra.

Ba người họ dễ dàng qua được.

Lại đi không bao lâu, ba người vào trong một hang động nhỏ.

Trong hang động có một cái cối xay sắt vô cùng kỳ lạ, nó dường như giống như động cơ vĩnh cửu, đến nay vẫn không ngừng vận hành. "..." Đúng lúc này, não Tô Mặc đột nhiên đau nhói.

Cái... cái cối xay này sao vậy?

Tô Mặc phát hiện ký ức của mình đang không ngừng hỗn loạn, tất cả những thông tin liên quan đến Trương Gia Cổ Lâu đang lộn xộn trong đầu anh. "Tô gia, ngài sao vậy?" Ba người chú ý thấy Tô Mặc vừa rồi như sắp ngất đi.

Ngô Tà không khỏi lo lắng, "Tô gia, ngài nhất định đừng xảy ra chuyện gì nhé..." Giải Tiểu Hoa bất mãn, "Ngô Tà cái miệng quạ đen của cậu, sư phụ tôi tuyệt đối không thể xảy ra chuyện..." "..." Tô Mặc đứng thẳng lưng, trong nháy mắt đã ổn định lại tâm thần, sau đó chỉ

vào cái cối xay nói: "Bên dưới này mới là mấu chốt, chúng ta phải đi xuống từ đây!" "Cái này phải xuống thế nào đây?" Ngô Tà cảm thấy không thể tin được, cái cối xay sắt này quá kỳ dị, quay quanh năm không nói, bên dưới này chẳng lẽ còn là một lối đi?

Nếu thật sự như vậy, chẳng phải là phải đi qua trên hệ thống truyền động sao?

Giải Tiểu Hoa nói: "Có thể khiến cái cối xay sắt nặng như vậy quay được, chắc hẳn có hệ thống truyền động!" Tiểu Hoa và Hắc Hạt Tử ngầm hiểu ý nhau đưa tay ra định nhấc lên, nhưng cái cối xay sắt không ngừng quay không dễ di chuyển, hơn nữa còn đột nhiên nâng lên.

Tô Mặc bảo ba người lùi lại một bước, "Các cậu xem, cối xay tự mình nâng lên, chắc là do cơ quan, có lẽ là có quy luật, quay bao lâu bao nhiêu vòng thì bắt đầu nâng lên!" "Cứ thế này mà xuống à?" Ngô Tà vẫn còn hơi sợ, xuống lúc cối xay sắt vẫn đang quay, quả thực có chút mạo hiểm.

Nhưng, họ rất nhanh đã phát hiện, độ cao mà cối xay tự nâng lên, đã đủ để người họ có thể đi xuống.

Đồng thời họ nhìn thấy, bên dưới cối xay quả nhiên là một lối đi giống như giếng trời.

Hệ thống truyền động đi xuống, bánh răng vẫn đang quay.

Bên dưới tối om, hoàn toàn không nhìn rõ. "Tôi xuống trước." Hắc Hạt Tử nói, mọi người còn chưa kịp trả lời, anh ta đã nhảy xuống rồi.

Tiểu Hoa thấy vậy, cũng không chút do dự mà theo sát phía sau. "Tôi đi... hai người này!" Ngô Tà không dám nhảy xuống, nhưng bò xuống thì vẫn được, nhưng cậu vừa định hành động, đã bị Tô Mặc ấn lại. "Đợi đã, đừng vội." "..." Đợi vài phút, Ngô Tà thấy Tô Mặc mãi

không có hành động gì, cũng có chút sốt ruột, "Tô gia, chúng ta cứ đứng đây đợi mãi à?" Ngô Tà biết "đứng yên chờ đợi", đây không phải là phong cách của Tô Mặc, nhưng lúc này cậu cũng không biết Tô Mặc rốt cuộc đang nghĩ gì. "Không phải, cậu mặc cái này vào trước!" Tô Mặc chỉ vào một góc nào đó trong hang động.

Nơi đó có một bộ áo giáp.

Rất dày, nhưng trên đó đã rỉ sét loang lổ, rất ẩm ướt. "Không thể nào, tôi mặc cái này làm gì?" Ngô Tà theo bản năng có chút kháng cự.

Tô Mặc nghiêm túc nói: "Không mặc, sẽ xảy ra chuyện!" "..." Ngô Tà đối với lời của Tô Mặc vẫn rất tin tưởng, anh nói sẽ xảy ra chuyện thì chính là sẽ xảy ra chuyện, giữ mạng là quan trọng nhất, do dự một lúc, Ngô Tà vẫn đi đến trước bộ áo giáp cũ nát đó.

Cũng không biết tại sao bộ áo giáp cổ đại này lại xuất hiện ở đây?

Chẳng lẽ năm đó Trương Đại Phật Gia và ông nội mình, Giải Cửu Gia và những người khác cũng đã mặc cái này?

Ngô Tà nghi hoặc.

Chẳng lẽ áo giáp cổ đại này sao lại xuất hiện ở đây?

Lẽ nào năm đó Trương Đại Phật gia cùng với ông nội mình, Giải Cửu gia và những người khác cũng đã mặc thứ này?

Ngô Tà nghi hoặc.

Tô Mặc: “Nhanh lên, đừng lề mề!” “À vâng…” Ngô Tà gật đầu lia lịa, nhanh chóng mặc áo giáp vào người, nhưng sức nặng của nó gần như đè cong cả lưng cậu.

Chương 397

Tô Mặc nói: "Cậu nên rèn luyện rồi đấy…" Ngô Tà: "Tôi biết, nhưng bây giờ có rèn luyện ngay cũng không kịp!" Tô Mặc: "…" "Vậy thì xuống đi." Dưới sự giúp đỡ của Tô Mặc, Ngô Tà đang định từng bước một đặt chân lên những sợi xích sắt thì nghe thấy một tiếng động trầm đục từ phía dưới vọng lên.

"Tiểu Hoa…" "Hạt Tử!" Dù Ngô Tà có gọi Tiểu Hoa và Hắc Hạt Tử thế nào, phía dưới cũng không có tiếng đáp lại.

"Thôi rồi!

Lẽ nào thật sự xảy ra chuyện rồi?" Ngô Tà vốn đang sợ hãi, lập tức hành động dứt khoát bắt đầu trèo xuống.

Cậu vội vã muốn đi cứu người, nhưng chưa kịp bước xuống thêm một bước, thì phát hiện một "người tóc" xuất hiện ngay dưới chân mình.

"Cộp cộp cộp!" Còn có từng tràng tiếng gõ.

"Người tóc" đó hoàn toàn bị tóc che phủ, cứ đứng lặng im ở đó.

"…" Ngô Tà lập tức bị dọa đến ngây người.

Nếu là thứ khác, cậu còn có thể miễn cưỡng chống đỡ một chút, nhưng lại đúng ngay thứ cậu sợ nhất là tóc.

Sau chuyện ở mộ dưới đáy biển, Ngô Tà đã bị ám ảnh tâm lý với tóc!

"Tô gia…" Giọng Ngô Tà run rẩy, "Kéo tôi lên!" Thấy vậy, Tô Mặc dùng sức kéo Ngô Tà lên.

Ngay sau đó, đám "người tóc" kia cũng theo lên.

Ngô Tà kéo lê bộ áo giáp nặng trịch, dùng hết sức bình sinh đứng sau lưng Tô Mặc, "Cái quái gì thế này!" "Đông đông đông!" "Người tóc" đó cầm một cây gậy, liên tục gõ xuống đất, chứ không tấn công họ.

Lúc này Ngô Tà mới phát hiện có điều không đúng.

Tô Mặc dường như phát hiện ra điều gì, nhanh chóng mở Hoàng Kim Đồng, vẻ mặt thản nhiên, "Tiểu Hoa?" Trước sự kinh ngạc của Ngô Tà, "người tóc" kia khẽ gật đầu.

Ngô Tà khó tin nổi: "Không phải chứ, thật sự là cậu à Tiểu Hoa?

Sao cậu lại biến thành thế này?" "Còn nữa, Hắc Hạt Tử đâu?

Dưới đó tình hình thế nào?" "…" Đối mặt với câu hỏi của Ngô Tà, Tiểu Hoa chỉ vào lối đi, rồi lại chỉ vào chính mình.

"…" Ngô Tà ngơ ngác, vội nhìn sang Tô Mặc, rốt cuộc là có ý gì đây!

Tô Mặc cũng biết lúc này không phải là lúc nói chuyện, liền bảo Giải Tiểu Hoa ngồi xuống trước, rồi cắn rách đầu ngón tay, ép ra một giọt tinh huyết Thanh Long, nhỏ lên mớ tóc đen của Tiểu Hoa.

Thanh Long là thần thú mang điềm lành của phương Đông, chuyên khắc chế thi họa, tà túy!

Xoẹt xoẹt~ Không lâu sau, Ngô Tà thấy đám tóc đen đó động đậy, nhìn mà phát buồn nôn.

Chỉ thấy tóc đen không ngừng bò ra ngoài, sau đó chui xuống đất biến mất.

Rất nhanh, trên người Giải Tiểu Hoa lộ ra bộ áo giáp gỉ sét giống hệt của Ngô Tà, chỉ có điều, chỉ có một mảnh trước ngực, không phải là một bộ hoàn chỉnh.

Trông như quần áo bị xé rách trong lúc giao đấu.

Đầu của Tiểu Hoa cũng lộ ra, nhưng có mũ giáp che chắn, khuôn mặt thanh tú hoàn toàn không bị gì.

Chỉ có trên tay là có vài vết thương, và có thứ gì đó đen kịt chặn ngay miệng vết thương.

Ngô Tà nhìn kỹ, mẹ kiếp, lại là tóc.

"Sao thế này?" Ngô Tà lo lắng hỏi, "Mới xuống một lúc mà sao đã ra nông nỗi này?" Tiểu Hoa hắng giọng, lúc này anh mới có thể cất tiếng nói trở lại.

"Bên dưới, bên dưới có rất nhiều tóc, tôi vừa xuống, cũng không biết tại sao, liền không thể phát ra âm thanh được nữa!" "Hơn nữa, Hắc Hạt Tử bỗng nhiên biến mất, tôi định đi tìm thì phát hiện trên người mình đã bị tóc bò lên, chui vào da thịt…" "Tôi còn phát hiện kim loại có tác dụng khắc chế tóc, lúc đó tôi thấy bộ áo giáp này trên xích sắt nên đã mặc vào người!" "Nhưng thứ tóc này rất quỷ dị, hút máu là sinh trưởng rất nhanh!" Tô Mặc nghe Tiểu Hoa giải thích xong, gật đầu, lại nhìn vào vết thương của Tiểu Hoa.

Những sợi tóc trên người Tiểu Hoa đều bị tinh huyết của Tô Mặc xua đuổi, vô cùng sợ hãi, "vút" một tiếng chui vào lòng đất, tóc trong da thịt cũng đau đớn giãy giụa chui ra, như thể gặp phải một con quái vật kinh khủng nào đó.

Cảnh tượng này khiến Ngô Tà và Tiểu Hoa tê cả da đầu.

Sau khi xử lý xong đám tóc trên người Tiểu Hoa, cơn đau trên người anh cũng theo đó biến mất.

Tô Mặc cũng không vội xuống, "Hắc Hạt Tử sẽ không sao đâu, gã đó không chết được, tạm thời không cần lo chuyện của gã, nếu gã xuất hiện, tự khắc sẽ xuất hiện!" Tô Mặc không tin Hắc Hạt Tử lại

chết dễ dàng như vậy.

Phải biết gã này gần như sinh cùng thời với Trương Khởi Linh, trên người cũng có rất nhiều bí mật, lăn lộn giang hồ, bình thường toàn nhận những việc liều mạng. … Ngay lúc Tô Mặc và Ngô Tà đang bàn bạc kế hoạch tiếp theo, ở một nơi khác, nhóm của Trương Khởi Linh cũng gặp phải vấn đề.

Lúc này, Lão Hồ, Hỗn Độn, Trương Khởi Linh và những người khác đã tiến sâu vào trong lòng núi.

Tuy nhiên, không bao lâu sau, họ cũng gặp phải thứ đáng sợ nhất – Mật lạc đà.

"Mau phun cường đảm!" Tường đá nứt ra răng rắc, tiếng bước chân nặng nề như động đất vang lên bên tai.

Hỗn Độn quá quen thuộc với thứ này, hắn từng ác chiến với chúng.

Đối đầu với Mật lạc đà giống như chiến đấu với những người máy có sức công phá cực mạnh và gần như không có điểm yếu.

Điểm yếu duy nhất mà họ phát hiện ra chính là cường đảm.

"Thứ này chỉ có thể dùng cường đảm phun chết chúng nó thôi!" Vương Nguyệt Bán vung tay, bốn người dưới trướng Tú Tú chuyên phụ trách phun cường đảm, mặc đồ bảo hộ điên cuồng phun vào vách tường.

"Mọi người cẩn thận!" Một con Mật lạc đà cố gắng lao ra, bị Vương Nguyệt Bán một cước đá ngã.

Vương Khải Hoàn mắt lanh tay lẹ, nhanh như chớp rút xẻng công binh ra, "phập" một tiếng, đâm vào vị trí tim của con Mật lạc đà.

Con Mật lạc đà kêu lên một tiếng thảm thiết rồi tắt thở ngay lập

tức.

Muộn Du Bình lập tức dẫn người đi vào từ khe nứt.

Mọi người theo sát phía sau, ai nấy đều bắt đầu có chút sợ hãi.

Trái lại, Tú Tú vẫn rất bình tĩnh.

Chương 398

Đây là một không gian núi khép kín, những khe nứt này thực chất là lối đi, đi vào bên trong lại là một hang động khổng lồ khác.

Đột nhiên, tiếng "răng rắc" lại xuất hiện.

Nham thạch màu xanh biếc lại nứt ra, người nhà họ Hoắc tim thắt lại, điên cuồng phun cường đảm trong tay về phía đó.

Mật lạc đà dù sao cũng không phải con người, dù bị phun cường đảm điên cuồng, nó cũng không cảm thấy đau đớn chút nào, vẫn cứ hiên ngang lao về phía trước, thấy người là vung cánh tay dài ra đánh.

Hỗn Độn và Trương Khởi Linh có kinh nghiệm tác chiến với loại Mật lạc đà này, gần như một chiêu hạ gục địch, nhưng đánh một lúc lại phát hiện Mật lạc đà càng đánh càng đông.

Tú Tú hét lớn: "Hồ gia, chúng ta nên đi đường nào?" Sự việc đã đến lúc sinh tử, Lão Hồ cất Tiểu Thần Phong đi, lấy la bàn ra, tìm kiếm vị trí sinh môn.

Đúng lúc này, Trương Khởi Linh đột nhiên nhớ lại một đoạn ký ức quan trọng, thì ra hình xăm Kỳ Lân trên người gã chính là bản đồ của ngọn núi bên ngoài cổ lâu.

"Đi theo tôi…" Trương Khởi Linh đẩy con Mật lạc đà ra, "Tất cả đi theo tôi…" Lão Hồ cầm la bàn, đồng tử co lại, "Sinh môn… đi theo Trương tiểu ca, sinh môn ở trên người cậu ấy…" Sinh môn không ở một phương hướng nào đó, mà ở trên người một người.

Đảo đấu nhiều năm như vậy, Hồ Bát Nhất vẫn là lần đầu gặp phải tình huống này.

"Đi!" Mọi người không ham chiến, theo sau Trương Khởi Linh

chạy về một hướng.

Hỗn Độn và Trương Doanh Sảnh chịu trách nhiệm bọc hậu, hai người thấy đội ngũ đã chạy xa mới dùng khinh công nhanh chóng đuổi theo.

Cả nhóm theo bóng lưng Trương Khởi Linh đến một vách đá cheo leo.

Phía trước chỉ có một cây cầu gỗ trông đã lâu năm không được tu sửa.

Đi lên đó chắc chắn là kết cục tan xương nát thịt.

Bởi vì chỉ cần không mù, ai cũng có thể thấy cây cầu này căn bản không chịu nổi trọng lượng của một người trưởng thành.

Đối diện là một cửa hang nhỏ lõm vào, nơi đó có một cánh cổng lớn.

"Cầu không đi được!" Giọng Trương Khởi Linh không cho phép nghi ngờ.

Cùng lúc đó, Mật lạc đà từ trong vách đá phía sau lưng, "bùm bùm bùm" đã xông ra.

Lúc này chỉ cần do dự nửa khắc, tất cả mọi người đều phải bỏ mạng.

"Cường đảm sắp hết rồi!

Chúng ta bây giờ làm sao đây?" Tú Tú lo lắng hét lớn.

Trong lúc chạy trốn vừa rồi, cô đã mất hai người thủ hạ, nếu không tìm được lối ra, không nghi ngờ gì nữa, tất cả bọn họ sẽ chết ở đây.

Vương Nguyệt Bán nghe Trương Khởi Linh nói, lập tức ăn ý nghĩ rằng chắc chắn còn có lối ra khác, nếu không Trương Khởi Linh sẽ

không nói như vậy.

Lão Hồ trầm giọng nói: "Các lối đi trong núi đều rỗng, bên dưới hẳn là còn có lối ra!" Nói rồi, Lão Hồ chỉ vào khoảng không đen kịt dưới vách đá.

Trương Khởi Linh gật đầu, vô tình hay cố ý liếc nhìn Vương Nguyệt Bán.

Hai người nhìn nhau một cái, Vương Nguyệt Bán xem như đã hiểu ý Trương Khởi Linh, cậu nuốt nước bọt, "Được rồi, xem ra lại là tôi đi tiên phong!" Vương Nguyệt Bán miệng thì nói vậy, nhưng đã buộc dây thừng vào người.

Hành động này là bản năng, không còn cách nào khác, trong những lần hành động trước đây, dường như đều là cậu đi tiên phong.

Vương Khải Hoàn vỗ vai đồ đệ của mình, nói đầy thâm ý: "Tiểu Béo, con đi đi, nhớ kỹ, con là vì mọi người mà xả thân dò đường, mọi người sẽ không quên con đâu…" "Nếu thật sự có chuyện gì, năm sau trên mộ con sẽ có đầy tiền vàng…" Vương Nguyệt Bán: "…" "Ha ha ha…" Tú Tú, Hỗn Độn và mấy người nhà họ Hoắc đều không nhịn được cười.

Trong giờ phút quan trọng này, hai thầy trò Vương Khải Hoàn còn có thể điều tiết không khí, thật là hết nói nổi!

Vương Nguyệt Bán kéo Trương Khởi Linh, muốn nói với gã vài lời trăng trối.

"Buông tay." Thế nhưng, Trương Khởi Linh không có thời gian nghe Tiểu Béo nói nhảm, không khách khí bảo cậu buông tay, sau đó một cước đá cậu xuống.

"A!" Xung quanh chỉ vang vọng tiếng hét thảm có kiểm soát của Vương Nguyệt Bán.

“Tôi nói này Tiểu Ca, cậu có thể nhẹ nhàng hơn một chút không?” Trương Khởi Linh không nói gì, theo sau “vút” một tiếng nhảy xuống, Hắc Kim Cổ Đao quẹt trên vách đá, mượn lực từ cổ đao, thân hình cực kỳ linh hoạt.

Sau khi ổn định thân hình, Trương Khởi Linh lại một cước đá Vương Nguyệt Bán đang treo lơ lửng ngoài cửa động vào trong.

“Ầm!” Vương Nguyệt Bán lập tức vào trong hang động.

Trong hang động cũng có một cánh cửa đá.

Lúc này, ở phía trên, Lão Hồ, Hỗn Độn, Trương Doanh Sảnh đã một lần nữa chiến đấu với Mật lạc đà.

Thủ hạ của Hoắc Tú Tú đã chết ba người.

Chỉ còn lại một người phun cường đảm, nhưng cường đảm còn lại không nhiều, trong khi Mật lạc đà vẫn không ngừng tuôn ra.

Trương Khởi Linh dứt khoát ném dây thừng lên, mọi người lùi lại kéo dây thừng rồi từng người một nhảy xuống, giữa chừng tuy có chút trắc trở nhưng cũng coi như hữu kinh vô hiểm.

Cuối cùng mọi người cũng thoát khỏi sự quấy nhiễu của Mật lạc đà, theo Trương Khởi Linh mở cửa đá đi vào.

Bên trong là một hang động tự nhiên, chỉ có vị trí trung tâm là được cải tạo nhân tạo.

“Đây là nơi nào?

Sao lại có động vật treo ở đó?” “Lẽ nào là đài tế tự?” “Không đúng Muộn Du Bình, nhà các người không có tục tế tự chứ?” Vương Nguyệt Bán đi qua, phát hiện trên đầu lại treo mấy con gia súc như dê, chó, còn bên dưới là một cái cối xay tròn.

“Tình hình gì đây?

Có ý nghĩa gì sao?" Tú Tú lấy máy ảnh ra, "Có lẽ… đây chính là cửa mật mã." Trương Khởi Linh đưa tay quẹt lên đó một cái, nhàn nhạt nói: "Dùng máu, mở!" Nói rồi, gã quen thuộc và thành thạo rút đao ra cắt một đường, máu tươi nhỏ giọt lên bàn sắt.

Lúc này, trong hang động xảy ra dị biến… … Cùng lúc đó, ở bên núi Tứ Cô Nương, Tô Mặc và những người khác cũng đã phát hiện ra điểm mấu chốt.

"Đây là cơ quan cần dùng máu để mở." Tô Mặc nhìn cối xay màu đen đang tự động vận hành, đã nghĩ thông suốt mọi chuyện, "Phương thức không đúng, xuống đó sẽ đều mất tiếng, còn bị tóc tấn công." "Vừa rồi biểu hiện của Tiểu Hoa chính là như vậy!" Tiểu Hoa: "Tôi đã nói là rất quỷ dị mà, Sư phụ, bây giờ con lập tức cho người vận chuyển máu dê, máu heo các loại lên!" Bên ngoài còn có mấy người nhà họ Hoắc và nhà họ Giải, họ đang ở dưới chân núi, Giải Tiểu Hoa có thể điều động họ bất cứ lúc nào.

Tô Mặc lắc đầu, "Cối xay này cần rất nhiều máu…" "…" Ngô Tà: "Bao nhiêu?" "Tốt nhất… là cần cả một con heo." Cái bàn sắt lớn như vậy, máu người là không thể, nếu là máu động vật, một con heo mang lên tuyệt đối là đủ.

Chương 399

Ngô Tà và Giải Tiểu Hoa lập tức ngẩn người.

Một con heo?

Ngô Tà kinh ngạc: "Heo sống?" "Chứ sao?" Tô Mặc hỏi lại: "Không phải heo sống thì chẳng phải heo chết đã chảy hết máu rồi sao?" Thiên Chân "à à" mấy tiếng, rồi nhìn sang Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa chưa bao giờ phản bác sư phụ mình, đã lấy điện thoại ra, lập tức sắp xếp cho người dưới chân núi nhanh chóng mang một con heo sống lên.

Tắt điện thoại, ba người ngồi chờ tại chỗ.

Giải Tiểu Hoa có chút lo lắng cho Hắc Hạt Tử, nhưng anh cũng biết, dù mình có xuống lần nữa cũng vô dụng, chỉ có thể tin rằng Hắc Hạt Tử phúc lớn mạng lớn.

Ngô Tà thực ra là người sốt ruột nhất, cậu vừa nghĩ đến bên Muộn Du Bình, vừa nghĩ đến tiến triển bên này, đồng thời lại vô cùng lo lắng cho Hắc Hạt Tử.

Tô Mặc không xuống cứu người, cậu liền sốt ruột.

Bộ áo giáp trên người đã được Ngô Tà tạm thời cởi ra, lúc này chỉ hận không thể mặc lại ngay để đi cứu người.

Tô Mặc nhìn thấy vẻ mặt của hai người, không khỏi quát mắng: "Tâm thái bình tĩnh lại, nghề đảo đấu này kỵ nhất là nóng vội!" Tô Mặc biết điều duy nhất có thể làm bây giờ là chờ đợi, không chỉ chờ máu heo mà còn chờ ảnh chụp từ bên Ba Nãi quét qua.

Chỉ khi ảnh chụp bên đó truyền đến, họ ở núi Tứ Cô Nương mới có thể hành động.

Giải Tiểu Hoa và Ngô Tà bất đắc dĩ gật đầu.

Rất nhanh, con heo sống đã được vất vả vận chuyển lên, nó vẫn còn thở hổn hển, sống sờ sờ.

Tiểu Hoa chỉ vào con heo, nói: "Máu của con này là đủ rồi, Ngô Tà, ra tay đi." Ngô Tà bật dậy, "Tại sao lại là tôi!" "Lẽ nào là tôi?" "Sao không thể là cậu?" "Con heo này, nó bẩn." Ngô Tà bị câu trả lời này của Tiểu Hoa làm cho tức điên.

"Lẽ nào tôi không chê nó bẩn à?

Hơn nữa tôi cũng chưa từng giết heo bao giờ." Đôi bạn thân từ nhỏ đến lớn này vì một con heo sống mà cãi nhau ỏm tỏi, giống như mấy đứa trẻ mẫu giáo.

Không khí cũng nhẹ nhàng hơn nhiều.

"…" Tô Mặc cạn lời lắc đầu, rút kiếm Xích Tiêu ra, "Phập" một tiếng, con heo béo tròn to lớn không chút đau đớn ngã xuống đất, máu tươi từ cổ nó tuôn ra.

"…" Cảnh này khiến Ngô Tà và Tiểu Hoa mãi không phản ứng kịp.

Tô Mặc thu kiếm, ngồi sang một bên với vẻ mặt vô cảm, "Heo tôi đã giết rồi, lẽ nào còn muốn tôi hứng máu nữa sao?" Hai người phản ứng lại, lập tức cầm thùng đi hứng.

Từng thùng máu heo được đổ lên cối xay sắt, theo dòng máu chảy, toàn bộ bàn sắt đã bị máu tươi bao phủ.

Không lâu sau, vang lên tiếng cơ quan mở ra "cô lỗ cô lỗ".

Âm thanh truyền từ dưới bàn sắt lên, hẳn là những thanh liên kết của cơ quan.

Tiểu Hoa nghe tiếng là biết lối đi cơ quan bên trong rất dài, bèn

nói: "Sư phụ, con xuống trước." Tô Mặc "ừm" một tiếng, hắn biết Tiểu Hoa rất lo cho Hắc Hạt Tử, không cản được.

Sau khi Tiểu Hoa xuống, Ngô Tà và Tô Mặc cũng không ở lại lâu, lần lượt đi xuống.

Bên dưới quả nhiên là một thế giới khác!

Không còn những con quái vật tóc đó nữa, nhưng những thanh liên kết bên dưới khiến người ta phải trầm trồ thán phục.

Ngô Tà đứng ở cửa lối đi, phía trước không thấy điểm cuối, trên đầu là những phiến đá khổng lồ, mấy sợi xích sắt to lớn nối liền với cuối lối đi.

Dưới đất là những hũ sành đầu người mà họ từng thấy trong cung Tây Vương Mẫu, có thể thấy ở khắp nơi.

Nếu không có gì bất ngờ, bên trong chắc chắn có thi miết.

Ba người Tô Mặc thấy cảnh này, không khỏi cạn lời.

"Sao nơi này cũng có hũ sành đầu người thế này?

Sao thứ trong cung Tây Vương Mẫu lại xuất hiện ở đây?" "Điều này cần chúng ta đi đến cuối để xem, chuyện như thế này dường như cũng không phải chỉ xuất hiện một lần!" Ngô Tà không còn băn khoăn nữa, "Dẫm lên hũ sành mà đi qua là không thể rồi, bò trên xích sắt thì lại quá thấp, hơn nữa những phiến đá trên đầu có thể rơi xuống bất cứ lúc nào do thao tác sai, thế này khó quá." Ngô Tà không nghĩ ra cách nào để đi đến phía đối diện mà không kích hoạt nguy hiểm.

Tiểu Hoa lại tự tin nói: "Tôi có cách bò qua xích sắt." Độ dẻo dai của cơ thể Giải Tiểu Hoa vô cùng đáng sợ, Ngô Tà đã từng chứng kiến, có lẽ anh có thể qua được, nhưng hệ số nguy hiểm vẫn rất cao.

Ngô Tà nhìn về phía Tô Mặc, "Tô gia, ngài còn cách nào khác

không?" Thật lòng mà nói, Ngô Tà không muốn Tiểu Hoa mạo hiểm, dù sao bên cạnh vẫn còn một cao thủ, chưa đến bước cuối cùng, không đáng để liều mạng.

Tô Mặc nhìn xung quanh một lượt, nhàn nhạt nói: "Tôi qua trước!" Nói rồi, hắn dùng khinh công nhảy một cái, thân hình Tô Mặc đã xuất hiện trên xích sắt với tốc độ không thể tưởng tượng nổi.

Hắn như thể không có trọng lượng, xích sắt không hề phát ra một tiếng động nhỏ nào.

Ngay lúc Ngô Tà và Giải Tiểu Hoa đang ngẩn người, cả người Tô Mặc đã nhanh chóng bò qua.

Ngô Tà nhìn mà không khỏi tán thưởng: "Lợi hại thật!" "Đó là đương nhiên!" Tiểu Hoa nói, "Thân thủ của sư phụ tôi thì khỏi phải bàn…" Nói rồi, Tiểu Hoa trèo lên xích sắt, lợi dụng ưu thế của bản thân bắt đầu bò qua.

Cuối cùng chỉ còn lại Ngô Tà lúng túng.

"Xem ra ở đây, kẻ gà nhất vẫn là mình, vẫn là mình!" "Đợi tôi!

Tôi đến đây!" Ngô Tà nghiến răng, "Liều mạng!" Nói xong, Ngô Tà đang bám vào xích sắt định đu người, đột nhiên có tiếng thở vô cùng nặng nề xuất hiện bên tai cậu.

Một con rắn độc quen thuộc xuất hiện bên cạnh cậu.

Dã kê bột tử!

Dã kê bột tử trong cung Tây Vương Mẫu!

Sắc mặt Ngô Tà "xoạt" một cái trở nên trắng bệch, mồ hôi lạnh túa ra, trong khoảnh khắc này, cậu gần như không thể nói, cũng không dám nói.

Núi Tứ Cô Nương này không chỉ có hũ thi miết, mà còn có cả Dã

kê bột tử, đây là điều Ngô Tà vạn lần không ngờ tới.

Giây tiếp theo!

Ngô Tà phát hiện cổ mình lạnh toát.

Chương 400

Xong rồi!

Là con Kê quan xà đã quấn quanh cổ cậu, và cái đầu như mào gà đã ngẩng cao.

Ngô Tà tuyệt vọng chưa từng có, "Mình sẽ bỏ mạng ở đây sao?" Giờ phút này, Ngô Tà dường như thấy tử thần đang vẫy tay với mình.

Ngay lúc Ngô Tà cứng đờ không thể làm bất cứ hành động gì, cũng không thể phát ra một tiếng động nhỏ nào, sắp bị Kê quan xà một nhát cắn chết, thì chỉ nghe thấy một tiếng vút qua bên tai.

"Bốp" một cái, cảm giác lạnh toát trên cổ biến mất.

Con Kê quan xà màu đỏ rực đã bị chém thành hai đoạn.

Ngô Tà quay đầu lại, liền thấy kiếm Xích Tiêu đã trở lại trong tay Tô Mặc, cậu thở phào một hơi, nghĩ lại chuyện vừa rồi vẫn còn sợ hãi.

"Tô gia, ngài lại cứu tôi rồi." Ngô Tà cả người mềm nhũn, không còn chút sức lực, dựa vào vách tường không dám đến gần hai khúc rắn kia.

Tô Mặc: "Chậm một chút, từ từ bò qua đây!" Ngô Tà gật đầu, rón rén bò về phía Tô Mặc.

Ba người hội hợp, một trước hai sau, chậm rãi bò đi.

Khoảng nửa giờ sau, họ đã đến cuối sợi xích.

Điều khiến Ngô Tà và Tiểu Hoa chết lặng là điểm cuối của sợi xích lại nối với một thứ hình tròn, trông như được làm từ đá tảng khổng lồ, một đầu xích sắt được gắn vào trong đó.

“Đây là ý gì?” Ngô Tà đưa tay định đẩy, nhưng rất nhanh lại phát hiện sức một người căn bản không làm nổi, “Tôi nghĩ, đây là một phần của cơ quan, ngoài việc kết nối với cối xay sắt, nó còn điều khiển các cơ quan khác.” Giải Tiểu Hoa nói: “Đây chẳng phải là phòng điều khiển cơ quan sao?” Ngô Tà gật đầu, “Chính là lý đó!” Tô Mặc tiến lên xem xét kỹ, phát hiện thứ này không phải được đúc từ đá mà là thanh đồng.

Nghĩ đến công dụng của nơi này, Tô Mặc bất giác buột miệng: “Khối mật mã thanh đồng!” Ngô Tà và Giải Tiểu Hoa cũng cảm thán: “Không sai, chỉ có thanh đồng mới có thể duy trì được sự hoàn chỉnh và ổn định như vậy.” “Năm đó ở Tần Lĩnh, cây thanh đồng đó đã mấy nghìn năm, đến nay vẫn có thể hoàn thành việc tế tự…” Tiểu Hoa “a” một tiếng, “Thảo nào tôi cứ thấy rất đột ngột, tôi đã xem qua Dạng thức Lôi và đã ghi nhớ toàn bộ trong đầu, nhưng thứ này, căn bản không phải do Dạng thức Lôi thiết kế!” Tô Mặc lặng lẽ gật đầu, “Bởi vì đây là thứ do người Trương gia thiết kế, đó là lý do tại sao Trương gia cổ lâu di dời nhiều lần như vậy mà vẫn có thể đảm bảo an toàn!” “Bất kể là triều đại nào, xây dựng ở nơi nào, chỉ cần khối mô-đun này còn trong tay người Trương gia, thì nhất định là an toàn!” Tiểu Hoa hiểu lờ mờ: “Cũng giống như ổ khóa không đổi, chìa khóa vẫn ở trong tay mình!” Tô Mặc tiến lên, đưa tay kéo thử.

Xích sắt rung lên một cái, nhưng khối mật mã thanh đồng không hề nhúc nhích.

Tô Mặc cúi đầu, phát hiện ở vị trí lỗ hổng trên bề mặt thanh đồng chỗ xích sắt, có rất nhiều sợi xích sắt nhỏ.

“Đợi đã… Tô gia, tôi biết nguyên lý của thứ này!” Ngô Tà gọi Tô Mặc dừng lại.

Tô Mặc dừng lại, quay đầu nhìn Ngô Tà.

Ngô Tà nói: "Loại cơ quan này, trước đây tôi đã thấy rất nhiều trong ghi chép của ông nội, nguyên lý của nó cũng chỉ có hai loại, một là, nếu các bước giải cơ quan đúng, sẽ có phần thưởng, nếu sai, sẽ thực thi cơ chế trừng phạt." Giải Tiểu Hoa nghe xong, không khỏi cười một tiếng, "Đây chẳng phải giống như máy ATM sao, nhập mật khẩu đúng thì nhả tiền, sai thì nuốt thẻ." Ngô Tà nói: "Chuẩn rồi!" Tô Mặc lùi lại một bước, "Cậu trai trẻ, cậu thử đi…" Lúc này, Tô Mặc đột nhiên nhớ ra, trong nguyên tác, khi Ngô Tà giải mã bí ẩn của khóa thanh đồng núi Tứ Cô Nương, đã phát huy tác dụng không nhỏ.

Nếu đã vậy, Tô Mặc dứt khoát để Ngô Tà làm.

Mình có thể lười biếng một chút, còn đối với Ngô Tà mà nói, đây cũng được xem là một sự trưởng thành.

"…" Ngô Tà ngẩn ra.

Tiếp đó, Tô Mặc lại phân tích đơn giản cho cậu một chút: "Cậu xem, tổng cộng có năm sợi xích sắt nhỏ, những thứ này tồn tại như các chữ số mật mã, cậu tính xem, có bao nhiêu loại kết quả…" Ngô Tà cười khổ: "Tô gia, theo phép hoán vị, cái này có đến 120 khả năng, ngài hẳn là biết cách giải, hay là ngài làm đi!" Ngô Tà có chút kháng cự: "Tô gia, tôi biết mấy cơ quan nhỏ này không làm khó được ngài, đổi lại là tôi thì phải mất không ít thời gian…" Tô Mặc mắng xối xả: "Bảo cậu làm thì cậu làm đi, lề mề cái gì…" Giải Tiểu Hoa hiếm khi có được cơ hội công khai châm chọc Ngô Tà, cáo mượn oai hùm, lập tức dựa thế bắt nạt: "Ngô Tà, đừng có như đàn bà…" Ngô Tà: "…" Hay lắm, hai thầy trò này hùa nhau bắt nạt người ta!

Ngô Tà trong lòng khổ sở, cố nặn ra nụ cười: "Tôi… tôi thử xem…" Nói rồi, Ngô Tà đi đến trước mặt, còn Tô Mặc và Giải Tiểu Hoa ở hai bên trái phải, phụ giúp cậu.

Nhìn vào khóa thanh đồng, đầu óc Ngô Tà đã bắt đầu quay cuồng,

nói: “Tôi cần theo phương pháp của ông nội, trước tiên đánh số thứ tự các sợi xích sắt nhỏ này, sau đó ngắt kết nối giữa những sợi xích này và cơ quan thưởng phạt phía sau bức tường, ở hai đầu bị ngắt kết nối làm dấu…” “Chúng ta cứ thử như vậy, ghi lại thứ tự các sợi xích nhỏ bị kéo, tổng sẽ tìm ra mật khẩu chính xác, đây được coi là phương pháp giải an toàn nhất!” Tô Mặc gật đầu, đưa tay cắt đứt các sợi xích, nhanh chóng đánh số tương ứng, tiếp đó, hắn và Ngô Tà kéo sợi xích thô, Tiểu Hoa ghi chép.

Làm như vậy một hồi lâu, gần như tất cả các thứ tự đều đã được họ thử qua, lúc này mới phát hiện các sợi xích nhỏ có sự thay đổi về số hiệu.

Ngô Tà: “Bây giờ nối lại các sợi xích nhỏ, theo thứ tự chúng ta vừa tìm ra làm lại một lần nữa, mới là thực sự lấy được mật khẩu!” “Hành động ngay!” Giải Tiểu Hoa xoa xoa tay, đã có chút không chờ được nữa.

Tô Mặc lại kịp thời ngắt lời hai người: “Đợi một chút, tôi và Tiểu Hoa ở đây kéo, Ngô Tà cậu lên trên…” “Trên mặt tường sẽ xuất hiện mật mã, ghi lại rồi chụp ảnh…” “Đúng rồi, cậu nhất định phải chú ý một điều, phải xem kỹ, khối hiện ra, có bị viên sỏi nào cản trở khiến khối mật mã không trồi ra được không…” Trong nguyên tác, lý do Trương Khởi Linh, Hoắc Tiên Cô và những người khác gặp chuyện ở Trương gia cổ lâu chính là vì Ngô Tà và Tiểu Hoa ở núi Tứ Cô Nương gây ra lỗi mật mã.

Vì một rãnh có một viên sỏi nhỏ cản trở khối mật mã, khiến nó không hiển thị ra được.

Sau đó, Tiểu Hoa và Ngô Tà đã gửi mật mã sai cho bên Trương gia cổ lâu.

Đây là một sai lầm chết người!

Mật mã sai mà Ngô Tà cung cấp cũng khiến con đường mà Muộn Du Bình họ đi xảy ra thay đổi, đi vào con đường sai lầm chết người.

Tô Mặc xuất hiện ở núi Tứ Cô Nương, lần này lại nhấn mạnh trọng điểm, chính là để tránh Ngô Tà lặp lại vết xe đổ.

"Tôi biết rồi, tôi nhất định sẽ xem kỹ." Suốt quãng đường này, Tô Mặc không nói nhiều, Ngô Tà biết lúc này Tô Mặc nhấn mạnh như vậy, chứng tỏ đây nhất định là điểm mấu chốt.

Ngô Tà gật đầu thật mạnh, rồi lật người trèo lên.

Sau khi lên trên, Tô Mặc và Tiểu Hoa tiếp tục kéo xích sắt ghi lại mật mã.

"Vút!" Ngay lúc Ngô Tà vừa lên không lâu, một "người tóc" lặng lẽ đến bên cạnh Tiểu Hoa và Tô Mặc.

"Sư phụ, cẩn thận!" Tiểu Hoa gáy lạnh toát, vội hét lên một tiếng.

Thân là Địa Tiên, ngũ giác của Tô Mặc cực kỳ nhạy bén, khi "người tóc" xuất hiện, hắn đột ngột giơ chân phải lên, đây gần như là hành động theo tiềm thức của hắn, hoàn toàn là phản ứng tự nhiên.

Tuy nhiên, "người tóc" này không chỉ hành động cực nhanh mà thân thủ cũng không tồi, không biết nó di chuyển thế nào, trong nháy mắt đã né được đòn tấn công của Tô Mặc.

Giải Tiểu Hoa kinh ngạc: "Sư phụ, có phải là Hắc Hạt Tử không?

Hắc Hạt Tử mất tích đã lâu, biết đâu 'người tóc' trước mắt chính là gã!" Tô Mặc biết đồ đệ mình lo lắng cho sự an toàn của Hắc Hạt Tử, nhưng hắn biết, "người tóc" này tuyệt đối không phải Hắc Hạt Tử.

Đảo đấu nhiều năm như vậy, chút nhãn lực này Tô Mặc vẫn có.

Tô Mặc lắc đầu: "Không phải gã đâu, Tiểu Hoa, cậu tiếp tục đi,

tôi đi thử sức với thứ này!" Nói rồi, Tô Mặc chậm rãi đi đến đối diện "người tóc", nhìn nó với vẻ hứng thú, khí thế mênh mông như biển cả trên người cũng đang dần dần tăng lên.

Rất nhanh, áp lực ngút trời trực tiếp ập về phía "người tóc" đối diện.

"Người tóc" dường như bị dọa sợ, đột ngột lùi lại một bước.

Nhưng, Tô Mặc không cho nó cơ hội chạy thoát, bước lên một bước, nhanh chóng tóm lấy cổ tay "người tóc", giật mạnh một cái, kéo nó ngã xuống đất, dùng sức quăng sang một bên.

Hành động của Tô Mặc rất mạnh, "người tóc" bị quật đến thất điên bát đảo, hoa mắt chóng mặt, đang lúc nó định vùng vẫy chống cự, Tô Mặc đã siết chặt nắm đấm, một quyền đấm thẳng vào đầu.

Tiếng xé gió rít lên!

Chương 401

Phụt!

Đầu "người tóc" nổ tung như dưa hấu.

"…" Tô Mặc: "Yếu không chịu nổi một đòn…" Tiểu Hoa quay đầu lại, thấy Tô Mặc đã giải quyết xong, không khỏi tấm tắc khen ngợi: "Đơn giản thô bạo, sư phụ, loại tiểu quái này mà cũng dám tìm ngài gây sự, chẳng khác nào tự tìm cái chết…" Tô Mặc quay người: "Bớt nói nhảm đi!" Tiểu Hoa gật đầu lia lịa: "Vâng vâng vâng, bây giờ, đến nhóm mật mã tiếp theo!" … Tại Ba Nãi cách ngàn dặm!

Sau khi máu tươi của Trương Khởi Linh được kích hoạt trên cối xay, phía sau lưng Lão Hồ và những người khác xuất hiện một cánh cửa đá.

Những bức phù điêu trên đó bị cắt ra như cửu cung cách.

Đây là cánh cửa đầu tiên của họ.

Vừa rồi, họ đã gửi ảnh chụp đi, chỉ chờ Tô Mặc và Ngô Tà trả lời.

Tú Tú, Lão Hồ, Trương Doanh Sảnh và một nhóm người đang ngồi nghỉ dưới đất, Vương Nguyệt Bán dựa vào người Trương Khởi Linh đang ngủ khò khò.

Trương Khởi Linh thì vẫn chưa ngủ, ngồi ngẩn người không nói gì, không ai biết gã đang nghĩ gì.

Tuy nhiên, sắc mặt gã không được tốt lắm, dường như đang lo lắng điều gì đó.

Đột nhiên, Trương Khởi Linh nghe thấy tiếng bước chân rất nhẹ, nhìn về phía sau, đó là lối vào hang động này, nơi họ đã đi vào.

Trương Khởi Linh lập tức cầm lấy cây Hắc Kim Cổ Đao của mình, quay đầu lại nhìn.

Kết quả vẫn chậm một bước, gã chỉ thấy một bóng đen biến mất trong bóng tối ngay trước mắt mình một giây.

"Sao thế Tiểu Ca?" Vương Nguyệt Bán đang dựa vào Trương Khởi Linh ngủ thì bị gã đột ngột đứng dậy làm ngã sang một bên, cậu chớp chớp mắt, không biết lại xảy ra biến cố gì, vội vàng đứng dậy cảnh giác nhìn xung quanh.

Sắc mặt Trương Khởi Linh nghiêm nghị: "Ngoài chúng ta ra, ở đây còn có người khác!" "Ai ai ai?" Vương Nguyệt Bán nhìn trái ngó phải, đôi mắt nhỏ trợn to, "Cái nơi khỉ ho cò gáy này ngoài chúng ta ra còn ai đến nữa?

Cậu nhìn nhầm rồi phải không…" Lão Hồ suy nghĩ một lúc, lập tức nhận ra manh mối, nói: "Chuyến này chúng ta ngoài Mật lạc đà ra, vẫn chưa gặp nguy hiểm thực sự, không thể lơ là cảnh giác!" Thân là Mô Kim Hiệu Úy, dù là ngôi mộ nhỏ đến đâu, Lão Hồ cũng không dám sơ suất, cộng thêm lần này không có Tô Mặc, ông và Trương Khởi Linh chính là trụ cột của đội, gánh vác an toàn tính mạng của tất cả mọi người.

Trương Khởi Linh vừa cất đao, khóe mắt lại nhìn thấy bóng đen, "Nó lại đến rồi…" Bóng đen lại xuất hiện, lần này Trương Khởi Linh "vút" một tiếng lộn người ra ngoài.

Bóng đen quay đầu bỏ chạy, vừa nhanh vừa dứt khoát!

Tuy nhiên, lần này Trương Khởi Linh không bỏ cuộc, trực tiếp truy đuổi sát sao bóng đen.

"Trương Khởi Linh…" "Tên của ngươi là Trương Khởi Linh?

Ta cũng tên là Trương Khởi Linh…" "Ha ha…" Bóng đen cười với

Ách Ba Trương một tiếng, âm thanh như tiếng máy bơm nước.

Ách Ba Trương dừng bước, sững sờ tại chỗ, không chỉ vì người này cùng tên với mình, mà điều khiến gã kinh hãi hơn là người này… cũng là người Trương gia!

Loại huyết mạch đặc trưng của Trương gia, Ách Ba Trương vô cùng quen thuộc.

Gã này rốt cuộc là ai?

Ách Ba Trương đau đầu một trận, ngay lúc gã còn muốn đuổi theo hỏi cho rõ, nhưng vì vừa rồi mình do dự, bóng đen kia đã một lần nữa biến mất.

"Tiểu… Tiểu Ca, thấy người đâu không?

Cái thằng ranh theo dõi đó là ai?" Vương Nguyệt Bán đuổi kịp, thở hổn hển.

Ách Ba Trương lắc đầu: "Không đuổi kịp!" Gã không hề đề cập đến việc người kia cùng tên cùng họ với mình, hơn nữa còn là người Trương gia!

Nghe vậy, Vương Nguyệt Bán lập tức nổi giận: "Lén lén lút lút, rốt cuộc nó có ý đồ gì?

Lẽ nào còn muốn ngăn cản chúng ta?

Xem Bàn gia đây không xử chết nó!" Nói rồi, Vương Nguyệt Bán định tiếp tục đuổi theo.

Tú Tú cản cậu lại: "Bàn Tử, chúng ta đừng đi lạc, cứ ở đây đợi tin của Tô gia đi!" Vương Nguyệt Bán nghĩ lại, cảm thấy Tú Tú nói cũng có vài phần lý, chửi bới vài câu, rồi theo Ách Ba Trương quay về, hội hợp lại với Lão Hồ, Vương Khải Hoàn, Trương Doanh Sảnh và những người khác.

“Không biết tiến triển bên Tô gia họ thế nào rồi.” Vương Nguyệt Bán vẫn có chút lo lắng, nhưng khi thấy vẻ mặt buồn bực của Ách Ba Trương, cậu biết, lần này không chỉ mình cậu lo lắng.

Tú Tú an ủi Vương Nguyệt Bán: “Họ sẽ thành công thôi, chúng ta đợi thêm chút nữa, lát nữa bà nội tôi sẽ gửi ảnh đến.” “…” Vương Nguyệt Bán nghi ngờ, đối mặt với sự an ủi của Tú Tú, cậu có chút không quen.

Tú Tú rất thích chọc ghẹo cậu, sao bây giờ lại dịu dàng thế?

Ngay lúc cậu đang thắc mắc, liếc mắt qua, lập tức phát hiện có điều không đúng.

Tú Tú… hình như có gì đó khác lạ!

Vương Nguyệt Bán đến bên cạnh Ách Ba Trương, nhỏ giọng nói ra nghi ngờ của mình.

Ách Ba Trương nhìn chằm chằm Hoắc Tú Tú một lúc, mày từ từ nhíu lại, rồi lập tức ra hiệu bằng mắt cho Bàn Tử.

Vương Nguyệt Bán hiểu ý, hai mắt trợn to, đưa tay khống chế Hoắc Tú Tú.

“Bàn Tử, Bàn Tử, cậu làm gì vậy?

Cậu muốn làm gì?” Tú Tú không ngừng giãy giụa, và có thể thấy vẻ mặt cô vô cùng hoảng hốt.

Vương Nguyệt Bán hừ lạnh một tiếng, tay phải đặt lên cổ cô, sau đó dùng sức, một tấm mặt nạ da người bị cậu xé xuống.

Đây quả nhiên không phải Tú Tú.

Xuất hiện trước mặt họ là một khuôn mặt xa lạ.

Một cô gái rất thanh tú, tuổi không lớn lắm.

“Hoắc Tiểu Yêu?” Người nhà họ Hoắc duy nhất còn lại cầm bình cường đảm cũng rất kinh ngạc, anh ta vốn định giải vây cho đại tiểu thư, bây giờ thấy không phải là đại tiểu thư Hoắc Tú Tú của họ, bàn tay giơ lên lại từ từ hạ xuống.

“Nói!

Rốt cuộc cô là ai?

Chương 402

Hoắc Tiểu Yêu gì?

Nhà họ Hoắc các người lại giở trò gì nữa?" Vương Nguyệt Bán có chút tức giận, họ đã hạ quyết tâm khó khăn lắm mới đạt được hợp tác với Hoắc lão thái thái, vốn tưởng rằng hai bên đều thẳng thắn với nhau, hoàn thành tốt lần hợp tác đầu tiên.

Không ngờ bây giờ Hoắc Tú Tú lại không phải là bản thân, khiến Vương Nguyệt Bán cảm thấy bị lừa dối, làm cậu vô cùng tức giận.

"Hoắc…" Vương Khải Hoàn cười nói: "Lão Hồ, ông đoán không sai, Tú Tú quả nhiên là do người khác giả mạo…" Vương Nguyệt Bán ngẩn người: "Sư phụ, Hồ gia, hai người biết…" Trương Doanh Sảnh nhún vai: "Đương nhiên rồi, đường chúng tôi đi còn nhiều hơn muối cậu ăn, lần đầu gặp mặt, chúng tôi đã phát hiện Tú Tú bị thay thế, nhưng đây là do Hoắc lão thái làm, là chuyện riêng của nhà họ Hoắc, chúng tôi cũng không tiện nói gì…" Do Hoắc lão thái làm?

Vương Nguyệt Bán ngây người.

Hoắc Tiểu Yêu kia giải thích: "Là đương gia bảo tôi làm vậy!" Thì ra là Hoắc lão thái thái không muốn cháu gái mình là Hoắc Tú Tú đích thân mạo hiểm, nên đã để Tiểu Yêu này dịch dung thay thế Hoắc Tú Tú.

Sáng sớm trước khi họ xuất phát từ nhà A Quý, cô đã đánh ngất Hoắc Tú Tú.

Vương Nguyệt Bán nghe giải thích này vẫn còn tức giận: "Bà Hoắc lão thái thái này sao lại nhiều mưu mẹo thế?

Có chúng ta ở đây Tú Tú còn có thể xảy ra chuyện gì được chứ?

Đây căn bản là đang đề phòng chúng ta…" Người nhà họ Hoắc cầm bình cường đảm kia càng không dám nói gì, bởi vì ngay cả anh ta cũng bị lừa.

Trương Khởi Linh dường như không quan tâm, chỉ cần không phải kẻ địch, gã cũng không quan tâm người này rốt cuộc là ai.

Còn Lão Hồ, Vương Khải Hoàn, Trương Doanh Sảnh thì càng không để ý, lý do họ đồng ý cùng người nhà họ Hoắc đi đảo đấu, hoàn toàn là vì nể mặt Tô Mặc.

Còn nhà họ Hoắc rốt cuộc muốn làm gì, Lão Hồ cũng sẽ không quan tâm.

Sau một hồi ồn ào, Vương Nguyệt Bán cuối cùng cũng im miệng ngồi xuống nghỉ ngơi.

Nửa giờ sau, người bên ngoài cuối cùng cũng mang ảnh chụp vào.

"Ảnh của Tô tiểu ca đến rồi, Trương tiểu ca, chúng ta hành động thôi!" Tô Mặc đã có được mật mã đầu tiên, kiểm tra lại một lần rồi chụp ảnh, gửi cho Hoắc lão thái thái.

Hai bên sau một ngày một đêm nỗ lực, cuối cùng cũng nhận được ảnh chụp.

Lão Hồ và Ách Ba Trương nhìn vào ảnh.

Trên đó là một mặt tường, mấy khối phù điêu nhô ra, đây chính là mật mã mà họ cần.

Phù điêu và phù điêu trên cánh cửa họ đang đứng là giống hệt nhau.

Theo lời Hoắc lão thái thái, chỉ cần ấn vào những khối nhô ra này, là có thể mở được cánh cửa đá này.

"Nói cách khác, chúng ta ấn theo phù điêu nhô ra này là cửa sẽ

mở?" Vương Nguyệt Bán gãi đầu, "Chỉ là một cánh cửa đá thôi, có cần phải làm phức tạp thế không?" "Được, để tôi ấn…" Vương Nguyệt Bán cầm ảnh chụp tiến lên, Ách Ba Trương soi đèn pin cho cậu, ngay lúc cậu sắp ấn vào khối đầu tiên, Ách Ba Trương đột nhiên nói: "Cậu chắc chứ?" Câu nói này khiến không khí trở nên vô cùng rợn người.

Mọi người đều im lặng, sắc mặt hơi tái đi.

Vương Nguyệt Bán bị nói vậy, tim cũng đập thình thịch.

Lúc này cậu đã ấn xuống, tay ở giữa chừng không dám động, "Tiểu Ca, đây là ý gì?" Sắc mặt Trương Khởi Linh bình tĩnh: "Trương gia cổ lâu, người ngoài họ, không vào được…" Lời này khiến Vương Nguyệt Bán mồ hôi lạnh túa ra, tay có chút run rẩy.

Mấy người phía sau tim càng thắt lại.

"Nhưng mà tôi đã ấn xuống rồi, làm sao bây giờ?" Vương Nguyệt Bán sốt ruột.

"…" Ách Ba Trương lại bắt đầu im lặng, điều này khiến Vương Nguyệt Bán đang không dám động gần như kiệt sức.

Không khí trong sân lập tức trở nên vô cùng căng thẳng.

Muộn Du Bình mặt không biểu cảm nói: "Ấn đi, có tôi ở đây, cậu hẳn là sẽ không sao!" Hẳn là…???

Cậu nói tôi hẳn là sẽ không sao?

Vương Nguyệt Bán lúc này không biết nên nói gì.

"Thằng nhóc, mạnh dạn ấn xuống đi!" "Yên tâm, ngày mai thanh minh có tiền vàng cho mày!" Vương Khải Hoàn vừa xúi giục, vừa lùi về cuối đội hình.

Vương Nguyệt Bán nở nụ cười còn khó coi hơn cả khóc, cậu phát

hiện, không có Tô gia ở đây, sư phụ mình cũng bắt đầu bung lụa.

Vương Khải Hoàn thúc giục: "Làm nhanh làm nhanh…" Vương Nguyệt Bán lắc đầu, dùng sức ấn tay xuống.

"…" Bình an vô sự!

Vương Nguyệt Bán thở phào một hơi, nhìn Trương Khởi Linh.

Muộn Du Bình lại không nói gì nữa, hai mắt ngơ ngác nhìn cánh cửa đã mở.

Vương Nguyệt Bán có chút buồn bực: "Tú Tú giả, cô mau chụp cho chúng tôi một tấm ảnh, rồi viết giúp tôi hai câu, tôi muốn mách lẻo với Thiên Chân về Tiểu Ca, cậu ta bắt nạt tôi!" "." Ách Ba Trương nhàn nhạt liếc cậu một cái, tuy là vẻ mặt vô cảm, nhưng mọi người nhìn vào dường như có chút chê bai sự trẻ con của Vương Nguyệt Bán.

"…" Vương Nguyệt Bán lườm một cái, rồi vẫy tay: "Các bạn, vào thôi!" Mọi người thu dọn đồ đạc rồi tất cả đi vào.

Ngay khi mọi người vừa rời đi không lâu, lại có một bóng đen xuất hiện trước cửa.

Người này toàn thân được bao bọc kín mít, trên dưới chỉ lộ ra một đôi mắt.

"Két!" Ngay lúc cửa đá sắp đóng lại, bóng đen cũng lách vào. … Tô Mặc quay lại chỗ cối xay phía trên, hắn kiểm tra lại mật mã của cánh cửa thứ hai này.

Vừa rồi họ đã tiến hành giải mật mã thứ hai.

Lần này hắn bắt đầu tự mình kiểm tra.

Sai lầm chí mạng trong nguyên tác, hắn không muốn nó xảy ra, nên vô cùng cẩn thận.

Quan sát hồi lâu, Tô Mặc mới chụp ảnh, để thủ hạ của Tiểu Hoa gửi đến bên Ba Nãi.

Tiểu Hoa và Ngô Tà hai cái đầu này đều rất nhạy bén, hợp tác với nhau không tốn sức, họ giải mật mã thứ hai rất thuận lợi.

Chương 403

Tô Mặc nói: "Tốc độ rất nhanh, đáng khen!" Hoa Nhi và Ngô Tà đều mỉm cười hài lòng.

Đột nhiên, Tiểu Hoa như nhớ ra chuyện gì đó: "Sư phụ, chúng ta vẫn chưa có tin tức gì của Hắc Hạt Tử, gã sẽ không xảy ra chuyện gì chứ…" Tiểu Hoa vẫn lo lắng cho Hắc Hạt Tử, bên trong này ngoài các khe hở cơ quan ra, không có nơi nào khác, cũng không biết một người sống sờ sờ như Hắc Hạt Tử rốt cuộc đã đi đâu.

Ngô Tà lại nói: "Bây giờ chúng ta còn có việc quan trọng phải làm, gã sẽ không sao đâu, tôi tin gã!" Thấy vậy, Tiểu Hoa cũng không tiện nói gì, chỉ có thể chọn chờ đợi.

Tô Mặc nói: "Tiếp theo có thể là lúc nguy hiểm nhất của Trương tiểu ca!" Ngô Tà trong lòng lại giật mình: "Tô gia, rốt cuộc ngài đang lo lắng điều gì?

Xin ngài hãy nói cho tôi biết đi, Tiểu Ca rốt cuộc sẽ thế nào?" Núi Tứ Cô Nương thực ra không nguy hiểm, nhưng Tô Mặc suốt quãng đường này vẫn giữ vẻ mặt nghiêm túc, điều này khiến Ngô Tà vô cùng thấp thỏm không yên.

Rốt cuộc là chuyện gì có thể khiến Tô gia cẩn thận đến vậy?

Ngô Tà không hiểu, đồng thời cũng cực kỳ bất an.

"…" Tô Mặc im lặng.

Trong ký ức, sau khi Trương Khởi Linh và nhóm người của gã vào cánh cửa thứ hai, cũng không hề thuận buồm xuôi gió như cánh cửa đầu tiên.

Cơ quan bên trong, cần một mình Trương Khởi Linh mới có thể

giải được, vô cùng nguy hiểm.

Trước khi xuất phát, Tô Mặc đã từng dặn dò riêng Lão Hồ và Lão Trương, bảo họ bất cứ lúc nào, cứu người nhất định phải dứt khoát. … Lúc này, Trương Khởi Linh đã dẫn đội ngũ vào cánh cửa thứ nhất.

Bên trong lòng núi của cánh cửa thứ nhất, là một lối đi bình thường, ngoài những khối đá hình thành giống như thạch nhũ ra, không có gì đặc biệt, và vô cùng yên tĩnh.

Điều này khiến những người đã nhiều lần trải qua hiểm nguy cảm thấy không quen, không thoải mái.

Vương Nguyệt Bán vô cùng cảnh giác, nói: "Sao ở đây không có gì hết vậy?

Quá yên tĩnh." Hoắc Tiểu Yêu cảm thấy có chút sợ hãi: "Bàn ca, anh còn mong có gì nữa à?

Như thế này không phải tốt sao?" Hoắc Tiểu Yêu không muốn gặp lại Mật lạc đà hay bất kỳ quái vật nào khác.

"Các người xem!" Người cầm bình cường đảm của nhà họ Hoắc chỉ về phía trước.

Mấy cái đèn pin cùng chiếu qua, phát hiện phía trước họ, không xa có mấy bức tượng động vật.

Đợi đến khi Trương Khởi Linh đi lại gần, phát hiện đó lại là những bức tượng Hống trên phù điêu.

Chúng đứng mỗi bên ba con, mặt đất ở giữa được cắt thành những khối vuông, ngay ngắn, thoạt nhìn giống như một bàn cờ.

Trương Khởi Linh đưa tay ngăn Vương Nguyệt Bán đang định bước lên, sau đó ngồi xổm xuống, một tay quẹt vài đường trên sàn, cũng không nhìn ra manh mối gì.

Nhưng, khi Trương Khởi Linh vừa đặt chân lên một khối đá, từ khe hở giữa các khối đá "xoạt" một tiếng, bùng lên những tia lửa đỏ rực.

Thấy cảnh này, mọi người không dám manh động.

Những tia lửa này rốt cuộc làm thế nào mà bùng lên, họ cũng không biết, chỉ có thể nói bên dưới chắc chắn có cơ quan.

Vương Nguyệt Bán muốn cùng Muộn Du Bình đi hai bên, xem có thể qua được không.

Tuy nhiên, khi hai người họ vừa bước lên, đi chưa được hai bước, từ miệng những bức tượng Hống hai bên, điên cuồng phun ra những ám khí như phi đao.

Vương Khải Hoàn kinh hãi: "Cẩn thận!" Mặc dù Vương Khải Hoàn bình thường không ít lần trêu chọc đồ đệ của mình, nhưng đối với Vương Nguyệt Bán, ông thực sự yêu quý từ tận đáy lòng.

Tốc độ của Vương Nguyệt Bán không theo kịp, lộn vài vòng, vẫn bị sượt một nhát, nhưng may mắn là không bị thương da thịt.

Thấy tình hình không ổn, Trương Khởi Linh đẩy Bàn Tử ra, một mình đối phó với cơ quan, nhưng phi tiêu vẫn liên tục bắn ra, cộng thêm lửa dưới chân bùng cháy.

Vài phút sau, Trương Khởi Linh cũng cực kỳ chật vật.

Khi gã thành công thoát ra, một chiếc phi tiêu cũng đã làm rách quần áo trên người, để lộ ra hình xăm Kỳ Lân của gã.

Vương Nguyệt Bán lo lắng nói: "Tiểu Ca, bây giờ làm sao đây?" "Chỉ có một con đường duy nhất mới có thể đi ra được, nhưng có nhiều khối đá như vậy, nếu thử hết, cậu sớm muộn cũng bị nướng chín!" "…" Trương Khởi Linh không nói gì, hai mắt đăm đăm nhìn vào mặt sàn suy nghĩ sâu xa, một lúc lâu sau, nói: "Khối đầu tiên là

chính xác." Nghe Muộn Du Bình khẳng định như vậy, Lão Hồ đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, ông nghi ngờ hỏi: "Tôi nghĩ lại rồi, nếu đây là địa bàn của Trương gia các người, tổ tiên Trương gia thiết kế như vậy không thể nào ngay cả người Trương gia cũng không vào được!" "Nhất định là có ám hiệu đặc biệt hoặc thứ gì đó khác, giống như trận pháp, hoặc khẩu quyết!" "Trương tiểu ca, cậu thử nghĩ kỹ lại xem, rốt cuộc có ám hiệu đặc biệt nào cậu còn nhớ không." Trương Khởi Linh liếc mắt qua các bức tượng và sàn nhà, gã không vội vàng, đột nhiên cởi áo trên người ra, vứt chiếc áo rách đi, để lộ ra hình xăm Kỳ Lân toàn thân.

Trương Khởi Linh nói: "Tôi biết rồi…" "…" Mọi người ngẩn ra, biết gì rồi?

Ngay lúc mọi người còn chưa hiểu chuyện gì, Trương Khởi Linh đã bước lên những khối đá đó.

Vút!

Vút!

Lửa lại bùng lên, dường như còn dữ dội hơn lúc nãy.

Trương Khởi Linh rút Hắc Kim Cổ Đao ra, gã bắt đầu thi triển thân thủ của Trương gia họ, tiếp đó từ miệng những bức tượng, lại không ngừng tuôn ra phi tiêu.

Thân thủ dứt khoát của Trương Khởi Linh vừa vặn bắt được quỹ đạo của ám khí, vô cùng chính xác đánh rơi những phi tiêu đó.

Vương Nguyệt Bán hai mắt sáng rực, tấm tắc khen ngợi: "Thật sự có khẩu quyết à?

Thì ra thân pháp của Tiểu Ca chính là mật mã giải đố!" Dưới tình hình nhiệt độ không ngừng tăng cao, hình xăm Kỳ Lân trên người Trương Khởi Linh càng lúc càng dữ tợn, phảng phất như sống lại.

Trong chốc lát, Trương Khởi Linh đã liên tiếp đánh hạ tất cả các bức tượng, sau đó dưới sự chứng kiến của mọi người, thành công đi qua.

Xoẹt!

Lửa tắt ngấm.

Mọi người nhìn mà chết lặng.

Hoắc Tiểu Yêu ngây ngốc nhìn Trương Khởi Linh, lẩm bẩm: "Thân thủ này cũng ngầu quá đi?" Quả nhiên chỉ có người Trương gia mới có thể thông qua!

Vương Khải Hoàn không khỏi cảm thán: "Sao tôi cứ cảm thấy, tổ tiên Trương gia thiết kế như vậy, tám phần là để người Trương gia thể hiện độ ngầu trước mặt người khác nhỉ?

Hơi quá đáng rồi đấy…" Lúc này, Muộn Du Bình đang đứng ở phía đối diện, gã cầm Hắc Kim Cổ Đao, quay đầu nhìn lại mọi người.

Chương 404

Chỉ thấy phía sau mọi người lại xuất hiện một bóng người.

Người đó được bao bọc rất kín, chính là "Trương Khởi Linh" lúc trước.

Ách Ba Trương khẽ nói một câu: "Ta mới là Trương Khởi Linh thật sự!" Lão Hồ, Trương Doanh Sảnh trong lòng có cảm giác, nhìn về phía sau.

Một Trương Khởi Linh khác không nói một lời, rất nhanh lại biến mất.

"…" Lão Hồ mày nhíu chặt.

Cả nhóm thuận lợi thông qua cánh cửa thứ nhất, sau đó đến trước cánh cửa thứ hai.

Trên cánh cửa này cũng có phù điêu, bây giờ chỉ chờ mật mã từ bên núi Tứ Cô Nương truyền đến. … Ba người Tô Mặc đang nghỉ ngơi trên vách đá, cũng đang chờ đợi tin tức từ bên Ba Nãi.

Vừa rồi, họ đã gửi mật mã của cánh cửa thứ hai đi, nhưng lại chậm một bước nhận được ảnh chụp cánh cửa thứ nhất của họ.

Ngô Tà cầm ảnh chụp xem, phát hiện quần áo trên người Tiểu Ca đã biến mất.

"Tình hình gì vậy?

Không phải chỉ là vào một cái cửa thôi sao, sao quần áo cũng không còn." Tiểu Hoa đang chơi game trên chiếc điện thoại cũ cười mấy tiếng: "Cậu xem mặt sau ảnh đi." "Mặt sau ảnh có một câu, chắc là Bàn Tử bảo họ viết lên!" "Cơ quan Trương gia thiết kế, chuyên dùng để người Trương gia thể hiện độ ngầu, đừng kinh ngạc!" "…"

“Xì!” Ngô Tà cũng cười một cách bất đắc dĩ.

Rồi lại nói: “Tô gia ngài xem, xem ra họ vẫn chưa vào cánh cửa thứ hai, chúng ta còn phải đợi thêm một chút…” Tô Mặc gật đầu: “Không vội, phải đợi đến hành động của bên họ, trước tiên cứ nghỉ ngơi cho tốt đi…” Nói rồi, Tô Mặc cầm ảnh chụp xem qua hai lần, lại khiến hắn phát hiện ra một cái bóng.

Một cái bóng gần như có thể bỏ qua, không thể phát hiện được, ngay phía sau một nhóm người, ló ra đầu và cổ.

Tô Mặc nhướng mày, nếu nhớ không lầm, bóng đen này chính là “Trương Tháp Tháp” trong nguyên tác.

Thực lực, thân thủ đều không thua kém Trương Khởi Linh, là một nhân vật cứng cựa.

Tuy nhiên, Tô Mặc cũng không kinh ngạc, Lão Hồ, Trương Doanh Sảnh, Hỗn Độn đều ở đó, xử lý một tên Trương Tháp Tháp, vấn đề chắc không lớn. … Sau khi qua cánh cửa thứ nhất, lại đi nửa giờ, Vương Nguyệt Bán và họ cuối cùng cũng nhận được mật mã thứ hai.

Mở cánh cửa thứ hai ra, mọi người đi vào, chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh xâm nhập vào cơ thể.

Không gian này vô cùng lạnh lẽo, và càng đi vào trong càng lạnh.

Bây giờ họ đã vào một không gian núi không lớn không nhỏ.

Luồng khí lạnh này khiến họ không khỏi quấn chặt quần áo trên người.

Vương Nguyệt Bán nói: “Tình hình gì đây, sao nhiệt độ ở đây lại thấp thế?” Đang nói, trong đội ngũ đã có mấy người bắt đầu hắt hơi.

“Két!” Và cánh cửa phía sau họ cũng từ từ đóng lại.

Lão Hồ, Vương Khải Hoàn, Trương Doanh Sảnh và những người

khác trong lòng có chút bất an, ông nhớ lại lời Tô Mặc nói lúc chia tay, nói rằng nếu Tiểu Ca gặp nguy hiểm, nhất định phải tìm mọi cách bảo vệ an toàn cho cậu ấy.

Bảo vệ Trương Khởi Linh, chính là tương đương với bảo vệ chính mình.

Trước đây họ chưa có cảm nhận sâu sắc như vậy, nhưng không biết vì sao, vừa vào không gian này, cả ba người họ đồng thời nhớ lại lời của Tô Mặc.

Thế là, ba người Lão Hồ đứng bên cạnh Muộn Du Bình, tính cảnh giác ngày càng cao.

Trương Khởi Linh đi vào giữa, lập tức phát hiện ở đó có một chiếc giường băng, lúc này còn bốc lên hơi lạnh màu trắng.

Lão Hồ nói: "Nhiệt độ ở đây quá thấp, xem ra là do chiếc giường băng này gây ra!" Lão Hồ ngước mắt, phía sau giường băng, ông rất nhanh lại phát hiện một cánh cửa đá.

Lão Hồ đoán, đây hẳn là cánh cửa cuối cùng mà Hoắc lão thái thái đã nói.

Tuy nhiên, điều khiến mọi người cảm thấy kỳ lạ là trên cánh cửa đá này đã không còn phù điêu Hống, trống trơn không có gì cả.

Lão Hồ, Trương Doanh Sảnh, Vương Khải Hoàn ba người nhìn nhau, dự cảm không lành trong lòng ngày càng mãnh liệt.

"Thật kỳ lạ, sao cánh cửa này lại không có phù điêu?" Vương Nguyệt Bán tiến lên sờ vào cánh cửa đá phẳng lì, dùng đèn pin tìm kiếm kỹ lưỡng mọi chi tiết, cũng không tìm ra điều gì đặc biệt, cậu khoanh tay xoa xoa, lạnh đến nỗi răng va vào nhau lập cập: "Lạnh quá đi, cứ như đang ở trong một tảng băng lớn vậy." Lúc này, Trương Khởi Linh đang ngồi xổm trước chiếc giường băng lớn, tay quẹt qua

quẹt lại trên đó, hơi lạnh từ ngón tay truyền vào cơ thể, gã lại không có bất kỳ phản ứng nào.

Những người khác đều lạnh đến run cầm cập.

"Tiểu Ca, cậu nhìn ra cái gì rồi?" Sắc mặt Trương Khởi Linh đột nhiên có chút không đúng, nói: "Hàn ngọc!" "Hàn ngọc gì?" "Đây là giường băng hàn ngọc có thể trì hoãn sự thối rữa." Mọi người nghe xong càng rùng mình, nổi hết cả da gà.

Cái gì cần trì hoãn sự thối rữa?

Chẳng phải là thi thể sao?

Mọi người nhìn chằm chằm vào chiếc giường băng này, trong lòng sợ hãi tột độ.

Vương Nguyệt Bán: "Lẽ nào đây là phòng chứa xác?" "…" Mọi người cạn lời.

Vương Nguyệt Bán lại nói: "Các người cũng đừng đứng ngây ra đó nữa, mau tìm khắp nơi xem có lối ra hay cơ quan nào khác không, mẹ nó nơi này rợn người quá." Nghe Bàn Tử nói vậy, tất cả mọi người đều tìm kiếm khắp nơi, nhưng không phát hiện ra bất kỳ lối ra nào.

Hơn nữa họ căn bản không dám đụng chạm lung tung, lo sợ lỡ chạm phải cái gì, đến lúc đó sợ là vạn kiếp bất phục.

Lúc này, tất cả mọi người đều đặt hy vọng vào Trương Khởi Linh, giống như những người hầu nhỏ, tuyệt đối không rời xa gã quá một mét.

Trên giường băng, có một số đường vân rất nhỏ, nhìn kỹ thì những đường vân này tạo thành hình ảnh Kỳ Lân.

Muộn Du Bình khẽ nói: "Tôi cần chu sa!" Người nhà họ Hoắc lập

tức lấy đồ trong túi ra, đưa chu sa cho Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh rắc những hạt chu sa màu đỏ này lên các đường vân.

Khi toàn bộ hình ảnh hiện ra, Vương Nguyệt Bán đã nhìn ra manh mối, kinh ngạc thốt lên: "Đây không phải là Kỳ Lân Đạp Quỷ sao… quỷ tỳ, đây là đồ án trên quỷ tỳ!" Người của Hoắc gia lập tức lấy đồ trong túi ra, đưa chu sa cho Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh rắc lớp chu sa màu đỏ này lên trên các đường vân.

Ngay khi toàn bộ hình vẽ hiện ra, Vương Nguyệt Bán đã nhận ra manh mối, kinh ngạc nói: "Đây không phải là Kỳ Lân đạp quỷ sao...

Chương 405

Quỷ tỳ, đây là hoa văn trên Quỷ tỳ!" Con kỳ lân này có chút khác biệt so với hình xăm kỳ lân trên người Trương Khởi Linh, trông phức tạp hơn một chút.

Trương Khởi Linh quay đầu nhìn Vương Nguyệt Bán một cái, trên mặt dường như có chút nghi hoặc, phảng phất như đang hỏi – tại sao cậu lại biết những thứ này.

Vương Nguyệt Bán liền giải thích: "Trước đây tôi và Ngô Tà đã nghiên cứu cái Quỷ tỳ kia, đây chắc hẳn là bản vẽ phẳng của Quỷ tỳ, chỗ thường cầm nắm thiếu mất ba cái đầu quỷ nhỏ, anh xem chỗ này rất rõ ràng..." "Vị trí hai con mắt này, Tô gia trước đó cũng đã nói với tôi, là để kẹp chặt ngón tay của người cầm!" Vương Nguyệt Bán dựa vào trí nhớ nói ra đặc trưng của Quỷ tỳ, "Lúc đó trên Quỷ tỳ thiếu ba cái đầu quỷ nhỏ, nhưng bức vẽ này lại đầy đủ, chẳng lẽ là đã bổ sung vào Quỷ tỳ rồi?" Trương Khởi Linh không nói tiếng nào, đặt ba lô của mình xuống, từ trong đó lấy ra Quỷ tỳ màu xanh biếc, đặt lên quan tài băng làm một phép so sánh đơn giản.

"Quả nhiên là vậy!" Suy đoán của Vương Nguyệt Bán không sai, "Chỉ cần tìm đủ vị trí ba cái đầu quỷ này, nói không chừng chính là vị trí cơ quan!" "..." Trương Khởi Linh gật đầu, đồng tình với suy đoán của Vương Nguyệt Bán.

"Xong rồi!" Vương Nguyệt Bán tinh thần phấn chấn, lập tức nói tiếp, "Mọi người mau tìm vị trí ba cái đầu quỷ này đi!" Mọi người đồng tâm hiệp lực, chẳng mấy chốc đã tìm thấy ba vị trí.

"Chỗ này là vị trí ngón trỏ." "Chỗ này là ngón giữa." "Ngón cái ở đây..." Ba vị trí đều đã được tìm thấy, tất cả đều là một lỗ nhỏ, chỉ

vừa đủ để đặt một ngón tay vào.

Khi mọi người còn chưa kịp phản ứng, hai ngón tay dài của anh đã đặt vào hai con mắt, sau đó dùng sức kéo một cái.

Chỉ nghe một tiếng "két", bên trong vách tường liền vang lên âm thanh cơ quan khởi động.

Tất cả mọi người đều vô thức nhìn theo hướng âm thanh.

Chỉ thấy vách tường đột nhiên mở ra một khe hở.

Trương Khởi Linh lại mở cơ quan ở một vị trí khác.

Lại một tiếng "két", một cái bệ từ dưới khe hở nâng lên.

Cái bệ không lớn không nhỏ, dường như vừa đủ cho một người nằm lên.

Khi anh mở cơ quan thứ ba, cái bệ đá kia lại hạ xuống.

Đợi Trương Khởi Linh mở lại các cơ quan khác, cái bệ đó lại từ một khe hở trên vách tường khác nâng lên.

Trông có vẻ hơi giống... bệ vận chuyển đồ ăn.

"Trời ạ, thật không thể tin nổi!" Vương Nguyệt Bán kinh ngạc nói, "Trương gia các người đúng là biết chơi thật, nhưng mà, cái giường này dùng làm bệ vận chuyển, rốt cuộc là có ý gì?" "..." Không ai có thể trả lời cậu ta.

Trương Khởi Linh lấy một hộp đồ hộp từ trong túi ra, đặt lên bệ, rồi khởi động cơ quan.

Tiếp theo, một cảnh tượng khiến họ chết lặng xuất hiện.

Cái hộp đồ hộp đó vậy mà lại bị một lớp vật chất màu vàng nhạt bao bọc, trông giống như hổ phách, lại giống như bơ.

Vừa vặn bao trọn cả hộp đồ hộp, vô cùng nhẵn bóng.

Cảnh tượng này khiến người ta nhìn thế nào cũng thấy khó chịu, ngược lại còn cảm thấy vô cùng quỷ dị.

"Đây là bệ nâng vận chuyển thi thể!" Một câu nói của Trương Khởi Linh khiến tất cả mọi người bất giác rùng mình.

Chuyện này đáng sợ quá rồi?

Nơi này cảm giác giống như cõi âm vậy.

Rốt cuộc bên dưới là nơi nào?

Cơ quan và nguyên lý nào đã hình thành nên thứ màu vàng nhạt này?

Muốn biết được, chỉ có cách cho người xuống xem thử.

Nếu muốn đi xuống, thì bắt buộc phải nằm trên cái bệ đó.

Vương Nguyệt Bán quay người lại, liếc nhìn những kẻ nhát gan của Hoắc gia.

"..." Người nọ sững sờ, rồi lập tức cúi đầu.

Vương Nguyệt Bán bất mãn, "Này tôi nói mấy người có thể gan dạ hơn một chút không?

Ai đi xuống đây?" Mấy người nhìn nhau.

Vương Khải Hoàn nói: "Nhóc con, chính là cậu đấy, có chút tinh thần cống hiến đi..." Vương Nguyệt Bán như đã chuẩn bị từ trước, cười hì hì nói: "Sư phụ, con tự nhiên là giàu tinh thần cống hiến rồi, nhưng mà, thầy xem thân hình của con này, có nằm vừa không?" "..." Mọi người muốn chửi mà không chửi được, lúc này béo đúng là có lợi thế thật.

"Để tôi!" Trương Khởi Linh nhìn chằm chằm vào cái bệ, không chút cảm xúc dao động, không phải đang thương lượng với mọi người, mà chỉ là đang thông báo.

Lúc này, Lão Hồ, Vương Khải Hoàn và những người khác đột nhiên nhớ lại lời Tô Mặc dặn dò.

Giờ đây, họ cuối cùng cũng biết nguồn cơn của cảm giác bất an đó, tuyệt đối không thể để Trương Khởi Linh đi xuống.

Mấy người vừa định nói gì đó, nhưng tốc độ của Trương Khởi Linh cực nhanh, mọi người còn chưa kịp phản ứng, cả người anh đã nằm trên cái bệ, trong nháy mắt đã biến mất vào trong vách tường.

"Tiểu Ca!" Vương Nguyệt Bán hét lớn, nỗi sợ hãi và bất an trong lòng ngày càng mãnh liệt.

"..." Thế nhưng không có tiếng trả lời nào.

"Mọi người còn ngây ra đó làm gì?

Mau mở cơ quan đi!" Vương Nguyệt Bán sốt ruột.

Nhưng mọi người thử qua thử lại, phát hiện không có ngón tay của ai có thể mở được cơ quan dưới lỗ nhỏ.

"Bàn Tử, ngón tay của chúng tôi không đủ dài, hoàn toàn không có cách nào cả!" Hoắc Tiểu Yêu cũng vô cùng lo lắng, nhưng cũng chỉ biết đứng nhìn, ai bảo họ không có ngón tay của người Trương gia cơ chứ.

Ngay cả Lão Hồ thử qua cũng đành bất lực.

Vương Nguyệt Bán sốt ruột đến mức chạy khắp nơi tìm cơ quan khác, đầu óc đã bắt đầu rối loạn.

Tô gia trước đó đã nói, Tiểu Ca có thể gặp nguy hiểm.

Vương Nguyệt Bán biết Tô gia tuyệt đối không phải người thích nói đùa.

Chương 406

Đột nhiên một tiếng "cạch", một bức tường khác mở ra!

Cùng với việc khe tường mở ra, cái bệ nâng lên.

Trên bệ, xuất hiện một vật màu vàng bao bọc, mọi người nhìn kỹ thì thấy bên trong chính là Trương Khởi Linh.

Thứ này hoàn toàn bị niêm phong, nếu không nhanh chóng đập vỡ, người ở trong sớm muộn cũng bị ngạt chết.

Vương Nguyệt Bán hét lớn: "Mọi người còn đứng ngây ra đó làm gì, mau cứu người đi!" Mấy người vội vàng khiêng Trương Khởi Linh xuống, cầm đao điên cuồng chém vào lớp vật chất niêm phong màu vàng.

Mồ hôi Vương Nguyệt Bán chảy ròng ròng, nhưng lớp vật chất niêm phong màu vàng này căn bản không chém ra được vết xước nào, thực sự quá cứng rắn.

"Sư phụ, Hồ gia, Trương gia," Vương Nguyệt Bán lo lắng nhìn về phía Hồ Bát Nhất và những người khác, "Mọi người kiến thức rộng, mau nghĩ cách đi..." Lão Hồ nhíu mày, hai mắt nhìn chằm chằm vào Trương Khởi Linh đang bị niêm phong, phát hiện tay anh đang cầm Hắc Kim Cổ Đao, mũi đao đang chỉ lên trên, còn vỏ đao thì lại nằm trong tay mình.

Khi Trương Khởi Linh nhảy lên bệ, cũng không biết vì sao lại ném vỏ đao cho ông.

Lúc này, Lão Hồ bừng tỉnh, ông cuối cùng cũng hiểu ra ý nghĩa.

Không nói hai lời, Lão Hồ cầm lấy con dao của mình, dứt khoát nhắm vào mũi Hắc Kim Cổ Đao, dốc toàn lực, đâm một nhát vào.

Quả nhiên!

Mũi dao đang từ từ đâm vào!

Lão Hồ dùng hết sức bình sinh, hai tay nắm chặt dao, dồn sức nhảy xuống, ngay lúc cánh tay ông gần như tê dại, lớp vật chất niêm phong màu vàng cuối cùng cũng xuất hiện vết nứt.

Vết nứt lan rộng, kêu răng rắc mấy tiếng, rồi toàn bộ bắt đầu vỡ ra.

"Ầm" một tiếng, lớp vật chất niêm phong màu vàng hoàn toàn vỡ nát.

Trương Khởi Linh cuối cùng cũng được giải thoát.

Nhưng anh nhắm chặt hai mắt, không có bất kỳ phản ứng nào.

Trái tim đang treo lơ lửng của mọi người lại nhói lên.

Cả đám người chết lặng nhìn, cẩn thận không dám nói lời nào, bây giờ không còn cách nào khác, chỉ có thể dựa vào Trương Khởi Linh tự mình tỉnh lại.

Tim Vương Nguyệt Bán đập thình thịch, căng thẳng nhìn Trương Khởi Linh vẫn chưa có phản ứng, trong lòng vô cùng lo lắng.

Không lâu sau, hơi thở của Trương Khởi Linh dần dần có nhịp điệu, mí mắt khẽ động, rồi đột ngột mở ra.

"Hít!" Trương Khởi Linh ngồi dậy, hít một hơi thật sâu.

"Khụ khụ..." Trương Khởi Linh ho vài tiếng, sắc mặt cuối cùng cũng trở lại bình thường.

Thấy cảnh này, Vương Nguyệt Bán kích động không kìm được: "Sống rồi, cuối cùng cũng sống rồi, dọa chết tôi rồi!" Nói rồi, Vương Nguyệt Bán ôm chầm lấy cổ Trương Khởi Linh, "Mọi người mau chụp ảnh, gửi cho Thiên Chân, bảo họ nhanh lên, chúng ta sắp đông

thành que kem cả rồi...” “...” Trương Khởi Linh liên tục hít thở không khí trong lành, ánh mắt có thêm vài phần sáng sủa và thần thái.

Cùng lúc đó.

Cánh cửa đá không có phù điêu đột nhiên mở ra một lớp.

Sau khi lớp này mở ra, phù điêu cũng xuất hiện theo.

Mọi người cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, “Mau chụp ảnh gửi đến Tứ Cô Nương Sơn!” .....

Tứ Cô Nương Sơn cách đó ngàn dặm.

“Hắt xì...” Ngô Tà hắt hơi một cái, cảm giác bất an trước đó dần dần tan biến, cậu cũng không biết là tình hình thế nào.

Cứ cảm thấy nguy hiểm mà Tô Mặc nói trước đó dường như đang xảy ra.

“Tô gia, ngài nói bên trong cánh cửa thứ hai có nguy hiểm, rốt cuộc họ đã giải quyết xong chưa?” Tô Mặc vừa cầm lấy đồ vật được đưa từ dưới lên, vừa “ừm” một tiếng, nói: “Bây giờ ảnh đã gửi đến, chứng tỏ nguy hiểm của họ đã được giải trừ, yên tâm đi!” Ngô Tà nghe anh nói vậy, tâm trạng dần dần bình tĩnh lại.

Ba người cúi đầu, nhìn kỹ bức ảnh.

Trên ảnh là hoa văn phù điêu của cánh cửa cuối cùng.

Ngô Tà không hiểu, “Lần này sao ngay cả một bóng người cũng không có...” “Nhìn mặt sau đi...” Giải Tiểu Hoa nhắc nhở.

Ngô Tà lấy ảnh lật lại xem, lập tức thấy một chữ “Nhanh”, còn thêm rất nhiều dấu chấm than.

Đồng tử Ngô Tà co lại, “Họ quả nhiên đã xảy ra chuyện, đi, mau chóng lấy mật mã thứ ba!” Tô Mặc biết mật mã thứ ba nằm trong phòng điều khiển cơ quan, nhưng trong lúc họ nghĩ cách lấy mật mã

thứ ba, có thể sẽ xuất hiện thi miết.

Để đảm bảo an toàn, Tô Mặc vẫn lấy ra móng lừa đen, gỗ đào và một số vật trừ tà khác từ không gian hệ thống đặt xung quanh.

Để lần này không xảy ra sai lầm chết người, Tô Mặc ở lại phía trên để chụp ảnh, đồng thời đối phó với những người tóc và thi miết có thể xuất hiện và phá hoại hành động của họ bất cứ lúc nào.

"Tiểu Hoa, chúng ta tăng tốc độ lên!" Ngô Tà cũng rất sốt ruột, chỉ muốn lấy được mật mã rồi lao ngay đến Ba Nãi.

"Ầm!" Ngay khi Ngô Tà và họ định động vào những sợi xích sắt, một "người tóc" xuất hiện.

Tô Mặc nhanh tay lẹ mắt, một cước đá văng nó ra, nhưng "người tóc" ngay giây tiếp theo đã lao trở lại, động tác cực nhanh và cũng vô cùng quỷ dị.

Tô Mặc cười lạnh, giơ nắm đấm, vừa định đập nát đầu "người tóc", nhưng bất ngờ thay, "người tóc" lại lao vào những chiếc vại gốm như một kẻ tự sát.

"Bốp!" "Bốp!" Các vại gốm liên tiếp vỡ nát, từng con thi miết vương màu đỏ từ trong đó bò ra.

"Tô gia!" Sắc mặt Ngô Tà thay đổi, phải biết rằng những con thi miết vương này độc tính cực mạnh, một nhát cắn là toi mạng, vô cùng nguy hiểm.

"Lo việc của các cậu đi... không cần lo lắng!" Tô Mặc nhướng mày, toàn thân huyết khí Thanh Long tuôn trào, một luồng uy áp kinh hoàng quét tới, đám thi miết vương bị uy thế của anh áp chế, run lẩy bẩy không dám động đậy.

"Cút ngay!" Tô Mặc hét lớn một tiếng, âm thanh như tiếng rồng gầm, mang theo uy thế và sự bá đạo kinh thiên động địa, vang vọng

khắp trời mây.

Đám thi miết vương quay đầu bỏ chạy, không dám nán lại một giây.

Chương 407

Ngô Tà, Giải Tiểu Hoa vừa thở phào nhẹ nhõm, lại thấy mấy "người tóc" nữa xuất hiện.

"A..." Ngay sau đó, lại một tiếng cười vang lên, ba người ngẩng đầu lên liền thấy Hắc Hạt Tử.

Mặt Hắc Hạt Tử có vết thương, trên tay cũng toàn là vết máu, "Tô gia, tôi về rồi!" "Tốt, không sao là tốt rồi." Tô Mặc tung một quyền, trực tiếp đánh ngã một "người tóc" đang lao về phía mình, sau đó một chiêu đá nát đầu nó.

Hắc Hạt Tử cũng một chiêu hạ gục một "người tóc", hai người ra tay đều vô cùng tàn nhẫn.

Ngô Tà và Tiểu Hoa vốn đang lo lắng, quay đầu lại thấy Hắc Hạt Tử đã trở về, hơn nữa ra tay vẫn gọn gàng dứt khoát như vậy, hai người đều thở phào nhẹ nhõm.

Giải Tiểu Hoa nói: "Tốt quá rồi, hóa ra anh không chết!" "Hắc gia ta là người lương thiện như vậy, sao có thể dễ dàng chết được?

Hì hì, các cậu vẫn nên mau chóng lấy mật mã của các cậu đi..." Hắc Hạt Tử đang nói chuyện phiếm với Ngô Tà, Giải Tiểu Hoa, nào ngờ con "người tóc" cuối cùng từ phía sau lao lên vai hắn.

Móng vuốt sắc bén lóe lên hắc khí đâm thẳng vào đầu Hắc Hạt Tử.

Tô Mặc "vút" một tiếng biến mất tại chỗ, thân ảnh nhanh như chớp, đó là tốc độ mà vũ khí tinh vi nhất thế gian cũng không thể bắt kịp.

"Keng!" Tô Mặc rút Xích Tiêu kiếm ra, giây tiếp theo, "người tóc"

đã bị trường kiếm của Tô Mặc đâm xuyên.

Phụt!

Máu me nhầy nhụa bắn lên mặt Hắc Hạt Tử.

"Ây da, ghê quá." Hắc Hạt Tử chớp chớp mắt, trong lòng một trận ớn lạnh, một cước đá thẳng "người tóc" xuống dưới bánh răng cơ quan.

"Tô gia, tôi đi giúp họ..." Hắc Hạt Tử chủ động chạy về phía Tiểu Hoa và họ.

Tô Mặc "ừ" một tiếng, không để tâm.

Hắc Hạt Tử đến bên cạnh Ngô Tà, Giải Tiểu Hoa, ba người cùng nhau kéo dây xích.

Rào rào!

Cùng với tiếng xích sắt vang lên, các khối phù điêu trên bức tường mật mã từ từ thay đổi, không ít khối bị đẩy ra ngoài.

Các khối được đẩy ra ngoài tương ứng với bên Trương gia cổ lâu chính là mật mã.

Tô Mặc vội vàng kiểm tra, xem có mảnh đá vỡ nào cản trở việc đẩy các khối ra không.

"Tổng cộng có năm khối, hai mật mã trước đó cũng đều là năm chữ số, liệu có phải là như vậy không?" Kiểm tra đi kiểm tra lại, cũng không phát hiện có mảnh đá vỡ nào cản trở, Tô Mặc lại nhìn năm khối phù điêu được đẩy ra, mày nhíu chặt, cứ cảm thấy có gì đó không đúng.

"Tô gia, có vấn đề gì sao ạ?" Ngô Tà lần đầu tiên thấy Tô Mặc hành động chậm như vậy.

Tô Mặc giải thích: "Lần này nhất định phải kiểm tra cho kỹ, không

thể xảy ra bất kỳ sai sót nào!" Sau khi xác định không có sơ hở nào, Tô Mặc mới chụp một tấm ảnh, giao cho Tiểu Hoa, bảo cậu chuyển cho bên Ba Nãi.

Xong xuôi mọi việc, Giải Tiểu Hoa quay lại bên cạnh Tô Mặc, nói: "Sư phụ, cơ quan vô cùng tinh xảo, con còn muốn chụp thêm vài tấm, về nghiên cứu kỹ hơn!" Nghe vậy, tim Tô Mặc lỡ một nhịp.

Trong nguyên tác, mọi người không phát hiện ra mật mã bị sai là vì Tiểu Hoa quay lại chụp ảnh mới phát hiện ra.

Chẳng lẽ mình kiểm tra sai rồi sao?

Không thể nào!

Thuật cơ quan của mình thiên hạ vô song, tuyệt đối không thể có vấn đề.

Tô Mặc trầm tư một lát.

Kỹ năng leo trèo của Tiểu Hoa trước nay không cần phải lo lắng, cậu dễ dàng trèo lên, lấy máy ảnh ra chụp vài tấm, xem xét, cũng không phát hiện vấn đề gì.

"Xong rồi..." Ngô Tà hưng phấn nói, "Chuyện ở đây kết thúc rồi, chúng ta mau đến Ba Nãi thôi..." "Tô gia..." Ngô Tà nhìn về phía Tô Mặc, lại thấy Tô Mặc có chút thất thần.

"Tô gia?" Ngô Tà lại gọi một tiếng, "Ngài không sao chứ?" Hả?

Tô Mặc hoàn hồn, lắc đầu: "Không sao!" Không biết tại sao, trong lòng Tô Mặc mơ hồ có chút bất an, đổ đấu nhiều năm, anh đã rất lâu không có cảm giác này.

Ngô Tà đề nghị: "Vậy chúng ta đến Ba Nãi đi, Tiểu Ca cần chúng ta..." "Được!" Tô Mặc gật đầu, chuyện ở đây đã xong, không có lý do gì để ở lại nữa.

Mọi người thu dọn đồ đạc, đeo hành lý lên, rời Tứ Cô Nương Sơn, tiến đến Ba Nãi.

Mà bên Hoắc Lão Thái Thái sau khi nhận được ảnh, bà đích thân vào núi, đưa ảnh vào trong.

Hoắc Tú Tú muốn đi theo, cuối cùng vẫn bị bà nội dùng thuốc mê làm ngất rồi đưa về.

Nói cũng thật trùng hợp, ngay khi mấy người Tô Mặc đang trên đường đến Ba Nãi, lại đụng phải đội ngũ của Hoắc gia đang hộ tống Tú Tú rời đi.

Tú Tú được đặt trong một chiếc hòm gỗ, trong tay còn nhét một lá thư.

"Tú Tú?" Hoắc Tú Tú là vợ chưa cưới của Tiểu Hoa, cậu tiến lên bế Tú Tú ra, "Tú Tú..." Đợi Hoắc Tú Tú tỉnh lại, sắc mặt lại trắng bệch.

"Tô gia, anh Tiểu Hoa, hu hu hu..." Hoắc Tú Tú không nhịn được khóc nấc lên, "Bà nội một mình vào núi rồi, bà không cho cháu đi theo, nhưng cháu cứ cảm thấy có gì đó không ổn, trong lòng cứ thấy bất an..." Người ta nói giác quan thứ sáu của phụ nữ rất mạnh.

Tô Mặc nghe xong, sự bồn chồn trong lòng cũng tăng lên.

Ngô Tà nói: "Cô xem lá thư trong tay trước đi..." Lá thư là do Hoắc Lão Thái đích thân viết, trên đó chỉ viết vài dòng ngắn ngủi, giải thích lý do làm Tú Tú ngất đi, Hoắc Lão Thái lo lắng, nếu bà xảy ra chuyện, sau này Hoắc Tú Tú sẽ là chủ của Hoắc gia.

Hai câu cuối, Hoắc Lão Thái Thái nói rõ, bà rất rõ lần này mình vào Trương gia cổ lâu là cửu tử nhất sinh.

Nước mắt Tú Tú không ngừng rơi, "Bà nội bảo cháu phải bảo trọng...

Sao bà lại như vậy!" Tô Mặc trầm giọng nói: "Tiểu Hoa, cậu dặn dò những người khác, đưa Tú Tú về an toàn, chúng ta tăng tốc đến đó đi!" "Sao ngay cả các người cũng muốn bỏ tôi lại?

Phải đưa tôi đi!" Hoắc Tú Tú còn chưa nói hết lời, Tiểu Hoa đã một lần nữa đánh ngất cô.

Sau khi sắp xếp mọi thứ, nhóm Tô Mặc lại lên đường.

Đợi họ quay về nhà A Quý, lại được những người khác của Hoắc gia cho biết, Hoắc Lão Thái đã mất liên lạc.

Chương 408

"Đã vào được một ngày một đêm, chúng tôi cũng đã tìm kiếm trong núi nhưng không có tin tức gì." Thuộc hạ của Hoắc gia cũng lo lắng, nhưng họ tìm kiếm đã lâu, bây giờ cũng bó tay.

"Sao lại như vậy?

Mật mã của chúng ta không sai mà." Ngô Tà gãi đầu, hoàn toàn không nghĩ ra rốt cuộc là tại sao.

Tô Mặc trầm mặc.

Sự việc vẫn phát triển theo hướng mà anh lo lắng nhất!

Mật mã của cánh cửa cuối cùng, Ngô Tà và Tiểu Hoa cũng đã kiểm tra nhiều lần, ngay cả chính mình cũng xem xét kỹ lưỡng.

Đổ đấu nhiều năm, Tô Mặc chưa bao giờ nghiêm túc như ở Tứ Cô Nương Sơn.

Thực sự không có khối nào không được đẩy ra, cũng không có khối nào tự nhiên bị đẩy ra.

Vốn tưởng rằng thông qua nỗ lực của mình, có thể thay đổi vận mệnh của Trương Khởi Linh, Hoắc Tiên Cô, nhưng không ngờ, cuối cùng họ vẫn mất liên lạc.

"Nói không chừng chỉ là vì không có tín hiệu nên không liên lạc được, địa hình trong núi phức tạp, không có mật mã cũng không vào được, bây giờ không liên lạc được cũng... cũng rất bình thường!" Giải Tiểu Hoa chỉ có thể nói như vậy, nhưng càng nói cậu càng mất tự tin.

Trong đội còn có Hồ gia, Trương gia và các Mô Kim Hiệu Úy khác, ngay cả họ cũng mất liên lạc với mọi người, đội ngũ chắc chắn đã xảy ra chuyện.

“Không được, chúng ta bây giờ phải qua đó xem thử...” Ngô Tà sốt ruột định cầm lấy trang bị, vội vàng đi vào núi.

Tô Mặc không ngăn cản, dù sao tình hình cũng khẩn cấp, mấy người không kịp nghỉ ngơi, lại một lần nữa ngựa không dừng vó lên đường.

Tô Mặc lấy ra la bàn vàng, dẫn Ngô Tà, Tiểu Hoa đi vào sâu trong núi.

Tô Mặc sớm đã lĩnh hội được Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, vì vậy không tốn nhiều thời gian, anh đã đến được lối vào trong lòng núi.

Lúc này đã là hoàng hôn, ánh chiều tà màu cam rực rỡ, họ vừa bước vào, ai cũng biết nguy hiểm trùng trùng.

Trên đường đi, họ đã tiêu diệt không ít mật lạc đà, dùng mật mã trong tay mở cánh cửa đầu tiên.

Trước đây, Trương Khởi Linh đi qua các cổ mộ lớn, anh đều sẽ để lại một số ký hiệu riêng của mình.

Nhưng sau khi vào trong sơn động, Ngô Tà tìm kiếm rất nhiều nơi xung quanh, cũng không phát hiện bất kỳ ký hiệu nào thuộc về Muộn Du Bình.

“Sư phụ, thầy xem đây là cái gì?” Giải Tiểu Hoa đột nhiên phát hiện một dấu chân, hoàn toàn khác với dấu chân của những người khác.

Một lớn một nhỏ, hơn nữa còn rất dị dạng.

Tô Mặc chỉnh đèn pin sáng hơn, nhìn rõ kích thước của dấu chân này, nói: “Đây chính là dấu chân của Trương Tháp Tháp!” Ngô Tà nghi ngờ, “Trương Tháp Tháp, hắn là ai?” Tô Mặc nói: “Hắn cũng là người Trương gia, cũng tên Trương Khởi Linh, cùng tên cùng họ với

Tiểu Ca, những năm nay vẫn luôn trốn ở Ba Nãi, chính là để tìm thời cơ thích hợp, tiến vào Trương gia cổ lâu!" Ngô Tà nói: "Tiểu Ca và Hoắc Lão Thái Thái họ xảy ra chuyện, có liên quan đến người này?" Tô Mặc lắc đầu: "Thân thủ của hắn tuy rất lợi hại, nhưng vẫn không đánh lại Tiểu Ca, huống chi còn có Hỗn Độn, Lão Hồ ở đó, tôi không tin hắn có thể chiếm được lợi thế trong tay Lão Hồ!" Nói thật, sự tin tưởng của Tô Mặc đối với Lão Hồ thực ra còn hơn cả Trương Khởi Linh, Trương Khởi Linh thỉnh thoảng còn mất trí nhớ, tính cách Lão Hồ trầm ổn nội liễm, vĩnh viễn là đối tượng có thể tin cậy.

Nói rồi, Tô Mặc, Ngô Tà, Giải Tiểu Hoa tiến vào cánh cửa thứ hai.

Chu sa đỏ trên giường băng hàn ngọc của cánh cửa thứ hai vẫn còn đó.

Tô Mặc dùng thuật cơ quan nhanh chóng diễn giải ra toàn bộ hoạt động của cơ quan.

"Cạch" một tiếng, âm thanh giòn tan vang lên, Tô Mặc quen đường quen lối mở ra bệ vận chuyển thi thể.

Và ngay lúc này, phía sau họ xuất hiện một bóng đen, toàn thân che kín chỉ lộ ra một đôi mắt.

Tô Mặc quay đầu lại, vừa nhìn đã biết là ai, "Ngươi quả nhiên ở đây!" Trương Tháp Tháp nói: "Tô gia, tôi đã nghe danh của ngài!" Giọng nói như tiếng máy bơm nước vang vọng trong không gian này.

Trương Tháp Tháp nói: "Tôi biết thủ đoạn của ngài nghịch thiên, nhưng trong Trương gia cổ lâu này, không có người Trương gia dẫn đường, cho dù ngài có năng lực nghịch thiên cũng đừng hòng tiến vào!" Tô Mặc nhìn Trương Tháp Tháp, trong mắt có chút trêu chọc: "Người Trương gia?

Ngươi không phải là người Trương gia sao!" Trương Tháp Tháp

hiểu ý: "Ngươi đừng hòng mong ta dẫn đường!" Trương Tháp Tháp nói xong còn cười vài tiếng, thậm chí cảm thấy có chút độc địa.

Tô Mặc hừ lạnh một tiếng: "Chuyện của ngươi ta đều biết cả, nếu ngươi thực sự còn muốn khôi phục lại dáng vẻ ban đầu, hoặc là kết thúc cuộc sống không thể thấy ánh mặt trời như hiện tại, ngươi có thể kể hết mọi chuyện của ngươi cho chúng ta nghe, ta cũng có thể giúp ngươi khôi phục..." Nghe xong lời của Tô Mặc, người đó như nghe được chuyện gì buồn cười, lại lần nữa bật cười lớn.

"Đúng là chuyện nực cười, ta đã ra nông nỗi này rồi, làm sao mà khôi phục, ngươi thật sự coi mình là thần tiên sao?" Sắc mặt Tô Mặc bình tĩnh: "Ta nói có một nơi có thể, ngươi có dám tin không?" Tô Mặc nói vô cùng tự tin, rất có khí thế, ngay cả Ngô Tà và Tiểu Hoa cũng không khỏi tin tưởng, mà Trương Tháp Tháp cũng bị lời nói của anh làm cho có chút dao động.

"Thật sao?

Sao có thể có một nơi như vậy... không thể nào!" Trương Tháp Tháp càng nói, càng kích động.

"Đương nhiên là có!" Tô Mặc đột nhiên cao giọng: "Nếu không tại sao Trương gia lại tồn tại nhiều năm như vậy?

Tại sao những người đó lại trăm phương ngàn kế muốn vào Trương gia cổ lâu tìm kiếm bí mật gì?" "Chẳng phải là để tìm được nơi đó, sau đó tiến vào nơi đó, đạt được trường sinh mà họ mong muốn, thậm chí là trọng sinh sao!" Lời này nói khiến Trương Tháp Tháp ngây người.

Ngô Tà như nghĩ đến điều gì đó, bất giác buột miệng: "Tô gia, ngài nói là...

Thanh đồng môn??" Sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, Ngô

Tà cũng dần dần hiểu ra nhiều bí mật, trong đó có cả Thanh đồng môn này.

"Đúng!" Tô Mặc gật đầu, không hề che giấu trước mặt Trương Tháp Tháp: "Chính là Thanh đồng môn!" Lần trước sau khi kết thúc ở Vân Thiên Cung, thực lực của Tô Mặc không đủ, cuối cùng phải dừng bước ở vòng ngoài cùng của Thanh đồng môn, nhưng bây giờ anh đã tu thành thân Địa tiên, thực lực còn mạnh hơn trước, nếu không phải do Lão Lưu và tổ chức "Nó" phía sau bức ép, có lẽ Tô Mặc lúc này đang khám phá Thanh đồng môn.

"Thanh đồng môn trường sinh?

Trọng sinh?" Sắc mặt Ngô Tà hoảng hốt, lẩm bẩm một mình.

Thế giới này không đơn giản như bề ngoài, điều này trước đây Ngô Tà đã biết ở Tần Lĩnh, sự phục sinh của Lão Dương năm đó, sự kỳ quái của cây thần thanh đồng, những điều này đến nay vẫn không thể giải thích bằng khoa học.

Tô Mặc lại nói: "Ngươi tuy cũng tên Trương Khởi Linh, nhưng lại không phải tộc trưởng Trương gia, Tiểu Ca mặc đồ đen lúc trước mới là tộc trưởng Trương gia, trên người anh ta có Quỷ tỳ có thể mở Thanh đồng môn, nếu ngươi còn muốn biết tất cả sự thật, và để bản thân được khôi phục, ngươi hãy nói ra lộ trình để cứu anh ta!" "..." Im lặng!

Trương Tháp Tháp im lặng!

Phải thừa nhận, hắn đã bị lời nói của Tô Mặc làm cho động lòng.

Phải biết rằng, hắn đã sống ở nơi không thấy ánh mặt trời suốt ba mươi năm, da dẻ toàn thân đã bị hủy hoại.

Mặt mình trông thế nào, chính hắn cũng rất rõ.

Chương 409

Tuy hắn có thể đi ra ngoài, nhưng sau khi ra ngoài, hắn cũng chỉ bị người khác coi là quái vật.

"Ta không cam lòng, nếu thực sự có cơ hội này, ta có thể, nhưng nếu ngươi lừa ta, ta sẽ khiến các ngươi chết ở đây, một người cũng đừng hòng sống sót ra ngoài!" Răng Trương Tháp Tháp nghiến ken két, hai mắt trừng trừng nhìn Tô Mặc.

Tô Mặc không để tâm đến lời đe dọa của Trương Tháp Tháp, giống như hổ không để ý đến tiếng sủa của chó nhà, mỉm cười gật đầu: "Được!" Đối với Tô Mặc, giết chết Trương Tháp Tháp dễ như trở bàn tay, giống như bóp chết một con kiến nhỏ, nhưng Trương Tháp Tháp bây giờ không thể chết, hắn còn có tác dụng.

Trương Tháp Tháp nói: "Nhưng, ta kể cho các ngươi nghe chuyện trước, các ngươi hãy quyết định có vào hay không, dù sao, cho dù ta chỉ đường cho các ngươi, các ngươi chưa chắc đã cứu được người, cũng chưa chắc có thể sống sót ra ngoài!" Nghe vậy, Ngô Tà liền nổi nóng, giận dữ nói: "Ngươi không cần quan tâm, ngươi chỉ cần chỉ đường là được rồi, chúng ta có Tô gia ở đây, vào được thì ra được!" "Tô gia, đừng nói nhảm với hắn nữa, ngài không phải có chiêu rất giống với chiêu của Thanh Hồ Thi sao, có thể khiến người ta rơi vào ảo cảnh..." "Xử lý cái tên người không ra người, quỷ không ra quỷ này đi..." Sau khi Ách Ba Trương mất tích, Ngô Tà rõ ràng đã mất bình tĩnh.

"..." Tô Mặc cũng cạn lời, mình đã đạt được thỏa thuận với Trương Tháp Tháp, hà tất phải làm thêm chuyện thừa.

Trương Tháp Tháp lạnh lùng nhìn Ngô Tà: "Nhóc con, cậu họ Ngô

đúng không...

Cậu và Ngô Tam Tỉnh có quan hệ gì!" Tư duy của Trương Tháp Tháp nhảy hơi nhanh, khiến Ngô Tà ngẩn người một lúc: "Ngươi nói chú Ba của ta?

Ngươi quen chú Ba của ta?" Trương Tháp Tháp nói: "Hóa ra ông ta là chú Ba của cậu, ta đoán không sai, cậu quả nhiên có quan hệ với Ngô Tam Tỉnh..." "Nếu đã như vậy, ta cũng không ngại kể cho các ngươi nghe chuyện năm đó..." "..." Sắc mặt Ngô Tà sững lại: "Chuyện năm đó?

Năm đó có chuyện gì?" Chú Ba ơi chú Ba, rốt cuộc chú còn che giấu bao nhiêu bí mật!

Ngô Tà thầm nghĩ.

Trương Tháp Tháp nói: "Năm đó có người đang tìm kiếm trên quy mô toàn quốc những người tên là 'Trương Khởi Linh'!" Tìm kiếm cái tên này trên toàn quốc, vào thời điểm mấy chục năm trước khi thông tin còn bế tắc, giao thông bất tiện, đây không phải là chuyện dễ dàng, người bình thường cũng không làm được.

Tô Mặc biết là ai đang tìm, nhưng Trương Tháp Tháp không nói, anh cũng không đề cập.

Mấy người từ lời kể của Trương Tháp Tháp biết được, hắn vốn là một đặc công bình thường, cuộc sống từng nghĩ đến là sau khi hòa bình, hắn sẽ sống một cuộc đời bình thường, nhưng không ngờ sau này lại bị một đám người bắt đến nơi này.

Đến nơi, Trương Tháp Tháp mới biết đây là Ba Nãi, ở đây không chỉ có mình hắn tên là Trương Khởi Linh.

Có mấy chục người tên Trương Khởi Linh đều bị bắt lại với nhau, và nhiều người trên người có hình xăm khác nhau.

Ngoài Cùng Kỳ, còn có Kỳ Lân.

Sau đó hắn bị một người Hán địa phương cưỡng ép xăm hình Kỳ Lân.

Nhưng thực ra, hình xăm này là bản đồ địa hình của ngọn núi này.

Lúc đó tất cả các "Trương Khởi Linh" đều theo đội ngũ bí ẩn đó đến Trương gia cổ lâu.

Ngoài ra, còn có một đội đưa tang.

Trong đội đưa tang đó có một người họ Ngô.

Người đó tên là Ngô Tam Tỉnh.

Nhưng sau đó không biết vì sao Ngô Tam Tỉnh cũng biến mất.

Nói đến đây, cảm xúc của Trương Tháp Tháp có chút kích động: "Ta không biết chú Ba của cậu tại sao lại biến mất, nhưng ta biết nhà họ Ngô của các cậu nước rất sâu, và nếu không có đám người các cậu được gọi là Cửu Môn, ta cũng sẽ không rơi vào tình cảnh này..." Ngô Tà không nhịn được xen vào hỏi: "Ý của ngươi là, chuyện năm đó là do Lão Cửu Môn làm??" Trương Tháp Tháp lắc đầu: "Phải, mà cũng không phải..." Ngô Tà nghi ngờ: "Ý gì?

Ngươi nói rõ đi..." Trương Tháp Tháp nói: "Bởi vì Lão Cửu Môn năm đó, thực ra cũng chỉ là một quân cờ trong tay người khác mà thôi, họ vì tư tâm của mình mà đến nơi này, nên mới bị 'Nó' khống chế..." Nhắc đến "Nó", ánh mắt Trương Tháp Tháp né tránh, mang theo vẻ sợ hãi.

Lại là nó.

Lại là cái "nó" đó!

Ngô Tà không bao giờ ngờ được, lúc này mình lại có thể nghe thấy cái "nó" này từ miệng người này.

Cái "nó" này thật đúng là không nơi nào không có, không lỗ hổng nào không chui vào.

Hóa ra chuyện của hơn 30 năm trước, cũng đều do chúng thao túng.

"Cửu Môn do Trương Đại Phật Gia đứng đầu sớm đã không còn trong sạch, còn mục đích của Trương Đại Phật Gia là gì, lúc đó ta nhìn rất rõ, dã tâm của ông ta đã vượt xa Cửu Môn, chính vì thế nên mới bị 'Nó' lợi dụng!" "Chuyện năm đó thật sự quá thảm, tất cả mọi người bị buộc phải vào trong, người duy nhất sống sót ra ngoài cũng chỉ có ta!" Trương Tháp Tháp kéo miếng vải đen che mặt xuống, để lộ ra một khuôn mặt vô cùng đáng sợ.

Đây hoàn toàn là một khuôn mặt có thể khiến người ta gặp ác mộng vào ban đêm.

Da của hắn đã bị ăn mòn hoàn toàn, Ngô Tà, Giải Tiểu Hoa thậm chí còn nhìn thấy mạch máu đang đập thình thịch.

Ngũ quan của Trương Tháp Tháp teo lại, mắt bị lệch sang hai bên, còn mũi và miệng gần như xoắn vào nhau.

Trên mặt không có một sợi lông nào, trán cũng toàn là sẹo, cổ và vai gần như thành một đường thẳng, nên vai hắn trông như bị sụp xuống.

Hai cánh tay như mọc thẳng ra từ hai bên thân thể.

Trương Tháp Tháp, người như tên!

"Hít!" Trên người hắn không có một mảng da nào lành lặn, khiến Ngô Tà nhìn thấy mà không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Trông rất giống như bị một loại hóa chất nào đó ăn mòn nghiêm trọng, da mới không mọc ra được, biến thành một lớp bán trong suốt, có thể nhìn thấy trực tiếp thành tế bào mạch máu, dường như chỉ cần

chạm nhẹ là hắn sẽ chảy máu toàn thân.

Tuy nhiên, nửa người bên trái của Trương Tháp Tháp đến nay vẫn còn một nửa hình xăm Kỳ Lân, vẫn giữ được độ hoàn chỉnh nhất định.

Ngô Tà ngước mắt nhìn qua, một cái đã nhận ra đó là hình xăm Kỳ Lân.

Thảm!

Ngay cả Tô Mặc cũng không nhịn được mà nổi da gà.

Ngô Tà nói: "Sao lại ra nông nỗi này?" "Sao lại ra nông nỗi này?" Trương Tháp Tháp không trả lời mà hỏi ngược lại: "Còn không phải do Phật gia Cửu Môn của các ngươi và 'Nó' đứng sau lưng ông ta hại sao!" Ngô Tà trong lòng kinh hãi: "Phật gia?

Phật gia...

ông ấy..." "Hừ!" Dường như biết Ngô Tà đang nghi ngờ điều gì, Trương Tháp Tháp hừ lạnh một tiếng: "Trương Đại Phật Gia vì vinh hoa phú quý của mình, năm đó đã cấu kết với 'Nó', năm đó tất cả chúng ta, những Trương Khởi Linh, bị buộc phải cùng đội đưa tang vào Trương gia cổ lâu!" "Và lúc đó ta mới biết, họ muốn tìm là người Trương gia, và phải tên là Trương Khởi Linh, vì tên của tộc trưởng Trương gia chính là Trương Khởi Linh!" "Chỉ có người Trương gia mới có thể sống sót trong Trương gia cổ lâu!" "Để cho đội đưa tang đó của họ đạt được mục đích, tất cả các Trương Khởi Linh đã trở thành vật tuẫn táng!" "Ngươi nói xem, chúng ta tên là Trương Khởi Linh có lỗi sao?" Câu hỏi này Ngô Tà không thể trả lời.

Đúng sai phải trái, chuyện này đã qua nhiều năm như vậy, câu trả lời cũng đã mất đi ý nghĩa.

Hơn nữa, Ngô Tà cũng biết, cho dù mình có trả lời câu hỏi này,

cũng không chắc có thể xóa bỏ được hận thù của Trương Tháp Tháp đối với Cửu Môn.

Ngô Tà thử chuyển chủ đề: "Vậy các ngươi đã gặp phải chuyện gì trong Trương gia cổ lâu?

Chương 410

Sao lại xảy ra chuyện toàn quân bị diệt, chỉ có một mình ngươi ra ngoài?" Ân oán giữa Cửu Môn và Trương gia nhất thời cũng không nói hết được, nhưng cuối cùng cũng cho Ngô Tà biết được sự thật.

"Nó" ở khắp mọi nơi, tất cả bí mật đều tập trung ở Trương gia cổ lâu, chỉ cần vào trong, tất cả sự thật sẽ được phơi bày.

Lúc này, Ngô Tà càng thêm nóng lòng muốn vào Trương gia cổ lâu.

"Bên trong có gì à?

Ha ha, bên trong, chính là địa ngục trần gian!" Nói đến đây, Trương Tháp Tháp lại bắt đầu kích động, hắn che mặt mình, đau khổ nói: "Sau khi chúng ta vào trong mới phát hiện, thực ra lộ trình chúng ta đi đều là sai, vì lộ trình sai lầm, đã dẫn đến việc cơ quan trong cổ lâu bị kích hoạt!" "Mà bên trong Trương gia cổ lâu, thực ra chỉ có duy nhất một cơ quan, đó là cơ quan khí độc!" Nói rồi, Trương Tháp Tháp chỉ vào mặt mình: "Mặt của ta, chính là bị những khí độc này ăn mòn!" "Vì sự lưu thông không khí và thay đổi nhiệt độ, đạt đến một số liệu nhất định, cơ quan khí độc sẽ lập tức khởi động!" "Khí độc khuếch tán, mỗi một góc đều không thể trốn tránh, dù chúng ta trốn ở đâu, cũng vô dụng!" "Rất nhiều người tại chỗ đã bị ăn mòn thành một vũng nước xanh, cảnh tượng thảm không nỡ nhìn!" "Sau này, ta mới biết những khí độc đó thực ra là xút mạnh!" Trương Tháp Tháp gầm lên, trút hết nỗi bất bình trong lòng.

Xút mạnh?

Thứ đó không phải chuyện đùa, ở nồng độ cao, những sinh vật bằng xương bằng thịt như con người có thể bị ăn mòn thành nước.

Ngô Tà trong lòng chấn động.

Sắc mặt Tô Mặc vẫn bình thường, cơ thể anh khác người thường, chỉ cần cẩn thận một chút, xút mạnh chưa chắc đã làm anh bị thương.

Ngô Tà lại nói: "Vậy cuối cùng ngươi làm sao thoát ra được?" Trương Tháp Tháp lắc đầu: "Làm sao thoát ra được à?

Ta cũng chỉ là may mắn mà thôi!" Khi Trương Tháp Tháp kể những chuyện này, lại dần dần bình tĩnh lại, chuyện này hắn đã ép mình chấp nhận suốt ba mươi năm, lúc này nói ra dường như cũng không còn đau khổ như vậy.

"Năm đó ta trốn ở lớp gác xép phía trên, những người đi trước đều đã chết cả, ta trốn trong đống xác chết, da dẻ toàn thân ngứa ngáy, ta vốn tưởng mình chết chắc rồi, nhưng sau đó khí độc tan đi, ta điên cuồng muốn chạy ra ngoài, có lẽ là ông trời thấy ta đáng thương, cứ thế ta hồ đồ chạy thoát!" "Nhưng cả đời này của ta cũng bị hủy hoại." Nói xong, Trương Tháp Tháp im lặng rất lâu không nói gì.

Ngô Tà sắp bị hắn làm cho tức chết.

Ngô Tà đang định thúc giục hắn, ai ngờ, Trương Tháp Tháp lại mở miệng: "Sau đó ta thoi thóp trong núi, được Bàn Mã phát hiện, ông ấy đã cứu ta, cũng thường xuyên mang đồ ăn đến cho ta, ta và ông ấy đã hẹn ước, chuyện của ta ông ấy tuyệt đối không được nói ra!" "Sau này, chuyện năm đó ông ấy liên hợp với những người khác tiêu diệt đội khảo cổ, người biết rõ tình hình nhất chính là ta, cho nên, nhiều năm như vậy, cũng chỉ có Bàn Mã biết sự tồn tại của ta!" "..." Trương Tháp Tháp ngừng lại, nhìn lại Ngô Tà, Tô Mặc, "Nếu các ngươi đã biết cả rồi, chẳng lẽ còn không biết đáp án sao?" "Trương gia cổ lâu chính là một luyện ngục trần gian, đám người trước đó vào trong cũng chắc chắn sẽ chết, ta đã cản trở họ, có sai không?" "Dù sao ta cũng không cho phép bất kỳ ai vào nữa!" Trương Tháp Tháp nói đến đây có

chút kích động.

Đây chính là ám ảnh tâm lý to lớn mà Trương gia cổ lâu mang lại cho hắn, ám ảnh này đã dẫn đến hành vi của hắn.

Theo hắn thấy, không ai có thể sống sót ra khỏi Trương gia cổ lâu, hắn giết những người này, cũng là chôn vùi bí mật vĩnh viễn ở Ba Nãi.

Hắn tưởng rằng từ nay về sau, mình sẽ tiếp tục sống cuộc sống như vậy, nhưng lần này, Trương Khởi Linh thật sự lại vào trong!

Ngô Tà nói: "Tiểu Ca là Trương Khởi Linh thật sự của Trương gia, anh ấy đương nhiên có thể vào, nhưng bây giờ không biết vì lý do gì, họ đã mất liên lạc, cho nên xin ngươi nhất định phải cho chúng ta biết, một con đường khác!" Trương Tháp Tháp nói: "Ta không biết!" "Ngươi biết!" Tô Mặc, người vốn luôn khá trầm lặng, đột nhiên lên tiếng, giọng điệu không cho phép nghi ngờ, dường như một khi từ chối, Trương Tháp Tháp sẽ bị anh một kiếm đâm xuyên tim.

"Xoảng!" Xích Tiêu kiếm của Tô Mặc đã kề vào cổ Trương Tháp Tháp.

"Ta biết ngươi, ngươi đã nghiên cứu một con đường, và con đường này còn cần phải đi qua nơi mật lạc đà tập trung đông đúc!" Mạch truyện trong nguyên tác, Tô Mặc có chút ấn tượng.

Tô Mặc nhớ đó là nơi làm tổ của mật lạc đà, nhưng anh lại không biết là ở hướng nào.

Đây đã không còn là vấn đề mà phong thủy bí thuật có thể giải quyết, nhất định cần người như Trương Tháp Tháp đã vô số lần thăm dò xung quanh Trương gia cổ lâu chỉ ra phương hướng chính xác.

"Xoảng!" Xích Tiêu kiếm của Tô Mặc đã kề vào cổ Trương Tháp Tháp: "Ta biết ngươi đã nghiên cứu một con đường, con đường này cần phải đi qua nơi mật lạc đà tập trung đông đúc, nói cho ta biết con

đường đó đi như thế nào!" "Được!" Trương Tháp Tháp nhìn anh, mặt không chút sợ hãi, "Nếu các ngươi một lòng tìm chết, ta cũng không cản nữa, ta có thể cho các ngươi biết phương hướng, năm đó ta còn nợ Ngô Tam Tỉnh một ân tình, bây giờ trả lại là xong!" Ngô Tà kinh ngạc: "Hóa ra ngươi nợ chú Ba ta ân tình, ngươi mau nói đi, chúng ta bây giờ cứu người là quan trọng nhất, Tiểu Ca họ rất nguy hiểm..." "Tiểu Ca?

Trương Khởi Linh?" Trương Tháp Tháp cười khẩy: "Cho dù hắn là Trương Khởi Linh thật sự, chỉ cần đi sai đường, cũng phải chết, huống chi bây giờ đã qua một ngày, họ thực ra đã chết từ lâu rồi, các ngươi vào cũng vô ích!" Ngô Tà nổi giận: "Muốn nói thì mau nói, không nói thì câm miệng!" Lửa đã cháy đến lông mày Ngô Tà, không có thời gian để nói nhảm với tên này nữa.

Trương Tháp Tháp cười ha ha: "Ta là người may mắn, không có nghĩa là tất cả các ngươi đều giống ta, đương nhiên, nếu các ngươi cũng muốn biến thành bộ dạng này của ta!" Nói xong, Trương Tháp Tháp cũng không nói nhảm nữa, trực tiếp từ trong lòng lấy ra một cuộn sách, Ngô Tà cúi đầu nhìn, phát hiện đó chính là một tấm bản đồ.

Cho dù hắn là Trương Khởi Linh thật sự?

Ánh mắt Tô Mặc lóe lên, đoạn nói này của Trương Tháp Tháp cứ vang vọng trong đầu anh, khiến anh đột nhiên có một suy đoán mới.

Ngô Tà đưa tay nhận lấy bản đồ, nhưng lúc này Tô Mặc đã không còn quan tâm đến những thứ này nữa, anh chậm rãi bước đến giường băng hàn ngọc, theo ba cái khuyết điểm mà Muộn Du Bình họ đã tìm ra, ngón tay của anh cũng đặt vào cơ quan.

Ngón tay của Tô Mặc không dài, không giống như ngón tay của Muộn Du Bình, nhưng với tư cách là Phát Khâu Trung Lang Tướng, song chỉ thăm động là tuyệt chiêu của anh, chút cơ quan này đối với

anh quả thực quá dễ dàng.

Đợi cái bệ từ trong khe tường đi ra, Tô Mặc không chút do dự nằm xuống.

"..." Ngô Tà còn chưa kịp nói gì, cái bệ ngay giây tiếp theo đã bị cưỡng chế đóng lại.

"Ầm ầm ầm!" Cùng với tiếng cơ quan vang lên, Tô Mặc biến mất, rồi lại xuất hiện từ một cái bệ khác.

Lúc này, Tô Mặc đã bị bọc trong lớp vật chất niêm phong màu vàng.

Cảnh tượng này, khiến Ngô Tà, Giải Tiểu Hoa đứng hình.

"Sư phụ!" "Nhanh, đập vỡ nó!" Hai người Ngô Tà trong nháy mắt biến sắc.

Trương Khởi Linh đến nay sống chết chưa rõ, nếu Tô Mặc lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, họ thật sự xong đời!

Cùng lúc đó.

Cánh cửa không có phù điêu kia mở ra một lớp, cuối cùng lộ ra mặt có phù điêu.

Trương Tháp Tháp nhìn mà ngây người, hắn không ngờ người trước mặt này lại thật sự mở được cánh cửa này.

Không có huyết mạch Kỳ Lân, vẫn có thể mở được cánh cửa này!

Ba mươi năm nay, Trương Tháp Tháp vẫn luôn cho rằng không ai có thể làm được, hôm nay Tô Mặc đã triệt để phá vỡ quan niệm cố hữu của hắn, đồng thời, hắn cũng bắt đầu hoài nghi cách làm của mình trong ba mươi năm qua.

"Ngươi còn ngây ra đó làm gì?

Mau giúp một tay đi!" Ngô Tà vỗ một cái vào Trương Tháp Tháp, Trương Tháp Tháp ma xui quỷ khiến lại cũng cầm lấy dao, giúp họ định đập vỡ lớp vật chất niêm phong màu vàng này, hắn thậm chí không biết tại sao mình lại đứng về phía Ngô Tà.

Mắt Tô Mặc mở to, kinh ngạc nhìn cảnh này, cơ thể anh tuy bị vật chất màu vàng giam cầm, nhưng may mắn là anh vẫn còn ý thức.

"Ầm!" Khí lãng trên người Tô Mặc cuộn trào, một luồng sức mạnh vô hình từ dưới sườn anh dâng lên, thẳng lên trời cao, không gian nổ tung, phảng phất như một con cự thú giáng thế.

Tô Mặc đột ngột ngồi dậy, hít thở sâu vài hơi.

"Tô gia...

Tốt quá rồi, ngài không sao!" Mồ hôi trên mặt Ngô Tà chảy ròng ròng, lòng bàn tay cũng vì căng thẳng mà ướt đẫm.

Tô Mặc cười nhạt: "Không sao, ta còn chưa chết được, cơ quan này căn bản không thể giết được ta...

Chương 411

thứ ở dưới cũng chỉ đến thế mà thôi!" "Bên dưới!" Trương Tháp Tháp vẫn không nhịn được mở miệng hỏi: "Bên dưới rốt cuộc là cái gì?" Tô Mặc nhận lấy bình nước mà Tiểu Hoa đưa, uống ừng ực vài ngụm, thần sắc vô cùng âm trầm: "Bên dưới, là phòng chứa xác!" "..." Trương Tháp Tháp, Ngô Tà đều có chút kinh ngạc.

Tô Mặc đứng dậy, đi đến trước cánh cửa cuối cùng khắc phù điêu, hồi tưởng lại tình hình của mình ở dưới đó lúc nãy.

Tuy chỉ trong thời gian ngắn chưa đến một phút, nhưng phải nói rằng tình hình bên dưới thực sự vô cùng đáng sợ.

Nếu không phải Tô Mặc đổ đấu nhiều năm, đã gặp không ít yêu ma quỷ quái, tâm lý khác người thường, e rằng cũng sẽ bị dọa cho một phen hú vía.

Tô Mặc nói: "Bên dưới đó là một không gian kín, một mảnh tối đen, nhưng ta có thể cảm nhận được ngoài những thi thể nằm bên cạnh, còn có một luồng khí tức vô cùng đáng sợ!" "Giống như vô số vong linh đang vây quanh tai ta kêu vo vo!" "Dường như một khi ý chí không vững vàng, ta sẽ trở thành một thành viên trong số chúng!" "Tuy nhiên, trạng thái này không gây ra tổn thương thực chất cho ta!" "Nhưng... trong một khoảnh khắc nào đó, ý thức của ta cũng có chút hoảng hốt..." Giải Tiểu Hoa không nhịn được nói: "Thứ ở dưới đó có thể làm sư phụ bị thương sao?" Tô Mặc lắc đầu: "Vừa rồi ta còn chưa biết thứ đó là gì, nhưng bây giờ ta đã nghĩ thông rồi, đó là một loại sức mạnh thần bí đang kiểm tra xem ta có huyết mạch Kỳ Lân hay không, qua đó chứng minh ta có phải là người Trương gia hay không!" Ngô Tà nói: "Nhưng mà Tô gia... ngài không phải là người

Trương gia, ngài cũng không có huyết mạch Kỳ Lân mà?" Tô Mặc cười cười: "Tuy ta không có huyết mạch Kỳ Lân, nhưng ta có huyết mạch Thanh Long, Thanh Long là thần thú trấn áp khí vận phương Đông, địa vị còn cao hơn cả Kỳ Lân, cộng thêm thứ ở dưới đó e ngại thực lực của ta, nên chúng không ra tay với ta!" Tô Mặc nói một cách nhẹ nhàng, một tay đã bắt đầu ấn lên những bức phù điêu, họ vừa từ Tứ Cô Nương Sơn trở về, tự nhiên cũng biết mật mã của cánh cửa cuối cùng.

"..." Nghe xong lời của Tô Mặc, Ngô Tà, và cả Trương Tháp Tháp đều im lặng rất lâu.

Ở một nơi không gian cực nhỏ như vậy, người Trương gia lại bày ra nhiều trò như thế, thật khiến người ta không thể tin nổi.

"Ầm ầm ầm!" Ngay lúc này, cánh cửa cuối cùng cũng bị Tô Mặc mở ra.

Cách thời điểm Muộn Du Bình, Hoắc Lão Thái Thái, Hồ Bát Nhất và mấy người mất liên lạc đã qua một ngày một đêm, lúc này cửa lớn của Trương gia cổ lâu mở ra, Ngô Tà hít một hơi thật sâu, lấy lại tinh thần.

Tô Mặc, Ngô Tà, Giải Tiểu Hoa đi về phía trước, không lâu sau, họ đã ở trên một cây cầu giống như cầu độc mộc.

"Két!" Cánh cửa lớn phía sau đột ngột đóng lại, Trương Tháp Tháp, Hắc Hạt Tử không đi theo vào.

"Hạt Tử!" Giải Tiểu Hoa quay đầu hét lớn: "Anh đang làm gì vậy?" "Hoa gia..." Hắc Hạt Tử xua tay: "Nơi này đối với tôi là cấm địa, tôi không thể vào..." "Cấm địa?" Giải Tiểu Hoa bất mãn: "Linh tinh cái gì, một kẻ giết người cướp của như anh thì có cấm địa gì chứ..." Tô Mặc không quay đầu lại giải thích: "Người xây dựng Trương gia cổ lâu là gia tộc Lôi thị thời Minh, gia tộc này là nhà thiết

kế riêng cho gia tộc Ái Tân Giác La...” “Cái gì?” Giải Tiểu Hoa không hiểu lắm.

Tô Mặc giải thích: “Trương gia cổ lâu có liên quan đến hoàng đế Càn Long, Hắc Hạt Tử là người Mãn.” “Cái gì?” Giải Tiểu Hoa không hiểu lắm, sao lại dính dáng đến hoàng đế Càn Long?

Đó là một kẻ phá gia chi tử siêu cấp mà.

“Ầm!” Lúc này, cánh cửa khổng lồ đóng lại, Hắc Hạt Tử và Trương Tháp Tháp đã bỏ lỡ thời cơ tốt nhất để vào trong.

Giải Tiểu Hoa cũng thu hồi ánh mắt, nhìn lại Tô Mặc.

Tô Mặc nói: “Ngay từ thời nhà Minh, người Trương gia đã lên kế hoạch xây dựng Trương gia cổ lâu và di dời đến Ba Nãi, cho nên họ đã đốt cháy rừng núi ở đây vào thời Minh, trồng những loại gỗ có thể sử dụng, những loại gỗ này sau mấy trăm năm phát triển, mọc khắp cả một vùng núi gần Dương Giác Sơn, thợ mộc lấy gỗ tại chỗ, chặt hạ đều đặn, xây dựng cổ lâu!” Giải Tiểu Hoa không hiểu: “Nhưng điều này có quan hệ gì với hoàng đế Càn Long?” Tô Mặc nói: “Thời đại Càn Long nhà Mãn Thanh, bề ngoài bốn biển thái bình, Càn Long cả đời vô cùng đắc ý, ông ta là hoàng đế sống thọ nhất triều Thanh, lúc về già ông ta nhớ đến hoàng cung nhà Minh, hồ sơ bí mật để lại về việc Quan Vũ ở Quảng Tây, liền bắt đầu tìm kiếm đạo trường sinh bất lão...” “Lúc đó, mấy đời lâu chủ Trương gia đều có quan hệ mật thiết với hoàng gia, thế là Trương gia liền đem bí mật ở Thập Vạn Đại Sơn nói cho Càn Long!” “Càn Long biết được tự nhiên rất hứng thú, thế là Trương gia nhận được sự che chở của đám Thát Đát Mãn Thanh...” “Từ đó mấy đời người Trương gia này bị trói buộc vào cỗ xe chiến xa vĩnh sinh của đế vương.

Từ Càn Long đến Gia Khánh, từ Gia Khánh đến Đạo Quang, rồi từ Đạo Quang đến Hàm Phong, rồi đến cận đại, Trương gia một mặt làm

việc cho đế vương ở Quảng Tây, mặt khác vẫn đang tìm kiếm thuật bất hủ!" "Tuy nhiên, tất cả những gì người Trương gia làm, đương nhiên cũng là vì tư tâm của mình, họ sở hữu tuổi thọ vượt xa người thường, thực chất trong lòng vẫn coi thường vị hoàng đế thế tục này..." Tô Mặc không hề giấu diếm, đem những chuyện bí mật này kể hết cho đồ đệ của mình.

"Ồ ồ..." Giải Tiểu Hoa bừng tỉnh ngộ: "Hóa ra là vậy..." Ba người vừa đi vừa nói, chẳng mấy chốc đã đến vòng ngoài của cổ lâu.

"Trời ơi, Trương gia cổ lâu lại được xây dựng bên trong lòng núi thế này, thật sự quá hùng vĩ phải không?" Ngô Tà kinh ngạc thốt lên.

Phải thừa nhận, Trương gia cổ lâu tuy âm u, nhưng xét về mặt kiến trúc, quả thực rất hùng vĩ.

Ba người đứng từ xa, có thể nhìn thấy đường nét bên ngoài của Trương gia cổ lâu, nó cứ thế sừng sững bên trong lòng núi, nhìn xuống dưới nữa, phía dưới như vực sâu vạn trượng, khiến người ta không dám nhìn lâu.

Toàn bộ kiến trúc bên ngoài đều là đá và xà gỗ, trên đó còn mơ hồ phủ một lớp màu trắng, nhưng cây cầu dưới chân họ lại sạch sẽ, không có những vật chất màu trắng này.

Tô Mặc nói: "Đây là phèn bột!" Vì Trương gia cổ lâu đã từng xảy ra việc khí độc bị kích hoạt, phèn bột rơi vãi trên bề mặt cổ lâu.

Giải Tiểu Hoa nói: "Xem ra khí độc quả nhiên không chừa một kẽ hở nào, không có nơi nào được miễn trừ, nhưng may mà con đường chúng ta đi không có phèn bột..." Tô Mặc nói: "Bởi vì chúng ta đi đúng lộ trình, và con đường này chính là đường đưa tang." Ngô Tà hỏi: "Đường đưa tang?

Là lộ trình của đội đưa tang nhà Trương gia?" Tô Mặc nói:

“Không sai, và chỉ có con đường này mới là con đường chính xác, đi lối này sẽ không kích hoạt cơ quan khí độc, nếu không, chắc chắn một trăm phần trăm sẽ kích hoạt...” Sắc mặt Ngô Tà thay đổi: “Tiểu Ca họ đã gặp phải phèn bột?” Tuy Ngô Tà hỏi vậy, nhưng trong lòng đã có đáp án, lớp phèn bột màu trắng trên cổ lâu rõ ràng là mới xảy ra không lâu, điều này trùng khớp với thời gian Trương Khởi Linh và những người khác tiến vào.

“Vậy chúng ta mau vào cứu người!” Ngô Tà bây giờ sốt ruột đến toát mồ hôi, vẫn luôn kìm nén, không cho mình nghĩ đến, Trương Khởi Linh rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì, càng không dám tưởng tượng.

Chuyện của Trương Tháp Tháp còn đó, Ngô Tà không muốn Tiểu Ca cũng biến thành bộ dạng đáng sợ kia.

Ba người đi qua cây cầu, đến trước một cánh cửa đá, cánh cửa đá này không đóng, mà để lại một khe hở nhỏ.

Trương gia cổ lâu chỉ có duy nhất một cơ quan là máy khí độc, vì vậy Tô Mặc không chút do dự, đưa tay đẩy cửa bước vào.

“Bố cục này sao có chút kỳ quái?” Vừa vào trong, họ đã thấy một hành lang dài, hai bên hành lang đều là phòng, không hiểu sao lại cảm thấy rất giống nhà xác.

Khi Ngô Tà tùy ý mở một cánh cửa trong số đó, lại thật sự thấy quan tài, và những chiếc quan tài bên trong đều rất đặc biệt.

“Bên trong rốt cuộc là người nào của Trương gia?” Tiểu Hoa tiến lên, chỉnh đèn pin sáng nhất, thấy quan tài bên trong dường như đã bị mở, Lòng hiếu kỳ của Ngô Tà bị kích thích, dù cảm thấy quỷ dị, nhưng vẫn tiến lên, có một sức mạnh kỳ lạ dường như đang thúc đẩy cậu phải mở nắp quan tài này.

“Tô gia, có nên mở quan tài không?” Ngô Tà theo bản năng hỏi ý

kiến Tô Mặc, "Tôi cảm thấy nếu mở ra xem, nói không chừng chúng ta có thể thu được thông tin quan trọng gì đó, dù sao đây cũng là Trương gia cổ lâu, tất cả bí mật và sự thật đều ở đây!" "Người xưa đặc biệt thích mang bí mật vào quan tài..." "Bất kể là hình thức vật chất hay văn tự, dù là một thi thể, đều có thể là sự thật cuối cùng của bí mật, huống chi là một gia tộc lớn như Trương gia, gia tộc bí ẩn nhất mấy ngàn năm nay!" Ngô Tà từ Lỗ Vương Cung đến Trương gia cổ lâu hiện tại, mỗi một lần thám hiểm, mỗi một lần đổ đấu, đều có mối liên hệ mật thiết với Trương gia, cậu quá muốn biết đáp án, càng đến gần, cậu càng không thể khống chế được lòng hiếu kỳ của mình.

Đến Trương gia cổ lâu, ngoài việc tìm kiếm thân thế cho Ách Ba Trương, Ngô Tà cũng không che giấu mục đích muốn biết sự thật của mình.

"Nơi này lại là nơi chôn cất tập thể của người Trương gia, còn trải qua bao nhiêu năm xây dựng công phu, đặt ở một nơi thần bí và kín đáo như vậy, chắc hẳn mỗi một thứ ở đây đều có thể là manh mối." Tiểu Hoa đồng ý mở quan tài.

Tô Mặc suy nghĩ một chút, đồng tình với quan điểm của hai người, vì anh biết người trong quan tài này không phải là người Trương gia bình thường.

Ba người cùng nhau bước vào phòng.

Giải Tiểu Hoa nói: "Cũng không biết là ai đã mở nắp quan tài, xem vết tích này, chắc không phải Tiểu Ca họ..." Nói rồi, Tiểu Hoa đã lấy ra cây gậy gỗ của mình, cẩn thận xem xét vết bụi trên nắp quan tài.

Rất rõ ràng, đây không phải là mới mở.

Tô Mặc tự nhiên cũng nhận ra manh mối: "Thời gian có chút xa xôi, chắc là đội đưa tang lần đó, vào năm mà Trương Tháp Tháp họ vào..." Tô Mặc dùng sức một chút, nắp quan tài đã bị anh lật sang một

bên.

Trong ánh đèn pin, bụi bay mù mịt, một mùi hôi thối xộc vào mũi, Tô Mặc nín thở, Ngô Tà và Giải Tiểu Hoa che miệng mũi.

Ba người cúi đầu, cùng lúc nhìn vào bên trong quan tài.

Hiện ra trước mắt là một thi thể đã mục nát từ lâu, da khô và xương cốt dính vào nhau, giống như một xác khô mất nước, quần áo trên người còn nổi lên những sợi trắng, giống như bông gòn.

Mùi hôi thối chính là từ những thứ này tỏa ra.

"Tôi tưởng người Trương gia sẽ xử lý chống mục cho thi thể, không ngờ lại là chôn cất rất bình thường, đặt vào quan tài rồi cũng không quản..." "Họ coi trọng việc chôn cất tập thể, nhưng xem mức độ mục nát của thi thể này, chắc cũng chỉ chưa đến hai trăm năm!" Tô Mặc rút Xích Tiêu kiếm ra khều lớp quần áo mục nát lên, phát hiện không có đồ tùy táng, thế là anh lật ngược nắp quan tài lại.

Quả nhiên như anh dự đoán, trên đó có một hàng chữ rõ ràng!

Chương 412

Tô Mặc rút Xích Tiêu kiếm ra, khều lớp quần áo mục nát lên, phát hiện không có đồ bồi táng nào, thế là hắn lật thẳng nắp quan tài lại.

Quả nhiên đúng như hắn dự đoán, trên đó có một hàng chữ rõ ràng!

Ngô Tà kinh ngạc nói: "Ông ta cũng tên là Trương Khởi Linh!".

Trên nắp quan tài có mấy hàng chữ, ba chữ cực kỳ nổi bật chính là Trương Khởi Linh.

Ngô Tà và Tiểu Hoa trợn tròn mắt, nhìn tiếp mấy hàng chữ phía sau thì phát hiện đây là phần giới thiệu về địa vị của người này trong Trương gia.

"Thì ra ông ta cũng là một tộc trưởng, tên thật là Trương Thụy Đồng!".

Ngoài cái tên Trương Khởi Linh ra, còn có tên thật của chủ nhân quan tài, họ mới biết người này là ai.

Tô Mặc mỉm cười, nói: "Ông ta là ông nội của Trương Đại Phật Gia!".

"Trương Đại Phật Gia?".

Ngô Tà và Tiểu Hoa nghe vậy có chút bất ngờ.

Ngô Tà còn nhíu mày: "Tôi nhớ Phật gia không phải là huyết mạch Trương gia thuần chính mà?".

Về thân thế của Trương Đại Phật Gia, những người thuộc thế hệ sau như Ngô Tà, Tiểu Hoa cũng chỉ thỉnh thoảng nghe người khác nhắc tới chứ không biết nhiều, dường như có người đang cố tình che

giấu.

Tô Mặc giải thích: “Vì cha của Trương Đại Phật Gia đã bỏ trốn cùng một người phụ nữ ngoại tộc, sau đó mới có Trương Đại Phật Gia...”.

“Năm tám tuổi, ông ấy vẫn bị xóa tên khỏi Trương gia, thế nên cha ông ấy đã đưa ông ấy từ Đông Bắc đến Trường Sa!”.

Tô Mặc vừa nói vừa nhìn văn tự trên nắp quan tài: “Tất cả tộc trưởng của Trương gia đều tên là Trương Khởi Linh, các cậu qua phòng bên cạnh mở ra xem, tên trên đó tuyệt đối cũng là Trương Khởi Linh!”.

Ngô Tà và Tiểu Hoa nóng lòng muốn đi kiểm chứng, lập tức sang phòng bên cạnh cạy nắp quan tài ra.

Quả nhiên cũng xuất hiện một cái xác khô, quần áo trên người đã mục nát, thậm chí còn mọc ra cả thứ gì đó màu trắng.

Trên nắp quan tài cũng viết tên Trương Khởi Linh, giới thiệu là tộc trưởng tiền nhiệm.

Hơn nữa, cỗ quan tài này vì nắp được bảo quản khá tốt nên còn có một vài giới thiệu sơ lược về cuộc đời, thời gian đảm nhiệm chức tộc trưởng, quan hệ thân tộc ba đời, đã khai quật được bao nhiêu ngôi mộ, đã cống hiến những gì cho Trương gia, vô cùng chi tiết.

Đọc một hồi, Tiểu Hoa và Ngô Tà nhận ra có gì đó không ổn.

Họ kinh ngạc phát hiện, thời gian đảm nhiệm chức tộc trưởng của những người này đều vượt quá trăm năm.

Tiểu Hoa nói: “Chết tiệt, tính theo thời gian này, chẳng lẽ họ đều sống hơn ba trăm tuổi sao?”.

Ngô Tà kinh hãi: “Người Trương gia đều sống thọ như vậy sao?

Chẳng trách Tiểu Ca... lúc chú Ba tôi quen cậu ấy vẫn còn trẻ như vậy, không thể nào?

Tuổi thọ của người Trương gia rốt cuộc là sao?".

Tô Mặc cúi đầu xem xét, phát hiện những người này không phải thân thể địa tiên gì cả.

Sau thời Minh Thanh, không còn địa tiên tồn tại!

Đây là kết quả mà Tô Mặc và Trần Hạt Tử cùng nhau suy đoán.

Phong Sư Cổ của mạch Quan Sơn Thái Bảo vì muốn thành tựu thân thể địa tiên mà mưu tính nhiều năm, thậm chí không tiếc dùng cả người sống của trấn Thanh Khê để tuẫn táng, nhưng cuối cùng vẫn thất bại trong gang tấc.

Từ đó có thể thấy việc thành tựu "địa tiên" khó khăn đến nhường nào.

Ngoài Tô Mặc, địa tiên có thể truy ngược trong lịch sử là Trương Quân Bảo của phái Võ Đang thời Tống Nguyên, được mệnh danh là "Ẩn tiên", và ông đã sống hơn ba trăm năm.

Địa tiên có thể sống ba trăm năm, mà người Trương gia chỉ dựa vào huyết mạch đã sống được mấy trăm năm, chẳng trách người của "tổ chức Nó" lại nhắm vào nơi này.

So với việc thành tựu thân thể địa tiên, những kẻ nắm giữ quyền lực, đứng trên đỉnh chuỗi thức ăn của nhân loại lại càng ham mê khám phá bí mật của Trương gia cổ lâu hơn.

"Hai người xem, trên này còn viết cha mẹ họ đều mang họ Trương, vậy nên họ thật ra đều là người Trương gia!".

Trên một cỗ quan tài khác viết rất rõ ràng, tất cả tên trong quan hệ thân tộc ba đời của họ, vợ của tộc trưởng cũng họ Trương.

Ngô Tà cười cười: “Thì ra là vậy, Tiểu Ca là Trương Khởi Linh, không biết tên cũ của cậu ấy là gì nhỉ?”.

Tiểu Hoa cạn lời: “Sao mạch não của cậu lại trong sáng thế?

Không phải nên quan tâm đến di chứng của việc kết hôn cận huyết này sao?

Hơn nữa tại sao họ nhất định phải kết hôn trong nội tộc?

Bí mật gì khiến họ phải làm như vậy?”.

Phân tích một loạt sự việc này, Trương gia nắm giữ bí mật lớn nhất, để bí mật không bị lọt ra ngoài, nên tất cả người Trương gia đều kết hôn trong nội tộc.

Lúc này, Ngô Tà như nghĩ ra điều gì đó: “Kết hôn cận huyết là trái với thiên lý và nhân luân, chẳng trách người Trương gia lại có nhiều chứng bệnh như vậy, bao gồm cả Tiểu Ca...” Tiểu Ca cũng thường xuyên mất trí nhớ...”.

“Hít...

Chẳng lẽ cả Trương gia đều mắc chứng thất hồn sao?”.

Ngô Tà hít một hơi khí lạnh: “Không dám tưởng tượng, một gia tộc như vậy lại có thể tồn tại mấy nghìn năm...”.

Tô Mặc lắc đầu: “Chắc không phải ai cũng bị chứng thất hồn, điều này còn phải dựa vào độ thuần khiết của huyết thống.

Máu kỳ lân của Tiểu Ca xuất hiện trong thời kỳ Trương gia tan rã, là thuần khiết nhất, đồng thời cũng là mạnh nhất...”.

Tô Mặc biết rõ, mẹ của Ách Ba Trương không phải người Trương gia, bà là người Tạng, Ách Ba Trương cũng không phải là sản phẩm của hôn nhân cận huyết.

Chương 413

Tô Mặc tiếp tục nói: "Bên trong họ cũng có đấu đá phe phái, tộc trưởng tiền nhiệm của Trương gia, cũng chính là ông nội của Trương Đại Phật Gia, Trương Thụy Đồng, thực ra đã chết trong một cuộc đấu tranh nội bộ, và chết rất đột ngột, hoàn toàn không có cơ hội bàn giao.

Tiểu Ca kế nhiệm chức tộc trưởng này, có lẽ cũng chỉ vì máu kỳ lân của cậu ấy!".

Bởi vì Ách Ba Trương thường xuyên mất trí nhớ, nên cậu ta không biết bí mật cốt lõi của Trương gia rốt cuộc là gì.

Tộc trưởng Trương gia nắm giữ cốt lõi chủ yếu nhất là gì, cậu ta cũng hoàn toàn không hay biết.

Tô Mặc vừa nói vừa dẫn Ngô Tà và Giải Tiểu Hoa đến gian thứ ba, ba người lại một lần nữa mở quan tài.

Nhưng lần này trước khi mở, họ xem nội dung trên nắp quan tài trước, giúp họ hiểu thêm về Trương gia.

Ngô Tà thông suốt: "Thì ra khu vực Đông Bắc mới là đại bản doanh của Trương gia, Kỳ Bàn Trương chính là mạch cốt lõi, những mạch khác đều là chi thứ!".

Ghép nối những văn tự trên đó, Ngô Tà cuối cùng cũng biết được đôi chút đại khái: "Tiểu Ca chắc chắn thuộc mạch Kỳ Bàn Trương, nếu không cậu ấy không thể ngồi lên vị trí tộc trưởng được, dù cho chế độ gia tộc của Trương gia bây giờ đã suy tàn, nhưng chỉ cần còn có người tồn tại, vị trí tộc trưởng sẽ không qua loa như vậy!".

Tô Mặc gật đầu, nghĩ đến Trương Nhật Sơn, Trương Đại Phật Gia, và cả Trương gia ở hải ngoại.

Thế sự thật vô thường, giờ đây mạch tộc trưởng chỉ còn lại một mình Tiểu Ca, những năm nay Trương Khởi Linh lang bạt khắp nơi, chịu không ít khổ cực, ngược lại những người chi thứ này lại sống sung túc.

"Nhưng hai người xem, thi thể trong này có gì khác với những cái khác không?

Tôi cứ có cảm giác như bị ai đó động vào rồi...".

Tiểu Hoa chỉ vào một vết hằn bên cạnh thi thể trong quan tài.

Vì mục nát nghiêm trọng sẽ tạo ra một ít bụi bặm, một khi lấy đi thứ gì đó từ bên trong, chắc chắn sẽ để lại vết hằn.

Dù là thổ phu tử mới vào nghề cũng hiểu đạo lý này.

Hai cỗ quan tài họ mở trước đó đều không có đồ bồi táng, nhưng cỗ quan tài thứ ba này dường như nên có một vài món đồ bồi táng.

Bởi vì dưới lớp quần áo, họ phát hiện ra mấy vết hằn.

"Vị trí này, đáng lẽ phải đặt một con dao hoặc một thanh kiếm...".

Giải Tiểu Hoa phân tích: "Còn ở đây, giống như đã đặt hai vật gì đó hình tròn... nên nói là vật hình vòng!".

Tô Mặc trầm giọng nói: "Hắc kim cổ đao!

Chỗ này là để Hắc kim cổ đao!".

Ngô Tà cúi đầu, lòng chấn động, kinh ngạc nói: "Trời ạ!

Độ dài này quả thật là Hắc kim cổ đao của Tiểu Ca, đặt vào chắc chắn vừa khít.

Nhưng mà, anh xem vết hằn này hẳn đã có từ nhiều năm trước rồi, Tiểu Ca nhận được Hắc kim cổ đao mới chỉ là chuyện năm ngoái thôi".

“Liệu có phải là hai thanh Hắc kim cổ đao không?

Thanh trên người Tiểu Ca không phải là thanh ở đây...”.

Tô Mặc khẽ cười: “Hắc kim cổ đao của Tiểu Ca có được như thế nào?”.

Câu hỏi này, Ngô Tà đương nhiên biết, thế là buột miệng nói ngay: “Là chú Ba tôi tặng, lúc đó để mời Tiểu Ca ra tay... chú Ba đã đặc biệt...”.

“.....”.

Nói đến đây, Ngô Tà im bặt, cậu lại nhớ ra một chuyện, chú Ba của mình năm đó từng tham gia đội đưa tang ở Ba Nãi, nếu Hắc kim cổ đao là do chú Ba lấy ra từ Trương gia cổ lâu, thì tất cả tiền nhân hậu quả này chẳng phải đã khớp rồi sao.

Tô Mặc nói: “Tuy không biết chân tướng thực sự ra sao, nhưng đây là lời giải thích hợp lý nhất.

Năm đó chính Ngô Tam Tỉnh đã mang Hắc kim cổ đao ra khỏi Trương gia cổ lâu...”.

Giải Tiểu Hoa lại nói: “Vậy hai vật hình vòng này là gì?

Cỡ bằng nắm tay, trông có vẻ là đồ trang sức...”.

Tô Mặc nói: “Là Song hưởng hoàn!”.

“Song hưởng hoàn?

Quản lý của khách sạn Tân Nguyệt là Trương Nhật Sơn, trên tay ông ta chính là Song hưởng hoàn, hơn nữa đó là do Trương Đại Phật Gia tặng cho ông ta...”.

Tiểu Hoa từng giao thiệp với Trương Nhật Sơn, cậu nhớ trên tay Trương Nhật Sơn đeo đúng là Song hưởng hoàn.

Hơn nữa Tú Tú từng hỏi bà nội, khi Trương Nhật Sơn còn là phó quan của Trương Đại Phật Gia, Song hưởng hoàn vẫn thuộc về vợ của Trương Đại Phật Gia là Doãn Tân Nguyệt.

Năm đó Trương Đại Phật Gia tặng cho Doãn Tân Nguyệt, làm tín vật định tình giữa họ.

Sau này Doãn Tân Nguyệt và Trương Đại Phật Gia lần lượt qua đời, Song hưởng hoàn mới được giao lại cho Trương Nhật Sơn.

Nhưng lần này, Giải Tiểu Hoa lại đoán sai.

Tô Mặc và Trương Nhật Sơn đã giao đấu nhiều lần, tự nhiên cũng biết ý nghĩa của Song hưởng hoàn đối với Trương Nhật Sơn, phó quan kế thừa di chí của Trương Đại Phật Gia, Song hưởng hoàn không rời thân nửa bước.

Tô Mặc nói: "Cặp Song hưởng hoàn này chắc không phải là của Trương Nhật Sơn, các cậu xem vết hằn này rất mới, chắc chắn là mới bị lấy đi không lâu...".

Tô Mặc khều một bên chất mốc trắng ra, so sánh độ mới cũ của vết hằn, chứng minh nó đúng là mới bị lấy đi không lâu.

"Chẳng lẽ là Tiểu Ca và mọi người?".

Ngô Tà lập tức kích động: "Những quan tài này đã bị mở qua, vậy nhất định là Tiểu Ca và mọi người mở, họ đã đến tầng này rồi, vậy chúng ta mau đi tìm người thôi!".

Chương 414

"Ầm ầm ầm!".

Ngay lúc này, trên lầu truyền đến động tĩnh không nhỏ.

Tô Mặc đột ngột ngẩng đầu: "Tầng thứ năm, họ đang ở tầng thứ năm...".

Bây giờ vị trí của họ là tầng hai, cũng là nơi đội đưa tang năm xưa đã vào.

Có manh mối, ba người vội vàng hành động.

Nhưng tìm kiếm một vòng, Ngô Tà và Giải Tiểu Hoa cũng không tìm thấy thang để leo lên.

Những kiến trúc bình thường chắc chắn sẽ có cầu thang lên xuống, nhưng Trương gia không hổ là Trương gia, hoàn toàn thiết kế phản nhân loại.

"Hoàn toàn không tìm thấy thang, trong ngoài đều không có, cao như vậy, chúng ta làm sao lên tầng năm được!".

"Kiểu thiết kế này, hoàn toàn là thiết kế theo đặc điểm của nhà xác, không có cửa sổ, không có thang, ở đây chỉ có quan tài!

Chết tiệt...".

Giải Tiểu Hoa và Ngô Tà không nhịn được mà chửi thề.

Tô Mặc lại không hề vội vã, điều chỉnh đèn pin đến độ sáng cao nhất rồi chiếu lên trần nhà.

Trần nhà của tầng này rất cao, ít nhất cũng bảy tám mét, ánh sáng đèn pin chiếu lên đã yếu đi.

Nhưng Tô Mặc nhìn rất rõ, trên đó có chất màu trắng.

“Dảm phấn.

Đó là dảm phấn!”.

Ngô Tà và Tiểu Hoa cũng đã nhìn ra, đây chính là thủ phạm khiến Trương Tháp Tháp biến thành quái vật.

Sau khi hai người phản ứng lại, họ lại nhìn xuống chân mình, quả nhiên để lại những dấu chân rất rõ ràng.

Nơi họ giẫm lên thực ra cũng có rải một thảm phấn, chỉ là vừa rồi họ chỉ mải nhìn quan tài mà không phát hiện ra sự khác thường dưới chân.

“Kỳ lạ, tại sao những vị trí khác không có?

Ở đây lại có một mảng lớn?”.

Tô Mặc nói: “Vì trên đó có một cái hố lớn.”.

Tô Mặc lắc đèn pin chỉ về một vị trí.

Nơi đó tối om, ánh sáng đèn pin đã không chiếu tới được, điều này cho thấy trên đó còn có không gian cao hơn.

“Trần nhà bên trên không phải bị thủng đấy chứ...”.

“Chẳng lẽ là khí độc đã ăn mòn cả trần nhà sao...”.

Ngô Tà và Tiểu Hoa vừa nói xong, đột nhiên “Bốp!” một tiếng, một vật gì đó đột nhiên rơi từ lỗ thủng trên trần nhà xuống, rơi thẳng vào trong cỗ quan tài mà họ vừa mở.

Vị trí rơi này cũng quá chuẩn.

Ngô Tà vội chạy qua xem, phát hiện ra đó là một thi thể, đang đè lên hài cốt của một vị tộc trưởng Trương gia nào đó.

Thấy cảnh này, tim Ngô Tà đập nhanh, mặt biến sắc.

“Là người của Hoắc gia, một quản lý của Hoắc gia, tôi đã gặp ông

ta," Tiểu Hoa lại không sợ, phản ứng nhanh chóng, lập tức tiến lên dùng gậy khều mặt người đó ra.

Quần áo là của Hoắc gia, dù đã mục nát quá nửa, mặt của người đó đã bị mục nát thành một đống, đỏ đỏ xanh xanh.

Tất cả máu thịt xoắn lại với nhau, đỉnh đầu thực ra đã mục nát một nửa, cổ và vai cũng đã tan chảy vào nhau.

Thảm không nỡ nhìn!

"Dảm phấn mạnh thật, lúc chết ông ta chắc chắn rất đau đớn...".

Mặt Ngô Tà xanh mét, bất giác nuốt nước bọt: "Người này chết thảm quá!".

"Chúng ta tìm một sợi dây rồi mau leo lên, nhất định phải cứu Tiểu Ca, Bàn Tử, Hồ gia và mọi người...".

Ngô Tà toàn thân run rẩy, cơ thể như hoàn toàn mất kiểm soát, luống cuống tay chân muốn mở ba lô lấy dây thừng, nhưng mãi không mở được.

"Tiểu Ca, Bàn Tử, mọi người nhất định phải cố gắng!".

Ngô Tà lo đến toát mồ hôi hột, cậu hét lớn lên trên mấy tiếng, không có ai đáp lại.

"Cẩn thận!".

Tô Mặc kéo Ngô Tà và Giải Tiểu Hoa lùi nhanh hai bước: "Cẩn thận, trong quan tài có chuyện không ổn rồi!!!".

Cốp cốp cốp!

Trong quan tài phát ra những tiếng gõ khiến người ta không khỏi rùng mình.

Ngay sau đó, họ nhìn thấy thi thể đó đột nhiên bị hất văng ra, bay

lên không trung, rơi xuống nắp quan tài.

Ngô Tà và Tiểu Hoa lại lùi về sau, "Vụt", một bóng đen lao ra khỏi quan tài, đồng thời phát ra tiếng "cạch cạch cạch".

Tô Mặc mở Hoàng Kim Đồng, âm thầm quan sát xung quanh.

Thi thể đã thi biến!

Chính là vị tộc trưởng Trương gia tiền nhiệm mà họ vừa thấy.

Chương 415

Đây là một cái xác khô.

Quần áo trên người đã mục nát rơi rụng.

Ba người bây giờ nhìn thấy thực ra là một cái xác khô giống như bộ xương, xương sườn bị gãy, xương thân trên lệch đi, xương tay trái đã gãy lìa trong quan tài, nhìn qua giống như một bộ xếp hình xương người chưa lắp ráp thành công, thậm chí là lắp sai.

Ngô Tà như gặp ma: "Thế này cũng thi biến được sao?".

"Bởi vì là cậu mở quan tài, cái thể chất mở quan tài là thi biến của cậu... thật hết nói nổi...".

Giải Tiểu Hoa trêu chọc.

Đột nhiên, họ lại nghe thấy tiếng gõ rất dữ dội.

Chính là ở các phòng khác, những quan tài mà họ đã mở trước đó, vậy mà cũng bò ra những cái xác khô.

Các vị tộc trưởng qua các đời này vậy mà toàn bộ biến thành Tống tử, đứng đối diện với họ, không khí trở nên vô cùng căng thẳng, dường như chỉ cần họ cử động nhẹ, sẽ bị đám xác khô này vây đánh.

".....".

Ngô Tà mặt đổ mồ hôi lạnh: "Bây giờ làm sao đây?

Đây là Tống tử do tộc trưởng Trương gia thi biến, sức chiến đấu này...".

Chưa đợi họ nói xong, đám Tống tử lại kêu lên "cạch cạch cạch".

"Thi ngữ?".

Ngô Tà nói: “Tiểu Ca hiểu thi ngữ... nhưng cậu ấy không có ở đây, Tô gia... ngài có hiểu thi ngữ không?”.

Ngô Tà nhìn Tô Mặc với ánh mắt cầu cứu.

“.....”.

Tô Mặc trầm ngâm vài giây rồi nói: “Tôi thử xem...

Tôi có thể nghe hiểu lờ mờ ý của chúng, nhưng liệu chúng có hiểu lời của tôi không thì khó nói...”.

“Thực sự không được thì chỉ có cách đánh ra ngoài!”.

Vừa dứt lời, miệng Tô Mặc cũng phát ra tiếng “cạch cạch cạch”.

“.....”.

Đám xác khô rõ ràng không ngờ Tô Mặc lại có thể đối thoại với chúng.

Vì chuyển động, xương trên người va vào nhau, phát ra âm thanh như máy móc chuyển động, Tống tử lại lên tiếng: “Cạch cạch cạch...”.

Tô Mặc đồng thời đáp lại: “Cạch cạch cạch...”.

Trong khoảng một hai phút như vậy, cả tầng lầu này đều là tiếng “cạch cạch cạch”.

“.....”.

Ngô Tà và Tiểu Hoa đứng ngơ ngác một bên, nhìn nhau, hai người hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra.

“.....”.

Đột nhiên, Tô Mặc không nói nữa, mà đám Tống tử đối diện vậy mà quay người rời đi, tự mình nằm lại vào quan tài.

Cảnh tượng khó tin này khiến Ngô Tà và Tiểu Hoa đều sững sờ.

Tiểu Hoa nói: “Sư phụ, chiêu này con phải học, hôm nào nhớ dạy con nhé...”.

Có thể đối thoại với thi thể, sau này đi đảo đấu, cậu còn sợ gì thi biến nữa!

Chỉ cần có thể đàm phán, mọi chuyện đều dễ nói!

Tiểu Hoa nghĩ thôi đã thấy kích động.

Ngay cả Ngô Tà cũng có chút động lòng, với cái thể chất xui xẻo mở quan tài là thi biến của cậu, chỉ cần học được chiêu này, cũng coi như có thêm một kỹ năng bảo mệnh.

Tô Mặc phũ phàng dội gáo nước lạnh: “Cậu từng thấy Tống tử nào biết nói chuyện chưa?”.

Tiểu Hoa: “.....”.

Tô Mặc: “Những cái xác khô này không phải là Tống tử bình thường mà chúng ta gặp trước đây, chúng có huyết mạch Trương gia, lại sống được một hai trăm năm, lúc sinh thời đi đảo đấu, tinh thông thi ngữ, tôi mới có thể giao tiếp đơn giản với chúng.

Đổi lại là Tống tử khác, chạy còn không kịp, cậu còn trơ mặt ra đứng tại chỗ dùng thi ngữ với chúng à?

Ha ha...”.

“.....”.

Tiểu Hoa, Ngô Tà mặt mày xấu hổ.

Tô Mặc nói: “Thực ra nó không có ác ý, ban đầu tưởng chúng ta đến đây để trộm mộ, tôi đã giải thích tình hình...”.

Tô Mặc kể lại ngắn gọn quá trình và kết quả cuộc giao tiếp vừa rồi với xác khô.

Thì ra vị tộc trưởng Trương gia tiền nhiệm này thi biến nhưng không quên sứ mệnh bảo vệ Trương gia, bất kỳ người ngoại tộc nào đến đây đều sẽ bị những tộc trưởng thi biến này giết chết, đến mức không còn cả xương vụn.

Chương 416

Nhưng khi nghe nói Tô Mặc đến tìm Trương Khởi Linh, họ lập tức thay đổi thái độ.

"Họ bảo chúng ta mau đi cứu Trương Khởi Linh, nói là bây giờ rất nguy hiểm, cơ quan khí độc đã khởi động, mà những cái xác khô này lại không thể rời khỏi tầng này, nên bảo chúng ta mau đi cứu người...".

"Đúng, cứu người, chúng ta mau lên tầng năm!".

Ngô Tà kích động muốn leo lên, nhưng trần nhà này rất cao, với thân thủ kém cỏi của cậu, làm sao có thể leo lên được.

".....".

Tô Mặc bất đắc dĩ lắc đầu, tóm lấy vai hai người, tung người nhảy lên, đưa cả hai người lên trên.

Khi nhìn thấy cảnh tượng ở tầng ba, Tô Mặc cũng không khỏi có chút kinh ngạc.

Tầng này toàn bộ là giá sắt, trên đó đều nằm những vật giống hình người, toàn là mật lạc đà.

Những con mật lạc đà này đều bị sắt nóng chảy đổ lên niêm phong, nằm la liệt trên các giá sắt này, và cách bài trí của những giá sắt này cũng không đơn giản, vậy mà tạo thành một đồ án âm dương.

"Đây chắc là những con mật lạc đà mà Trương gia gặp phải khi ở trong ngọn núi này, niêm phong chúng ở đây, thực ra cũng có tác dụng trấn áp...".

Tô Mặc dẫn Ngô Tà và hai người xuyên qua các giá sắt đến vị trí trung tâm.

Lúc này, cái hố trên đỉnh đầu đã nhỏ đi rất nhiều, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ đủ cho hai người đi qua.

Nhưng dảm phấn mạnh rơi xuống trong lúc đó đã làm tan chảy rất nhiều giá sắt ở tầng này, có những giá sắt gần như bị tan chảy hoàn toàn, suýt nữa đã thả ra những kẻ hung tợn bên trong.

Điều kỳ lạ là, khi họ ngẩng đầu nhìn lên, có thể nhìn thấy từ cái lỗ đen ngòm này, dường như có bóng gì đó đang phất phơ bất định.

Ngô Tà cầm đèn pin chiếu lên, phát hiện trên vách tường như có treo đồ trang trí, đang bay trong gió, lờ mờ nhận ra là một cái hộp.

Ngô Tà nói: "Độ ăn mòn của dảm phấn này cũng ghê thật, nhưng cũng vừa hay tạo điều kiện cho chúng ta đi, Tô gia, chúng ta đi thôi...".

Tầng này cũng không có thang đi lên, cũng không có bất kỳ cơ quan nào, nhưng may mà có Tô Mặc ở đây, Ngô Tà không cần lo lắng về vấn đề leo trèo nữa.

Tô Mặc gật đầu, tóm lấy vai hai người, nhanh chóng lại đến tầng bốn.

Ở tầng bốn, Ngô Tà quả nhiên nhìn thấy rất nhiều hộp, chúng được đặt la liệt trên mặt đất, có cái treo trên trần nhà, giống như một căn phòng treo đầy chuông gió.

Ngô Tà và Tiểu Hoa thực sự không kìm được lòng tò mò, chiếu vào một cái hộp rơi từ trên xuống, nắp đã mở, có thứ gì đó lộ ra một nửa.

Khi ánh sáng chiếu đến đó, hai người không khỏi rùng mình, mặt tái mét.

"Trời ơi, đây là cái gì vậy, tại sao trong hộp đều là tay?".

Hai người nhìn thấy một đoạn cánh tay, có cái là một đoạn ngón

tay.

Nhiều hơn là cả một cánh tay hoàn chỉnh, có đặc điểm rất rõ ràng, đó là hai ngón tay của chúng đều rất dài.

Tô Mặc nói: "Đây là Thiên thủ trủng của Trương gia!".

Ngô Tà không hiểu: "Vậy thì lạ thật, tại sao họ không chôn cất thi thể hoàn chỉnh mà chỉ chôn một cánh tay?".

Tô Mặc trả lời: "Đó là vì họ đã không tìm thấy thi thể hoàn chỉnh, nếu tôi đoán không sai, những người này hẳn đều đã chết trong cuộc đấu tranh nội bộ của Trương gia, theo tôi được biết, trận chiến đó vô cùng kịch liệt, nhiều người thậm chí chết không toàn thây...".

"Cuộc đấu tranh của Trương gia cũng quá khủng khiếp rồi?

Khó có thể tưởng tượng năm đó nó kịch liệt đến mức nào...".

Ngô Tà than thở.

"Kịch liệt, tàn nhẫn đến mức cậu không thể tưởng tượng, đừng lôi thôi nữa, đi thôi...".

Giải Tiểu Hoa không có hứng thú với cuộc đấu tranh của Trương gia.

Ba người đi một vòng cũng không phát hiện ra thứ gì khác, Tô Mặc dẫn hai người lập tức lại đến tầng năm.

Vừa mới lên, Giải Tiểu Hoa đã nhìn thấy mười mấy thi thể người Hoắc gia nằm trên mặt đất.

"Hoắc bà bà!".

Giải Tiểu Hoa kinh hãi kêu lên.

Sau khi lên đến tầng năm, cả ba người, kể cả Tô Mặc, đều im lặng.

Dưới ánh đèn pin, chỉ có bốn chữ có thể hình dung, đó là thảm không nỡ nhìn.

Tầng này, trong tầm mắt của họ, đâu đâu cũng là thi thể, hơn nữa không ít cái đã bắt đầu hóa thành một vũng máu.

Những người này đều là người của Hoắc gia, nhìn qua, không một ai sống sót.

Ba người nén mùi hôi thối đi kiểm tra, nhưng đã không tìm thấy một người sống nào.

Mắt Ngô Tà đỏ hoe, cả đầu óc trống rỗng, một cảm xúc khó tả nghẹn lại trong lồng ngực, gần như làm cậu nghẹt thở.

"Trương Khởi Linh!".

"Bàn Tử!".

"Hồ gia!".

Ngô Tà hét lớn một tiếng, trong đám thi thể này không tìm thấy Trương Khởi Linh, cũng không thấy Bàn Tử.

"Hoắc bà bà!".

Giải Tiểu Hoa như phát hiện ra điều gì, mặt trắng bệch, kinh hãi kêu lên.

Chỉ thấy Hoắc lão thái thái nằm ở giữa, da dẻ trắng bệch đến đáng sợ, vết bầm tử thi trên mặt đã hiện rõ, hình dung khô héo.

Chương 417

“Còn một hơi thở!”.

Giải Tiểu Hoa hét lớn: “Sư phụ, còn một hơi thở, Hoắc bà bà còn một hơi thở...”.

Tô Mặc cúi xuống, kiểm tra tình trạng cơ thể Hoắc lão thái, mày nhíu chặt: “Tình hình không lạc quan đâu!”.

“Sư phụ...”.

Giải Tiểu Hoa kinh hãi: “Cứu Hoắc bà bà, bà ấy sắp chết rồi, tôi biết ăn nói sao với Tú Tú đây!”.

“.....”.

Tô Mặc không nói gì, mà lấy ra mấy cây kim nhỏ, lần lượt cắm vào mấy huyệt vị quan trọng trên đầu Hoắc lão thái.

Theo diễn biến cốt truyện trong nguyên tác, lúc này Hoắc lão thái đã chết trong Trương gia cổ lâu, nhưng lần này có Lão Hồ, Trương Doanh Xuyến ở đây, Hoắc lão thái không chết thảm trong Trương gia cổ lâu.

Nhưng, tình thế nghiêm trọng, thương thế của Hoắc lão thái vẫn không lạc quan.

Kim nhỏ hoàn toàn cắm vào trong não của Hoắc lão thái, nhưng bà vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

Mệnh vậy!

Tô Mặc thở dài một hơi, rút kim nhỏ ra, lại lần lượt cắm vào các huyệt vị khác, lần này, Hoắc Tiên Cô mở mắt.

“Ngô Tà...

Tiểu Hoa...".

"Hoắc bà bà, là cháu, cháu là Tiểu Hoa!".

Giải Tiểu Hoa mừng đến phát khóc, nhưng vẻ mặt Tô Mặc căng thẳng, trong mắt thoáng qua một tia đau thương.

Hoắc Tiên Cô khó tin nói: "Ta còn sống?

Ta còn sống?".

Tô Mặc lắc đầu: "Không, bà đã không còn là người sống nữa, tôi dùng bí pháp dẫn động hơi thở cuối cùng trong cơ thể bà, nhiều nhất có thể sống được hai tuần, trong thời gian đó không có một chút đau đớn nào...".

Tô Mặc bây giờ là mượn bí thuật của chủ nhân Uông gia, Hoắc lão thái tuy sống, nhưng cũng chỉ là một người sống đã chết, nhiều nhất mười ngày, cũng là để lại cho lão thái thái một cơ hội giao phó hậu sự.

"Mười ngày...".

Hoắc lão thái cười cười: "10 ngày là đủ rồi, 10 ngày này đều là nhặt được, đại ân đại đức của Tô gia, tôi, Hoắc Tiên Cô chỉ có thể kiếp sau báo đáp...".

".....".

Không khí trong phòng có vài phần tiêu điều.

"Ở kia...

Bàn Tử ở đây!".

Ngô Tà mắt tinh, nhìn thấy trên trần nhà vậy mà còn có một gian gác lửng, tiếp đó lại nhìn thấy một bóng người to lớn nhất, nhìn dáng người... là Vương Nguyệt Bán không sai.

Gian gác lửng bên trên là một căn phòng tối kiểu Lôi, Hoắc lão thái thái chắc hẳn rất quen thuộc với kết cấu kiểu Lôi, phòng tối bên trên không chen được nhiều người như vậy, nhưng Vương Nguyệt Bán cũng không phải là người chỉ lo cho mình mà bỏ Hoắc lão thái thái và họ ở dưới.

Cho nên nhất định là khí độc đến quá nhanh, Hoắc lão thái căn bản không kịp chạy trốn.

"Tôi lên!".

Tô Mặc tóm lấy Ngô Tà, chân đạp khinh công, một bước nhảy lên, còn Tiểu Hoa thì cõng Hoắc lão thái lên.

Trong căn gác tối này, ngoài Vương Nguyệt Bán, còn có mấy người khác cũng đang trốn trong góc, co ro trong quần áo.

Quần áo của họ đều dính đầy bột trắng, và đã rách mấy lỗ, nhưng dường như không rách đến da, lớp lớp quần áo bao bọc.

Nhìn lại Vương Nguyệt Bán, chỉ thấy cậu ta nằm im bất động ở đó.

"Bàn Tử!".

".....".

Không có tiếng trả lời.

Tim Ngô Tà lập tức treo lên, cậu tiến lên, khi lật người đó lại, cả người đã đau buồn không nói nên lời.

"Đây là Bàn Tử sao?".

Khi Ngô Tà lật người Bàn Tử, Giải Tiểu Hoa cõng Hoắc lão thái cũng đã leo lên.

Bàn Tử bị Ngô Tà lật người, mặt cậu ta bị che kín mít, lúc này, Ngô Tà cũng có chút không chắc đây có phải là Vương Nguyệt Bán

không.

Lòng Ngô Tà rối như tơ vò, chần chừ không dám xé ra, Tiểu Hoa đưa tay giật miếng vải ướt trên mặt ra, thấy Vương Nguyệt Bán đang yên lặng nằm đó, mặt mày trắng bệch, không một chút huyết sắc.

"Bàn Tử!".

Ngô Tà sợ hãi, ra sức lay người Vương Nguyệt Bán, nhưng không có chút phản ứng nào: "Tô gia!

Anh mau xem...".

Trước mặt Tô Mặc là mấy bọc vải hình người, gần như giống hệt Bàn Tử, họ quấn tất cả vải vóc lên người mình.

Tô Mặc ra tay xé quần áo ra, khuôn mặt Muộn Du Bình lộ ra, tiếp đó anh lại xé những bọc khác, phát hiện chính là Lão Hồ, Trương Doanh Xuyến, Vương Khải Hoàn mấy người.

Thấy ba người, Tô Mặc lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Chương 418

“Tô gia...”.

Ngô Tà đi tới: “Anh xem Bàn Tử đi...”.

Thấy Trương Khởi Linh, Ngô Tà mặt mày đại kinh thất sắc: “Tiểu Ca...”.

Tô Mặc đến bên cạnh Vương Nguyệt Bán, rồi đưa tay đặt lên cổ và ngực cậu ta, vận chuyển sức mạnh huyết mạch đả thông đường thở của cậu.

Không lâu sau, lồng ngực Vương Nguyệt Bán cuối cùng cũng phập phồng rõ rệt, cuối cùng cũng đã hô hấp bình thường trở lại.

Người đã sống lại, nhưng Ngô Tà đang chìm trong nỗi đau “cái chết” của Trương Khởi Linh, hoàn toàn không phát hiện, cậu nhìn Muộn Du Bình, cả người đều ngơ ngác.

“Cậu là một người mạnh mẽ như vậy, tôi chưa bao giờ nghĩ cậu sẽ chết, càng không nghĩ cậu sẽ chết trên địa bàn của chính nhà mình!”.

Ngô Tà không dám tin tất cả điều này là thật, cậu chưa bao giờ nghĩ Trương Khởi Linh thật sự sẽ chết.

Bây giờ đột nhiên gặp phải kết quả này, cậu chỉ cảm thấy vô cùng đau khổ, người cứ thế mà mất, khiến cậu khó có thể chấp nhận.

“Bàn Tử, Tiểu Ca, sao không cố gắng đợi chúng tôi đến?”.

Ngô Tà cứ lẩm bẩm ở đó, tự nói một mình, đột nhiên, cậu thấy mí mắt của Trương Khởi Linh giật một cái, ngay sau đó, tay của Trương Khởi Linh dường như cũng đang cử động.

“.....”.

Ngô Tà lập tức sững người, đầu óc sau một thoáng trống rỗng và hỗn loạn ngắn ngủi, cậu hét lớn một tiếng: “Tiểu Ca thi biến!”.

Tiểu Hoa nói: “Cậu mới thi biến ấy, mau qua đây giúp một tay!”.

“.....”.

Thấy Ngô Tà vẫn còn ngẩn người đứng đó, Tiểu Hoa bực bội nói: “Họ chưa chết...”.

Đầu óc Ngô Tà lại một tiếng nổ, cậu đưa tay đặt dưới mũi Muộn Du Bình, quả nhiên cảm nhận được một chút hơi thở, tuy yếu ớt như tơ, nhưng đúng là chứng tỏ Trương Khởi Linh còn sống.

Ngô Tà lập tức vui mừng, lau nước mắt: “Tiểu Ca!”.

Hơi thở của Muộn Du Bình cuối cùng cũng rõ ràng hơn một chút, cũng có thể hơi hé mắt ra, nhưng rất nhanh lại nhắm lại, đến sức nói chuyện cũng không có.

Lúc này, Thiên Chân mới phát hiện xung quanh Tiểu Ca có một ít vết máu, nhìn lại cổ tay Tiểu Ca còn có một vết thương rách da.

Tô Mặc nói: “Họ thực ra là thông qua việc cắt máu, để đảm bảo nhu cầu chức năng cơ thể giảm thiểu, và Tiểu Ca đã thông qua quy tức hô hấp pháp, để mình cố gắng cầm cự đến bây giờ!”.

Nói rồi, Tô Mặc lần lượt gọi Hỗn Độn, Lão Hồ, Trương Doanh Xuyến và những người khác tỉnh lại.

“Tô gia...”.

“Tô tiểu ca...”.

“Tô tiểu ca...”.

Lão Hồ, Trương Doanh Xuyến, Vương Khải Toàn và những

người khác mở mắt, liền nhìn thấy Tô Mặc, trên mặt đều lộ ra nụ cười: "Tôi biết ngay là cậu có thể tìm thấy nơi này...".

"Tôi đã nói rồi mà, một tia hy vọng sống sót của chúng ta đều nằm ở Tô tiểu ca...".

".....".

Tô Mặc cũng không nói nhiều lời thừa, đưa tay lần lượt đỡ mọi người dậy.

Vương Khải Toàn đứng dậy, hoạt động gân cốt, lập tức chửi: "Mẹ kiếp, cái Trương gia cổ lâu này thật sự quá tà ma, Bàn gia đây đảo đấu nhiều năm, lần này thật sự suýt chết, chỉ suýt nữa thôi...".

Tô Mặc an ủi: "Không sao, còn sống là tốt rồi, nhưng chúng ta phải mau chóng rời khỏi nơi này...".

Tô Mặc nhìn xung quanh, anh biết một khi mọi người ở đây quá lâu, thì một vòng cơ quan khí độc mới sẽ được khởi động.

Người đông, nhiệt độ tăng lên, đây chính là mấu chốt để khởi động cơ quan khí độc.

"Đi...".

Lão Hồ nói: "Rời khỏi đây...".

Đội ngũ vào trước đó chết thì chết, tàn thì tàn, bị thương thì bị thương, mọi người ở lại nữa, không chỉ làm vướng chân Tô Mặc, mà còn tăng thêm thương vong.

Trương Khởi Linh lúc này đã có thể hô hấp bình thường, chỉ là vẫn trong trạng thái yếu ớt như tơ, cuối cùng cũng giữ được một mạng, nhưng Vương Nguyệt Bán lại rơi vào trạng thái hôn mê sâu, không có chút ý thức nào.

Mọi người dìu nhau, rời khỏi tầng năm.

Nếu đi theo đường cũ trở về, thì họ sẽ có thể thành công thoát ra.

Tuy nhiên.

Khi họ đi đến trước cánh cửa lớn ban đầu, phát hiện cánh cửa vốn mở toang đã sớm đóng lại, và trên cây cầu, còn có thêm rất nhiều dấu chân.

Rõ ràng là có người cũng đã xông vào, nhưng những người này dường như không phải vào từ cửa chính.

"Những người này rốt cuộc là ai?

Làm sao họ có thể vào được?".

Không có mật mã, những kẻ xâm nhập này không thể vào từ cánh cửa trước đó.

Nhưng Ngô Tà, Giải Tiểu Hoa phát hiện, những người này là vào từ một khe tường.

Đây tuyệt đối là một. lối đi bí mật!

"Nhất định là Trương Tháp Tháp, người có thể biết lối đi bí mật cũng chỉ có Trương Tháp Tháp!".

Chương 419

Giải Tiểu Hoa mặt đầy phẫn hận: "Lẽ ra lúc đó nên một phát súng giải quyết hắn...".

Tô Mặc nhíu mày, nhẹ giọng nói: "Hắn đến rồi!".

Giải Tiểu Hoa kinh hãi: "Hắn... hắn vậy mà bám theo sau chúng ta, đáng ghét!".

Ngô Tà lập tức nổi giận: "Tiểu Ca và Bàn Tử gặp nạn trong Trương gia cổ lâu, có phải là do bọn họ giở trò không?".

"Tám chín phần mười là vậy, nếu không sao Tiểu Ca có thể xảy ra sai sót được, phải biết... mật mã chúng ta truyền đi tuyệt đối là không thể sai sót!".

Sự xuất hiện của tổ chức 'Nó' cũng giải đáp được nghi vấn lớn nhất trong lòng Ngô Tà và Giải Tiểu Hoa, chính vì những người này mà Trương Khởi Linh, Lão Hồ và họ mới gặp nạn.

Ngô Tà nhìn Tô Mặc, hỏi: "Vậy bây giờ làm sao?

Chúng ta bây giờ có phải là ở ngoài sáng, họ ở trong tối không?".

Tô Mặc suy nghĩ nghiêm túc một lúc, cuối cùng kiên quyết nói: "Chúng ta tiếp tục đi xuống.

Nếu 'tổ chức Nó' thật sự đã đến đây, vậy thì những người này nhất định là đi tìm thứ họ muốn, thứ đó ở ngay bên dưới!".

"Nếu bây giờ không ra khỏi đây được, thì cứ cầm cự tới cùng với bọn chúng, nếu có thể, tôi chuẩn bị lợi dụng cơ hội lần này để cho cả đám người này chết hết ở đây!".

"Những tên này đã nhiều lần ra tay với tôi, tôi sớm đã muốn cho

họ một bài học rồi!”.

Trong mắt Tô Mặc lóe lên sát ý, đội ngũ này có phải là do lão Lưu Đầu phái ra hay không, Tô Mặc không dám chắc.

Nhưng đội ngũ này lại dám ngấm ngầm ra tay với Lão Hồ, Trương Khởi Linh, điều này không nghi ngờ gì đã phá vỡ thỏa thuận của anh và lão Lưu Đầu.

Nếu lần này mình không phản kích, có lẽ lần sau những người này tấn công chính là mình!

Ngô Tà nói: “Nhưng... chúng ta căn bản không biết cơ quan đi xuống đâu!”.

Lúc đi lên, là vì khí độc ăn mòn tạo ra lỗ hổng, nhưng từ tầng hai trở xuống đã không còn lỗ hổng nào để họ đi qua trực tiếp, cả tầng lầu cũng không có bất kỳ thang bộ hay cơ quan thang máy nào có thể đi lên xuống.

“Vậy thì lạ thật, nếu không có bất kỳ cơ quan nào, Tiểu Ca và Bàn Tử họ vào đây bằng cách nào?

Lại lên trên bằng cách nào?”.

Tiểu Hoa nghi hoặc hỏi.

Tô Mặc mở Hoàng Kim Đồng, tìm kiếm cơ quan xung quanh.

Rất nhanh, Tô Mặc đã phát hiện ra manh mối.

“Cột!”.

Tô Mặc chỉ vào một cây cột lớn ở trung tâm, cơ quan chính là ở trên cây cột lớn này.

Ngô Tà vui mừng đi tới, nhưng không lâu sau, cậu lại gặp phải vấn đề, sau khi thử mấy lần, mật mã của họ lại không đúng!

Ngô Tà khó xử gãi đầu: “Lại còn bày ra trò này!”.

“Để tôi...”.

Trương Khởi Linh đang tựa vào vai Hỗn Độn ở phía sau gian nan thốt ra mấy chữ bên tai Hỗn Độn, nói xong dường như lại mất hết sức lực, lại hôn mê.

Theo ý của Trương Khởi Linh, Ngô Tà đi một vòng quanh cột, sau đó ấn vào Mão Đinh theo thứ tự.

“Cạch!”.

Một tiếng động giòn tan, cơ quan mở ra.

Cây cột lớn này tách ra một khe hở chỉ đủ cho một người đi qua từ chính giữa.

Ngô Tà thở phào nhẹ nhõm: “Thì ra Tiểu Ca và mọi người là đi ra từ trong cột, thảo nào!”.

“Cuối cùng cũng đợi được các người!”.

Ngay khi họ chuẩn bị vào lối đi, phía sau vang lên tiếng bước chân, quay đầu lại, sáu người mặc đồ đen đứng ngay sau lưng họ.

Mặt họ đều đeo khẩu trang đen, trên người toàn bộ là trang bị cơ khí, súng tiểu liên đang nhắm vào nhóm người Tô Mặc.

“Đoán không sai, các người quả nhiên ở đây!”.

Ngay sau đó, từng người mặc đồ đen một đứng ra.

Cả tầng hai này đều là quan tài của các tộc trưởng Trương gia qua các đời, cũng không biết những người này rốt cuộc trốn được nhiều người như vậy bằng cách nào.

Không lâu sau, cả tầng hai đã chật kín những người mặc đồ đen này.

“Cuối cùng cũng gặp rồi, Tô Mặc, Ngô gia Tiểu Tam Gia, còn có cả đương gia của Giải gia cũng đến!”.

Ngô Tà gầm lên: “Các người thật hèn hạ.”.

Nghĩ đến việc mình ở Tứ Cô Nương Sơn ban đầu đưa mật mã chính xác, chính là đám người này giở trò, hại Bàn Tử và Tiểu Ca thành ra thế này, những người khác của Hoắc gia cũng toàn bộ bị diệt.

Ngô Tà phẫn nộ chưa từng có!

“Hừ!”.

Tên thủ lĩnh hừ một tiếng, giọng điệu dần trở nên ngạo mạn: “Chúng tôi chỉ muốn có được thứ chúng tôi cần, nếu các người chịu hợp tác, sẽ không có những chuyện này!”.

Chương 420

“Cho nên tôi khuyên các người, muốn sống, thì hãy làm theo ý của chúng tôi, nếu không tôi sẽ cho các người chết hết ở đây!”.

Cậy đông người, trang bị tinh nhuệ, đối mặt với Tô Mặc, Ngô Tà và những người khác, những người mặc đồ đen này tỏ ra vô cùng tự tin.

Ngô Tà và Tiểu Hoa cũng giơ vũ khí của mình lên, quay đầu nhìn Tô Mặc.

Ngô Tà biết Tô Mặc lợi hại, tuy bây giờ họ ít người, trông có vẻ yếu thế, nhưng cậu vẫn rất tin tưởng Tô Mặc.

“Lát nữa, các cậu chú ý né tránh!”.

Tô Mặc tay cầm Xích Tiêu kiếm, mặt không đổi sắc, bình tĩnh lạnh lùng, hoàn toàn không coi đối phương ra gì.

Tiểu Hoa còn muốn ở lại cùng Tô Mặc đối phó với những người mặc đồ đen, nhưng nhìn lại phía sau mình có Trương Khởi Linh, Hồ gia, Hoắc lão thái, sư đồ Vương Khải Toàn và những người khác hoặc là bị thương nặng, hoặc là hôn mê bất tỉnh.

Sự an toàn của những người này cũng không thể xem nhẹ.

“Cẩn thận nhé!

Sư phụ!”.

Tiểu Hoa dìu mọi người đi vào trong lối đi.

“Ha ha ha!”.

Nhìn thấy tư thế của Tô Mặc, tên thủ lĩnh áo đen liền biết Tô Mặc sắp ra tay, thấy bao nhiêu khẩu súng tiểu liên đang chĩa xuống đất, thủ

lĩnh không nhịn được mà cười lớn: “Tô Mặc, vị tiên sinh kia nói cậu là một nhân tài, muốn giữ lại cậu.

Nhưng không ngờ cậu lại không biết điều như vậy!”.

“Câm miệng!”.

Tô Mặc phũ phàng cắt ngang: “Lũ vô danh tiểu tốt, thứ như chó, cũng dám gọi thẳng tên ta...”.

“.....”.

Sắc mặt tên thủ lĩnh áo đen trở nên khó coi, ánh mắt âm lãnh: “Tìm chết...”.

Tên áo đen vẫy tay, năm sáu tên áo đen dưới đất lao về phía Tô Mặc.

“Hừ!”.

Tô Mặc rùng mình, khí thế đột nhiên bùng phát, một luồng sức mạnh cường đại bao trùm xung quanh.

“Ầm ầm ầm!”.

Mấy người này ngay tại chỗ bị chấn bay ra, trong đó có hai người kêu lên một tiếng, hơi thở tắt ngấm, chết gọn gàng dứt khoát.

“Có chút thú vị...”.

Tên thủ lĩnh áo đen cười cười, nhưng lại không hề hoảng sợ, nhìn thấy lối đi trong cột sắp đóng lại, Ngô Tà và những người khác sắp rút lui.

Tên đàn ông áo đen lấy ra một quả lựu đạn từ trong ba lô, ném thẳng ra ngoài.

“Quả nhiên đủ hèn hạ!”.

Tô Mặc né tránh, sau đó “Ầm” một tiếng, cây cột nổ tung, cả tầng

lầu rung chuyển, lối đi đã bị nổ tung, anh lờ mờ nghe thấy tiếng hét của Ngô Tà.

Tên thủ lĩnh áo đen trầm giọng nói: "Khai hỏa, giết hắn!".

"Đoàng đoàng đoàng đoàng...".

"Đoàng đoàng đoàng...".

Theo lệnh của thủ lĩnh, tất cả đạn đều bắn về phía Tô Mặc, nhưng động tác của Tô Mặc lại rất nhanh, nhanh đến mức đạn bắn vào người anh cũng không cảm thấy đau đớn.

Ở khoảng cách ngắn như vậy, Tô Mặc lại có thể né tránh đòn tấn công của đối phương trong thời gian ngắn như vậy, và còn né được đạn một cách chính xác, phải nói thực lực của Tô Mặc vô cùng mạnh mẽ.

Một viên đạn bắn xuống đất tạo ra một tiếng nổ lớn, bên cạnh chân Tô Mặc bị bắn một hố sâu.

Lúc này Tô Mặc giống như một con báo săn, tốc độ cực nhanh lao qua, một bước nhảy lên, trực tiếp đến lầu trên, sau đó một tay giật lấy khẩu súng tiểu liên của một tên áo đen.

Mà tất cả những điều này chỉ diễn ra trong chớp mắt, đến khi những người khác phản ứng lại, thì tên địch bị Tô Mặc giật súng đã ngã trong vũng máu, mắt trợn to, dường như vẫn không thể tin vào sự thật này.

"Vút!".

Tô Mặc lại biến mất trước mắt mọi người, bên tai mọi người chỉ nghe thấy tiếng quyền gió rít qua.

Mỗi một quyền của Tô Mặc đều có thể đánh trúng một tên áo đen.

Tên thủ lĩnh áo đen sau khi thấy tốc độ của Tô Mặc cũng vô cùng

kinh ngạc, chính hắn cũng là người luyện võ, những năm nay chết dưới tay hắn cũng không ít, nhưng hắn chưa bao giờ thấy người nào có thân thủ khủng bố như Tô Mặc.

Chỉ trong nửa phút ngắn ngủi, tầng này gần như biến thành một tu la trường.

Những tên áo đen kinh hãi, tất cả đều ném ra thuốc nổ, lựu đạn, ý đồ bức lui Tô Mặc.

"Ầm!".

"Ầm!".

Tiếng nổ liên tiếp vang lên.

Tô Mặc cũng không ham chiến, sau khi hạ gục hơn một nửa số người của chúng, tung người nhảy lên, nhảy xuống từ lối đi.

Lối đi thông tứ phía, cùng với tiếng gió bên tai, cơ thể Tô Mặc lao xuống cực nhanh.

".....".

Thấy Tô Mặc giết nhiều thuộc hạ của mình như vậy mà còn có thể đường hoàng trốn thoát, tên thủ lĩnh áo đen tức giận điên cuồng: "Khốn nạn!".

Chương 421

“Giết hắn, nhất định phải giết hắn!”.

“Đuổi, mau đuổi theo!”.

“Đáng ghét!

Mau theo kịp!”.

Cả căn phòng đều là tiếng gầm giận dữ của tên thủ lĩnh áo đen. .....

“Đây vẫn là Trương gia cổ lâu sao?

Sao toàn là những khối đá xếp chồng lên nhau thế này?”.

Mọi người bị thuốc nổ trên đó làm cho rơi thẳng xuống, không biết đã rơi bao nhiêu mét, Ngô Tà và Tiểu Hoa đến một nơi toàn là đá xếp chồng lên nhau.

Trông giống như những ngôi nhà do người nguyên thủy xây dựng, và bên trong trống không, cực kỳ âm u, cực kỳ quỷ dị.

So với những tầng Trương gia cổ lâu mà họ đã trải qua, hoàn toàn không có đặc điểm nào tương tự.

“Có lẽ đây là tầng dưới cùng của Trương gia cổ lâu, không biết có mục đích gì...”.

“Mau băng bó vết thương trước đi, vừa rồi xảy ra vụ nổ lớn như vậy, chắc ‘tổ chức Nó’ cũng đã xuống đây rồi!”.

Vai Tiểu Hoa bị thương, lưng Ngô Tà cũng bị đá vụn va vào, hai người bây giờ đều bị thương, kéo theo Bàn Tử và Trương Khởi Linh, Hoắc lão thái mấy người đi tiếp.

Sau khi băng bó vết thương đơn giản, hai người đi dọc theo vách

đá, đến trước một cánh cửa đá lớn, khi họ chuẩn bị đẩy cửa vào, phía sau lao ra mấy tên áo đen.

"Quả nhiên đi theo các người là có thể tìm được lối đi...".

Một tên áo đen trong số đó tiến lên.

"Khuyên các người nên hợp tác với chúng tôi đi, nếu không tôi sẽ giết tên béo này trước...".

Tên áo đen giơ súng tiểu liên lên, họng súng nhắm vào Bàn Tử và Trương Khởi Linh, uy hiếp Ngô Tà và Tiểu Hoa.

Hỗn Độn muốn đứng dậy, nhưng chân lại không có sức, rõ ràng vết thương trước đó vẫn chưa lành.

"Đừng động!".

Tên áo đen chỉ vào Hỗn Độn, nghiêm giọng quát.

Mẹ kiếp!

Hỗn Độn thầm chửi trong lòng, đúng là hổ xuống đồng bằng bị chó khinh, một thằng nhóc con mà cũng dám lớn tiếng với mình.

Ngô Tà vội nói: "Chúng tôi cũng là lần đầu đến Trương gia cổ lâu, rốt cuộc các người muốn lấy gì từ chúng tôi?".

"Anh xem, chúng tôi bây giờ không phải cũng là vô tình đến đây sao?

Tôi thật sự không hiểu các người nghĩ gì, hơn nữa Trương gia cổ lâu là địa bàn của người Trương gia, Tiểu Ca bây giờ đã thành ra thế này, các người còn muốn hợp tác gì nữa?".

Ngô Tà áp sát vào cửa đá, nắm chặt Tiểu Ca và Vương Nguyệt Bán.

Tên áo đen nói: "Đương nhiên là thứ có thể trường sinh, chúng tôi

chỉ cần tìm được cỗ quan tài đó và mật thất, những thứ khác các người tùy ý.”.

“Nếu không hợp tác!”.

“Đoàng!”.

Tên áo đen nói xong, liền bắn một phát vào chân Bàn Tử, máu tươi chảy ròng ròng.

“Hừ!”.

Vương Nguyệt Bán đang hôn mê rên lên một tiếng, hoàn toàn không còn động tĩnh.

“Các người mà làm vậy, cùng lắm thì đồng quy vu tận!”.

Ngô Tà đại nộ, giơ súng lên định quét một loạt.

Lúc này cậu đã không nghĩ được nhiều nữa, nghĩ đến chú Ba của mình, cùng với dì Văn Cẩm và tất cả mọi người trong đội khảo cổ đều vì ‘tổ chức Nó’ này mà ra nông nỗi đó, bây giờ lại làm Vương Bàn Tử bị thương, Ngô Tà đã không thể nhịn được nữa!

Trong lúc hỗn loạn, Tiểu Hoa đột nhiên kéo cậu một cái, cả nhóm người dựa lưng vào cửa đá, cửa đá đột nhiên chuyển động, nhanh chóng đưa họ vào một lối đi khác.

“.....”.

Ngay sau đó cửa đá tự động đóng lại, đám người áo đen không kịp xông vào, lòng chấn động, chỉ có thể sững sờ nhìn họ biến mất.

“Mẹ kiếp!”.

“Nổ tung nó!”. ... .

Tiểu Hoa và Ngô Tà gian nan kéo theo Trương Khởi Linh và mọi người, đến một lối đi tối om, cả nhóm trốn sau một cỗ quan tài.

“Bàn Tử cũng nặng quá đi, kéo mệt chết người...”.

Ngô Tà thở hổn hển hỏi: “Đúng rồi, vừa rồi cánh cửa đó là sao vậy?”.

Vừa nói, Ngô Tà lấy ra băng gạc mang theo bên mình, xử lý sơ qua vết thương cho Vương Nguyệt Bán.

Chương 422

Tiểu Hoa nói: “Đó là tự lai môn, mở ra rồi tự động đóng lại, trừ khi nổ tung, nếu không thì không mở được...”.

Tiểu Hoa bật đèn pin quan sát kỹ xung quanh, phát hiện hai bên lối đi lần lượt đặt các quan tài đá, và những quan tài đá này đều lớn hơn quan tài bình thường.

Giống như quan tài vợ chồng vậy, hoàn toàn có thể nằm được hai người.

Ngô Tà cũng nhìn xung quanh, tò mò hỏi: “Trong những quan tài này sẽ là ai nhỉ?

Quan tài của tộc trưởng Trương gia đã ở tầng hai rồi, lẽ nào thân phận của người ở tầng này còn bí ẩn hơn?”.

“Biết đâu dưới những quan tài này có lối đi, tôi đi trước xem sao, các cậu ở đây đợi...”.

Tiểu Hoa định tiếp tục đi trước dò đường, nhưng ngay lúc đó, phía sau cậu đã vang lên tiếng nổ.

Tiểu Hoa tức giận: “Bọn này thật ngoan cố, chúng quả nhiên đã chọn cách nổ cửa!”.

Lão Hồ nói: “Đi thôi, chúng ta bây giờ bị thương nặng, không nên xảy ra xung đột trực diện với chúng!”.

Bất đắc dĩ, Giải Tiểu Hoa hai người đành phải kéo mấy người này, trốn vào một khe hở trên vách đá.

Tưởng rằng lần này không trốn được, thì nghe thấy mấy tiếng hét thảm, sau đó là tiếng trường kiếm sắc bén vung lên.

Mọi người nghe tiếng, vui mừng khôn xiết.

“Là Tô tiểu ca...”.

“Là Tô gia...”.

“Sư phụ!”.

Ngô Tà nhẹ nhàng thở ra một hơi: “Tô gia đến là tốt rồi, mẹ kiếp, giết hết bọn chúng đi!”.

Thực lực của Tô Mặc ở dưới lòng đất này hoàn toàn là tồn tại vô địch, người của ‘tổ chức Nó’ rõ ràng cũng biết một chút, cho nên họ mới cử nhiều người như vậy, và ai cũng trang bị tinh nhuệ, chính là để dùng vũ khí nóng đối phó với anh.

Một người dù lợi hại đến đâu, đối mặt với súng đạn, cũng sẽ có lúc không đỡ nổi, tất cả đạn đều tập trung vào người Tô Mặc.

“Tô gia, cẩn thận!”.

Ngô Tà và mọi người không bao giờ ngờ rằng, họ lại tập trung hỏa lực đối phó với Tô Mặc như vậy, đến lựu đạn cũng ném lên.

Tô Mặc linh hoạt né tránh, tay cầm Xích Tiêu kiếm uyển như thiên thần hạ phàm, lao vào đám đông, chém giết đám người áo đen ngã ngựa người.

“Ngao!”.

Một tiếng rồng ngâm vang trời động đất, rất nhanh, sau lưng Tô Mặc ngưng tụ một con ngũ trảo thanh long mờ ảo.

“.....”.

Mọi người đều nhìn thấy cảnh này, đứng sững tại chỗ, như ngây dại.

“Cái này cũng quá bá đạo rồi?, “Đơn giản không phải là người!”.

Trong tình huống này, những tên áo đen lại quên cả né tránh.

“Vút!”.

Xích Tiêu kiếm bị Tô Mặc nhẹ nhàng ném ra, ánh sáng lóe lên, những tên áo đen còn lại của ‘tổ chức Nó’ đều bị anh một kiếm cắt cổ.

Thủ lĩnh của những tên áo đen trước khi chết còn muốn nói gì đó, nhưng Tô Mặc không quan tâm đến những điều này, Xích Tiêu kiếm xuyên qua đầu tên thủ lĩnh áo đen, lập tức đoạt mạng!

Kể từ đó, các thành viên của tổ chức Nó được cử đến Trương gia cổ lâu đã bị Tô Mặc giết sạch.

Mọi người như trút được gánh nặng: “Tô gia, may nhờ có anh!”.

Tô Mặc không cho mọi người cơ hội hàn huyên: “Mau đi thôi, cơ quan khí độc sắp khởi động rồi...”.

Người của ‘tổ chức Nó’ tuy đã chết, nhưng Tô Mặc vẫn có chút bất an, anh cũng không nói được tại sao, nhưng cảm giác bất an trong lòng tuyệt đối không phải vô duyên vô cớ.

Trương gia cổ lâu thực sự quá quỷ dị, một nơi như thế này, trông có vẻ đơn giản, nhưng thực ra lại tràn ngập mùi vị của cái chết.

Mọi người đi theo sau Tô Mặc, nhanh chóng lao ra khỏi một lối đi, ngay khi mọi người sắp thả lỏng cảnh giác, lại có một chuyện quỷ dị khác xảy ra.

Họ bị một cỗ quan tài đá chặn đường, và cỗ quan tài đá này còn bị lật ngược.

Ngô Tà nói: “Ai lại đặt quan tài ngay giữa lối đi chứ?

Chúng ta đang bị...

Tống tử truy sát sao?”.

“Mọi người cẩn thận một chút...”.

Tô Mặc nói: “Tiểu Hoa, Ngô Tà, hai người cũng kiểm tra xung quanh xem còn lối đi nào khác không, cẩn thận hành động!”.

So với người của tổ chức ‘Nó’, Tô Mặc lo lắng nhất vẫn là Trương gia cổ lâu, nơi này đâu đâu cũng toát ra vẻ quỷ dị, dù chỉ là một sai lầm không đáng kể cũng có thể khiến họ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

“Được!”.

Ngô Tà, Tiểu Hoa hai người gật đầu, lập tức chỉnh đèn pin lên mức sáng nhất.

Kết quả!

Một cảnh tượng mà không ai có thể tưởng tượng được đã xảy ra!

“Két!”.

Một cánh tay duỗi ra từ trong quan tài.

Chương 423

Đây là một cánh tay ướt sũng, dường như bị ngâm nước biển, đã trắng bệch đến đáng sợ, không có một chút mục nát nào.

Giống như một cánh tay quá trắng vừa mới được đặt vào quan tài, vẫn còn rất tươi mới.

Và trên ngón tay của cánh tay này, mỗi ngón tay đều đeo một chiếc nhẫn.

Thiết kế của nhẫn rất đặc biệt, trông lại giống như kiểu của khu vực Tây Vực.

Tô Mặc bước tới, tiến lên một bước, mà cỗ quan tài này lại không có động tĩnh gì, cánh tay đó vẫn treo ở đó, cũng không có bất kỳ tiếng động nào.

Ngô Tà và Tiểu Hoa, Lão Hồ, Trương Doanh Xuyến dìu mọi người đi qua: "Tô gia, chúng ta có nên...

đi qua xem thử không?".

Khi Ngô Tà nhìn cỗ quan tài đó, không biết vì sao, trong lòng lại một lần nữa rục rịch.

Phải biết rằng trong hai năm qua, Ngô Tà đã trải qua sinh tử, trải qua đủ loại chuyện khó tin, cậu đều đang truy cầu cái gọi là chân tướng.

Quá trình này cậu sắp bị loại chân tướng bí ẩn này hành hạ đến gần như mất đi lý trí, chỉ nghĩ đến việc khám phá một mạch, không tìm ra chân tướng thề không bỏ cuộc.

Bây giờ cậu đã tiến rất gần, nhớ lại, bất kể là Uông gia hay 'tổ chức Nó' bí ẩn, ai ai cũng muốn có được bí mật của Trương gia, thậm

chí không tiếc đưa người vào Trương gia cổ lâu để tráo quan tài.

Bây giờ, tất cả bí mật đều tập trung ở đây, nói không chừng cỗ quan tài đã bị mở ra trước mắt này, có thể giải đáp được điểm cuối của mọi bí mật.

Ngô Tà có chút nóng lòng.

Tô Mặc không nói một lời đi lên trước, một tay lật cỗ quan tài chắn đường lại.

Quan tài được lật lại, miệng quan tài hướng lên trên, thi thể đó hoàn toàn lộ ra trước mặt Tô Mặc.

Cánh tay ướt sũng, những chiếc nhẫn trên tay vẫn đeo chặt, ngoài cánh tay hoàn chỉnh, phần đầu cũng hoàn chỉnh, chỉ là bị tóc dài che phủ, cả nhóm người không nhìn rõ khuôn mặt.

Móng tay của thi thể rất dài, tóc cũng đã kéo lê trên đất, thành từng búi từng búi.

Mà dưới lớp quần áo mục nát, lại không phải là thân thể hoàn chỉnh, đây là một bộ hài cốt.

Thịt thối treo lủng lẳng trên đó, phát ra từng trận mùi hôi thối.

Tô Mặc rút Xích Tiêu kiếm ra, khều thi thể trong quan tài lên.

Thân dưới và thân trên chỉ nối với nhau bằng xương sườn, cảm giác như giây tiếp theo sẽ đứt ra, nhưng vẫn có thể nối với nhau một cách vững chắc.

Nước mủ màu xanh lá cây chảy ra từ thịt thối, mùi hôi thối lan tỏa khắp nơi, Tiểu Hoa không nhịn được mà nôn ra: "Chưa bao giờ thấy... cái... thi... thể... như thế này".

"Trong quan tài có dịch quan tài.

Ngâm lâu trong dịch quan tài sẽ tạo ra kết quả như vậy," Ngô Tà

cẩn thận hỏi: “Tô gia, cái này chắc sẽ không thi biến chứ?”. "Trong quan tài có dịch quan tài, ngâm lâu trong đó nên mới thành ra thế này," Ngô Tà nói xong lại nhìn về phía Tô Mặc, cẩn thận hỏi: "Tô gia, cái này chắc không biến thành xác biến chứ?" Giải Tiểu Hoa vội lườm Ngô Tà một cái. "....." Ngô Tà cũng biết cái thể chất xui xẻo của mình, vội vàng ngậm miệng lại.

Cả nhóm vừa mới thoát khỏi miệng cọp, ai cũng không muốn có thêm sự cố nào xảy ra.

Nghĩ đến cảnh tượng cả đám Trương Khởi Linh ở tầng hai đồng loạt xác biến, sắc mặt Ngô Tà càng thêm khó coi.

Dù những Trương Khởi Linh đó không có ác ý, nhưng vẫn khiến người ta sởn gai ốc.

Hơn nữa, Tống tử trước mắt này không phải dạng tầm thường, luôn cho người ta một dự cảm chẳng lành, một khi xác biến, e rằng sẽ không đơn giản như vậy. "Khó nói lắm..." Tô Mặc tiến lên, đưa tay tháo chiếc nhẫn trên tay thi thể.

Đợi hắn gỡ chiếc cuối cùng xuống, ngón tay kia bỗng cử động một cái. "....." Tô Mặc nhướng mày, nhìn thi thể. "....." Lúc này, thi thể lại không động đậy nữa. "....." Tô Mặc nhẹ nhàng tháo nốt chiếc nhẫn cuối cùng.

Ngay lúc đó, đầu của thi thể đột nhiên ngẩng lên, để lộ một khuôn mặt trắng bệch đến dọa người.

Ngô Tà, Giải Tiểu Hoa, Lão Hồ và những người khác bất ngờ bị dọa giật nảy mình, cơ thể không tự chủ được mà lùi lại một bước.

Giải Tiểu Hoa tức giận nói: "Ngô Tà, cái miệng quạ của cậu đúng là nói gì trúng nấy..." "Tôi... tôi!

Tôi..." Ngô Tà cũng tỏ vẻ vô tội, "Chuyện này có thể trách tôi

được sao?

Bây giờ tôi bảo nó nằm lại vào quan tài, nó có nghe lời tôi không???" Cái thi thể gần như đã mục nát đến mức sắp rã ra này, vậy mà lại thật sự khởi thi. "Rắc!" Bộ xương này từ từ đứng dậy, nửa thân trên và nửa thân dưới gần như lệch hẳn đi, chỉ còn một đốt xương sống nối liền.

Khuôn mặt trắng bệch kia, ngũ quan đã lõm vào hoàn toàn, mắt đã không còn thấy nhãn cầu, xương mũi cũng sụp xuống hết.

Cái miệng há thành hình tròn, trong miệng dường như còn ngậm thứ gì đó.

Trên cổ có vết hằn đen rõ rệt, nhìn kỹ lại giống như vết siết màu đen do ai đó bóp cổ.

Chương 424

Trên đó còn treo một vật màu xanh lục, đã bị thứ nước mủ hôi thối bám vào, không nhìn rõ là thứ gì.

Ngay khoảnh khắc thi thể ngẩng đầu lên, khuôn mặt rõ ràng đã quay về phía Tô Mặc. "....." Nó cứ thế "nhìn chằm chằm" Tô Mặc gần nửa phút.

Trong khoảng thời gian đó, tất cả mọi người đều đứng yên bất động, đầu óc đã bắt đầu vận hành nhanh chóng.

Tô Mặc ra hiệu sau lưng, bảo Tiểu Hoa và Thiên Chân lui sang một bên.

Cùng lúc đó, Tô Mặc đã âm thầm tích tụ sức mạnh, khí thế lẫm liệt tuôn trào ra ngoài.

Két kèn kẹt.

Con quái vật xác biến bước ra khỏi quan tài, xương cốt trên người va vào nhau lách cách, phát ra âm thanh két kèn kẹt.

Nước xanh chảy đầy đất, cũng không biết thịt thối này là tình huống gì mà lại tuôn ra không ngừng, mùi hôi thối nồng nặc suýt nữa tiễn Ngô Tà đi luôn.

Tô Mặc định lấy vật màu xanh trên cổ thi thể, hắn vừa giơ tay định chém đầu nó trước.

Ai ngờ con quái vật Tống tử sắp rã rời này lại nhanh nhẹn, lanh lợi, và vô cùng khéo léo né được thanh kiếm Xích Tiêu của hắn.

Cảnh này khiến Lão Hồ, Ngô Tà và mấy người khác trố mắt kinh ngạc.

Vương Khải Toàn còn hét lên: "Mẹ kiếp... thằng cha này còn linh hoạt hơn cả Bàn gia tao..." Lão Hồ có ánh mắt tinh tường hơn: "Tống tử này lại không sợ khí huyết mạch Thanh Long trên người Tô tiểu ca!" "Vút!" Tô Mặc nhanh chóng giao đấu với Tống tử.

Tống tử có sức lực rất lớn, mỗi cú đấm của nó đều tạo ra một luồng kình phong, Tô Mặc cũng phải cẩn thận né tránh. "Trời ơi!

Đây là Tống tử đáng sợ nhất tôi từng gặp, lại dám đối đầu trực diện với Tô gia.

Chẳng lẽ đây là gia chủ đời đầu của Trương gia sao..." Ngô Tà kinh ngạc nói.

Những Tống tử tộc trưởng mà họ gặp ở tầng hai trước đó có thể nói là con nào con nấy đều lợi hại, thậm chí còn có trí tuệ, giữ lại được vài phần nhân tính, có thể chỉ đường cho họ tìm được Muộn Du Bình.

Bây giờ nếu đây là tộc trưởng đời đầu của họ, chẳng phải sức chiến đấu sẽ còn điên cuồng hơn sao?

Ngô Tà không nhịn được nuốt nước bọt, mồ hôi túa ra, lòng bàn tay cũng bắt đầu đổ mồ hôi vì căng thẳng.

Giải Tiểu Hoa rút chiến đao của mình ra: "Ngô Tà, cậu đừng nói bừa nữa, miệng quạ, nói gì trúng nấy!" "Cầm lấy!" Tiểu Hoa ném khẩu súng lục duy nhất còn lại trên người cho Ngô Tà, "Để phòng thân!" "Ầm!" Sau một tiếng va chạm dữ dội, Tô Mặc và Tống tử đều bị văng ra xa.

Bịch bịch bịch.

Sau khi tiếp đất, Tống tử tiếp tục tiến về phía trước.

Mỗi bước một dấu chân, đồng thời còn có một vũng nước xanh.

Trong chốc lát, nó đã áp sát Tô Mặc, mà trong mắt Tô Mặc lúc này chỉ có viên ngọc xanh trên cổ Tống tử.

Trong cuộc giao tranh ngắn ngủi vừa rồi, Tô Mặc đã thăm dò được thực lực của Tống tử.

Nếu Tô Mặc không đoán sai, Tống tử này lúc còn sống đã có thực lực của một Địa tiên.

Điểm này tuy nằm ngoài dự liệu của Tô Mặc, nhưng nghĩ lại cũng hợp lý, dù sao Trương gia có lịch sử hàng ngàn năm, có thể sinh ra Địa tiên cũng không có gì lạ.

Tống tử tăng tốc lao về phía Tô Mặc.

Tô Mặc không né không tránh, đứng yên tại chỗ, lặng lẽ nhìn nó: "Nếu ngươi còn sống, ta còn nể ngươi ba phần.

Nay đã thành Tống tử, cũng dám ngang ngược à?" Khi Tống tử lao tới, Tô Mặc giơ kiếm Xích Tiêu lên đâm mạnh vào ngực nó.

Tống tử dù sao cũng đã là một cái xác khô, ngực cũng là một cái lỗ rỗng, kiếm Xích Tiêu tuy xuyên qua xương sườn nhưng không gây ra thương tổn gì cho nó. "Pằng!" "Pằng!" Thấy đúng thời cơ, Ngô Tà giơ súng lên, bóp cò, hai viên đạn bay ra.

Nhưng điều này vẫn không gây ra bất kỳ tổn hại nào cho Tống tử, ngược lại còn chọc giận con quái vật. "Xoẹt!" Tô Mặc vung kiếm chém ngược lại, định chém Tống tử thành hai nửa.

Ai ngờ Tống tử dường như đã lường trước, nhanh chóng né tránh, đồng thời đôi tay ướt sũng chộp về phía Tô Mặc, miệng phát ra tiếng cười khà khà khà.

Trong miệng gã này hình như có thứ gì đó?

Tô Mặc phát hiện ra điều gì đó, trường kiếm trong tay khẽ nhích

lên, kiếm Xích Tiêu "vút" một tiếng đã ghim đầu Tống tử lên vách đá, nước mủ màu xanh phun ra, suýt nữa bắn vào mặt Ngô Tà và những người khác.

Khà khà khà!

Tiếng cười quỷ dị vẫn chưa dừng lại.

Tống tử giãy giụa mấy cái, sau đó dưới ánh mắt của mọi người, nó lại tách đầu ra khỏi cơ thể, thân mình lại lao về phía Tô Mặc.

Cảnh tượng trước mắt khiến Tiểu Hoa và Ngô Tà trố mắt kinh ngạc, họ chưa từng thấy một Tống tử nào có sức sống ngoan cường đến vậy.

Tống tử với móng tay dài ngoằng, đôi tay trong nháy mắt đã áp sát đầu Tô Mặc. "Tô gia cẩn thận!" Trong nháy mắt, không thấy Tô Mặc có động tác gì, chỉ nghe hai tiếng "rắc rắc", hai cánh tay ướt nhẹp của Tống tử đã bị hắn bẻ gãy nhanh như chớp.

Tiếp đó hắn lại đá một cước, trực tiếp đá nát xương sườn, đạp nát xương chân, nước xanh chảy đầy đất.

Tống tử hoàn toàn vỡ nát, lúc này mới thực sự ngã lại xuống đất.

Tô Mặc cũng không chút do dự, đưa tay lên cái cổ đã đứt lìa, lấy vật bị nước xanh bám vào.

Tống tử hoàn toàn vỡ nát, lúc này mới thực sự ngã lại xuống đất.

Chương 425

Tô Mặc cũng không chút do dự, đưa tay lên cái cổ đã đứt lìa, lấy vật bị nước xanh bám vào.

Tiếp đó, Tô Mặc lại chậm rãi bước đến trước cái đầu khô quắt, thô bạo cạy cái miệng đã lõm vào từ lâu ra.

Chỉ nghe một tiếng "cạch", cằm của cái xác gãy lìa, từ bên trong lăn ra một vật.

Nhìn kỹ, Tô Mặc phát hiện đây là một chiếc hộp nhỏ hình vuông, vô cùng tinh xảo, lại được làm bằng gỗ kim tơ nam mộc, không có bất kỳ dấu hiệu mục nát nào.

Lắc nhẹ một cái, bên trong dường như có một vật gì đó giống viên châu, nhưng nghe âm thanh lại cảm thấy không phải là ngọc thạch.

Tô Mặc muốn mở ra, hắn tinh thông cơ quan thuật nên cũng không để chiếc hộp nhỏ này vào lòng, nhưng xem xét một vòng, phát hiện chiếc hộp hoàn toàn không có chỗ nào để mở, trừ khi đập vỡ nó. "Có phải phương pháp sai rồi không, Trương gia dù sao cũng đã truyền thừa ngàn năm, nắm giữ rất nhiều bí thuật mà chúng ta không biết..." Ngô Tà lo lắng chiếc hộp có vấn đề gì, liền lên tiếng nhắc nhở Tô Mặc.

Tô Mặc lắc đầu: "Ai biết được, mang ra ngoài rồi nói!" Tô Mặc cũng không nghĩ nhiều, tiện tay cất chiếc hộp vào không gian hệ thống.

Sau khi thu dọn xung quanh, Tô Mặc nói: "Một đợt khí độc mới sắp bắt đầu, chúng ta mau đi thôi..." Ngô Tà, Tiểu Hoa không dám lơ là.

Lão Hồ, Trương Doanh Xuyến vừa mới nhặt lại được một mạng, dĩ nhiên cũng không muốn trải qua kiếp nạn kinh hoàng một lần nữa.

Cả nhóm đành phải tăng tốc, tiếp tục đi về phía trước.

Trải qua thời gian dài chạy trốn như vậy, Ngô Tà đã mệt đến hai chân mềm nhũn.

Là người có thể lực kém nhất, cậu sợ mình sẽ làm chậm bước chân mọi người, uống hai ngụm nước rồi tiếp tục đi, cắn răng chịu đựng vết thương trên chân.

Vừa rồi để bảo vệ Tiểu Ca và Bàn Tử, lúc xung đột với đám người áo đen của "Tổ chức đó", chân cậu ấy đã bị thương nhẹ.

Ban đầu không phải là vết thương lớn, nhưng chạy trối chết trong tình huống này, cậu đã có thể cảm nhận được vết thương của mình liên tục rách ra, máu tươi chảy ròng ròng. "Không sao chứ?

Còn chịu được không?" Tiểu Hoa đã sớm phát hiện vết thương của cậu, nhưng bây giờ tình thế nguy hiểm, không phải lúc để dừng lại.

Ngô Tà lắc đầu, nói: "Không sao, có chết cũng phải chết ở bên ngoài..." Ngô Tà không muốn chết trong Trương Gia Cổ Lâu, nơi này âm u quỷ dị, đâu đâu cũng toát ra vẻ tà khí, khiến người ta rợn cả người.

Tô Mặc xông lên phía trước.

Không biết từ lúc nào, từ trong bóng tối góc khuất lại có mấy người áo đen lao ra.

Cả nhóm không cần nghĩ cũng biết những người này cũng là người của "Tổ chức đó".

Tuy nhiên, những người xuất hiện lúc này có thực lực hơn hẳn

đám áo đen lúc nãy.

Họ ẩn nấp trong những góc tối mà Ngô Tà và những người khác không thể nhìn thấy, bám theo sau nhóm của Tô Mặc.

Tô Mặc xông lên mở đường, đám người áo đen thì núp ở phía sau, không một ai dám xông lên phía trước. "Hừ, lũ ăn mày!" Tô Mặc hừ lạnh một tiếng, dừng bước, rút ra một khẩu súng tiểu liên từ không gian hệ thống rồi điên cuồng xả đạn.

Những người này dựa vào bóng tối có thể qua mắt được Ngô Tà, nhưng lại không thoát khỏi Hoàng Kim Đồng của Tô Mặc.

Thấy một đứa là thịt một đứa!

Chỉ cần những người này dám ló đầu ra, là cả một băng đạn xả tới. "Tô gia..." Hỗn Độn nhắc nhở, "Mau rời đi thôi." "Tạch tạch tạch..." Tô Mặc vừa xả đạn vừa nói: "Không cần lo cho tôi, các người mau rời đi.

Không cho bọn này một bài học, lát nữa chúng sẽ trở thành mối họa lớn của chúng ta!" "....." Ngô Tà, Tiểu Hoa và những người khác tăng tốc rời đi.

Không bao lâu sau, cả nhóm chạy qua hai hành lang tối tăm, bất ngờ đến một nơi vô cùng rộng rãi.

Tại nơi rộng rãi này, nối với lối vào của hành lang tiếp theo, bên trái và bên phải có hai cây cột khổng lồ.

Trên cột lại quấn đầy vải băng. "Đây là ý gì?

Tại sao lại quấn vải băng trên cột?" Ngô Tà không dám đi qua, cậu nhìn cây cột này, càng nhìn trong lòng càng thấy bất an.

Ngay khi Tiểu Hoa và Ngô Tà định bước qua ranh giới, tiến vào hành lang một bước để nhìn rõ huyền cơ trên cột, Tô Mặc vừa đuổi

tới đã biến sắc, hét lớn: "Đừng động, đó là công tắc của tử thần!" Tiểu Hoa và Ngô Tà bị Tô Mặc hét một tiếng làm giật nảy mình, lập tức dừng bước.

Tô Mặc bình thường luôn bình tĩnh, không nóng không lạnh, gặp bất cứ chuyện gì cũng vô cùng điềm tĩnh.

Lúc này lại hét lớn với họ như vậy, chứng tỏ có nguy hiểm tồn tại, và vô cùng kinh khủng.

Tô Mặc nói: "Đây là công tắc của tử thần!" Tim của Tiểu Hoa và Ngô Tà đập thình thịch, họ cẩn thận bước đi, không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa.

Cho đến khi họ quay lại bên cạnh Tô Mặc, lúc này mới thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Tô Mặc nói: "Đừng động vào những miếng vải băng đó, chúng có lẽ là do đội đưa tang trước đây quấn lên!" Ngô Tà không hiểu: "Đội đưa tang tại sao lại phải quấn những miếng vải băng này?

Còn nữa, Tô gia, công tắc của tử thần là có ý gì?" Ngô Tà lau mồ hôi lạnh trên trán, xem ra vừa rồi mình lại đi một vòng trước Quỷ Môn Quan, Trương Gia Cổ Lâu này thật là nguy hiểm.

Tô Mặc giải thích: "Các cậu không phát hiện những miếng vải băng này lõm vào trong sao?

Điều đó cho thấy bên trong có lỗ hổng, và nó được tạo ra bởi luồng không khí." "Sự hình thành của luồng không khí?

Lẽ nào..." Ngô Tà đầu óc quay rất nhanh, lập tức nghĩ đến điều gì đó, "Lẽ nào đây thực chất là... công tắc khí độc?" Tô Mặc "Ừm" một tiếng rồi gật đầu: "Đây chỉ là một trong những công tắc, nói cách khác, cây cột này thực chất tồn tại vô số lỗ hổng, cũng chính là đường lưu thông của khí độc..." "Một khi khí độc bị kích hoạt, những lỗ

hổng này sẽ phun ra khí độc, chúng ta đứng gần như vậy, e rằng sẽ chết ngay tại chỗ..." Nghe Tô Mặc giải thích, trán Ngô Tà vã mồ hôi lạnh.

Nếu vừa rồi mình xé những miếng vải băng này xuống, hoặc là bước lên một bước, kích hoạt điều kiện gì đó, thì họ thật sự đã phải chôn thây ở Trương Gia Cổ Lâu này rồi.

Như đi trên băng mỏng, quả thực là đang đi trên lưỡi dao!

Ngô Tà nuốt nước bọt: "Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?" Tô Mặc nói: "Chúng ta muốn đi qua, phải đi với tốc độ nhanh nhất.

Chương 426

Chỉ cần qua được hành lang này, chắc là sẽ không có vấn đề gì!" "Đi theo tôi..." Tô Mặc lại đi lên phía trước dẫn đường cho mọi người. "Trong bản vẽ hoàn toàn không có tầng này, có phải là người nhà họ Trương cố ý không?

Thực ra nguy hiểm thật sự là ở tầng này..." Ngô Tà vừa đi vừa nói.

Chỉ cần một chút sơ sẩy là sẽ kích hoạt cơ quan chết người, cuối cùng rất có thể là tự mình giết mình, chiêu này quả thực quá độc ác.

Không cần bất kỳ cơ quan phức tạp nào khác, chỉ riêng chiêu này thôi cũng đủ để giày vò con người đến mức sụp đổ tinh thần.

Ngô Tà nhìn Trương Khởi Linh đang hôn mê bất tỉnh, nói: "Quá độc ác, người nhà họ Trương thật sự quá độc ác!" Tô Mặc dẫn mọi người đi qua hành lang, đến một không gian rộng rãi hơn.

Phía đối diện cũng rộng rãi như vậy, nhưng ở giữa có một con sông ngăn cách.

Con sông này vẫn đang chảy, nhưng họ không nhìn thấy điểm cuối.

Phía trên con sông có ba cây cầu vòm.

Và trước những cây cầu vòm này, không xa phía trước họ, có một đài tròn.

Trên đài tròn, lại có một cái giường quan tài.

Phía trên con sông có ba cây cầu vòm.

Và trước những cây cầu vòm này, không xa phía trước họ, có một

đài tròn.

Trên đài tròn, lại có một cái giường quan tài.

Ngô Tà đoán, trên giường quan tài đáng lẽ phải có một cỗ quan tài.

Nhưng không biết vì sao, trên đó lại trống không.

Bốn góc còn có cột, và treo rèm màn.

Dây thừng từ trên thả xuống, có một sợi đầu cuối vừa vặn treo lơ lửng ở trên đó.

Ngô Tà di chuyển đèn pin, quan sát một vòng rồi nghi hoặc nói: "Tình hình gì đây?

Tại sao ở đây lại có một cái giường quan tài?

Trông không giống mộ thất, mà quan tài đâu rồi?" "Có phải là cỗ quan tài chặn đường lúc nãy không?" Tiểu Hoa mạnh dạn đoán. "....." Hai người bất giác cùng nhìn về phía Tô Mặc.

Tô Mặc tiếp tục đi về phía trước, vừa đi vừa nói: "Chắc là vậy, vào năm Trương Đại Phật Gia vào đây, đội đưa tang muốn tráo đổi hoặc muốn đặt thi thể vào, có lẽ là trên cái giường quan tài này!" "Có lẽ đang tráo đổi giữa chừng thì gặp nguy hiểm, nên họ bỏ lại ở đó..." Ngô Tà kinh ngạc: "Vậy chẳng phải nói, cái thi thể xác biến mà chúng ta vừa thấy, chưa chắc đã là một vị tộc trưởng nào đó của Trương gia sao?" Tô Mặc nói: "Khó nói lắm, nhưng chỉ cần đập vỡ chiếc hộp ra, có lẽ sẽ biết được đáp án!" Cả nhóm đến gần giường quan tài, quả nhiên phát hiện dấu vết bị di chuyển, xem ra cỗ quan tài chặn đường kia hẳn là thuộc về nơi này.

Lão Hồ nói: "Thi thể đó tuy hai tay không bị mục nát, nhưng đã bị thối rữa nghiêm trọng, cộng thêm tóc và móng tay dài như vậy, chắc vẫn là người của Trương gia..." Tiểu Hoa nói: "Năm đội đưa tang của Trương Đại Phật Gia, mới chỉ qua ba mươi năm thôi, không đến nỗi

mục nát thành ra như vậy..." "Hơn nữa nhìn vào những chiếc nhẫn, tuyệt đối là một nhân vật vô cùng đặc biệt!" "Nói như vậy, tôi đoán đó chắc chắn là tộc trưởng đời đầu của Trương gia, nếu không sẽ không đặc biệt như vậy, được đặt riêng ở đây..." "Các cậu xem, ở đây có rèm màn này, đãi ngộ đặc biệt như vậy, ngoài tộc trưởng đời đầu ra, những người khác chắc không có đãi ngộ này đâu nhỉ?" Tiểu Hoa phân tích có lý có cứ, ngoài Tô Mặc ra, những người khác đều gật đầu.

Tô Mặc lắc nhẹ mấy tấm rèm, kết quả vừa kéo một cái, đã thấy rèm màn vỡ vụn, sợi dây treo lơ lửng ở trên cũng rơi xuống.

Bị oxy hóa quá nghiêm trọng, sớm đã không còn dùng được nữa. "Kỳ lạ, tại sao họ lại treo những sợi dây này?

Lẽ nào là dùng dây đu qua?" Ngô Tà tò mò, con sông kia tuy khá rộng, nhưng vẫn có cầu vòm mà, tại sao lại phải treo dây để đu qua?

Chẳng phải là thừa thãi sao? "Có lẽ trong nước có vấn đề gì đó?" Tiểu Hoa nhúng một thanh sắt vào nước, kết quả cũng không có bất kỳ thay đổi nào.

Nước rất trong.

Họ thậm chí có thể nhìn thấy đáy nước.

Bình thường không có gì lạ, không có gì khác biệt với dòng nước bên ngoài.

Cả nhóm đều nghi hoặc.

Tô Mặc thì nhìn ra vấn đề, nhắc nhở: "Nước có vấn đề.

Thiết kế của người Trương gia, để cậu dễ dàng phát hiện vấn đề, nhưng lại khiến cậu khó giải quyết.

Khoảng cách xa như vậy, chỉ có thân thủ của người Trương gia

mới có thể làm được, cho nên, ở đây chỉ có người Trương gia mới sống được..." Tô Mặc chỉ vào phía đối diện: "Đối diện sợi dây là lối ra thật sự..." Tiểu Hoa đứng bên cạnh, cẩn thận quan sát cửa động đó.

Vì dòng nước chảy, cho dù thật sự có sinh ra phấn phèn, lúc này cũng đã bị cuốn trôi sạch sẽ, căn bản không thể phát hiện vấn đề. "Nơi đáng sợ nhất của Trương Gia Cổ Lâu chính là khí độc ở khắp mọi nơi, tất cả các lỗ hổng, bao gồm cả cửa động đối diện sợi dây, đều có khả năng vận chuyển khí độc.

Chúng ta bây giờ mau ra ngoài, e là không còn thời gian nữa." "Bây giờ không đi nữa, thì sẽ không còn đường lui..." Tô Mặc sắp xếp cho Ngô Tà, Tiểu Hoa và những người khác buộc Vương Nguyệt Bán, Trương Khởi Linh, Hoắc lão thái vào dây thừng, dùng phương pháp đu dây để đưa sang bờ đối diện, sau đó mọi người lần lượt đi vào trong hành lang.

Khi mọi người ra khỏi hành lang, nơi tầm mắt chạm tới gần như toàn là màu trắng, có thể thấy tất cả đều là phấn phèn.

Nói cách khác, nơi họ đang đứng từng là khu vực không gian xảy ra phát tán khí độc quy mô lớn, vô cùng nguy hiểm.

Họ đang đứng trên một vách đá rộng rãi, không xa phía đối diện còn có một khe nứt ngầm khổng lồ.

Đây dường như là một vực sâu được hình thành bởi khe nứt tự nhiên dưới lòng đất, lờ mờ có thể thấy, có bậc thang kéo dài ra bên ngoài.

Tô Mặc biết phía trước là lối ra, nhưng muốn đi sang bờ đối diện, nhìn tình hình của mọi người trước mắt, tuyệt đối không thể.

Bởi vì muốn đi sang bờ đối diện, phải qua một cây cầu.

Cây cầu này bắc ngang qua vực sâu, nhưng lại treo đầy chuông.

Chuông đồng xanh!

Chính là loại chuông đồng xanh đã xuất hiện ở Lỗ Vương Cung và Tần Lĩnh trước đây.

Chương 427

Số lượng còn kinh khủng hơn, dày đặc, toàn bộ đều là chuông.

Vô số sợi dây đan xen vào nhau, trên mỗi sợi dây đều treo chi chít chuông, chỉ cần chạm vào một cái, toàn bộ chuông đồng xanh đều sẽ vang lên.

Khoảng cách quá xa, cho dù Tô Mặc dùng khinh công đi qua thì tự nhiên không có vấn đề gì, nhưng nếu mang theo một người, giữa chừng cần phải tiếp sức lần thứ hai trên mặt đất, như vậy chắc chắn sẽ kích hoạt chuông đồng xanh. "Cũng quá biến thái rồi chứ?" "Trong đầu người nhà họ Trương đang nghĩ gì vậy?

Sao lúc nào cũng nghĩ ra được phương pháp này?

Còn để người ta sống thế nào nữa?" Ngô Tà và Giải Tiểu Hoa lập tức lớn tiếng chửi rủa. "Tô tiểu ca, khí độc bắt đầu rồi!" Đúng lúc này, Lão Hồ hét lớn một tiếng.

Tô Mặc quay đầu lại nhìn, chỉ thấy mặt nước nơi mọi người vừa chạy trốn đã bắt đầu trắng xóa, và trên các vách đá xung quanh, khí trắng bắt đầu bốc lên.

Trên đó dày đặc toàn là lỗ hổng.

Khí độc phèn mạnh đang lan rộng bao vây về phía họ.

Tô Mặc lòng trầm xuống, lập tức lấy ra một loạt mặt nạ phòng độc phát cho mọi người.

Trương Khởi Linh, Vương Nguyệt Bán, Hoắc lão thái cũng được bọc kín mít.

Trong chốc lát, khí độc đã lan đến cách họ vài mét. "Tôi thà chết trong ảo giác, còn hơn bị thứ khí độc này ăn mòn thành một vũng

nước xanh." Tim Ngô Tà đập thình thịch, trong lòng vô cùng sợ hãi: "Tô gia, mau nghĩ cách đi..." Tô Mặc không nói gì, mà lại lấy chiếc hộp nhỏ kia ra.

Ngay vừa rồi, hắn đã nghĩ đến một khả năng khác.

Tục ngữ có câu, một vật trị một vật.

Nhiều chuông đồng xanh như vậy, khi người Trương gia tạo ra chúng, chắc chắn họ cũng đã tạo ra một vật khác để khắc chế.

Nếu không, chẳng cần người Trương gia nội đấu, tiếng chuông mỗi ngày cũng đủ khiến người Trương gia "sống trong mơ màng".

Tô Mặc dùng sức bóp một cái, chiếc hộp nhỏ dễ dàng bị bóp nát.

Vì lực đạo được kiểm soát rất tốt, vật bên trong vẫn còn nguyên vẹn.

Một chiếc chuông đồng xanh tám góc trông vô cùng cổ xưa, lặng lẽ nằm trong tay hắn, được Tô Mặc cầm rất chắc chắn.

Tô Mặc cười cười: "Quả nhiên không đoán sai, thứ này được giấu trên người của Trương Khởi Linh đời đầu, thảo nào bọn họ tìm thế nào cũng không thấy!" Ngay sau đó, Tô Mặc quay đầu nhìn mọi người: "Bịt tai lại..." Mọi người không dám chậm trễ, lần lượt bịt tai lại, ngay cả tai của Trương Khởi Linh và Vương Nguyệt Bán cũng được nhét một ít đồ vào. "Đinh linh linh!" Tô Mặc bắt đầu lắc chiếc chuông trong tay.

Lúc này, khí độc phía sau chỉ còn cách họ không quá một mét.

Ngô Tà căng thẳng tột độ, tim như treo trên cổ họng. "Đinh linh linh!" Tô Mặc bắt đầu lắc chiếc chuông trong tay.

Lúc này, khí độc phía sau chỉ còn cách họ không quá một mét.

Ngô Tà căng thẳng tột độ, tim như treo trên cổ họng. "Đinh linh

linh!" "Đinh linh linh!" Lúc này, tất cả chuông đồng xanh cũng đồng loạt vang lên những tiếng trong trẻo. "Vù!" Không biết từ lúc nào, một luồng gió tà bỗng nổi lên từ dưới những chiếc chuông, gió âm thổi từng cơn, gào thét lướt qua, thổi bay thẳng đám khí độc phèn mạnh.

Tuy nhiên, lúc này mọi người đã không còn tâm trí để quan tâm đến những vấn đề này.

Sau khi chuông đồng xanh vang lên, ngoài Tô Mặc ra, sọ não của tất cả mọi người bắt đầu đau dữ dội, họ cố gắng bịt chặt tai lại.

Tình trạng này kéo dài hơn mười phút.

Cho đến khi nghe thấy tiếng "beng beng beng", tất cả chuông đồng xanh đều bị chấn vỡ tan tành.

Thấy vậy, Tô Mặc thu hồi chiếc chuông tộc trưởng, nhìn lại cây cầu đối diện, ngoài những sợi tơ còn vắt ngang trên không, những chiếc chuông kia đã biến thành mảnh vụn rơi trên mặt cầu.

Mặt của Tiểu Hoa, Ngô Tà, Lão Hồ và những người khác đều đầm đìa mồ hôi, lưng áo cũng đã ướt đẫm.

Thấy Tô Mặc đã phá giải thành công chuông đồng xanh, tất cả mọi người đều thả lỏng, thở hắt ra một hơi, như thể họ cuối cùng cũng đã thoát khỏi Quỷ Môn Quan. "Được cứu rồi!" "Ha ha ha, tôi đã nói Tô tiểu ca sẽ có cách mà..." Mọi người vui mừng khôn xiết. "Đi..." Tô Mặc lại cắt ngang lời mọi người, "Bây giờ không phải lúc nói chuyện, mau rời đi!" Kiếm Xích Tiêu ba nhát đã chém đứt tất cả các sợi tơ trên cầu.

Khi họ cuối cùng cũng xông qua được bờ đối diện, toàn bộ Trương Gia Cổ Lâu bắt đầu rung chuyển. "Ầm ầm ầm!" Âm thanh trầm đục như sấm sét giáng xuống, mọi người chỉ cảm thấy như tận thế sắp đến. "Chuyện gì vậy, Trương Gia Cổ Lâu sắp sập à?" "Không

đúng, chúng ta cũng đâu có làm gì?" Mọi người kinh hãi, trong lòng còn có chút không hiểu. "Đừng dừng lại..." Tô Mặc quát, "Mau đi!" Mọi người không dám chậm trễ, vội vàng xông qua bờ đối diện.

Nhưng họa này chưa qua, họa khác đã tới, Lão Hồ kinh ngạc phát hiện hai bên vách đá lại có một lực hút khổng lồ, khiến hành động của họ ngày càng khó khăn. "Đây không phải là Mật lạc đà sắp ra rồi chứ?" "Màn xuất hiện này cũng quá biến thái rồi..." "Rốt cuộc Trương Gia Cổ Lâu là thế nào vậy?" Lòng mọi người rối như tơ vò.

Tô Mặc nói: "Đây không phải Mật lạc đà, đây là vấn đề của bản thân nham thạch.

Thành phần cấu tạo của nham thạch có vấn đề, e là sắp ăn thịt người." Nói rồi, Tô Mặc chỉ vào vách đá bên cạnh, nơi đó lại xuất hiện một khúc xương ngón tay, đang nhô ra từ trong đá, khiến người ta sởn gai ốc.

Nham thạch ăn thịt người, đây là đang nhả xương ra sao?

Mọi người kinh hãi, bất giác đều rút vũ khí ra, thần kinh lập tức được đẩy lên trạng thái cảnh giác cao nhất.

Chương 428

Nếu thật như lời Tô Mặc nói, thứ này còn đáng sợ hơn cả Mật lạc đà. "Mau đi, nhân lúc bọn chúng bây giờ vẫn chưa hoàn toàn thức tỉnh!" Tô Mặc thúc giục mọi người mau rời đi, nếu thứ này mà thức tỉnh toàn diện, họ thật sự sẽ gặp phiền phức lớn.

Ngay cả chính Tô Mặc cũng không muốn chọc vào thứ này, quá nguy hiểm.

Mọi người tiếp tục chạy thục mạng.

Tô Mặc dẫn đường phía trước, may mà phía trước cũng không có cạm bẫy gì, cũng không xuất hiện sinh vật quỷ dị đặc biệt nào nữa.

Tuy nhiên, trên đường đi đều thấy những tảng đá sắp thức tỉnh này thỉnh thoảng lại nhả ra một ít xương cốt, suýt nữa khiến Tiểu Hoa buồn nôn. "Mẹ kiếp, thứ này!

Đã ăn bao nhiêu người rồi?" "Thân xác của họ đã hòa làm một với nham thạch, xương bị nhả ra.

Tôi nghi ngờ, nếu thức tỉnh, có lẽ sẽ xuất hiện dưới hình dạng thân xác con người.

Trời ơi!

Nếu không phong bế nơi này lại, chẳng phải sẽ gây hại lớn hơn sao..." Trí tưởng tượng của Ngô Tà bay cao bay xa.

Tuy nhiên, Tô Mặc lại gật đầu, khá tán thành quan điểm của cậu: "Đúng vậy, nếu để chúng nó thoát ra ngoài, e rằng sẽ chết một lượng lớn người.

Lát nữa ra ngoài sẽ cho nổ tung nơi này!" "Được!" Tiểu Hoa vỗ ngực, "Trong ba lô của tôi còn rất nhiều kíp nổ, trước đây không dùng

đến mấy, bây giờ vừa hay mời bọn nó xơi một bữa..." "Ầm!" Nói rồi, Tiểu Hoa tiện tay ném ra một cây, kíp nổ nổ tung ngay trên tường. "Thằng nhãi!" Đúng lúc này, vách tường rung chuyển dữ dội, một giọng nói già nua từ trong đó truyền ra.

Mọi người biến sắc, khó tin nói: "Bên trong tường có người sống?" Cảnh tượng này cũng nằm ngoài dự liệu của Tô Mặc, trong nguyên tác không có biến cố như vậy, xem ra có một số chuyện quả nhiên đã đi chệch khỏi cốt truyện ban đầu. "Chưa từng có ai có thể an toàn rời khỏi Trương Gia Cổ Lâu!" "Các ngươi nghĩ mình còn có thể sống sót ra ngoài sao?" "Ngoài huyết mạch Trương gia, bất kỳ ai đặt chân vào cấm địa đều phải chết!" Vách tường đột nhiên nứt ra ba khe hở, sau đó từ trong đó bước ra ba vị lão giả tóc bạc trắng, hai lão ông một lão bà.

Cả ba người sắc mặt tái nhợt như người chết, nhưng khí tức trên người họ lại khiến Tô Mặc tim đập thót một cái.

Địa tiên!

Ba vị Địa tiên!

Cả chặng đường này không gặp phải nguy hiểm quá lớn, không ngờ lúc sắp rời đi, mình lại gặp phải nguy cơ lớn nhất từ trước đến nay.

Ba vị Địa tiên có ngón tay thon dài, rõ ràng cũng là người Trương gia!

Tô Mặc bước lên một bước, nghiêm nghị nhìn ba người này. "Địa tiên?" Nếp nhăn trên mặt bà lão chằng chịt, thi ban đã phủ kín gương mặt, đôi mắt âm u nhìn chằm chằm Tô Mặc. "Không ngờ mấy ngàn năm sau, thế giới này vẫn có thể sản sinh ra Địa tiên..." "Hừ," Tô Mặc đáp trả gay gắt, "Chuyện các ngươi không biết còn nhiều lắm..." Lão giả bên cạnh bà lão, trong con ngươi u ám lóe lên một tia sát ý, nói:

"Nói nhiều với nó làm gì, lũ người nhỏ bé, hãy để bọn chúng vĩnh viễn ở lại Trương Gia Cổ Lâu đi..." Nói xong, lão giả biến mất tại chỗ, giây tiếp theo, thân ảnh từ trên trời giáng xuống, một chưởng đánh về phía Tô Mặc.

Tô Mặc thân mình đột ngột ngửa ra sau, né tránh một chưởng này trong gang tấc.

Lão giả không cam chịu, tiếp tục tấn công dữ dội, công pháp cực nhanh, không hề thua kém Tô Mặc.

Tô Mặc không nghĩ ngợi gì mà trực tiếp né tránh, nhưng vẫn chậm một bước.

Sau khi một chiêu của lão giả thất bại, lập tức áp sát, ra tay lần nữa!

Thực lực của lão giả không yếu, chiêu này nối tiếp chiêu kia, uy mãnh vô cùng, mỗi chiêu đều ẩn chứa sức mạnh cực kỳ cường hãn.

Động tác trông có vẻ chậm rãi, nhưng lại nhanh vô cùng, khiến người ta không thể nào né tránh.

Thấy không còn đường lui, Tô Mặc hai mắt dán chặt vào đòn tấn công của đối phương, âm thầm tích tụ sức mạnh.

Lúc này, lão giả đã áp sát Tô Mặc, tay phải thành trảo, chộp về phía tim hắn!

Thấy tình cảnh này, Tô Mặc không do dự rút kiếm Xích Tiêu của mình ra, cổ tay khẽ rung, trường kiếm vung lên, va chạm với móng vuốt của đối phương, phát ra một tiếng "keng" giòn tan.

Lão giả thấy móng vuốt của mình lại không thể phá vỡ lưỡi kiếm của Tô Mặc, mày khẽ nhíu lại: "Kiếm pháp tốt, thật đáng tiếc." Ngay khi lão giả vừa dứt lời, đột nhiên, ánh mắt Tô Mặc trở nên sắc bén, thân hình khẽ lách, di chuyển ra ngoài, sau đó kiếm Xích Tiêu quét

ngang!

Lão giả không ngờ Tô Mặc lại có tốc độ và phản ứng như vậy, không kịp đề phòng, bị trường kiếm sượt qua cánh tay, máu tươi tức khắc bắn ra!

Hai vị Địa tiên còn lại kinh hãi, áp sát lao tới, Tô Mặc né không kịp. "Bốp!" Một tiếng động trầm đục vang lên, Tô Mặc chỉ cảm thấy cơ thể mình như muốn bị chấn vỡ, khí huyết trong lồng ngực cuộn trào, khóe miệng rỉ ra máu tươi.

Hai vị Địa tiên còn lại kinh hãi, áp sát lao tới, Tô Mặc né không kịp. "Bốp!" Một tiếng động trầm đục vang lên, Tô Mặc chỉ cảm thấy cơ thể mình như muốn bị chấn vỡ, khí huyết trong lồng ngực cuộn trào, khóe miệng rỉ ra máu tươi. "Tô tiểu ca..." "Sư phụ..." "Tô tiểu ca..." Thấy Tô Mặc bị thương, mọi người vội vàng tiến lên, nhưng lão giả Địa tiên vừa bị thương lại vô cùng tức giận: "Lũ phàm nhân các ngươi, không biết tự lượng sức mình, chết hết đi!" "Ầm!" Trên người lão giả Địa tiên đột nhiên bộc phát ra một luồng khí trường mạnh mẽ, như cuồng phong quét qua.

Lão Hồ và những người khác không địch lại nổi, trực tiếp loạng choạng bay ngược ra ngoài. "Mẹ kiếp..." Vương Khải Toàn tức điên, nhặt khẩu súng tiểu liên mà Ngô Tà đánh rơi. "Tạch tạch tạch!" "Keng keng keng!" Nhưng, điều khiến Vương Khải Toàn không ngờ là sau khi đạn bắn vào người lão giả Địa tiên, lại phát ra một loạt tiếng va chạm giòn tan, sau đó đạn toàn bộ rơi xuống đất. "....." Đầu óc Vương Khải Toàn ong ong, chết trân đứng tại chỗ.

Cùng lúc đó, bà lão nắm chặt nắm đấm, tiếp tục tấn công dữ dội Tô Mặc đang bị thương.

Tô Mặc bất chấp tất cả, lùi nhanh ra sau.

Ma sát với mặt đất tạo ra tia lửa khiến hắn không nhịn được rên

lên đau đớn.

Nhưng Tô Mặc không dám dừng lại, nhanh chóng lùi về phía sau.

Lúc này, hai lão giả Địa tiên kia đã hất văng Lão Hồ và những người khác, nhanh chóng lao đến trước mặt Tô Mặc, hai người hợp sức, một trái một phải bao vây Tô Mặc.

Chương 429

"Tiểu bối, hôm nay ngươi phải chết!" Địa tiên đó hét lên giận dữ. "Hừ!" Tô Mặc hừ lạnh một tiếng: "Lão già cậy thế bắt nạt người, ta một tay cũng có thể giết ngươi..." Nói xong, Tô Mặc chân đạp mạnh xuống đất, cả người bay vút lên không, tiếp đó kiếm Xích Tiêu quét ngang. "Vút!" Kiếm Xích Tiêu lướt qua hư không, để lại một vệt trắng dài.

Tô Mặc thân hình hóa thành tàn ảnh, liên tục vung trường kiếm quanh hai vị Địa tiên.

Trong chốc lát, kiếm quang ngập trời, hàn quang tứ phía, sát ý ngút trời!

Bà lão gia nhập, bốn vị Địa tiên triển khai cuộc đối công kịch liệt, ngươi tới ta đi, không ai nhường ai.

Nhưng người tinh mắt đều có thể nhìn ra, đối đầu với ba vị Địa tiên có thực lực không kém mình là bao, Tô Mặc đối phó có chút chật vật. "Tiểu tử, ngươi là Địa tiên mạnh nhất ta từng gặp, nhưng hôm nay ngươi đã định phải ôm hận kết thúc!" "Đất tổ Trương gia không phải ai muốn vào là vào..." Ba vị thi tiên vừa tăng tốc vây công Tô Mặc, vừa không quên đả kích hắn.

Tô Mặc im lặng không nghe, khó khăn đối phó với sự tấn công của ba người, trong lòng bắt đầu suy nghĩ đối sách.

Ba Địa tiên!

Nếu mình liều mạng đột phá, cũng không phải là không có khả năng, nhưng... nếu như vậy, Lão Hồ, Ngô Tà và những người khác sẽ gặp nguy hiểm!

Cùng là Địa tiên, Tô Mặc biết rõ sự đáng sợ của Địa tiên hơn bất kỳ ai.

Lão Hồ, Trương Doanh Xuyến tuy đều có chút khinh công, nhưng đối thủ của họ là ba Địa tiên, ai nấy đều không thua kém gì mình.

Ngoài mình ra, không ai có thể sống sót dưới tay ba vị Địa tiên. "Dừng tay..." Trương Khởi Linh vốn đã hôn mê từ lâu đột nhiên mở mắt, mấp máy môi, giọng nói yếu ớt: "Dừng tay!" "....." Ba vị Địa tiên nhướng mày.

Có biến cố?

Kiếm Xích Tiêu vạch một đường cong trên không, sau đó Tô Mặc kịp thời thu kiếm, tung người nhảy lên, lùi lại mười mấy mét, giữ một khoảng cách an toàn với ba vị Địa tiên.

Trương Khởi Linh loạng choạng bước ra: "Họ đều là bạn của tôi, tôi muốn đưa họ rời đi..." "Huyết mạch Kỳ Lân?" Bà lão kinh ngạc nói, "Xem ra ngươi là tộc trưởng Trương gia hiện tại..." Bên cạnh bà lão, lão giả vừa bị Tô Mặc làm bị thương cánh tay cũng nói: "Huyết mạch của nó cũng là huyết mạch thuần khiết nhất mà ta từng thấy trong lịch sử Trương gia, không ai có thể bì được!" Trương Khởi Linh nhấn mạnh giọng: "Tôi cũng phải đưa họ rời đi!!!" "Ngông cuồng!" Một lão giả khác nổi giận, "Tiểu tử, ngươi có biết chúng ta là ai không?

Chúng ta là tổ tiên của ngươi, những năm qua nếu không có chúng ta bảo vệ cổ lâu, thi thể của cha ngươi, ông nội ngươi đã sớm bị người ta đào đi rồi..." Trương Khởi Linh lắc đầu: "Trương gia đã biến mất, Trương gia bây giờ chỉ còn lại một mình tôi!" Cái gì?

Ba vị Địa tiên mặt biến sắc: "Ngươi đang nói bậy bạ gì vậy?

Trương gia đã truyền thừa vô tận năm tháng, chúng ta từng cùng

Tây Vương Mẫu nghiên cứu đạo trường sinh, tộc nhân của chúng ta sở hữu tuổi thọ gần bằng Địa tiên, sao có thể...

Tiểu tử, ngươi đừng có lừa chúng ta???" Ba vị Địa tiên trừng mắt, giận dữ nhìn Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh không hề lay động, trên khuôn mặt đờ đẫn không có một chút biểu cảm nào: "Thời gian lại đến rồi, không lâu nữa, tôi sẽ lại tiến vào Thanh đồng môn..." Nghe ba chữ "Thanh đồng môn", sắc mặt ba vị Địa tiên lập tức trở nên ngưng trọng.

Là Địa tiên, là Địa tiên của Trương gia, họ biết rõ bí mật của Thanh đồng môn hơn ai hết, nơi đó ẩn giấu "Chung cực" của thế gian, và bảo vệ Thanh đồng môn chính là sứ mệnh của người Trương gia.

Tô Mặc chậm rãi bước tới, đứng cùng Trương Khởi Linh, nói nhỏ: "Ba vị Địa tiên nhà cậu có chút khó xơi, giết cũng tốn sức..." "Phóng túng!" Một lão giả Địa tiên khác cũng nghe thấy lời nói thầm của Tô Mặc, lập tức trừng mắt giận dữ với hắn, "Ba người chúng ta giết ngươi dễ như trở bàn tay!" "Thôi đi..." Tô Mặc không do dự nói, "Đổi lại bất kỳ ai trong các người, ta một tay có thể diệt, ba người các người sống uổng nhiều năm như vậy, chiếm hết thiên thời, địa lợi, nhân hòa, cũng chỉ miễn cưỡng trên ta một bậc..." "Ha ha, muốn giết tôi à?

Trong ba lô tôi có mười mấy tấn thuốc nổ mạnh đấy, liều mạng đến cuối cùng, chưa chắc ai chết ai sống đâu..." Tô Mặc lạnh lùng nhìn ba vị Địa tiên. "Ngươi..." Lão giả Địa tiên hai mắt như muốn phun ra lửa. "Đủ rồi!" Bà lão cắt ngang cuộc tranh cãi của hai người.

Có thể thấy, bà lão này mới là người cầm trịch trong ba người. "Tây Vương Mẫu đâu?

Ngươi đã từng đến Tháp Mộc Đà chưa, ngươi có từng gặp Tây Vương Mẫu không?" Bà lão nhìn về phía Trương Khởi Linh, trên mặt

gắng gượng nặn ra một nụ cười.

Nhưng bà không biết rằng, kết hợp với khuôn mặt trắng bệch như giấy kia, lúc này bà lão trông vô cùng đáng sợ.

Ngô Tà lớn tiếng nói: "Tây Vương Mẫu cũng chết rồi, chết ở Tháp Mộc Đà!" "Ha ha ha..." Nghe vậy, bà lão cười lớn, "Tây Vương Mẫu sẽ không chết, chẳng qua bà ta đã đi chệch trên con đường trường sinh, bà ta quá phụ thuộc vào vẫn ngọc, đã biến thành quái vật người không ra người, quỷ không ra quỷ...

Tính toán thời gian... không còn thời gian nữa!!!" Bà lão thở dài một hơi. "Con trai, vất vả cho con rồi..." Bà lão như đã hạ quyết tâm gì đó. "Trương gia giao phó cho con..." Hai lão giả còn lại sắc mặt run lên: "Đại tỷ..." Bà lão lắc đầu, cắt ngang: "Cứ để chúng ta làm chút việc trong khả năng cho Trương gia lần cuối đi..." Hai lão giả giãy giụa một lúc, rồi chậm rãi thở ra một hơi: "Cứ theo lời đại tỷ!" "À..." Bà lão cười cười, không biết lấy từ đâu ra một khối ngọc to bằng lòng bàn tay. "Tộc trưởng, đây là bí mật lớn nhất của Trương Gia Cổ Lâu - Vẫn ngọc.

Chúng ta chính là nhờ nó che chở mới sống được nhiều năm như vậy.

Nay Trương gia gặp nạn, cậu cũng sắp bước vào Thanh đồng môn, vật này tặng cậu, có lẽ sẽ bảo vệ cậu bình an!" Vẫn ngọc?

Đây chính là bảo bối đã giúp ba vị Địa tiên sống sót thành công sao?

Tô Mặc đăm đăm nhìn khối Vẫn ngọc trong tay bà lão, hai mắt lập tức bị thu hút.

Vẫn ngọc?

Đây chính là bảo bối đã giúp ba vị Địa tiên sống sót thành công

sao?

Tô Mặc đăm đăm nhìn khối Vẫn ngọc trong tay bà lão, hai mắt lập tức bị thu hút. "Vẫn ngọc..." Trương Khởi Linh kinh ngạc, "Các người..." Bà lão không rõ danh tính này vừa mới nói, chính là nhờ vào đá Vẫn ngọc, ba người họ mới sống được nhiều năm như vậy.

Nếu mình lấy đi vật này, chẳng phải ba người trước mắt sẽ... chết sao?

Chương 430

Bà lão dường như đã đoán được Trương Khởi Linh muốn nói gì, lắc đầu, lại một lần nữa cắt ngang: "Chúng ta đã sống rất lâu rồi, không cần lo lắng cho chúng ta..." "....." Trương Khởi Linh tỏ vẻ do dự.

Tô Mặc ra hiệu cho Vương Khải Toàn.

Hai người lăn lộn giang hồ nhiều năm, Vương Khải Toàn lập tức hiểu ý Tô Mặc, liền nói: "Trương tiểu ca, cậu cứ nhận đi, đây là ông bà nội của cậu..." Nhìn dung mạo của ba vị này, Vương Khải Toàn cũng không đoán ra họ bao nhiêu tuổi, lời đến miệng, hắn lại cố gắng nuốt xuống: "Ờ...

đây là tấm lòng của tổ tiên cậu, cậu cứ nhận đi..." Tô Mặc nhìn chằm chằm vào viên đá Vẫn ngọc trong tay bà lão, ánh mắt lấp lánh.

Có những lời, hắn không tiện nói, Vương Khải Toàn nói thay là tốt nhất rồi. "Được rồi..." Trương Khởi Linh bất đắc dĩ nhận lấy viên đá Vẫn ngọc.

Bà lão lại nhìn về phía Tô Mặc: "Sự mạnh mẽ của ngươi nằm ngoài dự liệu của chúng ta, nhưng chắc ngươi cũng đã nhận ra điều gì đó.

Thời cổ đại có Địa tiên hưởng thụ ngàn năm tuổi thọ, còn bây giờ chỉ có vài trăm năm mà thôi..." Tô Mặc trầm giọng nói: "Thế giới này đã xảy ra vấn đề..." Thời cổ đại, có những dị thú như Chúc Long, Hạn Bạt, Cùng Kỳ, Bá Vương Kỳ Nhông... những sinh vật này, Tô Mặc trước đây đều đã gặp trong các cổ mộ lớn.

Chúng đều thực sự tồn tại, những gì Sơn Hải Kinh miêu tả cũng không phải là lời nói khoa trương!

Bà lão gật đầu: "Có một số chuyện, liên quan đến bí mật cấm kỵ, chúng ta không tiện tiết lộ.

Đợi ngươi đến Thanh đồng môn, sẽ có thể tìm hiểu rõ ràng!" "Là một Địa tiên, ngươi nên có tư cách để hiểu được 'Chung cực' của thế giới này!" Bà lão mỉm cười, giọng điệu trầm bổng khiến tim Tô Mặc đập loạn nhịp.

Thanh đồng môn!

Chung cực! "Được rồi!" Bà lão không cho Tô Mặc cơ hội hỏi thêm, chỉ vào hành lang bên cạnh, "Các ngươi mau rời đi, Trương Gia Cổ Lâu là một nơi bài ngoại, các ngươi không thể ở đây lâu được..." "Ầm ầm ầm!" Lúc này, toàn bộ ngọn núi lại bắt đầu rung chuyển dữ dội, Trương Gia Cổ Lâu ở phía xa trông như lăng mộ đế vương cũng đang lung lay sắp sụp trong tầm mắt mọi người. "Các ngươi nên đi rồi!" Bà lão thiện ý nhắc nhở, "Con trai, đi đi!" "....." Trương Khởi Linh nhìn viên đá Vẫn ngọc trong tay, rồi lại nhìn bà lão, sắc mặt không giấu được vẻ bi thương. "Đi..." Toàn bộ ngọn núi đang sụp đổ, Tô Mặc biết lúc này không đi, e rằng tất cả mọi người đều phải ở lại đây chôn cùng Trương gia.

Không kịp nghĩ nhiều, Tô Mặc kéo mạnh Trương Khởi Linh đi ra ngoài.

Lão Hồ, Trương Doanh Xuyến và những người khác theo sát phía sau.

Lần này, ba vị Địa tiên không cản họ nữa. "....." Ba vị Địa tiên tiễn Trương Khởi Linh, Tô Mặc rời đi, cho đến khi nhóm người biến mất ở cuối con đường, một trong số họ mới nói: "Đá Vẫn ngọc lại bị mang ra thế giới bên ngoài, không biết lần này là phúc hay họa!" "Năm đó, đại sư phong thủy Thanh Ô Tử đã lợi dụng một mảnh Vẫn đồng nhỏ để xây dựng cổ mộ, viên đá Vẫn ngọc của chúng ta còn lớn gấp

mấy chục lần của hắn!" "....." Ba người không nói gì. "Đi thôi..." Bà lão cười cười, trên mặt lộ ra nụ cười hiền từ, "Con cháu có phúc của con cháu, không cần lo lắng..." Nói xong, bà lão quay đầu, đi về phía Trương Gia Cổ Lâu đang chìm xuống. "Ha ha... cũng phải, Trương gia chúng ta đã làm đủ cho thế giới này rồi..." Hai lão giả cùng cười lớn một tiếng, sắc mặt thanh thản, đi theo sau bà lão.

Ba người đồng hành, cùng nhau đi vào trong Trương Gia Cổ Lâu. "Ầm!" Cùng với sự sụp đổ của Trương Gia Cổ Lâu, bóng dáng của ba người cũng vĩnh viễn biến mất trong cổ lâu. .....

Mọi người đi qua không ít hang động, những con Mật lạc đà muốn lao ra đều bị Tô Mặc giết chết từng con một.

Vì ngọn núi sụp đổ, hồ Dương Giác đã thu nhỏ lại hơn một nửa.

Bên bờ hồ, Vân Thải đang sốt ruột chờ đợi, cuối cùng cũng đợi được nhóm người Tô Mặc toàn thân bẩn thỉu. "Ra rồi, ra rồi!" Ngô Tà mệt đến mức ngất đi. "Quá điên cuồng!" Tiểu Hoa trước khi mệt lả ngủ thiếp đi chỉ để lại một câu như vậy. "Thanh đồng môn... không còn thời gian nữa, không còn thời gian nữa..." Trương Khởi Linh lẩm bẩm nói không rõ lời.

Vương Khải Toàn đến an ủi, phát hiện toàn thân Trương Khởi Linh nóng hầm hập: "Ôi... sao lại nóng thế này..." Tô Mặc nghe tiếng bước tới, kiểm tra thân thể Trương Khởi Linh, phát hiện tình hình không mấy lạc quan, nếu không được cứu chữa kịp thời, e rằng sẽ nguy hiểm đến tính mạng. "Đi, đi, đi..." Tô Mặc quyết định ngay lập tức, "Đến thị trấn gần đây..." Mọi người không dám lơ là, vội vàng bảo A Quý và Vân Thải tìm xe.

Tô Mặc và Ngô Tà đưa Trương Khởi Linh đến thị trấn của địa phương.

Đến thị trấn, cơn sốt cao của Trương Khởi Linh nhanh chóng

được chữa khỏi, nhưng cả người lại trở nên điên điên khùng khùng, trí nhớ cũng đứt đoạn.

Vài ngày sau, Tô Mặc cho cậu chuyển viện, cả nhóm nhanh chóng quay về Yến Kinh.

Sau khi được cứu chữa kịp thời, Trương Khởi Linh hôn mê hơn mười ngày cuối cùng cũng tỉnh lại, nhưng câu nói đầu tiên của cậu đã dọa Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán sợ hết hồn.

Trương Khởi Linh khó hiểu nhìn xung quanh: "Các người là ai?" "....." Ngô Tà kinh hãi, vội vàng chạy ra ngoài kéo một nữ bác sĩ vào: "Bác sĩ Lương, chuyện này là sao?

Trước đây không phải cô nói sức khỏe của Tiểu Ca đã không còn gì đáng ngại rồi sao!" Người phụ nữ này chính là Lương Loan, trước đây mấy người họ đều đã từng tiếp xúc.

Lương Loan nói: "Trước đây không phải đã nói với các cậu rồi sao, chứng mất trí nhớ ngược chiều, chính là triệu chứng này..." "Không phải..." Ngô Tà sốt ruột, "Không đúng, trước đây cậu ấy từng mất trí nhớ mấy lần, thỉnh thoảng vẫn nhớ ra chúng tôi, chưa bao giờ như hôm nay...

Cậu ấy không nhớ chúng tôi là ai cả..." Lương Loan khuyên Ngô Tà đừng vội, sau đó mới nói: "Đây chính là triệu chứng của chứng mất trí nhớ ngược chiều.

Cậu ấy đôi khi sẽ đột nhiên quên đi, nhưng cần một thời gian rất dài mới có thể nhớ lại.

Không ai biết khi nào cậu ấy sẽ quên, nên cũng không thể đảm bảo khi nào, trong tình huống nào sẽ nhớ lại.

Đây là một căn bệnh rất phiền phức, hiện tại vẫn chưa có cách chữa trị..." Ngô Tà cả người loạng choạng lùi lại một bước: "Sao lại

như vậy?" "Sao lại như vậy?" Ngô Tà cảm thấy tất cả những gì mình làm đều vô ích.

Từ sau khi Muộn Du Bình mất trí nhớ ở cung Tây Vương Mẫu, họ đến Trương Gia Cổ Lâu chính là để giúp Muộn Du Bình tìm lại ký ức.

Chương 431

Trong thời gian này, Trương Khởi Linh khó khăn lắm mới nhớ ra được mấy người họ.

Bây giờ từ Trương Gia Cổ Lâu trở về, không ngờ một sớm lại quay về thời điểm ban đầu.

Ngô Tà căm hận: "Khốn kiếp!

Chuyện quái gì thế này?!" Ông trời quả thực đang đùa giỡn với họ!

Muộn Du Bình lại một lần nữa mất trí nhớ, đã không còn nhớ họ, tỉnh dậy với vẻ mặt ngơ ngác.

Ngô Tà nhớ lại, lần đầu tiên họ gặp nhau, Muộn Du Bình cũng ở trong trạng thái này.

Dường như mọi thứ lại quay về như trước, tất cả những gì đã trải qua đều mất đi ý nghĩa trước mặt Muộn Du Bình.

Dù sao, cậu ấy vẫn luôn lang bạt giữa các cổ mộ chính là để có thể nhớ lại, tìm ra thân thế của mình.

Sau khi từ Trương Gia Cổ Lâu trở về, Trương Khởi Linh vừa biết được thân thế của mình, thì ngay lúc mấu chốt này lại đột nhiên mất trí nhớ.

Chuyện quái quỷ gì thế này.

Ngô Tà và Bàn Tử đứng trước giường bệnh của cậu, vô cùng chán nản. "Tô gia, anh nói xem chúng ta phải làm sao bây giờ?" Ngô Tà hoàn toàn hết cách, chỉ có thể nhìn về phía Tô Mặc, hy vọng hắn có thể nghĩ ra cách.

Tô Mặc đứng dậy, đến trước mặt Trương Khởi Linh, hỏi: "Trương tiểu ca, cậu còn biết về đồng xanh không?" "Thanh đồng môn!" Ánh mắt Trương Khởi Linh lập tức trở nên sắc bén. "Thanh đồng môn!" Về quyển truyện này, đây không phải là một cái kết dang dở.

Tôi cũng rất tiếc, vì quyển này có thể kiếm được không ít tiền.

Nhưng mà, tôi đã viết những thứ không nên viết (còn là gì thì chắc mọi người đều đoán được).

Dù sao thì những nhân vật như vậy không phải là thứ chúng ta có thể tùy tiện đề cập.

Tuy đây là tiểu thuyết, nhưng nếu cứ viết tiếp thì cả quyển truyện này sẽ bay màu, vì vậy tôi đành phải đau lòng dừng bút.

Bất đắc dĩ!

Nhưng mà, tôi vẫn có thể viết một chút ngoại truyện, để cùng mọi người điểm qua đại cương câu chuyện!

Thế giới này là một thế giới đạo mộ tổng hợp!

Phía sau thật ra còn rất nhiều tình tiết.

Ví dụ, sau khi tôi viết xong phần Cung Thần Côn Luân trong *Ma Thổi Đèn*, đoạn tiếp theo sẽ trực tiếp chuyển sang Thất Tinh Lỗ Vương Cung của *Đạo Mộ Bút Ký*.

Phần Nam Hải Quy Khư ở giữa tôi đã không viết, một là vì không đủ kịch tính, hai là phim truyền hình chưa ra, nếu không phải fan cứng thì chắc mọi người cũng chưa xem.

Nhưng sau này khi xây dựng đại cương, nơi này lại là nơi không thể không đến, vì cần lấy một món đồ.

Còn có chuyện của Uông gia, sau lưng lão Lưu chính là "tổ chức

Nó", điều này đã bị lộ nên cũng không cần phải che giấu nữa.

Tô Mặc đã mang về một khối vẫn thạch từ Trương gia Cổ Lâu.

Như một giao dịch, khối vẫn thạch được tặng làm quà cho "tổ chức Nó", nhưng Tô Mặc cũng đưa ra một yêu cầu, đó là tiêu diệt Uông gia.

Cuối cùng, dưới sự liên thủ của tổ chức "Nó", Tô Mặc, Lão Hồ và Tứ Hung Thú, Uông gia đã bị tiêu diệt.

Bên trong Thanh đồng môn cũng vô cùng quỷ dị.

Khi Tô Mặc một lần nữa bước vào, cậu phát hiện mình đã đến lăng mộ Tây Hạ và kết giao với Chá Cô Tiếu thời trẻ.

Sau khi chương lăng mộ Tây Hạ kết thúc, Tô Mặc lại quay về Thanh đồng môn một cách huyền bí.

Tất cả chuyện này là một giấc mơ, hay lại là một lần xuyên không nữa, Tô Mặc không hiểu nổi.

Sau khi suy nghĩ kỹ, cậu trực tiếp rời khỏi Thanh đồng môn, vì cậu biết với thân thủ hiện tại của mình vẫn chưa đủ để giải mã toàn bộ bí mật của nó.

Về Địa tiên, đây là "cảnh giới" duy nhất trong cả quyển truyện!

Vì Phong Sư Cổ muốn trở thành Địa tiên, nên "Địa tiên" cũng trở thành tiêu chuẩn đánh giá duy nhất.

Nhưng muốn tiến vào Thanh đồng môn, chỉ dựa vào cảnh giới Địa tiên là không đủ.

Vì vậy, tiếp theo sẽ còn một số thử thách khác!

Còn sau Thanh đồng môn là gì, cái này thật sự khó viết, vì chính tác giả gốc Nam Phái Tam Thúc cũng chưa làm rõ nó là gì.

Tuy nhiên, là một bộ tiểu thuyết đạo mộ tổng hợp, nơi *Ma Thổi Đèn* và *Đạo Mộ Bút Ký* cùng tồn tại trong một thế giới, nên tôi đã vắt óc suy nghĩ, tự mình tạo ra một thiết lập vừa bất ngờ lại vừa hợp lý.

Đó chính là... sau Thanh đồng môn, là nơi ở của Xà Thần (vị "thần" không thể bỏ qua trong *Ma Thổi Đèn*, nó sở hữu năng lực thao túng không gian hư số.

Không gian hư số tồn tại ở thế giới bên kia, sức mạnh của thế giới này ký sinh trong não của Xà Thần, vĩnh viễn không bị hủy diệt).

Xà Thần: Nó giáng lâm xuống thánh sơn Zagrama trên Trái Đất vào thời thái cổ xa xôi.

Dù thân xác đã chết nhưng vẫn để lại hai thần tích: một là bộ xương đã mục rữa nhưng bộ não vẫn lưu giữ sức mạnh "huyễn hóa cảnh vật"; hai là con mắt khổng lồ trên đỉnh đầu (Mộc Trần Châu), có thể khiến linh hồn nó trường sinh bất diệt ở nơi tận cùng của trời đất và thời gian!

Toàn bộ tiểu thuyết bắt nguồn từ lời nguyền của Xà Thần, và cuối cùng cũng kết thúc bởi Xà Thần, tất cả đều là định mệnh!

Giống như lời tiên tri của Ô Dương Vương, từ mấy trăm năm trước, ông ta đã tính được rằng một nhánh của Mô Kim Giáo Úy sẽ đến đây, trở thành một mắt xích không thể thiếu trong việc tiêu diệt Thi Tiên Phong Sư Cổ!

Thuyết định mệnh là thứ không thể tránh khỏi!

Được rồi, trước mắt nói đến đây thôi, ngày mai sẽ nói tiếp về chuyện của tổ chức "Nó".